

Thiên Vương

CHIẾN VƯƠNG

TRƯƠNG MỤC CHI

Mục lục

- [Chương 1: Thập Vạn Đại Sơn](#)
- [Chương 2: Đông Viện Không Có Người](#)
- [Chương 3: Phạm Đồ](#)
- [Chương 4: Thôi Mệnh Hoa](#)
- [Chương 5: Phong Hành Vê](#)
- [Chương 6: Một Dao Giải Quyết](#)
- [Chương 7: Săn Mùa Đông](#)
- [Chương 8: Thiên Y Điểm](#)
- [Chương 9: Kim Cương Phục Ma Quyền](#)
- [Chương 10: Linh Đan Sư](#)
- [Chương 11: Luyện Kiếm](#)
- [Chương 12: Tay Trái Cầm Kiếm](#)
- [Chương 13: Bạch Thủy Thành](#)
- [Chương 14: Tụ Khí Đan Thần Phẩm](#)
- [Chương 15: Phi Mã Thương Hội](#)
- [Chương 16: Tô Thiển](#)
- [Chương 17: Phân Phát Thưởng Cuối Năm](#)
- [Chương 18: Kinh Hi](#)
- [Chương 19: Vấn Kiếm Môn](#)
- [Chương 20: Ly Hồn Cung](#)
- [Chương 21: Vấn Thiên Kiếm](#)
- [Chương 22: Tỷ Thí Phân Đoạn](#)
- [Chương 23: Kiếm Điểm](#)
- [Chương 24: Mạnh Phi Khuất Nhục](#)
- [Chương 25: Xoay Chuyển Tình Thế](#)
- [Chương 26: Cứu Phụ Thân](#)
- [Chương 27: Trường Hồng Kiếm Pháp](#)
- [Chương 28: Hoàng Kim Chi Huyết](#)
- [Chương 29: Nhất Kiếm Tam Thức](#)

Chương 30: Kiếm Ý

Chương 31: Huyết Thủ Đồ Tể

Chương 32: Linh Kiếm

Chương 33: Chủ Nhân Của Xích Tiêu Kiếm

Chương 34: Vùng Mỏ

Chương 35: Dược Sơn

Chương 36: Hạ Hưng

Chương 37: Tuyệt Chiêu

Chương 38: Tiếp Viên

Chương 39: Thuần Dương Đan

Chương 40: Lực Ngăn Sóng Dữ

Chương 41: Đi Ra Ngoài Núi

Chương 42: Ta Muốn Gia Nhập Thiên Đạo Môn

Chương 43: Cửu Long Thành

Chương 44: Vũ Thần Sơn

Chương 45: Tân Hỏa Bảng

Chương 46: Dương Kiến Uy

Chương 47: Binh Khí Dài

Chương 48: Kiếm Ý

Chương 49: Một Trăm Khai Sơn

Chương 50: Kẻ Yếu

Chương 51: Quy Củ Của Đại Sơn

Chương 52: Đối Trá

Chương 53: Thiên Tài Giống Như Yêu Nghiệt

Chương 54: Linh Giáp

Chương 55: Tình Chàng Ý Thiếp

Chương 56: Bầu Không Khí Không Lành Mạnh

Chương 57: Nguy Cơ Tái Hiện

Chương 58: Kiếm Vũ Toàn Phong

Chương 59: Thông Qua

Chương 60: Gặp Lại Cố Nhân

Chương 61: Tâm Tư Của Nữ Nhân

[Chương 62: Điểm Cống Hiến](#)
[Chương 63: Cô Lập](#)
[Chương 64: Xử Phạt, Công Chính, Lòng Người](#)
[Chương 65: Quỷ Kiến Sầu](#)
[Chương 66: Thái Thượng Trưởng Lão](#)
[Chương 67: Thẩm Phán](#)
[Chương 68: Trục Xuất Ra Khỏi Môn Phái](#)
[Chương 69: Tiên Hình](#)
[Chương 70: Tiến Vào Nội Môn](#)
[Chương 71: Đứng Đầu Hai Bảng](#)
[Chương 72: Lần Thứ Hai Luyện Đan](#)
[Chương 73: Lâm Lang Phong](#)
[Chương 74: Tiêu Tiêu](#)
[Chương 75: Bốn Mươi Lăm Phần Trăm](#)
[Chương 76: Ba Phần Mười](#)
[Chương 77: Trả Lại Người Gấp Mười Lần](#)
[Chương 78: Lý Tuyết Nhi](#)
[Chương 79: Tộc Nhân Đến](#)
[Chương 80: Thiên Vương Phong](#)
[Chương 81: Thiên Chiến](#)
[Chương 82: Chương Pháp Độ Nhất Nhân](#)
[Chương 83: Diệt Thiên Tuyệt Địa Đại Trận](#)
[Chương 84: Bồi Thường!](#)
[Chương 85: Chu Trước Thành](#)
[Chương 86: Cao Nguyệt](#)
[Chương 87: Săn Cung](#)
[Chương 88: Đại Tề Quốc](#)
[Chương 89: Đứng Thứ Tám Công Tử Bảng](#)
[Chương 90: Xung Đột Ở Quảng Động](#)
[Chương 91: Huyết Bức](#)
[Chương 92: Thủ Lĩnh Huyết Bức](#)
[Chương 93: Bảo Tàng](#)

[Chương 94: Ma Thần](#)
[Chương 95: Cửa Sắt](#)
[Chương 96: Địa Chấn](#)
[Chương 97: Hoàng Lăng](#)
[Chương 98: Hạc Lão Tam](#)
[Chương 99: Ta Chỉ Đùa Một Chút](#)
[Chương 100: Thụ Trường Lão](#)
[Chương 101: Ta Đồng Ý Với Người](#)
[Chương 102: Nơi Này Nguy Hiểm! Nơi Này Nguy Hiểm!](#)
[Chương 103: Tính Toán](#)
[Chương 104: Cảm Ơn Sự Phán Bội Của Người](#)
[Chương 105: Phải Gọi Ta Là Gì?](#)
[Chương 106: Phê Tâm Chú](#)
[Chương 107: Nhảy Sông Cầu Sinh](#)
[Chương 108: Hiến Ngọc Công](#)
[Chương 109: Hắc Bạch Môn](#)
[Chương 110: Cự Thú Hồng Hoang](#)
[Chương 111: Bát Hoang Lục Hợp](#)
[Chương 112: Cho Ta Truyền Thừa](#)
[Chương 113: Bát Bộ Thiên Long](#)
[Chương 114: Diệt Thần Du Cảnh](#)
[Chương 115: Cự Lang Báo Ân](#)
[Chương 116: Nổi Giận Đùng Đùng](#)
[Chương 117: Giết!](#)
[Chương 118: Ai Dám Cản Ta, Ta Giết Kê Đó!](#)
[Chương 119: Phó Chương Giáo](#)
[Chương 120: Ninh Hạo Thiên](#)
[Chương 121: Trấn Ma Thần Bi](#)
[Chương 122: Như Ý Toán Bàn](#)
[Chương 123: Bảo Khí](#)
[Chương 124: Kim Giáp Long Vệ](#)
[Chương 125: Trái Tim Của Cường Giả](#)

Chương 126: Phong Tâm Ý Cảnh
Chương 127: Truyền Nhân Kiếm Đạo
Chương 128: Thập Đại Hiểm Địa
Chương 129: Một Lần Cuối
Chương 130: Bất Hủ Kiếm Đạo
Chương 131: Vạn Kiếm Triều Bái
Chương 132: Một Rồng Một Rắn
Chương 133: Một Kiếm Phá Vạn Pháp!
Chương 134: Tam Hoàng Tử
Chương 135: Cân Bằng Chi Đạo
Chương 136: Ba Ngàn Vạn Nguyên Thạch Hạ Cấp
Chương 137: Thánh Viện
Chương 138: Tiểu Vương Gia
Chương 139: Một Con Chó Cái
Chương 140: Có Di Ngôn Gì Không?
Chương 141: Không Cần Cám Ơn
Chương 142: Hướng Sư Huỳnh
Chương 143: Chỉ Có Như Vậy?
Chương 144: Nhật Nguyệt Kiếm
Chương 145: Biết Bay
Chương 146: Bo Bo Giữ Mình
Chương 147: Bóng Đen Yêu Thú
Chương 148: Tự Móc Hai Mắt
Chương 149: Hạt Giống
Chương 150: Chơi Rất Cao Hứng
Chương 151: Gặp Lại Hạ Nhân Long
Chương 152: Trường Hồng Lạc Nhật
Chương 153: Ma Đăng Khát Máu
Chương 154: Huyết Long Mộc
Chương 155: Ân Đền Oán Trả
Chương 156: Âm Phong Cổ
Chương 157: Bất Đắc Dĩ Làm Vậy

[Chương 158: Ra Về Đạo Mạo](#)
[Chương 159: Tàn Sát Đồng Môn](#)
[Chương 160: Diệt Trừ Tâm Ma](#)
[Chương 161: Lang Thành](#)
[Chương 162: Ô Kim Hung Thiết](#)
[Chương 163: Nhất Niệm Vĩnh Hằng](#)
[Chương 164: Báo Thù Cho Người](#)
[Chương 165: Người Là Người Cuối Cùng](#)
[Chương 166: Người Có Thể Đi Chết Được Rồi](#)
[Chương 167: Cung Tên Đâm Thủng Ngực](#)
[Chương 168: Bạch Hổ](#)
[Chương 169: Bách Lý Gia](#)
[Chương 170: Ta Không Trả](#)
[Chương 171: Không Ai Có Thể Ngăn Cản](#)
[Chương 172: Sát Thủ Tồn Tại](#)
[Chương 173: Bị Nhốt](#)
[Chương 174: Không Có Thảm Nhất, Chỉ Có Càng Thảm Hại Hơn Mà Thôi](#)
[Chương 175: Âm Sát Tiểu Đội](#)
[Chương 176: Vạn Thú Công Thành](#)
[Chương 177: Vạn Dặm Độc Hành](#)
[Chương 178: Vạn Dặm Độc Hành \(2\)](#)
[Chương 179: Vạn Dặm Độc Hành \(3\)](#)
[Chương 180: Vạn Dặm Độc Hành \(4\)](#)
[Chương 181: Vạn Dặm Độc Hành \(5\)](#)
[Chương 182: Vạn Dặm Độc Hành \(6\)](#)
[Chương 183: Vạn Dặm Độc Hành \(6\)](#)
[Chương 184: Thương Mộc Bộ Lạc](#)
[Chương 185: Hộ Pháp](#)
[Chương 186: Ta Sẽ Thỏa Mãn Các Người](#)
[Chương 187: Phương Hàn](#)
[Chương 188: Tự Đâm Mình Một Dao](#)
[Chương 189: Phong Phàm Dã](#)

[Chương 190: Truy Phong Kiếm Của Ta](#)
[Chương 191: Trở Về!](#)
[Chương 192: Đại Thiếu Hoàng Đô](#)
[Chương 193: Là Ta](#)
[Chương 194: Ngày Mai Gặp](#)
[Chương 195: Chính Thức Bắt Đầu](#)
[Chương 196: Rốt Cuộc Đã Tới Lúc So Chiêu](#)
[Chương 197: Gặp Lại Tam Hoàng Tử](#)
[Chương 198: Sát Sinh Quỷ Trảm](#)
[Chương 199: Thập Ngôn Hợp Nhất](#)
[Chương 200: Phong Chi Ngân](#)
[Chương 201: Thắng Mà Không Vẻ Vang Gì](#)
[Chương 202: Đối Thủ Mới Đã Xuất Hiện](#)
[Chương 203: Phi Nguyệt Công Chúa](#)
[Chương 204: Sử Huỳnh Của Ta, Sử Dụng Kiếm](#)
[Chương 205: Kiếm Đến!](#)
[Chương 206: Thần Nguyệt Tuyệt Thức!](#)
[Chương 207: Làn Nửa Thăng Cấp](#)
[Chương 208: Đệ Tử Như Vậy](#)
[Chương 209: Dài Thêm Một Tắc Thì Mạnh Thêm Một Tắc](#)
[Chương 210: Kiếm Khách Cấp Thứ Tư](#)
[Chương 211: Sẽ Không Để Cho Người Thất Vọng](#)
[Chương 212: Một Phút](#)
[Chương 213: Âm Mưu Của Hắc Long Thành](#)
[Chương 214: Thời Khắc Quyết Chiến](#)
[Chương 215: Thời Khắc Quyết Chiến \(2\)](#)
[Chương 216: Thời Khắc Quyết Chiến \(3\)](#)
[Chương 217: Thời Khắc Quyết Chiến \(4\)](#)
[Chương 218: Thời Khắc Quyết Chiến \(5\)](#)
[Chương 219: Thời Khắc Quyết Chiến \(6\)](#)
[Chương 220: Thời Khắc Quyết Chiến \(7\)](#)
[Chương 221: Thời Khắc Quyết Chiến \(8\)](#)

[Chương 222: Thời Khắc Quyết Chiến \(9\)](#)
[Chương 223: Thời Khắc Quyết Chiến](#)
[Chương 224: Tam Hoàng Tử, Chết!](#)
[Chương 225: Nguyên Quán Và Quốc Tịch](#)
[Chương 226: Tức Giận Ngất Đi](#)
[Chương 227: Kết Thúc](#)
[Chương 228: Thế Gia Truyền Thừa](#)
[Chương 229: Huyết Thống Thiên Phượng](#)
[Chương 230: Ba Ba!](#)
[Chương 231: Băng Tâm Quyết](#)
[Chương 232: Băng Linh Tộc](#)
[Chương 233: Đệ Nhất Nhân Đạo Pháp](#)
[Chương 234: Huyền Vũ Chân Công](#)
[Chương 235: Đi Tới Thánh Viện](#)
[Chương 236: Thánh Viện, Đã Đến!](#)
[Chương 237: Tổng Giáo Tập Đại Nhân](#)
[Chương 238: Đặt Chân Tới Thánh Viện](#)
[Chương 239: Rửa Sạch Si Nhục](#)
[Chương 240: Đệ Tử Tiến Tu](#)
[Chương 241: Anh Hùng Đài](#)
[Chương 242: Làm Nhục Người Khác Sẽ Có Lúc Bị Người Làm Nhục Lại](#)
[Chương 243: Đi Học](#)
[Chương 244: Thiên Khải Chi Trận](#)
[Chương 245: Thời Gian Chi Điện](#)
[Chương 246: Ban Đặc Cấp](#)
[Chương 247: Thử Thách Của Lớp Đặc Cấp](#)
[Chương 248: Thần Du Hoàn Mỹ](#)
[Chương 249: Bốn Mươi Chín Cái Thần Huyết](#)
[Chương 250: Một Đạo Kết Thúc](#)
[Chương 251: Tô Lệ](#)
[Chương 252: Phong Kỳ Đội](#)
[Chương 253: Đánh Cho Tô Lệ Tơi Bời](#)

[Chương 254: Tâm Nhìn Hận Hẹp](#)
[Chương 256: Thông Thiên Cảnh Không Đáng Một Văn](#)
[Chương 256: Bạch Linh Được Hoan Nghênh](#)
[Chương 257: Cao Thiên Ái](#)
[Chương 258: Thu Thập Linh Được](#)
[Chương 259: Huyết Thống Thiên Phượng!](#)
[Chương 260: Mắng Người Là Để Mặt Tới Người](#)
[Chương 262: Cả Quảng Đời Còn Lại Phải Hồi Hận](#)
[Chương 263: Tỷ Thí Bắt Đầu!](#)
[Chương 264: Tốt Nghiệp Sớm](#)
[Chương 265: Đến Hơi Thở Cuối Cùng, Không Ngừng Chiến Đấu](#)
[Chương 266: Thay Phiên Thua](#)
[Chương 267: Mở Ra Kỳ Mạch](#)
[Chương 268: Người Khiêu Chiến Cuối Cùng](#)
[Chương 269: Oai Huyết Thống](#)
[Chương 270: Cao Thiên Ca, Bị Thua!](#)
[Chương 271: Vô Tri](#)
[Chương 272: Biệt Hiệu Êm Tai Một Chút](#)
[Chương 273: Tà Vân Điện](#)
[Chương 274: Thăng Thần Đối Đầu](#)
[Chương 275: Đạo Long Minh](#)
[Chương 276: Ngông Cuồng Nói Như Vậy](#)
[Chương 277: Đô Nguyệt](#)
[Chương 278: Xin Lỗi Bạch Linh](#)
[Chương 279: Nguy Cơ Của Bạch Linh](#)
[Chương 280: Võ Đạo Đại Thống](#)
[Chương 281: Đưa Huynh Đệ Các Người Đi Đoàn Tụ](#)
[Chương 282: Một Kiếm Đứt Cốt](#)
[Chương 283: Vi Phạm Thiên Pháp](#)
[Chương 284: Bạch Linh Lạc Đường](#)
[Chương 285: Thủy Thuần](#)
[Chương 286: Thắng Mà Không Vẻ Vang Gì](#)

[Chương 287: Phòng Đấu Giá](#)
[Chương 288: Thẻ Kim Long](#)
[Chương 289: Có Lời Muốn Nói](#)
[Chương 290: Kỹ Thuật Mới Là Thứ Đáng Tiền Nhất](#)
[Chương 291: Phong Lôi Thụ Mệnh](#)
[Chương 292: Chỉ Đánh Bại Chứ Không Giết](#)
[Chương 293: Nghịch Nhận Dao](#)
[Chương 294: Một Kiếm Vô Cực!](#)
[Chương 295: Thiên Hoàn Châu](#)
[Chương 296: Mộ Dung Diên](#)
[Chương 297: Huyết Thống Cao Quý](#)
[Chương 298: Tỷ Thí Giữa Cao Quý Và Thấp Hèn](#)
[Chương 299: Mặc Kiếm Phi](#)
[Chương 300: Kế Hoạch Huyền Binh](#)
[Chương 301: Xuất Vân Đại Sư](#)
[Chương 302: Chiến Lược Tài Nguyên](#)
[Chương 303: Đại Sư, Đại Sư!](#)
[Chương 304: Tiểu Bạch Kiếm](#)
[Chương 305: Ném Đi Ngàn Kim, Hào Khí Vạn Trượng](#)
[Chương 306: Phá](#)
[Chương 307: Đan Tháp](#)
[Chương 308: Không Xứng Với Linh Đan Của Ta](#)
[Chương 309: Ba Mươi Sáu Ưc](#)
[Chương 310: Mũ](#)
[Chương 311: Nhật Được Bảo](#)
[Chương 312: Đại Sư Toàn Năng](#)
[Chương 313: Binh Khí Chiến Tranh](#)
[Chương 314: Hai Tấm Thẻ Kim Long](#)
[Chương 315: Trắc Nghiệm Bắt Đầu](#)
[Chương 316: Thành Tích Trắc Nghiệm](#)
[Chương 317: Chịu Thua Mà Không Nhận Sai](#)
[Chương 318: Tét Tét Tét Tét Tét](#)

[Chương 319: Độc Nhất Vô Nhị](#)
[Chương 320: Đồng Quy Vu Tận](#)
[Chương 321: Xuất Thánh Nhập Thần](#)
[Chương 322: Thần Long Vương Triều](#)
[Chương 323: Ninh Hạo Thiên Xuất Quan](#)
[Chương 324: Lôi Hạch](#)
[Chương 325: Mười Ưc](#)
[Chương 326: Sát Cục](#)
[Chương 327: Bộ Mặt Thật Của Ninh Hạo Thiên](#)
[Chương 328: Chém Giết Viên Hồng](#)
[Chương 329: Mưa Gió Nổi Lên](#)
[Chương 330: Dùng Mọi Cách Để Làm Nhục](#)
[Chương 331: Mạnh Bao Nhiêu Thì Lý Bấy Nhiêu](#)
[Chương 332: Lăn Ra Đây Nhận Lấy Cái Chết!](#)
[Chương 333: Nã Pháo!](#)
[Chương 334: Ngày Hôm Nay, Không Chết Không Thôi](#)
[Chương 335: Lực Lượng Huyền Vũ](#)
[Chương 336: Thiên Vũ Thần Y](#)
[Chương 337: Thiên Đạo Chiến Hạp](#)
[Chương 338: Lá Bài Tẩy Ra Hết](#)
[Chương 339: Không Bằng Người Suy Nghĩ Một Chút?](#)
[Chương 340: Khai Chiến Sắp Tới](#)
[Chương 341: Hắc Long Thành Bị Tập Kích!](#)
[Chương 342: Địch Tấn Công Cấp Bậc Cao Nhất](#)
[Chương 343: Hắc Long Thành Hoảng Sợ](#)
[Chương 343: Vương Bài Của Hắc Long Thành](#)
[Chương 344: Thời Khắc Sinh Tử Sống Còn](#)
[Chương 345: Thời Khắc Sinh Tử Sống Còn thời Khắc Sinh Tử Sống Còn](#)
[Chương 346: Nổ Thành!](#)
[Chương 347: Tự Làm Bậy, Không Thể Sống](#)
[Chương 348: Giăng Co Không Thôi](#)
[Chương 349: Nhượng Bộ](#)

[Chương 350: Long Ngừ Giả](#)
[Chương 351: Thực Lực Của Giang Thanh Vũ](#)
[Chương 352: Một Nhà Đoàn Viên](#)
[Chương 353: Phượng Hoàng Niết Bàn](#)
[Chương 354: Lật Đổ Hoàng Quyền](#)
[Chương 356: Thực Lực Của Giang Thanh Vũ](#)
[Chương 357: Long Trụ Trấn Quốc](#)
[Chương 358: Hai Cung Điện](#)
[Chương 359: Thiên Tru Kiếm Trận](#)
[Chương 360: Phá Giáp!](#)
[Chương 361: Chiến Thắng!](#)
[Chương 362: Anh Hùng Và Chân Tướng](#)
[Chương 363: Băng Linh Tộc](#)
[Chương 364: Linh Vực Giới](#)
[Chương 365: Máu Dơ Bẩn](#)
[Chương 366: Cấp Chí Tôn](#)
[Chương 367: Dục Hóa Trùng Sinh](#)
[Chương 367: Không Ngừng Chiến Đấu](#)
[Chương 368: Chân Huyết Giả](#)
[Chương 369: Một Lần Cuối](#)
[Chương 370: Một Lần Cuối](#)
[Chương 371: Hỏa Phượng Thành](#)
[Chương 372: Liên Minh Truyền Thừa](#)
[Chương 373: Phượng Linh Thạch](#)
[Chương 374: Tốt Nghiệp Thánh Viện](#)
[Chương 375: Chênh Lệch Quá To Lớn](#)
[Chương 376: Chân Huyết Có Đủ Hay Không?](#)
[Chương 377: Hạ Độc](#)
[Chương 378: Trùng Độc](#)
[Chương 379: Tranh Giành Gia Chủ](#)
[Chương 380: Liễu Sát Dương](#)
[Chương 381: Ở Ngoài Thánh Thành](#)

Chương 382: Kiểm Chém Yêu Ma

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thập Vạn Đại Sơn

- Tiểu Nặc, thì ra ngươi vẫn luôn gạt ta! Ngươi thật là ác độc a!

Giang Thần rộng to, từ trong ác mộng tỉnh lại, lồng ngực theo hít thở mà liên tục phập phồng, trên đầu đầy mồ hôi.

Hắn nhìn về tứ phía xung quanh, ngoài ý muốn phát hiện ra mình đang nằm ở trong một gian phòng xa lạ, chuyện này làm cho hắn nghi hoặc không rõ. Đột nhiên hắn nhớ tới cái gì đó, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Ta không chết? Không thể nào, ta bị 'Vô Lượng Xích' đâm thủng trái tim, cho dù là Đại la kim tiên cũng không cứu được ta!

Chợt, trong đầu hắn có vô số hình ảnh như thủy triều hiện ra, có quen thuộc, cũng có xa lạ.

Đợi đến lúc cuối cùng, vẻ mặt hắn trở nên không biết nên nói cái gì cho phải.

- Cửu Thiên đại lục? Đây không phải là thế giới vị diện ở tít ngoài rìa Thánh Vực hay sao? Ta lại sống lại ở trên thân một người thiếu niên mười sáu tuổi sao?

Giang Thần dùng sức nhéo cánh tay mình, cảm giác đau đớn đã nói cho hắn tất cả những chuyện này không phải là giấc mơ.

- Năm trăm năm sau?

Thứ khiến cho hấn chân chính giật mình chính là điểm ấy, bất kể là cách Thánh Vực bao xa, chung quy vẫn có thể tìm được biện pháp để trở về. Thế nhưng năm tháng vô tình, năm trăm năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Nhớ tới tình cảnh bây giờ của mình, vẻ phần nộ một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt của hấn.

Hấn sinh ra ở trong Lăng Vân Điện, một trong ba thế lực lớn của Thánh Vực, điện chủ là phụ thân của hấn, cũng là một trong tứ thánh của Thiên Vực.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng.

Theo lý mà nói, Giang Thần cũng sẽ bất phàm, trở thành cường giả tuyệt thế. Thế nhưng vận mệnh trêu người, hấn có thân thể tuyệt mạch, trời sinh không thể tu hành.

Phụ thân tìm các kỳ nhân dị sĩ khắp cả Thánh Vực cũng không có cách nào thay đổi được điểm ấy.

Chuyện này cũng có nghĩa là nhi tử của Thánh chủ là rác rưởi, không thể trở nên mạnh mẽ được.

Cũng còn may, Lăng Vân Điện là một nơi lòng người ấm áp, các sư huynh sư tỷ rất là chăm sóc hấn, phụ thân mẫu đối với hấn cũng thương yêu rất nhiều, chỉ lo hấn phải chịu oan ức.

Mặc dù Giang Thần không có cách nào tu luyện, nhưng không có tự giận mình mà đặt tinh lực đặt ở trên những phương diện khác.

Lăng Vân Điện thân là thế lực lớn hàng đầu Thánh Vực, bên trong lâu các có vô số tàng thư đếm mãi không hết, phong phú và toàn diện. Có rất

nhều thư tịch, chỉ cần ném ra bên ngoài cũng đủ để gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Thân là nhi tử của điện chủ, hẳn có thể tùy ý lật xem.

Không thể tu luyện, thế nhưng biểu hiện của hắn ở những phương diện này lại có thiên phú hơn người. Khi mới hai mươi tuổi, trình độ của hắn về đan dược, trận pháp, khí văn, ngự thú không thua gì những đại năng của Thánh Vực.

Giang Thần từng luận đan dược ba ngày ba đêm cùng Dược Thánh ở Thiên Sơn, sau đó Dược Thánh luôn cao ngạo cũng phải nói ra bốn chữ:

- Hậu sinh khả úy!

Từ đó làm cho Thiên Vực chấn kinh, sau đó không lâu, hắn phá giải 'Âm dương Lục Hợp trận' do nhân vật huyền thoại Huyền Hậu để lại, trợ giúp Lăng Vân Điện thu được vô số chí bảo ở phủ bên trong di tích.

Mọi người cũng dần dần quên đi việc Giang Thần không thể tu luyện, gọi hắn là đệ nhất công tử của Thiên Vực, dùng danh hiệu này để tán dương tài hoa của hắn.

Cuối cùng, Giang Thần lại bắt đầu nghiên cứu y đạo.

Không ai biết y thuật của hắn đạt đến cảnh giới ra sao, chỉ biết bất kể là bệnh tình vướng tay chân tới cỡ nào, chỉ cần hắn chịu ra tay, cho dù là Diêm Vương đến cũng khó cướp người ra từ tay hắn.

Năm hắn hai mươi lăm tuổi, năm ấy Giang Thần kết bạn với Tiểu Nặc, nàng là Thánh nữ của Thần Long Hội, sư phụ là một trong tứ thánh.

Nàng có khuôn mặt rất đẹp được xưng là đệ nhất mỹ nhân Thiên Vực, con đường tu hành của nàng rất bất phàm, tất cả thanh niên tuổi trẻ trong

Thiên Vực phải đều hít khói.

Đương nhiên, Tiểu Nặc cũng có vô số người theo đuổi.

Nhưng Tiểu Nặc yêu Giang Thần, không tính đến việc hắn không thể tu hành, mà lại thưởng thức sự sáng suốt của hắn.

Rất nhanh Giang Thần đã bị nữ nhân không thể chê trách gì này hấp dẫn, chuyện kể tiếp cũng là thuận lý thành chương, tin tức hai người thành hôn đã dẫn tới náo động không nhỏ ở trong Thiên Vực.

Ngày đại hôn, Giang Thần mang theo một trái tim tràn ngập tình cảm chân thành đi vào trong phòng tân hôn, lại nhìn đang tân nương đang ngồi ở trên giường.

Hắn đi từng bước một lên phía trước, kích động đưa tay vén tấm lụa đỏ này lên.

Chỉ là, hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới, thứ hắn nhìn thấy chính là một khuôn mặt lạnh lùng, cùng với ánh sáng lạnh lẽo của thần binh lợi khí!

- Tại sao vậy? Tiểu Nặc! Tại sao nàng phải làm như vậy!

Lúc này, Giang Thần cố gắng xóa bỏ ký ức không thuộc về mình ở trong đầu, muốn lấy được tin tức có quan hệ tới Thánh Vực.

Thế nhưng từ Cửu Thiên đại lục đến Thánh Vực quá xa, đường nối giữa hai nơi cũng không vững chắc.

Hắn kinh ngạc phát hiện ra, người sinh sống ở thế giới này, không ngờ lại không biết sự tồn tại của Thánh Vực và thế giới vị diện.

Đương nhiên, đối với tình huống của Thánh Vực năm trăm năm sau hắn cũng không biết gì cả.

Giang Thần không biết phụ mẫu hiện tại như thế nào, không biết sau khi Tiểu Nặc giết chết mình sẽ có kết cục ra sao. Ở Lăng Vân Điện, nàng tuyệt đối không thể chạy trốn ra ngoài được.

Chỉ có điều, Tiểu Nặc hao tổn tâm cơ đến ám sát hãn như vậy, nhất định sau lưng sẽ có nguyên nhân không thể cho ai biết.

Hãn nghĩ tới Bạch Hiên sư huynh yêu rựu như mạng, nhớ tới việc Bạch Hiên sư huynh thăm mến Vũ Tình sư tỷ nhưng lại không dám nói, còn có hai vị sư huynh Tích Tân và Nhất Hành có cả thiên hạ.

- Nếu như không có gì bất ngờ, tuổi thọ của bọn họ đủ để sống đến hiện tại, ngàn vạn lần, tuyệt đối không thể có chuyện ngoài ý muốn a!

Cái gì cũng không làm được, cho nên Giang Thần chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi ở trong lòng mà thôi.

- Không đạt tới Thông thiên cảnh căn bản không có cách nào chịu được lực lượng xé rách của con đường nối vị diện. Chẳng lẽ cả đời ta cũng không thể quay về hay sao? Chậm Khoan đã, hiện tại ta đã không còn là thân thể tuyệt mạch, ta có thể tu luyện được rồi!

Hãn tá thi hoàn hồn mà sống, thân thể đã không còn là thân thể tuyệt mạch nữa. Cho dù vô cùng suy yếu, thế nhưng lại nắm giữ thứ mà hãn đã từng luôn mơ ước.

- Dùng Với năng lực của ta, không khó để đạt đến Thông thiên cảnh!

Giang Thần quyết định, sau khi tu luyện tới Thông thiên cảnh sẽ trở lại Thánh Vực năm trăm năm sau!

Tiếng bước chân đột nhiên vang lên từ ngoài cửa, kéo suy nghĩ của Giang Thần trở lại, hãn bắt đầu chăm chú quan sát căn phòng này.

Mùi gỗ thơm nhàn nhạt ở chung quanh, cửa sổ có rãnh sâu, khắc hoa. Tầng tia nắng mặt trời thông qua những cái lỗ chiếu rọi, dưới thân thể hắc là một cái giường lớn mềm mại, trên giường đều là tơ lụa. thượng hạng

Cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một nha hoàn trên người mặc y phục màu xanh trắng xinh đẹp, chừng mười bốn, mười lăm tuổi, xinh xắn lanh lợi đi vào.

- Thiếu gia, người đã tỉnh rồi! Quá tốt rồi!

Nàng đang đi tới thì nhìn thấy Giang Thần đang ngồi ở trên giường, đôi mắt hạnh trợn lớn, miệng hoan hô một tiếng, nhanh chóng chạy đi.

Giang Thần biết rõ nàng đi thông báo cho phu nhân, cũng là mẫu thân của bộ thân thể này.

Bộ thân thể mà hắc đang trú ngụ hiện tại gọi là Ninh Thần, là thiếu gia Ninh phủ, là một thể lực gia tộc khổng lồ, khổng chế Nam phong lĩnh trong Thập vạn đại sơn, hùng cứ một phương.

Đồn rằng trước đây rất lâu thế giới vốn hoàn chỉnh. Chỉ là, sau đó xảy ra một vụ nổ lớn, Đại thế giới biến thành từng mảnh vỡ, hình thành từng thế giới vị diện khác nhau.

Thiên Vực là mảnh đầy đủ nhất bên trong tất cả mảnh vỡ, cũng là bao la nhất, là trung tâm của các thế giới vị diện khác.

Bạn đang đọc -truyện tại i-RE-AD.vn-Cửu Thiên đại lục là một trong các thế giới vị diện tầm thường nhất.

Đại lục chia làm rất nhiều vực, Thập vạn đại sơn vị trí hiện tại của Giang Thần là một góc nhỏ của Hỏa vực, Nam phong lĩnh lại là một góc của Thập vạn đại sơn.

Ninh phủ đặt ở trên mặt bàn Hỏa vực không đáng để nhắc tới. Thế nhưng ở trong Thập vạn đại sơn, lại có lực lượng to lớn không thể coi thường.

Phụ thân Ninh Thanh Vũ của Ninh Thần này là sự kiêu ngạo của Nam phong lĩnh, thiên phú dị bẩm, học gì cũng nhanh. Chỉ mới hai mươi tuổi đã đạt đến Thần du cảnh, dựa vào kiếm pháp xuất thần nhập hóa khiến cho tiếng tăm truyền ra Thập vạn đại sơn.

Sau đó, Ninh Thanh Vũ bá đại năng Hỏa vực là 'Thiên Phong đạo nhân' làm sư phụ. Nhận được chân truyền, trở thành cường giả đứng đầu trong năm mươi người thuộc Thanh vân bảng trong Hỏa vực.

Chỉ có điều, sau khi trở thành nhân vật nổi tiếng hắc cũng không làm ra chuyện gì chói mắt nữa.

Bởi vì Ninh Thanh Vũ quen mẫu thân của Ninh Thần, trở về Ninh phủ xây dựng lên một gia đình ấm áp.

Nhoáng cái, mười mấy năm qua đi, Ninh Thần được sinh ra, cũng có biểu hiện ra thiên phú hơn người như phụ thân hắc, thậm chí có thể dự đoán được thành tựu tương lai còn lớn hơn phụ thân hắc.

Vào năm mười sáu tuổi, Ninh Thần nghênh đón nghi thức khai mạch.

Kinh mạch là căn bản của một người.

Bất kể là thu nạp linh khí thiên địa tiến vào thân thể, hay là thi triển lực lượng của bản thân đều không thể thoát khỏi kinh mạch.

Cái gọi là nghi thức khai mạch, đó là triệt để bức tiềm năng của kinh mạch ra.

Khi còn ở Thiên Vực, khi còn bé Giang Thần cũng rất ưu tú, mãi đến tận sau khi khai mạch mới bị phát hiện ra là thân thể tuyệt mạch, nhất định không có cách nào tiến thêm một bước nữa trên con đường tu hành.

Nói đi cũng phải nói lại, Ninh Thanh Vũ cũng đã đặc biệt dẫn nhi tử của mình chạy đến Hắc Long thành ngoài Thập vạn đại sơn để tiến hành nghi thức khai mạch.

Nơi đó là bản tông của Ninh thị.

Nhất mạch Ninh phủ Nam phong lĩnh là từ Hắc Long thành phân ra, Hắc Long thành là tộc địa của bọn họ, vì biểu hiện sự tôn kính cho nên mỗi một đời, người thừa kế của Ninh phủ đều phải đi tới đó để tiến hành nghi thức khai mạch.

Trải qua khai mạch, kiểm tra ra Ninh Thần nắm giữ Thần mạch độc nhất vô nhị!

Đó là kinh mạch so với phụ thân hắn còn ưu tú hơn gấp trăm lần.

Nhưng mà, tai họa cũng bắt đầu từ đó trở đi.

Đại phu nhân bản tông Ninh thị đổ kỵ tới đỏ mắt, bởi vì nhi tử Ninh Hạo Thiên của nàng và Ninh Thần đồng thời tiến hành nghi thức khai mạch, kết quả nhi tử của nàng chỉ có được kinh mạch không ưu tú hơn được bao nhiêu so với người bình thường.

Buổi tối hôm đó, thừa dịp Ninh Thanh Vũ và người khác uống rượu chúc mừng say mèm, Đại phu nhân lén lút lừa gạt Ninh Thần tới tay, cướp đoạt Thần mạch trên người hắn. Sau đó cấy ghép lên trên người nhi tử của mình.

Chuyện sau đó, Giang Thần không biết.

Bởi vì ký ức đến chỗ này trở nên rất mơ hồ, sau khi Ninh Thần bị cướp đoạt Thần mạch trở nên suy yếu quá mức, vẫn hôn mê bất tỉnh. Cuối cùng không chịu đựng được, cho nên bị Giang Thần tiếp quản thân thể.

Khi Giang Thần tỉnh lại thì đã nằm ở trong phòng của Ninh Thần trước đây, điều này đã nói rõ hẳn đã từ Hắc Long thành trở về.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

- Thần nhi!

Người còn chưa có tới thì giọng nói quan tâm đã truyền tới trước tiên.

Sau đó, Giang Thần nhìn thấy một vị phụ nhân mỹ lệ, dáng vẻ xinh đẹp, uyển chuyển, trên người mặc bộ y phục màu đỏ hạt lựu.

Nhìn thấy khuôn mặt này, tâm tình Giang Thần không bị khống chế mà đột nhiên nói:

- Mẫu thân, hiện giờ phụ thân thể nào rồi?

Lời này hầu như là bật thốt lên, Giang Thần nói xong mới sững sốt.

- Ta tiếp quản bộ thân thể này và ký ức của hắc, cho nên nói theo một ý nghĩa nào đó, ta đã là Ninh Thần.

Không có xoắn xuýt bao lâu, rất nhanh Giang Thần đã cảm thấy thoải mái, lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nghe thấy hắc nói vậy, mi mắt phụ nhân sụp xuống, lông mày nhíu lại, làm toát lên vẻ thương tâm và khổ sở không nói ra được.

Sau đó nha hoàn đi vào cùng nàng dùng giọng cảm phần để nói.

Ngày thứ hai sau khi Ninh Thần bị dịch chuyển Thần mạch, sau khi Ninh Thanh Vũ tỉnh rượu nhìn thấy thi tử nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, hân ái náy giận dữ, cho nên muốn đi lấy lại công đạo.

Thân là cường giả Thanh vân bảng, mặc dù nói ở bên cạnh thi tử và hài tử hơn mười năm, thế nhưng thực lực không chỉ những không bị thụt lùi có, trái lại còn càng mạnh hơn.

Thân mặc bạch y tay cầm trường kiếm quấy cho Hắc Long thành long trời lở đất, cường giả khắp nơi và trường lão bản tông Ninh thị ra mặt, tất cả đều không thể ngăn cản được phong mang của Ninh Thanh Vũ.

Ngày ấy, bản tông Ninh thị tử thương vô số.

Mãi đến khi kinh động người của Đại Hạ vương triều, lúc này song phương mới ngừng tay.

Ninh Thanh Vũ cố ý muốn Đại phu nhân giao thi tử của nàng ta ra.

Không nghĩ tới bản tông Ninh thị lấy lý do đối phương có lấy lại Thần mạch thì cũng không có cách nào cạy ghép, người phá huỷ Ninh Hạo Thiên, như vậy sẽ uống phí Thần mạch độc nhất vô nhị, cho nên chỉ chịu lấy tiền tài bù đắp.

Đại Hạ vương triều cũng đứng ở bên Hắc Long thành, nguyên nhân là do Ninh Hạo Thiên và công chúa vương triều có hôn ước, đương nhiên vương triều rất hi vọng Thần mạch ở lại trên người Ninh Hạo Thiên.

Ninh Thanh Vũ không chịu chịu thiệt, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, thế muốn vì thi tử của mình mà lấy lại công đạo.

Kết quả Đại Hạ vương triều đến đây đề nghị hòa cũng gia nhập chiến đấu, Thần Long đại tướng quân Tiết Kính Thiên và cường giả bản tông Ninh thị liên thủ.

Cuối cùng Ninh Thanh Vũ không chống đỡ nổi, bị Ninh thị dùng trận pháp trấn áp.

- Lão gia bị tội bất kính, hiện tại bị Ninh thị nhốt ở dưới Hắc Long uyên.

Nha hoàn nói tới chỗ này, phụ nhân cúi đầu không ngừng khóc lóc.

Không cần nghĩ, nhất định Hắc Long uyên là nơi cực kỳ hung hiểm.

- Khinh người quá đáng! Quả thực là khinh người quá đáng!

Sau khi nghe xong, Giang Thần tức giận không ngớt, có chút lo lắng nói:

- Tại sao người không tìm Thiên Phong đạo nhân giữ gìn lẽ phải cơ chứ?

Vừa nãy khi cướp đoạt ký ức, hẳn biết phụ thân còn có một vị sư phụ rất ghê gớm.

Cao Nguyệt lắc đầu một cái với nhĩ tử, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Thì ra Thiên Phong đạo nhân đang giết địch ở chiến trường Thiên Vực, đối với chuyện xảy ở trong Cửu Thiên đại lục ra không biết gì cả.

Ninh phủ căn bản không liên lạc được với hắn.

Nếu không phải Hắc Long thành kiêng kỵ Thiên Phong đạo nhân thì sẽ không chỉ là giam giữ Ninh Thanh Vũ đơn giản như vậy.

- Thần nhi, con cảm thấy thế nào? Thân thể có chỗ nào khó chịu hay không?

Cao Nguyệt lau khô nước mắt, vừa nói, một vừamặt nắm lấy tay của Giang Thần, chạm vào cổ tay của hắn rồi dò xét.

Một lát sau, dường như nàng phải chịu thống khổ vô hình, cho nên mới bí phần không nói gì.

Không cần hỏi Giang Thần cũng biết, bởi Thần mạch bị tước đoạt, kinh mạch không trọn vẹn yếu đuối không thể tả, so với người bình thường còn không bằng, cảnh giới cũng bị giảm mạnh.

Chỉ có điều đối với hắn, những chuyện này đều không phải là vấn đề, trước đây thậm chí hắn còn là thân thể tuyệt mạch akia.

Lúc này, từ bên ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào.

- Tuyệt nhi, đi xem xem đã xảy ra chuyện gì, Thần nhi cần phải tỉnh dưỡng!

Hai hàng lông mày của Cao Nguyệt nhướng lên, trong ánh mắt để lộ ra mấy phần lạnh lùng và nghiêm nghị.

Tuyệt nhi gật gù, đi ra ngoài, không lâu sau nàng lại kinh hãi biến sắc trở về.

- Phu nhân, không được rồi, người Tây viện xông tới!

- Tây viện?

Cao Nguyệt rất bất ngờ, không hiểu lúc này Tây viện tới đây để làm gì.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đông Viện Không Có Người

Từ trong ký ức Giang Thần biết được, Ninh phủ lấy đông, nam, tây, bắc chia ra làm bốn viện.

Đông viện là vị trí hiện tại hắc ở, cũng là vị trí mà mỗi một người thừa kế của Ninh phủ ở.

Ba viện khác đều là chỗ ở của huynh đệ phụ thân hắc, cũng chính là thúc bá hắc.

Người ở tây viện ở chính là Nhị thúc, chỉ có điều lại là huynh đệ cùng phụ thân khác mẫu thân với phụ thân hắc, quan hệ song phương cũng không được tốt.

Hiện tại Phủ chủ Ninh phủ là gia gia của Ninh Thần, chỉ có điều sau khi chuyện ở Hắc Long thành xảy ra, người cũng không có hiện thân, nói là đang dưỡng bệnh, ai cũng không gặp.

Hiện tại Tây viện khí thế hùng hổ mà đến, ý đồ đến đây không cần nói cũng biết.

- Chào đại nương khỏe.

Một người trẻ tuổi mười bảy mười tám tuổi trắng trợn không chút kiêng dè xông tới, trên người mặc cẩm bào màu trắng, dáng người kiên cường, dáng vẻ bất phàm. Chỉ có điều hai bờ môi đơn bạc đang mím chặt thì có vẻ hơi hùng hổ dọa người, lại có chút cay nghiệt.

- Ninh Kiến, là người dẫn người xông vào Đông viện sao?

Cao Nguyệt lạnh lùng nói, trên người mơ hồ hiện lên sự uy nghiêm vô hình.

Giang Thần ở bên cạnh thầm suy đoán, mẫu thân của hắn tuyệt đối không là phụ nhân phổ thông.

Thế nhưng Ninh Kiến lại không nhìn ra, hắn khẽ cười nói:

- Đại nương, từ trước đến giờ Đông viện là nơi ở của người thừa kế Ninh phủ, bây giờ đại bá đã bị bắt, Ninh Thần bị phế, nhất mạch của đại bá đã không còn người nào nữa. Có phải nên chuyển ra khỏi nơi này hay không?

- Chuyển ra ngoài?

Giang Thần không nghĩ tới mình vừa tới cõi đời này thì đã gặp phải chuyện như vậy.

Ninh Kiến này và Ninh Thần trước đây lớn lên cùng nhau, chỉ có điều quan hệ vẫn không luôn không tốt đẹp được, cái gì cũng muốn so một lần cùng với Ninh Thần.

Dù cho không sánh bằng, thì hắn ta cũng phải thốt ra những lời chê cười, khiêu khích.

- Người nói chuyển là chúng ta phải chuyển sao?

Cao Nguyệt hỏi.

- Đại nương, đạo lý này rất đơn giản, đại bá không có mặt, vị trí gia chủ không thể truyền cho phế nhân bị tước đoạt kinh mạch này. Coi như người sinh ra đứa nữa thì cũng phải có đại bá, thế nhưng đại bá lại còn đang bị giam ở Hắc Long uyên a.

- Làm càn!

Nghe hấn nói ra chuyện đau lòng của mình lại còn lẫm liệt như vậy, Cao Nguyệt đứng dậy, ống tay áo vung lên, kinh phong bao phủ sát mặt đất lao đi.

Ninh Kiến không hề có chút sức chống đỡ nào, người bị thổi ra ngoài cửa.

- Đại nương, người. . .

Ninh Kiến bị dọa cho phát sợ, hấn vẫn cho rằng Cao Nguyệt là một vị phụ nhân phổ thông, không hề nghĩ rằng nàng lại có thực lực như vậy.

Giang Thần cũng rất kinh ngạc, trong ký ức của hấn, từ khi được gả tới Ninh phủ, xưa nay mẫu thân chưa từng ra tay.

- Đây Thực lực này ít nhất cũng là thực lực của Thần du cảnh.

Giang Thần chưa từng tu luyện, thế nhưng ánh mắt của hấn lại vô cùng tốt.

Bất kể là thế giới vị diện nào, phàm nhân muốn có được lực lượng, đều cần phải thu nạp linh khí thiên địa vào bản thân, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Trong quá trình này sẽ có sự phân chia mạnh yếu, có một hệ thống cảnh giới.

Ở Cửu Thiên đại lục, mọi người đều biết, đó chính là Ngưng khí cảnh, Tụ nguyên cảnh, Thần du cảnh, Thông thiên cảnh.

Ngưng khí cảnh là khởi đầu của mỗi người, tụ linh khí thiên địa hóa thành chân khí cất giữ vào trong người. Từ nhất tới cửu trọng, cho đến đỉnh chân khí là cửu trọng, vọt lên trên một bước thì sẽ đạt đến Tụ nguyên cảnh.

- Chuyện của người lớn, không tới phiên trẻ ranh như người tới nói chuyện! Nếu thực sự muốn chúng ta chuyển, bảo phụ thân người đến đây!

Cao Nguyệt không chút lưu tình dạy dỗ đối phương.

Ninh Kiến cũng không đi, con người chuyển động, nói:

- Đại nương, hay là thái độ của ta có vấn đề, nhưng ta nói sai chỗ nào hay sao? Coi như người giết ta thì cũng không thay đổi được chuyện Đông viện đã xuống dốc.

Lời này rất độc, Cao Nguyệt không biết nên phản bác ra sao, vai nàng khẽ run.

Giang Thần biết mình nên làm chút gì đó, hắt xuống giường, lớn tiếng nói:

- Ninh Kiến, ta có phải là phế nhân hay không, không cho phép người đến làm càn.

- Ninh Thần, thì ra người đã tỉnh rồi. Thần mạch của người đã bị đoạt, kinh mạch còn lại không có cách nào chống đỡ được cho người tu luyện, người còn mặt mũi nhận những thứ này hay sao?

Hắn không cho Giang Thần cơ hội nói chuyện, lại nói:

- Hiện giờ ta là Ngưng khí cảnh thất trọng thiên, trước đây người là cửu trọng thiên, nhưng hôm nay chỉ là nhị trọng thiên mà thôi!

Lúc trước Ninh Thần đạt đến cửu trọng thiên, thế nhưng sau khi xảy ra chuyện bị đoạt mạch, chân khí trôi đi theo, cho nên bây giờ cảnh giới của hắn đã rớt xuống đến Ngưng khí cảnh nhị trọng thiên.

Truyện -được dịch trực tiếp tạ-i iREAD--- Đây chỉ là tạm thời, chỉ là Đông viện có ra sao thì người cũng không xứng ồn ào ở chỗ này!

Giang Thần quát lên.

Ninh Kiến tức điên, bỗng nhiên lại nở nụ cười, có chút quỷ dị nói:

- Nửa tháng nữa, chính là thời điểm đi săn mùa đông, người đã thành niên, sẽ phải tham gia, dùng với tình trạng bây giờ của người, đến lúc đó mọi người sẽ biết người có bị phế hay không a.

- Thật sao? Như vậy chúng ta cứ chờ đến lúc đó xem.

Giang Thần không cần phải tranh miệng lưỡi với đối phương, hắn chỉ muốn đuổi gia hỏa chán ghét này mà thôi.

- Mạnh miệng!

Ninh Kiến bữu môi, phẩy tay áo bỏ đi, hắn không vội nhất thời, đúng như hắn vừa mới nói, cuộc đi săn mùa đông sắp bắt đầu.

Khi đó mới là thời điểm trò hay diễn ra.

Năm nay Giang Thần đã mười sáu tuổi, đã trưởng thành, nếu như không có xảy ra bất trắc gì thì sẽ phải đi săn mùa đông lần đầu tiên trong đời.

Nhưng mà, như Ninh Kiến từng nói, dùng với tình trạng thái bây giờ của hắn quả thực gần như là phế nhân vậy.

Trong lúc đi săn, nếu như không có tu vi Ngưng khí cảnh lục trọng thiên, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm.

Ninh Kiến vừa đi, Cao Nguyệt liền mệt mỏi ngồi xuống.

- Mẫu thân, người yên tâm đi, chắc chắn con sẽ không ra khỏi Đông viện.

Lúc Giang Thần nói chuyện quan sát vẻ mặt của mẫu thân, không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Cao Nguyệt phát hiện ra nhi tử của mình có biến hóa, giống như trong một đêm đã lớn lên vậy.

Chỉ có điều ngấm lại cũng đúng, trả giá lớn như vậy, cũng nên trưởng thành athôi.

Cao Nguyệt cay đắng nghĩ vậy.

- Mẫu thân yên tâm, nhất định con sẽ cứu phụ thân ra!

Giang Thần lại nói.

Cao Nguyệt trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn sang, ở trên mặt nhi tử, nàng nhìn thấy vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

Bộ thân thể của Giang Thần hiện tại, kinh mạch yếu đuối không thể tả, cảnh giới đã giảm xuống đến Ngưng khí cảnh nhị trọng thiên.

Thế nhưng không sao cả, bởi vì Giang Thần đã không còn là Ninh Thần kia nữa.

Hắn đến từ Lăng Thiên Điện Thiên Vực, bí tịch bảo điển đếm không xuể, quan trọng hơn chính là hắn lại thuộc lòng. Đây là nguyên nhân mà tuy không tu luyện được nhưng hắn lại thuộc lòng, bởi vì có thể ở bên cạnh người ta trợ giúp lúc chiến đấu.

Không nghĩ tới sẽ có một ngày hắn lại có thể tu luyện!

...

...

Ninh phủ không phải là phủ đệ đơn giản, tường bốn phía bao quanh, mà cả phủ là cả tòa thành.

Bốn viện phân biệt được xây dựng ở vị trí thành trì và phương hướng tương ứng.

Lúc này, Ninh Kiến đã trở lại Tây viện, nói chuyện vừa xảy ra với phụ thân hắn, cũng chính là chủ nhân Tây viện, Ninh Thiên Hùng.

- Hải nhi vô dụng, không thể đuổi bọn họ ra khỏi đó.

- Vốn ta đã không nghĩ tới có thể thành công, cho nên con cũng không cần để ý. Mục đích là thăm dò phản ứng của gia gia con, chỉ là chuyện người phụ nữ kia có tu vi quả thực là khiến cho người ta bất ngờ.

Ninh Thiên Hùng là một hán tử trung niên rất là khôi ngô, trên người mặc áo bào da thú, khuôn mặt chữ điền, chòm râu rậm, rất là dã tính, đôi mắt sáng ngời có thần.

Hắn không ý thức được việc Cao Nguyệt mạnh bao nhiêu, dù sao nhi tử của hắn cũng mới chỉ là Ngưng khí cảnh, ai cũng có thể thổi đi được nha.

- Thăm dò phản ứng của gia gia?

Ninh Kiến có chút tò mò nhìn sang.

- Đông viện không còn ai, vì sự phát triển của Ninh gia, đương nhiên gia gia con sẽ hi vọng ta kế thừa Ninh phủ. Chỉ là sợ miệng lưỡi của người khác, lại sợ làm cho những người của Đông viện cảm thấy chạnh lòng, vì lẽ đó vẫn đóng cửa không ra, ai cũng không gặp. Vào lúc này, Đông viện chủ động đứng ra là chuyện không gì tốt hơn.

Ninh Kiến tức giận nói:

- Nhưng nhìn dáng vẻ kia đó có vẻ, Ninh Thần kia còn chưa từ bỏ ý định a!

- Chưa từ bỏ ý định thì sao cơ chứ? Chúng ta xâm chiếm sản nghiệp của Đông viện từng bước một, đều là người của Ninh phủ, gia gia con sẽ không có ý kiến, còn Ninh Thần kia. Kiến nhi, nửa tháng nữa chính đến là ngày đi săn. Đến lúc đó con nên cẩn thận biểu hiện, để cho Ninh Thần kia không còn đất dung thân, sau đó ta sẽ nhân cơ hội thỉnh cầu gia gia con, từ đó về sau, chúng ta sẽ có thể chuyển vào Đông viện ở.

- Phụ thân yên tâm, hài nhi bảo đảm sẽ thành công.

Ninh Kiến rất tin tưởng, hiện tại Giang Thần đối với hắn đã không có bất cứ uy hiếp gì nữa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Phạm Đồ

Ngày kế, Ninh lão gia tử thông qua Đại quản gia tuyên bố một tin, nhưng không phải là vấn đề liên quan tới thứ mà Ninh Thiên Hùng quan tâm, mà là đổi họ.

Ninh phủ đổi thành Giang phủ.

Họ Ninh đổi thành họ Giang.

Thì ra tổ tiên của Ninh phủ hiện tại đã từng là người ngoại tộc họ Giang cống hiến cho Ninh thị, bởi vì có công, cho nên mới ban cho cái họ này, mà người Ninh phủ vẫn dùng tới nay.

Bây giờ Ninh thị cướp đoạt Thần mạch của tôn tử hãn, lại nhốt nhi tử của hãn ở bên dưới Hắc Long uyên.

Cho nên cái họ này, không cần cũng được!

Trong phủ không ai có ý kiến, việc họ Ninh làm đổi với Đông viện là một cái bạt tai mạnh mẽ với bọn họ, cũng làm suy yếu lực lượng trong phủ.

Chỉ có điều, nếu như vậy, cái tên Ninh Thần hiện tại sẽ lại trở thành Giang Thần!

- Chẳng lẽ là ý trời hay sao?

Giang Thần có chút bất ngờ, chỉ có điều hãn cũng không quá để ý, hãn đang suy nghĩ phương pháp để làm khôi phục kinh mạch của mình.

Đối với hắc mà nói, chuyện này không khó, trái lại còn rất dễ dàng.

Chỉ cần một phần Dưỡng thần kinh là có thể làm được, Dưỡng thần kinh là công pháp huyền bí làm kinh mạch trở nên mạnh mẽ, rất thông thường ở trong Thiên vực. Chỉ cần là thể lực hơi lớn hơn một chút đều sẽ có công pháp tương tự.

Thế nhưng ở Thập vạn đại sơn lại không có, Ninh phủ, không, phải nói là Giang phủ cũng không có.

Vì lẽ đó khi người trong phủ biết tình huống kinh mạch trong cơ thể của Giang Thần thì đã cho rằng hắc không đứng dậy được nữa.

- Thực sự là buồn cười.

Giang Thần cảm thán một tiếng, tầm quan trọng của kinh mạch không cần nói cũng biết, vì vậy chuyện có thể làm cho kinh mạch vững như thành đồng vách sắt hay không vô cùng quan trọng.

Nhưng ở đây, mọi người chỉ có thể thông qua cảnh giới tăng trưởng, khi thân thể thăng hoa thuận tiện tăng cường kinh mạch mà thôi.

Ở Thiên vực, chuyện này đã sớm giống như binh mã còn chưa động thì lương thảo đã đi đầu.

Thông qua tu luyện công pháp huyền bí, ôn dưỡng kinh mạch trong cơ thể, làm cho nó từ từ trở nên mạnh mẽ, khi tu hành sẽ làm chơi ăn thật.

Dù cho lúc tu hành xuất hiện tình huống không may, như vậy kinh mạch cũng có thể chịu đựng được, không cần cần thận từng li từng tí một như người ở nơi này.

- Bắt đầu đi.

Trong đầu Giang Thần xuất hiện tất cả nội dung Dưỡng thần kinh, tất cả nội dung. Hắn dấn dò nha hoàn không nên quấy nhiễu mình, hắn ngồi ở trên giường hai mắt khép hờ.

Nường theo hít thở càng ngày càng đều đều, ở quanh thân Giang Thần xuất hiện một tầng vàng sáng.

Những thứ này là linh khí thiên địa, không ngừng cuộn cuộn tràn vào trong kinh mạch.

Có thể tưởng tượng ra được người của Giang phủ hoàn toàn không hiểu được phải làm như thế nào để lợi dụng những linh khí này tu bổ kinh mạch.

Kỳ thực rất đơn giản, trước khi linh khí chuyển đổi thành chân khí phân giải ra thành vô số điểm nhỏ, rơi ra ở kinh mạch các nơi trên toàn thân.

Kinh mạch sẽ tự động hấp thu những linh khí này.

Bộ thân thể này của Giang Thần, Thần mạch từ trong cơ thể bị dịch chuyển ra ngoài, kinh mạch của hắn gần như giống người bình thường, nhưng khi cấy ghép thời điểm bị liên lụy, cho nên kinh mạch bình thường đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Kinh mạch ở ngực trái và vị trí chệch bụng hầu như đã vỡ nát.

Kinh mạch ở gần đan điền khí hải yếu đuối không thể tả, hơi vận chuyển chân khí sẽ cảm thấy hết sức thống khổ, nếu làm xằng làm bậy, kinh mạch kết nối với khí hải sẽ đứt rời. Như vậy coi như không khác gì là phế nhân cả.

Linh khí chuyển đổi thành chân khí thì phải chứa ở trong đan điền khí hải, vì vậy kinh mạch ở nơi này là quan trọng nhất.

Giang Thần cẩn thận vận chuyển Dưỡng thần kinh từng li từng tí một, trọng điểm là khôi phục kinh mạch ở gần khí hải.

Ở trong quá trình này, cả người Giang Thần cảm thấy ấm áp, dường như đang ngâm mình ở trong nước ấm vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, nửa ngày đã qua đi, kinh mạch ở phụ cận đan điền đã khôi phục được không ít, không đến nỗi vận chuyển chân khí sẽ đau tới mức muốn lăn lộn.

Cảnh giới cũng từ nhị trọng thiên biến thành tam trọng thiên.

- Tăng cảnh giới lên nhanh như vậy sao?

Giang Thần có chút bất ngờ, chỉ có điều ngẫm lại cũng đúng. Dù sao bộ thân thể này đã từng là cửu trọng thiên, nguyên nhân cảnh giới giảm mạnh là do kinh mạch bị hao tổn, Thần mạch bị đoạt. Nhưng trước đó, hẳn cũng không hề dùng Thần mạch để tu luyện a.

- Thiếu gia, cơm nước được rồi, mang vào trong hay là đặt ngoài?

Nha hoàn ở ngoài cửa nói.

- Không cần đưa vào đây.

Giang Thần đi tới chính điện Đông viện, nhìn thấy mẫu thân Cao Nguyệt đang ngồi ở bên bàn cơm, phía sau có một loạt hạ nhân cúi đầu đứng mà không nói.

Bạn. .đang đọc truyện tại. i.READ.vnBầu không khí rất là nặng nề, tâm tình của Cao Nguyệt rất thấp nặng, tay cầm bát cơm như cứng lại.

- Mẫu thân, người sao vậy?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Tây viện bắt đầu trắng trợn đào góc tường của Đông viện chúng ta, trước đây Đông viện nhân tài đông đúc, rất chói mắt, hàng năm thu vào gấp mấy lần ba viện khác cộng lại, nhưng mà hiện giờ. . .

Cao Nguyệt theo bản năng nói, thế nhưng rất nhanh nàng đã cảm thấy những chuyện này nói cho Giang Thần nghe cũng vô dụng.

Giang Thần nghĩ tới việc lúc trước đi tới Hắc Long thành, không phải chỉ có hắc và phụ thân, còn có rất nhiều tùy tùng và thủ hạ trung tâm của Đông viện.

- Không có một người nào của Huyết vân vệ trở về hay sao?

Giang Thần căng thẳng hỏi.

Tuyệt nhi không nói gì, biểu hiện của nàng đã trả lời.

Vẻ mặt của Giang Thần trở nên âm trầm, Huyết vân vệ là tùy tùng mà phụ thân hắc thu nhận khi lang bạt ở bên ngoài, bọn họ tuyệt đối trung thành, mỗi người đều nhìn Giang Thần lớn lên.

Sau khi tán thành thân phận của mình, Giang Thần chỉ cảm thấy lửa giận đang thiêu đốt ở trong lồng ngực.

- Chỉ có một mình Phạm Đồ trở về, cũng là hắc mang con về, dọc trên đường đi gặp phải truy sát, đã bị trọng thương.

Giang Thanh Vũ bị giam ở Hắc Long uyên, thế nhưng những người đi theo hắc sẽ không may mắn như vậy, những người này trung tâm có một không hai, cho dù chủ nhân của mình đi vượt râu hùm thì bọn hắc cũng không hề có một chút chần chừ nào mà đi theo.

Kết cục là bọn họ đều bị Ninh thị xử tử, thi thể treo ở trên tường thành Hắc Long thành.

- Phu nhân, không xong rồi tốt, sợ là Phạm quân sự không được rồi .

Nha hoàn Tuyết nhi khóc lóc từ ngoài cửa chạy vào.

Cao Nguyệt vội vàng đứng lên, đi theo Tuyết nhi đi ra ngoài, Giang Thần cũng không chần chờ mà đuổi theo.

Rất nhanh ba người đã đi tới bên ngoài một căn phòng ở Đông viện, còn chưa tiến vào thì đã có thể nghe thấy bên trong xuất hiện tiếng ồn ào.

Khi tới cửa, mùi máu tanh gây mũi và mùi thuốc phả vào mặt.

Cao Nguyệt đẩy cửa đi vào, Giang Thần ở phía sau lập tức nhìn thấy mấy y sư đang bận rộn ở trước giường.

Trên giường có một tráng hán đang nằm đó, chỉ là bị đau đớn hành hạ làm cho biến dạng.

- Phu nhân, Phạm quân sự bị thương quá nặng, chúng ta không thể ra sức a.

Một vị y sư lớn tuổi bước lên đón, vẻ mặt tràn ngập xấu hổ và lúng túng.

- Thiếu chủ, chủ mẫu.

Hán tử trên giường nghe được tiếng này, hăn cố gắng muốn chống thân thể để đứng lên.

- Phạm Đồ, người đừng dậy.

Cao Nguyệt khổ sở tiến lên, có chút không đành lòng nói:

- Là chúng ta đã làm hại người như vậy. . .

- Chủ mẫu, người ngàn vạn lần không nên nói như vậy, năm đó nếu không phải có chủ nhân cứu mấy huynh đệ chúng ta ra thì chúng ta đã sớm chết ở trên tay đám hỗn đản Hỏa Vân bang rồi. Chỉ có điều. . . Huynh đệ của ta đều chết hết rồi.

Phạm Đồ thương cảm, dường như đã quên đi đau đớn.

- Các người làm cái gì vậy?

Sau khi Giang Thần vào trong phòng vẫn ở một bên giường quan sát, nhìn thấy mấy y sư đang thu dọn đồ đạc, hắn lại phát hiện ra dấu vết xử lý thương thế của bọn họ ở trên người Phạm Đồ, đột nhiên hắn giận dữ.

- Làm như các người mà cũng gọi là y sư hay sao?

Hắn nổi giận làm khiến cho tất cả mọi người không rõ đầu đuôi ra sao.

Các y sư đều sửng sốt, không biết nên nói gì.

- Thần thiếu gia, chúng ta đã cố gắng rồi.

Một y sư lớn tuổi đi tới trước mặt hắn, khom người nói một câu, hắn cho rằng Giang Thần đang bắt bọn họ để hả giận.

- Mang cho ta một bộ châm bạc.

Giang Thần tức giận nói.

Các y sư nhìn nhau, không hiểu hắn định làm gì.

- Thần nhi, con đang làm gì vậy?

Cao Nguyệt không tin Giang Thần có năng lực chữa khỏi cho Phạm Đồ.

- Mẫu thân, Phạm thúc có nguy hiểm đến tính mạng, việc này không nên chậm trễ, sau đó hài nhi sẽ giải thích.

Giang Thần trực tiếp tìm được châm bạc ở trong rương gỗ của các y sư, lại vọt tới bên giường, mà còn Cao Nguyệt nửa tin nửa ngờ lùi qua một bên.

Phạm Đồ là một hán tử mạnh mẽ, coi sinh tử rất nhạt, không có tính tới việc Giang Thần có thể cứu mình hay không, hắn nhếch miệng cười nói:

- Thiếu chủ, cho tới bây giờ ta không biết thiếu chủ còn biết y thuật đó.a.

- Yên tâm đi, người ta muốn cứu, Diêm Vương đến đây đòi cũng vô dụng.

Giang Thần nói.

Câu nói này là câu mà kẻ là bệnh nhân nào trong Thiên vực bất cũng đều tha thiết ước mơ muốn nghe.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thôi Mệnh Hoa

Giang Thần ra tay như điện, bộ châm bạc trong tay nhanh chóng đâm vào các vị trí không giống nhau trên người của Phạm Đồ, lại căn cứ vào thương thế để di chuyển châm bạc.

Các y sư phía sau rướn cổ, bị Giang Thần mắg như vậy bọn họ cũng không cam lòng, cho nên đều muốn nhìn chứng kiến y thuật cao minh của Giang Thần một chút.

Nhìn thủ pháp, quả thực Giang Thần thật sự có tài, chỉ có điều phương pháp trị liệu này từ trước tới giờ bọn họ chưa từng gặp qua.

- Đại y sư, thương thế của Phạm quân sự là bị người ta truy kích, trên người có vô số vết trọng thương, dẫn đến nội tạng suy kiệt, kinh mạch héo rút, đâm châm vào thì có lợi ích gì chứ?

Có người nhỏ giọng hỏi y sư lớn tuổi.

- Đừng động vào, người ta là thiếu gia Đông viện.

Vị y sư lớn tuổi y sư lắc đầu một cái, theo hắg thấy, Phạm Đồ đã chết chắc rồi, cho nên hắg mới cho phép Giang Thần đi dần giày vò vậg như vậy.

Bỗng nhiên, con người của hắg đột nhiên trợn to, dùng ánh mắt tỏ rõ vẻ không thể tin tưởng nhìn vào Phạm Đồ ở trên giường.

Châm bạc cắm đầy toàn thân chẳng biết vì sao lại đang phát sáng, những ánh sáng đó liên kết với nhau, hình thành một đồ án kỳ diệu ở trên

người Phạm Đồ.

Ánh sáng càng ngày càng chói mắt, gương mặt của Phạm Đồ cũng đỏ ửng lên, hàm răng cắn chặt, giống như đang phải chịu đựng nỗi thống khổ không tên.

- Không sao, kêu lên cũng được.

Giang Thần biết mình phương pháp trị liệu này của mình đau đớn bao nhiêu, cho nên hắn mới an ủi Phạm Đồ như vậy.

- Tiểu... ý là, không đau.

Phạm Đồ nén giận, lời này hầu như là từ kẽ răng vang ra.

Giang Thần sinh lòng khâm phục đối với hán tử kiên cường này, đợi đến lúc gần xong, hắn thu hồi tất cả châm bạc.

Ánh sáng trên người của Phạm Đồ cũng biến mất không thấy nữa.

Người trong phòng kinh ngạc phát hiện ra, Phạm Đồ vốn đầy rẫy vết thương đã khôi phục, lau máu đen trên người đi, da dẻ phía dưới đã khỏi hẳn.

- Quá thoải mái!

Phạm Đồ vừa nãy sắp chết ngồi dậy, khiến cho đám y sư trong phòng sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm

Vị y sư lớn tuổi kia đã nhìn ra được chút kỳ quái, là người trong lòng chấn động nặng nhất trong tất cả mọi người ở đây.

- Thông qua châm bạc xúc động tới linh khí thiên địa cuộn cuộn, không ngừng tu bổ thương thể, thông qua châm pháp để trị liệu thương thể từng bước, thực sự là lợi hại.

Tận mắt nhìn thấy y thuật như vậy, hắn cảm thấy đời này của mình sống không uổng.

- Thiếu chủ, đa tạ ân cứu mạng!

Phạm Đồ kích động nói.

- Người cũng đã cứu ta, không có người mang ta về Nam phong lĩnh, ta đã sớm chết rồi.

Giang Thần cười nói.

Không nghĩ tới vừa mới nghe nói như thế Phạm Đồ đột nhiên xuống giường quỳ xuống dưới đất, làm cho Giang Thần và Cao Nguyệt sợ hết hồn.

- Thiếu gia, là ta có lỗi với người!

Phạm Đồ hét lớn.

Thì ra buổi tối ngày hôm ấy, Phạm Đồ phụ trách bảo vệ an toàn cho Giang Thần, nhưng hắn cảm thấy ở Hắc Long thành sẽ không có nguy hiểm gì cho nên mới chạy đi uống rượu cùng người khác. Lúc này mới dẫn đến Giang Thần bị Đại phu nhân Ninh thị lừa gạt đi.

- Phạm Đồ, người...

Sau khi Cao Nguyệt nghe xong hoàn toàn biến sắc, lồng ngực phập phồng.

- Mẫu thân, coi như Phạm thúc không có ra ngoài thì cũng vô dụng, như vậy còn sẽ phải chết trong tay người Ninh thị.

Giang Thần không có để ý tới mà phân biệtbuông lời trấn an hai người một câu.

Phạm Đồ lệ rơi đầy mặt, cắn răng nói:

- Chủ nhân vì trừng phạt ta, cho nên mới sai ta mang thiếu chủ trở về, không thể chết trận một cách vinh quang cùng các huynh đệ em!

- Người sống sót, như vậy còn có thể báo thù cho bọn họ.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, cả người Phạm Đồ chấn động, hăn đứng dậy, dùng sức gạt đầu.

- Không sai, ta muốn báo thù thay cho bọn họ!

... . . .

... . . .

Từ trong phòng đi ra, Giang Thần cảm nhận được ánh mắt ngờ vực của Cao Nguyệt, hăn cười khổ nói:

- Mẫu thân, người có chuyện gì thì nói hỏi đi.

- Thần nhi, con học được y thuật từ lúc nào vậy?

Cao Nguyệt hỏi.

- Không chỉ có học được y thuật mà kinh mạch của con cũng đã khôi phục được một ít, không bao lâu nữa là có thể hoàn toàn lành lại. Cho dù không có Thần mạch, nhưng con vẫn có thể tu luyện giống như trước đây.

- Có thật không? Sao lại có thể như vậy được?

Cao Nguyệt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng nàng không còn chưa hiểu biết rõ được mỗi nghi ngờ trong lòng thì nàng sẽ không yên tâm.

Giang Thần không chút hoang mang, nói ra lý do mà vừa nãy hắn đã nghĩ đến.

- Lúc hài nhi hôn mê, trong khoảng thời gian này có một lão gia gia râu tóc bạc trắng xuất hiện trong giấc mơ, nói là thương tình cảnh ngộ của con, cho nên muốn thu con làm đệ tử.

Truyện đ.ư.ợ.c biên tập tại iread.vn- Ngày hôm qua con nằm mơ, người đó lại xuất hiện, người dạy con y thuật để khôi phục kinh mạch, không nghĩ tới lại vừa vặn có thể dùng ở trên người Phạm thúc.

Nói xong, vẻ mặt Giang Thần không biến sắc, trong lòng thì lại bồn chồn không thôi.

Hắn không xác định nói như vậy có thể làm cho Cao Nguyệt tin được hay không, cũng còn may, nhìn từ phản ứng của nàng, có lẽ đã có tác dụng.

Về mặt Cao Nguyệt tràn ngập vẻ kinh ngạc, nàng cũng coi như đã lang bạt đại lục, nghe được chuyện ly kỳ như vậy cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ có điều, càng là ly kỳ thì càng dễ dàng khiến cho người ta tin tưởng.

- Lão gia gia kia còn nói gì nữa không?

Thanh âm của Cao Nguyệt nhỏ đi rất nhiều, sợ bị người ta nghe thấy.

- Người nói sẽ cố gắng giúp con, nhưng không thể tiết lộ quá nhiều chuyện liên quan tới người, nếu không người sẽ không vui.

Cao Nguyệt gật gù, nói:

- Không sai, chuyện như vậy tuyệt đối không nên để cho người khác biết được. Sau này mẫu thân cũng sẽ không hỏi lại con nữa, trừ phi con chủ

động nói.

Giang Thần cầu còn không được, đương nhiên hắn sẽ không có ý kiến gì khác.

Hai người mẫu thân trở lại chính điện, Giang Thần nghĩ đến dáng vẻ thờ đốc vừa nãy của mẫu thân, hắn không khỏi hỏi:

- Mẫu thân, người bị thương sao?

- Sao?

- Lần trước nhìn người sau khi dạy dỗ Ninh Kiến rất mệt mỏi, con còn tưởng rằng là nghỉ ngơi không tốt. Thế nhưng hôm nay nhìn qua, dường như mẫu thân rất dễ dàng bị mệt mỏi a.

Giang Thần nói.

Cao Nguyệt sửng sốt một chút, không nhịn được thở dài, không có phủ nhận mà cười khổ nói:

- Năm đó ta và phụ thân con định dắt tay nhau lang bạt, đi ra khỏi Hỏa vực, đi trải nghiệm thiên địa bao la hơn. Dùng Với thiên phú của phụ thân ngươi, tất nhiên còn có thể có thành tựu càng cao hơn. Thế nhưng là ta làm liên lụy tới chàng, chàng từ bỏ cơ hội càng cao hơn mà mang theo ta trở lại Giang phủ sinh ra con.

Nghe vậy, Giang Thần vui mừng vì mình đã đi tới chiếm bộ thân thể này, nếu không nữ nhân đáng thương này vừa mất đi nhi tử, lại mất đi trượng phu, nhất định sẽ tan vỡ.

- Chỉ có điều, không phải là ta bị thương, mà là độc, mỗi lần động thủ sẽ tiêu hao tuổi thọ của chính mình.

Giang Thần cả kinh, độc tính của loại độc này khiến cho hắn nhớ tới một cái tên rất không ổn, trên mặt, ngoài mặt hắn giả vờ không rõ, dùng giọng nghi ngờ hỏi:

- Độc? Mẫu thân có thể nói cho con biết tên không? Con có thể nhờ sự phụ hỗ trợ.

- Thôi mệnh hoa.

- Quả nhiên.

Trong lòng Giang Thần rung mình, trên đời này cũng chỉ có loại độc được này mới có thể có được hiệu quả như vậy.

Thôi mệnh hoa được gọi là một trong các loại độc được ác nhất, nó không chỉ có độc tính khiến cho người ta biến sắc, mà người trúng loại độc này cũng sẽ không lập tức chết đi.

Nhưng nó lại đủ tàn nhẫn, người trúng loại độc này sẽ bị dùng phương thức tàn nhẫn nhất để dẫn vật đến chết, đặc biệt là cường giả.

Mỗi lần dùng lực lượng thì cảnh giới sẽ rút lui, thân thể cũng sẽ nhanh chóng lão hóa.

Nó có thể làm cho một Thần du cảnh, thậm chí là cường giả có cảnh giới càng cao hơn chờ tới ngày chết giống như một người bình thường.

Loại đau khổ này, chỉ khi nào hận một người đến cực điểm thì mới dùng loại độc này.

Chẳng trách trong Giang phủ không ai biết được thực lực của Cao Nguyệt, bởi vì nàng căn bản chưa từng ra tay.

Nếu như là thương thế, Giang Thần có thể trị được.

Thế nhưng nếu là độc thì sẽ phiền phức hơn rất nhiều, nhất định phải có tài liệu giải độc thì mới có thể điều phối ra thuốc giải.

Hắn biết nên giải Thôi mệnh hoa ra sao, thế nhưng tài liệu cần rất hiếm có, hiếm có là chỉ ở trong Thiên vực.

Hắn không xác định được Cửu Thiên đại lục có hay không.

Cũng còn may, chỉ cần Cao Nguyệt không ra tay, thời gian sẽ dư sức.

- Đứa Hài tử nhỏ ngọc, không cần phải lo lắng cho ta, chỉ cần không ra tay thì ta vẫn sinh lão bệnh tử giống như người bình thường, có thể nhìn con trưởng thành.

Nhìn sắc mặt của Giang Thần, Cao Nguyệt cười cười, đưa tay sờ sờ đầu của hắn.

Thân thể Giang Thần cứng ngắc, trong lòng hiện ra một cảm giác không tên.

Hắn cảm tạ trời cao đã khiến cho hắn hai đời đều có một phụ thân mẫu thân tốt như vậy.

Kiếp trước, phụ thân mẫu thân hắn mạnh mẽ tới mức quá đáng, hắn muốn báo đáp, thế nhưng lại không thể làm được gì.

Nhưng hiện tại thì lại không giống, hắn không chỉ phải cứu phụ thân về mà còn phải giải độc cho mẫu thân!

Cơm nước xong xuôi, Giang Thần trở về phòng, hắn không có nghỉ ngơi mà tiếp tục khôi phục kinh mạch.

Chuyện mà hắn muốn làm có rất nhiều, tất cả đều cần thực lực mạnh mẽ mới có thể làm được!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phong Hành Vệ

Khi Giang Thần khôi phục kinh mạch, thời gian cách ngày đi săn mùa đông cũng càng ngày càng gần.

Tranh đấu giữa hai viện cũng bị toàn bộ Nam phong lĩnh biết được, tạo ra huyên náo rất lớn.

Thương thế của Phạm Đồ đã gần như hoàn toàn khôi phục, khiến cho Đông viện không hoàn toàn bị động như vậy nữa. Rất nhiều người trung tâm với Đông viện cũng yên tâm hơn không ít.

Có điều, chỉ bằng vào một mình Phạm Đồ vẫn còn thiếu rất nhiều, Đông viện cần một lượng lớn nhân thủ.

Ngày đó ở Hắc Long thành, tổn thất quá nặng nề.

Vì lẽ đó Cao Nguyệt đã tự mình đi tới Tô gia Bạch Thủy thành cầu viện.

Tô gia là một gia tộc trong Thập vạn đại sơn, không có mạnh mẽ như Giang phủ, nhưng đủ để giải nguy khẩn cấp.

Đại tiểu thư Tô gia và Giang Thần có hôn nhân, song phương là thân gia, vấn đề không lớn.

Đến ngày đi săn mùa đông, cuối cùng Giang Thần đã hoàn toàn khôi phục kinh mạch bị tổn thương, vừa vặn cũng đã bỏ ra thời gian nửa tháng.

Chỉ có điều cảnh giới mới khôi phục đến lục trọng thiên, không có khôi phục tới cửu trọng thiên như trong tưởng tượng của hắn.

Chuyện này cũng rất bình thường, chịu thương thế nặng như vậy, dẫn tới Giang Thần tử vong, cho nên nhất định chân khí sẽ trôi đi không ít.

Sau đó, cần phải nhờ vào tu luyện mới có thể tăng cảnh giới lên lại như cũ.

- Ngoại trừ Dưỡng thần kinh ra, bằng vào những công pháp tu luyện mà ta biết. Bất kỳ một quyển nào cũng có thể khiến cho Cửu Thiên đại lục điên cuồng.

Chỉ có điều Giang Thần không có lập tức tu luyện.

Bởi vì hắn còn phải chuẩn bị đi săn mùa đông.

Hắn nhìn sắc trời tờ mờ sáng, định ngủ bù một chút rồi mới tính tiếp.

Đột nhiên, sắc mặt Giang Thần biến đổi, cả người cực kỳ cực nóng, máu thịt như đang bị thiêu đốt. Chuyện đáng sợ nhất là dường như có một cánh tay đang khua khua ở trong cơ thể.

- Đã Chuyện gì xảy ra chuyện vậy? Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Bất kể có tri thức lý luận phong phú tới cỡ nào thì hiện tại Giang Thần cũng mới chỉ tu luyện lần đầu. Đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy khiến cho hắn không ứng phó kịp.

Cũng còn may, ngoại trừ khó chịu ra, tạm thời hắn không phát hiện ra có tình huống gì khác.

Chợt, kinh mạch trong cơ thể dường như phải chịu một loại đè nén nào đó, nhưng vẻ mặt của Giang Thần lại trở nên mừng như điên.

Cảm giác kia rất giống như trong cơ thể một lần nữa mọc ra một cái kinh mạch vậy.

Nếu như hắc không đoán sai, kinh mạch mọc ra chính là Thần mạch!

- Ha ha ha, nhất định là phương pháp dịch chuyển Thần mạch của Ninh thị kia không cao minh, cũng không có triệt để lấy đi Thần mạch từ trong cơ thể của ta arồi.

Cũng giống như cắt rau hẹ vậy, thứ Ninh thị lấy đi chỉ là mặt trên, không có đào tận gốc rễ của nó đi, vì lẽ đó nó mới có thể khôi phục lại được.

- Ngẫm lại cũng đúng, cấy ghép kinh mạch há có thể dễ dàng như vậy chứ? Ninh thị nho nhỏ trên Cửu Thiên đại lục cũng xứng sao? Chỉ có điều lại hại chủ nhân bộ thân thể này phải chết thảm a.

Giang Thần thầm nói.

Hơn nữa Ninh Hạo Thiên có được Thần mạch, Thần mạch trong cơ thể cũng chỉ là tạm thời, trải qua một quãng thời gian sẽ biến mất.

Điều đáng tiếc chính là, Thần mạch không phải một lần đã khôi phục lại được. Là từng cái từng cái mọc ra, hiện đạo Thần mạch ở trong người hắc là từ vị trí đan điền đưa về phía yết hầu, làm cho Giang Thần rất muốn nôn mửa.

Thêm một đạo Thần mạch, không chỉ làm cho tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều, mà cũng làm cho Giang Thần phát hiện ra được một chỗ cường đại.

Ngoại trừ việc hắc nhớ được rất nhiều công pháp tu luyện ra, cũng có không ít công pháp huyền bí.

Dưỡng thần kinh là công pháp huyền bí, loại công pháp này có thể làm cho thân thể kim cương bất hoại, nước lửa bất xâm, thậm chí còn có thể mọc ra ba đầu sáu tay.

Thu nạp linh khí thiên địa chính là thứ gọi là công pháp tu luyện.

Mặt khác, yêu cầu khi tu luyện công pháp huyền bí là dựa vào cảnh giới của bản thân.

Nói ví dụ như Thái Cực hoàn mà Giang Thần để ý tới. Đây là một loại công pháp huyền bí nhằm vào chân khí của bản thân.

Thi triển ra chân khí dùng phương thức xoắn ốc để công kích, uy lực so với vận chuyển chân khí tầm thường còn mạnh hơn nhiều.

Chỉ có điều, môn công pháp này vẫn cần đạt đến Thần du cảnh, bởi vì chân khí loa toàn thức sẽ làm thương tổn tới kinh mạch trong cơ thể mình. Chỉ có đạt đến Thần du cảnh, có biến hóa thoát thai hoán cốt thì kinh mạch mới có thể chịu đựng được quá trình lôi kéo như vậy.

Truyện được dịch trực tiếp t-ại iREAD---Nhưng mà hiện tại, hẳn lại có một đạo Thần mạch.

Thần mạch a!

Nếu như một chút ấy cũng không làm được, còn nói gì tới Thần mạch nữa chứ?

- Vừa vận thừa dịp mùa đông săn bắn để tu luyện arồi!

Giang Thần không ngủ nữa mà đứng dậy xuống giường, đổi trang phục săn bắn.

Khi đi ra khỏi phòng thì hẳn đụng phải Phạm Đồ đang muốn ra ngoài.

- Phạm thúc, gần đây tình huống của Đông viện thế nào rồi?

- Vẫn như cũ, không tốt lắm, Tây viện đang không ngừng mở rộng, nghe nói là định nuốt sạch Đông viện chúng ta trước tết.

- Chuyện này cũng không có cách nào, Phạm thúc không cần phải tự trách, hiện tại cứ để xem mẫu thân có thể mời được người tới hay không.

Tiếp đó, Giang Thần phát hiện ra bất kể là ai trong Đông viện, kể cả người hầu, nha hoàn tâm tình đều không cao, toàn bộ Đông viện vô cùng ngột ngạt.

Giống như tất cả mọi người đã không nhìn thấy hi vọng nữa.

Theo những người này thấy, coi như Đông viện bảo vệ được sản nghiệp thì Giang Thần vẫn không thể tu luyện như cũ. Trừ phi là lão gia của bọn họ được thả ra khỏi Hắc Long uyên. Nếu không nhất định Đông viện sẽ phải thay đổi người.

- Nếu như biểu hiện của ta săn bắn không bằng người ta, như vậy nhất định Tây viện sẽ lại tới buộc chúng ta chuyển ra khỏi Đông viện. Cũng còn may, ta đã khôi phục lại tới Ngưng khí cảnh lục trọng thiên, đây là cơ hội biểu hiện của ta.

...

Săn bắn mùa đông là truyền thống mỗi một năm của Giang phủ, đệ tử thành niên đều phải tham dự, lại căn cứ vào biểu hiện của từng người để tưởng thưởng.

Địa điểm săn bắn là phía sau núi Giang phủ, trước giữa trưa, các đệ tử tập hợp ở bãi cỏ dưới chân núi.

Khi Giang Thần đến, nơi này đã có không ít đệ tử Giang phủ tụ tập lại.

Nói là đệ tử Giang phủ, kỳ thực toàn bộ người trẻ tuổi ưu tú của Nam phong lĩnh đều ở chỗ này. Chỉ là đệ tử xuất thân từ người bình thường thì y phục sẽ không hoa lệ như thiếu gia tiểu thư ở trong phủ mà thôi.

Khi những đệ tử này nhìn thấy Giang Thần rất là bất ngờ, khoảng thời gian này, chuyện có liên quan tới Đông viện đã huyên náo, sôi sùng sục. Mà người làm cho người ta quan tâm nhất chính là Giang Thần.

Theo như mọi người biết, kinh mạch toàn thân của hắn đã bị tổn hại bảy tám phần, cảnh giới đã hạ xuống trở lại nhị trọng thiên. Theo những người này thấy, đời này đã không có hi vọng vươn mình nữa.

Quan trọng là ở chỗ, năm nay hắn vừa vặn thành niên, nhất định phải tới tham gia săn bắn.

Thành tích săn bắn thường thường sẽ đại diện cho địa vị của người này ở trong phủ.

Kế tiếp, Giang Thần lại là thiếu gia của Đông viện.

Cân nhắc đến thế cục bây giờ của Đông viện, Giang Thần đến cũng không được, không đến lại càng không được.

Chỉ có điều hiện tại hắn lựa chọn đến, vẫn khiến cho rất nhiều người khâm phục.

Thế nhưng, vẫn có người xem thường hành động này của hắn.

- Hắn ta thật sự đến à.

- Dù sao cũng đã thành niên, nếu như không tham gia, như vậy đã chứng minh mình là một phế nhân arồi.

- Nhưng nếu cố gắng mạnh mẽ tham gia thì cũng, có tác dụng sao? Chẳng lẽ lại chờ giống như lần trước, được người ta mang về như một con

chó chết sao?

Tiếng thảo luận chói tai vang lên ở bên tai Giang Thần, lời khó nghe đều xuất phát từ những đệ tử của Tây viện. Bên Đông viện, tâm tình đều rất là mất mát, có mấy người dùng ánh mắt mang theo vẻ oán giận nhìn về phía Giang Thần.

Bọn họ đang suy nghĩ, nếu như không phải Giang Thần bị phát hiện ra có Thần mạch thì cũng sẽ không mang đến tai nạn cho Đông viện, phụ thân của hắn lại càng không bị bắt.

...

Năm rồi người chủ trì săn bắn là Phủ chủ, trừ phi có tình huống đặc biệt thì cũng là do một vị trong bốn viện đứng ra chủ trì.

Chỉ là, lần này là Nhị trưởng lão của Giang phủ.

Một vị lão nhân hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt như đã trải qua vô số mưa gió, hai con mắt hãm sâu, thâm thúy mà sáng rõ, nhìn qua rất có thần.

Uy vọng của hắn ở trong Giang phủ cực cao, lấy sự nghiêm khắc mà nổi danh, đệ tử Giang thị ở đây đều rất sợ hắn.

Ngoài ra, ở ngoài bãi cỏ còn có một đội Phong hành vệ, là lực lượng tinh nhuệ trong phủ, mỗi người đều cao to uy vũ, người mặc giáp trụ màu đen, áo choàng sau lưng tung bay lất phất.

Bọn họ được võ trang đầy đủ, mỗi người đều có trường cung, lưng đeo lọ tên, tay cầm trường đao.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một Dao Giải Quyết

- Thần thiếu gia, lúc săn bắn Phong hành vệ không có cách nào bảo vệ bên người thiếu gia. Người nhất định phải tham gia hay sao?

Nhìn thấy Giang Thần đi tới, Nhị trưởng lão hỏi một câu, không có bất kỳ chút kỳ thị nào. Hắn chỉ muốn xác định chuyện này mà thôi. Cho nên lúc nói chuyện trên mặt không có một chút gợn sóng cảm tình nào cả.

Chỉ là chuyện này lại làm cho không ít người cười trộm, đều muốn nhìn xem Giang Thần sẽ trả lời ra sao một chút.

- Đương nhiên.

Giang Thần nói.

- Được rồi, vào đội đi.

Nhị trưởng lão gật gật đầu.

Giang Thần đi tới chỗ đám đệ tử kia, điều thú vị chính là, những đệ tử cách hắn gần nhất đều không tự chủ được mà phải lui về phía sau.

- Giang thiếu gia quả nhiên kiên cường, đã sắp biến thành phế nhân mà còn muốn đến săn bắn, không sợ cuối cùng cũng dâng cả cái mạng của mình lên sao?

Trong hàng đệ tử vang lên một đạo thanh âm chói tai.

Phần lớn người đều lén lút nghị luận, nào giống như người này trào phúng ngay ở trước mặt của Giang Thần, chuyện này khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

- Giang Quân, người của Tây viện.

Có người nhận ra hần, một câu Tây viện đã có thể giải thích đc được tại sao hần phải làm như vậy.

Giang Quân và Giang Thần cùng tuổi, nhưng cao hơn một cái đầu, chỉ có điều thân thể hơi gầy, trên mặt không có bao nhiêu thị, đôi mắt nhỏ như chuột.

Hần rất hưởng thụ việc được mọi người chú ý, hần mạnh mẽ phát tiết sự tức giận và uất ức vì trước đây bị quầng sáng trên người Giang Thần ép cho hần không kịp thở.

Giang Thần không để ý đến hần mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn thấy Giang Thần không lên tiếng, Giang Quân càng ngày càng đắc ý, chạy đến trước người Giang Thần, hỏi:

- Sao vậy? Ngay cả nói chuyện Giang thiếu gia cũng không muốn nói sao?

Giang Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần, quát:

- Người tính là thứ gì mà dám nói chuyện như vậy với ta?

Giang Quân này sợ hết hồn, sau khi phục hồi tinh thần lại hần tức giận tới mức đỏ cả mặt, nói:

- Ta nhớ vào! Người còn tưởng rằng người vẫn là người trước đây sao? Tại sao ta lại không dám nói chuyện với người như vậy chứ? Có bản lĩnh thì đánh ta đi.

Trong đám người, Giang Kiến cười mà không nói, hai tay ôm ngực chờ xem trò vui.

Hiển nhiên, Giang Quân là do hăn sắp xếp, đây chỉ là bữa khai vị ngày hôm nay mà thôi.

- Ta lớn như vậy rồi mà đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói ra yêu cầu kỳ lạ như thế.

Giang Thần nhún vai một cái, ngay trong nháy mắt khi nói ra chữ cuối cùng, hăn đánh ra một quyền.

Cảnh giới của Giang Kiến sắp xếp Giang Quân chỉ có thất trọng thiên, cho nên người này cũng chỉ là một tên lục trọng thiên mà thôi. Hăn bị một quyền bất ngờ này đánh cho máu mũi chảy ròng.

Ngay khi một quyền kia tiếp xúc với khuôn mặt của hăn, bãi cỏ chung quanh trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người nhìn thấy Giang Quân kêu thảm thiết lui về phía sau, từng giọt máu đỏ tươi rơi vào trên mặt cỏ xanh.

- Ta giết ngươi!

Giang Quân tức giận không nhẹ, tay bưng mũi nhào tới.

- Được rồi.

Nhị trưởng lão quát lên một câu, Giang Quân tức thì không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn lui về trong đám người.

Nhị trưởng lão đi lên phía trước, nhìn chăm chăm vào Giang Thần, hỏi:

- Thần thiếu gia, kinh mạch của ngươi đã khôi phục?

- Đúng thế.

- Khôi phục được mấy phần?

Giang Thần biết, Nhị trưởng lão là phụ tá đắc lực của gia gia hần, dụng ý hỏi thăm đã rất rõ ràng.

- Kinh mạch đã hoàn toàn khôi phục, chỉ là cảnh giới đã rớt đến lục trọng thiên, cần tu luyện lại từ đầu. Chỉ có điều cũng không khó.

Giang Thần cố gắng nói tỉ mỉ một chút.

- Ồ.

Nhị trưởng lão gật gù, vẻ mặt vẫn không có chút rung động nào, không ai biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ là các đệ tử khác thì lại rất bất ngờ, theo bọn hần thấy, kinh mạch đã tổn hại đến trình độ đó, không có khả năng khôi phục lại được.

- Hừ, nhất định là Đông viện đã phải đánh đổi rất lớn để mời được sư chữa khỏi cho hần. Chỉ có điều cũng không có gì, năm nay người đã mười sáu tuổi, lại còn rút lui đến lục trọng thiên a.

Giang Kiến tự mình mở miệng trào phúng, hần là người không vui nhất khi nghe được tin tức này.

Giang Thần nở nụ cười, nói:

- Giang Kiến, ta nhớ khi người mười sáu tuổi chính là lục trọng thiên amà, sao vậy? Người đang khinh thường chính người sao?

- Ta thì không có vấn đề, ta cũng không được người ta gọi là thiên tài. Hơn nữa, hiện tại cảnh giới của ta cao hơn người, đã dẫn trước người.

Truyện đượ.c .dịch tại i.READ..vn
Giang Kiến cười lạnh lên tiếng, bỗng nhiên lại nhìn về phía các đệ tử khác, lớn tiếng nói:

- Lần này ai muốn cùng tổ đội với Giang Thần thì chính là đối đầu với ta.

Nhiều người đương nhiên lực lượng sẽ lớn, vào núi săn bắn cũng càng thêm dễ dàng.

Nếu như một mình hành động, không chỉ gặp phải nguy hiểm, mà hiệu suất cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Đã đến giờ, đệ tử không tới thì coi như là bỏ quyền.

Cũng đúng lúc này, một câu nói của Nhị trưởng lão đã tuyên bố vén màn săn bắn. Trước khi vào núi, vẫn có một ít công việc cần phải nói qua một lượt.

- Thi thể mãnh thú bị săn giết sẽ có người xử lý, thịt thú sẽ đưa đến trong nhà các người.

- Mãnh thú cũng có phân chia đẳng cấp thực lực, chia làm binh cấp, tướng cấp, vương cấp, quý cấp và cấp thần.

- Mục tiêu của các người đều là binh cấp, tạo thành đội thì mới có thể săn giết tướng cấp. Nhưng dù tình huống thế nào, chỉ cần gặp vương cấp thì phải lập tức chạy trốn. Cho dù có Phong hành vệ sẽ ở gần đây chú ý, thế nhưng cũng không thể bảo đảm chu toàn được trăm phần trăm, tất cả đều phải lấy cẩn thận làm chủ.

- Hiện giờ tất cả vào núi!

Đệ tử Giang gia ở đây có hơn năm mươi người, tất cả đứng chung một chỗ, rất là náo nhiệt.

Nhưng đối với toàn bộ phía hậu sơn mà nói, chỉ bằng vào chút người này không đáng kể một chút nào. Vừa vào núi, phân tán thành từng chi chi đội ngũ đơn độc, song phương không nhìn thấy lẫn nhau.

Đại đa số người đều kết bạn mà đi, đội ngũ ít nhất cũng có hai người.

Chỉ có Giang Thần là một mình. Chỉ có điều vào núi chưa được bao lâu hắn đã phát hiện ra có hai tên Phong hành vệ vẫn đi theo mình. Có lẽ Nhị trưởng lão sẽ không để cho hắn tùy tiện xảy ra chuyện.

Chỉ có điều, việc săn giết mãnh thú vẫn phải dựa vào chính mình.

Hai tên Phong hành vệ duy trì khoảng cách nhất định, không cho Giang Thần biến mất ở dưới ánh mắt của mình. Cứ như vậy, có nguy hiểm gì thì có thể trực tiếp bắn tên để ngăn cản.

- Nhìn hắn một mình cô đơn lại nhớ tới Đông viện phong quang một thời, trong thời gian ngắn ngủi lại có thể biến thành như vậy, thực sự là đau lòng.

- Dù sao cũng là Hắc Long thành, so sánh bọn họ, chúng ta chỉ là thôn phu sơn dã trong Thập vạn đại sơn a.

- Đúng vậy, Giang phủ ở trong Thập vạn đại sơn khá có uy vọng, hùng cứ Nam phong lĩnh. Thế nhưng phóng tầm mắt ra toàn bộ Hỏa vực, thực sự là bé nhỏ không đáng kể.

- Nói những chuyện này thì có tác dụng gì chứ.

Ở trong bầu không khí bi ai, hai người phát hiện ra có một đầu mãnh thú bình cấp xuất hiện ở trong tầm mắt.

Một người trong đó rút một mũi tên dài từ lọ tên ra, đặt lên tên dây cung, động tác liền mạch, ánh mắt sắc bén. Chỉ cần hơi có chút bất thường

thì hắn sẽ kéo dây cung.

- Có lẽ không có vấn đề, chỉ là binh cấp.

Một người khác nói.

Giang Thần nhìn đầu sói hoang trước mắt, tâm tình có chút kỳ lạ. Khi còn ở Thiên vực, hắn chưa từng giết qua bất kỳ sinh mạng nào, bởi vì căn bản không giết được.

Cho đến hôm nay, đối mặt với sinh linh có thể nói là nhỏ yếu nhất này.

Trong lòng hắn bắt đầu xuất hiện đủ loại cảm giác kỳ diệu.

Trong tay hắn có một thanh loan đao, đó là thứ chuyên môn chuẩn bị có các đệ tử sẵn bản, kỳ thực còn có thể lựa chọn cung tên. Chỉ có điều hắn sợ phiền toái cho nên mới chọn nó.

- Bình tĩnh, khi trong lòng con không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác thì sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể đánh bại được con.

Bên tai hắn vang lên lời dạy dỗ của phụ thân kiếp trước.

Hắn có thể nghĩ thấy được mùi hôi thối trong miệng đầu sói hoang này, cũng xác định con mãnh thú này sẽ không quan tâm tới thân phận của hắn, sẽ không kiêng kỵ Giang phủ. Chỉ cần một có cơ hội, nó sẽ cắn nát cổ họng của mình.

Nghĩ đến đây, cả người hắn phát run.

- Chẳng lẽ là sợ?

- Dù sao cũng là lần thứ nhất mà.

Hai tên Phong hành vệ không biết, không phải là Giang Thần đang sợ sệt, mà là một loại kích động, một loại khát vọng máu tanh đã lâu đang thức tỉnh.

Đầu sói hoang này đột nhiên bộc phát ra lực lượng to lớn, hất bay đất đá phía sau, hóa thành tàn ảnh vồ tới.

Phong hành vệ đã kéo dây cung.

Chỉ có điều, trong nháy mắt, Giang Thần đã đánh ra một đao.

Chỉ nghe thấy đầu sói hoang này kêu thảm một tiếng, thân thể từ trên không trung rơi xuống đất, co giật, rất nhanh đã bị máu tươi của chính mình nhấn chìm.

Một đao giải quyết!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Săn Mùa Đông

- Đao thật là nhanh, vừa nãy người có thấy không?
- Vừa nhanh vừa chuẩn, lại vừa tàn nhẫn.
- Làm thế nào có thể làm được như vậy chứ?
- Trước đây đã từng tu luyện qua hay sao? Xem phản ứng thì không giống a.

Tuy rằng mãnh thú binh cấp đối với đệ tử lục trọng thiên không tính là gì.

Chỉ có điều, gọn gàng nhanh chóng một đao chém giết như Giang Thần là chuyện rất là không dễ.

Chính bản thân Giang Thần cũng không biết tại sao, khi nhìn thấy đầu sói hoang này nhào tới, tim đập hẳn nhanh hơn. Tất cả sự vật trước mắt chậm lại, xuất phát từ một loại bản năng, khi nhìn thấy đầu sói hoang này tấn công hẳn đã nhìn thấy vô số kẻ hở. Cho nên hẳn không chút do dự xuất đao.

- Thì ra chiến đấu chính là cảm giác này, nhiệt huyết sôi trào, thoải mái vô cùng!

Ở Thiên vực, hình tượng của Giang Thần đều là công tử văn nhã, giống như không liên quan tới giết chóc vậy, chỉ dựa vào tài hoa và trí mưu đã có thể đi khắp mọi nơi.

Thế nhưng ở trong lòng hắc, vẫn khát vọng nắm giữ lực lượng chân chính.

Bất kỳ một nam nhân nào cũng không ngoại lệ!

Có khởi đầu, phía sau cũng thuận lợi hơn rất nhiều, Giang Thần bắt đầu dùng mãnh thú để luyện tập Thái Cực hoàn.

Sau một canh giờ, hai tên Phong hành vệ đi theo Giang Thần đã cực kỳ kinh hãi. Cho dù mãnh thú binh cấp rất dễ giết, thế nhưng căn cứ vào chủng loại không giống nhau thì độ khó cũng không giống nhau.

Có thể một đao chém giết sói hoang, không có nghĩa là có thể một đao giết chết mãnh thú loại hình khác, ví dụ như là hổ báo có tốc độ nhanh.

Thế nhưng khi Giang Thần đối mặt với đám mãnh thú kia thì sao chứ? Chạm mặt chính là một đao.

- Thiên tài có thiên phú chiến đấu sao?

- Rất có thể.

Lúc này, bọn họ lại phát hiện ra một hiện tượng, cho nên trong lòng không khỏi do dự.

- Hắc đang đi vào chỗ sâu bên trong, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Xem ra hắc không hài lòng về độ khó của mãnh thú binh cấp a.

Nếu như không phải tới lúc vạn bất đắc dĩ thì Phong hành vệ không thể hiện thân, bọn họ chỉ có thể quét sạch nguy hiểm mà Giang Thần không thể đối phó được mà thôi.

Nhưng mà hiện tại Giang Thần lại chủ động đi về chỗ sâu bên trong, bọn họ cảm thấy áp lực rất lớn, bởi vì bọn họ không thể đi tới để ngăn cản.

- Cùng đi, chúng ta rút ngắn khoảng cách một chút nữa đi.

Ở chỗ sâu trong hậu sơn, cây cối tươi tốt hơn, cũng yên tĩnh hơn, giống như tất cả mãnh thú đều biến mất.

Giang Thần không dám khinh thường, nếu như gặp phải một đầu mãnh thú ở đây, tuyệt đối sẽ là mãnh thú tướng cấp.

Một mình đối mặt với mãnh thú tướng cấp, thứ Giang Thần dựa vào đó Thái Cực hoàn của hắn, vừa nảy trong quá trình săn giết, hắn đã từ từ nắm giữ được bí quyết.

Đột nhiên, tiếng bước chân nặng nề trên mặt đất từ phía sau Giang Thần truyền đến.

Là một đầu gấu đen nặng hơn một ngàn cân, chẳng khác nào một ngọn núi, bên trong núi không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản được nó.

- Không được xong rồi!

Hai tên Phong hành vệ kinh hãi đến biến sắc, lực chú ý của bọn họ vẫn luôn tập trung ở Giang Thần phía trước, lại không hề nghĩ rằng tập kích sẽ từ phía sau mà tới.

Đầu gấu đen kia rất cường tráng, nhìn như ngốc nghếch, thế nhưng một khi chạy, tốc độ lại còn nhanh hơn tuần mã.

Hai tên Phong hành vệ trước sau bắn tên ra, mắt thấy mũi tên sắp bắn trúng, đầu gấu đen này đột nhiên tăng tốc, làm cho hai mũi tên thất bại.

- Đầu súc sinh này rất khôn!

Hai Phong hành vệ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nếu như Giang Thần chết ngay trước mắt bọn họ, như vậy bọn họ cũng không sống được nổi.

Đầu gấu đen đáng ghét kia đối với bọn họ không đáng để nhắc tới, thế nhưng chỗ đáng chết lại là khoảng cách!

Khi đầu gấu đen này cách Giang Thần không tới năm thước thì đã bắt đầu tấn công.

Lực lượng ngàn cân trong khoảnh khắc bạo phát, móng vuốt sắc bén giống như được chế thành từ sắt thép có thể dễ dàng xé rách thân thể Giang Thần giống như ăn cơm.

Giang Thần bị đánh lén không cuống quýt, hấn nhanh chóng lui về phía sau một bước, tìm kiếm không gian có thể phát lực. Tay cầm chiến đao xông về phía trước.

- Thần thiếu gia, không thể. . .

Phong hành vệ kinh hãi đến mức biến sắc.

Mãnh thú tướng cấp, đặc biệt lại là loại gấu này, lực lượng va chạm thực sự rất đáng sợ. Lại nói thân thể lực trọng thiên của Giang Thần quá yếu đuối, rất có khả năng sẽ bị vỡ thành thịt nát.

Nhưng mà Phong hành vệ còn chưa nói hết lời thì tất cả đã xảy ra.

Hai người căng thẳng nhắm mắt lại, chỉ có điều, động tĩnh như trong dự liệu của bọn họ lại không truyền tới. Là đầu gấu đen kia đang không ngừng đánh gào thét.

Bạn đang đọc- tr-u-yên tại iREAD.vn-Bọn họ nhìn sang, phát hiện ra Giang Thần đang bò dậy từ dưới đất, lồng ngực của đầu gấu đen kia đã xuất hiện một lỗ thủng lớn như chậu rửa mặt.

- NàyHả?

Nhìn vết thương này, bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh, không hiểu đối phương làm thế nào mới mà có thể tạo ra được.

Chân khí của lục trọng thiên tăng thêm chiến đao, tuyệt đối không thể tạo thành được lực phá hoại như vậy. Thậm chí cửu trọng thiên cũng không được, đúng là cửu trọng thiên có thể một kích làm cho nó mất mạng. Thế nhưng bởi vì đặc tính của chân khí cho nên không thể tạo thành vết thương như vậy.

- Thần thiếu gia, người không sao chứ.

So với chuyện này, bọn họ càng quan tâm tới Giang Thần hơn.

- Cũng Vẫn ổn còn tốt, các người không cần đi ra gấp như vậy.

Giang Thần khoát tay áo một cái với bọn họ, trải qua sinh tử một lần, giờ hẳn cực kỳ bình tĩnh.

Đây là uy lực của chân khí khi thi triển ra Loa toàn thức, trải qua một ngày dần vật, rốt cuộc hẳn đã nắm giữ được Thái Cực hoàn.

Đúng như hẳn dự liệu, Thần mạch có năng lực chịu đựng lực lượng xé rách một cách hoàn mỹ.

- Tiếp tục đi.

Giang Thần nói xong lại đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng của Giang Thần, hai tên Phong hành vệ phục hồi tinh thần lại.

- Chẳng lẽ cảnh giới của Thần thiếu gia kỳ thực đã khôi phục lại tới cửu trọng thiên?

- Không thể, ta khẳng định là lục trọng thiên. Dù cho là trong nháy mắt ra tay kia cũng vậy, không thể nào ẩn giấu cảnh giới được.

- Thế nhưng lục trọng thiên có thể tạo thành lực phá hoại như vậy sao? Cửu trọng thiên thì còn dễ nói hơn a?

Hai người đột nhiên cảm thấy, Đông viện cũng không giống như trong tưởng tượng, triệt để mất đi hi vọng như vậy.

...

Hoàng hôn đã đến, các đệ tử vào núi liên tục trở lại dưới chân núi, bởi vì đi săn mùa đông của các đệ tử sẽ không duy trì được mấy ngày.

Theo sát đệ tử đi ra chính là các Phong hành vệ, kết thúc một ngày, cuối cùng bọn họ cũng coi như được thở phào một hơi.

Nếu như có đệ tử nào xảy ra chuyện, Phong hành vệ sẽ phải chịu trách nhiệm.

Bỗng nhiên, một tin tức khiến cho sắc mặt của tất cả Phong hành vệ trở nên khó coi.

Giang Thần chậm rãi không hiện thân!

Theo thời gian trôi qua, không ít đệ tử đã bắt đầu thảo luận kịch liệt.

- Không phải đã chết ở bên trong rồi đó chứ?

Giang Kiến thầm nói, trên mặt không có một chút đồng tình nào cả. Nếu đúng là như vậy, hãn cao hứng còn không kịp, chuyện này đối với Tây viện, kết quả như thế có thể nói là hoàn mỹ.

Hai hàng lông mày của Nhị trưởng lão nhíu chặt lại, có thể nhìn ra được hãn có chút lo lắng.

Cũng còn may, ngay khi Nhị trưởng lão nghĩ xem có nên vào núi lục soát hay không thì Giang Thần đã xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mọi người.

Dáng vẻ của hắn so với tất cả mọi người còn chật vật hơn, dường như đã trải qua ác chiến.

- Quá chậm, người muốn người khác chờ người sao?

Giang Kiến vô cùng thất vọng, tức giận la lên một tiếng.

Hai vị Phong hành vệ bảo vệ Giang Thần chạy đến bên tai Nhị trưởng lão khẽ nói một tiếng, báo cáo nguyên nhân vì sao mình lại trở về muộn như vậy.

Rất đơn giản, Giang Thần xâm nhập vào quá sâu, lúc đi ra đường nhiên sẽ làm lỡ một chút thời gian.

Nghe Phong hành vệ nói xong, Nhị trưởng lão liếc mắt nhìn Giang Thần một chút.

- Trở về chỗ.

Tức thì, tất cả các đệ tử ở trên bãi cỏ lập tức xếp hàng dựa theo vị trí trước kia.

- Hiện giờ ta sẽ thống kê kết quả. Một đầu mãnh thú bình cấp được khen thưởng mười ngân tệ, mãnh thú tướng cấp khen thưởng một viên tụ khí đan. Ngoài ra, thi thể mãnh thú các người săn giết được đều được phân phát đến nhà của các người.

Rất nhiều con cháu của người bình thường trong thành rất là kích động, vừa có thịt thú, lại có ngân tệ.

Chỉ có điều, con cháu Giang phủ lại không để vào mắt điểm ấy, thứ bọn họ muốn chính là vinh dự.

Đặc biệt là Giang Kiến, hần ưỡn ngực lên cao, xem ra người này có thành tích không tồi.

Các đệ tử ở hàng thứ nhất là người thứ nhất đứng ra khỏi đội ngũ, lập tức có một vị Phong hành vệ báo cáo thành tích của nàng.

- Năm đầu mãnh thú bình cấp.

Đó là một thiếu nữ mười sáu tuổi, cảnh giới là Ngưng khí cảnh lục trọng thiên, thành tích này xem như không tồi, ít nhất khi nhìn vẻ mặt của nàng rất là hài lòng.

- Có dị nghị gì hay không?

Nhị trưởng lão hỏi.

- Không.

Thiếu nữ nói.

Thì ra Phong hành vệ không chỉ có bảo vệ trong bóng tối mà còn ghi chép thành tích của từng người trong bọn họ, không hề có một chút gian lận nào.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiên Y Điểm

Bọn họ báo ra thành tích chuẩn xác của hơn mười tên đệ tử, tất cả những đầu mãnh thú bị chém giết đều là mãnh thú binh cấp, khác nhau là ở số lượng.

Đến phiên của Giang Kiến.

- Mười sáu đầu mãnh thú binh cấp, một đầu mãnh thú tướng cấp.

Khi đọc thành tích của hắn lên, Giang Kiến dương dương tự đắc, dường như hắn cũng dự đoán ra được mình sẽ hấp dẫn được không ít ánh mắt của mọi người.

Đám đệ tử ở đây rất là kích động, mãnh thú tướng cấp đối với bọn họ còn quá mạnh mẽ, bọn họ không dám đi trêu chọc vào chúng.

Thế nhưng Giang Kiến lại dám săn giết một đầu mãnh thú tướng cấp!

Cho dù có thể đoán ra được hắn và những người khác đồng thời hợp tác. Thế nhưng công lao này vẫn được tính lên trên đầu hắn, sau khi trở về đương nhiên sẽ có phần thưởng.

Cứ như vậy, trên cơ bản thành tích của Giang Kiến sẽ là cao nhất.

Rồi Ôn ào lắng xuống qua đi, quy trình vẫn tiếp tục, lúc đến phiên Giang Thần, ánh mắt của mọi người đều tập trung qua bên này.

Giang Kiến huýt sáo một tiếng, dương dương tự đắc cười nói:

- Nhìn dáng vẻ của Giang Thần chật vật như vậy, dường như đã đại chiến ba trăm hiệp a, không biết thành tích của hắn như thế nào.

- Có khả năng là lộn mấy vòng trên mặt đất.

Giang Quân lúc trước trúng một quyền của hắn lên tiếng châm chọc.

Lời này đã dẫn tới đệ tử Tây viện cười to, rất là chói tai.

Đệ tử Đông viện cúi đầu, vẻ mặt phức tạp.

Đệ tử không liên quan tới việc này chỉ chờ mong kết quả, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, mọi người rất muốn biết Giang Thần có thể tạo ra thành tích gì.

Hai tên Phong hành vệ lúc trước bảo vệ Giang Thần thấy vậy, một người trong đó đứng ra, nghiêm giọng nói:

- Hai mươi đầu mãnh thú binh cấp, năm đầu mãnh thú tướng cấp!

Nghe thấy hắn nói như thế, không ít người đang cười lập tức im lặng, nụ cười cứng lại trên mặt, lỗ tai giật giật, không dám tin những lời mà mình vừa mới nghe được.

Chỉ có điều âm thanh của Phong hành vệ rất mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không nghe nhầm.

Trong nháy mắt tất cả mọi người sôi trào!

Thành tích hai mươi đầu mãnh thú binh cấp đã rất đáng gờm rồi, thế nhưng chuyện làm cho bọn họ để ý chính là năm đầu mãnh thú tướng cấp phía sau.

Năm đầu!

Năm đầu mãnh thú tướng cấp!

Như vậy có nghĩa là gì?

Ở Vớidưới tình huống hợp tác cùng người khác thì Giang Kiến mới có thể giết chết được mãnh thú tướng cấp. Như vậy cũng đã coi như rất là ghê gớm rồi, thế nhưng Giang Thần này thì lại rất tốt, một mình hành động, giết chết năm đầu mãnh thú tướng cấp?

Chuyện này quả thật khó mà tin nổi.

- Chuyện này là không thể nào, nhất định là Phong hành vệ giúp hăn, nếu không thì làm sao có khả năng. . .

Giang Kiến vừa nói một nửa thì đã phát hiện ra ánh mắt lạnh như băng của Nhị trưởng lão và các Phong hành vệ khác. Hăn ý thức được mình đã nói nhảm, hăn liền vội vã câm miệng.

Chỉ có điều hăn không cam lòng, phụ thân còn chờ tin tức tốt của hăn nhacơ mà.

Hăn thay đổi một phương pháp, nói:

- Giang Thần, tiếp của ta một chương, người dám không? Người đã có thể đánh chết năm đầu mãnh thú tướng cấp, ta nghĩ người cũng không sợ một chương của ta adâu nhỉ.

Bầu không khí nường theo lời này trở nên căng cứng, các đệ tử nhìn về phía Giang Kiến.

Chênh lệch một tầng là lực lượng một con trâu a.

Đặc biệt là cứng đối cứng đối chương với nhau, Giang Thần sẽ phải chịu thiệt.

Rõ ràng Giang Kiến này muốn bắt nạt người khác, chỉ có điều hắn cũng biết như vậy, cho nên không có nói phân ra thắng bại.

Trong mọi người có không ít người có cùng nghi hoặc như Giang Kiến, cả đám nhìn về phía Giang Thần, muốn nghe xem hắn có đồng ý hay không một chút.

Rất hiển nhiên, nếu như Giang Thần không đồng ý, như vậy thành tích của hắn sẽ bị nghi ngờ, như vậy biểu hiện ngày hôm nay sẽ là uổng phí.

- Được, một chương thì một chương.

Trong lòng Giang Kiến cười gằn, nếu như có thể thủ thắng một chương, như vậy hắn có thể mượn đề tài này để nói chuyện của mình.

- Yên tâm đi, ta sẽ không dùng quá nhiều lực.

- Tốt nhất người nên toàn lực ứng phó.

- Ngông cuồng.

Giang Kiến đạp đất bay lên, vung chương đánh tới, chân khí hùng hồn vừa mới vận chuyển, cây cỏ phía dưới lập tức nghiêng ngả.

Giang Thần cũng đồng thời xuất chương.

Phong hành vệ và Nhị trưởng lão lập tức phát hiện ra khí lưu dưới cánh tay của Giang Kiến không giống bình thường, đang xoay tròn đảo quanh, điều này làm cho bọn họ nghi hoặc không rõ.

- Ầm!

Hai chương đụng vào nhau, vẻ mặt đặc ý của Giang Kiến cứng đờ, tiếp theo kinh hãi biến sắc, cả người trực tiếp bị đánh bay.

Quả thực một chương đã phân ra thắng bại, chỉ có điều người bị thua chính là Giang Kiến.

Nguồn: irea..d.vn.Sao lại vậy chứ?

Rõ ràng là cách biệt tăng một, kết quả tại sao lại thành ngược lại?

Không ít người xoa chớp chớp xoa hai mắt, xác định xem có phải mình nhìn nhầm hay không, bọn họ không biết nên nói gì.

Giang Thần đắc ý cười, đây chính là uy lực của Loa toàn kính!

- Có gì đặc biệt chứ? Trước đây rất lâu người đã có thể đánh bại ta, hiện tại vẫn chỉ là dậm chân tại chỗ mà thôi.

Giang Kiến không bị thương, sau khi bò lên vẫn còn mạnh mẽ.

- Như vậy cũng mạnh hơn người, nếu sau này lại xông vào Đông viện, ta sẽ đánh gãy người chân!

Giang Thần quát lên.

Giang Kiến xanh mặt, lạnh lùng nói:

- Người cũng chỉ có thể cựa mạnh ở đây thôi. Đợi sau tết, người sẽ không có vận khí tốt như vậy nữa.

- Thật sao?

Giang Thần không để ý tới lời này, khiến cho Giang Kiến tức giận không nhẹ. Chỉ có điều trong lòng hắn lại rất là để ý tới chuyện này.

Đám đệ tử ở đây, người cảnh giới cao nhất chính là Giang Kiến, nếu như lực lượng mới của Giang phủ chỉ có như vậy, căn bản không đủ để sinh tồn ở trong Thập vạn đại sơn.

Nguyên nhân thực sự là do vì lớn tuổi, cho nên các đệ tử ưu tú cũng không lẫn lộn ở đây với đám đệ tử nhỏ tuổi này nữa.

Bọn họ đều lang bạt ở trong Thập vạn đại sơn, thậm chí còn đạt được tiếng tăm không nhỏ.

Ví dụ như ca ca của Giang Kiến đang ở Thương Nam học phủ của Thập vạn đại sơn.

Săn bắn mùa đông chính là dấu hiệu cho mùa đông bắt đầu.

Qua mấy tháng nữa sẽ đón năm mới, đến lúc đó không chỉ có các đệ tử ra ngoài đều phải quay về, mà rất nhiều cường giả đi du lịch cũng sẽ đến Giang phủ tham gia trò vui khi tết đến.

Thứ khiến cho Giang Kiến hung hăng chính là điểm ấy, chờ đến lúc đó, dù cho cảnh giới của Giang Thần trở lại cửu trọng thiên thì qua một năm cũng đã đậm chân tại chỗ.

- Xem ra vẫn phải tiếp tục nỗ lực a.

Bằng vào săn bắn đã muốn lấy lại lòng tin của lão gia tử đối với Đông viện hiển nhiên còn chưa đủ, Giang Thần muốn biểu hiện mình càng thêm xuất sắc hơn nữa.

Tết đến, chính là cơ hội tốt nhất.

- Còn ba tháng nữa, ta lựa chọn một môn công pháp, phối hợp với Thần mạch thì mới có thể dễ dàng đạt đến Tụ nguyên cảnh, đến lúc đó để xem sắc mặt Giang Kiến sẽ ra sao.

...

...

Trên đường trở về Đông viện, trong lòng Giang Thần rất đặc ý.

Thông qua thực lực thu được sự sùng bái và kính ngưỡng của người khác, đây là một chuyện rất là sáng khoái.

Hắn không vội về Đông viện mà bắt đầu đi lại ở trong thành.

Đi tới Cửu Thiên đại lục lâu như vậy rồi mà còn chưa từng thưởng thức thế giới này.

Chỉ có điều, Giang Thần đã từng du lịch qua các nơi ở Thiên vực, đã từng trải qua rất nhiều phong cảnh rực rỡ mà hiếm thấy. Một sơn thành nhỏ nhỏ theo hắn thấy cũng rất bình thường, không có gì là lạ.

- Thần thiếu gia.

- Thần thiếu gia.

Trong lúc bất tri bất giác, trên đường, người vẫn an hắn càng ngày càng nhiều, lúc này Giang Thần mới phát hiện ra mình đã đi tới địa bàn của Đông viện.

Bất kể tình huống của Đông viện thế nào thì vẫn có một ít người trung hậu, vẫn tôn kính hắn từ tận đáy lòng như cũ.

Nguyên nhân là do phụ thân hắn là một người nhân ái, những năm gần đây thu nhập của Đông viện rất cao, nhưng thu thuế đối với người phía dưới lại rất thấp, đây có thể nói là kỳ tích.

- Thần thiếu gia, bên Thiên y điểm có người của Tây viện gây sự, sao người không nhanh chân tới đó xem một chút đi?

Đột nhiên có người nói.

- Ồ?

Tây viện vẫn dùng các loại danh nghĩa để tiếp quản sản nghiệp của Đông viện. Chuyện này Giang Thần đến, nhưng không có tận mắt nhìn thấy.

Vì vậy hắn đi tới Thiên y điểm, quả nhiên từ bên ngoài đã nhìn thấy một đám người.

Tiếng cãi vã thông qua đám người truyền tới.

- Lý Hoành, người có ý gì, đây là cửa hàng của Đông viện ta, dựa vào cái gì mà để người của người tới tiếp quản cơ chứ?

Là âm thanh của Phạm Đồ, giọng điệu kia của hắn rất khó chịu.

- Lý Hoành? Một trong các quản sự của Tây viện, là đối thủ một mất một còn của Phạm thúc a.

Giang Thần biết chuyện ngày hôm nay sẽ không dễ dàng kết thúc được như vậy.

Thiên y điểm là tiệm bán y phục của Đông viện, thế nhưng không thể khinh thường cửa tiệm này. Bởi vì phía sau còn có mấy nhà xưởng, tất cả nguyên liệu y phục của Nam phong lĩnh đều xuất phát từ nơi này.

Hiện tại đã bắt đầu mùa đông, người người đều phải mua thêm bộ đồ mới, có thể đoán ra được trong mấy tháng tương lai, chuyện làm ăn sẽ rất là nóng bỏng.

Lúc này Tây viện đến cướp Thiên y điểm, đây là dấu hiệu muốn cắt đứt đường tài lộ của Đông viện.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kim Cương Phục Ma Quyền

- Bất kể là Đông viện hay là Tây viện, đều là sản nghiệp trên danh nghĩa của Giang phủ, bây giờ Đông viện người sa sút, không đủ nhân lực, dẫn đến rất nhiều sản nghiệp phải chịu ảnh hưởng cực lớn, tiền thu vào giảm mạnh. Chuyện này cũng làm cho Giang phủ bị liên lụy, hiện giờ ta có ý tốt đến chăm sóc chuyện làm ăn giúp các người a.

Giang Thần đẩy mọi người ra thì đã nhìn thấy Lý Hoành có chút cợt nhả, không để ý tới vẻ mặt giận dữ của Phạm Đồ một chút nào.

- Đừng có phí lời ở đây, cắt!

Phạm Đồ vốn không muốn tranh luận với hắn.

- Phạm Đồ, người đừng có cho thể diện mà không cần. Người còn tưởng rằng Đông viện là Đông viện trước đây hay sao? Chủ nhân nhà người đã không ở đây, người dựa vào cái gì mà dám hung hăng với ta?

Lý Hoành cũng giận dữ, câu tiếp theo đã nói lời hung ác.

- Cho dù như thế thì ta vẫn có thể đánh người một trận như cũ.

- Vậy cũng chưa chắc a.

Nói tới đây, hai người này rơi vào trầm mặc, người chung quanh thức thời tránh ra, tạo ra một không gian cho bọn họ.

Phạm Đồ không muốn tranh chấp, chỉ có điều hắn lại rất đồng ý việc động thủ.

Lý Hoành cũng giống như hăn.

- Xem ra người vẫn không phục a, tốt lắm, ta sẽ đánh cho người phục thì thôi.

Vừa dứt lời, Lý Hoành đã ra tay.

Thứ hăn dùng hiện tại chính là chưởng pháp, một chưởng vỗ tới, trong không khí đột nhiên xuất hiện một luồng sóng nhiệt bức người, nếu như nhìn kỹ một chút thì sẽ nhận ra đây là một con rồng lửa.

- Tới thì tới!

Phạm Đồ hét lớn một tiếng, vung quyền phóng đi.

Rất nhanh hai người đã giao chiến với nhau.

Ầm Ầm!

Quyền chưởng va chạm, hai người vẫn không nhúc nhích, chỉ là tảng đá xanh dưới chân lại nứt ra, xuất hiện vô số vết nứt. Đá vụn bắn tứ tung, xuyên qua bảng hiệu đang treo lơ lửng trên đầu .

Làm cho đám người đến xem náo nhiệt lùi lại.

- Hóa ra là cảnh giới người đã tăng lên, chẳng trách lại dám hung hăng như vậy.

Phạm Đồ bĩu môi, tay trái lại đánh ra một quyền.

- Không chỉ có riêng gì cảnh giới.

Lý Hoành nở nụ cười không tên, bàn tay trái vung lên, trong nháy mắt xuất hiện vô số tàn ảnh, chồng chất lên nhau. Trong thời khắc đánh ra ngoài lại đột nhiên hợp lại với nhau.

Lại là một lần quyền chưởng va chạm, lần này Phạm Đồ đã bị thiệt lớn, lùi liền mấy bước, nếu không phải hấn gắng gượng thì suýt nữa đã ngã xuống dưới mặt đất rồi.

- Người!

Phạm Đồ không ngờ tới tên bại tướng dưới tay này lại có một kích mạnh mẽ như vậy.

- Ha ha ha, Phạm Đồ, sao rồi? Chưởng pháp mà ta mới học được có được không? Ta khuyên ngươi lập tức chịu thua, rời khỏi nơi này, để ta thuận lợi tiếp quản Thiên y điểm!

- Đừng hòng.

Phạm Đồ cố nén đau đớn, cho dù ngực khó chịu nhưng hấn vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

Giang Thần xem cuộc chiến ở bên cạnh biết Phạm Đồ không có hy vọng thắng, cho nên hấn đi lên phía trước, nói:

- Dừng tay.

- Thiếu chủ.

- Thần thiếu gia.

Người khác họ như Lý Hoành, đương nhiên không thể tùy tiện sỉ nhục Giang Thần như là Giang Kiến. Chỉ có điều một tiếng thiếu gia này cũng không có một chút tôn kính nào ở bên trong.

- Lý quản sự, Phạm quản sự vừa mới khỏi bệnh không lâu, thương thế vẫn chưa hoàn toàn lành lặn. Người làm như vậy dù thắng cũng không vẻ vang gì.

- Ồ? Sao ta lại thấy không giống anh.

Lý Hoành rất là khịt khịt mũi con người thường đối với lời nói này.

Phạm Đồ cũng không cảm thấy ngại, không sợ thắng thua, nhưng nếu như không thừa nhận, như vậy sẽ có chút mất mặt.

- Sau bảy ngày, thương thế của Phạm quán sự sẽ hoàn toàn khỏi hẳn, đến lúc đó các người lại so một lần nữa.

Giang Thần liếc mắt nhìn Lý Hoành một chút, không cho hắn cơ hội tranh luận, lại nói:

- Nếu như Phạm quán sự thua, Thiên y điểm sẽ do Tây viện các người tiếp quản.

- Thật chứ?

Lý Hoành đại hỉ lên tiếng hỏi lại.

- Thiếu chủ!

Phạm Đồ kinh hãi đến mức biến sắc, coi như hắn không đánh thắng được đối phương thì cũng sẽ không tùy tiện nhường Thiên y điểm ra được. Dù cho Đông viện không chiếm được thì cũng không thể để cho Tây viện thu hoạch từ trong tay bọn họ được.

Chỉ có điều Giang Thần thân là thiếu gia Đông viện, hắn vừa nói ra lời này, như vậy cũng tương đương với vô cớ làm lợi cho Tây viện.

- Vậy thì một lời đã định, các người làm chứng cho ta, sau bảy ngày, chúng ta sẽ so lại một lần nữa ở chỗ này!

Lý Hoành chỉ sợ hắn hối hận, cho nên lập tức lên tiếng quyết định chuyện này.

- Đừng nóng vội a thế, nào có đạo lý tham gia mà không giao tiền đặt cược chứ, nếu như Lý quán sự thua, như vậy chúng ta sẽ được gì đây?

Truyện được cập nhật -nhanh nhất t-ại ir-ead.vn Giang Thần nói.

- Ta thua?

Lý Hoành trầm ngâm một lúc, hỏi:

- Thần thiếu gia cảm thấy nên thế nào?

- Một trăm thớt con Hỏa long mã.

Sau khi vào mùa đông, những con ngựa tầm thường hầu như là nửa bước khó đi ở trong núi, thế nhưng Hỏa long mã lại không giống, nó nắm giữ huyết mạch của hung thú thượng cổ Hỏa Long, không sợ giá lạnh.

Vào mùa đông, Hỏa long mã chính là tất cả ở trong Thập vạn đại sơn này.

Phạm Đồ cảm thấy lần đánh cuộc này của Giang Thần dường như cũng không chịu thiệt.

Nhưng mà. . .

Quan trọng là có thể thắng được hay không!

- Được, một lời đã định.

Lý Hoành tự tin nói.

Phạm Đồ cảm thấy trên vai hắn đột nhiên có trọng trách rất nặng.

Trên đường trở về, Phạm Đồ xoắn xuýt đã lâu, rốt cuộc cũng không nhìn được mà nói một câu:

- Thiếu chủ, cảnh giới của Lý Hoành kia tăng lên cũng thôi đi. Thế nhưng, dường như hãn đã học được một môn chương pháp rất lợi hại, ta tự thấy mình không phải là đối thủ của hãn.

- Yên tâm đi, chương pháp kia cũng không được tính là lợi hại, Phạm quân sự, ta dạy cho ngươi một bộ quyền pháp, bảo đảm ngươi có thể thủ thắng sau bảy ngày.

- Quyền pháp?

Phạm Đồ có chút hoài nghi nhìn về phía Giang Thần, từ lần trước bị trọng thương lại được thiếu chủ chữa khỏi, hãn đã nhận được chỉ thị từ Cao Nguyệt. Chuyện có liên quan tới bí mật trên người Giang Thần, nếu như bản thân Giang Thần không nói, hãn không thể hỏi đến.

Trên đường trở lại Đông viện, Giang Thần tìm giấy và bút, viết một môn võ học lên trên đó.

- Kim cương phục ma quyền.

Bộ quyền pháp này hiện tại Giang Thần không thể luyện, nhưng vừa vặn lại rất thích hợp với Phạm Đồ.

- Cái này. . . Cái này. . .

Dọc trên đường đi, Phạm Đồ nửa tin nửa ngờ tiếp nhận quyền pháp viết trên giấy. Vừa nhìn mấy lần, hãn lập tức bị hấp dẫn, kích động đến mức không biết nên nói cái gì cho phải.

Giang Thần nghiêm nghị nói:

- Người chỉ cần luyện đến nhập môn thì đã có thể dễ dàng đánh bại được hãn. Chỉ có điều, sau khi luyện xong phải tiêu hủy bản sao, cả đời phải giữ kín chuyện này.

- Thiếu chủ, ta hiểu rõ.

Thời gian quý giá, Phạm Đồ cầm Kim cương phục ma quyền, trở lại chỗ mình ở.

Giang Thần cũng không có đặt chuyện này ở trong lòng, hẳn có đủ tự tin giúp cho đối phương chiến thắng.

Kim cương phục ma quyền, thứ có thể được Lăng Vân Điện thu giữ, chỉ bằng vào điểm ấy đã đủ để nói rõ tất cả.

- Ta cũng phải chính thức tu luyện.

Trước đó hẳn chỉ khôi phục kinh mạch, hiện tại mới là lựa chọn công pháp tu luyện.

Trước đây Giang Thần đã chết đi này cũng có công pháp tu luyện, là thứ phụ thân hắn dạy cho hắn. Đối với cả Thập vạn đại sơn mà nói, là công pháp khiến cho người ta ước ao đỏ mắt.

Có thể trước mười sáu tuổi tu luyện tới cửu trọng thiên, tất cả đều là do dựa vào công pháp xuất sắc mà ra.

Chỉ có điều, bản công pháp này ở trong mắt của Giang Thần cũng chỉ có thể nói là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Hắn có lựa chọn tốt hơn, hơn nữa công pháp tu luyện không giống như là công pháp huyền bí, có yêu cầu đối với bản thân người tu luyện. Công pháp đều là thu nạp linh khí trong thiên địa, chỉ là có phân chia dựa theo tính chất mà thôi.

Từ khác biệt trong đó có thể chia ra làm: Thuận theo, tự nguyện, cướp đoạt, thôn phệ.

Thuận theo là phổ biến nhất, phần lớn công pháp sẽ dạy người làm sao để câu thông cùng linh khí trong thiên địa, thuận theo thiên địa, để linh khí tiến vào thân thể một cách tự nhiên.

Tự nguyện thì tương đối lợi hại, linh khí thiên địa sẽ chủ động tụ tập về phía người tu luyện.

Như vậy cướp đoạt cũng rất dễ hiểu, mặc kệ linh khí thiên địa có nguyện ý hay không thì cứ trực tiếp đoạt tới là được.

Thôn phệ là lợi hại nhất, cũng là công pháp hiểm thấy nhất, gần như là cướp đoạt, chỉ có điều bởi vì cướp đoạt quá mức bá đạo, linh khí nhận được tập mà không thuần khiết, lâu dần sẽ rất dễ để lại hậu hoạn.

Nhưng mà thôn phệ thì lại không giống, mặc kệ linh khí có tạp chất hay không, tất cả đều hóa thành chân khí thuần khiết chứa đựng trong cơ thể người tu luyện.

Bốn loại công pháp này khác nhau ở tính chất, được Cửu Thiên đại lục chia ra làm bốn cấp bậc Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Công pháp Hoàng cấp là thuận theo, công pháp Thiên cấp là thôn phệ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Linh Đan Sư

Công pháp mà Giang Thần sắp sửa tu luyện tên là Thôn thiên quyết, từ cái tên đã có thể nghe ra là công pháp Thiên cấp.

Công pháp tu luyện của bộ thân thể này trước đó chỉ vền vẹn là Huyền cấp mà thôi.

- Có công pháp Thiên cấp, ta không tin tới trước tết không đạt tới Tụ nguyên cảnh.

- Thiếu gia, Tụ khí đan đã được đưa tới.

Lúc này, một vị nha hoàn đi tới trước người hắn, trong tay cầm một cái bình ngọc.

Lúc này Giang Thần mới nhớ tới là khen thưởng từ săn bắn mùa đông, năm đầu mãnh thú Tướng cấp, năm viên Tụ khí đan.

- Vừa Đúng lúc lắm vậy, lấy ra đi.

Cấp bậc của Linh đan chia làm thất phẩm.

Tụ khí đan là nhất phẩm, ở Thiên vực, loại linh đan này chỉ có những đứa trẻ nhà nghèo khó mới dùng. Chỉ có điều nhìn xe phản ứng vừa nãy của Giang phủ, linh đan nhất phẩm bình thường này là tài nguyên tương đối hiếm có.

- Hả?

Tiếp nhận bình ngọc, Giang Thần đổ một hạt ra trên tay, lông mày nhất thời nhíu lại.

- Linh đan trong phủ là ai luyện chế vậy?

Hắn hỏi.

- Thiếu gia, Linh đan sư cao quý vô cùng, sao Giang phủ có khả năng có Linh đan sư cơ chứ? Đều là tự mình chuẩn bị dược liệu, lại đi tới Bạch Thủy thành mời Linh đan sư đến giúp đỡ luyện chế a.

- Thì ra như vậy.

Linh đan mà một thế lực cần đều là lượng lớn, bình thường đều sẽ có Linh đan sư của bản thân mình.

Thế nhưng Giang phủ lại không có, cần phải mời người ngoài, có thể tưởng tượng ra được phải trả một khoản phí đắt tới cỡ nào.

Quan trọng nhất chính là, Giang Thần phát hiện ra trình độ của người luyện chế linh đan kia căn bản không cao, hoặc là không để tâm tới việc luyện chế.

Có khả năng là nhận được thù lao, Linh đan sư không cần đau phải bỏ công bỏ sức, lòng, quan tâm tới tài liệu, vì vậy cho nên đã làm xằng làm bậy một chút.

Giang Thần liếc mắt là đã nhìn ra được, có mấy vị tài nguyên liệu của năm viên Tụ khí đan trên tay hắn là có thể dùng luyện linh đan nhị phẩm.

Dùng ở trên người linh đan nhất phẩm, có thể nói là lãng phí.

Đương nhiên, chỗ tốt khi làm như vậy là bảo đảm cho tỷ lệ luyện đan thành công.

Giang phủ không biết gì về chuyện này, bị lừa bịp mà vô cùng cảm kích còn đối với tên Linh đan sư kia.

- Là trình độ không được, cho nên mới dùng tài liệu tốt hơn để luyện chế, hay là cố ý hại người?

Độ khả thi trước đó cao hơn, bởi vì lựa chọn sau đối với tên Linh đan sư kia cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

- Cứ dùng như vậy quả thực là lãng phí.

Giang Thần cảm thấy mình nên làm gì đó, hắc phân phó một tiếng:

- Mang một chậu nước đến đây cho ta, phải là nước giếng.

- vâng.

Nha hoàn không biết hắc muốn làm gì, nhưng cũng không có một chút chần chờ nào cả.

Cũng không lâu sau, một chậu nước trong được bưng đến trước mặt của Giang Thần.

Giang Thần nắm năm viên Tụ khí đan vào trong lòng bàn tay, lại đặt bàn tay vào trong nước, khép hờ hai mắt, dẫn dắt linh khí thiên địa tụ vào trong tay.

Chậm rãi, trong bàn tay của hắc xuất hiện ánh sáng nhỏ yếu, cùng lúc đó, ở khe hở giữa năm ngón tay có vật lẳng động tràn ra tới.

Chờ đến lúc kết thúc, Tụ khí đan trong tay của Giang Thần đã nhỏ hơn một chút, giống như có một tầng tạp chất vô dụng đã bị hắc bóc ra vậy.

- Thực sự là đơn giản a.

Giang Thần không biến nó thành nhị phẩm linh đan, muốn làm được điều này cần phải có bản lĩnh. Hắn chỉ đề thăng phẩm chất linh đan lên thêm mà thôi.

Mỗi một phẩm linh đan, căn cứ trình độ của người luyện đan khác biệt cùng với dược liệu sẽ dẫn tới phẩm chất khác nhau.

Ví dụ như như: linh đan nhất phẩm phổ thông, linh đan nhất phẩm cực phẩm, linh đan nhất phẩm chính phẩm, linh đan nhất phẩm thần phẩm.

Bởi vì Linh đan sư lúc trước đã lãng phí tài liệu để luyện chế ra linh đan phổ thông như cũ, vì lẽ đó cho nên Giang Thần đã tăng nó lên tới cực phẩm, trong đó có một viên còn đạt đến đẳng cấp chính phẩm.

Giang Thần đang muốn đột phá nhìn thấy kết quả như thế trong lòng vô cùng cao hứng.

...

...

Sau bảy ngày, Giang Thần bế quan tu luyện nghe thấy bên ngoài có không ít tiếng ngựa hí, hắn nở nụ cười hiểu ý.

Sau đó hắn đã nghe thấy tiếng cười cao hứng của Phạm Đồ.

Phạm Đồ đẩy cửa đi vào, nói:

- Ha ha ha, thiếu gia, bộ quyền pháp mà người cho ta quả thực như thần, ta mới tìm hiểu chút da lông thì đã đánh cho Lý Hoàn kia tới mức ngay cả mẫu thân hắn cũng không nhận ra được a.

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại ire.ad.vn Đối với kết quả như thế, Giang Thần không có một chút ngạc nhiên nào.

- Một trăm thốt con Hỏa long mã, lần này Đông viện có thể giữ lại không ít mặt mũi, mùa đông cũng sẽ dễ chịu đi rất nhiều.

Phạm Đồ bắt đầu cảm thấy kính nể từ đáy lòng đối với Thiếu chủ nhân nhà mình.

- Phạm thúc, chọn cho ta một con ngựa tốt, ta đang cần một con để cưỡi.

- Không thành vấn đề, cứ gì bao việc này lên người Phạm thúc.

Phạm Đồ vỗ vỗ ngực bảo đảm, lập tức đi chọn ngựa cho hần.

Lúc xế chiều, lại có một tin tức truyền đến, Cao Nguyệt đi gọi người hỗ trợ đã trở về.

- Hi vọng có tin tức tốt a.

Giang Thần đi tới chính điện của Đông viện để nghênh đón Cao Nguyệt. Chỉ có điều, sau khi nhìn thấy sắc mặt của mẫu thân, hần đã biết chuyện này có chút gay go.

- Mẫu thân cũng thật là, cái gì cũng bày ở trên mặt a.

Giang Thần vừa nghĩ, lại vừa nói:

- Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?

Cao Nguyệt không quá tình nguyện nói, vẻ mặt mang theo vẻ bi phẫn và oan ức, còn có bất đắc dĩ sâu sắc, nàng nói:

- Thần nhi, mẫu thân thực sự rất vô dụng a.

- Ài.

Giang Thần biết tật xấu đáng yêu này của mẫu thân, cũng còn may nha hoàn Tuyết nhi này lại không quản được miệng mình.

- Tuyết nhi, người tới nói đi.

- Thiếu gia, Tô gia kia quá đáng ghét!

Quả nhiên, Tuyết nhi không nhịn được mà bạo phát, lên án Tô gia này.

Lần này Cao Nguyệt đi Tô gia thỉnh cầu hỗ trợ, lẽ ra không phải là chuyện khó khăn gì.

- Lúc chúng ta vừa tới không có gặp được chủ nhân của Tô phủ, lại bị Tô Thiển dẫn tới sảnh chờ, đợi tới một canh giờ.

- Tiếp theo có một nam nhân chạy tới, nói mình là bằng hữu nam của Tô Thiển, bảo chúng ta không nên mơ mộng Tô Thiển, nói lấy vớidùng tình huống của Đông viện quả thực là mơ mộng hảo huyền.

- Ban đầu ta và phu nhân cho rằng Tô Thiển muốn từ hôn cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, cho nên chúng ta muốn gặp Tô phủ chủ nói rõ ràng, rồi mới lại tính tiếp.

- Kết quả, Tô Thiển kia trực tiếp gọi người đuổi chúng ta đi!

Tô Thiển chính là vị hôn thê của Giang Thần, trước đây khi nữ nhân kia đi tới Giang phủ làm khách, vô cùng tôn kính và hiếu thuận đối với Cao Nguyệt, miệng cũng rất ngọt.

Thế nhưng bây giờ lại đối xử với một trưởng bối như vậy, thực sự đã chứng minh được câu nói kia, biết người biết mặt nhưng không biết lòng.

Trước đây Tô gia coi trọng Giang Thần, là bởi vì Giang Thần có một phụ thân, cùng với một thân phận có thể trở thành chủ nhân của Giang phủ.

Nhưng hiện tại hai thứ này đã mất đi một, còn có một thứ đang mất đi.

Tô gia không phải là kẻ ngớ ngẩn, làm sao còn có thể gả nữ nhi tới đây được chứ? Vì lẽ đó, tất cả mọi chuyện đều xảy ra một cách rất tự nhiên.

Nghe thấy mẫu thân không chỉ không mời được người tới, trái lại còn bị Tô gia nhục nhã như vậy, trong lòng Giang Thần rất là uất ức, từ hôn thì cũng thôi đi. Thế nhưng không ngờ lại làm chuyện này tuyệt như vậy.

- Đến cuối cùng cũng không gặp được chủ nhân của Tô phủ sao?

- Không có, chỉ là, trên đường chúng ta về, Phủ chủ Tô phủ đưa tới hai phong thư, một phong là nói Tô Thiển còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, hi vọng phu nhân không phiền lòng. Chỉ có điều cũng đã nói rõ, mọi việc đều có hợp có tan, chỉ cần kí giấy từ hôn thì Tô gia có thể nể tình cảm ngày xưa đến giúp đỡ chúng ta.

- Giấy từ hôn?

Con mắt Giang Thần híp lại.

Hôn ước là chuyện lớn, không phải phủ nhận ở trên đầu môi hay là đơn phương là có thể giải trừ. Nếu muốn, song phương đều phải ký tên trên giấy thì mới xem như là hết hiệu lực.

- Xem ra đây không phải là ý của Tô Thiển, là ý của toàn bộ Tô gia. Chỉ có điều Tô gia ở Thập vạn đại sơn cũng không phải là thế lực quá hiển hách, tại sao lại dám không nể mặt mũi từ chối Giang phủ như vậy chứ?

Đây là điểm mà Giang Thần không hiểu.

- Thiếu gia, Tô Thiển cũng tiến hành nghi thức khai mạch, kích thích ra tiềm năng rất là kinh người, rất nhiều thế lực và cường giả trong Thập

vạn đại sơn đều thể hiện hòa hoãn đuổi càn ô-liu ra, địa vị của toàn bộ Tô gia đang nhanh chóng tăng lên.

- Tuyệt nhi!

Cao Nguyệt vốn vẫn im lặng không lên tiếng đột nhiên quát bảo nàng im lặng.

Giang Thần sửng sốt một chút, rất nhanh hẳn đã hiểu được:

- Không sao, coi như là Thần mạch thì ta cũng không để ý.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Luyện Kiếm

Cao Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Giang Thần, con cũng không cần phải quá thương tâm, nữ nhân như vậy, không cần cũng được.

- Con sẽ không ký lên trên giấy từ hôn.

Giang Thần nói:

- Bởi vì con sẽ chủ động viết hưu thư.

- Nhưng mà như vậy, Tô gia sẽ không phải người đến trợ giúp chúng ta a.

Tuyệt nhi cảm giác đây dường như là một chuyện rất lố vốn.

- Thái độ của Tô gia đã như vậy, coi như thật sự có người đến, như vậy cũng là mời thần dễ tiền thần khó, cung phụng ăn uống, còn chưa chắc chúng đã làm việc cho chúng ta.

Giang Thần nói.

- Thần nhi, con xác định chứ?

Cao Nguyệt rất xoắn xuýt, nàng không quyết định được việc này.

- Đúng vậy.

Giang Thần rất khẳng định, trực tiếp lấy ra giấy để viết hưu thư, lại sai người đưa tới Tô gia.

Chuyện liên quan tới hưu thư, bên Tô gia có thể từ chối, Tô Thiển có thể nói mình không có không tuân thủ chuẩn mực đạo đức của phụ nữ, cho nên không thể vô duyên vô cớ bỏ nàng.

Thế nhưng, người muốn giải trừ hôn ước lại là bọn họ, Giang Thần làm như vậy lại khiến cho bọn họ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

- Nhưng mà Đông viện phải làm sao đây?

Cao Nguyệt rất là lo lắng.

- Mẫu thân, tổ chức nhân thủ, trú trọng bảo vệ các sản nghiệp quan trọng, những thứ khác cứ để cho Tây viện chiếm đi.

Giang Thần nói:

- Dù sao, Tây viện có thể thay thế được Đông viện hay không vẫn phải xem ý tứ của gia gia. Mà tiêu chuẩn cân nhắc của gia gia, sản nghiệp chỉ là một trong số đó, càng quan trọng vẫn là do con.

Cao Nguyệt gật gù, nàng hiểu rõ ý của nhi tử.

- Nếu như con có thể đạt tới Tụ nguyên cảnh trước tết, như vậy tất cả mọi chuyện Tây viện làm đều là phí công.

Giang Thần nói.

- Cách tết chỉ còn lại ba tháng, liệu có phải quá miễn cưỡng hay không?

- Mẫu thân, người đã quên rồi sao?

Nghe vậy, Cao Nguyệt lại nghĩ đến lão gia gia râu bạc kia, vẻ mặt nàng trở nên nghiêm túc, gật đầu.

- Hơn nữa cảnh giới của con đã đạt đến tầng bảy.

Thông qua linh đan và công pháp Thiên cấp, trong vòng bảy ngày, cảnh giới của Giang Thần lần thứ hai có đột phá.

- Có thật không?

Tất cả buồn phiền của Cao Nguyệt đều bị quét sạch sành sanh, kích động nhìn nhi tử nhà mình.

...

Tin tức Cao Nguyệt không mời được người tới rất nhanh đã truyền ra, còn bao gồm cả chuyện Tô gia giải trừ việc kết hôn.

Lần này, chuyện sa sút của Đông viện đã trở thành nhận thức chung của Nam phong lĩnh.

Dù cho biểu hiện của Giang Thần ở trên đông sản như vậy thì cũng không có cách nào thay đổi được điểm ấy.

Có lời đồn nói, sau tết, Tây viện sẽ xin lão gia tử chuyện Đông viện đổi chủ.

Bên ngoài tràn ngập các loại tin đồn, Giang Thần không đếm xỉa tới, hẩn toàn tâm toàn ý vui đùa vào trong tu luyện.

Trong thời gian hai tháng, cảnh giới của hẩn đã đạt đến cửu trọng thiên. Có khả năng là bởi vì cảnh giới trước đó là cửu trọng thiên, bởi vì chân khí xói mòn dẫn đến cảnh giới giảm xuống, hiện tại lại đi một lần nữa trên đường xưa, đương nhiên sẽ phải nhanh hơn so với trước đây.

Chỉ có điều, hẳn lại không xông lên được ở trên cửa ải này.

- Cảnh giới yêu cầu bay vọt về chất, dựa vào công pháp Thiên cấp và Thần mạch, muốn đột phá là chuyện không thành vấn đề. Thế nhưng mấu chốt là chỉ còn một tháng nữa là tới tết.

- Chỉ có điều, lo lắng cũng vô dụng. Nhân cơ hội học võ học một chút vậy.

Sau tết, sẽ không còn như thế này nữa, để cho người khác nhìn thấy cảnh giới cao thấp thế nào là có thể kết thúc mọi việc, sẽ rất có khả năng sẽ phải chiến đấu.

Cho dù Giang Thần có thể săn giết mãnh thú, thế nhưng mãnh thú không có trí tuệ, không so sánh được với con người.

Con người thông qua tu luyện thu được lực lượng, còn phải phát huy ra được lực lượng, nếu như người mang lực nghìn cân, nhưng lại không sử dụng được một thành, như vậy không thể nghi ngờ là kẻ vô cùng ngu xuẩn.

Thế nhưng trước đây thật lâu, tình huống như vậy rất phổ biến, mãi đến khi có tổ tiên có đại trí tuệ khai sáng ra quyền pháp, chưởng pháp, kiếm pháp, đao pháp... cùng các phương pháp chiến đấu hữu hiệu như hiện tại.

Những thứ này, tất cả được xưng là võ học.

Tu luyện võ học có yêu cầu khá nghiêm ngặt.

Ví dụ như là kiếm pháp, kiếm pháp lợi hại cần đạt tới trình độ hóa hầu nhất định đối với kiếm thuật thì nhất định mới có thể thi triển ra được.

Trình độ kiếm thuật của một người không thể bỗng dưng mà có, cần phải thông qua tu luyện kiếm thuật nhập môn, tích lũy kinh nghiệm, tích lũy qua ngày tháng.

Ngu.ồ.n: ire.ad..vnKiếm pháp hay là các võ học khác mà Lăng Vân Điện thu gom chỉ có cường giả cấp bậc đại sư thì mới có thể nắm giữ được.

Nếu như Giang Thần gượng ép tu luyện sẽ là tổn công vô ích.

Cho nên Giang Thần gọi Phạm Đồ tới, bảo đối phương cho hắn một môn võ học cơ sở, tốt nhất là kiếm pháp.

- Thiếu chủ, cảnh giới của người đã khôi phục tới cửu trọng thiên rồi sao? Quá tốt rồi, xem ra coi như không có Thần mạch thì thành tựu tương lai của thiếu chủ cũng bất phàm!

Hắn người này có sao nói vậy, những người khác trong Đông viện cũng không dám nói tới Thần mạch ở trước mặt của Giang Thần.

Phạm Đồ lại nói:

- Kiếm pháp của chủ nhân được chân truyền từ Thiên Phong đạo nhân, không được tiết ra ngoài. Chỉ có điều, coi như có thì hiện tại thiếu chủ cũng không dùng được.

Giang Thần đã hiểu rõ đây là ý gì, cũng giống như hắn không tu luyện được kiếm pháp của Lăng Vân Điện vậy.

Đơn giản mà nói, nếu như một môn kiếm pháp là cấp bốn, trình độ kiếm đạo của một người mới là cấp một, nếu như gượng ép tu luyện kiếm pháp cấp bốn thì sẽ không tìm thấy được lối vào.

Đương nhiên, cấp bậc võ học và trình độ kiếm đạo sẽ không phân cấp đơn giản như vậy, chỉ có điều đạo lý là tương đương với nhau.

Bất kỳ một môn võ học nào của Lăng Vân Điện, với trạng thái hiện tại của Giang Thần cũng không thể tu luyện được.

Bản Kim cương hàng ma quyền hắc đưa cho Phạm Đồ là bởi vì đối phương là Tụ nguyên cảnh, đã luyện quyền được mấy chục năm, nhưng trải qua mấy tháng, đối phương vẫn chỉ là nhập môn như cũ.

Kim cương hàng ma quyền, trong vô số võ học mà bản thân Giang Thần biết, chỉ có thể xem như là tương đối thấp.

Giang Thần gọi Phạm Đồ tới chính là muốn tìm một môn kiếm pháp thích hợp với bản thân hắc.

- Thiếu chủ, có rồi...

Phạm Đồ đã hiểu rõ ý của hắc, đầu tiên hắc rời phòng, cũng không lâu sau đã mang theo hạ nhân ôm từng quyển từng quyển thư tịch, xếp thành một ngọn núi nhỏ để dưới đất.

- Những võ học này đều là thứ Đông viện chiếm được, cho dù đã hiến cho trong phủ, thế nhưng người của Đông viện lại không được phép tu luyện, huống chi là thiếu chủ.

Giang Thần đưa ánh mắt nhìn về phía những bí tịch kiếm pháp, hắc có một loại ngóng trông đối với thân phận kiếm khách.

Không ai biết tại sao, thế nhưng ở Thiên vực, trong mười cường giả đỉnh cao có tám người là luyện kiếm.

- Thiếu chủ, người muốn đi theo con đường gì? Bình thường thứ mình thích trong lòng sẽ là thứ thích hợp với mình nhất.

- Kiếm.

Có được đáp án, Phạm Đồ lấy kiếm pháp ra đặt ở trước mặt của hắc.

Giang Thần nhìn lại từng quyển, nhưng hắc vẫn lắc đầu, thầm nói:

- Những thứ này đều là tiểu đạo về kiếm, đại đạo về kiếm chỉ là ba thước thanh phong.

Thật vất vả Giang Thần mới tìm được một quyển thích hợp.

- Thánh linh kiếm pháp.

- Bây giờ thiếu gia muốn luyện kiếm sao? Được!

Hai người đi tới một cái sân rộng rãi, Phạm Đồ tìm đến cho hắn một thanh kiếm sắt, cực kỳ sắc bén.

Cầm kiếm, tâm tình của Giang Thần có mấy phần kích động.

- Độ nhất kiếm thần Doãn Thiên Mạch của Thiên vực ba tuổi cầm kiếm gỗ, dưới tình huống không có kiếm thuật, tùy tiện vung vẩy mấy lần đã hoàn thành nhập môn, đánh ngã ca ca hắn mười tuổi luyện kiếm được năm năm xuống đất.

- Kiếm thánh Độc Cô Vũ vốn là một tên đao khách, hai mươi tuổi bỏ đao dùng kiếm, trong một đêm ngộ ra Sát kiếm chi đạo, trong vòng ba ngày, liên tục chém chín mươi chín tên ác đồ thực lực mạnh mẽ, làm cho toàn bộ Thánh vực khiếp sợ.

- Không biết khi Giang Thần ta luyện kiếm, sẽ là kết quả gì đây?

Thánh linh kiếm pháp được bày ra ở trên đất, tờ thứ nhất được mở ra, trên mặt là kiếm chiêu thức thứ nhất, một hình vẽ người nhỏ thể hiện động tác, còn có chữ nhỏ chú thích ở bên dưới.

Giang Thần lặng lẽ nhớ kỹ, sau đó đưa mắt thu hồi, sau khi nhớ kỹ trình tự và yếu điểm, hắn bắt đầu vung vẩy kiếm trong tay lên.

- Không biết thiếu chủ luyện kiếm sẽ ra sao.

Phạm Đồ dùng vẻ mặt chờ mong nhìn qua. Chủ nhân của hắc là cao thủ sử dụng kiếm, nhất định thiếu chủ sẽ kế thừa điểm ấy!

Chỉ có điều, rất nhanh sắc mặt của hắc đã trở nên quái lạ.

Lúc luyện kiếm Giang Thần có vẻ rất ngốc.

Không sai, chính là ngốc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tay Trái Cầm Kiếm

Dù cho là người dùng quyền như hãn cũng có thể nhìn ra được.

Giang Thần cảm thấy như vừa có một chậu nước lạnh dội xuống, khiến cho máu trong người hãn cảm thấy lạnh lẽo.

Hãn không biết tại sao, khi vung kiếm lên thì cả người hãn khó chịu, động tác không phối hợp, kiếm chiêu thức thứ nhất cũng không thi triển ra được, còn suýt chút nữa đã tự làm mình thương tổn.

- Coi như không phải là thiên phú dị bẩm thì cũng không đến nỗi như vậy chứ?

Giang Thần rất không cam tâm nhìn vào thanh kiếm trong tay, bởi vì biểu hiện ở sau núi trước đó đã khiến cho hãn rất chờ mong.

- Thiếu chủ không nên nản chí, thử những binh khí khác một lần xem sao, ta sẽ chuyển giá vũ khí tới.

Phạm Đồ nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của thiếu chủ, không đành lòng, cho nên mới muốn mang tất cả mười tám loại binh khí tới trước mặt thiếu chủ.

Không cho Giang Thần cơ hội nói chuyện, hãn vội vội vàng vàng chạy đi.

Giang Thần ngồi xuống dưới đất, trong lòng có nỗi buồn bức không tên, tư vị thất bại cũng không phải quá dễ chịu.

- Chờ một chút.

Bỗng nhiên linh quang trong đầu Giang Thần lóe lên, dường như tất cả nghi hoặc của hắn đều đã tìm được đáp án.

Hắn giơ tay trái lên, nhìn năm ngón tay của mình.

Ở kiếp trước, hắn là người thuận tay trái, mà cỗ thân thể này không thuộc về hắn lại thuận tay phải, lúc bình thường hắn đã lơ là chi tiết này.

Mãi cho tới hiện tại mới bắt đầu luyện kiếm, hắn mới nhớ tới điểm ấy.

- Thử tay trái xem!

Vẻ mặt Giang Thần rung động, đổi thanh kiếm sang tay trái.

Tay trái cầm kiếm, có một dòng nước ấm theo lòng bàn tay cầm kiếm chạy tới đan điền, lúc lần thứ hai vung kiếm, tất cả đều trở nên tự nhiên trôi chảy như vậy.

- Quả nhiên, quả nhiên là vậy!

Giang Thần không nhịn được cười to, kiếm trong tay càng lúc càng nhanh, càng ngày càng ổn!

- Thánh linh kiếm pháp thức thứ nhất: Bảo nguyệt phi tinh.

Đây là thức mở đầu của Thánh linh kiếm pháp, thế như sấm sét, khiến cho kẻ địch không kịp ứng phó, tiếp theo căn cứ vào phản ứng của kẻ địch mà quyết định đón đỡ kiếm chiêu ra sao.

Thánh linh kiếm pháp, tổng cộng có sáu thức, độ khó sẽ tăng dần dần, khi học tất cả xong thì mới xem như đã tiến vào cánh cửa của kiếm đạo.

Kiểm vung lên, giống như ngân long đi khắp nơi, kiếm khí hóa thành kình phong tàn phá chung quanh.

- Thiếu chủ, đến rồi. . .

Phạm Đồ một mình gánh theo giá vũ khí đi tới nơi, bên trên có xếp đầy các loại vũ khí, ngay cả lang nha bổng cũng có.

Chỉ có điều, hắn còn chưa nói dứt lời thì cái giá đã rơi xuống đất, hắn bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người. Làm sao trong nháy mắt Giang Thần đã từ gà mờ kiếm đạo trở nên ghê gớm như vậy cơ chứ?

Từ thế kiếm mà xem, trong khoảng thời gian ngắn Giang Thần đã nắm giữ được thức thứ nhất.

- Thánh linh kiếm pháp thức thứ hai: Kiếm khí lăng tiêu!

Rất nhanh, hắn đã bắt đầu thức thứ hai, hơn nữa vẫn như cũ chỉ là bắt đầu mà thôi.

. . .

- Thánh linh kiếm pháp thức thứ tư: Đầu hoài tổng bảo!

. . .

- Thánh linh kiếm pháp thức thứ sáu: Vân phi kiếm vũ!

Thừa thế xông lên, Giang Thần đã luyện xong sáu thức.

Trong lúc vong ngã, mãi đến cuối cùng hắn mới phản ứng lại, hắn nghĩ đến điều này là có ý vị gì, trong lòng kích động không thôi.

Đến cuối cùng, trong viện đã tràn ngập kiếm khí, lá rụng khô vàng bị cuốn lên trên không trung, đấu đá lung tung. Khi thức cuối cùng vừa hạ xuống thì ầm một tiếng rồi nổ tung.

- Trời, lần thứ nhất luyện kiếm đã có thể hiểu rõ toàn bộ Thánh linh kiếm pháp, đây tuyệt đối là thiên tài kiếm đạo a.

Phạm Đồ nhìn thấy vậy không khỏi than thở, hắt đi lên hỏi:

- Thiếu chủ, sao người có thể làm được chuyện này vậy?

- Ta cũng không biết, tay phải cầm kiếm rất không quen, cho nên ta mới đổi thành tay trái để dùng. Không nghĩ tới lại lợi hại như vậy, còn có kiếm pháp lợi hại hơn nữa không?

Một người không phải cả đời chỉ luyện mỗi một môn kiếm pháp, mà là sau khi luyện thành một môn kiếm pháp thì sẽ đi tìm hiểu kiếm pháp có độ khó cao hơn. Mà kiếm pháp trước đó sẽ trở thành một phần trong kiếm đạo của chính mình.

- Thánh linh kiếm pháp đã xem như là cao cấp nhất trong phủ, thứ cao cấp có khả năng phải đi tới vũ lâu của Giang phủ để xem. Chỉ có điều hiện tại ai cũng không gặp mặt được lão gia tử, cho nên ta nghĩ là không vào được.

Phạm Đồ có chút tiếc nuối nói:

- Kiếm pháp của chủ nhân rất lợi hại, nhưng tạm thời không có hi vọng gì khác. Chỉ có điều, thiếu chủ đừng vội đổi kiếm pháp, cứ luyện tập thành thục rồi lại nói tiếp.

Hắn lo lắng Giang Thần không củng cố vững chắc cơ sở, chuyện này đối với tương lai rất bất lợi.

Truyện được dịch trực t-i--ếp tại iREADGiang Thần gật gù, nếu muốn hoàn toàn hiểu rõ được Thánh linh kiếm pháp thì vẫn cần thực chiến.

- Thiếu gia, một người không thể lập tức quyết định mình thích hợp với con đường võ đạo nào. Biểu hiện của người ở kiếm thuật như vậy, không chừng sẽ còn có thứ có biểu hiện càng cao hơn.

- Phạm thúc, không phải người định lừa phỉnh ta định theo người học quyền đó chứ?

Giang Thần nói đùa.

- Ha ha ha, chỉ cần thiếu chủ đồng ý, ta bảo đảm sẽ dốc lòng dạy dỗ, quyền pháp của ta không có hạn chế a.

- Như vậy thì thử xem.

Giang Thần động tâm tư, hẳn muốn nhìn xem rốt cuộc thiên phú của mình như thế nào.

Tốc độ tu hành của một người là một loại thiên phú, đối với kiếm pháp, hay là đao pháp, chưởng pháp thì trình độ lĩnh ngộ cũng là một loại thiên phú.

Chỉ có điều nếu như có hai loại thiên phú đều khác hẳn với người thường thì mới có thể được gọi là thiên tài.

Có câu nói cần cù có thể bù thông minh. Nhưng ai mà không hy vọng mình có năng lực lĩnh ngộ hơn người cơ chứ?

Phạm Đồ dạy cho hẳn một bộ quyền pháp nhập môn, lần này không cần cân nhắc tới vấn đề tay trái tay phải nữa, rất nhanh Giang Thần đã có thể nắm giữ được.

- Quả nhiên đúng như ta suy nghĩ, ở mỗi một loại võ học thiếu chủ đều có thiên phú rất cao.

Sau khi Phạm Đồ kinh hỉ, hần cảm thấy nên dạy dỗ thiếu chủ cho tốt, vì vậy mới đổi về mặt sang thành nghiêm túc.

- Ta vẫn đề cử thiếu gia nên sử dụng kiếm thì hơn, không phải hạng người thô tục như chúng ta không muốn dùng binh khí, dài một tấc thì sẽ mạnh hơn một tấc, chúng ta dùng thân thể máu thịt để đối đầu với phong mang thực sự là do bất đắc dĩ.

- Vũ khí là phải như kiếm, đao, luyện thành cánh tay thứ ba của chính mình, chúng ta thiếu một chút ngộ tính, vì lẽ đó cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng hai cái tay vốn có của bản thân.

- Thiên phú của thiếu chủ trải rộng. Chỉ có điều thời gian mỗi ngày của mỗi người đều giống nhau, thiếu chủ nên chọn một môn sở trường, nếu không hai bên cùng kém thì sẽ không tốt.

- Yên tâm đi, Phạm thúc, đạo lý này ta vẫn biết được.

Giang Thần khẽ cười nói.

Hần muốn thông qua thực chiến để tăng kiếm thuật của chính mình lên, chỉ có điều rất nhanh hần đã nhớ tới việc cấp bách hiện tại vẫn là đạt đến Tụ nguyên cảnh, kiếm pháp chỉ đưa đến tác dụng tô điểm một chút mà thôi.

- Nếu như không có một chút trợ lực, trong vòng một tháng sẽ không thể đạt tới Tụ nguyên cảnh, cho dù phụ thân dạy ta dục tốc thì bất đạt, thế nhưng đã là người thì phải học được hai chữ biến báo.

Giang Thần quyết định lợi dụng một cơ hội để giúp mình đạt đến Tụ nguyên cảnh.

Luyện đan!

Hóa nguyên đan.

Một loại linh đan thần kỳ giúp Ngưng khí cảnh đột phá tới Tụ nguyên cảnh, cấp bậc của loại linh đan này cũng không cao, tài liệu cũng không hiếm thấy. Chỉ có điều ở Thiên vực nó đã bị các thế lực lớn lũng đoạn.

Dù sao, đây là một loại linh đan Tụ nguyên cảnh thần kỳ có thể sản xuất với số lượng nhiều. Có thể uy hiếp đến sự tồn tại của những thế lực lớn trong Thiên vực, cho nên nhất định phải khống chế lại.

Đương nhiên, các thế lực lớn cũng biết hạn chế định lượng của Hóa nguyên đan lưu thông trong Thiên vực.

Lăng Vân Điện thân là ba thế lực lớn, việc có Hóa nguyên đan là điều chắc chắn.

Vì lẽ đó hắn mang theo Phạm Đồ đi tới chính điện tìm mẫu thân, đòi tiền đi mua dược liệu.

Đến chính điện, hắn phát hiện ra tất cả hạ nhân đều đứng ở bên ngoài, cửa lớn đóng chặt không mở ra được.

Giang Thần đi tới, nhìn Tuyết nhi tiến lên đón mình, hắn hỏi:

- Tuyết nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Từ trong miệng nha hoàn không giấu được bí mật này, Giang Thần đã biết được lại là Tây viện giở trò.

Hiện tại cách tết đã không còn xa, trải qua một năm khổ cực, các viện cũng sẽ mở cửa khao thưởng người trong phủ.

Trước đây Đông viện đều trữ hàng một nhóm dược liệu, mời Linh đan sư tới luyện chế, sẽ có một phần linh đan phát xuống dưới. Mà một bộ phận linh đan khác sẽ mang đi cầm bán lấy tiền.

Với tình cảnh bây giờ của Đông viện, có lẽ phần linh đan này sẽ không có.

Như vậy đám người trung tâm với Đông viện ngay cả tết đến cũng không có khao thưởng, trong lòng bọn họ sẽ thất vọng, so với người của Tây viện, quả thực rất là khó coi.

Tây viện ý thức được điểm ấy, cho nên không buông tha cơ hội đả kích, không ngờ lại làm khó dễ từ bên trong, làm cho vị Linh đan sư vẫn hợp tác cùng Đông viện không chịu luyện chế linh đan.

Coi như luyện chế cũng được, chỉ có điều thù lao vốn là ba phần mười lại tăng lên tới năm phần mười.

Lúc này Cao Nguyệt đang thương lượng với Linh đan sư kia ở bên trong.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bạch Thủy Thành

- Đó là tên Linh đan sư rác rưởi kia sao?

Giang Thần từng có được linh đan của tên Linh đan sư kia luyện chế. Thứ này đặt ở Thiên vực, nếu như dám lấy linh đan như vậy ra để báo cáo, kết quả nhất định sẽ là hai tay đều bị cắt đứt.

Chính là bởi vì có phần khinh bỉ này cho nên Giang Thần không chờ đợi mà trực tiếp đi tới ngoài cửa chính. Lúc này hắn vừa vặn nghe được tiếng nói chuyện ở bên trong.

- Phu nhân, kỳ thực còn có một biện pháp, nếu như đồng ý, thậm chí ta có thể luyện chế linh đan miễn phí.

Giọng nói của vị Linh đan sư kia nghe qua dường như còn rất trẻ.

- Ồ? Là gì?

Âm thanh của Cao Nguyệt khiến cho Giang Thần nghĩ đến vẻ mặt mừng rỡ của mẫu thân.

Phụ thân không có mặt ở đây, ở phương diện quản sự, mẫu thân này của hắn vẫn quá là ngây thơ.

Hắn có thể đoán ra được yêu cầu của tên Linh đan sư này sẽ rất là quá đáng.

Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi nghe xong, Giang Thần vẫn không nhịn được tức giận.

- Phong Lý Kiếm đã không có ở đây, ta thấy phu nhân một mình trong phòng cũng cô quạnh, ta đồng ý ra sức. . .

Ngữ khí của tên Linh đan sư này rất là hạ lưu, sau đó càng dùng tiếng cười phóng dăng kia để biểu đạt ra ý của mình.

Phong Lý Kiếm, là tên gọi của phụ thân hân.

- Làm càn!

Trước khi Cao Nguyệt động thủ, Giang Thần đã phá cửa mà vào, hân cũng không muốn mẫu thân lãng phí sinh mệnh để đối phó với một tên như vậy.

Hân liếc mắt nhìn tên Linh đan sư này, đây là một người thanh niên chừng hai mươi tuổi, tướng mạo rất bình thường, ăn mặc rất đáng chú ý, đáng tiếc khí chất của bản thân không đủ, nhìn qua không ra ngô ra khoai. Đặc biệt là trên mặt còn mang theo nụ cười rất là bỉ ổi.

- Người là ai?

Hân nhìn thấy Giang Thần phá cửa mà vào, không chỉ không hoang mang, mà còn rất là tức giận.

- Thần nhi. . .

Cao Nguyệt lo lắng nói.

- Phạm thúc, vả miệng hân cho ta!

- Vâng!

Phạm Đồ từ phía sau hân đi lên phía trước.

- Người không được làm loạn, ta là Linh đan sư a.

Thanh niên kia sợ hết hồn, vội vã tự báo thân phận.

- Thế thì sao chứ?

Ngoại trừ tăng thân phận Linh đan sư này ra, cảnh giới của người này chỉ là Ngưng khí cảnh cửu trọng thiên mà thôi.

- Đắc tội với Linh đan sư, người có biết sẽ có kết cục gì không? Không chỉ có Đông viện không có linh đan, thậm chí có khả năng sẽ làm liên lụy đến Giang phủ các người cũng không có linh đan a!

Thanh niên kia chỉ lo Giang Thần không biết tình huống, bản thân sẽ bị chịu đòn. Cho nên hắn dùng tốc độ nhanh nhất để nhanh chóng nói ra thế cục hiện tại.

Nói xong, hắn hất cằm lên, chờ Giang Thần đến nhận sai với mình.

- Người đã quá để ý tới mình, sỉ nhục mẫu thân của ta, không ai có thể cứu được người, Phạm thúc, không cần phải chú ý tới hắn.

Lần này bất kể là tên Linh đan sư này nói cái gì, Phạm thúc sẽ không dừng lại.

- Thần nhi, không nên vọng động.

Cao Nguyệt đi tới bên cạnh hắn, chỉ lo hắn làm ra việc ngốc nghếch.

- Mẫu thân, trong lòng con có năm chắc.

- Dám sỉ nhục chủ mẫu của ta, người thật không biết trời cao đất rộng.

Phạm Đồ cười gằn nắm lấy bả vai của tên Linh đan sư này, bàn tay lớn điên cuồng đánh lên trên mặt của hắn. Lực lượng Tụ nguyên cảnh không phải là thứ mà Ngưng khí cảnh có thể chịu đựng được, cả khuôn mặt của hắn trong nháy mắt đã bị đánh cho sưng vù.

- Người xong rồi, Giang phủ các người xong rồi!

Người thanh niên kia bị đánh mà vẫn còn kêu gào.

- Người nên lo lắng cho chính mình thì hơn.

- Người còn muốn làm cái gì nữa?

Linh đan sư giật mình một cái, chẳng lẽ Giang Thần còn muốn làm chuyện càng quá đáng hơn nữa hay sao?

- Người đi tới phủ chúng ta, lại dám sỉ nhục mẫu thân của ta, người cho rằng chỉ như vậy đã có thể dễ dàng kết thúc hay sao? Phạm thúc, bẻ gãy cánh tay của hắn, ném hắn ra ngoài cho ta.

- Người dám!

Linh đan sư quát lên.

- Có gì mà không dám cơ chứ?

Giang Thần cười gằn hỏi rồi ngược lại.

Phạm Đồ đang muốn động thủ, thế nhưng không nghĩ tới Giang Thần lại kêu lên:

- Chờ một chút.

Vẻ mặt thanh niên kia có chút vui mừng, cho rằng Giang Thần đã chịu lui bước.

- Mang đi ra ngoài xử trí, đừng làm cho mẫu thân ta không vui.

- Đã hiểu.

Phạm Đồ đưa tên thanh niên này ra như xách một con gà con, cũng không lâu sau, tiếng kêu thảm thiết như còi lòng tan nát nương theo tiếng gậy xương vang lên.

- Thiếu chủ, tên kia đã ngắt rồi.

Truyện được dịch trực tiếp tại iREAD. Phạm Đồ đi vào trong phòng.

- Ném ra ngoài, để hắn tự sinh tự diệt.

- Được rồi.

Trong lòng Cao Nguyệt cũng rất giận dữ, chỉ là nàng lại lo lắng tới hậu quả khi làm như vậy, nàng nói:

- Giang Thần, sư phụ của hắn là Linh đan đại sư, nếu như hắn ta truy cứu thì sẽ rất phiền phức.

- Yên tâm đi, tất cả đã có con, mẫu thân cứ nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị cho tốt tới đi.

Giang Thần trấn an mẫu thân mình.

- Nhưng mà. . .

Cao Nguyệt thực sự không yên lòng, không nói tới chuyện này thì hiện tại thế cục của Đông viện cũng đã rất tồi tệ rồi.

- Trước đây không có đám linh đan này cũng còn tốt, nhưng mà Đông viện không có nguồn thu vào nào khác nữa.

Những năm này thu vào của Đông viện rất cao, chỉ có điều cũng phải nộp lên trong phủ, không có tích trữ lại bao nhiêu, đây cũng là một trong những hậu quả của việc thu thuế không cao.

- Mẫu thân, có phải trong phủ đã có được liệu, chỉ thiếu một Linh đan sư hay không?

Giang Thần hỏi.

Nghe hẳn vừa hỏi như vậy, hai mắt Cao Nguyệt sáng lên, nói:

- Chẳng lẽ lão gia gia râu bạc kia cũng biết luyện đan hay sao

Giang Thần nở nụ cười rất là xán lạn.

...

Sau năm ngày.

Bạch Thủy thành, ở Thập vạn đại sơn cũng là một nhân vật rất mạnh mẽ, so với Giang phủ ở Nam phong lĩnh cũng không phân cao thấp.

Chỉ có điều cả tòa thành cũng không phải là thống nhất, là do thế lực khắp nơi thành lập mà thành, không thể đoàn kết tạo thành một cỗ thế lực rất lớn. Cho nên mới có chênh lệch rất lớn với Giang phủ.

Lúc này, ở trong tòa thành này có hai người đang bởi vì Giang Thần mà nổi giận.

Một là Linh đan đại sư Tào Trình Hoa có tiếng trong Thập vạn đại sơn, vẻ mặt hẳn rất âm trầm, đệ tử Tiêu Hải thì đang quỳ gối trước mặt hẳn khóc ròng, hai cánh tay vô lực buông thõng xuống.

- Sư phụ, người phải làm chủ cho con a. Tên thiếu gia Giang phủ kia thực sự rất bá đạo, một lời không hợp đã đánh con thành như vậy! Khi con tỉnh lại đã nằm ở bên trong tuyết, nếu không phải con tỉnh lại sớm, có khả năng đã bị đông cứng tới chết rồi.

Tào Trình Hoa trầm mặc một hồi, hỏi:

- Thực sự là vô duyên vô cớ ra tay hay sao? Con không có luyện đan sai đó chứ?

- Tuyệt đối không có, tỷ lệ thành công khi đệ tử luyện chế Tụ khí đan gần như là trăm phần trăm, điểm ấy Giang phủ đều biết được.

- Con cũng không ý vào thân phận Linh đan sư để lừa gạt người ta đó chứ?

Tào Trình Hoa lại nói.

- Sư phụ!

Tiêu Hải khóc rống lên, hét lớn một tiếng:

- Đúng là Giang phủ kiêu kỳ Linh đan sư a. Thế nhưng tên thiếu gia Giang gia kia động thủ trước. Con nói mình là Linh đan sư, kết quả hăn lại gọi người ta tới vả miệng. Con nói đả tội với Linh đan sư sẽ mang đến phiền phức cho Giang Thần. Kết quả hăn ta lại sai người ta bẻ gãy hai tay của con, sao con có thể ỷ thế hiếp người cơ chứ.

- Xem ra Giang phủ đúng là dã tâm bành trướng a.

Tào Trình Hoa hừ lạnh một tiếng, hăn không đau lòng vì chuyện của Tiêu Hải, chỉ là người khác như vậy là không để Linh đan sư vào mắt. Càng không để người sư phụ này như hăn vào trong mắt, chuyện này khiến cho hăn rất là tức giận.

- Sắp tới tết rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ đi báỉ phỏng Giang phủ.

Tào Trình Hoa nói.

- Tạ ơn sư phụ.

Tào Trình Hoa biết lời này là có ý gì, tinh thần lập tức phấn chấn, hận ngày tết không thể lập tức tới.

Tào Trình Hoa nói:

- Tay của con cũng không tính là bị phế, bôi thuốc vào là có thể lành lặn, nhưng trong vòng ba tháng lại không thể làm việc.

- Sư phụ, tổn thất ba tháng này, con muốn Giang phủ phải bồi thường gấp mười lần.

- Không thành vấn đề.

...

Một mặt khác, Tô gia Bạch Thủy thành.

Tô đại tiểu thư bế quan tu luyện mấy tháng đã xuất quan, sau đó nàng ngay lập tức hỏi dò việc thông gia cùng Giang phủ, muốn biết đối phương có ký tên vào giấy từ hôn hay không.

Kết quả đáp án nhận được làm cho nàng lập tức giận dữ.

- Hưu thư? Bỏ ta? Nói ta không tài không đức? Không tôn kính trưởng bối! Ta nhổ vào, hay cho Giang phủ nhà các người. Đã biến thành như vậy rồi mà vẫn còn dám can rở như vậy, Phong Lý Kiếm bị nhốt ở bên dưới Hắc Long uyên, Giang phủ đã không còn ai chống đỡ nữa rồi!

- Chờ đó, Giang Thần, ta muốn làm cho người đẹp mặt sau tết a!

Tô đại tiểu thư không thể vừa tết đã chạy đến Giang phủ, nhưng nàng có thể nhờ bằng hữu của nàng đi tới đó một chuyến cho hả giận.

- Đợi tới lúc ta bá được danh sư, ta muốn Giang phủ các người có hối hận cũng không kịp!

Tô đại tiểu thư xé tan phong hũu thư do Giang Thần tự tay viết viết.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tụ Khí Đan Thần Phẩm

Chỉ có điều, bất kể là Tào Trình Hoa hay là Tô Thiển đều không nghĩ tới Giang Thần đã đi tới Bạch Thủy thành.

Tới gần cuối năm, lại có tuyết rơi cho nên trên đường phố căn bản không nhìn thấy được một bóng người.

Lúc này lại có một đội ngũ từ bên trong tuyết đi tới, tiếng vó ngựa đập lên mặt đất đã kết băng, băng bắn ra tung toé.

Trong cửa sổ của cửa hàng hai bên đường xuất hiện từng đôi mắt hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xem ai có thể di chuyển được trong thời tiết như vậy.

Sau đó bọn họ nhìn thấy đám Hỏa long mã cùng một màu.

Ở trong mùa đông giá lạnh này, Hỏa long mã lại giống như tráng hán cởi y phục, vô cùng kiêu ngạo cất bước ở trong trời đất, trên người tản mát ra sóng nhiệt hòa tan tuyết đọng.

Đương nhiên người ngồi ở trên ngựa cũng rất là ấm áp.

- Thế lực trong Thập vạn đại sơn có thể có được đoàn ngựa thờ như vậy cũng không nhiều nha? Sẽ là thế lực nhà nào chứ?

Đám người của Bạch Thủy thành rất tò mò, chỉ có điều trên mình đoàn ngựa thờ này không có để lộ ra phận, bởi vì đồ vật đặc thù chứng minh cho thân phận đều bị bọn họ cất đi.

Mỗi người đều che kín, trên đầu mang theo mũ rộng vành, không thấy rõ mặt mũi.

- Thiếu chủ, việc nhỏ như bán ra linh đan cứ giao cho ta là được, người hà tất phải tự mình tới một chuyến cơ chứ.

Tới bây giờ Phạm Đồ đã phục Giang Thần sát đất, dường như thiếu gia nhà mình không gì là không làm được, thậm chí ngay cả luyện đan cũng biết. Có thể dễ dàng biến tất cả dược liệu thành linh đan.

Bất kể là sản lượng hay là phẩm chất đều mạnh hơn nhiều so với tên Linh đan sư tên là Tiêu Hải kia.

- Lần này ta đến không chỉ mỗi bán linh đan ra mà còn muốn thu mua tài liệu, chuẩn bị luyện chế một viên linh đan khác a.

Giang Thần nói.

Hắn có thể nói dược liệu cho Phạm Đồ biết, rồi để đối phương mang về.

Chỉ có điều hắn không yên lòng, dù sao cũng là hai thế giới khác nhau. Vạn nhất cách gọi dược liệu ở Cửu Thiên đại lục không giống, mang về sai, như vậy một lần đi đi về về cũng đã tới tết. Lúc đó không đạt đến Tự nguyên cảnh, hắn thực sự bất an.

- Được rồi.

Phạm Đồ không nhiều lời mà dẫn Giang Thần đi tới một con phố khác trong Bạch Thủy thành.

- Đây là Thiên hành thương hội, chúng ta thường xuyên giao dịch với lão bản nơi này, rất quen thuộc.

Phạm Đồ nói rồi xuống ngựa, đi tới cửa hàng hoa lệ nhất, nơi đó là một trong số ít những cửa hàng còn mở cửa trong thời tiết này.

- Gọi lão bản của các người ra đây, ta có chuyện làm ăn muốn nói.

- Hóa ra là Phạm gia, thực sự là ngại quá, lão bản không có mặt ở đây, ta cũng có thể đứng ra nói chuyện.

Một tên quản sự cười đùa nói, không coi Phạm Đồ ra gì.

Phạm Đồ thật sự cho rằng lão bản không có mặt, thế nhưng hắn lại không biết quản sự kia đã nghe nói tình huống hiện tại của Đông viện, cho nên sẽ không giống như trước đây, coi trọng Đông viện của Giang phủ nữa.

- Chúng ta muốn nói chuyện làm ăn liên quan tới linh đan, nếu như xảy ra sai sót, người chịu nổi trách nhiệm sao? Nếu như không được, đến lúc đó người lại chạy đi chạy lại xin chỉ thị của hắn thì sao? Ta không có thời gian nói chuyện với người, mau gọi lão bản tới cho ta.

Giang Thần nói.

Quản sự không mò ra hư thực trong lời này của Giang Thần, chỉ là hắn nghĩ lạc đà gầy chết còn béo hơn so với ngựa lớn, cho nên hắn không dám đắc tội, cười bồi một tiếng rồi mới chạy đi.

- Không nghĩ tới đám người này lại thực tế như vậy.

Phạm Đồ nhìn phương hướng hắn chạy đi là vào trong thương hội, hắn nhất thời phản ứng lại, bất mãn mắng to một tiếng.

Giang Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, thế giới này chính là như vậy, không có thực lực thì dù là ai cũng sẽ khinh thường người.

Cũng còn may lần này hắn có chuẩn bị mà đến.

Trước đây, Đông viện thường xuyên giao dịch cùng thương hội, chuyện giao dịch linh đan cũng không có gì là mới mẻ cả.

Thế nhưng lần này thì lại không giống, tất cả Tụ khí đan là do Giang Thần tự mình luyện chế.

Vì lẽ đó cấp bậc của Tụ khí đan là: Thần phẩm!

Giá trị của một viên gấp mấy chục lần Tụ khí đan phổ thông.

Cuộc trao đổi này đúng như hần nói vậy, rất lớn.

Cũng không lâu lắm thì vị quân sự kia lại xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mọi người. Theo bên người hần là một nữ tử xinh đẹp, tuổi tròn đôi mươi, trên người mặc áo bào màu hạt lựu, quý khí bức người.

Mái tóc đen nhánh ở trên trán tạo thành hình dáng như lá liễu, dưới chân mày dài, nhỏ như lá liễu là hai con mắt linh động.

Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn. Giang Thần và Phạm Đồ có chút không rõ, đương nhiên nữ nhân này không phải hội trưởng Thiên hành thương hội a.

- Vị này chính là thiên kim của hội trưởng, Từ Dung tiểu thư.

Quân sự nói.

Từ Dung không cho Giang Thần cơ hội nghi ngờ mà gọn gàng dứt khoát nói:

- Mặc kệ là chuyện làm ăn ra sao thì ta cũng có thể nói chuyện được.

Người của Giang phủ cảm thấy khó chịu, chỉ có điều thương hội đã nói rõ thái độ, cho nên bọn họ cũng không tiện nói gì.

Kế đó, mọi người được dẫn vào trong một căn phòng.

Thái độ của Từ Dung rất lạnh lẽo, hoàn toàn không có dáng vẻ chiêu đãi khách mời, sau khi ngồi xuống nàng lập tức nói:

- Nói đi, các người muốn nói chuyện làm ăn gì vậy?

- Linh đan.

- Mấy phẩm?

Từ Dung hỏi, hầu như không có khoảng cách giữa các câu hỏi.

- Nhất phẩm.

- Bao nhiêu?

- Ba trăm viên.

Nghe vậy, lông mày của Từ Dung hơi hướng lên, hai tay ôm ở trước ngực, sau đó ngửa mặt lên cười nói:

- Chuyện làm ăn lần này hơi lớn, Lưu quán sự có thể nói chuyện cùng các người.

Nói xong, nàng đứng dậy muốn rời đi.

Tuy rằng nàng ta không có nói năng lỗ mãng, thế nhưng vẻ mặt khi nói và ngữ khí trên tức đã khiến cho Phạm Đồ khá là khó chịu.

- Trước đây khi ta tới thương hội, thái độ của các người không phải là như vậy!

Phạm Đồ cảm thấy mình đã nhịn đủ, thế nhưng không nghĩ tới Thiên hành thương hội lại được voi đòi tiên như vậy.

- Đó là trước đây.

Từ Dung đang muốn rời khỏi xoay người nhìn về phía Phạm Đồ, lập tức ánh mắt lại rơi vào trên người Giang Thần rồi nói:

- Nói thật cho các người biết, chuyện làm ăn của Đông viện vẫn không lớn, phụ thân ta tôn kính Phong Lý Kiếm cho nên mới đối xử với các người là quý khách, còn hiện giờ. . .

Nàng còn chưa nói hết lời thì đã nở nụ cười rất là ý vị.

- Đã như vậy, cứ như vậy đi, ta nghĩ Bạch Thủy thành cũng không chỉ có thương hội của nhà các người.

Giang Thần vẫn không lên tiếng lập tức đứng dậy.

- Xin cứ tự nhiên.

Từ Dung vẫn cười như cũ.

Mọi người ngay cả ghế còn ngồi chưa nóng thì đã rời khỏi Thiên hành thương hội, trong lòng kìm nén lửa giận, sắc mặt không tốt một chút nào.

Từ Dung đi cùng bọn họ đến cửa, lại nói:

- Ta phải nói rõ trước, coi như các thương hội khác tiếp thu vụ giao dịch này thì đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì cả. Vấn đề là thái độ của các người, cầm lông gà mà lại muốn được đối xử coi như là khách quý.

- Ba trăm viên Tụ khí đan mà đã muốn gặp hội trưởng, còn tưởng rằng Đông viện của các người là Đông viện trước đây nữa hay sao?

Vừa rồi Lưu quản sự bị răn dạy một câu, trong lòng đã khó chịu, cho nên lúc này dựa vào uy phong của tiểu thư bộc phát.

Phạm Đồ tức giận đến mức muốn đi dạy dỗ cho hắn một chút, nhưng lại bị Giang Thần ngăn cản.

- Hy vọng các người sẽ không hối hận.

Giang Thần nở nụ cười thần bí, mang theo người của Đông viện đi tới một thương hội khác trong Bạch Thủy thành, Phi mã thương hội.

Từ Dung và Lưu quán sự nhìn bọn họ đi vào trong đó, từ đầu đến cuối trên mặt đều mang theo vẻ khinh bỉ.

- Hoan nghênh khách nhân quang lâm.

Người tiếp đón Giang Thần của Phi mã thương hội chính là một vị nữ nhân thành thực, hoàn toàn khác biệt với Từ Dung, thành thực như là đào chín mọng, vẻ mặt đẹp để lại trang điểm vừa đúng. Ở trong mùa đông khắc nghiệt này mà nàng vẫn mặc đồ mỏng.

Nàng tự xưng là Không quán sự, thái độ rất là tốt.

- Các vị muốn nói chuyện làm ăn gì vậy?

Sau khi khách sáo xong, Không quán sự hỏi.

- Tụ khí đàn.

Giang Thần nói.

- Bao nhiêu viên.

- Ba trăm viên.

Không quán sự mặt không đổi sắc, vẫn là nụ cười nghề nghiệp như cũ, nàng nói:

- Xin hỏi là cấp bậc gì vậy?

Nếu như Từ Dung cũng hỏi một câu như vậy thì tình huống sẽ không giống như bây giờ.

- Thần phẩm.

Giang Thần nói.

Khống quản sự sững sốt một chút, đôi mắt như hai hạt anh đào trợn ngược, làm lộ ra tròng mắt trắng dã.

- Người là nói thần phẩm? Là ý nói trong số lượng Tụ khí đan này có thần phẩm sao?

Nàng không dám xác định mà hỏi.

- Không phải, tất cả Tụ khí đan, toàn bộ đều là thần phẩm.

- Có thật không?

Khống quản sự lập tức đứng dậy, vẻ tao nhã trên người vào lúc này đã biến mất không còn sót lại một chút gì, kích động tới mức khom người, nàng hỏi:

- Các hạ chắc chắn chứ?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Phi Mã Thương Hội

Mỗi loại linh đan, đều có bốn phẩm chất để phân chia là phổ thông, cực phẩm, chính phẩm, thần phẩm.

Nếu là cực phẩm, Khổng quân sự sẽ phải chú trọng đối xử, nhưng mà Giang Thần lại trực tiếp nhảy đến thần phẩm. Bảo sao nàng không kinh hãi cơ chứ.

Y phục của nàng rất mỏng, lúc khom lưng, từ góc độ của Giang Thần là có thể nhìn thấy hai ngọn núi trắng lóa như tuyết.

- Đúng vậy.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Có thể để cho ta xem qua một chút hay không?

Khổng quân sự hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Tuổi tác đại biểu cho sự từng trải, cho dù rất kích động, thế nhưng biểu hiện của nàng so với Từ Dung còn có kinh nghiệm hơn rất nhiều.

Giang Thần gật đầu với Phạm Đồ.

Rất nhanh, người của Đông viện đã mở hộp gỗ dùng để đựng Tụ khí đan ra.

Tổng cộng có năm cái hộp, khi mở ra cái hộp thứ hai thì trong phòng đã tràn ngập mùi thuốc.

Khổng quán sự không cần nhìn đồ, mà liếc nhìn Giang Thần một cái thật sâu rồi nói:

- Các hạ chờ một chút, hội trưởng chúng ta còn ở trong nhà, ở trong thành, ta sẽ tới mời hắn tới đây.

Cuộc trao đổi này có thể nói là một trong những sinh ý to lớn nhất mà nàng từng tiếp nhận, nàng mặc thêm áo khoác, sau đó đi ra khỏi thương hội.

Tình cảnh này bị Từ Dung và Lưu quán sự ở phía đối diện nhìn thấy, làm đối thủ cạnh tranh, hai người đều biết Khổng quán sự, biết địa vị của nàng ở Phi mã thương hội.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đám người Giang Thần vừa mới đi vào thì Khổng quán sự đã có dáng vẻ như vậy, trong lòng Từ Dung không khỏi cảm thấy không ổn.

Không bao lâu sau, Từ Dung lại nhìn thấy Khổng quán sự trở về, bên người có một hán tử trung niên đi theo, nàng ngay lập tức nhận ra đó là hội trưởng của Phi mã thương hội. Là người cho dù gặp phải sóng to gió lớn vẫn luôn luôn giữ được bình tĩnh.

Nhưng mà hiện tại, vẻ mặt của hắn cũng rất lo lắng, lại giấu diếm vẻ hưng phấn và kích động.

- Tại sao lại thế?

Từ Dung nhìn sang Lưu quán sự ở bên người, người sau cũng nghi hoặc lắc đầu với nàng một cái.

- Dung nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, một nam tử trung niên khôi ngô đã đi tới.

- Hội trưởng.

Lưu quản sự cung kính lên tiếng.

- Phụ thân.

Từ Dung trong lòng bất an lập tức nói qua chuyện vừa mới xảy ra một lần.

- Con có từng hỏi cấp bậc của Tụ khí đan là gì không?

Từ hội trưởng suy nghĩ một chút, một lời đã đánh trúng chỗ hiểm yếu.

Từ Dung biến sắc, vẻ mặt cứng đờ rồi lắc đầu.

- Con, con a, tuổi vẫn còn quá trẻ.

Từ hội trưởng thở dài, nhìn về phía Lưu quản sự rồi hỏi:

- Tại sao không trực tiếp tìm đến ta?

Trên trán của Lưu quản sự xuất hiện mồ hôi hột, hắn vốn định đi tìm hội trưởng, nhưng giữa đường gặp phải Từ Dung, cho nên mới nói chuyện này ra.

Từ Dung kiêu căng tự mãn, cảm thấy nếu là Đông viện hiện tại thì không cần thiết kinh động phải phụ thân, cho nên mới tự mình đến đây.

Lúc này sắc mặt của Từ Dung rất phức tạp, nàng không chịu được sự khinh thường, rất bức thiết muốn chứng minh năng lực của chính mình, nàng giải thích:

- Phụ thân, là thái độ của hãn hung hăng, tuyên bố muốn gặp phụ thân.

- Nhưng mỗi lần bọn họ tới, không phải cũng luôn gặp ta sao?

Từ hội trưởng nói.

- Vì lẽ đó cho nên con mới muốn để cho bọn chúng biết một sự thực, Đông viện đã không còn Đông viện trước đây nữa.

Từ Dung dậm chân, tức giận nói:

- Coi như không phải là Tụ khí đan phổ thông, nhiều lắm cũng chỉ là cực phẩm, còn không biết trong đó có bao nhiêu viên à cực phẩm, có gì là đặc biệt cơ chứ?

Từ hội trưởng lắc đầu một cái, tâm tính như vậy rất không thích hợp với việc làm ăn a.

Cũng còn tốt, đúng như lời nó nói, coi như không phải là Tụ khí đan phổ thông thì cũng không có gì, tổn thất này hãn vẫn có thể chịu đựng được.

Không ngờ, rất nhanh hai phụ thân bọn họ và Lưu quản sự lại nhìn thấy ngoài cửa của Phi mã thương hội ở phía đối diện xuất hiện một người.

Tào Trình Hoa, Linh đan đại sư của Bạch Thủy thành, hãn được người ta mời đến Phi mã thương hội.

- Lại mời Tào đại sư tới? Không đến mức đó chứ?

Từ hội trưởng tự mình lăm bằm.

Trong nháy mắt, lửa giận của Từ Dung cũng bị dập tắt đi không ít.

Chẳng bao lâu sau, trên đường xuất hiện càng ngày càng nhiều người đi tới đây. Trong thời tiết thế này, tình cảnh như vậy có thể nói là không tầm thường, hơn nữa sắc mặt của những người này cũng rất cuồng nhiệt.

-Truyện được biên tập tại -iread.vn-Bọn họ đều ngằm hiều chạy tới trước cửa Phi mã thương hội, tụ tập lại cùng nhau vô cùng náo nhiệt.

Mắt thấy sắc mặt phụ thân càng ngày càng khó coi, Từ Dung ngồi không yên, đành lên tiếng phân phó:

- Người đi hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì!

Lưu quản sự gật gù, chạy đến trong đám người.

Chẳng bao lâu sau hắn đã trở lại, không biết nên hình dung vẻ mặt của hắn như thế nào. Hắn nhìn Từ Dung một chút, lại nhìn Từ hội trưởng một chút, một lúc lâu mà vẫn không có mở miệng.

- Đã xảy ra chuyện gì!

Từ Dung có chút không vui nói.

- Phi mã thương hội tuyên bố có ba trăm viên Tụ khí đan thần phẩm, người tới trước có trước.

- Cái gì! Thần phẩm?

Từ Dung và Từ hội trưởng cả kinh không thôi, vốn bọn họ tưởng rằng cực phẩm đã là cực hạn, không nghĩ tới lại trực tiếp là thần phẩm.

Tụ khí đan thần phẩm, như vậy đã là tồn tại sánh ngang với linh đan nhị phẩm rồi đó.

Người ở Ngưng khí cảnh không thể dùng linh đan nhị phẩm, vì vậy Tụ khí đan thần phẩm ở trong Ngưng khí cảnh có giá trị rất là kinh người.

- Phụ thân. . .

Ngạo khí của Từ Dung biến mất không còn tăm hơi, nơm nớp lo sợ nhìn về mặt phụ thân đang tối sầm lại trước mặt nàng.

- Vừa nãy Giang Thần kia nói là bao nhiêu viên Tụ khí đan?

Từ hội trưởng hỏi.

- Ba trăm.

Từ Dung báo ra con số chứng thực đám Tụ khí đan kia chính là của đám người Giang Thần.

- Con đã hỏi qua cấp bậc chưa?

Sắc mặt Từ Dung tái nhợt, không có gì để nói.

Phanh!

Từ hội trưởng phẫn nộ không thôi, đánh vào trên khuôn mặt xinh đẹp của Từ Dung.

- Ai da, hội trưởng, người làm gì vậy, chỉ là một lần làm ăn mà thôi. . .

- Người thì biết cái gì!

Từ hội trưởng cả giận nói.

Làm ăn là chú ý đầu cơ kiếm lợi, đã không biết bao nhiêu năm rồi Bạch Thủy thành chưa từng xuất hiện nhiều Tụ khí đan thần phẩm như vậy.

Vốn là, Thiên hành thương hội là thương hội to lớn nhất trong Bạch Thủy thành, ép Phi mã thương hội ở tất cả các mặt.

Nếu không, Phạm Đồ cũng sẽ không hợp tác với bọn họ.

Nhưng mà hiện tại, Phi mã thương hội sẽ rất có khả năng dựa vào đám linh đan thần phẩm này để vươn mình vượt khó.

Lúc này Từ hội trưởng đã nhìn thấy ở cửa Phi mã thương hội có rất nhiều khách quen bên bọn họ, biểu hiện điên cuồng của những người này làm cho trái tim của hắn rơi xuống đáy vực.

Sắp tết đến, một nhóm Tụ khí đan thần phẩm hầu như là thứ mỗi nhà đều muốn, đem ra để khen thưởng cho con em nhà mình, tăng thực lực tổng hợp lên.

- Cơ hội tốt như vậy mà cũng bị con lãng phí! Nếu như con không cứu vãn, tương lai không cần trở lại thương hội, yên phận chuẩn bị thành gia lập thất đi.

Từ hội trưởng lạnh lùng nói.

Từ Dung như bị sét đánh, thân thể lão đảo.

Giờ phút này, ở Phi mã thương hội, sau khi gặp Phi Mã hội trưởng, Giang Thần thông qua cửa sổ nhìn thấy đám người đang kích động ở trên đường.

Đối với chuyện này, hắn không cảm thấy ngoài ý muốn, đối với tầm quan trọng của Tụ khí đan thần phẩm, so với bất kỳ kẻ nào hắn còn thấu hiểu hơn nhiều.

Hắn cũng không cảm thấy có chút vui mừng nào, có thể mua được linh đan mà hắn tự tay luyện chế là vinh hạnh của những người phía dưới này.

- Thiếu chủ, có phải Phi mã thương hội này đang chơi trò gian hay không?

Phạm Đồ lại có chút không yên lòng.

Thì ra, dựa theo giao dịch bình thường, Phi mã thương hội thu mua Tụ khí đan, chuyện sau đó không có quan hệ gì với bọn họ nữa.

Nhưng mà Phi mã thương hội lại đề nghị chia ra bán, bọn họ được sáu phần mười, thương hội được bốn phần mười.

So với giá cả thu mua ban đầu đã cao hơn rất nhiều, cái bánh từ trên trời rơi xuống như vậy, Phạm Đồ nghĩ mãi không ra.

- Không cần phải lo lắng.

Giang Thần rất rõ ràng dụng ý của Phi mã thương hội khi làm như vậy.

Không bao lâu sau, Phi Mã hội trưởng lại đi tới căn phòng bọn họ đang ngồi, vui vẻ nói:

- Thần công tử, linh đan của người quả thực là cung không đủ cầu, không thể không giới hạn mua vào a!

- Chỉ là trong dự liệu mà thôi.

Giang Thần nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tô Thiển

- Cái này. . .

Nụ cười của Phi mã hội trưởng cứng lại, muốn nói lại thôi.

Nhìn dáng vẻ này của hắc, Giang Thần nói thẳng:

- Tụ khí đan Thần phẩm, tương lai sẽ có rất nhiều, cũng có thể cung cấp độc quyền cho các người.

- Có thật không?

Phi mã hội trưởng mừng rỡ không thôi.

Chỉ có nắm giữ Tụ khí đan thần phẩm cuộn cuộn không ngừng thì bọn hắc mới có thể thừa thế xông lên, giúp địa vị của Phi mã thương hội tăng lên.

- Nhưng ta sẽ không có bất kỳ cam kết và ước định nào với các người, hợp tác vui vẻ thì vẫn sẽ hợp tác, không vui, như vậy thì rất đáng tiếc.

Phi mã thương hội dùng sức gật đầu, bỗng nhiên lại có chút bất an, chần chờ rồi nói:

- Thần thiếu gia, vừa nãy, khi Tào đại sư kiểm tra Tụ khí đan. . .

- Có vấn đề gì không?

Giang Thần không thích nghe đến câu Linh đan đại sư gì đó, hắn cho rằng làm vậy là làm bẩn đối với hai chữ đại sư.

- Không đúng không đúng, Tào đại sư khen không dứt miệng, nói muốn gặp thiếu gia một chút. Dùng thân phận văn bối để gặp.

Giang Thần nhú mày, nói:

- Người làm như vậy khiến cho ta rất không vui.

- Không không không...

Phi mã thương hội vội vàng lắc đầu, nói:

- Thần thiếu gia không nên hiểu lầm, đương nhiên ta phải bảo vệ bí mật của khách nhân rồi. Chỉ có điều trong đám dược liệu Thần thiếu gia muốn nhờ ta thu thập có một loại dược liệu chỉ có dược điểm của Tào đại sư mới có.

- Ồ?

Ngay vừa nãy, Giang Thần đã viết ra dược liệu của Hóa nguyên đan, bởi vì không muốn bại lộ cho nên hắn thừa thế xông lên, báo ra rất nhiều loại dược liệu.

- Là cái gì?

Giang Thần hỏi.

- Xà tâm hoa.

- Ài.

Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, đây chính là thứ mà Hóa nguyên đan cần, cũng thật là đúng dịp.

- Như vậy cứ gặp một lần đi.

Sau đó, Giang Thần gặp mặt Tào Trình Hoa ở một căn phòng khác

Lúc này Tào Trình Hoa khác hẳn so với lúc giận dữ ở trước mặt đệ tử, hẳn đi tới đi lui ở trong phòng, giống như là một đứa trẻ đang phân vân điều gì đó.

Mãi đến khi Giang Thần đi vào, hẳn mới kích động ngồi xuống.

- Nghe nói người muốn gặp ta?

Giang Thần hỏi.

Nghe thấy thanh âm rất trẻ tuổi của Giang Thần, Tào Trình Hoa sửng sốt, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

- Những Tụ khí đan kia là gia sư luyện chế.

Giang Thần bình thản nói một câu.

Tào Trình Hoa bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó cười một tiếng, nói:

- Tiểu hữu, ta kính ngưỡng với tôn sư thực sự như nước sông cuộn cuộn, cùng một loại dược liệu mà có thể luyện chế ra linh đan thần phẩm. Muốn làm được điều này ít nhất phải là Linh đan sư thất phẩm mới có thể làm được a.

Giang Thần mỉm cười không nói, nâng chung trà lên rồi khẽ nhấp một cái.

Thấy hẳn như vậy, Tào Trình Hoa không những không tức giận, trái lại sự tôn kính trong lòng càng ngày càng nặng.

Do dự một lúc, hẳn thấp thỏm nói:

- Ta muốn xin tiểu hữu giúp ta gặp mặt tôn sư một phen.

- Đây là chuyện không thể, sư phụ đã nói người sẽ không gặp người ngoài. Trong Thập vạn đại sơn không có gì có thể khiến cho dễ mặt. Chỉ có điều, nếu như tiền bối có lời gì nghi hoặc thì người có thể báo cho ta, ta sẽ chuyển lời cho sư phụ. Lần sau khi ta đến thương hội sẽ nói lại cho tiền bối.

Tào Trình Hoa rất là thất vọng. Chỉ có điều hăn cảm thấy cao nhân làm việc quả thực nên như vậy, làm sao có khả năng dễ dàng gặp mặt cơ chứ?

- Là như vậy, gần đây ta đang trùng kích Linh đan sư tam phẩm, suy nghĩ linh đan tam phẩm, nhưng mỗi lần đều thất bại.

Nói tới chỗ này, trong lòng Tào Trình Hoa cảm thấy xót xa không thôi, được liệu mỗi lần thất bại có thể nói là cực kỳ đắt giá.

- Nếu như có thể được tiền bối chỉ điểm, ta vô cùng cảm kích.

Tào Trình Hoa nói.

- Cứ nói đi.

Giang Thần lời ít mà ý nhiều, chỉ nói ra hai chữ.

- Sao?

- Nói ra đầu đuôi quá trình luyện chế linh đan tam phẩm cho ta nghe, ta sẽ thuật lại cho sư phụ. Nếu có bất kỳ chỗ sơ suất nào thì ta không giúp được người.

- Được, được, được rồi.

Tào Trình Hoa cố gắng bình tĩnh lại, nói ra mọi chuyện từ đầu tới đuôi, chỉ lo có chỗ gì sơ suất, hăn còn cẩn thận nói lại một lần.

- Ta sẽ nói cho sư phụ nghe.

Giang Thần nghe hần nói xong, hần đã biết vấn đề ở chỗ nào.

- Ta muốn một vị dược liệu. . .

Đồng ý chuyện của người khác xong, Giang Thần cũng đưa ra yêu cầu của bản thân.

- Không thành vấn đề.

Tào Trình Hoa chỉ sợ Giang Thần không muốn, hứa hẹn đầu lười cũng không thể tin được. Thế nhưng chỉ cần nợ ân tình, như vậy sẽ rất dễ để nói chuyện.

Nghe thấy là Xà tâm hoa, hần không chút do dự, trực tiếp đưa cho Giang Thần, không muốn lấy một phần tiền nào.

Giang Thần nghĩ, lần sau chỉ điểm hần thêm vài câu coi như thù lao là được.

- Qua tết, ta sẽ trở lại một chuyến, đến lúc đó ta sẽ để Phi mã hội trưởng tới thông báo cho người.

Truyện được dịch tại iREAD.vn Giang Thần nói.

- Được, được.

Sau khi Giang Thần rời khỏi phòng, Tào Trình Hoa nghĩ đến việc mình còn chưa hỏi họ tên của Giang Thần. Chỉ là nghĩ đến khí chất khi nói chuyện của vừa nãy của Giang Thần, cho nên hần suy đoán lai lịch của đối phương tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này, toàn bộ ba trăm viên Tụ khí đan thần phẩm đã bị cướp đoạt sạch, Đông viện thu được sáu phần mười trong đó.

- Thiếu chủ, lần này hầu như đã cứu vãn lại tổn thất mấy tháng này của Đông viện a!

Phạm Đồ cực kỳ khâm phục đối với vị thiếu chủ nhà mình.

Hỏa long mã đã được chuẩn bị kỹ càng ở bên ngoài, đám người ở bên ngoài lúc vào thành sa sút, lúc đi ra tâm tình lại rất khác biệt.

Nhìn thấy Giang Thần và Phạm Đồ đi ra, mỗi người đều ưỡn ngực, biểu đạt sự kính trọng đối với Giang Thần.

Giang Thần xoay người lên ngựa, lúc đang muốn rời khỏi thì trong Thiên hành thương hội ở phía đối diện có một người chạy tới.

Là Từ Dung ngông cuồng tự đại kia tới ngăn ở trước mặt, nàng cười quyến rũ nói:

- Thần công tử, vừa nãy là do tâm tình của Dung nhi không tốt, cho nên nói năng không lễ phép, hiện tại ta vô cùng hối hận. Không biết công tử có thể cho ta cơ hội tha thứ hay không?

Nàng cũng biết lợi dụng ưu thế của mình, rốt cuộc vẻ cao quý, lãnh đạm lúc trước của nàng đã biến mất.

- Linh đan đã bán hết.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Không phải còn có lần sau sao?

Từ Dung mở lớn mắt nhìn hắn, có chút khát vọng.

- Ta đã nói rồi, hối hận cũng vô dụng.

Giang Thần không hề bị lay động, không có một chút thương hoa tiếc ngọc nào cả.

- Thần công tử, chỉ cần lần sau người tới tìm ta, ta nhất định sẽ bù đắp sai lầm ngày hôm nay.

Từ Dung không thèm đến xia gị tới lời hăn nói.

Phạm Đồ ở bên cạnh trừng mắt, không ngờ nhi nữ của hội trưởng này lại giống như gái thanh lâu, quả thực khiến cho hăn mở mang tầm mắt.

Giang Thần lắc đầu cười khổ, thúc ngựa đi về phía trước.

- Thần công tử, người nhất định phải tới a.

Từ Dung còn đang cười làm lành, vẫn an những người khác trong đội ngũ, nhìn cực kỳ buồn cười.

...

Buổi tối hôm đó, Tô gia Bạch Thủy thành.

Tô Thiển đang ở trong phòng thử bộ đồ mới mặc tết, đứng trước mặt tấm gương đi tới đi lui, phía sau có hai nha hoàn đi theo hầu hạ.

Lúc này, ngoài cửa có người thông báo:

- Tiểu thư, Mạnh Phi đã đến rồi.

Tô Thiển sững sờ, ném quần áo cho nha hoàn, vẻ mặt vui sướng trên mặt rất nhanh đã chuyển biến thành ưu sầu.

Khi đi ra khỏi phòng thì nàng đã là người có tâm sự nặng nề, biểu hiện rất mất tập trung.

Mạnh Phi là một vị công tử văn nhã, mái tóc đen được buộc cẩn thận tỉ mỉ ra ở sau gáy, vẻ mặt của Bạch Tịnh rất là tuần tú.

Hắn nhìn thấy Tô Thiển tiều tụy như vậy cho nên mới quan tâm hỏi:

- Tô Thiển, người làm sao vậy?

- Tên Giang Thần kia lại dám viết hưu thư cho ta.

Trong thanh âm của Tô Thiển mang theo tiếng khóc nức nở.

- Hưu thư? Thực sự không biết suy nghĩ, chỉ có điều không phải người cũng được toại nguyện sao?

Mạnh Phi nói.

Nước mắt của Tô Thiển rơi xuống lách tách, khổ sở không thôi, nàng nói:

- Lẽ nào người muốn để cho mọi người cảm thấy ta là người không ai muốn, là người đáng thương không ai lấy sao?

- Đương nhiên không phải!

Mạnh Phi nói.

- Nếu như những người khác cho rằng như vậy thì vẫn còn có ta.

Mạnh Phi khẽ cắn răng, dùng giọng đảm bảo nói:

- Người yên tâm đi, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người, tuyệt đối sẽ khiến cho hắn tình nguyện ký giấy từ hôn. Thậm chí ở phía trên còn viết ra nguyên nhân hắn không xứng với người.

- Thật không?

Tô Thiển vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, trong lòng đã rất là đặc ý.

- Đương nhiên.

Nhìn thấy nụ cười Tô Thiển, Mạnh Phi chỉ cảm thấy vạn vật trước mắt đều mất đi sắc thái, chỉ còn lại một mình nàng mà thôi.

Hắn không thể chờ đợi được nữa mà lấy ra một cái bình ngọc, nói:

- Đây là thứ đưa cho ngươi.

Tô Thiển mở ra xem, trong mắt hiện lên tinh quang liêu lĩnh, bị đồ vật trong hộp hấp dẫn, ngay cả châu báu cũng không có được mị lực lớn như vậy đối với nàng.

- Đây là Tụ khí đan, thế nhưng sao lại nhìn không giống. . .

- Bởi vì đây là Tụ khí đan thần phẩm, Phi mã thương hội hạn chế mỗi người chỉ có thể mua được năm viên, ta sai người mua được mười viên.

Mật ít ruồi nhiều, ba trăm viên Tụ khí đan nghe thì rất nhiều, thế nhưng sau khi phân cho toàn bộ Bạch Thủy thành, đúng là còn thiếu rất nhiều.

- Tụ khí đan Thần phẩm? Phải là đại sư ra sao thì mới có thể luyện chế ra được a!

Tô Thiển kinh ngạc thốt lên một tiếng, lập tức kích động nói:

- Quá tuyệt, có những linh đan này, ta lại có thể tăng lên một tầng nữa!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phân Phát Thưởng Cuối Năm

Đội ngũ trở về Nam phong lĩnh, chỉ là lại không dẫn tới sự chú ý của bất kỳ người nào.

Phạm Đồ muốn đi báo cho Cao Nguyệt thu hoạch lần này, chỉ có điều Giang Thần nói muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Sau đó, Giang Thần không hề nghỉ ngơi, lại lấy ra dược liệu Hóa nguyên đan, chạy đến đan phòng mà Đông viện chuẩn bị cho Linh đan sư để luyện chế đan dược.

Toàn bộ quá trình rất là trôi chảy, đến cuối cùng ngay cả một giọt mồ hôi Giang Thần cũng không đổ. Hẳn mở lò luyện đan ra, nhiệt khí bốc lên, sau đó ba viên Hóa nguyên đan xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Giang Thần xếp gọn vào bình ngọc sắp, trở về phòng, báo cho hạ nhân trong mấy ngày nay không nên quấy nhiễu hắn. Sau đó hắn lập tức phục dụng một viên Hóa nguyên đan.

Ngưng khí cảnh muốn đột phá lên Tụ nguyên cảnh, chính là chuyển một thân chân khí hóa thành chân nguyên.

Nếu như không có Hóa nguyên đan thì phải cần một quãng thời gian rất dài mới có thể hoàn thành được toàn bộ quá trình. Còn chưa chắc đã thành công, chỗ lợi hại của Hóa nguyên đan là ở chỗ trong vòng mấy ngày có thể làm được, bất kể thiên phú cao thấp thế nào vẫn có tỷ lệ thành công cực cao.

Linh đan vừa vào bụng, Giang Thần đã cảm nhận được biến hóa rất rõ ràng, chân khí trong cơ thể đã bắt đầu sôi trào, toàn thân nóng lên, cũng không lâu sau, mồ hôi đã rịn ra ướt áo của hắn.

Giang Thần thủ hộ tâm thần, dẫn dắt chân khí biến hóa trong kinh mạch của cơ thể.

Nếu như hắn ngất đi, hậu quả sẽ rất là đáng sợ, chân nguyên vừa mới được chuyển hóa sẽ đâm thủng kinh mạch, hủy diệt lực phủ ngũ tạng.

Một phút sau, Giang Thần đột nhiên mở mắt ra, có chút không thể tin tưởng được mà vuốt ngực, vẻ mặt rất quái dị.

Hắn đã thành công!

Cảnh giới đạt đến Tụ nguyên cảnh, tất cả chân khí trong cơ thể đã biến thành chân nguyên.

Trong kế hoạch, toàn bộ quá trình này của hắn ít nhất cũng cần ba ngày.

Nhưng hiện giờ trong một phút đã có thể hoàn thành, có thể nói là kỳ tích.

- Thần mạch!

Giang Thần nghĩ thông suốt điểm then chốt, hắn bỗng cảm thấy phấn chấn, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Thần mạch có tác dụng tăng tốc độ thôi hóa Hóa nguyên đan, lại khống chế chân nguyên rất hoàn mỹ, tất cả đều tiến hành một cách rất là tự nhiên.

- Nếu như tất cả Thần mạch đều khôi phục, chẳng phải ta vừa ăn vào sẽ lập tức thành công hay sao? Không đúng, nếu như tất cả Thần mạch đều

khôi phục. Như vậy không cần Hóa nguyên đan thì ta cũng có thể trực tiếp trở thành Tụ nguyên cảnh!

Giang Thần thầm nói trong lòng.

Giang Thần đi ra khỏi phòng, hạ nhân vừa nghe hần nói trong vòng mấy ngày sẽ không ra khỏi phòng nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Hần không giải thích mà chỉ nở nụ cười thần bí, đi tới đình viện nơi Phạm Đồ ở.

- Phạm thúc, theo ta luyện kiếm.

Hần muốn thích ứng lực lượng của Tụ nguyên cảnh, tăng kiếm thuật của chính mình lên, đạt tới cấp độ hoàn toàn nhập môn.

Trình độ kiếm thuật nhập môn là phải nắm giữ Kiếm điểm.

Chỉ có nắm giữ Kiếm điểm thì mới có thể khiến cho kiếm có pháp có thể thuật, có lý có thể theo.

Đơn giản mà nói, cho dù trong vòng một lần Giang Thần đã học được tất cả kiếm chiêu của Thánh linh kiếm pháp, thế nhưng kinh nghiệm vẫn không đủ, không có trải qua thực chiến.

Khi giao thủ cùng người khác, kẻ địch sẽ không để cho người nhẹ nhàng phát huy mỗi một kiếm hoàn mỹ. Mà sẽ dùng hết toàn lực quấy rầy người, khi người lộ ra kẽ hở sẽ dành cho người một đòn chí mạng.

Nắm giữ Kiếm điểm thì mới có thể làm được kiếm tùy tâm động ở trong thực chiến, đối mặt với thế cục thay đổi trong nháy mắt mà vẫn nắm được thế chủ động.

Muốn làm được điều này cần kinh nghiệm thực chiến, sau khi trở thành Tụ nguyên cảnh, rốt cục hẳn đã có thời gian để tích lũy.

- Thiếu chủ! Người đã trở thành Tụ nguyên cảnh? Trời ạ! Quá nhanh a!

Phạm Đồ khiếp sợ không thôi, tiếp theo hẳn lắc đầu một cái, nói:

- Không được không được, thiếu chủ, ta am hiểu quyền pháp, cảnh giới lại cao hơn người, khi giao thủ rất khó có thể giúp người. Chỉ có điều ta đã có biện pháp.

Nói xong, Phạm Đồ rời khỏi đình viện, chẳng bao lâu sau hẳn đã mang về một tên Phong hành vệ, cao to uy vũ, khôi giáp bóng nhoáng và áo choàng làm cho hẳn nhìn qua khá là có lực uy hiếp.

- Thiếu chủ, hẳn tên là Giang Vĩ, cảnh giới là sơ kỳ đỉnh cao, am hiểu kiếm pháp.

Phạm Đồ nói.

- Thần thiếu gia.

Vẻ mặt của Phong hành vệ Giang Vĩ không hề có cảm xúc, người cũng giống như kiếm vậy.

- Bắt đầu đi.

Giang Thần gật gù, không nói nhảm.

- Xin Thần thiếu gia dùng toàn lực đánh một kiếm đâm tới chỗ của ta.

Giang Vĩ nói.

- Được.

Tay trái của Giang Thần cầm kiếm, hít sâu một hơi, không nói hai lời đã xuất kiếm, kiếm thế rất mãnh liệt, hàn mang lập lòe, kiếm sắt đã đến trước người đối phương.

Tru-yện được dịch trực tiế-p tại iRE-AD-Giang Vĩ lùi lại phía sau, xuất kiếm nghênh đón.

Hai kiếm đụng nhau, một tiếng giòn giã vang lên.

- Thần thiếu gia, có người dạy thiếu gia luyện kiếm hay sao?

Giang Vĩ ngừng lại, vẻ mặt có chút không rõ, hắn lập tức nhìn ra một kiếm vừa nãy của Giang Thần hầu như không có khuyết điểm, bất kể là động tác hay khí thế cũng vậy.

Chỉ có điều nếu như hắn thốt ra lời này thì đã cảm giác mình quá ngốc. Phụ thân của Giang Thần là Phong Lý Kiếm đại danh鼎鼎, thân là nhi tử, thuần thực kiếm như vậy, nhất định không cần thủ hạ như mình dạy dỗ a.

- Giang Vĩ, thứ thiếu chủ cần chính là tích lũy kinh nghiệm, trực tiếp thực chiến đi.

Phạm Đồ ở bên cạnh nói.

- Ta hiểu rồi.

Giang Vĩ biết rõ điểm ấy, cầm kiếm tới trước ngực, quét qua Giang Thần một chút, kiếm giống như rắn đánh tới.

Kiểm khí vây quanh Giang Thần, giống như không có bất kỳ chỗ nào có thể trốn được.

Giang Thần không sợ hãi, hầu như là một loại bản năng bước về phía trước một bước, lưỡi kiếm dùng góc độ xảo quyệt chém xéo một cái.

Hai mắt Giang Vĩ sáng lên, biểu hiện của Giang Thần làm cho hắn có chút chờ mong, tay hắn biến đổi, kiếm thể của trong nháy mắt đã biến hóa.

Đồng thời, động tác của Giang Thần cũng đã biến hóa.

- Không nghĩ tới trong thực chiến mà thiếu chủ còn có được thực lực như vậy.

Phạm Đồ khâm phục không thôi, hắn biết không lâu trước đây Giang Thần mới bắt đầu học dùng kiếm. Ngày hôm nay lại là lần thứ nhất dùng kiếm pháp để đối địch. Nhưng biểu hiện đã hoàn toàn không giống như là người mới.

Điều đáng sợ nhất chính là, biểu hiện của Giang Thần mới chỉ là ở điểm cất bước, tương lai còn có rất nhiều không gian để tăng lên.

Nửa ngày trôi qua, tổng cộng Giang Thần và Giang Vĩ đã giao thủ được ba lần.

Mỗi lần giao thủ, biến hóa của Giang Thần rất rõ ràng, đến lần thứ ba, Giang Vĩ không thể không lợi dụng ưu thế cảnh giới thì mới có thể giữ cho bản thân không bị thua.

- Quả nhiên không hổ là nhi tử của Phong Lý Kiếm!

Vẻ lạnh lùng của Giang Vĩ biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là vẻ mặt sùng bái.

Hắn nói:

- Thần thiếu gia, tuy rằng ta sử dụng kiếm, nhưng kiếm pháp của ta cũng không cao minh, hiện tại đã không thể thỏa mãn được người nữa.

Giang Thần phát giác ra được điểm ấy, nếu như thực sự động thủ, hắn không phải là đối thủ của Giang Vĩ. Thế nhưng hiện tại đang tỷ thí kiếm

đạo, như vậy lại là chuyện khác.

- Phạm thúc, tìm cho ta vài người, đồng thời đến đây.

Giang Thần biết mình sẽ tăng trưởng rất nhanh ở trong chiến đấu.

Phạm Đồ gật gù, rất nhanh đã tìm đến một vị Phong hành vệ sử dụng kiếm tới cho hắn.

Mấy ngày kế tiếp, Giang Thần đều luyện kiếm ở bên trong huấn luyện như vậy.

Đến ngày thứ năm, số lượng Phong hành vệ Giang Thần đối mặt đã đạt đến năm người.

Trên sân rộng rãi khi xảy ra ác chiến có chút chật hẹp, áo choàng của năm Phong hành vệ phần phật, kiếm trong tay càng nhanh hơn, giống như năm đạo cực quang, từ các phương vị khác nhau tấn công về phía Giang Thần.

Vẻ mặt của Giang Thần rất trấn định, mũi kiếm sắc bén không ngừng bay nhanh, kiếm sắt trong tay trong một giây đã biến hóa vài lần.

Tiếng kiếm và kiếm va chạm không ngừng vang lên, như là tấu nhạc.

Cũng không lâu sau Giang Thần đã phá vỡ cục diện bế tắc, kiếm động theo người, đánh bại từng người trong năm tên Phong hành vệ.

- Chúc mừng kiếm thuật của thiếu chủ lại tăng lên một tầng nữa.

Giang Vĩ quỳ một chân trên đất, hắn không cần thiết phải làm như vậy, nhưng hắn tự nguyện, hơn nữa còn là xuất phát từ nội tâm.

Bốn tên Phong hành vệ khác cũng liên tục quỳ xuống dưới đất.

- Rất tốt, những ngày qua các người đã cực khổ rồi, thưởng mỗi người một khối thú đầu kim.

Giang Thần nói.

- Đa tạ Thiếu chủ!

Giang Thần thoải mái cười to, trải qua những ngày luyện kiếm không ngừng nghỉ, hẳn đã phát hiện ra một chuyện.

Hắn không có thiên phú kiếm đạo cao như Kiếm thần, nhưng hắn là thiên tài chiến đấu, là loại người có thể nhanh chóng tiến bộ ở trong thực chiến.

Người có thiên phú như vậy, ở trong Thánh vực đều là tồn tại cực kỳ chói mắt, tốc độ trưởng thành kinh người.

- Đáng tiếc, nếu như Phong hành vệ không kiên trì, toàn lực để giết ta, như vậy thu hoạch trong mấy ngày nay sẽ càng lớn hơn.

Giang Thần cũng chỉ có thể suy nghĩ như vậy mà thôi. Các Phong hành vệ không thể làm như vậy, một khi có chuyện, bọn họ sẽ không gánh vác được trách nhiệm.

- Thiếu chủ, hôm nay đã là ngày thưởng cuối năm.

Phạm Đồ ở bên cạnh đã không thể chờ đợi được nữa mà đi tới.

- Phạm thúc, đã chuẩn bị xong chưa?

Giang Thần hỏi.

- Rồi!

Phạm Đồ dùng sức gạt đầu, hẳn đã sớm không kiềm chế nổi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kinh Hi

Tây lan nhai của Sơn thành là chỗ giao giới địa bàn giữa Đông viện và Tây viện, lúc này đã tràn ngập pháo và tiếng hoan hô của những đứa trẻ, có người đánh trống, múa lân.

Mọi người chú ý tới việc Tây viện đang không ngừng chặt từng cái rường xuống, liên tục mở ra.

Nhìn thấy những cái rường kia, vẻ mặt của người Tây viện đều có chút hưng phấn.

Tây viện đã sớm thả ra tin tức truyền ra, thường năm nay sẽ phong phú hơn so với năm vừa rồi.

Chủ nhân Tây viện Giang Thiên Hùng và nhi tử Giang Kiến của hắn đang đứng đằng sau những chiếc rường, bên người là quản sự Lý Hoành. Ba người đang đặc ý nhìn đường phố ở phía đối diện.

Nơi đó là vị trí của Đông viện, cũng có những cái rường như bên này. Chỉ là số lượng đã giảm đi rất nhiều, bầu không khí cũng cực kì nặng nề, tâm tình của người hai viện hoàn toàn trái ngược với nhau.

Cao Nguyệt mặt mày ủ rũ đứng ở đó, nàng biết nhi tử mình đã bán linh đan đi, nhưng nàng đã quên đi một món nợ, ba trăm viên Tụ khí đan chỉ có thể giải nguy khẩn cấp, thường cuối năm có thể còn ít hơn so với vừa rồi.

Lý Hoành đột nhiên la lớn:

- Tây viện! Một năm này mọi người cực khổ rồi! Mỗi hộ sẽ được mười khối thú đầu kim và mười viên Tụ khí đan, ngoài ra còn có da thú và những phần thưởng khác.

- Ô ô ô!

Người Tây viện phát ra tiếng kêu quái dị, hưng phấn không thôi.

Giang Thiên Hùng thoả mãn gật gật đầu, từng cái cái ruộng được mở rộng ra, đồ vật bên trong khiến cho cả con đường bắt đầu ồ lên.

Người của Đông viện cũng không nhịn được nhìn về phía bên kia, chỉ thấy bên trong cái ruộng lớn thứ nhất là ánh vàng rực rỡ, cái ruộng thứ hai là một lượng lớn Tụ khí đan.

Ruộng thứ ba là những tấm da tinh mỹ, thứ tư và thứ năm là các loại vũ khí, đao kiếm côn bổng đều có.

Người của Tây viện kích động, linh thưởng cuối năm thuộc về mình.

- Phu nhân, chúng ta cũng bắt đầu đi.

Ở bên Cao Nguyệt, có người bất đắc dĩ nói.

- Chờ một chút, Thần nhi nói nó sẽ tới ngay.

Cao Nguyệt nói.

Một người trung niên đội mũ đột nhiên nói:

- Phu nhân, người không cần phải chú ý, chúng ta sẽ không trách người. Năm rồi chúng ta có thể hưởng phúc, năm nay cũng có thể đồng cam cộng khổ.

- Không sai, đây là chuyện không có biện pháp nào khác.

- Chúng ta có thể tiếp nhận được.

Có không ít người phụ họa, chỉ có điều Cao Nguyệt lại làm cho những người ủng hộ này im lặng.

Nghĩ cũng đúng, bọn họ đã không ôm được gì hi vọng gì đối với Đông viện nữa. Bởi vì coi như sống qua năm nay, sang năm vẫn sẽ không có biện pháp gì khác có thể dẫn tới sự thay đổi.

Trừ phi. . . Phong Lý Kiếm trở về!

- Giang Phàm, người lại đang nói lời hay sao?

Một thanh âm chói tai đập vào dây thần kinh của người Đông viện, người trung niên đội mũ nhìn sang, cả giận nói:

- Giang Ngọc, hóa ra là tên phản bội nhà người.

Người vừa mới nói chính là một vị nam tử gầy nhỏ, khuôn mặt rất phổ thông, con mắt rất nhỏ, đặc biệt là lúc này cười lên chỉ có lại một cái khe hẹp.

Hắn đã khiến cho không ít người tức giận.

Thì ra tên này là người của Đông viện, kết quả chủ động nương nhờ vào Tây viện, không cần Tây viện đến tiếp quản.

Càng quá đáng hơn chính là, hắn còn đi thuyết phục những người khác đồng thời đi với hắn, trong đó bao gồm cả Giang Phàm.

Giang Phàm răn dạy hắn một trận, mắng hắn.

Hôm nay, hắn đến trả thù.

Trên tay hắn cầm mười khối thú đầu kim và Tụ khí đan, đặc ý kêu gào:

- Con của người đang ở thời kỳ then chốt ngưng khí, nó có biết sự ngu xuẩn của người đã làm cản trở sự tiến bộ của nó không?

- Vậy trước đây khi người nhận được chỗ tốt, người có còn nhớ không?

Giang Phàm lạnh lùng nói.

- Ha ha ha, khổ cực làm việc cho Đông viện, nhận được thù lao là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn nói gì tới cảm ơn cơ chứ? Hiện tại người nói xong chưa, để ta tới nhìn một chút xem. Có lẽ Đông viện cũng chỉ có thể cho mỗi người năm khối thú đầu kim a.

Lời vừa nói ra, người của Đông viện biến sắc, Cao Nguyệt càng cúi đầu.

Dù sao Giang Ngọc cũng là người của Đông viện, đối với tình huống của Đông viện hiểu rất rõ.

Năm khối thú đầu kim đã là cực hạn, nhiều hơn nữa bên này không bỏ ra nổi.

- Người sai rồi.

Bỗng nhiên, thanh âm của Giang Thần vang lên.

Mọi người nhìn qua, Giang Thần như long hành hổ bộ đi tới trước người Giang Ngọc, không quan tâm tới người này mà nói:

- Thường cuối năm của Đông viện năm nay sẽ là mỗi người hai mươi khối thú đầu kim, mười viên Tụ khí đan, mặt khác mỗi viên Tụ khí đan đều là thần phẩm!

Truyện đư-ợc bi-ên tập tại ir-ead.vn-Lời vừa nói ra, toàn bộ Tây viện rơi vào trầm mặc, tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này.

Giang Ngọc không biết nên nói cái gì, bất kể là thật hay là giả, bằng vào thân phận của hắn cũng không thể buông lời chất vấn Giang Thần.

- Giang Thần, người không sợ nói mạnh miệng sẽ cứng họng sao?

Bên kia Giang Kiến đã kịp phản ứng lại, mạnh mẽ trào phúng một câu.

- Thần nhi, chúng ta lấy thú đầu kim từ đâu a?

Cao Nguyệt cũng rất hồi hộp, tình huống của Đông viện nàng quá là rõ ràng.

Quan trọng nhất chính là, thứ Giang Thần nói chính là Tụ khí đan thần phẩm!

Đã nói như vậy, nếu như không bỏ ra được đồ, như vậy tất cả sẽ xong.

- Phạm thúc!

Giang Thần ném cho Cao Nguyệt một nụ cười trấn an, hắn lại lớn tiếng hô một tiếng.

Sau đó Phạm Đồ và hai tên Phong hành vệ phân biệt gánh một cái rương, để ở dưới đất, phát ra tiếng vang trầm thấp thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Sau đó, Giang Thần tự mình mở cái rương ra.

Trong hai cái rương, tất cả đều là thú đầu kim, còn có một cái rương là Tụ khí đan thần phẩm, hơn nữa lại thêm mấy hòm đồ vật mà Cao Nguyệt chuẩn bị, trong nháy mắt đã hạ thấp số lượng bên Tây viện đi.

- Bắt đầu đi.

Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, Giang Thần không mẫn không nhặt hạ lệnh.

Phạm Đồ hăng giọng hô lớn:

- Huynh đệ tử muội Đông viện đến đây đi, lĩnh thưởng cuối năm của các người đây!

- Thật sự cho mỗi người hai mươi khối thú đầu kim, còn có Tụ khí đan thần phẩm hay sao?

Có người của Đông viện dùng giọng không thể tin được hỏi.

- Đương nhiên!

Phạm Đồ tự tin trả lời.

- Vạn tuế!

Người của Đông viện không nhịn được cuồng hoan, giống như là đã thú điên cuồng vậy, tất cả ngọt ngào bị quét sạch sành sanh.

Tây viện đang đặc ý đều há hốc mồm, Giang Ngọc lúc trước kêu gào nhìn thú đầu kim trong tay một chút, lại nhìn về phía hai mươi khối thú đầu kim và Tụ khí đan thần phẩm trong tay Giang Phàm, vẻ mặt hẳn cực kỳ phức tạp.

- Ha ha ha ha, hiện tại nhi tử của người đã biết người đã bỏ qua cơ hội gì của nó chưa?

Giang Phàm lặp lại một lần lời nói vừa rồi của hắn.

Giang Ngọc hồi hận không nói thành lời được, hăn khẽ cắn răng, im lặng không lên tiếng mà rời đi.

Bên kia Giang Thiên Hùng và Giang Kiến đi tới, sau khi xác định là Tụ khí đan thần phẩm, hăn không nói ra lời.

- Coi như là như vậy, Giang Thần người. . .

Giang Kiến mở miệng muốn nói lời trào phúng.

Giang Thần không cho hăn cơ hội, ngắt lời nói:

- Ít nói nhảm đi, cảnh giới của ta đã là Tụ nguyên cảnh, Giang Kiến, người thì sao? Đường như người không hề tăng lên a!

- Tụ nguyên cảnh?

Giang Kiến vốn định trào phúng cảnh giới của Giang Thần hít vào một ngụm khí lạnh, lại nhìn về phía phụ thân hăn.

Giang Thiên Hùng nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha, giống như muốn nhìn ra cái gì đó ở trên người hăn vậy.

- Tụ nguyên cảnh? Thần nhi, có phải là thật không?

Cao Nguyệt kích động, nắm lấy cánh tay của Giang Thần. nàng chỉ cảm thấy kinh hỉ nối tiếp kinh hỉ, không biết nên hình dung tâm tình của nàng lúc này như thế nào.

Nhi tử của nàng không bởi vì Thần mạch bị đoạt mà biến thành phế nhân, mà đã một lần nữa đứng lên!

- Thiếu chủ!

- Thần thiếu gia!

Người của Đông viện đều tới đây, dường như bọn họ đã tìm được người dẫn đầu, có Giang Thần ở đây, người Tây viện sẽ không được như ý.

Giang Thiên Hùng là người rời đi tiếp theo, không nói lấy một lời.

- Giang Thần, ngày mai ca ca ta sẽ trở về, đến lúc đó ta sẽ khiến cho người biết mặt.

Giang Kiến để lại một câu hung ác, không cam lòng rời đi.

- Ta luôn sẵn sàng tiếp đón!

Giang Thần khinh thường cười cười, tiểu tử như vậy không thể làm cho hắn nổi lên một chút hứng thú gì.

Đến đây, phân phát thưởng cuối năm đã chấm dứt, Đông viện hoàn toàn vượt lên so với Tây viện, đương nhiên công thần sẽ là Giang Thần.

- Đứa nhỏ này, tại sao không nói cho ta sớm hơn một chút chứ?

Cao Nguyệt nghe Giang Thần nói về chuyện Tụ khí đan thần phẩm xong, bỗng nhiên nàng tỉnh ngộ, lại trừng mắt nhìn về phía Phạm Đồ, bất mãn nói:

- Sao ngươi cũng hồ đồ với nó chứ?

- Chủ mẫu. . .

Phạm Đồ không biết nên nói cái gì cho phải.

- Mẫu thân, đây không phải muốn cho người một niềm vui bất ngờ sao?

Giang Thần vội nói.

- Còn kinh hỉ cái gì nữa chứ? Mấy ngày nay mẫu thân ăn không ngon ngủ không yên a.

Cao Nguyệt oán giận liếc mắt nhìn hăn, tiếp theo lại nở nụ cười ngọt ngào không tên.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vấn Kiếm Môn

Tụ nguyên cảnh phân chia không giống như Ngưng khí cảnh, chia ra làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ.

Mỗi kỳ lại phân nhập môn, viên mãn, đỉnh cao.

Cảnh giới Tụ nguyên cảnh bây giờ của Giang Thần là sơ kỳ nhập môn.

Ngày thứ hai sau khi phân phát thưởng cuối năm, đệ tử Giang phủ ở ngoài lục tục trở về.

Trong đó có ca ca Giang Phong của Giang Kiến, một năm này tiến bộ của hắn cực nhanh, cảnh giới đã đạt đến Tụ nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh cao.

Hắn còn mang về một vị bằng hữu nữ có thân phận cao quý, khiến cho người ta suýt xoa không thôi.

Mặt khác, biểu tỷ có quan hệ không tệ với Giang Thần cũng đã quay về.

Nàng tên là Giang Lộ, là một nữ nhân rất xinh đẹp. Sau khi trở lại Nam phong lĩnh đã lập tức đến phòng của Giang Thần, cảm thấy đồng tình và oán giận đối với cảnh ngộ mà hắn phải chịu.

Nàng còn mang tới một tin tức có quan hệ với Tô Thiển.

Ngày mai, khi ngũ yển sẽ xuất hiện một kẻ địch rất khó chơi đối với Giang Thần.

Một người thanh niên tên là Mạnh Phi sẽ mang theo sứ mệnh đi tới Giang phủ, nói là tới Thập vạn đại sơn rèn luyện, tham gia trò vui ở Giang phủ.

Không biết Giang Lộ nhận được tin tức từ đâu, nàng nói với Giang Thần:

- Hẳn chính là bằng hữu nam mới của Tô Thiển, có lẽ sẽ trút giận thay cho Tô Thiển, sứ phụ của hắn là Quy Nhai. Là cường giả rất là có tiếng trong Thập vạn đại sơn.

- Ồ? Trút giận?

Giang Thần không biết lời này là có ý gì, nếu nói hả giận cũng là hẳn mới đúng a.

- Người có viết hưu thư đưa cho Tô Thiển kia không?

Giang Lộ hỏi.

- Có.

- Một nữ sinh nhận được hưu thư là một chuyện rất mất mặt, nên cũng khiến cho Mạnh Phi tức giận như vậy, bọn họ muốn để người kí giấy từ hôn.

Giang Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ, thế nhưng hắn lại có chút không rõ, hắn nói:

- Làm sao tử biết được những tin tức này chứ?

- Ta ở ngay trong Bạch Thủy thành a.

Giang Thần kịp phản ứng lại, Giang Lộ làm việc ở Bạch Thủy thành, đương nhiên tin tức phải linh thông hơn hẳn rất nhiều.

- Nếu tỷ đã biết Mạnh Phi kia là bằng hữu nam của Tô Thiển, như vậy đệ thấy hưu thư này không thành vấn đề.

Giang Lộ không yên lòng, nói:

- Chỉ sợ ngày mai hãn sẽ đi tìm người gây phiền phức, hãn có thực lực sơ kỳ đỉnh cao, hơn nữa sư phụ hãn lại là Quy Nhai. . .

- Yên tâm đi.

Giang Thần không đặt chuyện này ở trong lòng, hờ hững ngắt lời nàng muốn nói.

Giang Lộ có chút không hiểu nhìn hãn, nói:

- Sao ta lại có cảm giác đệ đã biến thành người khác thế?

- Xảy ra nhiều chuyện như vậy, không thể không trưởng thành a.

Giang Thần bất đắc dĩ nói.

- Ài, người cũng đừng khổ sở, chuyện gì tới sẽ tới, nhất định đại bá sẽ được cứu ra.

Giang Lộ lập tức hối hận nói ra lời như vậy, lại có chút đau lòng nhìn Giang Thần một chút.

. . .

Ngày thứ hai, ngũ yển chính thức được bắt đầu, khách mời đến Nam phong lĩnh chúc tết, xem náo nhiệt cũng đã lục tục tới.

Đại đa số những vị khách này không kịp về nhà, hoặc là thân cô thế cô, đến Nam phong lĩnh cảm nhận tư vị của ngũ yển. Chuyện này ở Nam phong lĩnh đã là không là chuyện đáng kinh ngạc gì cả.

Chỉ có điều, trong khách mời năm nay đã xuất hiện một khuôn mặt mới.

Chính là Mạnh Phi mà Giang Lộ đã nói.

Còn có Tiêu Hải, hẳn là người thường xuyên đến luyện chế linh đan cho Giang phủ. Chỉ có điều năm nay là lần thứ nhất tới, vẻ mặt không có ý tốt, hai tay được băng kín.

Rất nhanh người của Tây viện đã hỏi thăm ra, Tiêu Hải bị Giang Thần đánh cho thành như vậy. Cho nên ngày hôm nay đến đây gây phiền phức, sự phụ của hắn lập tức tới đây.

Mặt khác, chuyện khiến người ta giật mình nhất là đệ tử Văn Kiếm Môn.

Vậy cũng là đại môn phái bên ngoài Thập vạn đại sơn, tiếng tăm truyền vào Nam phong lĩnh, đủ để thấy được môn phái này lợi hại bao nhiêu.

Hai tên đệ tử truy kích một tên hung đồ trốn vào trong Thập vạn đại sơn, mắt thấy tết đến không trở về được cho nên mới tới Giang gia.

Đương nhiên Giang gia sẽ chiêu đãi như là khách quý.

Đồng thời, đối với Đông viện mà nói, còn có một khách mời đặc thù, là người của Tô gia.

Hắn ngồi ở bên Đông viện, chuyện trò vui vẻ giống như không biết quan hệ hiện tại của hai nhà vậy, làm cho trong lòng người của Đông viện rất là kỳ quái.

Lúc này, Giang Thần mặc một bộ đồ mới đi tới quảng trường, ở đây có hạ nhân đang sắp xếp mọi thứ, mâm tròn đã được bày ra trên bàn lớn, kéo

dài đến cuối tầm mắt.

T-ruyện được d-ị-ch tại iREAD.vn-Hắn vừa mới xuất hiện thì đã bị người ta chú ý, cũng có người rất nhanh đã đi lên phía trước.

- Giang Thần.

Một thanh niên khá là tuấn dật, mặc một thân áo bào trắng khí độ phi phàm, ở bên cạnh hắn còn có một vị nữ tử quý khí đi theo sát.

Thanh niên này là ca ca của Giang Kiến, mới từ học phủ trở về, cảnh giới là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh cao. So với Phong hành vệ trong phủ, tuổi tác chỉ mới hai mươi tuổi.

Trước đây ở trong Nam phong lĩnh, danh tiếng của Giang Phong rất thịnh, mãi đến khi Giang Thần thể hiện ra thiên phú hơn người mới bị lấn áp.

Cũng còn may tuổi tác giữa hai người cách biệt bốn tuổi, không có cạnh tranh, vì vậy vẫn không có xảy ra xung đột. Sau khi hắn đi tới học phủ càng không có quan hệ gì.

- Người chính là nhi tử của Phong Lý Kiểm? Cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Nữ tử bên người Giang Phong đánh giá Giang Thần một chút, trên khóe miệng xuất hiện nụ cười khinh bỉ.

Nàng không quan tâm tới Giang Thần, lại nói:

- Ta nói thật, Nam phong lĩnh các người không có Phong Lý Kiểm thì cũng chính là thế lực bình thường mà thôi.

Nói đoạn, nàng nhìn khắp bốn phía, có chút chán ghét lắc lắc đầu.

Vẻ mặt của Giang Phong có vẻ lúng túng, chỉ có điều hần biết tính tình của nàng như vậy, cho nên cũng không nói gì.

- Người là ai?

Giang Thần hỏi.

- Ta tên là Kim Khiết, người có thể gọi ta là Kim tiểu thư.

Nàng kiều ngạo ưỡn ngực lên nói.

- Người thân là khách mời, nên quản cái miệng mình cho tốt.

Giang Thần không chút nề tình nói.

Kim Khiết sững sốt một chút, hai mắt trợn lên, cả giận nói:

- Người nói cái gì? Người có biết mình đang nói chuyện với ai không?

- Một nữ nhân vô lễ, không biết lễ nghi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Lễ nghi?Ồ, Nam phong lĩnh nho nhỏ như các người mà cũng xứng nói lễ nghi với ta sao?

- Vậy thì mời người rời đi.

Giang Thần đưa tay ra chỉ về phương hướng cửa.

Đương nhiên Kim Khiết sẽ không rời đi như vậy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết nên nói cái gì.

Giang Phong ở bên cạnh đã tìm được cơ hội mở miệng:

- Giang Thần, nàng là khách mời do ta mời tới, người dựa vào cái gì mà đuổi người chứ?

- Vậy người cho phép nàng ta nói những câu nói này, sỉ nhục Giang gia ta hay sao? Đừng quên người cũng có họ Giang.

Giang Thần nói.

Giang Phong nhìn thấy người này ở trước mặt Kim Khiết không nề mặt mình, trong lòng cực kỳ bất mãn, nói:

- Một năm không gặp, không ngờ đã trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Xem ra không có phụ thân người quản giáo, người thực sự càng ngày càng kỳ cục, hôm nay người làm ca ca như ta đành phải giáo huấn người một chút.

- Thật sao? Người muốn giáo huấn ta ra sao đây?

Giang Thần ngẩng đầu, có chút khiêu khích mà nhìn hắn.

- Rất nhanh người sẽ biết, ngũ yển sẽ có nhiều cơ hội.

Giang Phong không vội vã ra tay mà mang theo Kim Khiết rời đi.

Lúc này, Giang Thần đã nhận ra được một ánh mắt rơi vào trên người mình, cực kỳ lạnh lùng, khiến cho hắn rất không thoải mái.

Hắn nhìn sang, chỉ thấy ở chỗ ngồi của khách quý phát hiện ra một thanh niên tuổi tác gần như Giang Phong.

Trùng hợp là bên cạnh hắn cũng có một nữ tử.

Lúc này Giang Lộ đi tới trước người của hắn, chú ý tới ánh mắt của hắn, lại gật đầu với hắn một cái.

- Chính là Mạnh Phi kia sao?

Hai mắt của Giang Thần híp lại, không chỉ không có sợ hãi mà trái lại còn giấu diếm phong mang.

Hắn nghĩ, lần trước mẫu thân đi Tô gia đã gặp một người tự xưng là bằng hữu nam của Tô Thiển, nói năng rất lỗ mãng.

Hắn gọi Tuyết nhi tới, chỉ về phía Mạnh Phi kia rồi hỏi:

- Ngày đó có phải là tên này nói năng lỗ mãng hay không?

- Chính là hắn!

Tuyết nhi liếc mắt nhìn, gật đầu rất chắc chắn.

- Hắn nói thế nào?

Giang Thần hỏi.

- Thiếu gia.

Không nghĩ tới Tuyết nhi lại liếc mắt nhìn hắn, không dám mở miệng.

Giang Thần lấy làm kinh hãi, dùng tính cách của Tuyết nhi mà lại không dám nói ra, có thể thấy được Mạnh Phi kia đã quá đáng bao nhiêu.

- Rất tốt, ta biết rồi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ly Hồn Cung

Đúng lúc này, toàn trường truyền đến tiếng rối loạn không nhỏ.

Các khách mời đến đây liên tục đứng dậy, cùng nhìn về một phương hướng, Phủ chủ Giang phủ Giang Vãn Thiên cũng chính là gia gia của Giang Thần chậm rãi đi tới.

Rất nhiều người trong Giang gia cũng hơn non nửa năm rồi chưa gặp mặt hắc hắc. Rốt cục hắc hắc đã hiện thân ở trong ngày vui này, vẫn càng già càng dẻo dai như cũ, vẻ mặt sáng láng, khiến cho người ta yên lòng hơn không ít.

Giang Vãn Thiên chào hỏi từng vị khách mời tới tham dự ngũ yến, sau đó ngồi vào bên trên chủ vị.

Giang Thần nhận được ánh mắt ra hiệu của Cao Nguyệt, hắc hắc đi lên phía trước hỏi thăm gia gia hắc hắc.

- Thần nhi sao, thân thể đã tốt hơn chút nào chưa?

Trên khuôn mặt ngang dọc của Giang Vãn Thiên nở ra nụ cười sang sảng, hắc hắc không đề cập tới chuyện ở Hắc Long thành, cũng không đề cập tới phụ thân của Giang Thần.

Giang Thần hiểu ý hắc hắc, chỉ nói chúc tết một chút mà thôi.

Giang Lộ, Giang Kiến, Giang Phong và một ít con cháu đích tôn liên tục đi tới phía trước, chúc tết trường bối.

Sau đó, Giang Vãn Thiên đứng dậy nhìn về phía mọi người, mạnh mẽ tuyên bố ngũ yển năm nay chính thức bắt đầu.

Một bàn thức ăn phong phú được mang lên bàn, hương vị lan tràn ra toàn trường, những đứa nhỏ tham ăn đã không nhin được nữa mà động đũa.

- Giang Phong à, một năm nay ở học phủ con có thu hoạch gì không?

Giang Vãn Thiên nói.

Trong lòng Giang Phong vui vẻ, tự hào nói:

- Gia gia, cảnh giới của con đã đạt đến sơ kỳ đỉnh cao, không lâu nữa sẽ đạt tới Tụ nguyên cảnh trung kỳ.

- Đến lúc ca ca sẽ trở thành lực lượng rất mạnh mẽ của Giang phủ a!

Giang Kiến lập tức nói một câu phụ họa.

- Được!

Giang Vãn Thiên hài lòng gật gù, bỗng nhiên liếc mắt nhìn về phía Giang Thần, có chút tiếc nuối nói:

- Nếu như tiểu Thần không bị thương thì thật là tốt biết bao nha.

Vừa nói ra, trên mặt Giang Phong mang theo vẻ bất mãn, nói:

- Trước đó Giang Thần kẹt ở bình cảnh Ngưng khí cảnh, cần thời gian để đột phá, nếu như không bị thương thì cũng mất một năm là có thể đột phá.

- Sau khi Giang Thần bị thương còn có thể trong vòng non nửa năm đã đạt đến Tụ nguyên cảnh, sao phải cần nhiều thời gian như vậy cơ chứ?

Giang Lộ phản bác một câu.

- Cũng không phải người cũng vừa mới trở thành Tụ nguyên cảnh hay sao? Người phải bỏ ra thời gian bao lâu chứ?

Giang Phong châm chọc nói.

Tiểu bối đấu võ mồm làm cho đám người đang ngồi trên bàn không nhìn được cười cười.

Nhị trưởng lão nói:

- Đã như vậy thì đã bắt đầu sát hạch hàng năm đi, nhìn xem đệ tử nhà ai ưu tú nhất.

Ngay lập tức, vẻ mặt của các đệ tử trở nên nghiêm túc, bên trong chờ mong lại mang theo sự thấp thòm.

Tết đến không chỉ là lúc tụ tập cùng một chỗ để ăn một bữa cơm, mà còn thử xem người trẻ tuổi đã trưởng thành tới mức độ nào.

Nguyên nhân khiến cho Giang Thần nỗ lực trở thành Tụ nguyên cảnh cũng nằm ở đây.

- Rất tốt, bắt đầu đi, dọn Ly hồn cung ra!

Giang Văn Thiên không có ý kiến, mà vung tay lên.

Ly hồn cung.

Là vũ khí độc nhất của Nam phong lĩnh, đặc điểm là không có bất kỳ lực sát thương nào, thế nhưng lại có thể kiểm tra ra cường độ linh hồn của một người.

Cường độ linh hồn lại liên quan tới sức lĩnh ngộ đối với công pháp và lực cảm ngộ trên võ học.

Vì lẽ đó cho nên Ly hồn cung có thể nhìn ra thiên tư của một người.

Thứ này rất hiếm có, thiên phú ở trên đại lục này liên quan đến tất cả mọi người, thế nhưng không có phương pháp đáng tin cậy trăm phần trăm có thể xác định được thiên phú của một người.

Cũng giống như đánh bạc vậy, nhất định phải đào tằm bên ngoài kia ra thì mới có thể nhìn thấy bên trong là bảo vật hay là rác rưởi.

Một người cũng phải trải qua tu luyện, thông qua thời gian và thành tựu thì mới có thể phán đoán được.

Thế nhưng, mỗi người đều muốn được biết thiên phú của mình sớm, muốn biết mình có thể đi được bao xa ở trên con đường tu hành.

Rất nhiều thế lực lớn lại càng hi vọng tìm ra được biện pháp kiểm tra thiên phú để chọn đệ tử rồi tiến hành bồi dưỡng.

Đệ tử Giang phủ cầm Ly hồn cung từ phía xa xa bắn trúng mục tiêu, khoảng cách càng xa thì đại biểu cho cường độ linh hồn càng cao.

Đệ tử Vấn Kiếm môn là Mộ Dung Phong và Lý Liệt không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng may hắn đã nghe người của Giang gia ở bên cạnh giải thích, lúc này hai người mới biết rõ.

Mộ Dung Phong là một vị đại mỹ nhân, có vẻ đẹp hoàn toàn tương tự với nữ nhân ở trên núi, tao nhã mà không mất đi sức sống.

Truyện- được dịch--h t-rực tiếp tại iREADM
Một thân mặc y phục bó sát, khiến cho thân thể nàng càng trở nên mê người, hấp dẫn không ít ánh mắt cuồng nhiệt.

Nàng nói:

- Công cụ kiểm tra thiên phú từ trước đến giờ ít có, đặc biệt là độ chuẩn xác không được cao a. Không nghĩ tới ở trong nơi như Thập vạn đại sơn này lại nhìn thấy loại đồ vật này, còn được tạo thành thứ thú vị như vậy.

- Lúc chúng ta trở về, mua một cái a. Sau khi về tông môn mang cho trưởng lão nhìn xem, nhìn xem phương pháp kia có đúng hay không nha.

Lý Liệt nói.

- Được.

Vấn Kiếm môn cũng có Vấn thiên kiếm chuyên môn kiểm tra thiên phú, lưỡi kiếm có khắc khí văn, rất khó để rút kiếm ra khỏi vỏ, dựa theo độ ra khỏi vỏ bao nhiêu để phán đoán thiên phú ở trên kiếm pháp của một người.

...

Số lượng Ly hồn cung có hạn, đệ tử Giang phủ nhất định phải thay phiên nhau tiến lên.

Từng đệ tử cầm Ly hồn cung đứng ở trên bãi đất trống, nhắm vào ẩm sứ trên không trung, ẩm sứ gần nhất cũng được ba trăm bước.

Đại đa số đệ tử đều lựa chọn mục tiêu gần nhất, bởi vì nếu như khiêu chiến mục tiêu càng xa hơn, một khi không bắn trúng, thành tích sẽ là con số không.

Chỉ có người có đủ tự tin mới sẽ khiêu chiến độ khó cao hơn.

Ví dụ như Giang Phong, hẳn có thể được Thương Nam học phủ thu làm đệ tử, tất nhiên thiên phú sẽ không kém một chút nào.

Hắn vô cùng tiêu sái bắn ra một mũi tên, mũi tên sắc bén xé gió, xé rách trời cao, khiến cho ẩm sứ cách đó tám trăm bước hóa thành mảnh vỡ.

Người Giang phủ thốt lên từng tiếng kinh ngạc, vẻ mặt của Giang Thiên Hùng lại càng tự hào.

- Không tệ.

Giang Văn Thiên cũng hài lòng gật đầu.

- Chơi rất vui, ta cũng thử xem.

Kim Khiết kia đột nhiên đi tới trước người Giang Phong, ngữ khí hoàn toàn không có ý tứ thương lượng, trực tiếp đưa tay ra muốn nhận cung.

- Không thành vấn đề.

Giang Phong cũng đưa Ly hồn cung cho nàng.

Kim Khiết không vội bắn tên, đầu tiên là thưởng thức Ly hồn cung, thử kéo dây cung, lại sờ hồn tiễn. Nàng rất có tự tin, cho nên trực tiếp quay về mục tiêu ở ngoài ngàn bước.

Cánh tay nhỏ nhắn kéo dây cung đến cực hạn, mũi tên sừ một tiếng, ẩm sứ cách đó một ngàn hai trăm bước lập tức bị bắn trúng.

- Oa!

Không ít người xem nhìn thấy một màn này bị kinh diễm.

- Ồ? Xem ra ta còn có thể lựa chọn mục tiêu còn xa hơn a.

Kim Khiết rất là cao hứng, đang muốn kéo mũi tên thứ hai.

- Giang phủ không phải là nơi người du ngoạn, mỗi người một lần, coi như người muốn chơi thì cũng phải nói tới thứ tự.

Giang Thần đi tới, đối với nữ nhân này hầu như hẳn không có chút kiêng nể gì cả.

Kiếp trước hẳn thân là thiếu gia của Lăng Vân Điện, nhưng hẳn chưa từng tùy tiện vì thân phận của mình.

Biểu hiện của Kim Khiết lại giống như là đóa hoa trong nhà ấm, có thói hư tật xấu không thể xóa nhòa.

- Thực sự là nghèo túng, quý hẹp hòi.

Kim Khiết bĩu môi, nàng không có ấn tượng gì hay với Giang Thần, con người nàng khẽ chuyển động, đưa Ly hồn cung ra rồi chế giễu nói:

- Người còn chưa bắn đúng không, thành tích năm rồi là bao nhiêu vậy?

- Tám trăm bước.

Giang Phong hỗ trợ hẳn trả lời.

Trước đây hẳn sống chết cũng không nghĩ ra, Giang Thần lại thân mang Thần mạch. Chỉ là lúc này hẳn cũng đã yên tâm, bởi vì đồng thời tin tức người này mang Thần mạch còn có tin tức bị đoạt Thần mạch, còn chuyện thăm biển Đông viện thăm biển nữa.

-Ồ, để xem người có thể phá vỡ thành tích của bốn tiểu thư hay không.

Nghe thấy thành tích của Giang Thần cách mình bốn trăm bước, Kim Khiết nở nụ cười rất là xán lạn.

Giang Thần tiếp nhận Ly hồn cung, trong lòng hẳn nhớ tới thành tích hai ngàn bước mà phụ thân Giang Thanh Vũ từng tạo ra, đây là một chuyện tương đối khắc sâu ở trong ký ức của hẳn.

Trước đây Giang Thần cũng thường coi đây là mục tiêu của mình.

- Như vậy lần này để ta hoàn thành giúp người đi.

Giang Thần giương cung cài tên, nhắm ngay ấmsứ ngoài hai ngàn bước.

Động tác này đã khiến cho không ít người chú ý, Giang Phong ở bên cạnh cười lạnh nói:

- Người không nên quên, nếu như người không bắn trúng, mũi tên sẽ thất bại, thành tích sẽ là con số không.

Khoảng cách càng xa thì độ khó càng lớn, bởi vì như vậy cường độ linh hồn không chỉ thể hiện khoảng cách mà còn có độ chính xác.

Ở ngoài hai ngàn bước, cái ấmsứ kia hầu như chỉ còn là một điểm đen.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vấn Thiên Kiếm

Hai hàng lông mày của Giang Vấn Thiên giật giật, cho dù trong khoảng thời gian này hắn không gặp người khác, nhưng mà chuyện xảy ra trong Nam phong lĩnh hắn đều biết rõ như lòng bàn tay.

- Tên tiểu tử này muốn biểu hiện ra thiên phú của mình à. Thế nhưng làm như vậy có phải đã quá miễn cưỡng rồi hay không?

Giang Vấn Thiên rất yêu thích tên tôn tử này, chỉ là trước đó vì cân nhắc đến đại cục, Đông viện không có người để gánh trách nhiệm nặng nề. Nếu như mạnh mẽ giao phó chức Phủ chủ thì sẽ chỉ khiến cho Giang gia đi về phía hủy diệt.

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn không có ngăn cản Tây viện nuốt chửng Đông viện.

Ngày hôm nay, chính là ngày hắn đưa ra quyết định.

Lúc này, ngón tay nắm đuôi tên của Giang Thần đã lặng lẽ buông ra.

Trong nháy mắt khi mũi tên rời dây cung, lực lượng lớn làm cho Ly hồn cung vụn vụn.

Phanh!

Mũi tên vừa bắn ra được không lâu thì âm thanh ầm sù vỡ tan truyền đến, bởi vì cách quá xa, cho nên mọi người đều không xác định được có

phải ẩm sứ đã bị phá nát hay không. Cuối cùng vẫn do các Tụ nguyên cảnh hậu kỳ ở đây xác định thành tích của hần.

Không chỉ có phá vỡ ghi chép mà còn dùng chênh lệch tuyệt đối vượt qua Giang Phong và Kim Khiết.

- Trời ạ! Giang Thần, sao ngươi lại làm được chuyện này?

Giang Lộ kích động chạy tới, cực kỳ khâm phục.

- Rất đơn giản.

Giang Thần trả lời một câu, nhìn Giang Phong và Kim Khiết đang không nói ra lời ở trước mắt.

Cách đó không xa, Mạnh Phi tìm đến Giang Thần gây phiền phức sừng sốt một chút. Chỉ có điều hần tuyệt đối không dễ dàng thừa nhận ưu tú hơn Giang Thần so với mình, hần cười lạnh nói:

- Đồ vật mà Nam phong lĩnh tự làm ra này, ai biết độ chuẩn xác ra sao chứ?

- Đúng vậy, nếu như sư huynh đi lên, nhất định có thể đạt đến được ba ngàn bước.

Sư muội Lưu Phi của hần nói.

- Đương nhiên.

Mạnh Phi không chút do dự gật đầu, hần cũng đang suy nghĩ có nên thử một lần hay không. Chỉ có điều hần lại cảm thấy không chắc chắn lắm, không đáng để mạo hiểm.

- Cũng chỉ có hai ngàn bước, nói rõ độ khó căn bản không lớn, ta cũng làm được. Nếu như ngươi có bản lĩnh thì bản mục tiêu xa nhất, ở ngoài ba

ngàn bước kia đi.

Kim Khiết vẫn còn mạnh miệng, ý vào việc vừa rồi nàng không thất thủ mà gây hấn với hắn.

Giang Thần liếc nhìn âm sứ cách đó ba ngàn bước, nhất định phải neho mắt thì mới có thể phát hiện ra được điểm đen kia.

- Người nói xem.

Thế nhưng Giang Thần lại bắn ra một mũi tên, nhắm ngay âm sứ ở cách đó ba ngàn bước.

Khi kéo Ly hồn cung, lực lượng tụ tập đến cũng không phải là chân nguyên của bản thân, mà là cái gọi là cường độ linh hồn, giống như dùng ý thức tưởng tượng thành nước, không ngừng cuộn cuộn đi lấp đầy hố vảy.

Lấp vào càng nhiều, cường độ càng lớn, tầm bắn càng xa.

Vừa nãy khi Giang Thần bắn âm sứ cách đó hai ngàn bước cũng không có cảm thấy vất vả, điều này đã nói rõ hắn có thể lựa chọn mục tiêu càng xa hơn.

Lại một lần nữa buông lỏng ngón tay ra, mũi tên như ngựa hoang mất cương, nhanh chóng vút đi.

Không ít người đứng dậy, đều không thể tin mũi tên này sẽ bắn trúng mục tiêu.

Phanh!

Nhưng mà, thanh âm vỡ nát quen thuộc lại một lần nữa truyền đến.

Lần này, Mạnh Phi đã triệt để bỏ qua suy nghĩ đi lên thử một lần.

Giang Thần nở nụ cười hiểu ý, đưa Ly hồn cung cho Kim Khiết, nói:

- Không phải người cũng muốn thử lần hai sao? Hiện tại có thể thử được rồi.

- Hừ, đồ chơi của trẻ con như vậy, người thật sự cho rằng nó có tính tham khảo sao?

Nửa ngày sau Kim Khiết mới ghen khuất nói ra câu này.

Nàng đã khiến cho không ít đệ tử Giang phủ bất mãn, ngay cả Giang Phong cũng không thể nói chuyện giúp nàng.

Ly hồn cung có dùng được hay không là tổng kết kinh nghiệm qua mấy chục năm của Giang phủ. Đám người có thành tích tốt nhất hàng năm đều có thành tựu khả quan trong những năm sau đó.

Rõ ràng Kim Khiết đã mạnh miệng, khiến cho mọi người rất là chán ghét.

Đột nhiên, Mộ Dung Phong của Vãn Kiếm môn đứng dậy, nói:

- Giang phủ chủ, đến phủ làm khách, mạo muội quấy rầy phủ chủ. Như vậy đi, chỗ của ta có một thanh kiếm sát, là Vãn thiên kiếm của Vãn Kiếm môn chúng ta, bên trong có phong cấm, dùng để thử thách thiên phú kiếm đạo của một người, cũng có thể nói là thiên phú võ học. Nếu như rút kiếm ra càng nhiều thì thiên phú càng tốt. Có thể dùng để xem thiên tư của người trẻ tuổi trong Giang phủ một chút.

Truyện được biên tập tại i.read.vn.- Thứ này không tồi a, có thể hiệu quả còn tốt hơn Ly hồn cung nha.

Kim Khiết nghe nói là đồ vật của Vãn Kiếm môn, thái độ hoàn toàn trở nên khác biệt.

- Vậy thì đa tạ.

Giang Vãn Thiên suy nghĩ một chút, xác định Vãn Kiếm môn có ý tốt, cho nên hắn cũng tiếp nhận.

- Phủ chủ khách khí rồi, Vãn Kiếm môn có thể sử dụng nhiều lần, cũng không có gì cả.

Lúc nói chuyện Mộ Dung Phong liếc mắt nhìn Giang Thần một cái, nói:

- Huống hồ ta cũng muốn biết tiềm lực các thanh niên tuần kiệt của Giang phủ, nếu như rút ra được hai phần ba Vãn thiên kiếm, coi như đã đạt đến một trong các yêu cầu để làm đệ tử của Vãn Kiếm môn.

- Cái gì?

Lần này ngay cả Mạnh Phi cũng đi tới, muốn thử Vãn thiên kiếm một lần.

Chứ đừng nói là các đệ tử Giang phủ khác.

Đáng tiếc chính là chỉ có hai cái Vãn thiên kiếm, so với Ly hồn cung còn ít hơn.

- Đây là công cụ kiểm tra của Vãn Kiếm môn, người có gan thì lên thử một lần đi.

Kim Khiết lại xoay người lại, nhìn về phía Giang Thần, vẻ mặt tràn ngập vẻ khiêu khích.

- Ấu trĩ, lần này ngươi lại muốn mất mặt sao? Người định tự bào chữa thế nào đây?

- Đó là chuyện tuyệt đối không thể!

Kim Khiết cũng trợn mắt nhìn hăn một cái, tức giận kêu to.

- Thật sao?

Giang Thần không phủ nhận mà chỉ cười cười.

Thái độ của hăn đã chọc giận Kim Khiết, nữ nhân này thô bạo đi lên phía trước, chen lên đẩy đệ tử Giang gia ra, muốn làm người thứ nhất rút Vãn Thiên kiếm. Lại đặt tay ngọc lên trên chuôi kiếm.

Không để ý tới sự oán giận của người khác, Kim Khiết đã bắt đầu phát lực.

Vãn thiên kiếm nhìn qua giống như là kiếm sắt bình thường, thân kiếm dính liền vào vỏ, nói là rút, còn không bằng nói là nhổ ra một chút.

Khi khuôn mặt của Kim Khiết đỏ bừng, lưỡi kiếm mới bị rút ra, chỉ có điều tốc độ càng ngày càng chậm, sau khi lưỡi kiếm đi ra được một nửa thì triệt để dừng lại.

Kim Khiết hú lên một tiếng quái dị, thả ra hai tay, lưỡi kiếm nhanh chóng chui vào trong bao.

- Vừa nãy có hai phần ba thôi sao?

Kim Khiết không thể chờ đợi được nữa mà hỏi.

- Đúng, người đã hoàn thành một trong các yêu cầu để làm đệ tử của Vãn Kiếm môn. Nếu như cảm thấy hứng thú, có thể đi tới Vãn Kiếm môn tiến hành kiểm tra thứ khác. Nếu như rút ra toàn bộ Vãn thiên kiếm, như vậy có thể trực tiếp gia nhập.

Mộ Dung Phong cười nói.

Kết quả này Kim Khiết là có thể tiếp nhận được. Nếu như dễ dàng gia nhập Vãn Kiếm môn như vậy thì cũng sẽ không là Vãn Kiếm môn nữa.

Vẻ mặt nàng lần nữa trở nên đặc ý, nhìn về phía Giang Thần rồi kêu lên:

- Hiện giờ người còn dám so sánh với ta nữa không?

- Có gì không dám chứ?

Giang Thần khẽ cười một tiếng, bước nhanh tới trước, đuổi tay về phía chuôi kiếm của kiếm sắt.

Lúc này, tất cả mọi người đều kích động.

Đặc biệt là người của Giang phủ, vừa nãy biểu hiện của Giang Thần ở trên Ly hồn cung kinh người như vậy. Nếu như mắt mắt ở trên, như vậy đã nói rõ độ chính xác khi kiểm tra của Ly hồn cung có vấn đề rất lớn.

Ở đây, giữa người của Giang phủ và Vãn Kiếm môn, đương nhiên bọn họ sẽ nghiêng về công cụ kiểm tra của Vãn Kiếm môn hơn.

Giang Thần không dám thất lễ, hẩn dùng tay trái nắm chặt chuôi kiếm, lặng lẽ phát lực.

Vãn thiên kiếm có lực lượng nghìn cân trong tay những người khác ở trên tay hẩn lại có biến hóa hoàn toàn khác biệt, cực kỳ trôi chảy, nhanh chóng bị rút ra khỏi vỏ.

Toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối không có một chút lực cản nào. Tất cả xảy ra rất nhanh, đợi tới lúc mọi người phản ứng lại thì Vãn thiên kiếm đã ở trên tay của Giang Thần.

- Cái gì, đây là tình huống gì thế này?

Đương nhiên Giang Thần cũng không nghĩ tới chuyện này.

- Đã bị rút ra?

Lưỡi kiếm của Vãn thiên kiếm, đây là lần thứ nhất người ở chỗ này nhìn thấy, không chỉ có người chung quanh, ngay cả hai người của Vãn Kiếm môn cũng trợn mắt há hốc mồm.

- Có phải các người mới vừa nói, nếu như hoàn toàn rút Vãn thiên kiếm ra được thì có thể trở thành đệ tử của Vãn Kiếm môn đúng không?

Giang Lộ hỏi.

- Đúng thế.

Mộ Dung Phong gật gù, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người của Giang Thần.

- Giang Thần, năm nay người bao nhiêu tuổi.

Lý Liệt cũng hỏi ra vấn đề làm cho người ta ghê tởm.

- Mười sáu tuổi.

- Người có thể trở thành đệ tử của Vãn Kiếm môn, không biết người có hứng thú gia nhập hay không?

Mộ Dung Phong tung cánh ô-liu ra, khẽ mỉm cười nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tỷ Thí Phân Đoạn

Khúc nhạc đậm đột nhiên xuất hiện khiến cho toàn trường điên cuồng, không ít người đổ kỵ đến mức đỏ cả mắt.

Mạnh Phi vốn dự định tranh tài cùng Giang Thần thì lại trở lại bàn của mình, hẳn cũng không có hứng thú với Vấn Kiếm môn a.

Kim Khiết ở bên cạnh Giang Thần không biết nên nói cái gì, hận không thể tìm một khe nứt để chui xuống.

- Để cho ta suy nghĩ một chút, chuyện này quá đột nhiên.

Giang Thần nghĩ ngợi, đáp lại một câu rất đơn giản.

- Không thành vấn đề.

Mộ Dung Phong vì phản ứng này của hắn mà đánh giá đối với hắn lại cao thêm mấy phần.

- Hiện tại, người còn muốn so gì với ta nữa?

Giang Thần nhìn về phía Kim Khiết đã không thể lên tiếng được nữa.

- Người đừng có đắc ý!

- Sao vậy? Chẳng lẽ công cụ kiểm tra của Vấn Kiếm môn người cũng cho rằng có vấn đề sao?

Giang Thần cười nói.

Một câu hỏi khiến cho Kim Khiết không có gì để nói, nàng không dám nói lời gì quá đáng với đệ tử Văn Kiếm môn.

Sau đó, chính là tỷ thí phân đoạn mà tất cả mọi người trên đại lục thích xem xét.

Ly hồn cung kiểm tra thiên phú, tỷ thí thì lại có thể nhìn ra sự trưởng thành qua mỗi một năm của một đệ tử.

Mạnh Phi không thể chờ đợi được nữa mà đứng ra, nhìn về phía các đệ tử Giang phủ rồi nói:

- Ta cùng tuổi với chư vị, ta có thể tham dự không?

- Tết đến quan trọng là náo nhiệt, đương nhiên không có vấn đề.

Kim Khiết đang rầu rĩ khôn vui đột nhiên sáng mắt lên, lập tức đứng ra, nói:

- Ta cũng tới tham gia.

Nàng trước sau đều vô lễ như một, không quan tâm tới bất kỳ người nào, có đồng ý hay không thì người đã đứng ở trong đám đệ tử Giang phủ.

Không ít người đã quen với hành động này của nàng, cho nên cũng không nói gì.

Chỉ có điều, làm cho Kim Khiết thất vọng chính là, tỷ thí giữa các đệ tử Giang phủ chỉ kiểm tra độ trưởng thành, không nhất định phải phân ra cao thấp, vì lẽ đó quy củ rất đơn giản.

Võ đài chỉ có một, người thắng cần thủ lôi đài ba vòng, thành công thì sẽ được thưởng.

Điều này làm cho nguyện vọng muốn khiêu chiến Giang Thần của Kim Khiết thất bại, mà những người khác lúc này đã không thể chờ đợi được nữa.

Người đi lên đầu tiên chính là Giang Kiến, trước sau vẫn thích lộ liễu như một.

Sau khi đánh bại một đối thủ cùng tuổi, hắn càng không nhận được kêu to.

Giang Lộ nhìn hắn không hợp mắt, nhảy lên võ đài, Tự nguyện cảnh đối chiến với Ngưng khí cảnh.

- Người đang bắt nạt người khác đó!

Giang Kiến hét lớn.

- Vừa nãy không phải người trào phúng thời gian ta đột phá Tự nguyện cảnh lâu hay sa? Huống chi ta đánh bại người, ca ca người cũng sẽ xuất thủ, hắn là sơ kỳ đỉnh cao, còn không phải đang bắt nạt ta hay sao?

Giang Lộ cười lạnh nói.

- Vậy ta không so nữa, chịu thua!

Giang Kiến tức giận nói.

Ngưng khí cảnh khiêu chiến Tự nguyện cảnh, chuyện này không thể nghi ngờ là muốn chết.

- Để ta tới.

Kim Khiết nghĩ quan hệ giữa Giang Thần và Giang Lộ không tệ, cho nên muốn giáo huấn nữ nhân này một chút.

- Ồ?

Giang Lộ cũng nhìn nàng không hợp mắt.

Chỉ có điều Kim Khiết là Tự nguyên cảnh sơ kỳ viên mãn, cảnh giới so với nàng còn cao hơn.

Giang Lộ không định chịu thua, bởi vì nàng có sức đánh một trận.

- Để cho ta dạy dỗ đám nhà quê như các người cái gì mới gọi là thiên tài!

Kim Khiết cực kỳ bất mãn đối với kết quả của hai lần kiểm tra thiên phú, lửa giận trong lòng đang bị trong lòng.

Nàng rút kiếm của mình ra, là một thanh bảo kiếm, lưỡi kiếm được đúc từ tinh thiết tốt nhất, trải qua vô số công đoạn để lại hoa văn, vô cùng có mị lực, trên chuôi kiếm có khảm nạm một viên hồng bảo thạch.

- Tử Trúc phi tiên!

Ánh kiếm của nàng màu tím, hơn nữa còn sinh trưởng từng đoạn từng đoạn, đúng như gậy trúc vậy, theo động tác trong tay mà quán về phía Giang Lộ.

Cũng giống như lần trước nhìn Lý Hoành và Phạm Đồ chiến đấu, Giang Thần lập tức nhìn ra Giang Lộ sẽ thất bại.

Chỉ có điều đây là võ đài luận võ, hẳn không thể đi tới trước rồi nói cái gì cả.

Biểu hiện của Giang Lộ rất xuất sắc, không hoang mang, trong tay cầm một thanh loan đao, đao kinh hùng hồn, hung mãnh chém ra.

- Ấu trĩ.

Nhìn thấy Giang Lộ xuất đao, trong lòng Kim Khiết vui vẻ. Bởi vì nàng biết kiếm pháp của mình vừa vận khắc chế loại đao pháp mãnh liệt này.

Truyện được biên tập tại irea.d.vn Bảo kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, kiếm khí màu tím phóng lên trời.

- Đáng chết.

Giang Thần thấy rõ ý đồ của Kim Khiết này, nàng ta muốn trêu đùa Giang Lộ, làm cho nàng mệt chết.

Quả nhiên, từng đao từng đao của Giang Lộ dường như chém vào trên cục bông, căn bản không tới gần được Kim Khiết.

- Ngốc chết rồi, ngốc chết rồi.

Ngoài miệng Kim Khiết còn đang lớn tiếng trào phúng, khi Giang Lộ kiệt lực, bảo kiếm không hề có dấu hiệu báo trước đánh vào trên mặt của Giang Lộ, như một cái bạt tai.

Lần này, hầu như đã khiến cho tất cả mọi người giận dữ, đặc biệt là đệ tử của Giang phủ.

Rõ ràng kiếm pháp của Kim Khiết này cao minh như vậy, nhưng còn cố ý muốn chinh người.

Ngay cả các trưởng bối cũng rất tức giận, nhưng lại không tiện ra mặt giáo huấn Kim Khiết, dù sao đều là người trẻ tuổi, nếu như ra tay trừng phạt Kim Khiết, chuyện này truyền đi sẽ làm cho người ta chê cười.

Nhưng mà, nếu như không có người nào có thể ép được Kim Khiết, như vậy mặt mũi của đệ tử Giang phủ sẽ mất hết.

- Đáng chết!

Giang Lộ là người tức giận nhất, hận không thể xé rách nữ nhân này.

- Người đến đây.

Kim Khiết kêu gào nói.

Giang Thần ở phía dưới lôi đài vội nói:

- Giang Lộ tỷ, đao pháp của tỷ bị kiếm pháp của nàng ta khắc chế, cảnh giới lại không bằng, không đủ để chiến thắng.

- Được.

Giang Lộ cắn răng, chủ động chịu thua nhảy xuống lôi đài.

- Thực sự là rác rưởi a.

Kim Khiết khinh thường mắng.

Lần này, ngay cả Giang Phong mang người đến cũng không nhịn được nói:

- Kim Khiết, người như vậy không tốt lắm đâu. . .

- Tỷ thí luận bàn, cường giả không có nghĩa vụ phải chăm sóc người yếu. Nếu như người không phục thì cũng có thể tới tỷ thí một chút với ta nha.

Cảnh giới của Giang Phong là sơ kỳ đỉnh cao, chỉ có điều hắn không muốn đắc tội với đối phương.

- Ta đến!

Nhưng mà Giang Thần đã nhảy lên võ đài.

Mọi người cả kinh, Kim Khiết đã biểu hiện ra thực lực như vậy. Rõ ràng chỉ có tuổi tác như Giang Phong thì mới có thể chiến thắng được, bởi vì hắn đại diện cho cảnh giới đạt đến sơ kỳ đỉnh cao.

Giang Thần mới mười sáu tuổi, vừa mới trở thành Tụ nguyên cảnh không được bao lâu. Không lớn bằng Giang Lộ thì làm sao có thể là đối thủ của Kim Khiết được chứ?

Ngay cả Mộ Dung Phong và Lý Liệt cũng có vẻ không hiểu.

- Ha ha ha, vốn ta còn đang tiếc nuối, dùng phương thức này chỉ cần người không lên đài thì ta không thể đối phó được người. Chỉ có điều, nếu như người chủ động muốn chết thì tốt quá.

Nhìn thấy Giang Thần lên đài, Kim Khiết cực kỳ hưng phấn.

- Thiên phú tốt thì có ích lợi gì chứ? Nếu như không trưởng thành được thì vẫn là một phế vật như cũ. Nếu thiếu tài nguyên và kỳ ngộ, chung quy người vẫn không bằng ta.

Kim Khiết lại nói.

- Người đã bị đánh hai lần, không sợ bị đánh thêm lần nữa sao? Lần này nếu như người lại thua, người định nói gì nữa?

Kim giận dữ cười, nói:

- Hai lần trước là bất ngờ, hiện giờ ta sẽ dạy cho người cái gì là chênh lệch.

- Tử Vân trùng thiên!

Sau khi Kim Khiết xuất kiếm, quả nhiên mọi người thấy kết quả hoàn toàn tương tự như vừa nãy.

Dựa vào kiếm pháp cao siêu, Kim Khiết cơ hồ đùa bỡn Giang Thần ở trong lòng bàn tay của mình.

Kiếm của Giang Thần bị khắc chế khắp nơi, kiếm thuật biểu hiện ra cũng không quá cao minh.

- Bằng vào trình độ như ngươi mà còn muốn đánh bại ta, ngươi không cảm thấy ngây thơ sao?

Kim Khiết đùa cợt nói.

Dưới đài, trong lòng Phạm Đồ không khỏi sinh lòng nghi hoặc, nói:

- Tại sao thiếu chủ lại muốn dùng kiếm ở tay phải chứ?

Hắn chú ý tới sắc mặt lo lắng của chủ mẫu cho nên muốn tiến lên nói rõ mọi việc. Chỉ là không nghĩ tới hán tử trung niên tên là Tô Quân của Tô gia lại phát ra tiếng cười chói tai.

- Trải qua ròng rã một năm, Giang Thần đã trở thành kẻ bình thường, năng lực trình độ thực chiến kém như vậy, coi như được Vãn Kiếm môn thu làm đệ tử, ai biết được trong lúc hắn trưởng thành sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

Tô Quân nói xong, lại nhìn về phía Cao Nguyệt:

- Phu nhân, ngươi vẫn nên kí giấy từ hôn đi, nếu không sẽ xé rách mặt mũi giữa hai nhà, khi đó cũng không dễ nhìn mặt nhau a.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kiểm Điểm

- Câm miệng!

Phạm Đồ cũng không khách khí, quát lớn:

- Người nếu như còn dám nói năng lỗ mắng, ta sẽ ném ra ngoài!

Tô Quần liếc mắt nhìn hăn một cái, mắng:

- Đạo đài khách của Giang phủ như vậy sao? Một hạ nhân đã dám lớn tiếng ồn ào như vậy? Ta cũng muốn nghe lão gia tử sẽ nói thế nào một chút.

- Đối xử với khách mời, tự nhiên Giang phủ sẽ có phương pháp đối xử với khách mời. Thế nhưng, đối xử với người cố tình gây sự thì chúng ta cũng có biện pháp.

Cao Nguyệt từ tốn nói.

Lời này khiến cho Tô Quần không bộc phát được, chỉ có điều hăn cũng là người có miệng lưỡi sắc bén, nếu không cũng không được phải đi làm người hối hôn.

Hăn chỉ vào Kim Khiết, nói:

- Nữ oa này đang cố tình gây sự ra, sao không thấy người của các người bắt nàng ta đi? Giang Thần sắp thảm bại rồi!

- Vậy cũng chưa chắc.

Phạm Đồ không chút suy nghĩ trả lời.

- Ồ?

Tô Quân nở nụ cười không tin tưởng, hẳn muốn đợi tới lúc Giang Thần bị thua, để xem người này còn mạnh miệng được nữa không.

Trên võ đài, kiếm thế của Kim Khiết còn sắc bén hơn hồi nãy, có thể thấy được sự thù hận của nàng đối với Giang Thần sâu bao nhiêu.

- Được rồi, không đùa với người nữa.

Chỉ có điều, ngay khi Kim Khiết ở cho rằng mình sẽ thắng lợi thì Giang Thần đã lùi lại phía sau, đổi trường kiếm trong tay sang tay trái.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, ngay khi tay trái của Giang Thần cầm kiếm, trong nháy mắt đó kiếm khí bàng bạc càn quét mỗi một góc của võ đài.

- Người thuận tay trái?

Kim Khiết sửng sốt, nàng cảm giác mình phải chịu vũ nhục rất lớn, hoá ra mình đặc ý nửa ngày, người ta còn chưa thật tình giao thủ với nàng.

- Thì ra là như vậy, ta nói tại sao người rút ra Vãn thiên kiếm lại kém như vậy.

Mộ Dung Phong và Lý Liệt thở phào một hơi, biểu hiện vừa nãy của Giang Thần khiến cho bọn họ cho rằng Vãn thiên kiếm đã xảy ra vấn đề gì đó.

- Đã như vậy, là người tự tìm!

Kim Khiết không muốn chơi tiếp, nàng muốn phân ra thắng bại.

- Tử quang vạn đạo!

Một thức kiếm chiêu, sắc bén khó chặn, tinh diệu tuyệt luân được đánh ra.

Kiểm khí và ánh kiếm hóa thành trường kiếm hư hư thật thật, nương theo động tác của Kim Khiết mà phát động thể công kích. Thân thể Giang Thần như đang ở trong bão táp, tràn ngập nguy cơ, không có chỗ nào có thể trốn.

- Rác rưởi!

Ai biết Giang Thần lại hét lớn một tiếng, đâm ra một kiếm chiêu, tất cả kiếm thể đều biến mất, ánh sáng màu tím biến mất không còn tăm hơi.

- Làm sao lại vậy? Làm sao người biết kẻ hờ trong kiếm chiêu này của ta?

Kim Khiết giật nảy cả mình, sắc mặt tái nhợt tới mức không có một chút máu nào.

- Bởi vì nó quá rõ ràng.

- Đáng chết!

Kim Khiết không tin, cho nên lại xuất kiếm.

Giang Thần thản nhiên nghênh đón, trình độ kiếm pháp hoa lệ không bằng Kim Khiết, nhưng kiếm của hắn vừa nhanh vừa chuẩn, trong nháy mắt đã thay đổi, từ đơn giản hóa thành phức tạp, lại từ phức tạp hóa đơn giản.

Cũng không lâu sau, Kim Khiết đã xuất hiện dấu hiệu thất bại.

Giang Thần không có nóng lòng đánh bại nàng, kiếm đưa đến trước người đối phương, không ngừng đánh vào gò má của nàng.

- Cái này là giáo huấn cho người cái gì gọi là lễ nghi.

- Cái này là giáo huấn người cái gì gọi là tôn trọng.

- Lần này là thay cho Giang Lộ!

Giang Thần không giống như Giang Phong, kiêng kỵ nữ nhân này. Cho nên hấn ra tay không chút lưu tình, hai lần đã đánh cho gò má của nàng sưng lên.

Ngay khi vẻ mặt Kim Khiết có chút hung tợn thì kiếm của Giang Thần đột nhiên vạch về mặt nàng, ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng sẽ đâm trúng thì mũi kiếm đột nhiên dừng lại.

Cách cái cổ trắng ngần của nàng chỉ còn một chút, làm cho Kim Khiết sợ đến mức không dám tiến lên nửa bước nữa.

- Người lại thất bại, lần này người định nói cái gì nữa?

Giang Thần khẽ cười nói.

- Người! Người! Người!

Kim Khiết không nói ra được lời nào, khuôn mặt cực kỳ khó coi, nhảy xuống lôi đài nghênh ngang rời đi. Ngay cả bắt chuyện cũng không, chỉ có điều cũng không ai đi ngăn cản nàng.

Giang Phong muốn tới khuyên, nhưng mà cảm nhận được sự phẫn nộ của đệ tử Giang phủ cho nên không dám manh động.

- Giang Thần, để ta tới tiếp người!

Giang Phong nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy lên võ đài, cảnh giới của hắn là sơ kỳ đỉnh cao, so với Kim Khiết còn cao hơn.

Truyện được- b-iên tập tại --iread.vn Người ủng hộ Giang Thần không khỏi cảm thấy lo lắng thay cho hắn.

- Người thân là đệ tử Giang phủ, sao lại có biểu hiện như tên phản đồ vậy?

Giang Thần hỏi.

- Người có biết phụ mẫu của nàng là ai không? Người làm như vậy là hại ta!

Giang Phong cả giận nói.

- Đường đường là nam nhi bảy thước, lại muốn leo lên thông qua người nữ nhân, thật là buồn cười a.

Từ tận đáy lòng, Giang Thần rất khinh bỉ người này.

- Được! Ngày hôm nay ta sẽ tính toán cả một quyền người đánh đệ đệ ta!

Giang Phong giống như Giang Lộ, đều dùng loan đao, đao và kiếm không giống nhau, đi theo con đường hùng hồn bá đạo, ở dưới tình huống chiếm ưu thế cảnh giới hầu như vô địch.

Vì lẽ đó Giang Phong không có tổn tâm tư mà nghênh ngang bổ một đao xuống.

Chỉ có điều, Giang Thần lại nâng kiếm đón đỡ, mà không phải là né tránh.

- Dù cho cảnh giới tương đồng, đối mặt với một đao này cũng nên tránh đi.

Mộ Dung Phong nhỏ giọng nói.

Không ngoài dự liệu, kiếm của Giang Thần bị đánh bay ra ngoài, người ngã xuống đất không dậy nổi.

Nhưng mà, đám người có ánh mắt sắc bén chú ý tới trên lưỡi kiếm của Giang Thần xuất hiện ánh kiếm đang không ngừng ngừng tụ và cuộn cuộn.

Bộp một tiếng!

Loan đao chém tới phía trên, trường kiếm vẫn không nhúc nhích, chỉ là Giang Phong lại bị chấn bay ra ngoài.

- Sao có thể có chuyện đó?

Không có ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có bản thân Giang Thần là rõ ràng, chân khí hóa thành chân nguyên, vẫn có thể thi triển Loa toàn thức như cũ.

Lần này Giang Thần không so đấu kiếm pháp tinh diệu với đối phương, mà là lấy kiếm đề lực, vận chuyển lực lượng của bản thân để cứng đối cứng.

Hắn muốn triệt để đánh bại tên lớn lối này, đồng thời dùng ưu thế của Giang Phong, như vậy mới có thể tạo ra một màn kinh diễm cho mọi người xem.

- Người không phải là sơ kỳ nhập môn hay sao?

Giang Phong ngàn vạn lần không nghĩ tới biểu hiện của mình lại còn không bằng Kim Khiết. Hắn không thể nào chấp nhận được việc này là

thật, cho nên càng ngày càng ra sức, càng thêm điên cuồng.

Đao kiếm như hai người điên, uống rượu say va chạm với nhau.

Phanh!

Cuối cùng, loan đao của Giang Phong hóa thành mảnh vỡ, người lùi tới bên cạnh lôi đài, cái miệng lớn thở hỗn hển.

- Kiếm pháp của người còn không bằng Kim Khiết, chẳng trách nàng dám khiêu chiến người a.

Giang Thần cười trêu nói.

- Đáng ghét!

Giang Phong không cam lòng, muốn đánh tiếp.

Giang Thần lắc lắc đầu, cười lạnh nói:

- Đi xuống đi, nếu đánh tiếp nữa, có thể người sẽ thua càng khó coi hơn so với Kim Khiết.

Giang Phong nhớ tới dáng vẻ bị đánh thành đầu heo của Kim Khiết, trong lòng rung mình, hăn nhanh chóng nhảy xuống lôi đài.

Giang Thần liên tiếp thắng hai trận, hơn nữa lại thêm biểu hiện ở Ly hồn cung và Vãn thiên kiếm, người Đông viện cực kỳ hưng phấn.

- Tô gia chủ, tiểu thư nhà các người có thể làm được như vậy không?

Bên kia Phạm Đồ cười lạnh nói.

Vẻ mặt Tô Quần không hề có cảm xúc, trong lòng tức giận mắng Kim Khiết và Giang Phong vô dụng.

Bề ngoài, hắn không phản đối mà nở một nụ cười, nói:

- Nào có đạo lý nam nhân so với nữ nhân, ta vẫn luôn nói, Tô Thiển có lựa chọn tốt hơn a.

- Người xem.

Tô Quần chỉ chỉ lên trên đài, nở nụ cười thần bí.

Cao Nguyệt và Phạm Đồ nhìn sang, chỉ thấy rốt cục Mạnh Phi cũng đã không kiềm chế nổi mà lên đài.

- Cũng chỉ là sơ kỳ đỉnh cao a.

- Các người không biết rồi, Mạnh Phi là thiên tài đã năm giữ kiếm điểm.

- Cái gì?

Mạnh Phi trên võ đài rút kiếm ra khỏi vỏ, tiếng kiếm reo vang thật lâu không tiêu tan, cực kỳ to rõ, làm cho tất cả mọi người đều há hốc mồm.

- Ở trong độ tuổi này mà có thể năm giữ kiếm điểm, Mạnh Phi này thật sự có tài.

Lý Liệt nói.

Thân là đệ tử Vấn Kiếm môn, đương nhiên bọn họ biết rõ ràng kiếm điểm là cái gì. Bọn họ cũng năm giữ kiếm điểm, chỉ là tuổi tác so với Mạnh Phi còn lớn hơn nhiều.

- Giang Thần, người có thể lựa chọn không chiến, cảnh giới của người so với hắn thấp hơn. Hơn nữa đã thắng liên tiếp hai trận, như vậy là được rồi.

Giang Lộ nói.

- Người muốn không đánh mà chạy sao?

Mạnh Phi đùa cợt nói:

- Cũng được, chỉ có điều người phải đồng ý một chuyện, ký tên lên giấy từ hôn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mạnh Phi Khuất Nhục

- Giấy từ hôn? Người nói tới Tô Thiển? Hưu thư ta đã viết, giữa ta và nàng đã không có một chút quan hệ nào nữa.

- Chỉ bằng vào người cũng xứng viết hưu thư hay sao?

Mạnh Phi lạnh lùng nói.

- Lời nói vừa rồi của ta không phải yếu thế giải thích với người, mà là đang nói ra sự thực. Mặt khác, người nói năng lỗ mãng với mẫu thân ta, món nợ này ta còn chưa tính rõ ràng với người a.

Mạnh Phi sững sờ, đột nhiên bật cười, nói:

- Ý của người còn muốn đánh với ta sao?

- Người cảm thấy người đã mạnh đến mức vô địch hay sao? Nếu thắng người sẽ là thắng liên tiếp ba trận, sẽ có khen thưởng đó.

- Ta vô địch hay không ta không biết, thế nhưng đánh bại người thì lại thừa sức. Người không viết giấy từ bỏ hôn ước thì ngày hôm nay ta sẽ mạnh mẽ đánh người một trận.

Chỉ có hạ thấp Giang Thần như vậy thì mới không có ai nói Mạnh Phi hăn lấy nữ nhân người khác không muốn, mà là Giang Thần không xứng với Tô Thiển.

- Những lời phí lời thật là nhiều a.

Giang Thần nói.

- Vậy thì xem kiếm của ta!

Chỗ khác biệt của Mạnh Phi so với Giang Phong là không chỉ có cảnh giới cao hơn so với Kim Khiết, kiếm pháp cũng càng lợi hại hơn người trước.

Từ động tác hãn xuất kiếm đã có thể nhìn ra được.

- Thanh quang phổ chiếu!

Hãn dám đến gây phiền phức vào hôm nay, đương nhiên thực lực sẽ rất mạnh, bản thân lại nắm giữ kiếm điểm, cho nên hãn vừa ra kiếm thì trên võ đài thì đã có một luồng áp lực vô hình.

Kiểm thế dùng tốc độ cực nhanh tạo thành hình, một đạo kiếm khí màu xanh lóng lánh đánh ra, bao phủ trên không trung của võ đài, khiến cho người ta không mở mắt ra được.

Chứ đừng nói là Giang Thần còn đang phải đối mặt với kiếm chiêu này ở trên lôi đài, lúc này hãn bắt lực thế nào cơ chứ?

- Xem ra hãn có một vị sư phụ không tồi.

Mộ Dung Phong bình luận kiếm chiêu này của Mạnh Phi, kiếm pháp cao thâm như vậy ở trong Thập vạn đại sơn rất là hiếm thấy.

Mạnh Phi không có đi rút Vãn thiên kiếm, có lẽ thiên phú sẽ thua kém hơn so với Giang Thần, nhưng hãn đã trưởng thành, một thân tu vi ở bên trong đám người cùng tuổi có thể nói là tài năng xuất chúng.

Thế nhưng biểu hiện của Giang Thần lại không kinh sợ một chút nào, mắt không thể nhìn thấy gì thì hãn nhắm mắt lại, tay trái cầm kiếm nhắc lên.

Đột nhiên, dường như hắc có cảm ứng cho nên lập tức xuất kiếm.

Một tiếng keng giòn giã vang lên, ánh sáng màu xanh biến mất không còn tăm hơi.

- Hắc lại có thể hóa giải được chiêu kiếm này sao?

Lưu Phi có vẻ rất kinh ngạc, nàng hiểu rất rõ về Mạnh Phi, vì lẽ đó cho nên mới biết kỳ thực kiếm chiêu này của đối phương là đối trá.

Đặc tính của Thanh quang phổ chiếu là bao phủ một khu vực, phương thức ứng phó tốt nhất là nhanh chóng lùi về phía sau, cách ra xa xa.

Thế nhưng tỷ thí ở trên võ đài, Giang Thần không có chỗ để lùi lại a.

Điều bất ngờ chính là, dưới tình huống như vậy mà Giang Thần vẫn có thể ngăn cản.

Không có ai chú ý tới, trên khóe miệng của Giang Thần hiện ra một nụ cười tà.

Lúc chiến đấu với Mạnh Phi, ở chung quanh hắc như xuất hiện vô số trái cây, bị thân thể hắc không ngừng hấp thu, mà những trái cây này chính là kiếm ý!

Hắc ở thông qua so chiêu cùng với Mạnh Phi để tăng bản thân mình lên, xung kích đến kiếm điểm ở cách đó không xa!

Đây chính là chỗ lợi hại của thiên tài chiến đấu.

Một khi địch nhân không thể lấy thế tiến công giống như bão tố để đánh bại Giang Thần. Nếu để cho hắc có cơ hội chống đỡ thì hắc sẽ nhanh chóng trưởng thành.

- Thanh Vân trực thượng!

Một kiếm chiêu không thể giải quyết được Giang Thần, chuyện này cũng nằm trong dự đoán của Mạnh Phi, theo sát đó là kiếm thứ hai lập tức được đâm ra.

Ánh sáng màu xanh hóa thành một đạo ánh kiếm gần như thực chất, giống như sóng dữ xông tới phía trước.

Chỉ có điều vẫn bị Giang Thần né đi như cũ, hơn nữa còn né rất là hoàn mỹ.

Tránh né chiêu thức của kẻ địch không phải là chuyện dễ dàng, cần phải nhìn thấy rõ ý đồ của kẻ địch từ trước, trong nháy mắt đối phương ra tay rồi đưa ra phản ứng.

Nếu không, không chỉ có không tránh thoát được mà còn có thể bị trọng thương.

Nói cách khác, Giang Thần nhận ra được quỹ tích kiếm chiêu của Mạnh Phi nắm giữ kiếm điểm, làm cho kiếm chiêu này triệt để thất bại.

Đồng thời, Giang Thần cũng chém ra một kiếm chiêu.

Bạn- đang đọc truyện tại iREA-D--.vn Vẫn như cũ là kiếm thể đơn giản nhưng lại mãnh liệt, ba thước thanh phong có ánh kiếm phùng phục, sắc bén tới mức trí mạng.

- Thanh Quang vạn trượng!

Chắc chắn Mạnh Phi sẽ không trốn công kích của Giang Thần có cảnh giới thấp hơn mình, hẳn vận chuyển kiếm chiêu để cứng đối cứng.

Kiếm này có chỗ tương tự với kiếm chiêu ban đầu, Thanh quang vạn trượng đột nhiên bạo phát, làm cho người ta không mở mắt ra được, mũi

kiếm như rắn độc ẩn núp ở trong bụi cỏ, thủ thế chờ đợi, chờ đợi đánh ra một đòn trí mạng.

Keng!

Nhưng mà, kiếm của Giang Thần vẫn ngăn cản được mũi kiếm của hắc.

- Đáng ghét, làm sao người thấy được!

Liên tiếp hai lần, đặc biệt là lần này ánh sáng màu xanh càng chói mắt hơn nữa. Thế nhưng vẫn không làm gì được Giang Thần.

- Nhắm mắt lại ta cũng có thể nhận ra được a.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Đáng chết!

Mạnh Phi hét lớn một tiếng, lúc động thủ hắc đã có thể cảm giác được Giang Thần rất yếu, cho nên hắc tự tin kiếm chiêu này có thể đánh bại được đối phương.

Thế nhưng dường như Giang Thần có thần linh giúp đỡ, mỗi lần đều có thể dùng phương thức không thể tưởng tượng được nổi để hóa giải kiếm chiêu của mình.

Càng quan trọng hơn là, hắc phát hiện ra trải qua ác chiến, trình độ kiếm thuật của Giang Thần lại đang tăng lên!

Ban đầu hắc còn tưởng rằng là ảo giác, thế nhưng một lát sau, cảm nhận khi Giang Thần xuất kiếm kiếm reo như có như không thì trong lòng hắc đã kinh hãi.

- Hắc đang thông qua ta để xung kích kiếm điểm!

Ý thức được việc mình bị coi là đá đặt chân, Mạnh Phi then quá hóa ra.

- Người chết đi cho ta. . .

Thế nhưng Mạnh Phi còn chưa hoàn toàn đánh xuống thì trường kiếm trong tay Giang Thần đã phát ra tiếng hí dài.

Kiểm điểm!

- Xem ra chiến đấu sắp kết thúc.

Giang Thần nở nụ cười không tên, kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu tinh, xông tới phía trước.

- Kiếm uy thật là đáng sợ! Có lẽ phải dùng kiếm chiêu kia!

Mạnh Phi hít vào một ngụm khí lạnh, không cam lòng vùng trường kiếm trong tay lên.

- Thanh Long hàng ma!

Kiểm chiêu này vừa ra, Mạnh Phi lập tức làm cho người ta có một loại cảm giác miễn cưỡng, giống như đang kìm nén một luồng khí.

- Gay go rồi, sư huynh vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ kiếm chiêu này, làm sao có thể thi triển ra trong thực chiến cơ chứ?

Lưu Phi ở bên dưới có vẻ lo lắng, làm người hiểu rõ Mạnh Phi nhất trong toàn trường, nàng biết sư huynh mình đã bị bức ép tới mức cuống lên.

Không chỉ có nàng, nhiều cường giả có kinh nghiệm chiến đấu phong phú ở đây cũng cảm giác được Mạnh Phi hiện tại rất nguy hiểm.

Bất kể là đối với Giang Thần hay là với chính hắn cũng vậy.

Mạnh mẽ thi triển kiếm chiêu không khống chế được, có lẽ có khả năng đạt được kỳ tích, nhưng cũng sẽ tạo thành hậu quả rất đáng sợ.

Chỉ có điều, Giang Thần không chờ hai loại kết quả này xảy ra, đột nhiên hắt xuất kiếm.

Mũi kiếm bắn trúng lưỡi kiếm trên tay của Mạnh Phi, Mạnh Phi còn đang súc thế lại giống như quả bóng cao su bị đâm thủng, thân thể mạnh mẽ bắn ra sau, ngã xuống đất, miệng phun ra máu tươi.

Trong lúc tỷ thí đánh người ta thành như vậy là có chút quá đáng, nhưng đây là Mạnh Phi tự mình tìm lấy.

- Xem ra thiên tài Thập vạn đại sơn như người cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Giang Thần đùa cợt nói.

- Hiện giờ ta cho người cơ hội, nhận sai với mẫu thân ta, nếu không. . .

Lúc nói chuyện, trường kiếm của Giang Thần gác ở trên cổ của đối phương.

Mạnh Phi quật cường ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hắt, ngạo nghễ nói:

- Có bản lĩnh thì cứ đâm chết ta! Không cần phải xem thường ta như vậy!

- Người cho rằng ta không dám sao?

Rất nhanh Mạnh Phi đã hối hận vì câu nói của mình, Giang Thần chẳng khác nào một người bị bệnh thần kinh, sau khi nghe được lời nói của hắt, trong mắt hiện lên sát ý vô tận, trường kiếm đâm về phía trước.

- Đừng đừng đừng!

Mạnh Phi sợ mức đến hồn vía bay lên mây, trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất, không phải là xin tha Giang Thần, mà là trốn một kiếm này của Giang Thần.

Trường kiếm xẹt qua đỉnh đầu của hắn, cắt đứt không ít tóc đen.

- Ha ha, xem ra ngươi cũng rất sợ chết a.

Giang Thần lên tiếng, dường như dáng vẻ hung thần ác sát vừa nãy chỉ là một ảo giác, lúc này hắn vui vẻ nhìn Mạnh Phi rồi cười nói.

- Hừ!

Mạnh Phi đứng dậy, muốn rời đi.

- Ta nói rồi, xin lỗi mẫu thân ta!

Lần này Giang Thần không chỉ nói mà kiếm lại đâm về phía sau lưng của Mạnh Phi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Xoay Chuyển Tình Thế

- Dừng tay!

Lúc này, một đạo âm thanh nặng nề vang vọng ở bên tai mỗi người, chẳng khác nào sấm sét.

Giang Thần biến sắc, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi võ đài.

Hầu như cùng lúc, tại chỗ hãn vừa mới đứng nổ tung, một cái hố to xuất hiện.

Lúc mọi người đang ồ lên, một nữ tử trung niên xuất hiện ở đây, ăn mặc y phục của đạo cô, hai lông mày rũ xuống, nhìn qua có mấy phần đáng sợ.

- Quy Nhai!

Người ở chỗ này lập tức nhận ra nàng.

Quy Nhai đứng chấp tay, nhìn xuống mọi người, đang muốn mở miệng nói chuyện thì Cao Nguyệt đột nhiên chạy ra, khiển trách:

- Người muốn làm gì? Dám làm tổn thương nhi tử ta, ta muốn người chết!

Vừa nãy nếu không phải Giang Thần né tránh đúng lúc thì tuyệt đối sẽ bị trọng thương.

Quy Nhai không nghĩ tới Cao Nguyệt mặc y phục phụ nhân cũng dám răn dạy mình. Trong lúc nàng đang nổi giận thì đã cảm giác được một khí tức uy nghiêm hủy thiên diệt địa từ trên người của Cao Nguyệt, cặp mắt hạnh kia để lộ ra phong mang như bảo kiếm tuyệt thế.

Khí thế này làm cho nàng thất thần trong chốc lát, cũng còn may khí thế của Cao Nguyệt rất nhanh đã biến mất không còn tăm hơi, làm cho nàng cho rằng đây là ảo giác.

Chỉ có điều, lúc này nàng cũng đã không có cơ hội mở miệng với Cao Nguyệt, Giang Vãn Thiên và trưởng lão Giang gia đã chạy tới rồi.

- Quy Nhai, tại sao ngươi lại ra tay với Thần nhi nặng như vậy?

- Nếu ta không ra tay thì hắn sẽ đâm thủng lưng của đồ đệ ta, sẽ làm cho nó tàn phế.

Quy Nhai nói.

Nghe vậy, Mạnh Phi sợ hết hồn, ánh mắt khi nhìn về phía Giang Thần mang theo vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Giang Thần muốn giết mình, một kiếm muốn phế mình, hoàn toàn bất chấp hậu quả, hắn chỉ cần nghĩ lại cũng đã cảm thấy sợ hãi.

- Có chúng ta xem, làm sao có khả năng xảy ra chuyện như vậy được chứ?

Giang Vãn Thiên lạnh lùng nói.

- Còn nữa, người để đồ đệ của người tới tham gia ngũ yến nhà chúng ta, mình thì núp trong bóng tối, người muốn làm gì?

Khi Giang Thiên Hùng đối mặt với người ngoài không có tính toán tới việc hai viện tranh chấp.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Quy Nhai, chờ đợi nàng trả lời.

- Vậy ta nói thẳng a, đồ đệ của ta và Tô Thiển của Tô gia hai bên tình nguyện, kết thành bạn lữ. Thế nhưng Tô Thiển và Giang Thần lại có hôn ước, vì lẽ đó ta muốn giải trừ vụ hôn nhân này.

Quy Nhai đi thẳng vào vấn đề, không hề có một chút dông dài nào cả, rất là hung hăng.

Chuyện này, Giang Vấn Thiên cũng có nghe thấy, nhưng không ngờ lại dính dáng đến Quy Nhai, hẳn có chút không rõ nhìn về phía Cao Nguyệt và Giang Thần.

Cao Nguyệt không biết làm sao, vẻ mặt hoảng sợ.

- Gia gia, việc kết hôn này đã sớm giải trừ, hưu thư đã cầm tới Tô gia.

Giang Thần nói.

- Ồ?

- Hừ, người biết hưu thư sẽ có hậu quả gì với một nữ nhân không? Bằng tình trạng của Đông viện hiện tại, quả thực không thức thời!

- Đúng vậy, người có tư cách gì bỏ Tô Thiển.

Mạnh Phi lập tức nói.

Giang Thần cười lạnh nói:

- Thứ nhất, khi đang có hôn ước với ta lại vụng trộm với nam nhân khác, hơn nữa lại còn trắng trợn như vậy, không biết xấu hổ! Thứ hai, nói năng lỗ mãng đối với mẫu thân ta, không coi bề trên ra gì, hai điểm này cộng lại chính là không tuân thủ nữ tắc, ta bỏ thì có gì mà không đúng cơ chứ?

- Tư cách ở đây không phải là do ai làm cái gì, mà là thực lực.

Quy Nhai nở nụ cười nói, cảm thấy Giang Thần trịnh trọng nói ra nhiều chuyện như vậy thực sự là buồn cười.

- Người đang uy hiếp Giang gia chúng ta? Người chắc chắn chứ?

Giang Vấn Thiên hướng về nàng nói.

- Giang lão gia tử, Giang phủ không có Phong Lý Kiếm, thực lực đã mất đi rất nhiều. Người không cần trừng mắt nhìn ta, những năm qua Phong Lý Kiếm ở đây thì Nam phong lĩnh mới đánh ra được một mảnh giang sơn. Hiện giờ hắn không có mặt, không ít người nhìn chăm chăm vào, Giang gia các người sẽ không yên ổn được đâu. Người xác định vì một chuyện hôn nhân mà đắc tội với ta chứ?

Quy Nhai rất kiêu ngạo nói:

- Dù sao, rất nhiều thế lực đều muốn mời ta tới.

Nghe thấy nàng nói như thế, sắc mặt của người Giang gia rất khó coi, đương nhiên cũng có người cười trên sự đau khổ của người khác, ví dụ như hai huynh đệ. Giang Phong và Giang Kiến

Trong đám người ngoài, đệ tử Vấn Kiếm môn luôn duy trì thái độ quan sát.

Tiêu Hải kia đột nhiên nhìn thấy cái gì đó mà đứng dậy.

Truyện được cập nhật n-h-anh nhất tại iread.vn-- Tiền bối, người muốn gây phiền phức cho Giang Thần không chỉ có mình người, còn có ta!

Quy Nhai kiêu căng tự mãn, liếc mắt nhìn hắn, đang muốn nói người là thứ gì thì chợt phát hiện ra hắn có chút quen mặt, nói:

- Người là đồ đệ của Tào đại sư?

- Đúng thế.

-Ồ? Xảy ra chuyện gì sao?

Quy Nhai hiểu kỳ nói.

- Trước đây không lâu Giang Thần này đã bẻ gãy hai tay của ta, hôm nay sư phụ ta sẽ trút cơn giận này cho ta.

Tiêu Hải trầm mặc một hồi lâu rốt cục không nhin được mà bạo phát.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy sư phụ đang đi tới bên này.

- Lẽ nào, chỉ là phù dung chớp mắt?

Sau khi Đông viện trải qua thất vọng vô tận, biểu hiện hôm nay của Giang Thần làm cho tất cả mọi người đã nhìn thấy hi vọng, nhưng không nghĩ tới lại có phiền phức như vậy tới cửa.

Lúc này mọi người mới chú ý tới Tào Trình Hoa đang đi về phía bên này.

- Tào đại sư.

Quy Nhai lập tức đổi khuôn mặt tươi cười.

Ở trên đại lục, mỗi người đều có một nhận thức chung, đặc tội ai chứ đừng đặc tội với Linh đan sư, những người này không chỉ nắm giữ linh đan mà còn có nhân mạch đáng sợ.

- Ha ha ha, Giang Thần, xem ra ngày hôm nay người sẽ không được bình yên rồi, không biết sẽ là kết quả gì đây?

Mạnh Phi cười trên sự đau khổ của người khác.

Tào Trình Hoa đến đây để gây phiền phức, không cho bất kỳ một người nào sắc mặt tốt cả.

Phạm Đồ nói:

- Là đồ đệ người nói năng lỗ mãng, đùa giỡn chủ mẫu. . .

- Phạm Đồ!

Giang Vấn Thiên phần nộ quát một tiếng.

Hắn đi lên phía trước, nói:

- Đại sư, trong chuyện này có khả năng có hiểu nhầm.

Tào Trình Hoa không để ý tới hắn, nhìn Phạm Đồ, nói:

- Ta hỏi người, có phải khi đồ đệ ta nói mình là Linh đan sư thì vẫn bị người vả miệng hay không?

- Không sai.

Phạm Đồ hào phóng thừa nhận.

- Là chủ nhân hắn ra lệnh.

Tiêu Hải chỉ về Giang Thần.

- Khi nó nói nó là đồ đệ của ta mà các người còn bẻ gãy cánh tay của nó! Xem ra, Giang phủ các người không cần Linh đan sư nữa rồi.

Một câu nói của Tào Trình Hoa khiến cho sắc mặt của tất cả người Giang gia như tro tàn, bầu không khí vui sướng biến mất không còn sót lại một chút gì.

- Không sai, Giang gia không cần Linh đan sư rác rưởi.

Chỉ là, điều mọi người không nghĩ tới chính là, vào lúc này Giang Thần lại mở miệng nói.

- Sư phụ, chính là hắc, chính là hắc!

Tiêu Hải kích động chỉ vào hắc.

Tào Trình Hoa nhìn sang, đột nhiên sửng sốt, đây không phải là người mà hắc gặp ở trong Phi mã thương hội vài ngày trước đó sao?

- Không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt, tiền bối.

Trên mặt Giang Thần mang theo nụ cười không tên.

- Chuyện này. . . Chuyện này. . . Tiểu hữu, là người sao?

- Là ta, Tào đại sư, sư phụ ta đã biết vấn đề của người ở chỗ nào. Ta còn định lần sau sẽ đến nói cho người biết, xem ra, người định không cần nữa rồi.

Giang Thần nói.

- Sao lại thế chứ! Sao lại thế chứ!

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho Tào Trình Hoa không biết làm gì, hắc vội vã nói:

- Ta có thể hỏi thăm được không, tại sao người lại đánh đồ đệ của ta?

Giang Thần lấy ra một viên Tụ khí đan, đưa tới rồi nói:

- Đây là Tụ khí đan mà đồ đệ người luyện chế, người xem một chút đi, xem nó có vấn đề gì.

Tào Trình Hoa nhận lấy, đánh giá trên dưới một phen. Hắc cho rằng đồ đệ mình đã luyện đan phạm sai, thế nhưng rất nhanh hắc đã nhú mày.

- Tiểu hữu, Tụ khí đan không có vấn đề a, trái lại rất thuần khiết.

Tiêu Hải ở bên cạnh hần ưỡn ngực, nói:

- Sư phụ, đây là chuyện đương nhiên rồi.

- Đương nhiên Linh đan không thành vấn đề, nhưng mà dược liệu dùng thì không hề giống.

Nghe vậy, sắc mặt của Tiêu Hải như tro tàn, Tào Trình Hoa sầm mặt lại, bóp nát linh đan, đặt ở chóp mũi ngửi một cái.

- Tại sao lại có. . .

Tào Trình Hoa phát hiện ra dược liệu dùng cho linh đan nhị phẩm, lông mày chậm rãi nhíu lại.

Giang Thần nói:

- Bởi vì trình độ luyện đan của đồ đệ người có vấn đề, dùng tài liệu như vậy để bảo đảm tỷ lệ thành công, người trả giá là Giang gia chúng ta. Trong hai năm qua đã lãng phí rất nhiều tài liệu tốt, lại còn không biết gì, thanh toán phí dụng đắt đỏ cho hần, Tào đại sư, người nói ta có nên đánh gãy hai tay hần hay không đây?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cứu Phụ Thân

- Người người người!

Tào Trình Hoa chỉ vào Tiêu Hải không biết nên nói cái gì cho phải, khuôn mặt vắn vẹo.

Nếu như việc này truyền đi, danh tiếng của hắn sẽ bị phá huỷ, sau này còn ai dám tìm hắn luyện đan cơ chứ?

Tiêu Hải hận không thể cho mình hai cái bạt tai, hắn không nghĩ tới bí mật của mình sẽ bị phát hiện, dù sao trước đó hắn bị đánh đập là bởi vì đùa giỡn Cao Nguyệt a.

Không nghĩ tới Giang Thần lại ra đòn từ chỗ này.

- Từ nay về sau, ngươi không còn là đồ đệ của ta nữa. Giữa chúng ta cũng không có bất kỳ liên quan gì nữa.

- Sư phụ!

Tiêu Hải gào lên một tiếng thê thảm, làm như vậy còn không bằng bảo hắn chết đi.

Tào Trình Hoa không để ý tới hắn mà hít sâu một hơi, nhìn về phía Giang Văn Thiên rồi nói:

- Giang phủ chủ, là ta quản giáo không nghiêm, tổn thất hai năm qua của phủ ta sẽ bồi thường toàn bộ.

- Không cần, không cần.

Giang Vãn Thiên nhìn thấy chuyện đột nhiên xoay chuyển tình thế, hẳn chỉ cảm thấy cuộc đời này lên voi xuống chó như vậy quả thực quá kích thích.

- Tào đại sư, người làm như vậy là không được a, đồ đệ người bị người ta đánh thành như vậy.

Xem tới đây, Quy Nhai rất không cao hứng nói.

- Sư phụ của hần là Linh đan sư lục phẩm!

Chỉ là không nghĩ tới, một câu nói nhẹ nhàng của Tào Trình Hoa lại làm cho Quy Nhai sợ đến mức suýt chút nữa từ trên đài té xuống, nàng kinh hô:

- Sao có thể có chuyện đó được chứ?

- Làm sao không thể? Đây là phỏng đoán bảo thủ của ta, có thể luyện chế ra linh đan thần phẩm trong nhất phẩm. Mà lại có tỷ lệ thành công cao như vậy thì trình độ ít nhất cũng đã đạt đến lục, thất phẩm.

- Cái này, cái này...

Quy Nhai không biết nên nói cái gì cho phải, trên trán tràn ngập mồ hôi.

Giang Thần bỗng nhiên nói:

- Tào đại sư, sư phụ ta đã nói rồi, vấn đề luyện đan của người xuất hiện ở chỗ hỏa hầu, lúc lửa lớn và lửa nhỏ giao nhau đã xảy ra sai lầm.

Nói tới chỗ này, hần dừng lại một chút, có chút cảnh giác liếc mắt nhìn đám người chung quanh, sau đó lại tiến đến bên tai của đối phương rồi nói

thăm một phen.

Tào Trình Hoa sững sốt một chút, tiếp theo lập tức mừng rỡ như điên, có chút kích động nói:

- Đúng vậy! Tại sao ta lại không nghĩ tới cơ chứ? Cảm ơn, cảm ơn!

Người ngoài không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Giang Thần đã khiến cho Tào Trình Hoa kích động và thất thố như vậy, bọn họ lập tức há hốc mồm.

Lần này Quy Nhai đã thật sự tin tưởng, thay đổi vẻ kiêu ngạo vừa nãy, nàng vội vàng hỏi:

- Như vậy, Giang phủ chủ, mới vừa rồi ta nói năng có chút hồ đồ, người không nên trách ta a.

- Thật sao? Vừa nãy không phải người uy hiếp ta rất hăng say hay sao?

Giang Thần cướp lời gia gia hỏi trước.

- Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm mà thôi.

- Ta nghe nói Tô Thiển kia đã xé rách hươu thư của ta?

Giang Thần lại nói.

- Đúng thế.

- Được, ngày hôm nay ta sẽ lại viết một phong. Người và đồ đệ của người tự mình đưa tới Tô phủ đi. Như vậy ta sẽ bỏ qua chuyện ngày hôm nay.

Giang Thần nói.

Thật tàn nhẫn!

Mặc dù Mộ Dung Phong và Lý Liệt của Vấn Kiếm môn không biết chuyện đã xảy ra, thế nhưng từ bên trong đoạn đối thoại vừa nãy đã biết được nguyên nhân Mạnh Phi kia đứng ra gây phiền phức. Hiện tại không chỉ có không thành công mà còn phải mang hưu thư về.

Có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của Tô Thiển sẽ ra sao.

- Không thành vấn đề.

Quy Nhai lên tiếng đồng ý, không để ý tới sắc mặt của Mạnh Phi rất là khó coi.

- Vậy chúng ta đi trước.

Quy Nhai kéo Mạnh Phi rời đi, Lưu Phi ở bên kia cũng mau mau đi theo.

- Không ngồi một chút nữa sao?

Giang Vấn Thiên cười hỏi.

- Không, không.

Quy Nhai cũng không quay đầu lại, đến rất đột nhiên, đi cũng vội vàng như vậy.

- Mạnh Phi, ta có nói để cho người đi chưa?

Giang Thần lạnh lùng nói.

Mạnh Phi đang muốn rời khỏi dừng lại, khuôn mặt dữ tợn xoay lại, nhìn về phía hắn.

Quy Nhai có chút mơ hồ, không hiểu lại xảy ra chuyện gì. Cuối cùng vẫn là đồ đệ Lưu Phỉ nói cho nàng biết nguyên nhân.

- Còn không mau đi xin lỗi!

Quy Nhai quát lên.

Sau đó, Mạnh Phi đi tới trước người Cao Nguyệt, đang định mở miệng nói.

- Không cần, lời xin lỗi của người không đáng giá một đồng.

Cao Nguyệt lạnh lùng đánh gãy lời mà hắn muốn nói.

Chợt, mọi người nhìn thấy ba người sư đồ Quy Nhai im lặng không lên tiếng, lặng lẽ rời đi.

Nguồn: .ir.e.ad..vn- Ha ha ha.

Giang Vãn Thiên cười lớn một tiếng, tâm tình rất là sảng khoái. Sau đó lại mời Tào Trình Hoa ngồi xuống, mình thì trở lại trên chủ vị.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Giang Thiên Hùng, nói:

- Lão nhị, ngươi nên thu tay lại.

- Phụ thân?

Giang Thiên Hùng chưa kịp phản ứng.

- Sau khi Giang Thần kết thúc đông sơn thì ngươi nên thu tay lại.

Giang Thiên Hùng bừng tỉnh, khuôn mặt chăm chú, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Giang Vãn Thiên tiếp tục nói:

- Một gia tộc muốn truyền thừa tiếp không thể làm xằng làm bậy. Chỉ cần Giang Thần không phải là phế nhân hoàn toàn, như vậy dù cho không bằng Giang Phong thì cũng phải kế thừa Giang gia.

- Quả thực ta đã nghĩ tới để Tây viện người lên nắm quyền. Thế nhưng nếu làm như vậy, mạch Đông viện phải làm sao đây? Nếu như Giang Thần vẫn là phế nhân, ta sẽ không có ý kiến, nhưng con cháu của nó thì thế nào? Đó sẽ là mầm tai hoạ ẩn giấu trong Giang gia ta.

- Dùng sự hiểu biết của ta đối với người, nhất định người sẽ quyết tâm nhờ cớ tận gốc.

- Nhưng mà, cùng tộc tương tàn, Giang gia sẽ không thể ngừng tụ thành một nguồn lực lượng. Từ đó sẽ từ từ suy sụp.

Đạo lý này rất nông cạn, kỳ thực Giang Thiên Hùng phải biết từ sớm mới đúng. Thế bởi vì trong lòng có tham niệm, cho nên một lòng muốn hoàn thành một mục tiêu nào đó, vì vậy mới lơ là điểm ấy.

Ngày hôm nay bởi vì mấy câu nói của Giang Vãn Thiên hần đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

- Phụ thân, hài nhi làm vậy chỉ vì Nam phong lĩnh, nếu như đứa nhỏ Giang Thần này có biểu hiện ưu tú như vậy. Như vậy sẽ để hần tiếp tục, ngày mai con sẽ trả lại tất cả sản nghiệp của Đông viện trở về.

Giang Thiên Hùng nói.

- Hừ, còn phải cho Đông viện đủ nhân lực.

Giang Vãn Thiên thoả mãn gật gật đầu.

- Được rồi.

...

- Ồ? Xem ra gia hỏa Tô gia kia cũng đã chạy rồi a?

Phạm Đồ nhìn quanh, thấy Tô Quần kia cũng biến mất, hần lập tức mừng rỡ nói.

- Tô gia?

Giang Thần không biết bọn họ có phải người đến, chỉ có điều hần cũng không để ở trong lòng.

- Thần nhi, gia gia con bảo sau khi kết thúc con tới thư phòng gặp người.

Cao Nguyệt chậm rãi bước tới, trên mặt hiện lên vẻ tự hào về nhi tử của mình, dường như nụ cười mãi mãi không biết mất ở trên mặt của nàng vậy.

Bỗng nhiên, ánh mắt của nàng tối sầm lại.

Giang Thần biết mẫu thân đang suy nghĩ nếu như lúc này phụ thân hần có mặt ở đây thì thật là tốt.

...

Sau khi ngũ yển kết thúc, Giang Thần đi tới thư phòng của Giang Vãn Thiên.

Mở cửa ra thì đã nhìn thấy Giang Vãn Thiên quay lưng lại với hần, nói:

- Con có muốn cứu phụ thân mình không?

- Vâng.

- Con có biết Hắc Long thành mạnh mẽ ra sao không? Biết tâm tư trả thù của con sẽ mang đến cho Giang gia tai ương ngập đầu hay không?

Giang Vãn Thiên xoay người lại, vẻ mặt lạnh lùng như sương, lạnh lùng nhìn hẳn.

- Con vẫn sẽ đi cứu phụ nhân như cũ.

Giang Thần nói.

- Con phải biết rằng Ninh thị so với chúng ta còn mạnh hơn gấp trăm lần, Hắc Long thành so với Thập vạn đại sơn cũng cường đại hơn. Chứ đừng nói chi là Nam phong lĩnh.

Sắc mặt của Giang Vãn Thiên càng ngày càng lạnh.

- Biết.

- Vậy con còn muốn cứu hay không?

- Phải cứu!

Giang Thần hít sâu một hơi, nói:

- Con thề phải giết về Hắc Long thành, cứu phụ thân ra, bất kể phải bỏ ra cái giá gì cũng vậy.

- Được!

Giang Vãn Thiên đột nhiên cười to, nói:

- Nếu như con nói không cứu, ta sẽ tát cho con tỉnh ra. Thế nhưng xem ra bây giờ đã không cần nữa.

- Một nam nhi, huyết tính là thứ quan trọng nhất.

Kỳ thực Giang Thần đã sớm đoán ra được, từ việc đổi họ trước đó là có thể nhìn ra tác phong của gia gia mình.

- Thế nhưng, báo thù không thể gấp nhất thời. Con cần phải từ từ trưởng thành, ẩn giấu phong mang của chính mình. Người Vãn Kiếm môn muốn thu con làm đệ tử, nhưng ta không hy vọng con đi, bởi vì như vậy chẳng khác nào sẽ truyền ra một tin tức tới cho Hắc Long thành.

- Con biết.

Sau đó, Giang Thần từ chối Mộ Dung Phong và Lý Liệt của Vãn Kiếm môn. Nói trong nhà chỉ còn lại một mình mẫu thân, hẳn không đành lòng rời đi.

Mộ Dung Phong và Lý Liệt chỉ là đệ tử Vãn Kiếm môn, vì lẽ đó không thể bắt buộc được hẳn, chẳng qua hai người chỉ cảm thấy tiếc hận mà thôi.

Cuối cùng, bọn họ nói cho Giang Thần biết, nếu như đổi ý thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi tới Vãn Kiếm môn tìm bọn họ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trường Hồng Kiếm Pháp

Năm nay đối với Giang gia, đặc biệt là Đông viện mà nói, là một năm rất là đặc sắc.

Biểu hiện của Giang Thần làm cho tất cả mọi người yên lòng, thậm chí là người của Tây viện cũng vậy.

Dù sao người thông minh đều biết đấu tranh giữa các viện sẽ làm ảnh hưởng đến thực lực tổng hợp của Giang gia, cho nên nếu cứ tranh cường háo thắng sẽ không tốt.

Chỉ có điều. Cho dù Giang Vãn Thiên không cho Giang Thần gia nhập Vãn Kiếm môn, thế nhưng Hắc Long thành vẫn biết tin tức có liên quan tới Giang Thần.

Bí mật của Thập vạn đại sơn, vốn Hắc Long thành không có hứng thú biết, bọn họ cố ý quan tâm tới Nam phong lĩnh.

Dù sao chuyện mà bọn họ làm cũng không được vẻ vang, Hắc Long thành có thể phát triển được tới ngày hôm nay, tất nhiên cũng có chút thủ đoạn đề phòng nguy cơ từ lúc nó chưa xảy ra.

Hắc Long thành, đại viện Ninh phủ.

Một phụ nhân xinh đẹp, chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi đang ngồi ở bên cạnh chậu than, người mặc cái quần màu đỏ, trên đầu cắm đầy đồ trang sức.

Nàng lười biếng nằm ở bên trên ghế dựa mềm, nhưng vẫn tao nhã thong dong như cũ, trang trọng mà lại không mất đi vẻ trang nhã.

- Tự nguyên cảnh sơ kỳ nhập môn, năm giữ kiếm điểm, có được tư cách gia nhập Vãn Kiếm môn?

Mỹ phụ nỉ non, lại lơ đãng hỏi:

- Vậy hẳn có đi tới Vãn Kiếm môn không?

- Không.

Một âm thanh mạnh mẽ nhưng già nua từ chỗ âm u trong phòng truyền đến.

Mỹ phụ cười lạnh một tiếng, nói:

- Xem ra việc chiêu thu đệ tử Vãn Kiếm môn vẫn có yêu cầu nghiêm ngặt trước sau như một, không phải là một hai tên đệ tử là có thể quyết định được.

- Phu nhân, có cần hay không. . .

Một lão ma ma từ trong bóng tối đi ra.

- Nếu như trực tiếp động thủ, đợi tới khi Thiên Phong đạo nhân trở về, tuyệt đối sẽ là một xung kích cực lớn đối với Ninh phủ chúng ta, cũng không thể làm như vậy! Nhưng có thể mượn đao giết người. Ta nghe nói trong Thập vạn đại sơn có rất nhiều thế lực mắt nhìn chăm chăm vào Nam phong lĩnh a?

Lão ma ma này nói:

- Đúng, bởi vì mười mấy năm qua Nam phong lĩnh đã phát triển quá nhanh, tất cả đều là bởi vì Phong Lý Kiếm. Hiện giờ hẳn không có mặt, các

thế lực khác đang rục rịch. Chỉ có điều bị vướng bởi dư uy của Phong Lý Kiếm, cho nên không dám làm xằng làm bậy.

- Rất tốt, người đi truyền ra một tin tức. Nói Thiên Phong đạo nhân đã chết trận ở chiến trường Thiên vực. Mà Phong Lý Kiếm bị chém chết ở dưới Hắc Long uyên.

- Phu nhân cao minh, đến lúc đó, coi như Thiên Phong đạo nhân thật sự tìm đến, nhìn thấy Phong Lý Kiếm không chết thì cũng không phát tác được.

Mỹ phụ gật gù, nói:

- Nhi tử của ta đã sớm dựa vào Thần mạch để một bước lên trời, không cần phải để ý tới những nhân vật nhỏ này. Chỉ có điều, vẫn phải đề phòng những chuyện chưa xảy ra a.

...

Bạch Thủy thành, Tô Thiển mang theo tâm tình sung sướng đón một năm mới.

Đêm hôm trước, phụ thân đã nói cho nàng biết, sẽ sắp xếp cho nàng đi tới danh môn chính phái bên ngoài Thập vạn đại sơn để báỉ sư học nghệ.

Tô Thiển từ nhỏ đã hướng về thế giới bên ngoài nghe được tin tức này lập tức hưng phấn không thôi, bởi vì đây là cơ hội vô cùng hiếm có.

Đại đa số mọi người đều ở trong lĩnh, dù cho là có Thương Nam học phủ tiếng lừng lẫy ở bên ngoài thì cũng không đủ tư cách để đặt lên mặt bàn.

Nàng rất vui mừng khi kích thích ra tiềm năng của mình ở trên nghi thức khai mạch, có được tư cách đi lên sân khấu rộng lớn hơn.

Hiện tại, nàng đang chờ Mạnh Phi mang tin tức tốt về, triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Giang Thần. Sau đó, khi nàng lang bạt ở bên ngoài cũng sẽ không bị người ta nói có hôn phu ở trong núi, hoặc là đã từng bị người ta viết hưu thư.

Mạnh Phi cũng không hề thất ước, đang cẩn thận đi tới Tô phủ.

Tô Thiển vui vẻ đi tới trước mặt Mạnh Phi, lộ ra hàm răng trắng nõn mà chỉnh tề, nàng cười nói:

- Mạnh đại ca, huynh đã mang giấy từ hôn về rồi sao?

Không đợi Mạnh Phi trả lời, nàng lại nói:

- Nhất định Mạnh Phi ca đã khiến cho Giang Thần kia nằm sấp, có đúng không?

Mạnh Phi không nói gì, vẻ mặt cực kỳ quái dị. Hắn do dự một hồi, cầm phong thư trong tay đưa cho nàng.

- Là nó đây sao?

Tô Thiển kích động tiếp nhận phong thư, mở ra xem. Đột nhiên cả người đại ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, có chút chần chờ nói:

- Mạnh Phi, chuyện gì thế này?

Lần đầu tiên ngữ khí của nàng ác liệt như vậy.

- Nàng đừng hỏi!

Mạnh Phi cắn răng, nếu không phải là mệnh lệnh của sư phụ thì chắc chắn hắn sẽ không tự mình tới.

.Truyện được dịch trực tiếp. tại iREAD..- Mặc kệ, ta sắp đi tới tỉnh Thương Uyên, gia nhập những môn phái khiến cho Nam phong lĩnh hít khói kia.

Tô Thiển vò hừu thư thành một cục, lần này nàng cũng không có xé nát nó.

- Nàng muốn đi tỉnh Thương Uyên?

Mạnh Phi rất là bất ngờ hỏi.

- Đúng vậy, nơi đó có Tử Tiêu sơn trang, Càn Khôn Bang, Chân Không Giáo. Không chừng còn có thể gia nhập Vãn Kiếm môn a?

Tô Thiển ưỡn ngực, liên tiếp nói ra mấy cái tên như sấm đánh bên tai với những người ở trong núi như nàng.

Mạnh Phi nghe được cái tên cuối cùng, vẻ kinh dị trên mặt càng đậm, hần nói:

- Nàng cũng muốn đi tới Vãn Kiếm môn?

- Cũng? Thập vạn đại sơn này còn có ai có thể đi cơ chứ?

Tô Thiển không biết rõ, lúc bản thân nàng nói tới Vãn Kiếm môn cũng không phải quá là tự tin.

Mạnh Phi nhìn nàng một cái, cười khố nói:

- Giang Thần đã thu được tư cách đệ tử của Vãn Kiếm môn.

Lời này vừa nói ra, Tô Thiển ngây người như phỗng, sự cao hứng trong mấy ngày qua đã biến mất không còn tăm hơi.

Người cùng có phản ứng như Tô Thiển cũng không có ít, khi biết chuyện đã xảy ra ở trên ngũ yển trong Giang phủ. Bọn họ đã ý thức được Giang Thần đã có thực lực đáng sợ, là một ngôi sao mới sáng chói.

...

Giang Thần không có kiêu ngạo tự mãn, trái lại mỗi ngày đều luyện kiếm, từng bước một củng cố vững chắc kiếm điểm.

Điều này làm cho Cao Nguyệt có chút yên lòng, dùng thời gian mỗi một ngày để luyện kiếm, cảnh giới sẽ trì trệ không tiến.

Chỉ có điều điểm quý giá của thiên tài võ học thể hiện ở đây.

Giữa võ học và cảnh giới, đại đa số người sẽ chọn thứ sau.

Trình độ võ học cao đến đâu, không có lực lượng cảnh giới thì cũng sẽ bị coi là trò mèo.

Ngược lại, không có trình độ võ học, cảnh giới tăng lên mà vẫn như cũ có thể nắm giữ được lực lượng chí cao.

Thiên tài võ học có thể có được hai thứ khiến cho mọi người đều muốn.

Giang Thần không muốn tự biên tự diễn, nhưng hiện tại tâm tư của hắn đều đặt ở việc tăng tiến cảnh giới về kiếm.

Nguyên nhân là cảnh giới về kiếm nhất định phải đi cảm ngộ, cảnh giới bình thường thì có thể thông qua một ít kỳ ngộ để đột phá.

Quan trọng nhất chính là, một bộ hệ thống cảnh giới cũng có cực hạn, sau khi tất cả mọi người vẫn đỉnh cực hạn thì tầm quan trọng của võ học sẽ được thể hiện ra.

Vừa mới bắt đầu đã củng cố tốt cơ sở thì mới có thể dựng lên cái lâu cao vạn trượng.

Giang Thần nắm giữ kiếm điểm bắt đầu cướp đoạt kiếm pháp ở trong ký ức. Thế nhưng tạm thời vẫn không thể trực tiếp mang ra để tu luyện.

Chỉ có điều hắn có thể chọn ra một môn kiếm pháp để khổ luyện, thuận tiện làm cho kiếm ý tăng lên.

Nắm giữ kiếm điểm đã khiến cho hắn tiến vào ngưỡng cửa của kiếm cảnh, sau đó còn có kiếm ý và kiếm đạo.

Sau khi có kiếm điểm sẽ phải sáng tạo ra kiếm ý của chính mình, lại phát triển nó trở thành một đại đạo võ học.

Giang Thần chọn một môn: Trường Hồng kiếm pháp, muốn tu luyện, cần nắm giữ kiếm ý thì mới có thể hiểu rõ kiếm chiêu trong đó được.

Mỗi ngày Giang Thần đều đang suy nghĩ tới ba thức đầu để tăng cường kiếm cảnh của chính mình.

Ba thức này chia ra làm:

Thức thứ nhất: Nhất kiếm tam thức.

Thức thứ hai: Hỏa Vân mãn thiên.

Thức thứ ba: Hồ Trạng hồng nghê.

Cả ngày trôi qua, Giang Thần mệt tới mức đầu đầy mồ hôi, trong lòng thầm nói:

- Kiếm pháp cao thâm quả nhiên không thể dễ dàng nắm giữ được như vậy.

- Ta phải phát huy ra ưu thế của mình!

Giang Thần quyết định đi rèn luyện, khi hấn tiến bộ nhanh nhất là ở trong thực chiến.

Không phải là đi rèn luyện ở hậu sơn, mà là đi tới Thập vạn đại sơn, nơi đó mới là nơi nguy hiểm chân chính.

Nếu không, các Phong hành vệ trong phủ cũng không dám thoải mái buông tay buông chân và động kiếm với hấn.

Biết Giang Thần muốn đi xa, ban đầu Cao Nguyệt cũng không đồng ý, lo lắng Giang Thần xảy ra chuyện.

Giang Vãn Thiên cũng như vậy, sau đó nhất định phải bắt Giang Thần mang theo hộ vệ thì mới đồng ý.

Hiện tại Giang Thần đã được Giang Vãn Thiên coi trọng rất cao. Cho nên người bảo vệ an toàn của hấn chính là Phong Vân nhị vệ trong phủ, thực lực của hai người đã là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ.

- Nếu như có hộ vệ bảo vệ ở trong bóng tối, cho dù là ở trước mặt tử vong cũng sẽ không xảy ra chuyện. Sẽ làm ảnh hưởng tới việc phát huy, chỉ có điều so với trong phủ còn tốt hơn một chút.

Nghĩ như vậy, Giang Thần mang theo Phong Vân nhị vệ rời Nam phong lĩnh, tiến vào Thập vạn đại sơn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hoàng Kim Chi Huyết

Thập vạn đại sơn rất lớn, phân chia thế lực hết sức hỗn loạn, khu vực nguy hiểm nhất có bộ lạc nguyên thủy, không nói bất kỳ đạo nghĩa và quy củ gì cả. Chỉ cần nhìn thấy người ngoài là sẽ giết.

Chứ đừng nói chi là những mãnh thú bên trong ngọn núi lớn kia, thậm chí ở sâu trong núi lớn còn có yêu thú và hung thú tồn tại.

Đây cũng là nguyên nhân làm cho Giang phủ không dễ dàng đồng ý cho Giang Thần rèn luyện.

Liễu lâm hà là dòng sông dài nhất trong Thập vạn đại sơn, chảy ra núi lớn các nơi, nhánh sông hẹp nhất cũng có năm thước, nước sâu chỉ tới mắt cá chân của người thường.

Chỉ là rộng nhất lại có mấy trăm thước, hình thành một cái thác nước hình thang có diện tích cực lớn.

Giang Thần ngồi xổm ở bên cạnh dòng sông, đặt cái bình sắt vào bên trong nước, sau khi đầy lại đưa lên trên miệng.

Đây là ngày thứ năm sau khi hẩn rời khỏi Giang phủ, cách Nam phong lĩnh đã được một khoảng cách khá xa.

Trong nháy mắt khi hẩn đứng dậy, đột nhiên có tiếng xé gió vang lên, một mũi tên rơi vào bên chân hẩn. Bắn vào trong bùn đất cứng rắn, đuôi tên vẫn đang liên tục run run.

Giang Thần ngẩn ra, hần lập tức nhìn thấy một chiếc thuyền từ trên thượng lưu nhanh chóng trôi qua, trên thuyền có vài người đang cầm cung tên trong tay.

- Dừng lại! Mau dừng lại, đó không phải là người của Lôi tộc, là Thần thiếu gia!

Trong lúc Giang Thần đang định phản kích thì trên thuyền vang lên một đạo thanh âm quen thuộc ở trong ký ức của hần.

- Người của Giang phủ?

Giang Thần nhận ra cái thuyền kia là của Giang phủ, người trên thuyền còn vẫy vẫy tay với hần, ra hiệu đi tới.

Giang Thần do dự một lúc, dọc theo dòng sông đi được mười mấy phút. Lúc này hần nhìn thấy chiếc thuyền kia ngừng ở bên cạnh nham thạch, người trên thuyền đã lên bờ chờ hần.

- Thần thiếu gia, người không thể đi lên trên người. Lúc này đám người Lôi tộc đều điên rồi!

Người nhận ra Giang Thần là một vị nam tử chừng bốn mươi tuổi. Nếu hần nhớ không sai thì người này gọi là Lê trí thúc, lúc này rất là tiêu tụy, vừa nhìn đã biết hần đã đợi một quãng thời gian rất dài ở trong rừng.

Giang Thần chú ý tới trên thân thuyền có cắm đầy mũi tên, những người khác thì dường như đã trải qua một trận ác chiến, còn có một người đang kêu thảm thiết.

Hần đi tới. Vừa nhìn thì đã phát hiện ra chân trái của tên đáng thương kia hầu như đã đứt rời.

- Giẫm phải cạm bẫy của Lôi tộc.

Lê thúc không đành lòng lắc đầu nói.

Giang Thần nhảy lên thuyền, an ủi tên này, lại nói:

- Cố gắng nhẫn nhịn một chút, ta có thể nổi chân giúp người.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người khác, Giang Thần trị liệu một phen với chân của đối phương, làm cho đối phương không phát ra tiếng kêu thê thảm nữa.

Sau đó, Giang Thần lại hỏi hần:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Thần thiếu gia, chúng ta vốn đang săn bắn thượng lưu, xử lý bì thảo, rỗng rã mấy chục năm. Kết quả lại bị đám Lô tộc khốn kiếp kia đến cướp.

- Đã có mười mấy huynh đệ chết, thật vất vả chúng ta mới chạy tới đây được.

- Những người man rợ này đều điên rồi.

Người ở trên thuyền mồm năm miệng mười, thuật lại cảnh ác chiến vừa nãy.

Có một vị hán tử trung niên đi tới trước mặt Giang Thần, vẻ mặt kinh hoàng, có chút bất an nói:

- Thần thiếu gia, ta cho rằng ngươi là người của Lô tộc, thực sự là đáng chết!

Hần chính là người vừa nãy suýt chút nữa đã bắn trúng Giang Thần.

- Thần thiếu gia, nhi nữ của hần bị bắt, người tha thứ cho hần đi.

Lê thúc nói chuyện giúp hần.

- Nhi nữ?

Giang Thần biết đội ngũ săn bắn trong phủ đều là hảo thủ trong núi, rất ít khi có nữ nhân.

- Đúng vậy, lột da và đóng gói đều cần nhân thủ, vì lẽ đó hẳn mới mang nhi nữ tới, kết quả bị người của Lôi tộc coi trọng.

Lê thúc bất đắc dĩ nói.

Giang Thần rất rõ ràng nữ nhân bị Lôi tộc bắt đi sẽ có kết cục gì, hẳn hỏi:

- Cách lúc xảy ra chuyện đã là bao lâu rồi?

- Việc xảy ra từ sáng sớm ngày hôm nay.

Giang Thần nhìn bầu trời một chút, lúc này vừa mới qua giữa trưa, vẫn còn có một tia hi vọng.

- Ta đi cứu người.

- Không thể! Thiếu gia chỉ có một người làm sao có thể làm được chứ ?

Lê thúc sợ hết hồn, ở trong mắt hẳn, Giang Thần vẫn còn là một đứa trẻ còn chưa lớn lên.

- Đúng vậy, tài bắn cung của người Lôi tộc rất là tốt.

- Không nên vọng động!

Người ở trên thuyền vội vã ngăn cản, chỉ lo Giang Thần làm chuyện điên rồ.

.Truyện được dịch tại iREAD.vn...- Đừng lo, các người cứ trở lại bầm báo chuyện này, đề phòng Lôi tộc.

Giang Thần không có nghe vào tai, ý đi của hắn đã quyết.

Thập vạn đại sơn có lịch sử rất lâu đời, cũng không phải vừa mới bắt đầu thì Giang phủ và những thế lực khác đã sinh sống ở đây, mà là dần dần bám trụ, sinh sống ở nơi này.

Trước đó, bên trong ngọn núi lớn có bộ lạc nguyên thủy, tàn bạo khát máu, gặp người là giết.

Lôi tộc chính là một trong số đó.

Đã từng có thế lực trong núi thử định ra thỏa thuận với bộ lạc nguyên thủy, tuân thủ quy củ của nhau.

Ban đầu thì còn tốt, thế nhưng chỉ cần có một chút ngoài ý muốn thì những người man rợ này sẽ không để ý tới tất cả mà đi cướp giết tài nguyên.

Dựa theo lời giải thích của đại đa số người, bọn họ là người man rợ, tuân thủ truyền thống cắt đầu người xuống, uống máu tanh.

Lôi tộc tập kích đội ngũ của Giang phủ ở trên địa bàn không thuộc về mình, cướp giết da thú, là xâm lấn và khai chiến một cách trần trụi.

Giang Thần xác định mục tiêu của mình, lại dựa theo phương hướng Lê thúc nói chạy đi.

Đi tới thủy lâm đã gần tới hoàng hôn, cũng còn may người của Lôi tộc còn chưa rời đi.

Thủy lâm vốn là một mảnh rừng rậm bình thường, sau đó bởi vì địa thế cho nên nước sông rót vào, làm cho rừng rậm và dòng sông hợp làm

một thể.

Giang Thần ngồi xổm ở bên trong nước suối, chú ý tới vài chỗ lửa trại ở bờ phía bên kia, những thi thể bị thiêu đốt đều là người của Giang phủ.

Lôi tộc còn đang ở lại quét dọn chiến trường!

Một tên nam nhân Lôi tộc lưng còng da thú đã dùng vải dầu để gói kỹ, chuẩn bị rời đi, ngoài miệng còn phát ra tiếng hừ hừ hưng phấn.

Lôi tộc biết rất ít về chuyện tu hành, công pháp và võ kỹ đều rất lạc hậu, vì lẽ đó thực lực tổng hợp không mạnh. Chỉ có điều tài bắn cung của bọn họ lại rất mạnh.

Giang Thần không dám dễ dàng bại lộ thân thể ra ở ngay trước mắt bọn họ, hẩn quan sát chung quanh, tìm kiếm hình bóng của thiếu nữ.

Rất nhanh, hẩn đã nhìn thấy một thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, bị trói giống như là chiến lợi phẩm ở trong tầm mắt.

Từ tình huống hiện tại xem ra, thiếu nữ này còn chưa phải chịu xâm phạm, chỉ là đã bị dọa cho phát sợ.

Đột nhiên, một tên thanh niên Lôi tộc mang theo hai tên tráng hán Lôi tộc đi tới bên người thiếu nữ, một tên tráng hán trong đó vác thiếu nữ lên trên vai, đi vào trong rừng rậm.

Những người Lôi tộc khác phát ra tiếng kêu ước ao chỉ nam nhân mới hiểu về phía người thanh niên kia.

Tên thanh niên đắc ý cười, không thể chờ đợi được nữa mà nhấc nhấc quần lên.

Giang Thần tìm cơ hội, lặng lẽ đi theo sau.

Hắn từ một mặt khác đi vào bên trong rừng cây, hai tráng hán khôi ngô của Lôi tộc bảo vệ ở trước hai bên trái phải của một thân cây.

Hai tay thiếu nữ này bị trói ở trên cây, quay lưng về phía thanh niên Lôi tộc.

Thanh niên này đã cởi quần của thiếu nữ, bắp đùi trắng toát hiện ra.

Giang Thần trốn trong bóng tối đi tới gần, ngay trong nháy mắt khi thanh niên kia vừa cởi quần ra thì hắn đột nhiên nhảy ra ngoài.

Thanh niên này bị quần làm ảnh hưởng, cho nên hành động bất tiện, bị một kiếm của Giang Thần đâm vào hậu tâm.

- Ô!

Hai tráng hán Lôi tộc xoay người lại, nhìn thấy mũi kiếm nhuộm máu trên ngực của thanh niên, hai người bọn hắn bi phần kêu to.

Giang Thần nhanh chóng cởi trói cho thiếu nữ, lôi nàng chạy trốn.

Không nghĩ tới hai tráng hán Lôi tộc kia lại không đuổi theo mà ngồi xổm ở bên người tên thanh niên kia rồi gào khóc.

- Hắn là nhi tử của tộc trưởng Lôi tộc.

Trong lòng thiếu nữ vẫn còn sợ hãi, nàng nhỏ giọng nói một câu.

Tiếp theo nàng dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua Giang Thần, nói:

- Người là Thần thiếu gia?

Giang Thần không trả lời, trong lòng trầm xuống, những người man rợ này chú trọng truyền thừa, cho rằng nhất mạch tộc trưởng nắm giữ hoàng

kim chi huyết.

Hiện tại Giang Thần lại giết chết người có hoàng kim chi huyết.

Người Lôi tộc tuyệt đối sẽ không chết không thôi!

Ô ô ô!

Một tên tráng hán lấy kèn lệnh ra, đặt ở bên mép rồi thổi.

Chợt, hai tên tráng hán đằng đằng sát khí đi về phía hắn, trong mắt của bọn họ có lửa giận đang thiêu đốt.

Hai người đều là cao thủ Tụ nguyên cảnh sơ kỳ viên mãn, một người cầm đại đao, trong tay một người cầm búa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nhất Kiếm Tam Thức

Nếu như Giang Thần mang theo thiếu nữ thì tuyệt đối sẽ không chạy thoát được. Hắn biết mình không thể bị bắt lại, nếu không chờ đến lúc người Lôi tộc bên ngoài bọc đánh vào, như vậy hắn sẽ không còn đường sống nào nữa.

Hắn nổi lên sát tâm, đồng thời muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất giết chết hai người này.

Trước đó hắn đã đánh bại Giang Phong và Mạnh Phi sơ kỳ đỉnh cao, cho nên hắn cho rằng muốn giết hai người Lôi tộc này cũng sẽ rất dễ.

Chỉ có điều, mới vừa ra tay thì hắn đã cảm thấy áp lực vô cùng vô tận cuộn cuộn kéo tới.

Không chỉ bởi vì lấy một địch hai, mà là kinh nghiệm chiến đấu của hai người này rất phong phú, không phải là thứ mà người trẻ tuổi như Mạnh Phi hoặc là Giang Phong có thể so sánh được.

Bọn họ không có võ học hoa lệ, thế nhưng dựa vào kinh nghiệm lại có thể ra tay trí mạng và sắc bén.

Trong nháy mắt Giang Thần đã rơi xuống thế hạ phong, kiếm thức có chút chật vật.

Búa trong tay một người chính là khai sơn phủ, so với kiếm còn dài hơn, là thứ hạn chế to lớn nhất đối với Giang Thần, chiêu thức đơn giản, đều là kiến thức cơ bản như: Bổng, chém, chặt...

Kém xa kiếm pháp tinh diệu khó lường của Giang Thần, thế nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

- Nghe đồn Thiên vực đao cuồng bá một vị sư phụ không có tên, vị sư phụ không có tên này không dạy hắc bất kỳ đao chiêu nào mà chỉ bảo hắc bổ củi, bổ ròng rã mười năm đã lĩnh ngộ ra đao đạo vô thượng, xem ra đao lý chính là như vậy a.

Giang Thần tránh né, không muốn hắc tử dùng đao kia chém ra một đao, đao kính kinh người, nếu như né tránh muộn, rất có thể người sẽ bị chặt đứt ngang thân.

- Trốn?

Trong lúc bước ngoặt sinh tử, trong lòng Giang Thần có chút rối loạn.

- Đáng hận, lúc trong nhà sắp xếp Phong Vân nhị vệ thì ta dùng mọi cách không muốn. Kết quả lần thứ nhất ra tay đã như vậy. Sau này về nhất định sẽ bị cười chê!

Giang Thần cắn răng một cái, hắc cũng bị kích thích huyết tính. Cho nên cũng không tiếp tục né tránh và tính toán nữa, hắc muốn đổi bị động thành chủ động.

Kết quả đã đưa đến hiệu quả, hai nam nhân Lôi tộc không nhìn thấu được kiếm pháp hoa lệ của hắc.

Trong lúc ác chiến, Giang Thần chú ý tới bên ngoài rừng rậm có không ít thân ảnh xuất hiện.

Lúc này, Giang Thần phát hiện ra mình hít thở càng ngày càng gấp nhanh hơn, tim đập trở nên không giống như bình thường. Sau đó cả người toả ra nhiệt, dường như kinh mạch cũng bị hòa tan.

Loại cảm giác này Giang Thần rất quen thuộc, lần trước khi Thần mạch khôi phục cũng chính là như vậy!

Đạo Thần mạch thứ hai đang thức tỉnh!

Điều đó cũng có ý nghĩa: uy lực Thái Cực hoàn của Giang Thần sẽ càng thêm kinh người.

- Rống!

Dường như cảnh giới của Giang Thần mạnh mẽ tăng lên một đoạn dài, hắc ám ra một kiếm, uy năng xoắn ốc đáng sợ trực tiếp chọc ra một lỗ thủng trên búa và ngực của nam nhân cầm búa kia.

Người kia nhìn về phía lưỡi búa của mình, tiếp theo không dám tin tưởng sờ vào bộ ngực của mình, nơi đó cũng có một cái lỗ máu đã bị phá tan.

- A!

Đồng bạn chết khiến cho nam nhân cầm đao nổi giận, giống như là phát điên chém tới.

Chỉ có điều kẻ hờ càng nhiều thì Giang Thần lại càng dễ dàng dùng một kiếm chém đầu của hắc xuống.

- Ồ?

Trên cây to, Phong Vân nhị vệ đứng trên cành cây, bọn họ đang dự định ra tay, thế nhưng không nghĩ tới chiến đấu hóa ra lại kết thúc một cách như vậy.

- Vào lúc này cảnh giới lại tăng lên, quả thật làm cho người ta bất ngờ a.

- Đây chính là rèn luyện mị lực đó.

Thứ mà đạo Thần mạch thứ hai mang đến chính là cảnh giới đạt đến sơ kỳ viên mãn!

Giang Thần thở hổn hển, có chút kiệt lực. Lúc này hắn đã có thể nghe được tiếng kêu kì quái của người Lô tộc, cho nên hắn phải mau chóng mang theo thiếu nữ rời đi.

Chỉ có điều chiến đấu vừa rồi đã làm lỡ quá nhiều thời gian, thêm nữa địa thế một mặt khác của rừng rậm là ở chỗ trũng, đâu đâu cũng có nước. Nếu như đặt chân thì sẽ tạo ra âm thanh rất lớn.

Giang Thần còn chưa mang thiếu nữ chạy ra được bao xa thì đã bị người của Lô tộc đuổi theo, thứ xuất hiện đầu tiên chính là những mũi tên.

Chỉ có điều có người kêu gào vài tiếng, người Lô tộc lập tức thu hồi cung tên lại.

Cùng lúc đó, ở bên trong rừng rậm cách đó không xa, vừa vặn có hai người đi qua.

- Ồ?

Một người trong đó là Kim Khiết, nàng nhìn thấy Giang Thần bị Lô tộc vây quanh, trong lòng rất là kinh ngạc.

Thì ra sau khi bị Giang Thần đánh bại, nàng rất không cam tâm, cho nên mới tiến vào Thập vạn đại sơn rèn luyện, lão giả đi theo phía sau nàng là hộ vệ của nàng.

Vừa mới bắt đầu nàng còn không xác định được đó là Giang Thần, sau khi đến gần mới nhận ra.

Một tên Lôi tộc xuất hiện ở trước mặt nàng, cho rằng nàng là đồng bọn của Giang Thần, cho nên lập tức ra tay không chút lưu tình.

- Cút!

Truyện được biên tập tại.. iread.vn..Lão giả kia vỗ một chưởng tới, cách không đánh bay người Lôi tộc này, sinh cơ của đối phương cũng bị một chưởng này đánh nát.

Từ đầu đến cuối Kim Khiết đều không có để ý, vẻ mặt nàng rất là hưng phấn, đặc biệt là sau khi xác định Giang Thần không còn đường nào có thể trốn.

Không nghĩ, lão giả kia liếc mắt lên trên hai cái cây trong khu vực này một cái, nói:

- Tiểu thư, hắn có người bảo vệ trong bóng tối, sẽ không chết.

Kim Khiết nghe xong vô cùng thất vọng, muốn rời khỏi. Chỉ có điều bước chân bước ra lại ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia độc ác.

- Ta nói, người có thể ngăn cản được hộ vệ của hắn hay không?

- Ý của tiểu thư là làm cho hắn chết sao?

Lão giả này hỏi, đối với chữ chết không có bất kỳ cấm kỵ nào cả, khi nói tới rất là hời hợt.

- Không có a, ta chỉ muốn làm cho hắn khắc sâu ký ức về lần rèn luyện này. Nếu như chết, cũng là tài nghệ của mình không bằng người, đúng không?

Kim Khiết cười lạnh nói.

- Ta hiểu rồi tiểu thư.

Lão giả kia đang ở bên người nàng đột nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Bên kia, Phong Vân nhị vệ trong bóng tối nhìn thấy người của Lô tộc vây Giang Thần lại, bọn hắn biết đây là lúc nên ra tay.

Chỉ có điều đúng lúc này, sắc mặt hai người đại biến, quát lên:

- Người nào!

Lão giả kia nhảy lên trên mấy cây đại thụ, rất nhanh đã đạt tới độ cao bằng với bọn họ, cả giận nói:

- Các người là ai? Tại sao luôn theo dõi tiểu thư nhà ta?

Phong Vân nhị vệ trao đổi ánh mắt một cái, nói:

- Tiền bối hiểu lầm rồi, chúng ta cũng không có theo dõi tiểu thư nhà người a.

Một tiếng tiền bối này là xem tuổi tác, mà không phải là thực lực, bởi vì cảnh giới của ba người đều là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ.

- Còn dám ngụy biện!

Lão giả này căn bản không nghe lọt tai câu này.

- Lão già, người không nên quấy nhiễu chúng ta. Hiện tại chúng ta không có thời gian dây dưa với người.

Vân hộ vệ tính khí táo bạo, mắt thấy Giang Thần sắp gặp nạn, hắn trực tiếp nhảy xuống dưới.

- Hôm nay không cho ta câu trả lời thì ai cũng đừng muốn đi!

Lão giả kia giống như hùng ưng giương cánh vỗ tới Vân hộ vệ.

- Cần thận!

Phong hộ vệ vội vã nhắc nhở.

Vân hộ vệ không dừng lại không được, hắn ôm lấy một thân cây, cả giận nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

- Tiền bối, ngươi có cừu oán với Giang phủ chúng ta sao? Muốn muốn hại chết thiếu gia nhà chúng ta sao?

Phong hộ vệ nói chuyện, đồng thời cũng ra hiệu cho Vân hộ vệ một ánh mắt. Ra hiệu đi cứu thiếu gia, hắn sẽ ngăn cản lão giả này.

Chỉ có điều lão giả này không đánh với bọn họ, mà chỉ kéo dài thời gian, cảnh giới so với Phong Vân nhị vệ còn cao hơn một cấp.

- Khả khả, Giang Thần à Giang Thần, ta xem ngươi làm sao bây giờ.

Bên kia, Kim Khiết nhìn thấy Phong Vân nhị vệ không rảnh ra ứng cứu, trong lòng nàng liên tục cười lạnh.

Giang Thần chú ý tới tranh đấu ở trên đầu mình, hắn dờ khóc dờ cười, đây chính là rèn luyện sinh tử mà ta vẫn luôn chờ mong, nhưng cũng không cần có độ khó lớn như vậy a!

Vây quanh mình có mười hai người của Lôi tộc, tất cả đều là Tụ nguyên cảnh.

Hắn còn phải bảo vệ thiếu nữ.

Tin tức tốt duy nhất đó chính là Lôi tộc không định sử dụng cung tên.

- Chẳng lẽ muốn bắt sống ta, sau đó trở về dẫn vật một phen sao?

Đây là một chút hi vọng sống của Giang Thần, nếu không, chỉ cần có người bắn tên từ xa, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

Nường theo chiến sĩ Lô tộc gầm lên giận dữ, chiến đấu đã bắt đầu.

Trong nháy mắt phải đối mặt với bốn năm người tấn công, Giang Thần chỉ có thể không ngừng lùi lại.

Cũng còn tốt thiếu nữ kia rất nhanh nhẹn, không có làm liên lụy tới hắn, không biết đã trốn tới đâu rồi.

- May mà ta nắm giữ kiếm điểm, nếu không bị nhiều người tấn công như vậy, ngay cả kiếm cũng không chịu được nữa.

Kiểm điểm là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Giang Thần vẫn có thể chống đỡ được đến nay, nhưng vẫn cực kỳ vất vả như cũ, rất nhanh hắn đã bị thương.

- Nhất kiếm tam thức!

Giang Thần cắn răng một cái, lần đầu tiên hắn sử dụng Trường Hồng kiếm pháp trong thực chiến, thức thứ nhất.

Tên kiếm thức này là chỉ trong nháy mắt ngăn ngủi nhanh chóng đánh ra ba kiếm, khiến cho người ta đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Chỉ có điều, Giang Thần cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ được kiếm chiêu này. Hắn bị một tên nam nhân Lô tộc hai tay cầm cự kiếm hóa giải, đồng thời bụng dưới bị phá, tạo ra một vết thương, máu tươi chảy ròng.

- Ha ha ha, thực sự là ngu xuẩn, ở lúc mấu chốt này lại còn dám sử dụng ra kiếm chiêu không quen!

Kim Khiết mừng lớn, hận không thể vỗ tay khen hay.

- Nhất kiếm tam thức!

Không nghĩ tới Giang Thần không nhớ giáo huấn trước đó, trái lại vẫn còn tiếp tục xuất kiếm.

Ba đạo kiếm khí màu trắng tạo thành hình tam giác bay ra, lần này không có bị người ta hóa giải, nhưng vẫn không có đưa đến được bao nhiêu tác dụng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kiếm Ý

Giang Thần bị chiến sĩ Lô tộc đâm trúng bắp đùi, may mà khi đối phương còn chưa kịp làm gì nữa thì hắn đã dùng hết sức lực lui về phía sau.

Đến đây, Giang Thần từ chỗ vừa mới bắt đầu đứng di chuyển ra gần nghìn thước, mới không bị người của Lô tộc nhấn chìm.

Chỉ có điều dọc theo đường đi, khắp nơi đều có thể nhìn thấy máu tươi.

Kim Khiết muốn nhìn một chút xem biểu hiện trước khi chết của Giang Thần là cái gì. Chỉ là nàng lại thất vọng phát hiện ra cả khuôn mặt hắn rất căng thẳng, trong mắt có một tia lực lượng chăm chú.

-Vẫn còn chưa từ bỏ hi vọng a.

Kim Khiết chậm rãi nói.

Giang Thần không chỉ không từ bỏ hi vọng, mà cũng không đặt hi vọng lên trên người Phong Vân nhị vệ. Lúc vừa mới bắt đầu, trước khi động thủ hắn còn hy vọng xa vời có thể ngăn cản được chiến sĩ Lô tộc, đợi tới lúc Phong Vân nhị vệ rảnh tay.

Chỉ có điều tới hiện tại, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

- Nhất kiếm tam thức!

Hắn lại xuất kiếm, trường kiếm trong nháy mắt vẽ ra ba đạo ánh kiếm có góc độ rất xảo quyệt.

- Ngó ngẩn. . .

Kim Khiết không nhịn được châm biếm, ăn hai lần thiệt thòi mà Giang Thần vẫn còn không nhớ kỹ giáo huấn trước đó.

Chỉ có điều, nàng đột nhiên nhìn thấy một màn khiến cho nàng kinh ngạc.

Kiểm chiêu này của Giang Thần, trực tiếp chém giết ba người của Lôi tộc!

Nàng cẩn thận suy nghĩ lại, phát hiện ra mỗi lần Giang Thần xuất kiếm, kiếm thế sẽ càng sắc bén hơn nữa.

- Hiện tại đến phiên ta.

Khóe miệng Giang Thần nhếch lên, nở nụ cười lạnh lẽo, thiết kiếm trong tay lần nữa chém ra.

- Hỏa Vân mãn thiên!

Lần này là kiếm chiêu không giống trước đó, mang tới cho chiến sĩ Lôi tộc cảm giác ghê sợ mạnh hơn.

Ánh kiếm đã biến thành màu đỏ thẫm, tàn sát bừa bãi ở trong rừng, kiếm khí kinh người từ kiếm trong tay của Giang Thần bộc phát ra.

Đám người Lôi tộc há hốc mồm, không hiểu Giang Thần sắp bị đánh chết sao lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy.

- Kiếm ý, hân ta lại nắm giữ kiếm ý!

Kim Khiết trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng nàng đã hiểu tại sao Giang Thần lại muốn sử dụng kiếm chiêu tương đồng.

Bởi vì kiếm chiêu kia cần phải đạt đến kiếm ý thì mới có thể thi triển ra được. Hai lần trước đó không thể đạt đến, thế nhưng dưới sự thử nghiệm không sợ chết, ở trong bước ngoặt sinh tử đã kích thích ra được tiềm lực của hần.

Một kiếm đánh ra, như tinh hỏa liệu nguyên, bao phủ về phía người của Lôi tộc.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, lúc này đã có mấy người ngã xuống mặt đất, miệng không ngừng kêu rên.

Lúc này, kiếm khí đã hóa thành cơn gió mạnh, tàn phá khu vực chung quanh.

Giang Thần đứng ở trong gió, mái tóc đen tung bay, gương mặt đường nét rõ ràng có vẻ vô cùng sắc bén.

Hần đảo tới chỗ nào, người Lôi tộc bị ánh mắt của hần quét tới sợ đến mức gần chết.

Bọn họ không để ý tới việc bắt sóng Giang Thần mà cời trường cung sau lưng xuống. Chỉ có điều lúc này đã muộn, một khi có người kéo dây cung, Giang Thần sẽ dùng khí thể như bẻ cành khô giết tới.

Trong nháy mắt, mấy nam nhân Lôi tộc còn lại mắt thấy không có hi vọng, cho nên tất cả đều dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn.

Giang Thần cũng không hề đuổi theo, trái lại còn nhìn về phía một phương hướng.

- Không được!

Cả người Kim Khiết cả kinh, ý thức được chuyện không ổn, cho nên nàng lập tức xoay người muốn chạy.

- Muốn chạy?

Giang Thần đã sớm chú ý tới Kim Khiết, liên tưởng chiến đấu trên cây, rõ ràng nữ nhân này muốn làm hại hấn a.

Giang Thần đuổi theo, sử dụng kiếm ngăn cản nàng ta lại.

- Người muốn làm gì?

Nhìn ánh mắt âm trầm của Giang Thần, trong lòng Kim Khiết chột dạ, nhưng bởi vì bản tính không coi ai ra gì cho nên nàng vẫn hung hăng quát lớn.

- Người muốn ta chết?

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Cái gì chứ? Ai nhớ người chết, người đừng tự yêu bản thân mình như thế a

Kim Khiết ra vẻ Giang Thần không dám làm gì nàng vậy.

Không ngờ Giang Thần đột nhiên xuất kiếm, lưỡi kiếm kề sát lên trên cổ nàng, cảm xúc lạnh lẽo làm cho nàng sợ tới mức câm nín, không dám lên tiếng.

-Lão già kia, dừng tay!

Giang Thần hô một tiếng với lão già vẫn còn đang dây dưa với Phong Vân nhị vệ.

Người kia nhìn thấy Kim Khiết rơi vào trong tay Giang Thần, giật nảy cả mình, không để ý tới Phong Vân nhị vệ mà vội vã rơi xuống trên mặt đất.

Truyện được .dịch.h trực tiếp tại iREA.D.- Không được làm loạn!

Lão giả kia quát lên.

- Bỏ vũ khí xuống, trói chặt mình lại!

Giang Thần hạ lệnh, không cho đối phương thương lượng.

Lão giả này do dự một lúc, bỏ trong tay trường kiếm lại, tùy ý để cho Phong Vân nhị vệ trói chặt mình.

- Giết hẳn!

Giang Thần lại nói.

Nhận được mệnh lệnh, Phong Vân nhị vệ sửng sốt một chút, không do dự mà trực tiếp động thủ.

Lão giả kia muốn phản kháng, kết quả vừa tránh thoát khỏi dây thừng thì đã bị binh khí của Phong Vân nhị vệ xuyên qua tim mà chết.

- A!

Kim Khiết hét lên một tiếng, nhìn thấy người của mình chết ở trước mặt, trên khuôn mặt của nàng tràn ngập vẻ chấn động.

- Mọi việc đều cần phải trả giá thật lớn.

Giang Thần nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, lại khẽ nói ở bên tai nàng một câu. Sau đó cầm theo nàng đi tới phương hướng đám người Lôi tộc chạy trốn.

- Người muốn làm gì?

Trong lòng Kim Khiết chỉ còn lại hoảng sợ và hối hận, cảm thấy không nên trêu chọc vào Giang Thần.

- Người không được làm loạn, phụ thân ta là bang chủ Huyết Thủ Bang!

- Thật sao? Ta rất là sợ hãi đó.

Giang Thần nở nụ cười rất xán lạn.

Kim Khiết sắp khóc lên, nàng nói:

- Giang Thần, ta sai rồi, người tha thứ cho ta lần này đi.

- Tha thứ cho người là chuyện của trời cao, ta chỉ phụ trách dẫn người đi gặp hắn mà thôi.

Giang Thần mang theo Kim Khiết đi về phía trước, trên đường Kim Khiết lúc thì kêu gào, lúc thì xin tha.

Giang Thần không hề nói gì, đợi tới lúc ngừng lại thì đột nhiên đẩy Kim Khiết về phía trước.

Kim Khiết cảm giác dưới chân trống rỗng. Nàng cho rằng là vách núi vạn trượng cho nên bị dọa cho phát sợ, cũng còn may nàng còn chưa lăn mấy lần thì đã bình yên rơi xuống đất, ngoại trừ những bộ vị then chốt đau nhức ra cũng không có gì quá đáng lo.

- Giang Thần! Người chờ đó cho ta, ta sẽ khiến cho Giang phủ các người phải trả giá thật lớn!

Kiểm không còn gác ở trên cổ, Kim Khiết lập tức khôi phục bản tính.

- Tốt nhất người nên lo lắng cho mình thì hơn.

Giang Thần nói.

Kim Khiết ngẩn ra, nhìn qua bốn phía, nàng sợ hãi phát hiện ra trong bóng tối có từng đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm.

- Chuyện này. . . Nơi này là bộ lạc của Lôi tộc?

Thanh âm của nàng trở nên có chút run rẩy.

Giang Thần đang trả thù nàng, làm việc mà lúc trước nàng làm.

Hiện tại Giang Thần đang đứng trên sườn núi quan sát, giống như lúc trước Kim Khiết nhìn hãn bị chiến sĩ Lôi tộc vây quét vậy.

- Không nên như vậy! Giang Thần! Người không nên ác độc như vậy chứ!

Kim Khiết ở phía dưới không ngừng xin tha.

- Ngớ ngẩn.

Giang Thần hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Hãn đi ra rất xa mới không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Kim Khiết nữa.

Lúc này, Phong Vân nhị vệ và thiếu nữ đã đi tới.

- Thần thiếu gia, thuộc hạ tội đáng muôn chết.

Phong Vân nhị vệ quỳ ở trên mặt đất, nhìn Giang Thần cả người đầm máu, trong lòng có cảm giác không nói ra lời.

Bọn họ không nghĩ tới Giang Thần vẫn còn sống, mà còn giết cho Lôi tộc không còn manh giáp.

Giang Thần nói:

- Chỉ có ở trước mặt sinh tử thì ta mới có thể làm tăng thực lực của mình lên, các người mang nàng trở về đi.

Nếu như lúc bình thường hẳn nói lời này thì Phong Vân nhị vệ sẽ không nghe. Chỉ có điều vừa nãy là bọn họ thất trách, Giang Thần lại có biểu hiện xuất sắc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không biết nên nói cái gì.

- Thần thiếu gia. . .

Vân hộ vệ cho rằng Giang Thần đang trách tội bọn họ.

Lời còn chưa nói hết thì Phong hộ vệ đã lắc đầu với hắn.

Chợt, Giang Thần gật đầu một cái với thiếu nữ, lại xoay người rời đi.

Mãi đến khi Giang Thần đi xa, Vân hộ vệ vội vàng la lên:

- Người làm gì? Người thực sự dám để cho Thần thiếu gia đi một mình hay sao?

- Thần thiếu gia muốn rèn luyện ở trước mặt sinh tử. Nếu như chúng ta đi theo sẽ quấy rầy đến hắn, nếu như không đi theo thì lại xảy ra chuyện. Cho nên chúng ta cứ âm thầm theo dõi, không cho hắn biết, không phải sẽ vẹn toàn đôi bên cả hay sao?

- Đúng vậy!

Ánh mắt của Vân hộ vệ sáng lên, bỗng nhiên chỉ vào thiếu nữ, có chút khó khăn nói:

- Thế nhưng nàng thì làm sao bây giờ?

- Người đưa nàng trở lại trước đi, ta sẽ để lại ký hiệu cho người ở ven đường.

- Được.

Vân hộ vệ không có ý kiến, lập tức mang theo thiếu nữ rời đi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Huyết Thủ Đồ Tể

Kiểm ý mà Giang Thần nắm giữ chỉ là mô hình, chỉ có điều đã đủ để khiến cho kiếm pháp của hắn có được lực sát thương cực mạnh.

Trong quãng thời gian sau đó, hắn vừa đối phó mãnh thú, một bên lại nhắm vào Lôi tộc.

Pháp tắc trong rừng rậm là không có cừu hận, chỉ cần là kẻ địch thì phải tiêu diệt mỗi uy hiếp từ sớm.

Một ngày nọ, ở trong núi Giang Thần gặp phải một nam nhân máu me khắp người, ngã ở trên mặt đất không dậy nổi.

Nghe thấy tiếng bước chân của Giang Thần, hắn gắng sức ngẩng đầu lên, lại đưa tay phải ra, vô cùng suy yếu nói:

- Cứu ta... van người.

Giang Thần không nhúc nhích mà híp mắt đánh giá đối phương, hắn nói:

- Không cần giả ngu, người vốn không hề bị thương.

Người máu đang nằm trên mặt đất không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, hắn trầm mặc trong chốc lát, lại nhanh nhẹn từ dưới mặt đất đứng lên.

- Làm sao người biết được?

Người này lệ khí ngập trời, hung thần ác sát, phối hợp với một thân đầy máu, khiến cho hắn trở nên rất là đáng sợ.

- Nhìn ra.

Giang Thần nói.

Nam tử này cười mà không nói, dùng ánh mắt không tên đánh giá Giang Thần.

- Người định làm gì?

Giang Thần hỏi.

- Không có gì, giết chết người, lấy thứ đồ gì đó trên người của người. Chỉ đến thế mà thôi.

- Chỉ như vậy thôi sao?

- Đúng thế.

- Như vậy, để xem ai chết đi.

Giang Thần chậm rãi rút thanh kiếm ra, cảnh giới của đối phương là Tụ nguyên cảnh trung kỳ nhập môn.

- Ồ?

Nam tử này quan sát xung quanh, Giang Thần tự tin như vậy khiến cho hắn hoài nghi có phải trong bóng tối còn có người khác ẩn nấp hay không.

Chỉ có điều, cảnh giới trung kỳ của hắn không đủ để phát hiện ra Phong hộ vệ có tu vi hậu kỳ.

- Người muốn dọa lão tử sao?

Nam tử này cười rất thâm trầm, hắn cho rằng Giang Thần đang cố làm ra vẻ bí ẩn.

- Có thể là vậy nha.

Giang Thần nói.

- Chỗ ngu xuẩn nhất của người ở chỗ, phương pháp như vậy chỉ cần thử một lần là có thể nhìn ra.

Nói xong, nam tử hung hăng một chương vỡ tới đây.

Trong quá trình xuất chương, người cũng dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng vọt tới trước người Giang Thần, tới vị trí vừa vịn có thể vung tay ra.

Ở trong nháy mắt đó, chương kinh sinh ra uy năng cực lớn khiến cho hoa cỏ nơi Giang Thần đứng bị thổi đến mức bị nhổ tận gốc, ngay cả một thân cây ở phía sau cũng phải nghiêng ngả.

- Một chương rất mạnh.

Giang Thần có chút bất ngờ, lực lượng chương pháp của người này cũng không phải bắt nguồn từ võ học, mà là thông qua phương pháp đặc thù mà điên cuồng vận chuyển chân nguyên ở trong cơ thể.

Có mấy người tự biết khuyết điểm của mình, cho nên không tốn tâm tư nghiên cứu vào phương diện võ học.

Thế nhưng như vậy, khi chiến đấu cùng người ta sẽ bị rất nhiều thiệt thòi.

Nhưng mà mọi người đều là người thông minh, có thể nghĩ ra được đủ loại biện pháp để giải quyết vấn đề này.

Như Phạm Đồ vậy, hãn lựa chọn quyền pháp có độ khó khá nhỏ, không chạm vào binh khí dài chính là một trong những biện pháp đó.

Còn có biện pháp nữa giống như nam tử trước mắt này, đặt tinh lực vào việc vận dụng lực lượng của bản thân, không quan tâm tới kỹ xảo võ học để cứng đối cứng cùng với người khác.

Hiện giờ hãn vung chưởng đánh tới, thế nhưng trên thực tế coi như là dùng quyền, thậm chí là chân thì cũng có thể có được lực phá hoại như vậy.

Nhưng như vậy vẫn không phải là chính đạo, nếu như ở trong Thánh vực sẽ bị người người khinh thường.

- Hỏa Vân mãi thiên!

Giang Thần không cam lòng yếu thế, lấy cứng chọi cứng, mũi kiếm giống như chiến xa xông tới.

- Cái này?

Phong mang sắc bén xé rách mọi thứ, phá hủy chưởng kinh như sắt đất, làm cho nam tử kia tay trắng trở về.

Nam tử này bắt đầu hoài nghi cảnh giới của Giang Thần. Chỉ có điều ngay khi Giang Thần động thủ đã biểu hiện ra cường độ chân nguyên của hãn. Vẫn là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ viên mãn như cũ.

- Vì sao lại có uy lực đáng sợ như vậy chứ? Thiên tài võ học? Người đã nắm giữ mô hình của kiếm ý sao?

Nam tử này giật nảy cả mình, hãn đã tìm ra nguyên nhân tại sao Giang Thần lại tự tin như vậy.

- Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Giang Thần lặng lẽ vận chuyển chân nguyên tạo thành hình xoắn ốc, kiểm thể lập tức như tưới dầu lên lửa, cực kỳ mãnh liệt.

- Nhất kiếm tam thức!

Ba đạo quang mang như sao sáng lập loè, dùng tốc độ mắt thường cũng không theo kịp bắn ra.

- Chờ một chút...

.Truyện được dịch t.ại .iREAD.vn Nam tử còn chưa nói dứt lời thì yết hầu đã bị cắt ra, máu tươi chảy ròng.

- Nếu như ta không địch lại người, người sẽ chờ ta sao?

Giang Thần đi lên phía trước, người này còn chưa tuyệt khí. Chỉ có điều vết thương ở trên cổ, hắn đã cách cái chết không xa.

- Người! Người! Người!

Hắn trừng mắt, gắng sức giơ tay chỉ chỉ về phía Giang Thần, cuối cùng mới không cam lòng chết đi.

Phong hộ vệ ở trong bóng tối trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thầm:

- Trời ạ, nếu như đợi thêm một quãng thời gian nữa thì Thần thiếu gia sẽ không cần ta bảo vệ nữa a!

Bỗng nhiên, sắc mặt Phong hộ vệ trở nên nghiêm túc nhìn về phía trước.

- Hả? Có người tới gần!

Rất nhanh Giang Thần cũng đã nhận ra được động tĩnh này. Hắn đã sớm quen thuộc phiến rừng rậm này, trong nháy mắt hắn đã ẩn thân ở sau

một thân cây.

Chờ người đến tới gần, hấn lại vòng ra sau lưng người nọ.

Người đến phát giác ra, cho nên lập tức xoay người lại. Khi song phương nhìn thấy khuôn mặt của nhau, đều kinh ngạc phát ra thành tiếng.

- Giang Thần?

Người đến chính là đệ tử Vãn Kiếm môn, Mộ Dung Phong và Lý Liệt, hấn đã gặp lúc Ngũ yển.

Bọn họ nhìn thấy Giang Thần ở đây cũng cực kỳ kinh ngạc. Mà Lý Liệt chỉ vào thi thể của nam tử lúc trước, nói:

- Là người giết hấn sao?

- Đúng vậy.

Giang Thần nói.

Mộ Dung Phong ngồi xổm ở bên cạnh thi thể rồi kiểm tra vết thương. Tiếp theo ánh mắt rơi vào thanh kiếm còn đang chảy máu ở trong tay của Giang Thần.

- Sao người lại làm được? Coi như cảnh giới của người tăng lên tới viên mãn thì cũng không thể đánh bại được Huyết Thủ đồ tể trung kỳ a.

Lý Liệt kinh hô.

- Bởi vì ta đã nắm giữ được mô hình của kiếm ý.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Cái này...

Mộ Dung Phong và Lý Liệt nhìn nhau, lập tức cười gượng. Trong lòng đều cảm thán chênh lệch giữa người và người thực sự rất lớn a.

Nếu như bọn họ không nhớ nhầm thì trước đây không lâu Giang Thần mới nắm giữ được kiếm điểm. Thế nhưng nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được mô hình kiếm ý, thực sự là người so với người tức chết người nha.

Lý Liệt kích động nói:

- Giang Thần, nhất định người phải gia nhập Vãn Kiếm môn chúng ta! Người quả thực là thiên tài luyện kiếm, hơn nữa tên đồ tể này chính là hung đồ mà trúng ta vẫn luôn truy sát. Hiện tại lại bị người giết chết, nếu như người trở thành đệ tử Vãn Kiếm môn, như vậy cũng là một công lao lớn.

- Quả thực không dám giấu giếm, câu trả lời của ta vẫn như cũ, vẫn phải xem chỉ thị ở trong nhà a.

Giang Thần uyển chuyển cự tuyệt, tạm thời hẳn không có dự định đi tới Vãn Kiếm môn.

Mộ Dung Phong và Lý Liệt cũng không bắt buộc, vẫn nói bất cứ lúc nào Vãn Kiếm môn vẫn luôn chào đón hẳn.

Sau đó, đề tài của bọn họ rơi vào trên người kẻ được gọi là đồ tể này.

Nguyên nhân mà Mộ Dung Phong và Lý Liệt tới năm mới mà không trở về chính là đi truy sát người này.

- Cũng không biết tại sao tên này lại diệt cả nhà người khác, xú danh lan ra. Ở trong tỉnh Thương Uyên hầu như là đối tượng mà người người đều đánh, người giết hẳn là vì dân trừ hại a.

Lý Liệt nói.

- Người định xử trí hẳn như thế nào?

Mộ Dung Phong hỏi hần.

- Ta giết người này là bởi vì hần muốn giết ta, không phải là có mưu đồ gì cả.

- Như vậy đồ trên người hần thuộc về người, đầu người thì là của chúng ta, có được không?

Lý Liệt nói.

Hai người này là đệ tử của Vãn Kiếm môn, quang minh chính đại, không hổ là đệ tử của danh môn chính phái.

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.

Đương nhiên Giang Thần sẽ không muốn đầu người để làm gì.

Lý Liệt sử dụng kiếm cắt đầu đi, chuẩn bị cất vào trong hộp gỗ.

- Giang Thần. Chúng ta phải trở về rồi, nhiệm vụ lần này đã tốn không ít thời gian. Nếu như không quay lại, môn phái sẽ cho rằng chúng ta đã xảy ra vấn đề.

Lúc nói chuyện Lý Liệt có vẻ ngượng ngùng, bởi vì người là do Giang Thần giết, khen thưởng thì là hần và Mộ Dung Phong nhận được.

Mộ Dung Phong thì trầm ngâm, dùng sự hiểu rõ hần về Lý Liệt, nhất định nàng đang suy nghĩ xem phải bù đắp thế nào cho Giang Thần.

Quả nhiên, Mộ Dung Phong lấy ra một viên linh đan ở trong lòng.

- Giang Thần, đây là một viên linh đan nhị phẩm, coi như là khen thưởng vì người đã giết chết đồ tể.

Tuy rằng ngoài dự liệu của Lý Liệt, thế nhưng hắn cũng không nghĩ tới nàng sẽ lấy ra linh đan nhị phẩm. Vì vậy mới không khỏi cảm thấy bất ngờ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Linh Kiếm

- Đa tạ.

Phản ứng của Giang Thần rất bình thường, không có vẻ gì là kích động.

Lý Liệt rất muốn hỏi xem hắn có biết ý nghĩa của linh đan nhị phẩm là gì hay không.

Chỉ có điều, nếu như để cho hắn biết Giang Thần đã từng cầm linh đan cửu phẩm để ném chơi, không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Nhìn đệ tử Vãn Kiếm môn rời đi, Giang Thần cẩn thận thu linh đan lại, bắt đầu lục lọi bao y phục của tên đồ tể này.

Sau khi tìm kiếm một phen, thu hoạch so với trong tưởng tượng của Giang Thần còn phong phú hơn. Tên đồ tể này lưu vong ở bên ngoài, trên người mang theo tất cả gia sản của hắn.

Trong đó cũng có thứ khiến cho Giang Thần thấy hợp mắt, một cây cung tiễn, cùng lá cờ nhỏ hình tam giác bốn phía là màu vàng.

Trường cung là thứ nằm trong tiêu chuẩn, dài một thước rưỡi, chỗ khác biệt là trên mặt có đồ án kỳ lạ, trên dưới đối xứng với nhau.

Như vậy đồng nghĩa với việc cái cung này không phải là phàm vật phổ thông, là khí văn!

Khí văn không phải đơn giản chỉ là hoa văn trên mặt đồ đồng, mà nó là một loại phương pháp thần kỳ có thể làm cho lực lượng của thiên địa phụ vào trên binh khí.

Nó cũng được gọi là linh văn, có thể làm cho binh khí có được lực sát thương rất đáng sợ.

Ví dụ như cái cung này có khắc cung chi văn, có thể làm cho tầm bắn của cung đạt đến khoảng cách cực hạn không tưởng tượng nổi, hơn nữa vẫn còn có thể duy trì được lực xuyên thấu mạnh mẽ.

Đương nhiên, điều kiện được khắc khí văn lên cũng rất cao, bản thân tài liệu phải chắn chắn mới được.

Ví dụ như cái cung trong tay Giang Thần này, chỉ sợ cũng phải dùng huyết mộc ngàn năm tạo thành, dây cung là hỗn hợp của một loại gân yêu thú mạnh mẽ nào đó.

Điều đáng tiếc chính là, khí văn của cây cung này đã ảm đạm đến mức không nhìn thấy. Điều này đã nói rõ năng lượng của cái cung này đã bị tiêu hao hết, hoặc là bị phá hoại.

- Nếu như không hỏng thì tên kia đã sớm núp trong bóng tối, dùng một mũi tên bắn chết ta rồi.

Giang Thần cảm thấy vui mừng, lại có chút nghĩ mà sợ. Sau này khi rèn luyện ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận.

Ngoại trừ cung ra còn có ba mũi tên.

- Trên mũi tên có khắc hỏa chi văn, phối hợp với cung chi văn, là phối hợp rất tiêu chuẩn, xem ra không biết tên này đã nhặt được nó ở đâu đó.

Sở dĩ hắc suy đoán như vậy là bởi vì khí văn trên mặt mũi tên cũng sắp biến mất không còn tăm hơi như ở trên cung.

Bỏ qua lâu, không được bảo dưỡng thì sẽ trở nên hỏng giống như đồ ăn vậy.

- Chỉ có điều, cũng không có bị phá hoại.

Thứ khiến cho Giang Thần kinh hỉ chính là điểm ấy, hắc có thể dễ dàng chữa trị như ăn cháo vậy!

Ngoại trừ cung tên ra, cái cờ nhỏ bốn phía màu vàng cũng làm cho hắc mừng rỡ không thôi.

- Trận kỳ!

Trận pháp không phải bỗng dưng mà có, nó cần hai loại tài liệu.

Một loại là cơ thạch của trận pháp, giống như xây nhà cần tài liệu vậy, trận kỳ chính là cơ sở của trận pháp.

Một loại khác là năng lượng, trận pháp có thể bắn ra một loại lực lượng đáng sợ, nhưng những lực lượng này phải có năng lượng để khởi động.

Thông thường chính là nguyên thạch, chỉ có điều ở bên trong bọc quần áo kia hắc cũng không nhìn thấy.

- Tên này nhặt được những thứ này ở bên trong Thập vạn đại sơn, chuyện này không thể là trùng hợp được.

Giang Thần nghĩ đến việc hắc bị người ta đuổi giết, lại ẩn thân trong Thập vạn đại sơn, cho dù trong này là nơi tốt. Thế nhưng không thể an toàn hơn so với khi ở bên ngoài a.

Nơi này có bộ lạc nguyên thủy và vô số mãnh thú rất là khó chơi.

Giang Thần trở lại bên cạnh thi thể không đầu, hấn lại một lần nữa tìm kiếm ở trên thi thể, chỉ có điều cũng không tìm được những vật khác.

Đột nhiên, Giang Thần cúi y phục thi thể ra, hấn lập tức có phát hiện ở dưới nội y của đối phương.

Trên y phục có vẽ một tấm địa đồ thô sơ, là một thành viên của Thập vạn đại sơn, Giang Thần lập tức nhận ra được vị trí đại khái.

- Đây chẳng lẽ chính là đồ vật mà hấn diệt cả nhà người ta có được? Đi xem xem.

Cho dù đã bị người ta nhanh chân đến trước cũng được, chỉ có điều Giang Thần vẫn cảm giác mình đã có phát hiện không tầm thường một chút nào.

Giống như người khác không có cách nào khôi phục được cung tên, thế nhưng hấn lại có thể làm được.

Hai ngày sau hấn đã chạy tới địa điểm đánh dấu trên địa đồ, Giang Thần há hốc mồm. Bởi vì nơi lẽ ra nên có một cái sơn động thì đã sụp đổ, hấn nhìn ra được là do có người phá.

- Tên kia cũng thật là tuyệt a.

Tru.yện được. cập nhật nhanh nhất .t.ại iread.vnGiang Thần không khỏi tiếc nuối, khi hấn hết đường xoay xở thì Phong Vân nhị vệ đột nhiên từ trong bóng tối xuất hiện.

Kỳ thực hấn vẫn đoán hai người này vẫn còn ở trong bóng tối bảo vệ mình, chỉ là không có hiện thân mà thôi.

- Thần thiếu gia, trong phủ có chuyện, chúng ta nhất định phải lập tức trở về!

Thì ra lúc Vân hộ vệ đưa thiếu nữ trở về thì biết được một tin tức. Nam phong lĩnh đang bị ba thế lực lớn trong núi vây quét.

- Đã xảy ra chuyện gì!

Giang Thần nhú mày, tâm tình bất an lan tràn ở trong lòng của hắn.

- Thần thiếu gia, có tin tức nói Thiên Phong đạo nhân chết trận ở chiến trường Thiên vực, Hắc Long thành...

Phong hộ vệ không đành lòng nói tiếp, trong mắt hiện lên vẻ đồng tình.

- Hắc Long thành xử tử phụ thân ta?

Phong Vân nhị vệ gật gù.

Rất nhiều lần Giang Thần đã từng hoài nghi có phải mình đã tiếp nhận thân phận này hay không. Mãi đến lúc nghe được tin tức này hắn mới xác định.

Rõ ràng chân đang giẫm lên trên đất, thế nhưng thân thể lại giống như rơi xuống vậy, trước mắt biến thành màu đen, sự bi phẫn làm cho cả khuôn mặt hắn trở nên vằn vẹo.

- A!

Giang Thần rít lên một tiếng, vung kiếm chém lung tung.

Vốn hắn nghĩ mình còn có thời gian, có thể đợi được tới lúc mạnh mẽ rồi đi tới Hắc Long thành cứu phụ thân.

Hắn còn chính mồm hứa hẹn với Cao Nguyệt.

Nhưng mà, hiện tại lại bị những lời này xuyên thủng. Tới lúc này hắn mới ý thức được mình yếu đuối tới cỡ nào.

Phong Vân nhị vệ đứng ở một bên cúi đầu, cũng không nói giả cả.

- Không thể loạn, không thể loạn, còn có mẫu thân!

Giang Thần đột nhiên cả kinh, nghĩ đến độc ở trên người của Cao Nguyệt. Nếu như động thủ với người khác, như vậy rất có thể ngay cả thời gian giải độc hắn cũng không có.

- Cảnh giới của các người cao hơn ta, đi về trước đi. Có thể có tác dụng lớn, ta sẽ chạy tới sau!

Giang Thần nói.

Phong Vân nhị vệ chần chờ không quyết được.

- Đây là mệnh lệnh, nếu như ta phát hiện các người vẫn bảo vệ ta ở trong bóng tối! Như vậy Giang gia xảy ra chuyện gì ta sẽ bắt các người hỏi tội!

Nghe vậy, lúc này Phong Vân nhị vệ mới rời khỏi.

Giang Thần cũng không bỏ lỡ thời gian, định lên đường đi về. Chỉ có điều vừa đi được vài bước thì hắn đã dừng lại, cau mày đi tới trước cửa sơn động.

Nơi này đã bị đá vụn phá hỏng, chẳng có gì cả. Chỉ có điều Giang Thần vẫn vênh tai lắng nghe.

Ngay vừa nãy, khi Giang Thần phần nộ xuất kiếm đã mơ hồ nghe được bên trong hang núi sụp đổ có tiếng gì đó truyền vào trong đầu.

Hiện tại tinh táo lắng nghe thì hẳn mới ý thức được đó là tiếng kiếm reo.

- Bên trong có kiếm, hơn nữa là kiếm đã có linh tính!

Rất nhiều thần binh lợi khí đều có linh tính của mình, khi cảm ứng được thiên tài có trình độ võ học hơn người thì sẽ xảy ra sự cộng hưởng.

Giang Thần đã nắm giữ mô hình kiếm ý, là tồn tại gần như không thể có ở trong Thập vạn đại sơn cho nên đã hấp dẫn linh kiếm ở bên trong hang núi.

Nhưng mà núi đã sụp đổ, dựa vào bản thân mình xử lý đá vụn không chỉ có gian nan mà còn rất nguy hiểm.

- Lúc này nên ngưng tụ thần thức vậy.

Người bình thường, chỉ có sau khi đạt đến Thần du cảnh, linh hồn mới có thể cường đại đến mức ngưng tụ thần thức, nhưng mà hiện tại Giang Thần đã có thể làm được chuyện này.

Đây là một trong những chỗ tốt của việc lực lượng tinh thần mạnh mẽ.

Tác dụng của thần thức là có thể nhận ra được bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào ở trong phạm vi nhất định, càng có thể thông qua ý thức để nhìn thấy đồ mà dùng mắt thường không có cách nào xuyên thấu qua được.

Giang Thần ngồi ở dưới đất, hai mắt khép hờ.

Ngưng tụ thần thức có rất nhiều phương pháp, đã được biên soạn thành sách, nhưng không được gọi là công pháp, tất cả đều được gọi là kinh văn.

Ở trong đầu Giang Thần hiện ra nội dung của Phật pháp phi thăng kinh, xếp hạng thứ ba trong các loại kinh văn ngưng tụ thần thức.

Hắn tưởng tượng linh hồn của mình trở thành một đứa trẻ, thân ở trong một toà bảo tháp chín tầng, trên mỗi một tầng tháp, linh hồn sẽ càng ngày càng mạnh mẽ và thuần khiết hơn.

Tầng sau tiếp nối tầng trước, kéo dài tới tận đỉnh tháp mới thôi.

Giang Thần không có chút do dự, thả người nhảy một cái, cả người lập tức có cảm giác sung sướng như hùng ưng bay lượn trên phía chân trời, cá bơi trong nước vậy.

Tất cả mọi thứ mơ hồ chugn quanh dần dần trở nên rõ ràng, cũng không lâu sau Giang Thần đã có thể nhìn thấy thân thể của mình đang ngồi ở dưới đất.

Tiếp đó, hắn đi về phía sơn động, thân thể không bị ngăn cản mà đi xuyên qua đồng đất đá vụn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Chủ Nhân Của Xích Tiêu Kiếm

Sơn động đã bị hủy rất triệt để, đường nối rất dài, căn bản không thể đi qua được. Giang Thần cảm thấy vui mừng vì mình không có ý định dọn dẹp. Nếu không sẽ bị mệt chết.

Một lát sau, ở phía trước mới xuất hiện một cái không gian tương đối rộng lớn.

Một thanh kiếm đang phát sáng, rọi sáng bên trong sơn động.

Một mặt đặc thù khác của thần binh lợi khí chính là có ánh sáng.

Thân kiếm hình chữ nhật, đầu kiếm hình tam giác, màu sắc bốn phía của kiếm là màu trắng, ở giữa là màu đỏ, chuôi kiếm là màu đỏ sẫm.

Khi phát sáng chẳng khác nào một đạo cầu vồng trong không gian vạm vỡ.

Nhìn thấy thanh kiếm này, Giang Thần triệt để động lòng, giống như nữ nhân nhìn thấy châu báu xinh đẹp, không dời mắt nổi vậy.

Linh kiếm như có cảm ứng, run rẩy kịch liệt, nương theo một tiếng hí dài, nó phá tan từng tầng đất đá, bắn ra ngoài sơn động.

Giang Thần nhớ tới cái gì đó, nhanh chóng thu hồi thần thức, tránh sang một bên.

Linh kiếm lao ra tới nơi mà hắc ngòi, mang theo đá vụn bắn tứ tung khắp nơi.

Linh kiếm cắm vào trên mặt đất, giống như đang đợi Giang Thần cầm lấy vậy.

Giang Thần đi lên, tay phải cầm kiếm, lại phát hiện ra nó vẫn không nhúc nhích, thậm chí ánh sáng trên thân kiếm còn nhanh chóng ảm đạm đi, như ánh lửa sắp tắt.

Hắn nghĩ đến cái gì đó mà nhanh chóng đổi sang tay trái, hào quang rực rỡ của linh kiếm hiện lên, có vẻ đặc biệt hưng phấn.

Ở sâu trong lòng hắn xuất hiện một đạo thanh âm.

- Thì ra người thuận tay trái, ta còn tưởng rằng người là người bình thường a.

Âm thanh không qua lỗ tai, không nhận ra được là nam hay nữ.

- Người là khí linh?

Giang Thần cực kỳ kinh ngạc, trong lòng nói:

- Ở trong Cửu Thiên đại lục này lại có kiếm sinh ra khí linh. Lại còn bị ta dễ dàng thu được.

- Dường như người biết rõ rất nhiều thứ nhỉ.

Khí linh nghe thấy vậy, có vẻ rất bất ngờ.

- Người là khí linh do thiên địa sinh ra, hay là bị bắt vào?

Giang Thần không trả lời nó mà hỏi lại.

Một ít Chú khí sư vì muốn làm cho thần binh có khí linh cho nên không chừa thủ đoạn nào, cướp đoạt linh hồn của một ít yêu thú có trí thông minh bằng người, lại ấn vào bên trong thần binh.

Càng có người phát điên trực tiếp dùng linh hồn của nhân loại.

Loại khí linh này linh tính kém xa khí linh chính thống do thiên địa sinh ra, thậm chí có lúc còn có thể hủy diệt thần binh.

- Xem ra quả thực người biết không ít. Chỉ có điều hiện tại người còn chưa xứng để ta trả lời bất cứ vấn đề gì.

- Ý người là nhận chủ?

- Đúng, người cần phải biểu hiện ra đủ thiên phú thì ta mới nhận người là chủ nhân, bằng không ta sẽ lập tức bay đi.

- Người từ sơn động đi ra, còn chưa vừa ý thiên phú của ta?

- Còn chưa đủ.

Khí linh đáp.

Giang Thần suy nghĩ một chút, dùng giọng điệu rất bình tĩnh nói.

- Ta người mang Thần mạch, cho dù trước đó bị cướp đoạt, thế nhưng hiện đang chậm rãi khôi phục lại đạo thứ hai.

- Luyện kiếm ba tháng đã nắm giữ mô hình kiếm ý.

- Nếu như người nhận ta làm chủ, chắc chắn ta sẽ mang người vấn đĩnh thiên hạ, trở thành chúa tể các vực. Thậm chí còn khiến cho người có tư cách trở thành danh kiếm của kiếm trì.

Giang Thần nói ra chuyện mà bất kỳ một thanh kiếm có khí linh nào đều không thể từ chối.

Kiếm trì, đó là Thánh địa của Thánh vực, là nơi mà tất cả kiếm linh ngóng trông.

Thanh kiếm này cũng bị Giang Thần nói cho khiếp sợ, nó trầm ngâm một hồi lâu rồi mới nói:

- Xem ra quả thực người biết rất nhiều. Chỉ có điều, không chừng ta đã là danh kiếm trong kiếm trì thì sao?

- Sáu mươi ba danh kiếm trong kiếm trì ta đều thuộc lòng, trong đó không có người.

Giang Thần nói.

- Tin tức của người cũ rồi, hiện tại trong kiếm trì tổng cộng có bảy mươi bốn thanh.

- Thật sao? Đường như chúng ta đã lạc đề rồi.

Giang Thần nghĩ thầm, năm trăm năm qua đi, thêm mười một thanh danh kiếm cũng là chuyện rất bình thường.

Linh kiếm không chút do dự, nói:

- Ta nhận người làm chủ.

Lời vừa nói ra, thái độ của linh kiếm lập tức không giống như lúc trước, nó nói:

- Trước đó có một đũa ngọc tới, thiên tư bình thường, nhưng còn không chịu nhận mạng, không mang đi linh kiếm được cho nên mới hủy diệt động phủ. Nếu như không phải người dùng thần thức thì không biết ta sẽ bị nhốt ở bên trong bao lâu nữa.

Giang Thần không có nói tiếp mà hỏi:

- Tự giới thiệu mình trước đi.

- Hiện giờ ta không có cách nào tỉnh lại được ký ức, không biết gì cả về chủ nhân trước đây. Bởi vì năng lượng của kiếm đã bị năm tháng ăn mòn quá nghiêm trọng.

T.ruyện được dịch trực tiếp tại iREAD...Giang Thần nhú mày, nói:

- Vậy ngay cả tên thanh kiếm này gọi là gì người cũng không biết sao?

- Đúng thế.

Giang Thần có chút thất vọng, loại kiếm cấp bậc này, người bắt được kiếm sẽ đặt cho nó một cái tên.

Tên gọi của chủ kiếm!

Tên của chủ nhân thần binh.

Ví dụ như Trường Hồng kiếm, chính là Trường Hồng kiếm chủ, còn có Phi Tuyết kiếm chủ vân vân.

Đáng tiếc, hẳn không biết tên của thanh kiếm này.

- Vậy ta gọi người là Xích tiêu, sau này người sẽ chính là Xích tiêu kiếm.

Giang Thần nói ra một cái tên.

- Ta là người mở màn hai chữ Xích tiêu, sẽ trở thành là Xích tiêu kiếm chủ thứ nhất a.

Nghĩ tới đây, Giang Thần có một loại kích động không tên.

Ai ngờ Xích tiêu kiếm chỉ nói một câu:

- Bên trong động phủ còn có một chút bảo bối, người có muốn hay không?

- Đương nhiên.

Giang Thần sửng sốt một chút, tiếp theo hắn dùng giọng khẳng định gật đầu.

Giang Thần đi vào trong sơn động bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ nát lần thứ hai, trải qua Xích tiêu kiếm khơi thông, người đã có thể khom người đi vào bên trong.

Chỉ có điều, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng vẫn có bụi bặm rơi xuống và tiếng vang làm cho người ta bất an.

Ở dưới sự giúp đỡ của Xích tiêu kiếm, Giang Thần đã tìm thấy một chiếc nhẫn.

- Nạp giới? Lại là nạp giới cao cấp.

Cái tên nạp giới bắt nguồn từ Nạp tu di với giới tử của phật gia, là không gian chứa bảo vật.

Nạp giới cao cấp không chỉ có diện tích lớn mà còn có hiệu quả thần kỳ chống phân huỷ, thả linh đan vào bên trong, chỉ cần nạp giới không bị phá hoại thì linh đan sẽ được bảo tồn vĩnh viễn.

Vì lẽ đó Giang Thần rất kích động, mở ra nạp giới rồi nhìn vào trong.

Kết quả bên trong rộng tuếch, không có thứ gì cả. Chỉ có một không gian một trăm thước vuông, cao bốn thước.

- Có thể dùng để bỏ Xích tiêu kiếm vào trong.

Xích tiêu kiếm là linh kiếm, sẽ khiến cho người khác nhòm ngó, để vào trong nạp giới thì sẽ không bị người ta phát hiện ra.

Cấp bậc của Linh bảo căn cứ vào đẳng cấp của khí văn mà định đoạt.

Ví dụ như cung tên mà Giang Thần có được, trên mặt mũi tên có hỏa chi khí văn cấp một, như vậy sẽ là linh bảo một cấp.

Linh bảo có thể sinh ra khí linh, ít nhất cũng có khí văn cấp bảy trở lên, hơn nữa còn không chỉ có một loại, tùy theo khí văn thuộc tính khác nhau mà kết hợp lại thành một loại.

Khi Giang Thần còn ở Thánh vực, trình độ khí văn dừng lại ở kết hợp ba loại khí văn cấp bảy.

Vì lẽ đó hắn có thể nhìn ra được chỗ thâm ảo của Xích tiêu kiếm, tổng cộng có năm loại khí văn, tất cả đều là cấp bảy trở lên, kỹ xảo kết hợp đặc biệt cao thâm, khiến cho hắn nhìn vào có chút si mê.

Điều đáng tiếc chính là, Xích tiêu kiếm bị hủy hoại, cho nên vốn là linh kiếm linh bảo cấp tám hiện tại chỉ còn lại là cấp một.

Không giống như lúc khôi phục cung tên, linh bảo đạt đến loại cấp bậc này, không phải tùy tiện là có thể chữa trị được nó.

Hắn cần phải thu thập tài liệu, lại tốn tâm tư đi suy xét.

- Người còn nhớ vì sao Xích tiêu kiếm lại tổn hại nghiêm trọng như vậy không?

Giang Thần hỏi.

- Trong một trận chiến đấu, loại cấp bậc trời long đất lở a.

Giang Thần gật gật đầu, nghĩ đến chủ nhân trước đó của Xích tiêu kiếm đã trải qua trận ác chiến kia cho nên mới chết đi, vì thế mới để lại Xích tiêu kiếm bởi vì chiến đấu mà đã bị hư hao.

- Từ từ vậy, nương theo Xích tiêu kiếm khôi phục, trí nhớ của người cũng sẽ thức tỉnh.

Giang Thần nói.

Hắn nhớ tới tình cảnh của Nam phong lĩnh hiện tại, lại mau chóng đứng dậy.

Nam phong lĩnh bị phái Thanh Thành, Hỏa Sư bang và Huyết Thủ Môn trong Thập vạn đại sơn xâm lấn, bọn họ rất là hung hăng, ý đồ muốn chia cắt toàn bộ Giang gia.

Giang gia ở Nam phong lĩnh có ba sản nghiệp chủ yếu liên quan tới mạch máu chính của bọn họ.

Một là mỏ quặng, là nguyên nhân chủ yếu mà Giang phủ lựa chọn mọc rễ ở trong Nam phong lĩnh. Tài nguyên khoáng sản phong phú. Từ lúc khai thác đến nay, vẫn có một lượng lớn khoáng thạch ở dưới đất như cũ.

Thứ hai là dược sơn, trải qua Giang phủ nỗ lực kiến thiết, dược liệu năm sau so với năm trước còn phong phú hơn.

Dược liệu Tụ khí đan mà Giang Thần luyện chế chính là thứ xuất phát từ dược sơn.

Còn có một điểm nữa chính là hậu sơn nơi Giang Thần đông sản trước đó, có một lượng lớn mãnh thú bảo đảm cho mỗi gia đình đều có thịt thú để ăn.

Bây giờ ba thế lực đã lén lút thương lượng nên chia cắt ra sao, phái Thanh Thành có thực lực mạnh nhất, chiếm cứ vùng mỏ của Giang phủ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Vùng Mỏ

Con đường trở về của Giang Thần vừa vặn có đi qua vùng mỏ.

Không cần tìm kiếm thì từ khắp nơi trên mỏ cũng có thể nhìn thấy được dấu vết đã từng chiến đấu, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy được tử thi.

Trên đỉnh núi thỉnh thoảng truyền đến nổ vang đã nói rõ vùng mỏ còn chưa hoàn toàn thất thủ, vẫn còn đang cố gắng chống đỡ.

Giang Thần không chút do dự đi lên trên núi.

Trên đường đi tới, ở ven đường truyền đến tiếng kêu rất nhỏ:

- Thần thiếu gia, là người sao?

Giang Thần nhìn lại, trong bụi cỏ bên cạnh có một bé trai khoẻ mạnh kháu khinh, cả người rất bẩn thỉu, chỉ có một đôi mắt đen nhánh đang toả sáng.

Giang Thần hỏi hắn:

- Người tên là gì?

- Ta tên là Tiểu Hồ.

- Những người khác còn có ở đây không?

Tiểu Hồ do dự một lúc, gật gù, có lẽ là phụ thân mẫu thân đã dạy hăn khi nhìn thấy Giang Thần không được đắc tội, cho nên hăn rất nghe lời Giang Thần.

Giang Thần đi theo nó tới một cái động đào quáng, nhìn thấy mười mấy thợ mỏ và thân nhân của bọn họ đang tị nạn ở nơi âm u.

- Hồ Tử, người chạy đi đâu vậy? Sao lại còn mang người ngoài đi vào đây chứ?

Những người này nhìn thấy Giang Thần, sợ đến mức lui về phía sau, các nam tử cầm vũ khí hung ác nhìn về phía hăn.

- Giang Thần!

Chỉ có điều đợi Giang Thần đến gần, đã có người nhận ra hăn.

- Thần thiếu gia! Tốt rồi, chúng ta được cứu rồi! Thần thiếu gia, người dẫn theo bao nhiêu người vậy? Chúng ta sẽ theo người lên trên đỉnh núi, liều mạng với đám súc sinh phái Thanh Thành.

- Chỉ có một mình ta thôi.

Giang Thần nói.

Giang Thần nói vậy khiến cho tâm tình hưng phấn của bọn họ bị dập tắt, người nói muốn chiến đấu với hăn cũng không lên tiếng nữa.

Những người này chỉ là thợ mỏ, không phải là chiến sĩ.

Giang Thần không có để chuyện này vào trong lòng, chỉ hỏi:

- Ta chỉ cần các người nói tình huống trên núi cho ta biết. Có thể phân biệt ra cảnh giới của đám người tới không?

- Thần thiếu gia, chúng ta chưa từng tu luyện qua, cho nên cũng không biết cảnh giới phân chia ra sao. Chỉ có điều nghe những người khác nói, tất cả đệ tử phái Thanh Thành đến đây đều là Tụ nguyên cảnh, có hơn ba mươi người, trong đó có cả Tụ nguyên cảnh trung kỳ.

- Trung kỳ nhập môn hay là trung kỳ đỉnh cao?

Giang Thần hỏi một câu, hai chữ phía sau này tạo ra khác biệt rất lớn.

Nhưng những người thợ mỏ này chỉ lắc đầu, không đáp lại được hẳn.

- Như vậy đi, các người cứ đợi ở chỗ này đừng nhúc nhích.

Giang Thần tiếp tục đi lên trên đỉnh ngọn núi.

...

Trên đỉnh núi, tiếng nổ vang lại một lần nữa vang lên, nương theo chấn động như đất rung núi chuyển, quầng động sụp đổ tạo thành khói bụi giống như muốn nuốt hết tất cả mọi người.

Một đám nam nữ thân mặc áo xanh đứng ở đằng xa, được võ trang đầy đủ, người mặc giáp.

- Giang gia hiện tại chỉ còn lại cái quầng động cuối cùng! Nếu như các người không ra thì cũng chỉ có thể chờ chết ở bên trong mà thôi!

Bọn họ hò hét vọng vào trong quầng động cuối cùng.

- Sư huynh, nếu như bọn họ không ra, chúng ta sẽ cho nổ thật hay sao?

Ở phía sau đội ngũ có tiếng của nữ đệ tử xinh đẹp không nhìn rõ mặt, đang nói với một nam tử đứng đầu.

Nam tử này chừng hai mươi tuổi, anh khí bùng bùng, đôi mắt sắc bén giống như dao cạo.

Hắn chính là đại sư huynh Tào Tùng của phái Thanh Thành.

- Không thì phải làm sao đây? Trong hầm mỏ thông ra bốn phía, người Giang gia không thể quen thuộc nơi đó hơn được nữa. Khi đó chúng ta đi vào sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.

- Nhưng sau đó chúng ta muốn một lần nữa khai thác mỏ thì sẽ rất tốn thời gian và công sức a.

Nữ đệ tử kia nói.

- Sư muội, mọi việc đều cần phải trả giá rất lớn, không nên nghĩ tới việc vẹn toàn đôi bên. Huống chi đến lúc đó người khai thác mỏ cũng không phải là chúng ta, mà là tất cả nô lệ Giang gia của Nam phong lĩnh.

Tào Tùng đột nhiên nở nụ cười, phong mang trong mắt càng thêm bức người, hắn trầm giọng nói:

- Sau một nén nhang, cho nổ quáng động cuối cùng cho ta!

- Vâng!

Những đệ tử khác của phái Thanh Thành cùng hò hét kêu lên.

Quáng động vẫn không có chút phản ứng nào như cũ, là một mảnh đen kịt.

Tào Tùng không có một chút lo lắng nào, vẫn ung dung chờ đợi.

- Khoan đã!

Tới khi thời gian gần hết, rốt cục đã có âm thanh từ bên trong truyền đến.

Bạn đang đọc- tru-yện tạ-i iREAD.vn-- Không được nổ!

Một đội người chậm rãi từ trong quán động đi ra.

- Xem ra người của Giang gia này rất cũng sợ chết a.

Một tên đệ tử phái Thanh Thành lớn tiếng trào phúng.

Trong tiếng cười lớn chói tai này, các chiến sĩ Giang gia không nói gì, chỉ đi về phía bên này mà thôi.

Khi các đệ tử thư giãn, Tào Tùng quát lên một tiếng:

- Đứng lại, trước tiên phải vứt tất cả vũ khí ở trên người xuống cho ta!

- Rõng!

Phản ứng của các chiến sĩ Giang gia rất nhanh, phần nộ quát một tiếng, thân thể chẳng khác nào sói đói đánh tới.

- Người Giang gia không có ai chết quỳ!

Một tên chiến sĩ Giang gia nhào tới trước mặt đệ tử phái Thanh Thành đã nói ra lời trào phúng lúc trước, loan đao trong tay đâm vào lồng ngực của đối phương.

Sưu!

Đồng thời cũng có một mũi tên bắn thủng đầu của hắn.

- Giết không tha!

Tào Tùng quát lạnh một tiếng, lại bắn ra một mũi tên.

Các chiến sĩ Giang gia bị bức đến quáng động vốn đã ở thế yếu, bọn họ đang muốn ra sức lần cuối cùng trước khi chết đi.

Chỉ là đệ tử phái Thanh Thành không có huyết tính như vậy, thế nhưng trước mặt ưu thế tuyệt đối, sự tàn nhẫn mà bọn họ biểu hiện ra cũng rất đáng sợ.

Từng chiến sĩ Giang gia ngã xuống.

Từng tiếng xé gió sắc bén không ngừng truyền ra.

Từng mũi tên nối tiếp nhau, nhanh như chớp giạt, rơi vào trong đám người, chuẩn xác, không có sai sót bắn chết các đệ tử của phái Thanh Thành.

- Ai đang bắn cung vậy?

Tào Tùng có thể xác định chiến sĩ Giang gia không có vũ khí như cung tên, bởi vì đối phương đã bị tước vũ khí. Cho nên vì lẽ đó hẳn còn tưởng rằng là do người mình ngộ thương người mình.

Nhưng mà rất nhanh, một mũi tên đã phóng tới về phía hắn.

- Tên thật nhanh! Làm sao có khả năng cơ chứ?

Tốc độ của mũi tên đã vượt xa tưởng tượng của hắn, hắn trốn không kịp, theo bản năng hắn đưa tay chop một cái, kết quả lại thất bại, mũi tên đã đâm vào lồng ngực của hắn.

Cũng còn may nó kẹt ở bên trong khôi giáp, chỉ làm thương tổn da thịt mà thôi.

- Mau tìm chỗ trốn!

Tào Tùng lập tức kêu to.

Các chiến sĩ Giang gia cũng kịp phản ứng lại, chạy tới phương hướng mũi tên bắn ra.

Nơi đó có Giang Thần đang đứng, trong tay cầm trường cung bắn tên ra.

Thắng lợi duy nhất trong chiến tranh là giết chết kẻ địch, không chừa bất kỳ một thủ đoạn nào, không nhất định phải phân ra cao thấp mới được.

Cung tên lại là binh khí chi vương, vào lúc này có thể phát huy ra được hiệu quả kỳ diệu.

Hơn nữa thứ trong tay Giang Thần chính là linh cung, uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

- Thần thiếu gia? Chỉ có một mình người thôi sao?

Chiến sĩ Giang gia chạy tới lập tức sững sờ.

- Đúng, các người thì sao? Chỉ còn lại một chút người này thôi sao?

Giang Thần quét mắt qua, chiến sĩ trước mắt hắn lúc này chỉ có không tới hai mươi người.

Cầm đầu là một vị tráng hán đầu trọc, hắn nói:

- Thần thiếu gia, những gia hỏa phái Thanh Thành này đánh lén, chiếm kho vũ khí trước, khiến cho chúng ta thương vong nặng nề, đã có không ít huynh đệ chết đi.

- Người tên là gì?

Giang Thần hỏi.

- Thần thiếu gia có thể gọi ta là Hỏa Ngưu.

- Nói cho ta một chút tin tức về bọn họ.

Giang Thần nhìn những đệ tử phái Thanh Thành đang trốn ở phía sau nham thạch, cũng thả linh cung xuống rồi nghỉ ngơi.

Hỏa Ngưu gật gù, nói:

- Bọn họ có chừng ba mươi người, đại đa số đều là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ, có hai trung kỳ, một nam một nữ, nam chính là đại sư huynh của bọn họ, tên là Tào Tùng.

Tào Tùng?

Giang Thần nghe ra cái tên này, Thập vạn đại sơn là một thế giới, tên của một ít người có thực lực sẽ truyền ra khắp núi lớn.

Thân là đại đệ tử phái Thanh Thành cho nên Tào Tùng chính là một người trong số đó, nguyên nhân nổi danh ở chỗ tuổi hắc còn trẻ mà cảnh giới đã đạt đến Tụ nguyên cảnh trung kỳ nhập môn.

- Người tới là người phương nào!

Lúc này, Tào Tùng ở phía sau nham thạch kêu to, hẳn biết người tới không phải là cứu binh. Mà cho dù là cứu binh thì số lượng cũng không nhiều.

Bởi vì sơn thành của Giang phủ đã hoàn toàn bị vây quanh, chờ hẳn xử lý xong chuyện mở thì hẳn sẽ quay về phối hợp với mọi người.

- Là người giết các người.

Giang Thần lạnh lùng đáp lại.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Được Sơn

- Người ỷ vào một cái linh cung thì có thể chống đỡ được bao lâu cơ chứ? Còn sót lại mấy mũi tên đây?

- Không đủ để giết toàn bộ các người, vấn đề là ai trong các người sẽ dùng tính mạng để tiêu hao tên của ta đây?

Giang Thần hỏi.

Các đệ tử phái Thanh Thành ở phía sau nham thạch trầm mặc, bọn họ muốn bắn tên phản kích, thế nhưng lại phát hiện ra khoảng cách của Giang Thần đã vượt qua tầm bắn.

Chỉ là linh cung của Giang Thần lại có thể bắn tới chỗ của bọn họ.

- Nếu cứ giằng co như vậy nữa, đối với bên nào cũng không có chỗ tốt.

Một lát sau, Tào Tùng kia lại nói.

- Cho nên người định làm gì?

- Tốc chiến tốc thắng, không dùng cung, người thấy thế nào?

Giang Thần có chút khinh thường nói:

- Sau đó để cho các người phát huy ra ưu thế nhiều người hay sao?

- Cũng không thể bởi vì các người ít người mà để người bên ta tự sát chứ?

Giang Thần suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Như vậy phải làm sao mà không dùng cung đây?

- Rất dễ.

Tào Tùng gọi người ném ra tất cả tên, đồng thời còn gọi một tên đệ tử phái Thanh Thành đứng ra bên ngoài nham thạch.

- Hiện giờ người có thể gọi người tới kiểm tra xem chúng ta có còn tên nữa hay không, nếu như có lừa gạt thì người cứ bắn chết vị đệ tử này.

Tên đệ tử phái Thanh Thành kia không nghĩ tới mình bị gọi ra là dùng để làm chuyện này. Làm cho hấn sợ đến mức hai chân như nhũn ra, chỉ có điều kiêng kỵ Tào Tùng cho nên hấn không dám trở về.

- Ngay cả một cây cung các người cũng không có sao?

Nhìn mũi tên ở trên đất, Giang Thần hỏi đám người Hỏa Ngưu.

- Trước tiên bọn họ công chiếm kho vũ khí, ngoại trừ người canh gác ra chúng ta đều không có cung.

- Khó trách bọn hấn lại dám vứt tên ra ngoài.

Hơn nữa khoảng cách ném ra rất có huyền cơ, không thể để cho Giang Thần dễ dàng nhặt được.

Một tên chiến sĩ Giang gia được Hỏa Ngưu ra hiệu, lập tức chạy đến phía đối diện, cẩn thận kiểm tra một phen, sau đó hô về phía bên này:

- Không có mũi tên.

Người này rất cơ linh, không có gọi tên của Giang Thần, không có xưng hô gì khác, như vậy sẽ không bại lộ thân phận của hắn.

- Hiện tại chúng ta sẽ làm thế nào đây?

- Sau đó thì sao?

Giang Thần hỏi.

- Tới phiên người ném tên của người ra!

Hỏa Ngưu lập tức lắc đầu, nói:

- Thiếu gia, làm như vậy chúng ta sẽ chết.

- Không, ngày hôm nay ai trong các người cũng sẽ không chết.

Giang Thần giao trường cung cho Hỏa Ngưu rồi đi tới.

- Đã như vậy, chúng ta đến quyết đấu một cách công bằng đi, nếu như các người bắt được ta thì sẽ thu được vùng mỏ này.

- Tại sao?

- Bởi vì ta là Giang Thần.

Các đệ tử phái Thanh Thành nhìn nhau, Tào Tùng từ phía sau nham thạch đứng dậy, nói:

- Hóa ra là Thần thiếu gia, thật không nghĩ tới bằng vào tuổi tác như người lại chạy tới đây làm việc.

- Ít nói nhảm đi.

- Người muốn quyết đấu? Vậy ta sẽ đến quyết đấu với người.

Tào Tùng không cho hãn cơ hội để lựa chọn mà đứng ra trước mặt Giang Thần.

- Người là Tụ nguyên cảnh trung kỳ, thiếu gia nhà ta là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ, có người bắt nạt người khác như người sao?

Hỏa Ngưu bất mãn kêu to.

- Ai bảo các người nằm ở thế yếu tuyệt đối cơ chứ? Còn có thể có một trận quyết đấu một chọi một đã là ta nhân từ rồi.

Tào Tùng nói.

- Người nghĩ mình chiếm ưu thế hay sao?

Giang Thần hỏi.

- Không phải vậy sao? Người của người cũng đã nói rồi, cảnh giới của người chỉ là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ, bọn họ cũng không thể ra mặt. Xem ra người định hi sinh chính mình, thực sự là hành động vĩ đại a.

- Ta không định hi sinh mình.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Ồ?

Tào Tùng không nhìn ra được hãn còn có thể làm được cái gì nên hờn.

- Ta muốn giết sạch đám người các người.

Giang Thần nói.

Các đệ tử phái Thanh Thành lớn tiếng cười nhạo, một tên đệ tử trong đó cũng có cảnh giới là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ viên mãn đứng ra.

Hắn nghênh ngang đứng ở trước mặt Giang Thần, nói:

- Người sẽ giết ta thế nào? Ta cũng có thể bắt được người đó.

- Như vậy!

Giang Thần phun ra hai chữ, nhanh chóng chém ra Xích tiêu kiếm.

Một đạo quang mang lóe lên, tên đệ tử phái Thanh Thành này đã thống khổ che lấy cổ mình, thân thể ngã xuống mặt đất.

- Là linh kiếm, hắn có một thanh linh kiếm, nhanh, cùng tiến lên!

Tào Tùng di chuyển, trong mắt bắn ra ánh sáng cực nóng, hận không thể nắm thanh kiếm này vào trong tay.

Sửu! Sửu! Sửu!

Hỏa Ngưu liên tục bắn ra ba mũi tên, khiến cho đám đệ tử phái Thanh Thành đang kích động này tỉnh táo lại.

Truyện đ.ợc cập nhật nhanh n.hất. tại iread.vn Nhìn thi thể trên đất, Tào Tùng khẽ cắn răng, ra hiệu cho những người khác lùi về phía sau.

- Sau khi người chết ta sẽ mang thi thể người về trong phủ các người, để cho người nhà người cẩn thận ngắm nghía một chút.

Tào Tùng đằng đằng sát khí, hoàn toàn không còn vẻ trêu tức như vừa nãy nữa.

- Thật sao?

Giang Thần cười lạnh một tiếng, kiếm khí sắc bén khiến cho hắn giống như pho tượng chiến thần đứng ở đó, không thể lay động.

- Xem kiếm!

Tào Tùng rút kiếm ra khỏi vỏ, trường kiếm rất nhanh, vô cùng mau lẹ.

Không giống như tên Huyết Thủ đồ tể kia, kiếm pháp của Tào Tùng rất tuyệt, dưới ưu thế cảnh giới, kiếm của hắn trong chớp mắt đã chỉ đến yết hầu của Giang Thần.

Giang Thần nhanh chóng lui ra, ở trên tốc độ, bởi vì chịu cảnh giới hạn chế cho nên hắn đã rơi xuống thế hạ phong.

Hắn nhanh chóng vận chuyển chân nguyên tạo thành Loa tòa thức, tay trái cầm kiếm. Lại thêm Xích tiêu kiếm, hai kiếm va chạm vào nhau, kiếm của Tào Tùng không chịu nổi gánh nặng cho nên lập tức vang lên một tiếng giòn giã.

- Ồ?

Tào Tùng thấy có vẻ không đúng, tinh quang trong mắt tức thì lập lòe.

- Kiếm của hắn rất nhanh, nếu như đấu tốc độ sẽ rất nguy hiểm, nhân cơ hội hắn chưa hoàn toàn phản ứng lại, phải giết chết hắn trước!

Trận chiến với Lôi tộc đã giúp Giang Thần tích lũy không ít kinh nghiệm.

Vừa nhìn ánh mắt của Tào Tùng thì Giang Thần đã biết đây là một cơ hội.

- Trường Hồng kiếm pháp thức thứ ba: Hồ trượng hồng nghê!

Chiêu thức này dưới sự phối hợp của Xích tiêu kiếm, ở dưới ánh kiếm chói mắt, một đạo quang mang như trắng lưỡi liềm bay lên, phạm vi bao trùm cực lớn.

- Sao hắn có thể sử dụng được một kiếm chiêu kinh người như vậy chứ?

Tào Tùng hoàn toàn biến sắc, hẳn có thể cảm nhận được uy năng của kiếm chiêu này.

Hắn liếc mắt nhìn chăm chăm vào Giang Thần, đột nhiên trừng mắt, miệng hét lớn:

- Không được! Hẳn nắm giữ mô hình kiếm ý, nhanh! Tất cả mọi người nhặt tên về cho ta!

Cuối cùng hẳn đã hiểu rõ lời nói của Giang Thần, mình đã tính sai!

Không trách được hẳn, ai có thể nghĩ đến ở trong Thập vạn đại sơn sẽ xuất hiện thiếu niên đáng sợ như Giang Thần cơ chứ?

Bây giờ nói cái gì cũng đã muộn, mũi tên trên đất đã bị ánh kiếm đảo qua, tất cả đều bị hỏng.

Tào Tùng quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tiếp theo hẳn phát hiện ra đây không chỉ là đả kích trên phương diện tinh thần mà còn là ở phương diện thân thể.

Ngực hẳn cơ hồ đã bị chém đứt, một kiếm kia của Giang Thần chỉ là tiện thể hủy diệt mũi tên, hẳn mới là mục tiêu chính.

- Ta không cam lòng a. . .

Chết ở trên tay của Tụ nguyên cảnh sơ kỳ viên mãn, có thể nói là Tào Tùng chết một cách không rõ ràng.

- Sư huynh!

Một vị đệ tử phái Thanh Thành có tu vi Tụ nguyên cảnh trung kỳ khác là một vị nữ tử, nhìn thấy Tào Tùng chết thảm, nàng lập tức tức giận nhảy ra!

Chỉ có điều lại bị Hỏa Ngưu tìm đúng cơ hội, dùng một mũi tên bắn thủng lồng ngực của nàng.

Lần này, đệ tử phái Thanh Thành không biết làm sao, không biết nên làm gì bây giờ.

Chợt, có một phần người không quá thông minh lựa chọn chạy trốn. Chỉ có điều đều bị Giang Thần ngăn cản, vung kiếm lên giết chết.

Hành động này của hắn làm cho những người khác nhanh chóng ném vũ khí đi, quỳ trên mặt đất xin tha.

Đám người Hỏa Ngưu ý thức được bên mình đã thắng lợi, tất cả đều rất hưng phấn chạy tới.

- Thần thiếu gia, thì ra người mạnh như vậy a.

Hỏa Ngưu trả lại linh cung, vẻ mặt tràn ngập sự kính nể.

Giang Thần gật đầu ra hiệu, lại phân phó xuống dưới:

- Trói những người này lại cho ta.

Sau khi giải giáp hết vũ trang của các đệ tử phái Thanh Thành, Giang Thần đi tới trước mặt một tên đệ tử.

- Ta chỉ cần một người trả lời vấn đề của ta. Nếu như có bất kỳ một chút do dự và chần chờ nào thì thanh kiếm này của ta sẽ chém xuống dưới.

Giang Thần nói.

Các đệ tử phái Thanh Thành gật đầu một cái.

- Sau khi chiếm cứ vùng mỏ, đám người các ngươi định làm gì nữa?

Một tên đệ tử không chút do dự, lập tức nói:

- Đi vào sơn thành, thừa thế xông lên phá tan Giang phủ.
- Ba thế lực khác cũng chỉ có đám người như các người thôi sao?
- Không, Hỏa Sư Bang và Huyết Thủ Môn phụ trách chiếm lĩnh Dược sơn.
- Dự tính rất hay! Ta lại hỏi người, bên Dược sơn có bao nhiêu người?
- Ít nhất cũng gấp đôi bên chúng ta, hơn nữa Nhị đương gia của Huyết Thủ Môn cũng ở đó, hẳn là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ.

Giang Thần lại hỏi mấy tin tức quan trọng, sau đó mới sai người giam đám người này lại.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hạ Hừng

- Hỏa Ngưu, người để những người khác nghỉ ngơi đi. Tiếp theo sẽ theo ta đi tới Dực sơn cứu người!

Giang Thần nói.

- Không thành vấn đề.

Hỏa Ngưu nghe thấy bên Dực sơn có tồn tại Tụ nguyên cảnh hậu kỳ tọa trấn, thế nhưng hẳn vẫn không có một chút chần chừ nào cả.

Đúng vào lúc này, kiếm linh của Xích tiêu kiếm nói:

- Trong quang động có đồ vật có thể làm tăng cảnh giới của người lên.

- Món đồ gì vậy?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Dưới chân quang có Thuần Dương quang tinh, kiến thức của người rộng rãi như vậy, hẳn phải biết đó là cái gì chứ?

- Không thể nào.

Giang Thần có chút không tin lắc đầu nói.

Nếu như thật sự có thì thực lực bây giờ của Giang phủ đã sớm khác xa rồi. Thuần Dương quang tinh cũng là vật vô cùng cao quý mà.

Một mỏ quặng Thuần Dương quáng tinh, đó là một bảo vật vô giá.

- Ta có thể cảm ứng được, nó ở ngay phía dưới.

Xích tiêu kiếm linh nói.

Giang Thần không thèm để ý tới thật giả, hỏi:

- Người muốn ta hấp thu quáng mạch chi nguyên hay sao?

Thuần Dương quáng tinh ẩn chứa năng lượng rất mạnh mẽ, thế nhưng lại không thể trực tiếp hấp thu. Bởi vì bên trong khoáng thạch có rất nhiều độc tính, nhưng quáng mạch chi nguyên thì lại không giống, rất là thuần khiết.

- Quả nhiên người biết rất nhiều.

- Người có thể tìm được quáng mạch chi nguyên sao?

Giang Thần không dông dài nữa, hiện tại Giang phủ tràn ngập nguy cơ, đối với mọi người, thời gian rất là quý giá.

- Đương nhiên.

- Mang ta đi.

Giang Thần đi đến quáng động, Hỏa Ngưu nhìn thấy vậy vội vã ngăn cản, nói:

- Thần thiếu gia, hiện tại trong hầm mỏ rất là không ổn định, đi vào trong đó rất nguy hiểm.

- Không có chuyện gì, ta tự có chừng mực.

Giang Thần theo Xích tiêu kiếm đi vào trong quáng động, nơi này đúng như đệ tử phái Thanh Thành từng nói, vô cùng bao la, từng cái từng

cái quán động kết nối với nhau. Đi về phương hướng khác nhau thì sẽ có chỗ liên kết với nhau. Thế nhưng đi tới đường cùng là đường chết.

Nếu như người không quen thuộc đi vào, đầu óc nhất định sẽ bị làm cho choáng váng.

Một mặt Giang Thần phân tán thần thức, một mặt nghe theo Xích tiêu kiểm linh chỉ đường.

Khi gần như đi tới chân quặng mỏ thì ở trong bóng tối Giang Thần nhìn thấy ánh vàng nhu hòa tản mát ra từ trong vách đá.

- Xem ra quả thực người rất có tài đó.

Giang Thần khá là bất ngờ, quan sát kỹ một phen. Hắn phát hiện ra, khi những đệ tử phái Thanh Thành kia cho nổ quán động đã đập vỡ vách đá. Làm cho Thuần Dương quán tinh lộ ra, vì vậy mới bị Xích tiêu kiểm cảm ứng được.

Tin tức xấu là bây giờ hắn mới chỉ nhìn được một điểm nhỏ của tầng băng chìm, mà có khả năng Thuần Dương chi nguyên còn ở mặt sau của vô số tầng vách đá.

Một mình Giang Thần căn bản không qua được.

Tin tức tốt là Xích tiêu kiểm linh đã nói cho hắn, Thuần Dương chi nguyên cũng đã bạo lộ ra bên ngoài, cứ nghe chỉ thị của nó rồi làm theo là được.

Quả nhiên, trong trong chốc lát, ánh sáng mà Thuần Dương quán mạch tản mát ra đã đạt đến trình độ chói mắt.

Giang Thần đi tới vào bên trong ánh sáng, hắn lập tức có cảm giác năng lượng vô cùng vô tận đang vọt tới thân thể của hắn.

Người mang Thần mạch, cho nên hẳn có thể trực tiếp hấp thu những Thuần Dương chi nguyên này. Chỉ có điều hẳn muốn phát huy ra hiệu quả lớn hơn nữa.

Hắn ngồi xếp bằng xuống, dùng viên linh đan nhị phẩm mà Mộ Dung Phong cho hẳn, vận chuyển công pháp ở bên trong ánh sáng.

Chỗ tốt khi làm như vậy rất rõ ràng, cảnh giới hầu như không có trì trệ mà xung kích đến Tự nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh cao.

Lúc này, ánh sáng của Thuần Dương chi nguyên ảm đạm đi không ít, cần phải chờ chừng mấy tháng mới có thể chậm rãi khôi phục được. Đến lúc đó lại có thể đến hấp thu.

- Nếu như người khôi phục tất cả Thần mạch, chẳng phải khi đó sẽ hút khô tất cả quang mạch chi nguyên hay sao?

Xích tiêu kiếm linh không nghĩ tới nhanh như vậy hẳn đã kết thúc, nó rất là kinh ngạc.

- Nhất định sẽ mạnh hơn so với hiện tại.

Giang Thần nói.

Giang Thần không hề rời đi mà trái lại còn ở trên mặt Thuần Dương chi nguyên mọc ra một tảng Thuần Dương thạch lớn.

- Thuần Dương thạch còn một chỗ cường đại khác, đó là có thể luyện chế thành linh đan!

Sắp xếp gọn gàng Thuần Dương thạch, Giang Thần trở lại bên ngoài quang động, lúc này đám người Hỏa Ngưu vẫn còn đang điều tức.

Nhân cơ hội này, Giang Thần quyết định làm chút gì đó. Sau khi cân nhắc, hẳn quyết định suy nghĩ một thức tuyệt chiêu.

Truyện được dịch. trực tiếp t..ại iREAD.Trường Hồng tam thức hãn đã có thể thi triển ra được thức đầu, kiếm chiêu phía sau hiện tại không có thời gian đi luyện, mà tuyệt chiêu không phải là thứ dựa vào trình độ kiếm cảnh.

Như Huyết Thủ đồ tể kia vậy, thông qua công pháp huyền bí mà điều động lực lượng thân thể để tiến hành bạo phát. Thái Cực hoàn của hãn có thể làm được điểm này, lại phối hợp với mô hình kiếm ý, cộng thêm Xích tiêu kiếm, uy lực của tuyệt chiêu sẽ rất đáng sợ.

Lúc này, Hỏa Ngưu đi tới, nói cho hãn biết bọn họ có thể xuất phát.

- Đi Dược sơn!

...

Thế lực xâm chiếm dược sơn chính là Hỏa Sư Bang và Huyết Thủ Môn. Cho dù phía sau núi Giang phủ còn có một tài nguyên lớn, thế nhưng nơi đó ở sơn thành, hiện tại bọn họ còn không có cách nào công phá được, còn chưa lấy được lợi ích tới tay.

Hai nhóm người có tới hơn trăm người, mỗi người cưỡi tuấn mã cao lớn, đứng ở bên dưới chân núi.

Bọn họ nhìn ngọn núi trước mắt, hận không thể lập tức san bằng nó.

Chỉ có điều thứ cản trở bọn họ chính là những ánh lửa đang ở trong núi kia.

- Nếu như các người dám bước lên trước một bước! Chúng ta sẽ phóng hỏa thiêu núi!

Trên núi truyền đến âm thanh của chiến sĩ Giang gia.

- Có thật không? Các người bỏ dược sao?

- Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!

Tất cả chiến sĩ trong núi cùng kêu lên, tiếng hò hét chấn động đến mức làm cho chim muông sợ quá chạy đi.

- Hỏa Sư Bang, xem ra các người không có một chút biện pháp nào nhỉ.

Một nam tử khôi ngô được võ trang đầy đủ, ở gò má trái của hắn có một đạo vết sẹo nhìn thấy mà giật mình, dọc theo chân mày đến miệng, nhìn qua cực kỳ dữ tợn.

Hắn là Nhị đương gia Hạ Hưng của Huyết Thủ Môn.

- Huyết Thủ Môn các người có biện pháp gì?

Nhóm người còn lại rất là bất mãn với giọng nói trào phúng của hắn.

- Ha ha ha, đương nhiên ta có biện pháp!

Hạ Hưng đắc ý cười to, duỗi tay ra rồi vung lên, phía sau đã có người mang theo một đám tù binh bị xích lại, đi tới phía trước đám người.

- Giang gia, đến thăm lão bà và con của các người đi!

Hạ Hưng hô lớn, thanh âm vọng vào trong núi.

Đám tù binh cũng kinh hoảng kêu to vào trong núi lớn.

- Huyết Thủ Môn, các người thực sự là đê tiện!

Các chiến sĩ trong núi nói thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành cực kỳ tức giận, còn có bất đắc dĩ rất sâu.

- Đê tiện, hai chữ này quả thực là cất nhắc ta a.

Hạ Hưng không phản đối, ngón tay gõ ở trên đùi, dần dần, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

- Bây giờ các người đã nghe được rồi đó. Tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống rồi đi ra, nếu không, qua mỗi một hô hấp, chúng ta sẽ giết một người.

Hắn nói được là làm được, vừa dứt lời thì đã cách không đánh ra một chưởng về phía thiên linh cái của một phụ nhân không hề có một chút sức chống đỡ nào cả.

Thân thể phụ nhân kia nghiêng nghiêng, co quắp rồi ngã xuống trên mặt đất, sau khi giật mấy lần cũng đã không còn động tĩnh nào nữa.

- Con ta, mẹ nó à!

Trong được sơn lại vang lên tiếng gầm lên giận dữ, một tên tráng hán khô ngô lao xuống dưới núi, trong tay cầm hai lưỡi búa, hai mắt đỏ chót.

- Thực sự là ngu xuẩn a.

Hạ Hưng khinh thường lắc đầu, lúc này lại có một tên thủ hạ bắn một mũi tên nhọn ra, xuyên thủng lồng ngực của tráng hán.

Tráng hán ngã xuống đất còn đang cố gắng bò về phía chỗ phụ nhân, đáng tiếc rất nhanh hắn đã bị người ta chặt đứt đầu, sau đó lại vứt đầu lên trên núi.

- Hiện tại, lại bắt đầu tính giờ từ đầu!

Hạ Hưng vẫn cười như cũ, vẻ hưng phấn trong mắt đã nói rõ, hắn rất hưởng thụ tất cả những thứ này.

- Nhị đương gia của Huyết Thủ Môn này đúng là kẻ điên a.

Người Hỏa Sư Bang nhìn thấy vậy không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

- Chậm đã, chúng ta từ bỏ chống lại!

Rốt cục, chiến sĩ Giang gia trên dực sơn không chống đỡ nổi, cúi đầu ủ rũ đi xuống dưới núi. Không giống như những chiến sĩ ở quáng mạch, bọn họ đã thật sự từ bỏ chống lại.

Đó là bởi vì gia quyến của bọn họ đều bị vũ khí lạnh lẽo kề sát cổ.

- Rất tốt, như vậy không phải tiết kiệm thời gian của mọi người sao?

Hạ Hưng nói, sau khi đạt được mục đích, bởi vì không thể tiếp tục hưởng thụ giết chóc mà hắn lại có chút cảm giác thất lạc.

Đột nhiên, hắn lại nở nụ cười tàn nhẫn, phất tay một cái, nói:

- Không để lại người sống, giết sạch toàn bộ!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tuyệt Chiêu

Người của Huyết Thủ Môn không để ý một chút nào, ngược lại, người của Hỏa Sư Bang không quá thích ứng được với chuyện này.

Một nam tử hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đi tới, phía sau có công một thanh kiếm to lớn, nhìn qua rất có lực uy hiếp.

- Hạ Hưng, người làm như vậy không tốt lắm. Nếu như chuyện này truyền đi, người của Giang gia sẽ cố gắng chống đối đến cùng đó.

- Mạnh Định, người lại dám gọi thẳng tên của ta? Người cho rằng người là nhi tử của bang chủ là có thể đứng ngang hàng với Nhị đương gia Huyết Thủ Môn như ta sao?

Hạ Hưng không nghe lọt tai, trái lại còn hung ác nhìn về phía người này.

- Không, không có, Hạ đương gia.

Mạnh Định bị dọa cho sợ hết hồn.

- Ha ha ha, như vậy cũng tốt. Hơn nữa, người không cần phải lo lắng, bởi vì người của Giang gia căn bản không có lựa chọn nào khác.

Hạ Hưng cười to.

- Thật sao?

Thanh âm lạnh như băng bỗng nhiên vang lên, làm cho tiếng cười của Hạ Hưng dừng lại.

Những người khác cảm thấy kinh ngạc, muốn nhìn một chút xem đối phương là ai mà dám bất kính đối với Hạ Hưng như vậy.

- Đi ra!

Hạ Hưng nhìn về phía cánh rừng ở xa xa, dựa vào thực lực Tụ nguyên cảnh hậu kỳ của hắn có thể nhìn thấy nơi đó có bóng người.

Sưu!

Đáp lại hắn là mũi tên nhọn xuyên qua không trung.

- Ấu trĩ. . .

Khoảng cách xa như vậy, lại ở dưới tình huống có đề phòng, Hạ Hưng tự tin có thể tránh thoát được mũi tên này, thậm chí là bắt lấy nó.

Nhưng mà rất nhanh lời nói của hắn đã không thốt lên được, bởi vì tốc độ của mũi tên đã nhanh đến mức vượt qua tưởng tượng của hắn.

Lúc bắn tới trước người, có lửa dọc theo thân tên xuất hiện, hình thành một vòng xoáy bằng lửa.

Hạ Hưng bị bắn trúng, cả người bốc cháy, sóng nhiệt bức người, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra thì đã bị đốt thành than đen.

Cùng lúc đó, những người khác trong rừng liên tục bắn ra tên, bắn chết người của Huyết Thủ Môn.

Chiến sĩ Giang gia ở Dục sơn bỗng cảm thấy phấn chấn, viện binh đến khiến cho bọn họ nhìn thấy hi vọng, cả đám lập tức cầm lấy vũ khí, phóng về phía người bị bắt làm tù binh.

- Trước tiên lui lại đã!

Mạnh Định Hỏa Sư Bang bị đánh cho không kịp ứng phó, chỉ lo rơi vào kết quả giống như Hạ Hưng. Cho nên trước khi không có biết được quân số của địch trong rừng thì hắn muốn lui lại một chút.

- Dường như người đến cũng không phải là rất nhiều.

Bên cạnh hắn có một người nói.

- Không tới hai mươi người!

- Phản kích!

Lúc này Hỏa Sư phái bắt đầu phản kích.

- Đi theo ta!

Không giống như ở quán mạch, hai nhóm người này lại mang theo khiên, lại là những tấm khiên có lực phòng ngự rất tốt.

Lập tức hóa giải uy hiếp từ các mũi tên.

Người mà Giang Thần mang đến và người của dục sơn gộp lại cũng chỉ mới hơn năm mươi người mà thôi.

Nếu không phải Giang Thần dùng tên lửa bắn chết Hạ Hưng, như vậy thắng bại sẽ không có bất ngờ gì cả.

Mạnh Định giống như một chiến sĩ có vô số kinh nghiệm sa trường, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, eo cong lại, bước chân nhẹ nhàng mà linh động.

Hắn có thực lực Tụ nguyên cảnh trung kỳ đỉnh cao, dưới trang bị tinh xảo, hầu như là đang ở trong trạng thái vô địch, mỗi khi đánh ra một kiếm,

tất có người chết hoặc trọng thương.

Mãi đến khi Giang Thần đi tới trước người của hắn, Xích tiêu kiếm lại dễ dàng chặt đứt tấm khiên kiên cố của hắn.

- Linh kiếm?

Mạnh Định nhìn vết cắt bóng loáng chình tề trên tấm khiên, ánh mắt khóa chặt vào Xích tiêu kiếm trên tay của Giang Thần, bị hấp dẫn rất sâu.

- Là người vừa nãy dùng một mũi tên bắn chết Hạ Hưng sao?

- Đúng vậy.

- Như vậy mũi tên cũng là linh tiễn sao? Chỉ có một mũi thôi sao?

- Không, người không đáng để ta lãng phí một mũi tên.

Giang Thần có ý định làm đối phương tức giận, hơn nữa đây cũng là lời nói thật của hắn.

- Thật sao?

Mạnh Định không hề tức giận, trái lại còn cười lạnh một tiếng, nói:

- Như vậy người đã phạm phải một sai lầm trí mạng, kỳ thực ta càng nguy hiểm hơn so với Hạ Hưng a.

Tại sao lại nguy hiểm hơn thì hắn không có nói ra, mà dùng hành động thực tế để chứng minh.

Hắn ném tấm khiên đi, hai tay nắm chặt vào chuôi kiếm của thanh kiếm lớn, đặt thanh kiếm lớn đáng sợ này nằm ngang ở trước ngực của mình.

Kiểm khí ác liệt mà lại bá đạo từ trên người hăn tản mát ra ngoài, lá rụng và cành cây dưới chân đều bị thổi đi.

- Năm giữ kiếm điểm sao?

Giang Thần có chút bất ngờ, người này đã đi lệch theo con đường khéo léo của kiếm, mà lại giống như đao hoặc là búa vậy, đi theo con đường mãnh liệt.

Người này có thể thông qua thanh kiếm này để năm giữ kiếm điểm, quả thực là không dễ dàng.

Bạn đang đọc -truyện -tạ-i- iREAD.vn
Giang Thần đột nhiên nhớ tới đối phương tên là Mạnh Định, cũng là chiến sĩ nổi danh trong Thập vạn đại sơn, thanh cự kiếm trong tay hầu như là tượng trưng cho thân phận của hăn!

Nếu như không phải có thi thể của những người chết đi trong Giang phủ đang nằm ở trên đất thì hăn cũng không quá muốn giết người này. Nếu như để cho Mạnh Định này có thêm mấy chục năm, nói không chừng sẽ có thể sáng tạo ra được một loại kiếm đao độc nhất vô nhị.

- Đáng tiếc, ngày hôm nay người sẽ chết ở chỗ này.

Xích tiêu kiếm của Giang Thần đâm một cái, kiếm ý bàng bạc giống như vỡ đê phun ra, trong nháy mắt đã nhấn chìm kiếm điểm nhỏ bé không đáng kể kia của Mạnh Định.

- Kiếm ý. . . Người lại năm giữ kiếm ý!

Hăn chăm chú quan sát khuôn mặt của Giang Thần, xác định đối phương chỉ là một thiếu niên, trong lòng lập tức chấn động không có cách nào có thể nói thành lời được.

- Cảnh giới của ta còn cao hơn ngươi một đoạn đấy!

Hắn là trung kỳ đỉnh cao, Giang Thần là sơ kỳ đỉnh cao, từ trước tới giờ hắn chưa từng xoay người chạy trốn.

- Đi chết đi!

Sát tâm của hắn lúc này mãnh liệt như chưa từng có, hắn đổ kỵ với Giang Thần tới phát điên, muốn tự tay hủy diệt tên thiên tài này, lấy được linh kiếm trong tay của đối phương.

Hai tay hắn cầm kiếm, ra sức rất thô bạo, thân kiếm so với người còn cao hơn nỗi giận chém ra, có thần uy như muốn bổ đôi Giang Thần vậy.

Giang Thần lùi lại phía sau, kiếm lớn chém lên trên đất, trong nháy mắt mặt đất nứt ra một đạo khe nứt, cũng nhanh chóng lan tràn về phía hắn, muốt nuốt chừng hắn.

- Không tốt.

Sắc mặt của Giang Thần đột nhiên biến đổi, Xích tiêu kiếm giơ lên cao đâm tới dưới chân.

Hầu như là cùng lúc, ánh kiếm hùng hồn từ mặt đất bộc phát ra, giống như sóng dữ nhằm về phía hắn.

Xích tiêu kiếm đâm lên trên mặt đất, lực lượng va chạm tạo ra một cái hố to, Giang Thần cũng bay ra ngoài hơn mười thước, thân thể mạnh mẽ nện vào trên một cái cây.

- Xem ra kinh nghiệm thực chiến của ngươi rất kém cỏi a.

Xích tiêu kiếm linh nói.

Chiêu kiếm đó của Mạnh Định nhìn như gốc nghếch, trực lai trực vãng, trên thực tế lại giấu điểm huyền cơ, vùi ánh kiếm vào trên đất, lại bộc phát ra từ dưới chân. Khiến cho người ta không ứng phó kịp.

- Chết đi cho ta!

Mạnh Định nhảy lên giữa không trung, mượn lực lượng còn sót lại vung thanh kiếm lớn trong tay lên.

- Mượn kiếm lớn để đề khí vận kinh, phối hợp với công pháp hùng hồn, thuận buồm xuôi gió, lại còn nắm giữ được kiếm điểm. Chẳng trách người này có thể được gọi là cường giả bên trong đám người trẻ tuổi của Thập vạn đại sơn.

Thanh kiếm lớn này của Mạnh Định có trộn lẫn thiết tinh, cho nên hiện giờ Xích tiêu kiếm không có cách nào thuận lợi chặt đứt nó được.

- Ha ha ha, đứng trước lực lượng tuyệt đối, đặc biệt là trước mặt của ta, mô hình kiếm ý cũng không bất kỳ tác dụng nào cả

Mạnh Định càng ngày càng hung hăng, kiếm lớn kéo theo khi thế, dễ dàng chặt đứt nham thạch hoặc là đại thụ.

Giang Thần luôn tránh né, đối phương không giống như Tào Tùng, có thể xuất kiếm nhanh chóng, chỉ cần tránh né phong mang là được.

- Nếu như ngươi muốn làm ta tiêu hao chân nguyên, như vậy ngươi đã sai rồi, đừng quên chênh lệch cảnh giới giữa chúng ta a.

Mạnh Định cười lạnh nói, hẳn không có một chút lo lắng nào cả.

- Thử tuyệt chiêu một lần đi.

Nếu như Mạnh Định không có nắm giữ kiếm điểm, như vậy Giang Thần có thể dựa vào mô hình kiếm ý để đánh chết hắn ta.

Nhưng mà, ở kiếm điểm và dưới ưu thế cảnh giới của đối phương, rất khó làm được chuyện này.

Cứng đối cứng, đây là chuyện rất không sáng suốt.

Giang Thần không thể làm gì khác hơn là dùng tới tuyệt chiêu mà vừa này hắn đã nghĩ đến!

Hai tay hắn cũng nắm chặt chuôi kiếm, đối với Xích tiêu kiếm, làm như vậy hay không cũng không quan trọng.

Chỉ là, hắn lại bắt đầu xoay người ở tại chỗ.

Ánh kiếm cực kỳ nóng nung theo chân khí Loa Toàn thức sinh ra một cơn gió xoáy, quay ở chung quanh người của Giang Thần.

Gió xoáy có sức hút đáng sợ, hơn nữa vẫn còn đang tăng cường, dùng mắt thường đã có thể nhìn thấy sóng khí, tất cả đều tụ tập về phương hướng của hắn.

Gió xoáy bắt đầu mở rộng, người chung quanh khổ không thể tả, thân thể không bị khống chế mà dịch chuyển về phía trước động.

Một khi tới gần sóng khí màu đỏ thẫm kia, kết cục sẽ giống như đám nham thạch bị vỡ nát ở chung quanh.

- Người muốn hại chết tất cả mọi người sao?

Mạnh Định không nghĩ tới Giang Thần còn có một chiêu này, hắn trợn mắt há hốc mồm.

- Người chết sẽ chỉ là người mà thôi!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiếp Viên

Đợi tới lúc gần như đạt tới cực hạn, Giang Thần đột nhiên thu kiếm, gió xoáy hóa thành lưỡi kiếm to lớn, chém xuống chỗ Mạnh Định.

Ầm một tiếng, tất cả cây cối chung quanh bị thổi bay, gốc đại thụ cách đó gần nhất cũng bị chấn lên tận trên không trung.

Không chỉ có Huyết Thủ Môn và Hỏa Sư Bang, ngay cả người của Giang phủ cũng nằm kêu rên ở trên mặt đất.

Mạnh Định chết không toàn thân, chỉ còn để lại thanh cự kiếm này rơi xuống mặt đất.

- Dung nhập thanh kiếm này, dùng nó làm vỏ kiếm.

Theo bản năng Giang Thần nghĩ đến chuyện này, đột nhiên hần cảm thấy cả người trống rỗng, tất cả chân nguyên đều bị dùng sạch.

- Nhờ có Thần mạch, nếu không ta sẽ không làm được chiêu này. Thần mạch khôi phục càng nhiều thì uy lực của kiếm chiêu này sẽ càng đáng sợ.

- Tuyệt chiêu như vậy của người quả thực có chút đầu cơ trục lợi đó.

Xích tiêu kiếm linh bình luận kiếm chiêu vừa rồi của hần.

- Sao người lại nói vậy?

- Thân là kiếm khách, tuyệt chiêu phải là kiếm chiêu không gì sánh kịp, nhưng người lại dùng chân nguyên của bản thân cộng thêm công pháp

huyền bí cho nên mới vậy.

- Người nên chết tâm tư như vậy thì hơn.

Giang Thần lắc đầu cười một cái, người hăn đối mặt chính là kẻ địch có cảnh giới cao hơn bản thân, nếu như cảnh giới tương đồng, hăn làm như vậy quả thực rất không vẻ vang.

- Bỏ vũ khí xuống đầu hàng, nếu không kết cục sẽ giống như Hạ Hừng và Mạnh Định này!

Lúc này, nhìn thấy có không ít người bò lên, Giang Thần trầm giọng quát lên.

Hăn dùng sức một người giết chết thủ lĩnh của hai thế lực, phá hủy đi lòng tin của những người này. Đặc biệt là một kiếm chiêu hủy thiên diệt địa vừa nãy đã làm cho người ta không có cách nào tin nổi hăn chỉ là một Tu nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh cao.

Hỏa Sư Bang là người bỏ vũ khí xuống trước, người của Huyết Thủ Môn không muốn, thế nhưng cũng vô lực quay đầu lại.

Tù binh lần này khá nhiều, nếu như trực tiếp nhốt lại, sẽ rất dễ cháy hậu viện của Giang phủ.

- Giết chết tất cả đệ tử Huyết Thủ Môn, Hỏa Sư Bang thì nhốt lại!

Huyết Thủ Môn hung tàn, Giang Thần đã sớm nghe qua một ít danh tiếng. Đặc biệt là khi tên Hạ Hừng kia đánh chết phụ nhân hăn cũng vừa vọt chạy tới, cũng tận mắt nhìn thấy một màn vô lực kia.

Vì lẽ đó hăn không đau lòng mà dùng một mũi tên lửa đi.

Huyết Thủ Môn nổi giận gầm lên một tiếng, muốn cố gắng chống đỡ lần cuối cùng. Chỉ có điều bọn họ đã bỏ vũ khí xuống, cho nên rất nhanh đã

ngã vào trong vũng máu của chính mình.

- Các chiến sĩ Dược sơn cố gắng nghỉ ngơi, sau đó đi theo ta tới sơn thành!

Giang Thần đã chặt đứt tiếp viện của ba cổ thế lực, hiện tại cũng chỉ còn sót lại quyết chiến mà thôi.

- Chúng ta nghe theo thiếu gia!

Hỏa Ngưu đã hoàn toàn phục tùng Giang Thần, bất cứ mệnh lệnh gì của Giang Thần, hắn đều tiếp thu không chút do dự.

Giang Thần gật gù, tiến vào dược sơn, hắn định luyện chế đan dược chữa thương phân cho các chiến sĩ bị thương.

Phần lớn dược liệu trong Dược sơn đều dùng cho linh đan nhất phẩm, chỉ có vài loại là có thể dùng cho nhị phẩm, nhưng không đủ để luyện chế ra một viên linh đan nhị phẩm hoàn chỉnh.

Khi Giang Thần luyện chế đan dược chữa trị vết thương thì đột nhiên nhìn thấy cái gì đó, vẻ mặt có vẻ vui mừng.

Tài liệu chủ yếu của Thuần Dương đan là Thuần Dương thạch, những dược liệu khác lại có yêu cầu rất thấp, chỉ là khi luyện chế rất là khó khăn mà thôi.

Bởi vì dù sao cũng là tảng đá, luyện chế thành linh đan rất dễ dàng gây ra chuyện chết người.

Chỉ có điều, đối với Giang Thần, chuyện này cũng không phải là vấn đề gì cả.

Hiện giờ, hắn đã nhìn thấy các dược liệu cần thiết của Thuần Dương đan ở trong dược sơn!

...

Sơn thành, trong phố lớn ngõ nhỏ đều không thấy lấy một bóng người, từng nhà đều đóng chặt cửa sổ, có người lớn mật thì dán sát người vào cửa sổ, nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Hai viện đã bị chiếm lĩnh, hiện tại chỉ còn lại chủ phủ.

Một khi chủ phủ bị phá, những dân chúng bình thường này sẽ trở thành nô lệ của kẻ xâm lấn, Giang phủ sẽ bị xoá tên ở Thập vạn đại sơn.

Không người nào tình nguyện chấp nhận kết quả như vậy, nhưng những người này cũng chỉ có thể chờ ở trong nhà. Cũng là bởi vì bọn họ không có uy hiếp, cho nên ba phe thế lực cũng không có thời gian để ý tới bọn họ.

Bọn họ làm không được bất cứ chuyện gì, chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện, chờ mong ở trong lòng mà thôi.

Bên ngoài chủ phủ, cửa lớn đóng chặt, bên ngoài có đám ngựa đang đứng, có tới hơn trăm người, cùng là Tụ nguyên cảnh, sức chiến đấu có thể so với quân đội vạn người phổ thông.

Truyện được dịch.h t.rực tiếp tạ.i iR.EADBên cạnh tường có mấy cỗ thi thể ngã xuống, là người ý đồ leo tường xâm lấn đã bị trường mâu bắn chết.

Song phương công thủ, luôn là bên công phải trả một cái giá nặng nề.

- Không nên đợi thêm nữa. Mấy người chúng ta vọt vào phá tan cửa, như vậy là có thể diệt sạch Giang phủ.

- Đúng vậy, Tụ nguyên cảnh hậu kỳ của Giang phủ chỉ có sáu, bảy người. Mà bên chúng ta có mười hai, thực lực cách biệt như vậy quá lớn a.

Có người không kiên nhẫn lên tiếng, là hai nam tử có tu vi Tụ nguyên cảnh hậu kỳ.

- Ngu xuẩn.

Tên nam tử đứng đầu không chút lưu tình chửi một tiếng, ở ngay trước mặt thuộc hạ của hai người nọ, ngay cả một chút mặt mũi cũng không chừa lại.

- Nếu thực lực của Giang phủ như vậy thì phái Thanh Thành đã có thể tiêu diệt được. Tại sao phải tìm các người tới đây cơ chứ? Đó là không muốn trả giá quá nặng nề để đánh đổi, bởi vì đây là Thập vạn đại sơn, không chỉ có chúng ta nhìn chăm chăm vào bọn họ.

- Ta dám bảo đảm với các người, ít nhất sẽ có mấy cổ lực lượng đang làm bộ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau, định đục nước béo cò.

Hai người vốn bất mãn nghe được lời nói này, sau đó nhìn nhau, lập tức im lặng.

Bên trong phủ, trong chính điện, người có thể lên tiếng trong Giang phủ đều có mặt ở nơi này, thương lượng đối sách, từ bầu không khí nặng nề xem ra cũng không quá thuận lợi.

- Phá vòng vây đi, chúng ta không thủ được.

Có người nói.

Lời này đưa tới một trận bàn tán sôi nổi và tiếng phản đối.

Nhị trưởng lão nói:

- Từ bỏ Nam phong lĩnh, Giang gia chúng ta sẽ không có cách nào sinh tồn ở trong Thập vạn đại sơn được nữa.

- Dù sao cũng hơn là chết.

Người lúc trước kia lại nói, lúc này lâm nguy đã rơi xuống đầu, hắn đã quên thân phận. Nếu như là lúc bình thường, hắn tuyệt đối không dám nói chuyện như vậy với Nhị trưởng lão.

Người này tên là Giang Hiểu, lời nói của hắn đã chọc giận không ít người, thế nhưng mọi người lại không biết nên làm gì để phản bác.

Hắn tiếp tục nói:

- Đám người ở bên ngoài, có ba Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao, bên chúng ta chỉ có một mình Phủ chủ mà thôi.

- Lại nói, phía sau còn có chín tên Tụ nguyên cảnh hậu kỳ và năm tên là hậu kỳ viên mãn, bốn tên hậu kỳ nhập môn.

- Bên chúng ta chỉ có một hậu kỳ đỉnh cao, hai hậu kỳ viên mãn, hai người còn lại là hậu kỳ nhập môn. Những mặt khác, nhân số và trang bị, chúng ta cũng không bằng người khác.

Giang Vãn Thiên nhìn thấu tâm tình của mọi người, hắn bất đắc dĩ nói:

- Sắp xếp tất cả đệ tử dòng chính và gia quyến thoát đi, những người còn lại thì ở lại chiến đấu.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều có vẻ không cam lòng và bất đắc dĩ, cuối cùng biến thành một mảnh tiếng thở dài.

- Gia gia, có lẽ con có biện pháp.

Giang Thần đột nhiên hiện thân ở cửa, làm cho tất cả mọi người đều cực kỳ khiếp sợ.

- Thiếu chủ! Sao người lại trở về chứ?

Người đi tới đầu tiên chính là Phạm Đồ, hắn cảm thấy không hiểu ra sao đối với chuyện Giang Thần đột nhiên xuất hiện.

- Phạm thúc, mẫu thân ta không sao chứ?

Giang Thần vội hỏi.

- Chủ mẫu và các phu nhân khác đang ở cùng nhau, rất an toàn.

Phạm Đồ nói.

Giang Hiếu kịp phản ứng lại, hỏi:

- Bên ngoài nước chảy không lụt, sao Thần thiếu gia có thể tiến vào trong này được chứ?

- Ở hai viện và chủ phủ đều có một mật đạo, đây không phải là chuyện mà người có thể biết.

Giang Thần đã nghe thấy lý lẽ mềm yếu của người này, vì lẽ đó hắn không có nể mặt đối phương một chút nào.

- Người không nên trở về.

Giang Thiên Hùng biết chuyện mật đạo, mới vừa rồi hắn còn đang vui mừng vì nhi tử lớn nhất của mình đã đi tới học phủ.

Theo lý mà nói, Giang Thần rèn luyện ở bên ngoài cũng có thể tránh thoát được một kiếp.

Nhưng mà, tự hắn chạy trở về!

Giang Hiếu không coi Giang Thần ra gì, hắn lại nói:

- Không nên lãng phí thời gian nữa, đợi được tới lúc người bên quán mạch và được sơn tới đây, ngay cả chuyện phá vòng vây chúng ta cũng không làm được.

- Người ở quán mạch và được sơn đã bị ta giải quyết, bọn họ đã không có tiếp viện nữa. Ta còn mang đến mấy chục chiến sĩ.

Giang Hiếu nói với tất cả mọi người, có điều chỉ có Giang Thần trả lời hần mà thôi.

Trong đại điện yên tĩnh trong vài giây, Giang Văn Thiên cau mày, nói:

- Con nói giải quyết là giải quyết tất cả sao?

- Đúng vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thuần Dương Đan

Người trong đại điện nhìn nhau, rơi vào trong trầm mặc một cách quỷ dị.

Giang Hiểu không tin lời nói của Giang Thần, hắn nói:

- Người chiếm cứ quang mạch chính là đại đệ tử Tào Tùng của phái Thanh Thành, hắn là Tụ nguyên cảnh trung kỳ viên mãn.

- Đã chết ở dưới kiếm của ta.

Giang Thần nói.

Sau đó Hỏa Ngưu đi vào bên trong điện rồi gật đầu với Giang Văn Thiên, hắn là người phụ trách chiến sĩ ở quang mạch. Có hắn thừa nhận, đương nhiên có thể tin được chuyện này.

- Thủ ở Dục sơn chính là Nhị đương Huyết Thủ Môn gia Hạ Hưng. .

.

Hiển nhiên Giang Hiểu cũng bị dọa cho phát sợ, thanh âm nói chuyện trong lúc bất tri bất giác đã thấp hơn rất nhiều.

- Đã chết ở bên dưới cung tên của ta.

Giang Thần ngắt lời nói của hắn.

Giang Hiểu hít sâu một hơi, lại nói:

- Nhi tử Mạnh Định của bang chủ Hỏa Sư môn là chiến sĩ nổi danh bên trong Thập vạn đại sơn chúng ta. Lại càng nắm giữ kiếm điểm.

- Cũng đã chết ở dưới kiếm của ta!

- Hít!

Mọi người thở phào một hơi, những kẻ địch ở quáng mạch và được sơn chính lợi kiếm treo ở trên đỉnh đầu của tất cả mọi người, khiến cho bọn họ không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào nữa.

Hiện tại tất cả đều bị Giang Thần giải quyết, áp lực lập tức giảm bớt đi không ít.

- Dù vậy, chúng ta vẫn ở trong thế yếu.

Giang Hiếu yếu ớt nói một câu.

- Chiến đấu không phải là chuyện có thể chắc chắn, đơn giản. Mà là thay đổi trong nháy mắt, thế nhưng thế sự lúc này đã khác biệt. Không chiến mà thua, không có bất kỳ chỗ tốt nào cả.

- Giang Thần, người có biện pháp gì không? Nói ra ta nghe một chút.

Giang Thiên Hùng hỏi.

- Tiêu diệt tất cả đám người bên ngoài.

Giang Văn Thiên vẫn không lên tiếng mở miệng nói:

- Con định làm sao?

- Gia gia, có phải cảnh giới của người đã đạt đến Tự nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao rồi hay không?

- Đúng vậy.

- Chỗ con có một viên Thuần Dương đan, có thể giúp thực lực của gia gia nâng cao một bước, xung kích Thần du cảnh. Đến lúc đó, người bên ngoài chính là gà đất chó kiếng.

- Cái gì?

- Có thật không? Thuần Dương đan? Là mấy phẩm a?

- Đường như là tứ phẩm.

Giang Thần quét mắt nhìn mọi người một chút, nói:

- Dược tính của Thuần Dương đan có thể tính là trên ngũ phẩm.

- Trời ạ!

Trong nhiều tiếng hô kinh ngạc, vẻ vui mừng cũng hiện lên ở trên mặt của bọn họ.

Giang Thần đã mang tới cho tất cả mọi người hi vọng, nếu như cảnh giới của Giang Vãn Thiên có thể đạt đến Thần du cảnh. Như vậy có vấn đề gì thì cũng có thể giải quyết được.

Ngay cả Giang Hiểu cũng không nói tiếp.

- Nhất định phải thành công.

Giang Vãn Thiên tiếp nhận Thuần Dương đan, trên mặt hiện ra vẻ quyết tâm.

Tất cả hi vọng đều ký thác vào trên người của Giang Vãn Thiên, đáng tiếc hãn đã cao tuổi như vậy, cho nên độ khả thi khi đột phá có chút thấp.

Giang Thiên Hùng rất hận mình mới là hậu kỳ viên mãn, nếu như là đỉnh cao, như vậy đưa Thuần Dương đan cho hãn dùng là chuyện không thể

tốt hơn được nữa a.

Hắn nghĩ như vậy không phải là xuất phát từ sự ích kỷ, mà là cân nhắc đến lợi ích của Giang gia.

Trẻ tuổi, khí huyết dồi dào, độ khả thi lúc đột phá càng lớn.

Đột nhiên, cửa phủ bên ngoài xảy ra không chịu nổi gánh nặng mà ầm ầm vang vọng.

- Sao vậy? Không phải bọn chúng muốn chờ người tới hay sao?

Giang Hiếu hoàn toàn biến sắc, giống như ngày tận thế đã tới.

- Nhất định bên Dược sơn có cá lọt lưới!

Hiện giờ Giang Thần chạy về, những người kia cũng đến, người của ba thế lực biết người của mình tử thương nặng nề, vô cùng phẫn nộ. Đặc biệt là bang chủ Hỏa Sư Bang, nỗi đau mất con làm cho hắn mất đi lý trí, cũng là do hắn hạ lệnh tấn công.

Lần này không có ai ngăn cản, dù sao đã không chờ được đến lúc người đến.

Mưa tên từ ngoài cửa phủ bắn vào bên trong. Có một chút xuyên qua cửa sổ bắn vào chính điện, làm cho mọi người sợ đến mức run lấy bầy.

- Giang Thần, làm sao bây giờ?

Tất cả mọi người đều hiểu ngầm, chờ Giang Thần sắp xếp.

- Gia gia, nhanh đi đột phá cảnh giới đi! Những người khác chuẩn bị nghênh địch, Nhị thúc, các vị trưởng lão, Phong Vân nhị vệ, các người lại đây.

Giang Thần gọi mấy vị cao thủ Tự nguyên cảnh hậu kỳ qua một bên, nhỏ giọng dặn dò.

Nghe hẳn nói xong, mấy người có chút giật mình, lại hơi nghi hoặc một chút.

Chỉ có điều, bọn họ chỉ có thể đặt hi vọng ở trên người của Giang Thần mà thôi.

- Hỏa Ngưu, người trở về mật đạo, bảo người ở bên ngoài chuẩn bị sẵn sàng, chờ tín hiệu của ta.

Giang Thần lại phân phó một câu.

- Được!

Hỏa Ngưu là người tín nhiệm Giang Thần nhất, hẳn không nói hai lời, lập tức rời đi.

Truyện được dịch-h tại iREAD.vn-- Phạm thúc, người dẫn người tranh thủ một ít thời gian! ở tiền thính

- Không thành vấn đề!

Phạm Đồ dẫn người lao ra khỏi đại điện.

Rất nhanh, trong đại điện chỉ còn lại Giang Thần và đám người Giang Thiên Hùng.

- Bắt đầu đi.

Giang Thần lấy ra trận kỳ, bắt đầu bày trận ra bốn phía.

Không có nguyên thạch, theo lý mà nói, sẽ không có cách nào bố trí được trận pháp. Chỉ có điều Giang Thần đã thay đổi suy nghĩ, để cho mọi

người trở thành suối nguồn năng lượng của trận pháp, mà chính mình là trận tâm!

Ở cửa phủ, không biết cửa lớn đã phải chịu đựng bao nhiêu lần công kích, sau đó rốt cục đã đổ xuống.

Kẻ địch giống như thủy triều tràn vào, đập vào trên mặt cửa đã đổ ập xuống.

- Trả lại mạng cho nhi tử ta!

Bang chủ Mạnh Long của Hỏa Sư Bang xông lên phía trước, như một thốt ngựa to lớn xông tới phía trước, gặp người là giết.

- Bắn cung!

Phạm Đồ ra lệnh một tiếng, chiến sĩ Giang phủ liên tục bắn ra mũi tên nhọn, còn có người cầm nỏ không ngừng phản nỏ bắn ra.

- Bang chủ!

Mưa tên đã đủ để uy hiếp đến tính mạng của Tụ nguyên cảnh hậu kỳ, người của Hỏa Sư Bang lập tức mang theo khiên xông lên, bảo hộ ở trước người của Mạnh Long.

- Mạnh bang chủ, không nên vọng động.

Chương môn Trương Thiên Chí của Phái Thanh Thành, cũng chính là người vừa nãy ngăn cản mạnh mẽ tấn công đi theo vào, lập tức nói:

- Không biết cao thủ của Giang phủ trốn đi đâu rồi, cần tắc vô áy náy a!

- Phạm quân sự, làm sao bây giờ?

Người mà Phạm Đồ mang đến không bằng một phần ba của đối phương, đặc biệt là ngay cả một Tự nguyên cảnh hậu kỳ cũng không có.

Phạm Đồ cũng rất là khó xử, rõ ràng là đi chịu chết, nhưng mà thiếu chủ có mạng, hẳn không thể không nghe theo.

Cũng còn may, đúng lúc này ở phương hướng chính điện truyền đến tiếng chiêng đồng.

- Lùi!

Tức thì, tất cả chiến sĩ bỏ chạy theo Phạm Đồ.

- Chuyện này?

Trương Thiên Chí không rõ vì sao, Giang phủ đã mất đi đạo phòng tuyến thứ nhất, như vậy thứ chờ đón bọn họ sẽ là một trận tàn sát a.

- Lễ nào người của Giang gia đã rút đi?

Nghĩ đến khả năng này, Trương Thiên Chí lập tức dẫn người áp sát về phía trước, đồng thời phân phó một câu:

- Không nên đứng chung một chỗ, cẩn thận cạm bẫy!

Chỉ có điều mãi khi tới chính điện cũng không có cái gọi là cạm bẫy.

Nơi này chỉ có một người, một người thiếu niên.

Đứng ở bậc thang bên ngoài chính điện, đang cầm kiếm đứng lặng ở đó, giống như đã chờ đợi từ lâu.

- Người Giang phủ đã chạy sạch rồi sao? Để một đứa trẻ như người đi tìm cái chết sao?

Trương Thiên Chí đi lên phía trước, cười gằn mở miệng trào phúng.

Chỉ có điều, trong Hỏa Sư Bang có một người chạy đến, chỉ vào Giang Thần rồi nói:

- Bang chủ, chính là hắc, chính là hắc giết Mạnh Định.

- Đáng giận! Trả mạng nhi tử của ta đây!

Mạnh Long không nghĩ tới mình lại nhìn thấy hung thủ, hai mắt đỏ chót, bổ nhào về phía Giang Thần.

- Không nên vọng động a!

Trương Thiên Chí kinh hãi, hắc không khinh thường Giang Thần giống như ở bề ngoài mà vẫn đang âm thầm quan sát thế cuộc.

Mạnh Long không nghe lọt tai, ỷ vào tu vi Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao cho nên rất khinh thường Giang Thần.

Đại đao màu vàng trong tay hắc phản nộ chém xuống, đao kính hùng hồn đập vỡ tan tã đá trên mặt đất.

Giang Thần không nhúc nhích, nơi mà hắc đứng cũng đã có từng đạo lỗ hổng nứt ra.

- Đi chết đi!

Đại đao của Mạnh Long hạ xuống, vết nứt dưới chân của Giang Thần cũng có thể làm cho hắc hai chân lún xuống.

- Không cần phải lo lắng, ta sẽ đưa người đi gặp nhi tử của người.

Đúng lúc này, Giang Thần đẩy Xích tiêu kiếm về phía trước, ánh kiếm như cầu vồng nghênh đón công kích. Cùng lúc đó, năm, sáu thanh phi kiếm từ cửa lớn chính điện bay ra ngoài.

Một đao của Mạnh Long còn chưa rơi vào đỉnh đầu của Giang Thần thì đã bị phi kiếm xuyên qua thân thể.

Phi kiếm đều chỉ là thiết kiếm phổ thông, thế nhưng dưới tốc độ rất nhanh lại có thể trực tiếp phá tan khôi giáp ở trên người hắn.

- Chết!

Sau đó, Giang Thần dùng một kiếm cắt khí quản của hắn ra.

- Cái này, cái này, cái này...

Một lần nữa Mạnh Long rơi xuống mặt đất, không ngừng lui về phía sau, tay gắt gao che lấy cái cổ của mình. Thế nhưng vẫn không ngăn cản được máu tươi từ trong năm ngón tay tràn ra.

Hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt của Giang Thần lại khẽ động, thu sạch phi kiếm trên người của hắn về.

Mạnh Long vô lực ngã xuống dưới đất.

Một tên cao thủ Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao, cứ như vậy mà chết!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Lực Ngăn Sóng Dữ

Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao, trực tiếp chết ở trong tay Giang Thần sơ kỳ đỉnh cao!

Đây chính là uy lực của trận pháp, trận pháp mà Giang Thần bố trí chính là phi kiếm trận, là một trong các trận pháp thích hợp nhất với tình huống bây giờ.

Khởi nguồn trận pháp là một thân chân nguyên của Giang Thiên Hùng, Nhị trưởng lão, Phong Vân nhị vệ.

Thân là trận tâm cho nên thực lực của Giang Thần đã không thể dùng bốn chữ sơ kỳ đỉnh cao để cân nhắc được nữa.

- Chết tiệt, ta đã bảo người không nên vọng động, không nên vọng động. Sao người lại không nghe ta cơ chứ?

Trương Thiên Chí nhìn thi thể của Mạnh Long, tức giận đến mức không nhẹ. Đang yên đang lành lại chết đi một hậu kỳ đỉnh cao, quả thực khiến cho người ta bất an.

- Kim Hùng, người không nên vọng động.

Trương Thiên Chí nhanh chóng nói với một tên nam tử hậu kỳ đỉnh cao khác.

Kim Hùng giật mình, Nhị bang chủ chết rồi, kỳ thực trong lòng hắn đã thở phào một hơi. Hạ Hưng kia lại là con ngựa hoang khó có thể thuần

phục, ai biết đối phương sẽ đoạt vị trí bang chủ của hắn lúc nào chứ?

Không nghĩ tới Giang Thần lại nói:

- Kim bang chủ, có phải nữ nhi của ngươi đã rất lâu rồi không về nhà đúng không?

- Ngươi nói cái gì?

Nữ nhi của hắn đi rèn luyện, đã báo tin bình an, thế nhưng lại chậm chạp không có về nhà.

Vốn hắn cho rằng là nữ nhi ham chơi, dù sao tính khí của nó cũng là như vậy.

Chỉ có điều hiện tại Giang Thần nói như vậy lại làm cho hắn cảm thấy bất an.

- Có phải bên người nàng còn có một lão bất tử bảo vệ hay không?

Giang Thần lại nói.

- Ngươi muốn nói cái gì?

Kim Hùng giận dữ hét.

- Bọn họ đã chết rồi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Đáng chết!

Gân xanh trên trán Kim Hùng nổi lên, hai tay nắm chặt.

- Không nên bị lừa, nơi hắn đứng có trận pháp!

Trương Thiên Chí lập tức ngăn cản, hắn vẫn còn có chút ánh mắt để nhìn ra thế cục hiện tại.

- Bắn chết hắn cho ta!

Hắn trực tiếp hạ lệnh.

Tất cả mọi người xếp thành hàng ngang, cung nỏ bắn ra một lượt, mưa tên hầu như đã khóa chặt các điểm trên người của Giang Thần.

Chỉ có điều, sau khi mưa tên tiến vào trận pháp, sáu thanh phi kiếm nhanh chóng lập loè ở trước người của Giang Thần, hình thành một tấm khiên không chê vào đâu được, đánh văng tất cả mũi tên ra.

- Lại bắn!

Trương Thiên Chí biết làm như vậy thì thực lực của Giang Thần đang kịch liệt tiêu hao.

Một khi tiêu hao hết, chắc chắn Giang Thần sẽ phải chết.

Mọi người tiến hành bắn tên vòng thứ hai.

Nhưng mà, tiếng giết đột nhiên từ phía sau truyền đến, giống như có thiên quân vạn mã giết vào trong này vậy.

Chuyện làm cho người ta ngạc nhiên nhất chính là, trong đó còn có tiếng gào của mãnh thú.

- Chưởng môn, không tốt, người của Giang phủ xua đuổi một nhóm mãnh thú giết vào trong này!

- Chết tiệt, sao Giang phủ còn có tiếp viện nữa cơ chứ?

Bị trong ngoài giáp công, Trương Thiên Chí hoàn toàn biến sắc.

Trong lúc này, các mãnh thú phát điên đã tiến vào trong tầm mắt.

Người của ba phe thế lực không để ý tới bản tên nữa mà liên tiếp lui về phía sau.

Chỉ có điều, rất nhanh bọn họ đã lùi tới phạm vi của Phi Thiên kiếm trận, sáu thanh phi kiếm giống như u linh đoạt mệnh thu gặt tính mạng của bọn họ.

Chỗ lợi hại của phi kiếm là có thể thoát khỏi hai tay của người ta, có thể dùng góc độ tinh diệu không thể tưởng tượng nổi để giết địch.

Khi Giang Thần vung Xích tiêu kiếm lên, dưới sự chỉ huy của hãn phi kiếm càng thêm trí mạng.

- Không có cách nào nữa. Không nên tính toán tới tổn thất, phải giết chết Giang Thần, hãn là trận tâm!

Trương Thiên Chí vẫn muốn tránh khỏi thương vong, thế nhưng đã làm lỡ thời cơ tốt. Rốt cuộc lúc này hãn đã tỉnh ngộ. Hãn là người trước tiên vọt vào trong phi thiên kiếm trận.

Đồng thời đi cùng hãn còn có Kim Hùng và các Tụ nguyên cảnh hậu kỳ khác.

Trong lúc chém giết, Giang Thần đối mặt với hơn mười kẻ địch Tụ nguyên cảnh hậu kỳ.

Có một tin tức tốt là, nhiều người không có nghĩa là có thể đồng thời tấn công, mỗi lần nhiều nhất chỉ có năm người có thể phát động công kích mà thôi.

Hai thanh phi kiếm vờn quanh ở quanh thân hỗ trợ ngăn địch, những thanh phi kiếm còn lại chém giết những người khác.

- Nhất kiếm tam thị!

- Hỏa Vân mãn thiên!

- Hồ trượng hồng nghê!

Giang Thần xuất kiếm giống như phát điên, đối mặt với quần công, hẳn chỉ có thể duy trì trạng thái hung hăng thì mới có thể đứng ở thế bất bại được.

Trong lúc chém giết kịch liệt, trong trận pháp đã có bốn người ngã xuống.

Chỉ có điều, phi kiếm cũng đã xuất hiện trạng thái không còn một chút sức lực nào.

Trong chính điện, đám người Giang Thiên Hùng chỉ cảm thấy chân nguyên sắp tiêu hao hết, dù cho đã dùng một lượng lớn linh đan thì cũng theo không kịp tốc độ tiêu hao của Giang Thần ở bên ngoài.

Truyện được cập nhật nhanh nhất .tại i.read.vn. Dù sao, Giang Thần phải đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ tới mức quá đáng, hơn nữa còn là người đông thế mạnh.

Rốt cục, trên người Giang Thần đã xuất hiện vết thương, máu tươi chảy ròng.

- Tiểu rác rưởi, đi chết đi!

Trương Thiên Chí là người hận Giang Thần nhất, vì thiếu niên này mà đã hại hắn tổn thất nặng nề.

Cũng còn may, chỉ cần có hai cao thủ hậu kỳ đỉnh cao thì vẫn có thể duy trì được thế bất bại như cũ.

Bộp một tiếng, Giang Thần bay ngược ra ngoài, phi kiếm đang bay lượn trên không trung liên tục rơi xuống.

- Không được!

Trong chính điện, Nhị trưởng lão muốn đi ra ngoài cứu giúp thì lại phát hiện ra mình đã không có chân nguyên để dùng nữa.

Không chỉ có hắn, những người khác cũng như vậy.

Uy lực mạnh mẽ của Phi Thiên kiếm trận, thế nhưng cái giá phải trả chính là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ của Giang phủ đã không có sức để chiến đấu nữa.

Chỉ là Trương Thiên Chí còn chưa phát hiện ra được điểm ấy, nếu không hắn đã sớm thoải mái cười to rồi.

- Trước khi chết, người còn có di ngôn gì không?

Trương Thiên Chí đi tới trước mặt Giang Thần, nhắc bảo kiếm trong tay lên, bất cứ lúc nào cũng sẽ đâm xuống.

- Không.

Bởi vì đã chết qua một lần, cho nên Giang Thần có vẻ đã mất cảm giác.

- Như vậy thì chết đi.

Mũi kiếm của Trương Thiên Chí hạ xuống.

- Ai dám đả thương Tôn nhi của ta?

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, tiếng gào thét của Giang Vãn Thiên giống như sấm sét vang lên, chưởng kinh mang theo thế không thể

đờ bản trướng Trương Thiên Chí.

Chỉ trong nháy mắt, khôi giáp trên người Trương Thiên Chí đã bị chấn thành từng mảnh vỡ, lồng ngực hõm vào, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Giang Vãn Thiên từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước người Giang Thần.

Cỗ khí thể mạnh mẽ trên người đã nói rõ, lúc này hắn đã là Thần du cảnh!

Giang Vãn Thiên thành công đột phá cảnh giới, có biến hóa thoát thai hoán cốt, nếp nhăn trên mặt đã ít đi rất nhiều, vẻ mặt nhìn qua rất sáng láng.

- Tất cả chết đi cho ta!

Giang Vãn Thiên nhìn về phía đám người Kim Hùng đang sửng sốt, ra tay không chút lưu tình.

Thần Du cảnh đối phó với Tụ nguyên cảnh chẳng khác nào cầm đồ đao để giết gà, dễ như ăn cháo.

Mất một chút thời gian, toàn bộ Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đã bị giết chết.

- Ba thế lực các người cẩn thận nhìn kết cục của thủ lĩnh các người đi!

Giang Vãn Thiên quát lên.

Đám người còn đang ác chiến quay đầu lại nhìn, lập tức phát hiện tất cả lực lượng nòng cốt đều chết sạch, cả đám trực tiếp bị dọa sợ.

- Trời ạ, là Thần du cảnh!

- Giang phủ lại có Thần du cảnh.

- Phủ chủ tha mạng, Phủ chủ tha mạng a!

Tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống, quỳ xuống mặt đất dập đầu xin tha.

- Phủ chủ uy vũ!

Người của Giang gia bỗng cảm thấy phấn chấn, cảm giác chuyển bại thành thắng khiến cho bọn họ kích động không thôi.

- Giang gia và Thập vạn đại sơn sắp sửa quật khởi rồi.

Trong chính điện, Giang Thiên Hùng chậm rãi đi ra, tim hắc cũng đang đập rất nhanh.

Phụ thân hắc đã đạt đến Thần du cảnh, trở thành cường giả có thể đếm được trên đầu ngón tay trong Thập vạn đại sơn!

Tất cả những công lao này đều đến từ Giang Thần hiện tại còn đang nằm ở trên mặt đất.

- Đại ca, nhi tử của huynh cũng ưu tú giống như huynh a.

Trong lòng Giang Thiên Hùng thâm cảm thán.

- Giang Thần, con đã cứu vớt Giang gia!

Giang Vãn Thiên kéo tôn tử của mình lên, hai mắt vốn có chút vân đục đã trở nên trong suốt:

- Viên Thuần Dương đan này cũng là thần phẩm! Chẳng trách con lại hoàn toàn tự tin như vậy.

Giang Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, linh đan của hắc đương nhiên hắc phải tự tin rồi.

Chỉ có điều, có thể thành công đột phá hay không cũng là nhờ có những năm qua không ngừng cố gắng của Giang Vãn Thiên, chưa từng từ bỏ việc tu luyện.

Có Thần du cảnh ở đây, tất cả chuyện tiếp theo hầu như đều không còn là vấn đề nữa.

Hỏa Sư Bang, Huyết Thủ Môn, phái Thanh Thành toàn quân bị diệt, địa bàn và tài nguyên của bọn họ sẽ bị Giang phủ tiếp quản.

- Gia gia, con còn có một tin tức tốt muốn nói cho người.

Giang Thần nói.

Nếu như là trước đây, có thể Giang Vãn Thiên sẽ không coi đây là chuyện to tát gì cả. Thế nhưng Giang Thần hiện tại đã khiến cho hắn phải vĩnh tai lên chăm chú lắng nghe.

Giang Thần nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói một phen.

- Thật chứ?

Tin tức này đến quá đột nhiên, Giang Vãn Thiên nghĩ thầm, nếu không phải hắn đã đột phá Thần du cảnh, thể chất tăng vọt. Như vậy kinh hỉ to lớn như vậy sẽ làm hắn ngất đi a.

- Lẽ nào Giang gia sắp quật khởi sao?

Thuần Dương quáng tinh a!

Cả một quáng mạch a!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đi Ra Ngoài Núi

- Gia gia, hiện tại Giang phủ còn chưa đủ mạnh lớn, nhất định phải bảo mật tin tức này!

Giang Thần nhỏ giọng nói.

- Đúng đúng đúng. Con yên tâm đi, gia gia sẽ xử lý việc này thật tốt.

Nếu như người ngoài nghe được đoạn đối thoại như vậy, nhất định sẽ hoài nghi rốt cuộc ai mới là Phủ chủ.

Sau đó, Giang Thần chạy đến hậu viện đi gặp Cao Nguyệt, sau khi tận mắt nhìn thấy mẫu thân không có chuyện gì thì hắn mới yên tâm.

Chỉ là, khi Cao Nguyệt nhìn thấy thân thể hắn toàn là vết thương, nàng lập tức khóc ròng, mắng:

- Tiểu tử thối nhà con, còn chạy về làm gì chứ? Không phải con đang ở bên ngoài sao?

Nếu như Cao Nguyệt sớm biết vừa rồi Giang Thần còn ở chính điện nghênh địch, sinh tử như chỉ mảnh treo chuông thì đã sớm cuống lên rồi.

Chỉ có điều, sau khi nghe đến đoạn Giang Thần hầu như dùng sức một người cứu vớt Giang phủ, Cao Nguyệt lập tức cảm thấy khiếp sợ.

Nàng đột nhiên nghĩ đến nhi tử đã từng nói muốn đi tới Hắc Long thành cứu phụ thân trở về.

Lúc đó nàng cảm thấy đây chỉ là khí phách nhất thời, nhưng mà hiện giờ nàng đã có chút tin tưởng, Giang Thần thực sự có thể làm được như vậy.

- Thần nhi, phụ thân con không chết đâu.

Đột nhiên, Cao Nguyệt nghĩ đến cái gì đó mà lấy ra một khối ngọc bội uyên ương, nói:

- Tổng cộng có hai khối ngọc, phụ thân con một khối, ta một khối. Giữa hai người, nếu như ai mất mạng thì bình ngọc sẽ vỡ.

Giang Thần cúi đầu nhìn qua, ngọc bội uyên ương trong tay Cao Nguyệt vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

- Nhất định là Hắc Long thành phát tán lời đồn, muốn làm cho Giang phủ chúng ta bị công kích, hủy diệt.

Giang Thần nói.

Biết được điểm ấy, Giang Văn Thiên cảm thấy cao hứng vì nhi tử còn sống sót. Chỉ có điều lại có chút tự trách, nếu như không phải hắc tùy ý để Tây viện xâm chiếm Đông viện thì Giang Thần cũng không cần phải biểu hiện tích cực như vậy ở ngũ yển, dẫn đến bại lộ thiên tư quá sớm.

Hắn nói:

- Thần nhi, Hắc Long thành sẽ không tùy ý để cho chúng ta phát triển. Nhưng chúng ta không đi được, căn cơ đều ở nơi này. Chỉ có điều con mới là quan trọng nhất, thiên phú của con và số mệnh của con còn đó. Nếu như lại cho con mười năm, nhất định con sẽ lợi hại hơn so với phụ thân con.

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, nói:

- Vì lẽ đó ta nghĩ, con nên rời khỏi Thập vạn đại sơn, đi ra khỏi Đại Hạ vương triều. Đi tới các tiểu quốc người tích lũy kinh nghiệm, chậm rãi trưởng thành.

- Không, gia gia, con không dự định làm như vậy.

Giang Thần lắc đầu từ chối, nói:

- Giang phủ sẽ lập tức phát triển như bay. Mà Hắc Long thành sẽ tăng mạnh giám thị đối với chúng ta, một khi con có bất kỳ biểu hiện chói mắt nào thì sẽ dẫn tới tai ương ngập đầu. Nếu như chỉ dựa vào lực uy hiếp của Thiên Phong đạo nhân là chưa đủ. Vẫn giống như có một thanh kiếm lơ lửng trên đầu vậy.

Giang Vãn Thiên gật gật đầu, lời Giang Thần nói chính là điểm mà hắn lo lắng.

- Vậy con có biết. . .

- Con có một biện pháp vẹn toàn đôi bên, có thể làm cho Giang gia phát triển mà không cần phải kiêng kỵ gì, cũng có thể làm cho tốc độ trưởng thành con con càng nhanh thêm.

Giang Thần cười thần bí.

- Biện pháp gì vậy?

Cho dù cảm thấy không thể, thế nhưng Giang Vãn Thiên vẫn tin tưởng Giang Thần sẽ không tùy tiện nói ra lời này.

- Con muốn gia nhập Thiên Đạo Môn!

Một câu nói, bảy chữ, đã xé toang nghi ngờ trong lòng của Giang Vãn Thiên.

Bỗng nhiên hần tỉnh ngộ, đồng thời lại mang theo một tia không thể tin tưởng.

- Thiên Đạo Môn? Có thật không? Có thể được không?

Hần liên tiếp đưa ra ba câu hỏi, có thể thấy được sự tự tin của hắn yếu bao nhiêu.

Phải biết rằng Giang Thần có tư cách vào Vãn Kiếm môn. Mà Vãn Kiếm môn lại là tồn tại mà Thập vạn đại sơn cũng không trêu chọc nổi. Thế nhưng khi nghe đến Thiên Đạo Môn, Giang Vãn Thiên lại có phản ứng như thế, có thể tưởng tượng ra được đó là tồn tại ra sao a.

- Trở thành đệ tử của Thiên Đạo Môn, gia tộc sẽ nhận được sự che chở của Thiên Đạo Môn. Nếu như Thiên Đạo Môn muốn diệt Hắc Long thành thì cũng chỉ cần một ngón tay mà thôi.

Đây chính là nguyên nhân mà Nam phong lĩnh không cần phải kiêng kỵ Hắc Long thành nữa.

Không cần dựa vào Thiên Phong đạo nhân uy hiếp, như vậy trên đầu người của Giang gia cũng không còn thanh kiếm nào lơ lửng nữa.

Vấn đề là, có thể gia nhập được sao?

Bằng vào biểu hiện ưu tú như vậy của Giang Thần, Giang Vãn Thiên vẫn không dám tin tưởng.

Bởi vì, ưu tú như vậy chỉ đặt ở bên trong một ngọn núi lớn, thả ở thế giới bên ngoài, còn có thể được gọi là ưu tú nữa sao?

Chỉ có điều nhìn dáng vẻ này, dường như Giang Thần đã quyết. Cho dù bất kể là ai cũng không thay đổi được ý định của hắn.

Đoạn thời gian sau đó, thế cục trong Thập vạn đại sơn xảy ra biến hóa long trời lở đất, Giang phủ nuốt hết phái Thanh Thành, Hỏa Sư phái và Huyết Thủ Môn.

Còn có một tin tức tốt nữa là, tin tức Thiên Đạo nhân chết trận bị chứng thực là tin đồn, Phong Lý Kiếm vẫn bị giam giữ ở bên dưới Hắc Long uyên như cũ.

Tru-yện được dịch trực tiếp tại -iREAD-- . .

Thiên Đạo Môn là một trong mười đại tông môn của Hỏa vực.

Là một trong mười tông môn mạnh mẽ nhất trong toàn bộ Hỏa vực, không phải là Đại Hạ vương triều.

Đại Hạ vương triều cũng là một phần của Hỏa vực.

Thiên Đạo Môn thoát ly từ Đại Hạ vương triều, địa vị ở Hỏa vực là đứng ngang hàng cùng vương triều.

Vì lẽ đó, đệ tử mà Thiên Đạo Môn chiêu thu là toàn bộ thanh niên tuần kiệt đến từ Hỏa vực, ở trong hoàn cảnh như vậy, đương nhiên yêu cầu về đệ tử sẽ cực cao.

Người hoàn toàn không phải đến từ Thập vạn đại sơn cũng có thể gia nhập.

Cũng khó trách Giang Vấn Thiên lại lo lắng như vậy.

Cũng là Cao Nguyệt có kiến thức khá rộng rãi, cho rằng Thiên Đạo Môn là một chỗ tốt, mà bằng vào thiên phú của Giang Thần cũng có cơ hội gia nhập.

Mấy ngày sau, Giang Thần cáo biệt mẫu thân đang lưu luyến không rời và gia gia đang không yên lòng của mình rồi đi ra khỏi núi lớn, đi tới vị

trí của Thiên Đạo Môn trong tỉnh Thương Uyên.

Thập vạn đại sơn thuộc quyền sở hữu của Đại Hạ vương triều, chỉ có điều nơi này quá hẻo lánh, vương triều cũng không muốn để ý tới những thế lực trong núi này.

Hàng năm đều thu thuế, những cái khác thì mặc kệ, nhưng nếu như có người không muốn nộp thuế, như vậy thế lực này sẽ bị xoá tên ở trong Thập vạn đại sơn.

Đi ra khỏi Thập vạn đại sơn, thế giới bên ngoài mới thật sự là thế giới, một mảnh thiên địa rộng rãi hơn.

Nơi muốn đi chính là tỉnh Thương Uyên.

Vốn là đô thành của Đại Hạ vương triều, sau đó vương triều khai thác cương vực, di chuyển về phương bắc.

Được lợi từ việc nơi này là cổ đô, cho nên trình độ phồn hoa chỉ đứng sau kinh đô mà thôi. Chỉ riêng loại thành trì cỡ lớn cũng đã có năm toà, vô số thôn trấn, có hơn ngàn vạn nhân khẩu.

Thiên Đạo Môn, ở ngay trong tỉnh Thương Uyên.

Nếu như cưỡi ngựa phải mấy tháng mới có thể đến được.

Vì lẽ đó Giang Thần định ngồi thuyền phi hành đi tới đó.

Ở bên ngoài núi lớn có một thành trì, tên là Thanh Sơn thành, có thể nói là trạm thứ nhất liên hệ giữa Thập vạn đại sơn và thế giới bên ngoài.

Cũng là một trong các địa điểm thuyền phi hành dừng lại.

Tên như ý nghĩa, thuyền phi hành là thuyền có thể bay lượn ở chân trời, là công cụ giao thông nhanh chóng nhất ở trên Cửu Thiên đại lục.

Thuyền phi hành mà Giang Thần sắp sửa ngồi tên là Phá vân thuyền, trạm cuối là Cửu Long thành của tỉnh Thương Uyên. Điểm bắt đầu chính là một đầu biên giới khác của Thập vạn đại sơn.

Trên hành trình sẽ đi qua Thanh Sơn thành.

Điều may mắn chính là, mỗi nửa tháng Phá vân thuyền sẽ có một chuyến, khi Giang Thần vào thành vừa vặn là ngày thuyền sẽ tới.

Ở bên cạnh tường thành, một chiếc thuyền lớn neo đậu ở đó, buồm thuyền không ngừng phấp phới, một khối tấm ván gỗ gác lên trên lỗ châu mai trên thành, kết nối tường thành và boong thuyền.

Người lên thuyền không phải là rất nhiều, cộng thêm Giang Thần cũng mới chỉ được khoảng hơn mười người.

Điều hãn không nghĩ tới chính là có hai người là người quen của Giang Thần.

Sư phụ Quy Nhai của Mạnh Phi và Tô Thiển Tô gia.

Từ lúc tới đây, từ trước tới nay Giang Thần chưa từng gặp qua Tô Thiển một lần. Thế nhưng ở trong ký ức, hãn lại rất rõ ràng mặt mũi của đối phương ra sao.

Gần giống như trong ký ức, Tô Thiển vẫn xinh đẹp làm cho lòng người rung động như cũ. Da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, non đến mức có thể bóp ra nước, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt hoa đào rất là hấp dẫn người khác.

Chỉ có điều, nàng lại không lo mình không đủ xinh đẹp, chỉ lo người khác không chú ý tới nàng.

Lại nghĩ tới chuyện mà nàng từng làm, Giang Thần không có một chút suy nghĩ thường thức nào cả.

Rất nhanh, hai người này cũng nhìn thấy Giang Thần, vẻ mặt đều rất là quái dị.

So với lần trước Quy Nhai còn kiêng kỵ Giang Thần hơn. Trước đó nàng vẫn nửa tin nửa ngờ đối với sư phụ Linh đan sư kia của Giang Thần. Cảm thấy Thập vạn đại sơn sao có khả năng có một vị Linh đan sư lục, thất phẩm cơ chứ.

Chỉ có điều từ sau khi Giang Vãn Thiên đột phá cảnh giới, nàng đã triệt để tin tưởng.

Nàng cũng là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao, biết một người nếu như quá năm mươi tuổi, như vậy sẽ rất khó tiếp tục đột phá cảnh giới trở thành Thần du cảnh.

Chứ đừng nói là lão nhân sáu mươi, bảy mươi tuổi như Giang Vãn Thiên.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, qua mười mấy năm nữa thì cảnh giới của Giang Vãn Thiên sẽ tự động giảm xuống, mãi đến lúc thân thể già nua thì mới thôi.

Kết quả hiện tại lại đột phá đến Thần du cảnh, có thể có thêm mấy chục năm phong quang nữa.

Đây tuyệt đối là chuyện mà chỉ có Linh đan đại sư mới có thể làm được.

Quy Nhai có chút hối hận, nếu như không phải bản thân đắc tội với Giang Thần thì nàng cũng có thể xin Giang Thần một viên linh đan thần kỳ như vậy, sau đó lại đột phá cảnh giới.

Đáng tiếc, nàng chỉ có thể tưởng tượng, đồng thời cũng nhắc nhở Mạnh Phi, ngàn vạn lần không nên đi trêu vào Giang Thần.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ta Muốn Gia Nhập Thiên Đạo Môn

Hiện tại Quy Nhai mang theo Tô Thiển đi tỉnh Thương Uyên bá sứ học nghệ, tương lai Tô Thiển nổi bật hơn người, nàng sẽ có được vô số chỗ tốt.

- Giang Thần, thực sự là đã lâu không gặp.

Vẻ mặt Tô Thiển bất thiện, lúc nói chuyện ngữ khí rất là lạnh lùng.

- Chi bằng không gặp thì hơn.

Giang Thần nói.

- Hừ, người cũng muốn đi Thương uyên thành sao?

Tô Thiển nhớ tới lời Mạnh Phi đã nói, cho rằng Giang Thần muốn đi Văn Kiếm môn, cho nên trong lòng rất là đổ kỵ.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến cái gì đó. Nụ cười rất là xán lạn, nàng nói:

- Người không có đặt chỗ trước đúng không?

- Chỗ?

Phản ứng của Giang Thần đã cho nàng một câu trả lời.

- Vậy thì chúc người may mắn.

Tô Thiến nở nụ cười không tên, bước lên boong tàu, nàng và Quy Nhai được thuyền viên mời vào trong khoang thuyền.

Giang Thần lên thuyền sau, chỉ có thể chờ ở trên boong thuyền, vào ở trong lều vải.

Đầu óc mơ hồ, Giang Thần hỏi dò một vị thuyền viên thì mới biết được đã xảy ra chuyện gì.

Tốc độ phi hành Phá vân thuyền vượt xa các công cụ giao thông khác, nhưng cũng có khuyết điểm của chính nó.

Lam thiên không phải là lãnh địa của nhân loại. Từ Thanh Sơn thành đi tới Cửu Long thành, trên đường, khi đi qua một khu vực nào đó sẽ có tỷ lệ nhất định gặp phải ma bức công kích.

Đó là mãnh thú quý cấp, nhân loại không biết phi hành ở trong mắt những mãnh thú này chính là món ngon mỹ vị.

Ma bức không có năng lực phá hủy Phá vân thuyền, chỉ có điều sẽ tạo thành tử thương.

Vì vậy giá cả chỗ ở trên Phá vân thuyền rất đắt, hơn nữa số lượng cũng không có nhiều, người không mua được thì nhất định phải ngồi ở trên boong thuyền toàn bộ hành trình.

Đây cũng là chuyện rất bình thường, thuyền phi hành cũng không có thể lực để chuẩn bị chỗ cho mỗi người, như vậy sẽ làm tăng thể tích thân thuyền lên.

- Không phải mỗi lần đều gặp phải ma bức, nhưng chỗ đã hết rồi. Hiện giờ ngươi nên quyết định thật kỹ, có muốn xuống thuyền hay không. Nếu không một khi trả tiền, Phá vân thuyền cất cánh thì ngươi sẽ không thể hối hận được nữa.

Thuyền viên nói.

- Sau khi một chiếc Phá vân thuyền rời đi, có phải phải chờ nửa tháng sau mới lại có hay không?

- Đúng vậy.

- Vậy cũng tốt.

Sau đó Giang Thần giống như những người khác trên boong thuyền, ôm tâm lý may mắn thanh toán tiền thuyền.

Chỉ có điều không giống như những người khác, không phải hẳn hoàn toàn hy vọng xa vời ma bức sẽ không tới, mà là coi như bọn chúng có tới thì hẳn cũng có thể chống đỡ được.

Dù sao cũng chỉ là mãnh thú quý cấp.

- Nói đi nói lại, chiếc thuyền phi hành này chỉ có công năng phi hành, Thánh vực đã sớm đào thải từ năm trăm năm trước rồi.

Nghĩ tới đây, Giang Thần không khỏi lắc đầu.

Thuyền phi hành của Thánh vực có khắc trận pháp, trên chiếc thuyền có tính tấn công và sức phòng ngự cực mạnh.

Chiến thuyền mà Lăng Vân Điện đều phối có Diệt thiên đại pháo, một pháo có thể đánh sụp núi lớn.

- Bằng hữu.

Khi Giang Thần đang hồi tưởng chuyện cũ thì một thanh niên đã đi tới trước người hắn.

Trên người người này mặc y phục màu xanh lam, vóc người khôi ngô, tướng mạo đường đường. Đôi mắt rất là sáng sủa, khi nhìn về phía người khác rất là sạch sẽ.

Vốn Giang Thần có chút không vui vì đột nhiên bị quấy rối, thế nhưng khi nhìn thấy nụ cười như gió xuân ấm áp của người này, hắn đã không có ý định tính toán với đối phương nữa.

- Sao vậy?

- Ta thấy người một thân một mình, không bằng đến phía bên ta đi. Nhiều người náo nhiệt, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Giang Thần nhìn sang phương hướng hắn ra hiệu, ở nơi đó có một nam một nữ đang đứng.

Giang Thần đã nhìn thấy rõ, ma bức rất thích ra tay đối với người lạc đàn, sẽ dùng lợi trảo để nắm lấy vai của người ta. Sau đó mang tới trên không, làm cho người ta ngã xuống chết tươi.

Vì vậy mặc kệ người trên boong thuyền có biết nhau hay không, tất cả đều tụ tập lại với nhau.

Giang Thần một mình lên thuyền, có người không rõ, có người trào phúng, cũng có người đồng tình với hắn.

Thanh niên trước mắt xuất phát từ ý tốt cho nên mới mời Giang Thần qua đó.

- Không thành vấn đề.

Giang Thần đứng dậy, đi cùng hắn về phía hai người bên kia.

Sau đó Giang Thần biết được thanh niên này tên là Mạnh Hạo, mục đích cũng giống như hắn, cũng muốn đi Cửu Long thành, gia nhập vào một

thế lực.

Truyện được biên tập tại i.read.vn Giang Thần kín đáo đánh giá hăn vài lần mà không để lại dấu vết. Hăn đã nhìn ra thiên phú của Mạnh Hạo này không tệ, nếu tâm tính của hăn lương thiện, đại đa số môn phái sẽ tình nguyện thu hăn làm đệ tử.

Cặp nam nữ đi với Mạnh Hạo phân biệt tên là Diệp Tú, Thạch Thiên.

Ba người đến từ cùng một nơi, biết nhau, cho nên mới kết bạn mà đi.

- Người đến từ Thập vạn đại sơn sao?

Khi Giang Thần tự giới thiệu mình, ba người rất là kinh ngạc.

Nguyên nhân không có gì khác, bọn họ ở trong một toà thành trì bên ngoài Thập vạn đại sơn.

Thập vạn đại sơn đối với bọn họ mà nói, đây là một nơi nguy cơ trùng trùng, máu tanh dã man, người sinh sống ở đó rất nguyên thủy.

Ngoại trừ Mạnh Hạo ra, trong ánh mắt của Diệp Tú và Thạch Thiên khi nhìn về phía Giang Thần có thêm vẻ hiếu kỳ và khinh thường mà chính bọn hăn cũng không nhận ra được.

Thân phận và địa vị chênh lệch khiến cho bọn họ tự nhiên cảm thấy có cảm giác ưu việt.

- Nghe nói bên trong đại sơn còn tồn tại người man rợ, ngay cả nói cũng không biết, đúng không?

Thạch Thiên có chút hiếu kỳ nói.

- Bọn họ biết nói, chỉ là ngôn ngữ khác với chúng ta mà thôi.

Giang Thần rất đúng mực, trả lời một câu rất tùy ý.

- Vậy các người sinh sống ở nơi đó, không phải rất nguy hiểm hay sao?

Diệp Tú nghĩ đến các loại cố sự khủng bố có quan hệ tới Thập vạn đại sơn mà khi còn bé nằng nghe được, vẻ mặt của nàng trở nên trắng xám. Hai mắt nhìn về phía không khỏi có vẻ Giang Thần đồng tình.

- Nghe nói còn có đội ngũ bắt nô lệ đến bắt người của các bộ lạc trong đó a.

Thạch Thiên cũng nói.

- Được rồi, các người làm vậy là rất vô lễ.

Lần này không đợi Giang Thần trả lời, Mạnh Hạo đã lên tiếng nói.

- Hỏi như vậy thì sao chứ ? Ta nghĩ Giang Thần sẽ không để ý đâu.

Thạch Thiên nở nụ cười lăm liết, lại làm bộ nhìn Giang Thần một chút rồi nói:

- Đúng không?

Giang Thần không nói gì, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Thạch Thiên bĩu môi, sắc mặt có chút không vui, cho rằng Giang Thần sĩ diện, nói vài câu thì có liên quan gì chứ?

Nể mặt Mạnh Hạo, hắn không phát tác.

Diệp Tú hỏi:

- Giang Thần, vậy người từ bên trong đại sơn đi ra là muốn kiến công lập nghiệp sao? Định gia nhập môn phái nào?

- Đúng thế.

- Cái gì? Người mới mười sáu tuổi đã đạt đến Tự nguyên cảnh, như vậy cũng không tồi.

Lúc này Thạch Thiên mới chú ý tới cảnh giới của Giang Thần, phát hiện ra hẳn đã là Tự nguyên cảnh, khá là bất ngờ.

- Tinh Thương Uyên có rất nhiều môn phái và bang phái, long xà hỗn tạp. Giang Thần, người phải cẩn thận nhiều hơn, không nên gia nhập vào các bang phái a.

Giữa bang phái và môn phái có tính chất hoàn toàn khác nhau, là đi làm cho người khác, không có bất kỳ một chút tiền đồ nào cả.

Mạnh Hạo còn nói cho hẳn về địa vị cao thấp của các môn phái trong Cửu Long thành.

Không có chút nghi ngờ nào, Thiên Đạo Môn là cao nhất, đó là tông môn có thể đứng ngang hàng cùng Đại Hạ vương triều, một trong thập đại tông môn của Hỏa vực.

Chỉ có điều, muốn gia nhập Thiên Đạo Môn thì điều kiện lại quá hà khắc.

Mạnh Hạo không nghĩ tới Giang Thần muốn gia nhập, cho nên hẳn thuận miệng nhắc tới.

Hắn cường điệu giới thiệu chút về các môn phái có tiếng tăm chỉ đứng sau Thiên Đạo Môn, ví dụ như Vãn Kiếm môn vậy.

Mục tiêu lần này của Mạnh Hạo chính là đi tới Vãn Kiếm môn.

- Mạnh Hạo ca đã nắm giữ kiếm điểm.

Khi Diệp Tú nói lời này hai mắt mơ hồ có vẻ đưa tình, gò má ửng đỏ.

- Chuyện này cũng không tính là gì cả.

Mạnh Hạo nở nụ cười khiêm tốn.

- Giang Thần, Thập vạn đại sơn các người có người trẻ tuổi nào nắm giữ kiếm điểm không? Dù sao võ học ở chỗ các người rất lạc hậu a.

Thạch Thiên lại phạm phải bệnh cũ, vẻ mặt cao cao tại thượng.

Giang Thần cười cợt, không muốn trả lời.

Mạnh Hạo ho khan vài tiếng, tránh đề tài này đi, lại nói:

- Giang Thần, người định gia nhập môn phái nào? Mỗi một môn phái đều có yêu cầu chiêu thu đệ tử không giống nhau.

Cho dù hắn không khinh thường Giang Thần giống như Thạch Thiên, chỉ có điều hắn cũng cho rằng Thập vạn đại sơn rất nguyên thủy, tin tức không đủ linh thông.

Cân nhắc câu hỏi của đối phương là xuất phát từ ý tốt, Giang Thần nói:

- Ta muốn gia nhập Thiên Đạo Môn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cửu Long Thành

Lời này vừa dứt, không chỉ có sắc mặt ba người trước mặt cứng đờ, ngay cả người ở chung quanh cũng quăng ánh mắt dị dạng tới chỗ bốn người.

Thạch Thiên là người kịp phản ứng lại trước tiên, hắn cảm thấy mất mặt khi bị người khác nhìn vào, vì vậy hắn vội hỏi:

- Nay, người biết muốn gia nhập Thiên Đạo Môn khó đến mức như nào không? Nói là vạn người qua cầu độc mộc cũng không khuếch đại một chút nào nha.

- Ta chỉ nói ra lời nói thật.

Giang Thần nói.

- Đây là không biết tự lượng sức mình đó!

Thạch Thiên quát lên.

- Làm người phải tự biết mình.

Diệp Tú lắc lắc đầu, không tức giận giống như Thạch Thiên, nhưng cũng tràn ngập vẻ cười giễu.

- Đa tạ Mạnh huynh đã có ý tốt mời.

Giang Thần nhún vai một cái, nói một câu với Mạnh Hạo, sau đó xoay người rời đi.

- Giang Thần...

Mạnh Hạo không nghĩ tới mọi chuyện lại trở nên như vậy, hắn rất là lo lắng.

- Mạnh Hạo ca, không cần lo cho hắn, tiểu tử sơn dã Thập vạn đại sơn, không biết trời cao đất rộng. Một lát nữa cứ để cho hắn bị ma tức bắt đi đi!

Thạch Thiên nói.

- Đúng vậy, tính khí như vậy, người không biết còn tưởng rằng hắn là đại nhân vật nào đó nha.

Diệp Tú cũng gật gật đầu.

Mạnh Hạo thở dài một hơi, đành phải bỏ ý định.

Trong nháy mắt, Giang Thần đã đợi hai ngày hai đêm ở trên Phá vân thuyền.

Chờ đến ngày mai sẽ đến tỉnh Cửu Long thành của Thương Uyên.

Tối hôm đó, trong lúc mọi người ngủ say, Giang Thần nghe được trong bầu trời truyền đến từng tiếng kêu kì quái, cùng với vô số âm thanh hai cánh vỗ vào nhau.

- Ma bức!

Tiếp đó, thuyền viên kêu to, phát ra lời cảnh báo.

Giang Thần đi ra khỏi lều vải, phát hiện ra trên boong thuyền đã rơi vào trong rối loạn, tất cả mọi người lập tức di chuyển về phía khoang thuyền, mặc kệ có chỗ trống để ngồi hay không thì đều ôm tâm tư ít nhiều cũng có thể chen vào được.

Trên thuyền, cung nỏ cùng bắn ra ra, ma bức tiến vào trong tầm mắt của mọi người.

Ma bức như là một đứa trẻ, răng nanh lợi trảo, cánh giang rộng ra dài chừng hai thước, có một đôi móng vuốt cực kỳ sắc bén.

- Thực sự là xui xẻo a.

Giang Thần không nghĩ tới lần đầu tiên ngòi Phá vân thuyền đã đụng phải thứ này. Phải biết rằng dựa theo tỷ lệ, ba lần mới sẽ có một lần bị ma bức tập kích.

- Tất cả mọi người tựa lưng vào nhau, hoặc là dựa vào vách tường. Chỉ cần không bị bắt lên trên không trung thì sẽ còn có một chút sinh cơ!

Thuyền viên Phá vân thuyền tiếng gào to, chỉ có điều hần vừa mới nói xong thì đã vang lên tiếng rít gào.

Hần bị một đầu ma bức bắt lên trên không trung, bị nhẹ nhàng ném một cái, biến mất, sau đó lại bị một đầu ma bức khác bắt lấy.

Sau mấy lần, hần đã không nói ra thành lời được nữa.

- Tựa lưng vào!

Mạnh Hạo kia lập tứ dặn dò đồng bạn của mình.

Đã có vài đầu ma bức xuất hiện ở xung quanh, phát động tập kích.

Mãnh thú quý cấp đối với Tụ nguyên cảnh cũng không có uy hiếp gì quá to lớn, nếu như là một chọi một, nhân loại sẽ thắng.

Thế nhưng hiện tại số lượng ma bức đang chiếm ưu thế, hơn nữa còn biết bay, chỉ cần hơi chút không chú ý thì sẽ bị kéo lên trên không trung.

Mạnh Hạo không hổ là người nắm giữ kiếm điểm, xuất kiếm như điện, thuận lợi chém giết một đầu ma bức.

- Thân thể ma bức rất yếu đuối, chú ý móng vuốt!

Mạnh Hạo vội vã hét lớn một tiếng, báo cho những người khác.

Chỉ có điều, đồng bạn chết đã gây ra sự phẫn nộ cho ma bức, cho nên ma bức công kích ba người Mạnh Hạo đã đạt đến năm, sáu đầu.

Rất nhanh cánh tay của Diệp Tú và Thạch Thiên đã đầy rẫy vết thương, máu tươi chảy ròng.

- Hạo ca, chúng ta sắp không chống đỡ được nổi rồi!

Thạch Thiên kinh hoàng kêu to.

- Ta không muốn bị bắt đi a.

Kiểm trong tay của Diệp Tú cũng vô lực buông xuống.

- Các người nằm lên trên mặt đất!

Vẻ mặt Mạnh Hạo rất trấn định, nếu như Diệp Tú và Thạch Thiên cũng có thể như hắn, tạo thành trận thể tam giác hoàn mỹ thì có thể hoàn toàn không sợ ma bức.

Đáng tiếc Diệp Tú và Thạch Thiên ở trước mặt tử vong lại khiếp đảm.

Mạnh Hạo rất nặng nghĩa khí, lo lắng bằng hữu có chuyện cho nên mới để bọn họ nằm ở trên mặt đất, mình thì đứng đó vung kiếm, dùng thân thể của mình tạo thành đạo phòng tuyến thứ nhất ngăn ma bức lại.

Chỉ có điều, rất nhanh áp lực đã tăng gấp bội, ma bức đến công kích cũng càng ngày càng nhiều.

Lợi kiếm chém vào trên móng vuốt, bắn ra tia lửa.

A!

Mạnh Hạo kêu thảm một tiếng, bờ vai của hắn bị móng vuốt xuyên qua, hai chân đã hơi rời khỏi mặt đất.

Truyện được dịch- tại -iR-E-AD.vn Vào lúc quan trọng này, một đạo kiếm khí màu đỏ mang theo thể không thể đỡ đánh tới, trong nháy mắt đã xé rách ma bức.

Mạnh Hạo một lần nữa rơi trên mặt đất, một chân quỳ xuống, tay phải vai máu tươi chảy ròng.

Ngẩng đầu nhìn lên, ở dưới bóng đêm, Giang Thần cầm kiếm đi tới, thanh kiếm trong tay bắn ra ánh sáng màu đỏ thẫm chói mắt.

- Người cũng nằm trên mặt đất đi.

Giang Thần nói với hắn.

Xích tiêu kiếm vung lên, trên boong thuyền tràn ngập kiếm khí.

Ma bức xung quanh bị ánh kiếm sắc tăng vọt bén đụng vào thân thể, thân thể trực tiếp bị cắt ra thành mấy khối.

- Kiếm ý, hắn nắm giữ kiếm ý!

Mạnh Hạo cảm nhận được sự đáng sợ từ kiếm pháp của hắn, vẻ mặt chấn động không gì sánh nổi, ánh mắt có chút dại ra.

- Cái gì?

Thạch Thiên không thể tin được lời mà mình vừa nghe, một thiếu niên đến từ Thập vạn đại sơn sẽ có trình độ kiếm cảnh cao minh như thế sao?

Thế nhưng vừa giương mắt nhìn, hãn không thể không tin.

Bởi vì hãn phát hiện ra cảnh giới của Giang Thần đã đạt đến sơ kỳ đỉnh cao, so với hãn còn cao hơn!

Nhớ tới lời trào phúng vừa nãy, Thạch Thiên chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát, như là bị người ta đánh một cái tát vậy.

Xích tiêu kiếm ngang dọc, thi thể ma bức đứt rời, rơi xuống dưới.

Nhân loại không biết phi hành, thế nhưng bầy súc sinh này cũng chỉ có thể dựa vào bay lượn mà súc lực, một đòn không trúng sẽ lại phải bay đi rồi công kích lại lần nữa.

Trải qua một phen chém giết, ma bức bắt đầu lui lại.

Trên boong thuyền bên người Giang Thần đã có mấy chục cỗ thi thể của ma bức.

Nghe thấy bên ngoài đã không còn động tĩnh, mọi người cũng từ trong khoang thuyền đi ra.

- Làm sao vậy? Bình thường Ma bức đều săn bắn thỏa thuê thì mới rời đi, làm sao lại bị đánh chạy cơ chứ?

Thủy thủ đoàn có chỗ ẩn thân bí mật của mình. Cho nên có hơn chín phần người có khả năng sống sót.

Bọn họ vốn tưởng rằng người trên boong thuyền sẽ chết mất bảy phần mười, hiện tại vừa nhìn qua, người chết đi ngay cả một thành cũng không có.

Bọn họ còn chú ý tới một việc, đám người sống sót sau tai nạn đều dùng ánh mắt vô cùng cảm kích nhìn về phía một tên thiếu niên.

Trên người thiếu niên kia không thấy dấu vết từng chiến đấu, không những không bị thương mà ngay cả y phục cũng không hề bị rách.

Sau đó, mọi người bắt đầu thanh lý thi thể của ma bức, trực tiếp bỏ lại thuyền.

Tới phần người bị chết, lại dùng túi vải buộc lên để ở một bên.

Giang Thần băng bó vết thương giúp Mạnh Hạo, lại nói:

- Vừa này người không cần phải làm vậy.

Diệp Tú và Thạch Thiên ở bên cạnh hận trên mặt đất không có lỗ mà chui xuống, bọn họ biết ý tứ trong lời này của Giang Thần.

- Bọn họ là bằng hữu của ta.

Sắc mặt Mạnh Hạo tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, thế nhưng vẫn cố nở nụ cười như cũ.

Giang Thần không nói gì, nghĩ đến biểu hiện của Diệp Tú và Thạch Thiên, trong lòng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài mà thôi.

Tảng sáng, Phá vân thuyền đã đi đến Cửu Long thành.

Thuyền đứng ở bên cạnh tường thành, đối với chuyện Phá vân thuyền bị ma bức công kích, người bên này cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn, đây đã sớm là chuyện thường như cơm bữa rồi.

Bọn họ trả lại phí dụng của mỗi người trên boong thuyền, lại mang người bệnh đưa tới y quán trong thành.

Giang Thần thừa dịp không ai chú ý mà rời đi, hắn sử dụng Xích tiêu kiếm đã bị không ít người nhìn thấy, rất có thể sẽ bị người có tâm nhìn chăm chăm vào.

Sau khi xác định không có ai theo dõi, Giang Thần mới yên tâm đi vào Cửu Long thành.

Lúc này đã là cuối đông, cả tòa thành vô cùng náo nhiệt, đám người đến từ các nơi hội tụ lại, chờ đợi cơ hội để biểu hiện một phen.

Các môn các phái đang chiêu thu đệ tử.

Nơi mà mọi người quan tâm nhất vẫn là Thiên Đạo Môn như cũ. Bọn họ muốn nhìn một chút xem năm nay có mấy người có thể may mắn gia nhập được môn phái này.

Đệ tử Thiên Đạo Môn, năm chữ này có trọng lượng rất nặng ở trong toàn bộ Hỏa vực.

Môn phái khác, nói tới Văn Kiếm môn, tiếng tăm cũng chỉ hữu hiệu ở trong tỉnh Thương Uyên mà thôi.

Trở thành đệ tử Thiên Đạo Môn, không chỉ có thể nhận được bồi dưỡng tốt nhất mà còn có thể được bảo đảm, thuận lợi trưởng thành ở trong thế giới tàn khốc này.

Ngay cả người nhà cũng nhận được sự chăm sóc đặc biệt, có thể nói là một người đặc đạo, gà chó lên trời.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vũ Thần Sơn

Muốn gia nhập Thiên Đạo Môn cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất định phải là thiên tài hàng đầu ưu tú nhất trong toàn bộ Hỏa vực mới được.

Vì lẽ đó, đệ tử hàng năm gia nhập Thiên Đạo Môn, tiếng tăm sẽ dùng tốc độ cực nhanh truyền khắp ra toàn bộ vương triều và Hỏa vực.

Giang Thần hỏi thăm được ngày đệ tử Thiên Đạo Môn chiêu thu là nửa tháng sau, cho nên trước tiên hẳn đi tìm một chỗ ở tạm.

Đi vào một khách điểm, Giang Thần nghe được các loại chuyện lý thú mới xảy ra gần đây.

- Ở nơi này, không cần lo lắng tới việc bỏ qua tin tức gì a.

Giang Thần nghĩ thầm, tên tiểu nhị trong điểm, khi dẫn hẳn đi nhận phong đã liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

- Khách quan, nhìn tuổi tác của người có lẽ là muốn bái vào môn phái, người có thể hỏi ta một chút a.

- Tiêu chuẩn chiêu thu đệ tử của các môn các phái cũng không giống nhau, cũng không kiêng kỵ gì cả. Chỉ có điều sẽ có một chút chuyện phải chú ý, nếu như người thông qua sát hạch của một môn phái nào đó thì ngàn vạn lần không thể lén lút đi tới những môn phái khác. Bởi vì một khi bị phát hiện ra sẽ bị tất cả các môn phái từ chối.

- Trước đây đã có người làm như vậy. Rõ ràng đã thông qua một môn phái, kết quả lại muốn nhìn một chút xem mình có thể bái vào môn phái tốt hơn không. Sau khi bị phát hiện ra, khi đó cũng không có bất kỳ môn phái nào đồng ý thu nhận hẳn nữa.

Đây quả thật là chuyện đáng để lưu ý, chỉ có điều Giang Thần không sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy, mục tiêu của hắn chỉ có Thiên Đạo Môn.

- Vì lẽ đó chuyện chọn môn phái thích hợp với bản thân từ sớm là rất quan trọng, không thông qua còn tốt, nếu như thông qua mà lại cảm thấy môn phái đó không hợp với độ cao của mình, như vậy sẽ không còn chỗ để hối hận nữa.

Giang Thần suy nghĩ một chút, gợn gàng dứt khoát hỏi:

- Gia nhập Thiên Đạo Môn cần phải chú ý những gì?

Tên tiểu nhị đi ở phía trước dừng bước lại, xoay người lại, trên mặt mang theo vài phần kinh ngạc, lại có mấy phần không cảm thấy kinh ngạc.

- Khách quan, nếu như ta nói thật, người không nên tức giận a.

- Sẽ không, người cứ nói.

- Ta đề nghị người không nên gia nhập, sẽ có nguy hiểm liên quan đến tính mạng. Bởi vì Thiên Đạo Môn là môn phái có yêu cầu tàn khốc nhất trong tất cả các môn phái.

- Có một ít môn phái lấy công cụ kiểm tra thiên phú làm tiêu chuẩn, có một chút là tỷ thí, người thắng thì sẽ hợp lệ.

- Thế nhưng Thiên Đạo Môn thì lại không giống vậy. Các đệ tử sẽ được sắp xếp đến nơi thí luyện, tiến hành một trận chém giết giữa người và

người!

- Hàng năm đều chết rất nhiều người! Người bộc lộ tài năng hầu như là đạp lên bên trên thi thể của người khác mà tiến vào trong môn.

Thiên Đạo Môn giải thích như vậy, đúng là thiên phú quyết định thành tựu tương lai cao thấp thế nào của một người, thế nhưng có vài thứ lại quyết định bản thân bọn họ có thể đi đến tương lai hay không.

Đó là năng lực khi đối mặt với nguy hiểm.

Thiên Đạo Môn không hy vọng đệ tử dốc lòng mình, vất vả bồi dưỡng trưởng thành, kết quả lại chỉ là đóa hoa bên trong nhà ấm, bị người khác dễ dàng giết chết.

Tiểu nhị của khách điểm cũng biết có rất nhiều người ngóng trông vào Thiên Đạo Môn, cho nên đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nói ra lời khuyên như vậy.

Sau khi đại đa số người nghe đều biết tự lượng sức mà đánh trống lui quân, trong mắt hiện lên vẻ kính nể.

Chỉ có điều hắn phát hiện ra, Giang Thần trước mắt này lại không giống như vậy.

Phản ứng của Giang Thần rất bình thản, ánh mắt kia như đang muốn nói: Như vậy mới là nguyên nhân khiến cho Thiên Đạo Môn trở thành một trong mười đại môn phái a.

- Ta lại hỏi một vấn đề, trong thành có nơi nào có thể luyện kiếm hay không?

Hiện tại không giống như lúc ở trong Nam phong lĩnh, có hậu viện rộng rãi của mình, các nơi trong đại sơn cũng có thể tùy ý luyện kiếm.

Chỉ có điều lúc này đã tới trong thành, phải chịu hạn chế không nhỏ, ở trong khách điểm này Giang Thần không tìm được đủ không gian để luyện kiếm.

- Trong thành có một ngọn núi, gọi là Vũ thần sơn.

Tiểu nhị cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi hắn hỏi như vậy, cho nên không chút do dự trả lời vấn đề của hắn.

Cách lúc Thiên Đạo Môn chiêu thu đệ tử chỉ còn lại mười ngày, Giang Thần không định nhàn rỗi ở yên.

Hắn muốn luyện kiếm ở tay phải một chút.

Cho dù tay phải không đủ nhạy bén với kiếm, thế nhưng cần cù có thể bù thông minh. Huống chi kiếm ở tay trái đã tích lũy không ít kinh nghiệm cho tay phải a.

- Thông qua luyện tập kiếm trong tay phải, có lẽ có thể phát hiện ra trước đó ta đã bỏ qua cái gì.

Truyện -được- dịch tại iREAD.vn--Kinh nghiệm thực chiến của Giang Thần quá ít, kiếm đạo tăng lên quá nhanh, cơ sở không đủ vững chắc.

Sau khi sắp xếp hành lý, Giang Thần lại đi mua một thanh thiết kiếm phổ thông, sau đó mới đi tới Vũ thần sơn.

...

Vũ thần sơn so với trong tưởng tượng của Giang Thần còn lớn hơn, được xây dựng vô cùng đồ sộ, cảnh sắc mê người.

Không chỉ là quảng trường để cho người ta tu luyện võ học, mà còn xây dựng rất nhiều tượng đá của các nhân vật nổi danh lưng lầy, trên bia đá có khắc những hàng chữ nhỏ viết về cuộc đời và chiến tích của bọn họ.

Thứ không được hoàn mỹ chính là, muốn lên núi thì phải nộp phí vào cửa. . .

Người tới nơi này luyện kiếm cũng trở thành một trong những phong cảnh của Vũ Thần sơn.

Bởi vì Giang Thần muốn luyện kiếm trong tay phải cho nên cũng có chút ngại ngùng.

Đương nhiên, còn không đến mức khiến cho hắc tử bỏ, hắc tử không vội luyện kiếm mà trái lại bắt đầu đi lên trên Vũ thần sơn, thưởng thức những tòa lâu các tinh xảo và những con cá màu vàng trong nước.

Trong quá trình này, hắc tử đã hiểu rõ vì sao Vũ thần sơn lại có tên này, đó là bởi vì nơi này từng làm ra một vị cường giả tuyệt thế. Hiện giờ chỗ ở của hắc tử cũng đã trở thành danh thắng, di tích cổ, không ít người đều đi tới đó tham quan.

Giang Thần cũng đến xem, trước mắt hắc tử là một loạt nhà gỗ rất là phổ thông.

Còn có một nơi danh thắng di tích cổ là trên đỉnh của ngọn núi, vị Vũ thần kia đã từng chiến đấu cùng với một vị kinh địch ở nơi đó.

Vũ thần sơn muốn làm nổi bật cho nên đã giữ lại dấu vết của trận chiến đấu kia, hiện tại đi tới chỗ đó còn có thể cảm nhận được uy năng chiến đấu lúc đó.

Quan trọng là vết kiếm mà vị Vũ thần kia để lại, rất nhiều người đều nói bản thân có thể cảm nhận kiếm ý từ bên trong vết kiếm, tăng cường trình độ kiếm đạo của chính mình.

Nghe được tin đồn này, Giang Thần không nói hai lời, lập tức đi tới trên đỉnh ngọn núi.

Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là tượng đá của hai người khổng lồ, mỗi người đều cầm đao cầm kiếm, va chạm kịch liệt.

Trên quảng trường bên dưới tượng đá, có một đám người đang luyện kiếm, du khách qua lại nghỉ chân quan sát.

Giang Thần nhìn sang, người luyện kiếm đều không phải là người bình thường đồ, trong đó cũng có mấy người đã nắm giữ kiếm điểm.

- Xem ra thế giới bên ngoài đại sơn quả thực còn đặc sắc hơn một ít.

Có thể nói võ học là một loại tri thức, ở nơi phát triển, tri thức sẽ toàn diện mà lại tinh thâm, không giống như là ở trong Thập vạn đại sơn. Nếu không phải Giang Thần nhớ được nhiều thứ như vậy thì chẳng khác nào hai mắt bị che kín, chỉ có thể đi theo Phạm Đồ học quyền mà thôi.

Giang Thần chú ý tới vết kiếm thứ nhất của Vũ thần, chém lên bên trên nam thạch, cho đến nay vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng như cũ.

Chỉ có điều, khi hắn đang muốn đi đến bên kia thì lại bị một tên thanh niên ngăn cản.

- Hiện tại du khách không được đi vào.

- Không phải người ở nơi này đều là du khách sao?

- Hiện tại thì không được.

Giang Thần không hiểu rõ, thế nhưng vẻ mặt của người kia đã rất thiếu kiên nhẫn. Hai hàng lông mày nhíu chặt, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ phát tay cản người.

Vừa nhìn qua hai bên, quả thật có rất nhiều du khách đang đứng ở bên ngoài, mà đại đa số người luyện kiếm ở bên trong đều rất trẻ trung.

Thanh niên ngăn cản Giang Thần liếc mắt nhìn hắn, xoay người trở lại quảng trường.

- Bằng hữu, không nên buồn bực, đợi bọn họ đi rồi là có thể đi vào quan sát a.

- Những người này đều là người địa phương của Cửu Long thành, cho là mình là chủ nhân của Vũ thần sơn. Thứ gì bọn họ cũng phải được ưu tiên, không chỉ có quảng trường này mà ngay cả những nơi khác cũng như vậy.

Bỗng nhiên Giang Thần tỉnh ngộ, lại nhìn về phía quảng trường, kiểm trong tay hơn mười thanh niên kia đều là bảo kiếm, hàn quang lập lòe, kiếm khí bức người.

Đột nhiên, ánh mắt của Giang Thần rơi vào trên thân người đang nói chuyện với mình.

Cũng là một vị thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc hào hoa phú quý, phong cách rất giống với những người bên trong kia.

- Các hạ, dường như ngươi cũng là người địa phương a?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Trong Cửu Long thành cũng không chỉ mười mấy người.

Thanh niên nở nụ cười tự giễu.

Thì ra, thủ lĩnh dẫn người luyện kiếm ở bên trong tên là Dương Kiến Uy, là thanh niên tuấn kiệt có tiếng ở trong Cửu Long thành. Mà bằng hữu trong vòng tròn của hắn cũng rất xuất sắc, bọn họ không chỉ ngăn cản người ở bên ngoài mà ngay cả hạng người bình thường ở bản địa cũng không được đi vào.

Nguyên nhân, nói là sợ bọn họ làm mất mặt mũi của Cửu Long thành.

Thanh niên nói chuyện với Giang Thần tên là Hồng Phi Vũ, dung mạo rất phổ thông, dáng người kiên cường, cánh tay rất dài, gần như sắp đến đầu gối.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tân Hỏa Bảng

- Người muốn luyện kiếm sao? Đi theo ta, ta biết một chỗ.

Hồng Phi Vũ nói.

- Thật sao? Đa tạ!

Đương nhiên Giang Thần sẽ không từ chối.

Sau đó Giang Thần đi theo Hồng Phi Vũ đi tới một rừng trúc u tĩnh, xuyên qua đường mòn, trước mắt hai người xuất hiện một cái đình nghỉ mát.

Xung quanh đình nghỉ mát là những tảng đá được lát lên trên mặt đất.

Còn chưa đi tới gần thì đã nghe thấy tiếng kiếm va chạm vào nhau, phát ra tiếng kêu to.

Giang Thần và Hồng Phi Vũ nhìn nhau, có chút tò mò bước tới.

Rất nhanh, một nữ tử dáng người yếu điệu xuất hiện ở trong tầm mắt, mái tóc dài phiêu dật, trên người mặc y phục màu trắng, động tác nhẹ giống như mèo hoang vậy.

Khi đi về phía bên này, Giang Thần phát hiện ra đây là vị nữ tử tuyệt mỹ, lông mi mượt mà, hai mắt như nước.

Chỉ có điều, thứ chân chính khiến cho Giang Thần si mê là kiếm pháp của nữ nhân này, nàng đã nắm giữ kiếm điểm.

- Là Văn Tâm tỳ.

Bước chân của Hồng Phi Vũ dừng lại, thì thầm nói một câu, không biết có nên đi tới trước không.

Chỉ có điều Giang Thần đã tự mình đi tới, không gian ở nơi này dư sức để cho hai người cùng luyện. Bởi vì đã đi dạo nửa ngày cho nên hẳn cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

- Chắc là không có chuyện gì a.

Hồng Phi Vũ vội vã đuổi theo, trước tiên là lên tiếng chào hỏi nữ tử kia:

- Văn Tâm tỳ.

Nữ tử gọi là Văn Tâm gật gù, vẻ mặt lạnh như sương, trong hai mắt đẹp để mang theo vẻ lạnh lẽo. Người không biết còn tưởng rằng là tâm tình của nàng không được tốt.

Quả thực tâm tình của nàng cũng không tốt, Giang Thần thấy nàng đang không ngừng luyện tập cùng một thức kiếm chiêu, nhưng vẫn thất bại.

- Bằng hữu, không nên vô lễ mạo phạm.

Giang Thần chăm chú nhìn người khác như vậy, Hồng Phi Vũ cũng cảm thấy xấu hổ thay cho hẳn.

- Được rồi.

Giang Thần cũng cảm thấy mình không nên lo chuyện bao đồng, hẳn lấy ra trường kiếm của mình, bắt đầu luyện kiếm trên tay phải.

Hiện giờ tay phải hẳn cầm kiếm không khó chịu giống như là lần thứ nhất nữa, dù sao kiếm ở tay trái đã mang đến không ít kinh nghiệm và cảm

ngộ cho tay phải.

Chỉ có điều trình độ kiếm đạo vẫn có khác biệt rõ ràng so với tay trái như cũ.

Hồng Phi Vũ bên cạnh hẳn không có cảm thấy có gì là không đúng, bởi vì trình độ của hắn gần như kiếm trong tay phải của Giang Thần.

Keng!

Đột nhiên, một tiếng vang giòn giã đánh thức Giang Thần và Hồng Phi Vũ.

Hai người nhìn sang, hóa ra là Văn Tâm đã ném kiếm trong tay xuống dưới đất, vẻ mặt có chút sát khí, mày liễu dựng thẳng lên.

Hồng Phi Vũ sợ hết hồn, lôi kéo Giang Thần muốn rời khỏi nơi này.

Ai biết được Giang Thần lại còn đi tới, nhặt thanh kiếm trên đất kia lên, ngón tay ôn nhu mơn trớn lưỡi kiếm, nói:

- Một thanh kiếm tốt như vậy, không nên đối xử với nó như thế.

Văn Tâm nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén giống như lợi kiếm vậy.

- Sở dĩ người không có cách nào thi triển ra kiếm chiêu kia không phải là bởi vì trình độ của người không đủ, mà là tâm không đúng.

Giang Thần hoàn toàn không chú ý tới nàng mà tự mình nói.

- Tâm không đúng?

Giang Thần nói:

- Người đã sắp tới gần kiếm ý, mà muốn dùng kiếm ý thi triển ra kiếm pháp thì cần có một loại ý cảnh, người không có cách nào hoàn toàn hòa

tan vào trong đó.

- Làm sao người biết được? Vừa nãy ta nhìn người luyện kiếm, cũng rất bình thường a.

Trong thanh âm của Văn Tâm tràn ngập vẻ hoài nghi, nếu không phải biểu hiện của Giang Thần tự tin như vậy thì nàng đã sớm bạo phát rồi.

- Trước tiên người đừng quan tâm tới việc làm sao ta thấy được, người cứ nghe ta nói trước đã. Khi xuất kiếm đừng nghĩ quá nhiều, dành tâm tư đi cảm ngộ ý cảnh của kiếm ý.

Văn Tâm cười lạnh nói:

- Có lẽ người biết ta là ai, như vậy cũng nên biết ta có tiếng ở trong Tân hỏa bảng a.

- Tân hỏa bảng?

Giang Thần sửng sốt một chút, khi còn ở khách điểm hắc đã nghe người ta nói qua.

Hỏa vực có Thanh vân bảng, người trên bảng hoàn toàn là cường giả tuyệt thế có chân tài thực học.

Địa vị của cường giả Thanh vân bảng là không thể lay động ở trong Hỏa vực này.

Chỉ có điều, nếu muốn lên Thanh vân bảng quá khó, đặc biệt là đối với người trẻ tuổi. Dù sao người trong Thanh vân bảng hầu như đều là trung niên trở lên.

Vì vậy mới có người đưa ra Tân hỏa bảng, chuyên môn nhằm vào tân sinh hai mươi lăm tuổi trở xuống.

Mọi người đều cực kỳ nóng lòng đối với xếp hạng như vậy, Tân hỏa bảng mới xuất hiện được mười năm, nhưng đã bao phủ toàn bộ Đại Hạ vương triều, thậm chí còn cả Hỏa vực nữa.

Truyện đ-ược cập nhật nhanh -nhất tại iread.vn-Người trẻ tuổi đã hoàn toàn coi việc thượng bảng là vinh dự.

Không giống như trên Thanh vân bảng có xếp hạng trăm vị, Tân hỏa bảng có một ngàn người, bởi vì dù sao người trẻ tuổi cũng có quá nhiều.

Coi như là như vậy, nếu muốn lên bảng cũng không dễ dàng một chút nào.

Văn Tâm kiêu ngạo như vậy không phải là không có đạo lý, nàng xếp hạng thứ 800 ở trên Tân hỏa bảng, xem như là vị trí hơi cao ở trên Tân hỏa bảng.

Đứng ở góc độ của nàng, Giang Thần dạy dỗ nàng thực sự là khiến người ta cười chê a.

- Ta không biết ngươi là ai, ta chỉ có ý tốt cho nên mới nói vậy. Nếu như ngươi không nghe, ta cũng không quan tâm.

Phản ứng của Giang Thần không mặn không nhạt, tùy ý nói một câu.

- Được, ta sẽ thử một lần.

Văn Tâm tiếp lấy bảo kiếm của mình, lần này nàng không vội xuất kiếm mà hai mắt khép hờ, khống chế hô hấp.

Giang Thần lùi lại về phía sau, hắc chỉ chỉ ra vấn đề ở chỗ nào. Còn Văn Tâm sẽ giải quyết được trong bao lâu là chuyện của nàng.

Nhưng mặc kệ là lúc nào, chung quy nàng ta sẽ phát hiện ra hắc chỉ nói không sai.

- Người nguời!

Hồng Phi Vũ giơ ngón tay cái lên với hần, vẻ mặt kính nể, nói:

- Người có thể nói chuyện như vậy với Văn Tâm tử trong Cửu Long thành này, người vẫn là người thứ nhất a.

Vừa nãy hần còn đang lo lắng Giang Thần sẽ bị quát mắng rồi xám xịt lui lại.

Không nghĩ tới Văn Tâm lại nghe theo lời đối phương.

Nói cho cùng, vẫn là biểu hiện tự tin của Giang Thần.

- Ê a!

Đột nhiên, Văn Tâm phát ra tiếng kêu vui mừng.

Giang Thần sửng sốt một chút, chẳng lẽ Văn Tâm thử một lần đã thành công rồi sao?

Thiên phú như vậy cũng thật đáng sợ a.

- Người chờ một chút.

Văn Tâm gọi Giang Thần lại, lại đi tới về phía hần, quét qua sạch vẻ phiến muộn trước đó, nàng hỏi:

- Sư phụ người là ai?

- Cái gì?

Giang Thần không biết rõ ý tứ trong lời này.

- Chính là sư phụ dạy người luyện kiếm đó.

Vừa nãy Văn Tâm dựa theo phương pháp mà Giang Thần nói, cho dù chưa thành công, thế nhưng nàng lại phát hiện vấn đề ở chỗ nào. Đúng như Giang Thần nói vậy.

Chỉ có điều, trình độ luyện kiếm vừa nãy của Giang Thần nàng cũng nhìn thấy. Cho nên nàng kiên quyết không tin tưởng Giang Thần có tài nghệ cao hơn nàng, mà cho rằng hắn có một vị danh sư.

- Không có, ta không có sư phụ.

Giang Thần nói thật.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc ở trên mặt của Văn Tâm, điều này làm cho hắn rất là buồn bực.

Từ khi rời khỏi Thập vạn đại sơn, dường như khi nói thật cũng không có ai tin vậy.

Ví dụ như hắn muốn gia nhập Thiên Đạo Môn, bất kể là ai cũng sẽ dùng một loại biểu hiện không tên để nhìn mình.

Hiện tại, biểu hiện của Văn Tâm cũng gần như vậy.

- Ta không tin, vừa nãy người muốn chỉ điểm cũng phải có đủ trình độ a.

Văn Tâm không có quanh co lòng vòng mà nói thẳng ra sự hoài nghi trong lòng mình, người như kiếm ra khỏi vỏ, lộ hết phong mang.

- Đầu tiên, người không tin là chuyện của người, thứ yếu, ta chỉ điểm cho người, người phát hiện ra chỗ sai sót của mình. Như vậy người nên nói cảm ơn mà không phải là hỏi ta vấn đề này.

Có lẽ Hồng Phi Vũ sẽ chịu đựng Văn Tâm này, chỉ có điều Giang Thần thì lại không giống với hắn.

Văn Tâm rất là bất ngờ, bởi vì từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với nàng.

Hồng Phi Vũ ở bên cạnh, hai mắt nhanh chóng đảo, muốn nói cái gì đó với Giang Thần, nhưng lại không tiện mở miệng.

- Người thực sự không biết ta là ai sao?

Văn Tâm hỏi.

- Ta chỉ biết là người tên là Văn Tâm.

Văn Tâm nở nụ cười hiếm thấy, làm cho gương mặt của nàng trở nên xinh đẹp đến mức làm cho người ta ngệt thở.

Hồng Phi Vũ ở bên cạnh còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, hai tay dụi dụi mắt của mình.

- Như vậy người tên gì?

- Giang Thần.

- Vừa tới Cửu Long thành sao?

- Đúng thế.

Giang Thần mơ hồ cảm giác được thân phận của nữ nhân này không đơn giản.

Đúng lúc này, trong rừng trúc đã truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, dường như có một đám đông đi về phía bên này.

Một người trong đó Giang Thần nhận ra, chính là vị thanh niên vừa nãy đã ngăn cản hắn tiến vào trong quảng trường tượng đá.

Nhìn kỹ, nhóm người đến này đều là người luyện kiếm ở quảng trường trước đó.

Vị Dương Kiến Uy kia cũng ở trong đó.

Tới gần, Giang Thần phát hiện ra vóc người của đối phương cũng không tệ, cao to uy vũ, lông mày rậm con người đen. Chỉ là trong đó là vẻ hung hăng, khiến cho người ta nhìn qua đã cảm thấy không thoải mái.

- Quận chúa.

Hắn đi tới bên người Văn Tâm, nhiệt tình kêu lên một tiếng.

- Quận chúa?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Dương Kiến Uy

Giang Thần nhìn sang phía Văn Tâm, khóe miệng người sau nở một nụ cười, nhìn kỹ Giang Thần. Muốn nhìn một chút xem sau khi thiếu niên này biết thân phận của mình sẽ có phản ứng gì.

Chỉ là đã làm cho nàng thất vọng, ngoại trừ một chút kinh ngạc nho nhỏ ra, cũng không tâm tình gì khác. Cũng không có bởi vì thái độ vừa nãy của mình mà có một chút kinh hoảng nào.

Ánh mắt thì lại giống như đang muốn nói:

- Coi như ngươi là quận chúa thì ta cũng sẽ nói lời vừa rồi.

Dương Kiến Uy đột nhiên trừng mắt lên nhìn Giang Thần và Hồng Phi Vũ, quát lên:

- Hồng Phi Vũ, ngươi thật là to gan a. Người nào cũng dám kết bạn, tên này không biết từ đâu xuất hiện, ngươi lại còn mang theo hắn đến mạo phạm Quận chúa!

- Không có a, khi ta tới nơi này còn không biết Văn Tâm tỷ đang ở đây.

Hồng Phi Vũ nói.

- Hừ, đừng có nói qua loa như vậy!

Dương Kiến Uy không nghe lọt tai lời của đối phương, ánh mắt của hắn rơi vào trên người của Giang Thần, nói:

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi mới nói chuyện với quận chúa đúng không? Là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga sao?

Chuyện này giải thích cho nguyên nhân vì sao hãm lại đến.

Nhất định là vừa nãy có người nhìn thấy Giang Thần và Văn Tâm trò chuyện với nhau, sau đó chạy đi thông báo cho người ái mộ của vị Quận chúa này.

Giang Thần không nghĩ tới trên đời này còn có người ấu trĩ như vậy.

- Cho nên làm sao? Chẳng lẽ Quận chúa là của nhà các người? Người muốn hạn chế quyền lợi nói chuyện với nàng của người khác hay sao?

Giang Thần lạnh lùng nói.

Lần này ánh mắt của Văn Tâm đã trở nên sáng sủa mấy phần, tên này rất giống ghé con mới sinh không sợ cạp. Thân phận Quận chúa thân phận không để vào mắt, ngay cả Dương Kiến Uy cũng như vậy.

Nàng rất muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Giang Thần có bản lĩnh gì.

- Người nói cái gì?

Dương Kiến Uy sửng sốt một chút, đồng thời người đi theo hãm đều có vẻ mặt tựa như nhìn thấy quỷ vậy.

Hồng Phi Vũ kéo tay Giang Thần một cái, ra hiệu hãm không nên vọng động.

- Ta nói tiếng người.

Giang Thần nói.

- Thật lớn mật, lại dám nói chuyện với ta như vậy. Người là người thứ nhất, hãy xưng tên ra đây!

- Ấu trĩ.

Giang Thần cười gằn đáp lại.

Dương Kiến Uy tức điên lên, mắng:

- Người nghe cho kỹ, mặc kệ người có ý đồ gì với Quận chúa, ta khuyên người tốt nhất nên lăn ra xa. Nếu không, trong Cửu Long thành không có chỗ cho người dung thân.

- Thật sao?

Giang Thần hỏi ngược lại.

- Người đang chất vấn ta sao?

Khuôn mặt của Dương Kiến Uy đã đỏ lên.

Giang Thần nhún vai một cái, liếc mắt nhìn Văn Tâm vẫn đang giữ yên lặng, hần nói:

- Ta không có mơ mộng đối với bất kỳ người nào, chỉ là giao lưu bình thường mà thôi. Là do người cảm giác mình uy phong, chuyện gì cũng muốn xen vào, hay là bởi vì ta là người ngoài? Người có thể tùy ý răn dạy, hi vọng người khác không phản bác hay sao?

Lúc nói xong lời cuối cùng, hần nở nụ cười có chút nghiền ngẫm.

Dương Kiến Uy tức giận không thôi, hần có thể đọc hiểu được nụ cười của Giang Thần, là đang nói với hần:

- Người là thứ gì chứ?

- Được được được, vậy người dám đánh một trận với ta không?

- Kiến Uy ca, không cần người lên, để ta lên là đã có thể đánh bại hãn rồi.

Thanh niên vừa nảy ngăn cản Giang Thần đứng dậy.

- Được! Triệu Quân, mạnh mẽ giáo huấn hãn cho ta!

Dương Kiến Uy cắn răng, ném cho Giang Thần một ánh mắt hung ác.

Triệu Quân, Tự nguyên cảnh trung kỳ nhập môn, kiếm pháp rất tinh xảo.

Hãn thấy Giang Thần tuổi trẻ, cảnh giới chỉ là sơ kỳ đỉnh cao, muốn làm náo động ở trước mặt mọi người.

Giang Thần nghĩ đến vẻ mặt ngăn cản mình vừa nảy của người này, hãn có chút hứng thú, nói:

- Được, ta cũng muốn lĩnh giáo một chút về sự lợi hại của thanh niên tuấn kiệt trong Cửu Long thành. Chỉ có điều ta muốn đánh cược một chuyện.

- Đánh cược cái gì?

Dương Kiến Uy hỏi.

- Nếu như tên này thua, xin lỗi bằng hữu ta. Vừa nảy người mắng người ta là rác rưởi, chuyện này rất không có giáo dục.

Hồng Phi Vũ là một người lương thiện, Giang Thần có thể nhìn ra được. Thế nhưng quanh năm lại bị người ta bắt nạt, chuyện này khiến cho tính cách của hãn ngày càng hướng nội và yếu đuối.

- Ồ?

Ngay cả chính bản thân Hồng Phi Vũ cũng không nghĩ tới Giang Thần sẽ đưa ra yêu cầu này, chuyện này khiến cho trong lòng hắn có một chút cảm giác khác thường.

Ở trong Cửu Long thành, một vì biểu hiện của mình không tốt, lại thêm Dương Kiến Uy ức hiếp, hầu như hắn không có bằng hữu nào cả.

Hắn đã từng thử kết bạn, nhưng không bao lâu sau những người kia đều không chịu được ánh mắt khi đi cùng rác rưởi Cửu Long thành, cho nên tất cả đều đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Hắn còn từng bị lừa dối, mấy người kia đã nhận được rất nhiều chỗ tốt ở trên người hắn, sau đó bỏ hắn mà đi.

Dương Kiến Uy không nhận sai, chỉ là người động thủ lại không phải hắn, sẽ khó tránh khỏi có chút không yên lòng.

- Không nên làm cho ta mất mặt.

Hắn nói một câu với Triệu Quân.

Truyện đượ-c dịch trực tiếp- tại iREAD--- Yên tâm đi, Kiến Uy ca.

Văn Tâm ở bên cạnh muốn nhìn một chút xem Giang Thần có bản lĩnh gì cho nên cũng không nói gì cả.

- Đến đây đi, đồ nhà quê.

Triệu Quân liếc mắt nhìn y phục Giang Thần mặc trên người, trên mặt hiện lên nụ cười khinh thường.

Giang Thần cảm nhận được kiếm khí ở trên người hắn, tay phải hắn vẫn cầm kiếm như cũ.

Tự nhiên, trên người hắn không có kiếm khí kinh người bắn ra, kiếm trong tay không có hí dài một tiếng.

- Rác rưởi kiếm điểm cũng không đạt đến mà cũng dám kêu gào với Kiến Uy ca chúng ta.

Nhận ra được điểm ấy, Triệu Quân cười lạnh một tiếng, không có đạt đến kiếm điểm thì sẽ không đỡ nổi một đòn của hắn, không đáng để nhắc tới.

- Giáo huấn hắn cho ta.

Dương Kiến Uy cũng yên tâm lại, hai tay ôm ở trước ngực.

- Không thành vấn đề!

- Thứ thứ nhất: Hóa thành thần kiếm!

Lòng dạ của Triệu Quân độc ác, ra tay không chút lưu tình, kiếm khí mang theo lá rụng trên đất, bao phủ về phía hắn.

Trái lại Giang Thần, từ đầu tới cuối đều không có biểu hiện chói mắt.

Tay phải xuất kiếm, kiếm thức đúng quy đúng củ, nằm ở trình độ rất phổ thông, làm cho đám người Dương Kiến Uy phát ra tiếng cười to.

- Loa Toàn kính!

Chỉ là, Giang Thần đột nhiên nở nụ cười, lặng lẽ vận chuyển chân nguyên.

Xung quanh thiết kiếm như được năng lượng vô hình bao quanh, xoay tròn dọc theo mũi kiếm.

Phanh một tiếng, Triệu Quân khí thế hùng hổ đã bị đẩy lùi ra ngoài, đụng gậy một cây trúc to bằng nắm tay.

- Chuyện này. . .

Biến hóa đột nhiên xuất hiện làm cho người ta nghĩ không ra, ngay cả nụ cười trên mặt đám người Dương Kiến Uy cũng còn chưa có biến mất.

- Đáng giận, người ẩn giấu cảnh giới để giở trò lừa bịp sao?

Dương Kiến Uy xem không hiểu Giang Thần làm thế nào mà làm được như vậy, cho nên hẳn chỉ có thể đoán mò mà thôi.

- Là hẳn đưa ra khiêu chiến với ta, hơn nữa cảnh giới của ta đúng là sơ kỳ đỉnh cao, chỉ trách đám người các người không đủ tư cách a, còn nói là thiên tài gì chứ?

Giang Thần châm biếm.

- Đáng giận! Người muốn chết!

Dương Kiến Uy nghe thấy hẳn nói như vậy, cho nên muốn cho hẳn một chút giáo huấn.

- Sao vậy? Ở trước mặt Quận chúa, người nào đó muốn nói không giữ lời hay sao?

Nghe thấy Giang Thần đột nhiên nhắc tới hai chữ Quận chúa, trong lòng Văn Tâm hơi có chút khác thường, nàng cảm thấy Giang Thần còn thú vị hơn nhiều so với những người khác.

- Ta so đấu với người, nếu như ta thua, không chỉ xin lỗi Hồng Phi Vũ, mà còn. . .

Dương Kiến Uy liếc nhìn Văn Tâm, tạm thời dè dặt xuống.

- Dừng.

Giang Thần ngắt lời sau đó của hắn, lại nói:

- Chuyện nào là chuyện đó, làm từng chuyện. Trước tiên người cứ xin lỗi, sau đó ta sẽ so đấu cùng với người.

Sắc mặt Dương Kiến Uy trở nên âm trầm, đột nhiên phản ứng lại, nói:

- Ý của người, người tình nguyện giao thủ với ta?

- Không phải vậy thì sao chứ?

- Được.

Dương Kiến Uy nói đi tới trước người của Hồng Phi Vũ.

- Phải có thành ý, nếu khiến cho ta cảm thấy người vậy không để chuyện đánh cược ở trong lòng, như vậy ta sẽ không cá cược gì với người nữa.

Giang Thần nói.

- Đáng hận!

Dương Kiến Uy vốn định qua loa cho xong không thể không hít sâu một hơi, lại dùng sức nói:

- Hồng Phi Vũ, vừa nãy ta nói như vậy là có chút không đúng, người không cần để ở trong lòng.

- Hừ.

Hồng Phi Vũ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, không thèm để ý tới hắn một chút nào.

Nhưng chuyện này lại làm cho Dương Kiến Uy tức giận đến mức gương mặt đều đặn vằn vẹo. Lập tức không thể chờ đợi được nữa mà đi tới trước mặt của Giang Thần.

- Hiện giờ, coi như người không đồng ý thì ta cũng muốn đánh người đến mức phụ mẫu người cũng không nhận ra được.

Dương Kiến Uy lạnh lùng nói.

- Ta có thể nói không đồng ý a.

Giang Thần nói.

- Được rồi!

Văn Tâm đột nhiên mở miệng, đứng giữa hai người rồi nói:

- Dương Kiến Uy, người ra mặt vì ta, nhưng từ đầu đến cuối người cũng chưa từng hỏi ý kiến của ta, như vậy là sao? Còn nữa, người là Tụ nguyên cảnh trung kỳ viên mãn, nắm giữ kiếm điểm, định bắt nạt người ta sao?

Nàng ra mặt khiến cho nhận thức của Giang Thần về nàng đã thay đổi không ít.

Ít nhất nàng vẫn còn có chút lương tâm, đầu tiên là đe dọa Dương Kiến Uy, nói ra cảnh giới và kiếm pháp của hắn, ý bảo mình không nên đồng ý loạn.

- Người chờ đó cho ta!

Đương nhiên Dương Kiến Uy rất là không cam lòng, trừng mắt nhìn Giang Thần một chút, sau đó xoay người rời đi.

Chỉ cần Giang Thần còn ở trong Cửu Long thành thì hắn sẽ có biện pháp để đối phó!

- Người tự lo lấy thân mình đi.

Văn Tâm nhìn Giang Thần một chút, tay phải cầm lấy chuôi kiếm, lưỡi kiếm dán vào cánh tay, nhẹ nhàng bước đi, rời khỏi nơi này.

- Giang Thần, người đến phủ của ta đi. Nếu không phải nhất định Dương Kiến Uy sẽ tìm người gây phiền phức.

Hồng Phi Vũ nói.

Hắn đã coi Giang Thần là bằng hữu của mình.

- Ủm!

Trước đó, Giang Thần muốn đi tới tượng đá ở quảng trường để cảm ngộ kiếm ý từ vết kiếm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Binh Khí Dài

Đi tới Song Thần quảng trường, không có đám người Dương Kiến Uy luyện kiếm ở đây, bầu không khí trở nên vui vẻ rất nhiều, những người du ngoạn xem xét tượng đá, hoặc là đang đọc văn tự trên tấm bia.

Mà mục đích của Giang Thần chính là ba vết kiếm được bảo tồn hoàn hảo kia.

Đứng trước vách đá, Giang Thần đứng ở khoảng cách gần nhìn kỹ vào vết kiếm, là một đạo là từ trên chém nghiêng xuống dưới, mặt cắt không bị thời gian làm ảnh hưởng, vẫn bóng loáng và chính tề.

Phía dưới còn có tám chữ lớn: Cấm chỉ chạm vào, tự gánh lấy hậu quả.

Chuyện này đã khiêu gợi lòng hiếu kỳ của mọi người, có người cầm cành cây đưa tới, khi đến gần vết kiếm thì cành cây không hề có một tiếng động bị vỡ nát.

- Thật mạnh!

Giang Thần giật nảy mình, trong Cửu Thiên đại lục lại có người có trình độ kiếm pháp đạt đến cảnh giới như vậy sao? Vũ thần sơn quả thực xứng đáng với ba chữ này.

- Chỉ đáng tiếc quá ồn ào.

Phía dưới vết kiếm đều là người, Giang Thần chỉ có thể nhắm mắt để cảm nhận kiếm ý ở trong đó.

Sự thực đã chứng minh quả thật có hiệu quả, rất nhiều cảm ngộ như là vô số đóa hoa tỏa ra ở trong lòng của Giang Thần. Thế nhưng khi hắn muốn tiến thêm một bước thì tiếng ồn ào đã đánh thức hắn.

- Ài.

Giang Thần không thể không tạm thời từ bỏ, đi đến nơi ít người.

Cùng lúc đó, Giang Thần phát hiện ra điểm kỳ quái, trên quảng trường có một rãnh sâu, kéo dài về phía ngọn núi, nơi đó rộng chừng một ngón tay.

- Đây là do một đao chém thành như vậy sao?

Giang Thần lùi qua một bên, đã nhìn thấy rõ xảy ra chuyện gì, là do có người dùng một đao chém xuống, bổ mặt đất và núi lớn ra.

Hắn đứng trước ngọn núi, phần cuối của vết nứt không phải là một màu đen mà trái lại có thể nhìn thấy một mặt cảnh sắc khác. Như vậy đã nói rõ uy năng của một đao này đã xuyên qua ngọn núi trước mắt.

Đột nhiên, Giang Thần hoàn toàn biến sắc, trước mặt hắn có một luồng đao ý hùng hồn vọt về phía hắn. Giống như thiên quân vạn mã xuyên qua thân thể hắn.

Hắn không kìm lòng được giơ tay phải lên, trong lòng cực kỳ khát vọng lúc này có thanh đao ở trong tay.

- Đúng vậy! Tay phải của ta không đủ nhạy bén đối với kiếm, nhưng mà không có nghĩa là những binh khí khác không được a. Là do ta luôn cố chấp đối với kiếm!

Giang Thần cảm thấy, nhất định chính tay phải của mình có sức lĩnh ngộ độc nhất vô nhị đối với đạo đạo.

Hắn vừa liếc nhìn vết kiếm bên kia, trong lòng thầm nói:

- Chờ đến tối, nhân lúc không có người, ta sẽ mang theo đạo kiếm tới nơi này để cảm ngộ.

Tiếp đó, hắn theo Hồng Phi Vũ rời khỏi Vũ thần sơn.

Buổi tối hôm đó, Hắc Long thành, Ninh phủ.

Tin tức Giang Thần đến Cửu Long thành bị Đại phu nhân biết được, cũng biết hắn muốn gia nhập Thiên Đạo môn.

- Chỉ là một tiểu tử từ Thập vạn đại sơn đi ra mà cũng muốn gia nhập vào Thiên Đạo môn?

Lão ma ma kia rất khinh thường nói.

- Xem ra phải làm chút gì đó. Mau đi gọi Ninh Bình tới đây.

Đại phu nhân trầm ngâm trong chốc lát, lại nói một tiếng.

Rất nhanh, Ninh Bình mười bảy tuổi đã đi tới trước viện, được nha hoàn dẫn đến trước người của Đại phu nhân.

Đại phu nhân cũng đã từng tu luyện qua, nhưng sau đó thành gia lập thất khiến cho cảnh giới của nàng vĩnh viễn dừng lại ở Tụ nguyên cảnh.

Chỉ có điều Ninh Bình vẫn không dám làm càn, thậm chí ngay cả khi hít thở cũng không dám dùng sức.

Thủ đoạn của Đại phu nhân như sấm rền gió cuốn, chuyện này đối với mỗi người trong Ninh thị đều không xa lạ gì cả.

Trước đây không lâu đã đoạt Thần mạch của người khác, tiền trăm hậu tấu, gạt tất cả mọi người Ninh thị. Đợi tới sau đó, trưởng lão trong phủ cũng không tiện nói gì.

Dù sao, người thu được Thần mạch chính là đệ tử Ninh thị, đối với Ninh thị cũng là một chuyện tốt.

Không ít người tán thưởng cách làm này của Đại phu nhân sẽ khiến cho Ninh thị trong mười mấy năm tương lai sẽ nhanh chóng phát triển.

Ninh Hạo Thiên nắm giữ Thần mạch, tất sẽ trở thành cường giả tuyệt thế, dẫn dắt Ninh thị đi về phía đỉnh cao.

- Ninh Bình, nghe nói năm nay người muốn đi tới tham gia chọn lựa đệ tử Thiên Đạo môn, đúng không?

Đại phu nhân nhìn hắn một cái, tùy ý thay đổi năm tư thế.

Ninh Bình gật đầu nói:

- Đúng vậy, chất nhi cũng muốn theo bước chân của Hạo Thiên ca trở thành đệ tử Thiên Đạo môn.

- Có một việc cần người đi hoàn thành.

- Mời cô cô nói.

- Giết một người, khi ở nơi thí luyện của Thiên Đạo môn, giết chết một người tên là Giang Thần. Khi người gặp hắn, khi đó hắn tên là Ninh Thần.

Truyện được d-ị-c-h tại iREAD.vn--Ồ.

Đầu tiên Ninh Bình nhú mày, đột nhiên kịp phản ứng lại, kinh ngạc và nghi hoặc khiến cho hắn có chút không biết làm sao.

- Tên kia còn có tư cách để gia nhập Thiên Đạo môn hay sao?

Ninh Bình có chút không hiểu nói.

- Cảnh giới của hắn đã là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh cao, không thể khinh thường. Diệt trừ mối uy hiếp này là vì là toàn bộ Ninh thị, sau khi chuyện thành công, ta sẽ thưởng người một kiện linh kiếm tứ giai.

- Đa tạ cô cô, nhất định chất nhi sẽ toàn lực hoàn thành!

Ninh Bình đi ra khỏi phòng, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là linh kiếm tứ giai, Giang Thần không được hắn đặt ở trong lòng, cho rằng giết đối phương là một chuyện rất dễ dàng.

- Cướp đi Thần mạch của người khác, hiện tại còn muốn nhổ cỏ tận gốc, mà lại còn có thể nói đại nghĩa lẫm liệt như vậy. Xem ra muốn làm việc lớn, nhất định phải đủ tàn nhẫn a.

Trong lòng Ninh Bình thầm nói một câu, nhanh chân rời đi.

- Phu nhân, cần gì phải phiền phức như vậy chứ? Cứ trực tiếp thuê sát thủ không được sao? Hoặc là ta cũng có thể động thủ.

Ninh Bình đi rồi, lão ma ma lại từ trong bóng tối đi ra, thanh âm lạnh lẽo vô tình.

- Như vậy sẽ rất dễ để lại dấu vết, ta không muốn để cho Thiên Phong đạo nhân có bất kỳ cái cớ gì để làm khó dễ. Trái lại, nếu như Giang Thần chết trong lúc Thiên Đạo môn chiêu thu đệ tử, như vậy đó là chuyện của Thiên Đạo môn.

Đại phu nhân nói.

- Phu nhân, ta cảm thấy người vẫn quá khinh thường Giang Thần kia. Hắn muốn gia nhập Thiên Đạo môn, uy hiếp đối với Ninh thị đã rất lớn rồi.

Đại phu nhân cười khẩy, nói:

- Vậy thì thế nào chứ? Hạo Thiên nhà ta đã đạt đến Thần du cảnh, lúc sinh thời Giang Thần kia sẽ không đuổi kịp được.

Nghe vậy, lão ma ma kia nhẹ nhàng lắc đầu.

Đương nhiên nàng biết suy nghĩ và cân nhắc của Đại phu nhân, chỉ là nàng có chút bất an, cảm thấy nên không từ bất kỳ giá nào để giết chết Giang Thần mới là vương đạo.

Lại nói tới Giang Thần, hẳn đi tới nhà của Hồng Phi Vũ. Lúc này hẳn mới phát hiện ra Hồng gia cũng là đại thế gia trong Cửu Long thành.

Thế lực của Hồng gia gấp mấy lần Nam phong lĩnh trong Thập vạn đại sơn.

Toàn bộ Hồng phủ vàng son lộng lẫy, cung điện xếp thành hàng, có vô số hoa viên.

- Xem ra ta sẽ không có thành tựu gì ở trên phương diện kiếm đạo rồi.

Sau khi trở lại Hồng Phi Vũ vẫn rất ủ rũ, đối với hẳn mà nói, ngày hôm nay ở Vũ thần sơn lại lãng phí cả ngày, không có một chút tiến bộ nào cả.

- Người đã từng thử qua những binh khí khác hay chưa?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

Thiên phú võ học rất khó có thể nói rõ, biểu hiện của Hồng Phi Vũ ở trên kiếm pháp rất bình thường. Không chừng có thể thử xem ở những phương diện khác.

Hồng Phi Vũ cười khỗ nói:

- Coi như ta không muốn thì nhà ta cũng sẽ sắp xếp cho ta thứ khác, ngoại trừ kiếm ra, ta còn từng thử qua đao, phủ, còn có những thứ khác nữa. Thế nhưng kết quả đều giống nhau.

Sự ganh đua trong Cửu Long thành rất thịnh, tốc độ tu hành cảnh giới vẫn là thứ yếu, đây là nơi chân chính cuồng nhiệt đối với võ học.

Giang Thần đã nghe ra điểm kỳ lạ từ lời này, hắn nói:

- Những vũ khí này đều là vũ khí ngắn. Người đã thử binh khí dài lần nào chưa?

- Binh khí dài? Không phải nói binh khí ngắn dùng không được, thì càng không cần phải nói tới binh khí dài sao?

Hồng Phi Vũ có chút không hiểu nhìn sang.

Dài một tấc thì sẽ mạnh một tấc.

Đạo lý này ai cũng biết, nguyên nhân đao kiếm hoành hành là do độ khó của binh khí dài quá lớn, danh sư cũng rất ít.

Ví dụ như thương, côn vậy. Độ khó khi bắt đầu cực cao, cần tốn tâm tư rất lớn mới có thể luyện được có thành tựu.

- Có rất nhiều viên hầu mở ra linh trí đều sẽ sử dụng được loại vũ khí như côn bổng một cách tự nhiên. Hơn nữa còn rất lợi hại, bọn chúng cũng không biết đao kiếm.

Giang Thần nói.

- Ca ca, người so ta với viên hầu sao?

Vẻ mặt Hồng Phi Vũ rất là phiền muộn, hắn không có một chút tự tin nào.

- Ta chỉ nói chuyện với người mà thôi, tốt nhất người nên thử một lần, không chừng sẽ có thiên phú ở trên trong lĩnh vực binh khí dài đó.

Giang Thần nghiêm túc nói.

Hồng Phi Vũ bị Giang Thần thuyết phục, cho nên mới gọi hạ nhân làm cho hắn một thanh trường côn.

Chỉ có điều, đồng thời đến cùng trường côn còn có một vị nữ tử.

Nhìn thấy nữ tử này, Hồng Phi Vũ hoàn toàn biến sắc, giống như chuột thấy mèo vậy.

- Tỷ.

Hắn yếu đuối kêu một tiếng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kiểm Ý

Nữ tử trừng mắt nhìn Hồng Phi Vũ một chút, ánh mắt rơi vào trên người Giang Thần, cũng có chút khó chịu, nói:

- Người cách xa đệ đệ ta ra một chút!

- Cái gì?

Giang Thần có chút nghi hoặc không rõ, nếu như Hồng Phi Vũ là một nữ tử, như vậy hẳn còn hiểu rõ ý tứ của lời này.

Chỉ là hẳn không biết, bởi vì những năm này Hồng Phi Vũ kết giao với đám hồ câu bằng hữu cho nên Hồng Hựu Quân cũng cho rằng hẳn cũng đến lứa gặt đệ đệ nhà mình, muốn mò được chỗ tốt.

- Tỷ tỷ, Giang Thần không phải là loại người như vậy. Khi hẳn ở Vũ thần sơn đã từng chỉ điểm kiếm thuật cho Cao Nguyệt tỷ, không tin tỷ cứ đi hỏi tỷ ấy mà xem.

Hồng Phi Vũ vội vã thanh minh.

Hồng Hựu Quân và Cao Nguyệt có quan hệ không tệ, đây cũng là nguyên nhân mà Hồng Phi Vũ gọi Cao Nguyệt là tỷ, mà không phải là quận chúa.

- Hẳn chỉ điểm cho Cao Nguyệt?

Hồng Hựu Quân hoàn toàn không tin, thiên phú kiếm thuật của Cao Nguyệt ngay cả nàng cũng không bằng. Thiếu niên ở trước mắt này trông

quá bình thường không có gì lạ, sao có thể có thành tựu gì lớn cơ chứ?

- Vừa vặn ta cũng sử dụng kiếm, không bằng chúng ta đến thử một lần xem sao.

Hồng Hựu Quân nói.

Lần này đến phiên Hồng Phi Vũ trợn mắt há hốc mồm, hẳn đã từng thấy Giang Thần ra tay, cho nên biết tỷ tỷ mình không phải là đối thủ.

Lời nói của hẳn hiển nhiên đã bị tỷ tỷ hiểu lầm thành chỉ điểm cho Cao Nguyệt, như vậy trình độ thuật nhất định sẽ cực cao.

- Tỷ, cảnh giới của tỷ so với người ta cao hơn a.

Hồng Phi Vũ nói.

Hồng Hựu Quân là Tụ nguyên cảnh trung kỳ viên mãn, chỉ có điều nàng không tin cách nói này, nàng cả giận nói:

- Thậm chí ngay cả tỷ tỷ mà người cũng lừa gạt sao? Nếu không quản giáo, người vẫn sẽ lẫn lộn với đám người không ra gì này.

- Người, hiện tại lập tức rời khỏi Hồng gia chúng ta!

Hồng Hựu Quân chỉ vào Giang Thần, dùng giọng không thể kháng cự quát lên.

Giang Thần nói:

- Có thiên phú côn thuật của đệ đệ người vô cùng tốt.

- Cái gì?

Hồng Hựu Quân và Hồng Phi Vũ đều không hiểu ý tứ trong lời này.

- Người đối xử với đệ đệ người như thế, hẳn chỉ có thể vĩnh viễn xuống dốc, thậm chí ngay cả chính mình cũng hoài nghi. Cho nên người tỷ tỷ như người, rất không hợp cách

- Ta không cần người dạy dỗ!

Nếu như thân phận của Giang Thần không tầm thường thì Hồng Hựu Quân còn có thể nghe lọt tai. Nhưng nàng chỉ cảm thấy lời nói của Giang Thần rất là chói tai.

- Ta để người đi, người không đi, vậy ta sẽ tự mình động thủ.

Trong đôi mắt hạnh của Hồng Hựu Quân hiện lên vẻ lạnh lẽo, kiếm vừa ra khỏi vỏ, hàn quang đã bắn ra bốn phía, là linh kiếm!

Nếu như Giang Thần dùng thiết kiếm để che, tuyệt đối sẽ bị chém đứt. Cho nên hẳn không thể không lấy ra Xích tiêu kiếm.

- Linh kiếm?

Lần này Hồng Hựu Quân đã có chút tin lời nói của đệ đệ mình.

Đặc biệt là tay trái Giang Thần cầm kiếm, chân nguyên lặng lẽ vận chuyển theo Loa toàn thức, từng bước ép sát, kiếm thế sắc bén.

- Ngừng tay!

Hồng Hựu Quân bị đánh cho cánh tay tê dại, linh kiếm trong tay vẫn đang không ngừng run run.

- Giang Thần, thì ra người ẩn giấu thực lực a!

Tim của Hồng Phi Vũ như trùng xuống, mừng rỡ không thôi, kích động nói:

- Người nắm giữ kiếm điểm sao? Giống như Dương Kiến Uy kia sao?

- Đúng thế.

Giang Thần không chỉ nắm giữ kiếm điểm, chỉ có điều hắn không có nói ra thực lực thật sự của mình.

Nghe vậy, Hồng Phi Vũ rất là hưng phấn, hắn không có một chút hảo cảm nào với Dương Kiến Uy, hiện tại lại có một bằng hữu mạnh hơn đối phương, đương nhiên hắn cảm thấy rất là hãnh diện.

- Xem ra quả thực người không giống những người trước đây a.

Hồng Hựu Quân đã có cái nhìn mới về hắn, nàng hỏi:

- Người vừa mới nói, có thể trình độ của đệ đệ ta ở côn thuật không tồi sao?

Chỉ cần có đủ thực lực, như vậy nói gì thì người khác cũng thấy lọt tai.

- Hai tay của đệ đệ người dài quá đầu gối, đây là ưu thế rất lớn, coi như thiên phú không đủ thì ưu thế thân thể sẽ rất lớn.

Thì ra, Giang Thần nói nhiều như vậy với Hồng Phi Vũ cũng không phải là đồng tình hoặc là thương hại đối phương, mà là căn cứ vào hai tay của hắn để nói ra.

Hai tay dài quá đầu gối, là đặc thù của tất cả đại sư thương côn trong Thánh vực.

Hồng Hựu Quân chần chờ một lúc, lại gật đầu với đệ đệ mình một cái.

Truyện được cập nhật nhan-h- nhấ-t tại iread.vn Được tỷ tỷ ra hiệu, Hồng Phi Vũ kích động cầm lấy trường côn, cũng không biết nên làm như thế nào.

- Chỉ dựa vào cảm giác của mình, toàn lực đánh một côn về phía ta!

Giang Thần nói.

- Được!

Hồng Phi Vũ hét lớn một tiếng, vung côn ra vọt tới.

Trường côn mang theo tiếng xé gió ác liệt, sau khi Giang Thần tránh thoát đập vào trên mặt đất, đánh nát tảng đá.

- Thế nào?

Hồng Phi Vũ thấp thỏm bất an, vẻ mặt rất là chờ mong, trong mắt hiện ra khát vọng.

Hồng Hựu Quân cũng như vậy, nàng rất quan tâm đệ đệ mình, chỉ là thiếu phương pháp và sự kiên trì.

Điều khiến cho trong lòng hai người có chút không ổn đó là khuôn mặt của Giang Thần rất âm trầm.

- Ta biết. . .

Hồng Phi Vũ thất lạc cúi thấp đầu.

- Ha ha, lừa người chơi thôi, thiên phú của ngươi rất tốt.

Giang Thần bỗng nhiên cười nói.

- Có thật không?

Hồng Phi Vũ sắp rơi lệ, cả người như muốn nhảy lên.

- Tốt ở chỗ nào?

Hồng Hựu Quân không phải dễ gạt như vậy, nàng muốn nghe xem Giang Thần nói thế nào.

- Côn pháp nhìn qua, không phải hung mãnh ngốc nghếch như vậy. Trên thực tế kỹ xảo côn pháp ngay cả kiếm đạo cũng không bằng, nếu như vừa nảy độ người sử dụng man lực đập về phía ta, như vậy đã nói rõ có điểm không thích hợp.

- Nhưng mà, khi hấn ra côn theo bản năng lại tách hai tay ra, nắm vào hai điểm vàng trên côn. Người phải biết, đây là lần thứ nhất hấn dùng côn, không ngờ lại có thể lấy phương thức này ra côn.

Giang Thần nói rất có lý có cứ, vẻ hoài nghi của Hồng Hựu Quân giảm bớt đi không ít, trên mặt hiện ra nụ cười vui mừng.

- Phi Vũ, hiện giờ ta sẽ lập tức đi tìm phụ thân, tìm một sư phụ côn bổng tốt nhất cho đệ.

Hồng Hựu Quân nói xong, lập tức rời đi.

- Được!

Hồng Phi Vũ rất hưng phấn và kích động, rốt cuộc hấn đã tìm được võ học phù hợp với chính mình, không còn là rác rưởi trong miệng người khác nữa.

Tất cả những thứ này đều là công của Giang Thần.

- Mặc dù côn pháp là chú ý kỹ xảo, chỉ có điều nếu như phối hợp với công pháp hùng hồn. Khi đó luyện thành chân nguyên mạnh mẽ, như vậy mới là có lợi.

Giang Thần nói.

Giang Thần muốn truyền Thái Cực hoàn cho hắc, đáng tiếc kinh mạch của Hồng Phi Vũ không chịu được nổi.

- Đợi hắc tới Thần du cảnh đi, có thể đạt được thành tựu hay không thì phải xem nỗ lực của bản thân hắc a.

Giang Thần chỉ vạch ra cho hắc một con đường, sau đó đi thế nào thì phải xem nỗ lực của bản thân hắc.

Lúc chạng vạng, Giang Thần mượn một thanh trường đao ở trong Hồng phủ, lần nữa đi tới Vũ thần sơn.

Ban đêm Vũ thần sơn đã yên tĩnh hơn không ít, trở thành Thánh địa của tình nhân hẹn hò, cũng có người giống như Giang Thần vậy, đêm khuya chạy đến cảm ngộ kiếm ý.

Ở phía dưới vết kiếm thứ nhất trong Song Thần quảng trường có hơn mười người ngồi xếp bằng, nương theo hít thở đều đều. Mỗi người đều cố gắng làm cho linh hồn thành công dung hợp với kiếm ý.

Chuyện này liên quan đến thiên phú.

Người có thiên phú tốt, có thể thuận lợi dung hợp kiếm ý, tăng cường kiếm đạo của mình, nhưng nếu là người kém cỏi, cái gì cũng sẽ không cảm nhận được.

Giang Thần không quan tâm tới những người khác, ban ngày trong đám người ồn ào mà hắc cũng có thể có giác ngộ được thì lúc này càng không cần phải nói.

Không bị bên ngoài quấy rầy, kiếm ý từ vết kiếm thứ nhất đã dùng tốc độ cực kỳ nhanh bị Giang Thần hấp thu.

Rất nhanh, ở trên người hắn đã hiện ra một tầng kiếm khí mơ mơ hồ hồ.

Mô hình kiếm ý đang hướng về phía kiếm ý thành thực mà bước vào.

Trong mắt các kiếm khách xung quanh hiện lên vẻ ước ao, bọn họ biết ý biểu hiện như bây giờ của Giang Thần là do đã tìm hiểu được tới kiếm ý.

Một lúc lâu sau, Giang Thần mở mắt ra, nở nụ cười thoả mãn.

Mô hình kiếm ý đã chuyển biến thành kiếm ý thành thực!

Chỉ có điều. Có một điểm đáng tiếc chính là, Giang Thần phát hiện ra hai vết kiếm khác đã không thoả mãn được mình nữa.

Điều này là bởi vì cực hạn của ba vết kiếm cũng chỉ là kiếm ý.

- Cũng được, làm người không thể quá tham lam a.

Giang Thần nghĩ đến một đao có thể bổ mặt đất và núi ban ngày, sau đó hắn nắm trường đao lên trên tay phải, đi về phía vết đao kia.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Trảm Khai Sơn

Giang Thần chưa từng luyện qua đao, đứng ở trước mặt vết đao, hắn chỉ cảm thấy trong đầu có vô số cảm ngộ kỳ diệu, nhưng không có cách nào tổng kết được.

Chỉ là đao tay trên phải càng ngày càng nhanh, vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái.

Không ai biết trạng thái hiện tại của hắn là gì, chỉ nhìn thấy hắn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, mãi đến tận hừng đông.

Suốt cả đêm qua đi, đã có không ít người chú ý tới người kỳ quái này.

Có người cẩn thận từng li từng tí một tới gần, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Giang Thần đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, Giang Thần cười to, múa đao hung mãnh chém về phía không khí.

- Người điên!

Mọi người chửi bới một tiếng, lại nhanh chóng chạy ra xa khỏi người hắn.

- Một đao này nên gọi là gì đây?

Giang Thần không biết bất kỳ đao pháp gì. Thế nhưng trải qua một buổi tối cảm ngộ, hắn đã nắm giữ một thức.

Chém!

Không có tên tuổi, cũng không phải bất kỳ chiêu thức nào cả.

Chỉ một chém!

Một chém khai sơn!

...

Sau mười ngày, Thiên Đạo môn chính thức bắt đầu chiêu thu đệ tử.

Ngày này cũng là ngày Cửu Long thành náo nhiệt nhất.

Thiên Đạo môn không giống như những môn phái khác, si mê thiên phú của đệ tử. Thứ mà bọn họ coi trọng chính là năng lực tổng hợp của đệ tử.

Vì lẽ đó điều kiện yêu cầu thiên phú gần như giống với môn phái bình thường.

Công cụ kiểm tra của Thiên Đạo môn rất đơn giản, một tảng đá có hình dạng kỳ quái.

Người kiểm tra chỉ cần lấy tay đặt ở phía trên, tảng đá sẽ bắn ra cột sáng.

Cột sáng đạt đến độ cao hai mươi trượng thì coi như hợp lệ.

Nơi kiểm tra là ở cung thành của Cửu Long thành, từ sau khi Đại Hạ vương triều dời đô, nơi này đã trở thành Quận vương phủ.

Lúc này nó dùng để tiếp đón đám người Thiên Đạo môn đường xa mà đến.

Ở trên quảng trường rộng rãi, đâu đâu cũng có người.

Khối kỳ thạch dùng để sàng lọc thiên phú được đặt ở chính giữa. Trưởng lão Thiên Đạo môn và Quận vương thì chờ ở trên một chiếc thuyền phi hành đang trôi nổi ở mặt tầng trời thấp.

- Tất cả mọi người tiến hành kiểm tra kỳ thạch, chú ý, yêu cầu tuổi tác của tất cả mọi người từ hai mươi tuổi trở xuống. Người quá tuổi, nếu như muốn thừa nước đục thả câu thì sẽ tự gánh lấy hậu quả.

Bên cạnh kỳ thạch có mấy người đứng chủ trì kiểm tra.

Tất cả mọi người đi lên, từng người nam nữ trẻ tuổi đi tới trước kỳ thạch, thúc giục chân nguyên trong cơ thể, kỳ thạch phóng ra cột sáng có độ cao tương ứng.

Chỉ cần không phải quá kém cỏi, cột sáng của mỗi người đều có thể đạt đến yêu cầu.

Chỉ có điều cũng có người thật giả lẫn lộn chưa từ bỏ ý định đi lên, muốn lẫn lộn đến giai đoạn thứ hai, kết quả cột sáng lại trở nên rất ngắn.

Ở dưới nụ cười cười nhạo của mọi người và ánh mắt lạnh như băng nhìn kỹ của trưởng lão Thiên Đạo môn, họ họ ảo não rời đi.

Quá trình này rất nhanh, trong lòng Giang Thần vui vẻ. Nếu không ở đây có nhiều người như vậy, mỗi người làm lỡ một chút thời gian thì có trời mới biết sẽ phải chờ tới khi nào.

Mặt khác, Giang Thần đã nhìn thấy người quen biết ở đây.

Chuyện làm cho hắn bất ngờ nhất đó là Tô Thiển cũng ở đây.

Giang Thần biết sau khi nàng khai mạch có biến hóa thoát thai hoán cốt, thể nhưng cảnh giới của bản thân vẫn rất thấp a. . .

- Ồ?

Giang Thần đột nhiên phát hiện ra cảnh giới của Tô Thiển đã đạt đến Tụ nguyên cảnh, chẳng trách nàng lại muốn đến Thiên Đạo môn thử vận khí.

- Chỉ có điều, nàng sẽ làm như thế nào để sống sót trong nơi thí luyện chứ?

Trong lòng Giang Thần rất tò mò, chú ý tới bên người Tô Thiển có một vị nam tử, cử chỉ của hai người rất thân mật. Lúc nói chuyện thì mặt mày đưa tình.

Nam tử kia không phải là Mạnh Phi, Giang Thần cũng không quen biết. Chỉ có điều hắn phát hiện ra cảnh giới của nam tử này đã đạt đến Tụ nguyên cảnh trung kỳ đỉnh cao.

Lúc này, trong mọi người đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi.

Giang Thần chú ý tới kỳ thạch phát ra cột sáng cao đến trăm trượng, chu vi trăm dặm chung quanh đều có thể nhìn thấy, vì vậy mới khiến cho mọi người xôn xao.

Ngay cả các trưởng lão Thiên Đạo môn đang nghiêm mặt cũng mỉm cười gật đầu ra hiệu về phía Văn Tâm đang kiểm tra, cổ vũ nàng, sau này phải cố lên.

Tiếp đó là tỷ tỷ Hồng Hựu Quân của Hồng Phi Vũ, cột sáng đạt đến sáu mươi, bảy mươi trượng.

Cho dù không bằng Văn Tâm, nhưng vẫn rất là ghê gớm.

- Văn Tâm, xem ra sẽ không có ai phá vỡ được ghi chép của người a.

Hồng Hựu Quân đi tới bên người Văn Tâm, nở nụ cười nói.

- Trăm trượng và mười trượng cũng không có gì khác biệt cả.

Truyện -được- -cập nhật nhanh nhấ-t tại iread.vn- Cũng không thể nói như vậy a. Ở nơi thí luyện, biểu hiện của mỗi một đệ tử đều bị các trưởng lão nhìn vào trong mắt. Lúc này có biểu hiện chói mắt như vậy, đến lúc đó có thể hấp dẫn sự chú ý của các trưởng lão, không chừng vừa mới nhập môn là có thể bái sư được.

Hồng Hựu Quân nói.

Nói về điểm này, Văn Tâm không có phản bác, ánh mắt của nàng lại bị một người hấp dẫn.

Cột sáng do người kia phát ra đạt đến trăm trượng, mơ hồ còn hơn cả Văn Tâm.

Hắn nhìn sang chỗ Văn Tâm, ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích, khóe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong.

- Trương Sĩ Siêu! Từ kinh đô đến.

- Nhân vật đứng đầu trong top 500 người Tân hỏa bảng.

Có người nhận ra người này.

Bởi vì nhân số trong Tân hỏa bảng thực sự quá nhiều, thứ tự cụ thể của mọi người ra sao cũng rất khó nhớ.

Vì lẽ đó rất nhiều người đều lười biếng, lấy mấy trăm người đứng đầu để phân chia.

Nếu tiến vào top 800 người đứng đầu là một chuyện đáng để tự hào.

Nếu như tiến vào năm trăm vị trí đứng đầu, như vậy sẽ được người ta kính nể và sùng bái.

- Hẳn chính là Trương Sĩ Siêu hay sao? Nghe nói tuổi hẳn còn rất trẻ, cũng đã giết qua không ít người. Một khi ra tay là không lưu tình, tỷ thí với người ta, giết người là chuyện thường như cơm bữa.

- Đúng đấy, vị này ở kinh đô nhưng là một người tàn nhẫn a.

Trương Sĩ Siêu không để ý tới người ngoài đang nghị luận mà cao ngạo đứng ở một bên.

Trong đám người, Dương Kiến Uy cảm thấy khó chịu, cảm thấy người Cửu Long thành đã bị người kinh đô hạ thấp đi rất nhiều, rất mất mặt.

Hắn không phục đi lên phía trước, chen lấn, đẩy đám người Trương Sĩ Siêu xuống phía sau.

Người kia giận dữ, chỉ có điều khi nhìn thấy người nọ là Dương Kiến Uy, hẳn lập tức nuốt lời nói vào bụng.

Dương Kiến Uy dùng sức ở ép lên trên mặt kỳ thạch một chút, bắn ra cột sáng rất mạnh mẽ, xông thẳng lên phía chân trời.

Chỉ có điều khi còn cách trăm trượng một đoạn khoảng cách thì bắt đầu giảm tốc độ, chậm rãi dừng lại.

- Đáng giá.

Dương Kiến Uy thầm mắng một tiếng, hẳn cũng chú ý tới ánh mắt của Trương Sĩ Siêu, mang theo vẻ khinh bỉ rất sâu. Như đắm vào trong lòng của hắn.

Lúc này, một bóng người quen thuộc tiến vào mí mắt của hắn.

Là Giang Thần!

Hắn nhận ra người ngày đó đã đắc tội với mình ở trên Vũ thần sơn.

Hắn luôn muốn tìm Giang Thần gây phiền phức, thế nhưng Giang Thần trốn ở trong Hồng phủ, hắn không có bất kỳ biện pháp nào làm gì đối phương.

- Quá hai mươi trượng, nhất định phải quá hai mươi trượng, đợi tới được nơi thí luyện, ta sẽ khiến cho ngươi biết mặt.

Dương Kiến Uy thầm nghĩ.

Điều đáng tiếc chính là, hiện giờ còn chưa đến phiên của Giang Thần lên.

Sau đó, lại có hai người có biểu hiện rất chói mắt.

Một là Tô Thiển.

Cột sáng đạt đến tám mươi trượng, không phân cao thấp với Dương Kiến Uy.

- Quả thực nghi thức khai mạch đã kích phát tiềm lực của nàng, nhưng mà nhất định tâm trí của nàng không có cách nào trở thành cường giả được.

Giang Thần thầm nói trong lòng.

Một người khác thì cảnh giới đã đạt đến Tự nguyên cảnh hậu kỳ, tuổi tác gần như bằng Giang Thần. Khi hắn đi lên, lập tức khiến cho không ít người kinh ngạc.

- Là đệ tử của Hắc Long thành, Ninh Bình!

- Hắn là đệ đệ của Ninh Hạo Thiên, không chừng cũng sẽ có biểu hiện kinh người a!

Cột sáng của Ninh Bình bay lên, rất nhanh đã vượt qua trăm trượng. Chỉ có điều khi sắp vượt qua Trương Sĩ Siêu thì lại dừng lại.

- Ha ha.

Trương Sĩ Siêu cười lạnh, biểu thị vẻ khinh thường của mình.

Ninh Bình nhún vai một cái, ngoại trừ có một chút tiếc nuối nho nhỏ ra, hẳn không có để ý.

Rốt cục, đã đến phiên Giang Thần.

Phần lớn người chỉ coi Giang Thần là người bình thường, không có đặt ở trong lòng. Bọn họ cho rằng thiên phú của hắn bình thường, thậm chí còn có thể rất kém cỏi.

Ngoại trừ Văn Tâm và Hồng Hựu Quân ra, nhị nữ hiểu ngầm, cho nên nhìn Giang Thần rất kỹ.

Văn Tâm nghĩ tới chỉ điểm ở trên Vũ thần sơn.

Hồng Hựu Quân nói:

- Văn Tâm, có phải hắn đã từng chỉ điểm kiếm pháp cho người không?

- Ồ? Hắn nói với người sao?

Văn Tâm có chút không vui, cảm thấy Giang Thần đang dùng nàng để nâng giá trị bản thân lên.

Cho dù việc đó là sự thực, thế nhưng kiếm thuật của Giang Thần bình thường như vậy, nàng không phục.

Cẩn thận ngẫm lại, Giang Thần ngày đó nói ba phải, cái gì cũng có thể nói được.

- Đúng vậy.

Hồng Hựu Quân cho rằng nàng biết Giang Thần nắm giữ kiếm điểm,
vì lẽ đó cho nên nàng không nhiều lời.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kẻ Yếu

Người chú ý Giang Thần còn có Tô Thiển, vừa nãy đạt được thành tích không tệ cho nên nàng rất là đặc ý.

Lúc này, Giang Thần nhìn kỳ thạch, trong lòng thầm nói:

- Căn cứ vào chân nguyên tu luyện ra để kiểm tra cấp bậc công pháp, công pháp càng cao thì độ khó càng lớn, kích phát ra phản ứng càng mạnh, do đó định ra thiên phú của mỗi người.

Bất kỳ công cụ khảo nghiệm thiên phú nào đều là như vậy, tiến hành kiểm tra chất lượng một cách có chừng mực.

Giang Thần không dám giấu dốt, cơ hội chỉ có một lần, vạn nhất thấp hơn mười trọng, như vậy sẽ hỏng bét.

Sau đó hắn lấy tay đặt ở trên mặt kỳ thạch, dùng sức đẩy về phía trước.

Điều làm cho người ta kinh ngạc chính là, kỳ thạch lại đang run rẩy, cột sáng tuôn ra giống như vỡ đê.

Trăm trọng chỉ là bắt đầu, ở dưới sự bộc phát đáng sợ kia, trong nháy mắt đã đạt đến hai trăm trọng, ba trăm trọng. . . Mãi đến lúc năm trăm trọng mới dừng lại.

Trải qua một quãng thời gian rất dài, toàn trường yên tĩnh không hề có một tiếng động nào. Cả đám ngửa đầu lên nhìn phần cuối của cột sáng. Lúc

này ngay cả tiếng một cái châm rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Đám người Thiên Đạo môn trên thuyền phải ngẩng đầu thì mới có thể nhìn thấy phần cuối của cột sáng.

- Trời ơi! Người này là ai? Xếp hàng thứ mấy trong Tân hỏa bảng?

- Cũng có thể là nhân vật trước 500 a.

- Làm sao người biết, khẳng định là trước 300!

Mọi người sôi nổi nghị luận, trong khoảng thời gian ngắn Giang Thần đã trở thành tiêu điểm quan tâm của toàn trường.

Nụ cười của Tô Thiển cứng đờ, trong lòng hiện ra cảm xúc không tên.

Các trưởng lão Thiên Đạo môn lần nữa nở một nụ cười, ánh mắt nhìn Giang Thần như đang nhìn một khối ngọc thô đẹp dễ vậy.

- Sao có thể có chuyện đó được?

Dương Kiến Uy cũng bị kết quả như thế dọa cho phát sợ.

Theo lý mà nói, người Cửu Long thành đề người từ kinh đô đến xuống, hẳn nên cao hứng mới đúng. Đó là dưới tình huống nếu như hai người không kết oán.

-Ồ? Xem ra cô cô lo lắng không phải là không có đạo lý a.

Trong đám người Ninh Bình cũng bị dọa cho sợ hết hồn, chẳng biết vì sao, nghĩ đến việc mình phải giết chết người này, trong lòng hẳn không khỏi cảm thấy hưng phấn.

Lúc này, vị Trương Sĩ Siêu kia mang theo vẻ mặt âm trầm đi tới trước mặt Giang Thần.

- Người tên là gì?

Hắn lẩm liệt hỏi.

- Ta tên là gì không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của người không có thái độ tốt với ta.

Giang Thần nói.

Lời nói của hắn rơi vào trong tai nhị nữ Hồng Hựu Quân và Văn Tâm, các nàng nghĩ đến thái độ khi Giang Thần đối mặt với mình.

- Tên này có lai lịch ra sao?

Văn Tâm hiếu kỳ nói.

- Từ Thập vạn đại sơn đến.

Hồng Hựu Quân nói, mấy ngày nay Giang Thần vẫn ở trong Hồng phủ, cho nên ít nhiều nàng vẫn biết rõ được một chút.

- Thật sao?

Văn Tâm cả kinh, trong lòng có chút hoài nghi, bởi vì khí chất mà Giang Thần biểu hiện ra không hề giống a.

Lúc này, Trương Sĩ Siêu nói ra một câu khiến cho toàn trường sửng sốt.

- Người lui ra, không nên tham gia thí luyện.

Hắn dùng ngữ khí dạn dò, không thể nghi ngờ.

- Ồ?

Ánh mắt của Giang Thần nhìn thấy hắc giống như đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

- Ta không thích người khác đề lên trên người ta. Nếu như người tham gia thí luyện, ta sẽ phải giết người!

Trương Sĩ Siêu lạnh lùng nói.

Điên cuồng!

Nghe lời hắc nói đã khiến cho mọi người không khỏi thốt lên hai chữ này.

Chỉ vền vện bởi vì lý do như vậy đã muốn giết người.

Có người nhìn về phía thuyền phi hành, trưởng lão Thiên Đạo môn cũng không có dự định muốn xen vào, thậm chí biểu hiện của Trương Sĩ Siêu càng hợp tâm ý của bọn họ hơn.

- Muốn giết ta? Sao người không lên trời đi?

Giang Thần cười khẩy nói.

Có lúc chính là như vậy, ngữ khí của một người biểu hiện rất đúng chỗ, sau đó lại tiến hành uy hiếp, nhưng đối tượng bị uy hiếp lại không để ý tới một chút nào. Trái lại còn ngả ngón trêu chọc, sẽ khiến cho người ta chế giễu mình như thế.

Gương mặt của Trương Sĩ Siêu trở nên âm trầm tới đáng sợ.

Đột nhiên, hắc giận dữ cười nói:

- Rất tốt, vậy chúng ta hẹn gặp ở nơi thí luyện.

- Đường như cũng không cần ta động thủ a.

Ninh Bình nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng có mấy phần kỳ quái.

Trương Sĩ Siêu là hạng người thế nào, hẳn biết rất rõ. Vừa này Giang Thần khiêu khích là để cho mình trở nên rất uy phong, trên thực tế lại rất là ngu xuẩn.

Ở nơi thí luyện, Trương Sĩ Siêu tuyệt đối sẽ như con chó điên truy sát Giang Thần a.

Bạn đản.g đọc truyện tại iR.EAD.vn.Hi vọng sống sót của Giang Thần sẽ rất là nhỏ bé.

- Ai là con mồi, còn chưa chắc chắn.

Giang Thần nói.

- Cứ chờ xem!

Trương Sĩ Siêu biết dùng ngôn ngữ không đe dọa được người này. Cho nên hẳn không thể chờ đợi được nữa muốn động thủ, để nói cho đối phương cái gì gọi là tàn khốc!

...

Cuối cùng, kiểm tra kỳ thạch vòng thứ nhất đã kết thúc, người đào thải không tới một phần mười.

Dù sao yêu cầu hai mươi triệu quá thấp, có mấy người cho rằng năm mươi triệu mới phù hợp với yêu cầu của Thiên Đạo môn.

- Hiện tại, các người còn có cơ hội quyết định, các người sẽ đi tới nơi thí luyện. Ở nơi đó, các người sẽ tiến hành chém giết năm ngày, cướp giật Thiên đạo kỳ, người thu được năm mặt Thiên đạo kỳ không giống nhau thì sẽ trở thành đệ tử của Thiên Đạo môn.

- Nhớ kỹ, một khi tiến vào nơi thí luyện, sinh tử không do người, nếu như bất kỳ người nào chết đi mà thế lực sau lưng hắt truy cứu trả thù. Như vậy sẽ là địch với Thiên Đạo môn chúng ta.

- Cho các người thời gian một nén nhang để cân nhắc, người còn tình nguyện đi thì mau lên thuyền!

Trên thuyền phi hành, trưởng lão Thiên Đạo môn nói, tiếng nói của hắc không lớn, thế nhưng lại truyền tới trong tai của mỗi người rất rõ ràng.

Một nén nhang qua đi, hầu như không có ai lui ra.

Tám chiếc thuyền phi hành từ trên trời giáng xuống, đáp xuống trên quảng trường.

Rất nhanh, đệ tử trên quảng trường đều được mang lên thuyền.

Trong ánh mắt chăm chú quan sát của đám người bên dưới, thuyền phi hành nghênh ngang rời đi, biến mất ở phía chân trời.

Nơi thí luyện là một mảnh sơn mạch liên miên không dứt, sau khi thuyền phi hành đến, tùy cơ hạ xuống, để từng nhóm người từ trên thuyền hạ xuống.

- Lúc này, thí luyện chính thức bắt đầu!

- Thiên đạo kỳ đã đặt ở các nơi trong nơi thí luyện. Người tập hợp đủ năm cái Thiên đạo kỳ màu sắc khác nhau thì có thể trở thành đệ tử của Thiên Đạo môn.

Khi thả tất cả mọi người xuống, trưởng lão trên thuyền sẽ chờ ở các khu vực khác sau, trong năm ngày, biểu hiện của các đệ tử đều sẽ được bọn họ nhìn thấy ở trong mắt.

Các đệ tử là tùy cơ đi xuống, mỗi một nơi đều có mười mấy người.

Trùng hợp chính là, Giang Thần phát hiện ra Tô Thiển đi cùng mình, phải biết rõ ràng hai người lên thuyền không giống nhau.

Ngoài ra, còn có chín người xa lạ khác nữa.

Bọn họ đều rất cảnh giác, đặc biệt là sau khi nhận ra Giang Thần, nghĩ đến lời Trương Sĩ Siêu đã nói, rất nhanh cả đám đã rời đi.

Tô Thiển cũng rất căng thẳng, nàng biết thực lực của mình không đủ, ở nơi thí luyện này vô cùng nguy hiểm.

Nhất định nàng phải mau chóng tìm được Trầm Hoan thì mới có thể yên tâm.

Trầm Hoan là thanh niên tuấn kiệt nàng quen biết ở trong Cửu Long thành, hẳn nói là có thể giúp nàng gia nhập Thiên Đạo môn, bởi vì thiên phú của Tô Thiển không tệ, chỉ là thực lực kém một chút mà thôi.

Có người giúp đỡ, thuận lợi đạt được lá cờ năm mặt, như vậy đã có thể thành công.

Lúc này, trên bầu trời xa xăm có yêu hỏa chói mắt xuất hiện, ở ban ngày mà vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tô Thiển thở phào một hơi, đó là pháo hiệu do nàng và Trầm Hoan đã ước định cẩn thận, nàng đang muốn đi về bên kia.

- Ha ha ha ha!

Thế nhưng, tiếng cười ngông cuồng của Trương Sĩ Siêu đã từ đằng xa truyền đến.

- Giang Thần! Giang Thần! Chạy đi, chạy mau đi! Bão táp sắp đến rồi!

Thanh âm của hắn như chuông, rất là khí thế, tiếng gầm như một đạo cuồng phong bao phủ tới, khiến cho cả cánh rừng đều chập chờn.

Mang đến áp lực rất lớn cho người khác, Tô Thiển có chút thương hại nhìn Giang Thần một chút, nói:

- Đây chính là kết cục của việc khoe khoang.

- Người yếu.

Giang Thần nói.

- Cái gì?

- Người cười trên sự đau khổ của người khác đối với ta là đến từ sự mạnh mẽ của Trương Sĩ Siêu kia mà lơ là đúng sai trong đó. Người như ngươi, cả đời đều không thể trở thành cường giả được.

Giang Thần lắc đầu một cái, ngay cả mắt cũng không muốn liếc nhìn nàng một cái.

Tô Thiển không phục, bỗng nhiên lại cười lạnh.

- Dù sao cũng hơn ngươi, sắp chết tới nơi rồi.

- Thật sao?

Giang Thần nở nụ cười thần bí, đi đến phương hướng Trương Sĩ Siêu vừa mới nói chuyện.

- Các ngươi đã phạm phải sai lầm rất lớn, là thật sự cho rằng Trương Sĩ Siêu kia mạnh hơn ta.

Không cho Tô Thiển thời gian phản ứng, thân ảnh của Giang Thần đã biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

Trong lòng Tô Thiển ngứa ngáy, muốn đi lên xem một chút. Chỉ có điều cuối cùng nàng vẫn bước chân đi tới phương hướng có pháo hiệu kia.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Quy Củ Của Đại Sơn

Giang Thần một đường chạy đi. Lúc này hắn còn có thể nhìn thấy rất nhiều đệ tử còn chưa tản ra, bọn họ nhìn thấy Giang Thần phương hướng đi tới, tất cả đều rất là kinh ngạc.

- Ồ? Hắn muốn chủ động đi tìm Trương Sĩ Siêu?

- Lẽ nào các người đã quên trước đó hắn và Trương Sĩ Siêu đã nói gì rồi sao? Ai là con mồi còn chưa chắc chắn nha.

- Trương Sĩ Siêu đã là trung kỳ đỉnh cao, có thể đi vào top 500 Tân hỏa bảng, thực lực không hề kém đâu nhé!

- Xem ra năm nay sẽ rất là náo nhiệt, cứ để chúng ta mỗi mắt mong chờ đi.

Trước khi Giang Thần tìm thấy Trương Sĩ Siêu, hắn đã gặp phải một người quen.

Văn Tâm!

- Người còn đi về bên kia sao? Lẽ nào người không nghe thấy tiếng của Trương Sĩ Siêu sao?

Văn Tâm cũng phát hiện ra phương hướng hắn đi tới, nàng rất là bất ngờ.

- Bởi vì nghe thấy cho nên mới đi về bên kia, Thập vạn đại sơn có quy củ, ai muốn giết ta thì ta sẽ giết chết đối phương trước.

Giang Thần nói.

- Thế nhưng, người có thể giết được hãn không?

Văn Tâm nghĩ đến trận chiến đấu trên Vũ thần sơn. Với kinh nghiệm của nàng xem ra, Giang Thần không phải là đối thủ của Trương Sĩ Siêu.

Bởi vì nàng cũng không đánh lại được Trương Sĩ Siêu.

Chỉ có điều Giang Thần cũng không quên dùng thời gian để thuyết phục người khác. Hãn nở nụ cười thần bí, tiếp tục đi về phía trước.

- Người này!

Văn Tâm oán trách một câu, dậm chân tại chỗ, không nhịn được theo sau.

Nếu như người quen biết thấy nàng làm như vậy nhất định sẽ giật mình không thôi.

Dường như Trương Sĩ Siêu cũng biết Giang Thần ở phương hướng nào, cho nên hai người đã gặp nhau ở bên bờ một dòng suối nhỏ.

- Ồ!

Trương Sĩ Siêu nở nụ cười lạnh lẽo, đằng đằng sát khí, làm cho người ở bên cạnh phải lui về phía sau.

- Thật là vô vị, không được hưởng thụ lạc thú truy đuổi rồi. Người chủ động tới chịu chết sao?

Trương Sĩ Siêu nói.

- Ta tới đây là để giết người.

Giang Thần nói.

Tất cả người của hai bên đều ngẩn ra, Giang Thần nói vậy khiến cho mọi người đều sửng sốt.

Đột nhiên, Trương Sĩ Siêu gập bụng cười to, thậm chí ngay cả nước mắt cũng trào ra.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng thiên phú cao hơn ta thì sẽ mạnh hơn ta sao? Nếu như vậy thì ngươi đã phạm vào sai lầm trí mạng rồi.

- Ngươi là người tự cho là đúng kinh người nhất mà ta từng gặp.

Giang Thần đùa giỡn nói.

- Có đúng không?

Đuôi lông mày của Trương Sĩ Siêu nhướng lên, loan đao trong tay thả ra ánh lửa cực nóng.

Là linh đao cấp một có khắc hỏa chi văn.

Chuyện này không khỏi khiến cho người ta càng đồng tình với Giang Thần hơn.

Văn Tâm không hiểu rốt cuộc Giang Thần có chỗ dựa gì. Nếu như thật sự có, thì tốt nhất nên lập tức thi triển ra thì hơn.

Thế nhưng, biểu hiện của Giang Thần vẫn trước sau như một, cầm thiết kiếm trong tay, không rút ra ngoài.

Trái lại, Trương Sĩ Siêu có thể trở thành là top 500 Tân hỏa bảng thì cũng có tính cách hung tàn và thực lực tương ứng với vị trí của hắn.

- Nhất đao trăm sơn hà!

Dòng suối nhỏ dưới chân hắc trực tiếp bị chém đứt, nước suối chảy về phía mặt đất mọi người đang đứng.

Phía dưới là sóng nước lan tràn, phía trên là sóng lửa dọc theo mũi đao bắn ra.

Phùng!

Ổng tay áo của Giang Thần bị đốt, thiết kiếm trong tay bị phá nát.

- Ha ha ha, thì ra ngươi muốn cầm thứ này để giết ta.

Trương Sĩ Siêu nhìn thấy tên này không chịu được một đòn như thế, hắc cười to, rất là càn rỡ.

- Ài.

Văn Tâm lắc lắc đầu, nếu như không phải biểu hiện của Giang Thần yếu đuối như vậy thì nàng còn có thể ra tay, liên thủ đối kháng với Trương Sĩ Siêu.

- Làm nóng người đã kết thúc.

Giang Thần không có một chút sợ hãi nào. Phản ứng của hắc đã khiến cho người ta không tìm ra được manh mối, nếu như là sĩ diện cậy mạnh tới chết thì cũng phải nhìn trường hợp a.

Như bây giờ, sẽ chết thực sự.

- Chờ tới khi ta biến ngươi thành một cỗ thi thể. Để ta xem ngươi còn mạnh mẽ ra sao.

Đao kính của Trương Sĩ Siêu như núi lửa phun trào, rồng lửa cuộn cuộn.

- Người chết sẽ là người.

Giang Thần không giấu dốt nữa, tay trái lấy ra Xích tiêu kiếm.

Giống như là một loại đồ vật nào đó chịu đè nén đã lâu bộc phát ra, kiếm khí kinh người quét ngang ra, trong nháy mắt đã thổi tan rồng lửa.

Ngay cả trưởng lão Thiên Đạo môn bên trong bầu trời cũng bị dọa cho phát sợ.

- Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, tên này là người thuận tay trái.

- Ẩn tàng đủ sâu đấy.

- Kiếm ý thành thực! Kiếm ý hoàn chỉnh!

.Truyện được dịch .trực tiếp. tại. iREADRốt cục Văn Tâm đã tỉnh ngộ lại, nàng đã hiểu sao Giang Thần lại có thể chỉ điểm cho mình. Bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng thời nàng lại có chút tức giận.

Nàng cho rằng Giang Thần cố ý thừa nước đục thả câu, khiến cho người ta lo lắng.

- Lo lắng. . . Sao ta lại lo lắng cho hắn chứ?

Văn Tâm cả kinh, lập tức lắc đầu.

Chiến đấu vốn là nghiền ép đã xảy ra biến hóa, cực kỳ kịch liệt.

- Chỉ dựa vào người mà cũng muốn giết chết ta sao?

Giang Thần không chút lưu tình đùa cợt nói.

- Đáng giận.

Ý thức được mình đã đá vào trên tấm sắt, Trương Sĩ Siêu vừa tức vừa vội.

Chỉ có điều, hắn không có vì vậy mà đánh mất ý chí chiến đấu. Bởi vì hắn vẫn chiếm ưu thế như cũ.

- Tự tay giết chết một thiên tài kiếm đạo, không có gì đáng nghiên hơn so với chuyện này a!

Trương Sĩ Siêu liên tục cười lạnh, đao pháp xảy ra biến hóa, nhất định không có cách nào dùng sự tinh diệu để thủ thắng cho nên hắn đã đưa ra lựa chọn rất sáng suốt. Đó là dùng sở trường của mình.

Đó là một thân chân nguyên cực kỳ hùng hồn của hắn!

- Ta sẽ cho người mở mang kiến thức một chút về thực lực của top 500 Tân hỏa bảng!

Lúc nói chuyện, không khí chung quanh Trương Sĩ Siêu bắt đầu vặn vẹo, dường như đang bị thiêu đốt kịch liệt, đột nhiên, lửa hùng hực bốc lên.

Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt người, thế nhưng lại giống như không liên quan tới Trương Sĩ Siêu, hắn cũng không chế liệt diễm ở bên trên linh đao trong tay.

Trong nháy mắt, linh đao đã triệt để biến thành một cái hỏa đao dài mười trượng.

Dù Giang Thần có cách hắn xa mấy chục thước thì hắn cũng có thể dễ dàng công kích được.

Hỏa đao là do lửa hóa thành, còn có thể vung vẩy như roi, làm cho người ta khó mà đề phòng.

- Công pháp huyền bí?

Văn Tâm lần nữa lo lắng thay cho Giang Thần. Rất hiển nhiên, Trương Sĩ Siêu đã tu luyện một môn công pháp huyền bí, phối hợp với đao pháp của mình, lại từ thuộc tính khí văn của linh đao xem ra, là phối hợp hoàn mỹ a.

Điều này làm cho Trương Sĩ Siêu khi tấn công có được lực uy hiếp rất lớn. Dù cho là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ có đến đây thì cũng không nhất định có thể địch nổi.

Huống chi như Giang Thần bây giờ.

- Hiện giờ ngươi đã hối hận khi tự mình đi tìm cái chết chưa?

Trương Sĩ Siêu không vội động thủ, mà có chút châm chọc nhìn về phía Giang Thần. Tay phải cầm đao cũng bị lửa bao vây, nhìn qua uy phong凛冽, giống như chiến thần không thể chiến thắng.

- Đám người các ngươi, trước khi đánh luôn thích làm ra vẻ, sau khi muốn bao nhiêu khó coi sẽ có bấy nhiêu khó coi a.

Giang Thần trước sau như một, giống như không biết phân biệt thế cuộc vậy.

Chỉ là lần này, Văn Tâm đã có lòng tin đối với hắn, nàng cho rằng hắn còn có lá bài tẩy khác.

- Lão tử muốn đánh gãy hai chân của ngươi. Đến lúc đó, để xem cái miệng này của ngươi còn có thể nói ra được lời nào nữa!

- Quần ma loạn vũ!

Trương Sĩ Siêu rất muốn xé nát vẻ mặt đó của Giang Thần ra. Hắn ra tay không chút lưu tình, đánh ra một đao, hỏa đao biến thành tám đại đao, giống như xúc tu, mạnh mẽ đánh xuống.

Phanh!

Rơi vào trên nham thạch cứng rắn, trực tiếp làm cho nham thạch nổ tung, đốm lửa và đá vụn bắn ra tung toé.

Văn Tâm đang bàng quan đứng nhìn không thể không lùi, tránh cho chịu ảnh hưởng.

Thân ở trong đó Giang Thần cũng đã bắt đầu di chuyển, cảnh giới của hắn ở thế yếu. Một khi chịu phải một kích nghiêm trọng, hậu quả khó mà lường được.

- Ha ha ha ha.

Chỉ có điều, khi đang tránh né công kích, đồng thời tiếng cười lớn sang sảng của Giang Thần cũng vang lên.

- Người cười cái gì?

Trương Sĩ Siêu quát lên.

- Nếu như người nắm giữ đao điểm, tám hỏa đao chỉ đâu đánh đó. Nếu như đạt đến đao ý, tám hỏa đao phối hợp với nhau, khiến cho người ta không có chỗ nào có thể trốn.

- Đáng tiếc, đao chiêu hung hăng như vậy là bởi vì võ học của người chạm đáy, biểu hiện yếu đuối. Ngay cả ta cũng cảm thấy tiếc hận thay cho người.

Hỏa đao bay lượn, khiến cho người ta không kịp nhìn. Thế nhưng Giang Thần chịu công kích lại như đang tản bộ trên sân vắng, nhìn rõ tiên cơ, còn có lòng dạ thanh thản để nói chuyện.

- Để ta xem người có gì mà dám nói như vậy!

Trương Sĩ Siêu hận không thể dùng ánh mắt để giết chết Giang Thần. Hắn đập xuống về phía trước, đao theo người tiến lên, muốn bức Giang Thần vào trong góc chết không có chỗ nào có thể trốn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đối Trá

- Đến hay lắm!

Giang Thần không sợ mà lại còn lên tiếng tấm tấ, mục đích của hắn chính là làm cho Trương Sĩ Siêu tức giận.

Trên đời không có nước nào mà không có nguồn, Trương Sĩ Siêu hung hăng đánh ra đao chiêu như vậy, thứ tiêu hao chính là chân nguyên của bản thân hắn.

Trải qua lần tấn công lung tung vừa này, hắn đã tiếp gần cực hạn.

Lúc này Trương Sĩ Siêu chủ động xuất kích, là bắt đầu từ thịnh chuyển sang suy.

Thứ Giang Thần chờ chính là cơ hội này!

- Trường Hồng kiếm pháp thức thứ ba: Hồ trạnh hồng nghê!

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, hắn lại xuất kiếm.

Phải biết rằng hiện tại nhìn qua Trương Sĩ Siêu rất giống như là một đầu hung thú mọc ra tám cái đuôi vậy, cho dù có trốn cũng không kịp.

Lại nghĩ tới các loại biểu hiện vừa này của Giang Thần. Trong lòng mọi người nghĩ thầm, thực sự là một người không ra bài theo lẽ thường a.

- Ha ha ha, người cố ý kích ta sao? Như vậy người đã sai rồi!

Trương Sĩ Siêu không phải là kẻ ngớ ngẩn, hẳn hiểu rõ ý nghĩ của Giang Thần, không có gì phải sợ. Dù cho đao chiêu này của hắn sắp kết thúc thì cũng đã đủ để ứng phó với đối phương.

- Năm giữ kiếm ý, cũng phải nhìn xem cảnh giới của bản thân người thế nào. Người nghĩ mình là vô địch sao?

Trương Sĩ Siêu quát lên, tám thanh hỏa đao thu lại, cùng đánh tới chỗ của Giang Thần.

Không thể không nói, kiếm chiêu của Giang Thần cũng cực kỳ rực rỡ, người và kiếm thể hiện ý cảnh cực mạnh.

Nhưng ở dưới chân nguyên hùng hồn lại giống như tờ giấy tinh mỹ bị ngọn lửa hùng hực áp sát vậy, không đỡ nổi một đòn.

- Chính là lúc này!

Giang Thần bạo phát không hề có dấu hiệu báo trước, hắn dùng tất cả chân nguyên của bản thân biến thành loa toàn thức.

Trong giây lát đó, kiếm thể của Giang Thần tăng vọt lên gấp mấy chục lần, ánh kiếm phóng ra che lửa đi.

Cũng đúng lúc này, hỏa đao âm âm chém xuống!

Một tiếng nổ vang âm âm vang vọng, đao kiếm đụng nhau tạo thành dư uy đáng sợ phá hủy tất cả. Mặt đất nơi hai người đứng nổ tung tạo thành một cái hố to, lửa phóng lên trời, ánh kiếm cũng như ngựa hoang mất cương, bắn loạn ra khắp nơi.

Đôi mắt hạnh của Văn Tâm co rút lại, vùng kiếm chém về phía trước.

Một ánh kiếm mang theo lửa nhắm vào phía nàng, nếu không phải nàng phản ứng đúng lúc, nhất định sẽ bị thương.

Xem Tự nguyên cảnh chiến đấu cũng có nguy hiểm không nhỏ.

Chỉ có điều so với sự nguy hiểm này, Văn Tâm càng để ý tới kết quả hơn.

Định thần, vừa nhìn lại, Văn Tâm và những người khác hít vào một ngụm khí lạnh.

Trương Sĩ Siêu vốn nên chắc thắng lại nằm ở trên đất, không thể động dậy. Mà thanh linh đao kia lại cách hăn mười mấy thước, cắm vào trong khe đá, mất đi đặc tính của linh khí, lu mờ và ảm đạm.

Trái lại Giang Thần thì đang đứng lạng tại chỗ, ngoại trừ mái tóc đen lộn xộn ra, cũng không có bị ảnh hưởng gì quá lớn.

Xích tiêu kiếm trong tay hăn đang bắn ra ánh sáng màu đỏ thẫm không thua gì lửa của đối phương.

- Ta nói rồi, ai là con mồi còn chưa chắc chắn a.

Giang Thần cười lạnh nói.

Chân nguyên vừa mới vận chuyển theo Loa toàn thức thì Trương Sĩ Siêu đã không có phần thắng, chứ đừng nói chi là Giang Thần đã nắm giữ được kiếm ý.

Hăn đi lên phía trước, đang muốn dùng Xích tiêu kiếm thu gặt tính mạng của Trương Sĩ Siêu.

Trương Sĩ Siêu hoảng sợ, ngoài ra còn có vẻ không cam lòng. Theo hăn thấy, nếu như không phải mình bất cẩn thì tuyệt đối sẽ không thua!

Nhưng mà, ở trước mặt sinh tử, không có hai từ nếu như.

Dựa vào ánh mắt xem người của Trương Sĩ Siêu thì hẳn cũng biết Giang Thần không phải là người cố làm ra vẻ, sẽ không chút do dự cắt vỡ cổ họng của hắn.

Chỉ có điều. Đúng lúc này tiếng xé gió ác liệt vang lên, một mũi tên giống như truy tinh cản nguyệt bắn về phía Giang Thần.

Giang Thần buộc phải từ bỏ dự định chém giết Trương Sĩ Siêu mà nhanh chóng lùi qua một bên.

Chợt, Giang Thần nhìn thấy một người có mấy phần quen mắt, nhưng hắn không nhớ nổi mình đã gặp thanh niên đang cười một thót mãnh thú mà tới kia ở đâu.

Đệ tử tiến vào nơi thí luyện không có vật cưỡi, cũng đồng nghĩa với việc sau khi đối phương vào đây mới thu phục được.

- Giang Thần, đã lâu không gặp a.

Người đến chính là Ninh Bình có nhiệm vụ giết Giang Thần.

Nghe thấy thanh âm này, Giang Thần đã nhớ ra hắn là ai.

Khi còn ở Hắc Long thành, hắn đã gặp tên này, đối phương đứng chung một chỗ với Ninh Hạo Thiên.

- Người là ai?

Trương Sĩ Siêu không chịu được kích thích như vậy, hắn đã đi một vòng trước quỷ môn quan, hô hấp rất là gấp gáp.

Truyện được biên tập tại iread.vn.- Nếu như ta không bắn tên thì người cũng đã chết rồi. Nếu chúng ta đều có mục tiêu giết chết Giang Thần, như vậy chúng ta hợp tác đi.

Ninh Bình lăm liệt nói ra kế hoạch giết người, không chút kiêng kỵ. Giang Thần đang ở trước mắt hai người bọn họ.

- Sao hăn lại đắc tội với người của Hắc Long thành chứ?

Văn Tâm không nghĩ tới Giang Thần đến từ Thập vạn đại sơn này lại chọc vào nhiều phiền toái như vậy.

Bất kể ra sao, Văn Tâm cảm giác mình nên đứng ra, nàng nói:

- Các người lấy nhiều bắt nạt ít sao? Không được tốt lắm.

Thực lực mà Giang Thần bày ra đáng để Văn Tâm giúp đỡ một chút. Dưới tình huống hai đấu hai, phần thắng vẫn rất lớn a.

- Quận chúa, đây là ân oán giữa Hắc Long thành và Giang Thần, ta khuyên người không nên tham dự vào thì hơn.

Ninh Bình lạnh lùng nói.

- Người đang uy hiếp ta?

Văn Tâm không phải là nữ nhân bình thường, nàng sẽ không mắc bẫy.

- Ở đây, thân phận quận chúa không có tác dụng.

Ninh Bình phất phất tay, trên dòng suối nhỏ bên cạnh xuất hiện hơn mười người cười mãnh thú, trên mặt mang theo vẻ tùy ý để hăn sai bảo.

- Chuyện này! Người dối trá!

Văn Tâm vội la lên.

Đây là rất tình huống thông thường, một ít thế lực lớn sẽ sắp xếp rất nhiều người trẻ tuổi tiến vào nơi thí luyện. Sau đó giúp đỡ đệ tử nòng cốt.

- Người Thiên Đạo môn vừa ý chính là một đệ tử có tiềm lực trưởng thành, có tiền có thế, cũng không thể thiếu điều kiện để trưởng thành a.

Ninh Bình khẽ cười nói.

- Ta có thể phối hợp với ngươi, nhưng nhất định phải để ta giết chết hân!

Trương Sĩ Siêu hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, hân vui mừng, đồng thời cũng đưa ra một điều kiện.

Tân hỏa bảng có chỗ đặc biệt, đó là nếu như người trên bảng bị người ta đánh bại, không phải thứ tự của hân bị hạ xuống mà là trực tiếp bị đá ra khỏi bảng.

Nếu muốn một lần nữa lên bảng thì phải một lần nữa tìm người trên bảng để tiến hành khiêu chiến.

Trương Sĩ Siêu xếp hạng thứ 483 ở trên Tân hỏa bảng, hiện tại cái thứ hạng này đã thuộc về Giang Thần.

Đương nhiên, nếu như Giang Thần chết ở nơi thí luyện, như vậy thì lại là một chuyện khác.

Vì lẽ đó sát niệm của Trương Sĩ Siêu rất mạnh, ý vào có đội ngũ của Ninh Bình ở đây, sức lực cũng rất đủ.

- Như vậy, chạy đi!

Đối phương người đông thế mạnh, trang bị đầy đủ, Giang Thần và Văn Tâm vừa nhìn nhau, đã rất ăn ý lựa chọn chạy trốn.

Một trận truy đuổi cũng chính thức diễn ra. Có thể nói là trước khi thí luyện bắt đầu, cũng là một trận giết chóc trên quy mô lớn, trước nay chưa từng có.

Đương nhiên các trưởng lão thuyền phi hành cũng đã sớm quan sát được.

- Giang Thần hiện đang đối mặt với phiền phức lớn nhất trong nơi thí luyện, nếu như hắn có thể chống đỡ được hai ngày nữa, chúng ta sẽ thu hắn làm đệ tử sớm một chút.

Một trưởng lão hơn năm mươi tuổi, thái dương trắng muốt nói một câu.

Cho dù Thiên Đạo môn tuân theo ý niệm không ngừng vươn lên để chiêu thu đệ tử. Thế nhưng bọn họ cũng biết mọi việc đều có cực hạn.

Như Giang Thần vậy, muốn hắn sống đến khi kết thúc. Đồng thời thuận lợi hoàn thành yêu cầu cũng là một chuyện rất khó.

Vị trưởng lão này có tâm tư yêu tài, không đành lòng để Giang Thần chết đi.

Mấy tên trưởng lão bên người hắn không có dị nghị, duy trì sự trầm mặc, nhưng có một người nói:

- Vân Hạc trưởng lão, như vậy rất không thích hợp, nếu như chuyện này truyền đi, người khác sẽ nói lời dèm pha chúng ta đó.

Cũng không phải là không có người chống đối Vân Hạc trưởng lão, đó chính là vị trưởng lão này.

Nếu như hắn không nhớ nhầm. Năm ngoái đối phương đã thu một mầm mống tốt từ sớm, lúc đó mình và những người khác đều đồng ý, tương đương với việc đối phương nợ mình một món nợ ân tình a.

Kết quả bây giờ đối phương lại nói như vậy, chuyện này không khỏi làm cho người ta tức giận.

- Lý trưởng lão không biết trả lễ lại cho người ta sao? Giữa ta cùng hãn cũng chưa từng có khúc mắc gì, chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình gì sao?

Vân Hạc trưởng lão ngẫm nghĩ kỹ, đột nhiên trong đầu xuất hiện một tia linh quang.

Lý trưởng lão và các trưởng lão khác nâng đỡ Ninh Hạo Thiên, chống đỡ hãn làm chương môn đời tiếp theo.

Ninh Bình phía dưới kia cũng là người của Ninh thị, dường như là đường đệ của Ninh Hạo Thiên!

- Giang Thần? Chẳng lẽ hãn chính là người bị Ninh Thần đoạt Thần mạch sao?

Vân Hạc trưởng lão bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách Lý trưởng lão lại không hy vọng Giang Thần tiến vào Thiên Đạo môn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thiên Tài Giống Như Yêu Nghiệt

Chuyện Hắc Long thành cướp đoạt Thần mạch của người khác đã sớm huyền náo tới mức mọi người đều biết. Không giống như người Ninh thị, phần lớn người đều cảm thấy tức giận đối với chuyện như vậy.

Đáng tiếc bọn họ cũng hết cách, Ninh Hạo Thiên trưởng thành quá nhanh, lại có quan hệ dính líu với hoàng thất. Cho nên không ai dám nói gì, người bị hại cũng chỉ là thế lực nhỏ trong Thập vạn đại sơn mà thôi.

Nếu như không phải Phong Lý Kiếm đại náo Hắc Long thành biểu hiện ra thực lực quá kinh người thì có lẽ chuyện này sẽ không lưu truyền ra tới bên ngoài.

Nếu như Giang Thần gia nhập Thiên Đạo môn, người khác nghĩ Ninh Hạo Thiên sẽ hành động. Đương nhiên sẽ có ảnh hưởng đối với việc cạnh tranh vị trí chương giáo của hắn.

Lý trưởng lão muốn chờ Ninh Hạo Thiên lên làm chương giáo để vươn mình thì làm sao có thể để cho Giang Thần thuận lợi thông qua thí luyện được cơ chứ?

Vốn Vân Hạc trưởng lão đã bất mãn đối với cách làm của Hắc Long thành, hiện tại tận mắt nhìn thấy Giang Thần, lại bị biểu hiện của hắn làm cho xúc động.

- Giang Thần này chính là người đến từ Nam phong lĩnh trong Thập vạn đại sơn. Cũng chính là người bị Ninh Hạo Thiên cướp đi Thần mạch a.

Vân Hạc trưởng lão nói.

Các trưởng lão khác không biết điểm ấy. Sau khi nghe hắn nói, lập tức nghị luận sôi nổi.

Lý trưởng lão nhú mày, có chút không vui nói:

- Vân Hạc trưởng lão, người không nên ăn nói lung tung, là Phong Lý Kiểm mang Thần mạch của nhi tử hắn để giao dịch. Sau đó mở cái miệng rộng ra cho nên mới rơi vào kết cục như vậy.

Đây là lời giải thích của Hắc Long thành, mặc kệ vô liêm sỉ ra sao, đều cần một lời giải thích.

Hắc Long thành nói Phong Lý Kiểm bán Thần mạch của nhi tử ra. Bởi vì giá cả cho nên mới huyênháo tới mức không thể thu thập được.

Cách nói này, không chỉ có không có sức thuyết phục mà còn có vẻ rất nực cười.

Thế nhưng Vân Hạc trưởng lão lo lắng, ở dưới ảnh hưởng của Hắc Long thành và biểu hiện của Ninh Hạo Thiên. Qua mấy năm nữa, cách nói này sẽ bị người ta ngầm thừa nhận, chân tướng sẽ từ từ bị quên lãng.

- Chẳng lẽ Lý trưởng lão tin tưởng cách nói này sao? Đây chính là chuyện khiến cho ta rất bất ngờ đó.

Vân Hạc trưởng lão trào phúng nói một câu.

Ngày thường giữa hai người không xuất hiện tranh cãi, thế nhưng nay lại bởi vì Giang Thần mà sinh ra mâu thuẫn.

Hừ!

Lý trưởng lão cũng cảm thấy nếu như tiếp tục tranh luận sẽ là chuyện rất không thông minh. Ánh mắt hắt rơi vào trên người Giang Thần đang đào vong ở phía dưới, nói:

- Ta thấy Giang Thần này không đủ ưu tú, hắn ta không thể vào môn sớm. Đây là quy củ.

Nhất định phải được tất cả trưởng lão nhất trí thì mới có thể quyết định chuyện nào đó.

- Được được được, năm ngoái người người vừa ý, không sánh được một phần vạn của Giang Thần này. Không phải khi đó người vẫn thu nàng làm đệ tử hay sao? Lúc đó ta nể mặt người, không nói gì. Hiện tại ta sẽ thông báo cho chương giáo, nhờ chương giáo tra xét xem có chuyện gì bên trong hay không.

Lý trưởng lão cả kinh, nhà của nữ đệ tử kia đã nhét cho hắn không ít chỗ tốt. Hơn nữa sau đó hắn cũng hưởng thụ tư vị tiêu hồn của thiếu nữ này.

- Vân Hạc, người thực sự muốn vì Giang Thần này mà đối nghịch với ta sao?

- Là người đối nghịch với ta!

Vân Hạc trưởng lão không cam lòng yếu thế quát lên.

- Tốt lắm, đợi tới khi Ninh Hạo Thiên trở thành chương giáo, chuyện ngày hôm nay ta sẽ nói đầu đuôi cho hắn. Đến lúc đó ta xem môn phái sẽ xử người thế nào.

- Nói giống như hắn đã trở thành chương giáo vậy? Coi như hắn là chương giáo, không phân đúng sai, không nói thị phi, như vậy Thiên Đạo môn còn gì là Thiên Đạo môn nữa cơ chứ?

- Lời này là người nói, ta sẽ nhớ kỹ.

- Tốt nhất người nên lấy bút để viết lại!

Các trưởng lão bên cạnh vội vã khuyên can. Thế nhưng quan hệ của hai người đã không có cách nào khôi phục được nữa. Bởi vì đây không phải ân oán hoặc là cừu hận, mà là vấn đề nguyên tắc.

- Đợi tới khi Giang Thần chết, tất cả sẽ là công dã tràng xe cát. Khi đó cái gì cũng không được, còn đắc tội với Ninh Hạo Thiên. Để ta xem người có khóc hay không!

Lý trưởng lão lạnh lùng nói.

Nói đi nói lại, Giang Thần không biết ở trên không trung đang có người cãi nhau vì mình, hẳn đang chạy trốn hết tốc lực với Văn Tâm.

Bạn đ.ã.ng đọc .truyện tại iREAD.vn.- Quận chúa, ta thật sự không nghĩ tới người sẽ giúp ta, đa tạ.

- Ta không làm gì cả, người cũng không cần cảm ơn ta, ta chỉ không ưa bọn họ mà thôi.

Văn Tâm nói:

- Người có kế hoạch gì không?

Giang Thần nhìn ra phía sau, đám người Ninh Bình và Trương Sĩ Siêu đang không ngừng rút ngắn khoảng cách với hai người.

- Đúng như lời người nói, cái gì người cũng chưa làm, mục tiêu của bọn họ là ta...

Giang Thần nói.

- Người bảo ta đi sao?

Văn Tâm ngắt lời nói của hân.

Văn Tâm lắc lắc đầu, nói:

- Nếu như tìm được Hồng Hựu Quân, như vậy vẫn còn có hi vọng.

- Vô dụng, ta đã từng giao thủ với nàng. Thực lực của nàng còn chưa đủ để hóa giải nguy cơ.

Giang Thần nói.

- Nói như vậy, một mình người thì có thể làm gì được chứ?

- Ít nhất ta có thể chạy dễ hơn một chút a.

- Được được được!

Nghe thấy mình bị ghét bỏ vì phiền phức, Văn Tâm tức giận không nhẹ. Nàng dừng bước lại, nói:

- Tự người chạy trốn đi.

Giang Thần cũng không dừng lại, rẽ sang một đường tiếp tục chạy trốn.

- Hân cố ý nói như vậy a!

Văn Tâm tỉnh táo lại, nhưng trong nháy mắt này Giang Thần đã biến mất không còn tăm hơi, mọi người không nhìn thấy bóng của hân đâu nữa.

Bất đắc dĩ, Văn Tâm không thể làm gì khác hơn là tùy tiện chọn một phương hướng rồi tiếp tục tiến lên.

Đúng như Giang Thần dự liệu, Ninh Bình và Trương Sĩ Siêu không thềm đuổi theo Văn Tâm.

- Giang Thần, người chỉ có hai cái chân, chẳng lẽ có thể chạy thoát được sao?

Đám người này có vật cưỡi, chẳng mấy chốc đã vây quanh Giang Thần.

- Xem ra phải đại khai sát giới.

Trong mắt của Giang Thần lóe lên hàn quang, hấn dừng bước lại, lấy ra trận kỳ ở trong nạp giới.

Chư vị trưởng lão ở trên không trung nhìn thấy tình cảnh này, vẻ mặt đều biến đổi.

- Hấn đang bày trận?

Lý trưởng lão cảm thấy khó mà tin nổi.

- Ha ha ha, được, không nghĩ tới tiểu tử này còn có thủ đoạn này.

Lúc này Vân Hạc trưởng lão mừng rỡ không thôi.

- ...

Vẻ mặt Lý trưởng lão rất âm trầm, nếu như thời gian của mỗi người là vô hạn. Như vậy người người cũng có thể trở thành đại sư, vấn đề chính là ở chỗ người người đều phải chú ý tới cảnh giới, tu luyện võ học.

Không có thời gian dư thừa để tiêu pha vào các phương diện khác, bằng không sẽ tạp mà không tinh.

Giang Thần nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh. Chuyện này tất nhiên sẽ tiêu hao vô số thời gian của hắn. Cảnh giới lại còn không yếu, chuyện này đã đủ yêu nghiệt, quả thực đủ để gọi là thiên tài.

Kết quả hiện tại Giang Thần còn nói cho hắn, như vậy còn chưa đủ, lão tử còn có thể bày trận!

Chuyện này sẽ làm cho hắn nghĩ thế nào đây?

Phải biết rằng trình độ phức tạp và ảo diệu của trận pháp không thua gì luyện đan, chỉ có những người cảnh giới không có cách nào tiến thêm được một bước nữa thì mới đi nghiên cứu.

- Hắn lấy đâu ra nhiều Thuần Dương thạch như vậy chứ?

Đây cũng là chỗ mà Lý trưởng lão không hiểu được, nguồn cung cấp năng lượng để Giang Thần bày trận là một lượng lớn Thuần Dương thạch.

Vừa nhìn qua, những khối Thuần Dương thạch kia có giá trị không nhỏ, không phải là thứ mà đệ tử bình thường có thể lấy ra được.

Hắn đương nhiên sẽ không biết trong nhà Giang Thần có cả một Thuần Dương quán mạch.

Lúc này, Giang Thần đã bày trận xong. Ninh Bình và Trương Sĩ Siêu đã đuổi theo kịp, thuộc hạ của Ninh Bình đã bao vây kín Giang Thần.

- Không chạy nữa sao?

Trương Sĩ Siêu cười gằn.

- Bại tướng dưới tay mà cũng có mặt nói lời như vậy?

Giang Thần hỏi.

- Người nói cái gì? Ta bị trúng kế của người, nếu không người cho rằng người thực sự là đối thủ của ta sao?

Trương Sĩ Siêu cả giận nói.

- Thật sao? Vậy ta sẽ cho người một cơ hội, có bản lĩnh thì cứ đến.

Giang Thần cười lạnh một tiếng, không thèm nhìn đám người Ninh Bình.

- Được!

Trương Sĩ Siêu cũng không nghĩ nhiều, các trưởng lão trên không trung đều không nghĩ tới Giang Thần sẽ bày trận, lại càng không cần phải nói tới hãn.

- Lần này, ta không sử dụng kiếm, dùng đao là có thể ném lăn người rồi.

Dường như Giang Thần còn cảm thấy chưa đủ, hãn thu hồi Xích tiêu kiếm, lấy ra một thanh trường đao phổ thông.

Lần này, sắc mặt của Trương Sĩ Siêu đã tái nhợt, nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể xé nát Giang Thần.

- Chết đi cho ta!

Trương Sĩ Siêu bước về phía trước, nhảy vào trong trận pháp.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Linh Giáp

Vừa vào trận, Trương Sĩ Siêu đã đối mặt với mấy thanh phi kiếm công kích.

- Cái gì?

Trương Sĩ Siêu bị dọa cho phát sợ, ở bên trong nhận thức của hắn. Thứ đồ chơi như phi kiếm không phải là thứ mà hắn có thể tiếp xúc được vào lúc này.

Phi kiếm thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân sẽ qua lại khắp nơi, hai mắt hoàn toàn theo không kịp.

Trong giây lát đó, có năm thanh phi kiếm từ các phương hướng khác nhau giết tới.

Trương Sĩ Siêu không hổ là tồn tại top 500 Tân hỏa bảng. Trong thời khắc mấu chốt, thanh đao đã được đề lên bên hông, người lại xoay tròn tạo thành một người lửa.

Một cột lửa bay lên trời cao, phi kiếm đánh lên phía trên, chỉ truyền ra tiếng kim loại va chạm đình tai nhức óc.

- Khai sơn nhất trăm!

Lúc này, tay trái của Giang Thần cầm đao nhảy lên trên không trung, bổ xuống một đao.

Một chém nhìn như thường thường không có gì lạ chém ra lại có khí thế rất kinh khủng, đao uy như ngực, tiếng kêu to rất lâu giống như hung thú đang gầm thét.

- Trời ạ, đây là đao pháp gì vậy?

- Hẳn nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh, làm sao còn có thể có một đao đáng sợ như thế cơ chứ?

- Thiếu niên này thực sự là khó mà tin nổi a!

Các trưởng lão Thiên Đạo môn cùng cả kinh, bọn họ đứng trên không trung quan sát xuống phía dưới cho nên có thể nhìn rất rõ ràng. Dùng Giang Thần làm trung tâm, chu vi trăm thước chung quanh đều trở thành đao vực, không người nào có thể tới gần.

Dưới đao kính, chắc chắn Trương Sĩ Siêu sẽ phải chết.

Hắn cũng có giác ngộ như vậy, lúc này trong lòng hắn hối hận không thôi. Hắn nghĩ lời nói của Giang Thần trước khi tiến vào nơi thí luyện.

- Thì ra, ta chính là con mồi.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Trương Sĩ Siêu, khi Khai sơn nhất trảm chém xuống, cột lửa đã tắt, người cũng mất đi sinh cơ.

Trên mặt đất, vết đao dài đến trăm thước nhìn nhìn thấy mà giật mình, chỗ nó đi qua, vạn vật đều bị chém thành hai nửa.

- Nhanh lùi về sau! Có trận pháp!

Ninh Bình bị dọa cho sợ hãi, hắn cũng không biết là mình sợ phi kiếm, hay là sợ một đao đáng sợ kia.

- Chậm rồi!

Giang Thần chủ động xuất kích, phi kiếm vờn quanh ở quanh thân hắn, nhằm về phía thuộc hạ của Ninh Bình.

Những người này mang theo cung nỏ, nhất định phải giết chết.

Tiếng kêu thảm liên tục vang lên, người chết liên tục từ trên lưng vật cưỡi rơi rụng xuống dưới.

Đồng bạn chết đã tranh thủ thời gian cho những người khác. Khi năm người chết đi thì những người khác đã lùi ra ngoài trận pháp.

Nhưng không chờ bọn họ kịp thở phào một hơi, Giang Thần đã lấy linh cung ra, dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng bắn tên ra.

Khi bắn về phía Ninh Bình, hắn đã dùng tới mũi tên lửa thứ hai.

- Hắn lại còn có linh tiễn để phối hợp với linh cung? Tiểu tử này thực sự là người đến từ Thập vạn đại sơn sao?

Lý trưởng lão chửi ầm lên, dù cho là linh cung cấp một và linh tiễn cấp một thì cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể sử dụng được.

Một mũi tên lửa là vật tiêu hao, giá trị có thể sánh ngang một thanh linh kiếm cấp một.

Bởi vì lực sát thương đáng sợ của nó.

Lúc trước một mũi tên của Giang Thần đã bắn Nhị đương gia Huyết Thủ Môn. Người kia là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ nhập môn, từ đó có thể thấy được uy lực của nó mạnh mẽ đến đâu.

Chỉ có điều, mũi tên lửa trước đó đặc thủ, mũi tên sau lại không đặc thủ được.

Khi mũi tên còn cách thân thể Ninh Bình nửa thước thì đã tản ra uy năng đáng sợ, lửa vô cùng vô tận rơi vào trên người hắc và vật cưỡi dưới chân.

Ngoại trừ vật cưỡi kêu thảm thiết ra, Ninh Bình lại từ bên trong ngọn lửa đi ra.

Lúc này Giang Thần mới phát hiện ra trên người hắc mặc khôi giáp màu đen, trên mặt có ánh sáng đang lưu chuyển, là linh giáp!

Vừa nãy mũi tên lửa đã bắn trúng một bức tường vô hình, là hiệu quả phòng ngự của linh giáp.

Vẻ mặt Ninh Bình rất âm trầm, trong giây lát ngăn ngui thì đội ngũ của hắc đã tổn thất nặng nề.

Rốt cục hắc đã ý thức được, so với trong tưởng tượng của hắc còn khó giết Giang Thần hơn rất nhiều.

- Giang Thần, trận pháp này không biết di chuyển. Ta rất muốn xem xem ngươi có thể duy trì được tới khi nào.

Dự tính của Ninh Bình rất hay, nếu như Giang Thần chạy ra khỏi trận pháp, hắc sẽ động thủ nữa. Trước lúc đó, hắc rất tình nguyện chờ ở bên ngoài.

Thân là đệ tử Hắc Long thành, hắc cũng có chút hiểu biết đối với trận pháp.

Vấn đề lớn nhất của trận pháp mới được bố trí chính là tiêu hao năng lượng.

Năng lượng bị dùng hết, đương nhiên trận pháp sẽ không phát huy ra được uy lực.

- Nhìn một chút, không nên để cho hắn lấy trận kỳ đi.

Ninh Bình ra lệnh một tiếng.

Hắn đã tổn thất nhiều như vậy, đương nhiên cũng phải làm cho Giang Thần đánh đổi khá nhiều.

- Ninh Bình, một mũi tên vừa nãy cũng tiêu hao linh giáp trên người người không ít a.

-B-ạn -đang đọc truyện -tại iREAD.vnGiang Thần lạnh lùng nói.

- Sao vậy? Người muốn đi ra động thủ với ta sao?

Ninh Bình chậm chọc hỏi một tiếng.

- Không phải, ta rất muốn biết xem người còn có thể chịu đựng được một mũi tên nữa hay không.

Trong khi nói chuyện, Giang Thần lần nữa bắn ra một mũi tên lửa, đây là cái cuối cùng của hắn.

Vừa nãy linh giáp của Ninh Bình có thể ngăn cản, là do linh giáp đang nằm ở trong trạng thái đỉnh cao. Mà hiện tại, đã không đủ năng lượng để ngăn cản một mũi tên nữa.

- Người chỉ là một tiểu tử từ Thập vạn đại sơn đi ra, sao lại có nhiều linh khí như vậy chứ?

Ninh Bình cảm thấy mình đã hiểu khá rõ về Giang Thần, biết Thập vạn đại sơn, hiểu rõ Nam phong lĩnh. Biết nơi đó ngoại trừ Phong Lý Kiếm ra thì ngay cả một Thần du cảnh cũng không có, yếu đến mức đáng thương.

Nhưng mà, một thân trang bị của Giang Thần so với hắn còn nhiều hơn.

Ninh Bình không có cách nào giữ vững được sự bình tĩnh nữa, bấp thịt cả người căng thẳng, kêu với đám thuộc hạ:

- Các người còn chờ cái gì nữa? Nhìn hăn chơi trò xạ kích sao?

Mọi người như vừa tỉnh giấc chiêm bao, liên tục lấy ra cung tên rồi bắn về phía Giang Thần.

Chỉ có điều, mũi tên tiến vào trong trận pháp lập tức bị phi kiếm đánh rơi xuống.

- Đi chết đi.

Giang Thần thả lỏng ngón tay ra, khi linh cung run rẩy kịch liệt, mũi tên lửa đã như ngựa hoang thoát cương bắn ra.

Ninh Bình cắn răng, hai tay che ở trước ngực, hăn rất thông minh không có lựa chọn chạy trốn.

Khoảng cách của hai người rất gần, tốc độ của tên lửa kia hầu như là trong chớp mắt đã bắn tới.

Lần này, không có tường ngăn cản mũi tên lửa, Ninh Bình như bị trúng bom, bay lên, lúc rơi xuống đất đã ở vị trí cách đó hơn mười trượng.

- Chết tiệt!

Chỉ có điều, rất nhanh Ninh Bình đã bò lên, ngoại trừ mặt mày xám xịt ra, không có bị trọng thương quá nghiêm trọng.

Chỉ là, linh giáp trên người hăn đã bị lu mờ ảm đạm, đã mất đi ánh sáng lộng lẫy.

- Nếu như còn một mũi tên nữa thì tốt rồi.

Giang Thần không khỏi tiếc nuối thầm nghĩ.

- Cho dù người có hai mũi tên. Thế nhưng ở trước mặt Hắc Long thành vẫn không đỡ nổi một đòn, Nam phong lĩnh các người đều là giun dế mà thôi!

- Ta sẽ cho người biết, cái gì gọi là tuyệt vọng!

Ninh Bình tức giận, hắn cời linh giáp trên người ra, tiện tay vứt lên trên mặt đất. Sau đó, hắn đeo hai cái găng tay màu bạc lên trên tay.

- Chuyện này...

Con người của Giang Thần đột nhiên trợn lên, chỉ thấy bao tay của Ninh Bình dọc theo thân thể hắn bắt đầu tăng lên. Rất nhanh đã hình thành một bộ ngân giáp bao trùm toàn thân, so với bộ giáp vừa nãy còn uy phong hơn.

Càng quan trọng hơn chính là, đây là linh giáp cấp hai!

- Chỉ bằng vào người cũng muốn so sánh tài lực với Hắc Long thành sao? Nực cười!

Ninh Bình cười lạnh một tiếng, trực tiếp đi vào trong trận pháp.

Phi kiếm đánh tới, tất cả đều không thể để lại dấu vết trên ở bộ linh giáp này.

Linh giáp như vậy, thường thường chỉ có cường giả Thần du cảnh mới có một bộ.

Đệ tử trẻ tuổi như Ninh Bình mà cũng có được một bộ, từ đó có thể thấy được thể lực của Hắc Long thành mạnh mẽ đến đâu.

- Giang Thần, người phải biết rằng ta có thể ung dung giết chết người. Chỉ là ta không muốn lãng phí tinh lực, nhưng người đã buộc ta dùng tới Ngân long giáp, như vậy thì đừng trách ta.

- Ha ha ha ha.

Điều mà mọi người không nghĩ tới chính là lúc này Giang Thần lại không sợ hãi chút nào, trái lại còn cười phá lên.

- Người cười cái gì?

Giống như Trương Sĩ Siêu không hiểu tại sao Giang Thần lại cười trước đó vậy, Ninh Bình cũng không hiểu.

- Linh giáp của người rất mạnh. Trong Tụ nguyên cảnh hầu như không có người nào có thể phá, còn có thể tăng cường chân nguyên của bản thân. Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao mặc vào nó cũng có thể chống lại mấy giây với Thần du cảnh nhập môn, thế nhưng...

Giang Thần nói tới chỗ này, miệng nở nụ cười thần bí.

- Thế nhưng làm sao?

Ninh Bình muốn nghe một chút xem hẳn sẽ nói gì.

- Người xem chỗ này mà xem.

Giang Thần chỉ chỉ vào hai chân của chính mình, nói:

- Chỗ này linh giáp của người không hề có tác dụng.

- Thật sao?

Ngoài miệng Ninh Bình không tin, nhưng trong lòng lại lo lắng, chẳng lẽ trên đùi hẳn còn có linh khí gì lợi hại hay sao?

- Bởi vì, người mặc linh giáp vào sẽ rất ngốc, mà hai chân của ta, sẽ trợ giúp ta... Chạy trốn!

Tiếng nói vừa dứt thì Giang Thần đã chạy đi, ngay cả trận kỳ cũng không cần.

Ninh Bình sửng sốt một chút, hai mắt tròng lớn, tức giận đến mức nổ phổi muốn đuổi theo. Kết quả đúng như Giang Thần từng nói, mặc Ngân long giáp vào cho nên hắn không chạy nhanh được!

Bất đắc dĩ, Ninh Bình ngửa đầu hét dài một tiếng:

- Nếu ai có thể giết chết Giang Thần, Ninh Bình ta sẽ có thưởng!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tình Chàng Ý Thiếp

Ninh Bình hét dài một tiếng, truyền ra cực xa.

Những người khác hiếu kỳ, tại sao Giang Thần lại đắc tội với Ninh Bình, Trương Sĩ Siêu đã đi đâu rồi?

- Vẫn để cho hắn chạy.

Lý trưởng lão có chút tiếc nuối lắc đầu, cũng không thể trách Ninh Bình vô dụng. Bởi vì biểu hiện của Giang Thần đã vượt quá dự đoán của mọi người.

Cũng còn may, hiện tại xem ra, Giang Thần đã dùng hết lá bài tẩy, tiếp đó sẽ rất bị động.

Từ giờ cho đến lúc kết thúc thí luyện vẫn còn một khoảng thời gian rất dài, hy vọng sinh tồn của Giang Thần rất xa vời.

...

- Nếu như không có linh giáp thì lẽ ra ta đã có thể giết hắn.

Giang Thần thầm nói.

Cho dù cảnh giới của Ninh Bình là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ nhập môn, thế nhưng Giang Thần đã nắm giữ kiểm ý hoàn chỉnh rồi.

Ngoại trừ: Trường Hồng kiểm pháp ra. Ba thức đầu, kiểm chiêu phía sau hắn đều có thể tu luyện.

Nhưng mà, một bộ linh giáp đã thay đổi thế cuộc.

- Đây chính là chỗ tốt của việc tài nguyên mạnh mẽ a. Chỉ cần chồng linh khí cũng có thể đập chết người ta.

- Chỉ có điều, những cường giả của Thánh vực đều không phải lấy linh khí ra để làm như vậy, mà là linh khí bản mệnh của mình.

Linh khí bản mệnh là chỉ linh khí gắn bó sinh tử.

Linh khí bản mệnh của kiếm khách thường thường là kiếm của mình.

Giang Thần cầm Xích tiêu kiếm, thầm nói:

- Nếu như là linh khí cấp hai, lẽ ra có thể phá a.

- Ta đã nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh, Xích tiêu kiếm cũng đã nhận được không ít lợi ích nha.

Giang Thần nói.

- Đúng vậy.

Rất nhanh kiếm linh Xích tiêu kiếm đã nói.

- Vậy tại sao vẫn dừng lại ở cấp một như cũ?

- Sau khi Xích tiêu kiếm nhận chủ vẫn đang thu nạp linh khí thiên địa, đặc biệt là kiếm ý của người đã mang đến khôi phục rất lớn. Chỉ là khí văn của Xích tiêu kiếm chịu tổn hại, một đồ vật đã bị hỏng, người không thể bày ra, để nó tự động chữa trị a?

Xích tiêu kiếm linh nói.

- Tại sao người không nói sớm?

- Sau khi người nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh, năng lượng của Xích tiêu kiếm mới đạt đến cấp hai. Lẽ ra nên tìm người để sửa chữa khí văn. Thế nhưng trong đoạn thời gian sau đó, người vẫn luôn luyện đao, đặt kiếm ở trong nạp giới, làm sao ta có thể câu thông với người đây?

Xích tiêu kiếm linh hỏi ngược lại.

- Được rồi.

Mấy ngày đó Giang Thần vẫn đang suy nghĩ về một chém khai sơn, từ việc hãn dễ dàng giết chết Trương Sĩ Siêu là có thể thấy được thành quả khi đó của hãn.

Thế nhưng hãn không nghĩ rằng mình đã bỏ qua Xích tiêu kiếm.

- Xem ra nhất tâm đa dụng sẽ làm lỡ rất nhiều chuyện. Chỉ có điều cũng còn may, không cần tìm người khác.

Nghĩ tới đây, Giang Thần nở nụ cười hiểu ý.

Nếu như Xích tiêu kiếm vốn là linh kiếm cấp hai, hãn nhắm mắt cũng có thể sửa lại được.

Nhưng đây là một thanh linh kiếm cấp bảy trở lên, muốn khôi phục lại cấp hai thì cũng phải nhắm vào khí văn cấp bảy trên mặt linh kiếm a.

- Ta rất hoài nghi ở trong Cửu Long thành này có thể tìm ra người có thể chữa trị được cho nó hay không.

- Đúng là rất khó. Chỉ có điều nhìn dáng vẻ này, người đoán xem? Muốn chữa trị nó phải cần bao lâu cơ chứ?

Xích tiêu kiếm linh nói.

- Người đoán xem?

Giang Thần cười nói.

- Một tháng?

Đây là thời gian ngắn ngủi nhất mà kiếm linh thấy.

- Một buổi tối.

Giang Thần lườm nó một cái, không nói gì nữa, một tháng? Quả thực là sỉ nhục đối với hãn a.

- Trừ phi người biết khí văn cấp bảy... Người thật sự biết sao?

Thanh âm của Xích tiêu kiếm linh có chút chấn động.

- Người biết đúng không?

Giang Thần cẩn thận từng li từng tí che dấu dấu vết của mình, trốn vào trong một hốc cây.

Trải qua một trận ác chiến, một thân chân nguyên của hãn đã tiêu hao bảy tám phần, nhất định phải mau chóng khôi phục.

- Hả?

Chỉ có điều vừa mới đi vào hốc cây, Giang Thần đã phát hiện ra bên trong có một lá cờ nhỏ màu vàng, là Thiên đạo kỳ của Thiên Đạo môn.

- Đúng rồi, vừa đến đã chém giết, suýt chút nữa đã quên yêu cầu của Thiên Đạo môn.

Giang Thần cẩn thận từng li từng tí một cẩn thận thu quân cờ lại. Sau đó bắt đầu khôi phục chân nguyên.

- Nếu hãn muốn khôi phục ít nhất cũng cần một buổi tối, Ninh Bình à Ninh Bình, người phải nhanh hơn một chút.

-Bạn đang đọc truyện -tạ--i iREAD.vn
Lý trưởng lão cau mày, ở góc độ của hắn có thể nhìn thấy hốc cây mà Giang Thần ẩn thân, ở phía tây nam của hốc cây, đám người Ninh Bình còn đang truy kích.

Điều khiến cho người ta vui mừng chính là, phương hướng đi tới của Ninh Bình không sai. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sau một canh giờ sẽ tới gần hốc cây.

Đến lúc đó Giang Thần sẽ bại lộ, với trạng thái bây giờ của hắn, lại thêm không có trận pháp và tên lửa, chắc chắn sẽ phải chết.

Chỉ có điều, nửa giờ qua đi, Giang Thần từ trong hốc cây đi ra, tinh thần sung mãn, vẻ uể oải trên mặt biến mất không còn tăm hơi.

- Nhanh như vậy? Công pháp hắn tu luyện là gì chứ?

Cấp bậc của công pháp không chỉ quyết định tới tốc độ tu luyện mà còn có tốc độ khôi phục chân nguyên.

Phân chia dựa theo thiên, địa, huyền, hoàng, nếu như Giang Thần tu luyện công pháp Hoàng cấp thì muốn khôi phục chân nguyên cần một buổi tối.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lý trưởng lão cho rằng Giang Thần phải cần một buổi tối. Hiện tại còn chưa tới nửa canh giờ, chẳng lẽ là công pháp Thiên cấp?

- Sẽ không, nhất định hắn ta có linh đan khôi phục.

Tình huống ở trong hốc cây thế nào không thể thấy rõ, cho nên Lý trưởng lão mới cho rằng như vậy.

Đáng tiếc, mắt thấy Ninh Bình sắp đuổi kịp, Giang Thần lại giao hoát như hồ ly, bỏ chạy về phía ngược chiều.

Thất vọng, Lý trưởng lão phát hiện ra phía trước mặt của Giang Thần có hai người.

- Nếu như xảy ra xung đột, không chừng sẽ có cơ hội.

Lý trưởng lão âm thầm cầu khẩn.

Lúc này đã là buổi tối, Giang Thần cũng chú ý tới phía trước có lửa trại.

Hắn cẩn thận từng li từng tí một đi tới phía trước. Lúc này hắn phát hiện ra là hai người Tô Thiển và Trầm Hoan.

Hai người đang tình chàng ý thiếp ngồi ở bên cạnh đồng lửa, nói lời ngon tiếng ngọt. Khiến cho Giang Thần hoài nghi có phải hắn đã rời khỏi nơi thí luyện hay không.

Đột nhiên, Giang Thần bất động, ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, bàn chân của hắn giẫm lên một đồ vật không bình thường.

Thân là người lớn lên ở trong Thập vạn đại sơn cho nên hắn rất xác định mình đã giẫm phải bẫy.

Sau khi điều chỉnh tốt trọng tâm của thân thể, Giang Thần lui nhanh ra sau, một bước nhảy ra xa hơn mười thước.

Chỗ hắn vừa mới đứng xuất hiện vô số cọc gỗ, nếu như không phải hắn đủ cẩn thận, nhất định sẽ bị đâm xuyên.

- Ai?

Trầm Hoan và Tô Thiển bên đồng lửa lập tức chạy tới. Khi nhìn thấy Giang Thần, hai người rất là kinh ngạc, đặc biệt là Tô Thiển.

- Cạm bẫy xuất hiện như vậy mà cũng không cảnh báo, các người muốn hại người a.

Giang Thần cười lạnh nói.

Cạm bẫy đối phó với mãnh thú đều sẽ có cảnh cáo nhắc nhở, tránh cho làm hại tới nhân loại.

- Người lén lén lút lút tới gần, chết cũng là đáng đời!

Tô Thiển tức giận nói.

- Ở trong nơi thí luyện, con người là mối uy hiếp lớn nhất.

Trầm Hoan cũng không có chút áy náy nào mà ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

- Được thôi, ta cũng không muốn dây dưa cùng các người, cáo từ.

Giang Thần nhún vai một cái, định rời đi.

Chỉ là, hắn lại không ngờ tới Trầm Hoan lại đi tới trước người hắn, ngăn cản hắn, hỏi:

- Người chính là Giang Thần? Là người Trương Sĩ Siêu và Ninh Bình đều muốn giết chết sao?

- Đúng thì làm sao?

Giang Thần hỏi ngược lại.

Trầm Hoan nở nụ cười rạng rỡ, trong mắt tràn ngập sát cơ, hắn nói:

- Người cũng đã nghe rồi đó. Giết chết người có rất nhiều chỗ tốt, không chừng trên người người còn có Thiên đạo kỳ a.

- Người muốn giết chết ta?

Giang Thần chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn về phía Tô Thiển, nữ nhân này trầm mặc, yên lặng đứng ở phía sau lưng của Trầm Hoan.

- Người biết tại sao hắn lại muốn nói như vậy không? Bởi vì hắn cũng không thể giết ta, huống chi là người. Còn nữa, Trương Sĩ Siêu kia đã chết ở trên tay của ta.

- Ha ha ha, chỉ bằng vào người mà muốn giết chết Trương Sĩ Siêu? Người cho rằng ta rất ngu xuẩn hay sao? Hay người cảm thấy nói như vậy thì ta sẽ không dám động thủ?

Trầm Hoan không tin, lúc nói chuyện, hắn rút ra linh kiếm ở bên hông.

- Nếu người đã muốn tìm chết, ta sẽ tác thành cho người.

Giang Thần khẽ cười nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bầu Không Khí Không Lành Mạnh

Cảnh giới của Giang Thần chỉ là sơ kỳ đỉnh cao, hắn nói hắn giết chết Trương Sĩ Siêu trên Tân hỏa bảng, đương nhiên Trầm Hoan sẽ không tin.

- Cẩn thận một chút, hắn nắm giữ kiếm điểm.

Tô Thiển vẫn không lên tiếng đột nhiên mở miệng.

Nghe vậy, vẻ mặt của Trầm Hoan và Giang Thần đều rất quái dị.

- Người biết hắn?

Trầm Hoan không vội động thủ, ngược lại còn hỏi dò Tô Thiển một câu.

Tô Thiển gật gật đầu, không có nhiều lời.

- Nàng là hôn thê của ta, chỉ có điều đã bị ta bỏ rơi. Xem ra ánh mắt của người không được tốt lắm a.

Giang Thần nói.

Một câu nói đã khiến cho sắc mặt của Trầm Hoan và Tô Thiển biến hóa bất định, đặc biệt là đối với người sau mà nói. Phong hươu thư đối với nàng là sỉ nhục.

Thân là nam nhân, đương nhiên Trầm Hoan sẽ không chịu được lời nói như vậy.

- Người sẽ chết một cách rất là thống khổ.

Trầm Hoan lạnh lùng nói.

- Ta rất sợ đó.

Giang Thần khẽ cười nói.

Trầm Hoan tức điên, chỉ có điều lại nghĩ đến việc Giang Thần đối mặt với Trương Sĩ Siêu uy hiếp cũng dám cợt nhả. Cho nên đối phương như bây giờ cũng không gì là kỳ lạ cả.

Theo bản năng, hắn cho rằng Giang Thần ngu ngốc.

Lại nói, hắn rất giống Trương Sĩ Siêu, rất muốn nhìn một chút xem khi đứng ở trước mặt tử vong, Giang Thần sẽ có phản ứng gì.

Nghĩ tới đây, Trầm Hoan liếm môi một cái, khó nén được sự hưng phấn trong lòng.

- Phong sát kiếm: Siếp na nhất kiếm!

Trầm Hoan xuất kiếm, kiếm của hắn là bảo kiếm có hàn quang bắn ra bốn phía, ở dưới kiếm pháp tinh diệu, ánh bạc lập lòe, cực kỳ chói mắt.

Ở dưới đêm đen này đột nhiên xuất hiện ánh sáng làm cho người ta không mở mắt ra được.

- Tên kiếm pháp đã dọa ta một chút, không nghĩ tới nó lại yếu kém như vậy.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Mượn ánh sáng, thừa dịp lúc người chưa sẵn sàng, hắn dùng một kiếm cực nhanh để đánh bại địch nhân.

Ở trong bóng đêm, kiếm chiêu này càng có hiệu quả hơn.

Chỉ có điều, đối với Giang Thần, kiếm chiêu như vậy rất giống như là trẻ con chơi đùa.

Xích tiêu kiếm tùy ý đâm một cái về phía trước. Nương theo một tiếng hét thảm, ánh kiếm biến mất không còn tăm hơi, Trầm Hoan ngã xuống đất, bảo kiếm tuột tay rơi ra, cắm vào bên trong một thân cây.

- Làm sao người lại biết, tại sao lại như vậy?

Tay phải của Trầm Hoan máu me đầm đìa, ống tay áo rách tả tơi, vẻ mặt thống khổ để lộ ra vẻ không dám tin tưởng.

- Ta nói rồi, Trương Sĩ Siêu đã chết ở trên tay ta, người tính là thứ gì cơ chứ?

Giang Thần đi lên phía trước, bỗng nhiên nhìn về phía Tô Thiển, nhẹ nhàng cười nói:

- Đa tạ người, xem ra người vẫn không quên được ta, nếu như không phải có người thì ta sẽ không dễ dàng thủ thắng như vậy.

Tô Thiển vẫn còn ở trong khiếp sợ khi Trầm Hoan bị thua, cho nên không hiểu lời này là có ý gì.

- Kiếm ý? Người đã đạt đến kiếm ý? Đáng hận, tại sao người lại nói là kiếm điểm chứ?

Trầm Hoan thì nhận ra ý tứ trong lời nói này, hẩn trừng mắt nhìn về phía Tô Thiển, tràn ngập vẻ oán hận.

- Không. . .

Tô Thiến sợ hết hồn, rõ ràng Giang Thần đang chinh nàng. Lúc nàng đang muốn giải thích thì con người bỗng nhiên xoay chuyển một cái, bước lên phía trước, đi tới trước người Giang Thần rồi ôn nhu nói:

- Người ta quan tâm người mà.

- Ha ha ha.

Giang Thần cười lớn một tiếng, ôm lấy eo của Tô Thiến, đưa cằm chú ôm nàng vào trong ngực.

- Các người! Các người!

Trầm Hoan giơ cái tay phải tràn ngập máu tươi lên, bờ môi run rẩy muốn nói cái gì đó. Thế nhưng lại không nói ra được.

- Giết hẳn đi.

Tô Thiến lặng lẽ nói.

- Người lên đi.

Giang Thần nắm lấy bảo kiếm của Trầm Hoan, đặt vào trong tay Tô Thiến.

Tô Thiến cắn răng một cái, không chút do dự giơ kiếm đâm về phía trước một cái.

Chỉ có điều, mũi kiếm vừa tới ngực của Trầm Hoan thì tay của Tô Thiến đã bị tóm lấy, lưỡi kiếm không có cách nào tiến vào trong thân thể đối phương nửa tấc nữa.

- Làm sao?

Tô Thiến có chút không rõ nhìn sang.

Giang Thần nở nụ cười thần bí, nâng Trầm Hoan từ trên mặt đất dậy, hai tay ấn loạn vào lưng của hắn.

- Muốn giết muốn chém cứ thoải mái! Chờ một chút, người đang làm gì. . .

Truyện được .cập nhật .nhanh nhất tại iread.vn..Trầm Hoan phát hiện ra ở dưới hai tay của Giang Thần, thân thể hắn đang nhanh chóng khôi phục.

- Giang Thần, người làm gì vậy?

Tô Thiển ý thức được chuyện không ổn, trái tim rơi xuống đáy vực, hận không thể lập tức chạy đi.

- Không có gì, vừa nãy nhìn thấy các người tình chàng ý thiếp nên ta cảm thấy rất ghen tuông. Người đã bị hắn ôm ấp, ta cũng không muốn ôm người a.

Giang Thần lại trả bảo kiếm của Trầm Hoan lại rồi nói:

- Người không giết được ta, chỉ có điều ta cho người cơ hội trả thù.

- Được!

Trầm Hoan đứng dậy, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Thiển.

- Trầm đại ca, người nghe ta nói, vừa nãy ta không có cách nào khác cho nên mới làm như vậy, không phải là xuất phát từ thực tâm a.

Tô Thiển vội vàng nói.

- Người cho rằng ta sẽ tin người sao?

Trầm Hoan cười gằn nói.

Nói xong, hắn vọt tới, thế nhưng lúc hắn tới trước người Tô Thiển thì lại đẩy nàng ra, quát:

- Người chạy mau đi!

Sau đó, hắn xoay người đánh về phía Giang Thần, dùng toàn lực xuất kiếm.

- Ngớ ngẩn.

Giang Thần vung Xích tiêu kiếm lên, quang mang lóe lên, thân thể Trầm Hoan dừng lại, hai tay vô ý thức nắm lấy yết hầu, máu tươi từ bên trong năm ngón tay chảy ra.

- Người thực sự tin nàng ta như vậy sao?

Giang Thần nhìn bóng người của Tô Thiển đã đi xa, hắn nhún vai một cái, hết hứng thú chơi đùa.

Hắn rất muốn nhìn hai người này tự giết lẫn nhau.

Cũng không phải là hắn độc ác, mà là các loại biểu hiện của Tô Thiển đã khiến cho hắn muốn giáo huấn nàng một chút.

Hắn muốn cho Tô Thiển biết rõ, không phải tất cả nam nhân đều sẽ quỳ gối ở dưới chân của nàng.

Hơn nữa nữ nhân này tâm địa rắn rết, lúc bắt đầu Giang Thần chỉ muốn trêu đùa nàng ta, kết quả Tô Thiển lập tức thuận theo mà bỏ lên. Nói là cố ý ẩn giấu trình độ kiếm đạo của mình để giúp mình.

- Nàng ta cho rằng ta sẽ ngớ ngẩn như Trầm Hoan sao?

Giang Thần lắc đầu một cái, nếu như không phải bị người ta đuổi giết, nhất định hẳn sẽ đuổi tới, thu gặt tính mạng của Tô Thiển.

- Vừa nãy ta nên trực tiếp giết bọn họ, không nên đùa cợt. Lẽ nào trong lòng ta đã có chút gì đó về nữ nhân này hay sao?

Giang Thần không phải là người coi thường tính mạng, cũng không phải là thánh nhân, người muốn giết chết mình, nhất định hẳn sẽ phải giết chết đối phương.

Nhưng hành vi vừa nãy của hắn đã vi phạm tiêu chuẩn làm việc của hắn.

- Lẽ nào bởi vì quan hệ Tiểu Nặc, làm hại ta có cừu hận đối với tất cả nữ nhân sao?

Giang Thần thầm nói.

Cùng lúc đó, sau khi Tô Thiển chạy trốn xác định Giang Thần không đuổi theo mình, lúc này nàng mới thở phào một hơi.

- Thì ra hắn căn bản không tin ta.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt mỹ lệ của Tô Thiển đều là sự oán hận.

Bỗng nhiên, nàng nghe được xung quanh có động tĩnh, hơn nữa còn là đồng thời phát ra.

Mặc kệ là cái gì, Tô Thiển ý thức được mình đã bị vây quanh.

Sau đó, từng người từng người xuất hiện ở chung quanh nàng, trên tay cầm đuốc. Từ độ cao của ánh lửa mà phán đoán, mỗi người đều có vật cưỡi của mình.

- Không phải là Giang Thần.

Một người trong đó nói.

- Đáng chết, hắn trốn đi đâu rồi?

Một người khác lập tức mắng.

Tô Thiến nghe ra thanh âm này chính là của Ninh Bình lúc trước nói giết chết Giang Thần thì sẽ có trọng thưởng.

Trước khi bọn hắn rời đi, Tô Thiến vội vàng nói:

- Chờ một chút, các người đang đuổi giết Giang Thần sao?

- Ồ? Người biết hắn đang ở đâu sao?

Ninh Bình quay đầu lại, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

- Đúng, chỉ cần các người bảo vệ ta an toàn, ta sẽ nói cho các người biết.

Tô Thiến nói.

- Không thành vấn đề.

Ninh Bình đồng ý không chút suy nghĩ.

- Hắn đang ở phía trước, vừa mới giết chết đồng bạn của ta, bởi vì đồng bạn ta đã nghe được lời người nói, vì lẽ đó. . .

Tô Thiến không biết nên nói cái gì cho phải.

- Như vậy chỉ trách đồng bạn của người vô dụng, không nên lãng phí thời gian, nhanh mang ta tới!

Ninh Bình nói xong, rất bá đạo phóng lên phía trước, ôm Tô Thiến lên vật cưỡi, đi theo phương hướng nàng chỉ.

- Ồ? Rất rất đẹp.

Lúc này Ninh Bình mới nhìn rõ khuôn mặt đẹp đẽ của Tô Thiển, khóe miệng tươi cười.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nguy Cơ Tái Hiện

Giang Thần không biết Tô Thiển còn có thể mang đến cho mình phiền phức, hiện tại hắn đang cướp đoạt mọi thứ trên người Trầm Hoan.

Có một điều bất ngờ chính là, Trầm Hoan lại có hai cái Thiên đạo kỳ, lại thêm một cái cờ mà vừa nãy Giang Thần có được, chỉ thiếu hai cái nữa là hắn đã có thể hoàn thành nhiệm vụ.

- Thiên đạo kỳ có liên hệ với nhau, có được một cái là có thể tìm được cái khác. Nếu không nơi thí luyện bao la như vậy, không thể tìm ra tất cả a.

- Chuyện này cũng sẽ khiến cho mọi người chém giết lẫn nhau, tranh cướp Thiên đạo kỳ.

Giang Thần cẩn thận thu Thiên đạo kỳ lại, nhanh chóng rời khỏi chỗ cũ.

Cũng không lâu sau, đám người Ninh Bình đã đến chỗ Tô Thiển chỉ.

- Đây chính là thi thể của đồng bạn ta, hu hu.

Tô Thiển nhìn thấy thân thể của Trầm Hoan, che mặt khóc rống, bi thương không thôi, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Ninh Bình nhíu mày, tiếng khóc của Tô Thiển làm hắn rất buồn bực, nếu không phải khuôn mặt của nữ nhân này đẹp thì hắn đã sớm mở miệng răn dạy rồi.

- Người này thực sự là không có chút thương hương tiếc ngọc nào cả.

Trong lòng Tô Thiển rất bình tĩnh, quan sát phản ứng của Ninh Bình, tiếng khóc ngừng lại, sau đó nàng nói:

- Không phải Thiên đạo kỳ có thể cảm ứng lẫn nhau hay sao? Trên người Trầm đại ca có nó, nhất định Giang Thần đã lấy đi. Như vậy chúng ta có thể thông qua Thiên đạo kỳ để đuổi theo a.

- Thiên đạo kỳ chỉ có thể cảm ứng lá cờ gần đây, không có cách nào định vị một cách chuẩn xác.

Ninh Bình nói.

- Trên người Trầm đại ca tổng cộng có hai lá cờ, phân biệt là mộc và kim, nếu như cảm ứng được hai lá đều ở cùng một nơi, như vậy sẽ là vị trí của Giang Thần.

- Ồ?

Hiển nhiên Ninh Bình không nghĩ tới điểm này, hẩn nhìn thuộc hạ của mình, nói:

- Trong các người ai có Thiên đạo kỳ?

- Ta có, vừa tới nơi thí luyện đã nhặt được.

Một tên thuộc hạ lập tức tiến lên phía trước, lấy ra một lá Thiên đạo kỳ thuộc tính là thủy, sau đó dâng lên trên.

Sau khi Ninh Bình tiếp nhận, mở lá cờ ba cạnh ra, trên mặt là địa đồ của nơi thí luyện, đang những điểm màu sắc khác nhau di chuyển ở trên địa đồ.

Cách chỗ bọn họ gần nhất chính là ba điểm nhỏ đồng thời di chuyển, từ màu sắc cho thấy, phân biệt là hỏa, mộc, kim.

Trong đó hai thứ có thuộc tính phù hợp với lời Tô Thiển nói.

- Xem ra trên tay Giang Thần cũng có một lá cờ! Đuổi theo!

Ninh Bình lần nữa nhảy lên vật cưỡi, ôm Tô Thiển đặt ở phía trước. Hít mái tóc có mùi thơm ngát của nàng, hắn nói:

- Đầu óc của người rất khá, sau này đi theo ta.

- Đa tạ Ninh công tử, chỉ cần có thể giết chết Giang Thần, báo thù cho Trầm đại ca, ta lấy thân báo đáp cũng được.

Tô Thiển xấu hổ cúi đầu, thanh âm nói chuyện yếu điệu.

- Ha ha ha ha, đuổi theo hắn thì hắn sẽ phải chết!

Lại nói tới Giang Thần, hắn đang ẩn thân ở bên trên một vách núi, hồn nhiên không biết có người đang đuổi theo hắn.

Xích tiêu kiếm lẳng không trôi nổi ở trước mặt hắn, bị một đoàn quang mang bao quanh.

Dưới cái gập đầu ra hiệu của Giang Thần, bên trong lưỡi kiếm xuất hiện từng tia, từng tia sáng khác biệt.

Hai tay của Giang Thần đưa về phía một tia trong đó, sau đó lại điểm nhẹ, sau khi đầu ngón tay chạm vào, tia sáng kéo dài sang hai bên, giống như một bức tranh được mở ra vậy.

Ở bên trong, là những chữ nhỏ lít nha lít nhít như nòng nọc và đồ án tương tự như trận pháp.

Những thứ này chính là khí văn.

Thứ này vô cùng tinh diệu, hội tụ ở bên trong một đạo văn tuyến, đánh vào bên trên binh khí, sẽ khiến cho binh khí biến thành linh khí.

Khí văn cấp bảy, nội dung bên trong mệnh môn như biển, bác đại tinh thâm.

Quan trọng nhất chính là, Giang Thần còn phải thấu hiểu suy nghĩ của người tạo ra nó thì mới có thể tiến hành chữa trị được linh kiếm.

- Cũng còn may, phương pháp nguyên lý thiết kế khí văn trăm điểm vẫn hợp về một. Các loại phương pháp có ưu và khuyết điểm của riêng mình, những thứ này ta đều nhớ kỹ ở trong lòng, không thành vấn đề.

Tuyên bố một buổi tối sẽ sửa xong của Giang Thần không phải là ngông cuồng, mà là hắn có tự tin để làm vậy.

Bàn tay của hắn đặt vào trên một đồ án vòng tròn, tiếp theo có vô số đường nét ngang dọc không có quy luật được hình thành. Ngay khi tay hắn chạm vào, những đường nét này lập tức vận chuyển giống như bánh răng, làm cho vòng tròn bắn ra tia sáng chói mắt.

Bạn đan.g .đọc tr.uyện tại i.READ.vn Thế nhưng, ánh sáng còn chưa đạt đến đỉnh phong thì vòng tròn khép lại, đường nét màu đen cũng sắp tan vỡ.

- Chính là chỗ này!

Sau đó, đôi tay của Giang Thần nhẹ nhàng gõ lên trên mâm tròn, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ, hai mắt tràn ngập vẻ chăm chú.

Chờ đến lúc Giang Thần thu hồi hai tay, vòng tròn lần nữa chuyển động, lần này rất là trôi chảy, ánh sáng cũng càng ngày càng chói mắt.

- Rất tốt.

Giang Thần thoả mãn gật đầu, khí văn vừa mới được vẽ lần nữa trở thành một nét, trở lại bên trong Xích tiêu kiếm.

Lần này, khi Giang Thần không truyền chân nguyên vào thì xung quanh lưỡi kiếm của Xích tiêu kiếm cũng có một tầng khí mang rất là sắc bén.

- Quả nhiên phần lớn nguyên nhân khiến cho linh khí hồng đều là vấn đề nguyên bản.

Ở trên lòng bàn tay của Giang Thần có đường nét màu đen bên trong nguyên bản vừa nãy, lúc này hắn mới có thể thấy rõ đó là hắc thiết nặng trình trịch.

Những Huyền Thiết này là thứ tạo thành nguyên bản.

Nguyên bản là hạt nhân của khí văn, mỗi một đạo khí văn nhất định phải có từ một nguyên bản trở lên.

Khí văn cấp bảy, nguyên bản đã đạt đến năm cái.

Ngoại trừ cái mà vừa nãy Giang Thần chữa trị a, toàn bộ những cái khác đã hỏng.

Sở dĩ không có chữa trị tất cả, thứ nhất là thời gian không đủ, thứ hai là không có tài liệu.

Giang Thần dùng phương pháp chuyển đông bù tây, nguyên kiện của mỗi một cái nguyên bản hỏng đều không giống nhau.

Một đồng lớn nguyên kiện Huyền Thiết ở ở trên tay của hắn đã báo hỏng, Giang Thần tiện tay ném xuống sườn núi.

- Sau này muốn chữa trị, nhất định phải mua nguyên kiện, nguyên kiện của Huyền Thiết cấp bảy, giá trị không nhỏ a.

Giang Thần thầm nói trong lòng.

Nhưng cũng đáng giá, Xích tiêu kiếm đã là linh kiếm cấp hai, chém sắt như chém bùn, sắc bén khó chặn.

Đột nhiên, Giang Thần nghe được tiếng chân dày đặc đang chạy tới đây, hẩn biến sắc, lúc hẩn đang muốn rời khỏi thì mới phát hiện ra đã muộn.

Ninh Bình dẫn người ngăn cản đường đi, phía sau lưng của Giang Thần chỉ còn lại vách núi mà thôi.

- Giang Thần à Giang Thần, người chọn nơi này để chết không ổn một tí nào nha!

Ninh Bình đắc ý cười cười.

Lúc này hẩn đã mặc Ngân long giáp vào, cũng không cần lo lắng tới việc Giang Thần chạy trốn.

Chỉ có điều, hẩn không định dễ dàng giết chết Giang Thần như vậy. Hẩn vung tay lên, đám thuộc hạ lấy cung nỏ ra, nhắm về phía Giang Thần.

- Người không có trận pháp, để ta xem người ngăn cản mũi tên của chúng ta ra sao.

Ninh Bình cười lạnh nói.

Giang Thần cho rằng mình đã bỏ rơi được bọn họ, cho nên không hiểu làm sao mình lại bị đuổi theo, mãi đến lúc nhìn thấy Tô Thiển.

- Xem ra có lúc không thể lòng dạ mềm yếu a.

Giang Thần thầm nói trong lòng.

- Giang Thần, người có hối hận không? Vừa nãy người đã có cơ hội giết ta mà còn muốn sỉ nhục ta, đây là do người tự mình tìm chết a.

Tô Thiển đặc ý không nói thành lời, chỉ cảm thấy đã xả được cơn giận của mình.

- Các người quen biết nhau sao?

Ninh Bình nghe thấy vậy mới hiểu kỳ nói.

Tô Thiển lo lắng Giang Thần lại nói ra chuyện mình bị bỏ rơi, sợ Ninh Bình ghét bỏ, nàng vội nói:

- Ta vốn là hôn thê của hắc, nhưng sau khi hắc đi tới Hắc Long thành một chuyến, trở về đã biến thành phế nhân. Ta muốn hồi hôn, hắc lại dính chặt vào ta.

- Sao lại trùng hợp như thế? Hôn thê sao?

Mắt của Ninh Bình sáng lên, tay từ bên hông Tô Thiển duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực, nói:

- Giang Thần, nhìn thấy tình cảnh như vậy, người có cảm giác ra sao?

- Ở trong mắt ta, nàng so với nữ tử trong thanh lâu còn không bằng, cho nên ta mới viết hưu thư, song phương không có bất cứ quan hệ gì nữa.

Giang Thần nói.

- Thật sao?

Ninh Bình nhìn hắc không giống nói dối, cho nên cảm thấy rất vô vị, thả Tô Thiển ra, hắc nhảy xuống ngựa, nói:

- Như vậy cũng không sao, ta không thể làm gì khác hơn là tự tay giết chết người, lại chơi nữ nhân của người.

Nói xong, người mặc Ngân long giáp, đi về phía Giang Thần, từng bước ép sát.

- Nếu như hãn dám chạy thì các người cứ bắn tên cho ta!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Kiếm Vũ Toàn Phong

Giang Thần không có tên lửa, không có trận pháp, càng không có đường lui.

Ninh Bình vô cùng đắc ý, hắn rất hưởng thụ thời khắc này.

Nếu như không có các trưởng lão ở trên không trung nhìn vào thì hắn còn có thể kéo Tô Thiển đến trước mặt của Giang Thần, mạnh mẽ trả thù khuất nhục mà Giang Thần đã mang đến cho hắn.

- Người truy sát ta một ngày một đêm, còn chưa nói cho ta biết nguyên nhân a.

Giang Thần nói

- Chuyện này còn không đơn giản sao? Người gia nhập Thiên Đạo môn, đã đưa ra tín hiệu nguy hiểm khiến cho chúng ta không thể không giết người a.

Ninh Bình khẽ cười nói.

- Chỉ bởi vì như vậy thôi sao? Các người cướp đoạt Thần mạch của ta, còn không cho phép ta có tương lai hay sao?

Giang Thần biết rõ lúc này không nên tức giận, thế nhưng hắn vẫn không nhịn được.

Nụ cười trên mặt của Ninh Bình càng thêm xán lạn, hắn giang rộng hai tay, nói:

- Nghe ngữ khí yếu đuối này của người, chẳng lẽ người còn muốn tìm kiếm công bằng chính nghĩa hay sao? Ha ha ha ha, người và phụ thân người thật là khờ. Rõ ràng lúc đó có cơ hội ngồi nói chuyện, có thể thu được vô số của cải cho Nam phong lĩnh. Thế nhưng các người lại lựa chọn đường chết. Hiện giờ thì tốt rồi, phụ thân người sống không bằng chết, người cũng chỉ có kêu rên mà thôi.

- Kêu rên sao?

Giang Thần giận dữ cười, cầm Xích tiêu kiếm thật chặt.

- Sao nào? Người không phục sao, thế nhưng người có biện pháp gì cơ chứ? Yếu bị mạnh bắt nạt, đáng đời cho người xui xẻo.

Trong tay của Ninh Bình cũng xuất hiện một thanh trường thương, phối hợp với Ngân long giáp, nhìn hẵn giống như tướng quân từ chiến trường trở về.

- Đầu của người sẽ là thứ đầu tiên ta lấy lại từ Hắc Long thành.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Vẫn còn mạnh miệng lắm nhỉ.

Ninh Bình bữu môi, nắm trường thương tiến lên phía trước, Ngân long giáp trên người bắn ra uy năng đáng sợ, người như chiến xa xông tới phía trước.

Dù cho không cần ngân thương, bằng vào va chạm cũng đã có thể làm cho Giang Thần bị trọng thương.

Đương nhiên, tiền đề là Giang Thần không có Xích tiêu kiếm trong tay.

- Phi long tại thiên!

Một thức thương pháp của Ninh Bình rất đúng quy đúng củ, hơn ở chỗ chân nguyên hùng hậu. Lại thêm Ngân long giáp trên thân, dù cho là kẻ địch có cảnh giới tương đồng thì cũng sẽ phải tạm lánh mũi nhọn.

Chỉ có điều Giang Thần không thể lùi, hắn đang đứng ở vách núi, nên đó cũng là nguyên nhân khiến cho Ninh Bình cao hứng như vậy.

- Trường Hồng kiểm pháp: Nhất kiểm tam thức!

Giang Thần sử dụng kiếm chiêu đặc ý, ánh kiếm rực rỡ loá mắt, phong mang ẩn chứa bên trong lại rất là trí mạng.

- Đứng trước lực lượng tuyệt đối, quân người là kiếm ý hay là kiếm điểm, tất cả đều không có tác dụng!

Ninh Bình không trốn không tránh, đặc biệt hung hăng nghênh đón.

Rất nhanh, hắn đã phải trả giá.

Ba kiếm tạo thành hình tam giác bắn tới trước ngực hắn, một kiếm chặt đứt ngân thương, hai kiếm khác phân biệt đâm trúng vai và ngực của hắn.

Điều khiến cho Ninh Bình sợ hãi chính là, Ngân long giáp không thể ngăn cản được phong mang từ kiếm.

Ngực mơ hồ đau đớn, đặc biệt là vị trí vai, linh kiện bao bọc cánh tay đã bị phá huỷ, khiến cho tay trái của hắn không có cách nào nhúc nhích được.

Hắn nhanh chóng nhìn về phía Xích tiêu kiếm trong tay của Giang Thần.

Lưỡi kiếm được khí mang bao phủ đã lớn hơn không ít, đặc biệt là khi Giang Thần rút chân nguyên vào, khí mang như ngọn lửa hùng hực được

dội thêm dầu, tăng vọt thành một thanh thần kiếm không gì không xuyên thủng!

Lại nhìn trên mặt Giang Thần, không có bất kỳ một chút biểu hiện nào. Chỉ có một đôi mắt tỏa ra phong mang còn sắc bén hơn so với kiếm.

Ninh Bình hoảng hốt, lui nhanh về phía sau.

- Ta không phải là đối thủ của hắc? Đây là chuyện không thể nào.

Ninh Bình nhanh chóng tỉnh táo lại, định thần. Vừa mới nhìn lại thì đã phát hiện ra cánh tay cầm kiếm của Giang Thần hơi run rẩy, có máu tươi từ năm ngón tay chảy ra.

- Ta đã nói rồi, cứng đối cứng với ta, làm sao có khả năng không bị thương một chút nào cơ chứ?

Ninh Bình yên lòng, cho dù Ngân long giáp bị hao tổn, thế nhưng mình không bị thương, nhưng Giang Thần thì lại không giống a.

Chợt, Ninh Bình ném đoạn thương đi, rút bội đao treo lơ lửng ở bên hông ra.

T-ruyện -đ-ược cập nhật nhanh nhất tại iread.vn-- Ta quên nói cho người, thứ ta am hiểu chính là đao pháp.

Ninh Bình nói.

- Coi như Ngân long giáp của ta hỏng, ta cũng sẽ lấy mạng người!

- Vạn điệp đao lăng!

Ôm suy nghĩ này, Ninh Bình như là phát điên, liên tục thi triển đao pháp, giống như sóng biển đánh tới, sóng sau mạnh hơn sóng trước.

Với trình độ kiếm đạo của Giang Thần, đương nhiên sẽ không bị đao pháp như vậy bại.

Nhưng mà, chung quy hắn vẫn phải ra tay đón đỡ, dù cho hóa giải phần lớn lực lượng trong đao thì vẫn sẽ bị lực lượng cực lớn lan đến gần.

Hai người người tới ta đi ở trên vách núi, cực kỳ kịch liệt, khiến cho trong lòng người xem run sợ.

Những thuộc hạ cầm cung nỏ của Ninh Bình hết sức chăm chú, cùng chuẩn bị bắn tên.

- Không thể có vấn đề gì a.

Tô Thiển là người sốt sáng nhất. Vì Giang Thần là chỗ bắn trong đời của nàng, cho nên nhất định phải thanh trừ đối phương.

Nhìn Giang Thần càng ngày càng bị thương nhiều hơn, mà Ninh Bình vẫn chỉ dừng lại ở mức độ Ngân long giáp bị tổn hại.

- Coi như Ngân long giáp bị phế, Ninh Bình vẫn không bị tổn hại một cọng lông nào. Đến lúc đó sẽ chiến một trận cùng Giang Thần, chắc chắn hắn ta sẽ phải chết.

Nghĩ tới đây, Tô Thiển nở nụ cười thoả mãn.

Giữa bầu trời, Lý trưởng lão cũng rất kích động, thầm nói:

- Ta đã nói rồi, hắn không còn con bài chưa lật nào nữa. Cho dù có lợi hại thì cũng không thể không quan tâm tới chênh lệch cảnh giới a.

Hắn chú ý tới Vân Hạc trưởng lão vẻ mặt khó coi ở bên cạnh, lại đặc ý cười nói:

- Vân Hạc, có một số việc miễn cưỡng không được a.

Vân Hạc trưởng lão hừ lạnh một tiếng, không muốn nói chuyện với hắn.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, tình cảnh của Giang Thần nguy hiểm.

Giang Thần thở hồng hộc, trên người có từng vết máu, cũng may hắn lẩn tránh đúng lúc, những vết máu kia không đủ sâu.

Ngoại trừ thương thế ra, chân nguyên của Giang Thần cũng kém xa Ninh Bình.

Hắn là Tụ nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh cao, Ninh Bình là hậu kỳ nhập môn, lượng chân nguyên chứa đựng được không cùng một cấp bậc.

- Bó tay chịu trói, dáng vẻ này của ngươi rất khó coi a.

Ninh Bình cười đùa.

- Gần đủ rồi.

Giang Thần nói.

- Cái gì?

Ninh Bình không phản ứng lại.

Giang Thần không trả lời hắn mà chỉ liếc mắt nhìn vết kiếm trên mặt Ngân long giáp, đột nhiên hắn thay đổi kiếm chiêu, hai chân luân phiên bước ra.

- Kiếm vũ toàn phong!

Chiêu thức này là một tuyệt chiêu do Giang Thần tự mình sáng tạo ra ở trong đại sơn.

Hòa tất cả ưu thế của bản thân vào nhau, ví dụ như: Thái Cực hoàn, Loa toàn chân nguyên, cùng kiếm ý hoàn chỉnh.

Nhìn thấy Giang Thần lui ra. Ninh Bình đang muốn bước lên trước truy kích, thế nhưng vừa tới gần thì đã bị Xích tiêu kiếm bức lui.

Hắn chưa kịp nhìn thấy rõ đã xảy ra chuyện gì thì trong thiên địa đã có gió lốc, lấy Giang Thần làm trung tâm, trong thời gian cực ngắn đã hình thành một cột gió. Uy năng rất lớn, Giang Thần trong gió nhắc mọi người lên khỏi mặt đất.

Nhưng hắn không bị mất đi sự cân bằng, trái lại còn vung kiếm ra ở trong gió.

Mỗi một kiếm hạ xuống, sức hút của gió xoáy lại càng mạnh.

Đá vụn trên đất lập tức bị hút qua đó, vật cưỡi của đám thuộc hạ Ninh Bình nhận ra được nguy hiểm, lập tức trở nên hỗn loạn.

- Ninh Bình thiếu gia, mau trở về!

Có người nhận ra được nguy hiểm, lập tức hô lớn.

- Bắn hắn, bắn hắn!

Ninh Bình một mặt lùi về phía sau, một mặt hạ lệnh.

Mũi tên phóng tới, tốc độ dưới sức hút nhanh đến cực hạn, nhưng sau khi tới gần trụ gió đã lập tức bị xoắn thành phẫn vụn.

- Ninh Bình, chết đi cho ta!

Đợi sức thế xong, Giang Thần vung ra một kiếm chiêu, uy năng của trụ gió đã hóa thành một thanh kiếm, chém về phía Ninh Bình.

Ninh Bình tự biết trốn không thoát. Hắn muốn ỷ vào Ngân long giáp để tránh thoát, hai tay bảo vệ đầu mình.

Thế nhưng, ngay thời khắc khi thanh kiếm bằng gió chém tới, Ninh Bình phát hiện ra Ngân long giáp trên người đã nứt toác, hơn nữa còn là dọc theo vết kiếm Giang Thần để lại trước đó.

- Lẽ nào Giang Thần dùng máu tươi để đánh đổi lấy những vết nứt này sao?

Trong lòng Ninh Bình xuất hiện suy nghĩ này, rơi vào trong khủng hoảng. Thế nhưng lúc này nói cái gì cũng đã muộn, kiếm gió từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy người hắn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thông Qua

Vào lúc kiếm gió hạ xuống, vách núi phát ra tiếng ầm ầm nổ vang, một vết nứt xuất hiện trên mặt đất.

Giang Thần nhanh chóng chạy ra bên ngoài vết nứt, tiếp theo ngọn núi sụp đổ, động tĩnh rất là lớn, kinh thiên động địa, giống như sấm nổ.

Cùng lúc đó, Ninh Bình ngã xuống mặt đất, thân thể không bị chia năm xẻ bảy, thế nhưng cũng chỉ còn lại một hơi mà thôi.

- Cứu ta...

Ninh Bình khó khăn thốt ra hai chữ, nhưng vừa mới mở miệng ra thì lại có một lượng lớn máu tươi phun ra.

Từng mũi tên nhanh như chớp giạt, nhắm vào Giang Thần vừa mới đứng vững gót chân.

Giang Thần cũng không khách khí, đề khí, giết sạch đám tiểu lâu la này.

Chờ tới khi hắn trở lại trước người Ninh Bình thì vị đại thiếu Ninh thị này đã tắt thở bỏ mình. Trước khi chết hai mắt trợn ngược, rất là không cam lòng.

Nếu như hắn không tìm Giang Thần gây phiền phức, dựa vào trang bị và thuộc hạ của hắn thì có thể dễ dàng thông qua được thí luyện của Thiên Đạo môn.

Sưu!

Một mũi tên bắn trúng ngực Giang Thần, lúc này, tay hắn che ngực rồi ngã xuống.

Vẻ mặt Tô Thiển oán độc, cầm một bộ cung tên trong tay vọt tới. Lúc nàng đang định gài mũi tên thứ hai thì...

- Xem ra người rất hận ta nha.

Giang Thần nói.

Đầu tiên Tô Thiển liếc mắt nhìn mũi tên trên ngực của Giang Thần, sau đó nở nụ cười tàn nhẫn, nói:

- Người không nên viết hưu thư cho ta!

- Bằng vào biểu hiện hiện tại của ta, so với trước lúc người hồi hôn còn ưu tú hơn gấp trăm lần, người đã từng hồi hận chưa?

Giang Thần lại nói.

Tô Thiển không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nàng có chút thất thần. Lại nói, nếu như nàng không hồi hôn, Giang Thần một lần nữa quật khởi, Nam phong lĩnh sẽ lại xuất hiện một vị cao thủ Thần du cảnh.

Không chừng nàng có thể phong quang hơn so với trước đây a!

- Bây giờ nói những lời này còn có ích lợi gì nữa chứ? Người đã là người chết rồi.

Tô Thiển lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, nàng đặt tên lên cung, nhắm vào Giang Thần.

- Như vậy cũng không nhất định.

Ai ngờ Giang Thần lại đột nhiên đứng dậy, đoạt lấy cung tên của nàng.

- Sao lại thế...

Tô Thiển bị dọa cho hoa dung thất sắc, chân lùi lại.

Sau đó, con người của nàng trợn lên, thì ra mũi tên bắn trúng ngực của Giang Thần đã bị tay hắn nắm lấy, nhưng hắn không thả ra, làm cho nàng cho rằng mình đã đắc thủ.

- Giang Thần... Ta, ta không...

Vẻ oán độc trên mặt Tô Thiển biến mất không còn tăm hơi, lại trở nên điềm đạm đáng yêu. chỉ là trước sau biến hóa quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn làm cho người ta không biết nên nói gì mới phải.

- Giang Thần trước đây thật sự yêu thích người.

Giang Thần cảm thán một tiếng, kéo cung.

Tên bắn thủng thân thể mềm mại của Tô Thiển, cái chết đột nhiên xuất hiện làm cho nàng không thể nào tiếp thu được, vẻ mặt kinh ngạc vừa mới hiện ra một nửa thì đã đọng lại.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Giang Thần đã kiệt sức, một thân chân nguyên không còn lại có mấy.

Ngay cả muốn động dậy ngón tay cũng rất gian nan.

Nhưng mà, lại có tiếng bước chân truyền đến, chuyện này làm cho Giang Thần không khỏi cười khổ, hắn đang nghĩ mình nên đối phó như thế nào.

Cũng còn may người đến là Văn Tâm.

Nàng nghe được động tĩnh cho nên mới tới. Nhìn thi thể trên đất, hai hàng lông mi nhú chặt. Khi phát hiện ra thi thể của Ninh Bình, vẻ mặt nàng trở nên vô cùng kinh ngạc.

- Là người giết hãn sao?

Văn Tâm nhìn về phía Giang Thần đang ngồi ở dưới đất nghỉ ngơi, thấy dáng vẻ chặt vật sau đại chiến của hãn, trong lòng đã khẳng định chuyện này.

- Chẳng lẽ còn có người khác sao?

Giang Thần cười nói.

- Người...

Văn Tâm không biết nên hình dung chuyện này như thế nào, rõ ràng Giang Thần là sơ kỳ nhập môn. Thế nhưng không chỉ giết chết Trương Sĩ Siêu mà còn giải quyết được đám người Ninh Bình, chuyện này khiến cho người ta rất khiếp sợ.

Lại nghĩ tới hãn luôn cột nhà khi nhiều lần đối mặt với nguy hiểm, hiện tại nàng chỉ cảm thấy hãn có thể chuyện trò vui vẻ ở trước mặt sinh tử là hãn có gan, có tự tin, rất có mị lực.

- Có rất nhiều người đang chạy tới đây, nếu như có người lòng mang ý đồ xấu đối với người. Với tình cảnh của người bây giờ sẽ rất nguy hiểm, ta có thể cứu người.

Văn Tâm đi tới trước mặt hãn, dùng tốc độ nhanh nhất để nói.

- Thì sao?

Giang Thần nghe ra nàng còn có lời muốn nói.

- Sau khi thí luyện kết thúc, người phải chỉ điểm kiểm pháp cho ta.

Văn Tâm nói.

- Người đúng là người biết thừa dịp cháy nhà để hôi của a, được!

Truyện được -cập nhật nhanh n-hất tại-- iread.vn Giang Thần nhún vai một cái, đưa tay phải đưa về phía nàng, lại phát hiện ra sắc mặt nữ nhân này rất quái lạ, đang nhăn nhó đứng ở đó bất động.

- Không phải người định để ta bò xuống núi đó chứ?

Giang Thần hỏi.

Sau đó, Văn Tâm ngồi xổm xuống, để tay của Giang Thần khoát lên bả vai của mình, rồi nâng hân từ trên mặt đất dậy.

Giang Thần cũng không quá nặng, vóc người của Văn Tâm cao gầy. Cho nên đây vốn là một chuyện rất dễ dàng, thế nhưng vẻ mặt nàng ửng đỏ, lúc đi đường cũng có chút không được tự nhiên.

Giang Thần chú ý tới chuyện này, chỉ cảm thấy nữ tử này rất thú vị, bề ngoài nhìn qua mỹ nhân lạnh lùng, thế nhưng không ngờ lại có một mặt như vậy.

Hắn cố ý chếch trọng tâm về bên cạnh, ghé đầu vào bên tai của Văn Tâm, cười nói:

- Người chưa từng tiếp xúc với bất kỳ một nam nhân nào hay sao?

Một hơi thở nóng phả vào vành tai của Văn Tâm, khiến cho cổ của nàng trở nên ửng đỏ.

Kết cục là Giang Thần bị thả ra, thân thể ngã xuống mặt đất.

- Nay, cũng không đến nỗi như vậy chứ.

Về mặt Giang Thần có chút thống khổ, ánh mắt rất là bất mãn.

- Nếu người lại nói lung tung, ta sẽ ném người ở đây.

Văn Tâm cảnh cáo một tiếng, sau đó lại nâng hân dậy.

Lần này Giang Thần rất thành thật, hai người im lặng không lên tiếng mà đi xuống núi.

Chỉ là hai người không nghĩ rằng lại gặp phải một người.

- Văn Tâm, các người...

Người đến là Hồng Hựu Quân, cũng bởi vì nghe được động tĩnh cho nên mới tới. Chỉ là hân không nghĩ rằng vừa đến mình đã nhìn thấy Văn Tâm lại thân mật đỡ Giang Thần như vậy.

Bị người quen gặp, Văn Tâm hận không thể tìm một khe nứt để chui xuống. Giang Thần lần này thông minh hơn, bám chặt vào vai nàng, không cho nàng thả mình xuống.

- Hân bị thương.

Văn Tâm không thể làm gì khác hơn là giải thích một câu. Sau đó cúi đầu đi về phía trước.

- Văn Tâm, hân bị Ninh Bình và Trương Sĩ Siêu đồng thời truy sát đó.

Hồng Hựu Quân đi tới bên người Văn Tâm, khẽ nói một câu ở bên tai nàng.

Cho dù Giang Thần có ân đối với đệ đệ nàng. Thế nhưng ở nơi thí luyện này rất là tàn khốc, nhất định phải nhận rõ tình hình lúc này a.

- Ninh Bình chết rồi, thi thể ở trên núi.

Văn Tâm nói.

- Trương Sĩ Siêu cũng đã chết.

Giang Thần khẽ cười nói.

Lập tức, phản ứng của Hồng Hựu Quân so với Văn Tâm còn kinh ngạc hơn. Lại càng là cảm thấy không thể tin nổi, bởi vì nàng không nghĩ tới Giang Thần lại mạnh mẽ như vậy.

Ba người tìm một nơi để ẩn thân, Văn Tâm không thể chờ đợi được nữa mà thả Giang Thần xuống, để hẳn tự mình điều tức.

Lần này, thời gian Giang Thần điều tức ròng rã mất một ngày.

Chờ tới lúc hẳn mở mắt ra, cảnh giới đã đạt đến Tụ nguyên cảnh trung kỳ nhập môn.

Một trận ác chiến đã mang đến tăng trưởng rất lớn, đặc biệt là đối với thiên tài chiến đấu như hẳn.

Giữa bầu trời, nhìn thấy cảnh giới của Giang Thần tăng lên. Vân Hạc trưởng lão yên lòng, vào giờ phút này, e rằng trong toàn bộ nơi thí luyện không có người nào là đối thủ của Giang Thần.

Lại nhìn Lý trưởng lão sắc mặt khó coi, trong lòng Vân Hạc trưởng lão vô cùng vui sướng.

- Coi như hẳn gia nhập Thiên Đạo môn thì thế nào chứ? Ninh Hạo Thiên sẽ để hẳn dễ chịu sao?

Lý trưởng lão bất mãn nói.

- Thiên Đạo môn không phải là Thiên Đạo môn của một mình Ninh Hạo Thiên.

Vân Hạc trưởng lão nói.

- Hừ.

Lý trưởng lão tức điên, phất tay áo rời đi, cũng không biết là do hăn không muốn đợi ở chỗ này, hay là đi báo cáo cho Ninh Hạo Thiên nghe tin tức này.

Lại nói tới Giang Thần. Đúng như Vân Hạc trưởng lão từng nói, sau khi hăn trở thành trung kỳ nhập môn, hầu như không có địch thủ ở nơi thí luyện này.

Tới ngày thứ ba, chuyện Trương Sĩ Siêu và Ninh Bình chết đã truyền ra khắp nơi thí luyện.

Khi những người khác nhìn thấy Giang Thần đều đi vòng, không dám đi cướp Thiên đạo kỳ của hăn.

Cứ như vậy, khi ngày thứ năm kết thúc, Giang Thần đã thành công thu được năm cái Thiên đạo kỳ, đồng thời tấn cấp với hăn là Văn Tâm và Hồng Hựu Quân. Hai nàng cũng thuận lợi hoàn thành.

Văn Tâm cũng còn may, thực lực của nàng còn ở đó. Chỉ là Hồng Hựu Quân lại cảm kích không ngớt đối với Giang Thần, nếu như không phải có hăn thì chắc chắn nàng sẽ không thuận lợi có được năm cái Thiên đạo kỳ như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Gặp Lại Cố Nhân

Đệ tử thông qua thí luyện được dẫn tới trước mặt trưởng lão Thiên Đạo môn.

Tổng cộng có năm người, bao gồm cả ba người Giang Thần ở bên trong.

- Viết họ tên, tuổi tác, quê quán, chỗ ở của các người hiện tại lên trên đây.

Năm người được phân một tờ giấy trắng, dựa theo lời của các trưởng lão nói, viết tin tức về mình lên trên.

- Lấy tay đặt vào trên mặt.

Chợt, trưởng lão lấy ra một vài quyển sách, trên mặt trống rỗng.

Sau khi đặt tay lên trên, quyển sách bắn ra tia sáng chói mắt, dấu tay của từng người bị in vào bên trên.

Các trưởng lão đặt tờ giấy trắng ghi chép tin tức, tư liệu của năm người vào những quyển sách tương ứng.

Cuối cùng, quyển sách được thu về bắt đầu tự cháy, rất nhanh đã hóa thành tro tàn.

Khi vẽ mặt đám người Giang Thần có chút không rõ thì trên bầu trời có năm đạo bóng đen mang theo cái đuôi dài đằng đằng bay đến bên này.

Chờ đến gần, Giang Thần mới thấy rõ bóng đen là một cái lệnh bài.

Phân biệt đáp xuống trước mặt hắn và bốn người khác. Trước lệnh bài huyền thiết có viết một chữ Thiên, mặt sau là tên của bọn họ.

- Từ nay về sau, các người chính là đệ tử của Thiên Đạo môn.

Một câu nói của trưởng lão khiến cho năm người hưng phấn không thôi.

- Các người có thể lựa chọn lập tức đi tới Thiên Đạo môn, hoặc là trở về Cửu Long thành báo hỉ với người nhà. Chỉ cần trong vòng nửa tháng đến môn phái báo danh là được.

Dương nhiên Giang Thần phải báo tin mừng. Cho nên hắn và bốn người khác trở về Cửu Long thành.

Vào giờ phút này, thái độ của Hồng Hựu Quân đối với hắn đã hoàn toàn thay đổi, nhiệt tình cùng hắn trở lại Hồng phủ.

Người của Hồng phủ biết được Hồng Hựu Quân đã trở thành đệ tử của Thiên Đạo môn, tiếng cười vui không ngừng vang vọng. Sau khi giải trình, Giang Thần đã được coi như là quý khách.

- Tiểu hữu, ta thực sự không biết phải tạ ơn người như thế nào. Người tìm được hướng võ đạo cho nhi tử của ta, lại giúp tiểu nữ gia nhập Thiên Đạo môn, đại ân đại đức này ta vô cùng cảm kích.

Hồng lão gia tử tự mình tới trước cửa nói lời cảm ơn.

- Lão giả tử khách khí rồi. Hồng Phi Vũ vốn thích hợp với côn bồng, không phải công lao chỉ điểm của ta. Hồng Hựu Quân có thể gia nhập Thiên Đạo môn cũng là dựa vào bản lĩnh của chính mình thôi mà.

- Bất kể nói thế nào, Hồng phủ đã nợ ân tình của tiểu hữu, có gì dạn dò thì tiểu hữu cứ mở miệng.

- Được, ta đang có một việc cần Hồng phủ hỗ trợ.

Giang Thần nói.

- Mời nói.

- Ta muốn viết một phong thư báo hỉ về nhà, làm phiền Hồng phủ chủ sai người đưa tới Nam phong lĩnh Thập vạn đại sơn, được chứ?

Hồng lão gia tử sững sốt, có chút không chắc chắn nhìn Giang Thần một chút.

- Sao vậy? Có vấn đề gì sao?

- Tiểu hữu, chỉ có một chút yêu cầu ấy thôi sao?

- Không sai.

- Tiểu hữu yên tâm, ta đảm bảo sẽ đưa tin tới nơi.

Hồng lão gia tử toàn lực đi làm chuyện này, tin Giang Thần đưa về vào ngày thứ hai đã được đưa đến Nam phong lĩnh.

Khi Giang Vãn Thiên mở phong thư từ Cửu Long thành tới, không quan tâm tới đám người Giang Thiên Hùng và Nhị trưởng lão đang ngồi ở phía dưới.

Mọi người phát hiện ra hai mắt của Giang Vãn Thiên rơi vào trong thư, trong chốc lát vẻ mặt đã vô cùng kích động, phát ra tiếng cười lớn sang sảng.

- Được! Sau này Nam phong lĩnh chúng ta không cần tiếp tục lo lắng tới sự uy hiếp của Hắc Long thành nữa rồi.

Giang Thiên Hùng nghe thấy hắc nói như thế, lập tức hiểu ra, hắc nói:

- Giang Thần đã gia nhập Thiên Đạo môn rồi sao?

- Đúng vậy.

Lập tức, đám người Nhị trưởng lão bỗng cảm thấy phấn chấn, Giang Thần trở thành đệ tử Thiên Đạo môn, Giang Vãn Thiên cũng đã là Thần du cảnh. Ở quáng mạch còn có quáng mạch Thuần Dương thạch.

Các loại dấu hiệu cho thấy Giang phủ sắp quật khởi!

Giang Vãn Thiên ý thức được điểm ấy, cho nên nụ cười rất là xán lạn, hắc nói:

- Đứa nhỏ này có tiền đồ rồi, giống như phụ thân nó vậy, nhanh, thông báo việc này cho Cao Nguyệt.

...

So sánh với bên này, bầu không khí trong Hắc Long thành rất ngột ngạt.

Ninh Bình mang theo rất nhiều kỳ vọng không chỉ không thể trở thành đệ tử Thiên Đạo môn mà còn chết ở trong nơi thí luyện. Chuyện này đã gây ra sóng gió rất lớn.

Truyện-n- đ-ược biên -tập tại iread.vnNhận được tất cả những tin tức này, Đại phu nhân đứng phía trước cửa sổ, không nói một lời, hoàn toàn yên tĩnh, ở phía chính điện thì truyền tới tiếng khóc rống.

- Phu nhân, Ninh Bình nói chuyện người phân phó nói với phụ mẫu của hần, hiện tại phụ mẫu hần đang làm âm ỉ, muốn gia chủ làm chủ cho bọn họ chuyện này.

Lão ma ma đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng nói.

Đại phu nhân xoa xoa huyết thái dương, có vẻ rất mệt mỏi, lười biếng nằm ở trên ghế, nói:

- Làm chủ? Là tìm Giang Thần gây phiền phức, hay là tìm ta?

Lão ma ma cúi đầu, không nói một lời.

- Ài.

Đại phu nhân cảm giác hơi đau đầu, bởi vì chuyện này mà nàng đã triệt để đắc tội với phụ mẫu của Ninh Bình, đặc biệt là hận mất con, hầu như không có cách nào hóa giải được.

Ảnh hưởng mang đến cũng rất ác liệt, Hắc Long thành không phải vững chắc như thép, cũng có minh tranh ám đấu.

Chuyện này sẽ trở thành nhược điểm để người khác đối phó với nàng!

- Phu nhân, Giang Thần trở thành đệ tử của Thiên Đạo môn, phải làm sao đây? Nghe người ta nói, hần ta đã nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh, là thiên tài trăm năm khó gặp.

Lão ma ma nói.

- Còn có thể làm sao được chứ? Đương nhiên là giết chết.

- Nhưng mà...

Lão ma ma có chút chần chờ, đệ tử Thiên Đạo môn, thật sự phải động thủ hay sao?

- Thuê sát thủ, hiện tại chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Đại phu nhân không nhắc tới một lời tới quyết định sai lầm lúc trước, bắt đầu bước kế tiếp của kế hoạch.

- Được.

Lão ma ma thở dài trong lòng, trước khi Giang Thần trở thành đệ tử Thiên Đạo môn chỉ là người bình thường. Giá cả ám sát rất thấp, thế nhưng hiện tại...

Có thêm thân phận đệ tử Thiên Đạo môn đã làm cho giá cả của Giang Thần tăng lên không chỉ trăm lần.

Bởi vì phán đoán sai lầm cho nên Đại phu nhân đã khiến cho mình bị tổn thất rất lớn.

Đương nhiên, lão ma ma không dám nói ra lời này mà vẫn ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng không có người nào nữa, vẻ mặt lười biếng của Đại phu nhân thay đổi, vẻ mặt âm trầm ngồi ở đó suy tư.

Tiếng khóc ở chính điện càng làm cho nàng buồn bực mất tập trung.

Đột nhiên, Đại phu nhân không kiềm chế nổi, giống như là phát điên bắt đầu ném đồ đạc trong phòng.

Nha hoàn và người hầu ngoài cửa hiểu ý, im lặng không lên tiếng rời đi.

Rất nhanh Giang Thần đã nổi danh ở trong tỉnh Thương Uyên, bởi vì biểu hiện của hắn ở nơi thí luyện. Chém giết đám người Ninh Bình, đặc biệt là giết chết Trương Sĩ Siêu.

Như vậy cũng có ý nghĩa, hiện tại hắn là nhân vật top 500 Tân hóa bảng.

Trình độ kiếm đạo làm cho người ta kinh diễm, có người nói hắn là hắc mã, sẽ quật khởi trong mấy năm tương lai sau này.

Cũng có người nói bối cảnh của hắn như vậy, đắc tội với Hắc Long thành, tuyệt đối sẽ không sống được quá lâu.

Hơn nữa, mọi người đều biết Giang Thần vốn là Ninh Thần, là người bị Ninh Hạo Thiên cướp đi Thần mạch.

Vì vậy, xung đột giữa hắn và Hắc Long thành càng kịch tính, mọi người rất tò mò về bước kế tiếp sẽ phát triển thành thế nào.

Một ngày nọ, Giang Thần thu được hồi âm trong phủ, dự định đi tới Thiên Đạo môn.

Nhưng khi hắn đi ra khỏi Hồng phủ, hắn phát hiện ra hộ vệ Hồng phủ đang xua đuổi một người thanh niên.

Thanh niên kia tóc tai bù xù, áo bào trắng trên người rất bẩn, có vẻ rất là sa sút.

Giang Thần cảm thấy đáng người thanh niên này nhìn rất quen mắt. Hắn chen lên trước, đi qua người hộ vệ Hồng phủ. Lúc này mới phát hiện ra thanh niên kia là Mạnh Hạo.

So với phong thái trác việt lần trước hắn nhìn thấy ở Phá vân thuyền là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, nhìn qua rất lôi thôi.

Hắn nhận ra Giang Thần, cũng xấu hổ cúi đầu.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Giang công tử, người này nói là đến phủ làm lão sư kiếm đạo. Nhưng hắn trẻ tuổi như vậy, chẳng phải hắn đang nói đùa hay sao?

Hộ vệ của Hồng phủ cũng không dám đắc tội với Giang Thần mà cung kính nói.

- Ta cũng rất trẻ a, các người cảm thấy trình độ kiếm đạo của ta thế nào?

Giang Thần lạnh lùng nói.

Hộ vệ Hồng phủ cả kinh, vội vã cúi người xuống, sợ hãi nói:

- Giang công tử tha tội, chúng ta không biết hắn là bằng hữu của người.

Giang Thần không có chấp nhận với bọn họ mà dẫn Mạnh Hạo đi tới một tửu quán.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tâm Tư Của Nữ Nhân

Thì ra, ngày ấy Mạnh Hạo bị ma bức gây thương tích, vai bên phải đã bị tàn tật, không có cách nào sử dụng kiếm được nữa. Hắn lại không thuận tay trái, cho nên mới từ thiên tài trở thành người bình thường, so với người bình thường còn không bằng.

Đương nhiên hắn không gia nhập được Vãn Kiếm môn nữa, mà hắn lại không cam lòng trở lại như vậy, cho nên mới ngậy ngốc quay ngày ở trong Cửu Long thành.

- Như vậy hai bằng hữu của người đâu?

Giang Thần hiểu kỳ nói.

Nói đến đây, giữa hai hàng lông mày của Mạnh Hạo toát lên vẻ thống khổ, dốc ngược chén rượu mạnh vào miệng, sau đó mới mới tiếp tục giảng giải cho Giang Thần nghe.

Sau khi nghe xong, Giang Thần nói:

- Nói cách khác, hai người kia khi thấy người trả giá nặng nề như vậy để cứu bọn họ, kết quả lại bỏ người mà đi. Mà song phương còn trở thành một đôi?

- Vốn Diệp Tú không có quan hệ gì với ta.

Mạnh Hạo nở nụ cười gượng gạo, cay đắng không nói ra được.

Giang Thần nhớ tới lúc ở trên thuyền, ánh mắt khi Diệp Tú nhìn Mạnh Hạo, nói là đưa tình cũng không quá đáng.

Nhìn dáng vẻ thống khổ của Mạnh Hạo, Giang Thần cũng không tiếp tục hỏi lại, hắn chỉ nói:

- Được rồi, ta sẽ chữa khỏi tay cho người.

Bưng chén rượu lên, Mạnh Hạo nghe hắn nói vậy lập tức sửng sốt, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn sang phía hắn.

Giang Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì thêm. Thế nhưng khi Mạnh Hạo nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, trong lòng Mạnh Hạo đã tin tưởng không nghi ngờ

- Bắt đầu đi.

Điều làm cho Mạnh Hạo kinh ngạc nhất chính là, Giang Thần không cần chuẩn bị gì mà cởi áo khoác của hắn ở ngay trong tửu lâu, sau đó kiểm tra thương thế của hắn.

- Quả nhiên là thế.

Gỡ vải trắng bó vai ra, Giang Thần lắc lắc đầu.

Khi Mạnh Hạo bị thương hắn đã ở bên cạnh, lúc đó hắn cho rằng không có gì quá đáng lo cho nên mới yên tâm giao cho y sư của Cửu Long thành chữa trị.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng y sư biến người thường thành tàn phế, cũng may mà gặp phải hắn, nếu không cả đời này của Mạnh Hạo sẽ bị phá hủy.

Quá trình trị liệu không cần nhiều lời, ở dưới y thuật của Giang Thần, Mạnh Hạo phát hiện ra cánh tay đã mất đi tri giác truyền đến cảm giác

thieu đốt cực nóng. Khi hần sắp kêu ra tiếng thì một tiếng răng rắc giòn giã vang lên, giống như có thứ gì đó trở về vị trí vậy.

- Quá thần kỳ a!

Mạnh Hạo lắc vai thăm dò một chút, vẻ mặt lập tức kinh hãi, vốn hần tưởng rằng trị liệu sẽ là một quá trình rất dài, thế nhưng lại không ngờ lại có thể kết thúc nhanh như vậy.

Giang Thần lại làm như là vừa làm một việc nhỏ không đáng kể vậy, hần ngồi trở lại phía đối diện, hỏi:

- Có phải việc chiêu thu đệ tử của Vãn Kiếm môn đã kết thúc rồi hay không?

- Đúng, phần lớn môn phái ta muốn gia nhập cũng đã kết thúc chiêu thu, chỉ có chờ sang năm.

Mạnh Hạo cười khổ nói.

Tay phải đã khôi phục lại như lúc ban đầu, những chuyện này đã không đáng để nhắc tới nữa, ít nhất hần có mặt mũi trở về nhà.

Nhưng mà, Giang Thần lại cho hần một kinh hãi.

- Nếu như người đồng ý, theo ta đi tới Thiên Đạo môn, làm tùy tùng của ta. Chờ tới khi ta trở thành đệ tử nội môn của Thiên Đạo môn thì có thể đề cử người tiến vào Thiên Đạo môn.

Đây là chuyện mà Giang Thần hiểu rõ trong khoảng thời gian này, đệ tử Thiên Đạo môn có thể mang theo tùy tùng tiến vào trong sơn môn.

Đặc biệt là sau khi trở thành đệ tử nội môn, nơi ở là một ngọn núi, sinh hoạt thường ngày hằng ngày đều cần người hầu chăm sóc.

Lựa chọn trước mặt Mạnh Hạo là nếu như Giang Thần trở thành đệ tử nội môn, như vậy Giang Thần sẽ có cơ hội đề cử hắn tiến vào Thiên Đạo môn.

Còn việc Giang Thần có thể trở thành đệ tử nội môn hay không, hầu như Mạnh Hạo không có hoài nghi gì cả.

Hắn đã sớm nghe nói về các loại biểu hiện của Giang Thần ở nơi thí luyện rồi.

- Đa tạ!

Trước mặt tuyệt cảnh đột nhiên gặp được Giang Thần, giống như một ánh rạng đông chiếu xuống sau lưng mây đen, nước mắt của Mạnh Hạo không nhịn được trào ra.

- Người đi thu dọn đồ đạc đi, ngày hôm nay ta sẽ đi tới Thiên Đạo môn.

Giang Thần nói.

Hắn rất thương thức biểu hiện của Mạnh Hạo ở trên Phá vân thuyền, đó cũng là nguyên nhân mà hắn tình nguyện hỗ trợ.

Giang Thần đi theo Mạnh Hạo đi tới khách điểm mà hắn đặt chân. Chỉ là, chuyện lúng túng chính là gặp mặt Diệp Tú và Thạch Thiên.

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn. Đôi nam nữ này ôm ấp nhau, như hình với bóng. Khi nhìn thấy Mạnh Hạo đi tới, Diệp Tú cau mày, Thạch Thiên thì nhếch miệng nở nụ cười, chăm chú ôm chặt lấy Diệp Tú.

Từ khi thuận lợi gia nhập Vãn Kiếm môn, Thạch Thiên rất hăng hái, đặc biệt là Diệp Tú ngã vào lòng càng làm cho lòng tin của hắn bành trướng.

Trước đây hẳn chỉ cho rằng mình là tùy tùng của Mạnh Hạo, lại không nghĩ rằng sẽ có một ngày hẳn có thể chạm nữ nhân của đối phương.

Đương nhiên, Diệp Tú không thu được tư cách gia nhập Vãn Kiếm môn, cho nên mới lựa chọn dựa vào Thạch Thiên đi vào Vãn Kiếm môn.

- Mạnh Hạo, khoảng thời gian này ngươi đã đi đâu?

Thạch Thiên gọi thẳng họ tên của đối phương, trước đây hẳn sẽ một câu ca, hai câu ca.

Mạnh Hạo nghiêm mặt, không nói một lời, đi vào phòng của mình, thu thập hành lý.

- Mạnh Hạo, ngươi muốn đi về sao?

Diệp Tú nhỏ giọng nói.

- Hành động này rất sáng suốt đấy, vậy ngươi đi báo hỉ cho phụ mẫu ta đi.

Thạch Thiên cũng đi tới trước cửa, nhìn Mạnh Hạo bên trong rồi nói.

Diệp Tú kéo ống tay áo của hẳn, muốn ngăn hành vi bỏ đá xuống giếng như vậy. Thế nhưng lại nhận được một ánh mắt cảnh cáo của Thạch Thiên, nhất thời nàng không dám nói lời nào mà ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

- Ta không về nhà.

Mạnh Hạo thu thập đồ đạc xong, mặt nhìn về phía Thạch Thiên.

- Vậy ngươi tính thế nào? Với tình huống của ngươi bây giờ có thể đi đâu được chứ?

Thạch Thiên đưa cột nói.

- Nếu không phải bởi vì cứu hai người các người thì ta sẽ trở thành như vậy sao?

Nếu là trước đó, Mạnh Hạo sẽ không nói ra lời này. Thế nhưng hiện tại thì lại không thể nữa, tay phải của hắn đã khôi phục lại như ban đầu.

- Ta không có cầu người cứu ta, là người đẩy chúng ta ngã xuống, lúc đó chúng ta còn có thể giết địch, tự người muốn cậy mạnh, trách ai được chứ?

Thạch Thiên biểu hiện bộ mặt vô liêm sỉ của mình.

- Ta không nói nhiều với người nữa, tránh ra.

Vẻ mặt Mạnh Hạo có chút chán ghét, trong lòng nghĩ thầm trước đây sao hắn lại kết bạn cùng người như vậy chứ.

- Người muốn đi đâu? Ta không cho người đi đó.

Thạch Thiên dùng tay chống lên trên cửa, ngăn cản đường đi của Mạnh Hạo.

- Người không cho thì cũng phải nhường!

Mạnh Hạo kiên trì, tay phải đột nhiên rút kiếm, động tác trôi chảy như thường, ánh kiếm chói mắt làm cho Thạch Thiên vội vã lùi về phía sau.

- Tay của người? Tay người khỏi rồi?

Thạch Thiên kinh ngạc nói.

Không biết tại sao, trong lòng của hắn có cảm giác khó chịu không tên.

Hắn liếc mắt nhìn Diệp Tú sắc mặt phức tạp, nói:

- Coi như là như vậy thì hiện tại người cũng không thể gia nhập Văn Kiếm môn, ta có thời gian một năm, nhất định sẽ đuổi kịp được người.

- Vậy thì ta đã khiến cho người thất vọng rồi, ta muốn đi Thiên Đạo môn.

Mạnh Hạo nói.

- Đi Thiên Đạo môn? Sao người có thể tới Thiên Đạo môn được chứ?

Thạch Thiên và Diệp Tú giật nảy mình.

- Ta dẫn hắn đi.

Giang Thần nhanh chân đi đến, vừa nãy hắn đã nghe được lời đối thoại. Hắn thực sự không chịu được vẻ mặt của Thạch Thiên này.

- Mạnh Hạo sẽ nhanh chóng trưởng thành ở Thiên Đạo môn. Một năm sau, người chỉ có thể ngược nhìn lên hắn mà thôi.

Đây là sự thực rất rõ ràng, vốn Mạnh Hạo đã ưu tú hơn so với Thạch Thiên, Thiên Đạo môn lại hoàn toàn không phải là tồn tại mà Văn Kiếm môn có thể đánh đồng được.

Diệp Tú rất là hối hận, nàng không nghĩ tới Mạnh Hạo lại có thể lần nữa đứng lên như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt của nữ nhân này, Giang Thần đột nhiên phát hiện ra kỳ thực tình cảnh của Mạnh Hạo có chút tương tự với mình.

Diệp Tú khiến cho hắn nhớ tới Tô Thiển, Tô Thiển lại khiến cho hắn nhớ tới nữ tử trên người mặc trang phục tân nương, xinh đẹp làm rung động lòng người kia.

- Lẽ nào nữ nhân đều như vậy? Ở bề ngoài tình ý dạt dào, bất cứ lúc nào cũng sẽ trở mặt được hay sao?

- Đi thôi.

Mạnh Hạo liếc nhìn sắc mặt khó coi của Thạch Thiên, trong lòng trở nên khoan khoái hơn rất nhiều. Lập tức cùng Giang Thần rời khỏi khách điểm.

Giang Thần thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trên không trung.

Đường nối thế giới vị diện là ở phía chân trời.

- Thánh vực, ta sẽ trở về!

Trong lòng Giang Thần thầm thề, nhất định phải tìm được nữ nhân kia, tính toán rõ ràng món nợ này với nàng!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Điểm Cống Hiến

Thiên Đạo môn ở phía nam của tỉnh Thương Uyên, được xây dựng vào bên trong dãy núi.

Thân là mười đại tông môn của Hỏa vực, quy mô môn phái không chỉ là một loạt kiến trúc được xây dựa lưng vào núi, mà là lấy quần sơn làm căn cơ, kiến tạo ra một tòa thành trì.

Núi lớn chặn những con đường hiểm yếu lại, lại dời núi, sông không chảy qua nơi này, thay đổi hiện trạng đất đai, khiến cho mọi người kinh hãi.

Đứng ở trên thuyền phi hành quan sát, nhất định sẽ thán phục quý phủ thần công của Thiên Đạo môn.

Cung điện chẳng chịt trải rộng ở quần sơn, hàng trăm hàng ngàn ngọn núi được các xích sắt liên kết với nhau, trên núi cành lá xum xuê, đại thụ trăm năm xuyên thẳng vào trong mây xanh.

Thác nước ngàn trượng tùy ý có thể thấy được, nước đổ xuống giống như cự long, khí thế bàng bạc.

Nếu như có sương mù, kiến trúc trong núi như ẩn như hiện, chẳng khác nào Tiên giới.

Giang Thần và Mạnh Hạo đi tới môn phái, cũng bị Thiên Đạo môn làm cho kinh diễm.

Chợt, các đệ tử mới được tuyển chọn nhận lệnh bài và trang phục của đệ tử Thiên Đạo môn, cùng với chìa khoá nơi ở và một cuốn sách nhỏ tràn ngập môn quy.

Các trưởng lão Thiên Đạo môn cố ý nhắc nhở Giang Thần, môn quy Thiên Đạo môn nghiêm ngặt, phải học thuộc lòng môn quy vào trong lòng, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Giang Thần đi tới chỗ mình ở, phát hiện ra trước mặt hẳn là một căn phòng lớn, có đình viện, hai người ở cũng thừa sức.

- Nghe người ta nói đệ tử nội môn Thiên Đạo môn được phân phối một ngọn núi hoàn chỉnh, trên mặt có cung điện lâu vũ, đệ tử còn có thể xây dựng đan phòng, hoặc là dựng vườn thuốc, còn có thể nuôi rất nhiều linh thú.

Mạnh Hạo nói.

Hiện tại Giang Thần là đệ tử ngoại môn, cũng là tầng thấp nhất trong môn phái.

Dù vậy, thân phận đệ tử ngoại môn của Thiên Đạo môn cũng đã là thứ mà vô số người tha thiết ước mơ.

Cứ như vậy, Giang Thần chính thức trở thành một thành viên của Thiên Đạo môn.

Vì muốn mau chóng hòa nhập vào môn phái, ngay lập tức hắn lật môn quy ra xem.

Thông qua môn quy, có thể hiểu rõ được bộ mặt đại khái của Thiên Đạo môn.

Đầu tiên là quyền lợi của đệ tử ngoại môn, mỗi tháng môn phái đều sẽ phân phát linh đan và tẩy tủy dịch, đệ tử có thể lựa chọn công pháp Hoàng cấp hoặc là võ học.

Có một điểm kỳ quái chính là, đệ tử ngoại môn không cần phải làm cái gì cả.

Không có bài tập sáng sớm, không có sát hạch, rất là tự do.

Chỉ có điều, nếu như đệ tử ngoại môn trong vòng hai năm không thể trở thành đệ tử nội môn thì sẽ bị trục xuất ra khỏi môn phái.

- Xem ra ngoại môn chỉ là một nơi để Thiên Đạo môn tiến thêm một bước quan sát đệ tử, nội môn mới là hạt nhân.

Giang Thần ý thức được điểm ấy, bắt đầu hiểu rõ muốn trở thành đệ tử nội môn cần yêu cầu gì.

- Điểm cống hiến đạt đến một trăm vạn.

Trên môn quy, một hàng chữ đập vào mi mắt của hắn.

- Điểm cống hiến?

Giang Thần cau mày nhìn xuống, lập tức hiểu rõ được đây là thứ gì.

Thiên Đạo môn là một thế giới, môn phái lấy điểm cống hiến để thay thế tiền tài.

Thậm chí, đệ tử có thể dùng tiền đổi điểm cống hiến, tỉ lệ hối đoái là một, trong môn phái có đệ tử hoặc là trưởng lão mở thương hội, ngay cả phòng đấu giá cũng có.

- Thức ăn thường ngày cũng phải dùng điểm cống hiến để đổi.

Mạnh Hạo nhìn thấy vậy, nói:

- Như vậy không phải chỉ cần có tiền thì trực tiếp nộp ra một trăm vạn là có thể trở thành đệ tử nội môn hay sao?

Giang Thần nhớ tới ở nơi thí luyện Ninh Bình kia đã nói, có tiền có thể cũng là một trong các điều kiện làm cho Thiên Đạo môn vừa ý.

- Thứ đổi không phải vàng phổ thông, là tử kim, nghiêm ngặt mà nói, là mấy ngàn vạn. Từ nơi thí luyện là có thể nhìn ra được, Thiên Đạo môn muốn trong hàng đệ tử không ngừng cạnh tranh, đào thải lẫn nhau.

- Nhưng chẳng lẽ như vậy không phải sẽ khiến cho đệ tử kết bè kết phái, sẽ dẫn tới toàn bộ môn phái không đoàn kết hay sao?

Mạnh Hạo có chút không hiểu nói.

- Đoàn kết có tác dụng không? Một bầy sơn dương cũng rất đoàn kết, thế nhưng khi đối mặt với một con sói thì chỉ có thể chạy trốn chết. Mà thứ Thiên Đạo môn muốn chính là, sói!

- Ngoại trừ đổi ra, cũng có thể kiếm được điểm cống hiến a.

Mạnh Hạo hiểu kỳ nói.

- Đúng, có thể hoàn thành nhiệm vụ mà môn phái tuyên bố, Thiên Đạo môn cũng không phải là môn phái vô tình. Bọn họ sẽ không để cho đệ tử chết đói, sẽ có một ít nhiệm vụ bình thường có thể nhận được điểm.

Truyện ..được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn Trong những nhiệm vụ thường quy này có nhiệm vụ đi các nơi trong môn phái làm người quay guồng nước.

Guồng nước không phải là như guồng nước phổ thông, cần chân nguyên để làm năng lượng.

Ngoài ra, còn có thể lên núi chém trúc. Ở Thiên Đạo môn có một loại trúc đặc biệt, nhìn như phổ thông, nhưng lại cực kỳ cứng cỏi, người bình thường căn bản không thể chém làm đôi được.

Trúc chặt xuống dùng để dụ linh thú, không chỉ có thể đổi điểm cống hiến với môn phái mà rất nhiều đệ tử nội môn cũng sẽ thu mua nó.

- Được rồi, trước tiên chúng ta phải kiểm thức ăn trong mấy ngày nay về đã.

Giang Thần nói.

Lúc này, Mạnh Hạo trịnh trọng đứng ở trước mặt hắn, nghiêm nghị nói:

- Giang Thần, những chuyện này giao cho ta đi, ta có thể đến được Thiên Đạo môn hoàn toàn là do người ban tặng. Nếu như muốn xuất lực thì những nhiệm vụ thường quy này ta sẽ hoàn thành giúp người, người không cần phải lãng phí tâm tư lên trên chuyện này.

- Chuyện này. . .

Giang Thần không biết nên nói như thế nào.

- Kỳ thực ta cũng có tư tâm của mình, người sớm ngày trở thành đệ tử nội môn. Như vậy chẳng phải ta cũng có thể sớm ngày gia nhập Thiên Đạo môn hay sao?

Mạnh Hạo sợ hắn không đồng ý, cho nên lại mau chóng nói ra một câu như vậy.

- Được rồi, để ta đi xem xem nhiệm vụ ra sao, mau chóng kiểm được đủ điểm cống hiến rồi nói tiếp.

Giang Thần nghĩ thầm việc chặt trúc cũng không phải là chuyện nguy hiểm gì, hắn cũng không hề từ chối.

Hai người phân công nhau làm việc, Giang Thần đi tới Huyền Cơ điện.

Đây là nơi náo nhiệt nhất ở ngoại môn, bất kể là nhận nhiệm vụ, hay là lĩnh phúc lợi của đệ tử, tất cả đều ở nơi này.

Vì vậy, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối Huyền Cơ điện đều rất náo nhiệt.

Ở đây, Giang Thần cũng đã được mở mang tầm mắt.

Thiên Đạo môn chính là một trong thập đại tông môn của Hỏa vực, vì vậy đệ tử trong môn cũng không chỉ có người của Đại Hạ vương triều, mà còn rất nhiều đệ tử bên ngoài.

Chuyện này khiến cho Giang Thần cảm nhận được cái gì gọi là phong tình dị vực.

Đột nhiên, ở trong điện Giang Thần nhìn thấy Hồng Hựu Quân, lúc này nàng đã đổi trang phục đệ tử Thiên Đạo môn, nhìn rất xinh đẹp làm cho lòng người rung động.

Giang Thần đang muốn đi tới chào hỏi nàng, thế nhưng lại không nghĩ rằng, sau khi Hồng Hựu Quân phát hiện hắn đến, nàng rất lúng túng cúi đầu, cúi đầu đi đến phương hướng khác.

Điều này làm cho Giang Thần không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến thời điểm ở Hồng phủ, hắn có ý tốt mời Hồng Hựu Quân cùng đi đến Thiên Đạo môn, kết quả đối phương nói còn có chút chuyện chưa kịp xử lý, bảo hắn cứ đi trước một bước.

Bây giờ nhìn lại, là nàng ta cố ý giữ một khoảng cách với hắn.

Hồng Hựu Quân rất xoắn xuýt, trước khi đến Thiên Đạo môn, phụ thân gọi nàng đi, nói cho nàng biết, khi ở trong môn phái không nên lui tới với Giang Thần.

Nàng rất không rõ, bởi vì lúc đó Giang Thần còn ở trong phủ làm khách.

- Chúng ta không phải là người vong ân phụ nghĩa, Giang Thần có ân đối với nhà chúng ta, chúng ta phải báo đáp. Thế nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà bị liên lụy. Hắn giết chết Ninh Bình, phụ thân lại bị giam ở Hắc Long uyên, tất sẽ gặp Ninh thị trả thù. Nếu như con đi chung cùng với hắn thì cũng sẽ bị liên lụy.

Nếu như nói lúc vừa bắt đầu Hồng Hựu Quân không phản đối, sau khi đi tới Thiên Đạo môn, nàng mới biết lời của phụ thân có lý.

Trong Thiên Đạo môn không chỉ có nàng, tất cả mọi người đều cô lập Giang Thần.

Hiện tại Ninh Hạo Thiên là đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn, là người cực có hi vọng trở thành chủ nhân tiếp theo.

Hiện nay, trong môn phái cũng có các trưởng lão ủng hộ Ninh Hạo Thiên.

Đương nhiên, môn phái không phải là của một gia tộc, coi như Giang Thần và Ninh Hạo Thiên có cừu oán thì cũng không nên rõ ràng như thế.

Thế nhưng hết cách rồi, ân oán giữa hai người không phải là ân oán bình thường.

Thần mạch trong cơ thể của Ninh Hạo Thiên chính là của Giang Thần, hai người chạm mặt, còn có thể giữ hòa khí được sao?

Các trưởng lão cho rằng Giang Thần là cái đinh trong mắt, làm bẩn danh tiếng của Ninh Hạo Thiên.

Đương nhiên các đệ tử tránh còn không kịp.

Giang Thần chú ý tới chuyện này, đệ tử bên trong điện chỉ chỉ chỏ chỏ về phía hắn, lén lút nghị luận, vẻ mặt rất khiến cho người ta không thoải mái.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cô Lập

Giang Thần lắc đầu một cái, không hề đặt những chuyện đó ở trong lòng mà đi tới ngay chính giữa Huyền Cơ điện.

Nơi này có một cây cột lớn, bên trên một con rồng, trông rất sống động, điểm đặc biệt là mắt rồng là hai viên bảo thạch, toả ra ánh sáng khiến cho người ta có ảo giác bị nhìn chăm chú.

Tám mặt bia đá dựng đứng theo cây cột, trên mặt có từng hàng chữ nhỏ, không phải khắc ở trên mặt tảng đá, cũng không phải là viết lên, mà như là một loại quang năng nào đó ngưng tụ mà thành.

Giang Thần đến gần, vừa nhìn qua, trên mặt là từng nhiệm vụ được công bố.

Sau khi có người hoàn thành nhiệm vụ, chữ trên bia đá sẽ tự động biến mất.

Mỗi hàng chữ khái quát về tình hình nhiệm vụ cùng với điểm cống hiến khen thưởng, đồng thời còn ghi rõ trình độ nguy hiểm, cảnh cáo đệ tử cảnh giới quá thấp không nên tùy tiện làm việc.

Giang Thần vừa nhìn qua loa đã biết, độ khó của nhiệm vụ có phân cấp.

Phổ thông, mạo hiểm, gian nan, vương giả, ác mộng.

Khen thưởng điểm cống hiến của nhiệm vụ phổ thông đều là mấy trăm, có rất ít nhiệm vụ nào được hơn một nghìn.

Nhiệm vụ mạo hiểm và gian nan chừng trên ngàn điểm cống hiến, độ khó vương giả hơn vạn, nhiệm vụ cấp ác mộng cao nhất có tới mấy chục vạn.

Độ khó không giống nhau thì yêu cầu đối với cảnh giới cũng không giống nhau, ví dụ như cấp ác mộng nhất định phải có thực lực Thần Du cảnh thì mới có thể hoàn thành.

- Người định nhận nhiệm vụ gì?

Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, Giang Thần liếc mắt nhìn lại, hẳn phát hiện người tới là Văn Tâm.

Dường như nữ nhân này không nhận ra được bầu không khí ở trong Huyền Cơ điện, cho nên rất bình thường đi tới bên người Giang Thần, đôi mắt đẹp ở di chuyển trên bia đá.

- Xem một chút đi, cứ từ từ. Chúng ta còn có thời gian hai năm cơ mà.

Giang Thần nghĩ đến cái gì đó, hiểu kỳ nói:

- Người thân là quận chúa, có lẽ không cần phải thông qua phương thức như thế để kiếm điểm cống hiến a? Trực tiếp đập tiền xuống, tấn cấp đệ tử nội môn là được rồi.

- Một trăm vạn tử kim có thể bồi dưỡng một người có thiên phú không tệ tấn cấp thành Thần du cảnh.

Văn Tâm liếc mắt nhìn hẳn, trợn trắng mắt. Cho dù chỉ có trong nháy mắt, thế nhưng lại rất là gợi cảm.

Giang Thần gật gật đầu, một trăm vạn tử kim. Cho dù Giang phủ có táng gia bại sản, bán sản nghiệp thành tiền thì cũng không bỏ ra nổi a.

- Điểm cống hiến không có cách nào đổi thành tử kim, môn phái thật sự là ác nha.

Giang Thần cười nói.

- Nhưng điểm cống hiến đổi được linh đan hoặc là linh khí, những thứ này cũng có thể lấy ra bán lấy tiền.

Văn Tâm nói.

Trong lúc nói chuyện, Mạnh Hạo vội vội vàng vàng xông vào Huyền Cơ điện, đi tới bên người Giang Thần, nhanh chóng nói:

- Giang Thần, trúc mà ta chặt được không ai đồng ý thu.

- Sao vậy?

Giang Thần đã mơ hồ đoán ra được cái gì đó.

- Bên ngoài rừng trúc có người thu mua của các đệ tử nội môn, kết quả ta mang trúc chặt được tới, tất cả đều từ chối.

- Không phải còn có thể bán cho môn phái sao?

- Trưởng lão trong môn phái nói trúc của ta rất xấu.

Mạnh Hạo tức giận nói.

Giang Thần liếc mắt nhìn các đệ tử cách hăn khá xa ở xung quanh, hăn hít sâu một hơi, thầm nói:

- Đám người này không muốn để ta sinh tồn đây mà.

- Đã xảy ra chuyện gì sao? Ta có chút điểm cống hiến, có thể cho người mượn tạm.

Văn Tâm nói.

Giang Thần không từ chối, nếu không ngày hôm nay ngay cả cơm hẩm cũng không có mà ăn.

Không ngờ lúc này, từ bên ngoài Huyền Cơ điện có ba, bốn người đi tới. Nhìn trang phục trên người bọn họ, là đệ tử nội môn, nam tử cầm đầu thu hút ánh mắt của không ít người.

- Là Trịnh sư huynh!

Có người kinh ngạc thốt lên một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ sùng bái.

Nhưng phản ứng của vị Trịnh sư huynh này rất bình thường, trên khuôn mặt cương nghị không lộ vẻ gì cả, mà trực tiếp đi tới trước người Giang Thần.

Chỉ có điều, hắn chỉ nhìn Giang Thần một chút, ánh mắt lại rơi vào trên người Văn Tâm.

- Văn Tâm quận chúa, người không nên đến gần người này.

Nói xong lời này, hắn chỉ vào Giang Thần.

Lập tức, trên mặt không ít đệ tử trong Huyền Cơ điện hiện lên vẻ trào phúng, cười trên sự đau khổ của người khác. Dường như đã sớm có dự liệu về việc này.

Tin tức mười ngày trước Giang Thần thông qua thí luyện Thiên Đạo môn, chém giết Ninh Bình và Trương Sĩ Siêu cũng nhanh chóng được truyền ra.

Trong mười ngày này, Giang Thần vẫn ở trong Hồng phủ không làm gì cả.

Bạn đã đọc truyện tại iRE.AD.vn Nhưng mà, Ninh Hạo Thiên đã sớm bố trí tất cả rất kỹ càng, chờ Giang Thần đến đây.

- Người đang ra lệnh cho ta sao?

Mày liễu của Văn Tâm nhú chặt, một lúc lâu sau mới hiểu rõ lời này là có ý gì.

- Ta làm vậy là vì muốn tốt cho người.

Trịnh sư huynh nói.

- Hẳn dạy ta kiếm đạo, ta không được đi lại gần với hẳn, như vậy ai dạy ta? Người sao?

Cá tính yêu ghét rõ ràng của Văn Tâm được biểu hiện ra rất hoàn mỹ vào lúc này.

- Ta không có cách nào kiếm pháp cho dạy người, thế nhưng, người còn có hi vọng trở thành đệ tử nội môn.

Trịnh sư huynh nói.

- Người uy hiếp ta?

Trong mắt hạnh của Văn Tâm hiện lên vẻ lạnh lẽo, biểu hiện cực kỳ chán ghét.

Trịnh sư huynh không hề bị lay động, hẳn cho rằng lực lượng của Văn Tâm là đến từ chính thân phận của nàng, hẳn nói:

- Thân phận Quận chúa ở Thiên Đạo môn không có bất kỳ tác dụng nào cả.

- Được, ta cũng nói cho người biết. Ta muốn đi chung với Giang Thần đó.

Lời của Văn Tâm vừa nói ra khỏi miệng, đột nhiên nàng đã cảm thấy không đúng, quan hệ giữa nàng và Giang Thần dường như còn chưa tốt đến mức khiến cho nàng nói như vậy.

Trịnh sư huynh bĩu môi, lại nhìn về phía Mạnh Hạo, nói:

- Làm tùy tùng của ta, sau ba tháng, ta sẽ cho người tiêu chuẩn đệ tử ngoại môn.

Lúc này, mục đích của hắn đã rất rõ ràng, muốn cô lập Giang Thần.

Nghe thấy hắn nói như thế, Mạnh Hạo cả kinh, tim đập nhanh hơn. Thế nhưng hắn không do dự bao lâu mà lập tức lắc đầu nói:

- Không cần.

Hắn là người rất là chính trực, đây cũng là nguyên nhân mà Giang Thần giúp hắn.

- Người chắc chắn chứ? Người hãy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời!

Trịnh sư huynh hai lần bị từ chối, không khỏi nhấn mạnh thêm lời mình nói

- Ta rất chắc chắn.

Mạnh Hạo nói.

Giang Thần nở nụ cười, Trịnh sư huynh liên tiếp ăn quả đắng, sắc mặt rất là đặc sắc.

Người xem náo nhiệt chung quanh cũng không nghĩ tới Mạnh Hạo và Văn Tâm lại có cốt khí như vậy.

- Rất tốt.

Trịnh sư huynh căn răng, xoay người rời khỏi.

- Chậm đã!

Giang Thần đột nhiên mở miệng, gọi hắn lại, nói:

- Không có lời nào muốn nói với ta sao?

- Người không xứng.

Trịnh sư huynh cười lạnh một tiếng.

- Coi ta như không khí, người chạy đến trước mặt của ta, lại uy hiếp đe dọa bằng hữu của ta, sau đó còn định đi luôn hay sao?

Giang Thần đi tới chỗ hắn, khoe miệng mang theo một nụ cười.

- Lời ta nói trực tiếp như vậy đó, người muốn thế nào chứ?

Trịnh sư huynh nói.

Phanh!

Giang Thần đi tới trước người của hắn, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người mà tát một cái lên trên mặt, của Trịnh sư huynh khí lực rất lớn, trực tiếp đánh cho khoe miệng người này chảy máu.

- Ta đánh người đau như vậy đó, người muốn thế nào?

Giang Thần đưa cọt nói.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Đệ tử ngoại môn tất đệ tử nội môn, dù có mơ mộng thì bọn họ cũng không dám nghĩ tới chuyện này.

Thế nhưng Giang Thần lại làm như vậy.

- Xem ra Giang Thần này cũng không phải là bánh bao mềm, lần này có trò hay để xem rồi.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ.

- Người!

Chính Trịnh sư huynh cũng sửng sốt, vuốt gò má đau đớn, hai mắt như muốn phun ra lửa, đánh một quyền về phía mặt của Giang Thần.

Chỉ có điều, Giang Thần đã tránh thoát dễ như ăn cháo, lại còn nói:

- Tự nguyên cảnh hậu kỳ viên mãn thì có tư cách gì kêu gào ở trước mặt ta cơ chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết không lâu trước đây ta mới giết một hậu kỳ Tự nguyên cảnh hay sao?

Ninh Hạo Thiên muốn đối phó với mình thì Giang Thần cũng sẽ không khách khí với hắn.

- Người muốn chết!

Trịnh sư huynh nổi giận gầm lên một tiếng, một thân chân nguyên bộc phát ra.

- Người muốn làm gì? Muốn động thủ ở Huyền Cơ điện hay sao?

Lúc này, ở trong góc của Huyền Cơ điện vang lên một thanh âm già nua.

Một lão giả thấp bé đang ngồi ở trên ghế, híp mắt nhìn về phía bên này.

- Trưởng lão.

Lão giả này nhìn qua rất giống như một lão giả phổ thông, thế nhưng Trịnh sư huynh lại cực kỳ cung kính.

- Là Giang Thần này động thủ trước.

Trịnh sư huynh cả giận nói.

- Trưởng lão, bởi vì ngôn ngữ của hần rất khiêu khích cho nên ta mới cho hần một tát. Chân nguyên cũng không vận dụng, sao có thể coi là động thủ được chứ? Nhìn hần mà xem, dường như muốn lấy mạng ta kìa.

Giang Thần đã học thuộc lòng môn quy, cho nên cố ý chọn kẻ hờ mà ra tay.

- Trưởng lão. . .

Trịnh sư huynh lập tức muốn phản bác.

- Được rồi, Trịnh Bình, người khiêu khích trước, là người không đúng, còn thù hận của người, không được ra tay ở trước mặt ta.

Vị trưởng lão này rất thiếu kiên nhẫn ngắt lời của hần.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Xử Phạt, Công Chính, Lòng Người

Trịnh Bình không phát tác được, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đè lửa giận xuống, có chút oán độc nhìn Giang Thần một chút, sau đó nói:

- Người nghĩ mình rất uy phong sao? Hi vọng một lúc nữa người đừng khóc.

Nói xong, hắn cũng không làm gì nữa mà rời khỏi Huyền Cơ điện.

Giang Thần không rõ vì sao, hắn cũng không thể ngồi chờ chết, cho nên nhất định phải mau chóng nghĩ ra biện pháp.

Hắn và Văn Tâm trao đổi ánh mắt, không để ý tới việc nhận nhiệm vụ mà rời khỏi Huyền Cơ điện.

Thế nhưng chân trước vừa ra khỏi cửa thì đã gặp phải một đám người, trên người mặc trang phục đệ tử nội môn. Điểm không giống bình thường là ở trên cánh tay phải của bọn hắn mang theo băng tay, có một chữ Pháp rất là bắt mắt.

- Đệ tử Hình pháp đường!

Văn Tâm thầm nói, trên mặt hiện lên vẻ lo âu.

- Giang Thần, người sĩ nhục sư huynh đồng môn, còn gây hấn ở trong Huyền Cơ điện, chúng ta tới đây là để bắt người.

Bọn họ vây Giang Thần lại, trong tay mỗi người cầm theo xích sắt to bằng ngón tay, vẻ mặt mỗi người đều hung thần ác sát, không phải là người hiền lành.

Giang Thần còn chưa nói thì vai đã bị người ta dùng lực lượng mạnh mẽ đẩy một cái. Lúc hắn quay đầu lại, một tên đệ tử Hình pháp đường nhìn hắn cười gằn, trong nụ cười tràn ngập vẻ khinh thường.

- Không nên vọng động, Hình pháp đường không dễ trêu a.

Không ngờ lúc này Văn Tâm vốn không sợ phiền phức lại cũng nói ra lời này.

Mí mắt Giang Thần sụp xuống, hắn biết lúc này mình không thể kích động.

- Hình pháp đường, quản giáo các đệ tử, nghiêm trị đệ tử phạm tội, thế nhưng nhất định phải có chứng cứ đầy đủ a.

Giang Thần nói.

Vừa mới dứt lời thì một đệ tử Hình pháp đường trước mặt hắn đã đánh một quyền vào trên bụng hắn, ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói:

- Ta chính là pháp.

- Mang đi!

Tiếp đó, hắn vung tay lên, tất cả xích sắt chụp vào trên người Giang Thần, nhanh chóng mang hắn đi.

Mạnh Hạo gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, nhưng không có bất kỳ biện pháp nào.

Lông mày của Văn Tâm nhú lại, nhìn Giang Thần bị xô đẩy, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Các đệ tử xung quanh thấy cảnh này, trong lòng cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Dám đánh đệ tử nội môn, một chút vị đẳng ấy chỉ là bắt đầu, Giang Thần này sẽ không được thoải mái a.

Giang Thần bị mang tới Hình pháp đường. Nơi này xây dựng ở góc khuất, không đủ ánh sáng, trong phòng tối tăm, trên vách tường bốn phía có bày các loại hình cụ.

Phối hợp với tiếng kêu thê thảm, khiến cho người ta không rét mà run.

Nhưng các đệ tử Hình pháp đường đã sớm quen chuyện này, sắc mặt vẫn như thường.

Đệ tử Hình pháp đường vừa này đánh Giang Thần một quyền ngồi ở trên một chiếc ghế dựa, mặt hướng về phía Giang Thần, quát lên:

- Quỳ xuống!

Giang Thần không hề bị lay động, trên mặt mang theo vẻ châm chọc.

Đệ tử Hình pháp đường đứng ở bên cạnh hắn cũng không khách khí, côn trong tay bắt chuyện với người hắn.

Thế nhưng, Giang Thần vẫn không quỳ.

Mãi đến khi một tên đệ tử Hình pháp đường đạp một cước vào phía sau đầu gối của Giang Thần, lúc này mới khiến cho hắn nửa quỳ.

- Xương cứng đấy!

Tên đệ tử ngồi ở trên ghế liên tục cười lạnh, nói:

- Rơi vào trên tay của Lưu Tùng ta, ta có vô số biện pháp để đối phó với người.

- Thật sao? Tốt nhất các người nên giết chết ta, nếu không dám người các người sẽ không có cơ hội hối hận nữa đâu.

Giang Thần nói.

- Ha ha ha ha!

Lưu Tùng cười to càn rỡ, người của hắn cũng bật cười, có người thì lắc đầu cười khố, cho rằng Giang Thần đang nói đùa.

Cười đã, Lưu Tùng mang giấy ra, viết xoan xoát trên giấy.

Rất nhanh, hắn mang giấy tới trước người của Giang Thần, nói:

- Xem một chút đi.

Giang Thần nhặt giấy trắng lên, trên mặt có viết tội của hắn. Xong tới trước mặt sư huynh đồng môn, nói năng lỗ mãng, gây sự ở Huyền Cơ điện. Ngoài ra, còn thêm tính cách của hắn quái đản, không phối hợp với đệ tử Hình pháp đường, tình tiết rất ác liệt.

Xử phạt là diện bích một tháng, khấu trừ nửa năm phúc lợi đệ tử.

- Nếu như người kiên cường được như mình nói thì cũng đừng nhận a.

Lưu Tùng cột nhả nói.

- Người không nhận, chúng ta sẽ cố gắng chiêu đãi người.

Một tên đệ tử Hình pháp đường bên người hắn nói một câu quái gở.

Con người Giang Thần chuyển động, không nhận, hắn sẽ bị thêm nhiều thiệt thòi. Nhận, hắn phải sắp sửa đối mặt với trừng phạt bất công.

Truyện- được biên tập tại iread.vn---- Nếu như động thủ ở Hình pháp đường, hậu quả rất nghiêm trọng, không chừng sẽ bị trục xuất ra khỏi Thiên Đạo môn.

- Cũng được.

Giang Thần cắn tay, ấn dấu tay xuống trên giấy.

Hắn làm như vậy đã vượt ngoài dự liệu của đám người Lưu Tùng.

Lưu Tùng cầm về thư nhận tội, thối một cái, lại cười nhạo nói:

- Thực sự là vô vị a, ta còn tưởng rằng người có thể tiếp tục kiên cường được nữa.

Không đợi Giang Thần nói chuyện, Lưu Tùng lại phát phát tay.

- Mang hắn tới chỗ diện bích.

- Lưu sư huynh, là Quý kiến sâu sao?

- Đương nhiên.

Lập tức, tất cả mọi người đều có chút đồng tình nhìn Giang Thần.

Nơi diện bích có rất nhiều, đại khái đều là bên cạnh vách núi không người, có vách núi ánh mặt trời dồi dào, địa thế bằng phẳng, dựng một cái lều ở đó, diện bích chẳng khác nào nghỉ phép vậy.

Cũng có vách núi vị trí hiểm trở, đá lởm chởm, ngay cả nơi nằm cũng không có.

Nơi Giang Thần diện bích là Quỷ kiến sầu, là nơi ác liệt nhất trong tất cả những nơi diện bích.

Không chỉ có vực sâu vạn trượng, hơn nữa lại còn nằm ở đầu gió, gió thổi thì gào khóc thảm thiết, quanh năm không thấy ánh mặt trời. Ban ngày dường như đêm đen, gió có thể dẫn vạn người tới thảm.

Sau khi tin tức truyền ra ngoài, có người cười trên sự đau khổ của người khác, có người đồng tình thương hại, cũng có người nói hăn đáng đời.

Dù sao, ai bảo hăn giết Ninh Bình, lại còn tát người ta một cái, nếu không sẽ không có chuyện này.

- Tên này cho rằng Thiên Đạo môn là nơi nào chứ? Có thể tùy tiện ra vẻ uy phong hay sao?

Hồng Hựu Quân đi ở bên trong môn phái, nghe thấy âm thanh của một tên đệ tử phía xa xa, nàng âm thầm vui mừng vì mình đã nghe lời của phụ thân.

Hiện tại nàng muốn đi tìm Văn Tâm, khuyên bằng hữu tốt của mình không nên tự gây ra phiền phức.

Lúc này Văn Tâm cũng đã hết đường xoay sở, ảnh hưởng của Ninh Hạo Thiên ở Thiên Đạo môn quá lớn, quận chúa như nàng có đi chạy chọt cũng vô dụng.

Coi như Hồng Hựu Quân không tới khuyên thì nàng cũng không làm gì được.

Chỉ là, đối với ý tốt của Hồng Hựu Quân, Văn Tâm không thể nào tiếp thu được, nàng nói:

- Vừa nãy, khi ta đi vào Huyền Cơ điện, ta đã nhìn thấy người và Giang Thần. Ta còn đang hiếu kỳ sao lại giống người xa lạ, hóa ra là như vậy.

- Ta cũng không có cách nào cả, ai bảo Giang Thần gặp phải phiền phức lớn như vậy chứ?

Hồng Hựu Quân nói.

- Ta hỏi người, nếu như Giang Thần không phải là tiểu nhân vật trong Thập vạn đại sơn, mà là người đến từ một thế lực lớn nào đó, sánh vai với Hắc Long thành, người sẽ làm sao?

Văn Tâm nói.

Trong khoảng thời gian ngắn Hồng Hựu Quân không trả lời được, trong lòng nàng cũng đang phỏng đoán Văn Tâm nói lời này là có ý gì.

- Sau khi thí luyện kết thúc, ta đã đi tìm hiểu qua về Giang Thần. Hắn vốn là thiên chi kiêu tử, nhưng bởi vì xuất thân cho nên mới đến Thần mạch bị đoạt, phụ thân bị bắt. Ninh Hạo Thiên đã xin lỗi Giang Thần, thế nhưng ở Thiên Đạo môn, người này còn chèn ép hắn như vậy!

Văn Tâm cá giận nói.

- Nhưng, đây chính là hiện thực a.

Hồng Hựu Quân nói.

- Ta tin tưởng công chính, ta cũng đã cho thấy lập trường của mình. Nếu như Ninh Hạo Thiên đối phó với ta cũng như chèn ép Giang Thần, như vậy thì hắn cứ đến đây.

Văn Tâm nói.

- Ài.

Hồng Hựu Quân thở dài một hơi, nàng biết tâm tính của băng hữu mình, cho nên cũng không nói gì nữa.

Chỉ là trong lòng nàng mơ hồ có chút không rõ. Ở trước mặt biểu hiện của Văn Tâm, mình rất giống như là một tiểu nhân thấp kém, nước chảy bèo trôi, rất là bình thường.

Chỉ là, trong lòng nàng lại càng xuất hiện một suy nghĩ kỳ quái, đó là hi vọng Văn Tâm sẽ bị giáo huấn một cách mạnh mẽ.

Bởi vì chỉ có như vậy thì mới có thể làm cho trong lòng của nàng cân bằng hơn một chút.

Rời khỏi nơi ở của Văn Tâm, rất nhanh Hồng Hựu Quân đã biết được một tin tức, khiến cho suy nghĩ trong lòng nàng trở nên kiên định hơn.

Lúc trước, ở trong, Mạnh Hạo đứng ở bên người Giang Thần trong Huyền Cơ điện, bởi vì trộm đồ của người khác mà bị đánh cho hôn mê, chỉ còn lại một hơi.

- Thấy không? Văn Tâm, nếu như người không phải là quận chúa thì kết cục của người cũng không khá hơn được một chút nào.

Trong lòng Hồng Hựu Quân thầm nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Quỷ Kiến Sầu

Bất kỳ người nào nhìn thấy Quỷ kiến sầu đều sẽ cho rằng tên này không thể thích hợp hơn với nó.

Trên vách đá chót vót cheo leo, rộng chỉ chừng mười thước, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng, trên đỉnh đầu lại bị vách núi đối diện che kín, chỉ để lại một cái miệng nhỏ.

Tất cả tia sáng đều chỉ có thể chen vào bên trong cái miệng nhỏ này, vì vậy quanh năm Quỷ kiến sầu đều rất tối tăm.

Gió thổi, gió quét, phát ra tiếng vang như tiếng ác quỷ gào thét, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Diện bích ở Quỷ kiến sầu có nói là sống một ngày bằng một năm cũng không phải là nói quá lên một chút nào.

Bình thường, người bị diện bích sẽ ở trong Quỷ kiến sầu không quá bảy ngày, một tháng như Giang Thần, quả thực là hiếm thấy, trừ phi là người phạm vào sai lầm lớn thì mới có thời gian như vậy.

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, Giang Thần chưa từng phải chịu khổ cực như vậy.

Thế nhưng Giang Thần cũng không tiêu thời gian vào việc oán giận, mà thừa cơ hội này dành thời gian để tu luyện.

Chỉ là, một ngày có mười hai canh giờ, hắn không thể tu luyện không ngừng nghỉ, vì lẽ đó thời gian còn lại rất là dày vò.

- Không nghĩ tới ảnh hưởng của Ninh Hạo Thiên ở Thiên Đạo môn lại lớn tới như vậy, nhưng ta đã không có đường lui nào nữa.

Hắn giết chết Ninh Bình, nếu như rời khỏi Thiên Đạo môn, lập tức sẽ bị Hắc Long thành giết chết, gia tộc sẽ bị liên lụy.

- Chỉ có điều, Ninh Hạo Thiên còn chưa thể một tay che trời. Nếu không tình trạng của ta so với hiện tại còn thảm hơn gấp trăm lần.

- Nhất định sẽ có trưởng lão hiểu thị phi, chỉ là không muốn vì ta mà đắc tội với Ninh Hạo Thiên mà thôi.

- Không quan trọng, chờ tới khi ta đạt đến Thần du cảnh, Thần mạch khôi phục quá nửa. Khi đó sẽ có người quan tâm, đến lúc đó, lại vạch ra chuyện Thần mạch của Ninh Hạo Thiên sẽ biến mất, triệt để hóa giải đi ưu thế của hắn.

Khi còn ở Thánh vực, phụ thân từng nói với Giang Thần, người ở hiểm cảnh, đầu óc phải càng bình tĩnh hơn so với lúc bình thường.

Giang Thần đã có ý định rõ ràng, hắn quyết định bước kế tiếp trong kế hoạch của mình.

Lúc này, có tiếng bước chân từ xa tới gần, khiến cho Giang Thần rất là hiếu kỳ, chậm rãi nói:

- Hiện tại vẫn chưa tới giờ đưa cơm mà nhỉ?

Vừa nhìn lại, người đến là một nam nhân năm, sáu mươi tuổi, thân mặc áo bào xám, không có vẻ già nua, trái lại còn thần thái sáng láng, bước chân mạnh mẽ.

- Thần du cảnh? Trưởng lão trong môn phái sao?

Ở trong lòng, Giang Thần thầm suy đoán.

- Người chính là Giang Thần?

Đối phương hỏi.

- Đúng vậy.

- Ta tên là Tiêu Hạo Nhiên, là lão sư kiếm đạo võ học bộ.

-Ồ?

Giang Thần biết võ học bộ là chỉ nơi mở ra đối với đệ tử nội môn. Tu luyện võ học nếu chỉ nhìn thư tịch rất khó để tiến bộ, thân là một trong thập đại tông môn, mở võ học bộ, lại sắp xếp các lão sư có trình độ cao thâm, dạy dỗ đệ tử.

Chỉ là, Giang Thần không hiểu nguyên nhân khiến cho đối phương tìm đến mình.

Hơn nữa thái độ của vị trưởng lão này rất tốt, khiến cho hắn cũng cảm thấy dễ chịu.

- Nghe nói người nắm giữ kiếm ý, lúc kiểm tra thiên phú khi nhập môn, cột sáng đạt đến mấy trăm trượng?

Tiêu Hạo Nhiên lại nói, nụ cười trên mặt rất hiền lành.

- Đúng thế.

- Người là thiên tài khó gặp, là mầm mống tốt. Nếu như người đồng ý, trở thành đệ tử của ta, ta sẽ đưa người rời khỏi nơi này.

Tiêu Hạo Nhiên nói.

Giang Thần sững sờ, chuyện này đối với hắn mà nói là việc tốt. Thứ hắn thiếu ở trong Thiên Đạo môn chính là chỗ dựa, và người nói chuyện giúp mình.

Tiêu Hạo Nhiên cũng cho rằng mình đã đưa ra lựa chọn mà đối phương không thể nào từ chối được. Không ngờ Giang Thần mở miệng, lại nói:

- Chỉ có điều, người phải đồng ý với ta một chuyện.

- Cái gì?

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trái lại khi nghe hắn nói như vậy mới cảm thấy hợp tình hợp lý.

Không có cái bánh nào là từ trên trời rơi xuống, hắn cũng không ôm kỳ vọng lớn bao nhiêu.

- Như vậy. Tư chất của người rất tốt, tương lai cũng sẽ có thành tựu rất cao. Nếu như chỉ bởi vì có chút hiểu lầm với Ninh Hạo Thiên mà khiến cho người nửa bước khó đi như vậy. Nếu như người đồng ý, ta sẽ dẫn người đi gặp Ninh Hạo Thiên, người xin lỗi nhận sai với hắn, hai người xóa tan hiềm khích lúc trước, tin rằng có ta hỗ trợ nói chuyện, nhất định chuyện này có thể thành.

Nguồn: ..i.read.vn
Tiêu Hạo Nhiên không chú ý tới sắc mặt của Giang Thần đang biến hóa, hắn rất đặc ý với sắp xếp của mình, lại tiếp tục nói:

- Con đường của người ở Thiên Đạo môn cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Hiểu lầm? Xin lỗi nhận sai?

Giang Thần hoài nghi có phải là mình đã nghe nhầm hay không. Hay là người trưởng lão này không biết rõ giữa hắc và Ninh Hạo Thiên đã xảy ra chuyện gì.

- Trưởng lão, người có biết ta và Ninh Hạo Thiên có hiểu nhầm ra sao không?

Hắc nhấn mạnh hai chữ hiểu nhầm rất nặng.

- Hắc Long thành nói phụ thân người bán Thần mạch của người, bởi vì mở cái miệng lớn mà dẫn đến tan rã không vui, do đó mới xảy ra xung đột.

Tiêu Hạo Nhiên nhíu nhíu mày, có chút bất mãn đối với việc Giang Thần đặt ra câu hỏi.

Giang Thần cười lạnh một tiếng, ngồi lại trên đất, nói:

- Trưởng lão, mời trở về đi, coi như Ninh Hạo Thiên quỳ ở trước mặt ta xin lỗi. Ta còn đang cân nhắc xem nên trừng phạt hắc ra sao, muốn ta đi nhận sai với hắc, ha ha.

- Lễ nào người còn không hiểu rõ thế cuộc sao? Làm như người, thì có ích lợi gì cơ chứ?

Tiêu Hạo Nhiên nói.

- Chính khí tồn tại trong tim, không sợ yêu ma quỷ mị.

Giang Thần nói.

- Vậy là người không đồng ý?

Khi đến khi đi nụ cười vẫn còn ở trên mặt của Tiêu Hạo Nhiên như cũ, chỉ là đã mất đi thiện ý, giống như một tấm mặt nạ bằng da trên mặt vậy.

- Đúng vậy.

Giang Thần nói.

- Gỗ mục không khắc được thành đồ, người ngu xuẩn như người, đáng bị như vậy.

Tiêu Hạo Nhiên mắng một tiếng, phất tay áo rời khỏi.

- Chỉ bằng vào người, còn muốn làm lão sư của ta?

Giang Thần nở nụ cười khinh thường, ngẩng đầu nhìn lên trên lỗ hổng kia.

Không hiểu ra sao, hẳn lại có một loại cảm giác hoang đường ếch ngồi đáy giếng.

Bỗng nhiên, gió từ bên trong lỗ hổng thổi tới, lần này tiếng gió nghe vào giống như ác quỷ đang khóc vậy.

Lại ở trong Quỷ kiến sầu ba ngày, tâm tình của Giang Thần vẫn chưa tan vỡ, nhưng cũng cách thời điểm đó không xa. Trong lòng có chút hoảng sợ không tên, ngay cả tu luyện cũng không dám, hẳn chỉ lo xảy ra sai sót.

Thế nhưng càng như vậy, thời gian trôi qua càng khó khăn hơn.

- Trước đây ta luôn cho rằng diện bích là cơ hội tu luyện hoàn mỹ, không ai quấy rối, toàn tâm toàn ý, hiện tại mới phát hiện ra suy nghĩ này ấu trĩ buồn cười tới cỡ nào.

- Xem như ta đã biết vì sao hai chữ bế quan không thể dùng linh tinh được rồi.

Cường giả mới có tư cách bế quan, bọn họ có đại nghị lực, đại trí tuệ, có thể chịu đựng sự cô độc và cô quạnh.

Một ngày nọ, Giang Thần cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa, nếu không, không cần đợi tới một tháng sau thì hắn đã tan vỡ trước rồi.

Hắn lần nữa nhìn về phía lỗ hổng kia, bởi vì, từ nơi sâu xa hắn đã cảm ngộ được cái gì đó.

Sở dĩ tiếng gió như vậy là bởi vì nguyên nhân địa thế, gió thổi vào bị bắn ngược lại, giống như ác long đấu đá lung tung.

Sau khi phát hiện ra điểm ấy, Giang Thần cho rằng có thể mang nó dung nhập vào bên trong đao pháp.

Nói đúng ra, là Khai sơn nhất trảm kia!

Sau đó, hắn bắt đầu chăm chú cân nhắc, không có trường đao thì dùng tay thay trường đao.

Có khả năng trước đó ghen khuất quá lâu, lúc này đã có mục tiêu, cho nên toàn bộ tâm tư của hắn đã đặt vào trong chuyện này.

Lại qua một ngày, tay trái Giang Thần chém một cái về phía trước.

Lúc này bên trong không có gió, thế nhưng trong Quỷ kiến sầu lại xảy ra hiện tượng một cơn gió, lần này là gió đến từ tay phải của Giang Thần.

Chân nguyên hóa thành trường đao chém vào trên vách đá, để lại một vết đao sâu nửa thước.

- Nếu như có đao ở trên tay, uy lực sẽ rất là kinh khủng rồi.

- Được rồi, đổi tên một đao này thành Quỷ kiến sầu đi!

Đột nhiên, bên ngoài Quỷ kiến sầu lại có tiếng bước chân vang lên, hơn nữa rất gấp, dường như đã có chuyện gì đó rất gấp gáp.

Trong Quỷ kiến sầu này ngoại trừ Giang Thần ra, không có bất kỳ vật gì khác.

Điểm kỳ quái chính là, sau khi người kia đi vào, cũng không thèm nhìn Giang Thần mà trực tiếp đi vào bên trong, vượt qua người hẳn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thái Thượng Trưởng Lão

Người tiến vào là một vị lão giả thân hình cao lớn, mặc áo bào xám, nhìn qua rất giống nhiều ngày không giặt, trên ống quần có không ít vết cáu bẩn.

Lại nhìn khuôn mặt của hắn, chòm râu không trải được chải chuốt, vẻ mặt vôi vàng và tròng mắt tràn ngập tơ máu, nhìn qua rất không bình thường.

Hắn đi tới cuối Quỷ kiến sầu, ở nơi đó ngoại trừ vách núi và vách núi ra không còn vật gì khác.

Nhưng mà, Giang Thần phát hiện ra đối phương lảng không mà đi, bay đến trước vách đá đối diện, cầm trên tay một đồ vật rất giống với la bàn.

Giang Thần nhận ra đó là cái gì, kiếp trước hắn cũng có một cái như vậy.

Trận bàn!

Là đạo cụ quan trọng không thể thiếu đối với việc bày trận và phá trận.

Trước đó Giang Thần bày ra phi kiếm trận cũng không cần dụng vật này, bởi vì phạm vi trận pháp chỉ có điều hai mươi thước, cũng chỉ có bốn phía của trận kỳ mà thôi.

Nhưng mà, nếu như trận pháp muốn bao trùm một thành trì hoàn chỉnh, chỉ dựa vào trí tuệ sẽ rất dễ dàng phạm phải sai lầm.

Một trận pháp phạm vi đạt đến ngàn mét, ít nhất cũng cần mấy trăm cái Ngũ hành trận kỳ, không chỉ chú trọng vị trí đặt mà phương pháp cũng không giống nhau.

Tâm quan trọng của trận bàn cũng rất là rõ ràng.

Thiên Đạo môn thân là một trong thập đại tông môn, tự nhiên sẽ có đại trận hộ sơn, mà đây tuyệt đối sẽ là một công trình khổng lồ.

Giang Thần nhìn đến phát chán, nhìn lão giả kia cầm trận bàn trong tay, miệng không ngừng nói cái gì đó.

Rất nhanh, trên vách đá phát ra tia sáng chói mắt, vô số văn tự và đồ án đều hiện ra, tạo thành một hình tròn ở giữa trống không.

- Thiên can địa chi sao?

Một đại trận, không chỉ có uy lực kinh người, diện tích rộng lớn mà còn có thời gian duy trì, ngắn nhất cũng có mấy chục năm.

Sau một quãng thời gian, sẽ rất dễ xảy ra các loại vấn đề, cần phải có người tới giữ gìn, tu bổ.

Thứ bây giờ Giang Thần nhìn thấy, cũng chính là những văn tự và đồ án này là hạt nhân bố trí trận pháp, cùng với suy nghĩ, để cho hậu nhân thuận tiện đọc hiểu, hơn nữa cũng có thể cải thiện hoặc là tăng cường trận pháp.

Chọn dùng thập thiên và thập nhị chi để ghi chép, đây là một phương pháp rất bình thường.

Nhìn không được bao lâu, Giang Thần đã phát hiện ra vấn đề, chỉ có điều vị lão giả kia đã hết đường xoay sở, vẻ mặt càng ngày càng trở nên lo lắng.

Hắn tên là Mạc Húc, Thái Thượng trưởng lão của Thiên Đạo môn, bởi vì khá có tâm đắc đối với trận pháp cho nên mới phụ trách đại trận hộ sơn của Thiên Đạo môn.

Đây là trách nhiệm trọng đại, đại trận hộ sơn, trực tiếp liên quan đến sự tồn vong của Thiên Đạo môn.

Trong khoảng thời gian này, Mạc Húc phát hiện ra đại trận hộ sơn xảy ra vấn đề, giống như bệnh nhân vậy, uy lực trận pháp đang không ngừng xói mòn từng chút một.

Mạc Húc không dám thất lễ, bắt đầu kiểm tra.

Không kiểm tra thì còn tốt, một khi kiểm tra lập tức giật mình.

Tình huống của đại trận hộ sơn so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều, trận pháp đã ở bên bờ vực tan vỡ.

Hắn kiểm tra chung quanh, nhưng lại rơi vào tuyệt vọng càng sâu hơn.

- Khi tiền nhân bố trí đại trận hộ sơn đã có chỗ thiếu sót, tích lũy đến hôm nay mới bạo phát, không ngờ lại rơi vào trên đầu ta!

Mạc Húc rất lo lắng, mặc kệ nguyên nhân là gì, đại trận hộ sơn xảy ra vấn đề khi hắn nhận trọng trách, như vậy phiền phức của hắn đã trở nên rất lớn.

- Nhưng mà, có thể có biện pháp gì được chứ?

Mạc Húc nhìn tình hình trận pháp ở trong Quỷ kiến sầu, trong lòng đã chìm xuống đến đáy cốc, cảm thấy rất là vô lực.

- Ta nói tiền bối này, người lo lắng làm gì? Nam ngộ, đông sửu sai lệch, đình và giáp sai vị trí, nhanh phục hồi như cũ là được.

Lúc này, một thanh âm truyền vào bên tai Mạc Húc, lúc này hắc mới nhớ ra, dường như lúc vào hắc có đi qua bên cạnh một tên đệ tử.

- Nói rất nhẹ, thế nhưng đã là bệnh đến giai đoạn cuối rồi. Chỉ cần một chút lộn xộn sẽ làm nó tan vỡ.

Mạc Húc trả lời theo bản năng.

Chợt, hắc có chút khó mà tin nổi quay đầu, quả nhiên hắc đã phát hiện ra Giang Thần trẻ tuổi như trong tưởng tượng của hắc, vẻ mặt hắc trở nên rất là đặc sắc.

- Bệnh đã đến giai đoạn cuối? Được thôi, ta cũng đang nhàn rồi, để ta đến dạy người, người cứ làm theo ta nói, bảo đảm thành công.

Giang Thần như không chú ý tới vẻ mặt của hắc, lại nói:

- Người động vào đông sửu, chuyển xuống dưới một chút.

Mạc Húc do dự trong chốc lát, lấy ngựa chết làm ngựa sống, chiếu theo lời Giang Thần nói mà làm.

Bạn đa-ng đọc tr-uyện tại iREAD.-vn-Lúc vừa bắt đầu, Mạc Húc kinh hồn bạt vía, chỉ lo xảy ra vấn đề, nhưng dần dần, hắc đã đuổi kịp dòng suy nghĩ của Giang Thần. Tìm thấy chỗ then chốt, hắc kinh hãi, như gặp phải người trời.

Cuối cùng, trong lòng Mạc Húc tràn ngập chờ mong lui về phía sau, tiếp theo đã nhìn thấy Thiên can địa chi vận chuyển cực kỳ trôi chảy.

- Tiểu hữu!

Mạc Húc chạy đến trước người Giang Thần, vẻ mặt hưng phấn, lúc hẳn đang muốn nói gì đó thì trận đồ trên vách đá lại xuất hiện sai lệch.

- Cái này? Trị ngọn không trị gốc? Vì sao lại như vậy?

Mạc Húc không hiểu tại sao.

- Nơi này chỉ là một phần của đại trận, toàn bộ đại trận đang thác loạn, đương nhiên nó không thể chỉ lo cho thân mình được.

Giang Thần nói.

Vừa nghe qua lời này, Mạc Húc hưng phấn tới mức khua tay múa chân. Hẳn có thể xác định trình độ trận pháp của Giang Thần cực cao.

Chỉ là, điều làm cho hẳn nghi hoặc chính là tại sao Giang Thần trẻ tuổi như vậy đã có thể tinh thông trận pháp như thế.

Các loại nghi vấn khiến cho hẳn cau mày. Hẳn chăm chú quan sát Giang Thần, nói:

- Người là đệ tử ngoại môn? Tại sao lại bị diện bích ở chỗ này?

- Phạm tội, bị ném tới đây.

Giang Thần nói.

- Phạm vào chuyện gì?

Giang Thần liếc mắt nhìn hẳn, lại nói chuyện ở Huyền Cơ điện ra.

- Chỉ có như vậy? Mà người lại bị mang tới Quỷ kiến sầu diện bích?

Mạc Húc không am hiểu đạo lý đối nhân xử thế, thế nhưng hẳn cũng có thể nghe ra điểm không giống bình thường, cảm thấy Giang Thần đã đắc tội với ai đó.

- Không ngờ Hình pháp đường công chính nghiêm minh lại có thể phán quyết như vậy.

- Người có thể không chấp nhận xử phạt, đưa ra yêu cầu thẩm tra công bằng cơ mà.

Mạc Húc có chút khó hiểu nói.

Thẩm tra công bằng, là một quy định của Hình pháp đường.

Đệ tử không phục, cho rằng mình có oan khuất có thể đưa ra thẩm tra công bằng, tự kiểm chứng thuần khiết.

- Ta không có chỗ dựa, coi như thắng thì có thể thế nào được chứ? Sau đó đúng sai không phải vẫn để người khác tùy ý nói hay sao?

- Ta giúp người.

Nghe thấy hần nói như vậy, Mạc Húc không chút suy nghĩ nói một câu.

- Tiền bối, địa vị của người trong môn phái ra sao?

Về mặt Giang Thần lại có chút hoài nghi nhìn hần.

Mạc Húc tức giận đến nổi ria mép dựng đứng, hần si mê trận pháp, sự vụ lớn nhỏ trong Thiên Đạo môn hần hoàn toàn không biết, nhưng hần biết tầm quan trọng của mình đối với môn phái.

Không nói đâu xa, hần là Thái Thượng trưởng lão, chỉ riêng tầng thân phận này đã đủ rồi.

- Người cứ làm đi, nếu như người thắng, Hình pháp đường sẽ nhắm vào người, ta sẽ hủy Hình pháp đường kia đi!

- Thật sao?

- Đúng vậy!

- Vậy ta đi ra ngoài nha?

Giang Thần chỉ chỉ vào lối vào Quỷ kiến sầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Mạc Húc.

- Đi thôi đi thôi, ta lại cân nhắc lời người vừa mới nói.

Quỷ kiến sầu không có người trông coi, mỗi địa điểm diện bích đều như vậy.

Quy định xử phạt đệ tử tự ý rời khỏi diện bích nơi, xử phạt sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Giang Thần dám to gan rời khỏi cũng là bởi vì hắn có dự định của chính mình, Mạc trưởng lão kia nói chuyện bừa bãi, bằng vào lời của đối phương, hắn không thể tin tưởng được.

Thế nhưng đối phương tay cầm trận bàn, tu bổ đại trận hộ sơn của Thiên Đạo môn, chắc chắn sẽ không phải là trưởng lão phổ thông.

Vì vậy, Giang Thần ngênh ngang trở lại chỗ ở của mình.

Một đường tiến lên, đệ tử gặp phải hắn đều dùng ánh mắt quái đản nhìn hắn.

Đẩy cửa phòng ra, Giang Thần đã ngửi thấy được một mùi thuốc gay mũi, hắn biến sắc, lúc này lại đụng phải một nha hoàn xinh đẹp.

- Người là ai? Sao lại ở chỗ của ta?

- Ta là nha hoàn thiếp thân của quận chúa, tới chăm sóc Mạnh Hạo.

- Mạnh Hạo? Mạnh Hạo làm sao?

Nha hoàn không đành lòng nói, dẫn hắn tới bên giường.

Sắc mặt của Giang Thần trở nên rất khó coi, thương thế của Mạnh Hạo rất nghiêm trọng, xương toàn thân bị cắt đứt quá nửa, mất một lượng lớn máu. Hai mắt, mũi tím bầm, hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Cùng ngày người đi Quỷ kiến sầu, Trịnh Bình dẫn người tới nơi này, nói Mạnh Hạo trộm đồ vật của hắn, sau đó xông vào tìm thấy đồ vật bị trộm, cho nên mới đánh Mạnh Hạo thành như vậy.

- Đây rõ ràng là trả thù, môn phái mặc kệ sao?

- Mạnh Hạo không phải là đệ tử Thiên Đạo môn.

Đúng vậy, thân phận của Mạnh Hạo chỉ là tùy tùng của Giang Thần, nếu như không phải Văn Tâm có lòng tốt thì hắn đã sớm chết ở chỗ này rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Thẩm Phán

Là Giang Thần mang Mạnh Hạo tới Thiên Đạo môn, đồng ý cho hắn một tương lai tốt đẹp, kết quả lại trở thành như bây giờ, trong lòng hắn tràn ngập hổ thẹn và phẫn nộ.

Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

- Giang Thần, người thật lớn mật, dám tự ý rời khỏi Quỷ kiến sầu.

Đám người Lưu Tùng nghe tiếng mà đến võ trang đầy đủ, khí thế hùng hổ, ở phía sau bọn họ có một đám đệ tử đi theo xem trò vui.

Giang Thần đi ra, vẻ mặt không hề có chút cảm xúc, lạnh lùng nói:

- Ta đi ra là bởi vì không phục phán quyết của Hình pháp đường, xin thẩm phán một cách công bằng.

Lời này khiến cho Lưu Tùng chuẩn bị động thủ ngừng lại, vẻ mặt rất là kỳ quái.

Những đệ tử khác nghe thấy bốn chữ thẩm phán công bằng, vẻ mặt cũng rất là đặc sắc.

- Người cũng đã ấn dấu tay xuống thư nhận tội, bây giờ lại muốn thẩm phán công bằng hay sao?

Lưu Tùng quát lên.

- Ta là đệ tử mới tới, ngày thứ nhất đã bị các người bắt đi, không biết quy củ. Mấy ngày nay ta lật xem môn quy thì mới biết đệ tử Hình pháp đường cũng không thể nói ai có tội thì người đó có tội.

- Như vậy người hãn phải biết thẩm phán công bằng cũng là do chúng ta tự mình động thủ a.

Lưu Tùng nói.

Làm đệ tử Hình pháp đường xử phạt Giang Thần, Giang Thần xin thẩm phán công bằng, đương nhiên bọn họ sẽ phải ra tay tiếp chiêu.

- Đúng vậy, hơn nữa ta yêu cầu dùng cái chết để chứng minh mình thuần khiết, dùng cái chết để chứng giám!

Giang Thần lại nói.

Tất cả mọi người xôn xao, bọn họ đều không nghĩ tới Giang Thần lại dám nói ra lời này.

Lấy cái chết để chứng minh thuần khiết, tức là trong lúc thẩm phán, không chết không thôi.

Lưu Tùng nhíu mày, hãn cho rằng Giang Thần đang phô trương thanh thế, hãn nói:

- Người cho rằng nói như vậy thì ta sẽ bỏ qua việc xử phạt người hay sao? Thực sự là nực cười, bây giờ người nghe đây, ta tiếp nhận thẩm phán công bằng!

Lần này, mọi người sôi sùng sục, bởi vì họ biết trò hay sắp sửa trình diễn.

Tin tức lan truyền, dẫn tới càng ngày càng có nhiều người vây xem.

Lưu Tùng và các đệ tử Hình pháp đường phán quyết Giang Thần phạm phải môn quy, diện bích một tháng ở Quỷ kiến sầu, khấu trừ phúc lợi đệ tử.

Giang Thần không phục, đưa ra thẩm phán công bằng, hơn nữa còn là dùng cái chết.

Nếu như Giang Thần thắng lợi, chuyện của hắn sẽ được coi trọng, được trưởng lão, đường chủ Hình pháp đường tự mình thẩm tra. Lại thêm các đệ tử trong môn phái quan tâm, chỉ cần thật sự có oan tình thì sẽ bị tra ra được.

Vấn đề là, Giang Thần có thể thắng lợi được hay không?

Người Giang Thần muốn đối phó chính là Lưu Tùng và năm tên thủ hạ của hắn.

Tổng cộng có sáu người, Lưu Tùng là Tự nguyên cảnh hậu kỳ nhập môn, năm người kia phân biệt nằm ở trong ba giai đoạn của trung kỳ.

Sáu đấu với một, cảnh giới của Giang Thần ở thế yếu, hầu như không có phần thắng.

Chỉ có điều đệ tử Thiên Đạo môn đều biết trình độ kiếm cảnh của Giang Thần, vì lẽ đó trận thẩm phán này vẫn có thứ để đáng xem như cũ.

Chỉ có điều, khi đối mặt với sáu người Lưu Tùng, kiếm cảnh rất khó có được không gian có thể phát huy.

Các đệ tử mới tới không biết được nguyên nhân, thế nhưng chỉ cần thấy đệ tử Hình pháp đường động thủ với người khác thì đều biết được chuyện gì đang xảy ra.

Khi Văn Tâm biết thăm phán công bằng, nàng là người chạy tới đầu tiên.

Ở trên đường nàng gặp Hồng Hựu Quân, hai người kết bạn mà đi. Cho dù giữa hai người vì chuyện của Giang Thần mà sinh ra khoảng cách, thế nhưng dù sao vẫn là bằng hữu tốt nhiều năm.

- Giang Thần không biết sự lợi hại của Hình pháp đường cho nên mới xin thăm phán, nhất định phải mau chóng tới đó nói cho hắn.

Văn Tâm lo lắng nói.

Ở nơi thí luyện nàng đã nhìn thấy Giang Thần ra tay, theo lý mà nói, nên có lòng tin đối với hắn mới đúng.

Nhưng mà, nàng biết đệ tử Hình pháp đường rất lợi hại.

- Đã không còn kịp nữa rồi.

Trên mặt của Hồng Hựu Quân hiện lên vẻ không đành lòng, bất kể nói như thế nào, cũng nhờ có Giang Thần mà nàng mới có thể gia nhập được Thiên Đạo môn.

Văn Tâm ngẩng đầu nhìn lên, nàng biết mình vô lực. Ở trong đám người, đám người Lưu Tùng đứng xung quanh Giang Thần, trên tay mỗi người cầm một sợi xích sắt.

Thăm phán, đã bắt đầu!

- Giang Thần, nếu như thăm phán thất bại, trừng phạt sẽ tăng lên gấp bội, nhưng nếu như muốn dùng cái chết để chứng minh thì ta sẽ tác thành cho ngươi.

Ng..uồn: ire.ad.v.nLưu Tùng nói.

Thế lực của Ninh Hạo Thiên ở môn phái rất khổng lồ, nhưng cũng không thể công khai sát hại đệ tử đồng môn.

Hiện tại Lưu Tùng hãn đã có cơ hội này, nếu như giết chết Giang Thần ở trước mặt mọi người, như vậy rất có thể hãn sẽ được Ninh Hạo Thiên thưởng thức.

Nghĩ tới đây, sát ý trong mắt hãn càng ngày càng đậm, cả người trở nên hưng phấn.

- Bày trận!

Lưu Tùng ra lệnh một tiếng, năm người còn lại lấy Giang Thần làm trung tâm, bao quanh hãn lại, hai tay cầm xích sắt thật dài, tay phải vung vẩy rất có tiết tấu.

Thấy cảnh này, đệ tử vây xem chung quanh trở nên hưng phấn.

- Đến rồi!

Có người kích động đến mức không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Thì ra, xích sắt trong tay đệ tử Hình pháp đường là một loại trận pháp hợp kích, sáu người làm một đội, chuyên môn đối phó với những đệ tử hay phản kháng kia.

Lần khiến cho xích sắt nổi danh nhất là lần sáu đệ tử Tự nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao bắt một đệ tử Thần du cảnh vừa mới tấn cấp chân truyền.

Sau khi vị đệ tử chân truyền kia trở thành Thần du cảnh, sự tự tin tăng vọt, không coi Hình pháp đường vào trong mắt.

Kết quả cuối cùng bị sáu đệ tử Hình pháp đường cầm xích sắt trói lại.

Kể từ đó, xích sắt của đệ tử Hình pháp đường có một tầng ý nghĩa đặc thù ở trong Thiên Đạo môn này.

Giờ phút này, sáu sợi xích sắt vắn vẹo ở trên tay nắm người Lưu Tùng, giống như rắn độc sắp đánh ra công kích trí mạng.

Sửu!

Lưu Tùng cánh tay vung một cái, xích sắt ở trước mặt đánh tới chỗ Giang Thần.

Xích sắt to bằng ngón tay, thế nhưng tốc độ không chậm một chút nào, so với người bình thường xuất kiếm còn nhanh hơn mấy phần.

Điều mọi người không biết đó chính là, Giang Thần biết sự lợi hại của xích sắt trong tay đệ tử Hình pháp đường.

Hắn không có bắt cần mà cầm Xích tiêu kiếm toàn lực chém ra.

Nhưng mà, mũi kiếm đụng tới xích sắt lại không thể chặt đứt nó. Sau khi rung động kịch liệt, xích sắt giống như viên đạn bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, năm sợi xích sắt khác từ các góc độ khác nhau đánh tới.

Giang Thần dùng hết tốc lực để tránh né, nhưng lưng vẫn bị dính một đòn, khiến cho thân thể hắn mất đi sự cân bằng, suýt nữa đã ngã xuống đất.

- Giang Thần, người cho rằng đây là xích sắt phổ thông hay sao? Thứ này là hắc tinh thạch dùng cho linh khí cấp hai chế tạo mà thành, trên mặt có khắc khí văn cấp một, tương đương với linh khí cấp hai a!

Lưu Tùng đắc ý cười to, nâng cánh tay lên quá vai, xích sắt trên đỉnh đầu nhanh chóng chuyển động.

Sau khi tốc độ quay đạt tới trình độ nhất định, xích sắt bắn ra ánh sáng màu vàng óng.

Không chỉ có hắc, năm người kia cũng đang chuyển động.

Sáu cái xích sắt màu vàng ẩn chứa uy năng như núi cao biển rộng.

- Giết chết hắc!

Lưu Tùng ra lệnh một tiếng, vấy xích sắt ra.

Sáu sợi xích sắt liên kết ở trên đỉnh đầu của Giang Thần, dưới chuyển động lập tức tạo thành một tấm võng lớn gió thổi không lọt, bao phủ về phía hắc.

Giống như thái sơn áp đỉnh, thân thể của Giang Thần ở dưới xích sắt trở nên cực kỳ yếu đuối.

Bỗng nhiên, Giang Thần bị mọi người cho rằng đang ngồi chờ chết lại đổi Xích tiêu kiếm sang bên tay trái, không để ý tới xích sắt đang hạ xuống mà nhảy lên trên cao.

- Quỷ kiến sầu!

Hắc coi thanh kiếm như là đao, mạnh mẽ chém một cái, đó chính là đao chiêu mà hắc vừa lĩnh ngộ ra.

Lưỡi kiếm nhanh chóng xẹt qua không khí tạo ra thanh âm tiếng gió ở Quỷ kiến sầu, gào khóc thảm thiết, hơn nữa càng nghe càng cảm thấy thâm hiểm.

Không ít đệ tử sợ hãi đến mức sắc mặt tái nhợt, lại còn có người không chịu được mà phải che lỗ tai.

- Chém!

Giang Thần nổi giận gầm lên một tiếng, Xích tiêu kiếm chém vào bên trên xích sắt.

Phanh một tiếng, giống như thuốc nổ nổ tung, kinh phong xuất hiện mạnh đến mức thôi cho các đệ tử phải liên tiếp lui về phía sau.

Chờ đến khi bọn họ một lần nữa đứng vững được thì lại nghe thấy âm thanh vật gì đó vỡ.

Mọi người dùng ánh mắt không thể tin tưởng được nhìn sang, phát hiện ra sáu sợi xích sắt đã bị cắt thành từng đoạn từng đoạn, rơi xuống xung quanh người Giang Thần.

Giang Thần trừ việc đang thở dốc ra, hẳn cũng không có biểu hiện gì quá đáng ngại.

- Hiện giờ để xem các người còn có trò gian gì để dùng nữa không!

Giang Thần nhìn vào từng người trong sáu người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Trục Xuất Ra Khỏi Môn Phái

Nhìn đám người Lưu Tùng sắc mặt như tro tàn, Giang Thần cầm kiếm đi đến, dùng thanh âm lạnh như băng nói:

- Ta đã nói rồi, tốt nhất các người nên giết chết ta, nếu không, ta sẽ giết chết các người.

Nói xong, kiếm như cầu vồng, đi rất vội vã.

Hắn đối phó với năm thủ hạ của Lưu Tùng trước, nhanh như lưu tinh, qua lại ở giữa đám người bọn họ, Xích tiêu kiếm giống như một cái roi dài, quật lên trên người bọn họ.

Năm vị đệ tử Hình pháp đường, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Nếu như bọn họ còn nhớ ngày đó đối phó với Giang Thần ra sao ở Hình pháp đường thì sẽ phát hiện ra vị trí Giang Thần công kích chính là chỗ bọn họ đã động thủ đánh hắn. Chỉ là lúc này sự thống khổ đã lớn hơn gấp bội.

Rất nhanh năm người đã ngã xuống mặt đất kêu cha gọi mẹ, một người trong đó còn bị đánh cho phun máu.

- Hiện tại tới phiên người.

Giang Thần lại đi đến chỗ Lưu Tùng.

Bị ánh mắt đáng sợ của Giang Thần nhìn vào, Lưu Tùng cả kinh, cho dù cảnh giới của hắn so với Giang Thần cao hơn. Thế nhưng hắn lại biết

kiếm cảnh của Giang Thần, cùng với thành tích giết chết Ninh Bình đang mặc Ngân long giáp.

Mà sau đó, cảnh giới của Giang Thần lại đạt đến trung kỳ nhập môn.

Lưu Tùng mất đi xích sắt đã ý thức được rất rõ, mình không phải là đối thủ của hắn!

Điều làm hắn sợ sệt chính là, sát khí trên người của Giang Thần không giống như là phô trương thanh thế.

Nghĩ đến việc đối phương dùng cái chết để chứng minh, coi như đối phương có chém giết mình thì cũng không cần chịu trách nhiệm. Chuyện này làm cho hắn sợ đến mức thân thể bắt đầu run rẩy.

Lúc này, Giang Thần đã giơ kiếm lên, muốn chém giết người này.

- Dừng tay!

Nhưng mà, một bóng người đã đáp xuống giữa hai người Giang Thần và Lưu Tùng.

Giang Thần lập tức cảm giác được có một luồng khí lưu vô hình xông tới, làm cho hắn phải liên tiếp lui về phía sau.

- Trưởng lão.

Lưu Tùng nhìn thấy người này tới, lập tức thở phào một hơi.

Ở trước người hắn chính là một vị lão nhân hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt đầy nếp nhăn, thể nhưng vẫn khí thế mười phần như cũ. Hai mắt sắc bén giống như có thể xuyên thủng bóng đen.

Lý trưởng lão của Hình pháp đường!

Có người nhận ra vị trưởng lão này, lập tức gây nên một trận nghị luận.

Nguyên nhân không có gì ngoài việc, vị Lý trưởng lão này là người ủng hộ Ninh Hạo Thiên nhất. Đồng thời, quan hệ của hắn và Lưu Tùng là thúc cháu.

- Người muốn tàn sát đồng môn sao?

Lý trưởng lão tức giận nhìn Giang Thần, trầm giọng hét lớn một tiếng.

- Ta đang tiến hành thẩm phán công bằng, hơn nữa là dùng cái chết. Người là trưởng lão Hình pháp đường, ngay cả điều này mà người cũng không biết sao?

Giang Thần cũng không yếu thế, trái lại còn chất vấn đối phương.

- Thẩm phán có kết quả là có thể dừng tay mà người lại còn muốn giết người. Thiên Đạo môn chúng ta không cần người tàn bạo thích giết chóc.

Lý trưởng lão lập tức chup mũi, thân là trưởng lão Hình pháp đường, lời nói như vậy hắn đã sớm nói như xe nhẹ chạy đường quen rồi.

Giang Thần tức giận nở nụ cười, người có thể vô liêm sỉ đến mức này, thực sự khiến cho người ta mở mang tầm mắt a.

- Tùy việc mà xét, trưởng lão, thẩm phán đã kết thúc, Giang Thần tự chứng minh sự thuần khiết.

Văn Tâm ở dưới đài vội nói.

Tức thì, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía nàng, mà ngay cả Lý trưởng lão trên đài cũng không phải là ngoại lệ.

Hồng Hựu Quân đứng ở bên cạnh tức thì cảm thấy áp lực, nàng vội vã dời chân đi, cách Văn Tâm rất xa.

- Thuần khiết? Chỉ mới thắng thẩm phán, còn chưa tới phiên nói rõ trắng đen a.

Lý trưởng lão chấp tay mà đứng, liếc mắt nhìn Giang Thần một chút, nói:

- Bây giờ nghe đây, tội danh của Giang Thần là thật, mưu toan dựa vào thực lực để vượt qua kẽ hở của thẩm phán, tội ác tày trời, không để ý tới tôn nghiêm của môn phái! Kể từ hôm nay, trục xuất ra khỏi môn phái!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Thẩm phán công bằng, không ngờ lại đổi lấy kết quả như thế!

Dựa theo thẩm phán công bằng trước đây, đệ tử có oan tình thắng thẩm phán sẽ nhận được môn phái quan tâm. Ở dưới áp lực như vậy, nhất định trưởng lão, đường chủ Hình pháp đường sẽ phải xử lý công bằng, điều tra rõ chân tướng.

Vì lẽ đó, phạm là đệ tử có oan uổng thắng thẩm phán thì sẽ không có chuyện gì.

Hiện giờ thì tốt rồi, Giang Thần vừa thắng thẩm phán, trưởng lão Hình pháp đường, một không hỏi tường tận một câu, hai không gọi nhân chứng đến, ba không đối chất mà trực tiếp trục xuất Giang Thần ra khỏi Thiên Đạo môn!

Không ít đệ tử đều bị quyết định này làm cho tức giận, bọn họ không liên quan gì tới Giang Thần, thế nhưng Hình pháp đường tùy ý làm bậy như vậy, ai mà biết được chuyện không công bằng như vậy sẽ rơi vào trên đầu mình lúc nào.

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.v.vn. Lưu Tùng nở nụ cười đắc ý, trước khi hấn động thủ thì hấn đã biết kết quả sẽ là như vậy.

Hấn rất muốn nhìn một chút xem vẻ mặt của Giang Thần hiện tại là gì.

Nhưng mà, Lưu Tùng phát hiện ra Giang Thần căn bản không sợ hãi, trái lại sắc mặt vẫn như thường.

Ngay cả Lý trưởng lão cũng rất bất ngờ, hấn còn tưởng rằng Giang Thần sẽ kinh hoảng kêu to, lại không cam lòng lên án.

Bất kể là loại nào, hấn đều không cần phải để ý.

Một đệ tử ngoại môn, rơi vào trên tay mình, còn muốn lật lên sóng gió gì nữa chứ?

Hấn nhớ tới khi ở nơi thí luyện, mình đã mất mặt trước mặt Vân Hạc kia, hấn phát tiết cổ oán khí này lên trên người Giang Thần.

- Trên Hình pháp đường mang theo một bản hiệu, trên mặt viết công chính nghiêm minh, là do tiền nhiệm chương giáo tự tay viết xuống, vị Lý trưởng lão này. Người thực sự đã làm được công chính nghiêm minh.

Giang Thần trào phúng nói.

Vừa nói ra, các đệ tử nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Giang Thần này điên rồi sao? Bị trục xuất ra khỏi môn phái còn chưa đủ, còn muốn vứt đi tính mạng của mình?

Lý trưởng lão cũng không nghĩ tới Giang Thần lại nói ra lời nói như vậy ở trước mặt của mọi người, sắc mặt hấn lúc trắng, lúc xanh.

- Sĩ nhục trưởng lão, cả gan làm loạn, đáng chém!

Lưu Tùng lập tức nói.

Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, ống tay áo vung lên, lập tức có một cỗ lực lượng giống như sóng dữ đánh về phía Giang Thần, đây chính là một kích của Thần du cảnh, Giang Thần không thể nào ngăn cản được.

Không ít người không đành lòng nhắm mắt lại.

- Chà chà chà, uy phong thật là lớn a.

Lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên, như một đạo gió nhẹ thổi qua, liền muốn bắn trúng Giang Thần lực lượng hóa thành hư không.

Đúng lúc ấy, Mạc Húc xuất hiện ở bên người Giang Thần, ánh mắt không tên nhìn chăm chăm Lý trưởng lão.

Nhìn rõ ràng người đến, Lý trưởng lão dọa cho phát sợ, kinh hoảng lên trước, nói:

- Mạc trưởng lão.

- Vị đệ tử này thắng công bằng thẩm phán, người nhưng không hề làm gì, lại cố tình trục xuất người ta ra khỏi môn phái, Hình pháp đường thực sự là quyền uy thật lớn đấy nhỉ, gọi đường chủ các người tới!

Mạc Húc quát lên.

Lý trưởng lão mồ hôi đầm đìa, hăn đuối lý nhưng vẫn có nói:

- Mạc trưởng lão, Giang Thần ở Huyền Cơ điện đánh Trịnh Bình một cái tát, rất nhiều người tận mắt thấy a.

- Trịnh Bình đệ tử nội môn, tên tiểu tử này chỉ là đệ tử ngoại môn, nguyên nhân gì khiến tiểu tử này tát, đã điều tra chưa?

Mạc Húc hỏi.

Lý trưởng lão không trả lời được.

Lúc này Văn Tâm một mực chen tách đoàn người đi tới, nói:

- Ta có thể làm chứng, ngày đó là Trịnh Bình khiêu khích trước, cũng sỉ nhục Giang Thần, kích hấn động thủ.

- Người thấy không, nhân chứng ở ngay trong mọi người. Mà người lại không chịu hỏi lấy một câu?

Sắc mặt của Mạc Húc càng ngày càng khó coi.

Vốn hắn chỉ muốn ra mặt giúp Giang Thần, trả nợ ân tình hỗ trợ chữa trị trận pháp của Giang Thần. Kết quả sau khi hiểu rõ ngọn nguồn, hắn đã bị Hình pháp đường làm cho tức giận không nhẹ.

Lý trưởng lão cũng không dám đắc tội với Thái Thượng trưởng lão mà bắt đầu rũ sạch quan hệ, quát lớn với Lưu Tùng:

- Sáu người các người? Tại sao không điều tra mà đã hạ lệnh bắt người rồi?

Lưu Tùng còn chưa nói thì Giang Thần đã nhe răng cười nói:

- Lúc đó ta cũng đã hỏi qua, kết quả vị Lưu Tùng này nói một câu ta chính là pháp, sau đó đã mang ta đi.

Trong nháy mắt, sắc mặt Lưu Tùng xám như tro tàn.

- Hiện giờ Hình pháp đường cho phép đệ tử bá đạo thô bạo như vậy sao?

Mạc Húc hỏi.

- Mạc trưởng lão, vậy ý tứ của ngươi là?

Lý trưởng lão thấp thỏm nói.

- Giang Thần lấy cái chết để chứng minh thuần khiết. Hiện giờ lại chứng thực là vu cáo, như vậy sáu người này. . . Sinh tử sẽ do Giang Thần tính toán. Đúng rồi, vừa nãy ngươi ý vào mình là trưởng lão, làm gián đoạn thẩm phán công bằng. Như vậy ngươi cũng không cần làm trưởng lão Hình pháp đường nữa. Không đúng, ngươi cũng không cần ở trong Thiên Đạo môn nữa.

Mạc Húc nói.

Lý trưởng lão như bị sét đánh, thân thể bắt đầu run rẩy.

Lưu Tùng cũng dọa cho phát sợ, quỳ trên mặt đất, khóc lóc nói:

- Mạc trưởng lão, Giang Thần, xin tha mạng a, chúng ta chỉ nghe theo lời dặn dò của Trịnh Bình sư huynh mà thôi.

- Đúng vậy, đúng vậy ạ.

Năm người kia không để ý tới đau đớn mà bò lên, quỳ gối dập đầu ở trước mặt của Giang Thần.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tiên Hình

- Người kia là ai? Sao lại có thể trực xuất trường lão ra khỏi môn phái chứ?

- Ta chưa từng nghe nói tới a!

- Chẳng lẽ là Thái Thượng trưởng lão?

Các đệ tử nghị luận sôi nổi, rất là kinh ngạc đối với biến hóa đột nhiên xuất hiện.

- Mạc trưởng lão!

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến tiếng kêu. Một người trung niên thân mặc áo bào trắng giẫm lên trên một thanh phi kiếm, vội vàng tới gần.

Đường chủ Hình pháp đường, Đinh Bạch!

Nhìn thấy người này, các đệ tử bắt đầu hưng phấn, bởi vì hôm nay thực sự bọn hắn đã nhìn thấy rất nhiều đại nhân vật.

Điều làm cho người ta giật mình chính là, coi như là Đinh Bạch, ở trước mặt của vị Mạc Húc kia cũng rất là cung kính.

- Mạc trưởng lão, tình huống sao vậy? Sao lại làm phiền đại giá của người cơ chứ?

Đinh Bạch nói.

- Người đệ đệ tử Hình pháp đường của người nói đi.

Mạc Húc chỉ chỉ vào Lưu Tùng, chẳng muốn nhiều lời.

Lưu Tùng lập tức nói đầu đuôi một lần về chuyện đã xảy ra, không dám có bất kỳ nguy biện nào. Nói mình và Trịnh Bình có giao tình, bởi vì Trịnh Bình nhờ cậy cho nên dựa vào Hình pháp đường để đối phó với Giang Thần, nhốt người vào Quỷ kiến sầu.

- Sau đó Giang Thần thẩm phán công bằng thẳng, thế nhưng trưởng lão Hình pháp đường của các người không hề làm gì cả mà trực tiếp trục xuất Giang Thần ra khỏi môn phái, đây là chuyện mà mấy trăm con mắt đều nhìn thấy a.

Mạc Húc lạnh nhạt nói.

Đinh Bạch xanh mặt, gắt gao trừng mắt nhìn Lý trưởng lão, nói:

- Từ giờ trở đi, người đã không còn là trưởng lão của Hình pháp đường nữa.

- Không cần làm phiền người. Ta đã trục xuất hẳn ra khỏi Thiên Đạo môn, không phải hẳn rất yêu thích trục xuất người ta ra khỏi môn phái sao?

Mạc Húc nói.

Đinh Bạch sửng sờ, không dám có ý kiến.

- Mạc trưởng lão, Hình pháp đường sẽ nghiêm trị sáu người Lưu Tùng. Cũng bồi thường cho vị đệ tử này, được không ?

Đinh Bạch muốn nhanh chóng làm lắng việc này xuống một chút, làm lớn ảnh hưởng đối với hẳn sẽ rất không tốt.

- Vô dụng thôi. Giang Thần lấy cái chết để tự chứng minh thuần khiết, tính mạng của sáu người Lưu Tùng không phải là thứ mà Hình pháp đường các người có thể định đoạt được nữa.

Mạc Húc nói.

Vừa nghe lời này, sáu người Lưu Tùng lại bắt đầu xin tha.

- Là Trịnh Bình chỉ thị cho các người có đúng không?

Giang Thần hỏi.

- Đúng vậy.

Sau đó, Giang Thần nhìn về phía Đinh Bạch, hỏi:

- Xin hỏi đường chủ Hình pháp đường. Chỉ thị đệ tử Hình pháp đường hãm hại đồng môn, nên xử trí như thế nào?

Đinh Bạch hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói:

- Gọi Trịnh Bình tới đây!

Cũng không lâu sau, Trịnh Bình nhanh chóng bước tới, hẳn đã hiểu rõ lúc này đã xảy ra chuyện gì.

Không đợi người khác đặt câu hỏi, hắn đã lên tiếng trước:

- Trưởng lão, ta thừa nhận đã để Lưu Tùng hỗ trợ đối phó với Giang Thần, đồng ý tiếp nhận trừng phạt. Thế nhưng Giang Thần dùng cái chết để chứng minh lại không có bất cứ quan hệ gì với ta.

- Trịnh Bình, tên khốn kiếp nhà ngươi!

Trịnh Bình vừa mới nói xong, Lưu Tùng đã chửi ầm lên.

Nếu như không phải là hắc, sao Giang Thần lại dùng cái chết để chứng minh cơ chứ?

Trịnh Bình cũng không để ý tới hắc, chỉ cần bản thân không chết, có Ninh Hạo Thiên làm chỗ dựa, xử phạt ra sao cũng đều là mây bay.

- Trịnh Bình, người đánh bằng hữu Mạnh Hạo của ta thành trọng thương, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh, người nói thế nào về việc này?

Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến cho hôm nay Giang Thần phản nộ như vậy.

- Ồ? Hắc không phải là đệ tử của Thiên Đạo môn ta nha.

Trịnh Bình dừng dừng như không nói.

- Vậy người thừa nhận mình đã vu hại Mạnh Hạo trộm đồ của người, đồng thời còn đánh hắc đúng không?

Giang Thần quát lên.

- Bị lừa rồi.

Trịnh Bình thầm nói không tốt, hắc có chút bận tâm nhìn về phía Đinh Bạch và Mạc Húc.

- Ta đưa ra quyết đấu sinh tử cùng với Trịnh Bình!

Giang Thần nói.

- Ta không chấp nhận.

Trịnh Bình lắc đầu như cái trống, bởi vì hắc không đánh lại được Giang Thần.

- Giang Thần a, người lấy cái chết để chứng minh thuần khiết, chỉ có quyền xử lý đối với sáu người Lưu Tùng. Còn Trịnh Bình này, phải dựa theo môn quy. Chỉ có điều, trừng phạt sẽ không nhẹ, hiện giờ tình huống của bằng hữu người thế nào rồi?

Mạc Húc nói.

Nghe thấy ngữ khí quan tâm của Mạc Húc, tâm tình của Đinh Bạch và Trịnh Bình rất là kỳ quái.

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn--Bọn họ không biết tại sao Giang Thần lại có quan hệ với vị Thái Thượng trưởng lão khó dây dưa nhất này.

- Ta không tin Hình pháp đường sẽ nghiêm khắc xử phạt Trịnh Bình.

Giang Thần rất là bất mãn đối với chuyện này, hận không thể giết chết Trịnh Bình tại chỗ.

- Người yên tâm, nếu như Trịnh Bình không chịu trừng phạt, như vậy ta sẽ đổi đường chủ Hình pháp đường.

Mạc Húc lập tức bảo đảm với hắn.

Đường chủ Hình pháp đường Đinh Bạch sợ hết hồn, lập tức nói:

- Trịnh Bình, người vu hại đồng môn, làm tổn hại người khác, làm nhục danh tiếng của môn phái, tội ác tày trời. Niệm tình người là đệ tử nội môn, sẽ không trục xuất người ra khỏi môn phái. Thế nhưng người phải diện bích ở Quỷ kiến sầu một năm, thủ tiêu tất cả phúc lợi, lại chịu một trăm tiên hình.

Nếu như nói xử phạt diện bích một năm ở Quỷ kiến sầu làm cho lòng người kinh hãi. Như vậy một trăm tiên hình phía sau mới thật sự làm cho

người ta sợ hãi.

Lúc đó Giang Thần bị mang tới Hình pháp đường cũng chưa bị dùng hình qua. Đó là bởi vì hình phạt của Hình pháp đường động một cái là hàng thật giá thật, sẽ chết người.

Một trăm tiên hình, có thể đánh nát xương toàn thân a.

Bởi vì roi đặc chế của Thiên Đạo môn, mặc kệ người hành hình có cảnh giới gì, đều có thể đánh người tới mức gần chết.

- Ta không phục!

Tắc mặt Trịnh Bình tái nhợt, lớn tiếng kháng nghị.

- Không phục cũng phải phục, nếu không người tiến hành thẩm phán công bằng với ta đi?

Đinh Bạch tức giận nói.

Thẩm phán công bằng với đường chủ Hình pháp đường?

Trịnh Bình cũng không phải là đứa ngốc, hẳn không thể làm gì khác hơn là vẻ mặt vụn vẹo đứng tại chỗ.

- Ta muốn đích thân hành hình!

Giang Thần nói.

- Chuyện này không hợp với quy củ a. . .

Đinh Bạch làm khó dễ.

- Không thành vấn đề.

Mạc Húc vung tay lên, trực tiếp đồng ý.

- Được rồi.

Đinh Bạch bất đắc dĩ nói.

- Xong. . .

Trịnh Bình đã mất đi tất cả niềm tin, nếu như những người khác hành hình, như vậy hẳn còn có một tia hi vọng.

Ở môn phái, người hành hình có một bộ công phu độc môn.

Đây là thứ thông qua ngày tháng tích lũy mà luyện thành, nắm một tờ giấy bọc gạch lại, dùng roi quật thì có thể khiến cho giấy không bị rách mà gạch lại nát. Như vậy cũng coi như là hợp lệ.

Vì vậy, cũng có thể làm được chuyện giấy rách, gạch hoàn hảo không chút tổn hại.

Vì lẽ đó cùng một người chấp hành tiên hình, có lúc kết cục sẽ hoàn toàn khác nhau.

Có người da tróc thịt bong, thế nhưng không qua mấy ngày đã có thể sinh long hoạt hổ, có người chỉ là da dẻ bầm tím, kết quả không ngờ lại đi đời nhà ma.

Giang Thần cũng không có tài nghệ đặc thù như vậy. Thế nhưng một trăm roi đánh xuống, như vậy. . .

Trịnh Bình cũng không dám nghĩ tới nữa.

- Sau đó sẽ tới phiên các người.

Cuối cùng Giang Thần đặt ánh mắt ở thân đám người Lưu Tùng, hẳn dùng ánh mắt trên tức liếc mắt nhìn về phía Lưu Tùng, lại nói với năm người kia:

- Các người giết Lưu Tùng thì ta sẽ không xử trí các người.

- Hít!

Lời này khiến cho không ít người phải thay đổi ấn tượng đối với Giang Thần.

Người này, tuyệt đối là một nhân vật hung ác a!

Điều khiến cho Lưu Tùng tuyệt vọng chính là, năm tên thủ hạ ngày thường nói gì nghe nấy lại nhìn lẫn nhau, chân lại di chuyển. Sau khi xác định trưởng lão không ngăn cản mình, cả đám liên tục từ dưới đất đứng lên.

- Lưu Tùng à, là người hại chúng ta thành như vậy, không có mệnh lệnh của người thì chúng ta cũng sẽ không đi đến một bước này.

- Đúng vậy. Chỗ tốt mà Trịnh Bình cho người, người cầm hết, huynh đệ chúng ta không nhận được một thứ gì cả.

Cảnh giới của Lưu Tùng cao hơn bọn họ, nhưng lại không chịu được nhiều người. Hắn không ngừng lui về phía sau, nói:

- Các người, các người muốn làm gì?

Đinh Bạch vội nói:

- Mạc trưởng lão, như vậy không tốt lắm a? Quá máu tanh! Còn có nhiều đệ tử đang nhìn a.

- Vừa nãy Lý trưởng lão các người muốn giết chết Giang Thần ở dương trường. Nếu như không có ta thì Giang Thần đã chết rồi, cũng có rất nhiều người nhìn vào đó.

Mạc Húc nói.

Lần này, Đinh Bạch không còn lời nào để nói, ánh mắt oán độc của hắn rơi vào trên người vị Lý trưởng lão đã sớm tuyệt vọng kia!

Cũng không lâu sau, mọi người đã nhìn thấy năm tên thủ hạ của Lưu Tùng đang như sói ác đánh về phía Lưu Tùng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiến Vào Nội Môn

Một tiếng hét thảm vang lên, Lưu Tùng không cam lòng ngã xuống. Trước khi chết hẳn cũng làm cho năm tên thủ hạ của mình trả giá bằng kết quả một chết một bị thương.

Nhìn thấy gây chuyện chết người, bầu không khí trên sân có chút căng thẳng.

- Mang roi tới!

Chỉ là Giang Thần lại không chịu bỏ qua, muốn dùng roi hành hình của Hình pháp đường.

Xà tiên là tên của nó, bởi vì năm nó ở trên tay rất giống một con rắn. Trên thực tế, đúng là nó dùng da rắn để chế thành, trải qua ngâm nước thuốc đặc thù, một roi đã có thể khiến cho người ta không chịu nổi.

- Giang Thần, người muốn chấp hành tiên hình ở chỗ này hay sao?

Sắc mặt Trịnh Bình tức thì thay đổi, lên tiếng rống giận.

Có nhiều người như vậy nhìn vào, sau khi chấp hành tiên hình xong, hẳn còn có mặt mũi nào ở trong môn phái nữa chứ?

Giang Thần cười gằn không thôi, Đinh Bạch cũng trầm mặc đứng ở một bên. Về phần Mạc Húc đương nhiên hẳn không cảm thấy có một chút vấn đề nào cả.

Trong nháy mắt Trịnh Bình đã cảm giác được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Điểm kỳ quái chính là, đột nhiên Giang Thần đánh roi xuống, xoay người đi vào trong phòng mình.

Chừng một phút sau, ở trong ánh mắt không rõ của mọi người, Giang Thần đã mang Mạnh Hạo tới trước cửa.

Được hăn chữa trị, Mạnh Hạo đã tỉnh lại.

Giang Thần muốn hăn nhìn Trịnh Bình bị chấp hành tiên hình!

Hiểu rõ ý đồ của Giang Thần, Trịnh Bình tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi. Sự thù hận đối với Giang Thần trong lòng đã không còn cách nào để nói thành lời nữa.

Nhưng mà, Giang Thần không để ý tới mà đi lên trước mặt, nắm tiên hình vào trong tay.

- Còn chờ cái gì nữa?

Giang Thần quát lên.

- Người chờ đó cho ta!

Trịnh Bình cắn răng một cái, bất đắc dĩ xoay người.

Phanh!

Giang Thần hầu như không chút do dự, đánh một roi vào sau lưng của Trịnh Bình.

Đau đớn suốt chút nữa khiến cho Trịnh Bình kêu ra tiếng, thân thể run rẩy một hồi. Rất nhanh mọi người đã nhìn thấy nơi roi đánh qua có máu tươi chảy ra.

- Còn muốn ra vẻ kiên cường sao?

Khóe miệng của Giang Thần nhếch lên, xà tiên liên tiếp đánh ra ba lần.

Thanh âm không thua gì pháo nổ vang vọng, rất nhanh Trịnh Bình đã không đứng thẳng được, thân thể chấn động mấy lần.

Nhưng mà, lúc này còn cách trăm lần rất xa.

Trái tim của Trịnh Bình như rơi trong vào hầm băng, mồ hôi lạnh xuất hiện đầy đầu.

Nếu như không phải có nhiều người như vậy thì có khả năng hắn đã mở miệng xin tha rồi.

Nhưng mà, dưới con mắt của mọi người, hắn không thể làm gì khác hơn là cắn răng gắng gượng chịu đựng.

Khi roi thứ mười đánh xuống thì Trịnh Bình kêu thảm một tiếng, quỳ một chân lên trên đất.

Không ít người đã không đành lòng nhìn thẳng mà quay đầu đi.

- Ủm!

Giang Thần dùng ánh mắt ra hiệu cho đám thủ hạ của Lưu Tùng, bọn họ đọc hiểu ánh mắt của Giang Thần, do dự một lúc. Sau đó lại nắm lấy hai tay của Trịnh Bình, nhắc người lên.

Chợt, xà tiên trong tay Giang Thần lại vung lên.

Trịnh Bình sắp tan vỡ, chửi ầm lên. Hỏi thăm một lượt mười tám đời tổ tông của Giang Thần, thế nhưng sau khi mắng xong, hắn lại khóc lóc xin tha.

Mạnh Hạo tỉnh lại, nhìn thấy Giang Thần đang xả giận cho mình. Mặc dù không biết tại sao đối phương lại làm được như vậy, thế nhưng trong lòng hẳn rất là thoải mái, đau đớn trên thân thể cũng không tính là cái gì.

Ba mươi roi qua đi, ý thức của Trịnh Bình đã bắt đầu mơ hồ.

- Tay cũng tê rồi, tới phiên ngươi. Không nên lười biếng, còn ngươi, mau đi tìm nước dội lên trên đầu của hắn.

Giang Thần vẫn không buông tha Trịnh Bình như cũ, lại nói ra một câu nói làm cho người ta kinh ngạc tới mức nhảy dựng lên.

- Tên này, thật sự đủ tàn nhẫn a.

Trong lòng các đệ tử thầm nói.

Bỗng nhiên, ánh mắt Giang Thần quét qua các đệ tử đang xem trò vui. Có không ít đệ tử cúi đầu, thậm chí ngay cả đệ tử nội môn cũng không ngoại lệ.

- Các ngươi, còn ai muốn giáo huấn người kia thì cứ việc phóng ngựa lại đây!

Giang Thần hét lớn một tiếng, không thèm quan tâm tới Trịnh Bình mà đi lên dìu Mạnh Hạo vào trong nhà, tiếp tục trị liệu cho hắn.

Mà Trịnh Bình vẫn còn đang tiếp tục chịu tiên hình, người của Lưu Tùng không có mạnh tay như Giang Thần, nhưng cũng không dám nường tay.

Một trăm tiên kết thúc, Trịnh Bình đã trở thành một bãi bùn nhão, ngã trên mặt đất giống như đã chết rồi. Cuối cùng lại bị người ta nhấc đi.

Truyện đư-ợc cập nhậ-t nhanh nhất tại iread.vn--Thi thể của Lưu Tùng cũng bị Hình pháp đường xử lý xong.

Vết máu trên đất đã nhắc nhở mọi người chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Lúc các đệ tử rời khỏi, tâm tình rất là phức tạp.

Chẳng ai nghĩ tới, Giang Thần bị mọi người xa lánh, lần đầu tiên phản pháo lại, lại có biểu hiện xuất sắc như vậy.

Đương nhiên, nếu như không phải có Mạc Húc, tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.

Rốt cuộc Giang Thần làm thế nào mà lại được Mạc Húc hỗ trợ, đây là điểm mà các đệ tử nghi hoặc nhất.

Sau khi mọi người rời đi, Văn Tâm và Mạc Húc trước sau tiến vào phòng của hắn.

Văn Tâm chờ hắn ổn định thương thế của Mạnh Hạo thì mới đi tới quan tâm hỏi một câu.

- Quận chúa, từ nay về sau người chính là bằng hữu của ta. Nếu như không có người, ta nghĩ Mạnh Hạo đã chết rồi.

Về mặt Giang Thần nghiêm nghị, lại nói với Mạnh Hạo:

- Mạnh Hạo, sau khi người bị thương quận chúa đã phái người chăm sóc người. Nếu không thì rất có thể người đã vì bị thương nặng mà mất mạng rồi.

- Đa tạ quận chúa!

Mạnh Hạo nghiêm túc nói.

- Khách khí cái gì chứ.

Văn Tâm khoát tay áo một cái, ra hiệu không đáng để nhắc tới, lại có chút oán trách nhìn Giang Thần một chút. Nàng nói:

- Thì ra hiện tại người mới coi ta là bằng hữu a.

- Chuyện này...

Giang Thần gãi đầu một cái, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Mạc Húc ho khan mấy lần, hấp dẫn sự chú ý của Giang Thần.

Giang Thần gật gật đầu với Văn Tâm, sau đó lại đi cùng Mạc Húc trưởng lão đến bên trong vườn.

- Hôm nay đa tạ Mạc trưởng lão đã giữ gìn lẽ phải!

Giang Thần nói.

- Dễ nói dễ nói. Hình pháp đường quả thực kỳ cục, phải trị, phải trị.

Mạc Húc cười cười, nói:

- Có lẽ tiểu hữu cũng đã hả giận được rồi.

Giang Thần gật gật đầu, chuyện này không cần phải nói, oán khí tích tụ nhiều ngày đã bị quét đi sạch sành sanh.

Thấy hần như vậy, Mạc Húc chà xát tay, đang định nói tới chính sự.

- Trưởng lão, người giúp ta như vậy, ta vô cùng cảm kích. Lúc trước thấy người bị trận pháp quấy nhiễu, Giang Thần đồng ý giúp người một tay!

- Hay, hay!

Mạc Húc thấy hần hiểu chuyện như vậy lập tức mừng rỡ không thôi. Cũng làm cho hần khỏi phải phí công phu miệng lưỡi để nói chuyện.

- Giang Thần à, trình độ đối với trận pháp của người cao tới bao nhiêu vậy?

Nếu đồng ý, sau đó sẽ là xác định trình độ của Giang Thần.

Giang Thần do dự, bởi vì hắn không biết nên hình dung trình độ trận pháp của mình như thế nào.

- Trước đây người Thánh vực nói thế nào nhỉ? Trận pháp đại sư đệ nhất Thánh vực sao?

Đương nhiên không thể nói với đối phương chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, Giang Thần khiêm tốn nói:

- Rất cao rất cao.

- ...

Mạc Húc sâu sắc nhìn Giang Thần một chút, phân tích thâm ý trong lời này của hắn.

- Nhất định hắn có tự tin giải quyết đại trận hộ sơn, nhưng lại thật không tiện nói.

Mạc Húc thầm suy đoán ở trong lòng.

Chuyện liên quan tới điểm này, Mạc Húc chưa từng đoán sai.

- Chỉ có điều. Mạc trưởng lão, có phải đại trận hộ sơn cực kì quan trọng hay không?

Giang Thần cười nói.

- Đúng vậy.

Mạc Húc không chút suy nghĩ trả lời.

- Vậy nếu như ta chữa trị được nó, có phải sẽ là một cái công lớn hay không?

- Đường nhiên.

- Công lao này có đáng giá một trăm vạn điểm công hiến hay không?

Giang Thần hỏi.

Nếu như là các trưởng lão khác, nghe thấy hẳn nói như thế nhất định sẽ rất bất ngờ. Chỉ có điều Mạc Húc lại rất chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó mới nói:

- Nhất định là đáng giá.

Giang Thần nở nụ cười thoả mãn.

Sau ba ngày, tin tức Giang Thần trở thành đệ tử nội môn đã gây ra náo động cho toàn bộ Thiên Đạo môn.

Không có đệ tử nào biết tại sao.

Giang Thần vừa trở thành đệ tử ngoại môn mới được nửa tháng, nhanh như vậy đã trở thành đệ tử nội môn, trừ phi là trực tiếp dùng tiền đập xuống mới được như vậy.

Nhưng mà, hầu như có thể loại trừ khả năng này.

Giang Thần đến từ Thập vạn đại sơn, tuyệt đối không thể bỏ ra nổi trăm vạn tử kim.

Thế nhưng nguyên nhân chân chính thế nào khiến cho người ta không đoán ra được, chỉ biết là do một tay Mạc Húc trưởng lão xử lý.

Vì vậy, có người cho rằng có khả năng Giang Thần là con riêng của Mạc Húc trưởng lão!

Nếu không, tại sao Mạc Húc trưởng lão lại chăm sóc Giang Thần kỹ càng như vậy cơ chứ?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đứng Đầu Hai Bảng

Trở thành đệ tử nội môn thì mới xem như là chính thức hòa vào Thiên Đạo môn, cảm nhận được các loại chỗ tốt của thập đại tông môn Hỏa vực.

Đầu tiên sẽ được phân phối một ngọn núi linh khí dồi dào, phong cảnh xinh đẹp.

Chỉ cần không bị trục xuất ra khỏi Thiên Đạo môn, ngọn núi vẫn thuộc về đệ tử.

Có lẽ là bởi vì Mạc Húc trưởng lão cho nên ngọn núi của Giang Thần là Vân phong rất là quý hiếm ở bên trong môn phái.

Cái gọi là Vân phong là chỉ cao vút trong mây, là hùng phong cao và dốc. Trong núi ngưng tụ linh khí thiên địa, cây cối tươi tốt, muôn hoa đua thắm.

Tu luyện ở nơi như thế này sẽ là làm chơi ăn thật.

Giang Thần đi tới ngọn núi của mình, chuyện thứ nhất hẳn làm chính là đặt tên.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, nơi này sẽ là nơi ở của hắn ở trên Cửu Thiên đại lục.

Giang Thần không nghĩ quá lâu đã quyết định gọi nó là Xích tiêu phong.

Hắn là chủ nhân của Xích tiêu kiếm, Xích tiêu kiếm chủ, nơi ở có cái tên này vô cùng thích hợp.

Chuyện thứ hai là kiến tạo nơi ở, không cần tự mình động thủ, mỗi ngọn núi đều có đệ tử dùng con rối khổng lồ, am hiểu kiến tạo làm việc.

Chuyện như vậy đối với những đệ tử nội môn khác mà nói, không đáng để nhắc tới. Thông qua con rối có thể dễ dàng dựng lên cung điện hoa lệ hoặc là lâu vũ.

Chỉ có điều Giang Thần vẫn tốn một phen công phu, tự mình quy hoạch, định ra bản đồ thiết kế, lại giao cho con rối hoàn thành.

Sau khi Mạnh Hạo nhìn thấy thành quả, lại khen không dứt miệng.

- Thiết kế của người khiến cho Xích tiêu phong cách điệu không gì sánh kịp.

Mạnh Hạo nói.

- Nơi ở đương nhiên phải thư thái một chút.

Giang Thần cười nói.

Tên rất hay, kiến tạo nơi ở, sau đó mới là việc khó.

Giang Thần muốn bố trí trận pháp cho Xích tiêu phong của mình, nhưng môn phái không cung cấp thứ này. Tất cả phí tổn sẽ đệ tử tự mình gánh chịu.

Thêm nữa, Giang Thần muốn thành lập đan phòng, cũng phải tự mình bỏ tiền ra.

Chỗ khó xử của Giang Thần chính là không tiền.

- Trước tiên đi tìm Văn Tâm mượn một chút, sau khi tạo ra đan phòng, lại luyện chế linh đan để bán ra.

Giang Thần nghĩ như vậy, sau đó chạy đi tìm Văn Tâm.

Biết được ý đồ đến đây của Giang Thần, Văn Tâm nói:

- Mượn thì có thể. Chỉ có điều người phải nói cho ta, sao người lại trở thành đệ tử nội môn, còn nữa, ta muốn chuyển tới ở cùng chỗ với người.

- Ta nghĩ một ngọn núi hoàn chỉnh, thêm một người như ta cũng không chật a?

Chuyện này cũng không phải là vấn đề chật hay không, ở bên trong môn phái cũng có đệ tử kết bè kết đảng, để người ngoại môn vào ở ngọn núi của mình, hình thành một cỗ thế lực.

Vấn đề là hiện tại Xích tiêu phong cũng chỉ có hai nam nhân như Giang Thần và Mạnh Hạo mà thôi.

- Ta thì không thành vấn đề, chỉ cần người không sợ người khác đồn thổi là được rồi.

- Người ngớ ngẩn mới vì vậy mà bỏ qua cơ hội tu luyện tốt nhất.

Văn Tâm liếc mắt nhìn hắn một cái, bắt đầu thu dọn đồ vật của mình.

Sau khi Văn Tâm vào ở trong Xích tiêu phong, Giang Thần mới phát hiện ra thứ mình thiếu không chỉ là đan phòng, còn có rất nhiều thứ, ví dụ như bếp.

- Sau khi trở thành đệ tử nội môn còn phải ra ngoài ăn cơm sao? Thuê một nhóm người đến, trồng trọt rau dưa, nuôi gia cầm mới là kế hoạch lâu dài.

Văn Tâm nói.

- Để ta bảo trong nhà phái người đến.

Giang Thần quyết định viết thư về Nam phong lĩnh, để gia tộc phái người tới đây. Ngoại trừ người hầu ra, còn phải mang một ít đệ tử có tiềm lực đưa đến Thiên Đạo môn.

Mạnh Hạo ở bên cạnh muốn nói lại thôi, Giang Thần trở thành đệ tử nội môn. Có thể đề cử người khác trở thành đệ tử ngoại môn, tiêu chuẩn có hạn, hẳn rất lo lắng Giang Thần sẽ đưa tiêu chuẩn này cho người trong nhà.

- Mạnh Hạo, người cứ yên tâm chờ một quãng thời gian nữa. Hiện giờ ta đề cử người tiến hành thí luyện sẽ có tỷ lệ rất lớn bị làm khó dễ. Ngược lại ở trong Xích tiêu phong này tu luyện cũng tốt. Ta có thể chỉ điểm kiếm pháp cho người, còn công pháp, chỗ ta cũng có, chờ đan phòng của ta kiến tạo xong cũng sẽ không thiếu linh đan của người.

Giờ Mạnh Hạo mới hiểu được dự định của Giang Thần, hẳn lập tức yên lòng.

...

- Được!

Sau khi tin của Giang Thần về đến Nam phong lĩnh, toàn bộ Giang phủ đều mừng rỡ như điên.

.Truyện đượ.c biên tập t.ại iread.vn
Lúc này Giang Thần mới gia nhập được Thiên Đạo môn bao lâu cơ chứ? Không ngờ đã trở thành đệ tử nội môn, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Tôn tử này của ta, thực sự đã cho ta mấy lần kinh hỉ a.

Giang Vãn Thiên rất là vui mừng, đặc biệt là sau khi hắn phát hiện ra trong thư còn có một hàng chữ nhỏ, viết:

- Gia gia, con có để lại hai bản công pháp huyền bí ở dưới đáy giường phòng con. Một quyển là Thái cực hoàn, có thể tăng cường thực lực của người. Một quyển khác tên là Dưỡng thần kinh, có thể tăng cường kinh mạch, để trẻ em trong phủ tu luyện, đợi tới khi tuổi tác nhất định thì tốc độ tu luyện sẽ hơn so với người bên ngoài.

Giang Vãn Thiên kích động không thôi, lại có chút không rõ, thầm nói:

- Tại sao lúc này Giang Thần mới lấy ra cơ chứ?

Chợt, hắn nghĩ thông suốt chỗ then chốt. Đó là bởi vì hai bản công pháp huyền bí này quá quan trọng, nếu như không phải nó trở thành đệ tử nội môn Thiên Đạo môn, một khi lấy ra nhất định sẽ mang đến một trận gió tanh mưa máu.

- Đợi tới khi Nhị trưởng lão và Thiên Hùng trở thành Thần du cảnh là có thể bắt tay khai phá Thuần Dương quang tinh. Khi đó Giang phủ tất sẽ quật khởi!

Rất nhanh, người Giang phủ biết được mình có cơ hội đi tới Thiên Đạo môn, chuyện này đã dẫn tới chấn động không nhỏ.

Đám người hầu thì tạm thời không nói, đệ tử được phái đi mới là quan trọng. Có thể đi tới Thiên Đạo môn tu luyện. Chuyện này trước đó người của Giang phủ chưa từng nghĩ qua.

Giang Thiên Hùng gọi hai nhi tử của mình tới, bảo bọn họ chuẩn bị động thủ.

- Phụ thân, trước đó chúng ta đối nghịch với Giang Thần như vậy, hẳn sẽ để chúng ta đi thật sao?

Hai huynh đệ Giang Kiến và Giang Phong hưng phấn, đồng thời lại có chút thấp thỏm, rất hối hận trước đó đã đối nghịch với Giang Thần.

- Giang Thần sẽ không chấp nhận chuyện như vậy, ở trong thư tín nó đã chỉ đích danh hai người các người, yên tâm đi.

Giang Thiên Hùng nói.

Từ các loại biểu hiện của Giang Thần cho thấy, Giang Thiên Hùng đã tâm phục khẩu phục với hắn. Giang phủ dưới sự dẫn dắt của Giang Thần, nhất định sẽ đi về phía đỉnh phong.

Cùng lúc đó, Đông viện Giang phủ.

Sau khi Cao Nguyệt nhận được tin tức Giang Thần trở thành đệ tử nội môn, nàng cảm thấy tự hào, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên không hổ là nhi tử ngoan của ta.

Sau đó, nàng hẳn gọi Phạm Đồ tới, nói:

- Phạm Đồ, ngươi cũng đi Thiên Đạo môn đi.

- Được.

Có thể ở bên người thiếu chủ, Phạm Đồ cầu còn không được.

...

Nói đi nói lại, sau khi Giang Thần ở lại Xích tiêu phong, lúc này hắn lại hiểu rõ được một chuyện.

Ở bên trong môn phái có hai bảng danh sách.

Một là Cống hiến bảng, thống kê mười người có nhiều điểm cống hiến nhất trong các đệ tử.

Còn có một bảng là Thiên tử bảng.

Xếp hạng tương tự với Tân hỏa bảng, là mười tên đệ tử ưu tú nhất trong Thiên Đạo môn. Có thể đề tên trên Thiên tử bảng, nhất định sẽ nhận được khen thưởng ngoài ngạch của môn phái.

Quan trọng nhất chính là, nếu muốn trở thành đệ tử chân truyền, nhất định phải có mặt trên Thiên tử bảng, chuyện này cơ hồ là nhận thức chung của Thiên Đạo môn.

Điều kiện lên bảng rất đơn giản, đánh bại người trên bảng là được.

Vừa nghe thấy quy củ này, Giang Thần rất hưng phấn. Chỉ có điều sau khi biết tất cả mọi người trên Thiên tử bảng đều là Thần du cảnh, hẳn bỏ suy nghĩ này.

Hắn tự tin về kiếm cảnh của mình. Thế nhưng còn chưa tự đại đến mức không nhìn chênh lệch giữa hai cảnh giới.

Chợt, Giang Thần lại biết được tên Ninh Hạo Thiên kia là người đứng đầu hai bảng!

Cống hiến bảng và Thiên tử bảng đều đứng ở vị trí số một, là nhân vật nổi tiếng ở trong môn.

Nếu như nói người ngoại môn chỉ biết năng lực của Ninh Hạo Thiên. Thế nhưng đến nội môn, mới biết chỗ lợi hại chân chính của Ninh Hạo Thiên.

Đứng đầu hai bảng, sư phụ là Thái Thượng trưởng lão trong môn phái, rất được chú ý giáo yêu thích.

Trong các đệ tử cạnh tranh chức vị chương giáo đời tiếp theo, hân đã dẫn trước các đệ tử cạnh tranh một đoạn dài.

Tên ngọn núi của Ninh Hạo Thiên cũng rất thô bạo.

Thiên Vương phong!

Bên trong núi cao thủ như mây, có rất nhiều đệ tử ngoại môn, thậm chí là đệ tử ưu tú của nội môn.

Những người này tạo thành mạng lưới liên lạc thấm thấu đến các góc của môn phái!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Lần Thứ Hai Luyện Đan

Sau khi biết Ninh Hạo Thiên chính là người đứng đầu hai bảng. Một chút đặc ý khi trở thành đệ tử nội môn của Giang Thần đã tan thành mây khói. Hắn một lần nữa xem xét kỹ thể cục bây giờ, bắt đầu vì đề kế hoạch cho việc tu luyện.

Không có chút nghi ngờ nào, đạt đến Thần du cảnh là điều tất yếu.

Nhưng nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn đề thăng cảnh giới lên, nhất định phải cố gắng lợi dụng tất cả tài nguyên bên người.

Đầu tiên là phúc lợi đãi ngộ của các đệ tử nội môn.

Ở bên trong môn, có ba loại tài nguyên tu luyện là thứ mà người khác ước ao không được.

Một trong số đó là Hóa long trì.

Có trăm vạn điểm cống hiến thì mới có thể đi vào một lần, ngâm vào trong Hóa long trì, cả người sẽ có biến hóa thoát thai hoán cốt, không nói tới việc cảnh giới tăng lên, tu luyện ở trong đó, tiến triển cũng rất là kinh người.

- Mười đệ tử vị trí đầu trên Thiên tử bảng, mỗi tháng đều có một lần tiến vào Hóa long trì miễn phí. . .

Giang Thần nhớ tới quy định này, tâm tình có chút phức tạp.

Thứ hai: Thần linh đan.

Một chủng loại rất giống như Thuần Dương đan Giang Thần luyện chế, là trợ lực quan trọng từ Tụ nguyên cảnh xung kích đến Thần du cảnh.

Thứ ba: Võ đạo bộ.

Tâm quan trọng của võ học không cần phải nói nhiều, chỉ cần ở trong võ đạo bộ một thời gian ngắn thì trình độ võ học của mỗi một đệ tử đều sẽ tăng lên trên diện rộng.

Trong ba đại tài nguyên, chỉ có Hóa long trì là khiến cho Giang Thần chú ý.

- Điểm cống hiến a, không có điểm cống hiến, ở trong thập đại tông môn cũng không khác gì lúc ở trong Thập vạn đại sơn.

Giang Thần thầm nói.

- Giang Thần, đan phòng đã xây dựng xong rồi.

Lúc này, Mạnh Hạo chạy tới nói cho hắn một tin tức tốt.

Giang Thần sáng mắt lên, chỉ cần có thể luyện đan được thì tất cả vấn đề khó khăn trước mắt sẽ được giải quyết.

- Nhất định Quận chúa có ý với ngươi.

Bỗng nhiên Mạnh Hạo nói.

- Cái gì?

Giang Thần rất hoài nghi có phải mình đã nghe nhầm hay không.

Chợt, hắn đã hiểu rõ ý tứ của Mạnh Hạo.

Đan phòng là thứ mà Văn Tâm bỏ vốn xây dựng, vườn dược liệu đang kiến tạo cũng giống như vậy.

Phải biết rằng Văn Tâm còn chưa đi hoàn thành nhiệm vụ, điểm cống hiến của nàng đều là dùng tử kim đổi lại.

Cho dù Giang Thần nói là mượn, nhưng hăn lại không phải là đứa ngốc, biết vay tiền không phải là chuyện dễ dàng, thế nhưng quận chúa lại không do dự một chút nào.

Chỉ có điều, Giang Thần chưa hề nghĩ tới phương diện kia.

Nói đúng ra, tình yêu nam nữ, trước khi hăn nhìn thấy nữ tử ở trong Thánh vực kia, hăn không muốn nghĩ tới.

Điều quan trọng nhất chính là, hăn đã mất lòng tin đối với nữ nhân.

Hăn dùng ánh mắt bằng hữu để đối xử với Văn Tâm, Giang Thần cảm giác rất tự nhiên.

Thế nhưng nói là tình bằng hữu thì có một loại cảm giác khó chịu không nói ra được.

- Đừng nói những chuyện này nữa. Để Thiên Đạo môn trải nghiệm mị lực của Linh đan sư đi!

Có tăng thân phận đệ tử nội môn của Thiên Đạo môn che chở, Giang Thần không cần kiêng kỵ giống như trước đây nữa. Mà lớn mật truyền thụ cho Mạnh Hạo một môn công pháp Địa cấp, khiến cho Mạnh Hạo kích động tới mức khua tay múa chân.

Hiện tại, Giang Thần lại muốn bắt đầu luyện đan.

Linh đan nhất phẩm đã theo không kịp cảnh giới bây giờ, thứ Giang Thần muốn luyện chế chính là linh đan nhị phẩm.

Hơn nữa không chỉ một loại!

Huyền nguyên đan, Hoàn linh đan, Hóa nguyên đan.

Huyền nguyên đan, tương tự như Tụ khí đan, có thể làm cho Tụ nguyên cảnh tu luyện làm chơi ăn thật.

Hoàn linh đan, không phải là linh đan dùng cho tu luyện, nhưng có thể khiến cho người ta nhanh chóng khôi phục lực lượng của bản thân.

Trình độ quý hiếm của loại linh đan này không thua gì linh đan tu luyện. Tu sĩ ở bên ngoài khi gặp phải nguy hiểm, chỉ cần cảnh giới cách biệt không phải quá xa, thường thường chuyện quyết định sinh tử sẽ là bên nào tiêu hao hết lực lượng trước.

Một ít cường giả gặp phải vây công, lực kiệt bỏ mình, ví dụ này chỗ nào cũng có.

Ví dụ như phụ thân Giang Thanh Vũ của Giang Thần vậy, bị Hắc Long thành bắt. Thế nhưng cũng là bởi vì bị xa luân chiến, lại bị dùng trận pháp trấn áp.

Chỉ là, ai cũng biết chuyện khôi phục lực lượng quan trọng bao nhiêu, thế nhưng loại linh đan này đã ít lại càng thêm ít.

N-gu-ồn:- iread.v-nCoi như là có thì hiệu quả cũng không được, không chỉ lực lượng khôi phục đã ít lại càng ít mà càng quan trọng hơn chính là hiệu quả rất chậm, đặc biệt là khi chiến đấu.

Hoàn linh đan thì lại không giống, ở Thánh vực nó chính là linh đan khôi phục rất mạnh.

Dù cho là lúc chiến đấu kịch liệt, ăn vào một viên cũng sẽ có biến hóa.

Cuối cùng là Hóa nguyên đan, là linh đan tu luyện. Điểm không bình thường là nó sẽ tinh luyện chân nguyên trong cơ thể Tụ nguyên cảnh, bài

trừ tạp chất.

Một khi ba loại linh đan được luyện chế thành công, Giang Thần không cần ra ngoài thì cũng sẽ có tài nguyên cuộn cuộn không ngừng bỏ vào trong túi.

Khi Giang Thần muốn luyện đan, chỗ tốt của thập đại tông môn đã thể hiện ra, các dược liệu cần thiết không thiếu gì cả, hơn nữa số lượng lại còn không ít.

Giang Thần lại chạy đi tìm Văn Tâm vay tiền, lần này hắn nói:

- Gần đủ rồi, chờ linh đan của ta ra lò, Xích tiêu phong sẽ trở thành ngọn núi giàu có nhất bên trong nội môn.

- Đây là 50 ngàn điểm cống hiến cuối cùng trong nhà cho ta, người cầm đi.

Văn Tâm trước sau như một, rất quyết đoán, đưa lệnh bài đệ tử cho hắn.

Điểm cống hiến của đệ tử đều được ghi lại ở bên trong lệnh bài.

Chẳng biết vì sao Giang Thần lại nhớ tới lời nói của Mạnh Hạo, hắn chậm rãi không tiếp nhận lệnh bài.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Mạnh Hạo nói người thích ta.

Nếu như Mạnh Hạo ở đây, tuyệt đối sẽ đập cho hắn hai cước.

Thân thể Văn Tâm cứng đờ, trong mắt bắn ra vẻ lạnh lùng uy nghiêm, nàng lạnh lùng nói:

- Ta muốn giết hân.

Tiếp đó, nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt Giang Thần, hỏi:

- Người nói cho ta như vậy là muốn nói điều gì sao?

- Ý của ta là một lòng theo đuổi đỉnh cao võ đạo, không thể phân tâm.

..

Giang Thần rất trịnh trọng, biểu hiện nghiêm nghị, lý trí tới mức đáng sợ.

- Được rồi!

Văn Tâm không thể nhịn được nữa mà ngắt lời hân, có chút bất mãn nói:

- Vậy người có thể yên tâm, ta không thích người. Ta ở trong Xích tiêu phong chỉ là muốn người chỉ kiếm ta kiếm pháp. Cùng với tốc độ tu luyện nhanh hơn. Đồng thời cũng rất vừa vặn là ta cũng là toàn tâm toàn ý theo đuổi đỉnh cao.

- Như vậy cũng tốt.

Giang Thần nở nụ cười, dường như đã mất đi gánh nặng, hân tiếp nhận lệnh bài đệ tử, thẳng thắn rời khỏi phòng nàng.

Hân chân trước vừa đi, Văn Tâm căng thẳng tới mức khuôn mặt ửng đỏ, ngay cả cổ cũng đỏ.

- Khốn kiếp!

Nàng nhìn bóng lưng đi xa của Giang Thần, mắng từng chữ từng chữ.

Giang Thần vừa rời khỏi hắt hơi một cái, gãi đầu một cái, trong lòng không hiểu ra sao.

Sau đó, sau khi để Mạnh Hạo đi mua dược liệu, Giang Thần vùi đầu vào trong đan phòng.

Mạnh Hạo đứng ở bên ngoài bảo vệ, chỉ chốc lát sau hắn đã thấy ngọn lửa hùng hực đang hùng hực thiêu đốt ở bên trong. Sau đó, sương trắng từ cửa sổ bay ra, mang theo mùi thuốc nhàn nhạt.

Cứ như vậy trải qua nửa canh giờ, Mạnh Hạo rất lo lắng Giang Thần sẽ xảy ra chuyện.

Bởi vì hắn đứng ở bên ngoài cũng cảm giác được nhiệt độ của đan phòng rất cao, có thể tưởng tượng được bên trong có lẽ chẳng khác nào một cái lồng hấp cả.

Ngay khi hắn đang do dự có nên gõ cửa hay không thì cửa được mở ra từ bên trong, sóng nhiệt giống như một con rồng lửa nhào tới, bức lui Mạnh Hạo.

Giang Thần như thần tiên hạ phàm, từ bên trong sương trắng đi ra, đầu đầy mồ hôi, y phục trên người cũng đã ướt nhẹp.

- Thành công rồi sao?

Mạnh Hạo hỏi.

- Đương nhiên.

Khóe miệng của Giang Thần nhếch lên, nở nụ cười tự tin. Tay phải xoa xoa mồ hôi trên mặt, nói:

- Sau này phải bố trí hỏa trận ở trong đan phòng một chút, nếu không sau đó luyện đan sẽ làm mình bị nóng chết mất.

- Người cầm lấy cái này đi.

Giang Thần cầm bình ngọc đã được xếp gọn ba loại linh đan ném cho Mạnh Hạo.

- Bên trong này tương đương với phúc lợi mấy tháng của đệ tử nội môn.

Giang Thần nói.

Trên mặt Mạnh Hạo tức thì nở nụ cười xán lạn, vừa nói xong, một mặt tiếp nhận bình ngọc. Khi mở nắp bình ra, đặt ở chóp mũi, vừa ngửi hân đã cảm thấy phấn chấn.

- Giang Thần, sao ta lại có cảm giác người không gì không làm được a.

Mạnh Hạo thở dài nói.

Lập tức, Giang Thần tìm ba cái hộp gỗ, phân biệt xếp gọn ba loại linh đan vào trong. Sau đó lại mang theo Mạnh Hạo đi tới thương hội của nội môn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lâm Lang Phong

Lâm Lang phong là ngọn núi thấp nhất bên trong nội môn, có điều lại hơn ở chỗ địa thế bằng phẳng, diện tích rộng rãi. Sườn núi có hai đường phố kéo dài ra khắp nơi, bên cạnh là hai cung điện song song, đường hoàng mà tráng lệ.

Nơi này chính là thương hội của Thiên Đạo môn, cũng là phường thị của môn phái, quy mô không thua gì với thành thị ở bên ngoài.

Lâm Lang phong cũng là nơi náo nhiệt nhất bên trong nội môn, trên đường người đến người đi, trên không trung thỉnh thoảng có thuyền phi hành qua lại.

Giang Thần và Mạnh Hạo đi tới Lâm Lang phong, bỏ ra nửa canh giờ.

Cũng không phải nói đường núi gồ ghề, dùng năng lực của Thiên Đạo môn, đường đá đi về các nơi trong môn phái. Mặt đường vừa rộng lại vừa bằng, cũng có thể lái xe ngựa vào.

Chỉ là Thiên Đạo môn quá lớn, khoảng cách giữa Lâm Lang phong và Xích tiêu phong ở trong môn phái cách xa nhau cũng không phải là xa nhất, nhưng cũng phải đi rất lâu.

- Xem ra phải mua thuyền phi hành rồi.

Giang Thần nhìn đệ tử từ trên thuyền phi hành hạ xuống, từng người từng người ung dung thoải mái, vô cùng tiêu sái.

Những chiếc thuyền phi hành kia không lớn không nhỏ, so với Phá vân thuyền Giang Thần đã từng cưỡi, chỉ có thể nói là một chiếc thuyền nhỏ, chỉ có điều tốc độ lại gần như vậy.

- Ồ?

Đột nhiên Giang Thần bị một chiếc thuyền phi hành hấp dẫn, đó là một chiếc thuyền tinh mỹ, được bảo dưỡng rất tốt. Đệ tử từ boong tàu đi xuống đều là nữ nhân, mỗi người đều có da dẻ trắng nõn, khí chất rất xuất chúng.

- Đó là thuyền của Ngọc Nữ phong.

Mạnh Hạo thường xuyên đến mua đồ giúp Giang Thần, cho nên cũng có hiểu biết nhất định về chuyện trong nội môn.

- Ngọc Nữ phong?

- Đúng vậy, ở bên trong môn, tiếng tăm sà sà như Thiên Vương phong. Chủ nhân ngọn núi này chính là một vị kỳ nữ, tên là Lý Tiên Nhi. Trong môn phái có không ít nữ đệ tử ưu tú đi theo nàng.

Mạnh Hạo nói.

Lý Tiên Nhi?

Giang Thần có ấn tượng đối với cái tên này, là đệ tử đứng thứ ba trong Thiên tử bảng.

Đồng thời hắn còn chú ý tới một việc, những nữ đệ tử của Ngọc Nữ phong kia mỗi người đều kiêu ngạo như chim công xòe đuôi Không để ý tới ánh mắt hừng hực của các nam đệ tử, rất nhanh đã biến mất ở chỗ ngoặt trên đường phố.

- Hỏa vực có một Mỹ nhân bảng, Lý Tiên Nhi cũng có tên ở trên bảng.

Mạnh Hạo nói.

- Bảng cũng thật là nhiều nha. Mỹ nhân bảng cũng có, có mỹ nam bảng không?

Giang Thần cười nói.

Không nghĩ tới Mạnh Hạo lại nói với hắn:

- Quả thực là có, nhưng không phải là mỹ nam bảng, mà gọi là Công tử bảng. Yêu cầu lên bảng không chỉ có tướng mạo, quan trọng nhất chính là thân thể, sau đó là thực lực, phải cực cao mới có thể lên bảng được.

Nói xong, Mạnh Hạo như nhớ tới cái gì đó, sắc mặt do dự không quyết định, muốn nói cái gì thế nhưng lại không dám.

- Làm sao? Chẳng lẽ Ninh Hạo Thiên kia cũng ở trên bảng sao?

Giang Thần rất tùy ý nói.

Kết quả Mạnh Hạo như bị điểm huyết, chỉ có điều rất nhanh hắn lại nói:

- Vốn Ninh Hạo Thiên có tên trên bảng, sau đó người gia nhập Thiên Đạo môn, hắn đã không có tên ở trên bảng nữa.

- Ồ?

Mạnh Hạo nhắm mắt lại nói:

- Bởi vì tiếng tăm của người dẫn đến chuyện hắn cướp Thần mạch của người, chuyện này làm cho mọi người lần nữa quan tâm. Dưới tiếng chê trách, đương nhiên hắn không lên được Công tử bảng.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Giang Thần hỏi.

- Một tháng trước a.

Bỗng nhiên Giang Thần như tỉnh ngộ, hắn nói:

- Chẳng trách lúc ta mới vừa vào Thiên Đạo môn, hắn lại như chó điên cắn cắn như vậy. Hóa ra là vì chuyện này a.

Lúc này, Giang Thần đã chú ý tới sắc mặt không tự nhiên của Mạnh Hạo, hắn đặt tay lên vai của đối phương rồi nói, nói:

- Ở trước mặt ta không cần phải bận tâm quá nhiều, ta cho phép nói chuyện về Thần mạch.

Mạnh Hạo thở phào một hơi, phát hiện ra mình đã nghĩ Giang Thần quá hẹp hòi. Chỉ có điều, cân nhắc đến chuyện phụ thân của Giang Thần còn bị nhốt ở trong Hắc Long uyên, hắn vẫn không dám nói lung tung.

Sau đó, hai người đi tới Thiên Phong thương hội có tiếng tăm rất lớn trong môn phái.

Môn quy của Thiên Đạo môn nghiêm ngặt, nhưng lại có rất ít hạn chế đối với đệ tử. Phân phối một ngọn núi để đệ tử làm loạn không nói, mà còn có thể mở thương hội ở trong môn phái, tiến hành giao dịch.

Đương nhiên, cũng không phải ai cũng có thể xây dựng thương hội, mà phải có đủ thực lực.

Phần lớn đệ tử muốn bán ra món đồ gì đều bày hàng quán ở vỉa hè để bán.

Ở bên trong Thiên Phong thương hội, phòng khách rất rộng rãi, nhưng không có bày ra những thứ trân phẩm, cũng có rất nhiều nữ tử xinh đẹp đứng ở các nơi.

Nhìn thấy có khách đi vào, các nàng sẽ chủ động tiến lên đón. Hỏi nhu cầu của khách, lại mang vào trong thương hội.

Truyện đượ.c .dịch trực tiếp tại iREAD..Chính bởi vì cách phục vụ như vậy, Thiên Phong thương hội mới có tiếng tăm như hiện tại.

Hơn nữa, nữ tử làm việc ở thương hội không phải có thể tùy tiện tìm được, đều là đệ tử ngoại môn. Bọn họ đang kiểm điểm cống hiến ở đây.

Chuyện này ở ngoại môn là một công việc rất béo bở, không có nhân mạch căn bản sẽ không xin vào được.

Trong hàng nữ đệ tử có một cô nương tên là Văn Mộng đứng ở góc, tâm sự nặng nề.

Nàng đang nghĩ tới đoạn thời gian trước đó, ở thành nhỏ của nàng, nàng là thiên kiêu chi nữ. Là sự kiêu ngạo của phụ thân mẫu thân, được thành chủ ký thác hy vọng, mọi người nhìn vào. Nàng cũng không để cho người ta thất vọng mà thuận lợi tiến vào Thiên Đạo môn.

Nhưng sau khi đi tới Thiên Đạo môn, nàng mới biết cái gì gọi là như gặp sư phụ.

Thiên tư mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo ở trong Thiên Đạo môn này căn bản không đáng nhắc tới, thiên tài thành nhỏ ở trong môn phái lại trở thành người bình thường.

Sau khi Văn Mộng tiếp thu sự thực cũng bắt đầu cố gắng tu hành, tranh thủ sớm ngày trở thành đệ tử nội môn.

Nhưng mà, yêu cầu một trăm vạn điểm cống hiến thực sự quá là khủng bố, muốn đạt đến trong vòng hai năm, nhất định phải đi làm nhiệm vụ, hoặc là hoàn thành một loại thành tựu nào đó.

Có thể đi vào Thiên Phong thương hội là nhờ có nàng bằng hữu hỗ trợ.

Bằng hữu của nàng là một nữ cường nhân rất có chí khí, khi ở ngoại môn chưa từng có thời gian thư giãn. Nàng dùng thời gian hơn một năm đã trở thành đệ tử nội môn.

Sau đó ở bên trong nội môn lại kết bạn với một vị sư huynh, là quản sự của Thiên Phong thương hội.

Sau đó, Văn Mộng được bằng hữu giúp đỡ cho nên đã có được cơ hội này.

Nàng cũng rất quý trọng, bởi vì chỉ cần hoàn thành một giao dịch ở Thiên Phong thương hội là sẽ được trích phần trăm, có thể so với đi ra bên ngoài làm mấy nhiệm vụ a.

Lúc vừa mới bắt đầu, Văn Mộng rất hưng phấn, thế nhưng nàng lập tức phát hiện ra hiện thực rất tàn khốc.

Phần trăm được trích quả thực rất nhiều, thế nhưng người mới nàng, hầu như rất khó nắm bắt được cơ hội.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía các nữ tử bị người ta vây quanh, bên trong tất cả mọi người, chỉ có một mình nàng là ngồi.

Bởi vì nàng ta là người được trích nhiều phần trăm nhất trong tất cả các nữ đệ tử của Thiên Phong thương hội, tên là Lưu Lệ.

Văn Mộng rất ước ao bản lĩnh của nàng. Thế nhưng nàng không làm được chuyện chuyện trò vui vẻ cùng nam nhân xa lạ. Duy trì loại ám muội đặc thù kia. Ngẫm lại chính nàng cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

- Lệ Lệ tỷ, có khách đến.

Có người nói.

- Là ngồi thuyền tới, hay là đi bộ tới?

Lưu Lệ hững hờ hỏi.

- Đi bộ tới.

Nhạ được đáp án này, Văn Mộng phát hiện ra Lưu Lệ lại nhìn sang mình, nàng không có một chút bất ngờ gì cả.

- Văn Mộng, người đi chiêu đãi bọn họ đi.

- Được.

Trong lòng Văn Mộng thở dài một hơi, tức thì đi tới cửa lớn.

Người ngồi thuyền, hầu như đều là đệ tử nội môn có tiền có thế, có tỷ lệ rất lớn được trích một khoản phần trăm kénch xù.

Nếu như là đi bộ tới, đương nhiên không cần nhiều lời.

Rất nhanh Văn Mộng đã nhìn thấy khách mời mà mình phải tiếp đón, hai thanh niên tuổi tác xấp xỉ, một người trong đó là đệ tử nội môn, một người khác không phải. Ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không phải.

- Sư huynh, ta có thể giúp gì được sư huynh đây?

Văn Mộng cố gắng làm cho nụ cười của mình trở nên tự nhiên.

- Ta muốn bán linh đan.

- Ồ.

Nghe thấy đáp án này, nụ cười của Văn Mộng có chút gượng ép.

Mỗi tháng đệ tử nội môn đều sẽ thu được một số linh đan nhất định, có đệ tử nội môn sẽ lựa chọn bán ra, để đổi lấy những vật khác.

Loại chuyện làm ăn này là thường thấy nhất, cũng là chuyện được trích phần trăm ít nhất.

Văn Mộng cũng có thể cảm giác được ánh mắt hài hước của những nữ đệ tử khác.

- Sư huynh, xin mời đi theo ta.

Bất kể ra sao, đối phương là đệ tử nội môn, Văn Mộng cũng không dám đắc tội với đối phương.

Nàng dẫn hai người đến một gian phòng nhỏ, rót trà cho bọn họ.

Nàng đột nhiên phát hiện ra tên đệ tử nội môn kia đang có chút hứng thú nhìn nàng, nàng sờ sờ mặt của chính mình, không hiểu ra sao.

- Sư huynh, ta nên gọi sư huynh thế nào đây?

Bỗng nhiên, Văn Mộng phát hiện ra mình đã sơ sót, không ngờ đến lúc này mà nàng còn không biết tên đối phương.

Có lẽ là bị người nhìn ra nàng là người nghiệp dư, cho nên vị đệ tử nội môn này mới nở nụ cười rất hiểu ý.

- Ta tên là Giang Thần, tiểu cô nương chớ sốt sắng, ta sẽ không ăn người nha.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tiêu Tiêu

Giang Thần cảm thấy một thiếu nữ ngại ngùng chạy tới nói chuyện làm ăn rất là thú vị, cho nên lúc này mới cười nói với nàng.

Chỉ có điều, bởi vậy cũng để lại ấn tượng ngả ngớn cho Văn Mộng.

- Sư huynh, đã mang linh đan tới chưa?

Văn Mộng nói.

- Ừm.

Tay phải của Giang Thần vung lên, nẹp giới trên ngón trỏ tức thì lập lòe một hồi, ba cái hộp gỗ thật dài đột nhiên xuất hiện.

- Nẹp giới?

Văn Mộng cả kinh, đây chính là biểu tượng thân phận so với thuyền phi hành còn cao quý hơn.

Trong giây lát, Văn Mộng đã hối hận về phản ứng của mình, nếu như nhiệt tình đáp lại chuyện cười vừa nãy thì sẽ tốt biết bao.

- Sư huynh, có thể giới thiệu về những linh đan này một chút hay không?

Văn Mộng nói.

Giang Thần gật gù, Mạnh Hạo mở ba cái hộp gỗ ra, trong mỗi cái hộp gỗ có chừng trăm viên linh đan, màu sắc và to nhỏ không đồng đều, hiển nhiên là ba loại linh đan không giống nhau.

- Đây là Hóa nguyên đan...

Giang Thần lập tức giới thiệu đặc tính của ba loại linh đan, nói:

- Người nói những chuyện này cho cấp trên người nghe, lại gọi Linh đan sư đến.

- Được.

Văn Mộng không phải là Linh đan sư nhưng cũng có thể nghe ra ba loại linh đan này không đơn giản cho nên lập tức rời khỏi nơi này.

- Không nghĩ tới Thiên Đạo môn còn có nữ tử khả ái như vậy.

Mạnh Hạo cười nói.

Không bao lâu sau, Văn Mộng và một tên quân sự đã trở về, lại mang Giang Thần và Mạnh Hạo tới phòng càng lớn hơn nữa.

- Sư huynh chờ một chút, chúng ta đã sai người đi mời trưởng lão.

Văn Mộng nói.

- Thương hội của các người không có Linh đan sư của mình sao?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Có thì có, chỉ có điều những loại linh đan này ta chưa từng nghe nói, không thể nào nghiệm chứng được. Cho nên phải cần trưởng lão có kinh nghiệm phong phú mới có thể phán đoán được giá trị của nó.

Tên quân sự kia nói.

Giang Thần nghĩ thầm nếu như vậy, ban đầu nên trực tiếp đi tìm môn phái xây dựng thương hội, có lẽ đã bớt đi được không ít chuyện so với hiện tại.

- Quý khách, đây là Vân La trà tốt nhất của chúng ta.

Quản sự nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, cho nên nhiệt tình rót một chén trà cho hắn.

- Vân La trà?

Mạnh Hạo kinh ngạc thốt lên một tiếng, trà này hắn đã nghe nói qua, lá trà này có giá trên trời, mấy vạn mới có thể mua được một chút.

Chỉ có điều, nó là thánh phẩm bên trong trà, khẽ nhấp một cái, trong miệng đã cảm thấy tràn ngập mùi thơm, đối với cảnh giới của bản thân cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Giang Thần tiếp nhận trà từ tay quản sự, cũng rót một chén cho Mạnh Hạo, sau đó hắn lại ngồi xuống.

Hành động này khiến cho trong lòng Mạnh Hạo ấm áp, trong mắt người ngoài, hắn chỉ là tùy tùng của Giang Thần, hắn cũng không có một lời oán hận. Thế nhưng hành động nho nhỏ này đã khiến cho hắn cảm động.

Không bao lâu, từ bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

- Có lẽ trưởng lão đã đến rồi.

Quản sự kích động chạy đi mở cửa, thế nhưng nụ cười trên mặt hắn lập tức cứng đờ. Người đứng ở ngoài cửa là một người thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp, đương nhiên sẽ không phải là trưởng lão của Thiên Đạo môn.

- Sư phụ ta đang trên đường tới, ta tới xem trước một chút.

Thiếu nữ này không thèm để ý tới phản ứng của quân sự mà trực tiếp đi vào, đôi mắt hạnh đánh giá chung quanh. Khi nhìn thấy Giang Thần và Mạnh Hạo, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Đại sư đâu rồi?

Sau khi xác định trong phòng không có người mà mình muốn tìm, thiếu nữ hỏi quân sự một câu.

Quân sự cảm thấy đầu óc mơ hồ, lông mày nhíu lại, có chút không xác định nói:

- Tiêu Tiêu tiểu thư, người đang nói tới chủ nhân của linh đan sao?

- Đúng vậy, không phải nói có người lấy ra ba loại linh đan từ trước tới nay chưa từng gặp qua hay sao?

Thì ra, thiếu nữ này cho rằng người lấy ra ba loại linh đan này nhất định sẽ giống như sư phụ nàng, hơn năm mươi tuổi, tóc trắng xoá mới đúng.

- Là vị khách nhân này.

Quân sự vô cùng kiêng kỵ đối với thiếu nữ này, cho nên cũng không dám đắc tội với nàng.

Theo tay của quân sự chỉ, ánh mắt của thiếu nữ tên là Tiêu Tiêu rơi vào trên người Giang Thần.

Chợt, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Những linh đan kia là người luyện chế?

Nàng nhìn Giang Thần rồi hỏi.

Truyện được d.ị.ch t.rực tiếp tại iR.EAD- Đúng vậy.

Tiêu Tiêu sửng sốt một chút, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ giận dữ. Thế nhưng cũng không phát tác với Giang Thần.

- Các người cứ như vậy mà tùy tiện gọi sư phụ ta tới hay sao?

Quản sự nghe thấy linh đan là do Giang Thần luyện chế, hẳn cũng sợ hết hồn. Bởi vì không có nguyên nhân gì khác, tuổi của Giang Thần còn rất trẻ, đâu có năng lực luyện chế linh đan như vậy cơ chứ?

Hắn chỉ nghe được miêu tả của Văn Mộng đối với linh đan cho nên mới cho rằng ba loại linh đan này không đơn giản, hẳn cũng không có nghi ngờ độ thật giả trong chuyện này.

- Người chưa từng hỏi linh đan xuất phát từ tay ai sao?

Quản sự quát hỏi.

Thân thể Văn Mộng run lấy bầy, cúi đầu không dám nói lời nào.

- Xem ra trà này chúng ta sắp không uống được rồi.

Giang Thần nhìn một màn xảy ra trước mắt, bất đắc dĩ lắc đầu, thả chén trà xuống.

- Người nói vậy là có ý gì? Sư phụ người còn chưa tới, cho nên vẫn chưa tới thời điểm kết luận nha.

Mạnh Hạo bất mãn đứng dậy, biểu thị sự kháng nghị của mình.

Tiêu Tiêu đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một chút, lại khinh bỉ nói:

- Người thì tính là thứ gì chứ? Không phải là đệ tử Thiên Đạo môn, có tư cách nói chuyện này với ta sao?

- Vậy người là ai? Không phải cảnh giới cũng như ta hay sao?

Mạnh Hạo đỏ mặt, hẳn đã mất đi sự kiên nhẫn đối với nữ tử không rõ lai lịch này.

- Cảnh giới? Người hãy nghe cho kỹ đây. Ta là thiên tài linh đan, sư phụ ta là Dược trưởng lão của Thiên Đạo môn, cảnh giới không cao, thế nhưng cũng đã là đệ tử nội môn.

Tiêu Tiêu không hề tức giận, trái lại còn rất đặc ý nói ra thân phận của mình.

- Dược trưởng lão?

Mạnh Hạo giật nảy mình, người này cũng là Thái Thượng trưởng lão của Thiên Đạo môn, phụ trách linh đan trong môn phái, có quyền uy vô thượng. Thân là đồ đệ của hắn, khó trách tên quân sự kia lại kiêng kỵ như vậy.

- Hiện giờ đã biết sợ rồi sao? Thừa dịp sư phụ ta chưa tới, mau rời khỏi đây đi.

Tiêu Tiêu cười lạnh nói.

- Nói cho cùng, người không tin linh đan của ta, nếu như người nói mình là đồ đệ của Dược trưởng lão, như vậy có lẽ cũng có chút ánh mắt chứ nhỉ.

Giang Thần vẫn im lặng không lên tiếng mở miệng, mở miệng nói ra một câu khiến cho Tiêu Tiêu tỉnh táo lại.

Ánh mắt của nàng rơi vào trong hộp gỗ ở trên bàn, mang theo vẻ khinh thường, tay mở hộp gỗ ra, một mùi thuốc phả vào mặt.

- Một ít tên lửa đảo cũng có hương liệu đặc thù, lửa gạt những người không có kiến thức kia a.

Tiêu Tiêu bữu môi, lấy một viên linh đan lên, lại đặt ở trước mắt nhìn kỹ, lại đặt ở chóp mũi ngửi một cái.

Chợt, nàng cũng mặc kệ Giang Thần có đồng ý hay không mà bẹo một ít rồi để vào trong miệng.

Rất nhanh, nàng lại phun những thứ trong miệng kia ra, sau đó nhìn về phía Giang Thần, hỏi:

- Linh đan loại khôi phục?

- Không sai, cái này gọi là Hoàn linh đan.

Giang Thần có chút khen ngợi nhìn nàng một cái rồi nói.

- Một viên có thể khôi phục được mấy phần? Bao lâu mới có hiệu quả?

Tiêu Tiêu lại nói.

Cái gọi là mấy phần là chỉ một thành mấy phần lực lượng của bản thân.

Linh đan loại khôi phục có lợi hại đến đâu thì cũng không thể một viên làm cho người ta sinh long hoạt hổ, cần phải nhét một lượng lớn linh đan vào trong miệng mới được.

Vì lẽ đó, tiêu chuẩn để phán đoán loại linh đan này chính là một viên có thể khôi phục được bao nhiêu.

Linh đan khôi phục phổ thông là một thành mấy phần trăm.

Hơi hơi khá một chút thì sẽ vượt qua mức này, đạt đến hơn 10%.

Nếu như có thể đạt đến 20%, như vậy chỉ có thần phẩm thì mới có thể làm được.

Đương nhiên, tiêu chuẩn này là căn cứ vào Tụ nguyên cảnh trung kỳ nhập môn mà định ra. Dù sao người không cùng cảnh giới, lượng chứa đựng lực lượng của bản thân sẽ không giống nhau.

- Từ 40% đến 50%.

Giang Thần nói.

- Cái gì?

Tiêu Tiêu nhú mày, hoài nghi có phải mình đã nghe nhầm rồi hay không.

- Từ 40% đến 50%.

Giang Thần lặp lại một lần nữa.

Lần này Tiêu Tiêu đã nghe rõ ràng, nhìn Giang Thần mấy giây, nàng hỏi:

- Ý của ngươi là, linh đan khôi phục mà ngươi luyện chế ra có thể khôi phục được từ 40% đến 50% hay sao?

- Đúng vậy.

Giang Thần gật gù.

- Ha ha ha ha!

Tiêu Tiêu ôm bụng cười to, nước mắt chảy ra.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bốn Mươi Lăm Phần Trăm

Tiêu Tiêu cười to, cũng không ra vẻ một chút nào, là xuất phát từ nội tâm của nàng.

Cũng hết cách a, cái nghề Linh đan sư này, thường thường sẽ có không ít người gây ra các loại chuyện cười. Chuyện này đối với Linh đan sư mà nói, cũng không cảm thấy bao nhiêu kinh ngạc.

Nhưng lời mà Giang Thần mới vừa nói, dù cho là người thường cũng đã cảm thấy buồn cười chứ đừng nói tới Tiêu Tiêu.

- Người có biết không, nếu như chiếu theo lời người nói, người đã là Linh đan đại sư hàng đầu của Hỏa vực rồi a!

Sau khi Tiêu Tiêu cười xong, lại hỏi hần:

- Đại sư, năm nay người bao nhiêu tuổi a?

- Có lúc, tầm mắt quyết định thành tựu cao thấp của một người.

Giang Thần đang hoàng trịnh trọng nói.

Nụ cười trên mặt của Tiêu Tiêu dần dần thu lại, cũng không phải là nàng nghe lọt tai lời nói này của Giang Thần, mà là bị nói cho có chút tức giận.

- Người, không thấy quan tài không đổ lệ. Chờ sư phụ ta đến đây sẽ lật tẩy lời nói dối của người, tới khi đó để ta xem người làm thế nào!

Tiêu Tiêu quát lạnh.

Vào lúc này, người cảm thấy khó xử nhất chính là quân sự thương hội.

Nếu như Giang Thần là một tên lừa đảo, hẳn làm phiền Được trưởng lão tự mình đến đây một chuyến, như vậy cũng đủ làm cho hắn bị nghiêm phạt rồi.

Nhưng mà, biểu hiện hồ hững tự nhiên của Giang Thần lại khiến cho hắn không quyết định được.

Hơn nữa vừa nãy nghe Tiêu Tiêu nói, nàng chỉ hoài nghi hiệu quả của linh đan cũng đã nói rõ đây là linh đan thật.

- Chỉ cần vừa nãy người hỏi thêm một câu, linh đan xuất phát từ tay đại sư nào thì sẽ không giống như bây giờ a.

Quân sự đi tới bên người nữ tử Văn Mộng kia, ngữ khí rất vô tình nói ra một câu.

Văn Mộng rất bất an, nghĩ lại. Sở dĩ nàng xuất hiện sai sót như vậy là nhìn thấy nạp giới trên tay Giang Thần, bởi vì quá mức kích động cho nên mới như vậy.

- Quả nhiên, ta không thích hợp làm chuyện như vậy.

Văn Mộng nghĩ thầm.

- Chuyện này cũng không trách được nàng.

Quân sự nói rất nhỏ, chỉ có điều Giang Thần có thần thức, cho nên vì lẽ đó hắn đã nghe được, nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của Văn Mộng, hắn nói:

- Các người không cần xoắn xuýt, kết quả sẽ làm cho các người vừa ý.

Quản sự và Văn Mộng sững sờ, nhìn nhau, không nói gì.

- Người còn mạnh miệng lắm. Đúng là những linh đan này của người là thật không giả, thế nhưng nhất định sẽ không như người tuyên truyền.

Tiêu Tiêu rất không vui nói.

- Thật sao?

Giang Thần cũng không giải thích thêm, tư duy của nữ nhân này hạn chế bởi nhận thức của nàng. Không chịu tiếp thu cái mới, bằng vào lời hăn nói sẽ không thay đổi được nhận thức của nàng.

Lúc này, từ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm.

Quản sự mở cửa ra, lập tức cung kính kêu lên:

- Dược trưởng lão!

Vị Dược trưởng lão Thiên Đạo môn này râu tóc bạc trắng, trên người mặc áo bào trắng không nhiễm lấy một hạt bụi, sắc mặt hồng hào, hai mắt cũng không vẫn đục như những lão nhân khác.

- Sư phụ.

Tiêu Tiêu ngọt ngào kêu lên một tiếng.

- Tiêu Tiêu à? Sao con không chờ sư phụ, lại tự mình chạy tới trước như vậy chứ?

Dược trưởng lão mở miệng nói, thanh âm sang sảng.

- Còn không phải sư phụ đi quá chậm hay sao? Con nghe nói có linh đan mới cho nên mới muốn tới trước xem một chút.

Tiêu Tiêu nói xong liếc mắt nhìn Giang Thần, ngữ khí lại trở nên kỳ quái, nói:

- Chỉ có điều, chuyển này sư phụ tới tay không mà về rồi, ba loại linh đan này đều xuất phát từ tay hắn.

Nàng không nói quá nhiều, chỉ nói linh đan là do Giang Thần luyện chế.

Dược trưởng lão vừa nhìn thấy tuổi tác của Giang Thần thì đã hiểu rõ đồ đệ của mình có ý gì.

- Trẻ tuổi như vậy mà đã có thể luyện chế ra linh đan, cũng rất hiếm có nha, cũng không tính là yếu kém.

Chỉ có điều, Dược trưởng lão nở nụ cười với Giang Thần, trong mắt toát ra vẻ khen ngợi.

- Sư phụ!

Tiêu Tiêu dậm chân, rất không vui nói:

- Hắn còn nói linh đan loại khôi phục của mình có thể khôi phục được từ 40% đến 50%, người nói xem có buồn cười hay không?

Nghe vậy, Dược trưởng lão rất là bất ngờ, ánh mắt nhìn về phía Giang Thần có thêm mấy phần kỳ dị.

- Vậy con đã kiểm nghiệm qua chưa?

Bạn đang đọc truyện ...tại [iREAD.vn](https://tuyenhien.vn) Dược trưởng lão hỏi.

- Chuyện này còn cần phải kiểm nghiệm nữa sao? Sư phụ luyện chế ra linh đan loại khôi phục cũng chỉ tình cờ đạt đến 20% mà thôi. Mà hắn bao nhiêu tuổi chứ? 40% đến 50%? Khoác lác thôi da bò mà thôi!

Tiêu Tiêu rất khinh thường nói.

Quả thực, ở trong mắt của Dược trưởng lão, hắc cũng cảm thấy không có khả năng lắm, chỉ có điều hắc còn thận trọng hơn nàng rất nhiều. Hắc không chút biến sắc đi tới trước bàn, nhìn Hoàn linh đan đã bị mở ra.

- Mùi thuốc rất thuần khiết, vị đệ tử này, có thể giới thiệu một chút về linh đan này hay không?

Dược trưởng lão nói.

- Sư phụ, nhất định là dùng hương liệu, con thấy nó chính là linh đan loại khôi phục phổ thông, lấy ra để đánh lừa mọi người mà thôi.

Tiêu Tiêu nói.

Dược trưởng lão không để ý tới nàng, chỉ lặng lẽ nhìn về phía Giang Thần.

Giang Thần đứng dậy, vị lão giả trước mắt này mới xứng nhận được xưng hô Linh đan đại sư.

- Cái này gọi là Hoàn linh đan, nhị phẩm, mỗi một viên đều ở giữa cực phẩm và chân phẩm.

Giang Thần nói.

- Hoàn linh đan? Chưa từng nghe nói, sử dụng những dược liệu gì vậy?

Dược trưởng lão lại nói.

Giang Thần suy nghĩ một chút, nói ra mấy vị dược liệu chủ yếu.

Không nghĩ tới Dược trưởng lão còn chưa nói gì thì Tiêu Tiêu như nắm được nhược điểm gì đó, nàng không thể chờ đợi được nữa mà nhảy ra, rất đặc ý nói:

- Đã lòi đuôi rồi nha, trong các dược liệu mà người mới vừa nói có Ngọc kinh dịch và Hỏa long thảo, hai loại dược liệu này tương khắc, tuyệt đối không thể đặt vào cùng một chỗ!

Nghe thấy Tiêu Tiêu nói như vậy, quân sự và Vân Mộng hoàn toàn biến sắc.

Mạnh Hạo cũng rất lo lắng nhìn về phía Giang Thần.

- Trưởng lão, người cảm thấy thế nào?

Giang Thần không có đáp lại, trái lại còn hỏi Dược trưởng lão một câu.

Dược trưởng lão cau mày, trầm ngâm một lúc, nói:

- Ở bên trong dược liệu, có Long tâm hoa có thể trung hoà hai loại dược liệu có tính tương khắc.

Giang Thần nở nụ cười, đây chính là sự khác nhau giữa chuyên nghiệp và nghiệp vụ.

- Sư phụ, sao con lại không biết chứ?

Tiêu Tiêu rất lúng túng, cũng rất không cam tâm.

- Để dược liệu tương khắc vào là hành động rất mạo hiểm, nhất định phải là Linh đan sư đạt đến ngũ phẩm thì mới có thể thử nghiệm được.

Cho dù là giải thích với đồ đệ, thế nhưng ánh mắt của Dược trưởng lão lại nhìn chăm chăm vào Giang Thần.

- Linh đan sư ngũ phẩm? Hả sao?

Tiêu Tiêu không thể nào tiếp thu được sự thực này. Ở trong Thiên Đạo môn, nàng mới là thiên tài linh đan ưu tú nhất, đây cũng chính là sự kiêu ngạo của nàng.

Lúc này, sắc mặt của Dược trưởng lão đã rất là nghiêm túc, hắn nắm một viên Hoàn linh đan lên, để vào trong ống tay áo.

Một con cáo trắng thò đầu ra, lập tức nuốt Hoàn linh đan vào trong bụng.

- Dược linh?

Lần này đến phiên Giang Thần giật mình.

Dược linh, chính là linh thú giúp Linh đan sư thử đan, loại linh thú này đều có một đặc điểm, đó chính là bách độc bất xâm, nhất định phải lấy linh vật để nuôi dưỡng.

Linh đan sư có thể căn cứ vào dược linh mà phân biệt linh đan, nếu không, tự bản thân mình dùng thì sớm muộn gì Linh đan sư cũng sẽ giết chết mình.

Nhìn thấy sư phụ điều động dược linh, Tiêu Tiêu lập tức sốt sắng lên đến.

Hai mắt Dược trưởng lão khép hờ, tay đặt ở trên đầu của con cáo trắng.

Sau khi ăn Hoàn linh đan, con cáo trắng phát ra tiếng kêu thỏa mãn, liều mạng muốn nhảy lên trên bàn ăn nhiều linh đan hơn nữa.

- Trời ạ! Bốn mươi lăm phần trăm!

Dược trưởng lão mở hai mắt ra, bên trong tràn ngập vẻ chấn động, sắc mặt đặc biệt kích động.

- Cái gì?

Tiêu Tiêu biến sắc, thân thể không tự chủ được lui về phía sau.

Văn Mộng bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh hỉ đột nhiên xuất hiện làm cho trái tim của nàng lập tức nhảy dựng lên.

Tim của quân sự cũng nhẹ nhàng hạ xuống.

Từ đầu đến cuối, Giang Thần vẫn trấn định ngồi ở chỗ đó như cũ, nụ cười vẫn ở khóe miệng. Đối với kết quả này hẳn cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

- Có lúc, tầm mắt quyết định thành tựu của một người.

Bên tai của Tiêu Tiêu vang vọng câu nói vừa rồi của Giang Thần, nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chân như đang đạp lên trên bông vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ba Phần Mười

Dược trưởng lão là người kích động nhất, không chỉ xác định được được hiệu của Hoàn linh đan, mà còn có một chuyện quan trọng hơn.

- Các người đi ra ngoài trước.

Dược trưởng lão nói.

Một lúc lâu sau Tiêu Tiêu mới kịp phản ứng được là sư phụ đang nói mình và hai người của thương hội, nàng rầu rĩ không vui rời khỏi nơi này.

Quản sự và Văn Mộng nhìn nhau, không dám vi phạm lệnh của Dược trưởng lão. Sau khi đi ra ngoài còn cài cửa lại.

Thấy cảnh này, Mạnh Hạo có chút sốt sắng, không biết Dược trưởng lão muốn làm gì.

- Người tên là gì?

Dược trưởng lão hỏi.

- Giang Thần.

- Hoàn linh đan này là do người luyện chế sao?

- Đúng vậy, dược phương chỉ có ta biết.

Giang Thần biết đại khái hẳn muốn nói gì, cho nên hắn thẳng thắn nói ra chuyện mà đối phương muốn biết.

Có được câu trả lời, Dược trưởng lão cố nén vẻ hưng phấn, ngồi ở trước mặt Giang Thần.

Hắn không lo lắng, sau khi sắp xếp từ ngữ xong, hắn từ từ nói:

- Giang Thần, Hoàn linh đan không chỉ có tác dụng khôi phục kinh người mà hiệu quả thấy được cũng rất nhanh. Linh đan như vậy sẽ dễ bán ở trong Hỏa vực, nếu như người có thể cống hiến được phương cho môn phái, nhất định sẽ có trọng thưởng.

Một khi Hoàn linh đan được bán ra, thứ này sẽ là linh đan giữ mạng của vô số người.

Quan trọng nhất chính là, được phương chỉ có một mình Giang Thần biết.

Một khi Thiên Đạo môn thu được, môn phái sẽ nhận được lợi ích to lớn, địa vị ở Hỏa vực cũng tăng lên rất cao.

- Môn phái định chi ra bao nhiêu?

Giang Thần đã sớm nghĩ tới tình huống như thế, cho nên hắn cũng đã sớm có quyết định. Đó là, muốn cống hiến được phương cũng được, thế nhưng nó lại quyết định bởi thái độ của môn phái.

Từ tình huống hiện nay, biểu hiện của Dược trưởng lão đã khiến cho hắn đồng ý bàn luận.

- Người cứ nói, có yêu cầu gì cứ việc nói ra.

Dược trưởng lão nói.

- Trưởng lão, Hoàn linh đan sẽ mang đến bão táp ra sao, chúng ta đều biết. Dù cho người cho ta ước điểm cống hiến hoặc là tử kim, không tới mấy

năm cũng có thể kiểm lại được. Sau đó, Thiên Đạo môn còn có thể tiếp tục bán mấy chục năm, thậm chí hơn trăm năm.

Giang Thần nói.

Nghe được lời nói này, Dược trưởng lão biết đây là một người thông minh.

- Quả thực là như vậy, ý của ngươi là muốn ăn chia sao?

Dược trưởng lão nói.

- Đúng vậy, ba phần mười, là thành ý của đệ tử Thiên Đạo môn như ta.

Giang Thần nói.

Dược trưởng lão cau mày, ba phần mười nghe qua là Giang Thần chịu thiệt.

Nhưng trên thực tế cũng không phải là như vậy, làm ăn không phải công phu miệng lưỡi là có thể quyết định được, đây là chuyện rất phức tạp.

Ví dụ như, Giang Thần không giao Hoàn linh đan cho môn phái, dựa vậy sẽ phải hoàn toàn dựa vào bản thân đối phương.

Nhưng mà, cho dù Giang Thần không ngủ không nghỉ cả ngày, cùng lắm cũng chỉ luyện chế ra được hơn ngàn viên linh đan.

Con số này phân cho đệ tử của Thiên Đạo môn còn thiếu rất nhiều, chứ đừng nói chi là cho toàn bộ Hỏa vực tiêu thụ.

Coi như là mời người thì lại phải cân nhắc xem người khác có thể ghi nhớ được phương trong đầu hay không.

Thứ yếu, đó là đường dây tiêu thụ.

Dựa vào sức ảnh hưởng của Thiên Đạo môn có thể dễ dàng tiêu thụ Hoàn linh đan ở các nơi. Thế nhưng dựa vào chính bản thân Giang Thần, không nói quá trình này có gian nan bao nhiêu mà còn có nguy hiểm song hành.

Hiện giờ Giang Thần muốn ba phần mười, cái gì cũng không phải làm, không tới mấy năm sẽ tích lũy được một số của cải kinh người.

Đương nhiên, yêu cầu này của Giang Thần không quá phận, dù sao Hoàn linh đan đối với Thiên Đạo môn cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Thậm chí Dược trưởng lão còn nghĩ tới việc Giang Thần đưa ra yêu cầu năm năm.

Hiện tại đưa ra yêu cầu ba phần mười, nói đây là thành ý của một người đệ tử Thiên Đạo môn, Dược trưởng lão không thể nói thêm gì nữa.

- Mặt khác, ta còn có một chút yêu cầu nhỏ khác, hi vọng Thiên Đạo môn bảo đảm sự an toàn cho gia tộc của ta.

- Gia tộc của đệ tử Thiên Đạo môn vốn nên được bảo vệ.

Dược trưởng lão có chút không rõ nói.

- Ý của ta là, coi như gặp phải đệ tử Thiên Đạo môn công kích thì cũng có thể bảo vệ, không cần vĩnh cửu, trong vòng mười năm là được.

- Không thành vấn đề.

Chuyện này không tính là yêu cầu quá đáng gì cả, Dược trưởng lão không chút do dự đồng ý.

Truyện được dịch trực tiếp tại .iREAD.- Chỉ có điều người phải bảo đảm, dược phương chỉ ở trên tay một mình người mà thôi!

- Đương nhiên.

Giang Thần nói.

Nếu như bán đứt dược phương, Dược trưởng lão sẽ nghiệm chứng điểm ấy trước, nhưng nếu chia ba bảy, trái lại còn có thể yên tâm được.

- Còn có...

- Còn có nữa sao?

Dược trưởng lão rất là bất ngờ.

Giang Thần cười cợt, nói:

- Trước đó là nói chuyện của ta và môn phái, hiện tại ta muốn nói một chút với trưởng lão.

- Nói chuyện với ta?

Dược trưởng lão có chút không rõ hỏi lại một câu.

- Dược trưởng lão là Thái Thượng trưởng lão, cũng có không ít trưởng lão ủng hộ Ninh Hạo Thiên, vì lẽ đó ta hi vọng trưởng lão ủng hộ ta.

Giang Thần nói.

Vừa nói ra chuyện này, ngay cả Mạnh Hạo cũng cực kỳ khiếp sợ.

Dược trưởng lão sững sốt trong chốc lát, lập tức nở nụ cười không tên, nói:

- Người chính là Giang Thần, người có quan hệ với Hắc Long thành sao?

- Đúng vậy.

- Ta đang thay môn phái đàm phán với người, thế nhưng người lại muốn ta ủng hộ người cạnh tranh chức vị chương giáo, người không cảm thấy làm như vậy là không đúng sao?

Mạc trưởng lão nói.

- Trưởng lão, người cảm thấy Hoàn linh đan rất đáng gờm. Chỉ có điều, nó chỉ là linh đan nhị phẩm, khôi phục được 40% đến 50% mà thôi. Đây là đối với Tụ nguyên cảnh trung kỳ a.

Nói tới chỗ này, Giang Thần đứng dậy, hai tay chống lên trên bàn, nghiêm nghị nói:

- Nếu như ta nói, ta còn có linh đan có thể làm cho Thần du cảnh khôi phục được 40% đến 50% thì sao? Thậm chí là Thông thiên cảnh nữa?

Thân là Dược trưởng lão của môn phái, hẳn nghe vậy không thể không rung động cho được.

Hắn lập tức đứng dậy, tóm chặt lấy cánh tay của Giang Thần, kích động nói:

- Có thật không?

- Nếu như ta lừa gạt trưởng lão, không phải sẽ không được trưởng lão ủng hộ nữa sao?

Giang Thần cười nói.

Dược trưởng lão cũng cảm thấy rất có đạo lý, hẳn một lần nữa ngồi xuống.

Một môn phái không giống như hoàng triều, bình thường thay đổi chương giáo sẽ không tạo ra gió tanh mưa máu.

Nhưng mà, đối với địa vị của bản thân lại có ảnh hưởng rất lớn.

Dược trưởng lão phụ trách luyện chế linh đan trong môn phái, tầm quan trọng không thể thay thế. Vì lẽ đó hẳn không cần phải đi ủng hộ Ninh Hạo Thiên, chỉ cần duy trì thể trung lập là được.

Muốn hẳn bởi vì Hoàn linh đan mà ủng hộ Giang Thần, là chuyện không thể.

Nhưng mà, lời nói mới rồi của Giang Thần đã khiến cho hẳn chấn động.

- Giang Thần, người vẫn không có tên trên Thiên tử bảng, không phải đệ tử chân truyền, nói chuyện tranh chức vị chương giáo quá xa xôi. Chờ sau khi người lên Thiên tử bảng, chúng ta sẽ lại nói chuyện tiếp, được chứ?

- Hiện tại, trước tiên cứ đàm phán chuyện Hoàn linh đan trước là hơn.

Nghे thấy Dược trưởng lão nói vậy, Giang Thần biết hẳn đã đồng ý, chỉ là chuyện này quá mức đột nhiên, cho nên đối phương mới giữ kẽ như vậy.

Chờ hẳn trở thành đệ tử chân truyền, Dược trưởng lão sẽ trở thành một trợ lực rất lớn với hẳn.

- Không có vấn đề, có điều Dược trưởng lão. Ngày hôm nay ta bán ra ba loại linh đan, hai loại khác linh đan khác cũng không kém hơn so với Hoàn linh đan a.

Giang Thần cười nói.

- Có thật không?

Dược trưởng lão lại cả kinh, lập tức mở ra cái hộp để hai loại linh đan khác.

Nghe Giang Thần giới thiệu, Dược trưởng lão đã sinh ra hứng thú đối với Huyền nguyên đan và Hóa nguyên đan.

Đặc biệt là Hóa nguyên đan, không ngờ lại có thể thuần hóa chân nguyên của đệ tử? Có ý nghĩa vô cùng lớn đối với Thiên Đạo môn!

- Nếu như không có vấn đề gì khác thì nó cũng như Hoàn linh đan, là ba phần mười.

Giang Thần nói.

- Được!

Dược trưởng lão đồng ý một tiếng, hắn chỉ lo Giang Thần hối hận.

Chợt, Dược trưởng lão nắm một viên linh đan rời khỏi, đi tìm chuông giáo để báo cáo việc này.

- Giang Thần, tại sao chỉ đưa ra ba phần mười chứ? Ta cảm thấy bốn phần mười và năm phần mười cũng không có vấn đề gì nha.

Mạnh Hạo có chút không hiểu nói.

- Nếu như Nam phong lĩnh nhà ta và Thiên Đạo môn đứng ngang hàng, ba phần mười sẽ là của Thiên Đạo môn.

Giang Thần cười nói.

Mạnh Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng thời hắn lại không nhận được nghĩ đến Giang Thần còn nhỏ hơn so với mình, thế nhưng không ngờ lại có tầm nhìn như vậy.

Người so với người, quả thực là tức chết người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trả Lại Người Gấp Mười Lần

Thiên Đạo môn, có một ngọn núi đá không đáng chú ý, nham thạch trọc lốc chồng chất lên mà thành núi, không hề có một chút vẻ đẹp nào cả, cũng không cảm giác được linh khí dồi dào bên trên.

Nhưng mà, nơi này là đầu não của môn phái, vị trí của Thiên Đạo điện.

Thiên Đạo điện ở bên trong núi đá, ở bên ngoài không có lối vào.

Dược trưởng lão vội vàng đi tới, sau khi tới gần phạm vi năm thước của núi đá thì lệnh bài trưởng lão trên người bắn ra ánh sáng, người đã biến mất không còn tăm hơi.

Lập tức, hắc xuất hiện ở bên trong Thiên Đạo điện.

Nói là cung điện, trên thực tế đây là một mảnh không gian tối tăm vô biên, có một gốc đại thụ toả ra ánh sáng màu xanh lục, miễn cưỡng xua đuổi bóng tối.

Nhìn gốc cây này, vẻ mặt Dược trưởng lão trở nên nghiêm túc, ngay cả hít thở cũng không dám dùng sức.

Ở trên thân cây có những hốc cây to nhỏ, bên trong là một thế giới, là nơi ở của Thái Thượng trưởng lão và chư pháp trong môn phái.

Dược trưởng lão lấy ra một đạo phù tam giác màu vàng, suy nghĩ một chút, lại đổi thành phù tam giác màu đỏ.

Phù ở trong tay hắt bị đốt cháy, một ít động trên cây cũng tỏa ra ánh sáng.

Rất nhanh, từng người từng người bị ánh sáng bao phủ xuất hiện, đều là nhân vật hơn năm mươi tuổi, khí tức của mỗi người cực kỳ mạnh mẽ.

- Là Dược trưởng lão sao? Có chuyện gì mà khiến cho người đốt hồng phù vậy?

Ở giữa có một người trung niên thân mặc đạo bào đang ngồi xếp bằng, tóc đã trắng xám, nhưng dung mạo rất thanh tú, đôi mắt thâm thúy giống như cất giấu toàn bộ vũ trụ ở bên trong.

Nếu như không có việc gì quan trọng, Thái Thượng trưởng lão và chưong giáo của Thiên Đạo môn đều bế quan không ra.

Bên ngoài chỉ có hai, ba Thái Thượng trưởng lão, gặp phải việc gấp gì đó thì mới đến Thiên Đạo điện bẩm báo.

Căn cứ vào tình huống khẩn cấp mà lập ra ba loại phù.

Phù vàng, nói rõ chuyện này không phải rất vương tay vương chân, sẽ gọi phó chưong giáo và một tên trưởng lão để nghị sự.

Hồng phù, cho thấy chuyện này đáng giá để coi trọng, ngoại trừ phó chưong giáo ra còn có ba tên Thái Thượng trưởng lão nữa.

Nếu như là kim phù, chưong giáo sẽ từ thế giới thụ đi ra.

Người đặt câu hỏi với Dược trưởng lão chính là phó chưong giáo, tên là Khương Duy.

Dược trưởng lão mang ba loại linh đan và chuyện của Giang Thần giảng giải đầu đuôi một lần, bao gồm cả yêu cầu mà Giang Thần nói ra.

- Giang Thần? Tên đệ tử đã sửa đại trận hộ sơn kia sao?

-Ồ? Việc này quả thực rất là quan trọng.

- Xem ra trong Thiên Đạo môn ta xuất hiện một tên đệ tử rất thú vị a.

Thái Thượng trưởng lão lập tức nghe ra tầm quan trọng của chuyện này, tất cả đều cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng Khương Duy thì lại đang trầm tư.

Bỗng nhiên, một gã Thái Thượng trưởng lão khác dùng ngữ khí lạnh nhạt nói:

- Giang Thần này thực sự không biết suy nghĩ, có linh đan như thế, sớm nên hiến cho môn phái, lại còn dám đưa ra yêu cầu chia ba bảy!

Lời nói như vậy khiến cho người ta nhúu chặt mày, chỉ có điều hai tên Thái Thượng trưởng lão khác cũng không cảm thấy có gì là kỳ quái.

Dược trưởng lão nghĩ thầm thật sự là cái môn quyết định thay cho đầu, Viên Hồng này thân là sư phụ của Ninh Hạo Thiên, tự nhiên sẽ không hy vọng Giang Thần đắc thế.

- Viên trưởng lão, không thể nói như vậy được. Dược phương là của đệ tử, Thiên Đạo môn cũng không thể cướp đồ vật của đệ tử a.

Phó chủ giáo Khương Duy nở nụ cười ôn hòa, lại đưa mắt nhìn về phía Dược trưởng lão, nói:

- Chuyện này cứ để Dược trưởng lão phụ trách toàn bộ, bảo đảm dược phương độc nhất vô nhị, mặt khác, chia ba bảy như vậy đối với Giang Thần quá không công bằng, thưởng hắc tiến vào Hóa long trì một lần.

Dược trưởng lão gật gù, lại nghĩ tới Giang Thần còn nói, hẳn ta còn có linh đan kinh người hơn nữa.

Chỉ có điều cân nhắc đến việc Giang Thần nói muốn mình ủng hộ, hẳn quyết định không nên nói ra thì hơn.

Được cho phép, Được trưởng lão rời khỏi Thiên Đạo điện, toàn lực đi làm chuyện này.

Ở bên Giang Thần, hẳn đã dùng cá giá cao bán ra một trăm ba mươi viên Hóa Long đan, chín mươi bốn viên Hoàn linh đan, một trăm viên Hóa nguyên đan cho Thiên Phong thương hội.

Thiên Phong thương hội rất cao hứng, những linh đan này được Được trưởng lão khen ngợi rất cao, bằng vào điểm ấy bọn họ cũng đã không lo bán không được rồi.

Truyện. được bi.ên tập tại i.read.vn.- Không thể tùy ý bán ra, lấy phương thức bán đấu giá để bán ra!

Rất nhanh quân sự đã nghĩ đến biện pháp tốt nhất để gia tăng lợi nhuận.

Văn Mộng phụ trách tiếp đón cũng được trích không ít phần trăm, cao hứng như đang nằm mơ vậy. Đặc biệt là ánh mắt đổ kị của những người khác trong thương hội làm cho nàng cảm thấy hãnh diện.

Từ trong lòng nàng rất cảm kích Giang Thần, muốn nói lời đa tạ với hẳn.

Đáng tiếc, Giang Thần và Mạnh Hạo đã đi tới được điện của môn phái.

Được trưởng lão mời Giang Thần đến một gian phòng nhỏ không có cửa sổ, vách tường bốn phía đều là sắt thép.

Giang Thần ấn dấu tay ở trên vách tường, nói:

- Trận pháp cách ly tất cả thần thức sao? Có điều chỉ có thể đề phòng Thông thiên cảnh mà thôi.

Nghe thấy lời này của hắc, Dược trưởng lão tròn tròn mắt, đây mà gọi là chỉ có thể thôi sao?

Trên Cửu Thiên đại lục này, Thông thiên cảnh là cường giả đỉnh cao, chẳng lẽ còn không đủ sao?

- Chẳng trách tên Mạc Húc kia lại giúp đỡ người trở thành đệ tử nội môn, xem ra quả thật người có trình độ rất cao đối với trận pháp a.

Dược trưởng lão nói.

Đồng thời, hắc cũng sinh ra cảm giác hiếu kỳ rất mạnh về Giang Thần, tinh thông trận pháp và linh đan, tuổi nhỏ như vậy, sao đối phương có thể làm được chứ?

Chỉ có điều hắc cũng không hỏi nhiều, sau khi bảo đảm trận pháp vận chuyển, hắc nghiêm nghị nói:

- Hiện giờ người dùng miệng nói được phương cho ta nghe qua một lần, tỉ mỉ một chút.

Nói xong, hắc nhìn thấy Giang Thần muốn nói lại thôi, hắc nói:

- Chuyện liên quan tới ăn chia, đã được cao tăng môn phái đồng ý.

Giang Thần gật gật đầu, nói ra được phương của ba loại linh đan không sót một chữ.

- Người không sợ sau khi nói rồi sẽ xảy ra bất trắc hay sao?

Biểu hiện của Giang Thần quá bình tĩnh, Dược trưởng lão chỉ muốn chọc ghẹo hắc một chút mà thôi.

- Không sợ, ta tin tưởng Thiên Đạo môn.

Giang Thần nói.

Dược trưởng lão lắc đầu cười khổ, đương nhiên hắn sẽ không tin tưởng lời này của đối phương. Giang Thần thần nhiên như vậy, chỉ sợ là bởi vì đám người Thiên Phong thương hội kia đã biết chuyện này, một khi hắn xảy ra chuyện thì đám người kia sẽ nghĩ tới môn phái ngay.

Quả thực Giang Thần đã nghĩ tới điểm ấy, nhưng dựa vào như vậy cũng không thể yên tâm được mười phần.

Thế nhưng hắn đã hết cách, nếu như môn phái cưỡng bức hắn giao dược phương ra, hắn cũng sẽ giao dược phương ra. Nếu như Thiên Đạo môn không dựa theo ăn chia ba bảy, hắn cũng không có nơi nào đi mà kêu oan.

Sở dĩ hắn trấn định, là Thiên Đạo môn không có bước đi uy hiếp này.

Thậm chí khi đàm phán giá tiền Dược trưởng lão cũng không tranh chấp một chút nào.

Nếu như chỉ có như vậy đã nhảy đến giết người, như vậy Thiên Đạo môn cũng quá hung tàn rồi.

- Được rồi, người phải nhớ kỹ, không được tiết lộ dược phương, cũng không được nói cho người khác biết về nó.

Dược trưởng lão nói.

- Ta biết, chỉ có điều trưởng lão, ta định lấy một phần lợi nhuận, bởi vì hiện tại ta đang thiếu tiền dùng.

Giang Thần nói.

- Không thành vấn đề, người muốn lấy bao nhiêu?

Giang Thần nở nụ cười, báo ra một con số.

Đối với những đệ tử khác, ví dụ như Văn Mộng, đây là một con số trên trời.

Chỉ có điều Được trưởng lão không do dự bao lâu đã lập tức đồng ý một tiếng.

Sau đó, Giang Thần và Mạnh Hạo trở về Xích tiêu phong. Lúc này bọn hắn cười thuyền phi hành mới nhất, chỉ mất mấy phút đã đến nơi.

- Các người lấy thuyền từ đâu vậy?

Văn Tâm ngờ vực hỏi, nàng biết Giang Thần và Mạnh Hạo đi bán linh đan, nhưng không nghĩ tới lợi nhuận lại có thể mua lại một chiếc thuyền phi hành.

Điều quan trọng nhất chính là, là bỏ ra một phần mua lại thuyền phi hành, hay là dùng tất cả điểm cống hiến để mua thuyền phi hành a.

Nếu như là lựa chọn sau, như vậy Xích tiêu phong sẽ bị đói meo.

- Quận chúa, lệnh bài đệ tử của người đây.

Lần trước khi Giang Thần mượn dùng, hắn vẫn chưa trả lại.

- Người xem điểm cống hiến bên trong một chút đi.

Mạnh Hạo nói, trong lòng rất chờ mong, hắn muốn nhìn một chút xem phản ứng của Văn Tâm sẽ là gì.

Văn Tâm cau mày, truyền chân nguyên vào bên trong lệnh bài.

Rất nhanh, một chuỗi chữ số hiện ra.

Văn Tâm hít vào một ngụm khí lạnh, trợn to mắt, run rẩy duỗi mấy ngón tay ra:

- Cái, mười, trăm, ngàn, vạn. . . Trời ạ, như vậy quá nhiều a!

- Ta nói rồi, ta sẽ trả lại người gấp mười lần.

Giang Thần nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Lý Tuyết Nhi

Ngày hôm sau, Giang Thần đi tới Hóa long trì.

Hắn không nghĩ tới Thiên Đạo môn lại hào phóng như thế, để hắn tiến vào Hóa long trì một lần miễn phí, đương nhiên, hắn sẽ không lãng phí cơ hội như vậy.

Hóa long trì ở Hóa Long phong, đây là một ngọn núi quanh năm bị mây mù che phủ.

Hóa Long trì ở trên đỉnh ngọn núi, Giang Thần cười thuyên phi hành đi tới.

Khi nhìn chung quanh tìm vị trí Hóa long trì thì một luồng khí tức mạnh mẽ đã dẫn dắt hắn đi tới.

Lúc này, cảnh vật chung quanh đều bị mây mù bao phủ ở phía sau, như ẩn như hiện, chỉ cần hơi chút không chú ý, sẽ đắm vào trên vách núi.

Chờ hắn tìm được cổ khí tức mạnh mẽ kia thì lại phát hiện ra là một tên trưởng lão.

- Lệnh bài.

Hắn ngồi ở trên mặt một khối nham thạch, hai mắt khép hờ.

Giang Thần đưa lệnh bài đệ tử tới, hiện giờ hắn đã biết tầm quan trọng của lệnh bài đệ tử Thiên Đạo môn, mất đi lệnh bài thì sẽ nửa bước khó đi ở trong môn phái.

- Vào đi.

Trưởng lão xác định lệnh bài của hắc có tư cách có thể tiến vào Hóa long trì, sau đó trực tiếp cho hắc đi.

- Trưởng lão, có hạn chế thời gian không?

Giang Thần nghi ngờ nói.

- Ha ha, không, người muốn ở trong đó bao lâu cũng có thể, chỉ cần người có thể chịu đựng được.

Trưởng lão nở nụ cười không tên, nói.

Giang Thần nghe ra lời này có điểm kỳ lạ, nhưng hắc phát hiện ra trên khuôn mặt già nua của đối phương thiếu kiên nhẫn, cho nên biết có hỏi tiếp thì cũng vô dụng.

Hắc vòng qua người trưởng lão này, rất nhanh đã nghe được tiếng nước, theo âm thanh đi tìm, lập tức nhìn thấy Hóa long trì.

Giống như nước ấm, có khói nóng bốc lên, so với trong tưởng tượng của Giang Thần còn lớn hơn, trong nước có rất nhiều nham thạch, phân chia thành mấy khu vực.

Sương mù ở nơi này so với bên ngoài còn nhiều hơn, lại thêm khói nóng của Hóa long trì, khiến cho người ta có cảm giác như đưa thân vào trong tiên giới.

Giang Thần nhảy lên trên nham thạch, muốn cưỡi y phục.

- Người làm gì vậy?

Đột nhiên, một nữ đệ tử có mái tóc ướt nhẹ đi về phía hắc, vẻ mặt có chút tức giận, nói:

- Lễ nào người không biết nam nữ khác biệt, nam đệ tử chỉ có thể ở phía tây Hóa long trì sao?

Lúc nói chuyện, ánh mắt nàng rất khinh bỉ giống như đang nhìn thấy một tên lãng tử xấu xa vậy.

Giang Thần ý thức được mình đã đi tới nơi tắm của nữ nhân, dù cho ý chí mạnh mẽ, thế nhưng tay chân của hắn cũng không khỏi luống cuống.

- Vị sư tử này, thực sự ngại quá, ta là lần đầu tiên tới.

Giang Thần lúng túng nói.

- Cũng còn may ta đã xong, bằng không không phải sẽ bị người thấy hết hay sao?

Nữ đệ tử này xoa mái tóc dài ẩm ướt, lạnh lùng nói.

Giang Thần phát hiện ra không ngờ vị sư tử này lại là Thần du cảnh, trong lòng hắn không khỏi lấy làm kinh hãi.

- Được rồi, người đi đi.

Nữ đệ tử phất phất tay, không tiếp tục tính sổ hắn nữa.

Giang Thần lập tức chạy tới phía tây.

Thế nhưng hắn lại không biết, nữ đệ tử nhìn phương hướng hắn rời đi, trên khuôn mặt tức giận hiện lên nụ cười đắc ý.

- Lý Tuyệt Nhi à Lý Tuyệt Nhi, người băng thanh ngọc khiết, rất nhanh sẽ bị người khác nhìn thấy hết a.

Thì ra, phía tây mới là khu vực phân cho nữ đệ tử, nơi vừa nãy Giang Thần định xuống nước là nơi công cộng.

Nữ đệ tử nói dối Giang Thần nhìn thấy Giang Thần lạ mặt, cho nên chủ động chạy tới lừa hấn.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này ở phía tây có một vị nữ đệ tử, là phong chủ Lý Tuyết Nhi của Ngọc Nữ phong.

Đại mỹ nhân trên Mỹ nhân bảng!

Tự nhiên sẽ dẫn tới những nữ nhân khác đổ kị.

Mỹ nhân bảng không chỉ có xếp hạng, mà còn tiến hành đưa ra lời bình với mỗi một mỹ nhân lên bảng.

Lý Tuyết Nhi: Bảng thanh ngọc khiết, đáng vẽ khuynh thành.

Vừa nãy nữ đệ tử này đã nhìn thấy Lý Tuyết Nhi ở Hóa long trì, tự mặc cảm không bằng, cho nên trong lòng sinh hận.

Hiện tại nàng cố ý để Giang Thần đi tới chỗ kia, nếu như có thể tạo ra một ít chuyện, ví dụ như Lý Tuyết Nhi và một vị nam đệ tử cùng tắm, như vậy sẽ không thể tốt hơn a.

Đương nhiên, với sự hiểu biết của nàng đối với Lý Tuyết Nhi, nhất định Lý Tuyết Nhi sẽ giết chết Giang Thần.

Chỉ có điều, đối với chuyện này nữ đệ tử này cũng không hề có cảm giác gì, chuyện sống chết của Giang Thần căn bản không được nàng để ở trong lòng.

Giang Thần không biết chuyện sẽ không nghĩ tới có người vừa thấy mặt đã muốn hại mình. Hấn đi tới phía tây, quả nhiên phát hiện ra nham thạch nơi này bị phân thành một khu vực độc lập.

Hấn cởi sạch y phục của mình, nhảy vào bên trong nước.

Lúc này hắc mới chú ý tới cách đó không xa có một bóng người ngồi ở đó, bởi sương mù cho nên không thấy rõ lắm. Chỉ có điều hắc không quan tâm, đều là đại nam nhân với nhau, quan tâm làm gì nhiều chứ.

Truyện được cập- nhật- nhanh nhất t-ại i-read.vn Rất nhanh, hắc đã cảm nhận được nhiệt độ của Hóa long trì không ngừng lên cao, cùng với chân nguyên của bản thân đang biến hóa.

Dựa vào kiến thức hơn người, hắc lập tức phân tích ra hiệu quả của Hóa long trì.

- Nhất định phải không ngừng chống lại nhiệt độ cao, thời gian kiên trì càng lâu thì hiệu quả càng tốt. Chẳng trách người trưởng lão kia nói muốn ở trong này bao lâu thì bấy lâu, bởi vì rất khó có thể chịu đựng được nhiệt độ cao như thế này.

Giang Thần nghĩ tới đây, hắc ngồi xếp bằng ở bên trong nước, từ từ vận chuyển công pháp của bản thân.

Mặt nước bên cạnh hắc khôi phục lại trạng thái như mặt kính, tiếp theo xuất hiện sóng gợn, động tĩnh càng lúc càng lớn.

Tiếng hít thở của hắc trở nên ồ ồ, cảm giác như người đang ở trong biển lửa vậy.

Hơn nữa lại là ở trong nước, mồ hôi không ra được cho nên lại càng thấy nóng.

Trong lúc mơ hồ, dường như hắc đã nghe được một tiếng ưm.

Dường như có người đang cắn răng kiên trì, không tự chủ được phát ra tiếng kêu thống khổ.

- Chỉ là tiếng kêu của sư huynh này rất hay a.

Giang Thần thầm nói.

Hắn cảm thấy có điểm không đúng, thế nhưng bởi vì tình cảnh của bản thân mình cho nên hắn cũng không cần thận suy nghĩ, mà vẫn tập trung tinh thần.

Dần dần, da thịt, kinh mạch, máu thịt, gân cốt, lại tới lục phủ ngũ tạng đều bị cảm giác cực nóng bao quanh, sắp bị bốc hơi.

Đương nhiên, Giang Thần biết bốc hơi chỉ là ảo giác thống khổ mà thôi. Phải kiên trì, thân thể phải nhận được biến hóa thoát thai hoán cốt mới được.

- Chỉ có điều mọi việc đều nên có độ, mạnh mẽ kiên trì sẽ làm gánh nặng cho thân thể, như vậy cố gắng đạt tới cực hạn là được!

Ôm suy nghĩ này, Giang Thần cắn chặt răng.

Chỉ có điều rất nhanh, trong cơ thể hắn lại có một đạo cảm giác hoàn toàn không giống, thân thể như nứt ra, thêm Hóa long trì nữa cho nên khiến cho hắn có cảm giác cả người sắp nổ tung.

Hắn không thể chờ đợi được nữa mà muốn rời khỏi Hóa long trì, chỉ có điều hắn biết hiện tại mới là lúc mấu chốt nhất.

Trong cơ thể hắn đã khôi phục được đạo Thần mạch thứ ba, nếu như trong quá trình này được Hóa long trì trợ giúp, như vậy sẽ nhận được chỗ tốt rất lớn.

Cần phải kiên trì, tuy rằng chỉ có một phút, nhưng đối với Giang Thần lại giống như trải qua ròng rã một năm.

Cuối cùng, thân thể của Giang Thần như một món đồ bị mở ra, các loại thống khổ và tác dụng của Hóa long trì biến mất không còn tăm hơi.

Giang Thần thở phào một hơi, hẳn biết lần này mình đã dùng hết hiệu quả của Hóa long trì.

Hiệu quả rất khả quan, cảnh giới đạt đến trung kỳ viên mãn, lại khôi phục được đạo Thần mạch thứ ba.

Nhưng mà, khi Giang Thần mở mắt ra, con người đột nhiên trợn ngược lên.

Một nữ nhân tuyệt mỹ theo dòng nước bơi tới chỗ mình.

Da thịt trắng nõn, vóc người lồi lõm, đang trần như nhộng hiện ra ở trước mặt của Giang Thần.

Chỉ là, nàng đã rơi vào hôn mê, mất đi ý thức.

Cho dù Hóa long trì không sâu, thế nhưng nếu tiếp tục như vậy sẽ bị chết đuối.

Giang Thần biết đối phương đạt đến cực hạn mà còn kiên cường chống đỡ cho nên mới hôn mê.

- Nơi đã đóng kín, nữ nhân này không thể trôi tới đây được. Thế nhưng đây không phải là nơi tắm của nam đệ tử sao?

Giang Thần mắt không nhìn thấy những người khác. Hẳn không để ý tới cái khác mà đi tới ôm lấy vị nữ đệ tử này.

Hai người đều trần truồng, nếu như bị người ngoài nhìn thấy, có trăm miệng cũng không giải thích rõ được.

Giang Thần đặt nàng lên trên nham thạch, lấy thêm y phục của mình che thân thể của nàng lại.

Lúc này, hẳn lại nhớ ra mình không mặc y phục.

Khi hẳn định đi lấy y phục thì nữ nhân này đã tỉnh lại.

Đầu tiên là có chút mê hoặc, tiếp theo khi nhìn thấy Giang Thần ở bên cạnh, trong nháy mắt đã tỉnh lại, trong con người đẹp đẽ hiện lên vẻ lạnh lẽo vô tận.

Giang Thần thầm nói không tốt, hẳn vội vã lùi về phía sau.

Nhưng mà đã chậm, nữ tử nhắc chân đá về phía đầu của hẳn, đây là một cước của Thần du cảnh, có thể đá nát sắt đá.

Cũng còn may, nàng hơi động thì y phục ở trên người rơi xuống, chân ngọc thon dài lại trắng nõn của nàng lộ ra ngoài.

Nữ tử này quát to một tiếng, theo bản năng thu chân lại.

Nhân cơ hội này, Giang Thần nhảy lên thuyền phi hành, để mặc thân thể trần truồng rời khỏi nơi này.

Gương mặt của Lý Tuyết Nhi tái nhợt, tìm y phục của mình ở bên cạnh Hóa Long trì.

Chỉ là lúc này, Giang Thần đã sớm thoát không còn bóng dáng đâu nữa.

Trên tay nàng cầm áo khoác của Giang Thần, năm ngón tay tóm chặt.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tộc Nhân Đến

Giang Thần trở về Xích tiêu phong, sau khi biết được phía tây Hóa long trì mới là khu vực của nữ đệ tử thì hắn đã đưa ra một quyết định: Đó là đóng cửa không ra, toàn tâm toàn ý tu luyện.

Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được tác dụng do Hóa long trì mang đến, tốc độ của bản thân, độ nhạy cảm, lực lượng và sức chịu đựng đều được tăng lên, vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới.

Tu sĩ nương theo cảnh giới tăng trưởng, bản thân cũng sẽ trở nên mạnh mẽ.

Cảnh giới giống nhau, biến hóa mang đến cũng gần như giống nhau.

Ví dụ như Tụ nguyên cảnh trung kỳ viên mãn, lực lượng của bản thân đều chừng ngàn cân.

Thế nhưng trải qua Hóa long trì củng cố, dưới tình huống cảnh giới không biến đổi thì bản thân lại được tăng thêm một bước.

Vượt xa khỏi các tu sĩ có cùng cảnh giới.

Trong đó còn bao gồm cả kinh mạch ở trong cơ thể, đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi ngâm mình ở trong Hóa long trì, tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh như gió.

Sau khi tu luyện nửa tháng ở Xích tiêu phong, cảnh giới của Giang Thần đã đột phá đến trung kỳ đỉnh cao!

Chuyện này cũng không có gì là bất ngờ, bởi vì điều kiện tu luyện hiện tại của hắn là: Ba đạo Thần mạch, công pháp Thiên cấp, có một lượng lớn linh đan, cùng với hiệu quả của Hóa long trì.

Nếu như thời gian cho phép thì hắn có thể thừa thế xông lên tu luyện tới hậu kỳ.

- Trở thành Thần du cảnh, xung kích Thiên tử bảng!

Mỗi lần Giang Thần nghĩ tới đây sẽ cảm giác rất có động lực, tất cả khô khan và vô vị đều lập tức biến mất.

Chỉ có điều dù vậy thì Giang Thần cũng không thể không bỏ lỡ tu luyện.

Nguyên nhân là tộc nhân của hắn đã đến nơi này rồi.

Thuyền phi hành của Thiên Đạo môn đáp xuống nơi trống trải của Xích tiêu phong, lập tức, từng bóng người quen thuộc đối với Giang Thần đi xuống dưới.

Hắn lập tức nhìn thấy Giang Lộ, Giang Kiến, Giang Phong, còn có Phạm Đồ.

Còn có rất nhiều người hầu và quản gia nhìn quen mắt.

- Lần này không cần ta làm cơm nữa rồi.

Nhìn thấy những người này, Mạnh Hạo cảm thấy mình đã được giải thoát, trước đó trong Xích tiêu phong chỉ có ba người hắn và Giang Thần, Văn Tâm.

Một khi Giang Thần và Văn Tâm tu luyện sẽ là mất ăn mất ngủ, sinh hoạt thường ngày và việc vặt linh tinh sẽ do hắn đi làm.

- Giang Thần!

Giang Lộ vui sướng chạy đến trước người Giang Thần, cho hắn một cái ôm nồng ấm.

Giang Kiến và các đệ tử trong Giang gia đi tới Thiên Đạo môn, mỗi người đều rất kích động. Đây là lần thứ nhất bọn hắn ngồi thuyền phi hành, nhìn thấy quần thể kiến trúc khí phái như thế.

Thập vạn đại sơn so với nơi này quả thực là nơi hoang dã.

Lúc này Giang Thần đi tới trước người bọn họ, cho dù đều là cùng tuổi, thế nhưng những người này lại có cảm giác như đang đối mặt với trưởng bối của mình vậy, tay cũng không biết nên làm sao.

- Các ngươi là các đệ tử ưu tú nhất của Nam phong linh, ở đây, các ngươi nhận được đãi ngộ không kém hơn so với đệ tử của các thế lực lớn. Mà chuyện các ngươi phải làm chính là cố gắng trở thành cường giả!

Trước tiên Giang Thần tạo ra sự tự tin cho bọn họ, sau đó lại chỉ vào Mạnh Hạo rồi nói:

- Nếu như biểu hiện của các ngươi ưu tú thì sẽ giống như hắn, được ta đề cử, tham gia sát hạch của môn phái, trở thành đệ tử ngoại môn.

Nghe được mình có cơ hội trở thành đệ tử Thiên Đạo môn, những người trẻ tuổi này bỗng cảm thấy phấn chấn, trong mắt tỏa ra ánh sáng cực nóng.

Chợt, Giang Thần lấy ra ba loại linh đan mà những ngày qua hắn đã luyện chế phân phát cho mọi người.

Chỉ là Thiên Nguyên đan có thể tinh luyện chân nguyên thì chỉ có Giang Lộ và Giang Phong mới có thể được dùng.

Các đệ tử Giang phủ khác vẫn chỉ là Ngưng khí cảnh mà thôi.

Chỉ có điều, Giang Thần tin vào sắp xếp của mình. Sau này thành tựu của những đệ tử này thấp nhất cũng sẽ là Thần du cảnh.

Rất nhanh, Mạnh Hạo mang theo những đệ tử này đi chọn chỗ ở của mình.

Phạm Đồ đi tới trước mặt Giang Thần, vẻ mặt vui mừng nói:

- Nếu như chủ nhân thấy cảnh này, nhất định sẽ cực kỳ tự hào.

- Người sẽ thấy được.

Giang Thần dùng giọng kiên định nói.

Giang Thần nghĩ đến cảnh giới của Phạm Đồ đã là Tự nguyên cảnh hậu kỳ nhập môn.

Dùng sự trung tâm của Phạm Đồ, Giang Thần sẽ không keo kiệt mà truyền cho hắn công pháp tu luyện và công pháp huyền bí, cùng với một lượng lớn linh đan.

Đương nhiên, hắn không nói cho Phạm Đồ cấp bậc của công pháp, hắn chỉ nói là:

Truy-ện đ-ư-ợc dịch t-ại iREAD.vn- Phạm thúc, tuyệt đối không thể tiết lộ những công pháp này, nếu không sẽ mang đến tai nạn cho ta và Nam phong lĩnh.

- Cho dù ta chết cũng sẽ không nói một chữ!

Phạm Đồ nghiêm túc nói.

- Phạm thúc, chờ ta trở thành Thần du cảnh, ta sẽ luyện chế cho người một viên Tẩy tủy đan.

Giang Thần lại nói.

Thiên phú tu luyện của Phạm Đồ không tính là xuất chúng, nếu như số may thì miễn cưỡng có thể trở thành Thần du cảnh. Thế nhưng mục tiêu của Giang Thần là để hấn trở thành Thông thiên cảnh!

Lúc này Mạnh Hạo lại trở về nói cho hấn biết, Xích tiêu phong cần một lượng lớn trang bị tu luyện.

Đệ tử Giang phủ không phải là đệ tử Thiên Đạo môn cho nên không thể đi võ đạo bộ để tăng võ học lên. Cũng không thể tiến vào Hóa long trì, tất cả việc tu luyện của bọn họ đều cần nhờ vào Giang Thần.

Giang Thần không thể chỉ điểm cho bọn họ mỗi ngày, bởi vì chính bản thân hấn cũng phải tu luyện.

Vì lẽ đó trang bị tu luyện trở nên rất quan trọng.

Ví dụ như con rối dùng để so chiêu võ học với người hoặc là trận pháp thay đổi linh khí thiên địa.

Ngoài ra, rất nhiều vũ khí mà đệ tử Giang phủ còn mang đến rất là cũ nát.

Mạnh Hạo lại nói cho hấn biết, ngày hôm nay là ngày Lâm Lang phong giao dịch.

Phần lớn đệ tử đều sẽ mang đồ vật mà mình muốn bán tới Lâm Lang phong ngày này, mà các đại thương hội cũng sẽ tiến hành giao dịch ở đó.

- Vậy còn chờ gì nữa, gọi bọn họ tới đây.

Kết quả là, Giang Thần mang theo Giang Phong cùng các đệ tử ngồi thuyền phi hành chạy tới Lâm Lang phong.

Trên thuyền phi hành, hai huynh đệ Giang Kiến và Giang Phong cùng chạy tới xin lỗi với Giang Thần, đơn giản là nói trước đây mình không hiểu chuyện, không đúng khi đi tìm Giang Thần gây phiền phức.

- Người trong nhà, không cần nói những lời này. Hiện giờ chúng ta ra ngoài, nên đoàn kết thì hơn!

Giang Thần nói.

Nghe vậy, trái tim treo cao của hai huynh đệ Giang Kiến và Giang Phong hạ xuống, đã tâm phục khẩu phục đối với Giang Thần.

Đi tới Lâm Lang phong, quả nhiên so với ngày hăn đến còn náo nhiệt hơn rất nhiều, thuyền phi hành trên không trung như đám chim bay tới bay lui, trên đường gặp phải vô số người đi đường.

Nhìn thấy tình cảnh này, đám người Giang Phong há hốc mồm. Cuối cùng bọn họ đã rõ cái gì gọi là mở mang tầm mắt.

Sau khi hạ xuống, mỗi người hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, chỉ cảm thấy thương phẩm ở hai bên, mỗi một kiện đều là bảo vật vô giá.

Lúc này, Giang Lộ vẫn duy trì vẻ rụt rè sáng mắt lên, đi tới một quầy hàng bên đường.

Giang Thần đi theo sau vừa nhìn, lập tức phát hiện đây là một thương hội bày các đồ vật ra ngoài. Mỗi kiện thương phẩm đều là linh khí, từ một cấp đến cấp ba đều có.

Ánh mắt của Giang Lộ bị một thanh loan đao hấp dẫn, đó là linh khí cấp ba, thân đao dường như được chế thành từ hàn băng, óng ánh long lanh,

toả ra ánh sáng màu lam, hấp dẫn nàng rất sâu.

Chỉ có điều, nàng cũng chỉ nhìn một chút mà thôi. Ở trong lòng vẫn đang cố gắng khắc chế chính bản thân mình.

Nàng biết thứ tốt như vậy nhất định sẽ có giá trị không nhỏ, không phải là thứ mà mình có thể sử dụng được.

Mấy người Giang Phong cũng đi tới, nhìn thấy nhiều linh khí như vậy, mỗi người đều trợn to hai mắt lên. Bọn họ tâm tính thuần phác cho nên không hề che giấu vẻ kinh ngạc và yêu thích của mình một chút nào.

- Trời ơi! Quy củ của môn phái cũng phải sửa lại, hạng người gì cũng có thể đi vào môn phái, một đám nhà quê, ảnh hưởng tới tâm tình của người khác rồi đó.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm rất chói tai vang lên.

Đám người Giang Phong giận dữ, nhìn về phía người đến.

Chỉ là bọn hắn nhìn thấy người kia ăn mặc y phục giống như Giang Thần, biết là đệ tử nội môn cho nên cả đám đều giận mà không dám nói gì.

- Nhìn cái gì vậy? Còn không phục sao?

Đệ tử nội môn cười lạnh một tiếng, lại nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Ta nói này, nếu muốn có người hầu hạ thì nên đi tới Cửu Long thành thuê người, vừa chuyên nghiệp lại vừa hiệu nghiệm.

- Bạch Hiên sư huynh, hắn chính là Giang Thần, đến từ Thập vạn đại sơn, một kẻ nghèo rớt mồng tơi, đâu có tiền chứ.

Lại có một người giễu cợt nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thiên Vương Phong

Tên đệ tử gọi là Bạch Hiên nghe thấy đối phương nói như thế, vẻ mặt cũng không có gì là ngoài ý muốn cả. Hiên nhiên hẳn biết Giang Thần là ai, cho nên mới tới cố ý làm khó dễ.

- Ta cũng cảm thấy Thiên Đạo môn nên quản giáo thêm đối với đệ tử, như một số đệ tử thực sự là không có khẩu đức.

Giang Thần nhìn Bạch Hiên cầm đầu mấy tên đệ tử, nói chuyện cũng không khách khí một chút nào.

- Khẩu đức? Ta ăn ngay nói thật, chẳng lẽ không được sao?

Bạch Hiên cười xùy một tiếng, ngón tay chỉ qua đám người Giang Lộ, Giang Phong, ý cười càng đậm hơn, hẳn nói:

- Nhìn mà xem kìa... Để cho ta tới nói cho người cái gì gọi là đẳng cấp.

Nói xong, hẳn nhẹ nhàng vỗ tay một cái, phía sau hẳn có sáu người không phải là đệ tử của môn phái, ăn mặc thống nhất đi tới.

- Những người này là tùy tùng của ta.

Bạch Hiên đắc ý nói.

Đám người Giang Lộ cả kinh, sáu người trước mắt này y phục hào hoa phú quý, tướng mạo xuất chúng, không ngờ lại chỉ là tùy tùng!

Đệ tử Giang phủ tự trách mình đã làm cho Giang Thần mất mặt, mỗi người đều mím chặt môi lại.

- Cho nên? Tìm mấy người hời hợt mặc cảm y vào là có vẻ người rất cao quý hay sao?

Giang Thần không phản đối, thậm chí lại còn cảm thấy rất buồn cười.

- Không cần phải giả ngu, không phải người không hiểu ý của ta đó chứ? Mấy tùy tùng này của ta mạnh hơn so với đệ tử Giang gia của người.

Bạch Hiên lạnh lùng nói.

- Ta không nhìn ra bọn họ có chỗ nào hơn đó?

Giang Thần nói.

- Mạnh miệng, Tiểu Thạch, cho bọn họ nhìn kiếm mà ta thưởng cho người.

Bạch Hiên nói.

- Vâng, thiếu gia.

Trong sáu người, một tên thiếu niên tuần tú bước ra một bước về phía trước, rút bội kiếm ra một nửa, ánh kiếm chói mắt, hàn khí bức người.

- Linh kiếm!

Trên mặt của Giang Lộ không che giấu nổi vẻ kinh ngạc, một tùy tùng mà cũng có thể sử dụng linh kiếm sao?

Thiếu niên tên là Tiểu Thạch rất hưởng thụ biểu hiện như ăn quả đắng của đệ tử Giang phủ, hân hiêu ngạo hất cằm lên.

- Hiện giờ người đã biết người nghèo túng bao nhiêu chưa? Người của Giang gia đừng tưởng rằng đi tới Thiên Đạo môn là rất đáng gờm nhé. Theo người này, các người sẽ không có ngày nổi danh đâu.

Bạch Hiên lớn tiếng nói.

Các đệ tử xung quanh nhìn lại, chỉ chỉ chỗ chỗ, châu đầu ghé tai nghị luận.

- Có linh khí cấp một thì ngon hay sao? Vậy cũng rất là đúng dịp, ta cũng vừa vận dẫn bọn họ đến mua linh khí.

Trên mặt của Giang Thần không có chút lúng túng nào cả, trái lại nghe vậy hắn còn nở một nụ cười.

Hắn nhìn về phía người trung niên mặt sau quầy hàng, nói:

- Mang cây đao kia ra đây.

Theo hắn chỉ, Giang Lộ phát hiện ra đây là cây đao vừa nãy nàng coi trọng!

- Ha ha ha, đây là linh khí cấp ba, người lấy cái gì để mua chứ?

Bạch Hiên cho rằng Giang Thần đang cậy mạnh, càng như vậy thì hắn càng muốn xem dáng vẻ không đất dung thân cuối cùng của Giang Thần.

Nghe được là linh khí cấp ba, vẻ mặt Giang Lộ rất là đặc sắc, lặng lẽ kéo góc áo của Giang Thần.

Người trung niên mặt sau quầy hàng chần chờ một chút, lại đưa thanh linh đao này cho Giang Thần.

Ngón tay của Giang Thần dán vào lưỡi đao rồi lướt qua, hắn hài lòng gật gật đầu, nói:

- Cũng không tệ lắm, ta muốn có nó.

Ngay cả giá tiền hẵn cũng không hỏi, chuyện này chỉ có đệ tử các thế lực lớn mới dám có hào khí như vậy.

- Năm mươi vạn điểm cống hiến.

Người trung niên nói.

Nghe vậy, Bạch Hiên trợn mắt lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Giang Thần, không muốn bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ đặc sắc nào cả.

- Khi nghe đến giá tiền, không biết vẻ mặt của đối phương sẽ là gì đây?

Bạch Hiên thầm nghĩ.

- Được.

Vẻ mặt Giang Thần rất hồ hững, ném lệnh bài đệ tử tới.

Ngay cả người trung niên của thương hội cũng không nghĩ tới, nhưng sau khi xác định quả thật lệnh bài của Giang Thần có đầy đủ điểm cống hiến, trong lúc nhất thời vẻ mặt trở nên cung kính.

- Khách quan, người thật là tinh mắt, cây đao này tên là Hàn nguyệt đao. . .

Người trung niên kia nhiệt tình giới thiệu.

- Được rồi.

Giang Thần chẳng muốn nghe mà nhìn về phía đám người Giang Phong, nói:

- Vũ khí của các người cũng nên thay đổi, tới chọn một cái đi.

Giang Phong và Giang Kiến kích động đến mức không nói ra lời. Sau khi xác định không phải Giang Thần đang nói đùa, hai người bọn họ và những người khác hoan hô một tiếng, vọt tới quầy hàng bên cạnh.

Rất nhanh, trên tay bọn họ đã cầm một kiện linh khí.

Ngoại trừ Giang Lộ là cấp ba ra, những người khác đều là cấp một, cấp hai, tổng cộng mất 173 vạn.

Mắt của Giang Thần không nháy mắt lấy một cái, lại lần nữa đưa lệnh bài đệ tử lên.

Nhìn thấy vậy, vẻ mặt của Bạch Hiên quả thực rất đặc sắc, nhìn thấy Giang Thần hoàn thành giao dịch trăm vạn giống như những người khác, hân hoan đến mức không nói ra lời.

Trong lòng bọn họ có một chút nghi hoặc, rốt cuộc Giang Thần lấy được nhiều điểm cống hiến như vậy ở đâu cơ chứ?

- Hiện giờ người đến nói cho ta biết xem, cái gì gọi là cao quý nhỉ?

Giang Thần nhìn về phía Bạch Hiên đang há hốc mồm, rất hứng thú hỏi một câu.

- Người. . . Người phùng má giả làm người mập, tiêu tất cả tích trữ của người sao?

Bạch Hiên không muốn tin tưởng tài lực của Giang Thần vượt qua mình, trong lòng đang nghĩ khẳng định sẽ là như vậy.

Nghe thấy hắn nói như thế, đám người Giang Lộ có chút bận tâm thay cho Giang Thần, cảm thấy linh khí trong tay rất phồng tay.

Lúc này, Mạnh Hạo một đầu khác trên đường chạy tới, bên người hắn có Văn Mộng và quân sự của Thiên Phong thương hội đi theo.

- Giang Thần, ta đã hỏi qua, Thiên Phong thương hội nói có con rồi võ học cao cấp, là thứ được Võ Đạo bộ chọn dùng.

T.ruyện được. dịch.h trực tiếp tại iREAD.Mạnh Hạo nói.

- Giang Thần sư huynh, người muốn mua gì thì có thể trực tiếp đến Thiên Phong thương hội.

Văn Mộng không có u buồn lần trước, trái lại còn rất rộng rãi.

- Đúng vậy, Giang Thần, hiện giờ người là khách quý của Thiên Phong thương hội.

Quản sự liếc mắt nhìn linh khí trong tay đám người Giang Lộ, có chút tiếc nuối.

Giang Thần nhún vai một cái, nói:

- Không có gì, ta chỉ nhìn thấy yêu thích cho nên mới thuận tay mua. Vốn ta cũng muốn đi tới Thiên Phong thương hội, đi thôi.

Đối thoại như vậy mà không trả lời vấn đề của Bạch Hiên, chỉ cảm thấy vừa bị một cái bạt tai đánh vào trên mặt.

Khách quý?

Giang Thần lại là khách quý của Thiên Phong thương hội sao?

Phải biết rằng địa vị của Thiên Phong thương hội ở Lâm Lang phong rất lớn, không có giao dịch ngàn vạn thì sẽ không thể trở thành khách quý được.

Tiếp tục nghe Giang Thần nói, giọng nói kia dường như giao dịch trăm vạn chỉ là tiện tay mua một đồ chơi nhỏ ở quán ven đường, không đáng để nhắc tới.

Ngắm lại vừa nãy Bạch Hiên kêu gào, giống như một tên ăn mày đi tới trước mặt hoàng thượng khoe khoang ta giàu có vậy.

Tiểu Thạch cầm linh khí cấp một đứng tại chỗ, vẻ mặt ngông cuồng tự đại từ từ biến mất trên mặt hắn, thay vào đó chính là vẻ lúng túng!

Rất nhanh Bạch Hiên đã phát hiện ra ánh mắt của người chung quanh như đang nhìn kẻ ngốc, không có chút dung thân, hắn cúi đầu đi ra ngoài. Lại ngồi trên thuyền phi hành rời khỏi nơi này.

Tin tưởng một quãng thời gian rất dài sau đó, hắn sẽ không ra ngoài để khoe khoang tài lực.

Mà Giang Thần đi tới Thiên Phong thương hội, lại bắt đầu chọn mua một lượng lớn, gần như muốn chất đầy nạp giới.

Những tư nguyên này có thể làm cho đãi ngộ tu luyện trong tương lai hơn nửa năm của đệ tử Giang phủ không thua gì đệ tử của các thế lực lớn kia.

Hôm nay hắn cũng đã tạo ra thêm danh tiếng, lại thêm bên ngoài tiêu trăm vạn điểm cống hiến, ngày hôm nay tổng cộng hắn đã bỏ ra gần tới năm trăm vạn điểm cống hiến.

Trên dưới Thiên Đạo môn tất cả đều xôn xao, dù có suy nghĩ nát óc cũng không biết Giang Thần nhận được điểm cống hiến từ đâu.

Thập vạn đại sơn, không phải là nơi rất hoang vu hay sao?

Trong tiếng bàn tán sôi nổi, người của Thiên Vương phong đứng ngồi không yên.

Khi Giang Thần tiến vào Thiên Đạo môn, Ninh Hạo Thiên vừa vặn đi ra ngoài rèn luyện.

Trước khi đi, người Thiên Vương phong đã bảo đảm với Ninh Hạo Thiên, sẽ làm cho Giang Thần phải trả giá rất lớn.

Trả giá này không phải là nói Thần mạch, ở trước mặt của Ninh Hạo Thiên, nói tới Thần mạch là chuyện cấm kỵ.

Trả giá là chuyện Giang Thần giết chết Ninh Bình.

Ninh Bình là đường đệ của Ninh Hạo Thiên, chết ở trong tay của Giang Thần, nếu như không có chút biểu hiện nào thì uy nghiêm của Ninh Hạo Thiên ở đâu?

Vì lẽ đó ngày thứ nhất khi Giang Thần vừa mới vào Thiên Đạo môn thì đã bởi vì quan hệ của Trịnh Bình mà tiến vào Quỷ kiến sầu.

Vốn tưởng rằng như vậy đã có thể đè Giang Thần xuống, kết quả thì lại tốt rồi. Giang Thần một đường hát vang tiến mạnh, trở thành đệ tử nội môn, tiến vào Hóa long trì, còn vô cùng bạo tay ở như vậy Lâm Lang phong.

Đến khi Ninh Hạo Thiên trở về, phát hiện ra những chuyện này. Như vậy mặt mũi của các đệ tử Thiên Vương phong sẽ để đi đâu được chứ?

- Nhất định phải cho hắn một bài học!

Đệ tử Thiên Vương phong đạt thành nhận thức chung.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thiên Chiến

Lúc này Giang Thần đang tu luyện ở Xích tiêu phong, cảnh giới lần nữa đột phá, đạt đến Tụ nguyên cảnh hậu kỳ nhập môn.

Toàn bộ quá trình giống như nước chảy thành sông, rất ung dung, khoảng cách lần trước từ Hóa long trì trở về còn chưa tới một tháng, có thể nói là tốc độ tu hành đã tiến triển cực nhanh.

- Hiệu quả của Hóa long trì đã phát huy đến cực hạn, từ hậu kỳ đến Thần du cảnh sẽ không còn nhanh chóng như vậy nữa.

Giang Thần nghĩ vậy, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Dùng tuổi tác, cảnh giới, trình độ võ học của Giang Thần, cũng được coi như là thiên tài ở bên trong môn phái.

Nhưng mà, không thành Thần du cảnh, ở trong Thiên Đạo môn vẫn chỉ là đệ tử chưa trưởng thành như cũ.

- Đi ra ngoài rèn luyện, hoàn thành một chút nhiệm vụ, sau khi trở về lại cố gắng thêm một quãng thời gian nữa.

Giang Thần đã quyết định, khi đang chuẩn bị đi thì bên ngoài Xích tiêu phong truyền đến tiếng gào vang dội.

- Giang Thần! Đi ra đánh một trận!

Thanh âm cực lớn, cả Xích tiêu phong đều có thể nghe thấy được. Giang Thần đi ra khỏi phòng thì đã nhìn thấy Mạnh Hạo và đám người

Giang Lộ tụ tập ở bên cạnh quảng trường, ngẩng đầu nhìn lên trên không trung.

Mấy chiếc thuyền phi hành xếp thành hàng ngang, trên mặt có đầy người đang đứng, giống như quân đội công thành, mang đến cảm giác ngọt ngào to lớn cho người của Xích tiêu phong.

Cầm đầu là một người thanh niên, thân thể cao lớn, vẻ mặt ngạo khí, ở trên cao nhìn xuống đánh giá người phía dưới.

Nhìn thấy Giang Thần đi ra, hắn nói:

- Rất tốt, xem ra ngươi cũng không phải là con rùa đen rút đầu! Tối đây đánh với ta một trận!

Giang Thần dùng ánh mắt như liếc nhìn kẻ ngu ngốc để đánh giá đối phương, sau khi xác định không quen biết hắn mới nói:

- Ngươi không có tư cách đánh một trận với ta.

- Nực cười! Ta xếp hạng thứ 451 ở Tân hỏa bảng, còn cao hơn ngươi rất nhiều.

Thanh niên này quát lạnh một tiếng.

Giang Thần muốn cười, sau khi hắn giết chết Trương Sĩ Siêu thì đã trở thành nhân vật trước top 500 của Tân hỏa bảng.

Nhưng mà, xưa nay hắn khinh thường ra tay.

Hắn là một người kiêu ngạo, cho rằng xếp sau mấy trăm người là một chuyện rất mất mặt.

Chỉ là lại có người rất có khí thế báo ra xếp hạng của bản thân, vẻ mặt còn rất kiêu ngạo, quả thực khiến cho hắn không thể nào hiểu được.

Lúc này, Văn Tâm đi tới bên cạnh hắn, mở miệng nói:

- Hắn tên là Lý Tùng, là người của Thiên Vương phong.

Lý Tùng này cũng là đệ tử nội môn, không muốn kiến tạo một ngọn núi của riêng mình mà lại muốn nương nhờ vào Thiên Vương phong, trở thành một thành viên dưới trướng của Ninh Hạo Thiên.

Bây giờ hắn ta đang đến giáo huấn Giang Thần giúp Ninh Hạo Thiên.

Cảnh giới của hắn chính là hậu kỳ đỉnh cao, có thể đi vào Tân hỏa bảng đã nói rõ thực lực của hắn không yếu, không phải võ học cao thâm thì chính là có công pháp huyền bí lợi hại.

Nghe được là người của Thiên Vương phong, Giang Thần có chút hứng thú nhảy lên trên thuyền phi hành, đang muốn đi tới trước người Lý Tùng, không nghĩ tới Văn Tâm lại đi lên theo hắn.

Giang Thần còn muốn hỏi thì lại phát hiện Văn Tâm ra nhìn về phía đám đệ tử phía sau Lý Tùng, trong đó có một nữ tử, hai mắt đang nhìn về phía Văn Tâm.

Bốn con mắt va chạm, toát ra mùi thuốc súng, Giang Thần mơ hồ đoán ra được cái gì đó.

Sau khi thuyền phi hành lên tới độ cao nhất định, Giang Thần phát hiện ra ngoại trừ vẻ mặt của đám đệ tử trên thuyền phi hành của Lý Tùng có sắc mặt bất thiện ra thì những đệ tử khác đều ôm thái độ xem kịch vui.

- Người đến đây để ra mặt giúp Ninh Hạo Thiên sao?

Giang Thần nói.

Nghe thấy hắn nói như thế, đám người Lý Tùng ngẩn ra, lập tức nổi giận.

- Người mà cũng dám gọi thẳng tên của Ninh sư huynh sao?

- Thực sự là làm càn, rõ ràng chỉ là một Tụ nguyên cảnh yếu đuối mà đã cho rằng có thể đánh đồng được với Ninh sư huynh sao?

- Chỉ là hậu kỳ nhập môn, chờ hẵn trở thành Thần du cảnh thì Ninh sư huynh cũng đã đạt đến Thông thiên cảnh rồi!

Ở trong mắt đám người Lý Tùng này, Giang Thần không so sánh được với Ninh Hạo Thiên.

Giữa hai người, một rỗng một rắn.

Thế nhưng giọng nói vừa nãy của Giang Thần lại rất giống như không ý thức được điểm ấy, thực sự khiến cho người ta không nhin được muốn giáo huấn hẵn một phen.

- Ta cho rằng người không thể tiến vào top 500 người đứng đầu Tân hỏa bảng, ở nơi thí luyện, ai biết người giết chết Trương Sĩ Siêu thế nào chứ? Dùng độc hoặc là ám hại, tất cả đều có khả năng a!

Lý Tùng muốn cho Giang Thần biết rõ chênh lệch của mình và Ninh Hạo Thiên, hẵn lạnh lùng nói:

- Có bản lĩnh thì tới so với ta.

- Ta đồng ý, so ra sao đây?

Giang Thần nói.

Lý Tùng nhiều lần sử dụng phép khích tướng cũng không nghĩ tới Giang Thần lại đồng ý sảng khoái như vậy. Hẵn kinh ngạc, đồng thời lại mừng rỡ như điên.

Hắn không để Giang Thần vào trong mắt, vốn hắn cho rằng phiên toái lớn nhất là Giang Thần không chịu đồng ý.

- Được, chúng ta Thiên chiến!

Thiên chiến!

Nghe thấy hai chữ này, các đệ tử đến xem trò vui ồ lên.

Văn Tâm biến sắc, có chút lo lắng nhìn về phía Giang Thần.

Thiên chiến, Giang Thần cũng biết.

Thông qua thuyền phi hành, hai người tỷ thí lên tới độ cao vạn trượng, dùng thuyền phi hành làm võ đài, liều mạng chiến đấu.

Nếu như có người rơi xuống mà ngã chết, bên còn lại không cần chịu trách nhiệm.

- Người có dám không?

Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn. Lý Tùng khiêu khích nói.

- Có gì mà không dám cơ chứ?

Giang Thần cười, hỏi ngược lại một câu.

Dáng vẻ này của hắn lại khiến cho Văn Tâm nhớ tới tình cảnh lần thứ nhất gặp mặt, loại cảm giác như đã tính trước, cho dù có biến cũng không bị kinh sợ đến mức run rẩy, mị lực tự tin đã hấp dẫn nàng.

- Được, bắt đầu!

Ánh mắt của Lý Tùng khi nhìn về phía Giang Thần giống như đang nhìn một kẻ đã chết vậy.

Sau đó hã ra lệnh, từng chiếc từng chiếc thuyền phi hành chờ đợi đã lâu, bay đến trước người Giang Thần và Lý Tùng. Mỗi một chiếc thuyền phi hành cao thấp cách xa nhau mười thước, hình thành một bậc thang đi lên trên không trung.

- Đây là cờ khổng chế của người.

Lý Tùng lấy ra một cái cờ nhỏ rồi ném cho Giang Thần. Bản thân mình thì nhảy lên từng chiếc từng chiếc thuyền phi hành, rất nhanh đã lên trên đầu của tất cả mọi người.

Sau khi chiếc thuyền phi hành lên trên cao, các thuyền phi hành phía dưới lần nữa bay lên, hình thành giai đoạn mới.

Lý Tùng không chút do dự, tiếp tục đi lên bên trên, rất nhanh, bóng người của hã đã trở nên mơ hồ, trong lòng người xem run rẩy. Nếu như từ trên độ cao như vậy ngã xuống, tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt.

Giang Thần xác định cờ khổng chế không có vấn đề, sau đó hã cũng bước lên thuyền phi hành, đuổi theo Lý Tùng.

- Cẩn thận một chút.

Văn Tâm nói một câu, âm thanh nhỏ đến mức làm cho nàng hoài nghi không biết Giang Thần có thể nghe thấy được hay không.

Bỗng nhiên, một nữ tử nhảy lên nàg thuyền phi hành, đứng ở trước người Văn Tâm, như cười mà không phải cười đánh giá nàng.

Chính là nữ tử tiếp xúc ánh mắt với Văn Tâm.

Thiếu nữ này có dung mạo rất đẹp, tuổi tác gần như bằng Văn Tâm, ăn mặc y phục của đệ tử ngoại môn, đứng chung một chỗ tạo thành tương phản rõ rệt.

Trên phương diện dung mạo, ngũ quan của thiếu nữ không tinh xảo bằng Văn Tâm, thiếu đi chút lạnh lẽo. Chỉ có điều vóc người của nàng nóng bỏng, đôi ngọc thỏ no đủ khiến cho trường bào đệ tử rộng rãi phình ra.

- Muội muội ngoan của ta, người thật là không có ánh mắt nhỉ.

Lúc thiếu nữ này nói chuyện vẻ mặt tươi cười, nhưng lại tràn ngập vẻ trêu tức.

- Hừ, hôn thê của Ninh Hạo Thiên là công chúa, chúng ta chỉ là quận chúa, người đang tự mình tìm cái chết đó.

Văn Tâm lạnh lùng nói.

- Nhiệm vụ là vương triều truyền xuống, sợ cái gì chứ? Huống chi không có nam nhân nào mà không đứng núi này trông núi nọ, coi như Ninh Hạo Thiên có hôn thê, hẳn cũng từng thân cận với Lý Tuyết Nhi, không phải kết quả cũng không có gì hay sao?

Thiếu nữ không phản đối mà còn nở một nụ cười, tuổi còn trẻ, nhưng mị lực đã bắn ra bốn phía, một cái nhíu mày một nụ cười cũng đã dẫn tới không ít người quan tâm.

Thiên Đạo môn ở trong cảnh nội của Đại Hạ vương triều, nhưng mà sự mạnh mẽ của Thiên Đạo môn đã uy hiếp đến vương triều.

Chỉ có điều song phương đều hiểu rõ, với tình huống của Hỏa vực hiện nay, song phương không thể giao chiến.

Nhưng mà, hoàng triều không thể ngồi coi Thiên Đạo môn trở nên mạnh mẽ từng ngày từng ngày được.

Đặc biệt là đại đa số đệ tử Thiên Đạo môn đến từ Sở quốc, cho nên vương triều đã sắp xếp không ít nội tuyến tiến vào Thiên Đạo môn.

Thế nhưng cho dù là như vậy thì vương triều vẫn cho rằng không đủ để an toàn như cũ. Mà vẫn để quận chúa các nơi gia nhập vào môn phái, thân cận với những đệ tử Thiên Đạo môn có hi vọng trở thành hạt nhân của môn phái, tốt nhất là có thể trở thành chủ môn giáo.

Một khi thành công là có thể nắm giữ được rất nhiều bí mật của Thiên Đạo môn.

Thiếu nữ trước mắt này là Thiên Lan quận chúa, lựa chọn Ninh Hạo Thiên của Thiên Vương phong, hành động này rất thông minh, nhưng độ khó khăn rất lớn. Bởi vì Ninh Hạo Thiên không phải là đệ tử có thể tùy tiện câu dẫn được.

Thiên Lan quận chúa cho rằng Văn Tâm và Giang Thần đi chung với nhau là do ô mê tâm tư hy vọng Giang Thần có thể là hắc mã.

Lựa chọn của Văn Tâm và Thiên Lan là hai thái cực với nhau.

Độ khả thi của việc Ninh Hạo Thiên trở thành thành viên quan trọng của Thiên Đạo môn rất lớn, nhưng muốn câu dẫn Ninh Hạo Thiên lại rất khó khăn.

Giang Thần ở trong môn phái tứ cố vô thân, Văn Tâm rất dễ dàng trở thành thân tín của hắn. Thế nhưng, muốn Giang Thần trở thành thành viên quan trọng của môn phái, độ khả thi sẽ lớn bao nhiêu cơ chứ?

Vì vậy, Thiên Lan khịt mũi coi thường đối với lựa chọn của Văn Tâm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chương Pháp Độ Nhất Nhân

- Văn Tâm, người không nên lựa chọn Giang Thần. Người biết tối ngày hôm qua ở trên Thiên Vương phong có bao nhiêu người tham dự thảo luận nên trừng phạt Giang Thần thế nào hay không?

Thiên Lan nói tới chỗ này, nàng quan sát vẻ mặt của Văn Tâm, lại nói:

- Ta đến nói cho người, chỉ riêng đệ tử Thần du cảnh đã có năm người rồi!

- Thần du cảnh? Đệ tử Thần du cảnh cũng đi theo làm tùy tùng cho Ninh Hạo Thiên sao?

Văn Tâm giật nảy cả mình, đệ tử trở thành Thần du cảnh, địa vị ở trong Thiên Đạo môn cực cao, không ngờ lại cam tâm làm tùy tùng người khác.

- Đó là đương nhiên, một khi Ninh Hạo Thiên trở thành cường giả, tương lai những Thần du cảnh này sẽ trở thành Thái Thượng trưởng lão.

Thiên Lan đắc ý nói.

Trong lòng Văn Tâm không khỏi rối loạn, nói:

- Vậy tại sao không phải đệ tử Thần du cảnh tìm Giang Thần để phiền phức cơ chứ?

- Người đang nói đùa sao? Thần du cảnh đệ tử đối phó với Tụ nguyên cảnh? Muốn người khác chê cười sao, với cảnh giới bây giờ của Giang

Thần, chỉ riêng Lý Tùng đã đủ rồi.

Thiên Lan cười xì một tiếng, châm chọc Văn Tâm vô tri.

Văn Tâm không biết nên nói cái gì, nàng ngẩng đầu nhìn Giang Thần, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

- Ta nói này, không phải ngươi đã thích tên kia rồi đó chứ? Như vậy cũng quá ngu xuẩn đấy chứ nhỉ!

Quan sát biểu hiện của Văn Tâm, Thiên Lan như đã phát hiện ra cái gì đó, nàng không khỏi kêu to.

- Trên đời này ngoại trừ yêu tiên ra thì còn có tình bằng hữu.

Văn Tâm lạnh lùng nói.

Thiên Lan khẽ mỉm cười, nói:

- Thế nhưng rất nhanh ngươi sẽ mất đi hắc, ngươi biết tại sao Thiên Vương phong lại phái Lý Tùng đi không? Bởi vì hắc không chỉ là người mạnh nhất trong Tự nguyên cảnh, hơn nữa còn là người thích hợp để thiên chiến nhất.

- Các ngươi định giết người sao?

Mày liễu của Văn Tâm nhướng lên, nàng đã nghe ra sát cơ bên trong lời này.

Thiên Lan mỉm cười không nói, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường trả lời vấn đề này.

Bỗng nhiên, vẻ mặt nghiêm túc của Văn Tâm hóa thành nụ cười nhạt, dường như tất cả mọi chuyện vừa nãy là ảo giác vậy.

- Người cười cái gì?

Thiên Lan quát lên.

- Đa tạ tình báo của người, tỷ tỷ tốt của ta.

Văn Tâm cười nói.

Thiên Lan sững sờ, tức giận nói:

- Người biết được tin tức này thì sao chứ? Chắc chắn Giang Thần sẽ phải chết.

- Người sai rồi, ở nơi thí luyện Giang Thần giết chết Trương Sĩ Siêu là dựa vào bản lĩnh thật sự của chính mình, lúc ấy cảnh giới của hắn chỉ là sơ kỳ đỉnh cao mà thôi.

Nói tới chỗ này, ý cười của Văn Tâm càng đậm, nàng nói:

- Hiện tại, cảnh giới của Giang Thần là hậu kỳ nhập môn, người cảm thấy Lý Tùng có hi vọng chiến thắng sao?

- Cái gì?

Thiên Lan không nghĩ tới điểm ấy, trong thời gian ngắn như vậy, cảnh giới của Giang Thần đã trực tiếp vượt qua trung kỳ!

Trên không trung, bốn mươi chiếc thuyền phi hành xếp lại, Giang Thần và Lý Tùng đứng ở trên thuyền, mặt nhìn về phía nhau.

Thiên chiến chỉ giành cho những người dừng cảm mà thôi.

Trên không cao vạn trượng, gió mạnh rít gào.

Chỉ cần hơi không chú ý, rơi xuống, như vậy sẽ là tan xương nát thịt.

Giữa các thuyền phi hành có khe hở, không giống không kiềng dè gì như trên mặt đất.

Võ giả tâm cảnh không đủ mạnh, đi tới trên không sẽ bị dọa cho co quắp.

Lý Tùng trải qua mấy lần thiên chiến, đồng thời đều đạt được thắng lợi, vì vậy hắn hoàn toàn tự tin, cho rằng Giang Thần đã đi vào lĩnh vực của hắn.

- Giang Thần, chẳng mấy chốc nữa ngươi sẽ phải quỳ xuống xin tha với ta!

Lý Tùng nói.

- Thật sao?

Giang Thần nhún vai một cái, không coi đây là chuyện to tát gì cả.

Dáng vẻ như vậy đương nhiên đã làm cho Lý Tùng nổi nóng, chỉ có điều hắn không lo lắng, hắn muốn từ từ hưởng thụ.

- Sau khi Ninh sư huynh trở lại, biết được ta diệt trừ chỗ ẩn của hắn, nhất định hắn sẽ thưởng Thần linh đan cho ta. Khi đó ta có thể cố gắng tấn chức Thần du cảnh!

Đây cũng là nguyên nhân ngày hôm qua ở trên Thiên Vương phong hắn muốn giành ra tay để đối phó với Giang Thần.

- Ta sẽ để người biết sự lợi hại của đệ nhất nhân cường pháp trong hàng đệ tử Thiên Đạo môn.

Lý Tùng giơ hai tay lên, bàn tay hình thành một đạo khí mang trong suốt, quần quanh ở năm ngón tay, cực kỳ ác liệt, đồng thời còn có tiếng sấm, gió rít vang vọng.

Lấy hắc làm trung tâm, lốc xuất hiện, hai cái hai tay nâng lên một cái đuôi thật dài.

- Phong lôi chương!

Ở trên không cao vạn trượng, hắc thả người nhảy một cái, hai tay đánh ra từ trên xuống dưới, giống như một đạo sấm sét, chương kinh bàng bạc đánh về phía đối thủ.

Thuyền phi hành của Giang Thần không chịu nổi lực lượng như vậy cho nên thân thuyền nứt toác, bị bể gãy ở giữa.

Không lưu tình như vậy, rõ ràng là muốn lấy tính mạng người khác.

Cũng còn may phản ứng của Giang Thần rất đúng lúc, hắc nhảy lên trên thuyền phi hành ở bên cạnh.

Thân thể Lý Tùng biến mất, mà lúc này có một chiếc thuyền phi hành vừa xuất hiện ở dưới chân hắc, vững vàng tiếp lấy thân thể hắc.

- Đây chỉ là bắt đầu mà thôi!

Lý Tùng nở nụ cười âm trầm, Phong lôi chương lại được đánh ra, thuyền phi hành bên người Giang Thần bị đẩy ra hết mức.

Rất nhanh, Giang Thần đã giống như con thuyền cô độc trong biển rộng, nhìn qua rất là bất lực.

Thiên Lan nhìn thấy tình cảnh này lập tức yên lòng, lại nhìn về phía Văn Tâm, nói:

Bạn đang đọc truyện tại iR-E-AD-.vn-- Hiện giờ người đã biết tại sao bọn họ lại để cho Lý Tùng ra tay hay chưa? Coi như thực lực của Giang Thần tăng lên gấp trăm lần, từ trên cao ngã xuống như vậy thì chắc chắn cũng sẽ phải chết.

- Thật sao?

Văn Tâm rất tin tưởng đối với Giang Thần.

Trên trời, Lý Tùng không chờ Giang Thần triệu thuyền phi hành về mà lần nữa phát động công kích.

Lần này hắn khống chế thuyền phi hành xông thẳng tới, đồng thời còn đang súc lực chuẩn bị đánh ra một chương.

- Cái gọi là chương pháp đệ nhất nhân chỉ là dung hợp công pháp huyền bí và võ học lại. Nói cho cùng, người ngay cả chương điểm trong chương pháp cũng không đạt đến. Người không cảm thấy ngại khi tự biên tự diễn hay sao?

Đối mặt với thế tiến công như vậy, Giang Thần lại còn rảnh rỗi mở miệng trào phúng.

Đồng thời hắn cũng nói đúng chỗ đau của Lý Tùng!

Giang Thần nhìn hắn xuất chương thì đã biết nội tình của hắn ra sao.

Đối chân nguyên công pháp huyền bí của bản thân, sinh ra lốc, tương tự như Thái cực hoàn, đồng thời lại phối hợp với công pháp chương pháp huyền bí mà bản thân tu luyện.

Loại kết hợp này rất hiếm thấy.

Bởi vì công pháp huyền bí và võ học rất khó phối hợp hoàn mỹ như vậy, trừ phi có cường giả đồng thời sáng tạo ra công pháp huyền bí và võ học đồng bộ thì mới có thể.

Dưới tình huống khác, tất cả đều dựa vào lựa chọn của bản thân tu sĩ.

Ví dụ như Giang Thần vậy, Thái cực hoàn phối hợp với kiếm pháp, không tính là lựa chọn quá cao minh, bởi vì Thái cực hoàn có thể tăng cường cho bất kỳ võ học nào, không phải chuyên môn sinh ra vì kiếm pháp.

- Thế nhưng cũng đã đủ để giết người rồi!

Lý Tùng tự xưng là đệ nhất nhân chưởng pháp nghe thấy Giang Thần cười nhạo hẳn ngay cả chưởng điểm cũng không nắm giữ được. Hẳn thẹn quá thành giận, chưởng khí trên hai tay đạt đến đỉnh cao, toàn bộ cánh tay đều bị che kín.

- Phong lôi ma chưởng!

Một chưởng đánh ra, Ma thần hiện.

Dường như trong gió có Ma thần giáng lâm ở trên đỉnh đầu của Giang Thần, tất cả những con thuyền phi hành đang muốn trở lại bên cạnh hẳn đều bị phá nát, chiếc dưới chân thì lại rất ổn định.

- Chết đi!

Hai tay của Lý Tùng hợp nhất, ầm một tiếng, thuyền phi hành bắt đầu tan vỡ.

Nhưng vào lúc này, trong nháy mắt Giang Thần đã ra tay.

Hắn chém Xích tiêu kiếm về phía Lý Tùng, lại nhảy lên trên không trung, cầm trên tay một cái linh đao cấp ba, chính là thanh linh đao của Giang Lộ, lúc này bị hắn mượn dùng.

- Quỷ kiến sầu!

Một đao chém ra, quỷ thần biến sắc.

Tất cả cơn lốc rơi vào quanh thân Giang Thần tức thì hóa thành hư không, đao kinh đáng sợ chém về phía Lý Tùng.

- Làm sao có khả năng cơ chứ?

Đây là lần thứ nhất Giang Thần ra tay, uy lực và động tĩnh đều vượt qua dự liệu của Lý Tùng.

Một đao này hạ xuống, thuyền phi hành của Lý Tùng chia năm xẻ bảy, người lại bị đánh bay lên trên không trung.

Hắn có kinh nghiệm phong phú, cho nên muốn cầm cờ khổng chế tìm một chiếc thuyền phi hành tới tiếp mình.

Không nghĩ tới Giang Thần đã đáp xuống bên cạnh hắn, chân đạp Xích tiêu kiếm, một tay đoạt lấy cờ khổng chế của hắn, lại dùng một cước đá bay hắn đi.

Lúc này, Lý Tùng hồn phi phách tán, cũng may thứ chờ đợi hắn không phải là rơi xuống.

Hắn phát hiện ra mình đang nằm ở trên mặt chiếc thuyền phi hành vừa nãy Giang Thần đã đứng.

Giang Thần thì lại rơi vào trên thuyền của hắn.

Cột kệt!

Điều làm cho Lý Tùng sợ hãi chính là, chiếc thuyền này bị một chưởng vừa nãy của hắn gần như phá hủy, sắp rơi xuống dưới!

- Ta đã nói rồi, người không xứng để giao thủ với ta, hà tất phải đi tìm cái chết như vậy chứ?

Giang Thần cười nói.

- Đứng. . . Đứng như vậy, van cầu người, nhanh để thuyền lại đây!

Hai lá cờ khổng lồ chế đều ở trên tay Giang Thần, Lý Tùng không có một chút biện pháp nào cả.

Giang Thần không lên tiếng, ánh mắt rất là lạnh lẽo.

- Người giết ta, tỷ tỷ ta sẽ không bỏ qua cho người! Tỷ tỷ ta là Thần du cảnh, đứng đầu trăm người trong Tân hỏa bang!

Lý Tùng bắt đầu uy hiếp hẳn.

- Vấn đề là, ta giết người sao? Thuyền dưới chân người là tự người hủy, mà cũng chính là người yêu cầu thiên chiến đó chứ.

Giang Thần nói một câu khiến cho Lý Tùng triệt để tuyệt vọng.

Đùng!

Một tiếng vang giòn giã vang vọng, thuyền phi hành tổn hại tới trình độ nhất định, không có cách nào tiếp tục lặn không nữa. Mà bắt đầu dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng rơi xuống bên dưới.

Trên thuyền, Lý Tùng không biết làm gì khác hơn cho nên cũng chỉ có thể rút gào mà thôi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Diệt Thiên Tuyệt Địa Đại Trận

Lý Tùng rơi thẳng xuống phía dưới, bởi vì không trung cao vạn trượng cho nên hắn còn có thời gian để suy nghĩ. Thế nhưng cũng bởi vì như vậy cho nên mới cảm thấy khủng bố.

Ngắm lại trong nháy mắt khi bản thân rơi xuống đất, Lý Tùng đã hối hận tối hôm qua mình lại ra mặt ở trên Thiên Vương phong.

- Nhanh cứu người!

Thấy cảnh này, đám người Thiên Lan vô cùng lo lắng, có người điều khiển một chiếc thuyền phi hành, muốn tiếp lấy Lý Tùng.

Rất nhanh thuyền phi hành đã đến phía dưới Lý Tùng, nhưng mà như vậy cũng không thể cứu được Lý Tùng, thân thể hắn trực tiếp xuyên qua boong tàu và đáy thuyền, tiếp theo tiếp tục rơi xuống bên dưới.

Đây vốn là hành động cứu người, thế nhưng lại trực tiếp làm cho Lý Tùng bị mất mạng.

Va chạm kịch liệt như vậy, gân cốt của Lý Tùng đứt từng khúc, dường như bùn nhão, đợi tới khi tiếp xúc với mặt đất, thân thể mềm nhũn, chẳng khác nào chất lỏng.

Lý Tùng, chết!

Người của Thiên Vương phong không nghĩ tới sẽ là kết quả như thế, mỗi người đều nhìn nhau, không biết nên làm gì cho phải.

Bỗng nhiên, có người không chút biến sắc rời khỏi nơi này.

Văn Tâm từ bên trong giật mình phục hồi tinh thần lại. Nàng chú ý tới người rời khỏi nơi này là người của Thiên Vương phong, nàng ý thức được chuyện không ổn, cho nên nhanh chóng vẫy tay với Giang Thần đang ở giữa bầu trời.

Sau khi Giang Thần xuống dưới, nàng vội hỏi:

- Nhất định người của Thiên Vương phong muốn đi thông báo với tỷ tử Lý Tùng, Lý Thâm!

- Lý Thâm? Vị thứ mười trong Thiên tử bảng kia sao?

Giang Thần có ấn tượng đối với cái tên này.

Nhìn thấy Văn Tâm gật đầu, Giang Thần có chút không hiểu nói:

- Thiên chiến ngã chết, không phải không truy cứu trách nhiệm hay sao?

- Thế nhưng đệ đệ người ta chết, giải hạn cho nên mới giết chết người. Như vậy coi như môn phái nghiêm trị thì người cũng đã mất một cái mạng rồi!

Văn Tâm vội la lên.

Giang Thần kịp phản ứng lại, mang theo Văn Tâm trở lại Xích tiêu phong.

- Thần du cảnh giết tới, không ai ngăn nổi, nhanh đi thông báo cho trưởng lão đi.

Văn Tâm nói.

- Không cần, nhất định trưởng lão cũng sẽ nghe được tiếng gió. Đồng ý thì sẽ chủ động đến, không muốn thì có đi gọi cũng vô dụng.

Giang Thần lắc đầu một cái, vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ có điều hắn cũng không hoảng sợ.

Bên ngoài Xích tiêu phong, đám người Thiên Lan Thiên Vương phong không rời khỏi nơi này. Cho dù việc Lý Tùng chết mang đến đả kích rất lớn, thế nhưng bọn họ cũng không dự định cứ như thế mà buông tha cho Giang Thần.

Bọn họ muốn mượn đao giết người!

Lý Thấm thân là đệ tử chân truyền, đứng trong mười vị trí đầu của Thiên tử bảng. Địa vị cao cả, giết chết Giang Thần không có chỗ dựa ở trước mặt mọi người thì cũng chỉ bị trừng phạt mang tính chất tượng trưng mà thôi.

- Chú ý một chút, không nên để cho người của Xích tiêu phong đi thông báo trưởng lão.

Có người nói.

Các đệ tử vây xem nhìn thấy chuyện này đã hóa lớn, cả đám rất là hưng phấn, việc không liên quan tới mình, bọn họ chỉ hy vọng chuyện càng đặc sắc thì mới càng tốt.

Cũng không lâu sau, Lý Thấm đứng thứ mười Thiên tử bảng đã chạy tới.

Tốc độ của nàng vượt qua dự liệu của mọi người, dưới tình huống không có thuyền phi hành mà nàng lại lẳng không bay tới, mang theo ánh xanh rất dài, giống như lưu tinh vậy.

Sau khi đến gần Xích tiêu phong, tốc độ của nàng mới từ từ chậm lại, mọi người cũng có thể thấy rõ dung mạo của nàng.

Không giống như đệ tử nội môn phổ thông, nàng mặc vũ y toả ra ánh sáng, cả người không nhiễm lấy một hạt bụi, da như mỡ, dung mạo tuyệt mỹ làm cho nàng nhìn qua giống như tiên nữ vậy.

Trên tay nàng cầm một thanh phước dài, cũng là nguyên nhân làm cho nàng có thể phi hành.

- Đệ tử chân truyền trên Thiên tử bảng quả nhiên khí thể mười phần thật đó.

Mọi người thầm nghĩ vậy ở trong lòng.

Ở bề ngoài, mỗi người cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng trong lòng mình nghĩ gì. Bởi vì nguyên nhân rất đơn giản, vẻ mặt của Lý Thấm mang theo sát khí.

Nàng đi tới trước người đám người Thiên Vương phong rồi nói:

- Đệ đệ ta ở đâu?

Những người này nhìn nhau, chỉ về phía Lý Tùng rơi xuống dưới đất.

Lý Thấm hóa thành một đạo tàn ảnh, bay qua bên kia.

Nơi đó chỉ có núi, mọi người không khỏi suy đoán liệu nàng có thể tìm được thi thể của đệ đệ mình hay không.

Chỉ có điều, Lý Thấm ngưng tụ thần thức, rất nhanh đã phát hiện ra thi thể vô cùng thâm hiểm của đệ đệ mình, miệng phát ra tiếng kêu gào thâm trầm.

Ở trong lòng đám người Thiên Lan cười trên sự đau khổ của người khác, lần này Giang Thần chắc chắn sẽ phải chết.

Lý Thấm không phải là một thành viên của Thiên Vương phong, là đệ tử một mình độc hành, thực lực rất mạnh.

Điều quan trọng chính là, Lý Thấm và Lý Tùng đều là cô nhi, sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, cảm tình giữa tỷ đệ hai người rất thâm hậu.

Dưới tình huống bị phần, ai có thể ngăn cản được vị đệ tử chân truyền này cơ chứ?

Rất nhanh, Lý Thấm đã bay trở về, vẻ mặt so với lúc tới càng khó coi hơn nhiều.

- Là ai?

Nàng nhìn chăm chăm vào đám người Thiên Vương phong, lạnh lùng hỏi.

Nàng là biết đệ đệ mình lẫn lộn cùng người của Thiên Vương phong, nàng không đi quản, bởi vì nàng cho rằng sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Đám người Thiên Lan trả lời rất trực tiếp, chỉ vào Giang Thần của Xích tiêu phong.

Mọi người cũng đều nhìn sang, ánh mắt hoặc là đồng tình, hoặc là cười trên sự đau khổ của người khác.

Sắc mặt của hai người Văn Tâm và Mạnh Hạo như tro tàn, đệ tử chân truyền trên Thiên tử bảng lợi hại bao nhiêu, trong lòng hai người đều biết rất rõ.

Đám người Giang Phong nhìn thấy Lý Thấm lảng không phi hành, cũng biết nữ nhân này không dễ trêu.

Vào lúc này, Giang Thần cười thuyên phi hành đi tới độ cao tương đồng với Lý Thấm.

- Là người giết đệ đệ của ta?

-Bạn đang- đ-ọ-c truyện tại iREAD.vnLý Thấm nhìn sang phía hần.

- Hần ta ngã chết, muốn hại ta ngã chết, hơn nữa đang trong lúc thiên chiến, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Giang Thần nói.

Mọi người nghe thấy Giang Thần nói như vậy, tất cả đều cho rằng hần ngớ ngẩn, vào lúc này rồi mà còn muốn nói lý sao?

- Rất tốt, người đi chết đi.

Đương nhiên Lý Thấm không nghe lọt tai những lời này.

- Ý của ngươi là, đệ đệ ngươi tìm ta tiến hành thiên chiến, muốn hại chết ta, chỉ có ta ngã chết mới được sao?

Giang Thần không xin tha, trái lại cũng tức giận nói.

- Người này là một tên ngu ngốc hay sao vậy?

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên ý nghĩ này.

- Tiện dân như ngươi sao có thể so sánh với đệ đệ ta cơ chứ?

Lý Thấm lạnh lùng nói.

- Vì lẽ đó, ngươi nhất định muốn giết chết ta? Ý vào mình đứng thứ mười Thiên tử bảng? Đệ tử chân truyền, thực sự là uy phong đấy! Vậy thì đến đây đi, ta sẽ đứng ở đây chờ ngươi tới!

Giang Thần quát to.

Văn Tâm và Mạnh Hạo triệt để há hốc mồm, vốn bọn họ tưởng rằng Giang Thần có diệu kế gì, thế nhưng bọn họ không nghĩ tới đối phương lại đơn giản và thô bạo như vậy.

Đối phương là Thần du cảnh đấy nhé!

- Người đi chết đi.

Vốn Lý Thâm đã mất đi lý trí, lúc này sao có thể chịu được, nàng giết tới chỗ Giang Thần.

Thần du cảnh công kích, tuyệt đối không phải là thứ mà Tụ nguyên cảnh có khả năng chống lại được.

Nhưng mà, Giang Thần đứng dậy, không có gì lo lắng mà, quát lên một tiếng:

- Có bản lĩnh thì cứ giết ta đi!

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng kêu to thật dài đến từ chính bên dưới Xích tiêu phong, dường như có một đầu cự thú viễn cổ tỉnh lại.

Lý Thâm tiến vào phạm vi Xích tiêu phong, tốc độ lập tức trở nên chậm đi, giống như đã rơi vào bên trong vòng xoáy vô hình, không có cách nào bứt ra được.

- Đệ đệ người chết chưa hết tội! Hiện tại cút ngay cho ta, nếu không người sẽ cùng đi xuống suối vàng với đệ đệ người! Người tự ý xông Xích tiêu phong của ta hành hung, coi như người là đệ tử chân truyền thì ta cũng có thể giết chết người!

Giang Thần rất là khí thế, căn bản không giống như là đệ tử Tụ nguyên cảnh đối mặt với đệ tử Thần du cảnh.

Lời nói này làm cho tất cả mọi người cực kỳ giật mình. Điểm khó mà tin nổi nhất chính là dường như Lý Thấm đã bị ngăn cản, rõ ràng cách Giang Thần chỉ có mấy chục thước, thế nhưng lại không qua đó được.

- Trả mạng đệ đệ ta đây!

Lý Thấm nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt dữ tợn, liều toàn lực.

- Không biết phân rõ phải trái, người cho rằng ta không dám giết người sao? Ta sẽ tác thành người!

Giang Thần không phải là thiện nam tín nữ gì cả. Nếu có người xông tới cửa giết mình, mặc kệ có phải là mỹ nhân hay không thì đều phải trả một cái giá rất lớn.

- Diệt thiên tuyệt địa đại trận! Mở!

Trước đây không lâu Giang Thần đã bỏ ra mấy trăm vạn chọn mua một số thứ, trong đó có trận kỳ, nguyên thạch cùng với tất cả nhu yếu phẩm cần thiết để bố trí trận pháp. Mà sau khi từ Hóa long trì trở về hắn đã bố trí xong trận pháp.

- Xích tiêu phong ta, ai dám xông vào?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bồi Thường!

Thứ vừa nãy Lý Thấm đối mặt chỉ là năng lực phòng ngự đơn giản của đại trận, thứ chân chính lợi hại phải đợi Giang Thần mở ra.

Bởi vì lực sát thương quá lớn, cho nên Giang Thần không muốn làm tổn thương người vô tội.

Nhưng mà Lý Thấm không biết phân biệt nặng nhẹ thì hẳn cũng sẽ không khách khí.

Đại trận mở ra, cả Xích tiêu phong hiện ra sương mù vô cùng vô tận, làm cho cả ngọn núi trở nên mờ mịt, cảnh vật như ẩn như hiện.

Thân thể của Lý Thấm bị nuốt hết, nàng cảm nhận được trận pháp này rất lợi hại, thế nhưng lửa giận làm cho nàng mất đi lý trí, vẫn còn đang liều mạng công kích.

- Trảm ma thần phong!

Lý Thấm vung cái phướn dài trong tay lên, gọi ra cương phong không gì không xuyên thủng, càn quét tất cả.

Người quen thuộc với Lý Thấm đều biết đây là tuyệt chiêu của nàng, uy lực cực mạnh, đã từng đánh sụp một ngọn núi.

Nhưng mà, cương phong bao phủ, lan tràn về phía Xích tiêu phong lập tức bị sương mù nuốt chửng sạch sành sanh.

- Chết!

Âm thanh lạnh lẽo vô tình của Giang Thần từ trong trận pháp vang lên, bên trong sương mù xuất hiện một vị Ma thần, thân thể như núi cao như được lửa đen ngưng tụ mà thành, khuôn mặt rất là dữ tợn, hai tay phân biệt cầm kiếm và đao.

Ma thần vừa ra, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Đặc biệt là Lý Thấm, nàng đứng mũi chịu sào, bất kể nàng có phải là Thần du cảnh hay không, ở trước mặt Ma thần đều là tồn tại cực kỳ nhỏ bé.

Nàng vẫn còn đang không ngừng vùng vẫy dài lên, nhưng mà cương phong có thể phá hủy tất cả rơi vào trên người Ma thần, không thể nghi ngờ là đang gãi ngứa cho Ma thần.

Lúc này, Ma thần đã giơ đại đao lên.

- Dừng tay!

Mắt thấy Lý Thấm sắp bị mất mạng, ở phía chân trời có một đạo kim quang lập lòe bắn tới, vọt tới bên người Lý Thấm, giúp nàng né tránh một đao này.

- An trưởng lão!

Mọi người lập tức nhận ra người đến này là ai, là sư phụ của Lý Thấm.

Tuy rằng còn không phải là Thái Thượng trưởng lão, thế nhưng cũng không còn xa. Cảnh giới đã là Thông thiên cảnh, nàng hơn năm mươi tuổi thế nhưng nhìn qua vẫn giống như ba mươi tuổi như cũ.

- Mau triệt tiêu trận pháp!

An trưởng lão vọt vào trong trận pháp, bắt đầu quét vào bên trong.

- Trưởng lão đến thực sự là đúng lúc đó! Là vừa vặn? Hay là tùy ý để nàng giết ta, mắt thấy nàng có nguy hiểm đến tính mạng cho nên mới ra tay? Hiện giờ lại muốn ta triệt tiêu trận pháp? Thực sự là nực cười, người này xông vào Xích tiêu phong ta hành hung, nhất định ta sẽ giết nàng!

Âm thanh của Giang Thần từ phía sau truyền tới, mọi người lần thứ hai cảm nhận được sự điên cuồng của Giang Thần.

Ngay cả trưởng lão cũng không để vào mắt!

Phải biết thực lực của vị An trưởng lão này không phải là thứ mà Lý Thấm có thể so sánh được.

- Càn rỡ! Người cho rằng trận pháp của người không ai địch nổi sao?

An trưởng lão hí mắt lại, để lộ ra vẻ sắc bén.

- Sư phụ, con muốn giết hắn, nhất định con phải giết hắn!

Lý Thấm hét lớn.

- Hóa ra là sư phụ hả.

Giang Thần biết được tầng thân phận này của hai người, hắn không do dự, toàn lực mở ra trận pháp.

Trong trận pháp lại xuất hiện thêm hai Ma thần, một cầm cung tên, một cầm trường thương trong tay.

- Giết!

Giang Thần lần nữa hạ lệnh.

Đệ tử Tụ nguyên cảnh đối phó với trưởng lão Thông thiên cảnh, chuyện này ở trong Thiên Đạo môn gần như là không tồn tại, dù có nói ra

cũng sẽ không có người nào tin tưởng.

Đương nhiên, Giang Thần biết mình không giết được An trưởng lão, mục tiêu của hắn là Lý Thấm.

Hắn muốn để cho nữ nhân này biết, trên đời này không phải chỉ có tính mạng của đệ đệ nàng là quý giá.

Ma thần cầm cung liên tục bắn ra ba mũi tên, tốc độ rất nhanh, hóa thành cực quang ở trên không trung.

- Cẩn thận!

An trưởng lão đánh ra một chưởng, không gian rung động, một chưởng của Thông thiên cảnh có thể chém đứt một dòng sông!

Nhưng mà, một chưởng này lại chỉ ngăn cản được hai mũi tên, vẫn còn một mũi tên bắn về phía Lý Thấm.

Lý Thấm kinh hãi đến mức biến sắc, cũng còn may trong tay nàng có phước dài, vừa vặn tránh thoát được.

Chỉ có điều lúc này hai vị Ma thần khác từ hai bên trái phải đã giết tới.

- A!

Lý Thấm kêu thảm một tiếng, thân thể bị kiếm lớn xuyên qua, bị đóng đinh ở trên không trung.

- Không!

An trưởng lão nhìn thấy tình cảnh này, miệng quát to một tiếng, đang muốn ra tay giúp đỡ, thế nhưng Ma thần năm thương lại lập tức ngăn cản nàng lại.

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy Ma thần vung đại đao lên, muốn chặt bỏ đầu của Lý Thấm.

- Được rồi, Giang Thần.

Nhưng mà, Thiên Đạo môn không thể ngồi xem Giang Thần chém giết đệ tử chân truyền, từng vị trưởng lão từ bốn phương tám hướng vọt tới, trong đó bao gồm cả Thái Thượng trưởng lão.

Một tên trưởng lão không biết đã dùng thần thông nào mà khiến cho thân thể của Lý Thấm rời khỏi phạm vi trận pháp.

Lúc này ngực của nàng đã bị phá ra một cái lỗ máu, thoi thóp, sắc mặt tái nhợt.

Trưởng lão vội vàng nhét một viên linh đan vào trong miệng nàng, tiếp đó lại chữa thương giúp nàng.

An trưởng lão không cần người giúp, nàng mạnh mẽ rời khỏi phạm vi đại trận, trở về bên người đồ đệ.

Một trận pháp mà có thể phòng ngự được Thông thiên cảnh, như vậy đã rất là nghịch thiên rồi. Nếu muốn chém giết, dựa vào điều kiện hiện tại của Giang Thần vẫn còn chưa làm được.

- Chư vị, tâm tư người này như rắn rết, dám ngang nhiên sát hại đồng môn, còn ý đồ hành hung đối với trưởng lão, theo ta phá trận bắt hắn lại!

Sau khi An trưởng lão xác định Lý Thấm không xảy ra chuyện gì, nàng nhìn về phía các trưởng lão khác, trong mắt hiện lên lửa giận thiêu đốt.

Đại đa số trưởng lão gật đầu đồng ý.

- Đại trận? Có thể đỡ được nhiều trưởng lão như vậy sao?

Truyện được dịch. trực tiếp tại iREAD..Người của Xích tiêu phong rất là lo lắng.

- Thực sự là đổi trắng thay đen, đồ đệ của người đã giết tới người khác mà còn không cho phép người khác phản kích hay sao? Nói cho người biết, tình huống vừa rồi, nếu như đồ đệ người chết cũng không trách được ai. Còn người, tiến vào trận pháp đã muốn mang theo đồ đệ rời khỏi nơi này, lại còn muốn phá trận. Người cho rằng mình là trưởng lão thì có thể muốn làm gì thì làm hay sao?

Khi các trưởng lão muốn động thủ thì tiếng dẫn dắt không chút lưu tình truyền đến.

Mạc Húc!

Thái Thượng trưởng lão tính tình quái lạ nhất, luôn làm theo ý mình, ngoại trừ chương giáo ra, ai cũng không để vào mắt.

Hắn nói chuyện giúp Giang Thần, không hề che giấu một chút nào, không coi lời của An trưởng lão ra gì.

Chư vị trưởng lão định động thủ lập tức bỏ đi ý nghĩ.

Đồng thời đến cùng Mạc Húc còn có đường chủ Hình pháp đường Đình Bạch.

- Đúng sai thị phi, đều do Hình pháp đường tính toán, người dựa vào cái gì mà dám hiệu triệu những người khác phá trận giúp người chứ?

Mạc Húc hỏi.

Sắc mặt An trưởng lão tái nhợt, không trả lời được.

- Vậy xin mời Đình đường chủ kết luận.

Có trưởng lão nói.

Đình Bạch nhắm mắt lại rồi mở miệng nói:

- Lý Tùng chết trong thiên chiến, không có quan hệ gì với Giang Thần, đây là quy củ. Mà Lý Thấm tự tiện xông vào ngọn núi của các đệ tử khác hành hung đã trái với môn quy. Chỉ có điều nể tình nàng mất đi đệ đệ, không kìm chế được cho nên chỉ cảnh cáo, không được tái phạm lần nữa.

Đường chủ Hình pháp đường như hắc ba phải, hai bên đều không muốn đắc tội.

- Đình đường chủ, ta có lời muốn nói.

Giang Thần đột nhiên nói.

- Ồ?

Mọi người thấy Giang Thần từ trong trận pháp đi ra, nói:

- An trưởng lão và đồ đệ của hắn xông vào Xích tiêu phong ta. Mà ta bởi vì mở trận pháp cho nên đã tiêu hao gần trăm vạn nguyên thạch, ta muốn bồi thường!

Hắn lý lẽ hào hùng nói ra lời này, không để ý tới mọi người đang há hốc mồm.

Giết đệ đệ người ta, lại suýt chút nữa chém giết người ta ở bên trong trận pháp, hiện tại còn muốn người khác trả tiền phí dụng trận pháp, Giang Thần này đúng là. . .

Suy nghĩ thật lâu, lúc này mọi người mới tìm được từ thích hợp hình để dung: Không ra bài theo lẽ thường.

- Chuyện này. . .

Đinh Bạch nhìn về phía An trưởng lão khuôn mặt sắp vắn vẹo tới nơi, hẳn không biết nên làm gì cho phải.

- Sao vậy? Trưởng lão có thể tùy ý làm gì mà không cần trả giá một chút nào hay sao?

Giang Thần nói.

- Được, ta bồi thường!

An trưởng lão rất không cam lòng nói.

- Giang Thần!

Bỗng nhiên, Lý Thấm quát to một tiếng, nói:

- Ta phải giết người, bất kể phải chịu trừng phạt ra sao thì nhất định ta phải giết người! Tốt nhất cả đời người nên ở trong Xích tiêu phong đi thì hơn!

Nói xong, nàng bay đi phía phương hướng thi thể của đệ đệ.

- Đỉnh đường chủ, Lý Thấm giận quá mất khôn, đường chủ không nên lấy làm phiền lòng vì chuyện này.

An trưởng lão vội nói, ở ngay trước mặt nhiều trưởng lão như vậy nói ra lời này, quả thực rất không sáng suốt.

Không có ai thật sự tin tưởng Lý Thấm tức giận tới mức hồ đồ, mà lời nàng nói chính là sự thực. Chỉ có điều hiện tại nàng chỉ nói vậy, còn chưa làm gì cả, cho nên cũng không thể làm gì được nàng.

- Tản đi đi! Thiên Vương phong, sao mỗi lần đều có bóng người của các người cơ chứ?

Đình Bạch nhìn về phía đám người Thiên Vương phong, bất mãn gõ một câu.

Sắc mặt của đám người Thiên Vương phong như đất, lần này bọn họ đã bị thiệt lớn.

Sau khi Ninh Hạo Thiên trở lại biết được chuyện này, không biết hẳn sẽ tức giận thế nào.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chu Tước Thành

Theo đệ tử và các trưởng lão rời khỏi, cuối cùng phong ba ngày hôm nay đã kết thúc, xung quanh Xích tiêu phong khôi phục lại vẻ yên bình.

Nhưng mà, xung kích mang đến lại làm cho toàn bộ Thiên Đạo môn chấn động.

Giang Thần một trận chiến thành danh, cho dù trước đó đã có rất nhiều người biết tới hắn, thế nhưng đó là bởi vì Giang Thần đắc tội với Ninh Hạo Thiên, bị xem là kẻ đáng thương.

Thậm chí còn có người ngầm đánh cược, đoán Giang Thần có thể gây ngốc được bao lâu ở trong Thiên Đạo môn.

Nhưng mà, hôm nay Giang Thần lại hung hăng nghênh chiến Lý Thấm và An trưởng lão, khiến cho người ta biết hắn cũng không phải dễ trêu vào!

Ba chữ Xích tiêu phong nhanh chóng truyền ra khắp toàn bộ môn phái.

Đại trận có thể chống đỡ được Thần du cảnh và Thông thiên cảnh, bởi vậy, trọng lượng của ba chữ Xích tiêu phong ở trong lòng mọi người rất nặng.

Có người thay đổi cái nhìn đối với Giang Thần, cho rằng hắn sẽ giống như một con ngựa ô, quật khởi ở trong Thiên Đạo môn, cùng tranh đấu với Ninh Hạo Thiên.

Cách nói này đưa tới rất nhiều người khinh thường, đúng là Giang Thần không yếu đuối và nhỏ bé giống như người trong môn tưởng tượng. Thế nhưng muốn so sánh với Ninh Hạo Thiên thì vẫn không có sức chống cự như cũ.

Quan trọng nhất chính là, hẳn có thể sống được đến lúc trưởng thành hay không cũng là một vấn đề.

Thì ra, sau ngày đó, Lý Thấm vẫn bồi hồi ở bên ngoài Xích tiêu phong, đằng đằng sát khí, ai cũng biết nàng ta muốn làm gì.

Vừa bắt đầu thì người Xích tiêu phong còn bị dọa cho phát sợ.

Cũng còn may bọn họ phát hiện ra, Lý Thấm sẽ không xuống tay với bọn họ, mục tiêu chỉ có một, đó chính là Giang Thần.

Sở dĩ là như vậy không phải là bởi vì Lý Thấm yêu hận rõ ràng, mà là nàng không muốn lãng phí một lần cơ hội bị phạt khi giết những người khác.

Cho dù nàng là đệ tử chân truyền, nhưng nếu như giết người lung tung thì cũng sẽ bị trừng phạt.

Thứ Lý Thấm sợ sệt chính là khi bị phạt, sẽ để cho Giang Thần chạy thoát!

Nàng muốn dùng cơ hội bị phạt lần thứ nhất dùng ở trên người Giang Thần.

Ý thức được điểm ấy, không ít người cảm thấy sợ hãi thay cho Giang Thần, một Thần du cảnh có sát tâm nặng như vậy bồi hồi ở đó, ngay cả ngủ cũng không cảm thấy yên lòng được.

Chỉ có điều, người ngoài không biết được Giang Thần cũng không hề kinh hoảng, trái lại còn vô cùng ung dung.

Bởi vì hắn vững tin Lý Thấm không tiến vào được, nếu như còn dám xông vào thì hắn sẽ giết chết nàng ta!

- Giang Thần, người cũng không thể vĩnh viễn trốn ở trong Xích tiêu phong không ra được?

Văn Tâm và Mạnh Hạo thì lại hết đường xoay sở, cảm thấy lo lắng thay cho hắn.

Giang Thần thở dài một hơi, nói:

- Nàng muốn giết ta, ý vào việc ta không có chỗ dựa, sau khi ta chết, cho dù phải chịu trừng phạt thì cũng không nặng. Thế nhưng, nếu như ta giết chết nàng thì sư phụ An trưởng lão của nàng sẽ phát tác, coi như ta không bị trục xuất ra khỏi môn phái thì cũng sẽ bị mất một lớp da.

Hắn không bởi vì tình cảnh không tốt mà tức giận, mà là bởi vì tình huống không công bằng như vậy.

- Không phải Mạc Húc trưởng lão đứng ở bên người hay sao? Hắn là Thái Thượng trưởng lão đó chứ!

Mạnh Hạo hỏi.

Giang Thần cười khở một tiếng, vị Thái Thượng trưởng lão kia tâm tính quái lạ, sẽ không đứng ở bất kỳ một bên nào cả.

Ngày đó sở dĩ đối phương tới là bởi vì đối phương nhận ra được đại trận của Xích tiêu phong lợi hại. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ cho nên mới đến, sau đó nói chuyện giúp Giang Thần cũng là do không ưa Lý Thấm và An trưởng lão đối trắng thay đen.

Đúng là giữa hắc và Mạc Húc trưởng lão có giao tình, không sai. Thế nhưng nếu muốn nói là chỗ dựa, còn rất xa, không thể nói là như vậy được.

Giang Thần lại nghĩ tới lời nói của Dược trưởng lão, trong lòng đã có quyết định.

- Ta phải trở thành Thần du cảnh, đánh bại Lý Thấm, trở thành người đứng thứ mười trên Thiên tử bảng.

Đến lúc đó, Dược trưởng lão sẽ đứng ra, địa vị của hắc ở môn phái cũng sẽ tương đối cao.

- Vậy người muốn bế quan tu luyện sao?

Văn Tâm hiểu kỳ nói.

- Hiện giờ ta vẫn là Tụ nguyên cảnh, không thể nói là bế quan được. Mỗi ngày tu luyện ba bốn canh giờ đã là cực hạn, thời gian còn lại coi như nghiên cứu kiếm đạo thì vẫn thừa sức. Cho nên ta muốn đi rèn luyện, đạt đến hạn kỳ đỉnh cao rồi mới trở về.

Giang Thần nói.

- Người muốn đi ra ngoài sao?

Mạnh Hạo và Văn Tâm vừa nhìn nhau, từ trong mắt song phương nhìn thấy vẻ kinh ngạc.

Lý Thấm chờ ở bên ngoài như vậy, đi ra ngoài không phải là muốn chết hay sao?

- Đại trận có thể đưa ta đi ra ngoài mà không để lại dấu vết. Vấn đề là, ta còn chưa nghĩ ra được mình phải đi đâu. Trong cảnh nội của vương triều không có nơi nào thích hợp với ta.

Truyện được biên tập tại iread.vn---Giang Thần nói.

Thập vạn đại sơn đối với hãn hiện tại không có tính khiêu chiến gì nữa. Mà những chỗ khác thì lại quá nguy hiểm.

- Đi Chu Tước thành đi, nhiệm vụ của Thiên Đạo môn từng có ban bố về nơi đó, ta sẽ cùng đi với người.

Văn Tâm nói.

- Ta cũng muốn đi.

Mạnh Hạo vội vàng nói.

Chu Tước thành?

Giang Thần trầm ngâm không nói gì. Nơi này hãn đã nghe nói qua, ở ngoại cảnh Đại Hạ vương quốc.

Đã từng có một quốc gia cổ xưa tên là Chu Tước quốc, cương vực không lớn. Thế nhưng quốc lực cường thịnh, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà bị diệt, trở thành lịch sử.

Chu Tước thành là kinh đô của Chu Tước quốc, Chu Tước thành mà người ta nói tới hiện tại không phải chỉ có tòa thành này, mà là toàn bộ phạm vi của quốc gia cổ xưa kia.

Sở dĩ nó trở thành lựa chọn hàng đầu cho các đệ tử rèn luyện là bởi vì liên quan tới tin đồn về bảo tàng.

Nói là khi Chu Tước quốc vong quốc đã mai táng tất cả bảo tàng vào dưới lòng đất, chờ hậu nhân đi tìm kiếm.

Đương nhiên, qua nhiều năm như thế, chưa từng ai thấy bảo tàng là thứ gì. Đúng là ở nơi đó đã phát hiện ra được không ít tài nguyên tu luyện,

cùng với tầng tầng lớp lớp yêu thú và hung thú.

Bây giờ Chu Tước thành rồng rắn hỗn tạp, trật tự rất hỗn loạn.

Rất nhiều phạm nhân bị vương triều truy nã đều chạy đến chỗ đó.

- Có một câu nói hình dung rất đúng đó là, đến Chu Tước thành, dù cho người không muốn tìm phiền phức thì phiền phức cũng sẽ tìm tới cửa.

- Cứ đi tới chỗ đó đi.

Giang Thần là thiên tài chiến đấu, đương nhiên hẳn rất hi vọng sẽ có nhiều cơ hội thực chiến hơn nữa.

- Vậy ta và Mạnh Hạo sẽ đi xem xem có nhiệm vụ gì không. Sau khi ghi nhớ ở trong lòng, trong lúc rèn luyện sẽ đồng thời hoàn thành.

Văn Tâm hành động quyết đoán, sau khi nói xong cũng mang theo Mạnh Hạo rời khỏi Xích tiêu phong.

Thần thức của Lý Thấm bao phủ toàn bộ Xích tiêu phong, nàng nhận ra được có người ra vào, sau đó sẽ nhanh chóng chạy tới.

Chỉ có điều sau khi phát hiện ra không phải là Giang Thần, nàng lại thất vọng rời đi.

- Phải giải quyết phiền toái này, ai biết lúc nào nàng sẽ lại đại khai sát giới chứ?

Văn Tâm rất không vui nói.

- Nghe người ta nói nàng và đệ đệ nàng là cô nhi, quả thực rất dễ đi theo hướng cực đoan.

Mạnh Hạo nói.

Đối với chuyện này, Văn Tâm hừ lạnh một tiếng, không đưa ra lời bình.

Lại nói tới Giang Thần, hẳn gọi Phạm Đồ đến, nói cho Phạm Đồ biết mình muốn đi rèn luyện một đoạn thời gian. Sau đó lại giao trận pháp Xích tiêu phong cho Phạm Đồ khống chế.

Đồng thời còn dặn dò trong khoảng thời gian này không nên để cho tổ đội người Giang gia đi ra ngoài.

Giang Thần cũng không biết khi nào nữ nhân Lý Thấm này sẽ nổi khùng lên.

- Thiếu chủ, người cứ yên tâm, tất cả cứ giao cho ta!

Trong khoảng thời gian này Phạm Đồ có được công pháp Thiên cấp cùng rất nhiều linh đan phụ trợ cho nên cảnh giới tăng nhanh như gió. Đã đạt đến hậu kỳ viên mãn, so với Giang Thần còn nhanh hơn một bước.

- Chờ ta trở thành Thần du cảnh, ta sẽ giúp thiếu chủ quét dọn tất cả cản trở!

Phạm Đồ nói.

- Ta chờ ngày đó đến.

Giang Thần khẽ mỉm cười, đợi tới khi Mạnh Hạo và Văn Tâm trở lại, ở dưới sự che chở của trận pháp, ba người lặng lẽ không một tiếng động rời khỏi Xích tiêu phong.

Chờ sau khi rời xa khỏi phạm vi thần thức của Lý Thấm, ba người cười thuyên phi hành rời khỏi môn phái.

Đáng tiếc, Thiên Đạo môn quá lớn, thuyên phi hành của Giang Thần bị người ta nhìn thấy, rất nhanh tin tức đã truyền tới bên tai của Lý Thấm.

Lý Thấm lập tức đuổi theo, nhưng lại không biết phương hướng cụ thể của Giang Thần là đi tới đâu.

Kết quả là, không ít đệ tử Thiên Đạo môn nhìn thấy Lý Thấm lảng không đứng thẳng, vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

- Giang Thần, nhất định ta sẽ khiến cho ngươi phải trả giá thật lớn!

Bỗng nhiên Lý Thấm nghĩ đến cái gì đó, nàng đã có mục tiêu, nhanh chóng tiến lên về một phương hướng.

Nếu như Giang Thần nhìn thấy nàng thì tuyệt đối hẳn sẽ giật nảy mình, bởi vì đó là phương hướng Thập vạn đại sơn!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Cao Nguyệt

Đệ tử Thiên Đạo môn có mấy ngàn, môn phái muốn che chở an toàn của gia tộc mỗi đệ tử là một chuyện rất khó có thể làm được.

Trên thực tế, cũng đã từng xuất hiện tiền lệ rất nhiều đệ tử trong nhà xảy ra chuyện.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, Thiên Đạo môn đều giải quyết vấn đề một cách tốt đẹp, bắt lấy những người dám động thủ kia, lại dùng thủ đoạn sấm sét chém giết.

Thông qua hành động như vậy để làm cho đám người Hỏa vực kinh sợ.

Đương nhiên, biện pháp bảo vệ không chỉ là dựa vào lực uy hiếp.

Thiên Đạo môn còn có thể cung cấp cho gia tộc của mỗi một đệ tử một đạo linh phù, khi gặp phải tai ương ngập đầu thì phá hủy linh phù. Khi đó sẽ có trưởng lão Thiên Đạo môn chạy tới đúng lúc.

Đây là đãi ngộ mà đệ tử bình thường nhận được, nếu như là đệ tử được cường điệu bồi dưỡng thì Thiên Đạo môn sẽ càng được coi trọng.

Sẽ được bày linh trận ở chung quanh gia tộc của những đệ tử này.

Những trận pháp này không có năng lực giết địch và phòng ngự, nhưng lại có thể cảm ứng được gợn sóng của linh khí trong thiên địa. Một khi có Thần du cảnh xông vào thì sẽ bị phát hiện ra.

Nếu như là Thần du cảnh động thủ, linh trận sẽ có trưởng lão Thiên Đạo môn thuận di ra ngoài.

Ở dưới biện pháp bảo vệ như vậy, không người nào dám làm xằng làm bậy.

- Giang Thần! Ta muốn người cảm nhận được sự thống khổ giống như ta!

Lý Thấm xuất hiện ở trong Thập vạn đại sơn, cái chết của đệ đệ làm cho nàng sắp tan vỡ.

Nàng và đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, khi bất lực lại dựa vào nhau, cho nên cảm tình cực kỳ thâm hậu.

Nhưng mà, Giang Thần lại vô tình hủy diệt tất cả những chuyện này, cướp đi tính mạng của đệ đệ nàng.

Còn hành động của Lý Tùng, theo Lý Thấm thấy, cũng không có vấn đề gì cả.

Loại người này như nàng xưa nay đều là như vậy, cho rằng người khác đều thiếu nợ nhà nàng, không trả nợ đủ.

- Rõ ràng ta thương yêu Lý Tùng như vậy mà Giang Thần người lại muốn giết nó! Tại sao người không chết đi cơ chứ?

Lý Thấm không ngừng gặm thét ở trong lòng.

Nàng từ từ tới gần Nam phong lĩnh, sát ý trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Giang Thần không có huynh đệ tỷ muội, phụ thân bị giam ở Hắc Long uyên, trong nhà chỉ có một mẫu thân.

- Giang Thần, ta muốn người nếm trái nõi thống khổ của ta!

Mục tiêu của Lý Thấm là như thế, giết chết mẫu thân của Giang Thần!

- Ồ?

Đột nhiên, Lý Thấm phát giác được cái gì đó, nàng dùng ánh mắt không thể tin tưởng được nhìn Nam phong lĩnh trước mắt.

- Làm sao có khả năng chứ? Không ngờ trong Nam phong lĩnh nhỏ lại có năm nơi có linh trận? Còn hình thành bảo vệ trận trong trận?

Lý Thấm chính là đệ tử chân truyền, đương nhiên nàng biết thủ đoạn của môn phái.

Năm cái linh trận, bao phủ Nam phong lĩnh hoàn mỹ, kẻ xâm lấn có bất kỳ hành động công kích nào cũng sẽ đối mặt với năm tên trưởng lão của Thiên Đạo môn.

- Giang Thần không phải đệ tử chân truyền, làm sao có khả năng có đãi ngộ như vậy chứ?

Lý Thấm không nghĩ ra, lại nghĩ tới trận pháp ở Xích tiêu phong, nàng thầm nói:

- Chẳng lẽ hẳn thực sự là con riêng của lão già Mạc Húc kia sao?

Bởi vì Mạc Húc ngăn cản nàng và sư phụ nàng công kích Xích tiêu phong, cho nên trong lòng nàng đã hận vị Thái Thượng trưởng lão này.

- Chỉ có điều, đừng mong như vậy là có thể ngăn cản được ta.

Đối lại là những người khác, sau khi nhìn thấy tình huống như vậy thì sẽ không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Chỉ có điều, Lý Thấm là đệ tử chân truyền, cho nên nàng có hiểu rõ nhất định đối với linh trận.

Nàng thu lại khí tức của mình, thu hồi phước dài trong tay, một lần nữa đáp xuống trên mặt đất, dùng phương thức đi bộ để đi vào trong Nam phong lĩnh.

Đồng thời, nàng còn nắm lệnh bài đệ tử ở trên tay.

Làm như vậy sẽ không khiến cho linh trận chú ý, đây là chuyện trong lúc vô tình nàng phát hiện ra được.

Vào giờ phút này, toàn bộ Nam phong lĩnh đều đang được xây dựng thêm, được lợi từ Giang Thần cho nên tốc độ phát triển mấy ngày nay tương đương với mười năm trước đây.

Lý Thấm còn có thể nhìn thấy rõ có con rỗi đi lại ở trên núi rừng, trên bả vai gánh những cây gỗ to lớn.

Trên mặt của mỗi người đều có thể nhìn thấy nụ cười trong sáng.

- Hừ.

Trong lòng Lý Thấm càng ngày càng lạnh, nàng đi tới Sơn thành chủ phủ, nói mình là đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn, mang đến lời nhắn của Giang Thần.

Giang Văn Thiên tự mình tiếp đón, lúc vừa mới bắt đầu thì trong lòng hắn đã rất hoài nghi, bởi vì mấy ngày nay Giang Thần đều viết thư, chưa từng sai người tới nhắn.

Chỉ có điều, khi Giang Văn Thiên nhìn thấy y phục và lệnh bài đệ tử trên người Lý Thấm, hắn lập tức tin tưởng không chút nghi ngờ.

- Giang phủ chủ, Giang Thần có vài câu muốn ta nói cho mẫu thân của hần.

Lý Thấm giấu kỹ sát khí của mình, không để lại dấu vết liếc mắt nhìn Giang Vãn Thiên, đây là gia gia của Giang Thần. Chỉ có điều nàng cho rằng phải giết chết mẫu thân của Giang Thần thì mới có thể giải hận được!

Bởi vì cơ hội ra tay chỉ có một lần, nhất định nàng phải quý trọng nó.

-Ồ, Cao Nguyệt sao? Nàng ở Đông viện, ta sẽ sai người mang người tới.

Truyện được bi-ên tập- tại iread.vn--Giang Vãn Thiên nói.

Ở Đông viện, Lý Thấm nhìn thấy Cao Nguyệt, trong lòng không khỏi lấy làm kinh hãi. Vốn nàng tưởng rằng mẫu thân Giang Thần cũng là một phụ nhân thô bỉ ở trong rừng rú, thế nhưng lại không nghĩ tới khí chất của nàng quá xuất chúng, trang điểm nhẹ cũng đã khiến cho nàng trở nên rất xinh đẹp.

- Người là sư tỷ của Giang Thần sao? Thật hân hạnh khi được gặp người, xin hỏi Giang Thần có lời nhắn gì muốn nói cho ta vậy?

Nghe được có tin tức của nhi tử, Cao Nguyệt như mở cờ trong bụng, hàm răng trắng nõn lộ ra.

Lý Thấm cũng không ẩn nhẫn nữa mà nói ra từng chữ từng chữ:

- Giang Thần đã giết đệ đệ của ta!

Một câu nói, bầu không khí của chính điện Đông viện như bị động lại.

Sưu!

Phong hành vệ ngoài cửa rút dao sắc ra khỏi vỏ, cùng nhau xông tới.

- Đi ra ngoài!

Cao Nguyệt lập tức phất tay, quát lên:

- Các người không nên vào, Tuyết nhi, người cũng đi ra ngoài đi.

- Phu nhân!

Đương nhiên nha hoàn và Phong hành vệ không yên lòng về nàng.

- Các người không phải là đối thủ của nàng, đi ra ngoài trước.

Cao Nguyệt nói.

Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng lại khiến cho người ta không thể từ chối. Tuyết nhi và Phong hành vệ trừng mắt Lý Thấm, không cam lòng đi ra khỏi chính điện.

Lý Thấm không ngăn cản, mục tiêu của nàng chỉ có mình Cao Nguyệt mà thôi.

- Người đến giết ta để báo thù sao?

Cao Nguyệt một lần nữa quan sát Lý Thấm, không có vẻ nhiệt tình và thân thiết như vừa nãy nữa, mà trong ánh mắt để lộ ra mấy phần ác liệt.

Nhìn thấy Cao Nguyệt lại bình tĩnh như thế, Lý Thấm rất bất ngờ, lại thấy khí chất của Cao Nguyệt cao quý. Trong lòng nàng ước ao Giang Thần lại có một người mẫu thân như vậy.

Cảm giác căm ghét và phẫn nộ làm cho gương mặt xinh đẹp của nàng trở nên cực kỳ dữ tợn.

- Không sai, hắn đã giết đệ đệ ta!

- Như vậy nhất định là đệ đệ người chết chưa hết tội.

Ai ngờ, Cao Nguyệt không để ý tới cảm nhận của nàng mà lạnh lùng nói:

- Nhi tử của ta, ta hiểu rõ, người mà nó giết, tất nhiên là do tự mình tìm lấy!

Không hỏi chuyện đã xảy ra, cũng không để ý tới đúng sai, Cao Nguyệt nói rất là chắc nịch.

Trước đó, Lý Thấm không để ý tới nguyên nhân đệ đệ chết, biểu hiện cũng là như vậy.

Hiện tại nàng đã biết, thì ra làm như vậy sẽ khiến cho người khác phát điên.

Bởi vì hiện giờ cảm nhận của nàng chính là như vậy, năm ngón tay nắm chặt, phát ra tiếng răng rắc, nàng cắn răng nói:

- Như vậy thì người chết đi cho ta!

- Ta hỏi ngươi, ngươi có ra tay đối với Thần nhi của ta hay không?

Cao Nguyệt hoàn toàn không để ý tới sát khí của nàng mà trái lại còn hỏi một câu.

- Ta sẽ giết hẳn, nhất định là vậy!

Trong tay của Lý Thấm xuất hiện một cái phướn dài, ánh mắt nhìn về phía Cao Nguyệt như đang nhìn một kẻ đã chết vậy.

- Nhưng trước đó, ta sẽ giết ngươi trước.

Bởi vì có linh trận cho nên nhất định Lý Thấm phải một kích thành công.

- Trảm ma thần phong!

Khoảng cách giữa Cao Nguyệt và nàng chỉ có năm thước, đối mặt với một kích này, chắc chắn sẽ phải chết.

Phanh!

Người bên ngoài chính điện chỉ nghe một tiếng vang rất lớn vang vọng, nóc nhà bị uy năng mạnh mẽ phá tan.

Cửa lớn cũng đồng thời bị phá nát, một bóng người bị bay ra ngoài, ngã xuống đất rồi lăn lông lốc ra xa mấy chục thước, va nát bồn hoa thì mới dừng lại.

Người của Đông viện vội vã chạy tới, chỉ có điều vừa tới gần thì mới phát hiện ra bên cạnh người lăn ra có một cái phước dài, cả đám lập tức sửng sốt.

Nhìn kỹ lại, người ngã trên mặt đất chính là Lý Thấm!

Gân cốt cả người vỡ nát, trong miệng không ngừng phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, nàng thoi thóp, lại không cam lòng quay đầu, nhìn về phía cửa chính điện.

- Muốn làm thương tổn Thần nhi của ta, tất cả đều phải chết!

Cao Nguyệt đi ra, tóc đen bay lượn, y phục phập phồng, khắp toàn thân để lộ ra khí chất siêu phàm, trên khuôn gương mặt xinh đẹp kia hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Ở giữa hai lông mày của nàng hiện ra hoa văn một đóa hoa sen nhỏ nhỏ màu đỏ.

Lúc này Cao Nguyệt đã không còn là phụ nhân phổ thông nữa.

Coi như sư phụ An trưởng lão của Lý Thấm đến đây thì cũng không bằng một phần vạn của Cao Nguyệt.

- Làm sao, làm sao có khả năng...

Lý Thấm tuyệt vọng nhắm mắt lại, không hiểu ra sao.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Săn Cung

Người Giang phủ xưa nay chưa từng nhìn thấy bộ dáng này của Cao Nguyệt, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, không nói ra lời.

- Cao phu nhân!

Lúc này, năm tên trưởng lão Thiên Đạo môn đột nhiên xuất hiện, vội vội vàng vàng đi tới Đông viện.

- Cao phu nhân, Lý Thấm bởi vì mất đi đệ đệ cho nên không kìm chế được bản thân mình, mong phu nhân tha cho nàng một mạng!

Một tên trưởng lão nói.

Lý Thấm là đệ tử chân truyền, là người được Thiên Đạo môn dùng vô số tài nguyên để bồi dưỡng lên, những trưởng lão này không thể nhìn nàng chết như vậy được.

- Nhi tử của ta ở Thiên Đạo môn, các người là trưởng lão Thiên Đạo môn, nếu đã nói như vậy thì còn hỏi ý kiến của ta làm gì, đối trá!

Cao Nguyệt lạnh lùng nói.

Lúc này Lý Thấm chỉ còn lại một hơi, nếu như cứ tiếp tục như vậy, trong vòng một khắc đồng hồ nàng sẽ tử vong.

Thế nhưng đương nhiên Thiên Đạo môn sẽ có biện pháp để chữa trị.

Năm vị trưởng lão nhìn nhau, không ngờ tới Cao Nguyệt sẽ nói trực tiếp như vậy, bọn họ đuối lý trước cho nên cũng không tức giận được.

- Phu nhân yên tâm, chúng ta bảo toàn tính mạng của Lý Thấm, thế nhưng nàng đã phạm phải sai lầm, chúng ta sẽ bẩm báo sự thực lên môn phái, nàng phải nhận trừng phạt mà nàng phải chịu.

Trưởng lão vừa nói, một mặt cho Lý Thấm phục dụng thêm một viên linh đan tiếp theo.

Trước khi rời khỏi, các trưởng lão liếc mắt nhìn hoa văn trên trán của Cao Nguyệt, đăm chiêu, mày nhíu chặt.

Đột nhiên, hắn như nhớ tới cái gì đó mà hoàn toàn biến sắc, thân thể cũng run rẩy, ánh mắt khi nhìn về phía Cao Nguyệt tràn ngập kiêng kỵ.

- Cáo từ.

Trưởng lão này hầu như là chạy trốn chết, chỉ lo Cao Nguyệt còn nói ra cái gì đó.

Bốn tên trưởng lão khác nhìn nhau, không rõ vì sao người này lại như vậy.

Năm tên trưởng lão vốn bảo vệ Giang phủ lại đến đây cứu người có ý đồ tới đây giết người, nguyên nhân chỉ vẻn vẹn là thân phận đệ tử chân truyền của Lý Thấm.

Bên ngoài chính điện của Đông viện, ánh mắt của hạ nhân và Phong hành vệ nhìn Cao Nguyệt đã hoàn toàn khác trước đây, không dám tiến lên phía trước.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới Cao Nguyệt lại có thực lực cường đại như vậy!

Đồng thời, từng mỗi nghi hoặc xuất hiện ở trong lòng của bọn họ.

Đã như vậy, tại sao Cao Nguyệt không thử đi Hắc Long thành cứu người cơ chứ?

Lần trước khi Nam phong lĩnh bị ba thế lực xâm lấn, nàng cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào ra tay, mà ở cùng các phu nhân khác núp ở phía sau điện.

Ngày ấy nếu không phải có Giang Thần, có khả năng Nam phong lĩnh đã bị diệt rồi!

Rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy đáp án.

Cổ khí chất siêu phàm thoát tục của Cao Nguyệt giống như quả cầu da bị xì hơi, nhanh chóng biến mất, tóc đen bay lượn vô lực buông xuống, cũng dùng tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được biến thành màu trắng như tuyết.

Da thịt trên người cũng đang lão hóa, nước trên mặt lập tức bị bốc hơi, trở nên khô quắt, từng đạo từng đạo nếp nhăn xuất hiện ở trên khuôn mặt của nàng.

Eo của nàng cũng không thẳng được nữa mà hơi uốn lượn.

Mỹ phụ hơn ba mươi tuổi trong khoảng thời gian đã gần già nua đi hơn hai mươi tuổi!

Tất cả những thứ này, là bởi vì độc ở trên người nàng.

Thôi mệnh hoa được cho rằng là độc dược đáng sợ nhất, nguyên nhân cũng là ở điểm này.

Mặc kệ người mang lực lượng đáng sợ ra sao, một khi vận dụng thì sẽ làm tuổi thọ của người giảm mạnh, có thể làm cho cường giả tuyệt thế âu

sầu mà chết.

Cao Nguyệt có thể thuận sát Thần du cảnh như Lý Thấm, đương nhiên trả giá cũng rất là nặng nề.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao nàng không thể đi cứu người, Hắc Long thành không cần phải ra Thông thiên cảnh, chỉ cần vài tên Thần du cảnh độ sức với nàng thì đã có thể lấy đi tính mạng của nàng rồi.

- Ài. . . Có lẽ sẽ không nhìn thấy Thần nhi cưới vợ sinh con được nữa, Thanh Vũ ca, ta rất nhớ vẻ mặt khi chàng tạm biệt ta.

Cao Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể cực kỳ uế oải, trước mắt biến thành màu đen, thân thể lay động mấy lần, cuối cùng ngã xuống đất.

- Phu nhân!

Người của Đông viện sợ hãi kêu to, dùng tốc độ nhanh nhất xông tới chỗ của Cao Nguyệt.

Cùng lúc đó, ở dưới bầu trời vạn dặm không mây, Giang Thần đang ở trên thuyền phi hành nói chuyện phiếm cùng với hai người Mạnh Hạo, Văn Tâm.

Đột nhiên, vẻ mặt Giang Thần đại biến, cảm thấy khiếp đảm mà không hề có một chút điềm báo trước nào cả.

Hắn không để ý tới ánh mắt lo lắng của Mạnh Hạo và Văn Tâm, chạy đến thuyền, lại nhìn về hướng Thập vạn đại sơn.

- Lẽ nào là mẫu thân xảy ra vấn đề hay sao?

Chợt, hắn lại nhìn về phía phương hướng Hắc Long thành, thầm nói:

Truyện được dịch tr-ực tiếp tại iREAD---- Hay là phụ thân?

Giang Thần nhớ tới cảm nhận lần trước khi nghe thấy lời đồn do Hắc Long thành phát tán ra, hẳn không muốn nghe thấy lần thứ hai nữa.

- Nhất định phải trở thành Thần du cảnh!

Trong lòng Giang Thần lần nữa xuất hiện ý nghĩ này.

Thuyền phi hành đã rời khỏi quốc cảnh của Đại Hạ vương triều, ở phía dưới rất khó gặp được thành trì hoặc là thôn trấn, hầu như đều là dòng sông, núi, hay là bình nguyên bao la.

Sau ba ngày, bay qua một dãy núi, rốt cục Giang Thần đã nhìn thấy ở trên mặt đất phía xa xa xuất hiện thành trì bao la.

- Đến rồi.

Văn Tâm quan sát địa thế một chút, nói:

- Ẩn dấu thuyền phi hành đi, không nên trực tiếp lái qua đó.

- Tại sao?

Mạnh Hạo hiếu kỳ nói.

- Chu Tước thành rất hỗn loạn, không có trật tự nào có thể nói, chúng ta không có Thần du cảnh đi cùng, điều động thuyền phi hành qua đó thì chẳng khác nào dê béo đợi làm thịt.

Văn Tâm nói.

- Thế nhưng các người là đệ tử Thiên Đạo môn, sẽ không có người nào dám làm dám làm xằng bậy.

Nghe thấy hẳn nói như thế, Văn Tâm cười lạnh nói:

- Có mấy người chuyên giết thập đại đệ tử, hưởng chi, Giang Thần cũng sẽ không bại lộ tầng thân phận này.

Mạnh Hạo nhìn về phía Giang Thần, quả nhiên phát hiện hắn đã cởi áo khoác của Thiên Đạo môn, đổi sang y phục màu đen, bên hông trang bị một thanh trường đao.

- Được rồi.

Mạnh Hạo không nói gì nữa, ba người giấu kỹ thuyền phi hành, sau đó đi đến tòa thành kia.

- Chu Tước thành này ngoại trừ truyền thuyết về bảo tàng không biết thật giả kia thì còn có cái gì đáng để mọi người đến rèn luyện cơ chứ?

Giang Thần hỏi.

Văn Tâm đề nghị tới nơi này hầu như không chút do dự, nói:

- Sơn mạch mà vừa nãy chúng ta bay qua là địa phương trước đây Chu Tước quốc săn bắn, trong núi tổng cộng có năm tòa săn cung. Chỉ có điều sau đó căn cứ vào thư tịch Chu Tước quốc để lại mà phát hiện ra. Săn cung tổng cộng có sáu, vẫn còn có một tòa cho đến nay còn chưa bị tìm ra.

- Ngoài ra, yêu thú và hung thú bên trong sơn mạch cũng nhiều vô số, rất thích hợp dùng làm thực chiến.

- Cách Chu Tước thành không xa, trong lòng đất có một cái quang động to lớn, ở phía dưới sẽ thường phát hiện ra khoáng thạch hiếm thấy. Chỉ có điều muốn xuống thì cần phải có địa đồ, nếu không sẽ bị lạc.

Nghe nàng một hơi nói ra nhiều thứ như vậy, Giang Thần và Mạnh Hạo đều rất là kinh ngạc.

- Những chuyện này chỉ cần hơi tìm hiểu thì sẽ biết được, chỉ là các người không biết được mà thôi.

Văn Tâm nói.

Giang Thần đến từ Thập vạn đại sơn, Mạnh Hạo là người của thành nhỏ bên cạnh núi lớn, đối với thế giới bên ngoài Đại Hạ vương triều, quả thực là không biết gì cả.

- Vậy chúng ta đi tới sơn mạch rèn luyện, hay là đi quán động tìm bảo vật đây?

Mạnh Hạo hỏi.

Văn Tâm không nói gì, nhìn về phía Giang Thần, quyền quyết định ở trên tay của hắn.

- Trước tiên cứ đi tới Chu Tước thành nhìn một chút xem.

Ba người đã nhìn thấy Chu Tước thành, tường thành cao to dùng tảng đá cứng rắn xây thành, nhưng mà trải qua năm tháng vô tình nuốt chửng, bề mặt đã có vô số vết rách, bên trên mặt cũng biến thành màu xám tro.

Nhưng mà, như vậy cũng không khiến cho người ta cảm thấy cũ nát, trái lại còn có một cỗ khí tức hùng vĩ cổ điển đập vào mặt.

Dưới cửa thành có một đám người đang đứng, thu phí vào thành của đám người đang định vào thành.

Những người này không phải là binh sĩ gì cả, trên người cũng không mặc chế phục, điểm giống nhau duy nhất là dáng vẻ cà lơ phất phơ của bọn họ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Văn Tâm, bọn họ cười quái dị một tiếng, nhiệt tình vây quanh.

- Tiểu mỹ nhân, từ đâu đến vậy?

Từng con mắt hạ lưu trắng trợn không kiêng dè gì đánh giá thân thể linh lung của Văn Tâm, căn bản không coi Giang Thần và Mạnh Hạo ở bên cạnh vào trong mắt.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đại Tề Quốc

- Tránh ra!

Văn Tâm dùng ánh mắt lạnh lẽo quét mắt nhìn về phía đám người ở phía trước, không có chút khách khí nào cả.

- Tiểu cô nương, tính khí rất nóng nảy đó!

- Ta thích như vậy, như vậy mới có hứng thú chứ.

Những người này đều là kẻ già đời, không những không hề tức giận mà trái lại còn cợt nhả.

Văn Tâm lấy ra lệnh bài đệ tử Thiên Đạo môn, đưa đến trước mặt bọn họ.

Lập tức, mấy người này như bị định thân, nụ cười trên mặt biến mất không còn tăm hơi mà trở nên nghiêm túc, kính trọng.

- Vị tiểu thư này, chúng ta cũng không biết người là. . .

Người đưa giỡn trước tiên kinh hoảng không ngớt, lập tức đi tới nhận sai.

- Được rồi, rút ngay!

Văn Tâm không nghe hắn nói mà trực tiếp đi vào bên trong, Giang Thần và Mạnh Hạo thì theo sát ở phía sau.

- Coi như rời khỏi Đại Hạ vương triều thì thân phận của đệ tử Thiên Đạo môn vẫn có trọng lượng như vậy đó.

Giang Thần thở dài nói.

Xuyên qua cửa thành rất dài, ba người đi vào Chu Tước thành.

Tòa thành cổ này còn phồn hoa hơn so với trong tưởng tượng, người đến người đi, cửa hàng ở đường phố hai bên cũng rất nhiều.

Chỉ là có điểm không giống bình thường chính là, mỗi người trên đường đi đều được vũ trang đầy đủ, có mấy người thậm chí còn mặc chiến giáp, đồ vật mà các cửa hàng bán ra cũng không phải là đồ dùng hàng ngày phổ thông gì cả, đều là tài nguyên tu luyện quý giá.

Rất nhiều thứ ngay cả ở trong Đại Hạ vương triều cũng rất khó gặp được.

- Chu Tước thành đồng thời cũng là nơi mật dịch, thương nhân của các quốc gia đều chọn nơi này, bởi vì không có ai thu thuế.

Văn Tâm nói.

- Không có thuế, sẽ không có người nào giữ gìn trật tự, mà sự an toàn sẽ phải dựa vào chính mình.

Giang Thần nói.

- Đúng là như vậy, không sai. Cổ thành vốn là thành vô chủ, những cửa hàng được mở ở khu vực phồn hoa kia đều là trải qua chém giết cướp giết mà có.

Vào lúc này, ba người ngửi thấy được một mùi máu tanh rất nồng nặc, đến từ một cửa tiệm ở rìa đường.

Ba người đi tới, vừa thì nhìn thì phát hiện ra cửa tiệm này có xếp đầy lọ thủy tinh, bên trong có chứa đựng máu đỏ tươi.

- Là yêu huyết!

Yêu huyết, là máu của yêu thú.

Không giống như mãnh thú, yêu thú là tồn tại hoàn toàn khác, cho dù đều là thú loại, thế nhưng yêu thú có thể tu luyện, mở ra linh trí, so với mãnh thú còn nguy hiểm hơn rất nhiều lần.

Đồng thời, giá trị của yêu thú cũng rất cao.

Ví dụ như yêu huyết này vậy, là tài nguyên tu luyện rất quan trọng.

Một ít thể lực lớn, khi đệ tử của mình nhỏ thì sẽ dùng yêu huyết lau lên trên người những đứa trẻ này, có thể làm cho thể phách và kinh mạch trở nên tráng kiện.

Nếu như dùng máu tươi của yêu thú, chỗ tốt còn nhiều hơn nữa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho đệ tử gia đình bình thường rất khó hơn được đệ tử của các thể lực lớn.

Tu hành, là một chuyện tiêu hao rất là lớn.

Mỗi một bình yêu huyết trong tiệm này đối với Mạnh Hạo đều có giá trị không nhỏ, ở trong gia tộc của hắn, chỉ khi năm tuổi thì trong nhà mới sẽ lấy ra tích trữ để đi mua yêu huyết, dùng lên trên người các đệ tử dòng chính.

Dù cho là đối với người có thân phận quận chúa như Văn Tâm mà nói, một chút yêu huyết cao cấp cũng là hàng xa xỉ.

Thập vạn đại sơn cũng có yêu thú, nhưng mà không người nào dám đi trêu chọc bọn chúng. Mà người của bộ lạc nguyên thủy lại còn coi yêu thú như là thần linh.

Đương nhiên, từ trước tới nay hắn chưa từng thấy qua thứ được gọi là yêu huyết này.

Lại nói, không chỉ có yêu huyết, từ lúc tu luyện tới nay Giang Thần, tài nguyên mà hắn dùng cũng không nhiều.

Bởi vì hắn có Dưỡng thần kinh và công pháp Thiên cấp.

Các loại chỗ tốt của yêu huyết không bằng một phần mười của Dưỡng thần kinh.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao công pháp lại quan trọng như thế, nó chính là kết tinh của đại trí tuệ.

Đương nhiên, chuyện này không có nghĩa là Giang Thần không cần những thứ này, chỉ nói là hắn không thua kém gì khi so với những người bên ngoài kia mà thôi.

Cần phải biết rằng, đệ tử thế lực lớn chân chính cũng có người tu luyện công pháp Thiên cấp, đồng thời cũng được hưởng dụng tài nguyên vô cùng vô tận.

Đáng tiếc điểm cống hiến không thể đổi thành tử kim, sau khi rời khỏi Thiên Đạo môn, Giang Thần lại biến thành kẻ nghèo rất mỏng tờ.

- Đi săn giết yêu thú đi, vừa có thể có được yêu huyết mà lại có thể tăng cường kinh nghiệm thực chiến, một mũi tên trúng hai con chim đó.

Truyện đư..ợc biên tập t.ại iread.vnMạnh Hạo nói.

Hắn ở trong Xích tiêu phong thực lực tăng nhanh như gió, cũng muốn kiếm một ít tiền, mang về gia tộc nhà mình.

- Nếu như ta trở thành Thần du cảnh, sẵn giết một đầu yêu thú quý cấp, như vậy giá trị tinh huyết thu được sẽ là gần mười năm thu vào của gia tộc đó!

Mạnh Hạo âm thầm nghĩ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao người người đều muốn trở nên mạnh hơn, cường giả có địa vị cao thượng là đến từ việc bản thân tiện tay có thể tạo ra lợi nhuận rất lớn.

Lúc nhân loại còn rất nhỏ yếu, phải chịu yêu ma và dã thú uy hiếp, sinh tồn là một vấn đề rất lớn. Cường giả có thể kiếm được rất nhiều thịt thú cho bộ lạc của mình.

Cho đến ngày nay, nhân loại đã trở thành bá chủ của mặt đất, cường giả vẫn được kính ngưỡng như cũ, chỉ là bây giờ đấu tranh là giữa người và người mà thôi.

- Vậy thì đi thôi.

Giang Thần gật đầu tán thành, hắn chưa từng giao thủ cùng yêu thú, trước đó vẫn chỉ dừng lại ở tầng thứ mãnh thú mà thôi.

- Được rồi, chúng ta đi mua một tấm bản đồ, chuẩn bị một chút đã.

Văn Tâm cũng không có ý kiến.

Ba người mới vừa đi ra khỏi cửa hàng yêu huyết, trở lại đường phố thì lại đụng phải một đội người ở trước mặt.

- Văn Tâm quận chúa? Thực sự là đã lâu không gặp rồi!

Văn Tâm bị người khác nhận ra, một người thanh niên trong đó nhiệt tình đi tới, giang rộng hai tay ra, muốn ôm lấy Văn Tâm.

Mày liễu của Văn Tâm dựng đứng, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, sau khi nhìn rõ ràng tướng mạo của người thanh niên, nàng nói:

- Sa Ứng, ta đã nói với người rồi, y theo tập tục của vương quốc các người, sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho người chết oan chết uổng!

Lúc này Giang Thần mới chú ý tới y phục của Sa Ứng, áo khoác không có cổ áo, lại mặc nhuyễn giáp, nhìn qua không ra ngô không ra khoai, đặc biệt là mái tóc của hắn lại dùng từng cái vòng kim loại buộc lại, tạo thành từng cái bím tóc.

Ngũ quan tuần dật có đầy râu đen, lông mày rậm khiến cho nhìn qua hắn rất là cuồng dã.

- Đây là phương thức biểu đạt sự nhiệt tình đối với bằng hữu của Đại Tề quốc ta đó mà.

Hai tay của Sa Ứng dừng lại trên không trung, trên mặt không có vẻ gì là lúng túng cả.

Hắn nói:

- Lần trước từ biệt đã gần hai năm không gặp rồi nhỉ, gần đây quận chúa khỏe chứ?

- Vẫn được, vẫn như sau khi từ biệt.

Văn Tâm lạnh lùng nói.

Sa Ứng là vương tử của Đại Tề quốc, nàng từng gặp đối phương ở trên một lần quốc yến trong Đại Hạ vương triều.

Vị Sa Ưng vương tử này vừa gặp đã chung tình với nàng, còn từng cầu hôn với hoàng đế.

Cũng may, Đại Tề quốc còn chưa cường đại đến mức phải làm cho Đại Hạ vương triều gả quận chúa đi, cho nên yêu cầu của hãn lập tức bị từ chối.

Chỉ có điều Sa Ưng không hề từ bỏ mà sau đó dính chặt lấy nàng một quãng thời gian, mãi đến khi hãn phải trở về Đại Tề quốc mới kết thúc.

Không nghĩ tới lại gặp lại đối phương lúc này, cũng chỉ trách vận khí của nàng không tốt.

Đương nhiên Sa Ưng sẽ không chịu buông tha cơ hội hiếm có này, hãn vội vàng nói:

- Quận chúa, thật vất vả mới gặp mặt. Ngay cả nói vài câu cũng không được mà đã rời đi, như vậy chẳng phải rất không lịch sự hay sao?

Văn Tâm không trả lời, từ phía sau truyền đến âm thanh bất mãn:

- Ca ca, nếu nữ nhân này không nể mặt ca ca thì ca ca cần gì phải như vậy chứ? Ca ca là vương tử, nàng chỉ là quận chúa mà thôi!

Người nói chuyện chính là một vị mỹ nhân dị vực, thân thể cao gầy, hầu như cao gần như bằng Giang Thần, màu da màu vàng nhạt khỏe mạnh, khuôn mặt đẹp đẽ, mày liễu mắt hạnh, hai bờ môi hồng hào giống như anh đào vậy.

Đặc biệt là vóc người bốc lửa của nàng đủ để hấp dẫn ánh mắt tham lam của nam nhân.

- Sa Lan, muội không được nhiều miệng.

Sa Ung trừng mắt nhìn muội muội một chút, lại nhìn về phía Văn Tâm, nói ra một câu khiến cho người ta cảm thấy hứng thú.

- Mấy ngày trước đây, quáng động trong Chu Tước thành sụp đổ. Chỉ là lại xuất hiện một con đường, nghe nói đó là con đường đi về một cái di tích nào đó. Không bằng quận chúa nhanh chân đến xem qua thử xem?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đứng Thứ Tám Công Tử Bảng

Chuyện đã xảy ra liên quan tới quầng động dưới đất, chuyện này đã sớm lưu truyền ra ở trong Chu Tước thành.

Lúc đó dưới quầng động đang có tám người tầm bảo, không ngờ toàn bộ quầng động bắt đầu chấn động, tám người kia kinh hãi đến mức biến sắc, chạy trốn chết, nhưng mà mặt đất dưới chân đột nhiên sụp đổ.

Tám người rơi xuống, rơi tới mức thất điên bát đảo, sau khi bình tĩnh lại. Bọn họ đã phát hiện ra mình đi tới một con đường nối chưa từng bị người ta phát hiện ra.

Bọn họ thương lượng một phen, tiếp tục đi dọc theo đường nối.

Chờ đến lúc đi ra ngoài, mỗi người đều có rất nhiều thu hoạch, trong đó còn có người có được một kiện linh khí cấp sáu.

Chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn ở trong Chu Tước thành, hơn nữa theo người đi ra từng nói, lúc đó bọn họ quá sợ hãi cho nên cũng không có điều tra rõ được cuối lối đi sẽ có cái gì. Sau khi có được thu hoạch bọn họ đã cuống quýt chạy về.

Chuyện này cũng có ý nghĩa, có khả năng phía dưới còn có vô số bảo vật!

- Đã như vậy, tại sao các người còn không hành động? Không sợ người khác nhanh chân đến trước hay sao?

Văn Tâm không dễ tin mà đưa ra câu hỏi.

Sa Ưng cười cười, nói:

- Quận chúa đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Vị trí cụ thể của lối đi kia ở đâu, không ai biết. Mà tám người trốn ra được kia phân công nhau dò đường, đi mấy ngày mấy đêm ở trong quán động, kết quả chỉ có bốn người đi ra, có lẽ bốn người khác đã bị vây khốn chết ở bên trong rồi.

- Hiện nay, bốn người sống sót là bản đồ sống.

- Một người trong đó là người của Đại Tề quốc ta. Hắn đi tới trước mặt ta báo cho ta tin tức này, Ngô Phàm, lấy ra kiện linh khí mà người có được đưa cho quận chúa nhìn xem một chút.

Bên trong những người phía sau của Sa Ưng có một thanh niên chừng hai mươi lăm tuổi đi tới, đầu tiên là cẩn thận từng li từng tí một quan sát xung quanh. Sau đó lại lấy ra một cái chủy thủ sắc bén từ trong ống tay áo ra.

Một cái chủy thủ!

Độ dài ước chừng ở giữa dao nhỏ và đoản kiếm, đỉnh nhọn, bên ngoài đen như mực, nhưng ở giữa thì lại đỏ đậm, bên trên có khắc hoa văn phức tạp.

Con người Giang Thần co rút lại, từ trên cái chủy thủ này hắn đã cảm giác được khí tức nguy hiểm.

Bởi phong mang là màu đen cho nên không có cách nào cảm nhận được phong mang một cách chuẩn xác, thế nhưng Giang Thần lại có cảm giác, cái chủy thủ này có thể dễ dàng cắt nát bất kể đồ vật gì.

Thanh niên tên là Ngô Phàm chỉ lo bị người ta phát hiện ra, vừa để cho người ta nhìn rõ thì hắn đã liền vội vàng thu lại vào trong ống tay áo.

- Ồ?

Lực chú ý của Giang Thần rơi vào giữa trán và chân mày của hắn, nhưng rất nhanh đối phương đã xoay người, trở lại trong đội ngũ.

- Thế nào? Quận chúa, có muốn đi tìm bảo không?

Sa Ưng đặc ý cười, chậm rãi chờ đợi Văn Tâm trả lời.

- Ca ca, ca ca làm vậy là để cho nữ nhân này được lợi vô cơ đó.

Sa Lan rất là bất mãn Văn Tâm, bởi vì Văn Tâm đã từng từ chối ca ca nàng cầu thân, khiến cho Đại Tề quốc mất mặt ở trên lần quốc yến kia.

Cho dù là Sa Ưng quá đường đột, thế nhưng Sa Lan lại không trách ca ca của mình. Cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là đổ oán khí lên trên người của Văn Tâm.

- Lần này đi nhất định sẽ gặp nguy hiểm, ta sẽ không kiếm lợi không, đương nhiên ta sẽ góp sức với các người.

Văn Tâm liếc mắt nhìn Sa Lan, vẻ mặt không mặn không nhạt.

Chuyện như vậy đối với người tu hành được xưng là kỳ ngộ!

Thời cơ không thể để mất, bởi vì nó là một đi sẽ không trở lại.

- Bọn họ là thủ hạ của ta, sẽ đi cùng với ta.

Văn Tâm lại chỉ vào Giang Thần và Mạnh Hạo nói.

Nếu như nói là đệ tử đồng môn, không chừng Sa Ưng sẽ không mang theo hai người, thế nhưng nếu nói là thủ hạ, vậy thì sẽ là người của Văn

Tâm. Tất cả thứ đoạt được đều thuộc về Văn Tâm, đương nhiên hẳn sẽ không có ý kiến gì khác.

Giang Thần và Mạnh Hạo nhanh chóng kịp phản ứng lại, vẻ mặt lặng lẽ biến hóa, ra vẻ trung tâm của một tùy tùng.

Đám người Sa Ưng và Sa Lan quan sát hai người Giang Thần, chỉ có điều rất nhanh đã mất đi hứng thú.

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Sau khi Sa Ưng xác định rõ ràng cảnh giới của Giang Thần thì mới đồng ý, nhưng hẳn lại cố ý biểu hiện rất phóng khoáng.

- Vậy chúng ta đi.

Sa Lan mắt thấy không ngăn cản được ca ca của mình, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận chuyện này.

- Hiện tại?

Văn Tâm sững sờ, nàng vừa mới đến Chu Tước thành, ngay cả nơi đặt chân còn chưa tìm được mà đã đi tầm bảo, chuyện này khiến cho nàng cảm thấy quá đột nhiên.

- Đúng, không phải là chúng ta hành động một cách đơn độc. Mà ba người cũng sống sót đi ra khác đều bị các đội ngũ khác tìm đi, trải qua thương nghị. Tất cả đội ngũ cùng nhau đi, như vậy bốn tấm bản đồ sống mới càng hoàn chỉnh.

Truyện được .biên tập tại iread.vn..Tốc độ nói của Sa Lan rất nhanh, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Vậy cũng tốt.

Con người của Văn Tâm chuyển động, nếu như đây là âm mưu nhằm vào nàng, như vậy chỉ có thể nói âm mưu của đám người Sa Ưng thực sự rất không cao minh.

Bởi vì bọn họ tùy tiện tìm một người hỏi là có thể nhìn thấu được chuyện này.

Mà sau khi đội ngũ của Sa Ưng xuất phát, quả thực Giang Thần cũng nghe có người đang bàn luận về chuyện quáng động.

Nơi tụ tập cùng các đội ngũ khác ở ngoài thành, trên cơ bản đã loại trừ khả năng Sa Ưng lừa bọn hắn.

Chỉ có điều, lông mày của Giang Thần vẫn nhíu lại như cũ, thỉnh thoảng lại đánh giá tên Ngô Phàm kia.

- Sao vậy?

Sau khi Mạnh Hạo chú ý tới chuyện này, hắn không khỏi hỏi một tiếng.

- Không đúng lắm, có điều ta lại không nói ra được.

Giang Thần nói.

Sau đó, ba người phát hiện ra còn có ba chi đội ngũ, người mang đội đều rất nổi danh ở trong Hỏa vực.

- Thấy bên kia không, Cao Thần Dật, nhân vật đứng thứ tám trên Công tử bảng!

Văn Tâm từ trước đến giờ vẫn bình tĩnh vào lúc này lại có chút kích động, chỉ vào bên đội ngũ có nhân số nhiều nhất kia.

Giang Thần nhìn sang, không cần Văn Tâm cố ý chỉ rõ là ai thì hắn đã lập tức nhận ra Cao Thần Dật.

Tuấn kiệt có thể lên trên Công tử bảng, bất kể là bên ngoài hay là khí chất đều rất là siêu phàm.

Người hắn mặc một bộ cẩm y màu lam, bên hông cột một cái dây lưng màu trắng hoa văn hổ, thân thể cao lớn, tư thế hiên ngang.

Đôi mắt thâm thúy giống như có thể thấy rõ bất kỳ bí mật nào trên thế gian vậy.

Đội ngũ của hắn cũng có không ít nam tử anh tuấn, thế nhưng đều không bì kịp với hắn.

Ánh mắt của Giang Thần rơi vào trên tay của Cao Thần Dật này, hắn mang vòng tay màu xanh biếc, là một kiện linh khí bảo mệnh.

Nhưng bản thân Cao Thần Dật lại chỉ thân mặc cẩm y, hình thành so sánh rất rõ ràng với người mặc khôi giáp, thậm chí là đạo cụ bảo hộ bên người.

Chuyện này không khỏi khiến cho Giang Thần có cảm giác người này quá để ý tới vẻ bề ngoài.

Chỉ có điều thấy vẻ mặt của những người khác, Giang Thần biết chỉ có một mình hắn nghĩ như vậy, người khác chỉ nghĩ Cao Thần Dật tiêu sái như thường.

Trong mắt rất nhiều nữ tử đều xuất hiện ánh sao.

Hai chi đội ngũ còn lại, phân biệt là một bang phái và đệ tử của Phù Không đảo.

Phù Không đảo, cũng là một trong thập đại thế lực của Hỏa vực.

Luận thực lực, không thua gì với Thiên Đạo môn, mà trên thực tế, thập đại thế lực trong Hỏa vực rất khó phân ra được cao thấp, chỉ có thể nói bọn họ đều có sở trường riêng của mình mà thôi.

Chỉ có điều thứ đáng để nhắc tới chính là, sơn môn của Phù Không đảo là nơi đặc biệt nhất, tên như ý nghĩa, là một hòn đảo trôi nổi ở giữa trời cao!

Cao Thần Dật đứng thứ tám trên Công tử bảng, làm việc quang minh chính đại, khiến cho người ta yên lòng.

Mà giữa Phù Không đảo và Thiên Đạo môn cũng không có ân oán, cũng không cần phải lo lắng gì. Chỉ là chi đội ngũ bang phái cuối cùng kia lại khiến cho Văn Tâm và Mạnh Hạo bất an.

Đao Kiếm bang, là bang phái được thành lập ở trong Chu Tước thành, có thể tưởng tượng ra được không phải là dạng người hiền lành gì cả.

Sự thực quả thực cũng như vậy, người trong đội ngũ này đều là tráng hán hung thần ác sát.

Giang Thần chú ý tới một việc, bốn chi đội ngũ, trong đội ngũ đều không có lấy một Thần du cảnh.

Chuyện này rất không tầm thường, mặc dù nói Chu Tước thành là thánh địa cho Tự nguyên cảnh rèn luyện, thế nhưng thế lực cắt cứ nơi này, không có Thần du cảnh tọa trấn thì căn bản sẽ không sinh tồn được.

Như vậy cũng chỉ có một khả năng, Thần du cảnh đang ẩn nấp.

Bốn chi đội ngũ, mọi người đều không phải là kẻ ngu, bọn họ đều biết ở dưới lòng đất phát hiện ra bảo vật, chuyện tranh cướp sẽ là chuyện không có cách nào tránh khỏi được.

- Được rồi, người đã đến đông đủ, chúng ta lên đường đi!

Cao Thần Dật hô to một tiếng, bốn chi đội ngũ lập tức đi về phía quảng động.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Xung Đột Ở Quáng Động

Quáng động cách Chu Tước thành không xa, bốn chi đội ngũ đi tới hoàng hôn thì cũng tới.

Mọi người đều là người tu luyện, cho nên cũng không có dự định nghỉ ngơi, mặc dù nói trời sắp tối, thế nhưng ở dưới quáng động, trời sáng hay tối cũng giống nhau mà thôi.

Quy mô của quáng mạch rất lớn, cũng tùy ý có thể thấy được quáng động.

Đội ngũ đi theo bốn người sống sót đi ra ngoài dẫn đường, đi vào một quáng động trong đó.

Theo Ngô Phàm từng nói, hiện giờ còn cách lối đi kia còn có một khoảng cách rất xa, Sa Ưng kia thì ở bên người Văn Tâm lấy lòng, chỉ là người sau căn bản không thèm để ý tới đối phương.

Giang Thần chú ý tới mỗi một đội ngũ, sau khi tiến vào quáng động lại bắt đầu để lại đủ loại dấu vết.

Chuyện này đã nhắc nhở Giang Thần, mặc dù nói đi theo đội ngũ của Sa Ưng, thế nhưng ba người chung quy bọn họ cũng không phải là đồng bọn với đám người này, lại không có chuẩn bị địa đồ.

Đừng nói là đi đến đường nối thần bí kia, tiến lên ở trong quáng động như vậy, một khi không có ai dẫn đường, đây sẽ là một chuyện rất là nguy hiểm.

Dấu vết mà đệ tử Phù Không đảo để lại chỉ có thần thức mới có thể phát hiện ra được thuốc màu đặc thù này, thứ này được bọn họ rải đều lên trên vách đá trên đường đi.

- Như vậy không phải chỉ cần là người có thần thức sẽ phát hiện ra được hay sao?

Giang Thần có chút không rõ thâm nghĩ, quan sát kỹ thì hắn mới phát hiện ra đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra dấu vết mà thuốc màu để lại, không lâu sau sẽ tự động biến mất, mà ở trong quá trình này, sẽ có một tên đệ tử Phù Không đảo nhanh chóng vẽ lại lộ tuyến.

Ở trong quán động đen kịt này, chỉ dựa vào hai mắt để nhớ là một chuyện rất dễ phạm phải sai lầm.

Trong nạp giới của Giang Thần có giấy bút, hắn lặng lẽ lấy ra, bắt đầu từ chỗ mình đang đứng, cũng học đối phương vẽ lại địa đồ.

Thần thức của hắn có thể xuyên qua bóng đêm, không cần thuốc màu nhắc nhở, chỉ có điều thuốc màu là tồn tại chói mắt như vậy, hắn không muốn lừa mình dối người để ghi nhớ nó.

Đặc biệt là đi tới vào chỗ sâu trong quán động, bốn chi đội ngũ đi được nửa canh giờ, có thể giữ được một chút khí lực cũng là chuyện tốt.

- Hiện tại chúng ta muốn rời khỏi đội trở về thì cũng không tìm được đường.

Văn Tâm lập tức ý thức được điểm ấy.

Mạnh Hạo cũng giống nàng, rất lo lắng, chỉ có điều hắn sợ quán động sụp đổ, sẽ dẫn đến việc hắn bị vây chết ở bên trong.

- Quận chúa, không cần phải lo lắng, có chúng ta ở đây, nhắm mắt lại cũng có thể đi ra ngoài được.

Sa Ưng cười nói.

- Bây giờ còn cách lối đi kia còn xa nữa không?

Văn Tâm không để ý tới hắc mà ánh mắt nhìn về phía thanh niên gọi là Ngô Phàm.

- Chờ một chút.

Ngô Phàm không dám xác định, hắc chạy đi thương nghị với ba người của đội ngũ khác, sau đó bốn chỉ đội ngũ tạm thời dừng lại nghỉ ngơi.

Lúc này, một nữ đệ tử Phù Không đảo đi tới bên Sa Ưng.

Lập tức, đám người Đại Tề quốc đều trở nên cảnh giác.

Chỉ có điều, sau khi nữ đệ tử này đến gần, đám nam nhân trước mặt nàng đều thất thần, bởi vì khuôn mặt của nữ tử này vô cùng đẹp, nói là có thể đứng trong Mỹ nhân bảng cũng không phải là nói quá.

- Là Sở Lạc, đệ tử chân truyền của Phù Không đảo.

Có người đã nhận ra nàng.

Sở Lạc không để ý tới người của Đại Tề quốc mà đi tới trước mặt Giang Thần, sau đó lại duỗi bàn tay trắng như ngọc ra về phía hắc.

- Đem ra.

Thanh âm của nàng nghe qua rất lạnh lẽo.

Giang Thần ngẩn ra, thu hồi bút trong tay.

Tình cảnh này dẫn tới không ít người chú ý, khi nhìn về phía bên này, người của bốn chi đội ngũ phát hiện ra có ba nữ nhân xinh đẹp, Sở Lạc và Văn Tâm, còn có Sa Lan khiêu gợi kia nữa.

Nam tử của Đạo Kiếm bang nở một nụ cười không tên.

- Sở cô nương, chuyện gì thế này?

Sa Ưng hỏi.

Giang Thần là người của Văn Tâm, Văn Tâm lại ở trong đội ngũ của bọn hắn, đương nhiên hắn phải đứng ra.

- Người này đang lén lút dùng thần thức căn cứ vào dấu vết mà đội ngũ ta đánh dấu để vẽ địa đồ.

Sở Lạc chỉ vào Giang Thần, nói ra nguyên nhân mà bản thân nàng đến.

Lập tức, có ánh mắt của không ít người rơi vào trên người Giang Thần.

Sở Lạc ra tay không hề có dấu hiệu báo trước, tay phải nhanh như tia chớp chụp vào tấm vải rách trong tay của Giang Thần.

Điều làm cho nàng không nghĩ tới chính là, Giang Thần lại né tránh.

- Sở cô nương, quả thực ta đang vẽ lộ tuyến, dù sao ở trong thế giới dưới lòng đất này, ta cũng không muốn bị vây khốn chết ở đây. Thế nhưng người dựa vào cái gì mà dám nói là ta căn cứ cái gọi là dấu ấn của các người để vẽ lại lộ tuyến cơ chứ?

Truyện-- được dịch tại iREAD.vn-Giang Thần nói.

- Người.

Sở Lạc không nghĩ tới mình lại thất thủ, nàng không khỏi ngạc nhiên liếc mắt nhìn hăn, nói:

- Rõ ràng ta đã tra ra được thần thức của người quét qua dấu vết chúng ta đánh dấu!

- Vậy thì thú vị rồi, ta phân tán thần thức, phát hiện ra đồ vật có tia chớp, ta quan sát một chút cũng không quá phận chứ nhỉ? Lỡ đâu là Phù Không đảo các người để lại thủ đoạn gì đó muốn hại người ta thì phải làm sao bây giờ?

Nghe qua thì thấy Giang Thần cãi chày cãi cối, thế nhưng quả thực cũng đúng là như vậy.

Chỉ có điều, đối phương không có cách nào xác định được địa đồ của mình là căn cứ vào thuốc màu mà vẽ ra.

Cũng không thể bởi vì đệ tử Phù Không đảo để lại dấu vết mà tất cả mọi người đều không được vẽ địa đồ?

- Vô liêm sỉ!

Hiểu rõ ý của Giang Thần, Sở Lạc không khỏi tức giận nói.

Giang Thần không có một chút áy náy nào cả, đầu tiên hăn căn cứ vào đánh dấu là vì muốn bớt việc. Thế không có nghĩa là hăn không thể vẽ ra địa đồ.

Huống hồ chuyện này đối với song phương cũng không có tổn thất gì cả. Nếu như nói Giang Thần ghi nhớ đánh dấu, đánh dấu biến mất, dẫn đến Phù Không đảo không có cách nào vẽ ra được địa đồ. Như vậy đương nhiên hăn sẽ không làm như vậy.

Chỉ là Sở Lạc chuyện bé xé ra to, còn hãn giao ra địa đồ, chuyện này không khỏi khiến cho người ta cảm thấy nàng hẹp hòi.

Chỉ có điều, ở dưới khuôn mặt đẹp của nàng, không có ai cảm thấy Sở Lạc làm vậy là không đúng.

- Chỉ là một tờ bản đồ mà thôi, cứ đưa cho nàng đi.

Sa Ung còn tưởng rằng là chuyện ghê gớm gì, sau khi nghe rõ, hãn cảm thấy chuyện này vừa ngu ngốc lại vừa vô vị.

- Không được.

Văn Tâm đang lo lắng về chuyện địa đồ, làm sao có khả năng để Giang Thần giao ra được cơ chứ.

- Sở cô nương, ta hỏi người, quán động dưới lòng đất là của nhà các người sao?

Văn Tâm nói.

- Không phải.

- Như vậy thì lại không được, mỗi người đều có quyền lợi ghi nhớ đường đi. Chúng ta đồng thời tới đây, Phù Không đảo các người để lại dấu vết, người khác còn phải tránh hiềm nghi, chờ dấu vết của các người biến mất không còn tăm hơi thì mới lại được dùng thần thức để kiểm tra, vẽ lại hay sao?

Văn Tâm nói.

Bởi vì Văn Tâm không kém bao nhiêu so với Sở Lạc, cho nên nàng rất được người ta ủng hộ, cũng khiến cho mọi người cảm thấy rất có đạo lý.

- Nhưng mà, hắn ta căn cứ vào dấu vết của Phù Không đảo ta để ghi nhớ địa đồ.

Sở Lạc nói.

Văn Tâm trợn tròn mắt, cảm thấy ngôn luận như vậy quá ngây thơ, nàng nói:

- Sao người khẳng định được chuyện này? Bởi vì dấu vết mà người để lại bị thần thức của hắn tra xét ra sao? Lẽ nào dấu vết mà người để lại, người khác còn phải tránh hiềm nghi, cố nén hiếu kỳ không được nhìn một chút hay sao?

- Đương nhiên, nếu như Sở Lạc cô nương cảm thấy nhất định là người khác chiếm tiện nghi của các người thì chúng ta có thể đưa địa đồ cho người. Nhưng chúng ta sẽ trở lại một lần nữa, sau đó lại một lần nữa tiến lên, rồi mới lại vẽ địa đồ.

Văn Tâm lại nói.

Văn Tâm rất thông minh, các đội ngũ khác cũng không muốn quay trở về.

Nhưng mà, nếu như mất đi đội ngũ của Đại Tề quốc, như vậy sẽ mất đi tấm bản đồ sống Ngô Phàm này.

Sở Lạc cứng họng, đánh giá Văn Tâm từ trên xuống dưới, mãi một lúc lâu không nói gì cả.

- Ta tin tưởng lời nói của Sở Lạc cô nương.

Vào lúc này, Cao Thần Dật đứng thứ tám Công tử bảng mở miệng, rất phong độ đi tới. Hắn đứng ở bên người Sở Lạc, hai mắt nhìn về phía hai người Giang Thần và Văn Tâm, nhếch miệng mỉm cười.

- Giang Thần, Văn Tâm, một là đệ tử nội môn, một là đệ tử ngoại môn Thiên Đạo môn.

Hắn nói ra thân phận của hai người.

- Đệ tử Thiên Đạo môn?

- Nam tử kia là đệ tử nội môn?

Mọi người chung quanh bị tin tức này làm cho kinh hãi không nhỏ.

- Giang Thần, đến từ Nam phong lĩnh của Thập vạn đại sơn, gần đây nhanh chóng quật khởi. Nhưng mà, không có năm tháng tích lũy, thói hư tật xấu của nhà giàu mới nổi, chỉ cần liếc mắt một cái là rõ mồn mồn. Nhìn trộm dấu vết của người khác để ghi nhớ đường đi, lại còn không chịu thừa nhận, thực sự đã làm mất đi mặt mũi của đệ tử Thiên Đạo môn!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Huyết Bức

Giang Thần và Văn Tâm còn đang kinh ngạc vì Cao Thần Dật nói ra tên và thân phận của bản thân thì lại nghe được một câu nói như vậy, vẻ mặt của hai người trở nên rất là kỳ quái.

- Thối hư tật xấu?

Giang Thần nheo mắt lại, cân nhắc lời này.

Nghe lời này rất giống như Cao Thần Dật là người cao cao tại thượng, mà Giang Thần chỉ là người bình thường gặp vận may, căn bản không thể so sánh được với hắn.

Quả thực Cao Thần Dật cũng đang nghĩ như vậy.

Có thể lên trên Công tử bảng, ngoại trừ hai thứ tướng mạo, khí chất này ra còn có dòng dõi, tuyệt đối phải là người của đại thế gia hàng đầu Hỏa vực.

Cao gia, phù hợp với điều kiện này.

Đây là gia tộc cổ xưa mà lại mạnh mẽ, cũng đã có mấy trăm năm lịch sử ở Hỏa vực.

Cảm giác ưu việt của Cao Thần Dật chính là đến từ thứ này, thậm chí hắn còn cho rằng máu chảy xuôi ở trong cơ thể của hắn còn cao quý hơn so với người khác. Mà Giang Thần ở trong mắt của hắn lại không khác gì tiện dân cả.

- Thần thức, chính là thần thông mà Thần du cảnh mới có thể ngưng tụ thành. Chỉ có điều cũng chỉ có Tụ nguyên cảnh có lực lượng tinh thần mạnh mẽ mới có thể làm được.

Nói tới chỗ này, hắc dừng một chút, lại nhìn về phía Sở Lạc bên cạnh, nói:

- Ví dụ như Sở cô nương và ta vậy.

- Cho nên? Chẳng lẽ người cho rằng trên đời này chỉ có hai Tụ nguyên cảnh như các người mới có thể ngưng tụ ra thần thức hay sao?

Giang Thần cười lạnh nói.

Đối với sự trào phúng của Giang Thần, trong mắt Cao Thần Dật hiện lên vẻ khinh bỉ, hắc nói:

- Có điều thần thức của Tụ nguyên cảnh không có cách nào so sánh được với Thần du cảnh. Phải chịu hạn chế rất lớn, trong quán động này rất tốt, hơn nữa chúng ta lại có nhiều người như vậy, bằng vào thần thức của người, căn bản không thể vẽ ra được địa đồ.

Hắc ở trong tối chỉ ra Giang Thần dựa vào dấu ấn của đội ngũ Sở Lạc thì mới có thể làm được chuyện này. Một lời lập tức đánh trúng chỗ yếu.

- Không sai! Nếu không tại sao đội ngũ chúng ta phải để lại dấu ấn cơ chứ?

Sở Lạc phản ứng lại, hét lớn một tiếng.

- Nói cho cùng, cũng chỉ là một tờ địa đồ mà thôi.

Sa Ứng thực sự không nghĩ ra có cái gì để gây ra náo động như vậy.

Chỉ có điều, nhìn thấy phản ứng của Cao Thần Dật và Sở Lạc, nếu như Giang Thần không giao tấm địa đồ kia ra thì bọn họ sẽ không bỏ qua chuyện này.

- Thực sự là buồn cười, ta còn tưởng rằng nhân vật trên Công tử bảng có thể nói ra lời nói ra sao. Thế nhưng không nghĩ tới lại là những lời hoang đường bực này. Người và Sở Lạc thì có gì khác nhau chứ? Người dựa vào cái gì mà kết luận ta không có cách nào dựa vào thần thức của mình để vẽ ra địa đồ chứ?

Trên mặt của Giang Thần cũng không hoảng loạn, lại còn tinh táo phản bác.

Cao Thần Dật cười lạnh một tiếng, nói:

- Thần thức của Tự nguyên cảnh muốn vẽ ra địa đồ, như vậy cần phải có kinh văn tương đương với công pháp Thiên cấp.

Những chữ sau hắc không nói tiếp, chỉ là ý cười càng đậm, ý tứ rất rõ ràng.

Thứ như vậy, một tiện dân như hắc cũng xứng nắm giữ hay sao?

Lời của Cao Thần Dật rất chói tai, nhưng nghe qua cũng có đạo lý, lại thêm danh vọng của hắc, cho nên lập tức được không ít người tán thành.

- Người nói vậy, chẳng lẽ có chứng cứ gì sao?

Văn Tâm nói.

- Còn cần chứng cứ sao? Được, vậy để hắc để chứng minh thần thức của mình đủ mạnh đi.

Sở Lạc nói.

- Các người nói vậy là có ý gì? Các người chỉ trích một người có tội mà bản thân lại không đưa ra được chứng cứ. Trái lại các người lại còn bảo người khác chứng minh mình trong sạch? Chẳng lẽ bởi vì các người một người ở trên Công tử bảng, một người ở Mỹ nhân bảng hay sao?

Mạnh Hạo phần nộ, trước đó hẳn rất ngóng trông đối với Công tử bảng và Mỹ nhân bảng, thế nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy, hẳn lại phát hiện ra không tốt đẹp như trong tưởng tượng của hẳn.

Sở Lạc cũng ở trên Mỹ nhân bảng.

Đương nhiên, điều này cũng có quan hệ với lập trường của bản thân. Hẳn đứng bên Giang Thần cho nên mới nghĩ vậy. Mà những người khác có thể sẽ không nghĩ như vậy.

Bọn họ nhìn thấy Giang Thần trầm mặc, lại còn tưởng rằng Giang Thần đang chột dạ.

- Một Tự nguyên cảnh như hẳn làm sao có khả năng ngừng tự ra thần thức cường đại như vậy chứ, nhất định là dựa vào dấu ấn của người khác mà làm ra.

- Đúng vậy, ngay cả đệ tử Phù Không đảo cũng phải sử dụng dấu ấn, hẳn dựa vào cái gì mà không cần cơ chứ?

- Quả nhiên là người từ địa phương nhỏ đi ra.

- ...

Ở trong những tiếng nghị luận này, Cao Thần Dật mỉm cười không nói, ánh mắt không tên khiến cho người ta rất không thoải mái, rất giống như hẳn đang ở trên cao nhìn xuống một con kiến ở phía dưới.

- Đừng có nghĩ mình ưu việt như vậy, địa đồ này, ta sẽ không giao.

Truyện đ--ược cập nhật nhanh nhất tại iread.vnGiang Thần nói.

- Người còn dám mạnh miệng?

Sở Lạc cực kỳ bất mãn, theo nàng thấy, hiện giờ Giang Thần nên chịu thua mới đúng.

- Sở cô nương, không quan trọng lắm đâu. Một tờ địa đồ, cứ để hần cầm đi đi, nếu như quá náo động sẽ làm lỡ hành trình, cũng không đáng để làm chuyện này.

Cao Thần Dật nói.

Lời này đã thuyết phục được Sở Lạc, nàng rất không cam lòng liếc mắt nhìn Giang Thần.

Bỗng nhiên, nàng nhìn về phía Cao Thần Dật, nở nụ cười nhợt nhạt, rất tao nhã gảy sợi tóc trên trán, nói:

- Đa tạ Cao công tử giúp đỡ, nhân vật trên Công tử bảng, quả thực không giống như một số nhân vật nhỏ nhoi.

- Khách khí rồi. Đây chỉ là việc nhỏ, không đáng gì.

Cao Thần Dật nhún vai một cái, quay trở lại cùng nàng.

Giang Thần bảo vệ địa đồ, chỉ có điều, chuyện này khiến cho ấn tượng của hần ở trong lòng mọi người đã rơi xuống tận đáy vực.

Ai bảo Cao Thần Dật là người đứng thứ tám trên Công tử bảng, Sở Lạc là người đứng thứ sáu trên Mỹ nhân bảng cơ chứ?

Tiếng tăm còn ở đó, ai lại đi tin Giang Thần chứ?

- Nếu như đưa cho nàng từ đầu, như vậy chẳng phải sẽ không có chuyện gì sao?

Ngay cả Sa Ưng cũng oán giận một tiếng, Giang Thần làm ra chuyện như vậy ở trong đội ngũ của hắn, cũng có ảnh hưởng đối với bọn hắn.

- Không phải người nói hắn là tùy tùng của người sao? Đệ tử Thiên Đạo môn các người thực sự là miệng đầy dao găm đó.

Sa Lan vẫn coi thường Giang Thần, một tùy tùng không được nàng chú ý. Thế nhưng hiện giờ đã biết thân phận thực sự của đối phương, tự nhiên nàng đã phát hiện ra vấn đề ở trong đó.

- Ca ca, nữ nhân mà ca ca yêu thích muội không quản được, nhưng nhất định phải đá tên này ra.

Sa Lan nói.

Sa Ưng có vẻ xiêu lòng, sau khi biết được thân phận Giang Thần là sư huynh của Văn Tâm, trong lòng hắn cũng rất khó chịu.

Chỉ có điều hắn biết tính cách của Văn Tâm, một khi hắn mở miệng, Văn Tâm cũng sẽ rời đi theo đối phương.

- Các người đi ở phía sau cùng đi.

Sa Ưng nhíu mày, không nhịn được phất tay một cái.

Sau đó, hai người Giang Thần và Mạnh Hạo đi ở sau cùng bốn chi đội ngũ.

- Giang Thần, người đừng để ý. Cao Thần Dật kia muốn lấy lòng Sở Lạc, coi người là bia đỡ đạn.

Mạnh Hạo trấn an nói.

Ở phía trước, trải qua chuyện vừa rồi, đội ngũ của Cao Thần Dật và Sở Lạc đã đi chung với nhau, công tử và mỹ nhân trò chuyện với nhau ất vui, rất giống như kim đồng ngọc nữ.

- Ta không yếu đuối như vậy đâu.

Giang Thần cười nhạt, nhớ năm đó ở Thánh vực, trước khi hắn còn chưa được người ta gọi là đệ nhất công tử. Bởi vì thân thể tuyệt mạch cho nên khi ra ngoài ngoài sẽ bị người ta chê cười, cho nên chuyện này đã sớm thành thói quen của hắn rồi.

Những câu nói vừa nãy của Cao Thần Dật và Sở Lạc, hắn chỉ cảm thấy ấu trĩ, không có cảm tưởng gì khác.

Cho tới ánh mắt của người không liên quan, hắn lại càng không để ở trong lòng.

Tất tất tác tác!

Bỗng nhiên, phía trước đội ngũ và xung quanh truyền đến tiếng kêu kỳ quái, còn có vô số sinh vật có hai cánh đang vỗ ở trên không trung.

- Là Huyết Bức dưới lòng đất! Không cần loạn, mọi người cùng nhau chống lại!

Một thanh âm từ đội ngũ phía trước truyền đến, là người của Đao Kiếm bang, bọn họ rất quen thuộc đối với quang động nơi này.

Quang động ở Chu Tước thành là thế giới dưới đất rất lớn, phía dưới cất giấu vô số bí mật, cùng với Huyết Bức sống trong bóng tối.

Là kẻ địch lớn nhất của người đến tầm bảo.

Chỉ có điều người của bốn chi đội ngũ cường to lớn tráng, đều là Chân nguyên cảnh, cũng không phải sợ Huyết Bức này.

Ở trong mắt của không ít người, đám Huyết Bức này chỉ là vừa vắn gặp phải, bị kinh sợ cho nên mới sẽ như vậy, đám Huyết Bức này sẽ nhanh chóng bay qua đầu mọi người rồi rời đi.

Nhưng mà, Giang Thần lại hoàn toàn biến sắc, thần thức của hắn đã nhận ra được bên trong Huyết Bức có đồ vật ghê gớm, mang đến khí tức nguy hiểm cho hắn.

A!

Rất nhanh, một tiếng hét thảm vang lên, tất cả mọi người cả kinh, ý thức được chuyện này so với trong tưởng tượng của bọn họ còn vương tay vương chân hơn nhiều.

- Không được! Có thủ lĩnh Huyết Bức!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thủ Lĩnh Huyết Bức

Huyết Bức dưới đất là yêu thú binh cấp, sức chiến đấu không mạnh, quan trọng là số lượng.

Nhưng mà thủ lĩnh Huyết Bức lại chính là tướng cấp.

Phân chia đẳng cấp của yêu thú cũng giống như mãnh thú: Binh cấp, tướng cấp, vương cấp, quý cấp, thần cấp.

Yêu thú tướng cấp là kình địch của Tụ nguyên cảnh hậu kỳ.

Nếu như gặp phải ở bên ngoài, bốn chi đội ngũ bọn họ cũng không đến mức sợ hãi như vậy. Vấn đề là hiện tại đang ở dưới lòng đất, một mảnh đen kịt, những cây đuốc chiếu sáng đã bị Huyết Bức dập tắt.

Có người điếc không sợ súng đốt đuốc lên, ánh lửa bắt đầu lóe lên, chiếu rọi sáng quáng động. Lúc này mọi người nhìn thấy trên đỉnh đầu của bọn họ đều là Huyết Bức, chẳng khác nào mây đen rợp trời.

Thủ lĩnh Huyết Bức mặt mũi dữ tợn xuất hiện ở bên cạnh người nắm cây đuốc, tiếp theo chính là một tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang vọng.

Quáng động, lần nữa rơi vào trong bóng đêm.

Tất cả mọi người chăm chú co cụm lại với nhau, không dám lộn xộn. Ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, thừa cơ hội này, đám Huyết Bức phổ thông đánh xuống, răng nanh cắn lên trên cả người bọn họ, lại hút máu tươi.

Tiếng rống giận dữ, tiếng kêu đau cùng với tiếng khóc xen lẫn vào nhau, cực kỳ hỗn loạn.

Thủ lĩnh Huyết Bức vô thanh vô tức đi khắp xung quanh mọi người, một khi có cơ hội thì sẽ bắt người đi, không quá mấy giây sẽ có một cổ cây khô rơi xuống.

Sở dĩ có cái tên Huyết Bức này chính là bởi vì chúng nó có khát vọng mãnh liệt đối với máu tươi của võ giả.

- Chết tiệt! Đây là hơn vạn Huyết Bức liên thủ săn bắn, thủ lĩnh Huyết Bức cũng không chỉ có một đầu!

- Nhất định là chúng ta quá nhiều người, tinh lực dồi dào.

- Bây giờ nói chuyện này thì có ích lợi gì cơ chứ, nhanh nghĩ biện pháp đi!

- Không cần lo, không nên tùy tiện phá vòng vây!

Bốn chi đội ngũ như con ruồi không đầu, không biết nên làm gì cho phải, cho nên chỉ có thể khởi động chân nguyên, công kích lung tung về phía đỉnh đầu.

Ngay cả muốn phá vòng vây thì bóng đêm cũng đã trở thành chướng ngại to lớn nhất, không biết nên chạy về bên nào.

Trong đội ngũ có người cầm linh khí, ở dưới bảo quang chiếu rọi, Huyết Bức đen kịt chỉ mang đến tuyệt vọng cho bọn họ mà thôi.

- Thần thức! Dùng thần thức khóa chặt thủ lĩnh Huyết Bức, giết chết thủ lĩnh thì sẽ không sao!

Có người hét lớn, là người của Đao Kiếm bang.

- Không được, chúng ta không phải là Thần du cảnh, thần thức vượt qua năm thước thì sẽ mất tác dụng. Mười thước cũng nhỏ bé không đáng kể, ở khoảng cách này coi như nhận ra được thủ lĩnh Huyết Bức thì cũng đã muộn, chứ đừng nói là giết địch!

Lần này người nói chuyện chính là Sở Lạc, ở đây nàng là một trong không nhiều người nắm giữ thần thức, nhưng cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi.

Giống như nàng, tình huống của Cao Thần Dật cũng không khá hơn là bao. Thần thức xuyên thấu bóng đêm đã rất khó khăn rồi, chứ đừng nói chi là muốn khóa chặt thủ lĩnh Huyết Bức.

- Quận chúa, Sa Lan, các người đứng ở bên cạnh ta.

Sa Ưng là Tụ nguyên cảnh ngưng tụ ra thần thức, thế nhưng cũng không cường đại, cho nên hẳn mới gọi người quan trọng tới bên cạnh người.

- Mạnh Hạo có Giang Thần bảo vệ, sẽ không có vấn đề gì.

Văn Tâm nghĩ như vậy, cho nên mới đứng ở bên người Sa Ưng.

Đột nhiên, Văn Tâm chỉ cảm thấy có một mùi tanh phả vào mặt, lĩnh vực quanh thân bị khóa kín, bên tai truyền đến tiếng rít chấn động linh hồn.

- Không được!

Trong thần thức của Sa Ưng xuất hiện thủ lĩnh Huyết Bức máu me vô cùng, nhưng hẳn lại không kịp phản ứng, mà chỉ đành trơ mắt nhìn nó đánh về phía Văn Tâm.

- Xong.

Văn Tâm ý thức được cái gì đó, tim như rớt xuống đáy vực.

- Súc sinh!

Thanh âm trầm thấp của Giang Thần vang lên ở bên tai nàng, Văn Tâm mừng rỡ không thôi, lập tức nhìn thấy ánh sáng chói mắt bộc phát ra, soi sáng khuôn mặt lạnh lùng của Giang Thần.

Ánh sáng là do Xích tiêu kiếm bắn ra, mọi người lập tức nhìn thấy mũi kiếm đâm vào lồng ngực của thủ lĩnh Huyết Bức, dễ dàng xuyên thủng qua ngực nó.

Chân nguyên vận chuyển theo Loa toàn thức, thân thể của thủ lĩnh Huyết Bức nhanh chóng bành trướng, máu thịt nổ tung tung toé.

Tình cảnh này bị tất cả mọi người nhìn thấy, rốt cuộc mỗi người đã tìm được sự tự tin vốn có.

- Hẳn có thể nắm bắt được dấu vết của thủ lĩnh Huyết Bức, hẳn có thể nắm bắt được dấu vết của thủ lĩnh Huyết Bức!

Có người quá mức kinh hỉ, cho nên liên tục nói ra hai lần.

Giang Thần đột nhiên nhìn về phía bên Đao Kiếm bang, mở miệng quát lên:

Truy-ện được b-iên tập tại i-read.vn-- Tên năm trường đao kia, thủ lĩnh Huyết Bức đang đi đến gần người! Ở chếch đằng sau của người!

Người được Giang Thần nhắc nhở là đội trưởng của Đao Kiếm bang, trường đao trong tay hẳn cũng là linh khí. Sau khi được Giang Thần nhắc nhở, trên lưỡi đao có lửa nóng hừng hực cháy lên, dưới ánh lửa chiếu rọi, quả thật có một đầu thủ lĩnh Huyết Bức đang tới gần.

- Rống!

Người này hét lớn một tiếng, chém một đao xuống dưới, đáng tiếc đã rơi vào trên móng vuốt cứng rắn của Huyết Bức, chỉ có thể đẩy lùi được nó mà không thể nào chém giết được.

Chỉ có điều có thể khẳng định thần thức của Giang Thần có thể phát hiện ra được thủ lĩnh Huyết Bức, bởi vì khoảng cách giữa Đao Kiếm bang đến đội ngũ của Đại Tề quốc cũng không gần.

- Thiên Đạo môn, đa tạ!

Nam tử nhặt được về một cái mạng cảm kích nói.

- Giang Thần, Giang Thần, phía bên ta thì sao? Phía bên ta có thủ lĩnh Huyết Bức không?

Người nói chuyện chính là Cao Thần Dật, hẳn hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo như vừa nãy nữa mà chỉ có bất an và khủng hoảng.

- Thật ngại quá, ta là người nhà quê, ngay cả vẽ địa đồ cũng không dùng thần thức được, ta không giúp được người rồi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Hắn vừa nói ra lời này, bốn chi đội ngũ mới nhớ tới xung đột vừa nãy, vẻ mặt trở nên có chút cân nhắc.

Thần thức của Giang Thần có thể cảm ứng được thủ lĩnh Huyết Bức đã chứng minh lời nói vừa rồi của Cao Thần Dật và Sở Lạc rất là hoang đường.

Người của Đao Kiếm bang rất vui mừng, vừa nãy bọn họ chỉ đứng xem trò vui, không lên tiếng.

- Cũng còn may, cũng còn may.

Sa Ưng thầm nói, Giang Thần đang ở trong đội ngũ của mình, cách hẳn không xa, cho nên cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Từ tình huống vừa nảy thủ lĩnh Huyết Bức phát động công kích là có thể thấy được. Coi như thần thức của Sa Ưng có thể cảm ứng được thì tất cả cũng đã chậm.

- Giang Thần, người không nên như vậy, chỉ cần người giúp ta, nhất định ta sẽ báo đáp người!

Cao Thần Dật không để ý tới mặt mũi mà lại mở miệng nói một câu.

- Ha ha.

Tiếng cười của Giang Thần rơi vào trong tai mỗi người, mọi người đều hiểu nó có ý gì.

- Đều là đệ tử của thập đại thế lực, Giang Thần, người cần gì phải làm như vậy chứ?

Sở Lạc bên kia chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, lúc nói chuyện thì lại nhìn ra xung quanh, chỉ lo thủ lĩnh Huyết Bức phát động công kích với nàng.

- Vừa nảy khi người đòi địa đồ, sao lại không suy nghĩ một chút về chuyện này cơ chứ? Người có lấy được tấm địa đồ kia, đối với người cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào. Mà nếu không có địa đồ đối với ta mà nói, rất có khả năng sẽ là trí mạng, vào lúc ấy, sao không thấy người đại nghĩa như lúc này cơ chứ?

Giang Thần lạnh lùng chế giễu.

Vừa dứt lời, Giang Thần đột nhiên nhảy lên rồi đánh ra một kiếm chiêu.

Kiểm khí điên cuồng gào thét càn quét ở trong quán động, nường theo một tiếng hét thảm vang lên, lại có một đầu thủ lĩnh Huyết Bức chết ở dưới Xích tiêu kiếm.

Lần này, mỗi người đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, dù cho bóng đêm đen kịt làm cho mọi người không thể nhìn thấy gì, thế nhưng kiếm của Giang Thần vừa nhanh lại vừa chuẩn xác.

Chỉ có điều, vào thời khắc hấn động thủ, một đầu thủ lĩnh Huyết Bức khác đã động thủ với đội ngũ của Cao Thần Dật, bắt đi một tên võ giả Tự nguyên cảnh hậu kỳ.

- Yêu thú quả nhiên có linh trí.

Giang Thần nghĩ đến.

Những thủ lĩnh Huyết Bức này biết Giang Thần có thể phát hiện ra bọn chúng, muốn giết chết hấn trước tiên. Đồng thời trước khi hấn vùng kiếm bọn chúng sẽ công kích người khác, khiến cho hấn không có cách nào nhắc nhở được bọn họ.

Cao Thần Dật bị dọa cho sắp co quắp, vừa nãy người kia ở bên người hấn, mà hấn hoàn toàn không thể ra sức được.

- Mau mau, đi qua bên Giang Thần kia cho ta.

Cao Thần Dật không để ý tới việc Giang Thần có đồng ý hay không mà đi tới bên cạnh Giang Thần, hiện giờ ở nơi đó mới là chỗ an toàn nhất.

Điều này cũng nhắc nhở các đệ tử của Dao Kiếm bang và Phù Không đảo, tất cả đều chen chúc.

Giang Thần bị vây vào giữa, có chút dở khóc dở cười.

- Cũng được, các người phải nghe theo mệnh lệnh của ta.

Thần thức của Giang Thần lan tràn ra ngoài, mỗi một góc trong quáng động, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy rõ mồn một, có thể nhìn thấy lợi trào và răng nanh của ba đầu thủ lĩnh Huyết Bức còn lại, đang liên tục bay lượn ở trên đỉnh đầu của bọn họ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Bảo Tàng

Trong một quãng thời gian sau đó, thủ lĩnh Huyết Bức lại thử phát động tập kích, nhưng đều bị Giang Thần hóa giải.

Cuối cùng, thủ lĩnh Huyết Bức không cam lòng rời đi, mà đám Huyết Bức cũng nhanh chóng tản đi

- Huyết Bức đã lui lại.

Mọi người thở phào một hơi, một lần nữa chiêm ngưỡng lên, lúc này bọn họ nhìn thấy khắp khu vực bọn họ đứng đều là thi thể của Huyết Bức, còn có mấy cỗ thi thể của nhân loại.

- Mau rời khỏi này.

Bốn chi đội ngũ không muốn đợi ở chỗ này một khắc nào nữa, cả đám tiến lên mấy trăm thước rồi mới dừng lại nghỉ ngơi.

- Cũng còn may có đệ tử Thiên Đạo môn, nếu không lần này đã thảm rồi.

- Đúng vậy, thần thức như vậy cũng quá là lợi hại rồi!

- Trước đó ta còn trách oan hãn, không có dấu ấn của đệ tử Phù Không đảo thì hãn cũng có thể ung dung vẽ ra địa đồ.

Nghe thấy mấy đạo âm thanh này, vẻ mặt của Cao Thần Dật và Sở Lạc lập tức trở nên lúng túng, mỗi một câu nói của những người này đều giống như đang bạt tai lên trên mặt hai người vậy.

Biểu hiện trên mặt của Cao Thần Dật biến hóa bất định, trong mắt hiện ra vẻ không phục. Nếu như không phải Giang Thần cứu hãn một mạng, nói không chừng hãn còn có thể lên tiếng phản bác những người này.

Đồng thời, Sở Lạc rất lúng túng, tuy nhiên nàng cũng không nghĩ tới việc đi tới xin lỗi hoặc là cảm ơn Giang Thần. Mà giả vờ như cái gì cũng chưa từng xảy ra mà chỉ đi ở trong đội ngũ của mình.

- Xem ra điều kiện xét duyệt lên trên hai bảng công tử, mỹ nhân này cần phải nghiêm khắc thêm một chút.

Mãi đến khi đội trưởng Đào Kiếm bang nói ra lời này, Cao Thần Dật và Sở Lạc đã ngồi không yên được nữa.

- Người có ý gì?

Cao Thần Dật lạnh lùng nói.

Đội trưởng của Đào Kiếm bang tên là Vạn Lệ, là một vị hán tử trung niên, vóc người cao lớn, mặt không trăng nồm giống như Cao Thần Dật. Râu đen dọc theo cằm đến dưới lỗ tai của hãn, lông mày rậm mắt to, trên người mặc giáp da bình thường.

Người như vậy, Cao Thần Dật không để vào mắt, thế nhưng hãn lại không nghĩ tới đối phương lại dám trào phúng mình.

Vạn Lệ không nhiều lời với hãn mà đi tới trước người Giang Thần, nghiêm túc nói:

- Đa tạ ân cứu mạng vừa này.

Rất nhiều người ở đây đều thiếu một tiếng cảm ơn với Giang Thần, đặc biệt là Sở Lạc và Cao Thần Dật.

So sánh giữa mọi người với nhau, mọi người cho rằng vừa nãy Vạn Lệ hẳn trào phúng không có gì là không đúng.

- Ta mở miệng mời hẳn hỗ trợ, hẳn nói thế nào chứ? Nếu không phải ta cơ trí thì đã sớm chết ở trong tay thủ lĩnh Huyết Bức rồi. Lúc này còn muốn ta cảm ơn hẳn sao?

- Đúng vậy, ỷ vào thần thức ghê gớm mà đã muốn người khác cầu mình?

Cao Thần Dật và Sở Lạc trước sau mở miệng, ở trong miệng của hai người, dường như chuyện địa đồ ban đầu hoàn toàn không có, hoàn toàn là do Giang Thần không đúng trước.

Mặc dù nói vô liêm sỉ, thế nhưng quả thực vừa nãy Giang Thần đã từ chối hai người cầu viện, cho nên đứng ở vị trí bọn hẳn cũng không cảm thấy chuyện này có gì là quá đáng cả.

Lúc này, đội viên của Dao Kiếm bang chạy tới, vội vàng nói:

- Không được rồi, không phải là Huyết Bức chạy trốn! Là đi tìm viện binh, lại có thêm năm đầu thủ lĩnh Huyết Bức!

- Cái gì?

Vừa nói xong, tất cả mọi người như chim sợ cành cong, liên tục đứng dậy.

- Lại đây.

Vạn Lệ bắt chuyện với đội hữu của hẳn, hẳn ở ngay bên người của Giang Thần.

Cao Thần Dật và Sở Lạc đang muốn giở lại trò cũ, chỉ có điều vừa mới đi được một nửa thì Vạn Lệ kia đã nói:

- Không phải vừa này các người rất trâu bò sao? Hiện giờ lại còn không biết ngại chạy tới nơi này nương nhờ?

Cao Thần Dật và Sở Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, xấu hổ không biết nên nói cái gì cho phải.

- Vì lời nói của hai người các người, ta sẽ không nhắc nhở của người nữa.

Giang Thần nói.

Lần này, đội viên bên Cao Thần Dật và Sở Lạc sững sốt, bọn họ liên tục cướp trước một bước chen tới đây, ngăn cách hai người ở phía ngoài cùng.

- Các người?

Cao Thần Dật phần nộ, hẳn có thể tưởng tượng ra được tình cảnh bây giờ của mình, hẳn nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Vừa này là ta không đúng, không cần thiết phải làm tuyệt tình như vậy chứ?

- Đúng vậy, Giang Thần, chúng ta đều là đệ tử của thập đại thế lực cơ mà.

Sở Lạc lập tức mở miệng, thỉnh thoảng nhìn về phía sau xung quanh, chỉ lo Huyết Bức đánh tới.

- Ha ha ha ha.

Chỉ là, điều mà mọi người không nghĩ tới chính là, đội viên Đào Kiếm bang lúc trước nói Huyết Bức sắp tới lại ôm bụng cười to.

- Thật là biết điều, thực sự sắc mặt của các người biến hóa rất nhanh đó.

Vẻ mặt lo lắng vừa nãy của Vạn Lệ thay đổi, vẻ mặt hiện lên nụ cười trào phúng.

Tới lúc này mà không nghe động tĩnh Huyết Bức vung cánh lên, rõ ràng đây là do Đao Kiếm bang cố ý báo sai.

Mục đích, đương nhiên là muốn nhìn bộ mặt thật của Cao Thần Dật và Sở Lạc.

Khuôn mặt của Cao Thần Dật và Sở Lạc dữ tợn, lúc này coi như là đội viên của bọn hắc thì cũng đã nhìn bọn hắc với ánh mắt khác xưa.

- Được rồi, Đao Kiếm bang chúng ta chỉ muốn đùa một chút với các vị mà thôi, không cần để ở trong lòng.

Vạn Lệ phát phát tay, mang theo đội viên trở lại chỗ cũ, trước khi rời khỏi còn ném cho Giang Thần một ánh mắt.

Vừa nãy hắc làm như vậy, đương nhiên là hắc giận thay cho Giang Thần.

Giang Thần dựa vào thần thức đã phát hiện ra không có Huyết Bức, hắc biết thời biết thế, cho nên cũng cố ý làm khó dễ Cao Thần Dật và Sở Lạc.

- Đao Kiếm bang quả nhiên không phải là người bình thường, thủ đoạn chinh người cũng đều lợi hại như vậy.

Truyện -được cập nhật nhanh -nhất tại iread.vn-Mạnh Hạo thờ dài nói.

- Không nhất định đã có ý tốt.

Giang Thần nói.

Đối lại là những người khác, như vậy sẽ rất cảm kích đối với cách làm hả giận của Vạn Lệ.

Chỉ có điều cần nhắc đến thế cục bây giờ, Giang Thần cảm thấy Vạn Lệ đang triệt để làm xấu quan hệ của hắn và hai người Cao Thần Dật, Sở Lạc, để cho ba đội ngũ đối địch với nhau.

Dù sao, Giang Thần và Sở Lạc đều là đệ tử của thập đại thế lực, mà Cao Thần Dật cũng là nhân vật trên Công tử bảng, nếu như ba chi đội ngũ liên thủ, Đào Kiếm bang sẽ rất bị động.

Như bây giờ vậy, ba chi đội ngũ không thể liên thủ với nhau được nữa.

Chỉ có điều, Giang Thần cũng không có dự định liên thủ cùng Cao Thần Dật hoặc là Sở Lạc, hướng chi đội ngũ của Đại Tề quốc lại là do Sa Ưng quyết định.

Sau khi nghỉ ngơi tốt, bốn chi đội ngũ tiếp tục tiến lên.

- Đến rồi!

Trải qua một ngày chạy đi, rốt cục ba đội ngũ đã đi tới lối đi kia.

Một cái động đen kịt xuất hiện ở dưới chân của mọi người.

Sa Ưng cầm cây đuốc trong tay ném xuống phía dưới, dưới ánh lửa yếu ớt, có thể nhìn thấy cái động này không phải là vuông góc xuống phía dưới, cây đuốc lăn mấy lần, rốt cuộc đã biến mất ở trước mắt của mọi người.

- Đây chính là nơi sụp xuống, cách mặt đất chừng hai mươi thước, sau đây là một sườn dốc rất dài, không gian phía dưới rất nhỏ, rất nhiều nơi chỉ có thể để cho một người bò qua mà thôi.

Ngô Phàm nói.

Dù sao cũng là do lún mới xuất hiện đường nổi, cho nên không thể là con đường có thể ung dung đi qua được.

- Vậy chúng ta đi xuống từng nhóm hay sao?

Có người đề nghị.

- Chúng ta đi trước!

Bốn chi đội ngũ gần như mở miệng cùng lúc, dù sao đây là tầm bảo mà. Người đánh trận đầu người có lẽ sẽ có nguy hiểm nhất định, nhưng cũng có thể có được bảo vật tốt nhất.

Sau một phen tranh chấp, bốn chi đội ngũ ai cũng không chịu nhường ai.

Chỉ có điều cuối cùng vẫn có người nghĩ ra biện pháp, bốn chi đội ngũ phân biệt phái mấy người xuống, như vậy ai cũng không có ý kiến gì được.

- Chúng ta sẽ xuống cuối cùng.

Giang Thần nhỏ giọng nói.

- Tại sao?

Văn Tâm có chút không hiểu nói.

Bảo tàng đang ở trước mặt, người xuống cuối cùng chẳng phải sẽ tay không mà về hay sao?

- Tin tưởng vào ta.

Giang Thần không nhiều lời, hiện giờ hẳn chỉ hoài nghi, còn chưa được chứng thực.

Ở trên người ba cái bản đồ sống như Ngô Phàm và những người khác, Giang Thần cảm giác được một tia tử khí!

Đồng thời, hắn nhớ tới thanh chủ thủ của Ngô Phàm.

Dùng ánh mắt của linh khí sư xem ra, đây chính là một cái linh khí rất tốt.

Thế nhưng vấn đề ở chỗ, nếu như một cái linh khí đặt ở trong quáng động quá lâu thì năng lượng của bản thân sẽ trôi đi, sẽ từ từ trở nên lu mờ ảm đạm.

Không thể vừa xuất thế đã giống như thanh chủ thủ kia vậy, bảo quang bắn ra bốn phía.

- Có lẽ phía dưới đường nối có bảo vật, thế nhưng tuyệt đối sẽ không dễ có được như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ma Thần

Cái gọi là tử khí là từ góc độ y sư mà nói, là chỉ tính mạng đã gần cân treo sợi tóc, là dấu hiệu của việc bất cứ lúc nào cũng sẽ mất mạng.

Người mà trên người xuất hiện tử khí, đa số đều là thân trúng kịch độc, hay là người bị trọng bệnh quấn quanh.

Chỉ có điều nhìn qua bốn người Ngô Phàm đều rất khỏe mạnh, sinh long hoạt hổ, không giống như là người sẽ xuất hiện tử khí.

Lại có điểm đáng ngờ như linh khí, đương nhiên Giang Thần sẽ phải hành sự cẩn thận.

Mắt thấy từng người nhảy vào cửa động, Sa Ưng đứng ngồi không yên, sau khi xác định Văn Tâm sẽ không đồng thời tiến vào với mình. Lúc này hắn mới mang theo muội muội và Ngô Phàm đi xuống.

Đến cuối cùng, khi chỉ còn lại mười mấy người, lúc này Giang Thần mới cùng hai người Mạnh Hạo, Văn Tâm đi xuống bên dưới.

Theo như Ngô Phàm từng nói, không gian phía dưới rất có hạn, ba người chen chúc đi xuống dưới.

Cũng còn may không lâu sau, sau khi chui qua một lỗ hổng, cuối cùng hoàn cảnh chật hẹp chung quanh đã kết thúc, ba người có thể đứng dậy mà cất bước.

Tiến về phía trước, một nơi sụp đổ xuất hiện ở trước mắt của ba người.

- Di tích? Xem ra là thật rồi, sụp đổ dẫn đến xuất hiện đường nối di tích và quán động bên ngoài.

Mạnh Hạo vui vẻ nói.

Phần cuối chỗ sụp đổ là một tấm cửa lớn, lúc này đã bị người ta đẩy ra.

Văn Tâm và Mạnh Hạo bước lên phía trước, hầu như là vọt vào trong cửa.

- Chờ một chút. . .

Vốn Giang Thần định dùng thần thức dò đường, thế nhưng không nghĩ tới hai người này lại đứng ngồi không yên như vậy. Cho nên hẳn không thể làm gì khác hơn là đi theo sau.

Đi vào cửa lớn, đập vào mi mắt chính là phòng khách rộng rãi, ngay chính giữa có một cái đình có mái vòm.

Rất nhanh, ba người Giang Thần đã phát hiện ra được chỗ không đúng.

Người lúc trước tiến vào đều ngã vào xung quanh đình, trong đình có ánh sáng màu hồng, giống như xích sắt, đang qua lại ở giữa mọi người.

Nhìn kỹ, người của bốn chi đội ngũ đều đã mất đi sức phản kháng, mỗi người đều cực kỳ yếu đuối.

Người bị ánh sáng màu hồng bao phủ sẽ bị hút lên trên không trung, thân thể nhanh chóng trở nên khô quắt, dưới túi da, tất cả đều bị hòa tan vào bên trong ánh sáng màu hồng.

Bốn người Ngô Phàm dẫn đường đứng ở xung quanh đình, lạnh lùng nhìn người ở trước mắt bọn họ.

- Chạy mau.

Một người chạy tới bên Giang Thần, nhưng tốc độ chạy của hắn càng ngày càng chậm, cuối cùng lại ngã dưới xuống đất.

- Không được!

Giang Thần lôi kéo Văn Tâm và Mạnh Hạo muốn đi ra ngoài, thế nhưng vừa mới xoay người một cái thì cánh cửa lớn lại tự động đóng lại.

Ánh sáng màu hồng kia không để ý tới khoảng cách mà bắn tới bên này.

Thần thông thủ đoạn như thế, ba người Giang Thần không biết nên chống lại thế nào. Ánh sáng màu hồng vừa rơi xuống thì ba người cũng giống như những người kia, toàn thân vô lực, thân thể bị lôi kéo về phía đình.

Điều khiến cho bọn họ sợ hãi chính là, thần trí của bọn họ vẫn tỉnh táo như cũ, nhưng lại không khống chế được thân thể của mình.

- Ngô Phàm! Người thật lớn mật, lại dám gạt cả ta! Cả nhà người sẽ bị tru diệt!

Sau khi đến gần còn có thể nghe được tiếng mắng của Sa Ưng.

Ngô Phàm mặt không hề cảm xúc, nói:

- Có thể hiến tế cho Ma thần là vinh hạnh của các người!

- Ma thần?

Giang Thần cả kinh, từ lúc 500 năm trước, nhân loại hoàn toàn thắng lợi ở trong đại chiến trừ ma. Xua đuổi yêu ma đến chiến trường thiên ngoại ở ngoài thế giới vị diện.

Bây giờ, uy hiếp mà nhân loại phải đối mặt chỉ là thú tộc, mãnh thú, yêu thú và hung thú không ra thể thống gì.

Yêu ma giống như nhân loại, là sinh vật từ nhỏ đã có linh trí, trời sinh đã nắm giữ thần lực, không cần tu luyện là đã có thể trở nên rất mạnh mẽ, từng là thiên địch của nhân loại một lần.

Ma thần thì tương đương với Thần du cảnh trong nhân loại, bởi sức chiến đấu của yêu ma cực mạnh cho nên khi đối mặt với Thần du cảnh nhân loại, thường thường có thể sẽ lấy ít đánh nhiều.

Lúc này, Giang Thần đã có thể nhìn thấy tình cảnh bên trong đình, có một cái bệ đá, trên mặt có một tên yêu ma đang ngồi.

Thân thể giống như nhân loại, chỉ có điều da thịt lại như sắt thép màu đen. Bên ngoài thân thể có ma văn màu đỏ tươi, trên đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng nhọn.

Ánh sáng màu hồng khủng bố đang từ trong cơ thể hắt bắn ra ngoài.

Mọi chuyện trở nên rõ ràng, đây là Ma thần bị vây ở dưới lòng đất.

Muốn thoát vây cho nên lợi dụng sụp lún mở ra đường nối với bên ngoài.

Tám người Ngô Phàm điếc không sợ súng xông tới, kết quả bốn người đều bị chết trong tay của Ma thần, bốn người còn lại thì bị khống chế lại.

Ma Thần dạy bốn người nói dối, lừa gạt nhiều người đi vào trong để hắt hút, từ đó giúp hắt khôi phục thực lực của mình.

Cho dù bảo tàng có phải là thật hay không thì người của bốn đội ngũ đã mất mạng ở nơi này.

- Cũng còn tốt, cũng còn tốt! Là Ma thần đã bị thương nghiêm trọng, thực lực chỉ có chưa tới ba thành.

Truyện được biên tập tại iread.vn Giang Thần thầm nghĩ, nếu đã như vậy thì bọn hắn vẫn còn có một chút hi vọng sống.

- Ma thần đại nhân, Ma thần đại nhân! Người còn cần thủ hạ không? Ta có thể ra sức, ở bên ngoài ta có tiếng tăm rất lớn, có thể mang đến càng nhiều người hơn cho đại nhân, đừng có giết ta!

Cao Thần Dật kinh hoảng kêu to, đứng thứ tám Công tử bảng mà lại sợ chết như vậy.

Kỳ thực từ lúc thủ lĩnh Huyết Bức xuất hiện, điểm ấy cũng đã có thể nhìn ra được.

Nhưng mà, thân đều ở trong tình cảnh tuyệt vọng, mọi người không để ý tới việc khinh thường, mà trái lại cũng có ý nghĩ, có nên làm như vậy hay không.

Vị Ma thần này mở hai mắt ra, đôi ngươi đỏ như máu toát ra vẻ châm chọc.

- Nhân loại, qua bao nhiêu năm mà vẫn không chịu thay đổi. Người muốn trở thành thủ hạ của ta, thật sao? Được lắm, quỳ trên mặt đất dập đầu với ta!

Tiếng nói vừa dứt thì lực lượng thân thể của Cao Thần Dật đã khôi phục lại, hắn kinh hãi, đồng thời cũng bò tới bên ngoài đình, dập đầu với Ma thần.

- Ha ha ha ha.

Ma thần ầm ỉ cười to, lại nói:

- Những người này còn đang liều mạng chống lại, khiến cho ta khôi phục rất chậm, người nói nên làm sao bây giờ?

- Nhanh! Các người mau từ bỏ chống cự cho ta!

Cao Thần Dật vọt tới trước mặt những người trong đội ngũ của mình, hăn lớn tiếng kêu lên.

- Cao sư huynh.

Những người theo Cao Thần Dật cùng há hốc mồm, ánh mắt khi nhìn về phía Cao Thần Dật đều rất xa lạ.

- Các người muốn hại chết ta sao?

Vẻ mặt của Cao Thần Dật rất dữ tợn, dùng một cước đạp bay người trước mặt.

Nhìn thấy tình cảnh này, Giang Thần không nhịn được lắc đầu, trong lòng thầm nói:

- Quả nhiên đúng như trong thư tịch viết, yêu ma coi nhân loại là con mồi, không chỉ ăn máu thịt mà còn yêu thích đùa bỡn trước khi chết.

- Hi vọng lời trên thư tịch không gạt ta.

Giang Thần hít sâu một hơi, lặng lẽ chuẩn bị.

Bỗng nhiên, Cao Thần Dật đi tới trước người Giang Thần, đặc ý nói:

- Ma thần đại nhân, người này là kẻ ghê tởm nhất, chân nguyên của bản thân cũng rất mạnh mẽ, người hấp thu hăn là tốt nhất.

- Cao Thần Dật, người như người mà cũng có thể lên trên Công tử bảng hay sao?

Bên cạnh Văn Tâm cả giận nói.

- Khà khà! Dù sao cũng tốt hơn là phải chết.

Cao Thần Dật nở nụ cười không quan tâm, hắn nắm lấy mái tóc của Văn Tâm, ngón tay xẹt qua khuôn mặt của nàng, cũng từ từ duỗi đi xuống phía dưới.

- Dừng tay.

Mắt thấy tay của Cao Thần Dật sắp luồn vào vạt áo của Văn Tâm, Giang Thần nói:

- Cao Thần Dật, không nên mơ mộng giữa ban ngày. Trước đó, trong tám người xuống, tại sao bốn người chết, mà bốn người khác lại còn sống? Đó là bởi vì ma ấn của Ma thần chỉ có bốn phần, hắn không có cách nào khống chế người như khống chế đám người Ngô Phàm. Như vậy, người cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cho người sao?

Lời vừa nói ra, Cao Thần Dật sửng sốt, những người khác cũng không nghĩ tới Giang Thần sẽ nói ra lời nói như vậy.

Vẻ mặt của Ma thần rất là hứng thú, mang Giang Thần tới trước người hắn rồi hỏi.

- Người hiểu rất rõ về yêu ma sao?

Ma thần hỏi hắn.

- Đúng, các người chính là một đám quái vật khát máu.

Giang Thần nói.

- Thú tộc cũng có cái nhìn như nhân loại các người vậy.

Ma thần cũng không tức giận, trái lại còn trào phúng nói một tiếng.

Chợt, ánh sáng màu hồng đột nhiên thu về, ngừng tụ về phía của Giang Thần.

Ma thần duỗi cái đầu lười màu tím ra, hưng phấn nói:

- Ta thích ăn nhất là loại người như người vậy.

- Ta cũng rất hưng phấn.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Vẻ mặt của Ma thần rất hiếu kỳ, hẳn muốn nghe một chút xem đối phương muốn nói cái gì, cho nên ánh sáng màu hồng tạm thời dừng lại.

- Sau khi ta sinh ra mới biết được tru ma đại chiến đã kết thúc, trong lòng rất là thất lạc, bởi vì ta rất muốn tự tay chém giết một đầu yêu ma. Đáng tiếc, hiện tại chỉ có đi tới chiến trường thiên ngoại thì mới có thể tìm được yêu ma.

Nói tới chỗ này, Giang Thần cười thần bí, nói:

- Không nghĩ tới, hiện tại lại có cơ hội này!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cửa Sắt

Giang Thần không cho Ma thần thời gian để phản ứng, hắt hít sâu một hơi, trong miệng đột nhiên phun ra sáu cái tự đến.

- Ông! Ma! Ni! Bái! Mễ! Hồng!

Sáu chữ, mỗi chữ dừng lại nửa giây, không phải bất kỳ một loại nào ngôn ngữ nào trên Cửu Thiên đại lục, nghe qua cực kỳ cổ quái, nhưng lại có khí tức mệnh mông và thần bí phá vào mặt.

Khi niệm đến chữ Ni, trong cơ thể Giang Thần lóe lên kim quang chói mắt, chữ lớn màu vàng từ trong miệng hắt bay ra, nhắm về phía Ma thần đã kinh hãi đến mức biến sắc.

- Lục tự Đại Minh chú? Làm sao có khả năng, người và Phật môn có quan hệ gì?

Ma thần kinh hoảng kêu to, ánh sáng màu hồng khủng bố của hắt va chạm phải kim quang lại giống như gặp phải thiên địch, trong nháy mắt đã bị thôn phệ.

Người của bốn chi đội ngũ từ từ khôi phục lại lực lượng.

Sau khi toàn bộ sáu chữ lớn màu vàng này hiện hình, Giang Thần lại nói:

- Nếu không muốn chết thì mau truyền chân nguyên của bọn người vào trong cơ thể của ta!

Mạnh Hạo và Văn Tâm nghe theo, đi tới phía sau hắn, lấy tay đặt lên trên lưng của hắn.

Những người khác như vừa tỉnh giấc chiêm bao, biết Giang Thần là hi vọng duy nhất của bọn họ, cho nên lại có bốn người phân biệt đứng ở phía sau lưng của Mạnh Hạo và Văn Tâm.

Rất nhanh đã hình thành một trận hình tam giác rất dài, Giang Thần ở phía trước nhận được chân nguyên cuộn cuộn không ngừng truyền vào, miệng hắn lại lặp lại câu thần chú đã được niệm lên vừa nãy.

- A a a!

Ma thần thống khổ kêu to, chịu đựng câu thần chú đó.

Lúc này, Giang Thần càng phát hiện ra đầu Ma thần này không có cách nào rời khỏi bệ đá, cho nên lòng tin của hắn không khỏi tăng vọt.

Lục tự Đại Minh chú, xuất phát từ: Trang nghiêm bảo vương kinh của đại thừa Phật đạo, là một bộ kinh văn có công đức vô cùng lớn.

Kinh văn của Phật môn có khắc chế hiệu quả đối với yêu ma.

Trăm ma đại chiến năm đó, đệ tử của Phật đã phát huy tác dụng cực lớn.

Trước đây chính bởi vì xuất phát từ nguyên nhân này cho nên Giang Thần mới xem qua một lượng lớn kinh Phật, kinh văn mà trước đó hắn ngừng tụng thần thức cũng bắt nguồn từ Phật môn.

Lục tự Đại Minh chú, không phải chỉ đơn giản là đọc lên âm tiết, mà là dùng nội dung kinh Phật, thiêu đốt chân nguyên của bản thân để phát động công kích.

Giang Thần chỉ vền vẹn là Tự nguyên cảnh, lần thứ nhất niệm kinh văn chỉ là khôi phục sự tự do cho những người khác mà thôi.

Hiện giờ, hần tự tập chân nguyên của tất cả mọi người, lần nữa đọc lên Đại Minh chú.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết của Ma thần đã tới cực hạn, thân thể đột nhiên nổ tung, máu tươi màu tím bắn ra tung toé.

Một hạt châu đỏ như máu bay ra, tiến vào trong cơ thể của Giang Thần, bởi vì kim quang và ánh sáng màu hồng quá chói mắt, chỉ có một số ít người phát hiện ra mà thôi.

Phù!

Dường như chính bản thân Giang Thần cũng không nhận ra được, hần đã gần như hư thoát, đặt mộng ngồi xuống dưới đất, người phía sau nhìn thấy nguy cơ đã được giải trừ, cả đám nặng nề thở phào một hơi.

- Cũng may trước đây ta đã chuyên môn cảm ngộ kinh Phật, cũng may đầu Ma thần này ngay cả ba phần mười thực lực cũng không còn.

Giang Thần vô cùng vui mừng, đồng thời lại cảm thấy hưng phấn vì bản thân đã chém giết yêu ma.

Trước đây rất lâu, nhân loại tu luyện trở nên mạnh mẽ là bởi vì mang theo một loại suy nghĩ thần thánh, là muốn bảo hộ nhân loại, trục xuất yêu ma và thú tộc.

Trước khi nhân loại vẫn chưa trở thành bá chủ của thế giới, thời đại kia được gọi là thời đại anh hùng.

Nhưng mà sau đó, nhân loại giết chóc lẫn nhau, tranh đấu lẫn nhau, làm cho hai chữ anh hùng trở thành truyền thuyết.

Kiếp trước, còn lúc còn trẻ, Giang Thần từng có mộng anh hùng, ảo tưởng chém ma trừ yêu, được người ta sùng bái và kính ngưỡng.

Vì lẽ đó đã hăn đọc qua một lượng lớn sự tích liên quan tới thời đại anh hùng, càng bởi vậy cho nên càng sản sinh hứng thú nồng đậm đối với kinh Phật.

Không nghĩ tới sau năm trăm năm hăn đã hoàn thành tâm nguyện, giết chết đầu yêu ma thứ nhất!

Ma thần vừa chết, bốn người Ngô Phàm trở thành mục tiêu để tiết hận. Có điều không chờ người động thủ thì ngay khi thân thể Ma thần nổ tung thì bốn người cũng đều ngã xuống đất, khí tuyệt mà bỏ mình.

- Thì ra đây chính là nguyên nhân trên thân bọn hăn xuất hiện tử khí.

Truyện được cập nhật nha.nh nhất tại iread.vn. Giang Thần thầm nói.

- Cao Thần Dật, người không xứng lên Công tử báng! Hành động của người ngày hôm nay, ta sẽ nói thật cho người bên ngoài nghe!

Lúc này, người lúc trước bị Cao Thần Dật một cước đá ngã lăn ra phần nộ lên án hăn.

Trước đó người này là tùy tùng thân tín của Cao Thần Dật, hiện giờ lại nói ra lời như vậy, có thể tưởng tượng được đối phương phần nộ bao nhiêu.

Mọi người nhớ tới tình cảnh vừa nãy Cao Thần Dật dập đầu quỳ gối ở trước mặt của Ma thần, tất cả đều cực kỳ khinh thường.

Hành động vừa nãy của Cao Thần Dật nói nhỏ là sợ chết, nói lớn chuyện ra là phản bội nhân loại.

- Người thì biết cái gì? Ta cố ý làm cho Ma thần kia khinh thường, tìm cơ hội ám sát hẳn, chỉ là bị Giang Thần đoạt trước mà thôi!

Mặt của Cao Thần Dật đỏ lên bắt đầu nguy biến.

- Vậy người định vượt ngực ta cũng là một phần của kế hoạch hay sao?

Văn Tâm giễu cợt nói.

Tức thì, Cao Thần Dật nghẹn lời, mọi người không chút lưu tình cười nhạo hẳn.

Không chút nghi ngờ nào, sau khi đi ra ngoài, Cao Thần Dật sẽ không được xếp trên Công tử bảng nữa.

- Quả nhiên không hổ là huyết mạch cao quý truyền thừa trăm năm, không phải là nhà giàu mới nổi như ta có thể so sánh được.

Giang Thần cũng không quên nói móc một câu.

Lời này đã khiến cho mọi người cười phá lên, hiện giờ danh vọng của Giang Thần đã đạt đến mức cao nhất, dù sao hẳn đã cứu mọi người hai lần.

Lúc này, người của Dao Kiếm bang cũng không có hứng thú trào phúng Cao Thần Dật mà bắt đầu thăm dò ở chung quanh đại sảnh.

Chuyện này đã nhắc nhở những người khác, mọi người không để ý tới uế oải mà liên tục đứng dậy tầm bảo.

Giang Thần cũng không ngoại lệ, chỉ là đại sảnh trống rỗng, hầu như liếc mắt một cái đã rõ mồn một, căn bản không giống như có bảo vật gì cả.

Chỉ là Sa Ưng kia rất cơ linh, chạy tới bắt thanh chủy thủ của Ngô Phàm tới tay.

- Nơi này có một cánh cửa!

Không tìm được bảo vật, thế nhưng ở một mặt khác của đại sảnh lại phát hiện ra một phiến cửa sắt dày nặng, mấy người dùng sức đẩy ra, kết quả cửa sắt lại không nhúc nhích.

Phải biết rằng mỗi một Tự nguyên cảnh đều có lực lượng hơn một nghìn cân.

Cánh cửa sắt này dày bao nhiêu thì mới có thể không bị bọn họ đẩy ra cơ chứ?

Đồng thời, bỗng nhiên mỗi người đều cảm thấy phấn chấn, cho rằng nhất định phía sau cửa sắt sẽ có bảo vật.

- Tất cả mọi người lại đây!

Vạn Lệ bắt chuyện một tiếng, muốn tập hợp lực lượng của tất cả mọi người đẩy cửa ra.

- Chậm đã, không nên chạy loạn lên!

Giang Thần chạy tới, sau khi đi vào bên trong tầm mắt của mọi người, hần nói:

- Thời gian Chu Tước quốc biến mất đã được hơn một nghìn năm, rất có thể là trước xảy ra đại chiến Trảm ma. Khi đó mỗi một thế giới đều bị yêu ma xâm hại, kiến trúc dưới lòng đất này không phải là di tích gì cả. Rất có thể là nhà tù, là nơi để giam giữ yêu ma!

Nghe thấy hần nói như thế, mọi người châu đầu ghé tai, bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Lời này không phải là không có đạo lý, dù sao quả thực điều kiện của nơi này rất phù hợp để làm lao ngục, bởi vì ở đây là dưới lòng đất.

- Yêu ma gì chứ, đó chỉ là truyền thuyết, có khả năng vật vừa này chính là nhân loại tu luyện công pháp tà ác. Không chừng ở dưới cửa sắt này sẽ là bảo tàng lớn, người muốn một mình độc chiếm hay sao?

Cao Thần Dật triệt để không biết xấu hổ, hăn đổ lỗi cho tình cảnh hiện tại của mình là do Giang Thần.

Sau khi rời khỏi đây, trên cơ bản tương lai của hăn đã bị phá huỷ, vì lẽ đó hăn mặc kệ phía sau cửa sắt là cái gì, chỉ cần là lời mà Giang Thần, hăn đều sẽ phản bác.

Nhưng mà, lời nói hoang đường như vậy đã đánh động không ít người. Thấy dáng vẻ của bọn họ hiện tại, dường như không mở ra cửa sắt thì tuyệt sẽ không bỏ qua.

Giang Thần thở dài một hơi, đối với người hiện tại, yêu ma đã là lịch sử rất xa xôi, thậm chí còn bị xem là truyền thuyết.

- Giang Thần, nếu như bên trong thực sự là yêu ma. Như vậy sao đầu Ma thần vừa này có thể đi ra được? Vì lẽ đó coi như là yêu ma thì nhất định cũng yếu hơn Ma thần kia, nhiều năm như vậy trôi qua, Ma thần không thể động đậy, nói không chừng yêu ma nhỏ yếu cũng đã chết rồi.

Vạn Lệ nói.

Nghe thấy hăn nói như thế, Giang Thần biết mình có nói gì thì cũng không ngăn cản được những người này.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Địa Chấn

Gần trăm người đồng thời phát lực, rốt cục đã khiến cho cửa sắt xuất hiện một tia buông lỏng.

- Dừng sức!

Bắt thít trên hai tay của Vạn Lệ nhô lên, chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, muốn thừa thế xông lên đẩy cửa ra.

Giang Thần đứng ở phía sau, thần thức không có cách nào xuyên thấu qua được cửa sắt, đồng thời hắn cũng phát hiện ra thứ cản trở đám người Vạn Lệ không phải là độ dày của cửa sắt hoặc là trọng lượng. Mà là bên trong cửa sắt có bố trí trận pháp.

Năm tháng vô tình, trận pháp đã không trọn vẹn, lực lượng của mọi người đang triệt để hủy diệt trận pháp.

Khi trận pháp mất đi hiệu quả, cửa sắt lộ ra lỗ hổng nho nhỏ.

Nương theo một tiếng động vang lên, cửa sắt tự động mở ra, người phía trước nhất đột nhiên không kịp chuẩn bị, té xuống mặt đất, một người trong đó tiến vào trong cửa sắt.

Hắn hú lên một tiếng quái dị, giống như phát điên chạy vào bên trong.

- Làm sao vậy? Bên trong có cái gì sao?

Phản ứng của hắn làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng, ánh mắt tụ tập lên trên người hắn.

- Không, cái gì ta cũng không thấy rõ.

Chỉ có điều câu trả lời của hắn lại làm cho người ta không nói được lời nào, đều liếc mắt nhìn hắn một cái.

- Vậy người kêu lên làm cái rắm à.

Vạn Lệ tức giận nói.

Người kia nở nụ cười ngượng ngùng, hắn nghe Giang Thần nói có khả năng bên trong sẽ giam giữ nhiều yêu ma hơn. Mà lúc này lại đột nhiên xông vào, bởi vì quá mức sợ hãi cho nên mới như vậy.

Nhìn bóng tối phía sau cửa sắt, bốn chi đội ngũ nhóm lửa lên, tiếp theo lớn mật nắm tay nhau, chậm rãi đi vào bên trong.

Cửa vừa mở ra, thần thức của Giang Thần đã phát huy ra tác dụng của nó.

Không gian phía sau cửa sắt, so với phòng khách còn trống trải hơn mấy lần, một loạt lao ngục dùng lan can sắt để tạo nên, bên trong là từng đầu yêu ma bị xích sắt cố định lên trên không trung.

Đúng như Giang Thần suy đoán, quán động dưới lòng đất này không phải là di tích gì cả, mà là lao ngục dùng để giam giữ yêu ma.

Người của bốn chi đội ngũ phát hiện ra điểm ấy, cho dù rất mất mát, thế nhưng lập tức lại bị từng đầu yêu ma hấp dẫn.

Không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, thế nhưng những yêu ma này còn chưa mục nát, vẫn bị treo ở trên kia không nhúc nhích, như mới vừa chết đi không lâu vậy.

- Thân thể của yêu ma chẳng khác nào từ sắt thép đúc mà thành, sẽ không dễ dàng mục nát, phải dùng ngọn lửa hùng hực đốt cháy mới được.

Giang Thần nói.

Chúng nhân như tham quan nơi này, bắt đầu thâm nhập vào bên trong.

Những yêu ma này không phải là cấp bậc Ma thần, nhìn qua giống như những đứa trẻ dị dạng, có chút yêu ma sau lưng còn mọc ra cánh.

- Đó là cái gì vậy?

Sa Lan tập hợp mọi người tiến vào lao ngục, tay ngọc chỉ vào bên trong, đồng thời còn dò hỏi Giang Thần.

Giang Thần đi qua, vừa nhìn qua thì hẳn đã phát hiện ra hai tay của yêu ma gắn liền với một cái ống, ở phía dưới có một cái bồn đá.

- Ma huyết.

Giang Thần nghiêm nghị nói:

- Thân thể của yêu ma quá cứng rắn, không có cách nào phá hủy một cách đơn giản. Vừa vận ma huyết và yêu huyết có công hiệu tương đồng với nhau, cho nên Chu Tước quốc đã bắt yêu ma đến đây, xây dựng lên một kho máu!

Những thứ này đều là thứ mà Giang Thần đọc được ở trong sách, ở trên quyển sách kia, bên trong vẽ ra tình cảnh tương tự như trong lao ngục này vậy.

- Thứ mà ngươi biết thực sự rất nhiều đó.

Cái nhìn của Sa Lan đối với Giang Thần đã có thay đổi, ánh mắt nhìn hẳn đã nhu hòa đi không ít.

Chẳng biết vì sao, Văn Tâm nhìn thấy chuyện này lại có chút khó chịu.

- Đáng chết, đây chính là một cái lao ngục rách nát, căn bản không có bảo vật nào cả!

Vạn Lệ chửi ầm lên, lúc này mọi người đã gần như sắp đi đến phần cuối, không hề phát hiện ra được thứ gì cả.

Không chỉ có hãn, những người khác cũng cúi đầu ủ rũ.

- Tìm lại một chút.

Vạn Lệ không hết hy vọng, sau khi đi tới tận cùng, hãn lại bắt đầu tìm kiếm sang hai bên.

Lúc này, có người được đồng bạn giựt giây, hãn đưa bàn tay tiến vào trong lao ngục, dùng sức đâm một cái ở trên cánh của một đầu yêu ma.

Trong lúc sốt sắng lại thấy yêu ma không có động tĩnh, người này thở phào một hơi, lấy tay về, lại có chút đặc ý nhìn về phía đồng bạn của mình.

Ai ngờ, nụ cười trên mặt của đồng bạn hãn đã biến mất, vẻ mặt sợ hãi, môi cũng đang run rẩy.

Hãn có chút không hiểu quay đầu lại, lập tức nhìn thấy yêu ma vốn đang treo ở ngay chính giữa lao ngục lại đang chăm chú tới sát bên cạnh song sắt, đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm vào hãn.

A a!

Tiếng kêu thảm thiết như còi lòng tan nát vang lên, rất nhanh lao ngục yên tĩnh đã rơi vào trong rối loạn.

Mỗi một góc của lao ngục đều truyền đến tiếng xích sắt lay động kịch liệt, cùng với tiếng hô của yêu ma.

- Trời, những yêu ma này còn chưa chết!

- Mau rời khỏi nhà tù!

- Nhanh cứu ta! Tay của ta đã bị chúng bị tóm rồi!

May mà đường từ trong lao ngục đi ra rất rộng, mọi người lùi lại phía sau, yêu ma tỉnh lại không đụng tới được bọn họ, ngoại trừ mấy người đen đui mà thôi.

- Trấn định, bọn chúng bị giam ở bên trong, không ra được!

Phát hiện này đã làm cho mọi người ổn định lại, còn lấy dũng khí quan sát yêu ma đã sống lại.

- Những yêu ma này rất mạnh, không ăn không uống lâu như vậy mà còn chưa chết!

Giang Thần biết sức sống của yêu ma mạnh mẽ, thế nhưng hẳn không nghĩ tới bọn chúng lại đáng sợ như vậy.

- Trừ phi là phải chịu vết thương trí mệnh, nếu không yêu ma hầu như sẽ không tử vong. Mà yêu ma muốn già yếu thì ít nhất cũng phải có mấy ngàn năm.

- Cái này! Cao Thần Dật, người đang làm gì vậy?

Đột nhiên, một tiếng thất kinh truyền đến.

Chợt, cửa sắt của lao ngục lại tự động mở ra!

Một loạt cửa của lao ngục đều tập trung ở đỉnh cao nhất, cũng chính là nơi đó gần với cửa sắt.

- Ha ha ha, chết đi, đám người các người, đều chết đi cho ta!

Cao Thần Dật đã bị chúng bạn xa lánh, không người nào tình nguyện đi chung với hắn. Sau khi tiến vào cửa sắt thì hắn cũng đi ở tận dưới cùng.

Hắn không có tâm tình quan sát yêu ma như những người khác mà chỉ ở bồi hồi cửa. Trong lúc vô tình hắn phát hiện ra cửa lao ngục, phát hiện ra có chút tương tự với mình.

Lúc đó, hắn không có đặt chuyện này ở trong lòng.

Mãi đến khi phát hiện ra yêu ma còn chưa chết, trong lòng hắn sinh ra một kế hoạch ác độc, muốn hại chết tất cả mọi người ở chỗ này.

Như vậy, không phải sẽ không có ai biết vừa này hắn đã quỳ xuống xin tha mạng hay sao?

Sau đó, hắn lặng lẽ khởi động cơ quan, đợi tới khi bị phát hiện thì đã chậm.

Một trăm lao ngục, tổng cộng có mười cơ quan, lúc này toàn bộ đã bị mở ra.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Cao Thần Dật chạy ra ngoài, còn không quên cài cửa lại.

- Không sao, trên ma thân của yêu ma còn xích sắt...

Nhưng mà, Vạn Lệ còn chưa nói hết lời, thì tiếng xích sắt vỡ nát không ngừng vang lên.

Yêu ma trải qua ngàn năm mà không chết, xích sắt trải qua ngàn năm đã rỉ sét, không chịu nổi yêu ma giãy dụa.

- Chạy mau.

Cửa sắt không có khóa, chỉ cần chạy ra mở cửa ra là được.

Nhưng mà, phần lớn người đều xâm nhập vào trong quá sâu, cách cửa sắt quá xa, chỉ có một số ít mấy người mở được cửa sắt đi ra ngoài được.

- Chết!

Cao Thần Dật trốn ở cạnh cửa, thấy có người đi ra hẳn sẽ vô tình chém giết.

Bên trong lao ngục, có rất nhiều người mới chạy được một nửa thì đã bị yêu ma nhấn chìm.

Hơn vạn đầu yêu ma khát khao gần ngàn năm, so với thời điểm đối mặt với Huyết Bức còn khiến cho người ta tuyệt vọng hơn.

- Giang Thần, làm sao bây giờ?

Văn Tâm có chút chờ mong nhìn về phía Giang Thần, hi vọng hẳn có thể lần nữa nghĩ ra được biện pháp.

- Chạy, chọn một đầu yêu ma yếu xông lên, lao ra ngoài!

Trước đó, Giang Thần đã hét lớn:

Truyện được dịch tại iREAD-.vn---- Thực lực của những yêu ma này đều mới chỉ là Tụ nguyên cảnh, hoảng sợ mới là kẻ địch lớn nhất, đồng loạt chạy cho ta, ai có thể đi ra ngoài thì dựa vào vận khí của mình thôi!

Tức thì, bốn chi đội ngũ từ các hướng khác nhau phóng đi về phía cửa sắt, Giang Thần cũng không phải là ngoại lệ.

Chỉ có điều, khi mới vọt ra được một nửa thì mặt đất dưới chân lại chấn động, không ít người đã ngã xuống mặt đất.

- Địa chấn?

Giang Thần phát hiện ra tần suất chấn động càng lúc càng lớn, trên đỉnh đầu có nham thạch rơi xuống.

- Đây không phải là đến tầm bảo, mà là tới chịu chết rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hoàng Lăng

Trên đỉnh đầu có những tảng đá không ngừng rơi xuống, mặt đất dưới chân thì bắt đầu nứt toác, vết rách nhìn thấy mà giật mình giống như muốn xé rách tất cả xuất hiện.

Ầm!

Lại là một tiếng vang rất lớn vang lên, mọi người chỉ cảm thấy dưới chân chìm xuống, thân thể trải qua khoảng thời gian không trọng lượng ngắn ngủi, bắt đầu lăn ra chung quanh.

Thêm nữa lại có yêu ma điên cuồng tập kích, Giang Thần đã cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng chân chính.

Chỉ có điều hãn phát hiện ra, trên mặt đất nứt ra của lao ngục xuất hiện một cái bậc thang bằng đá!

Lúc này, chấn động bắt đầu yếu bớt, Giang Thần không để ý tới đau đớn, giống như những người khác chạy xuống bậc thang bằng đá. Cũng mặc kệ phía trước có cái gì mà chỉ cúi đầu xông về phía trước.

Bởi vì yêu ma cũng đang như thủy triều tràn vào bậc thang bằng đá, đang điên cuồng truy kích.

Phía cuối bậc thang đá xuất hiện hành lang rất dài, hai bên vách tường có đèn đuốc đang cháy.

Rất nhanh, hai bên trái phải của hành lang xuất hiện chỗ ngoặt, mọi người chia ra làm ba đường.

Yêu ma theo sát mà tới cũng chia ra truy kích con mồi của mình.

Lúc này Giang Thần phát hiện ra hắn đã lạc Văn Tâm, Mạnh Hạo, bên người đều là kẻ không quen biết.

- Phía trước có một cánh cửa!

Người chạy ở phía trước kinh hỉ quát to một tiếng, cố gắng tăng nhanh tốc độ.

Đó là hành lang có độ cao, độ rộng tương đồng, cũng là do huyền thiết tạo thành, bên ngoài có một tầng tử kim, điêu khắc hoa văn rất mỹ lệ.

Giang Thần và những người khác đưa tay đẩy ra, kết quả lại phát hiện ra không cần mất công sức, chỉ cần đẩy một cái đã có thể mở cửa ra được.

Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất chen vào trong, lại đóng cửa lại.

- Mau tìm đồ chặn cửa lại!

Giang Thần và mấy người khác chống cửa, bên ngoài vang lên tiếng va chạm như mưa, may mà yêu ma không biết đồng thời súc lực, mà là mù quáng va chạm vào.

- Có chốt, có chốt!

Những người khác phát hiện ra ở cạnh cửa có một khối gỗ mới, sau khi đặt xuống, cửa đã được chặn lại.

- Có được không vậy? Chỉ có một khối gỗ thôi sao?

Đám người Giang Thần chống cửa không dám khinh thường, sau khi xác định độ cứng rắn của gỗ thì mới yên lòng.

- Sao phía dưới ngục giam lại có nơi như thế này chứ, lẽ nào chính là bảo tàng của Chu Tước quốc hay sao?

Nguy cơ tạm thời giải trừ, lòng tham lần nữa quấy phá.

Lúc này bọn họ đang ở một cái hang đá không lớn không nhỏ, nơi đối diện có một tế đàn cao hai mươi thước.

Trên vách đá chung quanh tế đàn có rất nhiều bức hoạ, và những chiếc rương lớn đã được mở ra.

Bên trong những cái rương được mở ra là binh khí đã rỉ sét loang lổ cùng một ít đồ đồng không đáng giá.

Chỉ có điều, những người này cũng không thất vọng, bởi vì đây là dấu hiệu của việc có bảo tàng.

Bên trái tế đàn có một tấm cửa đá, tuy rằng không biết đi về phương hướng nào, thế nhưng mỗi người đều rất là chờ mong.

Chợt, mọi người không thể chờ đợi được nữa mà chạy lên tế đàn, nhìn thấy ngay chính giữa có một khối nham thạch lớn hình vuông, ở giữa có một cái chốt, dường như là cơ quan có thể mở ra.

Bảo vật trong đá?

Đám người đang kích động không thể chờ đợi được nữa mà mở ra, sau đó đã nhìn thấy nham trong đá có một quyển sách đã được mở ra.

Một người không muốn tin tưởng cho nên nắm sách ở trên tay, xoay loạn một cách thô bạo. Thế nhưng lại phát hiện ra ngoại trừ văn tự không biết ra cũng không còn vật gì khác.

Rất nhanh tiếng thất vọng oán giận đã vang lên, bọn họ còn tưởng rằng sẽ là bảo vật gì đó, thế nhưng không nghĩ tới lại là một cuốn sách rách.

- Để ta xem một chút.

Giang Thần tiếp nhận sách, văn tự trên mặt này hẳn nhận ra, một mặt giải thích, một mặt nói với mọi người:

- Là văn tự của thời đại anh hùng trước đây, ghi chép các loại tin tức về Chu Tước quốc, vị trí chúng ta đang đứng hiện tại là hoàng lăng của Chu Tước quốc.

Không phải là hoàng lăng của một vị hoàng đế, là các đời các đời hoàng đế của Chu Tước quốc đều được mai táng ở đây.

Lao ngục bên trên vốn là dùng để vây chết người tuần táng theo hoàng đế.

Sau đó yêu ma xâm lấn, Chu Tước quốc biến nơi đó thành ngục giam, lấy ma huyết ra.

- Ngục giam là lối vào của hoàng lăng, dùng yêu ma để đề phòng người khác trộm mộ, quả thực cũng rất lớn mật.

Nguồn-: -ire--ad.vnGiang Thần thầm nói.

- Hoàng lăng? Như vậy chỉ cần tìm được mộ thất thì nhất định sẽ có chí bảo.

Hai mắt mọi người sáng ngời, phần mộ của hoàng đế, nhất định sẽ có không ít vật chôn cùng.

Người gấp gáp đã đi về phía cửa đá, còn có một nhóm người nhìn quyển sách trên tay của Giang Thần.

- Các người cầm xem đi.

Giang Thần biết tâm tư của bọn họ là gì, bọn họ lo lắng quyển sách này là chí bảo gì đó, chỉ là còn chưa bị phát hiện ra mà thôi.

Qua tay truyền đọc, không ai nhìn ra được quyển sách này có chỗ đặc biệt gì cả.

Chỉ có điều, bọn họ lại không yên lòng đưa sách cho bất kỳ người nào.

Ngộ nhỡ nó là một kiện bảo vật thì sao?

- Đốt đi.

Có người đề nghị.

- Rất có thể phía trên có biện pháp đi ra ngoài và mật đạo, nhất định phải đốt sao?

Giang Thần nói.

Lần này, mấy người ở đây đều không quyết định được.

- Vậy bây giờ người nhìn nó xem, nếu như không có thì mới lại đốt.

Nghe vậy, Giang Thần tức giận nói:

- Nếu như đây thực sự là bảo vật gì, ta không cần các người đồng ý là đã có thể chiếm dụng làm của riêng. Các người cho rằng các người mạnh hơn ta sao? Các người có biết muốn dịch rất tốn thời gian hay không? Một từ có khả năng có mấy loại ý tứ, hiện giờ ta phải tốn thời gian ở đây dịch cho các người hay sao?

Mắt thấy Giang Thần tức giận, những người này đành phải thôi, đồng loạt đi về phía cửa đá.

- Đúng là.

Giang Thần bỏ sách vào trong nạp giới, hắn cũng không phát hiện ra sách này là bảo vật gì cả. Đúng như hắn từng nói, hắn muốn tìm cách để đi ra ngoài.

Chỉ có điều, Giang Thần như nhớ tới cái gì đó, vừa nảy trong quá trình chạy trốn, hắn còn hận yêu ma hơn so với những người khác.

Lúc vừa mới bắt đầu hắn cho rằng đây là ảo giác, thế nhưng vừa nảy khi chặn cửa lại, loại cảm giác đó vô cùng mãnh liệt.

- Yêu ma cấp thấp trung thành với Ma thần, ta giết chết Ma thần, chẳng lẽ bọn chúng muốn báo thù? Nhưng mà, sao bọn chúng lại biết được ta giết chết Ma thần cơ chứ?

Giang Thần lập tức nghĩ lại những sách vở mà mình đã xem qua, rất nhanh hắn đã tìm được đáp án.

Máu của Ma thần!

Đây là đồ mà chỉ có trở thành Ma thần thì mới ngưng tụ ra được, là cuội nguồn lực lượng to lớn của Ma thần.

- Người giết chết Ma thần sẽ thu được giọt máu của Ma thần, nếu như hấp thu trữ năng lượng trong giọt máu của Ma thần thì sẽ bị các yêu ma khác cảm ứng được.

Trước đây bên trong sách mà hắn đã xem qua có một đoạn như vậy.

Giang Thần kiểm tra thân thể, quả nhiên phát hiện ra một viên Huyết đan quý dị đang ở trong khí hải của bản thân hắn.

- Chẳng trách, luyện hóa trữ thì tương đương với tạo ra tín hiệu cho yêu ma, trốn đi đâu cũng không có tác dụng.

Giang Thần nhìn về phía cánh cửa vẫn đang chịu đựng va chạm kia, hần lập tức ăn một viên linh đan vào, sau đó lại ngồi dưới đất vận chuyển công pháp.

Dần dần, giọt máu của Ma thần bắt đầu hòa tan, ở trong quá trình này, cừu hận của yêu ma đối với Giang Thần cũng giảm bớt.

Mà cảnh giới của Giang Thần lại không ngừng tăng lên.

- Chẳng trách bây giờ còn có nhiều người như vậy chạy tới chiến trường thiên ngoại tàn sát yêu ma, hóa ra là bởi vì như vậy.

Giang Thần nhận được một món hời lớn, Ma thần là tồn tại mà hần tuyệt đối không giết chết được. Thế nhưng hần thừa dịp Ma thần kia suy yếu mà đắc thủ, thu được một giọt máu của Ma thần tương đương với Thần du cảnh.

- Cách hạn kỳ viên mãn không còn xa.

Giang Thần đứng dậy, đột nhiên, hần phát hiện ra mảnh gỗ sau cánh cửa kia xuất hiện một vết rách, làm cho hần sợ hãi tới mức lập tức chạy về phía cửa đá.

Sau cửa đá là đường nối còn chưa xây dựng xong, đường đá dưới chân đi được một nửa đã không còn, mặt đất trở nên lồi lõm, rất khó đi.

- Người đâu?

Điều khiến cho Giang Thần bất an chính là, những người vừa nãy cũng không biết đã đi nơi nào, một chút âm thanh cũng không có.

- Đây!

Giang Thần quát to một tiếng, thế nhưng lại không có ai đáp lại, trừ tiếng vang của hần ra mà thôi.

- Bình tĩnh.

Giang Thần lấy Xích tiêu kiếm ra, mượn ánh kiếm chiếu sáng, từng bước một đi về phía trước.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hạc Lão Tam

Đi tới phía trước, Giang Thần phát hiện ra không gian trước mắt càng ngày càng chật hẹp, làm hắn không thể không nghiêng thân thể để đi về phía trước.

Nếu không phải phía trước có tiếng gió rít gào thì Giang Thần cũng hoài nghi có phải hắn đã đi tới cuối cùng rồi hay không.

Thật vất vả mới lách cái bụng qua chỗ hẹp nhất, rốt cục không gian phía sau đã to hơn trước đó.

Đi lên trước nữa không được bao lâu thì hắn đã phát hiện có ánh sáng đang lấp lánh.

Hắn nhìn thấy một cái cầu gỗ, đi về cung điện bên trong vách núi đối diện.

Ánh sáng chính là từ trên tòa cung điện kia phát ra.

Giang Thần đi tới một bên cầu rồi nhìn xuống phía dưới, đen kịt sâu không thấy đáy, hắn đá một tảng đá xuống phía dưới, nửa phút sau cũng không nghe thấy thanh âm đá rơi xuống đất.

- Quả thực là thế giới dưới lòng đất.

Giang Thần cẩn thận từng li từng tí một đi tới cửa cung điện, thần thức lan tràn ra ngoài, phát hiện ra bên trong có động tĩnh.

Lúc mới bắt đầu hẳn còn cho rằng là người đi ở phía trước mình, thế nhưng sau khi nghe thanh âm thì mới phát hiện ra là không phải, hẳn lập tức tìm nơi ẩn thân, lại phóng thần thức thăm dò.

Người ở bên trong là người phân tán đi ở hành lang trước đó, phần lớn là người của Dao Kiếm bang, còn có Sa Lan công chúa và Sở Lạc cùng vài tên đệ tử của Phù Không đảo.

Hiển nhiên những người này đã trải qua quá trình truy đuổi kịch liệt, đang ở trong diện nghỉ ngơi.

- Tầm bảo quả nhiên là một chuyện nguy hiểm.

- Đáng ghét! Chúng ta sẽ chết ở chỗ này, lối thoát đã bị hủy, chúng ta còn không biết mình đang ở đâu kìa!

- Không phải chết đói thì sẽ chết ở trong tay của yêu ma.

- Sớm biết vậy thì nên nghe lời Giang Thần kia, không đẩy phiến cửa sắt kia ra nữa.

Người của Dao Kiếm bang mồm năm miệng mười oán giận tình cảnh bây giờ, từ góc độ của bọn họ mà suy xét, hi vọng sống sót đã rất xa vời rồi.

Đột nhiên, những người Dao Kiếm bang này đồng loạt nhìn về phía đám người Sa Lan và Sở Lạc

- Trước khi chết, dù thế nào cũng phải thoải mái một chút!

Hơn mười nam nhân của Dao Kiếm bang đi tới chỗ các nàng, trên mặt mang theo nụ cười khiến cho người ta bất an.

- Các người định làm gì?

Sa Lan phản ứng lại, rút ra lợi kiếm của bản thân nàng.

- Các người muốn tìm cái chết sao?

Sở Lạc lạnh lùng nhìn những người này, thực lực của nàng và Sa Lan không yếu, cũng không sợ đối phương nhiều người.

- Mỹ nhân, chúng ta đều phải chết ở chỗ này, trước khi chết cũng nên sung sướng một chút, như vậy không tốt hay sao?

- Làm càn!

Sở Lạc phẫn nộ quát một tiếng, lập tức đứng dậy.

Lúc này, người của Đào Kiếm bang đã ném mấy cái vòng, lăn xuống bên chân các nàng.

Trước khi các nàng nổ tung, vòng nổ tung, tỏa ra khói đặc màu tím.

- Không tốt...

Sở Lạc kinh hãi đến mức biến sắc, đang muốn rời khỏi thì cũng đã chậm, thân thể vô lực ngã xuống.

Sa Lan không bị ảnh hưởng, nàng tức giận nói:

- Các người là đệ tử của thập đại thế lực, ngay cả một chút kinh nghiệm này cũng không có sao? Trước đó cũng không biết dùng giải độc đan hay sao?

Nói xong, nàng móc ra mấy viên đan dược ném qua.

Chỉ có điều Sở Lạc vừa đưa tay muốn tiếp nhận thì một nam tử nhỏ gầy của Đào Kiếm bang xuất hiện, dùng tốc độ rất nhanh chặn viên đan dược lại.

- Mỹ nhân, buông tay đi.

Hắn cười hắc hắc nói.

Cứ như vậy, chỉ còn lại Sa Lan là có sức chiến đấu.

So với Sở Lạc hoá trang thanh thuần, Sa Lan gợi cảm lại càng hấp dẫn bọn họ.

Sa Lan liếc nhìn đám người Sở Lạc, nói một câu:

- Các người tự lo lấy đi.

Nàng không muốn ở lại chỗ này, đồng thời bị người của Đào Kiếm bang làm nhục như Sở Lạc, cho nên xoay người chạy đi về phía cửa.

Nàng chạy, ít nhất cũng sẽ có người đuổi theo, cho nên nàng cho rằng người của Đào Kiếm bang sẽ bỏ qua cho mình.

Nhưng mà, nàng còn chưa đủ nhanh.

Vừa mới chuyển thân thì nam tử nhỏ gầy kia lại xuất hiện ở cửa.

- Rất không khéo, ta từng tu luyện qua công pháp huyền bí có ưu thế về phương diện tốc độ, mỹ nhân, người chạy không thoát đâu.

Thân như quỷ mỵ, hắn đắc ý cười nói.

Sa Lan lùi lại phía sau, những người khác của Đào Kiếm bang lại áp sát về phía nàng.

Lúc này, cửa lớn của cung điện bị đẩy ra,

Giang Thần sai bước đi tới, quát lên:

Bạn- đang đọc truyện tại iREAD.vn---- Các người đang làm gì vậy?

Đám người Dao Kiếm bang có tật giật mình cả kinh, chỉ có điều khi nhìn thấy chỉ có một mình Giang Thần, bọn hắn trao đổi ánh mắt với nhau một cái, bước chân nhẹ nhàng, rất nhanh đã vây quanh Giang Thần lại.

Ăn ý hiểu nhầm như vậy là thứ được bồi dưỡng được qua việc quanh năm suốt tháng làm đồng bạn.

- Đệ tử Thiên Đạo môn.

Nam tử nhỏ gầy quên tên của Giang Thần, cũng không muốn đi nghĩ, cho nên hắn nói thẳng:

- Người đã cứu đội trưởng của chúng ta, chúng ta nợ người một ân tình, người mang theo nàng rời khỏi.

Hắn chỉ chỉ về phía Sa Lan, cũng tránh ra khỏi cửa.

Nghe vậy, sắc mặt của Sở Lạc như tro tàn, nàng tin tưởng Giang Thần sẽ không quay đầu lại mà rời khỏi, không thềm quan tâm tới nàng.

- Không được, ta muốn tất cả!

Nhưng mà, câu trả lời của Giang Thần lại khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

- Tại sao? Không phải nữ nhân này gây phiền phức cho người sao? Người còn muốn cứu nàng?

Nam tử gầy nhỏ có chút không hiểu nói.

- Chuyện này không quá quan trọng, quan trọng là hành vi của các người đã khiến cho ta không ưa, vì lẽ đó coi như các người muốn bắt nạt một con lợn cái thì ta cũng sẽ ngăn cản các người.

Giang Thần nói.

Nghe thấy Giang Thần so sánh mình với lợn cái, Sở Lạc tức điên lên. Chỉ có điều hiện tại vận mệnh của nàng đang ở trong tay của đối phương. Nàng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng.

- Đã như vậy, chúng ta sẽ không khách khí nữa. Đệ tử Thiên Đạo môn, người thật sự cho rằng cứu đội trưởng chúng ta là chúng ta không dám làm gì người sao? Nói cho người biết, đội trưởng đã chết rồi.

Nam tử nhỏ gầy lạnh lùng nói.

Đội trưởng Đào Kiếm bang, chính là Vạn Lệ cố ý mở cửa sắt ra kia, hẳn đã chết vào trong tay của yêu ma, cũng coi như là gieo gió gặt bão.

Sa Lan ở bên cạnh lặng lẽ nói:

- Chúng ta trực tiếp đi không tốt hơn hay sao?

Với lập trường của nàng, đương nhiên nàng không muốn tổn sức cứu người.

- Người thật sự cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua cho ta sao? Nếu như vừa nãy ta thật sự tin lời của hắn. Khi mang theo người xoay người rời khỏi, chưa ra khỏi nơi này hai bước thì sẽ chết.

Giang Thần nhỏ giọng nói.

Chuyện này Sa Lan không nghĩ tới, lại nghĩ tới ánh mắt cuồng nhiệt của đám nam nhân Đào Kiếm bang này đối với nàng, nàng cảm thấy lời này cũng có lý.

- Có nắm chắc hay không?

Nam nhân bên Đào Kiếm bang có mười một người, cảnh giới cao nhất là nam tử gầy nhỏ kia, hậu kỳ viên mãn, những người khác đều là trung kỳ.

Cảnh giới của Giang Thần là hậu kỳ nhập môn, Sa Lan là trung kỳ đỉnh cao.

Tạm thời không nói tới chênh lệch nhân số, tốc độ của nam tử gầy nhỏ là thứ mà Sa Lan kiêng kỵ nhất.

- Không nên ép ta giết các người, các người còn một cơ hội nữa.

Giang Thần không trả lời Sa Lan, mà nhìn người của Đào Kiếm bang.

Nhận được câu trả lời chắc chắn, hiển nhiên người của Đào Kiếm bang chưa từng đặt hãn và Sa Lan vào trong mắt.

- Xem ra đệ tử Thiên Đạo môn rất tự tin đó, vậy hãy để cho Hạc lão tam ta lãnh giáo người một chút.

Nam tử gầy nhỏ âm hiểm cười một tiếng, ở trong Đào Kiếm bang hãn đứng thứ ba, không phải là bởi vì cảnh giới của hãn, mà là tốc độ.

Đây là nguyên nhân tại sao hãn lại được gọi là Hạc lão tam.

- Vô tung ảnh bộ!

Hạc trưởng lão không khách khí với Giang Thần mà bắt đầu sử dụng bản lĩnh sở trường, thân thể biến mất ở chỗ cũ.

Một giây sau, không khí bên cạnh thân thể Giang Thần bắt đầu vặn vẹo.

Giang Thần như không có phát hiện ra, vẻ mặt người Đào Kiếm bang hiện lên nụ cười tàn nhẫn.

Dùng sự hiểu rõ của bọn họ đối với Hạc lão tam, sau một khắc, đầu của Giang Thần sẽ dọn nhà, rơi trên mặt đất, bị coi là bóng đá.

Phốc!

Chỉ có điều, tiếng một loại đồ vật yếu đuối nào đó bị chọc thủng vang lên, bóng người của Hạc lão tam hiển hiện ra, trên ngực có Xích tiêu kiếm cắm vào.

Tay nắm chuôi kiếm chính là của Giang Thần.

Hắn ra vẻ như làm một chuyện rất nhỏ, lập tức rút Xích tiêu kiếm về.

- Tốc độ của ngươi cũng chỉ đến như thế mà thôi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ta Chỉ Đùa Một Chút

Hạc lão tam không biết kiếm pháp của Giang Thần lợi hại, hắn cho rằng bằng vào tốc độ đã có thể chém giết được vị đệ tử Thiên Đạo môn này.

- Được... Kiếm rất là lợi hại, chỉ có điều coi như là như vậy thì người cũng không... Không thể nào biết được vị trí của ta!

Tay của Hạc lão tam che vết thương trước ngực, không cam lòng nói ra nổi nghi hoặc trong lòng.

- Bởi vì công pháp huyền bí của người cấp thấp, có quá nhiều kẽ hở.

Giang Thần nói.

Một môn công pháp, sẽ bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà xảy ra biến hóa, trở nên hoàn toàn thay đổi, chuyện này cũng rất có khả năng.

Ví dụ như một môn phái, có một bản công pháp Thiên cấp.

Sau đó, môn phái gặp phải nguy cơ, đệ tử trong môn đào tẩu tứ tán.

Sau đó, những đệ tử này tự mình tổng kết quy nạp từ một bộ phận của công pháp, sáng tạo ra công pháp mới rồi truyền thụ cho hậu nhân, chỉ là bởi vì không đủ hoàn chỉnh cho nên cấp bậc của công pháp sẽ biến thành địa cấp hoặc là cấp thấp hơn nữa.

Sau đó những công pháp này lại tiến thêm một bước, bởi vì nguyên nhân tương tự mà lại diễn biến.

Hạc trưởng lão tu luyện công pháp huyền bí, chính là công pháp Hoàng cấp sau diễn biến.

Giang Thần cũng có thể suy đoán ra được là từ bản công pháp Thiên cấp nào diễn biến mà thành, cho nên đương nhiên có thể lập tức nhìn ra kẻ hờ.

Nghe thấy công pháp mà bản thân vẫn lấy làm kiêu ngạo lại bị nói là không đủ tư cách như vậy. Hạc trưởng lão tức giận thổ huyết, khi chết hai mắt trừng lớn, có thể thấy được hẳn không cam tâm bao nhiêu.

Người của Đào Kiếm bang không nghĩ tới Giang Thần lại thần dũng như vậy, dùng một chiêu đã chém giết được Hạc lão tam có cảnh giới còn cao hơn so với mình.

Hiện tại, bọn họ đã cười hổ khó xuống, không biết nên làm gì, bọn họ không muốn xảy ra xung đột với Giang Thần, lại không biết Giang Thần có chịu bỏ qua cho mình hay không.

Lúc này, Sở Lạc nhặt viên đan dược rơi xuống từ trong tay Hạc lão tam, nhét vào trong miệng.

Chợt, nàng đứng lên, vẻ mặt như băng, giết về phía người của Đào Kiếm bang.

Nhìn thấy tình cảnh này, Giang Thần thu hồi Xích tiêu kiếm lại.

Thực lực của Sở Lạc không yếu, Tự nguyên cảnh hậu kỳ viên mãn, nắm giữ kiếm điểm, người của Đào Kiếm bang ở trước mặt nàng chỉ có thể nói là một đám người ô hợp mà thôi.

- Đa tạ đã hỗ trợ.

Lúc Sa Lan nói chuyện lặng lẽ đánh giá gò má của Giang Thần, mí mắt bỗng nhiên buông xuống, gảy mái tóc, mở miệng cười nói:

- Thì ra kiếm pháp của người kinh người như vậy, trước đó ta đã coi thường người.

Dân phong Đại Tề quốc hung mãnh, sùng vũ lực, chỉ có nam nhân mạnh mẽ mới lọt vào mắt xanh của nữ nhân.

- Không sao, sao người không ở cùng ca ca người vậy?

Giang Thần hỏi.

- Người muốn biết Văn Tâm và Mạnh Hạo ở đâu đúng không?

Sa Lan hỏi ngược lại.

Giang Thần có chút bất ngờ, nữ nhân này không chỉ thông minh mà lại còn rất thẳng thắn.

Nhìn thấy biểu hiện của Giang Thần, Sa Lan như được xác định, nàng nói:

- Bọn họ và ca ca của ta chạy về một hướng khác, sẽ không có chuyện gì đâu.

- Dám có ý tứ với đệ tử của Phù Không đảo, các người muốn chết.

Sở Lạc đột nhiên quát lạnh một tiếng, người của Dao Kiếm bang bị giết cho không còn manh giáp, nàng còn không hết hận. Lại dùng sức vung lưỡi kiếm tràn ngập máu tươi, hừ lạnh một tiếng.

Nàng như nghĩ đến cái gì đó mà nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Người từ bên ngoài tiến vào hay sao? Bên ngoài là nơi nào, có thể đi ra ngoài được không?

- Không phải các người từ bên ngoài tiến vào hay sao?

- Không phải, phía sau có một cái cửa nhỏ.

Sa Lan nói.

Giang Thần nói rõ tình huống ở bên ngoài, sau khi biết được bị vây ở dưới lòng đất này, mấy nữ đệ tử của Phù Không đảo rối loạn. Có một người còn đang len lén lau nước mắt.

- Sư tỷ, chúng ta phải làm sao đây? Liệu có phải chúng ta sẽ chết ở chỗ này hay không?

- Muội không muốn chết!

- Ta... Ta cũng không biết.

Sở Lạc hoảng hồn, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Nơi này là hoàng lăng, các đời hoàng đế Chu Tước quốc chết đều bị đưa vào nơi này, có lẽ sẽ có đường ra.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, ánh mắt của Sở Lạc và Sa Lan và chúng nữ sáng lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn tới phía hắc.

- Làm sao người biết được?

- Nhanh mang chúng ta đi ra ngoài đi!

Đối mặt với sự chờ mong của nữ đệ tử Phù Không đảo, Giang Thần thờ ơ không động lòng, dựa vào bên cạnh bàn, nói:

T-ruyện được d-ịch trực tiếp tại iREAD--- Mang các người đi ra thì được, vấn đề là có ích lợi gì không?

- Chỗ tốt?

Vẻ mặt của Sở Lạc mang theo một chút nghi hoặc.

- Không sai, vừa nãy ta đã cứu các người một mạng, vừa rồi không tính với các người.

Giang Thần khẽ cười nói.

Hắn vẫn nghĩ mãi không thông, tại sao nữ nhân Sở Lạc này nhất định phải lấy địa đồ lại.

Vật như dấu ấn kia là vật tiêu hao, mọi người cũng có thể dùng, cầm địa đồ lại đối với nàng cũng không có ích lợi gì cả.

Giải thích duy nhất là hai người có cừu oán, nhưng hắn xác định mình không quen biết nữ nhân này.

Lúc vừa mới bắt đầu, hắn cho rằng Sở Lạc và Ninh Hạo Thiên có quan hệ gì đó. Cho nên mới tìm đến mình gây phiền phức, sau đó hắn phát hiện ra khi nàng hỏi mình địa đồ, nàng căn bản không biết mình là ai.

Như vậy chỉ có một giải thích, nữ nhân này vất cổ chày ra nước, vất chày ra nước.

- Người trên Công tử bảng rất sợ chết, Mỹ nhân bảng vì một chút lợi nhỏ một bước cũng không nhường, quả thực là có ý tứ.

Đúng như hắn suy nghĩ, Sở Lạc nghe rõ ý của hắn, trên mặt hết sức xoắn xuýt.

- Người muốn chỗ tốt gì?

Vẫn là nữ đệ tử lén lút khóc kia nói.

- Các người có món đồ gì đáng giá để đổi tính mạng của các người hay không?

Giang Thần nói.

Nghe vậy, vẻ mặt của Sa Lan phía sau rất quái lạ, nàng cảm thấy câu nói này của Giang Thần như đang ám chỉ cái gì đó.

Ở trong không gian đóng kín mà lại tuyệt vọng này, một nam nhiều nữ, Giang Thần lại có thực lực mạnh mẽ và biện pháp đi ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ muốn nhân cơ hội làm cái gì đó.

Sa Lan suy đoán như vậy, Sở Lạc thì lại nhận định như thế, nàng nói:

- Không ngờ người lại giống như đám nam nhân của Đạo Kiếm bang! Lại còn nói uyển chuyển như vậy, dối trá!

Giang Thần không giải thích mà chỉ nhún vai một cái, nói:

- Vậy các người cứ đợi ở chỗ này đi.

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi.

- Chờ một chút, Giang sư huynh, linh khí của ta là cấp một, có thể mang ta ra ngoài hay không?

Nữ đệ tử khóc lóc yếu đuối nói.

- Không thể để cho hắn tiện nghi!

Sở Lạc rất là đau lòng, cho dù trong tay nàng là linh khí cấp ba cũng vậy.

- Trước đó linh khí mà ta mua cho người của ta đều là cấp ba, rất xin lỗi, ta không cho thứ này đáng để ta mang các người ra ngoài. Như vậy đi, thanh kiếm trong tay Sở Lạc sư tỷ của các người rất tốt đó.

Giang Thần nói.

- Đừng mơ tưởng!

Sở Lạc căm giận nhìn hắn, nói:

- Kiếm này là do sư phụ ta tặng, nhất định ta sẽ không cho người, người cố ý nói như vậy, muốn buộc ta đi vào khuôn phép đúng không?

- Như vậy sao, vậy thì hi vọng chúng ta có thể gặp lại ở mặt đất.

Giang Thần nói.

- Chờ một chút, ngoại trừ linh khí ra... Những vật khác có thể được không?

Vẫn là nữ đệ tử tiếc mạng kia nói ra lời này, chỉ là mặt nàng đã ửng đỏ.

- Người nói những thứ khác là chỉ cái gì chứ?

Giang Thần rất hứng thú hỏi.

- Người... Người biết rồi mà còn hỏi.

Thanh âm của nữ đệ tử này nhỏ đến mức không nghe thấy được, ý tứ rất rõ ràng.

- Ồ!

Giang Thần ồ một tiếng dài, vẻ mặt như tỉnh ngộ, nói:

- Nếu đã như vậy, ta chỉ có hứng thú đối với Sở Lạc sư tử của các người thôi. Như vậy đi, giao thanh kiếm ra đây, hay là các người định ở lại đây?

Tức thì, mấy nữ đệ tử Phù Không đảo nhìn về phía Sở Lạc.

Đương nhiên các nàng sẽ không buộc Sở Lạc dâng thân thể của mình lên, mọi người chỉ hi vọng nàng giao thanh kiếm kia ra.

Linh khí rất quý trọng, thế nhưng tính mạng lại còn quan trọng hơn nha.

Nhưng mà, cho dù bọn họ hiểu đạo lý này, thế nhưng dường như Sở Lạc lại không hiểu, nàng cắn chặt răng, cầm kiếm trong tay thật chặt, chỉ lo người khác cướp đi kiếm của nàng.

- Người... Nếu như người mang chúng ta ra ngoài, sau đó lại đến Phù Không đảo cầu thân, ta sẽ đồng ý với người.

Sở Lạc nói.

- Sư tử.

Đám nữ đệ tử Phù Không đảo hầu như không nói gì, một cái linh kiếm mà thôi, có cần thiết phải làm như vậy hay không?

- Ha ha ha ha, đùa giỡn các người chơi mà thôi. Ta căn bản không biết lối ra ở đâu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Thụ Trường Lão

- Ta lấy mạng người!

Ý thức được mình bị trêu đùa, Sở Lạc phần nộ, nâng kiếm đâm tới phía Giang Thần.

Nàng đánh thật, ánh kiếm thế không thể đỡ, mặc kệ Giang Thần có thể bị thương hoặc là tử vong hay không.

Nghĩ đến việc mình lại nói tới hai chữ cầu thân thì nàng đã tức giận không thôi. Nàng thề nhất định phải làm cho Giang Thần thấy máu.

- Người muốn ân đền oán trả sao?

Sa Lan quát lên.

Nàng nghe được chữ cuối cùng, phát hiện ra Giang Thần chỉ muốn giáo huấn Sở Lạc này một chút, lúc này sắc mặt căng thẳng mới giãn ra.

Nếu như Giang Thần đúng là người ham muốn nữ sắc, như vậy cũng nên nhắm vào nàng mới đúng. . .

- Là hãn tự muốn chết!

Sở Lạc mặc kệ, linh kiếm cấp ba trong tay tỏa ra ánh kiếm rực rỡ, một thức kiếm chiêu hữu hiệu mà lại trực tiếp đánh úp về phía Giang Thần.

- Dường như người không đánh lại được ta đâu.

Giang Thần khẽ cười một tiếng, tùy ý giơ Xích tiêu kiếm lên, hóa giải phong mang của kiếm chiêu này.

- Kiếm ý?

Con người của Sở Lạc co rút lại, vừa nãy Giang Thần giết chết Hạc lão tam chỉ có một chiêu, cho nên làm cho nàng không nhìn ra được hắc nhãn giữ được kiếm ý. Chỉ cho rằng mình mạnh hơn so với Giang Thần.

- Tất cả các người cộng lại cũng không đánh lại được ta, huống chi người nhắc tới giao dịch thân thể chính là đệ tử của Phù Không đảo các người.

Giang Thần bước một bước về phía trước, một kiếm nhìn như thường thường không có gì lạ đã bức lui Sở Lạc.

- Thật là lợi hại.

Trong lòng Sở Lạc kinh ngạc thốt lên một tiếng, một kiếm tùy tùy tiện tiện của Giang Thần làm cho nàng không có bất kỳ biện pháp nào cả.

- Hừ.

Bất đắc dĩ, Sở Lạc không thể làm gì khác hơn là thu kiếm chịu thua, lùi qua một bên.

Giang Thần nhún vai một cái, không tiếp tục dây dưa với nàng mà lấy ra quyển sách bị hắc ném vào trong nạp giới.

Nơi này tạm thời vẫn được coi là nơi an toàn, để xem hắc có thể tìm được biện pháp đi ra ngoài hay không.

Chuyện này rất không dễ dàng, quyển sách trong tay này không phải là địa đồ, cũng không chỉ dẫn cho người khác ra ngoài thế nào.

Chỉ vẻn vẹn là ghi chép của kiến trúc sư hoàng lăng, viết về quy mô của hoàng lăng, thể cục và truyền thống của Chu Tước quốc.

Một vị hoàng đế chết đi, lòng đất hoàng lăng sẽ phải trải qua một lần kiến tạo thêm, chủ nhân của quyển sách này chính là kiến trúc sư cuối cùng.

Đầu tiên Giang Thần phải xác định xem có ý gì khác ở bên trong hay không, phải xem kiến trúc sư này có nhắc tới trong quyển sách này hay không.

Đột nhiên, Giang Thần sửng sốt, hần phát hiện ra nội dung từ bây giờ mình nhìn thấy chính là một tòa cung điện.

Sa Lan và Sở Lạc chúng nữ nhìn Giang Thần xem sách một hồi, lại đánh giá chung quanh một chút.

Sau đó, hần nhảy lên trên mặt của một tượng đá, tượng đá kia đưa tay, mở bàn tay ra.

Ở bên trong lòng bàn tay, Giang Thần tìm được một chiếc đèn.

Trụ của đèn chính là ngọc thạch, toả ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, mặt trên trụ là cánh hoa sen màu hạt lựu, óng ánh long lanh, hơi kéo thì bắc đèn ở bên trong lập tức bị thiêu đốt.

Giang Thần hơi suy nghĩ, bắc đèn tắt, toà cung điện phát sáng này rơi vào trong bóng tối.

Đám nữ đệ của Phù Không đảo tử sợ đến mức rít gào, chỉ lo gặp phải nguy hiểm.

Cũng may, cũng không lâu sau ánh sáng đã lần nữa sáng lên, Giang Thần đã rơi xuống mặt đất, trong tay cầm cái đèn kia.

Hầu như là bản năng của võ giả, chúng nữ biết đó là bảo vật lợi hại, cho nên trong lòng cực kỳ ước ao, đặc biệt là Sở Lạc. Nếu không phải Giang Thần là người thứ nhất phát hiện ra thì nhất định nàng sẽ đi cướp về.

- Làm sao người biết có đèn chứ? Là trên quyển sách này nói hay sao?

Sa Lan hiểu kỳ nói.

- Hừm, nơi này tên là Dẫn Hồn điện, cái đèn này là Dẫn Hồn đăng, trên thực tế là bảo vật rất lợi hại, Chu Tước quốc này quả nhiên là mạnh mẽ. Lại để bảo vật như vậy vào nơi này để chiếu sáng.

Giang Thần nói.

- Vậy vừa rồi người chỉ cần nói ra là được, chỉ là sao lại không tìm được đường ra chứ?

Sa Lan hỏi.

Vừa nghe thấy lời này, Sở Lạc và chúng nữ nhìn về phía Giang Thần, con người so với đèn trong tay hắn còn sáng hơn nhiều.

- Đúng, chỉ cần phía trên này có là có thể.

Truyện .đư.ợc dị.ch t.ại iREAD.vnGiang Thần nói.

Tức thì, Sở Lạc đi tới bên người Giang Thần, không thể chờ đợi được nữa mà nhìn lên bên trên sách, kết quả phát hiện ra bên trên đều là văn tự mà nàng không biết.

- Quyển sách này, chỉ có ta mới có thể nhìn hiểu được.

Giang Thần nói.

- Vậy người tiếp tục xem đi, tìm xem bên trên có nói qua chuyện này hay không.

Nữ đệ tử Phù Không đảo kích động nói.

- Nếu như tìm được, có phải là chúng ta lại có thể giao dịch hay không?

Giang Thần không vội đọc sách mà cười híp mắt đánh giá Sở Lạc, vẻ mặt của người sau vô cùng đặc sắc, dù sao vừa nãy nàng đã rút kiếm đối mặt với Giang Thần. Cho nên hiện giờ nàng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cùng lúc đó, ở bên trong bóng tối có một quả cầu ánh sáng trôi nổi ở giữa không trung bay về phía trước, phía sau có hai người đi theo, một trước một sau, cẩn thận từng li từng tí một đi về phía trước.

- Thần Dật thiếu gia, ta không thông báo có yêu ma, cánh cửa kia đóng lại. Ta và đội ngũ Thần du cảnh khác đều bị chặn lại ở bên ngoài.

Người mở đường ở phía trước chính là một vị nam tử chừng bốn mươi tuổi, cái trán cao thẳng, mũi ưng, là loại khuôn mặt khiến cho người ta vừa nhìn qua một lần đã khắc sâu ấn tượng.

- Thụ trưởng lão, người xác định các đội ngũ khác không có Thần du cảnh hay sao?

Thanh niên phía sau lạnh lùng nói.

Ánh sáng của quả cầu ánh soi sáng khuôn mặt hắc, không ngờ lại là Cao Thần Dật đứng thứ tám trên Công tử bảng.

Trước đó xảy ra địa chấn, phạm vi lan ra cực lớn, đại sảnh ngoài cửa sắt cũng sụp đổ, mặt đất bị phá tan ra một cái lỗ thủng to, cũng làm cho hắc

phát hiện ra một bậc thang đi xuống bên dưới.

Đồng thời, cửa tiến vào đại sảnh cũng bị đánh văng ra, rốt cục Thần du cảnh đi theo ở phía sau đã có thể đi vào được.

Lúc đó ở bên người Cao Thần Dật có mấy cỗ thi thể bị hấn giết chết, người của mỗi một đội ngũ đều có.

Hộ quốc trưởng lão của Đại Tề quốc, trưởng lão Phù Không đảo cùng với bang chủ Dao Kiếm bang nhìn thấy máu tươi trên kiếm của Cao Thần Dật, muốn giết chết hấn.

Cũng may thực lực của Cao trưởng lão rất mạnh, lấy một địch ba, giết chết kẻ địch.

Thế nhưng, khi đường xuống đã bị phá hỏng, Cao Thần Dật không thể làm gì khác hơn là cùng với Thụ trưởng lão dọc theo cầu thang đi xuống dưới, tìm kiếm lối thoát.

Đột nhiên, từ phía trước truyền đến động tĩnh khiến cho người ta bất an.

Trong đôi mắt già nua của Thụ trưởng lão lóe lên tinh mang, quả cầu ánh sáng tăng tốc bay đi về phía trước, ở dưới ánh sáng chiếu rọi xuống, từng đầu yêu ma đi ra, trên dưới trái phải, từ vách tường bốn phía giết tới.

Sắc mặt của Cao Thần Dật tái nhợt, không tự chủ được lui về phía sau.

- Thiếu gia không cần sợ, số lượng không nhiều.

Thụ trưởng lão rất bình tĩnh, vung tay lên, trong ống tay áo bay ra một thanh phi kiếm, đi vội vã.

Ánh kiếm và ánh kiếm hòa vào làm một thể, chỗ ánh kiếm đi qua, trên vách tường xuất hiện vết rạn nứt.

Rất nhanh, phi kiếm đã giết vào bên trong quần yêu ma, chỉ nghe từng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thân thể đám yêu ma chia năm xẻ bảy, lại bị nghiền nát ra thành tro.

Mấy trăm đầu yêu ma đã bị một kiếm tru diệt.

- Những yêu ma này đều là rác rưởi, hơn nữa cũng đã rất suy yếu.

Thụ trưởng lão thu hồi phi kiếm, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, hai người đi tới một căn nhà đá.

- Đã có người từng đến đây.

Nhà đá có dấu vết bị tìm kiếm, bị cướp đoạt sạch sành sanh.

Một mặt khác của nhà đá còn có một cánh cửa, sau khi hai người tới gần lại nghe được tiếng nói từ bên trong vang vọng ra.

- Văn Tâm quận chúa, người thấy phía dưới này có giống như mộ thất hay không?

- Ta hi vọng là không phải, lối vào mộ thất thường thường chỉ có một, chính là lao ngục mà chúng ta đến, hiện giờ chúng ta không thể quay về được nữa.

- Cũng không biết hiện tại Giang Thần thế nào rồi.

Ánh mắt của Cao Thần Dật sáng lên, nhảy vào trong, quả nhiên hẳn đã thấy ba người Sa Ưng, Văn Tâm, Mạnh Hạo, còn những người khác, hẳn không để ý.

- Thụ trưởng lão, bắt bọn họ lại cho ta!

Hiện giờ Cao Thần Dật có Thần du cảnh giúp đỡ, muốn mạnh mẽ phát tiết mối hận ở trong lòng.

Ba người này đi chung với Giang Thần, là lựa chọn tốt nhất để ra tay.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ta Đồng Ý Với Người

Trêu chọc Sở Lạc xong, Giang Thần đặt tâm tư vào trên cái đèn trong tay.

Trên thư viết nó tên là Dẫn Hồn đăng, nhưng rõ ràng cái tên này là căn cứ vào hoàng lãng mà thay đổi, Giang Thần cũng không muốn gọi cái tên này.

Từ điểm nó bắt diệt ngàn năm là có thể thấy được, đây là một kiện linh khí rất mạnh mẽ, có khả năng còn ở bên trên cả linh khí.

Không giống gì Xích tiêu kiếm, nó không có hư hao, năng lượng cũng không có trôi đi quá nhiều.

Nếu như là linh khí bình thường thì đã sớm bởi vì thời gian ăn mòn mà không có cách nào sử dụng được nữa. Hoặc là uy lực mất đi rất nhiều, chỉ có linh khí cấp năm trở lên thì mới có thể chống đỡ được năm tháng vô tình.

Đương nhiên, đây là so sánh, nếu hơn vạn năm, linh khí cấp năm trở lên cũng sẽ báo hỏng.

- Thử uy lực xem thế nào.

Giang Thần đi tới bên ngoài cung điện, không ngừng truyền chân nguyên cuộn cuộn của bản thân vào bên trong đèn, lại đặt bắc đèn bên trong hoa sen lên bên mép, dùng sức thổi một hơi.

Tức thì, hỏa diễm bắn về hư không phía trước, nhiệt độ cao đáng sợ giống như muốn hòa tan không khí, mùi vị đốt cháy khét nồng nặc phả vào mặt.

- Thật là đáng sợ, Tự nguyên cảnh chạm vào ắt hẳn sẽ phải chết, Thần du cảnh cũng không chống đỡ được.

Giang Thần bỗng cảm thấy phấn chấn, đây là linh khí lợi hại nhất mà hắn từng chiếm được trước mắt, Xích tiêu kiếm cũng không sánh nổi, linh kiếm hiện tại cũng chỉ có cấp hai mà thôi.

- Gọi nó là gì đây?

Giang Thần nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến Huyền Hỏa đằng, thế nhưng hắn lại cảm thấy cái tên này quá tục khí. Cho nên ở phía trước hắn thêm hai chữ, tên đầy đủ là: Càn Khôn Huyền Hỏa đằng.

Thu bảo đằng vào nạp giới, Giang Thần trở lại Dẫn Hồn điện, tiếp tục phiên dịch quyển sách trên tay, tìm kiếm biện pháp đi ra ngoài.

Theo thời gian trôi qua, từng hàng chữ nhỏ đập vào mi mắt, thu hút sự chú ý của Giang Thần.

- Thứ bị tuần táng cũng không phải là gia súc, mà là công nhân tham dự xây dựng hoàng lăng, trời ạ! Ta cũng không muốn ngờ kiến trúc lại dùng để giết người của mình.

- Tuần táng khiến cho ta cảnh giác, thông qua tư liệu tìm đọc được. Mỗi một đời kiến trúc sư hoàng lăng trước đó đều mất tích. . . Hóa ra không chỉ có công nhân, ngay cả ta cũng phải hi sinh.

- Không được, ta không thể ngồi chờ chết, cũng không muốn chết ở chỗ này.

Giang Thần tiếp tục nhìn xuống dưới theo những vắn tự này, trên mặt từ từ hiện ra nét mừng rỡ.

- Quả thật có lối ra khác, ở ngay bên trong dưới lòng đất cung điện chí tôn, có một cái mật đạo.

Giang Thần vui vẻ nói.

- Dưới lòng đất cung điện chí tôn?

Trong lòng những nữ nhân khác vui mừng, lại mang theo một tia nghi hoặc.

- Chính là nơi táng thân của mỗi một vị hoàng đế Chu Tước quốc.

Cụ thể là ở đâu, làm sao mới có thể mở mật đạo ra, Giang Thần cũng không nói ra.

- Vậy còn chờ gì nữa? Đi nhanh đi, chúng ta không mang bao nhiêu thức ăn, nếu như bị vây ở chỗ này càng lâu thì sẽ càng nguy hiểm.

Các nữ đệ tử của Phù Không đảo đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức bay tới cung điện chí tôn kia.

- Người biết đi thế nào không?

Vẫn là Sa Lan khá là bình tĩnh, nàng cẩn thận hỏi một câu.

- Biết, trên mặt có bản đồ.

Nói tới chỗ này, các nữ đệ tử Phù Không đảo bao gồm cả Sở Lạc đều có chút sốt sắng. Rốt cuộc Giang Thần có thể mang các nàng đi hay không hiện tại vẫn là một vấn đề.

Chỉ có điều, các nàng đã dự tính rồi, dù cho Giang Thần không muốn thì cũng phải theo hăn.

- Đi thôi, đều là đệ tử của thập đại tông môn.

Điều làm cho người ta bất ngờ chính là, lần này Giang Thần không có đưa ra bất kỳ yêu cầu gì mà trực tiếp đồng ý.

Chuyện này trái lại còn khiến cho các nàng cảnh giác, cho rằng Giang Thần muốn coi các nàng làm con tốt thí, hay là có mục đích gì khác.

Dù sao, rốt cuộc nội dung trên quyển sách kia là cái gì, đều là do Giang Thần tính toán.

Phát giác được đám người Sở Lạc hoài nghi, Giang Thần không nhận được lắc đầu, lòng người vốn là thứ phức tạp như vậy.

Hăn không giải thích thêm mà mang theo Sa Lan đi ra cửa điện, còn những người này có đi theo hay không thì đó lại là chuyện của các nàng.

Dẫn Hồn điện đã không có đèn, vừa nãy Giang Thần đã nhen lửa cháy lên, cho nên hiện tại hăn vừa đi, đại điện đã rơi vào bóng tối.

Đám người Sở Lạc không do dự bao lâu đã đuổi kịp bước chân của Giang Thần.

Giang Thần trở về theo đường cũ, lần nữa xuyên qua khe hở chật hẹp kia, trở lại lối ra còn chưa xây dựng xong, tay dọc theo vách tường mà tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được một con đường khác.

Vừa nãy quá tối cho nên Giang Thần không chú ý tới được, hăn đã đi nhầm vào Dẫn Hồn điện, hiện tại hăn biết thế cục của hoàng lăng, cho nên biết nên đi tới chí tôn dưới lòng đất cung điện thế nào.

- Nếu là hoàng lăng, nên có cấm bẫy hoặc là cơ quan gì chứ?

Bạn đang đọc -truyện- tại iREAD.vn Sa Lan nhỏ giọng nói.

- Nhất định sẽ có.

- Trên sách có viết không?

Giang Thần lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn các nữ đệ tử Phù Không đảo phía sau, nói:

- Cũng là nguyên nhân mà ta gọi các nàng.

Nghe vậy, Sa Lan sững sờ, khen ngợi nhìn Giang Thần một chút, nói:

- Người rất quả đoán, có thể nói là tâm địa sắt đá, tương lai sẽ tiền đồ vô lượng.

- Thôi đi, tâm địa sắt đá ở trong Đại Hạ vương triều không phải là lời biểu dương người khác.

Giang Thần nói.

- Không, ở thế giới này, đủ tàn nhẫn mới là lời khen tốt nhất, người mạnh hơn nhiều so với ca ca của ta.

Sa Lan muốn đẩy hắn lên trời cao, đành hoàng trình trọng nói ra.

Giang Thần không biết nên nói cái gì cho phải, cũng không phải hắn cố ý muốn hại chúng đệ tử Phù Không đảo.

Không gọi các nàng tới, thập tử vô sinh.

Gọi các nàng, có lẽ sẽ gặp phải nguy hiểm, có thể sẽ có tỷ lệ giữ mạng rất lớn.

Cõi đời này, mọi việc đều cần phải trả giá rất lớn.

Lúc này, ở phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, mấy bóng người lao đảo chạy qua bên này, phía sau có mười mấy đầu yêu ma đi theo.

Xác định số lượng của yêu ma không nhiều, Giang Thần không chạy trốn mà chờ mấy người kia lại đây, sau đó vung kiếm chém giết đám yêu ma này.

- Đây không phải Ma thần, nếu như mấy người các người lấy dũng khí chiến một trận thì còn có hi vọng giữ mạng sống. Có lẽ sẽ chết một người, nhưng mà các người chạy trốn, như vậy toàn bộ mọi người sẽ phải chết.

Giang Thần nhìn đám người người trước mắt, lạnh lùng nói.

- Chúng ta. . . Chúng ta không biết số lượng cụ thể, bị sợ quẩn lầy.

Một người thanh niên nhỏ giọng ngụy biện.

Giang Thần lắc đầu một cái, nói:

- Ta biết đường đi ra ngoài, các người muốn giữ mạng sống thì hãy đi cùng ta.

- Có thật không? Quá tốt rồi!

Mấy người này vừa nghe lời này lập tức hưng phấn không thôi.

Có điều, sau khi một người trong đó nhìn rõ ràng khuôn mặt của Giang Thần, rất nhanh vẻ vui mừng đã biến mất, hắn nói:

- Người là Giang Thần sao? Chính là người bảo chúng ta không nên mở cửa sắt, có cừu oán với Cao Thần Dật kia sao?

- Là ta.

Giang Thần không hiểu tại sao hắn lại hỏi như vậy.

- Vậy chúng ta sẽ không đi cùng người nữa.

Điều không nghĩ tới chính là, mấy người vừa nãy vốn cao hứng lại trực tiếp từ chối Giang Thần.

Giống như ở bên người Giang Thần còn nguy hiểm hơn so với không tìm được lối ra vậy.

Điều này làm cho Giang Thần và Sa Lan không tìm được manh mối, ngay cả Sở Lạc cũng khó hiểu.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Giang Thần hỏi.

Bọn họ cũng không ẩn giấu, nói:

- Cao Thần Dật kia đã đi xuống, bên người có một Thần du cảnh đi theo, hầu như là vô địch, không ai có thể ngăn cản được. Hắn còn bắt được hai bằng hữu kia của người, còn làm cho hoàng tử Đại Tề quốc. . .

- Ca ca ta? Ca ca ta làm sao?

Sa Lan nghe đến đó, kích động tới mức nắm lấy cánh tay của người này.

- Trên người của Sa Ưng có linh khí chủ thủ cấp sáu, Cao Thần Dật muốn, hắn không cho. Sau đó Cao Thần Dật còn nói Giang Thần là hắn mang đến, cho nên chém đầu hắn xuống. . .

Lúc này người kia mới nhìn rõ là Sa Lan, sau khi nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt có vẻ không đành lòng.

- Hu hu hu!

Nghe được tin dữ như vậy, Sa Lan ngồi chồm hồm ở trên mặt đất khóc rờn rờn, bi phần không thôi.

Qua một lúc lâu, thanh âm của nàng trở nên khàn khàn nói:

- Giang Thần, báo thù giúp ca ca ta! Cầu người! Giúp ta giết họ Cao kia!

Giang Thần chỉ nói bốn chữ.

- Ta đồng ý với người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Nơi Này Nguy Hiểm! Nơi Này Nguy Hiểm!

Ở trong tai người bên cạnh, Giang Thần nói vậy chỉ là an ủi Sa Lan đang trong bi thương, không có coi lời của hắn là thật.

Cho dù thực lực của hắn ở bên trong Tụ nguyên cảnh rất mạnh, nhưng mà hiện ở bên người của Cao Thần Dật có Thần du cảnh bảo vệ, ở trong hoàng lăng hầu như vô địch.

Một khi thấy ánh mặt trời, cấp bậc bảo vệ mà Cao Thần Dật có được còn có thể tăng cao lên hơn.

Giang Thần không có bất cứ cơ hội nào để giết chết Cao Thần Dật.

Dù cho là Đại Tề quốc muốn trả thù thì cũng không thể làm gì được Cao Thần Dật.

Trong một thế giới tu hành như vậy, một gia tộc mạnh hơn vương quốc là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, điều mà đám người Sở Lạc không biết đó chính là, xưa nay Giang Thần sẽ không dễ dàng đồng ý.

Mà một khi đồng ý chuyện của người khác thì cho dù hắn có liều tính mạng cũng sẽ hoàn thành.

Ở Thánh vực, có người tìm kiếm đệ nhất công tử trợ giúp, trèo non lội suối, ngàn dặm xa xôi đi tới Lăng Vân Điện, nói rõ chỗ khó xử cho Giang Thần nghe.

Chỉ cần Giang Thần mở miệng đồng ý, không cần bất kỳ bảo đảm nào, bọn họ sẽ hài lòng trở về.

Cũng không lâu sau, chuyện mà bọn họ thỉnh cầu sẽ được hoàn thành.

- Cao Thần Dật ở nơi nào?

Giang Thần hỏi.

Trên mặt hắc mang theo vẻ tàn khốc, không chỉ có Sa Ưng chết, Mạnh Hạo và Văn Tâm quận chúa cũng đang ở trên tay của Cao Thần Dật, ai biết lúc nào sẽ bị chặt đầu chứ.

- Người cứ đi về phía trước, sẽ có một gian nhà đá, tiến vào bên trong sẽ có lối đi, ta chỉ nhìn thấy hắc dẫn người đi vào trong mà thôi.

Thanh niên được Giang Thần cứu cho rằng Giang Thần muốn đi tìm Cao Thần Dật gây phiền phức, cho nên mới nói:

- Hiện tại họ Cao kia phát điên rồi, thấy người không hợp mắt đều muốn giết, muốn trừ hết những người đã phát hiện ra chỗ ẩn của hắc như chúng ta.

- Các người lẫn trốn hắc cho nên mới chạy qua bên này sao?

Sở Lạc hiếu kỳ nói.

- Đúng, tuy rằng Cao Thần Dật muốn giết người. Chỉ có điều cũng muốn chạy trốn cầu sinh, ta nghĩ sau khi hắc tìm được lối ra, nhất định sẽ phá hỏng cửa ra.

Nghe vậy, Sở Lạc nhìn sang chỗ Giang Thần.

Nàng không hy vọng Giang Thần đi tìm Cao Thần Dật, chỉ cần đầu óc người bình thường thì đều không hy vọng chuyện như vậy.

Thế nhưng dựa vào quan hệ của nàng và Giang Thần, bất kể khuyên bảo như thế nào cũng có vẻ rất ích kỷ.

- Phương hướng Cao Thần Dật đi tới chính là dưới lòng đất cung điện chí tôn.

Giang Thần nhìn thấu nàng muốn nói điều gì, hắn chỉ nói một câu làm cho nàng sửng sốt.

- Chỉ có một con đường kia thôi sao?

- Đúng thế.

Giang Thần không có giải thích thêm, chỉ nói đơn giản hai chữ, lại lấy ra khăn lụa từ trong nạp giới, đưa cho Sa Lan đang gào khóc.

- Cảm ơn.

Trải qua một phen phát tiết, Sa Lan đã từ từ khống chế lại tâm tình, lau nước mắt. Nàng đứng dậy gật gù với Giang Thần, biểu thị không thành vấn đề, có thể đi tới cung điện chí tôn dưới lòng đất.

- Các người thì sao? Ta thì nhất định sẽ đi.

Ánh mắt Giang Thần nhìn về phía các đệ tử Phù Không đảo.

Sở Lạc còn đang do dự, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó mà hỏi người thanh niên kia:

- Có phải trưởng lão bên người Cao Thần Dật sử dụng một thanh phi kiếm hay không?

- Đúng đúng đúng, phi kiếm kia rất lợi hại, chạy như bay ra ngoài, mặt đất sẽ xuất hiện vết rách.

- Quả nhiên.

Sở Lạc gật gù, nghiêm túc nói:

- Đó là Thụ trưởng lão của Cao gia, là một con chó trung thành. Coi như hấn bỏ mình thì cũng sẽ không để cho Cao Thần Dật có chuyện gì xảy ra.

- Vậy trước tiên cứ giết hấn.

Giang Thần nói.

- Người!

Sở Lạc nói những này không phải là muốn lấy được đáp án này, nàng lại nói:

- Thụ trưởng lão, thành danh đã lâu ở Hỏa vực, lúc còn trẻ, phi kiếm cả kinh tứ phương. Sau đó hấn tu luyện công pháp không trọn vẹn cho nên dẫn đến cảnh giới trì trệ không tiến, cả đời là Thần du cảnh trung kỳ nhập môn. Chỉ có điều ở bên trong Thần du cảnh, hấn có tiếng tăm rất lớn.

- Thần du cảnh trung kỳ sao?

Giang Thần nỉ non nói một câu, không có nhiều lời, bước chân đi về trước.

- Người chờ một chút.

Sở Lạc khẽ cắn răng, đối với việc Giang Thần không nói gì, nàng không muốn vây chết ở chỗ này cho nên không thể làm gì khác hơn là theo sau.

Điều mà nàng không nghĩ tới chính là, đám người thanh niên kia lại cùng tiến lên.

- Không phải các người nói không đi sao?

Giang Thần hiểu kỳ nói.

- Chúng ta vốn định tìm kiếm những đường ra khác, nhìn xem có thể đi ra ngoài hay không. Chỉ có điều các người tình nguyện đi tìm Cao Thần Dật, mà đối phương chỉ có một người, dù sao đều phải chết, liều mạng!

Tru.yện được cập n.hật nhanh nhất tại. iread.vn. Vẫn là thanh niên trả lời vấn đề của Giang Thần nói.

- Người đứng là thú vị, tên người là gì?

- Phương Bình.

Giang Thần vừa nhìn về phía Sa Lan ở bên cạnh, mặt nàng không hề có cảm xúc, trong mắt lại có sự thù hận ngập trời.

Hắn không nói gì, trong lòng âm thầm vạch ra kế hoạch.

Cứng đối cứng với vị Thụ trưởng lão kia không thể nghi ngờ là muốn chết, chỗ dựa duy nhất là Càn Khôn Huyền Hỏa đăng.

Vấn đề là, hắn sử dụng linh khí để công kích người khác thì ít nhất cũng cần thời gian hai giây, nghe thì rất ngắn ngủi, nhưng đã đủ để phi kiếm của Thụ trưởng lão xuyên qua tim hắn.

- Thời gian bố trí trận pháp còn lâu hơn, ta nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Thần quyết định lợi dụng hoàng lãng, đây là ưu thế của hắn.

Ở phía sau hắn, Sở sắc mặt của Lạc biến hóa bất định, trong lòng lại đang do dự.

- Giang Thần này trọng tình trọng nghĩa, nếu như ta nói cho Cao Thần Dật biết hẳn có biện pháp đi ra ngoài. Có thể dùng bằng hữu của hắn để uy hiếp, ép hỏi ra cửa ra ngoài ở đâu. Mà Cao Thần Dật lại có ý định đối với ta, ta lại nói cho hắn tin tức quan trọng như vậy, nhất định hắn sẽ mang ta đi ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Sở Lạc không chút do dự quyết định bán Giang Thần đi.

Đương nhiên, ở trong mắt nàng căn bản không tính là bán đi, bởi vì nàng và Giang Thần vốn không phải là bằng hữu.

- Đúng rồi!

Đột nhiên Giang Thần nghĩ đến cái gì đó, hai sáng mắt lên, kích động nói:

- Ở phía trước cung điện chí tôn dưới lòng đất là Hộ Quốc điện, nơi đó có một tượng đá của Đại tướng quân cười tuần mã trấn thủ hoàng lăng. Ở tay phải của Đại tướng quân có trường mâu, tay trái có tấm khiên, đều là chí bảo, có khác biệt kia là có thể đối phó được với Thụ trường lão!

- Có thật không?

Phương Bình và Sa Lan vui vẻ, người sau đã tin lời nói của hắn.

Sở Lạc ở phía sau âm thầm nhớ kỹ, nàng không có vì như vậy mà đổi ý. Nàng cũng không cho là chỉ bằng vào hai cái linh khí đã có thể thay đổi chênh lệch cảnh giới.

Cùng lúc đó, ở Hộ Quốc điện.

Chờ lâu ở trong hoàn cảnh phong bế, u ám, tâm tình của Cao Thần Dật rất buồn bực.

Hắn nhìn Mạnh Hạo và Văn Tâm bị trói hai tay, quan trọng là lại có vị nhân mỹ yếu điệu như Văn Tâm này, lúc này dùng để phát tiết thì không gì tốt hơn.

Nhưng mà, Thụ trưởng lão là trưởng bối đã nhìn hắn lớn lên, Cao Thần Dật không có mặt mũi làm ra chuyện như vậy ở ngay trước mặt đối phương.

Bỗng nhiên, hắn xoay người, nhìn thấy Thụ trưởng lão đứng trước mặt một bộ tượng đá, chân trước của tuần mã cao lớn vung lên, trên lưng ngựa có một tên nam tử khôi ngô đang ngồi, toàn thân mặc giáp, tấm khiên và trường mâu giơ lên rất cao, giống như đang súc thế đánh ra một đòn vậy.

Tay nghề của thợ thủ công chế tạo tượng đá rất tuyệt vời, tượng đá nhìn qua trông rất sống động, có thần uy vô cùng cuồn cuộn kéo tới.

Chỉ có điều ở trong mắt của Cao Thần Dật, đây chỉ là tảng đá vụn mà thôi.

- Trưởng lão, chúng ta có thể đi ra ngoài được không?

Cao Thần Dật nói.

Thụ trưởng lão thu lại ánh mắt, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta đã dùng thần thức tra xét được phía trước có một toà cung điện có quy mô rất lớn, là phần cuối của nơi này. Nếu như thật sự có lối thoát thì nhất định sẽ ở nơi đó.

Thần du cảnh, thần thức có thể phân tán ra được mấy trăm thước, giống như dơi, không cần địa đồ thì cũng có thể cảm ứng được sự tồn tại của đường lối trong hoàng lăng.

Bỗng nhiên, Thụ trưởng lão liếc mắt nhìn một cái về cửa phía sau, nói:

- Có người đến rồi, một người trong đó thân mặc trang phục màu đen, có khả năng là Giang Thần mà người đã nói.

Nghe thấy hắc nói như thế, Mạnh Hạo và Văn Tâm đều cả kinh.

Cao Thần Dật kích động không thôi, nói:

- Có thật không? Hắc còn chưa chết! Quá tốt rồi, quá tốt rồi!

Không chết thì hắc sẽ có cơ hội tự tay báo thù.

Mạnh Hạo và Văn Tâm vừa nhìn nhau, đều hiểu ngầm nhìn về phía cửa, hô lớn:

- Giang Thần! Không nên tới đây! Nơi này nguy hiểm, nơi này nguy hiểm!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tính Toán

Cao Thần Dật phần nộ xông tới, hai lòng bàn tay mạnh mẽ đập vào trên mặt của Mạnh Hạo, lạnh lùng nói:

- Nếu lại kêu ta sẽ cắt đầu lưỡi của các người xuống.

- Yên tâm, bọn họ mới vừa tiến vào thần thức của ta, còn rất xa, không nghe được tiếng nói của hắc đầu. Mà coi như phát hiện ra chỗ không ổn thì phi kiếm của ta cũng có thể giết chết được.

Ngữ khí của Thụ trưởng lão rất bình thản, nhưng biểu lộ ra vẻ tự tin vô cùng.

Lúc này Cao Thần Dật mới yên lòng lại, lại nói:

- Trưởng lão, không nên trực tiếp giết chết hắc đầu, ta muốn dẫn vật hắc đầu! Mặt khác, thần thức của hắc đầu cũng rất lợi hại, có thể phát hiện ra chúng ta hay không?

- Ta dùng thần thức ngăn cách nơi này, ở trong thần thức của hắc đầu, nơi này sẽ là một mảnh điểm mù.

Thụ trưởng lão nói.

Lại nói tới Giang Thần, bước chân vội vàng của hắc đầu bỗng nhiên dừng lại.

- Sao vậy?

Sa Lan không hiểu nói.

- Bị phát hiện ra rồi.

Thụ trưởng lão ngăn cách Hộ Quốc điện, phòng ngừa bản thân bị phát hiện ra, tuy nhiên hắn đã truyền đạt ra tín hiệu nguy hiểm.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Thụ trưởng lão và Cao Thần Dật không biết Giang Thần đã biết bọn họ ở đó.

- Tiếp tục đi, tiếp cận tượng đá của vị Đại tướng quân kia, đọc chú ngữ là có thể có được trường mâu và tấm khiên. Có tấm khiên là có thể chống lại phi kiếm.

Về mặt Giang Thần nghiêm túc, mang theo mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới một gian nhà đá, Sa Lan đột nhiên thấy cái gì đó mà gào khóc, tan nát cõi lòng kêu to một tiếng.

Thi thể của Sa Ứng ở cách đó không xa, đầu lảo đảo ở một bên.

Nghĩ tới đây đã từng là một vị hoàng tử, Giang Thần thổn thức không thôi.

Hắn vỗ vỗ phía sau lưng của Sa Lan, không hề nói gì.

Sa Lan hít sâu một hơi, đôi mắt đỏ chót, xông về phía trước.

Đây là chuyện mà Giang Thần không nghĩ tới, sự phản nộ khiến cho người ta mất đi lý trí.

Cuối cùng, đám người bọn họ hầu như là vọt vào Hộ Quốc điện.

Đập vào mi mắt chính là tượng đá của Đại tướng quân kia cùng với Cao Thần Dật và Thụ trưởng lão.

- Cao Thần Dật! Lại đây nhận lấy cái chết!

Sa Lan gầm hét lên.

Nhưng Cao Thần Dật không để ý tới nàng mà nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha, đặc ý nói:

- Giang Thần à Giang Thần, không nghĩ tới đúng không? Người lại rơi vào trên tay ta.

- Người thấy trên mặt ta có cảm giác ngoài ý muốn không?

Giang Thần hỏi.

- Hả? Có ý gì, người biết ta ở đây, cho nên cố ý đến?

Cao Thần Dật nhú nhú mày, không muốn tin tưởng loại chuyện hoang đường này.

Đột nhiên, hắn nhìn về phía Mạnh Hạo và Văn Tâm, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra.

- Người thực sự là ngu xuẩn, cứu người cũng không nhìn một chút xem mình có bao nhiêu cân lượng.

Cao Thần Dật nói.

Mạnh Hạo và Văn Tâm không nghĩ tới Giang Thần tới để cứu người, cho nên rất là bất ngờ.

Thụ trưởng lão từ đầu đến cuối không nói gì, ánh mắt lãnh đạm không đặt Giang Thần và một đám Tụ nguyên cảnh này vào ở trong mắt.

- Cao công tử!

Sở Lạc bỗng nhiên mang theo đệ tử Phù Không đảo chạy về phía Cao Thần Dật, vội nói:

- Người không nên khinh thường, Giang Thần muốn lợi dụng linh khí bên trong điện này để đối phó người!

Biến cố này khiến cho người ta ngoài ý muốn, sắc mặt của Sa Lan tái nhợt, đám người Phương Bình nhìn nhau, bắt đầu chuẩn bị chạy trốn.

Kế hoạch đã bại lộ, đã không có hi vọng giết chết Thụ trưởng lão nữa.

Vẻ mặt của Giang Thần không hề có cảm xúc, trừng mắt nhìn Sở Lạc không tha.

- Ồ? Xảy ra chuyện gì?

Cao Thần Dật rất hứng thú, có Thần du cảnh bảo vệ, hẳn không có chút nóng ruột nào cả.

- Trên tay của Giang Thần có một quyển sách, ghi chép các loại tin tức về hoàng lăng này, văn tự trên sách chỉ có hắn mới có thể xem hiểu. Mà hắn phát hiện ở dưới lòng đất cung điện chí tôn này còn có một lối ra.

Sở Lạc nói.

- Ồ?

Nghe nói có lối ra, Cao Thần Dật và Thụ trưởng lão sáng mắt lên.

Thụ trưởng lão không có động tác gì, một thanh phi kiếm điểm về phía Giang Thần, giống như một đạo lưu tinh, khi chỉ còn cách yết hầu hắn một tia khoảng cách thì mới dừng lại.

- Mang ra.

Thụ trưởng lão nói.

Vẻ mặt của Giang Thần rất dữ tợn, rất không cam tâm.

- Giang Thần, người muốn hãm chết sao?

Cao Thần Dật cầm kiếm gác ở trên cổ của Mạnh Hạo.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Giang Thần ném quyển sách trong lòng kia qua phía đối phương.

Thụ trưởng lão tiếp nhận sách, sau khi xác định văn tự trên sách là văn tự mà hãn không biết, lúc này hãn mới thu hồi phi kiếm.

Trên sách có một lượng lớn tranh minh họa, miêu tả về hoàng lăng này, Thụ trưởng lão thông qua những địa đồ này mà phát hiện ra có nhiều chỗ rất phù hợp với những nơi mà hãn từng đi qua khi tới.

Sau đó, hãn lần nữa nhìn về phía Giang Thần, nói:

Bạn đang.. đọc truyện t.ại iREAD.vn- Người có thể xem hiểu văn tự trên mặt sao?

- Đúng thế.

Cao Thần Dật nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt nhìn về phía Sở Lạc, hỏi:

- Người nói hãn định đối phó với Thụ trưởng lão, là tính thế nào?

- Cái kia!

Sở Lạc vội vàng chỉ vào tượng đá, nói:

- Trước khi đến hẳn đã biết nơi này có tượng đá, nói là Đại tướng quân cái gì đó. Lá chắn và trường mâu trong tay là thần binh lợi khí, tấm khiên có thể ngăn cản phi kiếm, trường mâu có thể giết chết Thụ trưởng lão.

- Sở Lạc! Tốt xấu gì ngươi cũng là đệ tử của thập đại tông môn! Sao lại vô sỉ như thế chứ?

Sa Lan phần nộ lên án, bởi vì Sở Lạc cho nên nàng không có cơ hội báo thù.

Nàng lại nói với Giang Thần:

- Ta đã nói, không nên cứu nàng rồi mà!

Giang Thần không nói gì, không biết có phải là đang hối hận hay không.

- Lập trường không giống, vốn không có đúng sai.

Sở Lạc nói.

- Nhưng ta đã cứu ngươi hai lần, không phải sao?

Giang Thần nói.

- Ha ha.

Đương nhiên Sở Lạc biết mình đuối lý, cho nên nàng không muốn tranh luận.

- Ồ?

Thụ trưởng lão vẫn lật xem sách trong tay, đột nhiên ở trên nơi nào đó phát hiện ra thứ mà tranh minh họa chính là tượng đá Đại tướng quân ở bên cạnh hẳn này.

- Vừa rồi ta cũng cảm giác được khí tức của bảo vật.

Thụ trưởng lão triệu hồi phi kiếm, đánh về phía tấm khiên kia.

Nhưng mà, phi kiếm không có để lại bất cứ dấu vết gì trên mặt đá mà đã bị đẩy lùi.

- Vô dụng, bởi vì đây không phải là tảng đá bình thường, là thủ đoạn phong ấn.

Giang Thần nói.

- Ồ? Người biết làm sao để lấy được hai món đồ này sao?

Thụ trưởng lão nói.

- Đúng, ta có thể giúp người lấy.

Nói xong, Giang Thần đi tới chỗ tượng đá.

Phi kiếm chạy nhanh đến, dừng ở dưới chân của hắc.

Thụ trưởng lão cười to nói:

- Khi ta tính toán người khác thì người còn chưa có mọc lông. Từ bỏ ý nghĩ không thiết thực kia của người đi, nói cho ta biết, phải làm sao mới có thể thu được bảo vật.

Con người của Giang Thần nhanh chóng âm đạm, hy vọng cuối cùng đã biến mất.

- Thần chú, hắc đã nói, tới gần tượng đá, nói ra thần chú là có thể có được bảo vật.

Sở Lạc nóng lòng lập công, để Cao Thần Dật mang mình ra ngoài, cho nên nàng nói tất cả những chuyện mình biết ra.

Cao Thần Dật rất thẳng thắn, kiếm cắt da dẻ yết hầu của Mạnh Hạo, nói:

- Thần chú là cái gì! Nói mau!

- Nói nhỏ một chút, không được phép hô to!

Thụ trưởng lão cũng nói.

Hắn cho rằng chỉ đọc thần chú là có thể được bảo vật nhận chủ, cho nên hắn không muốn bị Giang Thần đầu cơ trục lợi.

- Giang Thần, không cần nói, người không nói, chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này, bọn họ cũng thua.

Văn Tâm nói.

- Quận chúa, người cũng thật là tàn nhẫn. Chỉ có điều ta nghĩ Giang Thần sẽ không trơ mắt nhìn người bị ta vạch y phục, làm nhục nhã chí tử nha?

Cao Thần Dật vừa nói, một bên cầm lưỡi kiếm cắt võ y phục của nàng.

- Được rồi!

Giang Thần hét lớn một tiếng, không cam lòng nói ra thần chú, tương tự là ngôn ngữ của thời đại anh hùng.

Thụ trưởng lão để hắn lặp lại một lần, sau đó mới nhớ kỹ được.

Tiếp đó, Thụ trưởng lão đi tới trước mặt tượng đá, lặp lại thần chú.

Thần chú vừa rơi xuống, tượng đá thường thường không có gì lạ phát ra ánh sáng, đá mặt ngoài nhanh chóng biến mất, khôi phục lại sắc điệu vốn có, bốn móng ngựa có ánh lửa thiêu đốt.

Cuối cùng, chiến mã hí dài một tiếng, Đại tướng quân sống lại, trường mâu trong tay bùng nổ ra lực lượng hùng hồn.

- Người tự tiện xông vào hoàng lăng, chết!

Đại tướng quân nói ra một câu, trường mâu đâm tới chỗ Thụ trưởng lão.

Đồng thời, vừa nãy Giang Thần ra vẻ không cam lòng, lo lắng. Tất cả biểu hiện trên mặt biến mất, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh như băng.

Trường mâu, tấm khiên căn bản không phải là bảo vật gì cả. Mà nó là cùng một thể với tượng đá, tượng đá này là đại sát khí dùng để trấn thủ hoàng lăng.

Thần chú của Giang Thần là thức tỉnh nó để nó giết địch.

Tất cả tất cả, bao gồm cả Sở Lạc phản bội, Giang Thần cũng đã tính toán đến.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Cảm Ơn Sự Phản Bội Của Người

Đó là một con ngựa mang theo lửa rất lớn, da lông đen như mực, cao to uy vũ, Đại tướng quân trên lưng ngựa người mặc giáp vàng thánh y, uy vũ vô cùng, trường mâu trong tay có oai diệt thế.

Thụ trưởng lão còn đang đợi chí bảo nhận chủ, mãi đến khi trường mâu hạ xuống thì hắn mới phát hiện ra được không đúng, câu nói vừa này của Đại tướng quân, hắn không nghe hiểu.

- Không được!

Dù có ngu ngốc như thế nào đi chăng nữa thì Thụ trưởng lão cũng biết đại họa đã rơi xuống đầu, cho nên lui nhanh về phía sau.

Nhưng mà dường như trường mâu có thể đâm thủng không gian kéo theo cầu vồng đáng sợ, trút xuống.

Thụ trưởng lão không có chỗ nào có thể trốn, cho nên không thể làm gì khác hơn là triệu hoán phi kiếm đến trước người để chống đỡ.

Phanh!

Phi kiếm chạm vào mũi mâu, lập tức tan nát thành tro, thân thể của Thụ trưởng lão đập lên trên đất tạo thành mấy cái hố to, bắn bay ra xa bốn, năm thước.

- Thiếu gia, chạy mau. . .

Phi kiếm cứu Thụ trưởng lão một mạng, thế nhưng Đại tướng quân mạnh mẽ đã phá nát niềm tin của hãn, không dám tái chiến.

Chỉ có điều hãn vừa mới đứng dậy thì đã nhìn thấy Giang Thần đứng ở cách đó không xa.

- Người còn dám. . .

Thụ trưởng lão đang muốn nói tại sao người này lại hiện ra ở trước mặt mình thì lại phát hiện ra trong tay hãn cầm một chiếc đèn.

- Sưu!

Hoa sen và cánh hoa được điêu khắc từ đá mà thành cùng nhau tỏa ra, tia sáng chói mắt từ bên trong phát ra.

Chợt, một con rồng lửa căn về phía Thụ trưởng lão.

- A a a!

Thụ trưởng lão phát ra tiếng kêu to thê thảm, đây không phải là lửa phổ thông mà giống như hỗn hợp dầu, nhiệt độ kinh người, lại như nước giội lên ở trên người vậy.

Trường bào trên người hãn hóa thành hư vô, giáp trụ bảo vệ thiếp thân bị dung hòa, dính vào da thịt, thống khổ như thế suýt nữa đã khiến cho hãn tan vỡ.

Trong lúc thời khắc sống còn, hãn vận dụng một thân lực lượng, đè ép bản thân, ý đồ dập tắt lửa.

Ai biết lực lượng chạm vào lửa lại khiến cho thể lửa càng vượng.

- Đây là món đồ quý quái gì vậy?

Thụ trưởng lão phát ra một tiếng hò hét, lăn qua lăn lại trên đất, một hồi lâu sau mới trở nên yên lặng, biến thành một bộ thi thể.

- A kéo cách, rất sao lồi!

Sau đó, Giang Thần đọc lên một câu thần chú với Đại tướng quân cười ngửa.

Là ý nói tai họa đã được tiêu diệt, hoàng lăng đã khôi phục an bình.

- Vĩnh sinh vĩnh thế, bất hủy bất diệt!

Đại tướng quân hét dài một tiếng, thân thể bắt đầu hoá đá, kể cả chiến mã dưới khố cũng biến thành tượng đá thường thường không có gì lạ, duy trì động tác đâm ra.

Giang Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, tất cả mọi chuyện phát sinh vừa nãy rất là ngăn ngủi, nhưng lại cực kỳ mạo hiểm.

- Hãn. . . Hãn lại giết được Thần du cảnh?

Lúc này, tất cả người trong Hộ Quốc điện đều há hốc mồm, bị kinh biến này làm cho kinh sợ.

Sau đó, đám người Phương Bình kinh hỉ kêu to.

Ngược lại, sắc mặt Sở Lạc và các nữ đệ tử Phù Không đảo tái nhợt.

Trong đó thân thể của Sở Lạc còn đang run rẩy, chẳng khác nào rơi vào hầm băng, nàng biết mình đã phạm vào sai lầm trí mạng, cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

Chỉ có điều, muốn nói người sợ nhất thì vẫn là Cao Thần Dật.

Thụ trưởng lão vừa chết, hãn bị đánh về nguyên hình.

Sau khi Giang Thần nhìn sang, hắn bị dọa cho phát sợ, lợi kiếm lần nữa khoát lên trên người Mạnh Hạo, quát lên:

- Người không được làm loạn, nếu không. . . A!

Còn chưa dứt lời thì hắn đã kêu thảm thiết, cánh tay cầm kiếm bị chém đứt từ bả vai.

Chẳng biết từ lúc nào Sa Lan đã đứng phía sau hắn, đằng đằng sát khí, ánh mắt lạnh lẽo.

- Trả lại mạng cho ca ca ta!

Nàng không để ý tới tiếng kêu thảm thiết của Cao Thần Dật, không ngừng xuất kiếm, mỗi kiếm không đả thương tới chỗ yếu, cao như vậy Cao Thần Dật sẽ không chết nhanh quá mức.

Chờ đến khi Cao Thần Dật chết đi thì nàng mới nhắm mũi kiếm ngay vị trí trái tim của Cao Thần Dật.

- Sau khi rời khỏi đây, Đại Tề quốc ta sẽ báo hành động của ngươi cho thế nhân, ngươi sẽ trở thành sỉ nhục của Cao gia, vĩnh viễn phải gánh bêu danh!

Sa Lan biết người này sợ cái gì nhất, cho nên nàng mới nói ra lời để Cao Thần Dật chết không nhắm mắt.

Quả nhiên, vẻ mặt Cao Thần Dật rất không cam lòng, há mồm muốn nói cái gì đó. Kết quả chỉ phun ra được từng ngụm từng ngụm máu tươi, lồng ngực đập trùng kịch liệt.

Phốc!

Kiếm của Sa Lan rất thẳng thắn đâm vào trái tim của hắn.

Thân thể Cao Thần Dật cứng đờ, tiếp đó xụi lơ vô lực.

Đến đây, Cao Thần Dật đã rơi vào kết quả giống như Thụ trưởng lão.

Mạnh Hạo và Văn Tâm được giải cứu, hai người cảm thấy như đang sống ở trong mơ, không thể tin được tất cả mọi chuyện xảy ra ở trước mắt.

Lúc trước Giang Thần ở Xích tiêu phong đẩy lùi Lý Thâm và An trưởng lão đã là chuyện kinh thế hãi tục, nhưng đó là dựa vào oai của trận pháp.

Hiện tại, Giang Thần ở hoàng lăng dưới lòng đất này, chạy đến giết chết một tên Thần du cảnh điều động phi kiếm, nếu như chuyện này truyền đi sẽ tạo ra sóng gió rất lớn.

Sa Lan báo được thù cũng đi tới trước người Giang Thần, nhìn chăm chăm vào hãn một lúc lâu, nói:

Truyện .được cập nhật. nhanh .nhất tại i.read.vn- Đại Tề quốc nợ người một món nợ ân tình, tương lai cho dù người đưa ra bất kỳ yêu cầu gì thì hoàng thất Đại Tề sẽ dùng hết toàn lực hoàn thành.

Sau đó, nàng rời khỏi Hộ Quốc điện, đi về.

Giang Thần biết nàng không đành lòng để thi thể của Sa Ứng như chó hoang nằm ở bên kia như vậy, cho nên muốn đi nhặt xác.

Lúc này, Mạnh Hạo và Văn Tâm đã đi tới, báo cho Giang Thần biết sao mình bị Cao Thần Dật bắt được, đồng thời cảm ơn ân cứu mạng của hãn.

- Hành động vừa nãy của người quá mạo hiểm.

Văn Tâm cẩn thận nghĩ lại những chuyện vừa nãy đã trải qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi, chỉ cần bất kỳ phân đoạn nào phạm phải sai lầm thì kết

cục hiện tại sẽ rất không xong.

Phương Bình kinh ngạc về tính toán của Giang Thần, đồng thời cũng có chút nghĩ mà sợ.

Nếu như Sở Lạc không phản bội, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ không thể nào nói tới được như vậy.

- Rất đơn giản, nhất định nàng sẽ phản bội, hầu như không có lý do để không phản bội.

Giang Thần nói.

Hắn và Sở Lạc không có bất kỳ giao tình nào cả, tình huống vừa nảy lại như vậy, Sở Lạc không có nương nhờ vào Cao Thần Dật mới là chuyện kỳ quái.

Nghe thấy Giang Thần nói như vậy, Sở Lạc nhìn sang phía hắn.

Nghe thấy mình bị tính toán, Sở Lạc hoàn toàn không tức giận, trái lại còn cảm thấy bi ai.

Đột nhiên, vài nữ đệ tử Phù Không đảo phía sau nàng đi về phía Giang Thần.

Mạnh Hạo và Văn Tâm tiến lên trước một bước, ngăn cản các nàng.

- Giang Thần sư huynh, vừa nảy hoàn toàn là chủ ý của một mình sư tỷ, chúng ta chỉ mù quáng đi theo nàng, xin tha thứ cho chúng ta, mang chúng ta đi ra ngoài.

Nữ đệ tử khóc lóc trước đó vội la lên.

- Đúng vậy, chúng ta không nghĩ Sở Lạc sư tỷ sẽ làm như vậy.

- Van cầu người, mang chúng ta đi ra ngoài đi.

Sở Lạc nghe thấy mấy sư muội thường ngày đối với mình nói gì nghe nãy vút bỏ mình, nàng nở nụ cười tự giễu, vành mắt trở nên mờ lung.

Từ biểu hiện vừa nãy của Giang Thần cho thấy, hẳn biết được rất nhiều tri thức từ bên trong quyển sách kia, nhất định lời nói ra sẽ là sự thật, cũng chỉ có một mình hắn có thể tìm được lối ra.

Vốn là, Giang Thần đồng ý mang theo các nàng, các nàng đã chiếm được cơ hội đi ra ngoài.

Kết quả lại bị chính mình tự tay chôn vùi.

- Các người! Các người thực sự là nực cười, nếu không phải có ta, Giang Thần sẽ đắc thủ được sao?

Tâm tình mất đi khống chế, Sở Lạc hét lớn.

- Thật sao? Vậy ta phải cảm ơn người đã bán ta đi.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Là người tính toán ta, gạt ta nói tầm khiên có thể ngăn cản được phi kiếm! Nếu không phải vậy sao ta sẽ làm như vậy chứ?

Lời này của Sở Lạc hầu như là rống lên.

- Sa Lan nghe thấy, hẳn cũng nghe thấy.

Giang Thần nói tới chỗ này, vỗ vỗ vai của Phương Bình, nói:

- Người này ta nhớ kỹ tên của hắn, cho dù không quen biết được nửa canh giờ, thế nhưng hắn vẫn không bán ta đi.

- Bởi vì người đã cứu ta.

Phương Bình không chút suy nghĩ nói.

- Ta đã cứu nàng hai lần.

Giang Thần nói.

Lời đối thoại của hai người rơi vào bên tai của Sở Lạc, trong giây lát biểu hiện dữ tợn kia của nàng biến mất, ánh sáng trong con người nhanh chóng tắt đi, sau đó hai tay ôm đầu quỳ trên mặt đất gào thét

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Phải Gọi Ta Là Gì?

Lạch cạch!

Giang Thần ném thiết kiếm ra, rơi xuống trên mặt đất phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh.

- Tự mình kết thúc đi.

Giang Thần nói.

Sở Lạc cả kinh, đến lúc này, nàng vẫn cảm thấy kinh ngạc như cũ vì Giang Thần muốn giết mình, nàng ngừng lại gào thét, khẩn cầu nói:

- Cho dù nói như thế nào thì cũng là bởi vì ta giúp người cho nên người mới giết chết được Thụ trưởng lão và Cao Thần Dật, tại sao nhất định phải giết ta, buông tha ta được không?

- Không được.

Giang Thần lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Sau khi ta tìm được lối ra, tự nhiên sẽ để cho những người khác đi ra ngoài, hiện tại để người đi, tương đương với tha cho người một mạng.

- Ta. . . Ta đưa kiếm cho người, có được không?

Ngạo khí trên mặt của Sở Lạc biến mất không còn tăm hơi, sắp khóc lên tới nơi.

- Người chết rồi thì tự nhiên ta sẽ lấy kiếm đi.

Giang Thần nói.

Vào lúc này, mấy nữ đệ tử Phù Không đảo nghe hiểu ý của Giang Thần, biết Sở Lạc không chết thì Giang Thần sẽ không dẫn các nàng đi tìm lối thoát.

- Sư tỷ, người tác thành cho chúng ta đi.

- Đúng vậy, chúng ta gọi người một tiếng sư tỷ, người tự mình kết thúc, giúp chúng ta một đại ân.

- Là người tự mình lựa chọn kết quả như thế.

Mỗi người một câu, Sở Lạc nghe vậy khắp cả người phát lạnh, vừa giận lại vừa sợ.

- Ta dâng thân thể cho người, khi nào nơi nào cũng có thể, ta là đại mỹ nhân trên Mỹ nhân bảng đó.

Sở Lạc không để ý tới những lời vô tình của các sư muội này, nàng nói ra lời mà nàng rất khinh thường trước đó.

- Người thực sự là không biết xấu hổ!

Nghe thấy nàng nói như thế, Văn Tâm còn kích động hơn so với Giang Thần, sát ý trong con người tăng vọt.

Chỉ có điều, bỗng nhiên nàng lấy lại tinh thần, khẽ nói ở bên tai của Giang Thần:

- Nếu như người muốn giết thì không nên chỉ giết một mình nàng, nếu không thì tốt nhất không nên giết.

- Tại sao?

- Nàng là đệ tử chân truyền của Phù Không đảo, nếu như người giết nàng, bất kể đúng sai đều sẽ gây bất lợi cho người, sẽ trở thành nhược điểm của người, đừng quên người còn muốn cạnh tranh vị trí chương giáo với Ninh Hạo Thiên.

- Ngoại trừ vị hôn thê của Ninh Hạo Thiên là công chúa vương triều ra còn có hai huynh đệ kết nghĩa, hai vị muội muội kết nghĩa, phân biệt là đệ tử của thập đại tông môn.

- Ninh Hạo Thiên đang tạo thế vì cạnh tranh chức vị chương giáo, người lại ở đây sát hại đệ tử thập đại tông môn.

- Vì lẽ đó, tốt nhất người nên giết sạch các nàng, giá họa cho Cao Thần Dật.

Nghe Văn Tâm nói xong, vẻ mặt Giang Thần rất phức tạp, Văn Tâm toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì hắn, hắn rất cảm động. Thế nhưng lời này quá tối tăm và máu tanh.

- Trong lòng ta có tiêu chuẩn giết, có không tiêu chuẩn giết. Cho nên sẽ không vì những nhân tố khác mà thay đổi, Sở Lạc đáng chết, sư muội của nàng không đáng chết. Hơn nữa, theo lời người nói, ta cũng phải giết đám người Phương Bình sao?

Giang Thần hỏi ngược lại.

- Vậy người vẫn chỉ giết Sở Lạc như cũ sao?

Mày liễu của Văn Tâm vừa nhú, không biết rõ ý tứ của hắn.

- Lời nói mới rồi của người cũng có đạo lý, ta có nguyên tắc, nhưng không cố hủ.

- Cho nên? Rốt cuộc người định làm gì?

Văn Tâm tức giận nói.

Giang Thần không trả lời nàng mà nhìn về phía đám người Phương Bình, nói:

- Các người đi phía trước chờ ta.

- Được rồi.

Đám người Phương Bình không phải đưa ngốc cho nên mau chóng rời khỏi Hộ Quốc điện.

- Ta có thể không giết người, nhưng người phải đi theo ta, gọi ta là chủ nhân.

Giang Thần đi tới trước người Sở Lạc, nói ra lời khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Sở Lạc trừng mắt nhìn, không quá chắc chắn hỏi lại:

- Chủ nhân?

- Người nghĩ ta ngốc sao? Kêu một tiếng là có thể sao?

Giang Thần cười xì một tiếng, lập tức nói:

- Ta sẽ lấy bí pháp thành lập quan hệ chủ tớ, từ nay về sau, người sẽ vĩnh viễn trung thành với ta, không được phản bội. Còn các người, cũng giống như vậy.

Câu nói cuối cùng là đối với ba nữ đệ tử Phù Không đảo khác.

Các nàng vừa nhìn nhau, đều gật đầu đồng ý.

- Rất tốt.

Giang Thần hài lòng gật đầu.

- Người đã nghĩ được phương pháp khống chế gì có thể làm cho các nàng đi vào khuôn phép sao? Như vậy được không? Vạn nhất các nàng trở lại môn phái rồi giải trừ thì phải làm sao bây giờ?

Truyện đượ-c dịch tại iR-EAD-.vn-Văn Tâm không quá yên tâm.

- Phương pháp của ta không người nào có thể phá được, hơn nữa còn lợi hại hơn so với người nghĩ. Thậm chí ta cũng không tiện dùng, so với tử vong đã là nhân từ rồi.

Giang Thần thần bí cười, sau đó, hắn cầm kiếm cắt vào lòng bàn tay, nắm chặt hai tay, trong miệng bắt đầu nhắc tới thần chú thần bí.

Cũng không lâu sau, trên năm đấm của hắn phát ra kim quang chói mắt, máu nhỏ xuống cũng biến thành màu vàng.

- Quỳ xuống.

Giang Thần nói với các nữ đệ tử Phù Không đảo:

- Nhận ta làm chủ, các người sẽ không trở thành xác chết di động mà vẫn nắm giữ ý thức của bản thân như cũ.

Vừa nói, hắn đi tới trước người Sở Lạc, nói:

- Trong quá trình này, nếu như người không cam tâm tình nguyện thì sẽ có hậu quả rất đáng sợ, người có biết không?

Đầu tiên khuôn mặt đẹp đẽ của Sở Lạc xẹt qua một chút do dự, chỉ là nghĩ đến tình cảnh hiện tại, nàng lập tức gật đầu.

- Mở miệng ra.

Sau đó, Giang Thần đặt bàn tay lên trên khuôn mặt của nàng, để máu tươi nhỏ vào trong miệng của nàng, nói:

- Ta niệm một câu, ngươi lặp lại một câu.

- Được.

Một màn quỷ dị này khiến cho Mạnh Hạo và Văn Tâm nhìn nhau.

Rất nhanh, Sở Lạc đã lặp lại xong lời nói của Giang Thần, ở trên cái cổ trắng như tuyết của nàng hiện ra đồ án kỳ quái, rất nhanh đã biến mất không còn tăm hơi.

- Như vậy là được rồi sao?

Sở Lạc không hiểu nói.

- Đúng thế.

Nữ đệ tử bên cạnh nhìn thấy Sở Lạc còn có ý chí của mình mà đưa ra câu hỏi, nàng yên lòng. Nếu phương pháp kia của Giang Thần biến các nàng thành con rối, như vậy còn không bằng giết chết các nàng thì hơn.

Rất nhanh, ba nữ đệ tử đã phân biệt hoàn thành bí pháp của Giang Thần, năm tay phát sáng cũng khôi phục như thường.

Khi Giang Thần băng bó bàn tay, Văn Tâm đánh giá đám người Sở Lạc không có thay đổi gì, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, nói:

- Sao ta không thấy có gì khác biệt chứ?

- Người cứ thử xem đi.

Giang Thần nói.

Văn Tâm ngẩn ra, đề kiếm trong tay đi tới trước người Sở Lạc, quát lên:

- Là ai giết Thụ trưởng lão?

Rất nhanh, Văn Tâm đã nhìn thấy một màn kinh ngạc, vẻ mặt của Sở Lạc trở nên rất quái lạ, trong mắt lộ ra vẻ tàn khốc, không nói hai lời nhào tới chỗ của Văn Tâm.

- Chuyện này. . .

Văn Tâm bị tư thế không muốn sống của nàng làm cho sợ hãi.

- Dừng tay.

Giang Thần quát một tiếng, Sở Lạc vừa nẩy khí thế hùng hổ tức thì dừng lại, thân thể đứng thẳng tại chỗ.

- Nhìn qua các nàng sẽ không có cái gì không giống, thế nhưng chỉ cần là chuyện có quan hệ tới ta, các nàng sẽ cường điệu cân nhắc đến lợi ích của ta. Một khi chủ nhân có bất lợi, các nàng sẽ như vừa nãy vậy.

Giang Thần giải thích một câu, vừa nhìn về phía Sở Lạc và chúng nữ, nói:

- Cởi y phục ra.

Vừa nói xong, Mạnh Hạo trợn mắt lên, nhìn Sở Lạc và ba nữ đệ tử Phù Không đảo mỹ lệ cởi áo khoác, động tác không có chút bất kỳ dây dưa dài dòng nào cả.

- Được rồi, mặc vào.

Điều đáng tiếc chính là, Mạnh Hạo không thấy được hình ảnh hương diễm thì Giang Thần lại hạ lệnh.

Khi Văn Tâm trợn mắt há hốc mồm, Giang Thần đi tới trước người Sở Lạc, nói:

- Hiện giờ, các người phải gọi ta là cái gì?

- Chủ nhân!

Bốn nữ tử này không chút do dự kêu to, vẻ mặt của Sở Lạc càng mang theo vẻ hối hận rất sâu sắc, quỳ trên mặt đất, khóc ròng nói:

- Trước đó hành động của ta đối với chủ nhân không tốt, xin chủ nhân tha thứ cho ta.

Nói xong, nàng hôn lên giày Giang Thần một chập.

- Ta tha thứ cho người.

Giang Thần nói.

- Đa tạ chủ nhân.

Sở Lạc cảm động khóc ròng, một lần nữa đứng dậy.

- Con bà nó, đây là tà pháp gì vậy?

Văn Tâm nhìn thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, chửi bậy một câu, nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha, nói:

- Như vậy chẳng phải là người bảo các nàng làm cái gì thì các nàng sẽ làm, dù cho là ngủ cùng người hay sao?

- Trên lý thuyết là như vậy, ta còn chưa thử qua.

Giang Thần cười nói.

Văn Tâm hít sâu một hơi, nói từng chữ từng chữ:

- Nếu như sau này người dám dùng phương pháp như vậy ở trên người ta, dù ta có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Phệ Tâm Chú

- Thứ này gọi là Phệ tâm chú, không được có bất kỳ thủ đoạn ép buộc nào cả. Nhất định người bị hạ chú phải cam tâm tình nguyện. Nếu như vừa nãy các nàng có nửa điểm không muốn, như vậy thần chú sẽ mất đi hiệu lực.

Giang Thần giải thích.

- Hiệu quả cụ thể của thần chú là cái gì?

Văn Tâm hỏi.

- Sẽ làm cho các nàng biến thành người hầu trung tâm, phục tùng ta vô điều kiện.

Văn Tâm hít sâu một hơi, nói:

- Thần chú cường đại như vậy, chỉ vền vẹn dùng mấy giọt máu đã có thể hoàn thành sao?

- Không phải là máu bình thường, là tinh huyết trong cơ thể ta.

Giang Thần nói.

- Tinh huyết?

Lúc này Văn Tâm mới chú ý tới sắc mặt của Giang Thần đã tái nhợt đi không ít, nhìn qua rất suy yếu.

Lập tức, Giang Thần ăn vào một lượng lớn Hoàn linh đan, khí sắc mới từ từ khôi phục lại được.

- Người định xử trí các nàng ra sao? Mang về Xích tiêu phong sao?

Mạnh Hạo đánh giá Sở Lạc và chúng nữ, nhìn dáng vẻ trung thành tuyệt đối khi các nàng đối mặt với Giang Thần, nàng vẫn cảm thấy khó có thể tin được như cũ.

- Sau khi các người rời khỏi đây trở về Phù Không đảo, nỗ lực tu luyện, tương lai hiệu lực cho ta. Ở bên ngoài không có lệnh của ta thì không được bại lộ quan hệ giữa chúng ta.

Giang Thần nói.

- Được rồi, chủ nhân.

Sở Lạc và tam nữ không chần chờ chút nào, dường như lời của Giang Thần chính là thánh chỉ vậy.

- Chủ nhân, đây là Thất chuyển đan mà sư phụ ta cho ta, đối với cảnh giới của chủ nhân có rất nhiều trợ giúp.

Sở Lạc lấy ra một hộp gỗ nhỏ ở trong lồng ngực, mở ra cho Giang Thần xem. Bên trong là một viên linh đan màu lam nhạt như ngọc khí, mùi thuốc nồng nặc phả vào mặt.

Thất chuyển đan?

Văn Tâm giật nảy cả mình, đây là linh đan độc môn của Phù Không đảo, chỉ có đệ tử chân truyền xuất sắc mới có thể được ban cho, là linh đan quan trọng giúp Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đột phá lên Thần du cảnh.

- Người giữ đi, ta sẽ không lấy tài nguyên tu luyện của các người, còn nữa, sau này cứ gọi ta là thiếu chủ.

Giang Thần nói.

- Đa tạ Thiếu chủ.

Sở Lạc sửng sốt một chút, bởi vì lời này của Giang Thần cho nên nàng càng cảm động tới mức sắp rơi lệ.

- Linh đan này cho ta được không?

Văn Tâm muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Phệ tâm chú lợi hại bao nhiêu, cho nên mới cố ý nói như vậy.

Sở Lạc cầm hộp gỗ, cảnh giác nhìn nàng, chợt nhớ tới Văn Tâm là bằng hữu của Giang Thần, cho nên mới nói:

- Nếu như thiếu chủ mở miệng, ta sẽ cho người.

Nói thì nói thế, nhưng Văn Tâm có thể nghe ra nàng rất đau lòng.

- Thật là thần chú lợi hại, sẽ không khiến cho người ta mất đi tính cách vốn có, nhưng đối với chủ nhân của mình thì lại nói gì nghe nấy.

Ở trong lòng Văn Tâm thầm nghĩ.

Văn Tâm còn muốn thử lại, bỗng nhiên nàng nghĩ đến một lời đồn đại, vị Sở Lạc này từng ái mộ Ninh Hạo Thiên, cho nên mới nói:

- Chủ nhân các người muốn tranh cướp vị trí chương giáo của Thiên Đạo môn với Ninh Hạo Thiên, các người có tình báo gì không?

Sở Lạc liếc mắt nhìn Giang Thần, lại cùng giao lưu ánh mắt với sư muội của mình.

- Bây giờ Ninh Hạo Thiên là nhân vật nổi tiếng trong Hỏa vực, ta không khuyến khích thiếu chủ chống lại hắn bây giờ.

- Thiếu chủ có kiếm pháp siêu nhiên, nếu có thời gian, tất có thể vượt qua được Ninh Hạo Thiên.

- Ninh Hạo Thiên có Thần mạch, tiến triển tu hành cực nhanh, thiếu chủ rất khó để đấu thắng được hắn.

Ba nữ đệ tử Phù Không đảo liên tục mở miệng, nói rõ ràng suy nghĩ của mình. Mà lời nói cũng đều phù hợp với tâm tính của mình, người không biết nhìn thấy vậy sẽ không có bất kỳ cảm giác gì cả, chỉ coi các nàng là người hầu trung tâm mà thôi.

Sau đó, Sở Lạc nói:

- Cũng không phải là Thiếu chủ hoàn toàn không có hi vọng, ta biết một ít tin tức, nói tốc độ tu hành của Ninh Hạo Thiên trở nên chậm, giống như Thần mạch trong cơ thể đã xảy ra vấn đề.

- Tin tức này người nhật được từ đâu?

Giang Thần hỏi.

- Ninh Hạo Thiên có một vòng tròn bằng hữu, mà ta là một thành viên trong đó. Trước đó chúng ta đều tán dương Ninh Hạo Thiên là kỳ tài ngút trời, đoán trong vòng mấy năm hắn có thể đạt đến Thông thiên cảnh. Sau đó chúng ta sẽ căn cứ vào tốc độ tu hành trước đây của hắn mà suy tính ra một kết quả, sau đó căn cứ vào kết quả này phát hiện ra: tốc độ đột phá cảnh giới của Ninh Hạo Thiên so với trước đây đã chậm hơn rất nhiều.

- Cảnh giới càng về sau, muốn tăng lên vốn sẽ rất chậm.

Truy-ện đượ-c biên tập tại irea-d.vn-Văn Tâm đưa ra nghi hoặc của mình.

- Không, chúng ta cũng đã cân nhắc yếu tố này vào, căn cứ vào thời gian tiêu tốn của một ít thiên tài trước đó để đối chứng.

Sở Lạc nhìn thấy dáng vẻ chăm chú lắng nghe của Giang Thần, nàng tiếp tục nói:

- Sau đó có một lần, phụ tá đặc lực của Ninh Hạo Thiên phát hiện ra một lần hần tu luyện lại lên tiếng kêu to thống khổ, tay che vị trí kinh mạch.

- Là lúc nào?

Giang Thần hỏi.

- Mấy tháng trước, ta không nhớ quá tỉ mỉ, sau đó Ninh Hạo Thiên không cho thảo luận việc này, càng không cho phép để lộ ra một chút phong thanh nào khác. Ngày hôm nay thiếu chủ dò hỏi cho nên ta mới nói tới.

Sở Lạc nói.

- Ha ha ha ha! Được!

Tin tức này đối với Giang Thần là vui mừng ngoài ý muốn, nếu như hần không đoán sai, ngay khi Thần mạch của mình khôi phục thì Thần mạch trong cơ thể của Ninh Hạo Thiên cũng biến mất từng cái từng cái một.

- Đây là Thiên Nguyên đan, có thể thuần hóa chân nguyên bên trong cơ thể người, thưởng cho người.

Giang Thần lấy ra một viên linh đan rồi ném cho Sở Lạc.

- Đa tạ Thiếu chủ!

Sở Lạc mừng rỡ không thôi, nụ cười ở trên mặt nàng tỏa ra.

Văn Tâm chú ý tới, Sở Lạc cao hứng như vậy không phải là bởi vì Thiên Nguyên đan, mà là hành động ban thưởng này của Giang Thần.

Dường như phản ứng của con chó trung thành sau khi được chủ nhân biểu dương và xoa xoa.

Hơn nữa, ba nữ đệ tử Phù Không đảo khác toát ra vẻ ước ao, hận mình không thể biểu hiện ở trước mặt của Giang Thần.

- Thật đáng sợ, thật đáng sợ, thần chú như vậy. . .

Đây là lần thứ nhất Văn Tâm vui mừng mình là bằng hữu của Giang Thần, mà không phải là kẻ địch.

- Chuyện thần chú, các người đừng nói ra ngoài.

Giang Thần dặn dò một câu.

- Đương nhiên.

Mạnh Hạo thoải mái đồng ý.

Lúc này, Sa Lan đã trở về, lưng còng vãi trắng gói thi thể của ca ca nàng.

- Người không giết nàng sao?

Sa Lan còn không biết chuyện đã xảy ra cho nên còn cảm thấy kinh ngạc đối với việc Sở Lạc còn sống sót.

- Nàng hối hận không thôi đối với hành vi của mình, cho nên đã nhận ta làm chủ.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Trong lòng Sa Lan rất nghi hoặc, không biết thần chú cho nên nàng chỉ cảm thấy cách nói này có chút hoang đường. Chỉ có điều đang bị thương cho nên nàng không tra cứu, nói:

- Chúng ta mau đi ra đi.

- Được, chờ ta một chút.

Giang Thần chạy đến bên cạnh tượng đá Đại tướng quân, tính toán độ cao, sau khi xác định nạp giới có thể bỏ vào hắc lập tức xếp nó vào.

- Vật này có thể mang ra ngoài sao?

Văn Tâm nói.

- Tượng đá này là một kiện đồ vật rất phức tạp, kết hợp với linh khí, trận pháp cùng với bí thuật thời đại anh hùng, dùng để trấn thủ hoàng lăng. Đương nhiên người thiết kế nó không hy vọng người khác mang đi ra ngoài, vì lẽ đó đã để lại cấm chế, chia làm hai tầng, cấm chế tầng thứ nhất là tượng đá rời khỏi hoàng lăng sẽ tỉnh lại, giết sạch tất cả sinh linh, cấm chế tầng thứ hai là tượng đá ở bên ngoài tỉnh lại, địch ta không phân, chiến đấu đến chết.

- Vậy người còn mang theo làm gì?

Nghe Giang Thần nói như vậy, Văn Tâm rất là không rõ.

- Chỉ có điều, chỉ cần tìm người thông minh hơn so với người thiết kế là có thể phá giải cấm chế, để cho mình sử dụng.

Giang Thần cười nói.

- Người chính là người càng thông minh hơn kia đúng không?

Văn Tâm lườm hắn một cái, nghe ra sự tự tin trong giọng nói của hắn.

Giang Thần nhe răng nở nụ cười, cũng không nói nhiều, nhìn một mặt khác của Hộ Quốc điện rồi nói:

- Đi thôi, chúng ta đi tới cung điện chí tôn dưới lòng đất, mau chóng đi ra, chuyến này thu hoạch rất tốt, nhưng nếu như không thể thấy ánh mặt trời nữa, thì tất cả đều là công toi.

- Cũng đúng.

Nghe vậy mọi người rất tán thành, mọi người đã ở dưới lòng đất sắp được một buổi tối rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Nhảy Sông Cầu Sinh

Đi ra khỏi Hộ Quốc điện, xuyên qua một cái hành lang thật dài, Giang Thần nhìn thấy cung điện chí tôn dưới lòng đất.

Không hổ được xưng là chí tôn, ở dưới lòng đất này có một toà cung điện hùng vĩ đồ sộ hầu như đã lấp kín không gian trước mắt, chỉ còn lại khe hở nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa.

Mọi người chỉ có thể đi vào từ cửa lớn.

Thế nhưng không người nào dám động, bởi vì cung điện toả ra ánh sáng màu lam yêu dị.

Không giống như ánh sáng ở Dẫn Hồn điện, ánh sáng đến từ Càn Khôn Huyền Hỏa đằng, cung điện chí tôn dưới lòng đất trước mắt này, ánh sáng đến từ chính từng viên ngói viên gạch một, giống như cung điện là vật còn sống, ánh sáng lưu động cực kỳ giống như đang hô hấp.

Giang Thần nhặt một cục đá lên rồi ném qua, ánh xanh xuất hiện một đạo ánh sáng tương tự với hồ quang, đánh nát cục đá, làm cho những người khác cả kinh liên tiếp lui về phía sau.

Chợt, đám người Mạnh Hạo, Phương Bình nhìn về phía Giang Thần, mặc dù bọn hắn cũng không biết đây là vật gì. Thế nhưng bọn hắn cho rằng Giang Thần có biện pháp giải quyết.

Quả thực cũng là như vậy, Giang Thần nâng quyển sách kia lên, ghi nhớ ngôn ngữ của thời đại anh hùng.

Rất nhanh những người khác đã nhìn thấy ánh xanh dần dần biến mất, cho dù cả cung điện vẫn còn đang phát sáng, thế nhưng lại làm cho người ta có cảm giác không nguy hiểm giống như vừa nãy nữa.

Giang Thần lần nữa ném ra một tảng đá, đánh vào trên cửa cung điện, cái gì cũng không xảy ra.

- Lực lượng tri thức thực sự là mạnh mẽ.

Phương Bình thở dài nói.

- Dù sao cũng là đệ tử của Thiên Đạo môn.

- Hơn nữa còn là đệ tử nội môn, không hổ là thập đại tông môn.

- Lúc bắt đầu chúng ta nghe hản thì sẽ không xuất hiện những chuyện này.

Mấy người đi cùng Phương Bình đồng thời mở miệng, kính nể không thôi đối với Giang Thần.

Đẩy cửa cung điện dưới lòng đất ra, mọi người cẩn thận từng li từng tí một đi vào.

- Trời ạ!

Chỉ có điều sau khi nhìn rõ cảnh vật bên trong điện, ngoại trừ Giang Thần đã có chuẩn bị ra, những người khác đều trợn mắt há hốc mồm.

Cung điện dưới lòng đất không có vật gì khác, chỉ có hơn trăm cỗ quan tài đá, để ở dưới đất, chằng chịt.

Phối hợp với hoàn cảnh u ám và lam quang yêu dị kia, tất cả mọi người không rét mà run.

Giang Thần là người phản ứng lại trước, hần phát hiện ra mỗi bộ quan tài đá đều rất dày nặng, không có bộ nào là giống nhau. Trên quan tài đá tràn ngập văn tự của thời đại anh hùng.

- Mỗi hoàng đế của Chu Tước quốc đều ở nơi này.

Giang Thần nói.

Nghe hần nói như thế, có người nghĩ đến nhất định vật chôn cùng hoàng đế sẽ không đơn giản.

Một hán tử đi đến quan tài đá gần nhất bên trong cung điện, đưa tay đẩy nắp quan tài ra. Chỉ có điều bất kể hần dùng sức thế nào thì nắp quan tài cũng vẫn không nhúc nhích.

- Không phải là khảm nạm vào nhau đó chứ?

Hán tử này oán hận nói.

- Quan tài đá có phong ấn, chỉ dựa vào man lực thì nhất định phải là lực lượng của Thông thiên cảnh, hơn nữa nếu mạnh mẽ mở ra, sợ rằng sẽ tạo ra hậu quả đáng sợ.

Giang Thần nói.

- Người biết mở ra không?

Văn Tâm theo bản năng hỏi.

Giang Thần đi tới bên cạnh quan tài đá, tay dè ở phía trên, hơi nhắm mắt lại, một lúc lâu sau, hần lắc đầu nói:

- Dùng cảnh giới của ta, muốn phá tan phong ấn sẽ cần thời gian rất lâu, chỉ có thể chỉ đạo Thần du cảnh hoặc là Thông thiên cảnh đến mở mà thôi.

- Đặt chí bảo ở trước mắt, bởi vì cảnh giới quá thấp mà chỉ có thể bỏ qua hay sao?

Nhận được đáp án này, Sở Lạc là người đau lòng nhất.

- Đây không phải là chuyện vương vếu nhất.

Giang Thần nói.

- Cái gì?

Những người khác sốt sắng, ngừng thở, chờ đợi Giang Thần nói tiếp.

- Trên sách viết, lối ra ở một trong những bộ quan tài đá đó.

Giang Thần nở nụ cười gượng ép, bắt đầu dĩ báo cho mọi người tin tức này.

- A?

Mọi người kinh ngạc thốt lên một tiếng, rõ ràng không thể mở ra được quan tài đá, lối ra lại ở trong quan tài đá, đã hình thành một vòng tuần hoàn chết người.

Đối với bọn họ, rất là trí mạng.

- Giang Thần, người mới vừa nói muốn mở ra quan tài đá cần phải có thời gian tìm rất dài, phải mất bao lâu đây?

Văn Tâm hỏi.

Nghe vậy, trong lòng những người khác lại căng thẳng, đây là sinh cơ cuối cùng của bọn họ.

- Mấy năm.

Giang Thần nói.

Đáp án rất tuyệt vọng!

Đám người Phương Bình như bị rút khô sức lực, đặt mông ngồi xuống dưới đất.

Ngay cả Mạnh Hạo dễ tính cũng vắng tục, đương nhiên, không phải hằm nhằm vào Giang Thần.

Văn Tâm vẫn rất để ý tới Phệ tâm chú, lúc này nàng còn đang quan sát phản ứng của Sở Lạc và chúng nữ.

Ngoại trừ Sở Lạc ra, ba nữ tử khác là bởi vì Giang Thần có thể mang mình đi ra ngoài cho nên mới cam tâm tình nguyện bị hạ chú. Hiện tại Giang Thần phụ lòng các nàng, liệu các nàng có thể oán giận hoặc là tức giận hay không?

Nhưng mà, Văn Tâm phát hiện ra các nàng hoàn toàn không có như mình nghĩ, cho dù rất thương tâm và thất vọng. Thế nhưng lại không có một câu oán hận nào đối với Giang Thần.

Bỗng nhiên, Văn Tâm nghĩ đến cái gì đó, nói:

Truyện được biên tập tại iread.vn- Giang Thần, trước đó người đã nói người thiết kế này lén lút sắp xếp con đường sống cho mình, không thể mạo hiểm như vậy. Mà hoàng đế chết đi, người bị chôn cùng không chỉ có một mình hắn, sau khi đóng nắp quan, hắn cũng không thể mở ra. Mà người thiết kế kiến trúc không thể tinh thông phong ấn, lại vừa vặn là một Thông thiên cảnh?

- Ý của ngươi là?

Giang Thần sửng sốt, lời này của Văn Tâm có chút đạo lý.

- Trên sách nói thế nào, có liên quan tới nơi này không?

Văn Tâm hỏi.

- Nói hoàng đế chết đi ở chỗ này sẽ trở thành thủ hộ thần của Chu Tước quốc, bảo đảm quốc gia từ từ mạnh mẽ, mỗi một đời hoàng đế... Các loại tin tức!

Giang Thần đang nói, đột nhiên linh quang lóe lên, nói:

- Quan tài đá này không phải mỗi một hoàng đế chết đi thì mới bắt đầu làm. Bởi vì tính đặc thù của quan tài đá cho nên rất tốn thời gian, sinh lão bệnh tử không có chút quy luật nào. Nếu hoàng đế chết đi, không kịp làm quan tài đá, vì lẽ đó thường thường sẽ làm sớm một hai cái quan tài đá!

Văn Tâm đuổi kịp dòng suy nghĩ của hắn, vui vẻ nói:

- Quan tài đá không có thi thể, đương nhiên sẽ không có vật chôn cùng, cũng không có phong ấn!

- Không sai!

Đến lúc này những người khác đã nghe rõ chuyện gì đang xảy ra, sự tự tin đang cao, liên tục đứng dậy.

- Nhanh! Thử đi đẩy từng cái từng cái một, dùng hết toàn lực, có thể đẩy được thì chính là lối thoát!

Giang Thần nói.

Tức thì, mọi người nhanh chóng phân tán, vọt tới bên cạnh từng cái từng cái quan tài đá, thử đẩy nắp quan tài ra.

- Nơi này, ở đây!

Cũng không lâu sau, Mạnh Hạo có phát hiện, gọi tất cả mọi người tới, quan tài đá ở trước mặt hắn đã bị mở ra một cái miệng nhỏ.

Mọi người nhìn lẫn nhau, trên mặt từng người đều nhìn thấy nụ cười vui mừng.

Triệt để mở nắp quan tài ra, quả nhiên bên trong rỗng tuếch.

Giang Thần đưa tay sờ loạn khắp nơi ở bên trong, rất nhanh đã đụng tới cơ quan, hắn dùng sức ấn xuống, dưới đáy quan tài đá được mở ra.

Giang Thần vút một cây đuốc xuống, phát hiện ra phía dưới là một cái hang đá chật hẹp, có thể mơ hồ nghe thấy được tiếng nước.

Thân thể vừa đi xuống thì lại phát hiện ra, bên cạnh hang đá lại là một con sông.

- Mạch nước ngầm? Thì ra là như vậy, đây chính là phương pháp giữ mạng.

Giang Thần đang chuẩn bị gọi người nhảy xuống, không ngờ Phương Bình kia đột nhiên nói:

- Giang Thần, chúng ta đã tìm được lối ra, giải quyết việc cần kíp trước mắt, không cần phải gấp gáp đi ra ngoài, có thể đi tìm một chút bảo vật nha!

Giang Thần nghe vậy trầm nghĩ, không biết mạch nước ngầm đi về nơi nào, đi ra ngoài thì có thể. Thế nhưng nếu muốn lại thông qua mạch nước ngầm trở lại hoàng lăng là chuyện không có khả năng.

Khi đến lối ra đã không còn, hiện tại vừa đi, rất khó có cơ hội lần sau nữa.

- Ta cũng cảm thấy rất có đạo lý.

Văn Tâm nói.

Nhưng mà, ngay khi Giang Thần định hành động, bên ngoài cung điện dưới lòng đất truyền đến tiếng rối loạn không nhỏ, tiếng bước chân vội vàng và tiếng gào khóc vang vọng, dường như có mấy chục người.

Giang Thần phóng thần thức ra ngoài, phát hiện ra đây đều là thành viên của bốn chi đội ngũ, ở phía sau những người này là các yêu ma lít nha lít nhít.

- Được rồi! Không muốn đi cũng phải đi, yêu ma đều bị dẫn lại đây rồi.

Giang Thần cười khở một tiếng, xông ra ngoài cửa hô một tiếng:

- Người bên ngoài, lối ra ở đây, muốn giữ mạng sống thì mau nhanh tới đây!

Nói đoạn, hăn dẫn người nhảy xuống quan tài đá.

- Giang Thần, chúng ta không có thuyền?

- Bơi đi, theo dòng nước, đều là Tự nguyên cảnh, ta nghĩ sẽ không tới mức bị chết đuối chứ?

- Dưới nước sẽ không có quái vật chứ?

- Không biết, chỉ là đúng là trên đầu của chúng ta có rất nhiều.

Trong lúc nói chuyện, từng bóng người trước sau nhảy xuống, yêu ma càng theo sát phía sau.

- Nhảy đi!

Không ai do dự nữa, liên tục nhảy xuống sông giữ mạng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hiến Ngọc Công

Dòng nước của mạch nước ngầm chảy xiết, mọi người nhảy đến trong sông, rất nhanh đã bị tách ra, thân thể không bị khống chế, từng ngụm từng ngụm nước sông rót vào trong miệng trong mũi của bọn họ.

- Không được, yêu ma đã theo tới!

Điều không ổn nhất chính là, yêu ma cũng cuồn cuộn không ngừng từ bên dưới quan tài đá đi ra, nhảy xuống nước như sỏi cỏ vào trong chảo dầu.

Đại đa số yêu ma không biết bơi, tuy nhiên sẽ không tới mức bị chết đuối, đợi tới khi lên bờ sẽ chậm rãi thức tỉnh, lại sẽ hại người.

Yêu ma biết bay càng không buông tha cho nhân loại ở trong nước, ý đồ muốn chụp mỗi, lúc này, nước xiết trái lại còn cứu bọn họ một mạng.

Cả hai tay Giang Thần phân biệt lôi kéo Mạnh Hạo và Văn Tâm, quan sát tình huống của yêu ma phía sau.

- Cẩn thận!

Đột nhiên, Văn Tâm hét lên một tiếng.

Giang Thần quay đầu lại, phát hiện ra mặt nước xuất hiện một tảng đá lớn, đối diện với ba người bọn họ.

- Đi!

Giang Thần đẩy Mạnh Hạo và Văn Tâm về phạm vi của tảng đá, đồng thời lấy ra Xích tiêu kiếm, nhắm ngay vào tảng đá.

Trong giây lát, hắn như một chiếc chiến xa xông lên, tảng đá nổ tung, nhưng mà, chiếc chiến xa như hắn cũng trả giá nặng nề, nói là chia năm xẻ bảy cũng không quá đáng.

Trước mắt Giang Thần biến thành màu đen, trước ngực truyền đến cảm giác đau nhức, Xích tiêu kiếm bị cuốn đi, người thì từ mặt nước biến mất không còn tăm hơi.

- Giang Thần!

Văn Tâm và Mạnh Hạo lo lắng vạn phần, thế nhưng bọn họ lại không thể ra sức, chỉ có thể yên lặng chờ mong ở trong lòng mà thôi.

Giang Thần choáng váng, chìm xuống càng làm cho hắn sắp nghẹt thở, thân thể đảo quanh ở bên trong nước, tình huống tràn ngập nguy cơ.

Không may, hắn lại đánh vào trên thân một đầu yêu ma rơi xuống nước, trực tiếp hôn mê.

Khi tỉnh lại, Giang Thần phát hiện ra mình đã nằm ở trên một cái giường mềm mại.

Ánh mặt trời đã lâu không thấy từ ngoài cửa sổ chiếu vào, làm cho Giang Thần chờ lâu ở trong bóng tối cảm thấy cực kỳ long lạnh.

- Thiếu chủ!

Bên giường truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Sở Lạc.

Giang Thần lắc lắc đầu, mơ hồ nhớ tới sau khi mình lên bờ đã được Sở Lạc cứu, sau đó Văn Tâm, Mạnh Hạo đồng thời công hắn về Chu Tước thành.

Chỉ có điều hình ảnh của những ký ức này đều rất mơ hồ, tàn phá không đầy đủ.

- Đã qua bao lâu rồi?

Giang Thần hỏi.

- Ba ngày.

- Cũng còn tốt.

Giang Thần âm thầm vui mừng, lại nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Kiếm của ta đâu? Có thấy kiếm của ta hay không?

- Ở đây, ta và sư muội đã tìm được ở bờ sông.

Sở Lạc lấy ra Xích tiêu kiếm.

Chợt, từ trong miệng của Sở Lạc, Giang Thần đã biết được bọn họ từ dòng sông dưới mặt đất trôi tới một vùng quáng mạch ở một mặt khác trên bình nguyên.

Tin tức về quáng mạch và hoàng lăng dưới lòng đất đã truyền khắp Hỏa vực, cường giả của các thế lực khắp nơi đã lục tục tới.

Tự nguyên cảnh vẫn sợ sệt yêu ma và cơ quan cạm bẫy bên trong hoàng lăng, nhưng mà cường giả lại không để vào mắt, bọn họ cực kỳ động lòng đối với bảo vật bên trong hoàng lăng, đặc biệt là quan tài đá trong cung điện chí tôn dưới lòng đất.

Chỉ có điều, đã không tìm được lối vào bên trong quáng mạch, nếu muốn từ mạch nước ngầm tìm được lối ra kia thì lại càng là mò kim đáy biển.

Trừ phi đào núi ra, nếu không sẽ không có cách nào tiến vào hoàng lăng được nữa.

Trên thực tế quả thật cũng có người làm như vậy, một tên cường giả Thông thiên cảnh sốt ruột cầu bảo, cho nên đã thi triển thần thông ở trong quán mạch, suýt chút nữa đã làm đổ núi lớn. Thế nhưng vẫn không có thu hoạch được gì như cũ.

Đương nhiên, dựa vào năng lực của Thông thiên cảnh, chỉ cần có thời gian, chung quy sẽ tìm được hoàng lăng.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan tới chuyện của Cao Thần Dật cũng khiến cho mọi người bàn tán sôi nổi.

Vừa bắt đầu đám người Hỏa vực không tin Cao Thần Dật sẽ làm ra chuyện không thể tả như vậy. Bởi vì hắn là tuần kiệt trên Công tử bảng.

Người của bốn chi đội ngũ có thể trốn ra được trăm miệng một lời, hoàn toàn chỉ trích hành vi vô liêm sỉ của Cao Thần Dật, cùng với cách làm tàn nhẫn của hắn.

Thậm chí có thể nói tất cả người chết ở trong tay yêu ma bên trong hoàng lăng đều là trách nhiệm của Cao Thần Dật, yêu ma chạy ra khỏi hoàng lăng làm ác cũng là bởi vì Cao Thần Dật mở lao ngục ra.

Hoàng thất của Đại Tề Quốc lại còn công khai lên tiếng phê phán Cao gia.

Đối với chuyện này, Cao gia giữ yên lặng, không đáp lại.

Lại thêm Cao Thần Dật đã chết ở bên trong hoàng lăng, đã trả giá, cho nên cũng không có ai thật sự tới cửa gây phiền phức.

Người liên quan tới chuyện giết chết Cao Thần Dật cũng bị điều tra rõ, là đệ tử Thiên Đạo môn Giang Thần.

Cao gia không có ý định đi tìm Thiên Đạo môn gây phiền phức.

Không chỉ bởi vì Cao Thần Dật đáng chết mà còn có sự mạnh mẽ của Thiên Đạo môn.

- Sa Lan về Đại Tề quốc? Văn Tâm và Mạnh Hạo đang săn giết yêu ma sao?

- Đúng vậy, yêu ma được thả ra gieo vạ một phương. Chỉ có điều phụ cận Chu Tước quốc đều là người tu hành. Tuy rằng mấy ngàn đầu yêu ma ở hoàng lăng có vẻ đáng sợ, thế nhưng ở thế giới bên ngoài thì lại trở thành con mồi săn giết.

-Truyện đượ-c dịch-h tại- iREAD.vnSở Lạc nói.

- Được rồi.

Trong mấy ngày kế tiếp, Giang Thần tiêu hóa huyết châu của Ma thần kia, khôi phục thương thế.

Chờ đến lúc thương thế khỏi hẳn, cảnh giới hần lại lên một tầng nữa, đạt đến hậu kỳ viên mãn. Chỉ thiếu chút nữa đạt tới đỉnh cao, là có thể trở về môn phái bế quan xung kích Thần du cảnh.

Đồng thời, chuyện trải qua ở hoàng lăng khiến cho hần nếm trải chỗ tốt của thần thức, lại bỏ ra chút thời gian tăng cường thần thức của chính mình.

Văn Tâm và Mạnh Hạo biết được hần tỉnh lại cho nên lập tức chạy về.

Sau khi xác định Giang Thần không sao, Mạnh Hạo hưng phấn giảng giải chuyện đã xảy ra mấy ngày nay cho hần nghe.

Ở bên ngoài, ma huyết của yêu ma bị thu mua với giá cao. Mạnh Hạo nhận được không ít, cho nên cũng đã bán cho yêu huyết điểm trong Chu Tước thành, kiếm cho hần không ít tiền.

Mạnh Hạo sợ bị người khác đoạt cho nên đã bỏ vào trong nạp giới của Giang Thần.

Đối với chuyện này, Giang Thần chỉ cười, người khác không thu hoạch được gì ở trong hoàng lăng, nhưng hần có được bảo vật như Càn Khôn Huyền Hỏa đăng và tượng đá Đại tướng quân. Thứ này ở trong hoàng lăng đã được coi là công cụ, thế nhưng ở trong tay hần đã trở thành chí bảo có giá trị liên thành.

- Dù cho là Thần du cảnh đến đây, có Huyền Hỏa đăng và tượng đá Đại tướng quân, ta cũng không sợ!

Giang Thần tự tin nghĩ.

Nhưng mà, mọi chuyện trên thế gian đều là vui quá hóa buồn.

Giang Thần không biết lại thật sự có Thần du cảnh đi tới Chu Tước thành, đến để giết hần!

Qua một ngày, Sở Lạc chạy lại gặp Giang Thần, vẻ mặt không nở, có chút thương cảm nói:

- Thiếu chủ, đội ngũ của chúng ta phải về Phù Không đảo.

- Ủm, trở về đi, Hỏa vực không lớn, sẽ có ngày gặp lại.

Giang Thần nói.

- Thiếu chủ, ta thấy mấy ngày nay người vẫn đang buồn phiền vì cảnh giới, muốn đạt đến Thần du cảnh. Sư phụ của Sở Lạc đã nói, khi đột phá đại cảnh giới nên giữ dư lực, tích lũy lâu dài để sử dụng một lần, không thể

vừa đạt đến yêu cầu đã đi trùng kích, như vậy đối với con đường tu hành tương lai cũng không tốt.

Sở Lạc nói.

- Chuyện này ta biết, không cần lo lắng.

Giang Thần thuận miệng đáp, tình huống như thế chủ yếu là nguyên nhân do công pháp, hẳn tu luyện công pháp Thiên cấp, không cần để ý tới chuyện này.

- Chỉ có điều, thiếu chủ. Ta có một phương pháp có thể vẹn toàn đôi bên, nếu ta tu luyện Hiến ngọc công, sẽ cùng thiếu chủ. . .

Nói tới chỗ này, Sở Lạc e thẹn cúi đầu.

Giang Thần sửng sốt một chút, không biết nên trả lời ra sao.

Cái gọi là Hiến ngọc công là công pháp huyền bí thái âm bổ dương, nữ tử vô tư dành một thân tinh nguyên cho nam tử, làm cho cảnh giới của nam tử tăng nhanh như gió.

Diệu dụng ở trong đó, cho dù là linh đan, yêu huyết hoặc là các thiên tài địa bảo khác cũng không sánh nổi.

- Ba vị sư muội khác cũng đều đồng ý.

Sở Lạc bổ sung một câu.

- Loại công pháp cấp thấp này sẽ tạo thành thương tích không thể xóa nhòa với các người, nếu như cảnh giới tương lai của các người chỉ có thể ở Tự nguyên cảnh thì sao có thể hiệu lực cho ta cơ chứ?

Giang Thần do dự trong chốc lát, tức thì cự tuyệt.

- Có thể thiếu chủ không lấy linh đan của ta, lại không chấp nhận sự giúp đỡ của ta, lẽ nào thiếu chủ ghét bỏ chúng ta sao?

Sở Lạc bị hấn từ chối, thương tâm không thôi, nước mắt như trân châu không ngừng rơi xuống đất.

Giang Thần gãi đầu một cái, nói:

- Không phải như vậy, là phương pháp của người có vấn đề, như vậy đi. Ta sẽ dạy cho người công pháp đồng loại thượng hạng, có trợ giúp đối với tu luyện của người, tương lai. . . Tương lai coi như song tu thì người và ta đều có lợi.

Không có cách nào, Giang Thần chỉ có thể lấy lý do qua loa như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hắc Bạch Môn

Cáo biệt Sở Lạc, ba người Giang Thần rời khỏi Chu Tước thành, đi lấy thuyền phi hành đã được giấu kỹ.

Trên đường, Mạnh Hạo và Văn Tâm đang thảo luận cảnh ly biệt vừa nãy, Sở Lạc và ba sư muội của nàng biểu hiện vẻ lưu luyến không rời, rốt cuộc có phải là xuất phát từ nội tâm hay không.

- Ý của ta là, thần chú thay đổi tình cảm của các nàng đối với Giang Thần, vì lẽ đó ly biệt sẽ thương cảm cũng là biểu hiện của chân tình.

Mạnh Hạo giảng giải quan điểm của mình.

- Trên đời không có nước không nguồn, không có gỗ không gốc, tình cảm như vậy làm sao có thể nói là chân thực được chứ.

Đối với thần chú Văn Tâm vẫn còn sợ hãi như cũ, không chấp nhận lời này của Mạnh Hạo.

- Thế nhưng, thần chú chính là đầu nguồn của tình cảm đó. Giang Thần, nếu như giải trừ thần chú, các nàng sẽ như thế nào?

Mạnh Hạo nói.

Giang Thần nhíu nhíu mày, nói:

- Chuyện thần chú, không muốn nên thảo luận nữa.

Phệ tâm chú là một trong tam đại cấm chú ở Thánh vực, cho dù có không ít người lén lút sử dụng, thế nhưng công khai thảo luận như vậy, Giang Thần không thể chấp nhận được.

Văn Tâm và Mạnh Hạo giao lưu ánh mắt một cái, biết bất kể trong lòng hiếu kỳ bao nhiêu thì cũng không thể nói tới chuyện thần chú nữa.

Ba người tìm được thuyền phi hành ở ngoài dãy núi.

Văn Tâm lên thuyền, chợt phát hiện ra sắc mặt của Giang Thần rất khó nhìn, nhúu mày thành hình chữ xuyên.

- Sao vậy? Có phải ta nói chuyện thần chú khiến cho người không thoải mái, sau đó ta sẽ không. . .

Văn Tâm đến bên cạnh hắn, bàn tay ngọc trắng như tuyết đánh vào trên vai hắn.

- Đi ra!

Giang Thần hét lớn một tiếng, đẩy Văn Tâm ngã xuống đất, lấy Xích tiêu kiếm ra chém một chém về phía sau!

Keng!

Tiếng kim loại va chạm lạnh lạnh dễ nghe, dưới ánh lửa bập bùng, một thanh phi đao đã bị cắt thành hai đoạn rơi trên mặt đất.

Sưu!

Tiếng xé gió ác liệt của phi đao lúc này mới truyền đến, có thể thấy được tốc độ của phi đao vừa nãy nhanh bao nhiêu.

Văn Tâm và Mạnh Hạo cả kinh, mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, hai người lấy ra linh khí, nhìn về phía phương hướng phi đao kéo tới.

- Không tệ lắm, thần thức của Tự nguyên cảnh đã có thể cảm ứng được phi đao của ta, xem ra giá cả của người nên lấy cao hơn nữa.

Một người áo đen đi về phía bên này, vóc người tầm trung, từ hình thể là nam nhân, đeo công cụ đặc thù, trái đen phải trắng, phân biệt rất rõ ràng.

- Hắc Bạch môn!

Vừa nhìn thấy mặt nạ trắng đen, Văn Tâm kinh ngạc thốt lên một tiếng, khuôn mặt cười trắng bệch.

- Tổ chức sát thủ nổi danh nhất trong Hỏa vực, đã tồn tại được mấy trăm năm.

Nàng nói với Giang Thần và Mạnh Hạo.

Sát thủ là tồn tại làm cho người ta cảm hận mà lại kiêng kỵ, so với bất kỳ thế lực nào một tổ chức sát thủ còn dễ dàng hấp dẫn cừu hận hơn.

Vì vậy, sát thủ đều biết điều, rất thần bí, chỉ khi nào không bị người ta biết thì mới có thể an toàn.

Thế nhưng tiếng tăm của Hắc Bạch môn này rất lớn, không thua thập đại tông môn, lại đứng sừng sững mấy trăm năm không ngã, có thể thấy được có bao nhiêu đáng sợ.

Những năm qua, các thế lực đều có đệ tử ưu tú chết ở trong tay của Hắc Bạch môn, cũng đã từng có mấy thế lực lớn liên thủ lại, ý đồ tiêu diệt Hắc Bạch môn, kết quả đều phải trả giá đánh đổi rất nặng.

Cho đến nay, địa vị của Hắc Bạch môn ở Hỏa vực rất đặc thù, mọi người đều lựa chọn lãng quên đi bọn họ. Đồng thời cũng thầm cầu nguyện không nên bị sát thủ của Hắc Bạch môn nhìn chăm chăm vào mình.

Bây giờ lại có một sát thủ xuất hiện ở trước mắt, tự nhiên Văn Tâm sẽ sợ sệt.

Nàng nhìn thấy vị trí bên phải mặt nạ màu trắng, dưới khóe mắt có vẽ một giọt nước mắt đỏ ngầu.

- Huyết lệ đại diện cho đẳng cấp sát thủ của Hắc Bạch môn: Thiên sát địa tuyệt, một giọt máu đã nói rõ là sát thủ chữ tuyệt, là sát thủ cấp thứ tư.

Văn Tâm nói.

- Vậy còn được, là cấp thấp nhất.

Mạnh Hạo nói.

Văn Tâm liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Cảnh giới thấp nhất của sát thủ Hắc Bạch môn đều là Thần du cảnh.

Lời này suýt chút nữa đã khiến cho Mạnh Hạo buông lời chửi mẹ kiếp, hắn ngạc nhiên nói:

Truyện được dịch tr-ực- tiếp tại -iRE-AD- Thần du cảnh chạy đi làm sát thủ? Làm gì vậy chứ?

- Cảnh giới sẽ không thay đổi phẩm hạnh của một người, chỉ cần có lợi thì Thần du cảnh cũng có thể là thổ phỉ.

Văn Tâm nói.

- Mục tiêu của hắn là ta, các người ngồi thuyền phi hành đi đi.

Giang Thần giao cờ khống chế cho Văn Tâm, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi sát thủ trước mắt.

- Cùng đi đi! Lên thuyền thì hắn sẽ không đuổi kịp được.

- Thuyền phi hành không có năng lực phòng ngự, lên trên không sẽ càng nguy hiểm, không nên phí lời!

Giang Thần bỏ lại cờ khống chế, nhanh chóng chạy đi vào vùng rừng rậm bên trong.

Sát thủ Hắc Bạch môn cũng không lo lắng, hẩn liếc nhìn Mạnh Hạo và Văn Tâm, phi đao sắc bén đang chuyển động ở tay.

Chợt, hẩn từ bỏ dự định thông qua áp chế Văn Tâm và Mạnh Hạo để bức Giang Thần đi vào khuôn phép.

Bởi vì đối phó với một Tự nguyên cảnh mà làm như vậy sẽ làm nhục bằng hiệu của Hắc Bạch môn.

Hẩn nhìn về phía phương hướng Giang Thần rời đi, khóe miệng hiện lên một tia lạnh lẽo.

Bước chân nhẹ nhàng bước ra, người đã biến mất ở trước mắt của Văn Tâm và Mạnh Hạo. Hai người chỉ cảm thấy một cơn gió lao đi về phương hướng của Giang Thần.

- Xong.

Văn Tâm cảm giác rất vô lực, Giang Thần không phải là đệ tử đến từ thế lực lớn, bên người không có người bảo vệ, đối mặt với sát thủ Thần du cảnh, thập tử vô sinh.

- Không có chuyện gì đâu. Cứ tin tưởng Giang Thần, hẩn đã từng giết chết Thần du cảnh.

Mạnh Hạo nói.

Lời này đã tạo ra tự tin cho Văn Tâm, hai người lên thuyền phi hành, ở trên không trung bay đi theo phương hướng Giang Thần chạy trốn.

- Ai lại phái sát thủ Hắc Bạch môn đối phó với Giang Thần cơ chứ? Lẽ nào là Cao gia trả thù?

- Nếu như Cao gia muốn trả thù thì sẽ không cần phiền phức như vậy. Trực tiếp phái cường giả gia tộc đến là được. Phái sát thủ, nói rõ là không muốn bị người ta biết, rất có thể là Hắc Long thành, trước đó ở nơi thí luyện, Giang Thần bị Ninh Bình nhằm vào. Như vậy đã nói rõ Hắc Long thành đã nổi lên sát tâm, thế nhưng trong một quãng thời gian rất dài sau đó, Giang Thần đều ở môn phái không ra.

- Sau đó hắn rời khỏi môn phái, cũng không ai biết hắn đi đâu, mãi đến khi tin tức hoàng lăng làm bại lộ hành tung của hắn. Cho nên sát thủ chờ đợi đã lâu cũng đã theo tới!

Văn Tâm nghĩ được ra những chuyện này, Giang Thần cũng đoán ra được. Thế nhưng có biết cũng không thay đổi được gì cả.

Trong lúc chạy trốn, phía sau không ngừng có phi đao kéo tới, đều bị hắn tránh thoát khỏi từng cái.

Phi đao thất bại đánh vào trên cây to, không có bất kỳ trở ngại nào xuyên qua thân cây, sắc bén khó chặn.

- Rõ ràng hắn có thể đuổi theo, tại sao nhất định phải dùng phi đao chứ? Hưởng thụ lạc thú truy sát sao? Thực sự không có một chút chuyên nghiệp nào cả.

Biết bất kể ra sao cũng không chạy nổi cho nên Giang Thần mới ngừng lại. Hắn xoay người thì đã nhìn thấy sát thủ của Hắc Bạch môn đứng yên ở trên một cành cây.

Mắt đang thường thức phi đao trong tay, tuy rằng cách lớp mặt nạ thế nhưng Giang Thần cũng có thể cảm nhận được vẻ trêu tức trên mặt của hắn.

- Phi đao của người không giết chết được ta.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Ta đã từng nói qua giết chết người sao? Bắt giữ người, giá cả còn gấp trăm lần so với việc giết chết người.

Sát thủ này lẫm liệt nói.

- Bắt ta?

Giang Thần không biết rõ, chẳng lẽ Hắc Long thành còn muốn dẫn vật mình đến chết sao?

Đột nhiên, Giang Thần nhớ tới lời Sở Lạc đã nói, hăn tức thì hiểu ra.

- Thần mạch của Ninh Hạo Thiên biến mất, nhất định đã nhận ra được vấn đề, mà ta lại dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng quật khởi, đương nhiên bọn hăn đã phát hiện ra đầu mối.

Sau khi hiểu ra, Giang Thần liên tục cười lạnh, thầm nói:

- Hắc Long thành à Hắc Long thành, các người muốn tiếp tục cướp đoạt Thần mạch của ta sao? Sẽ không, ta sẽ không cho các người thêm cơ hội nào nữa.

Sau đó, Giang Thần ngẩng đầu lên, cố ý ra vẻ sợ hãi, cắn răng nói:

- Có thể buông tha cho ta được không? Người hăn phải biết biểu hiện của ta ở hoàng lăng chứ? Ở trong hoàng cung ta đã thu được chí bảo, có thể đưa cho người.

- Ồ?

Sát thủ của Hắc Bạch môn từ trên ngọn cây nhảy xuống, đi về phía hân.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Cự Thú Hồng Hoang

Những ngày gần đây, biểu hiện của Giang Thần ở hoàng lăng đã bị người ta gọi là người thông hiểu ngôn ngữ và chữ viết của thời đại anh hùng, đã cứu tất cả mọi người.

Bây giờ nói mình thu được chí bảo, không phải là không có khả năng.

Trước đó khi Giang Thần lấy được Càn Khôn huyền hỏa chỉ có chúng nữ Sở Lạc và Sa Lan biết.

Đám người Sở Lạc sẽ không nói, Sa Lan cũng không có lý do báo cho người khác.

Sau đó tượng đá của Đại tướng quân, đám người Phương Bình rời khỏi Hộ Quốc điện trước, cho nên cũng không biết hắn đã lấy đi tượng đá.

Nếu không đã sớm có cường giả tìm đến hắn đòi bảo vật rồi.

- Bảo vật gì, lấy ra nhìn xem?

Sát thủ nói.

Giang Thần lấy ra Càn Khôn Huyền Hỏa đăng, giơ lên cao đưa về phía đối phương.

Cảm nhận được cổ bảo khí xông vào mặt, rõ ràng hô hấp của sát thủ đã biến đổi, con ngươi bên trong mặt nạ để lộ ra ánh sáng cực nóng.

- Đây là bảo vật gì?

Người này đang hỏi hân.

- Ngưng thần đăng, đốt lửa lên, ngồi dưới đất tu luyện, không chỉ làm chơi ăn thật mà linh hồn của bản thân cũng nhận được tăng cường rõ rệt, mà thần thức của ta mạnh là do nó.

Giang Thần cố ý nói ra hiệu quả tăng cường linh hồn, đây là mê hoặc mà Thần du cảnh không có cách nào chống cự được.

- Người thử đi là biết.

Nói xem, Giang Thần muốn cầm đèn trong tay ném qua chỗ đối phương.

- Chậm đã! Trước tiên người làm mẫu một chút đi, để ta xem một chút.

Sát thủ kẹp phi đao ở trong hai ngón tay, trong con ngươi hiện lên ý lạnh, hân biết rõ có chút linh khí dùng phương thức chạm để giết địch, một khi Giang Thần dám ném đèn tới đây, phi đao trong tay hân sẽ vô tình ném ra ngoài.

- Được rồi.

Giang Thần bất đắc dĩ nhún vai một cái, đặt đèn ở trước mặt, nói:

- Đầu tiên, để ta nhóm lửa cho nó.

Chân nguyên được truyền vào, hoa sen và cánh hoa cùng nhau tỏa ra, ánh lửa ở dưới ban ngày cũng rất là chói mắt.

Giang Thần dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thối ra một hơi, lửa vô cùng vô tận như một cái miệng to như chậu máu, muốn nuốt chửng lấy sát thủ.

Ở bên ngoài hoàng lăng càng có thể rõ ràng cảm nhận được sự đáng sợ của lửa, nham thạch trên mặt đất hóa thành dung nham, cây cỏ tự cháy, trong nháy mắt xung quanh đã biến thành biển lửa.

- Đáng chết!

Không phải tên sát thủ này không nghĩ tới Giang Thần đang đùa giỡn chơi chiêu, thế nhưng cũng bị lửa như vậy dọa cho phát sợ, không chút do dự bứt ra thoát đi ra ngoài.

Giang Thần cầm Huyền Hỏa đằng trong tay, không sợ lửa, từng bước ép sát một.

Rất nhanh, y phục trên người sát thủ đã tự cháy, hăn ý thức được tuyệt đối không thể bị ngọn lửa này đụng tới.

Không như hăn mong muốn, trên đỉnh đầu có hai quả cầu lửa đột nhiên rớt xuống, hăn tránh thoát một quả trong đó, lại bị một quả khác nện lên trên khuôn mặt.

Tức thì, tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng vang lên.

Vốn Giang Thần muốn thừa thế xông lên giết chết hăn, đột nhiên lại dừng lại, tóc gáy cả người dựng đứng, hăn liếc mắt nhìn về phía sau.

Từ dưới y phục của sát thủ có vô số đạo hàn mang bay ra, bắn về bốn phương tám hướng, đó là từng thanh phi đao. Thân đao dài chừng ba tấc, nhưng lại có phong mang màu trắng bạc, cây cối liên tục ngã xuống, trong đó có ba thanh phi đao hướng về phía Giang Thần.

Đây là bản lĩnh thật sự của sát thủ, trong lúc bước ngoặt sinh tử hăn cũng không cố bắt giữ Giang Thần nữa.

Mỗi thanh phi đao đều có chứa lực lượng Thần Du cảnh, tuyệt đối không phải là thứ mà Giang Thần có thể chống đối.

Lúc này, lửa của Càn Khôn Huyền Hỏa đang dần dần yếu bớt, bắc đèn cũng sắp tắt.

Giang Thần dừng lửa lại, dấu hiệu bắc đèn tắt dừng lại, bắt đầu chậm rãi khôi phục lại như cũ.

Càn Khôn Huyền Hỏa đang không thể vĩnh viễn cháy mà không dừng, cũng có khoảng cách sức lực.

- Ta muốn ngươi chết!

Sát thủ đã hoàn toàn thay đổi nhìn lại, con người màu đen tràn ngập vẻ oán độc, hai chân lướt qua mặt đất vọt tới, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của hắc mà thôi.

Giang Thần không chờ được Huyền Hỏa đang hoàn toàn khôi phục, cho nên hắc lần nữa thối lửa.

Lần này mục tiêu không phải là sát thủ, mà là hình thành một bức tường ở trước người, sau đó hắc lại xoay người chạy trốn.

Sát thủ đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của lửa cho nên không dám làm xằng làm bậy. Hắc cẩn thận từng li từng tí một vòng qua tường lửa, lại phát hiện ra đã không thấy tăm hơi của Giang Thần đâu nữa.

- Muốn chơi trò mèo vờn chuột với ta sao? Rất tốt, rất tốt!

Sát thủ muốn đuổi theo, lại bỗng nhiên dừng lại. Hắc giơ tay sờ về phía gò má, lòng bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt, lập tức cảm thấy đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Mặt nạ mà trước đó hắn mang đã bị hòa tan cùng máu thịt, hiện tại gương mặt của hắn là thịt rữa hai màu trắng đen, nhìn qua giống như ác ma vậy.

Xử lý chậm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha Giang Thần, lấy ra thánh dược chữa thương.

Giang Thần chạy đến lúc lực kiệt, hầu như đã thâm nhập vào trong sơn mạch. Sau khi xác định sát thủ không đuổi kịp thì hắn mới dừng lại nghỉ ngơi.

- Nếu như Văn Tâm đi theo là tốt rồi.

Giang Thần lẩm bẩm nói, như vậy là hắn có thể ngồi thuyền rời đi.

Chỉ có điều, rất nhanh hắn đã lắc đầu, hắn không thể bảo đảm sát thủ không có đạo cụ phi hành, một khi đến không trung bản thân sẽ hoàn toàn nằm ở thế bị động, sẽ càng thêm nguy hiểm.

- Trốn một chút rồi nói sau.

Giang Thần vừa nghĩ ngơi, một bên lấy ra Hoàn linh đan rồi ăn vào.

Chỉ có điều, rất nhanh Giang Thần đã phát hiện mặt đất dưới chân đang chấn động, cách đó không xa truyền đến động tĩnh kinh thiên động địa.

Không chờ hắn đi thăm dò thì động tĩnh đã lan tràn về phía bên này, Giang Thần đã nhìn thấy hai đầu yêu thú to lớn đang chiến đấu.

Một đầu cự lang, đuôi ngẩng lên so với đại thụ còn cao hơn, một thân lông dài màu bạc nhiễm máu tươi, ở chân mày còn có một đốm lông tơ màu vàng, giống như vương miện đội ở trên đầu.

Vật chiến đấu cùng cự lang chính là một đầu ác viên, hình thể cao to, hai tay mạnh mẽ vung vẩy, răng nanh vừa dài lại nhọn lộ ra ngoài, trong tay giờ thân cây lên, giống như là trường côn.

Một côn đập vào trên đầu của cự lang, đánh cho thân thể khổng lồ kia chìm xuống dưới đất, thân cây biến thành mảnh vỡ, ác viên ném cái cây đi, lại dùng hai tay nắm lấy đầu của cự lang.

Cự lang cũng không phải ngồi không, tuy rằng thân thể bị đánh cho không lên nổi, thế nhưng vẫn trực tiếp cắn một cái vào chân của ác viên, tiếp theo lại xé ra một khối thịt ở bắp đùi.

Ác viên thống khổ kêu to, tiếng gào chẳng khác nào sấm sét, chấn động đến mức làm cho đám đại thụ xung quanh run lẩy bẩy, chút suýt nữa Giang Thần đã ngã chổng vó.

Chợt, một tay của ác viên nhổ cây đại thụ lên, sau đó điên cuồng đập lên trên người của cự lang.

Cuối cùng, song phương đều chật vật lui về phía sau, thân thể lão đạo, làm cho vô số đại thụ bị đổ xuống dưới đất.

- Gay to rồi, nơi này là chỗ sâu trong sơn mạch!

Giang Thần cảm thấy kinh hãi vì mình đã xông vào lĩnh vực càng nguy hiểm hơn. Bởi vì hắn chưa từng có qua lại với yêu thú, cho nên mới khiến hắn cho rằng thú loại đều không đáng sợ.

Bây giờ nhìn thấy hai đầu yêu thú đáng sợ này thì hắn mới biết nhân loại nhỏ bé ra sao.

Đầu ác viên kia tùy tiện rống một tiếng đã có thể làm cho tứ chi của hắn vô lực, một quyền đã có thể biến mình thành thịt nát.

Cự lang kia cũng không đơn giản, từng cái răng nhọn to bản giống như thanh kiếm có thể cắt nát bất kỳ giáp bảo vệ nào. Dù cho là linh giáp tam, từ giai cũng không chịu được nữa.

- Đây là yêu thú thần cấp sao?

Giang Thần vui mừng vì sự nhỏ yếu của mình không dẫn nổi sự chú ý của hai đầu vương giả rừng rậm này, cho nên hắn lập tức chạy trốn đi rất xa.

Chỉ có điều, cự lang và ác viên đã nhắc nhở nguy hiểm mà hiện tại Giang Thần phải đối mặt, nếu như chạy ra khỏi phạm vi chiến đấu của cự lang và ác viên, không chừng sẽ gặp phải các yêu thú mạnh mẽ khác.

Hiện nay, đám yêu thú trong khu vực này đã sớm bị dọa chạy, đây cũng là nguyên nhân làm cho Giang Thần có thể một đường an toàn chạy ra ngoài.

Giang Thần quyết định bí quá hóa liều, hắn sẽ ở lại chỗ này, bảo đảm mình không bị lan đến gần là được.

Sau đó, Giang Thần đã nhìn thấy trên không trung có những cây đại thụ che trời bay tới bay lui, giống như đũa nhỏ đang đùa giỡn ném cục đá lên trên không trung. Bất kể tảng đá kiên cố tới cỡ nào, chỉ cần bị lan đến gần thì sẽ lập tức sẽ bị đánh nát.

Mặt đất dưới chân liên tục chấn động, trong khoảng thời gian ngắn, Giang Thần chỉ cảm thấy như mình đang đưa thân vào bên trong hồng hoang.

Một lúc lâu qua đi, động tĩnh dần dần lắng lại, Giang Thần thò đầu ra nhìn, hắn phát hiện ra chiến đấu đã có kết quả.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bát Hoang Lục Hợp

Hắc Long thành, Ninh phủ.

Đại phu nhân một mình đi tới chỗ sâu trong Ninh phủ, mỗi khi qua một cánh cửa viện đều có vô số đạo thần thức mạnh mẽ bao phủ về phía nàng. Sau khi phát hiện ra nàng là ai, cả đám lập tức thu hồi thần thức lại.

Ninh phủ, ngọa hổ tàng long, cao thủ như mây.

Không nói Hắc Long thiết vệ trong phủ, cường giả ở trong bóng tối kết hợp với trận pháp tọa trấn ở các nơi trong phủ.

Người không có mắt xông tới, chết cũng không biết chết như thế nào.

Đại phu nhân đi tới trước một cánh cửa được xây dựng ở bên trong vách núi, nói:

- Hạo Thiên, con còn đang tu luyện sao?

Bên trong rất lâu không có người nào đáp lại. Lúc Đại phu nhân đang muốn hỏi lần nữa thì bên trong truyền tới một đạo âm thanh có từ tính.

- Sao vậy, mẫu thân?

Người ở bên trong chính là Ninh Hạo Thiên, đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn, hắn nói là đi rèn luyện, hóa ra là về nhà lén lút tu luyện.

- Đã có tin tức của Giang Thần kia, hắn đã rời khỏi Thiên Đạo môn, chẳng mấy chốc nữa sẽ bị mang đến Hắc Long thành, con cũng không cần

lo lắng tới việc Thần mạch sẽ biến mất.

Đại phu nhân nói.

Bên trong trở nên trầm mặc, Đại phu nhân lại nói:

- Hạo Thiên, trong lòng không cần có gánh nặng gì cả. Đây là vinh hạnh của Giang Thần kia, trợ giúp con vắn đỉnh đỉnh cao, bề ngể thiên hạ!

- Con không áy náy, chẳng qua con cảm thấy nếu phương pháp cướp đoạt Thần mạch đã mất đi hiệu lực, như vậy lần này sẽ giết chết hẳn, như vậy, Thần mạch sẽ chỉ là thứ duy nhất mà thôi.

- Đây mới là nhi tử ngoan của ta, yên tâm đi, lần này hẳn chạy không thoát đâu.

- Được rồi, mẫu thân, con muốn luyện công.

- Hạo Thiên, người muốn tu luyện thần công Bát hoang lục hợp hay sao? Rất nguy hiểm đối với kinh mạch đó.

- Sớm muộn gì Thần mạch cũng sẽ biến mất, thông qua tu luyện: Bát hoang lục hợp sẽ sử dụng giá trị cuối cùng của nó một cách tốt nhất. Chờ con nhờ vào đó mà trở thành Thông thiên cảnh, như vậy sẽ là thiên tài tuyệt thế của Hỏa vực, đến lúc đó các vực khác sẽ phải tung cánh ô liu về phía chúng ta.

- Được rồi.

...

Lại nói tới bên trong sơn mạch, đầu ác viên kia trời sinh thần lực, xương cốt như thép, thân cao mười trượng.

Gầm lên một tiếng giận dữ là có thể khiến cho người ta chết khiếp.

Dù cho sau khi chết đi thì thi thể của ác viên vẫn toả ra một luồng ma lực như cũ.

Cự lang vết thương đầy rẫy đứng lặng không ngã, máu nhuộm đỏ một thân lông bạc, đôi con ngươi khát máu kia trợn lên, khí tức vương giả cuộn cuộn kéo tới.

Đột nhiên, cự lang hất cằm lên, phát ra tiếng kêu gào dài lâu mà lại to rõ của nó.

Sau đó, thân thể cự lang bắt đầu lay động, âm âm ngã xuống.

Thắng trận ác chiến này, cự lang cũng phải trả giá không nhỏ, ở dưới lực lượng khủng bố như vậy của ác viên nó đã bị trọng thương, sinh cơ nhanh chóng trôi đi.

Giang Thần biết tiếng sói tru này là thông báo cho đồng bạn vị trí của mình, nơi này lập tức sẽ có nhiều cự lang tới đây hơn.

Lúc hăn muốn rời khỏi, thế nhưng sau đó lại xảy ra một màn làm cho hăn dừng bước.

Ba con cự lang con chạy đến trước người cự lang đã chết, trong miệng phát ra tiếng kêu rên, đầu dụi vào đầu của đầu cự lang đã mất.

Cự lang gian nan ngẩng đầu lên, dùng cằm dụi vào đầu hài tử của mình, sát ý trong mắt biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn dư lại vẻ triu mến và không nở.

- Ô ô ô.

Cự lang con phát ra tiếng kêu thương cảm, làm cho chúng gấp đến độ xoay quanh người.

Thấy cảnh này, Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới.

Cự lang biết sự tồn tại của hắc, cũng không đặt hắc ở trong lòng, lúc này nghe được tiếng bước chân của hắc. Nó còn tưởng rằng hắc muốn gây bất lợi với con của nó, cho nên nó miễn cưỡng bò lên.

- Nếu như ta là người, tốt nhất nên nằm sấp xuống đừng nhúc nhích.

Giang Thần nói một câu, cầm Xích tiêu kiếm xé lồng ngực của ác viên ra, lại lấy ra một trái tim.

Không để ý tới ánh mắt cảnh giác của cự lang, hắc lại lấy ra vài cây dược liệu từ trong nạp giới, lại thêm trái tim để vào trong nồi để nấu.

Ở trong quá trình này, cự lang không chống đỡ nổi, lại vô lực ngã xuống trên mặt đất.

Biết mình không còn sống lâu nữa, cự lang không đi quản Giang Thần mà không ngừng liếm con của mình.

Một lát sau, trong chiếc nồi kia của Giang Thần bốc lên mùi thơm.

Bên trong mùi hương mang theo hiệu quả kỳ diệu, người tu hành hít sâu một hơi, khí huyết cả người lập tức sôi trào.

Giang Thần bưng đến vị trí cách thân thể cự lang hai mươi thước, lại nói:

Truyện được biên- tập tại iread.vn--- Muốn sống sót thì ăn sạch cho ta.

Hắc biết cự lang có trí khôn của mình, có thể nghe rõ ý tứ của lời này.

Cự lang vẫn mang theo vẻ đề phòng sâu sắc như cũ, nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha.

- Ài.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Giang Thần không thể làm gì khác hơn là tự mình uống một cái trước.

Nhìn thấy tình cảnh này, cự lang mới chống thân thể lên, bò về phía cái nồi kia, không do dự bao lâu, nó lập tức ăn như hùm như sói, uống nước ấm trong nồi không còn một giọt.

Rất nhanh, cự lang lần nữa chống thân thể lên, trong cơ thể vang lên tiếng vang giống như tiếng sấm nổ, nhiệt khí từ lỗ chân lông phun trào ra ngoài.

Thương thế của cự lang đều là đòn nghiêm trọng đến từ ác viên, từ bề ngoài nhìn qua không có gì đáng để lo. Thế nhưng trong cơ thể lại là khắp nơi bừa bộn.

Chén thuốc vừa nãy của Giang Thần đã bảo vệ tính mạng của cự lang, không ngừng chữa trị thương thế bên trong cơ thể của nó.

Trên thân thể của cự lang phun trào ra sương trắng, rửa sạch đi máu tươi trên bộ lông, nhìn qua đã tốt hơn rất nhiều.

Cảm nhận được ý tốt của Giang Thần, địch ý của cự lang đối với hắn đã giảm bớt đi không ít.

- Đừng có hành vi nào quá khích, ta không chịu nổi một đòn của người đâu. Để ta nhìn thân thể của người một chút.

Giang Thần từng bước một đi về phía cự lang.

Khi Giang Thần tới gần phạm vi năm thước, cự lang theo bản năng lùi lại về phía sau, lông dựng đứng lên. Chỉ là nghĩ đến cái gì đó mà nó cũng không phản ứng nào nữa.

Giang Thần từ từ đi tới bên người cự lang, lấy tay đặt lên trên chéch bụng của nó.

Dược thang có thể làm cho thương thể ngừng chuyển biến xấu, ôn dưỡng nội tạng, thế nhưng vẫn không có cách nào khôi phục được tình huống sai vị trí và gãy xương.

Sau khi kiểm tra một phen, Giang Thần phát hiện ra thương thể của cự lang so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, nhất định phải xé thân thể ra. Chỉ có điều có lẽ cự lang sẽ không cho hắn cơ hội này.

Cũng may, Giang Thần phát hiện ra năng lực tự lành của cự lang rất là kinh người.

Xương gãy vỡ ở trong người được bài tiết ra ngoài thân thể, tiếp theo lại khôi phục như lúc ban đầu.

Ba đầu cự lang con thấy rõ Giang Thần đang làm cái gì, cả đám cao hứng đảo quanh ở dưới chân của hắn, cùng sử dụng hàm răng để cắn ống quần của hắn.

Đáng tiếc rất nhanh chúng đã bị cự lang gọi về, đầu yêu thú này vẫn tràn ngập sự đề phòng đối với nhân loại.

Trí tuệ của nó không phải là quá cao, cho nên cũng không nghĩ ra vì sao Giang Thần phải cứu mình, càng không có ý tứ báo đáp mà đứng dậy, che con mình ra sau lưng, nghênh ngang rời đi.

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, yêu thú đều là như vậy nha.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên thi thể ác viên, đây mới là thứ hắn muốn.

Trái tim của ác viên có thể cứu sống được cự lang, kỳ thực nếu như tự hăn ăn vào thì hiệu quả sẽ không thua gì một lần Hóa long trì, hoặc là Thất chuyển đan mà Sở Lạc cho hăn.

Bởi vì đây là một đầu yêu thú thần cấp, hoàn toàn không phải là tồn tại mà Tự nguyên cảnh có thể giết chết được.

Giang Thần đưa trái tim có giá trị cao nhất cho cự lang, máu thịt còn lại vẫn có tác dụng rất mãnh liệt như cũ.

- Một đầu yêu thú như vậy chết đi, nhất định sẽ hấp dẫn không ít yêu thú tới đây phân thân, cự lang thắng thắn rời đi như vậy cũng là bởi vì thương thế của nó chưa hoàn toàn tốt.

Sau đó, Giang Thần chỉ kịp dùng bình chứa lấy đầy yêu huyết, sau đó nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Không bao lâu sau khi hăn đi, các yêu thú muôn hình muôn vẻ xuất hiện, giống như phát điên đánh về phía thi thể của ác viên, còn bởi vậy mà xảy ra chiến đấu rất là máu tanh.

- Yêu thú không thể giống như con người thu nạp linh khí thiên địa, thứ cần thiết của bản thân đều dựa vào săn bắn, ác viên đối với bọn chúng chính là một lần săn bắn được mùa.

Giang Thần thầm nói.

Hăn nghĩ tới tình cảnh của mình, đang cân nhắc nên làm sao bây giờ.

- Ta vẫn không thể giải trừ tầng cấm chế thứ hai của tượng đá Đại tướng quân, tình lại ở nơi trống trải này cũng không nhất định sẽ đánh giết đã tay, dẫn tới nơi được phong kín đi thì ta cũng sẽ chết.

Giang Thần vừa nghĩ vừa đi, lúc đi qua một cây đại thụ thì bỗng nhiên hắn dừng lại.

Hắn đưa tay đặt lên trên thân cây, vẻ mặt trên mặt càng ngày càng đặc sắc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cho Ta Truyền Thừa

Ở bên trong cây Giang Thần cảm nhận được khí tức như có như không của trận pháp.

Tỉ mỉ quan sát, phát hiện ra là mặt đất dưới gốc cây này có vẻ kỳ lạ.

Hắn chú ý tới cách đó không xa có một ngọn núi đá trọc lốc, thảm thực vật rất thiếu, ở bên trong sơn mạch cỏ mọc tươi tốt như vậy, đây là một biểu hiện rất không tầm thường.

Hắn đi về phía núi đá, đi vòng một vòng, trong lòng đã có đáp án.

Quả thật nơi đây có trận pháp, hơn nữa còn là một đại trận.

Không phải là trận pháp loại hình công kích, cũng không phải là loại phòng ngự, mà là loại trận pháp ẩn náu.

Làm cho một nơi nào đó hoàn toàn tách biệt với thế gian, người ngoài đi vào trong đó sẽ không phát hiện ra được, ví dụ như núi đá này vậy.

Ở trong trận pháp sẽ có thế giới hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài.

- Nhìn qua tuổi tác của trận pháp rất cổ xưa, nếu như ta có thể vào thì có thể né tránh được sát thủ, loại bỏ tầng cấm chế thứ hai của tượng đá.

Trong lòng Giang Thần đã có quyết định.

Núi đá này là một đại trận, nếu như Giang Thần muốn phá nó đi thì nhất định phải dùng tới trận bàn, thế nhưng hắn chưa kịp chuẩn bị vật này.

Cũng còn may hắn chỉ định tiến vào trong trận pháp, nghe qua thì việc này gần như là phá trận, bởi vì loại trận pháp này chính là để phòng người ngoài xông vào bên trong.

Nhưng đã Giang Thần tìm được lối vào của trận pháp, chính là một cây đại thụ mà lúc trước hắn đã nhìn thấy.

Đi ba vòng quanh gốc cây đại thụ, cảnh vật bên người lặng lẽ biến hóa, phong cảnh của núi đá trở nên tú lệ, màu xanh biếc dạt dào, điều khiến cho người ta chú ý chính là ở sườn núi có một loạt các cung điện.

- Toà sân cung thứ sáu?

Giang Thần nhớ tới lời Văn Tâm đã từng nói, bên trong sơn mạch tổng cộng có sáu toà sân cung, thế nhưng đến nay một toà cuối cùng vẫn chưa bị người ta phát hiện ra.

- Không đúng! Trận pháp che giấu bí ẩn, thế nhưng lại không chỉ có một mình ta là trận pháp đại sư, tại sao lại không có người nào phát hiện ra nó cơ chứ?

Giang Thần biến sắc, hắn muốn từ lối vào đi ra ngoài, thế nhưng rất nhanh trên mặt đã để lộ ra nụ cười khổ.

- Trong trận có trận, người đi vào có tiến vào mà không có ra, chẳng trách lại như vậy.

Giang Thần bất đắc dĩ nói.

Trận pháp che giấu không cao minh lắm, nhưng mà sau khi vào trận, bên trong lại có bày ra một đại trận phong ấn, người tiến vào sẽ không đi ra ngoài được nữa.

- Chết tiệt, sớm biết như vậy thì lần trước mua một cái trận bàn là được rồi.

Giang Thần hối hận không thôi, nếu như có trận bàn ở trong tay, hẳn không cần lo lắng tới phiên toái trước mắt như vậy.

Đương nhiên, trận bàn chỉ là công cụ, Giang Thần vẫn có thể phá trận như cũ. Nếu như sắp xếp, tính toán tin tức thông qua phương pháp nguyên thủy vẽ trên đất hoặc là trên giấy thì sớm muộn gì cũng có thể tìm tới được chỗ của mắt trận.

Chỉ là quá trình này... Dài mười năm cũng đã được coi là nhanh rồi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao trận bàn là công cụ không thể thiếu để bày trận hoặc phá trận.

Trong thế giới trận pháp yên tĩnh an lành, sản cung ở sườn núi cũng không có khí tức của sinh linh nào cả.

Giang Thần biết trận pháp rất cổ xưa, cho nên mới suy đoán nơi này sẽ không có người ở.

- Chẳng lẽ là nơi truyền thừa?

Giang Thần bắt đầu suy đoán, nếu như đúng là như vậy thì cũng tương đương với việc hắn đã xông vào di tích.

Phàm nhân thế nào thì cũng sẽ có ngày chết, bất kể là cường giả lợi hại cỡ nào cũng vậy.

Một ít cường giả chết đi để lại vô số tài nguyên và sản nghiệp cho hậu nhân.

Cũng có không ít cường giả không muốn tạo ra thế lực, lại thêm có tuổi thọ dài lâu, cho nên đến khi chết cũng sẽ cô độc.

Bọn họ không cam lòng một thân tu vi cứ như vậy mà bị lãng phí, cho nên muốn tìm người ngoài truyền thừa tiếp.

Thường thường nơi táng thân của bọn họ sẽ có truyền thừa mạnh mẽ, nơi như thế này được gọi là di tích.

Không giống như hoàng lăng, hoàng lăng chính là phần mộ, không phải để cho người ta tầm bảo. Bằng không, cũng sẽ không chỉ có một người Giang Thần nhận được chỗ tốt, những người khác đều hai tay trống không trở về.

Giang Thần đi đến sân cung ở trên núi, hẳn có thể nhìn thấy không ít chim chóc và yêu thú bên trong rừng núi.

Đều là một ít chim chóc yêu thú đánh bậy đánh bạ xông vào trong trận pháp, sinh sôi từng đàn một ở trong này.

- Nếu như được truyền thừa, như vậy sẽ có thể thuận lợi đi ra ngoài. Nếu như không thể, sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Giang Thần nắm chặt Xích tiêu kiếm, báo tình huống cho Xích tiêu kiếm linh nghe.

- Cẩn thận một chút, quả thực nơi này rất phù hợp với đặc thù của di tích. Thế nhưng một ít cường giả sẽ không tùy tiện đưa truyền thừa cho người khác, mà thường thường thử thách đều rất tàn khốc.

- Ta biết, trí nhớ của người đã khôi phục rồi sao?

-Truyện đ--ược dịch trực tiếp tại iR-EADGiang Thần hiếu kỳ hỏi.

- Đúng, đã có thể nhớ lại rất nhiều chuyện. Chỉ có điều nhiều tới mấy thì vẫn hỗn loạn, hơn nữa đều là đoạn ngắn, không có cách nào tổng kết được.

- Như vậy người hắc phải biết tên vốn có của Xích tiêu kiếm chứ?

Giang Thần muốn nghe một chút xem cái tên trước đó có dễ nghe hay không. Nếu như không tệ, hắc cũng không chú ý mà đi sửa lại một chút.

- Không có, dường như bộ phận ký ức này bị cầm cố, nhất định phải đợi tới khi Xích tiêu kiếm hoàn toàn khôi phục mới biết được.

Lúc này, Giang Thần đã đi tới bên ngoài sân cung.

Hắc không vội đi vào mà đảo quanh chung quanh, loại hình di tích này, bình thường sẽ có nơi nói rõ lai lịch về nơi này.

Quả nhiên, hắc đã tìm được một tấm bia đá, không biết đã được lập ở đây bao nhiêu năm, văn tự điêu khắc đã hòa vào làm một màu với mặt đá bên dưới. Giang Thần phải tưới nước lên trên cọ rửa thì mới biết được trên đó viết gì.

Rất nhanh, vẻ mặt của hắc hiện lên vẻ thất vọng.

Tấm bia đá này ghi chép về sân cung của Chu Tước quốc, không có chút quan hệ nào tới di tích.

- Có khả năng là một vị đại năng sắp ngã xuống không có thời gian thành lập động phủ, cho nên mới chiếm toà sân cung thứ sáu của Chu Tước quốc làm chỗ táng thân cho bản thân. Sau khi bày xuống trận pháp, người khác lại cho rằng toà sân cung thứ sáu được chôn dấu bảo tàng. Xem ra đây chính là chân tướng tin đồn rồi.

Giang Thần xem qua rất nhiều sách, cho nên hắc biết tin đồn sẽ bị vạ vạ đến trình độ ra sao. Nói là hoàn toàn thay đổi cũng không quá đáng.

Chợt, hắc nhìn về phía cửa lớn của sân cung. Hắc biết tất cả bí mật phải đẩy cửa đi vào thì mới có thể biết được.

Hắn thử phân tán thần thức, kết quả lại bị ngăn cách ở bên ngoài, chuyện này rất bình thường, trước đó ở trong cung điện chí tôn dưới lòng đất, thần thức của hắn cũng xuyên qua được quan tài đá.

Sau khi xác định sẵn cung không có cấm chế hoặc là trận pháp gì có thể bị phát động, lúc này Giang Thần mới đi về phía trước.

Một đường đi tới chính điện, nhẹ nhàng đẩy ra một cái, cửa chính mở rộng, bên trong là một mảnh đen kịt, không biết đã bao nhiêu năm rồi không có gió thổi qua, trong không khí tràn ngập mùi lạ.

- Không giống như là di tích?

Giang Thần nhú nhú mày.

Bên trong sách thường thường sẽ ghi chép về quá trình của một ít người may mắn thu được di tích, đều rất là đặc sắc.

Thời khắc ấn tượng nhất chính là một người lên núi tìm Tuyết Liên chữa bệnh cho thê tử bị bệnh liệt giường, kết quả lại phát hiện ra một chiếc thuyền lớn ở trên đỉnh núi tuyết. Trên thuyền có đình đài lầu các, giống như hoàng cung di động vậy.

Người kia tiến vào bên trong, thu được vô số chí bảo, trở thành nhân vật một phương ở trong Thánh vực, xây dựng lên thế lực tồn tại đến nay.

Cung điện trước mắt này u ám mà lại bình thường, khắp nơi đều là tro bụi, ở góc đều là mạng nhện, có chút chênh lệch so với tưởng tượng của Giang Thần.

Vừa đi vào bên trong thì một khối bảng hiệu rớt xuống, đập xuống đất phát ra một tiếng vang cực lớn.

Chỉ có điều, bảng hiệu lại bay đến trên không trung, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Một đạo thanh âm truyền vào bên tai của Giang Thần.

- Tế luyện cái biển này, truyền thừa cho ta.

- Nhìn qua cũng không giống như là truyền thừa lợi hại tới cỡ nào nhỉ.

Giang Thần đến từ Thánh vực, kiến thức không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh được. Không chỉ không có hưng phấn mà trái lại còn có chút mất mát.

Đặc biệt là, hắn đã phát giác ra được chỗ không đúng ở trên tấm bảng hiệu này.

Sau đó, hắn lặng lẽ lấy ra một cái bình ngọc, nắm ở trong lòng bàn tay, lúc này mới vận chuyển chân nguyên luyện hóa bảng hiệu.

Chân nguyên chạm tới, bảng hiệu bắt đầu bị hòa tan từ ngoài rìa, sau khi hoàn toàn biến mất lại hóa thành một tấm mặt quỷ, nhào tới khuôn mặt Giang Thần.

- Ha ha ha ha, rốt cục ta đã đợi được! Đợi được rồi! Đây chính là thân thể mà ta muốn!

Thanh âm giống như của ác quỷ vang vọng trong toàn bộ cung điện.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Bát Bộ Thiên Long

Căn bản không có truyền thừa gì cả, chỉ là một vị cường giả không cam lòng chết đi, thông qua tà pháp giữ linh hồn ở lại bên trong bảng hiệu, chờ đợi cơ hội đoạt xá thân thể của người khác.

Hắn không biết mình đã chờ đợi bao lâu, rốt cuộc đã đợi được tới lúc một thiếu niên phù hợp tâm ý của hắn như Giang Thần xuất hiện.

Hắn lừa gạt Giang Thần tế luyện bảng hiệu, thừa cơ mà vào, muốn một lần chiếm lĩnh thân thể của Giang Thần.

Nhưng mà, khi tấm mặt quỷ này cách Giang Thần chỉ còn lại một trượng thì đã bị một luồng lực hút bao phủ.

Mặt quỷ biến thành khí lưu màu xám bị hút vào trong bình ngọc trong tay của Giang Thần.

Giang Thần nở nụ cười hiểu ý, đẩy nắp bình lại, lại giơ bình ngọc lên trước mặt, nói:

- Coi như ngươi muốn lừa người khác thì cũng nên lấy ra một chút thành ý, đặt chút bảo vật ở trước mặt người khác mới đúng chứ? Ngươi thì lại tốt, chỉ dựa vào một khối bảng hiệu đã muốn người khác bị lừa hay sao?

- Thả ta đi ra ngoài! Tiểu tử, nếu không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn.

Trong bình ngọc truyền đến tiếng kêu thê thảm.

Đoạt xá không phải là chuyện dễ dàng, nếu không hấn cũng sẽ không lừa dối Giang Thần. Kết quả bị Giang Thần nhìn thấu, vừa nãy nhìn qua là Giang Thần đang luyện hóa băng hiệu. Thế nhưng hấn lại lén lút để lại cấm chế đơn giản ở trên bình ngọc.

- Người còn dám hung hăng sao? Bình ngọc vừa vỡ, linh hồn của người không có chỗ trốn, sẽ lập tức biến thành tro bụi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Linh hồn trong bình ngọc bình tĩnh một lúc, thanh âm trở nên lạnh lẽo:

- Người sẽ không ra ngoài được!

- Nực cười, chỉ là phong trận, có năm mươi trận kỳ, ta muốn phá để ra ngoài cũng không cần tới nửa tháng.

Giang Thần nở nụ cười xem thường, không đặt trận pháp ở trong mắt.

Đương nhiên, đây là lừa người, không có trận bàn, ít nhất thời gian này cũng là mấy trăm lần.

Thế nhưng linh hồn trong bình ngọc lại không biết, nhìn thấy Giang Thần tự tin như vậy, nó giữ yên lặng.

- Nói rõ lai lịch của người.

Giang Thần nói.

- Người có thể gọi ta là Thanh Vân tôn giả. . .

Trong bình ngọc truyền đến âm thanh tràn ngập vẻ tự hào.

- Sao?

Giang Thần hừ lạnh một tiếng ngắt lời của hấn.

- Vậy người gọi ta là Thanh Ma đi, kẻ địch của ta thường gọi như vậy.

Linh hồn trong bình ngọc bất đắc dĩ đổi giọng, lại nói:

- Ta đến từ Thiên Hà giới, bị kẻ thù truy sát cho nên mới chạy đến Cửu thiên giới, chết ở đây. Bởi vì thù lớn chưa trả, không cam lòng chết đi cho nên mới muốn tìm một bộ thân thể.

- Thiên Hà giới sao?

Giang Thần biết đó là một thế giới vị diện khác, đối với người biết thế giới vị diện đều là lấy từ giới thay thế cho cách gọi đại lục, bởi vì như vậy mới chuẩn xác.

Cửu Thiên đại lục, chính là Cửu thiên giới.

- Người đã ở đây bao lâu rồi?

- Mấy trăm năm, có thể sắp được ngàn năm đi.

Lần này nghe qua âm thanh kia có chút thốn thức.

- Vậy kẻ thù của người nên đã chết già rồi chứ?

Giang Thần nói.

- Không thể, người có thể trở thành kẻ thù của Thanh Vân tôn giả. . . Thanh Ma ta, đương nhiên là đại năng có thể đồng thọ cùng nhật nguyệt, ngàn năm chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Linh hồn trong bình ngọc có chút kích động.

Không chờ Giang Thần đặt câu hỏi, hần lại nói:

- Đúng là trước đó đã có mấy người đi vào, thế nhưng cảnh giới đều là Thông thiên cảnh, ta rất khó thành công để đoạt xá, dẫn đến bảo vật ta

mang đến đều bị lấy đi.

- Sau đó thì sao?

Giang Thần ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

- Dần dần có người trẻ tuổi tiến vào, ta nhìn thiên phú của bọn họ thường thường, không lọt nổi vào mắt xanh, người phải biết rằng ta là nhân vật phong vân, làm lại từ đầu, dù thế nào cũng. . . Cũng phải giống như người vậy.

- Những người trẻ tuổi kia đâu?

Giang Thần hỏi.

- Ta thả ra ngoài rồi.

- Ồ?

Giang Thần hững hờ thưởng thức bình ngọc ở trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể thả rơi xuống đất.

- Rồi rồi rồi, bọn họ đều bị vây chết ở chỗ này, đa số người thì tự sát, thi thể ngay ở trong núi.

Thanh Ma lập tức mở miệng.

- Như vậy, ta giữ người cũng không có giá trị, người lại là ma đầu, ta không có lý do để giữ người.

Nói đoạn, Giang Thần ném bình ngọc về phía không trung.

- Không nên, không được! Ta có giá trị, ta có giá trị!

Thanh Ma kinh hoàng kêu to.

Giang Thần đưa tay tiếp lấy bình ngọc, khẽ cười nói:

- Nói thí dụ cho ta xem?

- Ta có rất nhiều kinh nghiệm, ăn muối so với người ăn cơm còn nhiều hơn. Người mang ta ra, ta có thể giúp người rất nhiều. Mặt khác, ta còn có rất nhiều công pháp và võ học, những thứ này là trí nhớ của ta, người khác có thể không mang đi được, người không muốn sao?

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn. Thanh Ma nói ra chuyện khiến cho người ta không thể từ chối được.

- Công pháp ra sao?

Giang Thần hỏi.

- Lăng Phong thần công, người đã nghe nói qua chưa? Môn công pháp này rất không đơn giản. . .

- Kết hợp công pháp tu luyện và công pháp huyền bí làm một thể. Người tu luyện công pháp này, lực lượng của bản thân sẽ có hiệu quả giống như thần thông. Khi còn là Tụ nguyên cảnh, chân nguyên sẽ chứa cơn lốc. Đây là Phong chí tôn kết hợp với công pháp huyền bí Ngự phong quyết. Giống như công pháp Thiên cấp vậy.

Giang Thần giúp hắn nói hết lời.

- Chuyện này. . . Mặc dù người biết lai lịch, thế nhưng chung quy cũng không thể biết được nội dung chứ?

Thanh Ma nghe thấy vậy, rất chấn động.

- Ta biết Ngự phong quyết, cũng có thể đọc ra cho người, chứ đừng nói chi là Lăng phong thần công.

Giang Thần cười lạnh nói.

Nhìn thấy Giang Thần thật sự không có hứng thú đối với công pháp, Thanh Ma trầm ngâm một lúc, nói:

- Ta còn biết rất nhiều bảo tàng, ta có thể dẫn người đi.

- Thật sao? Không có hứng thú.

Giang Thần không tin, lần nữa vứt bình ngọc lên.

- Đừng đừng đừng! Giữ lại ta, chắc chắn người sẽ không hối hận!

Thanh Ma hét lớn.

Chỉ có điều, Giang Thần nghĩ đến cái gì đó mà tiếp lấy bình ngọc, nói:

- Ta cho người một cơ hội, chỉ là phải xem người có đồng ý hay không.

- Cơ hội gì?

Thanh Ma vui mừng, đồng thời cũng không dám khinh thường, rất cẩn thận hỏi một câu.

- Người đã nghe nói qua về Bát bộ thiên long chưa?

Giang Thần nói.

Lần này, trong một quãng thời gian rất dài trong bình ngọc không có âm thanh nào xuất hiện.

Giang Thần không giục mà nhẫn nại chờ đợi.

- Thiếu niên, người nói thật chứ?

Một lúc lâu sau, Thanh Ma mới mở miệng, rất là nghiêm túc.

- Đúng vậy.

Bát bộ thiên long, là chí bảo của Phật môn.

Chỗ lợi hại nhất chính là, không chỉ có một cái. Trong điều kiện cho phép, cao tăng của Phật môn cũng có thể nắm giữ Bát bộ thiên long.

Có thể nói là đại thần thông của Phật môn, trấn áp tám sinh linh có thực lực mạnh mẽ vào bên trong linh vật, trở thành bát bộ chúng của chính mình: Thiên, Long, Dạ Xoa, càn thất bà, A Tu La, Già lâu la, Khẩn na la, Ma hầu la già, đều là thiên thần hộ pháp trong Phật môn.

Giang Thần cũng muốn chế tạo ra một cái Bát bộ thiên long.

Là linh hồn trong bình ngọc đã cho hấn cơ hội, linh hồn thoát khỏi thân thể, ngàn năm bất diệt, không phải là ai cũng có thể làm được.

Thanh Ma này, rất có khả năng là cường giả bên trên Thông thiên cảnh.

Nếu không phải Thanh Ma xui xẻo, rơi vào trên tay của Giang Thần. Như vậy dùng cảnh giới bây giờ của hấn, muốn đi tìm nhân vật như vậy làm bát bộ chúng của mình, hầu như là chuyện không thể.

So với việc chờ khi mình trở thành bát bộ chúng, Thanh Ma càng hoài nghi Giang Thần có thể làm được chuyện này hay không.

- Linh vật của Bát bộ thiên long người định lấy cái gì, đồ vật phổ thông không chịu nổi thần uy của nó nha.

Bát bộ thiên long, có thể là một toà tiểu tháp, một quyển kinh thư hoặc là một bức tranh.

Bất kể là cái gì, cũng không thể là phàm vật, tối thiểu chất liệu cũng phải như linh khí cấp bảy, cấp tám.

- Ta dùng cái này.

Giang Thần lấy ra một quyển sách, là quyển sách mà hắn lấy được ở bên trong hoàng lăng, nhìn qua không có chỗ gì là đặc biệt, kì thực không phải như vậy.

Trước đó sách đã bị Thụ trường lão cầm, ở dưới uy lực của Càn Khôn Huyền Hỏa đằng, Thụ trường lão biến thành một đám than. Ngay cả linh giáp hộ thân cũng bị hòa tan, thế nhưng quyển sách này lại hoàn hảo không chút tổn hại. Từ đó đã cho hắn biết quyển sách này không phải là phàm vật.

- Thế nhưng phía trên này tràn ngập chữ kìa?

Thanh Ma chú ý tới trên sách có đồ văn liên quan tới hoàng lăng.

- Bên trong phật có phật, phật ở trong lòng, chữ không phải là then chốt.

- Như vậy hắn người phải biết Bát bộ thiên long cũng được coi như là linh khí, linh vật chỉ là xác ngoài, quan trọng là khí văn, đây chính là bí mật bất truyền của Phật môn.

- Nội dung khí văn ta biết, khí văn, ta cũng có.

- Kinh văn kia đâu?

Thanh Ma lại nói.

Linh vật gánh chịu vận chuyển khí văn, kinh văn độc nhất lại cộng thêm vào năng lượng của bát bộ chúng thì mới có thể làm ra Bát Bộ thiên long.

- Kinh văn cũng biết.

- Còn cái gì mà người không biết nữa không?

Lần này Thanh Ma đứng ngồi không yên, hét lớn một tiếng thất thanh.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Diệt Thần Du Cảnh

- Như vậy ta sẽ vĩnh viễn trở thành nô lệ của người, còn không bằng chết đi cho rồi.

Thanh Ma nói.

Nói thì nói thế, thế nhưng nhắc tới chữ chết, thanh âm của hắn không quá to.

- Hai mươi năm, hai mươi năm sau, ta sẽ trả người tự do, giúp người tái tạo thân thể.

Giang Thần nói.

- Tái tạo thân thể?

Thanh Ma nghe qua rất khiếp sợ, đây chính là thủ đoạn của thần tiên. Chỉ có điều hắn nghĩ tới ngay cả Bát bộ thiên long mà Giang Thần cũng có thể làm ra được, như vậy chuyện tái tạo thân thể cũng không phải là không thể nào.

Thời gian hai mươi năm so với bị vây ở trong sân cung này ngàn năm, cũng không tính là quá lâu.

- Ta có thể đồng ý, chỉ có điều ta muốn làm thiên chúng!

Thanh Ma đồng ý.

Trong Bát bộ chúng, thiên chúng và long chúng có địa vị tối cao, vì lẽ đó mới gọi là Bát bộ thiên long.

Thanh Ma không muốn hồn phi phách tán, cho nên chỉ đành đồng ý với Giang Thần, nhưng hắn cũng đưa ra một điều kiện.

Nếu như sau đó Giang Thần tìm được đủ các bộ hạ khác, hắn cũng là người đứng đầu Bát bộ chúng.

- Được.

Giang Thần mở quyển sách ra, lấy ra tám tờ giấy hợp lại thành một quyển sách nhỏ, cầm bút lông trong tay, lưu loát viết kinh văn lên trên giấy.

Vẻ mặt của hắn nghiêm túc, cả người toát lên vẻ trang nghiêm thần thánh, nét mực màu đen rơi vào trên tờ giấy, từng hàng chữ nhỏ màu vàng xuất hiện, toả ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Giang Thần lấy ra ba đoạn khí văn của Xích tiêu kiếm, đổi thành khí văn cần thiết của Bát bộ thiên long, để vào bên trong trang sách.

- Nếu như bù đắp muộn thì sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với Xích tiêu kiếm.

Xích tiêu kiếm linh không vui nói.

- Yên tâm, sau khi ta trở về sẽ làm. Ta đã nhớ kỹ khí văn vốn có, bảo đảm sẽ giống như đúc.

Giang Thần động viên nó một câu.

Lập tức, Giang Thần đặt bình ngọc lên trên tờ thứ nhất của cuốn sách, mở nắp bình ra.

- Xin mời.

Giang Thần nói.

Linh hồn của Thanh Ma hóa thành một đám khói xanh bay ra, bay vào bên trong sách, nhanh chóng bị kinh văn hấp thu.

Đột nhiên, sách nhỏ tỏa ra kim quang, bay lượn lên trên không trung, phát ý mệnh mông như biển bộc phát ra.

Một lúc lâu sau, kim quang trên sách nhỏ trở nên nhu hòa, chậm rãi rơi vào trong tay của Giang Thần.

Ở trên tờ thứ nhất xuất hiện chân dung của một thiên thần khôi ngô, có điều bởi vì kinh văn có quan hệ với đồ văn của hoàng lăng cho nên không nhìn thấy rõ ràng cho lắm.

Giang Thần nở nụ cười cao hứng, Bát bộ thiên long, đã xong!

Lại nói tới cấp bậc của Bát bộ thiên long, rất khó phán đoán, bởi vì nó không chỉ là linh khí.

Uy lực của nó được quyết định bởi bát bộ chúng, sau đó là phát ý kinh văn.

- Bát bộ thiên long này của người không được, thực lực của ta không tới một thành trước đó.

Âm thanh của Thanh Ma từ bên trong sách truyền ra.

- Linh ngộ của ta đối với phát ý không đủ thâm sâu, cho nên khi viết kinh văn không đủ thành kính, đương nhiên sẽ như vậy.

Giang Thần dùng giọng đương nhiên nói.

- Quá là uất ức!

- Sẽ có thay đổi, cứ từ từ đi.

Sau đó, Giang Thần không vội đi ra ngoài mà thừa dịp máu của ác viên vẫn còn nóng, hăn cởi sạch y phục của chính mình, lau lên trên khí hải và vị trí ba cái Thần mạch.

Rất nhanh, số máu tươi này trở nên càng ngày càng nóng, như dung nham bám vào trên thân thể vậy.

Đến cuối cùng, yêu huyết thẩm thấu vào da dẻ từng chút một, hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi.

- Ở Thánh vực, đại đệ tử khi năm tuổi, mười tuổi và mười lăm tuổi đều được chuẩn bị bảo huyết của hung thú thượng đẳng. Thần cốt và bí dược, được ngâm ở bên trong, cho dù là phế vật thì cũng có thể thoát thai hoá cốt.

So sánh với bọn họ, một chút yêu huyết của Giang Thần không đáng để nhắc tới.

Dùng một phần ba thú huyết, cảnh giới của Giang Thần lần nữa tinh tiến, cả người cảm thấy thoải mái.

Sau đó, Giang Thần bắt đầu phá giải tầng cấm chế thứ hai của tượng đá Đại tướng quân.

- Đây chính là cấm chế của thời đại anh hùng, ta đoán là dùng để trấn thủ một nơi nào đó? Thứ này người cũng đem ra sao?

Thanh Ma ngạc nhiên nói.

Chuyện này tương đương với nhận thức chung của mọi người, đồ vật người khác dùng để giữ nhà hộ viện, đề phòng ngừa bảo vật bị trộm đi, làm

sao lại có khả năng bị xem là bảo vật lấy đi cơ chứ?

Thường thường thứ như vậy, nếu không bị hủy thì sẽ giết chết kẻ xâm nhập.

Điểm đáng sợ chính là, hắn nhìn Giang Thần một lúc, lực lượng cấm chế kia lại đang không ngừng yếu bớt, đến cuối cùng lại hóa thành hư vô.

- Nhớ kỹ, mọi việc không có tuyệt đối.

Hắn rời khỏi sân cung, đi tới bên cạnh trận pháp rồi nói:

N.g.uồ.n.: iread.vn- Hiện giờ, mở trận pháp ra.

- Không phải người nói người biết phá trận sao?

Thanh Ma nghe qua có chút kích động.

- Ta không mang theo trận bàn.

Thanh Ma tức giận, nếu như sớm biết như vậy thì hắn có thể bàn điều kiện cùng với Giang Thần, sẽ không bị động như vậy. Ngay cả một chút thương lượng cũng không có.

Nói thí dụ như, hai mươi năm quá lâu, mười năm thì hắn có thể suy nghĩ một chút.

Nhưng mà, hiện giờ hắn chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Sau khi trận pháp được giải trừ, toà sân cung thứ sáu thần bí được bày ra ở trước mặt người đời, điểm không giống so với bên trong tin đồn chính là, bên trong chỉ có một đồng sắt vụn.

Bảo tàng của Chu Tước quốc, nhất định là một truyền thuyết mà mọi người không có cách nào chứng thực được.

...

Trên bầu trời sơn mạch, Văn Tâm và Mạnh Hạo lái thuyền phi hành di chuyển loạn khắp nơi, tìm kiếm hình bóng của Giang Thần. Thế nhưng từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn chưa từng nhìn thấy hình bóng của hắn.

- Nếu không, chúng ta về môn phái bẩm báo lại việc này xem?

- Thời gian qua lại như vậy, người cảm thấy Giang Thần có thể kiên trì được lâu như vậy sao?

- Nhưng chúng ta lãng phí thời gian ở đây cũng là vô dụng.

Bỗng nhiên, hai người đều sợ hãi nhìn phía trước.

Sát thủ của Hắc Bạch môn cản ở trước mặt bọn họ, linh khí phi hành dưới chân rất là đặc biệt, như là bàn cờ, vừa vặn đủ cho một mình hắn đứng.

Chỉ có điều tất cả sự chú ý của Văn Tâm và Mạnh Hạo đều dồn lên trên mặt của sát thủ!

Khuôn mặt dữ tợn, lại còn có hai màu đen trắng, như mang mặt nạ vậy. Thế nhưng còn đáng sợ hơn rất nhiều, nhìn thấy lâu, nhất định buổi tối sẽ gặp ác mộng.

Hai người biết trong tay Giang Thần có một kiện linh khí có thể phun ra lửa. Cho nên đã biết đây là kiệt tác của Giang Thần, lúc này nhìn dáng vẻ đờ đờ sát khí của hắn thì bọn họ đã biết hiện tại Giang Thần không có chuyện gì.

Chỉ có điều, có thể bọn họ sẽ có chuyện!

- Hả?

Điều kỳ quái chính là, sát thủ chẳng hề làm gì cả, không hề nói gì mà trực tiếp bay đi.

Hóa ra sau khi Giang Thần tiến vào trận pháp, sát thủ đã mất đi khí tức của hắn, có chút hoảng hốt. Cho nên muốn áp chế hai người Văn Tâm và Mạnh Hạo.

Nhưng mà đúng lúc này, khí tức của Giang Thần lại xuất hiện.

Sở dĩ hắn biết, là bởi vì hắn đã để lại dấu ấn thần thức!

Sát thủ Hắc Bạch môn có kỹ năng ám sát, một khi mục tiêu bị hạ dấu ấn. Trừ phi chạy đến chân trời góc biển, nếu không sẽ bị phát hiện ra.

Dù cho là thành thị lớn thì cũng có thể tìm ra được.

- Theo sau!

Văn Tâm kịp phản ứng lại, đã mơ hồ đoán ra được cái gì đó. Nàng khởi động thuyền phi hành đi qua đó.

Quả nhiên, hai người đã phát hiện ra một tòa sân cung ở gần đó.

Trong núi vốn có năm tòa sân cung, bọn họ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không phát hiện ra kỳ thực tòa sân cung này là tòa thứ sáu mới ra.

Giang Thần đứng ở trên nóc cung điện, chờ sát thủ đến.

Sát thủ đứng trên một tấm bia đá, nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha, nói:

- Trước khi ta đưa ngươi đến chỗ cố chủ, ta sẽ biến ngươi thành dáng vẻ của ta hiện tại.

- Bây giờ nhìn người rất tốt đó, sau này cũng không cần đeo mặt nạ nữa, đây là hoá trang điển hình nhất của sát thủ Hắc Bạch môn mà.

Giang Thần châm chọc nói.

- Người đi chết đi!

Sát thủ không nghĩ tới hắn lại dám trêu chọc mình, tức giận đến giận sôi lên. Hắn đã đổi ý, vẫn muốn giết chết Giang Thần để tiết hận.

- Hiện giờ người còn muốn giết ta nữa sao?

Giang Thần cười trào phúng một tiếng, hai tay cầm Càn Khôn Huyền Hỏa đăng và một quyển sách nhỏ có phát quang lấp lánh.

Tượng đá Đại tướng quân bay thẳng đến chỗ sát thủ, sau khi Giang Thần niệm xong thần chú, nó sống lại ở trên không trung!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cự Lang Báo Ân

Tượng đá Đại tướng quân còn chưa sống lại thì lửa đã nâng đỡ bốn vó của chiến mã, đạp không đi lên, nhắm về phía sát thủ đứng trên bia đá.

Bia đá nổ tung, sát thủ sợ đến mức hồn vía lên mây, xuất toàn lực nhảy ra, hai tay không ngừng đánh ra phi đao.

Leng keng keng!

Phi đao có thể cắt đứt sắt đá đánh vào trên người Đại tướng quân, phát ra tiếng giòn giã liên tiếp, tiếp theo lại bị đánh rơi xuống mặt đất.

Đại tướng quân không bị tổn hại lông tóc, trường mâu phá không mà đi.

- Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Cảm nhận được uy lực hủy thiên diệt địa đáng sợ của trường mâu, sát thủ sợ hãi kêu to. Cũng may hắn còn đủ nhanh nhẹn, tránh thoát được đòn này, chỉ có điều người lại chật vật bị đánh cho lăn lui lại hơn mười thước.

Sau khi bò lên, sát thủ không nói hai lời, phi đao đánh về phía Giang Thần.

Trong giây lát phi đao đã đi tới trước người của Giang Thần, phong mang không gì không xuyên thủng đủ để cắt hẳn thành hai nửa.

Kinh nghiệm thực chiến của sát thủ phong phú, biết giết chết Giang Thần thì Đại tướng quân sẽ dừng lại.

Mắt thấy phi đao sắp đâm thủ, trên bản sách nhỏ trong tay Giang Thần hiện ra kim quang chói mắt, một vị thiên thần thân mặc giáp vàng bay ra ngoài, thần uy kinh thế, nhẹ nhàng phất tay một cái, tất cả phi đao biến thành phần vụn.

- Trời ạ! Đây là linh khí gì chứ?

Sát thủ triệt để há hốc mồm.

Cũng đúng lúc này, một đòn súc thế của Đại tướng quân đã đánh tới, thân thể sát thủ giống như đạn pháo bay ra ngoài, đánh vỡ tường ngoài của sân cung, lại xuyên thủng một toà Thiên điện, cuối cùng tạo thành một cái hố to ở trên mặt đất được lát đá.

- Chuyện này... ít nhất giá cả ám sát cũng phải tăng lên gấp trăm lần chứ!

Sát thủ gian nan ngẩng đầu lên, lúc này đã nhìn thấy Giang Thần ở ngay phía trên mình, đang dùng ánh mắt vô tình nhìn hằm.

Đại tướng quân thúc ngựa đến, trường mâu xuyên thủng lồng ngực của hắn.

Thân thể của sát thủ chỉ kịp co giật mấy lần, sau đó đã mất đi hành động, không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, Văn Tâm và Mạnh Hạo trên thuyền phi hành nhìn thấy vậy lập tức trợn mắt há hốc mồm.

- Giang Thần này, rốt cuộc có bao nhiêu bí mật chứ?

Văn Tâm không nhịn được nghĩ đến. Nàng đột nhiên cảm thấy tràn ngập tự tin đối với việc Giang Thần muốn cạnh tranh vị trí chương giáo cùng Ninh Hạo Thiên.

Khi thuyền phi hành còn cách mặt đất năm sáu thước thì hai người không thể chờ đợi được nữa mà nhảy xuống, đi qua chỗ Giang Thần.

- Giang Thần, vừa nãy là linh khí gì vậy? Sao lại lợi hại như vậy chứ? Thần du cảnh ở trước mặt nó, ngay cả một đòn cũng không chịu được.

Mạnh Hạo kích động nói.

- Có được ở đây, đây là toà sân cung thứ sáu kia.

Nghe hắn nói như vậy, Văn Tâm và Mạnh Hạo cả kinh, lập tức nhìn ra xung quanh.

Bọn họ chưa từng thấy các sân cung khác, nhưng đối với lời nói của Giang Thần lại tin tưởng không nghi ngờ.

- Ngay cả chạy trốn mà người cũng có thể nhặt được bảo vật như vậy, có còn lẽ trời hay không chứ? Tại sao không phải là ta?

Mạnh Hạo hét lớn.

Giang Thần cười cười, thầm nghĩ nếu như là người, thân thể của người đã là của Thanh Ma rồi.

Sau đó, Giang Thần vớ vết ở trên thi thể của sát thủ, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

- Lúc sát thủ Hắc Bạch môn làm nhiệm vụ sẽ không mang đồ vật tùy thân.

Văn Tâm nói.

- Đáng tiếc.

Giang Thần lắc đầu một cái, tài nguyên tu luyện mà Thần Du cảnh dùng, đối với Tụ nguyên cảnh mà nói, là báu vật.

Lúc này, ba người cảm nhận được mặt đất dưới chân đang chấn động, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Giang Thần nghĩ đến cái gì đó mà nhìn về phía ngọn núi bên dưới.

- Một đầu cự lang thật lớn!

Mạnh Hạo và Văn Tâm nhìn thấy cự lang được Giang Thần cứu lúc trước chạy tới đây.

- Là yêu thú thần cấp, chạy mau!

Văn Tâm vội vã khống chế thuyền phi hành tới đây.

- Chờ một chút.

Giang Thần gọi bọn họ lại, nhìn cự lang đang từng bước một đi tới.

Lúc này, ba người mới chú ý tới trong miệng cự lang có ngậm một cổ thi thể, như là một con hổ.

Cự lang đi tới bên ngoài sân cung, thả thi thể xuống, nhìn Giang Thần một chút, sau đó lại xoay người rời đi.

- Chuyện này... Đây là yêu thú quý cấp, Kim Cương hổ!

Văn Tâm thấy rõ thi thể, hít vào một ngụm khí lạnh.

Kim Cương hổ, thể tích không lớn, nhưng nặng mấy ngàn cân, da lông cứng cỏi, xương trên người chẳng khác nào được đúc thành từ sắt thép, sức phòng ngự rất là kinh người, tốc độ của bản thân cũng không chậm.

Có lúc chỉ dựa vào va chạm kẻ địch đã có thể tạo thành uy lực rất đáng sợ.

Nếu Tụ nguyên cảnh gặp phải nó thì chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi.

Chỉ có điều, ở trước mặt yêu thú thần cấp như cự lang, Kim Cương hổ rất là yếu đuối nhỏ bé.

Điều mà Văn Tâm không hiểu chính là tại sao cự lang lại muốn đưa thi thể cho bọn họ, một yêu thú quý cấp, yêu huyết trên người có thể bán ra với giá cao, cốt nhục và dược thảo phối hợp sẽ tạo thành dược dịch, vô cùng hữu ích đối với tu hành.

- Là báo ân, trước đó ta đã cứu đầu cự lang này.

Truyện được biên tập tại iread.vn. Giang Thần giải thích nghi hoặc cho hai người.

Thương thế của cự lang đã khôi phục, rốt cục đã nhớ tới Giang Thần.

Hai người cảm thấy khó mà tin nổi, làm sao Giang Thần có thể giúp yêu thú thần cấp cơ chứ?

Nhưng mà, nghĩ đến các loại thủ đoạn thần kỳ của Giang Thần, bọn họ lại cảm thấy chuyện này không có gì để kỳ quái cả.

- Không cần lo lắng, yêu huyết rất mới, nhanh bọc lại.

Giang Thần bắt chuyện với Mạnh Hạo, hút khô máu của đầu Kim Cương hổ này, lại mang cái nôi kia ra, phối hợp với dược liệu bắt đầu luộc.

Không phải Giang Thần tùy tiện thả dược liệu vào, mà là rất có chú trọng, căn cứ vào vài dược thiện cổ xưa mới biết được phương pháp này.

Chẳng bao lâu, mùi thịt tràn ra ngoài, ba người hít sâu một cái, khí huyết trong cơ thể bắt đầu cuồn cuộn, mỗi một lỗ chân lông đều giãn ra.

Tiếp đó, ba người ăn như hùm như sói uống sạch canh thịt, gặm xương.

Không có bất kỳ đồ gia vị nào, thế nhưng mà máu thịt của yêu thú quý cấp tự mang theo hương vị, ngay cả một chút cặn thừa ba người cũng không để lại.

So với dùng linh đan còn kịch liệt hơn, ba người cảm thấy miệng lưỡi khô không khốc, cả người nóng lên.

- Không xong rồi, ta muốn đi tu luyện!

Mạnh Hạo không muốn lãng phí cơ hội tốt này, hắn muốn nhân lúc này để đột phá cảnh giới.

Văn Tâm cũng giống như vậy.

- Đừng nóng vội, bồi dưỡng yêu huyết này lên trên người, đây là yêu huyết thần cấp.

Giang Thần lấy ra yêu huyết của đầu ác viên kia, lại phân cho hai người.

Sau khi để lại một phần cho mình, hắn tìm một gian phòng ở trong sân cung, vận chuyển công pháp Thiên cấp.

Trải qua một đoạn thời gian rất dài, trên thân thể của hắn có sấm đì ùng vang vọng, tiếng gân cốt như pháo nổ tích tách không ngừng vang lên.

Chờ tới lúc kết thúc, cảnh giới của Giang Thần lại tăng lên một tầng. Chỉ có điều bởi vì vừa đột phá trung kỳ viên mãn, vì vậy hắn cũng không

có đột phá thêm một bước.

Mà cảnh giới của Văn Tâm và Mạnh Hạo trước sau đột phá.

Mạnh Hạo đã đạt đến trung kỳ đỉnh cao, mà Văn Tâm thì lại vượt qua Giang Thần, đạt tới hậu kỳ đỉnh cao.

Vốn cảnh giới của nàng còn cao hơn so với Giang Thần, sau đó ở Xích tiêu phong cũng chuyên tâm tu luyện, ngay cả một khắc cũng không lười biếng.

- Yêu thú quý cấp nhất định phải Thần du cảnh mới có thể bắt được. Đặc biệt là Kim Cương hổ, ít nhất cần tu vi Thần du cảnh trung hậu kỳ, thuê một tên Thần du cảnh như vậy cũng có giá trên trời! Không nghĩ tới hôm nay lại bởi vì nguyên nhân như vậy mà chúng ta có cơ hội sử dụng nó.

Mạnh Hạo kích động nói.

Lúc này, cự lang đã lần nữa đến, nó mang đến hai cỗ thi thể yêu thú, đều là vương cấp.

Cũng giống như vừa nãy, thả thi thể xuống, cự lang liếc mắt nhìn Giang Thần, quyết đoán rời đi.

- Chuyện này... Cho dù là đệ tử thế lực lớn cũng sẽ không xa xỉ như vậy, bỗng nhiên có thi thể của loại yêu thú cấp bậc như vậy.

Mạnh Hạo kích động đến mức nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

- Không nên gấp.

Giang Thần bỏ thi thể vào nạp giới, nói:

- Chúng ta vừa uống canh xong, không thể hấp thu tốt nhất, đi rèn luyện đi, vừa vận nơi này là sơn mạch.

Nếu như cự lang cứ tiếp tục như vậy, Giang Thần có lòng tin ở trong thời gian ngắn nhất đạt đến Thần du cảnh.

- Được!

Mạnh Hạo và Văn Tâm không có ý kiến, thi thể sát thủ bị ném ra sau đầu.

Ba người phấn khởi đi vào trong sơn mạch, bắt đầu công cuộc săn giết.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Nổi Giận Đùng Đùng

Nửa tháng sau đó, cự lang vẫn mang đến cho Giang Thần thi thể yêu thú mới, đại đa số là vương cấp, thỉnh thoảng sẽ có yêu thú quý cấp.

Dưới đại bổ như vậy, thân thể của Giang Thần từ từ cường tráng, vượt xa người có cảnh giới tương đồng.

Cái Thần mạch thứ tư, cũng bởi vậy mà đã dài ra.

Mỗi khi xuất hiện thêm một cái Thần mạch, sự trợ giúp đối với Giang Thần sẽ tăng lên gấp mấy lần, cảnh giới thuận lợi vọt tới Tự nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao.

Cũng đúng lúc này, cự lang dừng đưa thi thể yêu thú cho hắn, không xuất hiện ở trước mặt của Giang Thần nữa.

Giang Thần biết cự lang đã trả xong ân tình, sẽ không chịu bất kỳ thua thiệt nào nữa.

- Về môn phái xung kích Thần du cảnh!

Mạnh Hạo và Văn Tâm không có ý kiến, đặc biệt là người sau rất nóng lòng muốn thử. Muốn trở thành cường giả Thần du cảnh.

Trên đường trở về, Giang Thần đang suy nghĩ xem nên về Thập vạn đại sơn, luyện chế Thuần Dương đan đột phá Thần du cảnh, hay là ở môn phái đối Thần linh đan.

Hai phương án này đều có thể lựa chọn, Giang Thần quyết định đến lúc đó mới tính tiếp.

Mấy ngày sau, thuyền phi hành đi đến Thiên Đạo môn, bởi vì Lý Thấm cho nên bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đi tới Xích tiêu phong.

Tới Xích tiêu phong, ba người cảm thấy thả lỏng, biết rõ nơi này là chỗ an toàn nhất.

Trước đó, ba người trải qua hoàng lãng dưới lòng đất, sau đó lại đi tới bên trong sơn mạch rèn luyện, cho nên cả người đã có chút uể oải, cần phải khôi phục cho thật tốt.

Giang Thần vừa nhảy xuống thuyền phi hành, Phạm Đồ đã dẫn người nhanh chóng bước tới.

- Phạm thúc, trong khoảng thời gian này không có chuyện gì xảy ra chứ?

Giang Thần hỏi.

Chỉ có điều, rất nhanh hắn đã chú ý tới khuôn mặt căng thẳng của Phạm Đồ, trong lòng sinh ra cảm giác không ổn.

Từ trước tới nay hắn chưa từng thấy bộ dáng này của Phạm Đồ, giống như trời sập xuống vậy.

- Lễ nào là Lý Thấm giết bừa đệ tử Giang phủ?

Trong lòng Giang Thần suy đoán.

- Thiếu chủ, phu nhân...

Phạm Đồ nói, lại không đành lòng nói tiếp. Thiếu chủ đã đủ đáng thương rồi, phụ thân bị giam cầm, bây giờ mẫu thân biến thành như vậy,

quả thật không biết người có thể chịu đựng được đả kích như vậy hay không.

- Mẫu thân? Người làm sao? Phạm thúc, mau nói cho ta biết!

Giang Thần từ trước đến giờ luôn trầm ổn mà giờ hoảng hốt, hấn nắm lấy cánh tay của Phạm Đồ, kích động hỏi.

Mấy phút sau, Giang Thần đi tới phòng của mình, nhìn thấy mẫu thân tóc trắng xoá, hấn chỉ cảm thấy trái tim như chảy máu, mỗi một lần hít thở, tim phổi đều muốn nứt ra.

Từ khi Cao Nguyệt xảy ra chuyện, người của Giang phủ loạn tung lên, cũng không biết nên làm gì cho phải. Nghĩ đến địa vị của Giang Thần ở Thiên Đạo môn. Cho nên nhất định sẽ có thủ đoạn phi phạm nào đó, vì vậy mới đưa Cao Nguyệt tới đây.

Khi đó Giang Thần đang trên đường đi tới Chu Tước thành, bởi vậy mới bỏ qua.

Mạnh Hạo và Văn Tâm cùng theo vào, nhìn thấy Cao Nguyệt, hai người đều giật nảy cả mình.

Bất kể nhìn thế nào, Cao Nguyệt già nua càng giống như là nãi nãi của Giang Thần hơn.

- Thần nhi, con đã trở về!

Cao Nguyệt nằm ở trên giường, đang uống canh, nhìn thấy Giang Thần đi vào, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười xán lạn.

Không chờ Giang Thần nói chuyện, Cao Nguyệt đột nhiên ho khan kịch liệt, vẻ mặt rất là thống khổ.

- Mẫu thân!

- Phu nhân!

Giang Thần và nha hoàn Tuyết nhi vọt tới bên giường.

- Không có chuyện gì!

Cao Nguyệt phát tay ngăn lại, ra hiệu cho hai người không cần lo lắng, còn không quên cường điệu một câu:

- Ta không có chuyện gì.

- Phu nhân, người không thể quá kích động.

Vẻ mặt Tuyết nhi lo lắng, nước mắt rớt xuống.

Giang Thần nắm lấy tay của Cao Nguyệt, kiểm tra tình huống thân thể của Cao Nguyệt, rất nhanh lông mày đã nhíu lại.

- Thần nhi, không cần lo lắng.

Cao Nguyệt biết tình huống thân thể của mình, cho nên nàng thu hồi tay của mình lại.

- Sao lại không có chuyện gì? Mẫu thân, hiện giờ người...

Giang Thần không nói được tiếp, trong lòng đau xót.

- Là Lý Thấm làm sao? Tình huống hiện tại của nàng ta thế nào rồi?

Giang Thần hỏi.

- Thiên Đạo môn nói Lý Thấm bị thương nghiêm trọng, trước tiên sẽ ở Lưu Vân phong của mình tĩnh dưỡng, chờ đợi xử phạt.

Phạm Đồ nói.

- Nói láo!

Giang Thần nổi giận gầm lên một tiếng, hẳn biết tình huống trong Thiên Đạo môn là thế nào, thái độ như vậy, tám phần mười Lý Thấm sẽ không có chuyện gì.

- Còn gì nữa không? Chuyện như vậy, chẳng lẽ Thiên Đạo môn không có bất kỳ biểu hiện gì sao?

Tru.yện. được dịch trực tiếp tại. iREAD.

Giang Thần lại nói.

Nói tới chỗ này, Phạm Đồ cắn răng, cả giận nói:

- Chủ mẫu bị Lý Thấm hại thành như vậy, thiếu chủ lại không có mặt. Chúng ta hi vọng Thiên Đạo môn có thể bồi thường chúng ta, cứu chữa chủ mẫu, cho nên mới nói chuyện tình huống của chủ mẫu.

Lúc đó sau khi Cao Nguyệt đánh bại Lý Thấm thì mới đọc phát, nếu như không nói, Thiên Đạo môn còn không biết nàng có chuyện.

- Sau đó?

- Máy trưởng lão đã đến kiểm tra tình huống của chủ mẫu, nhưng vẫn xoắn xuýt chuyện tình huống lúc này của chủ mẫu có phải để cho Lý Thấm phụ trách hay không. Mà sư phụ của Lý Thấm cũng ở trong đó, vị An trưởng lão kia còn nói, nếu như không phải chủ mẫu biến thành như vậy thì nàng tất nhiên sẽ báo thù cho đồ đệ của mình. Cho nên chúng ta cũng không dám nói chuyện này với Thiên Đạo môn nữa.

Phạm Đồ nói.

Giang Thần liếc mắt nhìn Cao Nguyệt, đi ra khỏi phòng, ra hiệu Phạm Đồ đi theo.

Đến bên ngoài, Giang Thần hỏi:

- An trưởng lão nói nguyên văn thế nào.

- Thiếu chủ...

Phạm Đồ không dám nói ra.

- Nói!

Giang Thần hầu như rống lên một tiếng.

- Nguyên văn của nàng là: Ai biết người rơi vào kết cục như vậy có phải là đã làm ra chuyện bị trời phạt hay không. Không ngờ lại còn mặt mũi muốn Thiên Đạo môn chúng ta bồi thường. Ta nói cho người biết, người như bây giờ đã gặp may lắm rồi, nếu không người sẽ chết ở trên tay của ta.

- Đáng chết!

Cảm giác thù hận của Giang Thần mãnh liệt như chưa từng có, sát khí lộ ra ngoài.

- Giang Thần!

Văn Tâm và Mạnh Hạo đi ra, vẻ mặt quan tâm, cũng không biết phải an ủi hẳn như thế nào.

- Đưa cho ta.

Giang Thần đưa tay về phía Văn Tâm.

Văn Tâm chớp mắt một cái, nàng đã rõ Giang Thần muốn cờ khổng chế của thuyền phi hành, trước đó nó vẫn ở chỗ của nàng.

- Người muốn đi tìm Lý Thấm? Không nên vọng động...

Văn Tâm muốn khuyên bảo, thế nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Giang Thần, lại không nói được lời sau.

- Đưa cho ta!

Giang Thần lặp lại một câu.

Trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, muốn Lý Thấm chết!

- Lý Thấm là Thần du cảnh, người rời khỏi Xích tiêu phong cũng đã rất nguy hiểm, chạy đến trên phong của người khác không phải là muốn chết hay sao?

Nếu như là người bình thường thì sẽ đưa cờ khổng chế cho hắn, nhưng Văn Tâm thì lại không giống.

- Nếu như người chết rồi thì tộc nhân và người trên Xích tiêu phong của người đều sẽ chết!

Nghe thấy nàng nói như thế, vẻ mặt Giang Thần biến đổi, Văn Tâm tiếp tục nói:

- Bá mẫu biến thành như vậy, nhất định là bị thủ đoạn gì đó tạo thành, nhất định sẽ có chỗ để bù đắp.

- Vô dụng, vô dụng.

Giang Thần thống khổ lắc đầu, tê tái nói:

- Coi như hiện giờ ta có giải hết độc được của Thôi Mệnh hoa thì mẫu thân vẫn sẽ giống như người sáu mươi tuổi. Tuổi thọ hầu như tiêu hao hết, từ đây bệnh sẽ quấn quanh người, thống khổ tới lúc chết!

Đây là chuyện làm hắn hận nhất!

Nếu như không có Lý Thấm thì hẳn sẽ dư thời gian.

Thế nhưng Lý Thấm vô tình hủy diệt tất cả những chuyện này!

Văn Tâm không biết Thôi Mệnh hoa là cái gì, nhưng nàng cũng có thể nghe ra sự tuyệt vọng của Giang Thần. Nàng không thể tin được đây là Giang Thần tự tin trước kia.

- Đưa cờ khổng chế cho ta, nếu không ta sẽ tự mình đi tới!

Giang Thần nói.

Biết không ngăn cản được hẳn, cho nên Văn Tâm không thể làm gì khác hơn là giao cờ khổng chế ra.

- Thiếu chủ, ta sẽ đi cùng người!

Phạm Đồ nói.

- Không cần, người ở lại chỗ này, nếu như ta có chuyện, người lập tức mang theo mẫu thân ta trở lại Thập vạn đại sơn.

Giang Thần nói.

Chợt, Giang Thần cười thuyên phi hành chạy về phía Lưu Vân phong.

Mạnh Hạo đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Chúng ta đi tìm Dược trưởng lão, Dược trưởng lão sẽ không để cho Giang Thần xảy ra chuyện.

Hắn nhớ tới chuyện lần trước Giang Thần và Dược trưởng lão thảo luận linh đan, biết Dược trưởng lão có linh đan khôi phục cho Thần du cảnh.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Giết!

Lý Thấm không thích giao lưu với người khác, ở trong môn phái cũng không kết bè kết đảng mà chỉ một lòng tu luyện, vì vậy Lưu Vân phong của nàng quanh năm yên tĩnh.

Nhưng mà hiện tại bên trong Lưu Vân phong lại có một tên thanh niên và tùy tùng của hắn.

Lý Thấm bị Cao Nguyệt đánh cho chỉ còn lại nửa cái mạng, cho dù đã được môn phái cứu trị, thế nhưng vẫn cần một quãng thời gian tĩnh dưỡng rất dài.

Hơn nữa nàng xông vào Thập vạn đại sơn với ý đồ mưu sát, cho nên đã bị cấm túc ở Lưu Vân phong, không được ra ngoài. Sau khi chữa khỏi vết thương thì phải chờ đợi môn phái xử phạt.

Chỉ có điều ai cũng hiểu rõ, từ thái độ của môn phái cho thấy, Lý Thấm sẽ không phải chịu trừng phạt quá nghiêm khắc.

Giang Thần không có căn cơ ở trong Thiên Đạo môn, không có chỗ dựa, coi như không phục thì cũng không lật nổi sóng gió gì.

Nói đi nói lại, thanh niên ở trên Lưu Vân phong tên là Phù Nham, là người theo đuổi Lý Thấm, cũng không phải là đệ tử Thiên Đạo môn, nghe thấy Lý Thấm có chuyện cho nên hắn mới tới thăm.

- Không có chuyện gì, sư phụ nàng là An trưởng lão, có quan hệ rất rộng ở trong môn phái đó.

Phù Nham đứng phía sau lưng của Lý Thấm, Lý Thấm trên người buộc băng gạc ngồi ở bên cạnh vách núi Lưu Vân phong, tầm mắt của nơi này rất rộng rãi, có thể thu hết Thiên Đạo môn nguy nga vào trong đáy mắt.

Ở trên đầu nàng và Phù Nham có một gốc cây cổ thụ, cành lá tươi tốt, tuổi chừng mấy ngàn năm, rễ cây kéo ra chung quanh, đan xen, từ lá cây màu xanh lục là có thể nhìn ra sức sống tươi tốt của nó.

Đại thụ này là đồ vật tượng trưng cho Lưu Vân phong, cũng là thứ chứng kiến thời khắc nổi bật nhất của Lý Thấm.

Khi Ninh Hạo Thiên còn chưa đến Thiên Đạo môn thì Lý Thấm đã dùng hai mươi tuổi tuổi đột phá tới Thần du cảnh.

Vì vậy chương giáo Thiên Đạo môn đã ban tặng gốc bạch quả thụ đã tồn tại từ khi Thiên Đạo môn thành lập tới nay, cấy ghép nó lên trên Lưu Vân phong.

Lúc đó tên tuổi của Lý Thấm nổi như cồn, vinh quang khắp người.

Mãi đến khi Ninh Hạo Thiên xuất hiện che dấu phong mang của nàng.

- Ta không lo lắng tới những chuyện kia, ta chỉ hận không trả thù được Giang Thần!

Lý Thấm lạnh lùng nói.

- Chẳng phải hiện tại mẫu thân của hắc không phải sống không bằng chết hay sao?

Phù Nham nói.

Chuyện Cao Nguyệt đã bị không ít người biết, đối với một nữ nhân mà nói, già nua thành dáng vẻ như thế kia có thể nói là sống không bằng chết.

- Nhưng dù sao nàng cũng không chết!

Lý Thấm không có một chút hối hận và hổ thẹn nào, chỉ có không cam lòng. Đặc biệt là sau khi bị Cao Nguyệt đánh thành như bây giờ, thù hận của nàng đối với Cao Nguyệt không chỉ là bởi vì Giang Thần nữa.

- Không cần phải gấp gáp, sẽ có cơ hội.

Phù Nham nở nụ cười rất là ý nhị.

- Hả?

Lý Thấm có chút khó hiểu nhìn về phía hắn.

- Cố gắng dưỡng thương đi.

Phù Nham không nhiều lời, trong lòng đang cười trộm, trước đây Lý Thấm không quan tâm tới hắn, mãi đến khi xảy ra việc này, mất đi đệ đệ cho nên Lý Thấm cần người an ủi, vì vậy quan hệ giữa hai người mới tăng nhanh như gió.

Trong lòng hắn đang cảm ơn Giang Thần.

Cho dù hắn mới là Tụ nguyên cảnh, Lý Thấm đã là Thần du cảnh. Thế nhưng nhà hắn có tiền có thế, cô nhi như Lý Thấm, lại là nữ tử thiên tài, đối với hắn là người được chọn không thể thích hợp hơn được nữa.

- Lý Thấm! Đi ra đây nhận lấy cái chết!

Bỗng nhiên, tiếng gào của Giang Thần như sấm mùa xuân, nổ vang ở trên bầu trời của Lưu Vân phong.

Lý Thấm đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt mang theo một tia không thể tin tưởng và phẫn nộ.

Phù Nham nghe không ra âm thanh của Giang Thần, hẩn nhứu chặt mày, nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ở sau lưng của hai người có một đám tùy tùng và hộ vệ của Phù Nham.

Trưởng hộ vệ Thần du cảnh phóng thần thức hướng về phía không trung, nói:

- Thiếu gia, trên không trung có một vị đệ tử nội môn Thiên Đạo môn, Tự nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao.

- Là Giang Thần.

Lý Thấm nói.

-Ồ? Hẩn đã trở về sao?

Phù Nham sửng sốt một chút, lập tức nở một nụ cười trào phúng:

- Xem ra hẩn muốn báo thù thay cho mẫu thân, cũng không nhìn một chút xem mình có bao nhiêu phân lượng. Lý Thấm, nàng ở đây nghỉ ngơi, ta sẽ đi dạy hẩn giúp nàng.

Ng--uồn: irea-d.-vn

Nói xong, Phù Nham gọi thuyền phi hành.

- Thiếu gia, chúng ta đang ở trong Thiên Đạo môn, lại xảy ra xung đột với đệ tử nội môn, như vậy không tốt lắm đâu?

Trưởng hộ vệ nhỏ giọng nói.

Phù Nham hận không thể cho hăn một cái tát, hăn cẩn thận từng li từng tí một liếc mắt nhìn Lý Thấm, cả giận nói:

- Nhiều lời làm gì! Giang Thần này ở trong Thiên Đạo môn tứ cố vô thân, không có vị trưởng lão nào đồng ý giúp hăn, sợ cái gì, lên cho ta.

Trưởng hộ vệ không dám nói nữa mà đi theo hăn tới không trung, nhìn thấy Giang Thần đang ở một mặt khác của Lưu Vân phong.

Phát hiện ra bọn họ, Giang Thần bay đến về phía bên này.

Chú ý tới dáng vẻ đăng đăng sát khí của Giang Thần, Phù Nham chế giễu nói:

- Dáng vẻ này thực sự là dọa người.

- Người là ai?

- Phù gia Phù Nham, xếp thứ 321 Tân hỏa bảng, ta khuyên người một câu, muốn chơi trò báo thù thì cũng phải cân nhắc cho bản thân mình một chút.

Phù Nham nói.

- Người không phải là đệ tử của Thiên Đạo môn?

Giang Thần chú ý tới y phục trên người hăn.

- Đúng thì sao chứ?

- Nếu như người ngăn ta, tất phải chết.

Phù Nham nghe hăn nói như vậy, lập tức nổi trận lôi đình, quát lên:

- Ta ở ngay đây, người có thể làm gì được ta cơ chứ!

Hắn còn cảm thấy chưa đủ, lại nói:

- Mẫu thân người bị như vậy là đáng đời, biết không? Dám đánh Lý Thấm thành như vậy, không chết đã là không tệ rồi!

Hắn nói giống như là Cao Nguyệt chạy tới nhà người khác hành hung vậy.

- Người chết chắc rồi.

- Ngông cuồng, để ta đến giáo huấn người một chút!

Phù Nham tốt xấu gì cũng là tuần tài top hơn 300 của Tân hỏa bảng, từ đầu đến cuối hắn không đặt gia hỏa đến từ nơi căn cỗi như Giang Thần vào trong mắt.

Từng chiếc từng chiếc thuyền phi hành xuất hiện, kéo tới chỗ Giang Thần, Phù Nham giẫm thuyền phi hành xông tới, trong tay nhắc một thanh đao mỏng như lá liễu.

- Túng quan thiên địa!

Hắn nâng đao qua vai, tung người chém ra một đao, khí thế lâm liệt.

- Đao pháp của thiếu gia lại tinh tiến không ít.

Trưởng hộ vệ nhìn thấy một đao này, gật gật đầu, không lại lo lắng như vậy nữa.

Nhưng mà, hắn và Phù Nham đều đánh giá thấp thực lực bây giờ của Giang Thần. Sau khi Giang Thần đạt đến hậu kỳ đỉnh cao người mang bốn cái Thần mạch, một khi chân nguyên vận chuyển theo Loa toàn thức, trong Tự nguyên cảnh ai có thể đỡ được hắn cơ chứ?

- Dùng đao thật sao? Rất tốt!

- Quý kiến sâu!

Giang Thần không thèm lấy kiếm, tay phải cầm một cái linh đao cấp hai, bổ ngang ra.

Một đao này hầu như có uy năng của Thần du cảnh, Phù Nham trên không trung căn bản không tư cách lấy lực chạm lực với Giang Thần. Sóng trùng kích của đao kính khiến cho hắn bó tay toàn tập, sau đó che ngợp bầu trời, khí thế làm cho người ta không thể không đưa đầu ra để cho đao kính làm bị thương.

Y phục trên người của Phù Nham vỡ tan, máu tươi chảy ròng, nếu không có trường hộ vệ tới đây giải cứu đúng lúc thì hắn sẽ bị một đao này chém làm đôi.

- Cái tên này, thật là đáng sợ!

Phù Nham thu hồi sự xem thường đối với Giang Thần, bởi vì mất mặt ở ngay trước mặt Lý Thấm cho nên hắn tức giận không thôi, nói:

- Mặc hộ vệ, giết chết hắn!

- Thiếu gia, không thể làm như vậy.

Trường hộ vệ lắc đầu một cái, nếu như hắn sát hại đệ tử nội môn ở trong Thiên Đạo môn, có lẽ Phù Nham không có chuyện gì, thế nhưng chắc chắn hắn sẽ phải chết.

- Hừ.

Trong lòng Phù Nham hiểu rõ, cũng không nói thêm cái gì nữa.

- Ta nói rồi, ta muốn hắn chết.

Ai biết, Giang Thần chiếm được tiện nghi không chịu bỏ qua, lời nói lạnh như băng hạ xuống.

- Vị đệ tử này, không thể làm vậy được.

Trưởng hộ vệ bảo hộ ở trước người của Phù Nham, cứng rắn đáp lại lời của Giang Thần.

- Thật sao?

Giang Thần vùng nập giới lên, tượng đá Đại tướng quân to lớn xuất hiện ở trên bầu trời, trong chốc lát đã tỉnh lại ở dưới thần chú.

- Giết!

Giang Thần nhìn đám người Phù Nham, ra lệnh.

Rống!

Đại tướng quân chạy như bay, giơ trường mâu trong tay lên cao, chiến mã dưới khố toàn lực chạy đi, giống như một thốt ngựa bằng lửa vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ai Dám Cản Ta, Ta Giết Kẻ Đó!

Đại tướng quân một đường xung phong, không ai có thể ngăn cản được.

Phù Nham và đội trưởng hộ vệ của hắn đã nhìn ra Đại tướng quân này rất đáng sợ, không nói hai lời lập tức lui về Lưu Vân phong.

Sau khi Đại tướng quân đuổi tới, đại trận của Lưu Vân phong lập tức được mở ra.

Giống như có một tấm võng lớn vô cùng dẻo dai bao phủ toàn bộ ngọn núi, Đại tướng quân không thể phá tan ngay lập tức được mà bị hãm sâu vào trong đó, động tác trở nên chậm chạp.

- Tiến lên!

Mượn trận pháp, trưởng hộ vệ dẫn người phát động công kích hung mãnh về phía Đại tướng quân, linh khí bay lượn, đủ loại lưu quang vút qua không trung, đánh vào trên người của Đại tướng quân.

Ầm ầm ầm!

Lực phòng ngự của Đại tướng quân rất kinh người, sừng sững không ngã, thế nhưng thế đi hoàn toàn dừng lại.

- Giang Thần, ngươi cho rằng chỉ có Xích tiêu phong của ngươi mới bầy trận pháp sao?

Lý Thấm ngồi trên ghế lạnh lùng nói.

Động tĩnh bên này đã dẫn tới không ít đệ tử vây xem, cừu hận giữa Giang Thần và Lý Thấm đã trở thành chuyện mà mọi người đều biết ở Thiên Đạo môn.

Nhìn thấy Giang Thần đến tấn công Lưu Vân phong, bị trận pháp ngăn cản, bọn họ lại nhớ tới trận pháp đáng sợ lần trước ngăn cản Lý Thấm và An trưởng lão ở Xích tiêu phong.

Lại nhìn hiện tại, quả thực là phong thủy luân chuyển.

Cũng khiến cho người ta biết trong thiên thời địa lợi, địa lợi quan trọng bao nhiêu.

Địa trận của Lưu Vân phong là trận pháp phòng ngự rất có tiếng trong Thiên Đạo môn: Nghịch địa ngũ hành trận.

Sở dĩ có tiếng là đại đa số đệ tử nội môn sẽ chọn bố trí môn trận pháp này ở trên ngọn núi của mình.

Không phải các đệ tử đều giống như Giang Thần, có thể tự mình bày trận. Tất cả đều dùng điểm cống hiến đi đổi lấy một môn trận pháp, tiếp theo nhờ môn phái hỗ trợ bố trí trận pháp.

Nghịch địa ngũ hành trận chính là thức được các đệ tử nội môn tin dùng nhất.

Có được lực phòng ngự không chê vào đâu được, bất kể công kích từ đâu đến đều có thể ngăn cản được.

Lại như Đại tướng quân hiện tại vậy, không phá được trận pháp, đồng thời rơi vào lao ngục, chậm như lão nhân chín mươi tuổi vậy.

- Rõ ràng Giang Thần ngay cả Thần du cảnh cũng không đạt tới mà đã dám tới báo thù sao?

- Chỉ bằng vào một kiện linh khí, hoàn toàn là kẻ ngốc mơ tưởng hảo huyền rồi!

- Đúng vậy, đợi tới khi linh khí mất đi hiệu quả, để xem hãn làm gì.

Các đệ tử ở đây cũng không coi trọng Giang Thần, ai bảo hãn mới là Tụ nguyên cảnh mà đã dám chạy đến Lưu Vân phong, thực sự là ngu xuẩn.

- Mau nhìn, hãn đang làm gì vậy?

Bỗng nhiên, có người nhìn thấy Giang Thần đánh tới chỗ trận pháp, trong tay cầm một chiếc đèn.

Sau khi tới gần trận pháp, lửa cực nóng được phun trào ra, bao phủ trận pháp.

Trận pháp cũng ngăn cản được lửa, thế nhưng Giang Thần dùng tốc độ cực nhanh phóng lửa tới những khu vực khác nhau của trận pháp.

Sau khi một đạo lửa cuối cùng đánh xuống, tầng lưới do trận pháp hình thành từ từ nhật đi, khi sắp biến mất thì rốt cục Đại tướng quân đã phá tan trận pháp, giết vào trong!

- Trận pháp bị phá?

- Hãn biết phá trận!

- Lễ nào đại trận của Xích tiêu phong cũng là do hãn bố trí?

Các đệ tử bàng quang đứng nhìn giật nảy mình, không ngờ tới Giang Thần lại có thủ đoạn như vậy.

- Không được!

Trưởng hộ vệ không kịp ứng phó, hắc tuyệt đối không thể ngăn cản được Đại tướng quân, kết quả là, hắc không để ý quá nhiều mà giết về phía Giang Thần.

Một khi Giang Thần bỏ mình, linh khí mà hắc không chế cũng sẽ mất đi hiệu lực

Đối mặt với một kích của Thần du cảnh, Giang Thần không sợ hãi, Càn Khôn Huyền Hỏa đang lần nữa phát uy, lửa nóng hóa thành một cơn rồng lửa nghênh đón.

- Là tự người muốn chết đó!

Trưởng hộ vệ không muốn gây chuyện, thế nhưng tên đệ tử Thiên Đạo môn này quá hung hăng, lại muốn giết chết mình, như vậy cũng đừng trách hắc lòng dạ độc ác.

Hắc liếc mắt nhìn rồng lửa, không đặt vào trong lòng. Ở bên ngoài thân thể có kim quang tỏa ra, hóa thành một bộ khôi giáp, tốc độ tăng nhanh, hắc muốn vượt qua rồng lửa, chém giết Giang Thần ở phía sau.

Nhưng mà, rất nhanh hắc đã hối hận về quyết định ngu xuẩn này của chính mình.

Hắc nghĩ mình có thể vượt qua lửa, thế nhưng sau khi đến gần hắc mới phát hiện ra được chỗ không đúng, nhiệt độ đáng sợ nhanh chóng dung hợp vòng phòng ngự của hắc.

Lúc này, muốn lui ra nữa cũng đã không còn kịp, thân thể hắc bị rồng lửa bao quanh, trở thành một người lửa ở trên không trung, thống khổ gào thét.

Truyện được .dịch tại iREAD.vn..

Thuyền phi hành ở phía dưới chuẩn bị tiếp ứng hãn đưng phải lửa ở trên người cũng bị đốt thành tro bụi trong thời gian ngắn ngủi.

- Mạc đội trưởng!

Phù Nham kinh hãi đến mức biến sắc, vị trưởng hộ vệ này của mình chính là tinh nhuệ trong nhà. Đã luyện thành một thân bản lĩnh, công thủ đều tốt, không nghĩ tới sẽ rơi vào kết cục như vậy.

Chỉ có điều, hãn không có thời gian để thương tâm, các hộ vệ ở bên người đều chết ở trên tay Đại tướng quân đáng sợ kia.

Phù Nham ngẩng đầu nhìn lại, khuôn mặt dưới mũ giáp của Đại tướng quân là hư vô, là sương trắng mờ lung màu xám, mơ hồ có thể thấy được đường viền của ngũ quan, đôi mắt màu lam nháy lên giống như là lửa quỷ vậy.

Dường như vừa mới chinh chiến từ Địa ngục trở về!

Phù Nham không để ý tới mặt mũi hoặc là cái nhìn của Lý Thấm mà ngửa mặt lên trời kêu to:

- Thiên Đạo môn! Các người không ra quân sao?

Hiện giờ hy vọng duy nhất của hãn chính là trưởng lão Thiên Đạo môn ra tay.

Đáng tiếc, Phù Nham phát hiện ra không có bất cứ động tĩnh gì cả, xung quanh chỉ có các đệ tử xem trò vui, không có trưởng lão ra mặt.

Hãn nghĩ tới một khả năng, trái tim rơi xuống tới đáy vực.

Đúng như hãn nói, ở môn phái Giang Thần không quyền không thế, là đối tượng chịu chèn ép.

Trên thực tế, quả thực cũng như vậy, không ít người hi vọng Giang Thần chết đi.

Nhưng mà Thiên Đạo môn không thể công khai hại chết đệ tử, phải có cố động thủ mới được.

Phù Nham đã trở thành quân cờ mà Thiên Đạo môn định mượn tay!

Sự sống chết của hắn ở trong mắt của Thiên Đạo môn, căn bản không đáng để nhắc tới.

- Lý Thấm, cứu ta, cứu ta!

Phù Nham cầu viện với Lý Thấm ở phía dưới.

Khoảng thời gian này hắn dốc lòng chăm sóc Lý Thấm, hai người thỉnh thoảng mặt mày đưa tình, còn trêu ghẹo lẫn nhau, vì lẽ đó hắn cảm thấy nhờ đối phương cứu sẽ không thành vấn đề.

Thế nhưng rất nhanh hắn đã cảm thấy tuyệt vọng, Lý Thấm vẫn ngồi ở chỗ đó, mặt không hề có chút cảm xúc nhìn hắn.

- Nữ nhân này cũng ngu như vậy!

Phù Nham vừa giận vừa sợ, lập tức nhìn về phía Giang Thần, hô lớn:

- Người đừng giết ta, nếu như người giết ta, người sẽ phải chịu trừng phạt của Thiên Đạo môn, người phải tỉnh táo!

Giang Thần không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lẽo.

- Ta nói rồi, ta muốn người chết!

Vừa nói xong, Giang Thần đã tự mình động thủ, xông lại dùng một cước đá bay Phù Nham. Tiếp theo có ngọn lửa hùng hực từ Càn Khôn

Huyền Hỏa đang bay ra, đánh vào trên người của Phù Nham.

Rất nhanh, Phù Nham cũng biến thành một người lửa.

Đồng thời, hắn còn đánh vào trên bạch quả thụ đã tồn tại mấy ngàn năm kia, lửa dính vào gỗ, nhanh chóng thiêu đốt nó.

Không thể không nói, đại thụ ngàn năm cháy hừng hực cũng khá là đồ sộ.

Ánh lửa soi sáng mặt của Lý Thấm, làm cho mặt nàng càng thêm lạnh lẽo.

Gốc đại thụ này là sự kiêu ngạo của nàng, là an ủi sau cùng khi nàng mất đi đệ đệ.

Bây giờ, lại một lần nữa bị Giang Thần hủy diệt!

Chỉ có điều, nàng không ra tay, nàng biết Giang Thần không sống được quá lâu nữa.

Đúng như dự đoán, Phù Nham vừa chết, từ bốn phương tám hướng của Lưu Vân phong, xuất hiện từng vị trưởng lão.

- Giang Thần! Người lại giết người lung tung ở trong Thiên Đạo môn!

- Tội ác tày trời, thực sự là tội ác tày trời, sao Thiên Đạo môn lại có đệ tử như người chứ?

- Hôm nay, chúng ta sẽ thanh lý môn hộ!

Những trưởng lão này đều là Thần du cảnh, nói cách khác, không có Thái Thượng trưởng lão, thậm chí ngay cả sư phụ An trưởng lão của Lý Thấm cũng không có mặt.

Điều này nói rõ bọn họ có bao nhiêu quyết tâm giết Giang Thần.

Nếu như Thái Thượng trưởng lão xuất hiện, không chừng sẽ dẫn tới Mạc Húc đến lo chuyện bao đồng.

- Các người muốn giết ta? Được, rất tốt! Hôm nay chúng ta sẽ giết một trận cho thoải mái!

Giang Thần vẫn không sợ hãi như cũ, cũng không cầu xin tha thứ, ngược lại còn nói ra lời nói làm cho người ta biến sắc.

- Lớn mật! Lại còn dám uy hiếp trưởng lão!

- Hôm nay dù có lên trời xuống đất thì cũng không ai có thể cứu người được!

- Ha ha ha ha, trưởng lão thì làm sao chứ? Hôm nay, ai ngăn ta, ta giết kẻ đó.

Giang Thần cười to, Càn Khôn Huyền Hỏa đang ở tay trái, tay phải lấy ra một quyển sách nhỏ màu vàng sáng rực.

- Giết!

Đầu tiên Giang Thần là hạ lệnh, Đại tướng quân đánh về phía Lý Thấm.

- Ở trước mặt chúng ta mà còn muốn hành hung?

Các trưởng lão giận dữ, một nhóm người đi cứu Lý Thấm, một nhóm người vọt tới chém giết Giang Thần.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Phó Chương Giáo

Mạnh Hạo và Văn Tâm đi tới đan lâu, cầu kiến Dược trưởng lão.

Thế nhưng hai người cũng không phải là đệ tử nội môn, thậm chí Mạnh Hạo còn không phải là đệ tử Thiên Đạo môn. Đương nhiên Thái Thượng trưởng lão không phải ai muốn gặp là có thể gặp được.

Cũng may Mạnh Hạo nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở đan lâu, là ái đồ Tiêu Tiêu của Dược trưởng lão. Hắn lập tức mang Văn Tâm đi qua, nói rõ ý đồ đến đây.

- Các người muốn gặp sư phụ ta? Giang Thần có chuyện sao?

Hiển nhiên Tiêu Tiêu bị tin tức này làm cho kinh ngạc, không kịp chuẩn bị, tiếp theo nàng cười xì một tiếng, hỏi:

- Giang Thần có chết thì có quan hệ gì tới ta chứ?

Điều này làm cho hai người rất là lo lắng, con người của Văn Tâm đảo một vòng, nói:

- Giang Thần tinh thông linh đan thuật, còn có ước định linh đan cùng Dược trưởng lão. Nếu như Giang Thần chết đi, đối với toàn bộ Thiên Đạo môn mà nói cũng là một tổn thất rất lớn!

Câu phía trước, Tiêu Tiêu không nghe lọt tai, nhưng câu sau lại làm nàng lưu ý.

Cho dù không muốn thừa nhận, thế nhưng quả thực cống hiến của Giang Thần đối với Thiên Đạo môn rất lớn.

Lúc này ở Tân Nghênh điện của Đan lâu, Dược trưởng lão đang tiếp kiến sứ giả của thập đại tông môn khác. Trong những người này có Thái Thượng trưởng lão của những môn phái khác, hoặc là Phó chủ tọa giáo. Ở trong Hỏa vực đều là cường giả hiển hách, bây giờ đang vì linh đan của Giang Thần mà tới.

Hoàn linh đan đã tạo ra cơn sốt ở trong Hỏa vực, những môn phái khác cũng muốn đến chia một chén canh. Đương nhiên không hi vọng có được phương pháp luyện đan, nhưng phải nắm được quyền tiêu thụ ở trong khu vực của mình.

Tất cả vinh quang của Tiêu Tiêu đều đến từ Thiên Đạo môn, đương nhiên sẽ hi vọng Thiên Đạo môn cường thịnh.

- Các người chờ đó.

Tiêu Tiêu nói một câu, sau đó đi tới trước cửa Tân Nghênh điện.

Tân Nghênh điện có trận pháp, ngăn cách tất cả thần thức, bởi vì bên trong có đại nhân vật thương lượng chuyện quan trọng.

- Sư phụ!

Tiêu Tiêu ở ngoài cửa hét lớn.

- Tiêu Tiêu, có chuyện gì vậy?

Âm thanh của Dược trưởng lão từ bên trong truyền đến.

- Con có việc quan trọng bẩm báo.

Cửa lớn của Tân Nghênh điện từ từ mở ra, thân thể Tiêu Tiêu đột nhiên cứng đờ, mấy cỗ khí tức mạnh mẽ đan xen vào nhau, từ bên trong cửa đi ra, giống như cự thú, khiến cho nàng đứng ở cửa mũi chịu sào.

- Đồ đệ này của ta mới là Tụ nguyên cảnh, không chịu nổi uy thế của các vị đâu.

Mãi đến khi thanh âm của Dược trưởng lão vang lên thì cảm giác khiến cho người ta nghẹt thở mới biến mất.

Tiêu Tiêu đi vào bên trong điện, nhìn thấy người ngồi trên ghế, bất luận là nam hay nữ đều bất động như núi.

- Sư phụ, Giang Thần xảy ra vấn đề rồi, rất có thể sẽ chết.

Tiêu Tiêu không dám nhìn nữa mà đi tới bên người sư phụ rồi nói nhỏ.

Âm thanh của nàng rất nhỏ, thế nhưng người ở đây là nhân vật thế nào cơ chứ? Tự nhiên nghe được rất rõ ràng.

Nghe thấy hai chữ Giang Thần, Dược trưởng lão đứng ngồi không yên, mang theo ánh mắt áy náy nhìn về phía người ở chỗ này. Sau đó theo Tiêu Tiêu rời đi.

- Dược trưởng lão luôn luôn thận trọng, làm sao lại vì Giang Thần này mà thất thố như thế chứ?

- Giang Thần này là ai? Là đồ đệ hay là tử tôn của hắc?

- Giang Thần, ta đã nghe nói qua, là người bị Hắc Long thành cướp đoạt Thần mạch, hiện tại đang là đệ tử nội môn.

- Trước đó ta mua tình báo có quan hệ tới ba loại linh đan từ Thiên Cơ các, Thiên Cơ các nói là xuất phát từ tay của một tên đệ tử nội môn Thiên Đạo môn.

- Xem ra tám phần mười là người này!

- Cùng đi lên xem một chút!

Cường giả bên trong điện nghị luận sôi nổi, điều quý dị chính là, không có bất kỳ thanh âm gì phát ra, đều là thông qua thần thức để giao lưu.

Dược trưởng lão nhìn thấy Mạnh Hạo và Văn Tâm, hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, hẩn cau mày.

Sau đó hẩn dẫn người chạy tới Lưu Vân phong, nhìn thấy Giang Thần bị các trưởng lão vây quanh.

Chuyện này so với trong tưởng tượng của hẩn còn nghiêm trọng hơn, hẩn gọi một đệ tử đang xem trò vui. Sau khi biết đám người Phù Nham chết, vẻ mặt hẩn trở nên nghiêm túc.

Mạnh Hạo và Văn Tâm nhận ra được sát cơ của những trưởng lão kia, vội la lên:

- Dược trưởng lão, nhanh ra tay đi.

- Không được.

Dược trưởng lão lắc lắc đầu nói.

- Tại sao vậy? Sư phụ.

Ngay cả Tiêu Tiêu cũng cảm thấy kinh ngạc, những trưởng lão vây công Giang Thần chỉ là trưởng lão phổ thông, không có cách nào sánh vai cùng Thái Thượng trưởng lão.

Dược trưởng lão hiểu rõ tại sao, bởi vì sau lưng những trưởng lão này có Ninh Hạo Thiên!

- Giang Thần quá bốc đồng, cũng chọn không đúng thời điểm. Ninh Hạo Thiên đột phá cảnh giới, trở thành Thông thiên cảnh trẻ nhất Hỏa vực, đã được bổ nhiệm làm Phó chương giáo, hiện tại những trưởng lão này đều đang nóng lòng biểu hiện.

Dược trưởng lão nói.

- Cái gì? Ninh Hạo Thiên đã là Thông thiên cảnh?

T-ruyện được biên tập tại -iread.vn-

- Phó chương giáo?

Đám người Văn Tâm cả kinh, tin tức này quả thực là ác mộng.

- Hiện nay chỉ có trưởng lão biết được, vẫn chưa công bố ra. Giang Thần sát hại Phù Nham, phạm phải môn quy, ta có thể bảo đảm hẳn không chết, nhưng mà, rất có thể hẳn sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc, thậm chí là trục xuất khỏi môn phái.

Dược trưởng lão nói.

Lúc này, chiến đấu đã bắt đầu.

Mười một tên trưởng lão Thần du cảnh đồng thời động thủ, toàn lực ứng phó, sợ bị người khác đoạt công đầu.

Vừa ra tay, khắp nơi đều là tia sáng chói mắt và cầu vồng.

Ánh kiếm, ánh đao, ẩn màu vàng, ngọc châu...

Mỗi một kiện linh khí đều có chứa lực lượng đáng sợ của Thần du cảnh.

Chỉ vẹn vẹn là Tụ nguyên cảnh như Giang Thần thì chắc chắn sẽ phải chết.

Được trưởng lão cũng định xuất thủ cứu người.

Không nghĩ tới lại đột nhiên xảy ra dị biến, sách nhỏ trong tay Giang Thần có phát quang vạn trượng bắn ra, một vị thiên thần giáng lâm, bao phủ lên trên người hắn.

Thiên thần vung tay lên, đánh về phía linh khí đang công kích đến.

Đùng ùng ùng ùng!

Tất cả linh khí bị phá nát, cực quang lóe lên, linh khí hóa thành ánh sao lấp lánh, sau đó biến mất.

- A! Lưu ly kiếm của ta!

- Kim cương ấn của ta! Kim cương ấn của ta! Đây là linh khí bản mệnh mà ta đã phải bỏ ra vô số tâm huyết mới tế luyện được thành công đó!

- Ta liều mạng với người! Linh lung châu là toàn bộ gia sản của ta, người lại phá huỷ nó!

Tất cả trưởng lão phát ra tiếng hét thảm, linh khí yêu quý bị hủy, bọn họ chỉ cảm thấy trái tim đang chảy máu.

Các đệ tử xung quanh nhìn thấy vậy cũng đau lòng.

Linh khí mà Thần Du cảnh sử dụng ít nhất cũng là cấp bốn trở lên.

Chỉ có điều, các trưởng lão khổ sở phần nộ, thế nhưng không dám làm xằng làm bậy. Bởi vì thiên thần Giang Thần gọi ra quá đáng sợ, ai biết sau khi bọn họ tới gần có thể bị đập nát hay không.

A!

Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết từ phía Lưu Vân phong truyền đến.

Hóa ra vừa rồi, Đại tướng quân đã đại khai sát giới, đã chém giết hai tên trưởng lão!

- Thật sự, thật sự giết chết trưởng lão sao?

Mọi người kinh ngạc liên tục thốt lên.

Trước đó Giang Thần nói ai ngăn đường hắc sẽ chết, mọi người còn tưởng rằng là hắc đang khoát lác, bây giờ mới biết sát tâm của hắc lớn tới bao nhiêu.

- Giết!

Giang Thần biết đã lớn chuyện, thế nhưng hắc vẫn không định thu tay lại, mà vẫn muốn giết chết Lý Thấm.

Nhận được mệnh lệnh, Đại tướng quân càng thêm hung tàn, nắm tên trưởng lão còn lại trong Lưu Vân phong tan rã, chỉ có thể mang theo Lý Thấm trốn đông trốn tây mà thôi.

Nhưng mà, Đại tướng quân thực sự quá lợi hại.

Bọn họ nhảy lên trên nóc nhà thì Đại tướng quân sẽ vọt thẳng làm cho đồng phòng ốc vỡ nát.

Nhảy lên trên vách đá, Đại tướng quân lại đập lên mặt đá đánh tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nổ vang không ngừng vang lên trên Lưu Vân phong, nơi này đã hoàn toàn thay đổi, giống như cả ngọn núi sắp sụp đổ.

Lúc này, cổ thụ ngàn năm vẫn đang hùng hực thiêu đốt như cũ.

- Người ở phía trên đang làm gì vậy? Nhanh tru diệt kẻ này!

Các trưởng lão phía dưới lớn tiếng oán hận nói.

Chư vị trưởng lão trên không trung có nỗi khổ mà không nói ra được.

- Các người, ai dám tới đây?

Giang Thần khiêu khích.

- Giang Thần, ngươi lạm sát người vô tội, sát hại trưởng lão, tội ác tày trời, không có cách nào tha thứ được. Hôm nay, chắc chắn ngươi sẽ phải chết!

Một tên trưởng lão lạnh lùng nói.

- Chư vị, tạo thành Sát kiếm trận!

Mười một tên trưởng lão thi triển trận pháp, chính là trận pháp do Thiên Đạo môn sáng tạo ra.

Lực lượng của mười một người hợp nhất, hóa thành một thanh kiếm lớn, giống như lưu tinh bay về phía Giang Thần.

- Thật là đáng sợ! Chiêu này có thể chặt đứt sông lớn đó!

Mười một tên Thần du cảnh hợp lực rất đáng sợ, Tự nguyên cảnh chỉ nghĩ cũng đã cảm thấy tê cả da đầu.

Giang Thần hét dài một tiếng, Càn Khôn Huyền Hỏa đằng thả ra lửa nóng vô cùng vô tận, gia trì ở trên người của thiên thần.

Được ngọn lửa hùng hực giúp đỡ, càng ngày càng không thể cản được thiên thần, đối mặt với Sát kiếm không sợ hãi mà còn đánh ra một chưởng.

Một chưởng này, giống như đám mây cháy hùng hực, đập mạnh lên trên Sát kiếm.

Ầm!

Động tĩnh hủy thiên diệt địa vang lên, sát kiếm vỡ nát, mười một tên trưởng lão bị đánh bay về mỗi một phương hướng, bốn tên trưởng lão trong đó khí tuyệt bỏ mình, năm tên còn lại bị trọng thương.

- Ai tới kẻ đó chết.

Giang Thần chẳng khác nào sát thần, ánh mắt đảo qua, càng không có ai dám lên tiếng. Những đệ tử cười trên sự đau khổ của người khác đã sinh ra lòng hoảng sợ đối với Giang Thần.

Lúc này, toàn trường yên tĩnh.

Trên Lưu Vân phong, trong lòng Lý Thấm xuất hiện cảm giác hối hận.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Ninh Hạo Thiên

- Hửn... Hửn đúng là Tụ nguyên cảnh sao?

Bất kể là ai, nhìn Giang Thần, trong lòng đều hiện lên suy nghĩ giống nhau như vậy.

Các trưởng lão trên Lưu Vân phong sinh lòng tuyệt vọng, không đi quản Lý Thấm nữa mà chạy tứ phía.

Mục tiêu của Đại tướng quân không phải là bọn họ, cho nên bọn họ cũng thuận lợi rời đi.

Còn lại một người Lý Thấm, nàng đã hiểu cảm giác tuyệt vọng là gì.

Lý Thấm nhìn chăm chăm vào Đại tướng quân, tay phải vung lên, phát trần đột nhiên xuất hiện.

Vốn nàng có thể lẳng không bay đi, thế nhưng thương thế chưa khỏi hẳn, không có cách nào phi hành được.

Nàng gọi phát trần theo bản năng, tăng cường sự tự tin, nhưng mà rất nhanh nàng đã phát hiện ra nàng làm như vậy không có tác dụng gì cả.

Đại tướng quân từng bước ép sát, trường mâu, chiến mã mang theo lửa ngập trời, tùy ý để cho Lý Thấm phản kháng, thế nhưng đều không thể làm được gì.

Cuối cùng, Lý Thấm thả phát trần xuống, vô lực dựa vào ở trên vách đá, hất cằm lên, nhìn về phía Giang Thần ở trên không trung, ánh mắt cực

kỳ oán độc.

- Chết!

Đại tướng quân nhắc trường mâu lên, muốn chém giết Lý Thấm.

- Lớn mật!

Đúng lúc này, một tiếng quát không hề có dấu hiệu báo trước vang lên, một vật dài nhỏ màu vàng xuất hiện, rơi vào trên người Đại tướng quân, là một sợi dây thừng, tự động trói lại bàn tay cầm trường mâu.

Không biết cái dây thừng này làm bằng vật liệu gì, cho dù Đại tướng quân dùng sức ra sao đều không tránh thoát được.

Lý Thấm nhân cơ hội này chạy ra Đại tướng quân rất xa.

Giữa bầu trời, một bóng người như từ trên chín tầng mây hạ xuống, quanh thân có một tầng cầu vồng vờn quanh, giống như lợi kiếm cắm ở trên không Lưu Vân phong vậy. Vừa xuất hiện đã hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

Tóc đen, y phục màu trắng, tóc và y phục cùng y tung bay phiêu dật, lơ lửng ở giữa không trung giống như thần linh giáng thế. Trên da thịt của hắn mơ hồ có ánh sáng lộng lẫy lưu chuyển, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng cơ trí.

Ninh Hạo Thiên!

Tất cả mọi người lập tức nhận ra hắn, trong Thiên Đạo môn không ai không biết hắn.

Rất nhanh, từng tiếng kinh ngạc và tiếng rít gào vang lên.

- Thông thiên cảnh! Ninh sư huynh đã đạt đến Thông thiên cảnh!

- Đứng lơ lửng trên không! Đúng là thủ đoạn của Thông thiên cảnh, sao có thể có chuyện đó được, hắc mới bao tuổi chứ?

- Không hổ là Ninh sư huynh!

Bất kể là khí chất trên người của Ninh Hạo Thiên hay là bản lĩnh không dựa vào linh khí đứng ở trên không trung, tất cả đều tuyên bố cảnh giới mạnh mẽ của hắc.

Theo sự xuất hiện của Ninh Hạo Thiên, từng trưởng lão có thân phận ở trong môn phái cũng đến.

Ví dụ như sư phụ của Lý Thâm, An trưởng lão.

Nàng nhìn thấy Lưu Vân phong đã hoàn toàn biến đổi, trong mắt như muốn phun ra lửa.

- Đừng nói chuyện, giao cho ta.

Được trưởng lão đi tới bên người Giang Thần, nhẹ nhàng nói.

Ngữ khí của hắc rất nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc, hắc biết hôm nay muốn bảo vệ được Giang Thần sẽ rất là gian nan.

Giang Thần không trả lời, ánh mắt đang va chạm kịch liệt cùng Ninh Hạo Thiên ở trên không trung.

Đây là lần thứ nhất gặp mặt của hai người sau lần ở Hắc Long thành.

Ánh mắt của Ninh Hạo Thiên mang theo tính xâm lược mãnh liệt, khiến cho Giang Thần rất không dễ chịu, giống như đưa thân vào bên trong ánh sáng đau mắt.

- Giang Thần, ngươi có biết tội của ngươi không?

Cuối cùng, vẫn là Ninh Hạo Thiên mở miệng trước, âm thanh rất có từ tính, tràn ngập lực xuyên thấu.

- Tội gì? Người sao có thể quyết định được tội của ta chứ?

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Làm càn! Hiện giờ Ninh sư huynh là Phó chương giáo của môn phái, chấp chương quyền sinh sát, quản giáo các đệ tử. Bây giờ, Thiên Đạo môn tràn ngập khối u, người chính là khối u ác tính lớn nhất!

Một tên đệ tử Thiên Vương phong nhảy ra ngoài, lớn tiếng răn dạy Giang Thần.

- Phó chương giáo?

Mọi người giật nảy cả mình, tin tức này không thể nghi ngờ là một quả bom rất nặng cân đối với mọi người.

Phó chương giáo, tuy rằng số lượng không chỉ có một người, nhưng cũng là dưới một người, trên vạn người.

Quan trọng nhất chính là, mỗi một vị chương giáo đều từng đảm nhiệm qua chức vị Phó chương giáo trong môn phái.

Tin tức truyền đạt ra chính là, vị trí chương giáo, đối với Ninh Hạo Thiên mà nói, đã là chắc chắn.

Cũng khó trách hôm nay lại có hai mươi tên trưởng lão nóng ruột chém giết Giang Thần như vậy, đó là muốn lấy lòng Ninh Hạo Thiên!

Truyện- được dịch tại iREA-D.vn--

Giang Thần cũng không nghĩ tới, cuối cùng hắn cũng đã rõ vì sao Được trưởng lão bên người lại nghiêm túc như vậy.

Cũng may, hắn chưa hề hoàn toàn đặt hi vọng ở trên Được người trưởng lão.

- Người hỏi mình có tội gì sao? Để ta nói cho người.

Ninh Hạo Thiên chậm rãi mở miệng, tốc độ nói không nhanh không chậm, nhưng có uy nghiêm bức người. Đây không phải là cố ý làm ra vẻ, là khí chất mang theo sau khi trở thành Thông thiên cảnh.

- Thiên Đạo môn chính là thập đại tông môn trong Hỏa vực, danh môn chính phái, lời nói của mỗi một đệ tử đều đại biểu cho mặt mũi.

- Thế nhưng người ở Chu Tước thành đã giết chết Cao Thần Dật của Cao gia, chuyện này không nói. Người lại còn dè tiện bỉ ổi lấy ra bảo vật ở bên trong hoàng lăng, có hành vi vô liêm sỉ như trộm mộ!

- Cái tượng đá này chính là thứ dùng để trấn thủ hoàng lăng đúng không? Người thì tốt rồi, biến thành nó bảo vật của mình, mất mặt, quá mất mặt!

Ninh Hạo Thiên nói xong lời cuối cùng lại còn căm ghét lắc lắc đầu, giống như Giang Thần thấp hèn đến mức làm cho hắn chẳng muốn nhiều lời.

Lời nói của hắn đã khiến cho mọi người bàn tán sôi nổi.

- Chẳng trách lại mạnh mẽ như vậy, hóa ra là bảo vật lấy ra được từ bên trong hoàng lăng.

- Hoàng lăng dưới lòng đất có nhiều người chết như vậy, lại không có một người nào thu được bảo vật, hắn rất được, lấy được nhiều chí bảo như vậy.

- Ai biết có phải đã làm ra chuyện giết người đoạt bảo hay không? Cao Thần Dật chết rất kỳ lạ đó.

Ninh Hạo Thiên lại nói:

- Hiện tại, ta đã đảm nhiệm chức vị Phó chương giáo của môn phái, cho nên đến sửa sai lầm của người!

Nói xong, hắn duỗi cánh tay phải ra, nhẹ nhàng nhấc lên. Dây thừng trói Đại tướng quân lại đã nhấc tượng đá lên trên không trung.

Đại tướng quân bị sợi dây thừng vàng làm cho trở lại thành tượng đá lạnh lẽo.

Phanh!

Ninh Hạo Thiên đột nhiên vỗ ra một chương, tượng đá đã bị đánh nát, nổ tung từ giữa, đá vụn bắn tung toé.

- Người!

Giang Thần cắn chặt, trong con người có ngọn lửa hùng hực đang thiêu đốt.

- Còn chưa đủ!

Ninh Hạo Thiên nở nụ cười lạnh lẽo, thân thể biến mất không còn tăm hơi.

- Không được!

Giang Thần biến sắc, biết đối phương đang làm gì.

Quả nhiên, Ninh Hạo Thiên xuất hiện ở trước người của hắn, trong chớp mắt đã lui trở lại.

Thế nhưng Càn Khôn Huyền Hỏa đăng và Bát bộ thiên long trong tay hẳn đều bị đoạt đi!

Phanh!

Năm ngón tay của Ninh Hạo Thiên nắm chặt, lực lượng đáng sợ bóp nát Càn Khôn Huyền Hỏa đăng, hoa sen và bắc đèn rơi lả tả xuống.

Chỉ có điều vào lúc này, Bát bộ thiên long tránh thoát cái tay còn lại của hắn, bay về phía Giang Thần.

- Ồ? Có linh tính.

Ninh Hạo Thiên không giận mà còn nở nụ cười, duỗi tay ra, đầu ngón tay bắn ra tia sáng, xuyên qua Bát bộ thiên long, sách nhỏ mất đi kim quang, biến thành một cuốn sách nhỏ phổ thông, rơi xuống dưới đất.

- Hiện giờ, người sẽ không thể làm nhục bộ mặt của Thiên Đạo môn được nữa.

Ninh Hạo Thiên nói.

- Ninh sư huynh uy vũ!

- Nên như vậy, sao đệ tử Thiên Đạo môn có thể dùng đồ vật của hoàng lăng được chứ?

- Tên trộm mộ đáng chết!

Không ít đệ tử kích động hò hét, chỉ cảm thấy hả hê lòng người.

Nhưng mà, bọn họ chỉ đổ ky, nếu như đưa ba cái linh khí này cho bọn họ, có thể bọn họ sẽ không thèm quan tâm tới cái gì mà hoàng lăng, cái gì mà trộm mộ.

Trên thực tế, đối với tu sĩ mà nói, thăm dò hoàng lăng hoặc là di tích, căn bản không được tính là trộm mộ.

Chỉ có điều, hai loại tiêu chuẩn là thứ mà mỗi người đều có.

Hiện tại Ninh Hạo Thiên quyền thế ngấp trời, hẳn nói Giang Thần thế nào thì chính là như vậy.

Dù cho Bát bộ thiên long không phải đoạt được từ hoàng lăng cũng vậy!

Nhưng Ninh Hạo Thiên mặc kệ, hẳn muốn hủy diệt chí bảo dương uy vừa nãy của Giang Thần, khiến cho trở về thành Tụ nguyên cảnh bình thường!

- Hiện tại chúng ta nói một chút về tội mà người vừa phạm phải.

Ninh Hạo Thiên ung dung thông thả nói ra.

- Chưa tới phiên người nói đâu! Ninh Hạo Thiên, đừng có dùng bài này với ta, ta chỉ hỏi người một câu!

Giang Thần thô bạo ngắt lời hắn, khi tất cả mọi người nhìn về phía hắn, hắn nói ra từng chữ từng chữ:

- Thần mạch bên trong cơ thể người đã biến mất tới cái thứ mấy rồi?

Lời vừa nói ra, khuôn mặt hồ hững của Ninh Hạo Thiên triệt để thay đổi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Trấn Ma Thần Bi

Không chỉ có Ninh Hạo Thiên, những người khác đều sửng sốt.

Có Thần mạch, là người may mắn được trời cao chăm sóc.

Dựa theo lẽ thường, có lẽ âm thanh khen Ninh Hạo Thiên nắm giữ Thần mạch sẽ không dứt bên tai.

Nhưng mà ở trong Thiên Đạo môn, ở trước mặt của Ninh Hạo Thiên nói tới chuyện Thần mạch bị cấm!

Nguyên nhân tự nhiên là bởi vì việc chiếm được Thần mạch không quá vẻ vang.

Hiện tại ở trước mặt mọi người Giang Thần hỏi ra một câu như vậy đã phá vỡ quy tắc, khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Rất nhanh, bọn họ lại phản ứng kịp, đó là Giang Thần là người bị tước đoạt Thần mạch, cho nên vẻ mặt của mọi người lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

Đồng thời, bọn họ lại hiếu kỳ Giang Thần hỏi vậy là có ý gì, sao Thần mạch lại biến mất cơ chứ?

Lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Ninh Hạo Thiên thì đã biết lời này của Giang Thần không phải thuận miệng nói một chút.

- Người cướp đoạt Thần mạch của ta, đạo trời không tha, trời xanh cũng không nhìn nổi, khiến cho Thần mạch trong người người biến mất, mà

ta, Thần mạch của ta lại một lần nữa sinh ra, ngày càng mạnh mẽ hơn!

Giang Thần Lớn tiếng nói.

Lời này không thể nghi ngờ là một quả bom nặng cân, khiến cho mọi người đều sôi sùng sục.

Dược trưởng lão kích động nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Có thật không?

- Đúng vậy!

- Quá tốt rồi.

Nếu đã như vậy, Dược trưởng lão sẽ có lòng tin bảo vệ được Giang Thần.

Lúc này, sắc mặt của Ninh Hạo Thiên trên không trung giãn ra, lạnh lùng nói:

- Không nên nói sang chuyện khác để che dấu tội ác của mình, người sát hại trưởng lão trong môn phái, không thể tha thứ, đáng chém!

Thế nhưng nghe thấy hắn nói như thế, Giang Thần càng nở một nụ cười khinh thường.

- Chậm đã! Giang Thần sửa xong đại trận hộ sơn, lại kính dâng linh đan cho môn phái, lấy công chuộc tội, tội không đáng chết.

Dược trưởng lão bảo hộ ở trước người của Giang Thần, lo lắng Ninh Hạo Thiên đột nhiên ra tay.

Ninh Hạo Thiên trầm ngâm một lúc, chậm rãi mở miệng:

- Vậy thì huỷ bỏ tu vi, trực xuất ra khỏi môn phái!

- Ha ha ha ha!

Nghe thấy trừng phạt nghiêm khắc như vậy, Giang Thần lại còn phát ra tiếng cười lớn, nói:

- Ninh Hạo Thiên à Ninh Hạo Thiên, người cũng đủ dối trá. Không phải người ham muốn Thần mạch của ta sao? Phế tu vi của ta, trực xuất ra ra ngoài, như vậy có thể dễ dàng bắt ta tới Hắc Long thành đúng không?

- Làm càn! Ta thân là Phó chủ đạo giáo của Thiên Đạo môn, làm việc công bằng, nghiêm trị ác đồ. Người sát hại trưởng lão trong môn phái, chẳng lẽ là ta ăn không nói có sao?

Ninh Hạo Thiên gầm lên một tiếng, sấm sét cuồn cuộn, chấn động đến mức làm cho màng tai của người ta phát đau.

- Như vậy, người giết chết ta đi. Ngay bây giờ!

Giang Thần nói ra lời này, từng chữ từng chữ.

Mọi người ồ lên, không nghĩ tới Giang Thần bề ngoài nhã nhặn lại cứng rắn như vậy.

- Người cho rằng ta không dám sao?

Khí tức trên người của Ninh Hạo Thiên động một cái sẽ bùng nổ, như núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào, khiến cho người ta không dám tới gần.

- Người dám không?

Giang Thần khiêu khích nói.

Sau đó vài giây, tình cảnh rơi vào trong trầm mặc quỷ dị, không một người nào đứng ra nói chuyện.

- Nếu Thiên Đạo môn không muốn thì gia nhập Thái Ất môn ta đi.

Trong lúc giằng co, giữa bầu trời đột nhiên xuất hiện mấy cỗ khí tức mạnh mẽ, như Ninh Hạo Thiên, từ trên trời giáng xuống.

Rất nhanh Tiêu Tiêu đã nhận ra những người này chính là cường giả các môn các phái vừa này nọ đã gặp ở Tân Nghênh điện.

- Trời ạ! Đó là Phó chủ tọa giáo Phong Thiếu Vũ của Thái Ất môn, cường giả Thông thiên cảnh, sao lại đến Thiên Đạo môn cơ chứ?

- Còn có Thái Thượng trưởng lão Yên Thanh Linh của Phù Không đảo! Quả nhiên giống như trong truyền thuyết vậy, trăm tuổi, thế nhưng nhìn qua lại giống như nữ tử hai mươi tuổi.

- Đều là nhân vật nổi danh lưng lầy của Hỏa vực đó!

Rất nhanh những người khác đã nhận ra những người này, tất cả đều kích động không thôi, vừa sùng bái, lại vừa ngóng trông.

Điều làm cho người ta giật mình nhất chính là, bọn họ đều vì Giang Thần mà tới.

- Thái Ất môn, môn phái các người nhân tài đông đúc, không nên giành với chúng ta, nghe nói Giang Thần này là thiên tài kiếm đạo, vừa vặn thích hợp với Quy Nhất kiếm phái ta.

- Không, người này hạo nhiên chính khí, gia nhập Thiên Nguyên tông ta mới là tốt nhất.

Những cường giả này dùng ánh mắt cuồng nhiệt đánh giá Giang Thần, giống như hãn là chí bảo gì đó vậy.

Câu nói vừa này của Giang Thần đã làm cho bọn họ phải đi ra.

- Các vị tiền bối, các người muốn can thiệp vào chuyện nội bộ của Thiên Đạo môn sao?

Ninh Hạo Thiên rất khó chịu, nói ra một câu làm cho bọn họ thu liễm lại rất nhiều.

- Ninh Hạo Thiên, lời này của người không đúng rồi. Người muốn trục xuất Giang Thần ra khỏi môn phái, ta mời Giang Thần gia nhập Thái Ất môn, chuyện này rất bình thường mà.

Phó chủ giáo Phong Thiệu Vũ của Thái Ất môn tóc trắng phơ, rất là anh tuấn. Một khi cười lên giống như gió xuân ấm áp vậy.

- Không chỉ có trục xuất môn phái mà còn muốn phế bỏ tu vi của hắn!

Ninh Hạo Thiên nói.

- Không thành vấn đề.

Phong Thiệu Vũ không có ý kiến, nhìn sang Giang Thần rồi nói:

- Người không cần lo lắng, đến Thái Ất môn ta sẽ cho người một viên Tạo hóa đan, khiến cho người khôi phục cảnh giới, thăng tới Thần du cảnh.

Tạo hóa đan!

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, cực kỳ đổ kị nhìn về phía Giang Thần.

Đây là linh đan mà cũng chỉ có Thái Ất môn mới có, là chí bảo của Hỏa vực.

- Mặt khác, Ninh Hạo Thiên, Giang Thần cứu đệ tử Phù Không đảo ta an toàn thoát khỏi hoàng lăng dưới lòng đất. Lần này ta đến chính là muốn

cảm tạ hẳn. Cũng không phải muốn can thiệp vào việc Thiên Đạo môn xử phạt đệ tử.

Yên Thanh Linh của Phù Không đảo nở nụ cười, nàng nhìn qua thanh xuân mỹ lệ, chắc chắn sẽ không khiến cho người ta liên tưởng tới nàng là cường giả đỉnh cao của Hỏa vực.

- Còn nữa, ta được chương giáo đời trước Thiên Đạo môn các người đưa cho một tấm bia đá, tên là Trấn ma thần bi. Cũng là thứ bắt được từ phần mộ người chết. Vừa này người và các đệ tử Thiên Đạo môn khác mắng Giang Thần là kẻ trộm mộ, trên thực tế là cũng đang mắng trưởng bối tông môn các người.

Yên Thanh Linh lại nói.

Chương giáo đời trước, như vậy ít nhất là chuyện mấy trăm năm trước, các đệ tử ở đây không biết cũng rất là bình thường.

Các đệ tử vừa này mắng Giang Thần đến mức đã nghiền đều bối rồi, hận không thể đánh vào miệng mình.

- Không có, không có vừa này ta không mắng Giang Thần.

Có mấy người chú ý tới ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác từ đồng bạn, bọn hắn cực lực nguy biện.

- Đúng rồi, ta cảm thấy không đúng nhỉ, đệ tử trong môn phạm tội, thường thường đều bắt thăm vấn, sao trưởng lão Thiên Đạo môn lại muốn hạ sát thủ như vậy chứ?

Một lão giả rất là nghi hoặc, duỗi tay vung lên, một tên trưởng lão lúc trước đối phó với Giang Thần bị mang tới trước người hẳn.

- Nhìn ánh mắt của ta.

Lúc hắn nói chuyện trong mắt có tia sáng kỳ dị xuất hiện.

Trưởng lão này theo bản năng nhìn lại, rất nhanh người đã trở nên không bình thường, ngơ ngơ ngác ngác đứng ở đó.

- Ta hỏi người, các người vì Giang Thần xúc phạm môn quy mà giết, hay là vì muốn giết hắn cho nên mới làm vậy.

- Vì muốn giết hắn.

Tên trưởng lão Thiên Đạo môn này không chút do dự trả lời, lời hắn nói ra làm cho tất cả đệ tử Thiên Đạo môn biến sắc.

- Tại sao?

Lão giả này lại nói.

- Được rồi!

Ninh Hạo Thiên phần nộ quát một tiếng, thức tỉnh người trưởng lão này, hắn rất mờ mịt nhìn xung quanh, có chút không hiểu nói:

- Vừa nãy ta đã nói cái gì vậy?

- Không có gì.

Lão giả khẽ mỉm cười, ánh mắt có chút thâm ý nhìn về phía Ninh Hạo Thiên.

Cho dù trưởng lão chưa nói ra tại sao, thế nhưng trong lòng người ở chỗ này đều rõ ràng, bọn họ cùng nhìn về phía Ninh Hạo Thiên.

- Các vị, các người muốn đối nghịch cùng Thiên Đạo môn sao? Các người có nghĩ tới mục đích tới Thiên Đạo môn hôm nay không?

Trong lòng Ninh Hạo Thiên tức giận, hắn biết những người này đều đang lấy lòng Giang Thần.

Hắn biết rõ tại sao, bởi vì Thần mạch của Giang Thần một lần nữa dài ra, mà Thần mạch của hắn lại biến mất!

Sớm muộn gì cũng có một ngày, Giang Thần sẽ đuổi kịp hắn!

- Rốt cuộc là ai? Là ai tiết lộ tin tức này?

Ninh Hạo Thiên thầm hỏi ở trong lòng, đám người này không muốn linh đan nữa sao?

Nhưng mà, Dược trưởng lão lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn hắn.

Người của các môn các phái là vì linh đan mà đến, muốn được chia một chén canh từ bên trong, quả thực phải xem thái độ của Thiên Đạo môn.

Nhưng vấn đề là, linh đan xuất phát từ tay của Giang Thần!

Kéo Giang Thần đến môn phái của mình, còn cần nhìn sắc mặt của Thiên Đạo môn nữa hay sao?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Như Ý Toán Bàn

Nhận ra từng đạo từng đạo ánh mắt trâu tức trước mắt, Ninh Hạo Thiên đã hiểu ra được.

Cho dù Giang Thần và Thiên Đạo môn đã từng có ước định, sẽ không tiết lộ phương pháp luyện đan ra ngoài, thế nhưng đây là việc được xây dựng ở trên cơ sở Giang Thần là đệ tử của Thiên Đạo môn.

Nghĩ lại, Ninh Hạo Thiên rất là hối hận, không nên ham muốn Thần mạch, trực tiếp xử tử Giang Thần là tốt nhất.

- Ninh Hạo Thiên, người trở thành Thông thiên cảnh, thật đáng mừng, là may mắn của Hỏa vực. Thế nhưng để đảm nhiệm chức vị Phó chương giáo, vẫn quá non nớt.

- Đúng vậy, một tông môn, không có quy củ, không quang minh chính đại, người thân là Phó chương giáo, nói một là một, nói hai là hai.

- Hiện giờ Giang Thần đã không còn là đệ tử của Thiên Đạo môn, như vậy đi, đi theo Thái Ất môn ta đi.

- Không không không, vẫn là Quy Nhất kiếm phái thích hợp nhất. Thiên tư của Giang Thần rất tốt, ta có thể truyền Quy nhất kiếm đạo cho người.

Ninh Hạo Thiên ở trước mặt những người như bọn hắn, thực sự quá là non nớt, dăm ba câu đã khiến cho hắn nói không ra lời, bắt đầu rút thuốc mê cho Giang Thần.

Điều kiện mà bọn họ đưa ra, đủ để khiến cho đệ tử ở đây Thiên Đạo môn ước ao đổ ky.

Nói thí dụ như Quy nhất kiếm đạo mà Quy Nhất kiếm phái nói, đó là căn bản của Quy Nhất kiếm phái, có thể thấy được bọn hắc coi trọng Giang Thần tới cỡ nào.

Trong lúc nhất thời, Giang Thần trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay, đệ tử lúc trước xem thường hắc đều cảm thấy không có đất dung thân.

Dường như Giang Thần cũng có vẻ xiêu lòng, đang cân nhắc gia nhập môn phái nào.

Dược trưởng lão bên cạnh hắc vô cùng nóng nảy, một khi mất đi Giang Thần, Thiên Đạo môn sẽ tổn thất nặng nề!

Giữa lúc này đột nhiên xuất hiện gió to, tụ tập ở trên Lưu Vân phong, mây trắng trên bầu trời đều bị tách ra.

Trong lòng tất cả mọi người rung mình, biết đây là dấu hiệu cường giả tuyệt thế xuất hiện.

Người của các môn các phái vừa nhìn lẫn nhau đã đoán ra được cái gì đó, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị.

Một vệt trắng đột nhiên xuất hiện, sau khi ánh sáng tản đi lộ ra một người thiếu niên mặc áo bào trắng, tóc đen, đeo áo choàng, phong thái rất đặc dị.

- Các vị, các người tới Thiên Đạo môn ta cướp đệ tử, có phải là không quá thích hợp hay không?

Hắn để lộ ra một hàm răng trắng tinh tề, âm thanh như nhạc khí tấu vang, đặc biệt êm tai.

- Chưởng giáo chí tôn!

Các trưởng lão Thiên Đạo môn ở đây cùng lên tiếng hò hét.

Các đệ tử chậm một nhịp, nhưng âm thanh lại càng thêm kích động, không ít đệ tử đều quỳ trên mặt đất.

Thiếu niên tuấn dật này chính là chưởng giáo Thiên Đạo môn, Tô Tú Y.

Giang Thần giật nảy cả mình, hẳn rất khó coi vị thiếu niên phong độ trước mắt này là chưởng giáo chí tôn của môn phái.

- Cường giả Thông thiên cảnh, không chỉ có thể đứng lơ lửng trên không, thân thể cũng có thể toả sáng thanh xuân, phản lão hoàn đồng, được xưng là thoát phàm.

Giang Thần thầm nói.

- Tô chưởng giáo.

Thái độ của đám người Phong Thiếu Vũ thay đổi, hoàn toàn khác lúc đối mặt với Ninh Hạo Thiên, không có nửa điểm tùy tiện nào cả, trái lại còn để lộ ra vẻ tôn trọng.

Tô Tú Y nhìn về phía bọn họ, ánh mắt ra hiệu cho từng người.

- Tô chưởng giáo, Thiên Đạo môn các người đã trực xuất Giang Thần ra khỏi môn phái, chúng ta chỉ không đành lòng để tuấn tài như vậy sa sút, cũng không có ý cướp đệ tử.

Phong Thiếu Vũ nói.

- Hạo Thiên vừa trở thành Phó chưởng giáo, kinh nghiệm không đủ, đệ tử ưu tú như Giang Thần, đương nhiên Thiên Đạo môn sẽ không từ bỏ.

Tô Tú Y nói.

Hắn nhìn qua so với Ninh Hạo Thiên còn nhỏ, nhưng mà lấy trường bối tư thái, một mực không ai cảm thấy không đúng.

- Thật sao? Có điều ta thấy dường như Giang Thần này có lời muốn nói.

Phong Thiếu Vũ không hề từ bỏ, lại nhìn về phía Giang Thần.

Tô Tú Y nhìn về phía Giang Thần, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Vô số người nhìn kỹ, Giang Thần ưỡn ngực, chậm rãi mở miệng.

- Ngày thứ nhất ta đến Thiên Đạo môn đã bị tiểu nhân làm khó dễ, nhốt vào Quỷ kiến sầu diện bích.

- Trên dưới môn phái không có người giải oan thay ta, ta thông qua chữa trị đại trận hộ sơn thì mới được Mạc Húc trưởng lão trợ giúp, rửa sạch oan khuất.

- Từ lúc trở thành đệ tử nội môn tới nay lại bị gây khó khăn đủ đường, ta cũng không nói, lại còn hiến cho môn phái ba loại đan phương.

- Nhưng mà, Lý Tùng của Thiên Vương phong lại tới tìm ta gây phiền phức, chết ở trên Thiên chiến, tỷ tỷ của hắn là Lý Thấm không phục, tấn công Xích tiêu phong ta. Thế nhưng vẫn không có người ngăn cản, thậm chí An trưởng lão còn giúp Lý Thấm.

Nói tới chỗ này, sắc mặt của An trưởng lão tái nhợt, lén lút liếc mắt nhìn Tô Tú Y.

Tô Tú Y chăm chú lắng nghe, trên mặt không vui không buồn.

- Nếu không phải Xích tiêu phong ta có bày đại trận thì đã sớm đầu một nơi thân một nẻo rồi.

- Sau đó, Lý Thấm ấn núp xung quanh Xích tiêu phong ta, có ý muốn giết ta, vẫn không ai đứng ra ngăn cản thuyết phục nàng ta như cũ.

- Đến cuối cùng, Lý Thấm xông vào Thập vạn đại sơn ta, ý đồ giết mẫu thân ta, khiến cho sinh mạng của mẫu thân ta hấp hối, nhưng mà, vẫn không có người nào đứng ra vì ta.

- Lý Thấm nhẹ nhàng tỉnh dưỡng ở Lưu Vân phong, mẫu thân ta thống khổ nằm trên giường. Các trưởng lão trốn tránh trách nhiệm, An trưởng lão còn tuyên bố nói, nếu như mẫu thân ta không phải như bây giờ thì nàng ta còn muốn báo thù cho đồ đệ nàng ta.

- Ha ha ha ha, giống như mẫu thân ta xông tới nhà người khác giết người vậy.

Giang Thần giận dữ cười, tình cảnh bi phần làm cho người ta thay đổi sắc mặt.

Trên mặt An trưởng lão toát ra vẻ kinh hoảng, cảm thấy bất an rất mãnh liệt.

- Hôm nay, ta đến Lưu Vân phong lấy lại công đạo, đám người Phù Nham ra tay với ta, những trưởng lão này núp trong bóng tối xem cuộc vui. Sau khi ta phản kích, mỗi một người đều muốn lấy tính mạng của ta!

- Ninh Hạo Thiên ý vào mình là Phó chủ đạo giáo, thị phi không phân, hủy linh khí của ta, dù cho kiện linh khí thứ ba không phải là thứ mà ta đoạt được từ hoàng lăng thì hẳn cũng mặc kệ không hỏi!

- Ta thân là đệ tử Thiên Đạo môn, nhưng không được hưởng thụ một tia ấm áp của môn phái, bị cô lập đối xử. Ngay cả an nguy của người nhà

cũng không được bảo đảm.

- Môn phái như vậy, ta không muốn ở lại nữa, phế tu vi của ta cũng được, trực xuất ta ra khỏi phái cũng được, cứ đến đi!

Nói tới chỗ này, vẻ mặt Giang Thần có vẻ kiên quyết.

Trên dưới Lưu Vân phong, không có người nào nói chuyện.

Người của các môn các phái cũng không nghĩ tới Giang Thần lại bị oan khuất lớn như vậy.

Đệ tử Thiên Đạo môn có lương tri cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn về Tô Tú Y.

Chờ đợi vị chương giáo Thiên Đạo môn này mở miệng.

Tô Tú Y không nói gì, trái lại còn lấy ra một bảo vật kỳ quái, ở giữa là Bát Quái đồ, bên ngoài là tám cạnh giống như là bàn tính, óng ánh long lanh, dường như được làm từ ngọc thạch.

- Như ý toán bàn?

Người của Thiên Đạo môn nhìn thấy món bảo vật này, sắc mặt lập tức biến đổi.

Trong đó sắc mặt của Ninh Hạo Thiên và An trưởng lão là khó coi nhất.

Như ý toán bàn, nắm giữ công năng suy tính tương lai, có thần hiệu thấy rõ chân tướng trên thế gian.

Chương giáo chí tôn lấy ra vật ấy, là muốn tra ra tới cùng.

Tô Tú Y khép hờ hai mắt, ngón tay gầy bàn tính, phù văn thần bí người ngoài không thể nhìn thấu không ngừng trào ra.

Một lúc lâu sau, Tô Tú Y thu hồi Như ý toán bàn, mở mắt ra, ánh mắt giống như điện mang quét về phía mỗi một vị trưởng lão và đệ tử ở đây, bao gồm cả Ninh Hạo Thiên ở bên trong.

- Thiên Đạo môn như vậy, khiến cho ta rất thất vọng.

Tô Tú Y thở dài nói.

- Chương giáo chí tôn!

Tất cả trưởng lão thấp thỏm lo âu, hạ thấp đầu.

- Các người, thân là trưởng lão môn phái, lẽ ra nên bảo vệ mỗi một vị đệ tử trong môn, đối xử bình đẳng. Thế nhưng các người không để ý tới đệ tử đối mặt nguy hiểm mà còn muốn trực tiếp chém giết đối phương, uy phong thực sự rất là lớn đó!

Ánh mắt của Tô Tú Y đảo qua từng trưởng lão vừa mới đối phó với Giang Thần, bao gồm cả năm người bảo vệ Lý Thấm.

- Chương giáo tha tội!

Bọn họ hét lớn.

Tô Tú Y lắc lắc đầu, nhẹ nhàng bắn ra, thân thể các trưởng lão may mắn còn sống sót ở trong tay Giang Thần nhanh chóng bành trướng, trong cơ thể xuất hiện một đạo ánh sáng.

Trong thời khắc đó, ánh sáng tỏa ra, máu thịt đã bị nghiền nát.

Những trưởng lão này không còn một chút xương cốt nào, quả thực là chết không có chỗ chôn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Bảo Khí

- Đinh Bạch!

Giết người xong, Tô Tú Y không có ý tứ dừng tay, mà lại gọi đường chủ Hình Pháp đường Đinh Bạch tới.

- Chưởng giáo.

Đinh Bạch vội vàng tới, nơm nớp lo sợ, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Tô Tú Y.

- Có Hình Pháp đường người, tại sao trong môn phái có chuyện xấu xa bẩn thỉu, thị phi không phân như vậy chứ?

Tô Tú Y hỏi.

- Chưởng giáo.

Đinh Bạch không dám trả lời, mồ hôi lạnh xuất hiện đầy trên trán.

- Vị trí Đường chủ Hình Pháp đường, người nhường lại đi.

Tô Tú Y lạnh lùng nói.

- Vâng.

Đinh Bạch không có bất kỳ ý kiến gì.

Sau đó, Tô Tú Y vừa nhìn về phía An trưởng lão, nói:

- An Ngọc, tiến lên.

Tuy rằng An trưởng lão đã sớm có dự liệu, nhưng cũng khó tránh khỏi cả kinh, hăn nhắm mắt đi tới trước người của Tô Tú Y.

- Người dung túng đồ đệ, không để ý tới môn quy, đây là do người sư phụ như người thất trách, mặt khác, người và Lý Thấm công kích Xích tiêu phong, đây là chỗ thất trách của trưởng lão như người.

Tô Tú Y nói.

- Chưởng giáo, ta nhận sai!

- Thịnh cầu muốn trở thành Thái Thượng trưởng lão của người bị kéo dài vô thời hạn, cũng phạt người xuống làm bán trưởng lão, chuyện sau này phải nhìn biểu hiện của người rồi tính tiếp.

Tô Tú Y nói.

Nghe thấy hăn nói như thế, trong lòng không ít người nổi lên sóng to gió lớn, trừng phạt này không phải là nhẹ nhàng gãi ngứa, đối với An trưởng lão mà nói, là thương gân động cốt.

Không chỉ vô vọng trở thành Thái Thượng trưởng lão mà còn trở thành bán trưởng lão, địa vị xuống dốc không phanh.

Thêm vào vừa nãy lại đổi đường chủ Hình Pháp đường, tất cả mọi người đều biết Tô Tú Y đã thật sự muốn chinh đồn Thiên Đạo môn.

- Lý Thấm!

Tô Tú Y quát lên.

Lý Thấm cả kinh, thân thể run lấy bầy.

Vừa nãy Tô Tú Y nói tên người khác, ngữ khí đều rất bình thản, chỉ có nàng là không giống.

Bởi vì so với những người khác, nàng đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng nhất.

- Người thân là đệ tử Thiên Đạo môn, xông vào gia tộc của sư đệ đồng môn, ý đồ sát hại mẫu thân của người khác, biết pháp phạm pháp, tội ác tày trời! Vốn nên chém giết tại chỗ, nể tình người đã từng có biểu hiện ưu tú, lại tặng cho ta cổ thụ ngàn năm... Hả? Cây của ta đâu?

Tô Tú Y đang nói, đột nhiên hắt phát hiện ra bạch quả thụ đã bị đốt thành than đen, hắt không khỏi sửng sốt, nhìn về phía Giang Thần, ánh mắt càng mang theo một tia u oán...

Chợt, Tô Tú Y dừng một chút, nghiêm nghị nói:

- Hiện tại phế tu vi của người, trục xuất người ra khỏi Thiên Đạo môn!

Vừa nói lời này, toàn trường trở nên rối loạn, Lý Thấm thì lại ngã xuống mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nàng không có Thần mạch, sau khi bị phế, Thái Ất môn sẽ không cho nàng Tạo hóa đan.

- Chương giáo, không thể, thiên tư của Lý Thấm trác việt, là thiên tài hiếm thấy!

An trưởng lão hoảng hồn, vội vã tới cầu xin.

- Đúng vậy, chương giáo cân nhắc, trừng phạt này quá nghiêm nặng nề.

- Lý Thấm là người được Thiên Đạo môn ta tốn vô số tài nguyên để bồi dưỡng lên, quá lãng phí!

Không chỉ có An trưởng lão, rất nhiều trưởng lão đều mở miệng.

- Chính bởi vì các người có thái độ như vậy cho nên mới khiến cho từng đệ tử thiên tài kiêu căng, không nói đạo lý, đây không phải là chuyện tốt. Thiên tư quan trọng, môn quy càng quan trọng hơn.

Tô Tú Y tâm ý đã quyết, sẽ không thay đổi nữa.

Mãi đến khi một người mở miệng.

- Chưởng giáo, không nên phế nàng.

Người nói chuyện chính là Giang Thần, hắn đưa tới vô số ánh mắt kinh ngạc, chỉ nghe hắn lại nói:

- Ta muốn nàng chết, ta muốn tự tay chém giết nàng.

Thâm cừ đại hận, Giang Thần không muốn để cho người khác làm giúp như vậy!

- Ồ?

Tô Tú Y chưa từng nói chuyện nhiều với Giang Thần, dù cho là sau khi Giang Thần lên án thì hắn cũng trực tiếp lấy ra Như ý toán bàn.

Lúc này, hắn chăm chú đánh giá Giang Thần.

- Đối lại là đệ tử bình thường, ta sẽ không đổi ý, thế nhưng người nàng muốn giết chính là thân nhân của người, do người định đoạt. Như vậy đi, giam cầm Lý Thâm ở Lưu Vân phong, chờ đợi quyết chiến sinh tử cùng Giang Thần.

- Chưởng giáo, vậy thì lúc nào quyết chiến? Sau khi quyết chiến thì sao? Nếu như Lý Thâm thắng thì sao?

An trưởng lão quan tâm nói.

Tô Tú Y không nói gì, nhìn về phía Giang Thần.

- Sau ba tháng, nếu như ta thất bại, ta không truy cứu bất cứ trách nhiệm nào của nàng nữa.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Được!

An trưởng lão vội vã đồng ý.

Lý Thấm như đã nhìn thấy hi vọng, nàng không thể tin được Giang Thần lại ngu xuẩn như vậy.

Nàng đứng thứ mười Thiên tử bảng, Thần du cảnh sơ kỳ viên mãn, Giang Thần chỉ là Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao mà thôi.

Đừng nói sau ba tháng, sau một năm cũng không có hi vọng.

Dường như Tô Tú Y cũng bị kỳ hạn ngắn như thế làm cho sợ hãi, có điều lời Giang Thần đã nói ra khỏi miệng, hắn không thể nói tiếp về chuyện Lý Thấm được nữa.

Cuối cùng, hắn dời ánh mắt nhìn về phía Ninh Hạo Thiên.

Thời khắc này, hô hấp của tất cả mọi người đều dừng lại.

Tất cả những chuyện này, khởi nguồn đều là bởi vì Ninh Hạo Thiên và Giang Thần.

Những người khác đều chịu trừng phạt nghiêm khắc, Ninh Hạo Thiên sẽ ra sao đây?

- Hạo Thiên.

Thanh âm của Tô Tú Y không mẫn không nhạt, khiến cho người ta cân nhắc không ra, chỉ nghe hần chậm rãi nói:

- Sư phụ người nói người thành thực thận trọng, xứng đáng với chức trách lớn, ta mới cho phép người trở thành Phó chương giáo. Bây giờ nhìn lại, người không phân công và tư, trẻ tuổi nóng tính, từ giờ trở đi, chức Phó chương giáo này, người không có tư cách nắm giữ nữa.

Mọi người lại phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Ninh Hạo Thiên trở thành Phó chương giáo không bao lâu, thậm chí còn chưa kịp chính thức tuyên bố ở môn phái đã trực tiếp cho miễn chức, một chút tình cảm cũng không giữ lại.

- Vâng.

Mặt của Ninh Hạo Thiên không hề có cảm xúc, chỉ nói một chữ.

Trong lòng hần còn xa không phải bình tĩnh như vậy, mà là thù hận ngập trời!

Nếu như không phải Giang Thần vạch trần chuyện Thần mạch của hần biến mất, mà Thần mạch của bản thân một lần nữa sinh trưởng, như vậy tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy.

Nhưng mà, trong lòng hần có phần nộ như thế nào đi nữa thì cũng không dám phản lại Thiên Đạo môn, hoặc là trong lòng bất mãn đối với Tô Tú Y.

Thiên Đạo môn quá mạnh mẽ, hoàn toàn không phải biểu hiện của hần bây giờ đã có thể áp chế được.

Đương nhiên, hần có thể rời khỏi Thiên Đạo môn, đầu nhập vào làm môn hạ môn phái khác.

Nhưng hắn sẽ không làm như vậy, nguyên nhân cũng giống như Giang Thần vậy.

Hắc Long thành và Thập vạn đại sơn đều ở tỉnh Thương Uyên, so với toàn bộ Hỏa vực mà nói, là địa vực cách Thiên Đạo môn gần nhất.

Nếu như hắn đi tới những môn phái khác, Giang Thần đặc thế ở Thiên Đạo môn là lập tức có thể mang theo một nhóm lớn cường giả đi Hắc Long thành cứu người.

- Mặt khác, Thiên Vương phong người gây chuyện thị phi, Lý Tùng chết, Lý Thâm làm bừa, đều có quan hệ với Thiên Vương phong. Người phải chinh đồn lại, không chinh đồn được thì giải tán đi.

Tô Tú Y lại nói.

- Vâng.

Sau khi nói xong, Tô Tú Y mới nói với Giang Thần:

- Người là đệ tử của Thiên Đạo môn, là hài tử của Thiên Đạo môn, chịu chút oan ức, nhưng sau lưng mây đen là ánh mặt trời, tất cả sẽ tới.

Giang Thần gật gù, chưởng giáo làm những chuyện này, hắn không còn lời nào để nói.

Có điều, Giang Thần nghĩ đến cái gì đó, hắn nhìn chăm chăm vào Ninh Hạo Thiên không tha, nói:

- Chưởng giáo, Ninh Hạo Thiên hủy diệt ba bảo vật của ta.

Tô Tú Y còn chưa mở miệng thì Ninh Hạo Thiên đã không phản đối nói:

- Người cứ ra một cái giá đi.

- Chưởng giáo chí tôn, tượng đá và Huyền Hỏa đăng là ta đoạt được từ trong hoàng lăng dưới lòng đất, không biết là cấp bao nhiêu. Mà sách nhỏ của ta không phải là linh khí, mà là Bảo khí!

Giang Thần nói.

- Bảo khí? Người nói là Bảo khí? Người thật không biết xấu hổ!

Ninh Hạo Thiên tức thì biến sắc, tức đến nổi phổi mắng.

Linh khí, chỉ tới cấp chín.

Bên trên cấp chín là Bảo khí.

Trên Bảo khí còn có Pháp khí, Tiên khí, Thần khí.

Giá trị của một món Bảo khí không thể đo đếm, tuyệt đối không phải là thứ mà linh khí có thể so sánh được.

Ninh Hạo Thiên có thể bồi thường hẳn mấy chục, hơn trăm kiện linh khí cấp chín, nhưng không bỏ ra nổi một món Bảo khí.

Hắn cũng không tin Giang Thần nắm giữ Bảo khí, cho rằng hắn là ý vào chưởng giáo để lừa đảo.

Giang Thần không nói lời nào, yên lặng chờ đợi Tô Tú Y mở miệng.

Tô Tú Y lần nữa lấy ra Như ý toán bàn, khép hờ hai mắt gảy bàn châu, nhìn qua rất giống như đang thực sự tính toán Bát bộ thiên long có giá trị bao nhiêu.

- Là Bảo khí.

Dưới ánh mắt căng thẳng nhìn kỹ của Ninh Hạo Thiên, Tô Tú Y nói ra một câu để cho hắn biến sắc.

Nhưng mà, câu phía dưới lại làm cho Ninh Hạo Thiên tuyệt vọng.

- Không chỉ có sách nhỏ, tượng đá và Huyền Hỏa đằng đều là Bảo khí.

Suýt chút nữa đã làm cho Ninh Hạo Thiên sợ hãi mà rơi từ trên trời xuống đất.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Kim Giáp Long Vệ

Bảo khí lợi hại bao nhiêu, vừa nãy mọi người đều nhìn ở trong mắt.

Tượng đá Đại tướng quân không ai có thể ngăn cản, dễ dàng chém giết Thần du cảnh. Càn Khôn huyền hỏa đăng dương oai, Bát bộ thiên long thì càng không cần phải nói, chống lại mười một tên Thần du cảnh, cũng hung hăng đánh bại bọn họ.

Chí bảo như thế, có giá trị không nhỏ.

Lúc Ninh Hạo Thiên ra trận thì như thiên thần hạ phàm, uy phong lẫm liệt, một chưởng như vỗ đá vụn, bóp nát Huyền Hỏa đăng, vạch trần Bát bộ thiên long, tất cả mọi người đều nhìn chuyện này ở trong mắt.

Lại nhìn sắc mặt khó coi lúc này của Ninh Hạo Thiên, không ít người đều cảm thấy tràn ngập kịch tính.

Lời nói của Tô Tú Y đương nhiên là sự thật, không người nào dám nghi vấn, Ninh Hạo Thiên chỉ có thể bồi thường mà thôi.

- Giang Thần, người muốn bồi thường bao nhiêu?

Ninh Hạo Thiên lạnh nói hỏi.

- Ba nghìn vạn nguyên thạch hạ đẳng.

Thứ Giang Thần yêu cầu không phải là linh đan, cũng không phải tử kim, càng không phải là điểm cống hiến Thiên Đạo môn, mà là nguyên thạch có giá trị nhất ở trên đại lục.

Nguyên thạch, so với vàng còn đắt giá hơn nhiều.

Bởi vì giá trị của nó rất lớn, không chỉ có thể làm năng lượng của trận pháp, mà còn có thể dùng ở khắp các mặt.

Ví dụ như lực lượng linh khí dùng hết, nguyên thạch có thể nhanh chóng bổ sung.

Nguyên thạch cũng là năng lượng thường thấy nhất để dùng cho con rối và cơ quan thú.

Thậm chí, có thể thông qua nguyên thạch để bố trí một trận pháp tu hành, người tu luyện ở trong trận pháp, tiến triển thần tốc.

Chính là bởi vì có lượng nhu cầu như vậy cho nên giá trị của nguyên thạch năm sau cao hơn năm trước.

Thứ các thế lực lớn chứa nhiều nhất chính là nguyên thạch.

Một khi khai chiến, nguyên thạch tiêu hao rất là khủng bố.

Sau khi cảnh giới đạt đến độ cao nhất định, sức hấp dẫn của kim ngân đối với tu hành giả rất ít. Tiền giao dịch của bọn họ đều dùng nguyên thạch hoặc là linh đan.

Giang Thần mở miệng ra muốn ba ngàn vạn nguyên thạch, làm cho không ít đệ tử sợ hết hồn.

Các cường giả ở đây chăm chú suy nghĩ một lúc, cảm thấy cái giá bồi thường này vừa đúng.

Có điều có thể Ninh Hạo Thiên sẽ không cảm thấy như vậy, hiện tại hắn là cường giả Thông thiên cảnh. Cho dù có rất nhiều tích trữ, thế nhưng muốn lấy ra ba ngàn vạn nguyên thạch, như vậy nhất định hắn phải đi làm việc không nghỉ ngơi nửa năm đấy.

- Cái giá này quá cao!

Hào khí vừa nãy của Ninh Hạo Thiên biến mất không còn tăm hơi, muốn ép giá với Giang Thần.

- Hoặc là Hắc Long thành thả phụ thân ta ra, nếu không sẽ không có thương lượng.

Giang Thần lại nói.

Câu nói này khiến cho bầu không khí trở nên nghiêm túc.

- Chưởng giáo, Hắc Long thành cướp đoạt Thần mạch của ta, trấn áp phụ thân ta, thiên lý khó dung!

Giang Thần muốn nhân cơ hội này mượn Thiên Đạo môn cứu phụ thân ra.

Tô Tú Y trầm ngâm không nói, lúc hắc không nói lời nào thì không ai có thể nhìn ra bất cứ thứ gì ở trên mặt hắc.

- Không thể, phụ thân người đã khiến cho Hắc Long thành bị tổn thất, cũng không chỉ ba ngàn vạn nguyên thạch hạ đẳng. Còn quan trọng hơn chính là, hắc đả thương Tiết Kính Thiên tướng quân suất lĩnh Kim giáp long vệ của hoàng triều, chém cánh tay phải Đại tướng quân xuống, hắc nhốt ở trong Hắc Long uyên, đây không chỉ là ý của riêng Ninh gia ta.

Rốt cục Ninh Hạo Thiên đã thông minh, đưa ra Đại Hạ vương triều.

- Ba ngàn vạn nguyên thạch hạ đẳng, mặt khác, ta sẽ dẫn Giang Thần đi Hắc Long uyên thăm phụ thân hắc một lần, các người chuẩn bị sẵn sàng đi.

Tô Tú Y nói.

- Vâng.

Ninh Hạo Thiên nói.

Giang Thần thất vọng bữu môi, chỉ là, nghĩ đến việc có thể gặp phụ thân mình, hẳn cũng thoải mái.

- Chưởng giáo, ba ngàn vạn nguyên thạch không ít, trong khoảng thời gian ngắn ta không bỏ ra nổi, cần ba tháng để tập hợp.

Ninh Hạo Thiên lại nói.

Vừa nói, tất cả mọi người đều biết tâm tư của hắn là gì.

Sau ba tháng, Giang Thần sẽ chiến một trận cùng Lý Thâm.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là trận chiến sống còn.

Nếu như Giang Thần chết trận, tự nhiên bồi thường sẽ sống chết mặc bay.

- Có thể.

Giang Thần không thêm để ý, đồng ý một tiếng.

- Được rồi, các vị, các người và Dưộc trưởng lão tiếp tục nói chuyện linh đan đi.

Tô Tú Y nhìn về phía đám người Phong Thiếu Vũ, khẽ mỉm cười nói.

Ngày hôm nay, chính là bởi vì có những người của môn phái khác ở đây cho nên Tô Tú Y mới tốn lực lớn như vậy để chinh đồn Thiên Đạo môn.

Ninh Hạo Thiên đã sai, không nói tới việc cướp đoạt Thần mạch của Giang Thần, ở Thiên Đạo môn chèn ép Giang Thần như vậy, tất cả đều

không phải là chuyện đáng để tuyên dương gì cả.

Nhưng mà Ninh Hạo Thiên quyền thế ngập trời, không người nào dám chỉ trích. Tất cả lại cười nhạo Giang Thần không biết tự lượng sức mình.

Nếu như hôm nay ở trước mặt của những người phái khác, hẳn không xử lý tốt. Như vậy không chỉ danh tiếng của Thiên Đạo môn xuống dốc không phanh, mà cũng sẽ cổ vũ oai phong của môn phái.

Dẫn đến ngày càng có nhiều đệ tử như Lý Thấm, ý vào mình có sư phụ, lại là đệ tử thiên tài cho nên không để ý tới môn quy, tùy ý làm bậy.

- Tô chương giáo làm việc như sấm sét, khâm phục khâm phục, không hổ là nhân vật chương giáo.

Phong Thiếu Vũ kính nể nói.

- Tô chương giáo hùng tài đại lược, Thiên Đạo môn chắc chắn sẽ bộc lộ phong mang ở trong tay người.

Nghe thấy mấy câu này, Tô Tú Y không có bất kỳ ra vẻ gì cả, ngược lại còn cười to sang sảng, nói:

- Ha ha ha, đa tạ các vị khen ngợi, có chút chuyện không xử lý, ta không tiếp các vị nữa.

Nói đoạn, hắn và Giang Thần biến mất không còn tăm hơi ở trên không trung, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Thủ đoạn này làm cho đám người Phong Thiếu Vũ phát sợ, bọn họ đều không phát hiện ra được Tô Tú Y đi về phương hướng nào. Đến lúc này, trong lòng bọn họ mới chính thức kính nể vị chương giáo Thiên Đạo môn này.

Giang Thần chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó trở lại Xích tiêu phong.

- Mang ta đi gặp mẫu thân của người.

Tô Tú Y nói.

Sau đó, Giang Thần dẫn vị chương giáo này đi tới gian phòng của mình.

Tuyệt nhi đứng trước giường, nhìn thấy hai người đi vào, nàng làm động tác suyt.

Chắc chắn nàng sẽ không nghĩ đến Tô Tú Y nhìn qua cùng cùng tuổi với Giang Thần sẽ là chương giáo của Thiên Đạo môn.

Cao Nguyệt đang ngủ say, điều làm cho Giang Thần lo lắng chính là, trên mặt mẫu thân không có chút an bình nào, trái lại thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ mặt cau mày thống khổ.

Tô Tú Y đánh giá Cao Nguyệt, bỗng nhiên lấy ra một bình ngọc, sau khi mở nắp bình ra lại đổ vào trong miệng của Cao Nguyệt.

Một giọt nước sương rơi vào trong miệng của Cao Nguyệt, rất nhanh đã bị hấp thu.

Chợt, thân thể của Cao Nguyệt xảy ra biến hóa kỳ diệu, tóc bạc trở lại đen, da thịt khô quắt một lần nữa toả ra sự sống, khôi phục lại trẻ tuổi. Mà nếp nhăn trên mặt cũng biến mất từng chút một.

Cũng không lâu sau, Cao Nguyệt già nua hoàn toàn biến mất, so với trước còn trẻ hơn vài phần.

Cao Nguyệt hơi mở mắt ra, giơ cánh tay lên đặt ở trước mặt, chậm rãi nói:

- Ta đang nằm mơ sao?

- Đây là Vũ lộ tinh hoa mà ta bỏ ra mấy trăm năm mới lấy được, có thể làm cho thân thể của mẫu thân người khôi phục lại tuổi trẻ, tuổi thọ đã tăng lên rồi.

Tô Tú Y nói.

- Đa tạ chương giáo chí tôn!

Giang Thần kích động không thôi, so với vừa nãy để Ninh Hạo Thiên ăn quả đẳng còn cao hứng hơn.

- Có điều độ của mẫu thân người càng ngày càng nghiêm trọng, mỗi khi trải qua một ngày sẽ tương đương hơn mười ngày so với người khác, không tới thời gian mười năm sẽ lại xuất hiện vẻ già nua.

Tô Tú Y nói.

- Mười năm? Được rồi!

Giang Thần bỗng cảm thấy phấn chấn, ngồi ở bên cạnh giường, nắm tay Cao Nguyệt, nói:

- Mẫu thân, cho dù lên núi đao biển lửa thì con nhất định cũng phải tìm được thuốc giải!

- Nếu như đây là mơ, ta hi vọng vĩnh viễn không nên tỉnh.

Cao Nguyệt không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, thân thể biến hóa làm cho não nòng không theo kịp.

- Giang Thần, người đi theo ta, ta có lời muốn nói cùng người.

Tô Tú Y nhìn một màn mẫu tử ấm áp, thất thần trong chốc lát, bỗng nhiên hẩn xoay người đi ra khỏi phòng, để lại một câu nói.

Giang Thần ra hiệu cho Tuyết nhi chăm sóc Cao Nguyệt thật tốt. Sau đó hắn đi ra ngoài, đã nhìn thấy chuông giáo đứng ở trên bãi đất trống cách đó không xa.

- Giang Thần, ta hỏi ngươi, Thần mạch của ngươi đã khôi phục lại đạo thứ mấy rồi?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Trái Tim Của Cường Giả

Trong lòng Giang Thần rung mình, mặc dù ngày hôm nay có thể chuyển nguy thành an, quan trọng nhất chính là hắc vạch trần Thần mạch của Ninh Hạo Thiên biến mất, mà Thần mạch của chính mình đang thức tỉnh.

Trước đó hắc cố ý nói rất mơ hồ, nói là Thần mạch đã khôi phục, còn khôi phục lại mấy đạo, hoàn toàn khôi phục hay chưa thì hắc cũng không tiết lộ.

Thế nhưng Tô Tú Y là ai cơ chứ, tự nhiên đã nhận ra được kế vậ của hắc.

- Cái thứ tư.

Giang Thần nói.

Tô Tú Y khẽ gật đầu, nói:

- Thần mạch của người tổng cộng có chín cái, là cực phẩm bên trong Thần mạch, Cửu Tiêu Thần mạch.

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắc đã sớm biết rõ. Thần mạch là một loại gọi chung, có rất nhiều loại thần mạch, chỉ có số ít người may mắn mới nắm giữ được. Số lượng rất ít, thuộc tính cũng không giống nhau.

Hiện tại Giang Thần được lợi từ Thần mạch trợ giúp, tất cả đều chỉ là không trọn vẹn, hoặc có thể nói là loại thấp nhất.

Chỉ khi nào tất cả Thần mạch đều khôi phục, trở thành Cửu Tiêu Thần mạch hoàn chỉnh chân chính, khi đó mới là lợi hại nhất.

Trước khi Thần mạch của Ninh Hạo Thiên còn không biến mất, hẳn thông qua Cửu Tiêu Thần mạch hoàn chỉnh trợ giúp, vọt thẳng đến Thần du cảnh hậu kỳ đỉnh cao, thông qua thần công đạt đến Thông thiên cảnh.

- Đây là Thần linh đan, tặng cho ngươi, một lần đột phá Thần du cảnh. Sau khi quyết chiến với Lý Thấm, nếu như ngươi còn sống sót, ta sẽ dẫn ngươi đi Hắc Long uyên gặp phụ thân ngươi.

Tô Tú Y lấy ra một viên linh đan rất giống trứng gà, hình bầu dục, màu vàng nhạt, có điều mặt ngoài rất bóng loáng, không có bất kỳ tỳ vết nào cả.

- Đa tạ chương giáo.

Giang Thần cũng không khách khí, tiếp nhận viên Thần linh đan này.

- Ba tháng này, sẽ không có bất kỳ người nào đến Xích tiêu phong quấy rối ngươi nữa.

Tô Tú Y để lại câu nói này, người thì biến mất ở tại chỗ, không có bất kỳ dấu hiệu nào cả. Giống như một ngọn gió thổi qua, không có dấu vết.

- Tu vi thật là cao thâm.

Giang Thần thầm nói.

Cùng lúc đó, người của Lưu Vân phong theo Ninh Hạo Thiên và cường giả các môn các phái rời đi, các đệ tử vây xem cũng tản đi.

Lý Thấm nhìn Lưu Vân phong tàn tạ khắp nơi, trong lòng đang chảy máu, mất hết tất cả niềm tin.

- Lý Thấm.

An trưởng lão đáp xuống bên người nàng, khích lệ nói:

- Phong quang hôm nay của Giang Thần là y vào Thần mạch của chính mình, một khi con giết hắc, tất cả sẽ là ảo ảnh trong mơ, không còn tồn tại nữa.

Nghe vậy, khuôn mặt trắng xám của Lý Thấm có chút khôi phục.

- Khi hắc còn là Tụ nguyên cảnh, vượt cấp khiêu chiến, thuận buồm xuôi gió. Nhất định đã nghĩ ba tháng nữa sẽ trở thành Thần du cảnh, giết chết con thân là sơ kỳ viên mãn. Thế nhưng hắc cũng không biết Thần du cảnh căn bản không phải là tồn tại mà Tụ nguyên cảnh có thể so sánh được.

An trưởng lão lại nói.

Trên mặt của Lý Thấm lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, tán đồng lời của sư phụ nàng.

- Còn nữa.

An trưởng lão cẩn thận từng li từng tí một liếc nhìn qua chung quanh, nói:

- Vừa nãy Ninh Hạo Thiên thông qua thần thức đã nói với ta, mượn cho con một khối thần cốt của Đại băng kim sí điều!

- Thật chứ?

Lý Thấm đại hỉ, vẻ mặt rất kích động.

Đại bằng kim sí điều chính là hung thú thượng cổ, nghe đồn cánh vung lên là có thể bay ra chín vạn dặm.

Một cái thần cốt, ẩn chứa lực lượng huyền bí của đầu hung thú này, nếu như có thể tìm hiểu thấu đáo, sẽ có rất nhiều chỗ tốt đối với nàng.

Bởi vì, sở trường võ học của nàng là ngự phong đó.

- Xem ra Ninh Hạo Thiên không muốn để cho Giang Thần sống sót.

- Đương nhiên, Hắc Long thành rất hy vọng Giang Thần chết đi!

...

Mạnh Hạo và Văn Tâm trở về Xích tiêu phong, nhìn thấy Giang Thần không có chuyện gì, cả hai thở phào ra một hơi.

- Ngày hôm nay quá nguy hiểm, hơi chút bất cẩn thì người sẽ chết.

Văn Tâm nói.

- Đúng vậy, ngẫm lại cũng cảm thấy cực kỳ mạo hiểm.

Trong lòng của Mạnh Hạo vẫn còn sợ hãi, chỉ cảm thấy ngày hôm nay như là một giấc mơ.

- Thông qua ngày hôm nay, ta mới chính thức trở nên mạnh mẽ.

Giang Thần nói ra một câu khiến cho người ta không tìm ra được manh mối.

Dưới ánh mắt của hai người, Giang Thần chậm rãi nói:

- Trước đây ta phải kiêng kỵ quá nhiều, do nhiều nguyên nhân cho nên bó tay bó chân, kìm nén bản thân ta phát triển.

- Nhưng mà hôm nay, đối mặt với mấy vị trưởng lão vây công, từ chỗ chết mà sinh, vô tình chém giết kẻ thù, khiến cho ta được phóng thích, có một trái tim của cường giả.

- Sau này, mặc kệ ai muốn giết ta, chắc chắn ta sẽ diệt kẻ đó.

Lúc nói lời này, Giang Thần có vẻ rất bình tĩnh, không có đồng dục, ngữ điệu chậm trùn cũng không lớn.

Nhưng mà, Văn Tâm và Mạnh Hạo đều từ cảm nhận được khí thế khiến cho người ta kính nể từ trên người của Giang Thần.

Con người dưới mày kiếm đen nhánh, lông lánh, bề ngể thiên hạ.

Đột nhiên, Mạnh Hạo như nhớ tới cái gì đó mà lấy ra một quyển sách nhỏ rồi đưa tới.

- Vừa nãy ta và Văn Tâm tìm, tượng đá đã trở thành vô số đá vụn, bắc đèn và hoa sen đựng vào đã nát, chỉ có quyển sách nhỏ này còn toả ra ánh sáng nhỏ yếu mà thôi.

- Ồ?

Giang Thần được Tô Tú Y mang về, suýt chút chút nữa đã quên Bát bộ thiên long.

- Ta nói này, một Tự nguyên cảnh như ngươi sao lại đối đầu với Thông thiên cảnh vậy?

Tiếp nhận sách nhỏ, âm thanh của Thanh Ma xuất hiện ở trong đầu của Giang Thần.

- Ngươi không chết?

Giang Thần có chút bất ngờ, nhìn kỹ, phát hiện ra đã xảy ra chuyện gì.

Sách nhỏ tổng cộng có tám tờ, có bảy tờ biến mất, Thanh Ma thân là bộ hạ Thiên, cho nên ở tờ thứ nhất.

Ninh Hạo Thiên chỉ điểm ở sau lưng sách nhỏ, đã phá bảy tờ đi. Đến tờ của Thanh Ma thì uy lực bị trung hoà, Thanh Ma nhặt được về một cái mạng.

Chỉ có điều, tờ thứ nhất của Thanh Ma đã phải chịu xung kích không nhỏ, hiện tại không có cách nào sử dụng làm Bảo khí được nữa.

Nếu không, Giang Thần đổi bảy tờ khác thì vẫn có thể thi triển ra Bát bộ thiên long.

- Chậm rãi khôi phục đi.

Giang Thần cẩn thận thu lại sách nhỏ, dặn Phạm Đồ quản giáo Xích tiêu phong, mình thì bắt đầu bế quan, nỗ lực xung kích Thần du cảnh!

Mà chuyện xảy ra ngày hôm nay, bởi vì có các môn các phái ở đây cho nên không qua mấy ngày ngay đã truyền ra ở khắp Hỏa vực.

So với xung đột giữa Giang Thần và Ninh Hạo Thiên, mọi người càng quan tâm tới quyết chiến giữa Giang Thần và Lý Thấm hơn.

Lý Thấm không được tính là thiên tài quá chói mắt, nhưng cũng là thiên tài khá có tiếng tăm.

Đứng thứ mười Thiên tử bảng, người thứ tám mươi một trong Tân hỏa bảng.

Chỉ riêng hai vầng sáng này đã đủ để được người ta biết tên tuổi rồi.

Hiện tại bị một Tự nguyên cảnh khiêu chiến, lại là loại không chết không thôi kia, đã dẫn tới không ít người hiếu kỳ.

Kết quả là, có người đề nghị kết bạn mà đi, ở ngày quyết đấu đến Thiên Đạo môn xem trò vui. Chuyện này cần rất nhiều người đồng ý, hiện tại phải xem Thiên Đạo môn có mở cửa ra hay không mà thôi.

Cũng không lâu lắm, Thiên Đạo môn đã cho thấy thái độ của mình. Ngày quyết đấu, Thiên Đạo môn sẽ giống như trước đây, chỉ cần không phải đến gây sự thì bọn họ đều hoan nghênh.

Lần này, thanh niên tuần kiệt trên Tân hỏa bảng là người tích cực nhất, muốn cùng ngày đi tới Thiên Đạo môn quan chiến.

Thậm chí đã có người lén lút đánh cược, đánh cược ai thua ai thắng.

Ở trong Thiên Đạo môn, mọi người cũng đang sôi nổi nghị luận.

Giang Thần hi vọng xa vời, thế nhưng lời khiêu chiến lại là hăn nói ra, lại nghĩ đến hăn năm giữ Thần mạch, chỉ cần có thể đạt đến Thần du cảnh thì vẫn có hi vọng.

Chỉ có điều, đệ tử nội môn hơn ngàn, đại đa số đều là Tụ nguyên cảnh, Thần du cảnh là tinh anh trong tinh anh, không phải dễ đạt đến như vậy.

Thậm chí có không ít người thu được Thần linh đan, cố gắng xung kích Thần du cảnh mà vẫn thất bại.

Bởi vì Thần du cảnh là ranh giới cảnh giới đối với người tu hành.

Lại nói một chút, bất kể tu sĩ Tụ nguyên cảnh cố gắng như thế nào thì tuổi thọ sẽ gần như người bình thường, chỉ là không dễ dàng sinh bệnh mà thôi.

Thế nhưng khi đạt đến Thần du cảnh, tuổi thọ sẽ tăng lên!

Chỉ riêng điểm này đã đủ để khiến cho người ta điên cuồng.

Chớ đừng nói chi là lực lượng của Thần du cảnh.

Một ngày nọ, các đệ tử Thiên Đạo môn đột nhiên phát hiện ra ở bên trong Xích tiêu phong có một cột sáng phóng lên trời, bắn thẳng tới mây xanh.

Thời khắc này, trên dưới môn phái đều chấn động.

Đây là đột phá dấu hiệu Thần du cảnh, cách kỳ hạn ba tháng, mới qua một nửa!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Phong Tâm Ý Cảnh

Thần du cảnh!

Đây là cảnh giới các võ giả tha thiết ước mơ muốn đạt đến, nhưng có vô số người cả đời cũng không có cách nào đột phá được.

Giang Thần đã làm được, chưa đầy hai mươi tuổi, đánh vỡ ghi chép của Ninh Hạo Thiên.

Vừa vào Thần du cảnh đã có thể nắm giữ được lực lượng siêu phàm.

Không giống với chân khí của Ngưng khí cảnh, chân nguyên của Tụ nguyên cảnh, không chỉ tính chất lực lượng của Thần du cảnh không giống, mà là có biến hóa rất lớn.

Kết hợp với huyền bí của Thần du cảnh, phối hợp với võ học hoặc là linh khí thì có thể làm được chuyện mà người thường không thể làm được.

Lấy Lý Thấm mà nói, cầm trong tay cái phước dài phi hành, vượt qua lẽ thường.

Tụ nguyên cảnh ở trong mắt nàng, đều là giun dế.

Thần thông cũng như thế, Lý Thấm kết hợp võ học, linh khí và lực lượng Thần du cảnh làm một.

Một môn phái xuất hiện đệ tử Thần du cảnh là chuyện vui lớn, đặc biệt là đệ tử tuổi trẻ như Giang Thần.

Nếu không phải do tình huống đặc thù thì các trưởng lão đã sớm tập hợp ở Xích tiêu phong, tiếng chúc mừng vang lên không ngừng.

Bên trong Lưu Vân phong, Lý Thấm đang tìm hiểu thần cốt cũng chú ý tới ánh sáng trên Xích tiêu phong, vẻ mặt có vẻ thất vọng.

- Chỉ có điều cũng không có gì.

Chợt, Lý Thấm nở nụ cười không quan tâm, ánh mắt nhìn vào thần cốt ở trong tay.

- Mượn thần cốt, Thiên hành phong dực quyết của ta lại tinh tiến hơn không ít, Phong Tâm ý cảnh sẽ càng tăng vọt.

Không phải là nàng đang tự an ủi mình, mà trên người tỏa ra sự tự tin mãnh liệt.

Lại nói tới Xích tiêu phong.

Đám người Văn Tâm, Mạnh Hạo, Phạm Đồ, Cao Nguyệt, Giang Lộ đều tụ tập ở bên ngoài phòng của Giang Thần, từng người đều rất kích động, sắc mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

- Quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Nam phong lĩnh lại xuất hiện một vị Thần du cảnh, tất nhiên sẽ hưng thịnh.

- Giang Thần so với phụ thân hẳn còn ưu tú hơn nhiều.

- Tiền đồ vô lượng, tuyệt đối là tiền đồ vô lượng!

Văn Tâm nhìn người Giang phủ đang hưng phấn, nở nụ cười thiện ý.

Bọn họ đến từ Thập vạn đại sơn cho nên mới thay đổi sắc mặt đối với Thần du cảnh như vậy. Nếu như Giang Thần trở thành Thông thiên cảnh, không biết sẽ có bộ dáng gì.

Đồng thời, nàng cũng rất là ước ao, Giang Thần người sau vượt người trước, đi trước nàng một bước đạt đến Thần du cảnh, khiến cho trong lòng nàng ngứa ngáy khó nhịn.

Thế nhưng nàng không có tự tin, tích lũy của nàng chưa đủ, không làm được tới mức tích lũy lâu dài sử dụng một lần.

Đột nhiên, cửa phòng được mở ra từ bên trong, Giang Thần mặc áo bào trắng rộng rãi đi ra.

Khí chất của hắn đã xảy ra biến hóa to lớn, tiêu sái như thường, lại có một cỗ phong mang ác liệt như có như không, cả người như phá kén mà ra.

Lúc đi lại thì khí huyết trong cơ thể quay cuồng, cường đại như hung thú.

Văn Tâm và Mạnh Hạo đều có một loại cảm giác, chỉ cần một tay Giang Thần đã có thể giết chết được bọn họ.

Mọi người sửng sốt một lúc, tiếp theo ở trong tiếng hoan hô, bọn họ chen chúc đi tới chỗ Giang Thần.

Sau đó, Xích tiêu phong trắng trợn chúc mừng.

Giang Thần ban thưởng cho mỗi người trên phong, bao gồm cả người hầu và nha hoàn.

Chỉ có điều, sau khi chúc mừng qua đi, không ai quên còn có kình địch như Lý Thấm ở bên cạnh.

Văn Tâm nói ra từng tin tức có quan hệ tới Lý Thấm mà trong khoảng thời gian này nàng thu thập được.

- Võ học của Lý Thấm không phải đao kiếm quyền chưởng, mà là thông qua thân pháp nhập môn, lĩnh ngộ được Phong Tâm ý cảnh. Sau đó

lại lấy Phong Tâm ý cảnh khởi động võ học, nói cách khác, đặc điểm của nàng là tốc độ cực kỳ nhanh, công kích ác liệt trí mạng, khuyết điểm là sức phòng ngự không đủ.

Văn Tâm nói.

- Làm sao mà biết được sức phòng ngự của nàng không đủ?

Phạm Đồ hiếu kỳ nói.

- Giống như vây cá và tay gấu vây, công kích và phòng ngự tất nhiên chỉ được chọn một mà thôi.

Giang Thần cau mày, cái gọi là Phong Tâm ý cảnh, có thể nói là võ học, cũng có thể nói là không phải.

Nó có thể diễn sinh ra võ học của nó.

Ví dụ như có một môn ngự phong kiếm pháp vậy, người tu luyện không chỉ phải có đầy đủ kiếm cảnh mà nhất định cũng phải lĩnh ngộ được yêu cầu Phong Tâm ý cảnh thì mới luyện được kiếm pháp này.

Nếu như Phong Tâm ý cảnh vượt xa yêu cầu, uy lực của kiếm pháp sẽ rất kinh người.

Vì lẽ đó, có thể nói là Phong Tâm ý cảnh diễn sinh ra kiếm cảnh, cũng có thể nói là hợp tác lẫn nhau.

Người luyện kiếm, ít nhiều sẽ bất tri bất giác lĩnh ngộ được một chút Phong Tâm ý cảnh nhất định, đạt đến trình độ thỏa mãn được kiếm pháp. Chỉ có điều chủ yếu vẫn lấy kiếm cảnh làm chủ.

Có điều tình huống như vậy sau khi cảnh giới tăng lên sẽ có thay đổi.

Bởi vì cường giả tiếp xúc tới võ học, bất kể là kiếm hay là đao cũng đã có lực phá hoại đáng sợ, yêu cầu ý cảnh đối với võ học như Phong Tâm ý cảnh càng ngày càng cao.

Ngoại trừ phong tâm ra, còn có võ học ý cảnh như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Trước đó Lý Thấm lấy võ học ý cảnh làm chủ, là Phong Tâm ý cảnh, không thể khinh thường.

- Nàng còn có một cái phước dài, phối hợp công kích, ta nghĩ thần huyết trong cơ thể nàng cũng đều là thần huyết tốc độ.

Cao Nguyệt cũng nói.

Thần huyết, là nguyên nhân Thần du cảnh mạnh mẽ.

Ở các nơi trong kinh mạch ngưng tụ ra một nhân huyết, sau khi chân nguyên lưu chuyển qua sẽ chuyển hóa thành thần nguyên.

Thần nguyên là một loại lực lượng rất huyền diệu, theo trí tưởng tượng thiên biến vạn hóa, kết hợp với võ học, khiến cho bản thân nó có hiệu quả giống như thần thông.

Muốn ngưng tụ thần huyết ở trong kinh mạch cũng không phải là chuyện dễ dàng, mục tiêu tu luyện của Thần du cảnh cũng không phải nhằm vào thần huyết, mà là thân thể và linh hồn.

- Lý Thấm trở thành Thần du cảnh rất lâu rồi. Số lượng thần huyết trong cơ thể sẽ nhiều hơn người, đây cũng là nguyên nhân mà người khác cho rằng người không thắng được, người chỉ còn dư lại nửa tháng thời gian mà thôi.

Văn Tâm nói.

- Nửa tháng, đã đủ rồi.

Giang Thần tự tin nói.

Văn Tâm suy nghĩ một chút, lại nói:

- Còn có một chút chuyện khó dây dưa nhất, cũng là chuyện mà nhất định người phải giải quyết.

- Cái gì?

Nàng khiến cho mọi người hiếu kỳ, bao gồm cả Giang Thần ở bên trong.

- Nàng biết bay! Cầm phướn dài trong tay, tự do tự tại bay lượn ở trên không trung, người cười thuyên phi hành đấu cùng nàng sẽ giống như đi tới biển chiến đấu với yêu thú trong nước vậy, rất là chịu thiệt.

Văn Tâm vừa nói như vậy, những người khác mới nhớ tới biểu hiện ngày đó Lý Thấm tấn công Xích tiêu phong, đúng là trực tiếp bay tới.

- Cũng không thể cầm dùng phướn dài, đó là linh khí của nàng.

Văn Tâm cường điệu nói ra một câu.

- Bây giờ suy nghĩ một chút, Lý Thấm có thể lên trên vị trí thứ mười Thiên tử bảng, top 100 Tân hỏa bảng, quả thực thật sự có tài.

Mạnh Hạo thở dài nói.

Giang Thần mất đi ba món Bảo khí, dựa vào bản lĩnh thật sự mà đánh, ai thua ai thắng khó nói.

- Còn thời gian nửa tháng, vừa vặn đã cho ta thời gian, vấn đề khó giải quyết thì cứ giải quyết từng thứ một vậy.

Khi mọi người hết đường xoay sở, Giang Thần nở nụ cười không tên, giống như khó khăn vừa này Văn Tâm nói đều không đáng giá để nhắc tới vậy.

- Đầu tiên, trong các người ai đi thương hội mua cho ta vật liệu khí văn trở về, kiếm của ta cũng chưa sửa chữa xong.

- Sau đó chuyện thần huyết cũng không cần phải lo lắng, ta có bốn cái thần huyết, ngưng tụ thần huyết rất nhanh thôi.

- Lại nói tới phi hành, nhất định nàng nhận được công pháp huyền bí gì đó, phối hợp với linh khí và Phong Tâm ý cảnh mới có thể làm ra được. Đối với ta mà nói, chỉ đến như thế.

Ba câu nói của Giang Thần khiến cho tảng đá lớn trong lòng mọi người hạ xuống.

Cho dù Giang Thần không đưa ra căn cứ gì, thế nhưng căn cứ vào biểu hiện trước đây của hắn, lời nói của hắn chính là căn cứ to lớn nhất.

Ầm!

Đột nhiên, Xích tiêu phong mạnh mẽ chấn động một cái, trên không trung truyền đến sóng trùng kích hóa thành cơn lốc từ bên ngoài thổi vào trong, thổi bay cái bàn, đồ sứ rơi xuống, bị vỡ nát.

- Xảy ra chuyện gì? Hiện tại còn ai dám công kích Xích tiêu phong nữa chứ?

Mọi người cả kinh, vội vã đi ra ngoài kiểm tra, nhìn thấy một con cự long bằng gió trong suốt đang ở trên không trung, giao chiến cùng trận pháp, cho dù rất nhanh đã bị trận pháp bóp nát, thế nhưng vẫn có thể gây ra động tĩnh không nhỏ.

- Con rồng gió này là sao? Thủ đoạn công kích của ai vậy? Lý Thấm sao?

Mạnh Hạo không hiểu nói.

- Không thể, nàng bị giam ở Lưu Vân phong, không ra ngoài được. Lại cách Xích tiêu phong chúng ta xa như vậy, làm sao có khả năng phát động công kích được cơ chứ?

Văn Tâm không tin Lý Thấm có bản lĩnh lớn như vậy.

Giang Thần lắc lắc đầu, nhìn về phương hướng Lưu Vân phong, nói:

- Không, là nàng! Nàng đột phá, là đến thị uy.

- Giang Thần, ta đã lĩnh ngộ thêm Phong Tâm ý cảnh, đã bước nửa bước vào Phong chi tiểu đạo, người chuẩn bị nhận lấy cái chết đi!

Lý Thấm được một cơn gió bí mật mang theo, chạy vội ngàn mét, giống như con rồng gió vừa nãy, thanh âm vang lên ở trên bầu trời của Xích tiêu phong.

Lúc này, sắc mặt Văn Tâm tái nhợt, nhìn về phía Giang Thần, phát hiện ra vẻ mặt của hắn cũng trở nên nghiêm nghị.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Truyền Nhân Kiếm Đạo

Không chỉ có người Xích tiêu phong nghe thấy nàng nói như thế, đệ tử ở các ngọn núi xung quanh cũng nghe thấy được.

Tin tức nhanh chóng truyền ra ở bên trong môn phái.

Giang Thần trở thành Thần du cảnh, Lý Thấm theo sát phía sau, nửa bước bước vào Phong chi tiểu đạo.

Sau khi hết khiếp sợ, mọi người đều cảm thấy tiếc hận.

Không sai, chính là tiếc hận.

Giang Thần đột phá cảnh giới, phong quang vô hạn, tiền đồ vô lượng, đáng tiếc, nửa tháng sau, hắn sẽ phải chết rồi!

Đây là chuyện rõ ràng rành mạch.

Vốn thực lực của hai người cách xa, mọi người kỳ vọng Giang Thần, sau khi hắn trở thành Thần du cảnh mới có thể đối địch được với Lý Thấm.

Nhưng mà khả năng này còn không lớn, thuộc về loại khả năng rất xa vời kia.

Bây giờ Lý Thấm lại đột phá, còn không phải là đột phá nho nhỏ gì cả.

Phong Tâm ý cảnh và võ học chân chính có phân chia cao thấp.

Nói thí dụ như phong điểm, phong ý và phong đạo vậy.

Ba cách gọi này không êm tai, hơn nữa là võ học ý cảnh, sự khác biệt của hai thứ phía trước rất khó nói ra được, vì vậy đều là không gọi.

Chỉ có phong đạo là khác biệt.

Phong chi tiểu đạo giống như lúc Giang Thần còn không nắm giữ được kiếm đạo vậy, đối với lực lượng của bản thân có tăng phúc rất to lớn.

Đột phá vào lúc mấu chốt này, thực sự là đủ bi kịch.

- Giang Thần thực sự là đáng thương, thật vất vả mới khổ tận cam lai, nhưng phải rơi vào kết cục như vậy.

- Cũng là hãn tự mình tìm chết, nếu như không phải hãn mở miệng thì Lý Thấm đã bị phế đi tu vi, trực xuất ra khỏi môn phái.

- Như vậy cũng đúng, nếu như Giang Thần vì vậy mà chết đi, e rằng sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong Hỏa vực.

- Người nói xem Giang Thần nghĩ như thế nào chứ? Chẳng lẽ là ý vào Bảo khí giết được Thần du cảnh cho nên cho rằng thực lực của bản thân cũng có thể chống lại Thần du cảnh.

- Ai biết được?

Đệ tử trong môn phái nghị luận sôi nổi, hoặc là cười trên sự đau khổ của người khác, hoặc là tiếc hận đồng tình.

Thiên Vương phong, mấy ngày nay Ninh Hạo Thiên nhốt mình ở trong động phủ không ra biết được tin tức này, khóe miệng hãn mở một nụ cười lạnh như băng.

- Giang Thần à Giang Thần, không nói Thần mạch vẫn chưa hoàn toàn biến mất từ trong cơ thể ta, coi như là vậy thì thứ ta hôm nay nắm giữ cũng có thể xóa bỏ người dễ như ăn cháo.

Hắn đưa thần cốt của hung thú thượng cổ cho Lý Thấm, cũng không nghĩ tới sẽ có trợ lực lớn như vậy.

Thân là người từng trải, hắn hiểu rõ Giang Thần sẽ phải đối mặt với nguy cơ như thế nào.

Không nói Lý Thấm vốn đang súc lực vì xung kích vị trí thứ chín Thiên tử bảng, bây giờ lại có đột phá lớn như vậy, muốn giết Giang Thần, dễ như trở bàn tay.

Điều làm cho Ninh Hạo Thiên cao hứng nhất chính là, cơ hội này là Giang Thần cho hắn.

Trên Xích tiêu phong, Giang Thần đối mặt với ánh mắt lo lắng của người bên cạnh, vẻ mặt nghiêm nghị, tuy rằng hắn vừa trở thành Thần du cảnh, nhưng mà hắn hiểu rõ đột phá của Lý Thấm lợi hại tới bao nhiêu.

- Không cần lo ngại, toàn lực ứng phó chiến một trận, phân sinh tử!

Đúng như trước đó Giang Thần đã nói với Văn Tâm, Mạnh Hạo vậy. Hắn sẽ không bó tay bó chân nữa, cũng sẽ không dễ dàng bị dọa, chiến ý không giảm mà lại còn tăng.

Những ngày kế tiếp, Giang Thần chữa trị Xích tiêu kiếm, trả lại khí văn trước đó đã dùng cho Bát bộ thiên long, cũng biến nó thành linh khí cấp ba.

Xích tiêu kiếm có thể sinh ra kiếm linh, chính là chí bảo bên trên Bảo khí.

Chỉ là hiện tại nó đã rơi xuống đến cấp bậc linh khí, khí văn cũng thoái hóa theo đến trình độ linh khí cấp bảy.

Ngoài ra, Giang Thần ngưng tụ ra thần huyết, chuyển hóa một thân chân nguyên.

Rất nhanh Giang Thần đã phát hiện ra, chuyện này so với trong tưởng tượng còn khó khăn hơn nhiều.

Một người đánh đổi để lấy thần huyết, hầu như không đào ra được khí huyết, nội tạng, cốt tủy cùng với tất cả tinh hoa trong đầu.

Ngưng tụ ra thần huyết, thân thể giống như bị một trận bệnh nặng vậy.

Cũng là nhờ có Giang Thần giàu nứt đổ vỡ vách cho nên mới mua được một lượng lớn linh đan, máu thịt yêu thú trong Thiên Đạo môn, còn có xương của hung thú.

Sau khi thần huyết ngưng tụ, Giang Thần lại được đại bổ, mới khôi phục lại được khí sắc.

Nắm giữ thần huyết, Giang Thần lập tức cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thần du cảnh, một thân chân nguyên cuộn cuộn không ngừng chuyển hóa thành thần nguyên.

Thân thể dường như có một lò nung đang cháy hừng hực, một khi bạo phát lên đặc biệt đáng sợ.

- Đáng tiếc thần huyết chỉ có một cái, tất cả chân nguyên thông qua nơi này chuyển hóa, hiệu suất rất chậm.

Thần nguyên không phải vĩnh cửu, sau khi thông qua thần huyết, sẽ lại một lần nữa biến thành chân nguyên.

Chỉ khi nào thần huyết đạt đến số lượng bảy bảy bốn mươi chín, thần huyết sẽ hình thành một vòng tuần hoàn, mới sẽ nắm giữ lực lượng thần nguyên vĩnh cửu.

- Tuy rằng chỉ có một đạo, thế nhưng tiêu hao không nhỏ, trước đây chỉ cần tu luyện thì thân thể sẽ tự động thu được linh khí để bổ sung. Thế nhưng hiện tại mỗi ngày đều phải thu nạp linh khí bên ngoài một phút thì mới có thể bổ sung số lượng mà thân thể cần.

Đương nhiên, cũng không nhất định phải thu nạp linh khí, linh đan hoặc là máu thịt của yêu thú cũng có thể bổ sung.

- Nếu muốn đánh bại được Lý Thâm thì nhất định phải ngưng tụ ra hai thần huyết, cũng may ta đã nắm giữ bốn Thần mạch, có thể liên tục trùng kích bốn lần.

Giang Thần dành thời gian, bắt đầu ngưng tụ ra đạo thần huyết thứ hai.

- Mỗi lần ngưng tụ ra thần huyết đều không khác gì đào thân thể một lần, nếu như không đủ tích lũy thì sẽ rất dễ xuất hiện gánh nặng. Cũng may Thần nhi có Thần mạch, tạm thời không cần phải lo lắng.

Cao Nguyệt thầm nghĩ.

Chợt, nàng để Phạm Đồ trắng trợn đi chọn mua linh vật.

- Thần du cảnh tu luyện thực sự là tiêu hao kinh người, mấy ngày nay thiếu chủ đã gần tiêu hết điểm cống hiến rồi!

Phạm Đồ thầm nói, lập tức, hắn lại cảm thấy thoải mái, dưới tiêu hao như thế, lợi ích mà Thần du cảnh mang đến cũng rất là to lớn.

Không mấy ngày sau, Giang Thần đã ngưng tụ ra đạo thần huyết thứ hai.

Đối với người vừa trở thành Thần du cảnh như hắn, cảm giác lúc này rất giống như trên ngực có hai mặt trời treo cao vậy.

Khoảng cách tới ngày quyết chiến cùng Lý Thấm chỉ còn lại ba ngày.

- Ta tu luyện Thái cực hoàn và kiếm thuật, còn có một thức Quỷ kiến sầu kia nữa. Cũng nên tích lũy cơ sở Phong Tâm ý cảnh nhất định vì bản thân mình. Cảnh giới cũng đã đạt đến yêu cầu, có thể tu luyện công pháp huyền bí kia, không cần sợ sệt Lý Thấm phi hành nữa.

- Sau đó, tu luyện kiếm pháp và thần nguyên phối hợp với nhau.

Không giống như suy nghĩ của người ngoài, Giang Thần đã có kế hoạch đầu vào đây, không có sợ sệt và kinh hoảng gì cả.

Điểm tiếc nuối duy nhất chính là, hắn không có cách nào tiến thêm một bước nữa ở trên kiếm pháp.

Bởi vì kiếm cảnh của hắn đã đủ cao, rất nhiều lão tiền bối cũng không sánh nổi. Trong khoảng thời gian này hắn cũng không chuyên tâm nghiên cứu kiếm thuật.

Không phải là hắn không muốn, là hắn biết có muốn tăng thêm một bước, từ kiếm ý đến kiếm đạo thì cũng không phải vùi đầu vào khổ luyện mới có thể thành công được.

Kiểm đạo, cực kỳ kỳ diệu, rất có thần uy.

Mục tiêu to lớn nhất của kiếm khách chính là nắm giữ kiếm đạo.

Nhưng mà, kiếm đạo, kiếm cảnh này, không phải hoàn thành một cái điều kiện nào đó là có thể đạt đến được.

Cần truyền thừa hoặc là tự nghĩ ra mới được.

Mỗi một loại kiếm đạo đều là do kiếm khách mạnh mẽ tập hợp đại trí tuệ, đại nghị lực, cơ duyên lớn lao mới sáng tạo ra được.

Giang Thần là kỳ tài bên trong kiếm đạo. Thế nhưng nếu muốn sáng tạo ra kiếm đạo của chính mình, ít nhất cũng cần mấy chục năm.

Không phải là thiên tư của hần không đủ, mà là thiếu mắt thấy, kiếm đạo mạnh mẽ, nếu như không có lực lượng trên Thông thiên cảnh thì sẽ không có cách nào cảm nhận được uy lực hủy thiên diệt địa kia. Như vậy sao có thể sáng tạo ra được cơ chứ?

Tự nghĩ ra không được, vậy chỉ có thể làm mà thôi.

Nhưng mà, Giang Thần đi đâu tìm truyền thừa đây chứ?

Toàn bộ Hỏa vực, chỉ có Quy nhất kiếm đạo của Quy Nhất kiếm phái đó là căn cơ chính thức mà thôi.

Trước đó đối phương đã nói là có thể truyền cho Giang Thần, tiền đề là gia nhập Quy Nhất kiếm phái.

Ở Thánh vực có tứ đại kiếm đạo, đã truyền thừa được mấy ngàn năm.

Chia làm đa tình, sát lục, vĩnh hằng, chớp mắt.

Tứ đại kiếm đạo, mỗi một đời truyền nhân kiếm đạo xuất thế, đều sẽ quấy nhiễu làm cho Thánh vực đại loạn.

Đáng tiếc, kiếm đạo chỉ có thể truyền thừa, không có cách nào ghi nhớ bằng văn chương được.

Lăng Vân Điện không có tứ đại kiếm đạo, nói đúng ra, không có bất kỳ đại đạo võ học nào cả. Chỉ có người mang đại đạo võ học mà thôi.

- Nếu như ở kiếp trước, lúc này, nhất định phụ thân ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào để ta trở thành truyền nhân của tứ đại kiếm đạo.

Giang Thần thầm nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thập Đại Hiểm Địa

Đêm đó, Giang Thần vẫn ở trong phòng của mình như cũ.

Ngày mai, chính là ngày hấn quyết chiến cùng Lý Thấm.

Hắn đã luyện thành công pháp huyền bí đối phó với năng lực phi hành của Lý Thấm, lại có kiếm ý hoàn chỉnh, cũng không quá lo lắng.

Chỉ là vẫn phải cố gắng thêm một chút, dù sao cũng là sinh tử đại chiến, nhất định phải cẩn thận.

- Vốn Lý Thấm sẽ bị trục xuất ra khỏi môn phái, trở thành phế nhân, là ta chủ động khiêu chiến, trận chiến này, chỉ có thắng lợi mới có thể thuận theo bản tâm được.

Ôm ý nghĩ này, Giang Thần đặt tâm tư ở trên Thái cực hoàn.

Thứ này vốn là công pháp huyền bí khi đạt tới Thần du cảnh mới có thể tu luyện, trước đó cũng đã mang đến giúp đỡ rất lớn cho Giang Thần.

Nhưng mà hiện tại, Giang Thần cảm thấy nó không thích hợp với bản thân nữa.

Hoặc là nói, không qua thích hợp với kiếm pháp của hắn nhất.

Thần nguyên Loa toàn thức, uy lực gia tăng gấp bội, là thứ mà rất nhiều Thần du cảnh tha thiết ước mơ, không phải Giang Thần nói nó không được, mà là nói phối hợp với kiếm pháp của hắn, sẽ có lựa chọn tốt hơn nó.

Bởi vì Thái cực hoàn có thể dùng với đao pháp, quyền pháp thậm chí là chưởng pháp, không phải vì kiếm mà sinh ra.

So sánh với nó, chọn công pháp huyền bí vì kiếm mà sinh đương nhiên phải lại càng thêm thích hợp hơn.

Công pháp huyền bí như vậy, ở trong ký ức của Giang Thần cũng không thiếu, hiện tại hẳn đang lựa chọn.

Đột nhiên, Giang Thần phát hiện ra ánh nến trên bàn xảy ra hiện tượng vặn vẹo không tự nhiên, một bóng người xuất hiện ở trước bàn.

- Chưởng giáo?

Giang Thần kinh hô.

Người có thể đột nhiên xuất hiện, tự nhiên là Tô Tú Y.

Hắn đã đổi một thân áo bào đen, phong mang nội liễm, khuôn mặt tuấn dật đang mỉm cười.

Nhìn qua như là thiếu gia thế gia, mà không phải là chưởng giáo chí tôn gì cả.

Tô Tú Y không hề nói gì, đi tới bên người Giang Thần, đập lên trên bờ vai của hắn.

Một giây sau, vạn vật trước mắt của Giang Thần như là nước chảy, lập tức biến mất, người nằm ở trong một loại trạng thái mờ ảo.

Lúc phục hồi tinh thần lại, hắn đã từ căn phòng ở Xích tiêu phong đi tới bầu trời trên một ngọn núi.

Thân thể bị một luồng lực lượng kỳ dị kéo, đứng yên trên không trung.

Trong lúc vô tình Giang Thần cúi đầu xuống nhìn, hần lập tức giật nảy cả mình, mặt đất dưới chân lại có một cái động sâu không thấy đáy, chẳng khác nào một đầu cự thú há to mồm, muốn nuốt chửng vạn vật.

Đứng ở trên này, Giang Thần cảm thấy rất là bất an.

- Nơi này chính là Hắc Long uyên.

Âm thanh của Tô Tú Y từ phía sau truyền đến.

- Hắc Long uyên?

Cảm giác bất an tản đi, Giang Thần nhìn chòng chọc xuống phía dưới, đôi mắt giống như là muốn xuyên thủng bóng đêm.

- Chương giáo, không phải nói sau khi quyết chiến mới tới đây sao? Lẽ nào?

Giang Thần nghĩ đến loại khả năng nào đó, tinh thần rất là phấn chấn. Thế nhưng rất nhanh hần đã lắc lắc đầu, nếu như chương giáo muốn làm như vậy thì sẽ không mang mình tới để gây ra cản trở.

- Trên dưới môn phái đều nói ngày mai người chết chắc, cho nên ta mới mang người tới gặp phụ thân người một lần cuối.

Tô Tú Y nói.

- Chương giáo...

Giang Thần không nói gì nhìn sang, đây là lời nói của một vị chương giáo sao?

Thậm chí hần đang suy nghĩ liệu Tô Tú Y có thể là nhi tử của chương giáo chân chính hay không.

- Chỉ đùa một chút mà thôi, xem ra người không quá lo lắng về ngày mai thì phải.

Tô Tú Y nở nụ cười, lại nói:

- Ta gọi cái này là xuất kỳ bất ý, Hắc Long uyên là thập đại hiểm địa của Hỏa vực. Nếu như bị người ta biết ta muốn tới, mai phục từ trước, như vậy cũng không tốt.

- Thập đại hiểm địa?

Giang Thần biết Tô Tú Y lợi hại bao nhiêu, hẳn đã phải gọi Hắc Long uyên là hiểm địa, từ đó có thể thấy được nơi này nguy hiểm cỡ nào.

Mà phụ thân của hắn, bị giam áp ở phía dưới này!

Nghĩ tới đây, Giang Thần nắm chặt nắm tay.

Giải thích nghi hoặc của Giang Thần, Tô Tú Y đánh ra một cái, hai người rơi thẳng xuống phía dưới.

Tốc độ rơi giống như bình thường vậy, thế nhưng Giang Thần không có cảm giác mất trọng lượng, trái lại còn rất vững vàng.

Qua khoảng chừng mười phút, Giang Thần ngẩng đầu nhìn lên, hắn phát hiện ra bầu trời đêm trên đỉnh đầu chỉ còn lại một lỗ hổng nho nhỏ.

- Hắc Long uyên này thật là sâu!

Giang Thần thở dài nói.

- Cẩn thận.

Tô Tú Y nói một câu, tốc độ của hai người chậm lại, quanh thân xuất hiện một đạo ánh sáng, rọi sáng vách đá ở phụ cận.

Lúc này Giang Thần mới nhìn rõ phía dưới Hắc Long uyên là hình dáng gì.

- Đáng ghét!

Đột nhiên hắn thấy cái gì đó, mí mắt như muốn rách, chỉ thấy ở trên vách đá chót vót kia có một mặt phẳng bóng loáng bị người ta dùng lợi khí cắt chém ra, độ rộng chừng không tới mười thước.

Ngón cái xích sắt thô to được đóng ở trên vách đá, đang xích một tù phạm người không giống người, quỷ không giống quỷ.

Giống như đang trói một con chó vậy!

- Phụ thân!

Giang Thần hét lớn một tiếng, vọt tới, ôm lấy người kia.

- Rõng!

Nhưng mà, người kia phát ra một tiếng gào thét khàn giọng, nhào tới chỗ Giang Thần, cũng may xích sắt không đủ dài, cho nên hắn mới hữu kinh vô hiểm.

Giang Thần thấy rõ gương mặt dưới mái tóc rối bời đó, không phải là Giang Thanh Vũ, không phải phụ thân của hắn.

Động tĩnh của hắn đã gây nên phản ứng dây chuyền, tiếng xích sắt lay động từ những phương hướng khác truyền đến.

Lúc này Giang Thần mới chú ý tới, trên dưới vách đá đều có người bị xích lại, có chút mặt phẳng nghiêng rất nghiêm trọng, người như muốn rơi xuống dưới, thế nhưng hai tay lại bị xích sắt treo lên.

- Bình tĩnh.

Tô Tú Y không đành lòng nói.

Tiếp đó, hắc an ủi Giang Thần, lại giống như gặp đại địch nhìn chăm chăm xuống phía dưới.

Hai quả cầu lửa thật lớn xuất hiện, chẳng biết từ lúc nào đã sáng lên ở dưới đây, bên trong quả cầu lửa lộ ra một đôi mắt.

Lại là con mắt kia!

So với thân thể của Giang Thần còn lớn hơn.

Nó nhanh chóng xông lên về phía hai người.

Giang Thần nhìn thấy gương mặt này, làm hắc sợ đến mức suýt chút nữa kinh hô lên.

Một con rồng!

Thân rồng khổng lồ xoay quanh ở trong hư không, như ẩn như hiện, vảy màu đen chẳng khác nào sắt thép.

Hóa ra, Hắc Long uyên thật sự có rồng!

Một đầu Hắc Long!

- Tiểu hắc, không nên kích động! Chúng ta tới thăm tù, nơi này là ngục giam, cũng không thể từ chối người ta tới thăm chứ.

Tô Tú Y nói.

Lời nói của hắc đã đưa đến tác dụng, Hắc Long không lên trên nữa.

- Không phải ngày mai mới có thể tới sao?

Hắc Long mở miệng nói chuyện.

Thanh âm của rồng có từ tính mười phần, không nhận rõ là nam hay nữ, nghe vào còn có âm rất cường điệu.

- Kế hoạch có biến hóa.

Tô Tú Y nói.

- Nhanh lên một chút.

Hắc Long không nói thêm nữa, lui trở về dưới đáy vực Hắc Long uyên.

- Đây là một đầu Long linh, thân rồng ngàn năm trước đã bị một vị cường giả cái thế của Ninh gia chém giết, cướp đoạt hồn phách, trấn áp ở bên trong Hắc Long uyên. Dùng để uy hiếp thế lực khắp nơi. Đáng tiếc Ninh gia cũng không mạnh mẽ được, ngàn năm trôi qua đều đang gặm vụn vinh quang còn sót lại từ trước đó.

Giang Thần không biết nên nói cái gì cho phải. 500 năm trước Long tộc đã đóng Long giới lại, thế gian không còn Chân long, thế nhưng lại không nghĩ rằng ở đây mình lại nhìn thấy một đầu Hắc Long, có thể gọi là ác long.

Cho dù chỉ là Long linh, nhưng mà vẫn làm hấn nghet thở.

Chợt, hai người tiếp tục đi xuống, chẳng biết từ lúc nào quái phong xuất hiện, tiếng gió so với Quỷ kiến sầu của Thiên Đạo môn còn khó nghe hơn.

Không chỉ khó nghe mà còn có sát lực đáng sợ, không ngừng đè ép ở bên ngoài ánh sáng.

- Đây gọi là hắc phong, người bị nhốt ở chiều sâu này người cả ngày lẫn đêm đều phải chịu dẫn vật và thống khổ.

- Đi tiếp.

Giang Thần còn chưa kịp đưa ra cảm tưởng gì thì Tô Tú Y lại nói một câu.

Theo ánh mắt của Tô Tú Y hướng về phía trước, hắn đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong ký ức.

Tóc tai bù xù, y phục trên người rách tả tơi, rất nhiều vết thương cũng đã mục nát.

Không giống những người khác, hắn không mất đi lý trí, ngồi ở trên mặt đá nghiêng bốn mươi độ, mắt hơi lim dim.

Nhận ra được có người tới gần, hắn chậm rãi mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Giang Thần.

- Thần nhi!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Một Lần Cuối

Giang Thanh Vũ, là kỳ tài từ đại sơn đi ra ngoài.

Không có thể lực dựa vào, không có tài nguyên không ngừng cuộn cuộn, chỉ dựa vào ý chí của bản thân để leo lên Thanh vân bảng, danh chấn một phương.

Nhưng mà, khi danh tiếng tối thịnh, hẳn lựa chọn trở lại đại sơn, thành gia lập thất.

Hiện tại Giang Thần đã biết, đó là bởi vì độc trên người mẫu thân cho nên phụ thân mới từ bỏ tất cả danh lợi.

Nhưng bởi vì mình lại bị giam ở bên dưới vực sâu giống như địa ngục.

Từ nhỏ đến lớn hẳn đều cho rằng phụ thân là nam tử vĩ đại nhất trên đời này, có phụ thân ở bên người, trời có sập xuống cũng không sợ.

Trong ấn tượng, phụ thân hẳn chưa từng sa sút như hiện tại, giống như ăn mày ở đầu đường.

Hắn quát to một tiếng, thân như bay đến trong lòng của Giang Thanh Vũ.

- Người thực sự là Thần nhi sao? Con còn sống? Quá tốt rồi, quá tốt rồi! Ông trời có mắt!

Giang Thanh Vũ lệ nóng doanh tròng, dùng sức ôm chặt nhi tử của mình.

Trận chiến ở Hắc Long thành, hắn bị trực tiếp nhốt lại, không biết Phạm Đồ có mang theo Giang Thần thuận lợi trở lại Thập vạn đại sơn hay không.

Hắn cũng không biết Giang Thần có thể vượt qua được hay không.

Trên thực tế, trước đây Giang Thần không có chịu nổi, Giang Thần hiện tại đến tiếp quản thân thể này, tiếp quản ký ức, cũng tiếp quản tình cảm của bộ thân thể này.

Hai đời ký ức không ngừng dung hợp, trở thành một trí nhớ đầy đủ.

Hắn là nhi tử của điện chủ Lăng Vân Điện tới từ Thánh vực, cũng là thiếu gia Giang gia của Nam phong lĩnh.

Bỗng nhiên, Giang Thần lấy ra Xích tiêu kiếm, chém về phía xích sắt trên vách tường.

Một tiếng vang giòn giã vang vọng, xích sắt chịu một kích này, từ trong tối ngoài hiện ra phù văn màu vàng, làm cho kiếm này không để lại dấu vết gì, ngược lại còn làm cho Giang Thanh Vũ bị trói tay chân thống khổ gặm nhẹ.

Giang Thần không biết làm sao, vừa áy náy lại bất an.

- Không có chuyện gì đâu Thần nhi.

Đầu của Giang Thanh Vũ đầy mồ hôi, nhưng vẫn tỏ vẻ tươi cười với hắn.

Giang Thần cắn răng, mặt nhìn về phía Tô Tú Y, nói:

- Chưởng giáo, cầu người cứu phụ thân ta thoát khỏi vòng vây, ân đức này ta sẽ vĩnh viễn khắc ghi! Tất sẽ báo đáp!

Tô Tú Y không nói gì, cúi đầu nhìn phía dưới Hắc Long uyên, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

- Thần nhi, không nên làm khó người khác.

Giang Thanh Vũ nói:

- Tô chưởng giáo, ta đã từng may mắn gặp người một lần, nhi tử ta đã gia nhập Thiên Đạo môn sao?

- Đúng vậy, Giang Thần đã là đệ tử nội môn của môn phái, biểu hiện ưu tú, tuổi còn trẻ đã là Thần du cảnh, vì lẽ đó ta mới dẫn hãn đến gặp người.

Tô Tú Y nói.

- Thật sao? Được! Con ngoan! So với lúc ta trở thành Thần du cảnh còn trẻ hơn đó!

Giang Thanh Vũ mừng rỡ không ngớt, dùng sức vỗ vai của Giang Thần.

- Đúng rồi, mẫu thân của con thế nào rồi? Nam phong linh thế nào rồi?

Giang Thần nói chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, còn chuyện độc của Cao Nguyệt bộc phát, không thể nói ra, không cần thiết phải làm cho Giang Thanh Vũ lo lắng và thống khổ hơn nữa.

- Đã làm cho chịu khổ rồi.

Về mặt Giang Thanh Vũ có chút xấu hổ, cho dù Giang Thần nói rất không rõ ràng, nhưng hãn muốn chống đỡ Nam phong linh đi tới hôm nay khó khăn thế nào.

- Ta một lòng tu luyện, không dính dáng tới đấu tranh thế lực, nếu sớm biết như vậy ta nên nhất thống Thập vạn đại sơn, cũng sẽ không có ba thế lực đến tấn công nhà chúng ta.

Giang Thanh Vũ nói.

Chợt, Giang Thần bắt đầu trị liệu những ngoại thương kia của Giang Thanh Vũ.

Tất cả đều là vết để lại ở trận chiến trong Hắc Long thành, sau khi bị giam ở Hắc Long uyên, không được một chút trị liệu gì cả.

- Y thuật thật thần kỳ, nhất định vị lão gia gia râu bạc thu con làm đồ đệ là người phi phàm! Nhi tử của ta là người có cơ duyên lớn lao!

Giang Thanh Vũ kích động nói.

- Đúng vậy, còn nữa phụ thân, Thần mạch của con đã khôi phục, những thứ khốn kiếp Ninh gia kia chưa thành công cướp đoạt được. Thần mạch trong cơ thể của Ninh Hạo Thiên đang biến mất.

- Vốn nên như vậy! Vốn nên như vậy!

Giang Thanh Vũ đại hỉ, tin tức tốt không ngừng tới khiến cho hân cảm thấy như đang nằm mơ.

Lúc này, Hắc Long từ dưới đáy vực truyền đến rống gầm.

- Giang Thần, nên tranh thủ thời gian đi.

Tô Tú Y nói.

- Cái gì? Ngăn ngủ như vậy sao?

Giang Thần còn có ngàn vạn lời muốn nói, lại không nghĩ rằng hắc sắp phải rời khỏi nơi này.

Chỉ có điều hắc biết, chương giáo đã cố gắng rồi.

Hắc quỳ xuống trước mặt Giang Thanh Vũ, nói:

- Phụ thân, nhất định con sẽ cứu người ra ngoài, người yên tâm đi!

- Được, cũng chỉ là chút gian khổ mà thôi, giữ thân thể là được. Chờ chút, ta viết một phong thư mang cho mẫu thân con, con có giấy bút không?

Giang Thanh Vũ hỏi.

- Có, có.

Giang Thần vội vã lấy ra bút và giấy trắng.

Nhưng mà hành động này đã khiến cho Hắc Long bất mãn, hắc phong điên cuồng gào thét, thôi đến làm cho đá vụn trên vách đá không ngừng rơi xuống.

- Súc sinh chết tiệt!

Giang Thần thầm mắng to ở trong lòng.

- Tiểu hắc, phụ thân người khác lâu như vậy không gặp mặt, làm gì mà dễ giận như vậy chứ? Ta dẫn hắc đến rất vội, không mang lời nhắn của mẫu thân hắc, nếu như đứa nhỏ này trở lại mà không mang tin về, như vậy mẫu thân hắc sẽ rất thương tâm đó.

Tô Tú Y trừng mắt nhìn Giang Thần, bay xuống phía dưới đáy.

Hắc Long rất không tình nguyện, hắc phong tăng lên, vực sâu trở nên giống như địa ngục vậy.

Giang Thanh Vũ mặc kệ không hỏi, cầm giấy bút nhanh chóng viết.

Sau khi viết xong, hắn đưa thư cho Giang Thần, nói:

- Đưa phong thư này giao cho mẫu thân con.

- Được rồi, phụ thân...

- Không được, tiểu hắc đã nổi nóng, đi mau!

Tô Tú Y bỗng nhiên bay tới, nhắc vai Giang Thần bắt đầu tăng tốc bay lên trên.

Giang Thần không cần cúi đầu cũng thấy, cũng cảm giác được dưới chân có một cỗ khí tức cực nóng như giếng phun đến, so với Càn Khôn Huyền Hỏa đáng còn đáng sợ hơn.

Là long tức!

May mà hai người chạy ra khỏi Hắc Long uyên đúng lúc, long tức không có cách nào chuyển hướng, phun lên thẳng tắp, phun về phía chân trời, rọi sáng chu vi vạn dặm chung quanh.

- Phụ thân...

Giang Thần rất là lo lắng.

- Yên tâm, long tức sẽ không đả thương đến người bị giam ở phía dưới, chúng ta trở lại, người của Hắc Long thành đã đến rồi.

Tô Tú Y trấn an một câu, mang theo Giang Thần biến mất ở tại chỗ.

Sau khi hai người rời đi không bao lâu, hai cỗ khí tức mạnh mẽ giáng lâm ở Hắc Long uyên, là hai vị lão giả kỳ lạ, trường bào trên người một đen một trắng, tóc lại lại ngược lại với màu sắc trên y phục.

Bọn họ đứng chung một chỗ, đặc biệt bắt mắt.

Hai người hạ xuống Hắc Long uyên, âm thanh giao lưu vang lên theo.

- Hắc Long, vừa nãy là ai tới?

- Tô Tú Y, Giang Thần? Đến gặp Giang Thanh Vũ?

- Bọn họ đã nói cái gì với Giang Thanh Vũ.

- Đáng ghét, người để cho người ta mang tin tức đi ra ngoài, chẳng lẽ hẳn đã cho người lợi ích gì?

Ở dưới câu hỏi của lão giả trắng đen, Hắc Long đột nhiên phát ra tiếng rít gào, mang theo tiếng thống khổ và không cam lòng, cùng với sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Hắc Long giam cầm người khác, cũng là tù phạm bị người ta nhốt dưới vực sâu.

- Giang Thanh Vũ, đời này người cũng đừng nghĩ đi ra ngoài, người đã giết nhiều tộc huynh của ta như vậy!

- Còn tôn tử ta nữa, đều là người chết ở dưới kiếm của người!

Hắc Bạch trường lão phát hỏa xong, lại đi tới trước người Giang Thanh Vũ, nhưng đứng ở một bên khác của vách đá, cách Giang Thanh Vũ rất xa.

- Nếu như các người muốn báo thù như vậy thì cứ đến.

Giang Thanh Vũ cười lạnh một tiếng, ở trước mặt Giang Thần hẳn sẽ không bày ra kiếm khí mạnh mẽ cần quét.

- Sưu!

Đồng thời, tay của Giang Thanh Vũ vung một cái, một cọng bút lông tinh tế giống như điện bắn ra.

- Không được!

Hai vị lão giả giật nảy cả mình, vội vàng tránh ra, bút lông ở giữa không trung hóa thành một thanh thần kiếm, đâm xuyên vách đá thành một cái hố sâu.

Hai người này đều là cường giả Thông thiên cảnh, lại bị một kiếm của Giang Thanh Vũ dưới trạng thái này bức lui!

- Ha ha ha ha.

Nhìn thấy hai người ăn quả đắng, Giang Thanh Vũ âm ỉ cười to.

- Không nên càn rỡ! Dần dần, lực lượng của người sẽ trôi đi, đến lúc đó người sẽ giống như những người kia, giống như một con chó chết bị nhốt ở đây!

- Ở đây người không có cách nào khôi phục, dùng một phần khí lực thì sẽ suy nhược một phần!

- Nhi tử của ta sẽ đến cứu ta.

Mặt nhìn về phía hai người, Giang Thanh Vũ lạnh nhạt nói.

- Ha ha ha ha ha, nhi tử của người không sống quá ngày mai đâu!

- Cái gì?

Giang Thanh Vũ lập tức biến sắc.

- Sao nào? Nhi tử của ngươi không nói với ngươi sao? Ngày mai hắn sẽ phải khiêu chiến một cường địch, Tô Tú Y dẫn hắn tới gặp ngươi là vì muốn gặp mặt ngươi một lần cuối.

Khiếp sợ, đồng thời Giang Thanh Vũ lại vui mừng.

Vui mừng vì đã viết tin tức về!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Bất Hủ Kiếm Đạo

Khi Giang Thần trở lại Xích tiêu phong đã là lúc tảng sáng.

Bất kể là ai, từ rất sớm đã tỉnh lại, không thể nào ngủ được nữa.

Hôm nay, Giang Thần sẽ quyết chiến cùng Lý Thấm, không chết không thôi.

Bởi vì Giang Thần nằm ở thế yếu tuyệt đối cho nên đám người Văn Tâm rất lo lắng, mấy ngày nay ngay cả cơm cũng ăn không vào được.

Giang Thần đi tới phòng của Cao Nguyệt, phát hiện ra nàng đã rời giường, ngồi ở bên cửa sổ suy nghĩ, lông mi tràn ngập u buồn.

Mãi đến khi Giang Thần đi tới bên người nàng thì nàng mới nhận ra được.

- Thần nhi, con sao vậy? Vẻ mặt không no đủ, không ngủ sao?

Nhìn thấy dáng vẻ của Giang Thần, Cao Nguyệt lo lắng nói.

- Mẫu thân, đây là thư mà phụ thân viết đưa cho người, vừa nãy chương giáo đã mang con đi tới Hắc Long uyên.

Giang Thần còn chưa điều chỉnh được tâm tình, nghĩ đến phụ thân bị giam ở nơi như vậy, trong lòng rất lâu không thể bình phục lại được.

- Tin tức của Thanh Vũ?

Cao Nguyệt hoàn toàn không nghĩ tới, nàng tiếp nhận thư, vừa đọc, nàng kích động nói:

- Đúng là bút tích của phụ thân con!

Sau khi xem xong, Cao Nguyệt vừa khóc vừa cười, áp thư vào ngực, trong mắt lộ ra vẻ nhung nhớ sâu sắc.

Chợt, nàng nhìn Giang Thần hỏi:

- Chương giáo dẫn con đi Hắc Long uyên, dụng ý này con biết không?

- Không biết, chẳng lẽ có cái gì đó không đúng sao?

Giang Thần còn chưa chăm chú nghĩ tới chuyện này, hắn nói:

- Con cảm thấy hắn là như hắn nói, lo lắng con chết ở trong tay Lý Thấm, không thấy được phụ thân một lần cuối.

- Phi phi phi, nói nhăng nói cuội gì đó, nhi tử của ta sẽ không chết.

Cao Nguyệt oán trách liếc mắt nhìn hắn, chẳng biết vì sao nàng đã quét tan buồn phiền khi này, nàng nói:

- Bất kể ra sao, chương giáo đã giúp con đại ân, con cần thận cảm ngộ mỗi một chữ trong thư này đi.

Nghe vậy, Giang Thần tiếp nhận thư, nhìn chữ nhỏ màu đen bên trong.

Bởi trước đó tâm tình không tốt cho nên hắn vẫn không để ý.

Được Cao Nguyệt nhắc, hắn mới phát hiện ra mỗi một chữ trên tờ giấy trắng đều có kiếm ý mênh mông mà lại cao thâm, cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong đầu của hắn.

Chỉ có điều, Giang Thần đã đạt đến kiếm ý hoàn chỉnh, kiếm ý tương tự sẽ không tích lũy được.

Nhưng mà, sau khi lĩnh ngộ được chừng trăm chữ có kiếm ý, Giang Thần chỉ cảm thấy một thế giới mới đang mở ra trước mặt mình.

Hóa ra kiếm ý trong mỗi một chữ chỉ là một mảnh ghép, sau khi đọc hết mới lộ ra diện mạo hoàn chỉnh.

Đó là kiếm đạo!

Giang Thần vừa mừng vừa sợ, trong lòng có sóng to gió lớn dâng trào, kích động nói:

- Kiếm đạo! Là kiếm đạo! Con đã trở thành truyền nhân kiếm đạo!

- Tuy rằng phụ thân con tuy rằng lui ra khỏi tranh đấu, nhưng cũng ở nhà bình tâm tôi luyện kiếm đạo, lúc này mới làm cho cả Hắc Long thành không ép được chàng. Mới mời Đại tướng quân hoàng triều tới, lại lấy nội tình của Ninh gia tiêu hao tinh lực của phụ thân con, mới có thể chế phục được.

Cao Nguyệt nói.

- Kiếm đạo của phụ thân là bắt nguồn từ Thiên Phong đạo nhân sao?

Giang Thần hỏi.

- Không phải, nếu như là Thiên Phong đạo nhân thì phụ thân con không được người cho phép thì sẽ không được truyền cho con. Dù cho con là nhi tử của chàng cũng thế, kiếm đạo này là thứ chàng thu được từ một cái di tích nào đó.

- Tên là: Bất hủ kiếm đạo!

Kiểm đạo đặt ở trước mặt Giang Thần, không phải là tứ đại kiểm đạo của Thánh vực.

Có điều nghe tên, dường như cũng rất lợi hại.

- Bất hủ kiểm đạo? Không biết có liên quan gì với Vĩnh hằng kiểm đạo bên trong tứ đại kiểm đạo!

...

Cũng không lâu sau, ánh rạng đông buông xuống, vạn vật thức tỉnh.

Từng chiếc từng chiếc đạo cụ phi hành đi tới Thiên Đạo môn, trong đó còn có lâu thuyền khổng lồ.

- Thiên Nguyên kiểm đồ, Trịnh Hòa, đến bái phỏng.

- Đệ tử chân truyền Phong Hỏa thư viện, Thang Chính, phụng ý của viện trưởng, vấn an Tô đại chương giáo.

- Đệ tử Ngô Dụng Thái Hư môn, đến cảm thụ phong thái của Thiên Đạo môn.

-...

Từng nhân vật có tiếng của Hỏa vực trước sau đi đến.

Người ngoại lai không thể tùy ý xông vào Thiên Đạo môn, cần phải biểu hiện thân phận, thu được lệnh bài lâm thời thì mới có thể đi vào bên trong.

Thiên Đạo môn đệ tử biết ngày hôm nay sẽ rất là náo nhiệt, nhưng vẫn bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ.

Không ít người đều là tuấn tài của Hỏa vực.

Nói thí dụ như Ngô Dụng của Thái Hư môn, bài danh thứ năm mươi sáu ở Tân hỏa bảng, xem như là nhân vật phi phàm.

Đại đa số người tới đều là người trẻ tuổi Thần du cảnh, cường giả Thông thiên cảnh sẽ không bởi vì chuyện của hai tiểu bối mà hiện thân.

Một ít đệ tử ưu tú của Thiên Đạo môn cũng khá là nổi tiếng, chủ động đến hoà mình cùng tuần kiệt, dẫn tới không ít ánh mắt hâm mộ. Trải qua bọn họ dẫn kiến những đệ tử khác mà mỗi người đều rất kích động, đặc biệt là tiếp xúc với nhân vật một trăm vị trí đầu của Tân hỏa bảng.

Đương nhiên, cũng không phải là nói Thiên Đạo môn không có người nào.

Mười vị trí đầu của Tân hỏa bảng đã có hai người là đệ tử của Thiên Đạo môn.

Một là Ninh Hạo Thiên, một là Lý Tuyết Nhi.

Trên Lưu Vân phong, Lý Thấm ngồi trong một căn phòng, trên đỉnh có một cái lỗ thủng to, tinh tâm chờ đợi.

Môn phái đã định Lưu Vân phong là địa điểm quyết chiến, bởi vì cả ngọn núi đã bị hủy, linh khí từng ngày từng ngày trôi đi, cho nên chẳng khác nào một ngọn núi chết.

Thời gian ba tháng, Lý Thấm đã chữa khỏi vết thương, ý cảnh đột phá, thực lực vượt xa quá khứ.

- Giang Thần à Giang Thần, người không nên cho ta ba tháng.

Lý Thấm ngẩng đầu nhìn người tụ tập trên Lưu Vân phong, thầm nói:

- Đệ đệ, ở trước mặt nhiều người như vậy, ta sẽ báo thù cho đệ, mất đi Thiên Đạo môn che chở, gia tộc của hắn, sớm muộn gì ta cũng phải diệt

sạch, đặc biệt là Cao Nguyệt kia!

Trên thuyền đệ tử Ngô Dụng của Thái Hư môn, một tên đệ tử Thần du cảnh Thiên Đạo môn của lên thuyền.

Thứ chín Thiên tử bảng, Đường Khác.

Hắn trở thành đệ tử chân truyền đã có hơn mười năm, rất ít lộ diện ở nơi công cộng, nhưng hôm nay bởi vì trận quyết chiến này mà xuất hiện.

Bởi vì, hắn muốn nhìn một chút xem tiến bộ của Lý Thấm đã tới trình độ nào.

Sau khi giết chết Giang Thần, tất nhiên Lý Thấm sẽ khiêu chiến mình.

Ở Thiên tử bảng, mỗi khi tấn một cấp, khen thưởng đều tăng lên gấp đôi.

- Đường huynh, đã lâu không gặp! Hôm nay quyết chiến, người thấy thế nào?

Ngô Dụng cười nói.

- Giang Thần kia chỉ là nhà giàu mới nổi đến từ nơi căn cỗi, ỷ vào Thần mạch mà coi trời bằng vung, làm cho môn phái xảy ra gió tanh mưa máu, hôm nay tất nhiên sẽ chết ở trong tay của Lý Thấm.

Nói tới Giang Thần, Đường Khác xem thường từ tận đáy lòng.

Hắn lại nói:

- Lý Thấm ta vẫn nhìn vào, là thiên tài, ở bên trong những Thần du cảnh sơ kỳ, không người nào có thể chiến thắng được nàng, chứ đừng nói chi là Giang Thần.

- Xem ra cuộc chiến này sẽ rất vô vị.

Nghe hẳn nói như vậy, Ngô Dụng có chút thất vọng.

- Vốn trận chiến thực lực cách xa như vậy, lí do khiến cho sẽ có nhiều người đến đây như vậy, tất cả đều là hướng về Thần mạch của Giang Thần, nhưng mà Thần mạch lại không phải là đồ vật nghịch thiên. Nếu như Thần mạch ở trên người của Ninh Hạo Thiên, dùng nội tình và tài nguyên của Hắc Long thành mới có thể phát huy ra tác dụng, đáng tiếc.

Đường Khác dùng giọng tiếc hận nói.

Ngô Dụng cười cợt, không tán đồng, đột nhiên, hẳn nhìn về phía một bên khác của Lưu Vân phong, một chiếc thuyền hoa tinh xảo đang bay tới.

Nữ đệ tử trên boong thuyền thuyền hoa, mỗi người mỹ lệ như hoa.

Đặc biệt là một người mặc y phục màu trắng trong đó, đã hấp dẫn tất cả mọi người.

- Ngọc Nữ phong! Lý Tuyết Nhi sư tỷ của Ngọc Nữ phong cũng tới!

Trong mọi người bùng nổ ra từng tiếng thốt lên kinh ngạc.

- Đứng đầu Mỹ nhân bảng, Lý Tuyết Nhi.

Ngô Dụng nỉ non nói một câu, lòng có chút ngứa ngáy khó nhịn, muốn đi qua, lại sợ đường đột, nói:

- Đường huynh, các người là đồng môn, có thể dẫn ta tới đó hay không?

- Cái này, ở trong môn phái Lý sư tỷ chỉ lui tới cùng nữ tử.

Đường Khác khổ sở nói.

Lý Tuyết Nhi xuất hiện, đối với khách tới mà nói là chuyện vui mừng ngoài ý muốn. Tất cả đều muốn tận mắt thấy khuôn mặt đẹp đứng đầu Mỹ nhân bảng, đáng tiếc Lý Tuyết Nhi mang theo khăn che mặt, ngay cả thần thức cũng không thể xuyên qua được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Vạn Kiếm Triều Bái

Quyết chiến diễn ra vào ngày hôm nay, thời gian cụ thể không rõ.

Căn cứ vào nhận thức chung của mọi người trong Hỏa vực, đại khái là ở trong khoảng thời gian giữa trưa đến trước hoàng hôn.

Vì lẽ đó mọi người cũng không lo lắng, bắt đầu tụ tập lại cùng một chỗ nói chuyện phiếm thưởng thức trà, ăn điểm tâm tinh xảo, lắng nghe khúc nhạc tươi đẹp. Ở trên những lầu thuyền khổng lồ còn có ca múa.

Bỗng nhiên, trên lầu thuyền có một bóng người hạ xuống, đáp lên trên thuyền hoa của Ngọc Nữ phong.

Động tĩnh đã làm cho các nữ đệ tử trên boong thuyền của Ngọc Nữ phong cả kinh, thuyền hoa càng lắc lư kịch liệt.

- Người này là ai? Bá đạo trực tiếp sao?

- Ngay cả ta cũng sợ làm cho giai nhân cảm thấy đường đột, hấn lại trực tiếp nhảy xuống, quá vô lễ!

Ngô Dụng cũng cả kinh.

Thân là đệ tử Thiên Đạo môn, Đường Khác tức giận không thôi. Chỉ có điều khi nhìn rõ bóng người kia, lửa giận của hấn lập tức động lại.

- Là Tam hoàng tử của vương triều Đại Hạ!

Không ít người đã nhận ra bóng người kia, là một vị thanh niên mặc giáp.

Khôi giáp trên người đẹp đẽ nhưng không thực dụng, rất nhiều chỗ yếu đều lộ ra ở bên ngoài, nhưng không thể không nói rất đẹp đẽ, tinh cương màu đen ở mặt ngoài được tô vẽ hoa văn như là ngọn lửa.

Thêm vào người rất cao, tướng mạo đường đường, đã hấp dẫn ánh mắt của không ít nữ tử.

- Lý cô nương...

Tam hoàng tử không để ý tới ánh mắt kinh dị của toàn trường mà khẽ mỉm cười, đi về phía Lý Tuyết Nhi.

- Tam hoàng tử, thuyền của ta xưa nay chỉ có nữ đệ tử, một đại nam nhân như ngươi, vẫn nên rời đi thì hơn.

Nói còn chưa dứt lời thì Lý Tuyết Nhi đã ngắt lời hẳn.

Nghe vào thì khách khí, thế nhưng ngay cả một chút tình cảm cũng không giữ lại.

Nhưng mà Tam hoàng tử không phản đối, nói:

- Đã như vậy, Lý cô nương có thể nể mặt đến Thần Long thuyền của ta hay không?

- Vô liên sỉ!

Trong lòng không ít nam nhân ái mộ Lý Tuyết Nhi ở đây mắng to, cũng không dám đứng ra ngăn cản.

Không nói tới việc Tam hoàng tử có thân phận cao quý, thực lực bản thân cũng không yếu, là nhân vật trong mười vị trí đầu trên Tân hỏa bảng,

tính cách nóng nảy, thuộc về loại người một lời không hợp đã ra tay đánh nhau.

- Không nể mặt.

Lý Tuyết Nhi chỉ đành hết khách khí, ngữ khí lạnh lẽo.

- Tam hoàng tử, sư tỷ của ta đã nói rồi, xin mời mau mau rời đi.

Trên boong thuyền, một nữ tử đi lên phía trước, thái độ cứng rắn, không sợ thân phận hoàng tử của hân.

Tam hoàng tử sững sốt trong chốc lát, lông mày rậm rạp giật giật.

- Lý cô nương xem thường ta, như vậy ta không thể làm gì khác hơn là biểu hiện một chút.

Nói xong, hân đánh ra một quyền, cả cánh tay tăng lên gấp bội, tỏa ra ánh lửa vô cùng, uy lực kinh người có thể bức lui nữ đệ tử kia.

Nói động thủ là động thủ, đúng như bên trong nghe đồn vậy, rất không nói lý.

Đối mặt với một quyền đáng sợ này, Lý Tuyết Nhi không sợ hãi, ống tay áo vung lên, một thanh kiếm giống như băng tiến lên nghênh đón.

Nắm tay và kiếm băng va chạm, cả cánh tay của Tam hoàng tử bị chấn động đến mức vung một cái về phía sau, cả người liên tiếp lui về phía sau.

Còn chưa hết, dường như Lý Tuyết Nhi đã nổi lên sát tâm, lại có năm thanh phi kiếm xuất hiện.

Lần này Tam hoàng tử đã bị dọa cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Cũng kinh động đến hộ vệ Hoàng gia bên trong lầu thuyền, một lão giả áo xám xuất hiện đúng lúc, mang Tam hoàng tử về trên lầu thuyền.

Rốt cuộc hí kịch cũng đã kết thúc.

- Thật là lợi hại, đều là mười vị trí đầu trên Tân hỏa bảng, thế nhưng ngay cả một kiếm mà Tam hoàng tử cũng không tiếp nổi.

- Càng là xếp hạng cao thì chênh lệch giữa song phương lại càng lớn!

- Lý Tuyết Nhi lại là người đầu bảng Mỹ nhân bảng, lại là cường giả Tân hỏa bảng, đáng tiếc không phải là số một. Nếu không sẽ chính là đứng đầu song bảng!

Mọi người sôi nổi nghị luận, thời gian cũng trôi qua từng chút một.

Đến giữa trưa, Giang Thần vẫn không xuất hiện, lần này có người đã đứng ngồi không yên.

Xích tiêu phong và Lưu Vân phong đều ở trong Thiên Đạo môn, không tính nhân tố xảy ra trên đường, theo lý mà nói, đã sớm đến rồi mới đúng.

Trong lòng mọi người tràn ngập nghi hoặc, không ít người đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Đường Khác kiên nhẫn quát lên:

- Đã xảy ra chuyện gì? Sai người đi đến Xích tiêu phong nhìn xem đã xảy ra chuyện gì!

Hắn thân là đệ tử chân truyền, lại là người đứng thứ chín Thiên tử bảng, nói lời này rất thích hợp.

Có đệ tử Thiên Đạo môn điều động thuyền phi hành đi tới Xích tiêu phong, cũng không lâu lắm đã trở lại.

- Đường sư huynh, không thấy Giang Thần, người Xích tiêu phong nói hẳn đang lĩnh ngộ đến chỗ then chốt của võ học, còn cần chút thời gian nữa.

Tên đệ tử kia lớn tiếng trả lời.

Lời này không có bao nhiêu lực tin phục.

- Ròng rã ba tháng trôi qua, lại lĩnh ngộ vào lúc mấu chốt này sao?

Đường Khác lạnh lùng nói.

Đại chiến diễn ra, ai còn đi tìm hiểu võ học chứ? So với nước tới chân mới nhảy còn nực cười hơn.

- Chẳng lẽ, Giang Thần này đã sợ?

Có người suy đoán.

Lời này đã khiến cho mọi người bàn tán sôi nổi, chuyện này không phải là không có khả năng.

Ngày ấy, Giang Thần nói muốn khiêu chiến Lý Thấm, không chết không thôi, thế nhưng hẳn chưa từng nói hẳn không đến thì sẽ như thế nào, bởi vì lúc đó Lý Thấm là người bị phạt, quyết chiến là trừng phạt đối với nàng.

Làm người trừng phạt, từ bỏ trừng phạt, cũng không có gì đáng trách.

Giang Thần bỏ quyền, Lý Thấm cũng sẽ không bị phạt, việc này cứ cho qua như vậy.

Có lẽ Thiên Đạo môn rất tình nguyện nhìn thấy kết quả như thế.

Cho dù Giang Thần sẽ rất mất mặt, tuy nhiên vẫn sẽ bảo vệ được tính mạng mình.

- Nếu như là như vậy, thì không nên định ra ba tháng chứ. Không có lòng tin thì quyết định một năm nửa năm, không ngờ lại cậy mạnh, quá là đáng ghét.

- Như vậy không phải đi một chuyến uống công sao? Kẻ nắm giữ Thần mạch, xem ra cũng chỉ đến như thế.

- Quá tệ nhạt, thật vất vả chúng ta mới tụ tập ở đây, không bằng đến đấu một trận đi.

- Nơi này là Thiên Đạo môn, ra ngoài tìm một đỉnh núi đấu một chút chứ?

- Tốt.

Mọi người bắt đầu thương lượng chuyện kế tiếp, lại có người thất vọng rời đi.

- Giúp ta truyền lời, nếu trước hoàng hôn Giang Thần không tới, ta sẽ đi Xích tiêu phong quyết chiến, xin trưởng lão trong môn phái phá tan trận pháp!

Nhưng mà lúc này, một câu nói của Lý Thấm đã gọi những người muốn đi kia lại.

Mọi người nhìn nhau, tiếp theo bộc phát ra tiếng hoan hô.

- Xem ra Lý Thấm cũng không cam lòng.

- Nàng bị phạt mà vẫn muốn tái chiến, từ đó có thể thấy được lòng tin của nàng lớn bao nhiêu.

- Quyết tâm muốn giết Giang Thần cũng rất lớn đó!

Có đệ tử chạy đi Xích tiêu phong truyền lời.

- Ta rất muốn xem xem Giang Thần ra sao, không ngờ lại làm hại bốn hoàng đờ một ngày.

Tam hoàng tử bất mãn nói.

- Nếu như truyền lời xong, Giang Thần chạy trốn thì sao? Mau tới nhìn xem.

- Ha ha ha, nếu như chạy trốn, Giang Thần sẽ triệt để trở thành chuyện cười của thiên hạ.

- Hiện tại không đến, có thể nói là biết khó mà lui, ngoại trừ mất mặt thì cũng là thức thời, nếu như chạy ra khỏi môn phái thì sẽ là vết nhơ cả đời.

- Tự mình gây ra thì chỉ có thể tự chịu đựng, đáng đời.

Đám người vốn thất vọng lại bắt đầu mồm năm miệng mười bàn tán sôi nổi, chờ mong hoàng hôn đến.

Đột nhiên, tất cả mọi người yên tĩnh lại, tiếng nhạc cũng dừng lại, các vũ nữ vênh tai lên.

Từ phương hướng của Xích tiêu phong truyền đến một đạo thanh âm to rõ.

Tiếng ngâm rất dài, lạnh lạnh dễ nghe.

Là tiếng kiếm mình kéo dài không thôi, có thể so với rồng gầm.

Trong lúc hoàn toàn yên tĩnh, kiếm bên trong vỏ của không ít người không bị khống chế, tự động ra khỏi vỏ, bay đi về phía Xích tiêu phong.

- Kiếm mình, không ngờ lại có tiếng kiếm mình to rõ như vậy!

- Kiếm chúng ta đi triều bá, đây là vạn kiếm triều bá, có người nắm giữ kiếm đạo!

- Phương hướng là Xích tiêu phong? Lẽ nào chính là Giang Thần kia lĩnh ngộ sao?

- Không thể, hẳn nhận được truyền thừa kiếm đạo từ đâu chứ? Thiên Đạo môn không có cường giả kiếm đạo kia mà.

- Hỏa vực cũng rất ít! Chẳng lẽ là Quy nhất kiếm đạo của Quy Nhất kiếm phái?

- Làm sao có khả năng được chứ? Quy nhất kiếm đạo chỉ có thể truyền cho đệ tử hạch tâm, chắc chắn sẽ không truyền ra ngoài!

- Bất kể nói như thế nào, hiện tại Giang Thần hẳn là truyền nhân kiếm đạo!

Tất cả mọi người đều chấn động di chuyển, tất cả cười nhạo và xem thường Giang Thần đều biến mất.

Trên Lưu Vân phong, vẻ mặt của Lý Thấm rất đặc sắc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Một Ròng Một Rắn

- Đến rồi!

Sau khi tiếng kiếm minh biến mất, mọi người đã nhìn thấy từ phương hướng của Xích tiêu phong có một chiếc thuyền phi hành nhanh chóng chạy tới.

Một người thiếu niên đứng ở đầu thuyền, tóc đen mặc y phục màu trắng, dung mạo tuấn dật, khí chất phi phàm.

Thứ làm cho người ta chú ý nhất chính là hai con ngươi đen nhánh, bình tĩnh như mặt hồ bất động, khi đến gần Lưu Vân phong thì một đạo tinh mang từ bên trong sáng lên.

- Đây chính là Giang Thần sao? Khí chất không tệ đó, vừa nhìn đã biết là kiếm khách.

- Truyền nhân kiếm đạo, nên như vậy!

- Rất trẻ trung, không quá hai mươi.

Giang Thần đến dẫn tới một mảnh tiếng bàn luận, mà hắn ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn chăm chăm vào Lý Thấm bên trong Lưu Vân phong, thuyền phi hành hạ xuống.

- Giang Thần!

Nhìn thấy hắn, Lý Thấm nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt phước dài trong tay, mắng:

- Loại mặt hàng từ núi sâu như người rớt cục đã dám quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt ta sao?

- Chúng ta gặp nhau hai lần, hai lần người đều suýt chút nữa chết trong tay ta. Nếu không phải người khác cứu người, người đã sớm là một cỗ thi thể rồi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Một lần là ở trong trận pháp của Xích tiêu phong.

Còn một lần là trước đó Giang Thần đến tấn công, bị Ninh Hạo Thiên phá hoại.

Lý Thấm nói:

- Đó là người mượn ngoại lực! Bây giờ người không có trận pháp dựa dẫm, chí bảo cũng đều bị hủy. Người dựa vào cái gì để đấu cùng ta? Kiếm đạo sao? Nực cười đến cực điểm, vên vện chỉ có nửa ngày thời gian, người có thể nắm giữ được bao nhiêu chứ?

Thân là truyền nhân kiếm đạo, không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn toàn nắm giữ được.

Kiếm đạo là con đường tu luyện hoàn toàn mới, Giang Thần chỉ có được cơ hội nhập môn mà thôi.

Bên trong đại đạo của mỗi một môn võ học đều chia làm tiểu thành, đại thành, viên mãn, đại sư, siêu phàm, năm giai đoạn.

Giang Thần hẳn vừa thu được kiếm đạo không tới một ngày, nói là nhập môn đã rất miễn cưỡng rồi.

Đây cũng là nguyên nhân Lý Thấm tự tin, nàng đang khiếp sợ Giang Thần trở thành truyền nhân kiếm đạo, sau đó lại nghĩ thông suốt điểm ấy,

cho nên trong lòng vui mừng không ngớt.

- Hiện giờ ta sẽ khiến cho người biết cái gì gọi là thực lực chân chính, mà không phải như người vậy, chỉ biết ỷ vào ngoại lực mà điều võ dương oai, bản thân không có gì khác, rất là rác rưởi.

Lý Thấm mạnh mẽ mẽ mắng, nàng đã chờ cơ hội này rất lâu.

- Đệ đệ người trước khi chết, vẻ kêu gào gần như giống người, đáng tiếc kết cục lại trở thành một đồng bùn nhão.

Giang Thần nói.

- Người muốn chết!

Lời này đã thành công làm Lý Thấm tức giận, nàng nhìn chòng chọc vào Giang Thần, ánh mắt oán độc giống như rắn độc.

Có điều, nàng khắc chế chính mình, không hề ra tay luôn.

Nàng không muốn có bất kỳ khuyết điểm nào để cho Giang Thần có cơ hội sống sót.

Quyết chiến sinh tử, nhất định phải được trường lão cho phép.

Đường chủ Hình Pháp đường mới là một người trung niên thiết diện vô tư, khuôn mặt chữ điền, không giận mà uy.

Hắn vẫn luôn ở gần Lưu Vân phong, nhưng không người nào phát hiện ra được, mãi đến khi Giang Thần đến mới ra trận.

- Quyết chiến sinh tử, không chết không thôi, có vấn đề gì không?

Hắn không phí lời, gọn gàng dứt khoát hỏi hai người.

- Không thành vấn đề!

Lý Thấm không thể chờ đợi được nữa mà mở miệng.

- Không.

- Tốt lắm, bắt đầu đi.

Nói xong lời này, trên dưới Lưu Vân phong tràn ngập khí tức xơ xác.

Giang Thần nắm Xích tiêu kiếm của bản thân.

- Rác rưởi chính là rác rưởi, ngoại trừ may mắn chiếm được bảo vật ra, kiếm của mình cũng chỉ là linh khí cấp ba!

Lý Thấm dùng giọng châm chọc nói.

Nàng nói linh khí cấp ba rác rưởi như vậy đương nhiên là bởi vì phước dài trong tay nàng không phải tục vật.

- Ta sai rồi.

Giang Thần rất chăm chú nói với nàng:

- Đệ đệ ngươi khá hơn so với ngươi một chút, ít nhất hẳn không phải một là một người nào tàn.

- Ngươi cứ tiếp tục mạnh miệng đi! Một lát nữa không nên khóc!

Nói xong, phước dài trong tay Lý Thấm tự động thi triển, cả ngọn núi bắt đầu xuất hiện gió lớn, nếu như là ở trên biển rộng, sóng biển sẽ cuộn cuộn rít gào.

Rất nhiều đồ vật không nặng bị cuốn về giữa không trung, cũng bị phá hủy.

- Thật là lợi hại!

Động tĩnh này đã dọa sợ người ở gần đó.

Phong chi tiểu đạo, dường như không thua gì kiếm đạo.

Tuy rằng chỉ là nửa bước, thế nhưng Giang Thần vừa trở thành truyền nhân kiếm đạo, hỏa hầu kiếm đạo còn chưa đủ để đối đầu với nàng.

- Xem ra coi như là trở thành truyền nhân kiếm đạo thì cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Đúng vậy, người xem gió kia một chút đi, ngay cả cây cối cũng có thể nhổ lên, sắp hóa thành bão rồi.

- Sức gió này rất mạnh, quả thực có thể coi là bão!

Gió căn cứ vào uy lực của nó mà chia ra làm rất nhiều loại.

Gió bình thường, cất bước khó khăn.

Gió to, phá hủy cành cây.

Gió mạnh, phòng ốc tổn hại.

Cuồng phong, nhổ cây cối lên.

Bạo phong, phá hủy cung điện.

Lốc, phá hủy tất cả.

Gió mạnh không được tính là có lực công kích phá hoại, chỉ vền vện là tùy ý tàn phá giống như bây giờ mà thôi.

Chờ đến khi Lý Thấm ra tay, thông qua thần nguyên và linh khí trong tay của bản thân, có uy lực đáng sợ như vậy, há lại là thứ mà Giang Thần có thể ngăn chặn được chứ?

- Coi như truyền nhân kiếm đạo thì cũng có khả năng không rút kiếm ra được.

Đường Khác giật mình đối với tiến bộ của Lý Thấm, sự tự tin dao động. Hắn đã chuẩn bị tâm lý hạ thứ tự Thiên tử bảng xuống.

Tự nhiên, hắn không tin Giang Thần có thể có sức đánh một trận cùng Lý Thấm.

Bởi vì như vậy cũng có ý nghĩa hắn cũng đánh không lại Giang Thần vừa mới trở thành Thần du cảnh này.

Đây là chuyện mà Đường Khác không thể nào tiếp thu được.

- Trảm ma thần phong!

Trong lúc mọi người giật mình, Lý Thấm đã bắt đầu phát động công kích.

Phuấn dài vung lên, cuồng phong khắp nơi tăng lên, hóa thành tám con rồng gió, tấn công về phía Giang Thần.

Toàn thân rồng gió cực kỳ sắc bén, có chứa lực cắn giết đáng sợ, dù cho là huyền thiết cứng rắn thì cũng sẽ bị xé nát tan.

Thân thể của Giang Thần là máu thịt, làm sao có thể ngăn chặn được?

- Người chết đi ta sẽ chăm sóc người nhà người thật tốt, như người đối phó với đệ đệ ta vậy.

Khóe miệng của Lý Thấm mang theo một nụ cười tàn nhẫn, giống như Giang Thần đã là một kẻ đã chết vậy.

- Ta thật không biết, niềm tin của người từ đâu mà đến, vẫn không ngừng khua môi múa mép như vậy.

Giang Thần rút kiếm chém, ánh kiếm kinh người tăng vọt, phóng lên trời.

Kiếm mang vốn vô hình, thế nhưng bởi vì quá hùng hậu cho nên mới hóa thành một cột trụ.

Tám con rồng gió va vào phía trên, giống như mực nước biển mất trên giấy, một chút dấu vết cũng không để lại.

- Bất hủ kiếm đạo, vĩnh viễn lưu truyền!

Mà đây chỉ là thức mở đầu của Giang Thần, kiếm uy chân chính theo sát phía sau.

Người kiếm hợp lại làm một, đi vội vã, dễ dàng cắt ra gió ở khắp mọi nơi.

- Làm sao có khả năng...

Lý Thấm biến sắc, vội vã gọi ra tất cả cuồng phong, nhanh chóng vận chuyển tạo thành một tấm khiên ở trước mặt.

Một kiếm của Giang Thần đâm ở phía trên, giống như châm đâm thùng khí cầu vậy.

Sóng trùng kích điên cuồng đầu đá lung tung, làm cho trên Lưu Vân phong xuất hiện vô số hố lớn, đá lăn xuống phía dưới.

Chính Lý Thấm cũng bị một kiếm đánh bay ra ngoài.

- Ngay cả một kiếm của ta cũng không tiếp nổi, người còn có mặt mũi nói khoác không biết ngượng ở trước mặt ta hay sao? Hôm nay, ta sẽ đưa người đi gặp đệ đệ của người, không phải các người rất thân thiết sao?

Giang Thần cười lạnh một tiếng, từng bước một đi về phía trước.

- Gió đến!

Lý Thấm căn rằng một cái, vung phướn dài lên đi tới không trung, cách đến mặt đất mấy trăm thước mới yên lòng.

- Giang Thần, người đừng có đắc ý! Vừa nãy chỉ là ta bất cẩn, sự chênh lệch giữa chúng ta giống như bây giờ vậy, một trên trời, một dưới đất!

Lý Thấm mắng.

- Biết bay thì rất đáng gờm sao? Người cho rằng chỉ người biết bay sao?

Giang Thần châm biếm một câu, hai chân của hắn đang từng chút một nhấc lên khỏi mặt đất.

- Cái gì?

Con mắt của Lý Thấm tròn tròn, không tin chuyện mà mình chứng kiến.

- Người và ta, một rỗng một rắn, đáng thương cho người lại coi mình là rỗng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Một Kiếm Phá Vạn Pháp!

- Không thể! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Ta đã bỏ ra vô số tinh lực và tâm huyết, làm lỡ tiến độ tu hành bình thường, ngừng tụ ra bảy cái thần huyết ở kinh mạch, phối hợp với Thần phong phiên mới có thể phi hành được! Hẳn dựa vào cái gì, hẳn dựa vào cái gì mà lại làm được như vậy chứ?

Lý Thấm thầm kêu to ở trong lòng.

So với truyền nhân kiếm đạo, Lý Thấm quyết không thể tiếp nhận chuyện Giang Thần cũng có thể lấy cảnh giới Thần du cảnh mà phi hành.

Đây là chuyện mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, tiếng tăm của nàng ở Hỏa vực cũng vì đó mà đến.

Phải biết rằng, dù cho là Thần du cảnh hậu kỳ đỉnh cao thì cũng không nhất định sẽ có thể phi hành được.

Lý Thấm do vận may run rủi mới chiếm được cái phước dài này, từ bên trong cái linh khí này thu được Thiên hành phong dực quyết, chuyên tâm tu luyện môn công pháp huyền bí này cho nên mới đạt được thành tựu bất phàm như hiện tại.

Trở thành người đứng thứ mười trên Thiên tử bảng, xông vào một trăm vị trí đầu của Tân hỏa bảng.

Bầu trời, là sự kiêu ngạo của nàng, cũng là sân khấu của nàng.

Thế nhưng Giang Thần lại trắng trợn không kiêng dè, giờ đuốc cầm gậy xông vào đó.

Khi cách mặt đất chỉ chừng năm thước, dưới chân Giang Thần bùng nổ ra năng lượng kinh người, mặt đất cơ hồ bị thổi, mà người cũng dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng bay lên trên.

Rất nhanh, hắn đã đi tới độ cao tương đồng với Lý Thấm, đứng lơ lửng trên không, so với Lý Thấm cầm trong tay phước dài, hắn còn có vẻ tiêu sái như thường hơn nhiều.

- Sự kiêu ngạo của người, không đáng giá một đồng.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Nghe thấy hắn nói như thế, mặt Lý Thấm tái mét, ánh mắt phức tạp.

- Trời ạ, hắn ta cũng có thể đứng lơ lửng trên không, làm thế nào vậy?

- Đây vẫn là chiến đấu của Thần du cảnh sao?

- Các người nhanh dùng thần thức nhìn sau lưng của hắn mà xem!

- Đó là cái gì? Một đôi cánh?

Người chung quanh đều chấn kinh, cũng có người phát hiện ra bí mật phi hành của Giang Thần.

Một đôi cánh bằng khí mọc ra từ phía sau lưng của Giang Thần, vừa dài lại vừa lớn, lúc thu về có thể bao bọc người khác lại.

Chính bởi vì đôi cánh này mới khiến cho Giang Thần như chim, bay lượn ở phía chân trời.

- Đây là công pháp huyền bí gì? Ngay cả nghe ta cũng chưa từng nghe nói tới!

- Có thể làm cho sơ kỳ nhập môn như hắc phi hành được, không đơn giản!

- Nghe nói Giang Thần mới trở thành Thần du cảnh được hơn một tháng, thần huyết trong cơ thể mới có một cái mà? Không ngờ như vậy mà đã có thể thi triển thần thông như thế, nên nói là công pháp huyền bí biến thái, hay là người khác biến thái?

Mọi người rối loạn lên, đều bị thần thông của Giang Thần dọa cho phát sợ.

Thậm chí ngay cả trưởng lão Thiên Đạo môn quan chiến trong bóng tối cũng cảm thấy mở mang tầm mắt, đang thảo luận với nhau.

Rất nhanh, các trưởng lão đã đưa ra kết luận, Thiên Đạo môn không có công pháp huyền bí như vậy.

Sau đó, các trưởng lão hiểu ngầm, nếu để cho Giang Thần hiển môn công pháp huyền bí này cho môn phái, như vậy tuyệt đối sẽ là một chuyện may lớn của Thiên Đạo môn.

- Lý Thấm, công pháp huyền bí người tu luyện tên là Thiên hành phong dực quyết, có đúng hay không?

Giang Thần đột nhiên nói.

- Người!

Lý Thấm cả kinh, nàng chưa từng nói tên môn công pháp huyền bí này cho bất kỳ người nào, nó được xem là bí mật và lá bài tẩy lớn nhất của nàng.

Thế nhưng nghe ngữ khí của Giang Thần, dường như công pháp của nàng không đáng được nhắc tới.

- Như vậy ta nói cho người biết, công pháp của người thoát thai từ Thần dược phi thăng quyết hiện tại tu luyện, hơn nữa không có được tinh túy, chỉ có thể dựa vào linh khí mà thôi.

Giang Thần cười lạnh nói.

Hắn phải triệt để xé nát mặt nạ kiêu ngạo của Lý Thấm.

- Người nói bậy!

Đương nhiên Lý Thấm không thể nào tiếp nhận được chuyện này.

- Thần phong hoàn!

Nàng không muốn bị Giang Thần làm nhiễu loạn tâm trí nữa mà xuất toàn lực, quanh thân có gió xoáy cuồng bạo bốc lên, gió điên cuồng đè ép thành một quả cầu nho nhỏ, sau khi đạt đến điểm giới hạn mới thành hình.

Ba cái phong hoàn nhanh chóng đảo quanh ở quanh thân của nàng, hình thành một vòng phòng ngự hoàn mỹ.

- Ai muốn tới gần người thì sẽ bị phong hoàn đánh, nếu như mạnh mẽ công kích phong hoàn, dư uy do va chạm sản sinh ra so với công kích vừa nảy dưới mặt đất còn đáng sợ hơn.

Đường Ly nói.

- Hươu chết vào tay ai, còn chưa chắc chắn đó.

Ngô Dụng cũng nói.

- Sư tỷ, người cảm thấy thắng bại sẽ phân như thế nào đây?

Trên thuyền hoa, đệ tử Ngọc Nữ phong dò hỏi Lý Tuyết Nhi.

- Trong cơ thể của Lý Thấm có bảy cái thần huyết, Giang Thần chỉ có hai cái, duy trì phi hành, nếu động thủ sẽ phải chịu hạn chế rất lớn, Lý Thấm vẫn chiếm cứ ưu thế rất lớn như cũ.

Lý Tuyết Nhi khẽ nói.

Nàng không nghiêng về bất kỳ người nào, chỉ phân tích thế cuộc theo lý tính.

Đồng thời, nàng cảm thấy khuôn mặt của Giang Thần có mấy phần quen thuộc, rất giống tên ngày đó ở Hóa long trì.

Lý Tuyết Nhi nói vậy, những người khác cũng có thể nhìn ra được.

Tam hoàng tử trên lầu thuyền nói:

- Ta cảm thấy rất hứng thú đối với cái cánh của Giang Thần này, nếu như hấn chết thì cũng quá đáng tiếc.

- Thần phong cấp dừng!

Nhưng mà Lý Thấm sẽ không hạ thủ lưu tình, sau khi bố trí kỹ càng phòng ngự, nàng bắt đầu toàn lực công kích.

Một cơn gió to lớn phóng qua, so với tám đầu rồng gió gộp lại còn đáng sợ hơn.

- Ta sẽ khiến cho người biết, chênh lệch giữa công pháp khủng bố tới cỡ nào.

Giang Thần nói.

Ô!

Cánh vung lên, tạt phong gào thét, chẳng khác nào hùng ưng giương cánh, thân thể xẹt qua, tốc độ rất nhanh chóng.

Gió qua, Giang Thần đã biến mất không tìm thấy.

Rất nhanh, Giang Thần đã đi tới trên không, thu hồi cánh, người lại rơi thẳng xuống phía dưới, xông tới chỗ Lý Thấm.

- Tam tinh hợp nhất!

Lý Thấm cảm giác được cảm giác nguy cơ mãnh liệt, nàng điên cuồng vung phướn dài lên, phong hoàn quanh thân hợp lại làm một.

- Một kiếm phá vạn pháp!

Giang Thần âm trầm quát một tiếng.

Kiểm khí và ánh kiếm của Xích tiêu phong trong tay đột nhiên tăng vọt, kiếm ba thước sắp biến thành mười trượng.

Chỉ có điều rất nhanh, tất cả kiếm khí và ánh kiếm lại thu về bên trong lưỡi kiếm, đồng thời, ở biên giới mũi kiếm có chứa một tầng ánh sáng màu tím.

Kiểm cương!

Ánh kiếm là Ngưng khí cảnh, Tụ nguyên cảnh truyền chân khí hoặc là chân nguyên vào trong đó, hình thành đao gió khoảng ba tấc ở mũi kiếm, vô cùng sắc bén, dù cho là một thanh kiếm phổ thông cũng có thể chém sắt như chém bùn.

Kiểm cương, là thứ mà Thần du cảnh tu luyện công pháp huyền bí mới có thể hóa thành, thần nguyên cửu chuyển, gia trì ở trên lưỡi kiếm.

Khi người và kiếm hợp làm một, kiếm cương sẽ đáng sợ hơn.

Nếu như nói ánh kiếm là mũi tên, như vậy kiếm cương chính là đạn pháo!

Đây là nguyên người tang Thần lựa chọn công pháp huyền bí vì kiếm, bỏ qua thần nguyên Loa toàn thức.

- Chết!

Giang Thần nhân kiếm hợp nhất, mượn lực lướt xuống cùng với kiếm cương, giống như là lưu tinh, muốn bổ mặt đất thành một cái hố to.

Phong hoàn bị một kiếm xuyên qua, mũi kiếm Xích tiêu kiếm càng không chút lưu tình chém vào ngực của Lý Thấm.

- Trên không trung, người vẫn không khác gì ở dưới đất.

Giang Thần nhìn khuôn mặt đã tái nhợt kia, cười lạnh một tiếng.

Trong mắt của Lý Thấm hiện lên tơ máu, rất không cam lòng, nàng không nghĩ tới hôm nay mình lại bị bại thảm như vậy, không có bất ngờ gì như vậy.

Hiện tại người của Giang Thần còn ở bên trong phong hoàn, chỉ cần phong hoàn bộc phát ra uy lực, như vậy vẫn có thể làm được tới tình trạng lưỡng bại câu thương.

Nhưng mà, trái tim Lý Thấm đã bị xuyên qua, không thể ra sức được nữa, phong hoàn mất đi năng lượng duy trì, chẳng mấy chốc nữa sẽ tiêu tan.

Một kiếm này của Giang Thần mang theo niềm tin tất thắng!

- Ta... Ta không cam lòng.

Hai mắt của Lý Thấm tối sầm lại, trong lòng tràn ngập vẻ không cam lòng.

Thân thể nàng rơi xuống, sắp có kết cục giống như đệ đệ nàng.

Phong quang nhất thời nhưng lúc này lại rất đáng thương chết đi, tương lai lại càng không có người nào nhớ tới nàng nữa.

- Kiếp sau học thông minh một chút, có mấy người, người không đặc tội được đâu.

Giang Thần vô tình nói.

Cao Nguyệt độc phát đã thay đổi trái tim của hắn.

Khiến cho hắn hiểu rõ giết chóc không phải là bi kịch, là thủ đoạn cần phải dùng để ngăn cản bi kịch!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tam Hoàng Tử

Chết rồi!

Không ngờ Lý Thấm đã thật sự chết rồi!

Cho dù nói là sinh tử quyết đấu, thế nhưng thiên tài như Lý Thấm, nói chết là chết, như vậy không khỏi quá lãng phí?

Kỳ thực rất nhiều người đến xem náo nhiệt đều ôm một loại tâm thái nhìn xem Thiên Đạo môn sẽ thu xếp như thế nào.

Lý Thấm nắm giữ nửa bước Phong chi tiểu đạo.

Giang Thần nắm giữ Thần mạch.

Thiên Đạo môn thật sự cam lòng để một vị trong đó ngã xuống sao?

Cũng không ngờ đến, Thiên Đạo môn lại thật sự không ra tay, tùy ý để Lý Thấm chết vào dưới kiếm của Giang Thần.

Thế nhưng, đệ tử Thiên Đạo môn nhớ tới lời nói ngày đó Tô Tú Y đã nói.

Cũng là bởi vì người người đều cho rằng Lý Thấm là thiên tài, nên quý trọng, cho nên mới làm cho Lý Thấm không để ý tới môn quy, làm ác, xông vào tộc địa của đồng môn đệ tử hành hung!

Môn quy, nàng căn bản không để vào mắt.

Đệ tử như vậy không giết, sau này làm trưởng lão sẽ trở thành tấm gương của người khác, sẽ mang đến mầm họa rất lớn cho Thiên Đạo môn.

Bán trưởng lão An Ngọc kêu lên một tiếng, tiếp lấy thi thể của đồ đệ, tránh cho Lý Thấm rơi thành thịt nát.

Nàng phá vỡ sự trầm mặc, trên bầu trời bùng nổ ra từng trận tiếng kinh ngạc.

Giang Thần đã có biểu hiện mạnh mẽ, đánh vào mặt những người đã không coi trọng hắn.

Về mặt đệ tử chân truyền Đường Ly của Thiên Đạo môn rất khó coi, hắn là một trong những người không coi trọng Giang Thần, hiện tại hắn chỉ cảm thấy mặt rất đau rát.

- Truyền nhân kiếm đạo, quả nhiên không tầm thường!

- Không, sự giúp đỡ của kiếm đạo đối với hắn không lớn bằng công pháp huyền bí!

- Đúng vậy! Có thể tự do bay lượn trên bầu trời, hơn nữa một kiếm cuối cùng rất sắc bén, rất không tầm thường.

- Lại là một vị thiên tài quật khởi!

Không ít người đã nhìn Giang Thần với cặp mắt khác xưa, muốn kết bạn cùng hắn, nhưng nhìn thấy hắn ở trên thuyền phi hành, đang muốn rời khỏi nơi này.

Hôm nay Giang Thần tới đây là để giết Lý Thấm.

Người đã giết, không cần thiết phải ở lại.

- Chậm đã!

Bỗng nhiên, trên lầu thuyền truyền đến âm thanh thô lỗ của Tam hoàng tử.

Bởi lầu thuyền ở trên cao nhất, không ít người đều phải ngẩng đầu lên nhìn Tam hoàng tử đang đứng ở trên boong thuyền.

- Giang Thần, tên người như thế này đúng không? Ta cảm thấy rất hứng thú đối với công pháp huyền bí phi hành của ngươi, ngươi có bằng lòng hiến cho ta hay không? Ta tất có trọng thưởng!

Hắn không có chút khách khí nào, uy phong凛冽, đầu tiên là hiến cho, sau đó là trọng thưởng. Nói như là vinh dự của Giang Thần vậy.

Có điều lời này đã nhắc nhở người ở chỗ này.

Người cảm thấy hứng thú đối với Thần dược phi thăng quyết của Giang Thần cũng không chỉ có mình Tam hoàng tử.

- Ta không cần bất cứ người nào thưởng.

Giang Thần bình tĩnh nói.

- Vậy ngươi định hiến miễn phí cho ta?

Tam hoàng tử cười to nói.

Nghe vậy, mọi người không còn gì để nói, Tam hoàng tử này có lẽ đã hiểu rõ mà còn giả bộ hồ đồ, hay là hắn ta thật sự không nghe ra được?

Rõ ràng Giang Thần đã từ chối, hơn nữa là từ chối rất khó chịu.

Tam hoàng tử kịp phản ứng lại, cũng không trách hắn trì độ, thực sự hắn không ngờ tới Giang Thần dám từ chối mình như vậy.

- Ngươi xem thường ta? Ngươi biết ta là ai không?

Tam hoàng tử nói.

- Không biết, cũng không muốn biết.

Ngay cả một chút mặt mũi Giang Thần cũng không cho, thuyền phi hành chạy đi về phía Xích tiêu phong.

- Muốn chạy sao? Tiện dân nhà ngươi, cho rằng giết chết Lý Thấm đã rất đáng gờm sao? Nói cho ngươi biết, một quyền của ta là có thể đập chết Lý Thấm! Còn nữa, ngươi đến từ Thập vạn đại sơn đúng không, ngươi có tin ta một câu nói đã đủ để khiến cho cả nhà ngươi bị diệt hay không!

Tam hoàng tử rất tức giận, trong mắt ứa ra lửa giận.

Lời nói như vậy xuất phát từ trong miệng của Tam hoàng tử, mọi người âm thầm lắc đầu, không cảm thấy kinh ngạc.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao vừa nãy Tam hoàng tử mạo phạm Lý Thấm mà không ai dám đi tới ngăn cản.

- Ngươi biết tại sao Lý Thấm chết không? Chính là đi tới Thập vạn đại sơn ta, muốn làm chuyện ngươi định làm.

Có điều, câu trả lời của Giang Thần đã làm cho người ta khiếp sợ.

Nếu như không nghe lầm, Giang Thần đang đe dọa Tam hoàng tử?

Hắn đang nói cho Tam hoàng tử biết, nếu như dám ra tay đối với gia tộc hắn thì hắn sẽ không chút lưu tình chém giết đối phương.

Tam hoàng tử nở nụ cười dữ tợn, hành động kế tiếp khiến cho người ta không tưởng tượng ra được nổi.

Hắn đột nhiên lấy ra một cái linh cung, lắp lên trên mũi tên do huyền thiết chế thành, bắn về phía Giang Thần.

Hắn muốn ở trên địa bàn của Thiên Đạo môn bắn chết đệ tử nội môn!

Cũng may Giang Thần tu luyện công pháp huyền bí, đúng lúc né qua một bên. Mũi tên kia bắn trúng thuyền phi hành của hắn, làm nó đột nhiên nổ tung, cả chiếc thuyền đã trở nên tan nát.

- Tam hoàng tử! Người không đặt Thiên Đạo môn ta vào trong mắt sao?

- Lại dám giết đệ tử Thiên Đạo môn ta?

- Đáng hận, không đặt Thiên Đạo môn ta vào mắt sao?

Các đệ tử Thiên Đạo môn cùng giận dữ, không quản bọn họ nhìn Giang Thần thế nào, nhưng hành vi của Tam hoàng tử đang làm nhục Thiên Đạo môn.

- Ha ha ha ha, đây là giáo huấn cho hắn! Ta chính là hoàng tử, đại diện cho hoàng quyền vô thượng, tiện dân này lại dám chống đối ta, chết không hết tội!

Tam hoàng tử không quan tâm, lại lấp một mũi tên lên trên dây cung, nhắm ngay Giang Thần ở trên không trung.

Thế nhưng ngay một khắc hắn muốn buông lỏng ngón tay, lâu thuyền đột nhiên chấn động, bị cỗ lực lượng vô hình bóp chặt.

- Ai? Ai lớn mật như vậy, không coi hoàng quyền để vào mắt sao?

Chân Tam hoàng tử mất thăng bằng, mũi tên không biết bắn đi đâu, hắn phần nộ kêu to.

- Giang Thần...

Chợt, một đạo âm thanh mang theo vẻ thống khổ đã hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

Bên trong đệ tử Giang phủ đến trợ trận giúp Giang Thần, Giang Lộ, cũng chính là biểu tỷ của Giang Thần, lúc này trên lồng ngực có một mũi tên cắm vào.

Tất cả xảy ra quá nhanh, chính Giang Lộ cũng không phản ứng kịp, lại nghĩ đến mũi tên này sẽ nổ tung, nàng sợ đến mức hoa dung thất sắc.

Tim của Giang Thần nhảy thành thịch, cũng may mũi tên không nổ tung, có lẽ mũi tên này của Tam hoàng tử còn chưa súc lực mà đã bắn ra.

Giang Thần vội vã xông tới, bẻ gãy mũi tên, lại cho Giang Lộ ăn vào linh đan hộ tâm.

- Chỉ thiếu chút nữa là tới tim.

Giang Thần hít vào một ngụm khí lạnh, suýt chút nữa biểu tỷ của hắn đã chết ở trước mặt hắn.

Lần nữa ngẩng đầu lên, sát ý vô cùng trợn lặn với kiếm khí từ trên người hắn toả ra.

- Được! Đây chính là kết cục người mạo phạm bản vương!

Tam hoàng tử còn rất là đặc ý.

Giang Thần hận không thể đi tới giết chết hắn, thế nhưng Giang Lộ cần mình, cho nên hắn phải cố nén lửa giận cứu người.

Lúc này, lâu thuyền của Tam hoàng tử như món đồ chơi bị người khổng lồ nắm trong tay, sắp bị bóp nát, thân thuyền bắt đầu rạn nứt.

- Thiên Đạo môn! Dừng tay!

Trưởng lão Hoàng gia trên thuyền quá to.

- Để lại một tay, bằng không thì chết.

Không có trưởng lão đứng ra, âm thanh tràn ngập uy nghiêm từ trên bầu trời vang lên.

- Cái gì? Có bản lĩnh thì cứ tới chém đi...

Tam hoàng tử kêu gào nói.

Thế nhưng câu phía sau lại bị một tên lão giả Thông thiên cảnh ở phía sau hấn ngăn lại.

Lão giả cắn răng một cái, vung kiếm chặt đứt cánh tay trái.

- Được chưa?

Lão giả bỏ cánh tay cụt lại lâu thuyền, lớn tiếng hỏi.

Lực lượng vô hình mới rút khỏi lâu thuyền.

Một cánh tay của Thông thiên cảnh, đánh đổi này đã rất lớn rồi.

- Làm gì vậy, thực sự là mất mặt của bản vương.

Tam hoàng tử bất mãn nói thầm một câu, nhưng cũng thu liễm lại rất nhiều, hấn đã ý thức được thế cuộc.

- Đi thôi, Thiên Đạo môn này thật là khiến cho người ta thất vọng, chúng ta đi.

Hấn ra lệnh một tiếng, lâu thuyền thay đổi phương hướng, muốn rời khỏi nơi này.

Giữa lúc tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này sẽ kết thúc, một bóng người lại cản ở đầu thuyền, là Giang Thần!

Trong tay hắn cầm một cái mũi tên gãy dính đầy máu tươi, Đường Lộ phía dưới đã được cứu trị, đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cũng rơi vào trong hôn mê.

- Sao? Muốn báo thù sao?

Tam hoàng tử chế giễu nói.

- Nếu như không phải người được sinh ra ở Hoàng gia thì bằng vào trí não ngu xuẩn như người không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi! Còn có mặt mũi ở đây hô to gọi nhỏ sao, người nhớ kỹ cho ta, kẻ nào胆 thương tộc nhân của ta, giết không tha!

Giang Thần lạnh lùng nói.

Ở trước mặt hắn, ánh mắt của Tam hoàng tử cực kỳ oán độc, câu cuối cùng lại khiến cho hắn bật cười.

- Người muốn giết ta như thế nào? Toàn bộ Thiên Đạo môn các người cũng không dám giết ta!

- Khi ta có thể giết người, người sẽ là một cỗ tử thi.

Tam hoàng tử đứng trong mười vị trí đầu trên Tân hỏa bảng, hiện tại Giang Thần còn không phải là đối thủ của hắn.

Thế nhưng, hắn sẽ đối xử với đối phương như với Lý Thâm vậy, truy đuổi cảnh giới vô thượng, lại dùng một kiếm chém giết sau!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Cân Bằng Chi Đạo

Vô số con mắt khiếp sợ nhìn vào Giang Thần.

Hắn, không ngờ lại uy hiếp hoàng tử!

- Buồn cười, như vậy ta cũng nói cho người biết, coi như là thiên hoàng địa lão thì tiện dân như người cũng không thể đuổi theo được ta.

Vẻ mặt của Tam hoàng tử rất khinh bỉ, không đem lời này để ở trong lòng.

- Khi người bị tiện dân giết chết thì ta rất muốn xem sắc mặt của người sẽ như thế nào.

Giang Thần nói.

- Được rồi, tránh ra đi.

Lão giả cụt tay trên lầu thuyền không muốn tiếp tục nữa, ai biết Tam hoàng tử có thể lại bắn tên hay không, hại hắn lại phải tự đoạn cánh tay còn lại.

Giang Thần liếc nhìn Tam hoàng tử, bay về phía tộc nhân của mình.

Nhìn bóng người của hắn, Tam hoàng tử đang suy nghĩ xem có cần bắn cho đối phương một tên nữa hay không.

Có điều, hắn không nắm chắc được rốt cuộc Thiên Đạo môn có dám giết mình hay không cho nên đành phải thôi, sau đó điều động lầu thuyền

rời đi.

Mãi cho đến khi lâu thuyền đi rất xa, những người còn lại mới dám bắt đầu nghị luận.

- Tam hoàng tử này thực sự là coi trời bằng vung.

- Quá lỗ mãng, làm cho một Thông thiên cảnh mất một cánh tay, như vậy sẽ mất rất nhiều thực lực rồi đó.

- Đúng vậy, hơn nữa ngay một chút lợi lộc mà Tam hoàng tử cũng không chiếm được, nữ nhân kia cũng không chết.

- Có điều nói đi nói lại, Giang Thần này thực sự là lớn gan, ngay cả Tam hoàng tử cũng dám cứng đối cứng.

- Điều đó là đương nhiên, hắn nắm giữ Thần mạch, lại trở thành người đứng thứ mười Thiên tử bảng, Thiên Đạo môn sẽ dùng hết toàn lực bảo vệ hắn.

- Nhưng mà dựa vào phong cách hành sự của Tam hoàng tử, nếu lần sau gặp được, nhất định sẽ giết chết Giang Thần.

Trong tiếng bàn luận, Giang Thần dẫn người trở lại Xích tiêu phong.

Mũi tên kia của Tam hoàng tử rất độc ác, nếu như không phải y thuật của Giang Thần cao siêu thì Giang Lộ đã sớm tuyệt khí bỏ mình.

Trong lòng hắn sinh ra sự thù hận rất lớn đối với tên hoàng tử không coi ai ra gì kia.

- Chỉ cần đủ mạnh, dù cho là hoàng quyền, ta cũng sẽ lật đổ!

Vui sướng khi đánh chết Lý Thâm bị khát vọng mãnh liệt thay thế, hắn hận không thể lập tức thăm dò bí mật Thần Du cảnh.

Có điều, trước đó hẳn phải bắt đầu chuẩn bị vì chuyện giải độc của Cao Nguyệt.

Hẳn không cho phép chuyện Lý Thấm lần nữa xảy ra!

Buổi tối hôm đó, rất nhanh tin tức Giang Thần chém giết Lý Thấm đã truyền ra khắp Hỏa vực, bao gồm cả việc xảy ra xung đột với Tam hoàng tử nữa.

Kết quả như thế đã vượt quá dự liệu của không ít người.

Không ít người lén lút chửi bới Giang Thần, nguyên nhân không có gì khác, những người này đã đặt cược Giang Thần sẽ thua, kết quả lại mất hết vốn liếng.

Có điều, Giang Thần cũng đã đạt được một ít tiếng tăm ở Hỏa vực.

Hắc Long thành, Ninh phủ, phòng nghị sự cấp cao nhất.

Nơi này ngày thường đều rất là nhàn rỗi, chỉ có gặp phải việc quan trọng đặc biệt thì mới sẽ nghênh đón trưởng lão và người quyết định của Hắc Long thành mà thôi.

Vào giờ phút này, sáu mươi sáu cái ghế trong phòng nghị sự hầu như đều có người ngồi, từ đó có thể thấy được chuyện sắp thảo luận quan trọng bao nhiêu.

- Ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp! Ba ngàn vạn đó! Sao Ninh Hạo Thiên có thể đồng ý bồi thường như vậy chứ?

- Đúng vậy, đây không phải là tử kim, với số lượng này có thể nói là khiến cho Ninh gia tổn thương gân cốt.

- Quá không hiểu chuyện!

Đại phu nhân nhìn các trưởng lão kích động và đau lòng, trầm mặc không nói, tùy ý để nước bọt của bọn họ bắn tung toé.

Nàng nghiêng đầu, nhìn về phía mấy người ở cuối cái bàn dài.

Mấy vị này mới là người chân chính nắm giữ quyền lên tiếng ở Ninh gia.

Trong đó, có trượng phu của nàng, Ninh Khiếu Phong.

- Nói đủ chưa?

Ninh Khiếu Phong nhẹ nhàng nói một câu, tức thì khiến cho phòng nghị sự rơi vào yên tĩnh.

Hắn có quyết đoán như vậy, ngồi ở trên ghế giống như là một ngọn núi lớn. Chòm râu đã bắt đầu hoa râm, thế nhưng một đôi mắt lại có tinh quang lấp lánh, thêm vào vẻ mặt nghiêm túc, khiến cho người ta nhìn mà phát khiếp.

- Nhi tử của ta đã là Thông thiên cảnh, Ninh gia không có nhiều Thông thiên cảnh, tuổi còn trẻ đã như vậy, thành tựu tương lai càng phi phàm, chỉ có ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp thì có đáng gì chứ?

Hắn nói.

Không ai dám lên tiếng, ngoại trừ hán tử trung niên ngồi phía đối diện với hắn.

- Nếu Ninh Hạo Thiên ghê gớm như vậy thì cứ hắn ra tay, không phải Thông thiên cảnh sao?

Tướng mạo của người này giống nhau đến bảy phần so với Ninh Khiếu Phong, đường nét trên khuôn mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều, giữa

hai lông mày để lộ ra vẻ tuấn đạt, nhất định tướng mạo khi còn trẻ cũng không tầm thường.

Đại phu nhân bữu môi, người nói chuyện này là phụ thân của Ninh Bình, Ninh Tĩnh Sư, từ khi Ninh Bình chết ở trên tay của Giang Thần, hẳn đã tràn ngập cừu hận đối với nàng.

Hiện tại Ninh Khiếu Phong khen nhi tử của mình đã khiến cho Ninh Tĩnh Sư rất là bất mãn.

- Nhi tử của ta vừa trở thành Thông thiên cảnh, còn cần củng cố vững chắc, như vậy mới có thể lại lên thêm một tầng nữa, không có thời gian đi thu thập nguyên thạch.

Ninh Khiếu Phong lạnh lùng nói.

- Vậy để Ninh phủ chúng ta ra tay sao? Ba ngàn vạn nguyên thạch, như vậy không phải các viện sẽ thắt lưng buộc bụng sống qua ngày hay sao?

Ninh Tĩnh Sư cả giận nói.

- Tương lai nhi tử của ta đột phá Thông thiên cảnh, Hắc Long thành sẽ một lần nữa quật khởi, đạo lý này chẳng lẽ người không hiểu?

Ninh Khiếu Phong hỏi.

- Ha ha, ta hiểu, đương nhiên ta hiểu, nữ nhân của người lần trước cướp đoạt Thần mạch của người khác, khiến cho Hắc Long thành hổ thẹn. Lúc đó người cũng từng nói như vậy, thế nhưng kết quả? Dùng phương pháp chó má gì chứ, hiện tại Thần mạch biến mất từng cây từng cây, Thông thiên cảnh đã là cực đúng hạn rồi đúng không?

Ninh Tĩnh Sư châm chọc nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Đại phu nhân lúc trắng lúc xanh, tức giận nói:

- Được rồi! Không cần bàn nữa, nguyên thạch ta sẽ bảo nhà mẫu thân ta ra tay.

Vừa nói xong, tất cả người ở chỗ này đều giật mình, Ninh Tĩnh Sư cũng không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, hắc không khỏi sửng sốt.

Nhà mẫu thân nàng, đích thật không đơn giản.

- Ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp, Hắc Long thành chúng ta vẫn có thể ra được, Tô Thuyên, người không cần phải lo lắng.

Lúc này, lão giả ngồi ở chính vị mở miệng nói.

Hắn giải quyết dứt khoát, không ai có ý kiến.

Bởi vì hắn là chủ nhân của Hắc Long thành, Ninh Hải.

Hai tay Đại phu nhân ôm ngực, mắt lạnh lùng nhìn Ninh Tĩnh Sư kia một chút, rất khó hiểu.

- Từ trường lão chủ Giáp trở xuống, tất cả đi ra ngoài đi.

Ninh Hải lại nói.

Phòng nghị sự sửng sốt một chút, sau đó tiếng ghế di chuyển vang lên, rất nhanh, phòng nghị sự chỉ còn lại không tới mười người.

Hắc Long thành, địa vị của trường lão chia làm bốn cấp bậc giáp ất bính đĩnh, đại diện cho quyền thế không giống nhau.

Người còn ở đây hiện giờ là người có thể quyết định vận mệnh của Hắc Long thành.

Còn có nhất mạch dòng chính của Ninh phủ, bao gồm cả Đại phu nhân cũng không rời đi.

- Thái độ của Thiên Đạo môn rất quan trọng, Tô Tú Y đã thu hồi chức vụ Phó chủ đạo của Hạo Thiên, thâm ý trong đó, các người có ý kiến gì không?

Ninh Hải hỏi.

- Đạo cân bằng mà thôi, Hạo Thiên quả thật có chút quá, hầu như là một tay che trời, đương nhiên Tô Tú Y sẽ muốn chèn ép một chút, có điều chỉ làm đáng một chút mà thôi.

Có người lập tức đáp.

- Không sai, Hạo Thiên chính là Thông thiên cảnh trẻ trung nhất trăm năm qua của Hỏa vực, sao Thiên Đạo môn cam lòng vứt bỏ được chứ.

- Chính là đạo lý này.

Đa số mọi người rất lạc quan, không có để ý quá nhiều.

- Nhưng ta sợ, rất nhanh cân bằng này sẽ nghiêng về phía Giang Thần, Thần mạch của hắn đang khôi phục.

Bỗng nhiên, một câu của Ninh Tĩnh Sư làm cho bầu không khí trở nên trầm mặc.

Chỉ là lần này Đại phu nhân cũng không trách hắn, bởi vì chuyện này nhất định phải coi trọng.

- Uy lực của Thần mạch, chúng ta đều đã từng thấy ở trên người của Hạo Thiên, nếu như cho Giang Thần thời gian, tương lai sẽ lại là Giang Thanh Vũ thứ hai, không! So với Giang Thanh Vũ còn đáng sợ hơn.

Lời này được không ít người tán thành.

- Liên hệ với Hắc Bạch môn, bất luận phải trả giá tiền cao bao nhiêu cũng phải làm cho Giang Thần chết.

Ninh Hải ngồi ở chủ vị mở miệng, nói:

- Giang Thần vừa chết thì sẽ không tồn tại cân bằng gì nữa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Ba Ngàn Vạn Nguyên Thạch Hạ Cấp

Chuyện bồi thường là quyết định của Tô Tú Y, kỳ hạn ba tháng Ninh Hạo Thiên yêu cầu cũng đã tới.

Giang Thần không chết ở trong tay Lý Thấm như ước nguyện của hắn, cho nên Hắc Long thành không thể không vội vàng chuẩn bị ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp đưa tới.

Mỗi một khối nguyên thạch hạ cấp tương tự với hòn đá nhỏ, thể tích không lớn, nhưng mà ba ngàn vạn gộp lại cũng có thể chồng chất thành một ngọn núi.

Dùng thuyền phi hành vận tải đưa tới Xích tiêu phong, nguyên thạch đưa tới cuồn cuộn không ngừng.

Cùng lúc đó, Giang Thần không chút nghi ngờ đã leo lên vị trí thứ mười Thiên tử bảng, trở thành đệ tử chân truyền.

Dược trưởng lão đứng phía bên hắn, địa vị của hắn ở Thiên Đạo môn đã vượt xa trước đây.

Nghĩ đến việc hắn nắm giữ Thần mạch, đệ tử trong môn phái như đã nhìn thấy tương lai hắn và Ninh Hạo Thiên tranh cướp vị trí chương giáo.

Đương nhiên, đấu tranh giữa Xích tiêu phong và Thiên Vương phong, ít nhất sẽ phải kéo dài trong thời gian rất lâu.

Bởi vì tuổi thọ dài lâu, không thể đợi Tô Tú Y chết già, mà phải xem Ninh Hạo Thiên và Giang Thần đột phá cảnh giới lúc nào.

Như vậy, Tô Tú Y mới sẽ thoái vị nhường hiền.

Đến nhận lệnh bài và y phục của đệ tử chân truyền, Giang Thần trở lại Xích tiêu phong, lập tức gọi Mạnh Hạo tới trước mặt.

Mạnh Hạo như đoán ra được cái gì đó, vẻ mặt kích động.

- Đi thôi, hiện tại ngươi nên đi sát hạch, ta nghĩ sẽ không có người nào làm khó dễ ngươi, mặt khác, một khi ngươi thông qua, ta sẽ phân cho ngươi trăm vạn điểm cống hiến, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn.

Giang Thần nói.

Câu sau khiến cho Mạnh Hạo mừng như điên, nói năng lộn xộn, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn đi theo Giang Thần đã có hơn nửa năm, không có bất kỳ danh phận ở trong Thiên Đạo môn, trong mắt người ngoài, hắn chỉ là tùy tùng của Giang Thần.

Tuy rằng hắn không có một lời oán hận, cũng biết trợ lực ở Xích tiêu phong, ngay cả những đệ tử nội môn khác cũng không sánh nổi.

Nhưng mà, lúc viết thư cho người nhà hắn thì cũng không dám nói quá to.

Cho dù cảnh giới không ngừng tăng lên, thế nhưng ở trong mắt người nhà, vẫn là leo lên trên cành cao, trở thành tùy tùng của người khác.

Ở gia hương của hắn, đã có lời nói bóng nói gió, nói Mạnh Hạo hắn tự cam đoan lạc, không cầu tiến.

Hiện tại, tất cả những thứ này sẽ thay đổi.

Một khi trở thành đệ tử nội môn, gia tộc sẽ phong quang vô hạn, phụ mẫu cũng có thể hãnh diện.

- Tạ...

- Lời lẽ khách khí ta không muốn nghe, người tín nhiệm ta, coi ta là bằng hữu, khi ở ngoại môn suýt chút nữa đã bị người ta đánh chết, lại theo ta đi tới hoàng lăng dưới lòng đất. Giao tình của chúng ta không phải cấp trên cấp dưới, chúng ta là huynh đệ.

Giang Thần nói.

Mấy câu nói đã khiến cho Mạnh Hạo suýt nữa khóc rống lên, hắn nói:

- Ta sẽ không để cho người thất vọng!

Khi Mạnh Hạo đi tham gia sát hạch, Giang Thần cũng gọi Phạm Đồ tới.

- Phạm thúc, ở bên trong các đệ tử Giang phủ ta, người cảm thấy còn có ai có thể trở thành đệ tử ngoại môn nữa?

Trở thành đệ tử chân truyền, danh sách sát hạch nắm giữ trong tay không chỉ có một.

- Giang Lộ thì có thể, đáng tiếc hiện tại nàng đang dưỡng thương, hai huynh đệ Giang Phong và Giang Kiến cũng có tiến bộ rất lớn.

Phạm Đồ nói.

- Hừm, thương thế của Giang Lộ sẽ không ảnh hưởng tới cảnh giới, cứ dưỡng thương tốt là được. Người đi nói cho Giang Phong và Giang Kiến

biết, nếu như cảnh giới lại có đột phá thêm, ta sẽ để bọn họ đi tham gia sát hạch.

- Được! Ta nghĩ hai huynh đệ bọn họ nghe được tin tức này, nhất định sẽ vô cùng kích động.

Lúc này, Cao Nguyệt từ ngoài cửa đi tới, Phạm Đồ cung kính gọi một tiếng, sau đó đi về phía cửa chính.

- Thần nhi, tất cả ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp đều ở trong Xích tiêu phong, con dự định dùng như thế nào?

Cao Nguyệt hỏi.

Bất kể thành tựu của Giang Thần cao bao nhiêu, ở trong mắt của Cao Nguyệt hẳn vẫn là trẻ con, phát tài một phen như vậy làm cho người làm mẫu thân như nàng lo lắng Giang Thần sẽ tiêu lung tung.

- Ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp có thể mua Bảo khí, vô số linh đan diệu dược, nếu như dùng để kiến thiết Nam phong lĩnh, càng có thể làm cho thực lực của Giang phủ được kéo lên.

Cao Nguyệt lại nói.

Trước đó Nam phong lĩnh đang xây dựng thêm, nhưng mà đó là dựa vào thân phận đệ tử Thiên Đạo môn của Giang Thần, cũng không có tài nguyên. Hiện tại có ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp này nên xuống, chuyện nhất thống Thập vạn đại sơn cũng không thành vấn đề.

- Tài nguyên Nam phong lĩnh cần thiết cứ để con đổi điểm cống hiến rồi mang về đi, dù sao điểm cống hiến cũng không có cách nào đổi thành tử kim, nguyên thạch cũng có thể, thế nhưng tỷ lệ rất lớn.

Ở mặt này, Thiên Đạo môn rất là gian xảo.

Tỷ lệ ăn chia linh đan của Giang Thần đều là điểm cống hiến.

Hiện giờ, ở trên danh sách bảng điểm cống hiến, Giang Thần đã đứng vào mười vị trí đầu.

- Vậy số nguyên thạch này con định làm như thế nào?

- Trước hết cứ để cho tất cả Tụ nguyên cảnh hậu kỳ của Nam phong lĩnh đạt đến Thần du cảnh, ví dụ như Phạm thúc vậy.

Giang Thần nói.

- Thế nhưng dù vậy cũng không dùng được bao nhiêu.

Cao Nguyệt rất quen thuộc đối với cảnh giới, nàng biết số tài nguyên tiêu hao cần thiết của mỗi một cảnh giới, đối với con số ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp này, không tới một phần mười vạn.

- Số còn lại, dùng để giải độc trên người mẫu thân, con đang bắt đầu chuẩn bị thuốc giải.

Giang Thần nghiêm nghị nói.

Cao Nguyệt sững sờ, hiển nhiên nàng không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án này, sắc mặt nàng rất nghiêm túc, nói:

- Nói như vậy, ba ngàn vạn nguyên thạch không đủ đúng không

- Đúng, còn thiếu rất nhiều.

Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, thuốc giải Thôi Mệnh hoa cần năm loại linh dược hiếm thấy mới có thể điều phối ra được.

Ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp, còn thiếu rất nhiều phí dụng để thu thập một gốc linh dược.

Mà đây còn không phải là thiếu sót trí mạng nhất.

Năm loại linh dược không có cách nào thay thế được, cũng đều là thứ vô cùng hiếm thấy.

Cũng có ý nghĩa, dù cho bỏ ra vô số tinh lực có được bốn loại linh dược, thiếu hụt một cây thì cũng sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mà khả năng này vô cùng lớn.

Thế nhưng, mặc kệ có khó khăn bao nhiêu, Giang Thần đều muốn thử một lần.

- Ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp, con muốn dùng để thu thập tình báo, sớm biết một cách đại khái, đợi tới khi thực lực tăng lên thì sẽ có thể ở trong thời gian ngắn nhất luyện chế ra thuốc giải cho người.

Giang Thần nói.

Cao Nguyệt lắc đầu một cái, nói:

- Tuy rằng tuổi thọ của ta được chương giáo của con khôi phục, thế nhưng trước đó cảnh giới đã yếu bớt, lại đối mặt với Lý Thâm, chắc chắn ta sẽ phải chết, vì lẽ đó không cần thiết lãng phí ở trên người ta.

- Nếu như không thể giải trừ độc trên người mẫu thân thì nó sẽ trở thành khúc mắc của con, từ đó biến thành tâm ma.

Giang Thần nói ra chuyện mà mẫu thân hẳn không có cách nào từ chối được.

- Tâm ma!

Trong lòng Cao Nguyệt run lên, từ bỏ ý định thuyết phục hẳn.

- Vậy cũng tốt, không nên làm cho bản thân khổ cực quá.

Giang Thần sững sờ, trước đó hắn nói phải cứu phụ thân thoát khỏi Hắc Long uyên, khi đó phụ thân cũng nói lời tương tự.

Chợt, Giang Thần nhờ Văn Tâm đi tìm hiểu tin tức, nàng thân là quận chúa, làm những việc này so với hắn còn thuận tiện hơn nhiều.

Sự thực cũng đã chứng minh như vậy, không được mấy ngày, Văn Tâm đã có kết quả.

- Thiên Cơ các nói linh dược mà người muốn tìm, có một gốc ở Vạn thú giới, còn có một gốc ở chiến trường thiên ngoại, ba gốc còn lại vẫn còn đang tìm hiểu.

- Người của Huyền dược các nói, linh dược người muốn không có cách nào chứa được, cho nên lúc cần sẽ hái, cũng đều là thứ cực kỳ hiếm thấy, chỉ có ở Long vực cho nên Huyền dược các sẽ không nhận chuyện làm ăn này.

Nói xong, Văn Tâm rất ngạc nhiên nhìn Giang Thần một chút, nói:

- Người muốn luyện chế ra đan dược gì? Ngay cả Huyền dược các cũng không tiếp được chuyện làm ăn này, chỉ riêng tình báo từ Thiên Cơ các cũng đã gần như tiêu hết ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp.

- Còn nữa, Thiên Cơ các nói có thể thỉnh cầu Thông thiên cảnh đi chiến trường thiên ngoại tìm kiếm linh dược, mặc kệ tìm được hay không tìm được đều phải thanh toán một ức nguyên thạch hạ cấp, nếu như thành công, căn cứ vào dược tính của linh dược mà lại định giá.

Văn Tâm rất là chấn động, không hiểu Giang Thần muốn linh dược đắt giá như vậy để làm việc gì.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Thánh Viện

- Giải độc ở trên người mẫu thân ta.

Giang Thần nói.

- Ồ.

Văn Tâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, nghĩ đến dáng vẻ già nua trước đó của Cao Nguyệt, nàng không nói thêm nữa.

Không giống như Văn Tâm nghĩ, Giang Thần không có vì tin tức nàng mang đến mà thất lạc, trái lại còn bỗng cảm thấy phấn chấn.

Bởi vì theo dự liệu của hắn, năm loại linh dược khan hiếm đến mức ngay cả Cửu Thiên đại lục cũng hiếm thấy.

Nhưng mà, Thiên Cơ các lại biết tung tích của hai loại linh dược, chuyện này đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Năm trăm năm qua đi, linh khí càng ngày càng dồi dào, vì lẽ đó linh vật cũng thay đổi sao?

Ở trong lòng Giang Thần thầm suy đoán.

Rất nhanh, hắn đã khẳng định là nguyên nhân này.

Bởi vì hắn nghĩ tới năm đó độc dược như Thôi Mệnh hoa ở trong Thánh vực cũng rất hiếm thấy.

Bây giờ Cửu Thiên đại lục xuất hiện độc được như vậy, như vậy nếu như thuốc giải tìm tới ở đây cũng không có gì là lạ cả.

- Nếu như ta lấy ra nhiều đan phương và công pháp, có lẽ đã đủ để thỉnh cầu Thông thiên cảnh tìm linh dược, nhưng mà...

Giang Thần do dự không quyết, làm như vậy nguy hiểm quá lớn, hơn nữa một mạch lấy những đồ vật quý giá này ra, không thể nghi ngờ là mồi gà lấy trứng.

- So với lấy ra tài nguyên, còn không bằng bồi dưỡng mình thành Thông thiên cảnh, nắm giữ Thần mạch, quá trình này không cần quá lâu.

Đột nhiên, tiếng chuông to rõ vang lên ở trên trời, truyền vào Xích tiêu phong.

Giang Thần và Văn Tâm biến sắc, là Thiên đạo chung của Thiên Đạo môn, dùng để triệu tập đệ tử trên dưới trong môn phái.

Thiên Đạo môn quản thúc không nghiêm đối với đệ tử, có thể nói là thả lỏng, vì lẽ đó cái chuông này rất lâu cũng sẽ không gõ lấy một lần.

Nhưng mà một khi vang lên đã nói rõ có việc quan trọng muốn tuyên bố, các đệ tử cũng phải tập hợp, dù cho là đệ tử ở du lịch bên ngoài cũng sẽ nhận được tin tức tương ứng từ lệnh bài của mình.

- Xảy ra chuyện gì?

Văn Tâm hiếu kỳ nói.

- Đi xem là biết.

Giang Thần và Văn Tâm cười thuyên phi hành chạy tới Thiên Đạo điện, ở trên quảng trường ngoài điện đã có không ít đệ tử tụ tập.

Trên không trung còn có rất nhiều đệ tử tới.

Giống như Giang Thần, bọn họ cũng không biết tại sao lại có tiếng Thiên đạo chung vang lên, cả đám châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi, suy đoán xem rốt cuộc đã có chuyện gì.

Ở phía ngoài cửa chính của Thiên Đạo điện có mấy vị trưởng lão đang đứng, trong đó còn có Thái Thượng trưởng lão.

Không bao lâu sau, các đệ tử đã gần như đến đủ, Tô Tú Y đột nhiên xuất hiện ở trước mắt của tất cả mọi người.

- Long vực Thánh Viện phân cho các vực tiêu chuẩn tiến tu, nửa năm sau sẽ bắt đầu chọn lựa, vì muốn có biểu hiện không tồi ở nửa năm sau, cho nên môn phái sẽ cùng với những thế lực khác của Hỏa vực mở ra Vạn thú vực.

Tô Tú Y đi thẳng vào vấn đề, câu nói đầu tiên đã nói rõ mọi chuyện.

Có điều bởi vì chuyện này quá chấn động, mà lời nói của hắn lại quá ngắn gọn cho nên mọi người trầm mặc hơn mười giây, sau đó mới bùng nổ ra tiếng hoan hô.

- Thì ra là như vậy!

Văn Tâm bỗng cảm thấy phấn chấn, nàng đã hiểu rõ tại sao lại phải gõ Thiên đạo chung, nàng đang muốn chia sẻ tin tức này cùng Giang Thần thì lại phát hiện ra hắn cau mày, vẻ mặt rất không rõ.

- Người không biết điều này có ý gì sao?

Văn Tâm nói.

- Không biết.

Giang Thần cười nói.

Người khác hưng phấn như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Trải qua Văn Tâm giải thích rất lâu hắn mới hiểu rõ được tình huống đại khái.

Cửu Thiên đại lục được chia ra làm rất nhiều vực.

Ví dụ như Hỏa vực, ngoài ra, còn có Kim vực, Mộc vực, Thủy vực, Thổ vực, Phong vực, Lôi vực vân vân.

Như vậy cũng chưa tính, còn có các loại địa vực lấy linh thú để đặt tên.

Tỷ như Long vực, Tước vực, Hổ vực, Quy vực vân vân.

Hầu như là chia cắt mỗi một góc của Cửu Thiên đại lục ra vậy.

Trong đó thực lực mạnh nhất thuộc về Long vực.

Đó là trung tâm của Cửu Thiên đại lục.

Thánh Viện là nơi mọi người của các vực ngóng trông.

Chỗ đó, có ý nghĩa truyền kỳ.

Sau khi thời đại anh hùng kết thúc, là nơi ở của vài tên anh hùng cuối cùng. Là bọn họ đánh đuổi yêu ma ra khỏi Cửu Thiên đại lục, là người tranh thủ chỗ sinh tồn cho nhân loại.

Ở trước mặt Thánh Viện, tất cả thế lực của đại lục cũng phải ảm đạm phai mờ.

Có một câu nói thế này: Dù cho người là rác rưởi, tiến vào Thánh Viện cũng có thể trở thành Thông thiên cảnh.

Hiện tại có cơ hội đi nơi như thế này để tiến tu, có thể tưởng tượng ra được sẽ được mọi người ngóng trông tới cỡ nào.

Đương nhiên, người thông minh biết đây là cây cầu độc mộc vạn người qua, độ khả thi rơi vào trên người mình nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng mà có thể nhân cơ hội này đi Vạn thú vực rèn luyện, đây cũng là cơ hội hiếm có.

Vạn thú vực là một mảnh thế giới của yêu thú, tương đương với một bãi săn, quyền tương ứng là do các thế lực khắp nơi trong Hỏa vực cùng nhau nắm giữ.

Bình thường, không được tùy ý tiến vào.

Tô Tú Y tiếp tục nói:

- Đệ tử muốn đi, hiện tại bắt đầu chuẩn bị, ba ngày sau sẽ đi về Vạn thú vực.

- Hạng mục công việc phải chú ý liên quan với Vạn thú vực, hiện tại các Truyện Công trưởng lão sẽ nói cho các người biết.

Nói xong, Tô Tú Y lui qua một bên, vị Thái Thượng trưởng lão kia đi lên.

Đệ tử hít thở dồn dập, tất cả đều tỉnh táo lại.

Truyện Công trưởng lão!

Bên trong các Thái Thượng trưởng lão, địa vị của hắn có thể đứng ngang hàng với Dược trưởng lão, Mạc Húc trưởng lão.

- Người tới đây.

Ánh mắt của Truyện Công trưởng lão quét qua, chỉ vào một tên đệ tử.

Đó là một vị nam đệ tử, hần thấp thỏm bất an đi lên, bị vô số đôi mắt nhìn vào.

Cũng may Truyện Công trưởng lão không làm khó hần, chỉ hỏi:

- Người biết một quyền đánh ra sẽ có bao nhiêu lực không?

- Bẩm trưởng lão, cánh tay trái của ta có ba ngàn cân, cánh tay phải bốn ngàn cân, có điều thứ ta am hiểu chính là kiếm pháp...

- Sáng sớm hôm nay ăn cái gì vậy?

Truyện Công trưởng lão ngắt lời nói của hần.

- Sao? Mấy cái bánh bao thịt cua và thần tiên trà.

Tên đệ tử này không tìm được manh mối, chỉ đành nhỏ giọng nói một câu.

- Ít đồ như thế, sao có thể duy trì một thân lực lượng của người được chứ?

Truyện Công trưởng lão lại hỏi.

- Bởi vì... Bởi vì công pháp của chúng ta thu nạp linh khí thiên địa?

Đệ tử không quá xác định nói.

- Không sai, chúng ta có thể dựa vào linh khí để bổ sung thứ thân thể cần thiết, đây là ưu thế lớn nhất của nhân loại chúng ta, tránh khỏi chúng ta và yêu thú tàn sát lẫn nhau.

- Có điều, đây cũng là chỗ thiếu hụt của chúng ta, thân thể chúng ta chỉ vền vẹn là được thỏa mãn, sẽ không tăng lên, vì lẽ đó, thân thể của chúng ta so với yêu thú rất yếu đuối.

Nghe được lời nói này của Truyện Công trưởng lão, các đệ tử bắt đầu khe khẽ bàn luận.

Đạo lý này, trước đây bọn họ như hiểu mà không hiểu, bây giờ nghe Truyện Công trưởng lão vạch trần lại bỗng nhiên đồng thời tỉnh ngộ, không biết tại sao đối phương lại nói ra lời này vào lúc này.

- Ở Vạn thú vực, không có linh khí bổ sung.

Rất nhanh, một câu nói phía sau của Truyện Công trưởng lão đã nói ra nghi hoặc của bọn họ.

Tất cả mọi người xôn xao, ngay cả Giang Thần cũng không ngoại lệ.

Không có linh khí bổ sung? Như vậy phải cần linh đan để khôi phục lực lượng của bản thân.

Nhưng mà, linh đan cũng không thể dùng làm cơm ăn được?

- Yêu thú trong Vạn thú vực chính là thứ các người cần ăn, các người phải ăn thịt! Đặc biệt là đệ tử Thần du cảnh, các người ngưng tụ thần huyết cần một lượng lớn tinh huyết và thần hồn, máu thịt của yêu thú, đối với các người có rất nhiều trợ giúp.

- Vì lẽ đó, đệ tử muốn đi Vạn thú vực nên suy nghĩ kỹ càng, nơi đó rất là tàn khốc, tỉ lệ tử vong cực cao.

- Vạn thú vực có bày cấm chế, chỉ để cho Thông thiên cảnh trở xuống tiến vào, vì lẽ đó dù cho người là con em của đại thế gia thì cũng có thể chết ở bên trong.

Truyện Công trưởng lão nói ra lời này khiến cho các đệ tử hưng phấn
tỉnh táo lại.

Ba ngày sau đó, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ rõ ràng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tiểu Vương Gia

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nhất định Giang Thần sẽ đi.

Căn cứ vào tình báo của Thiên Cơ các, một gốc linh dược ở ngay trong Vạn thú vực, lúc này Vạn thú vực mở ra khiến cho hắn cảm thấy như là ông trời sắp xếp.

Đáng tiếc, vị trí cụ thể của linh dược, sẽ gặp phải nguy hiểm ra sao, Thiên Cơ các không có nói.

Thậm chí, tên linh dược mà Vạn thú vực và chiến trường thiên ngoại gọi cũng không được báo, chỉ biết là một loại Giang Thần cần mà thôi.

Muốn biết được tình báo rõ ràng thì lại phải thanh toán hơn trăm vạn nguyên thạch.

Giang Thần không muốn lãng phí số tiền này, hắn bắt đầu thu thập tất cả tin tức về Vạn thú vực, lại căn cứ vào đặc thù sinh trưởng của năm loại linh dược rồi so sánh với hoàn cảnh của Vạn thú vực.

Ở Thiên Đạo môn, giá cả một tờ bản đồ của Vạn thú vực trong nửa ngày gần gũi đã tăng lên rất nhiều lần.

Giang Thần nắm giữ một lượng lớn điểm cống hiến, mua được địa đồ cận kề nhất, lại bỏ ra một thời gian buổi tối, vẽ ra ba nơi trên địa đồ mà linh dược có thể sinh trưởng.

Ba khu vực sẽ là nơi mà Giang Thần muốn đi.

- Ba khu vực này có thể là Huyết Long mộc hoặc Tinh Thần thảo, bất kể là một loại nào, ở gần sẽ có yêu thú mạnh mẽ bảo vệ, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, Giang Thần chạy đi tới Lâm Lang phong chọn mua các thứ.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này cũng đã là ngày thứ ba.

Ngày mai sẽ đi tới Vạn thú vực.

Trước lúc này, Giang Thần đi tới Hóa long trì.

Thân là đệ tử chân truyền, mỗi tháng có thể tới đây một lần miễn phí, mà đột phá cảnh giới cho nên Giang Thần lại có thể được Hóa long trì trợ giúp.

Bởi vì Vạn thú vực, Hóa long trì so với lần trước hẳn đến còn náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đâu đâu cũng có bóng người, chỗ nữ tử tắm càng được một đạo trận pháp ngăn cách, chỉ có nữ đệ tử mới có thể đi vào được.

Không biết tại sao, đi tới Hóa long trì, trong đầu Giang Thần hiện ra thân thể mềm mại trắng như tuyết kia, làm cho hắn không khỏi nở nụ cười lúng túng.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra một màn kỳ quái, mấy chỗ tắm của nam đều đông như mắc cửi, thế nhưng mà ở góc tối lại không có lấy một bóng người.

Rõ ràng bên này đang có không ít đệ tử đang chờ đợi, thế nhưng lại không dám xuống.

Điều này làm cho Giang Thần rất hiếu kỳ, người ở nơi này không thể nào là nữ đệ tử, thế nhưng hiện tại lại trống rỗng, chuyện gì đã xảy ra?

Nhớ tới chuyện lần trước, lần này Giang Thần rất cẩn thận, đáp xuống bên cạnh, hỏi dò đệ tử bên cạnh mình.

Hóa long trì quanh năm mây mù vờn quanh, lại thêm Hóa long trì có sương bốc lên, song phương phải cách rất gần thì mới có thể thấy rõ mặt được.

Vì vậy Giang Thần không bị nhận ra, đệ tử bên cạnh nói với hắn:

- Một lát nữa Mộc Trấn Xuyên sẽ tới, ai dám xuống chứ.

Mộc Trấn Xuyên?

Dường như Giang Thần đã nghe được ở đâu cái tên này, tiếp theo hắn đã nghĩ ra, người này bài danh thứ bảy trên Thiên tử bảng.

- Nơi này có thể chứa được mấy chục người, tại sao hắn đến thì lại không được?

Giang Thần không hiểu nói.

- Chẳng lẽ người không biết Mộc Trấn Xuyên sao? Hắn rất thích sạch sẽ, sinh ra trong phủ Vương gia, được gọi là Tiểu vương gia, không thể chịu được tắm với người khác.

Đệ tử kia rất kinh ngạc đối với vấn đề của hắn.

- Chỉ bởi vì như vậy?

Giang Thần hỏi.

- Đúng thế.

- Hắn có bệnh thích sạch sẽ, cho nên sẽ lựa chọn lúc không có người đến.

Giang Thần chỉ cảm thấy rất buồn cười, người khác đều bỏ ra điểm cống hiến để tiến vào, dựa vào cái gì mà phải nhường người này chứ.

Sau đó, hắc thoát y chỉ còn dư lại nội y, nhảy vào trong ao.

Tiếng thân thể rơi xuống nước kinh động đệ tử chờ đợi bên trên bờ, nhìn thấy khu vực để cho Mộc Trấn Xuyên bị người khác sử dụng, tất cả đều rất kinh ngạc.

Sau đó, vẻ mặt bọn họ hiện lên nụ cười trên sự đau khổ của người khác, chờ đợi trò hay trình diễn vào một lúc nữa.

Đối với chuyện này, Giang Thần không để ý chút nào, hiệu quả của Hóa long trì đã xuất hiện.

- Nếu như lần này có thể khôi phục được cái Thần mạch thứ năm là tốt rồi.

Sau đó, cổ cảm giác nóng bỏng như muốn đốt cháy hắc lần nữa đột kích, hơn nữa so với lần trước còn mạnh mẽ hơn.

Máu thịt dường như bị hòa tan, chân nguyên trong kinh mạch trở nên giống như nham thạch, lúc trải qua thần huyết thì thân thể lại giống như lò luyện đan sôi trào.

Đáng tiếc, cái thứ năm Thần mạch không có dấu hiệu nào sẽ thức tỉnh.

Sau đó Giang Thần thay đổi trọng tâm, muốn nhân cơ hội ngưng tụ ra cái thần huyết thứ ba, thứ tư, vừa vặn tương ứng cùng bốn cái Thần mạch.

Đột nhiên, một tảng đá rơi vào trong nước ở bên cạnh hắc, bọt nước bắn tung toé, làm ướt nhẹp khuôn mặt của hắc.

Cũng làm cho hắc mất đi thần hiệu của Hóa long trì, nước ao không cực nóng như trước nữa.

- Lăn ra đây!

Giang Thần vừa mở mắt ra thì đã nhìn thấy trên nham thạch có một tên đệ tử chân truyền đang đứng, dáng người kiên cường, dung mạo tuấn dật, thể nhưng vẻ kiêu ngạo đã phá hoại vẻ đẹp này. Hắn đứng ở trên cao đánh giá Giang Thần, ánh mắt mang theo vẻ xem thường.

- Ta bảo người cúi ra, điếc sao?

Hắn rất thiếu kiên nhẫn quát lên.

Lại nhìn phản ứng của đệ tử xung quanh, Giang Thần biết người này chính là Tiểu vương gia Mộc Trấn Xuyên kia.

- Một con chó sủa, nghe thì đúng là đã nghe thấy, chỉ là không hiểu có ý gì mà thôi.

Giang Thần bị người ta làm gián đoạn, trong lòng cũng giận dữ, đương nhiên sẽ không khách khí với hắn.

Vừa nghe lời này, các đệ tử xung quanh cũng sờ, con người của Mộc Trấn Xuyên đột nhiên co rụt lại, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo.

- Xem ra đệ tử hiện tại thực sự là càng ngày càng kỳ cục, ngay cả đệ tử chân truyền cũng dám chống đối, lẽ nào người không biết, đệ tử chân truyền có quyền lợi quản giáo các đệ tử sao?

Mộc Trấn Xuyên lạnh lùng nói.

- Người cho rằng, chỉ một mình người là đệ tử chân truyền sao?

Giang Thần đứng dậy, vừa vặn sương mù tản đi, gương mặt của hắn cũng trở nên rõ ràng.

- Giang Thần!

Mọi người hét lên kinh ngạc, mấy ngày qua, Giang Thần tuyệt đối là nhân vật có danh tiếng thịnh nhất.

Cũng khó trách hắn dám phá hoại quy củ của Mộc Trấn Xuyên.

- Hóa ra là thôn phu hương dã từ Thập vạn đại sơn đi ra, dù cho đã trở thành đệ tử chân truyền thì cũng khó sửa đổi thói hư tật xấu của bản thân.

Mộc Trấn Xuyên lắc đầu, vẻ mặt rất xem thường.

- Thật sao? Ta thì lại không giống người nào đó chiếm tài nguyên công cộng thành thử của bản thân, còn cảm thấy nó thuộc về mình, lại còn không biết xấu hổ như vậy. Quả thực ta không cao quý được như vậy.

Giang Thần trào phúng nói.

Từ trên người người này hắn đã nhìn thấy cái bóng của Cao Thần Dật.

- Ta có thân phận như thế nào chứ? Người lại có thân phận gì? Vương gia cao quý, há có thể cùng tầm cùng người, những đệ tử hiểu rõ điểm ấy, cho nên tôn kính cho ta, chỉ có người không thức thời, quả nhiên đúng như Tam hoàng tử nói, chính là một tiện dân!

Mộc Trấn Xuyên phát phát tay, như là đuổi con ruồi vậy, nói:

- Mau cút đi, lượt của người đã kết thúc.

- Ha ha, rất biết tự cho là đúng. Chương giáo vừa mới quét sạch môn phái, ta còn tưởng rằng có thể sẽ có thay đổi, không nghĩ tới... Rõ ràng là lấy quyền ép người, còn nói người khác tôn kính. Mặt khác, người phá hoại ta tu hành, đã trái với môn quy, người cho rằng thôi là thôi sao?

Giang Thần cười nói.

- Vậy người muốn thế nào?

Mộc Trấn Xuyên chấp tay mà đứng, không phản đối lại còn cười gằn.

- Cũng không có gì, xử lý theo môn quy thôi, ta nghĩ đường chủ Hình Pháp đường mới sẽ rất tình nguyện bắt người để thành lập uy tín.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, Mộc Trấn Xuyên nhú nhú mày, mấy ngày nay môn phái biến hóa thế nào hẳn biết, đường chủ Hình Pháp đường mới công chính nghiêm minh, thiết diện vô tư, hẳn cũng đã từng nghe nói qua.

Nếu như nháo đến Hình Pháp đường, quả thực hẳn không chịu nổi.

- Người dám? Người cho rằng đánh bại được Lý Thâm là có thể coi trời bằng vung ở trong môn phái sao? Nói cho người biết, người mới đứng thứ mười Thiên tử bảng mà thôi!

Mộc Trấn Xuyên muốn dọa cho Giang Thần phát sợ.

- Ta coi trời bằng vung? Thực sự là đủ nực cười đó.

Giang Thần giận quá hóa cười, nói:

- Quy củ của Hóa long trì, phá hoại những đệ tử khác tu luyện ở trong Hóa long trì, phạt một năm vào không được Hóa long trì, tình tiết nghiêm trọng hơn thì sẽ phạt ba năm, vừa nãy ta đang ngưng tụ thần huyết, bị người phá hoại rồi đó, ha ha.

Lần này, sắc mặt của Mộc Trấn Xuyên triệt để thay đổi.

Hắn trừng mắt nhìn Giang Thần một chút, nói:

- Ít nói phí lời đi, ra giá đi, không phải đã nghĩ thông suốt cho nên muốn ta bồi thường thôi sao? Thực sự là thấp hèn, nói đi, muốn bao nhiêu tiền?

Giang Thần lắc đầu một cái, chẳng muốn nhiều lời, bắt đầu thay đổi y phục.

- Giang Thần! Ngày mai sẽ phải đi tới Vạn thú vực, đến lúc đó sẽ không có ai quản lí, người nhất định phải đặc tội với ta sao?

Mộc Trấn Xuyên bắt đầu uy hiếp.

- Ta cảm thấy, chính là bởi vì không ai quản lí cho nên người mới nên quan tâm chính mình, người phá hoại môn quy, môn phái phạt người. Nhưng người phá hoại ta ngưng tụ thần huyết, món nợ này, ta sẽ tính toán cùng người.

Giang Thần nói xong, leo lên thuyền phi hành rời đi.

Cũng không lâu sau, trưởng lão Hóa Long phong mở miệng:

- Hình Pháp đường hạ khẩu lệnh, đệ tử chân truyền Mộc Trấn Xuyên phá hoại môn quy, trong vòng ba năm không được đi vào Hóa long trì, mau mau rời đi.

Mộc Trấn Xuyên đang muốn cời y phục không nghĩ tới Giang Thần quả thực chạy tới Hình Pháp đường cáo trạng, làm hắn tức giận đến mức gương mặt vặn vẹo.

- Rất tốt, rất tốt, ngày mai sẽ phải đi Vạn thú vực, cứ chờ đó cho ta!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Một Con Chó Cái

Ngày mai, đệ tử quyết định đi Vạn thú vực đã đi tới Thiên Đạo điện tập hợp ở ngoài quảng trường.

Giang Thần cũng ở trong đó, chỉ có một mình hăn.

Văn Tâm nói mình đang ở Tụ nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao, muốn nỗ lực tu luyện, cảm thấy hiện tại đi tới nơi nguy hiểm như vậy cái được không đủ bù đắp cái mất.

Mạnh Hạo đã trở thành đệ tử nội môn, thế nhưng cảnh giới cũng mới chỉ là Tụ nguyên cảnh trung kỳ, ở Vạn thú vực không đáng chú ý, cho nên hăn cũng không muốn trở thành phiền phức của Giang Thần mà chủ động từ bỏ.

Ở trên quảng trường, một cánh cửa đang sừng sững ở đó, trống rỗng, khung cửa được rèn đúc từ Huyền Thiết, điêu khắc hoa văn rất kỳ quái.

Đứng trước cánh cửa này có thể cảm giác được một luồng khí tức thần bí.

- Nhớ kỹ, đệ tử Thiên Đạo môn phải giúp đỡ lẫn nhau, trợ giúp lẫn nhau, cẩn thận yêu thú, đồng thời còn phải đề phòng người khác!

Truyện Công trường lão nói ra một câu khiến cho trong lòng các đệ tử ở đây trầm xuống.

Loại rèn luyện cấp bậc này, nhất định sẽ chết người.

Người chết là ai, tạm thời không biết, nhưng nhất định sẽ có trong các đệ tử ở đây.

Vào lúc này, Truyện Công trưởng lão bóp nát một đạo phù.

Cửa lớn trên quảng trường bắn ra tia sáng chói mắt, bên trong không còn là hư vô, mà xuất hiện một lớp màn ánh sáng màu trắng.

- Xuyên qua cánh cửa này sẽ đến Vạn thú vực, lúc rèn luyện kết thúc, thông qua cửa để trở về.

Lời này vừa nói xong không bao lâu thì đã có đệ tử lớn mật đi vào.

Giống như là rơi vào trong nước, người lập tức không thấy đâu, không tạo ra nổi một tia sóng lớn.

Rất nhanh, đệ tử trên quảng trường nối đuôi nhau mà vào, đi tới Vạn thú vực.

Giang Thần cũng không ngoại lệ, bước vào trong môn phái, đầu tiên là cảm nhận được cảm giác không có trọng lượng đáng sợ, tiếp theo thân thể đã ổn định lại.

Khi hai chân vững vàng đáp xuống mặt đất thì trước mắt đã không thấy cung điện Thiên Đạo môn đâu, mà là sơn mạch liên miên không dứt.

Trong gió bí mật mang theo mùi vị bùn đất thổi vào mặt.

Giang Thần thưởng thức phong cảnh hoàn mỹ, mắt hơi lim dim cảm nhận thiên địa linh khí, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Vốn hăn tưởng rằng nơi này không có linh khí, hiện tại mới phát hiện ra không phải như vậy.

Cẩn thận nghĩ lại, Truyện Công trưởng lão đã nói:

- Không có cách nào được linh khí bổ sung.

Lời này cũng không sai, bởi vì linh khí nơi này pha tạp vào nguyên khí, không sai, chính là cái loại năng lượng ẩn chứa trong nguyên thạch, trạng thái khí hóa phân tán ở toàn bộ Vạn thú vực.

Linh khí bị ô nhiễm, không có cách nào dùng công pháp hấp thu được.

Vấn đề là... thứ Giang Thần tu luyện chính là công pháp Thiên cấp, tên là Thôn thiên quyết, nuốt chửng tất cả năng lượng, hóa thành lực lượng tinh khiết vô hại đối với thân thể.

Đơn giản mà nói, Giang Thần không bị Vạn thú vực hạn chế!

Chênh lệch của cấp bậc công pháp cao thấp lập tức thể hiện ra.

- Chuyện Công trưởng lão không nói, là bởi vì coi như là công pháp Thiên cấp cũng rất khó thu nạp được linh khí ở trong hoàn cảnh này, nhưng Thôn thiên quyết của ta là công pháp Thiên cấp cực phẩm đó!

Công pháp tu luyện không giống như là công pháp huyền bí, dùng để tăng cường bản thân, không có hạn chế, thứ Giang Thần chọn đương nhiên là công pháp tốt nhất của Lăng Vân Điện.

Lúc này, Giang Thần phát hiện ra xung quanh hẳn xuất hiện từng bóng người, cũng không phải là đệ tử của Thiên Đạo môn, đều là đệ tử đến từ các thế lực khác nhau.

Hóa ra cánh cửa kia là tùy cơ truyền tống người tới.

Qua một lát sau, người ở bên cạnh hẳn đã có hơn ba mươi người.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mọi người.

Là một người lấy ra từ trong nạp giới, thân xe lớn hơn xe ngựa phổ thông gấp bốn năm lần, dùng gỗ mun tốt nhất, bề mặt nạm một tầng tử kim, hoa văn tuyệt trần.

Thứ bắt mắt nhất chính là mấy thốt ngựa kia, không phải là ngựa chân chính, mà là con rối, rất sống động, các khớp linh hoạt như thường, thậm chí còn có thể làm ra một ít động tác như ngựa chân chính.

- Là người của Mặc gia!

Có người kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Mặc gia là thế gia của Hỏa vực, am hiểu con rối cơ quan thú, tài nghệ cao siêu, còn nắm giữ rất nhiều tuyệt kỹ.

Các thế lực của Hỏa vực, con rối hầu như đều là mua từ Mặc gia.

Giang Thần không cảm thấy quá hứng thú mà bắt đầu lấy ra địa đồ phân biệt phương hướng.

Hắn không muốn ở bên cạnh xe ngựa của Mặc gia, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn cơ quan thú, hổ, báo, lang, gấu vân vân.

So với người ở chỗ này còn nhiều hơn gấp đôi.

Ở trong ánh mắt bất an của mọi người, những cơ quan thú này vây quanh tất cả mọi người lại.

- Mặc gia, đây là ý gì?

Có người hô vọng vào trong xe ngựa.

- Tất cả các người, nghe ta sai phái, sẵn giết yêu thú cho ta, mỗi người một trăm đầu binh cấp là có thể rời đi.

Trong xe ngựa truyền tới một giọng nữ lạnh lạnh, nhưng mà nghe qua cực kỳ lạnh lẽo.

Lời nói này đã vượt quá dự đoán của mọi người, cho dù mọi người đều biết giữa người và người sẽ có tranh đấu, thế nhưng mục tiêu hàng đầu vẫn là yêu thú.

Không nghĩ tới vừa đến đã phải làm nô lệ cho người ta.

- Dựa vào cái gì!

Thanh niên chất vấn lúc trước cũng có tính cách nóng nảy, cảnh giới không thấp, Tự nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao, đương nhiên rất không cam tâm.

Phanh!

Bên trong xe ngựa không có âm thanh vang lên, chỉ có một tia chớp xẹt qua, là một cái roi, cách xa mấy chục thước, đánh lên trên mặt của thanh niên.

Thanh niên theo tiếng động này ngã xuống đất, bùm mặt kêu thảm thiết.

Sau đó, một cơ quan thú hình cự lang xông lên phía trước, một ngụm cắn đi ba ngón tay bên trái của hắn.

Lần này, tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê thảm.

Những người khác nhìn nhau, sợ hãi bất an, bởi vì biểu hiện của nữ tử trong xe ngựa này ít nhất là thực lực Thần du cảnh.

- Lẽ nào trước khi các người tới, không ai nói cho các người biết, nơi này là nơi người mạnh chà đạp kẻ yếu sao?

- Các người yếu hơn so với ta thì phải làm chó của ta, nếu ai không nghe, ta sẽ phế bỏ kẻ đó, đây chính là đạo lý trên cõi đời này.

- Hiện tại, còn có con chó nào có ý kiến nữa không?

Giọng nữ trong xe ngựa nghe qua có lẽ cũng là một vị mỹ nữ, thế nhưng lời nói lại cực kỳ độc ác.

Giang Thần lắc lắc đầu, không có hứng thú nhìn nữa, hắn đi tới khu vực gần hăn nhất.

Nhưng mà hăn hơi động đã lập tức khiến cho người trong xe ngựa chú ý.

- Còn có một con chó muốn chạy thật sao?

Giọng nữ ngày có vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, hiển nhiên đã vì hành vi của Giang Thần mà cảm thấy tức giận.

Mấy con cơ quan thú chạy đến, ngăn ở trước mặt của Giang Thần.

Chiếc xe ngựa kia cũng điều chỉnh phương hướng, nhắm ngay về phía Giang Thần.

Giang Thần nhú mày, nói:

- Người cảm thấy, thực lực người mạnh là có thể muốn làm gì thì làm, tùy ý đạp lên người khác thật sao?

- Đương nhiên.

Thanh âm bên trong xe ngựa không chần chờ chút nào, lại nói:

- Hóa ra là đệ tử Thiên Đạo môn, chẳng trách còn dám không phục, thế nhưng không có tác dụng đâu. Che chở của môn phái ở đây không có

tác dụng, dựa vào hành vi của người, kết cục sẽ là sẵn hai trăm đầu yêu thú tướng cấp cho ta.

- Nếu như ta nói không?

Giang Thần cười lạnh nói.

Bên trong xe ngựa trầm mặc một lúc, cái roi cũng không có đánh ra như trong dự liệu của mọi người.

- Lẽ nào người thật sự cho rằng, Thiên Đạo môn có thể bảo vệ được người sao? Như vậy ta cho người biết, người đã sai rồi, không có thực lực, bất kể là thập đại tông môn hay là thế lực lớn, đều chỉ là một con chó mà thôi!

- Hiện tại, con chó như người sẽ vì lời của người mà trả giá rất lớn!

Vẫn không có roi vung ra, chỉ có mấy con cơ quan thú ngấn cản Giang Thần không hề có có một tiếng động rít gào, hung ác đánh về phía hắn.

- Không có thực lực, chính là một con chó sao? Như vậy đi, để ta xem dung mạo của con chó cái như người ra sao!

Giang Thần cười xì một tiếng, không coi cơ quan thú vào trong mắt, tay trái không chút hoang mang rút Xích tiêu kiếm ra.

Ánh kiếm lóe lên, một ánh kiếm bắn về phía trước.

Bốn con cơ quan thú như bị cố định tại chỗ, thân thể cứng rắn chia năm xẻ bảy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Có Di Ngôn Gì Không?

Thần du cảnh!

Mọi người lại thét lên một tiếng kinh hãi, người ở chỗ này không nghĩ tới khu vực này sẽ xuất hiện hai tên Thần du cảnh.

- Con chó hoang! Người lại dám hủy đi cơ quan thú của ta!

Nữ nhân Mặc gia trong xe ngựa giận không nhịn nổi, không bởi vì Giang Thần biểu hiện ra cảnh giới mà có bất kỳ chút chần chờ nào cả.

Cơ quan thú ở đây nhận được mệnh lệnh, điên cuồng phóng về phía Giang Thần.

Cùng lúc đó, xe ngựa cũng dùng tốc độ cực nhanh xông tới.

Bốn con ngựa kéo xe so với tuần mã chân chính còn mạnh mẽ hơn, gót sắt đạp lên mặt đất, bánh xe điên cuồng lăn.

Trong lúc nhanh chóng chạy băng băng, xe ngựa được vũ trang, có lửa tuôn trào ra.

Xe ngựa biến thành chiến xa, thế không thể đỡ, muốn nghiền nát tất cả sinh linh trên mặt đất.

Chẳng trách nữ tử của Mặc gia kiêu căng như thế, chiếc xe ngựa này của nàng không chỉ là con rối, cũng có thể nói là linh khí.

Tương tự với tượng đá Đại tướng quân trước kia của Giang Thần.

- Nghe nói trong quân đội thường dùng chiến xa của Mặc gia, Thần du cảnh ngồi ở bên trong xông pha ở trên chiến trường sẽ máu chảy thành sông, tử thương vô số.

Người chung quanh thầm nghĩ, cảm thấy lo lắng thay cho Giang Thần.

Trong nháy mắt chiến xa đã đến trước người Giang Thần, đây là thứ so với yêu thú càng đáng sợ hơn, là bá chủ ở trên mặt đất.

Nhưng mà, chỉ vền vền là trên mặt đất mà thôi.

Giang Thần chém nát một con cơ quan thú, mắt thấy sắp chết ở trước mũi của chiến xa, thân thể hần bay thẳng lên trên không trung.

Oa!

Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người bên dưới không kìm lòng được hét lên kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên, Giang Thần đã đứng yên ở trên không trung trăm thước.

- Biết bay!?

Thần du cảnh đã bay được, như vậy cũng không phải là bản lĩnh bình thường.

Đừng nói tới việc Giang Thần trẻ tuổi như vậy, cảnh giới chỉ là sơ kỳ, thần huyết có mười cái là có thể bay lên trên không được. Chuyện này đã vượt qua nhận thức của bọn họ.

Nữ tử của Mặc gia cũng sửng sốt, sau khi chiến xa thất bại trượt ra hơn mười thước mới dừng lại.

- Ta nói con chó người lấy lực lượng từ đâu ra để chống lại ta, hóa ra là như vậy, chỉ có điều vô dụng, ta sẽ đi đằng sau người ở mặt đất, ở Vạn

thú vực không có cách nào bổ sung linh khí được, ta rất muốn xem xem người ngã xuống đất lúc nào.

Nữ tử Mặc gia lạnh lùng nói.

Sở dĩ nàng không tự mình động thủ, còn muốn người khác làm nô lệ đều là tiết kiệm khí lực.

Xe ngựa và cơ quan thú đều dùng nguyên thạch làm năng lượng, mà thú này nàng mang đến rất nhiều.

- Người sai rồi, ta không dự định đi, bởi vì ta đã nói rồi, ta muốn nhìn một chút xem dung mạo của con chó cái nhà người ra sao.

Giang Thần trên không trung lạnh lùng nói.

- Khốn kiếp! Chờ khi người rơi vào trên tay ta, xem ta có xé rách cái miệng người ra không?

Nữ tử Mặc gia tức giận nói.

- Người một câu là mắng người khác là chó, nhưng lại không cho phép người khác mắng người, thật là thú vị, ta rất muốn xem xem, khi người chết sẽ có hình dáng gì.

Giang Thần nói.

- Muốn giết ta? Ha ha, người quá để ý mình rồi. Xích Diễm xa của ta cứng rắn không thể phá vỡ, người muốn giết ta thế nào đây?

Nữ tử Mặc gia rất khinh thường nói.

- Cứng rắn không thể phá vỡ? Thực sự là chuyện cười!

Hai mắt của Giang Thần hơi nheo lại rồi đột nhiên mở ra, một vệt ánh sáng bắn ra.

Thân thể hắn bay lượn rơi xuống, như một con diều hâu săn bắn, tốc độ cực kỳ nhanh.

Khi cách mặt đất chỉ còn lại năm mươi thước, Xích Diễm xa ra roi, muốn quật Giang Thần xuống.

Có điều lại bị Giang Thần dễ dàng né đi, phóng tới bên cạnh Xích Diễm xa, Xích tiêu kiếm kéo theo kiếm cương, mạnh mẽ chém xuống.

Nữ tử Mặc gia đột nhiên mất đi trọng tâm, thân thể nghiêng về phía trái.

- Gay go, bánh xe đã bị phá hỏng!

Trong nháy mắt, trong lòng nữ tử Mặc gia trầm xuống, sự tự tin lúc trước bắt đầu dao động.

Bởi vì bánh bị dao động, vì vậy sức phòng ngự sẽ khá là bạc nhược, không nghĩ tới Giang Thần lại thấy rõ được điểm này.

Trong lúc này, nữ tử Mặc gia lại cảm thấy thân thể rung động, xe ngựa không nghiêng nữa, bởi vì tất cả hai cái bánh xe đều không còn nữa.

- Trước hết muốn làm cho Xích Diễm xa mất đi tính cơ động sao? Nhưng vô dụng, chỉ cần trung tâm không bị phá hoại...

Nữ tử Mặc gia đang nghĩ thì đã nghe thấy Xích Diễm xa phát ra tiếng vang kỳ quái thật dài, sắc mặt nàng tức thì đại biến.

Trọng tâm, bị hủy!

Từ bên ngoài nhìn lại, Xích Diễm xa đã trở nên bình thường, con ngựa không nhúc nhích, mất đi linh tính, lửa cũng biến mất theo.

- Đây chính là Xích Diễm xa không gì không xuyên thủng của người sao?

Âm thanh trêu tức của Giang Thần từ bên ngoài vang lên, một lần nữa đáp xuống mặt đất.

- Vốn ta không muốn động thủ, lãng phí tinh lực ở trên người con chó cái người, thế nhưng người buộc ta ra tay.

Cửa gỗ của Xích Diễm xa, một nữ tử dáng người nổi bật, tuổi mới hai mươi nhảy ra ngoài.

Nàng có một khuôn mặt trái xoan tinh xảo khéo léo, mày liễu dài nhỏ, dưới đôi mi cong vút là một đôi mắt lạnh lùng.

Một mỹ nhân như vậy, khắp toàn thân lại tỏa ra sát khí đáng sợ, ánh mắt nhìn về phía Giang Thần cực kỳ lạnh lẽo.

- Là Mặc Thanh, biểu tiểu thư của Mặc gia!

- Xếp hạng thứ chín mươi sáu trên Tân hỏa bảng, Thần du cảnh sơ kỳ viên mãn, lần này xong rồi, đệ tử Thiên Đạo môn kia mới là sơ kỳ nhập môn.

- Mặc Thanh không muốn lãng phí thần nguyên, hiện tại đã động thủ, kết cục sẽ rất khác.

- Nghe nói thủ đoạn của nữ nhân này hung tàn, coi giết chóc là chuyện thường như cơm bữa.

Trong tiếng bàn luận, roi dài trong tay Mặc Thanh đổi thành một thanh linh kiếm cấp bốn.

Đúng như nàng từng nói, là muốn động thủ thật.

Cho dù lực sát thương tạo thành gần như bằng Xích Diễm xa, thế nhưng chung quy Xích Diễm xa vẫn là vật chết, không có cách nào thương tổn được tới Giang Thần, tự nhiên sẽ không thể nói là lực sát thương được.

- Ta sẽ khiến cho người biết sự lợi hại của bốn tiêu thư!

Kiểm trong tay Mặc Thanh vung lên, kiếm khí sắc bén như tạt phong thổi về phía trước.

- Kiếm ý, Mặc Thanh lại nắm giữ mô hình kiếm ý!

Cảm nhận được đạo kiếm khí này, người chung quanh cảm giác tuyệt vọng, người thông minh đã lặng lẽ dời bước chân.

- Con chó nhà người còn có di ngôn gì nữa không?

Mặc Thanh hất cằm lên, như đang nhìn thấy một kẻ đã chết.

- Người đúng là hiểu rõ mình sẽ bị ta hỏi gì đó.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Muốn chết!

Mặc Thanh không thể nhịn được nữa, nàng phải cho tên ghê tởm này đẹp mặt, cho nên khi ra tay chính là một kiếm đặc ý nhất của nàng.

- Kiếm Vũ Kinh lôi!

Kiểm thế đánh ra, ánh kiếm đầy trời như giọt mưa rơi xuống, một đạo ánh sáng màu tím ẩn núp ở trong đó, thủ thế chờ đợi.

- Thật là một kiếm đáng sợ!

Có người thét to.

Chiêu kiếm này đã đóng kín tất cả đường lui của kẻ địch, càng giấu diếm sát cơ, vô cùng đáng sợ.

- Chỉ là hào nhoáng mà thôi.

Giang Thần tùy ý lắc đầu, không đặt chiêu kiếm này ở trong mắt, mãi đến khi công kích sắp tới trước người, lúc này hắn mới vung Xích tiêu kiếm lên.

Ầm một tiếng, không có bất kỳ kiếm chiêu nào, chỉ vền vền là rút kiếm đâm một cái về phía trước, ánh kiếm cực kỳ hung mãnh như là mặt trời chói chang, trong nháy mắt đã khiến cho cái gọi là mưa kiếm bốc hơi.

- Đây là... Đây là...

Mặc Thanh hoa dung thất sắc, người lại bị trọng thương bị đánh cho lui về phía sau.

- Ta thật không rõ, tại sao người cho rằng sau khi rời khỏi Xích Diễm xa sẽ lợi hại hơn ta? Người có thực lực thấp như vậy thì lại có tư cách gì kêu gào ở trước mặt ta cơ chứ?

Giang Thần không buông tha nàng, bước lên trước một bước, tay giơ kiếm lên rồi xẹt qua, lại nói:

- Đúng như lời người nói, con chó cái thực lực thấp, có di ngôn gì không?

- Người... Người dám giết ta?

Mặc Thanh nắm cái cổ trắng như tuyết của mình, máu tươi dính đầy hai tay của nàng.

- Câu di ngôn này, rất không cao minh.

Giang Thần lại đâm một kiếm vào trái tim của nàng, triệt để khiến cho nàng biết rõ câu trả lời.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Không Cần Cám Ơn

Vừa đến đã giết người, Giang Thần không nghĩ tới chuyện này.

Nhưng mà Mặc Thanh này dồn ép không tha, ra tay không chút lưu tình, không coi mạng người là chuyện lớn lao gì, cũng không trách được hẳn.

Buông tha nữ nhân so với Lý Thấm còn nguy hiểm hơn này, không biết nàng ta có thể cũng chạy đến Thập vạn đại sơn hành hung hay không chứ?

Đương nhiên, Giang Thần biết giết chết nàng sẽ mang đến cho mình phiền phức, nhất định Mặc gia sẽ trả thù hẳn.

Có điều hẳn không hối hận, mặc kệ Mặc gia có âm mưu quỷ kế gì, thủ đoạn trả thù thế nào thì hẳn cũng sẽ lấy kiếm trong tay để chém nát tất cả!

Chỉ có khiến cho Mặc gia chảy máu, khiến cho bọn họ biết trả thù mình sẽ trả giá lớn thế nào thì mới có thể làm cho bọn họ kiêng kỵ, không dám làm xằng làm bậy.

Đây chính là đạo sinh tồn trên cõi đời này.

Không để ý tới đám người ở chỗ này đang tròn mắt kinh ngạc, Giang Thần tìm kiếm ở trên thi thể của Mặc Thanh.

Nàng có thể gọi ra xe ngựa và một lượng lớn cơ quan thú, không chừng sẽ có bảo vật loại hình như là nạp giới.

Thế nhưng rất nhanh Giang Thần đã phát hiện ra cũng không phải là như vậy, mà là Mặc Thanh này đã thu tất cả cơ quan thú vào trong từng tờ linh phù.

Ở trong ống tay áo của Mặc Thanh, Giang Thần tìm được một tấm Diệp linh phù lớn, trên mặt vẽ ra các loại cơ quan thú.

Chợt, Giang Thần lại nhảy đến trên xe ngựa, tìm được một lượng lớn nguyên thạch hạ cấp ở bên trong, là thứ dùng để thúc giục con rối cơ quan thú.

Giang Thần không chút khách khí lấy đi, lúc này mới rời khỏi, đi tới khu vực linh dược có thể tồn tại.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác của Vạn thú vực cũng có một đám người tụ tập, nhân số hơn trăm, trong đó có không thiếu tuần tài một trăm vị trí đầu trên Tân hỏa bảng.

Có điều nếu nói tới người khiến cho người ta chú ý nhất, vẫn là người Mặc gia ở ngay chính giữa.

Ở chung quanh bọn họ, các loại con rối cơ quan thú chẳng chịt đứng lặng ở đó, chẳng khác nào một đội quân.

Hơn mười tên đệ tử Mặc gia chen chúc ở chung quanh thiếu gia của bọn họ, Mặc gia tam thiếu, Mặc Ly.

Dưới y phục màu trắng rộng rãi là một bộ y phục màu đen, tóc đen phất phơ trên trán, mày kiếm mắt sao, là một vị mỹ nam tử nội liễm và âm nhu.

Không thiếu nữ nhân ở đây ném ánh mắt tình ý về phía hắn.

Nguyên nhân không có gì khác, hẳn ta không chỉ xếp hạng thứ năm mươi bốn ở trên Tân hỏa bảng mà còn đứng thứ bảy ở trên Công tử bảng.

Ném ra bất kỳ vị trí nào đều là tiêu điểm khiến cho muôn người chú ý.

Lúc này, hẳn nhìn một cái tượng gỗ trong tay, bất kể là ngũ quan hay là y phục trên người, đều tương tự với Mặc Thanh kia.

Ở ngực của con rối đang có chất lỏng màu đỏ giống như máu tươi chảy ra.

Thấy cảnh này, sắc mặt đệ tử Mặc gia xung quanh cùng biến đổi.

Thân là đệ tử Mặc gia, bọn họ đều biết điều này có ý vị gì.

Biểu tiểu thư của bọn họ, Mặc Thanh đã chết.

Vừa tới Vạn thú vực không bao lâu, đã chết!

- Mặc Thanh có Xích Diễm xa, lại có rất nhiều cơ quan thú, cửa truyền tống cũng sẽ không đưa người đến nơi nguy hiểm, như vậy cũng có ý nghĩa, nàng đã chết ở trong tay của người khác.

Mặc Ly nói.

Hắn nhìn con rối, không biết đang nói chuyện với ai, vẫn đang lăm bằm.

- Ai! Ai dám giết người Mặc gia ta!

- Quá đáng chết, nhất định phải bắt, chém giết hẳn!

Đệ tử Mặc gia ở xung quanh cầm phần sục sôi, mỗi người đều đang dâng sát khí.

- Mặc Thanh cũng không phải là dòng chính, làm việc kích động lỗ mãng, chết thì chết. Nhưng mà, chung quy nàng vẫn là người Mặc gia, ta thân là đệ tử Mặc gia mạnh nhất bên trong lần Vạn thú vực này, người này đang đánh vào mặt ta.

- Nhất định hẳn phải chết!

Mặc Ly đứng dậy, thiêu đốt một tờ linh phù, một cơ quan thú hình dáng chim bay lên trời, quanh quẩn ở trên không trung vài vòng, sau đó bay đi về một hướng khác.

- Đi!

Đám người Mặc Ly theo con chim này rời đi, thanh thế rất lớn, tạo ra tro bụi nồng đậm.

Người chung quanh né tránh không kịp, nhìn đệ tử các Mặc gia, dăm chiêu, không quản bọn họ là đi tìm ai gây phiền phức, tất cả đều rất đồng tình với gia hỏa xui xẻo kia.

...

Giang Thần còn không biết mình đã bị người ta nhìn chăm chăm vào. Sau khi rời khỏi khu vực bị đưa tới, hắn lập tức cảm nhận được nguyên nhân của cái tên Vạn thú vực này.

Cũng giống như đám người qua lại không dứt trên đường phố phồn hoa vậy, tùy ý có thể thấy được yêu thú ở dãy núi này.

Trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, Giang Thần đã chém giết bảy, tám đầu yêu thú binh cấp.

Đẳng cấp của yêu thú gồm: Binh cấp, tướng cấp, vương cấp, quý cấp, thần cấp.

Với cảnh giới bây giờ của Giang Thần, yêu thú tốt nhất để săn giết chính là binh cấp, gặp phải tướng cấp thì hơi có chút vướng tay chân, nếu như là vương cấp, chỉ có thể chạy trốn.

Hắn bỏ thi thể yêu thú săn giết vào trong nạp giới.

Cho dù hắn có thể thu nạp thể hỗn hợp giữa linh khí thiên địa và nguyên khí, nhưng hắn không muốn làm như vậy, như Truyện Công trường lão đã từng nói, thông qua máu thịt của yêu thú để bổ sung cho bản thân, đối với Thần du cảnh như hắn có trợ giúp rất lớn.

Chỉ có điều, Giang Thần đã từng được yêu thú thần cấp trợ giúp, đã hưởng qua máu thịt của yêu thú vương cấp và quý cấp, cho nên hắn cảm thấy máu thịt của yêu thú binh cấp rất là chán.

- Tìm được linh dược trước rồi nói sau đi.

Giang Thần ôm cái suy nghĩ này, tiếp tục đi về chỗ cần đến.

Cùng lúc đó, ở ngay phía trước hắn không xa có một đội nhân mã chật vạt mà chạy, ba nam hai nữ, đều là Tụ nguyên cảnh.

Ở phía sau bọn họ có một con yêu thú đuổi tận không tha, tốc độ cực nhanh, ở bên trong núi rừng như giẫm lên trên đất bằng, thỉnh thoảng còn có thể leo lên cây, đuổi theo từ trên đỉnh đầu của năm người.

Một đạo ánh sáng màu tím như mũi tên nhọn bắn ra, bắn trúng trên người một người trong đó, hóa ra đó là một cái đầu lười.

Người bị cuốn lên, rất nhanh đã bị mang tới bên trong cành cây tươi tốt, vài tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên, tiếng cổ bị cắn đứt vang lên giòn giã, sau đó cũng không còn động tĩnh nào nữa.

Sắc mặt bốn người còn lại tái nhợt, liều mạng chạy trốn, bọn họ biết con yêu thú này sẽ không bỏ qua cho mình.

Quả nhiên, động tĩnh truy kích lại vang lên, theo sát bốn người.

Vào lúc này, ngay phía trước lại xuất hiện một bóng người, hồn nhiên không biết đang gặp phải nguy hiểm, đang đi tới bên này.

- Không nên tới đây!

Trong bốn người, một nữ tử trẻ tuổi hét lớn.

Nàng không suy nghĩ nhiều, chỉ là không muốn nhìn thấy có người gặp phải nguy hiểm.

Nhưng mà đồng bạn của nàng lại ai oán nhìn lại, trong lúc bước ngoặt sinh tử, nếu như có người chết thay mình, như vậy sẽ không thể tốt thơn.

Có điều, bọn họ cũng không cho rằng người kia có thể tạo ra được tác dụng gì, cho nên cũng không để ý.

Người kia nghe thấy tiếng nhắc nhở lại không chạy trốn, trái lại vẫn còn tiếp tục đi tới.

Lúc này, song phương đều có thể nhìn thấy tướng mạo lẫn nhau.

- Ngớ ngẩn sao?

Bốn người không tự chủ được suy nghĩ như vậy, nhìn thấy người đến là một vị thiếu niên thanh tú, dáng vẻ không phải là rất mạnh.

Lúc bốn người đi qua thì cũng không thấy hắn có bất kỳ phản ứng nào cả.

Chỉ là, nữ tử vừa nãy nhắc nhở Giang Thần không đành lòng, lấy tay đập vào bả vai của hắn, nói:

- Chạy mau đi, người muốn tìm cái chết sao?

Thiếu niên cười khẽ với nàng, tiếp tục tiến lên phía trước.

- Không cần lo cho hắn!

Đồng bạn của nàng lập tức quát to một tiếng.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, nữ tử không thể làm gì khác hơn là đi theo sau.

Rất nhanh, bốn người đã nghe thấy tiếng xé gió giống như ác mộng vang lên, nếu không có gì ngoài ý muốn, tiếng kêu thảm thiết của thiếu niên kia sẽ lập tức vang lên, tiếp theo chính là tiếng vang của cổ bị cắn đứt.

Phốc!

Rất nhanh tiếng vang giòn giã đã vang lên, chỉ là có chỗ khác biệt với dự liệu của bọn họ.

Bốn người dừng bước lại vừa nhìn về phía sau, chỉ thấy thiếu niên đang vẩy máu tươi trên lưỡi kiếm, con yêu thú kia đã ngã vào trong vũng máu của chính mình.

Đó là một con thằn lằn lớn, da dẻ thô ráp, trên người mọc đầy mụn nhọt, không có vảy, nhưng mà lại thô dày vô cùng, cái đầu lưỡi màu tím rất dài chính là vũ khí vừa nãy tập kích bọn họ.

- Không cần cảm ơn.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của bốn người, Giang Thần tùy ý cười cợt, đi về phía trước.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Hưởng Sư Huynh

- Sư huynh chờ một chút!

Bốn người này nhìn thấy Giang Thần muốn đi cho nên vội vàng gọi hãm lại.

- Sư huynh.

Một nữ tử khác đi lên phía trước, ôn nhu nói:

- Vừa nãy chúng ta trải qua cuộc trốn chạy cho nên đã tiêu hao kịch liệt, cần lập tức khôi phục, thế nhưng nơi này không có cách nào hấp thu linh khí, không biết sư huynh có thể bảo vệ chúng ta một quãng thời gian hay không.

Ở Vạn thú vực, thứ trí mạng nhất chính là lực lượng của bản thân tiêu hao sạch sẽ.

Cho dù bốn người mới dùng đi một phần ba, thế nhưng vẫn hoảng hốt.

Rất sợ Giang Thần không đồng ý, nữ tử này mở lớn mắt nhìn, trên khuôn mặt đẹp đẽ hiện lên vẻ chờ mong.

- Được thôi.

Giang Thần liếc nhìn một vị nữ tử khác, vừa nãy chính là nàng đã lòng tốt nhắc nhở qua mình, bởi vì điểm này, hãm có thể giúp một tay.

- Quá tốt rồi.

Nữ tử trước mắt còn tưởng rằng là công lao của chính mình, nàng kinh hỉ quát to một tiếng.

Rồi năm người tìm một nơi không nhiều yêu thú để nghỉ ngơi.

Giang Thần biết được tên của bốn người, Hứa Đào, Hàn Thiên Diệp là tên của hai nam tử kia.

Người có lòng tốt nhắc nhở Giang Thần tên là Thủy Sanh, là một nữ tử nhỏ tuổi rất khả ái, sau khi nguy hiểm được giải trừ, vẻ mặt nàng rất yên tĩnh.

Đàm Vân cuối cùng thì lại ngược lại, như quen thuộc, nói rất nhiều, rất nhiệt tình đối với Giang Thần.

Có điều Giang Thần không nói ra quá nhiều tin tức của mình, bèo nước gặp nhau, không muốn bại lộ quá nhiều, mang đến phiền phức cho bốn người này.

Hắn giết Mặc Thanh, rất có thể sau đó sẽ gặp phải trả thù.

Có điều này lại bị bốn người hiểu lầm là giả vờ thần bí, lại thấy hắn tuổi còn trẻ đã là Thần du cảnh, cho nên suy đoán lai lịch của hắn rất bất phàm.

Giang Thần nhìn thấy bốn người chỉ thông qua linh đan để khôi phục chân nguyên, cho nên hắn mới lấy ra mấy con yêu thú chết đi đã từ trong nạp giới, lại nấu thành canh thịt.

- Nạp giới?

Bốn người sáng mắt lên, ánh mắt Đàm Vân kia nhìn Giang Thần càng thêm cuồng nhiệt, nói:

- Sư huynh, người trẻ tuổi như vậy đã là Thần du cảnh, nhất định là đến từ thế lực lớn nha? Nói cho người ta đi mà.

Nàng tiến đến bên người Giang Thần, rất là dục hoặc.

- Từ núi lớn đi ra.

Giang Thần bất đắc dĩ cười nói.

- Núi lớn?

Đàm Vân vừa nghe thấy vậy, bắt đầu liên tưởng, nói:

- Thủy hỏa sơn trang? Liên vân thập bát bảo? Chẳng lẽ là Kiếm tiên sơn?

Nàng liên tiếp nói ra ba thế lực lớn của Hỏa vực, đặc biệt là thế lực cuối cùng, càng là thế lực hàng đầu.

Nàng nhận định Giang Thần từ thế lực lớn đi ra, lại thấy tướng mạo và tu vi của Giang Thần đều là nhất lưu, cho nên mới muốn nhờ đó leo lên.

Nếu như có thể trở thành bạn lữ thì càng là chuyện phong quang vô hạn.

Nhìn thấy Đàm Vân có bộ dáng này, đám người Hứa Đào, Hàn Thiên Diệp khá là bất mãn, lòng cảm kích đối với Giang Thần đã giảm bớt đi rất nhiều.

Thủy Sanh kia cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên, Giang Thần đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nói:

- Có người đến rồi.

Lời này vừa dứt không bao lâu, từ cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân.

- Ta nói ai lại làm nũng ở trong rừng rú thế này, hóa ra là người, chuyện này cũng khó trách.

Người còn chưa tới, một giọng nữ chói tai đã truyền đến đầu tiên.

Đàm Vân nghe thấy thanh âm này là người có phản ứng lớn nhất, mày liễu dựng thẳng lên, giận dữ người vừa nói chuyện.

Rất nhanh đã có một đám người chậm rãi đi tới, nhiều đến hơn hai mươi người.

Đi ở phía trước chính là nữ tử vừa mới nói, tư sắc không tầm thường, trang điểm xinh đẹp, thế nhưng lại mặc một thân nhuyễn giáp, không ra gì cả.

- Lý Tử, người có ý gì?

Đàm Vân quát lên.

- Không có gì, đi ngang qua mà thôi, nhìn thấy là người quen đã lâu cho nên mới tới đây lên tiếng chào hỏi, sao? Đây chính là người mà người coi trọng? Cũng không ra sao nhỉ.

Nữ tử tên là Lý Tử quan sát Giang Thần từ đầu đến chân, tiếp theo lại lắc lắc đầu.

- Khắp toàn thân không thấy một cái linh khí nào cả, mặc trường bào đã đi vào, thực sự là đủ keo kiệt.

Nàng lại nói.

- Hừ! Lý Tử, đây chính là do người vô tri, sư huynh đã là Thần du cảnh, đương nhiên không cần công cụ bảo hộ, một kiếm đã có thể chém giết yêu thú tướng cấp.

Đàm Vân hừ lạnh một tiếng, cười đối phương vô tri.

- Thần du cảnh?

Lý Tử sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Giang Thần tuổi còn trẻ mà đã có cảnh giới cao như vậy.

Nàng thân là Tụ nguyên cảnh, không khỏi vì lời nói vừa rồi của mình mà cảm thấy hối hận, có điều nàng lại nghĩ đến cái gì đó, cũng không phản đối mà chỉ nhún vai một cái.

- Cũng chỉ là Thần du cảnh sơ kỳ nhập môn, so ra với Hưởng sư huynh thì đáng là gì chứ?

Ở phía sau nàng, một tên thanh niên khí chất xuất chúng đứng đó, đang rất hứng thú nhìn hai nữ nhân đấu võ mồm, khi mọi người nhìn về phía hắn, hắn khẽ mỉm cười.

- Người cũng sử dụng kiếm? Một kiếm chém giết yêu thú tướng cấp, ta cảm thấy rất hứng thú, luận bàn một chút được chứ?

Vị Hưởng sư huynh này nói.

- Không có hứng thú.

Giang Thần nói.

Hưởng sư huynh không muốn nhận được đáp án này, con mắt tức thì nheo lại.

- Không phải là sợ đó chứ? Đây cũng là chuyện rất bình thường, Hưởng sư huynh chính là đệ tử nội môn của Quy Nhất kiếm phái, so kiếm, đúng là tự tìm khổ.

Lý Tử nói.

- Quy Nhất kiếm phái, đệ tử nội môn?

Đàm Vân đang nghĩ xem nên tranh thế nào mới lấy làm kinh hãi, chỉ là hai tin tức này đã đủ để nói rõ vấn đề ở đâu.

Nghĩ đến lại bị Lý Tử áp chế, trong lòng Đàm Vân rất không thích, kỳ vọng Giang Thần có thể có biểu hiện.

Nhưng mà, Giang Thần lại nói:

- Các người đã gần như hoàn toàn khôi phục, như vậy ta sẽ rời đi.

Dứt lời, hẳn thật sự xoay người rời đi.

Đàm Vân trợn mắt lên, đi lúc này sẽ bị người ta cười lâm trận bỏ chạy đó!

Hay là nói, Giang Thần thật sự lâm trận bỏ chạy?

- Ta có nói người có thể đi sao?

Không ngờ, Hưởng sư huynh đột nhiên quát lạnh một tiếng.

Tức thì đã có hai tên đệ tử Quy Nhất kiếm phái nhếch miệng nở nụ cười, ngăn cản Giang Thần lại.

- Tránh ra.

Giang Thần nhú nhú mày, vẻ mặt rất khó chịu.

- Không tránh thì sao nào? Không nghe thấy Hưởng sư huynh đang nói chuyện với người sao?

- Người cho rằng Thần du cảnh đã ghê gớm rồi sao? Hưởng sư huynh có thể đánh người tới mức ngay cả mẫu thân người cũng không thể nhận ra được!

Hai đệ tử Tự nguyên cảnh của Quy Nhất kiếm phái căn bản không sợ Giang Thần.

- Người muốn đi cũng được, quỳ dập đầu ở trên mặt đất, hoặc là để kiếm của người ở lại.

Hưởng sư huynh lại nói.

Không phải hăn ham muốn kiếm của Giang Thần, ngay cả kiếm của Giang Thần ra sao hăn cũng chưa từng thấy.

Có điều, đây là quy củ của Quy Nhất kiếm phái, kiếm khách so chiêu, người thua, nhất định phải để lại kiếm của mình.

Ở trong mắt của Hưởng sư huynh, Giang Thần thua, thua nên mới bắt đầu muốn chạy trốn.

Mắt thấy chuyện đã trở nên không thể thu thập, Đàm Vân không biết nên làm gì, không dám nói lung tung.

Lại là Thủy Sanh kia lo lắng nói:

- Giữa chúng ta chưa từng có khúc mắc, các vị sư huynh Quy Nhất kiếm phái, các người chính là người của thập đại tông môn, nên có khí khái của mình mới phải.

- Thủy Sanh!

Đàm Vân vội kêu lên.

Lý Tử nở nụ cười, cười trên sự đau khổ của người khác.

- Ý của người nói, hiện tại ta rất không có khí khái sao?

Âm thanh của Hưởng sư huynh nghe qua cực kỳ lạnh lẽo, cả người tỏa ra phong mang ác liệt.

- Không... Không phải.

Thủy Sanh cả kinh, sợ đến mức run lấy bầy.

- Người tự vả vào miệng mình, khi nào ta lên tiếng mới được dừng lại!

Hưởng sư huynh quát lên.

Thủy Sanh sửng sò, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt và kinh hoàng.

- Không nghe thấy lời của Hưởng sư huynh sao? Tiện nhân nhà người!

Lý Tử rất tình nguyện nắm lấy cơ hội đả kích Đàm Vân, ngay cả bằng hữu của nàng cũng không buông tha. Nàng xông lên muốn tát Thủy Sanh.

Phanh!

Thủy Sanh sợ đến mức nhắm mắt lại, chỉ là thống khổ trên mặt như trong dự đoán lại không tới.

Nàng cẩn thận từng li từng tí một mở mắt ra, phát hiện ra tay của Lý Tử đã bị một bàn tay lớn bắt lại.

Chủ nhân của bàn tay là Giang Thần.

- Nàng không nói sai, người rất không có khí khái, không, người chính là một rác rưởi ỷ thế hiếp người, nói hai chữ khí khái cũng là làm nhục nó.

Giang Thần nhìn Hưởng sư huynh kia, nói từng chữ từng chữ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Chỉ Có Như Vậy?

Chẳng ai nghĩ tới Giang Thần vẫn nhượng bộ lại đột nhiên trở nên hung hăng như vậy, lại còn hung hăng với Hưởng sư huynh.

Đệ tử nội môn của Quy Nhất kiếm phái, Hưởng Lượng.

Bản thân của hắn cũng ngẩn ra, rất nhanh tay hắn đã khoát lên trên chuôi kiếm, trong mắt phun ra lửa giận.

Bị người ra mắng rác rưởi, lại còn là ở trước mặt nhiều người như vậy, tâm tư giết người cũng có.

Đám người Đàm Vân cảm nhận được sự phẫn nộ của Hưởng Lượng, cả đám không tự chủ được lui về phía sau, ở dưới biểu hiện phẫn nộ của Lý Tử là nụ cười trên sự đau khổ của người khác không thềm che giấu.

Đến hiện tại, bàn tay bị Giang Thần nắm còn mơ hồ đau đớn.

Lại nhìn vẻ mặt âm lãnh của các đệ tử Quy Nhất kiếm phái khác, giống như đại họa đã rơi xuống đầu của Giang Thần vậy.

- Người có biết, cái gì gọi là thoải mái nhất thời, đau đớn vĩnh cửu không?

Hưởng Lượng chậm rãi rút ra một thanh linh kiếm cấp ba, lưỡi kiếm tỏa ra tia sáng chói mắt, kiếm khí sắc bén từ hai chân của hắn lan tràn ra, tạo thành một đạo kinh phong.

- Kiếm khí thật mạnh! Không hổ là đệ tử của Quy Nhất kiếm phái.

Ngay cả Đàm Vân cũng không nhịn được thốt lên một tiếng kinh ngạc ở trong lòng.

Giang Thần xem thường cười nói:

- Người vênh váo hung hăng chạy tới đây, tùy ý đập lên tôn nghiêm của người khác, bây giờ nói ra đường như là người khác làm sai vậy.

Vừa nói ra lời này, vẻ mặt của đám người chung quanh hiện lên vẻ nghi hoặc và kinh ngạc.

Đã đến lúc này rồi, không nghĩ tới xin tha mà còn mạnh miệng, người này có chỗ dựa gì sao?

- Người yếu, không xứng để nắm giữ tôn nghiêm.

Hướng Lượng âm thầm cảnh giác, đề phòng có người đột nhiên chạy đến.

Có điều, sau khi nhìn thấy Giang Thần lấy ra Xích tiêu kiếm, hắn đã yên tâm.

Nhất định chỉ có Giang Thần giao thủ với mình mà thôi.

- Lại là ngữ điệu buồn cười như vậy.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Ta là sơ kỳ viên mãn, ngươi là sơ kỳ nhập môn, linh kiếm trong tay đều là cấp ba, khả năng duy nhất của ngươi chính là kiếm pháp cao hơn ta.

Hướng Lượng nói tới chỗ này, các đệ tử Quy Nhất kiếm phái xung quanh đều bật cười.

- Nhưng mà rất đáng tiếc, ta là đệ tử của Quy Nhất kiếm phái.

Một câu nói như là tuyên bố tử hình cho Giang Thần.

- Từ lúc vừa mới bắt đầu người đã ý vào thân phận này mà mắt cao hơn đầu. Khi thấy ta sử dụng kiếm thì lại muốn khoe khoang, ta rất muốn xem xem, rốt cuộc người có bao nhiêu phân lượng.

Giang Thần không hề bị lay động, kiếm ý không giảm.

- Thực sự là vô tri, như vậy để cho ta tới dạy dỗ người một chút đi.

- Chiêu kiếm pháp này của ta tên là Truy tinh cản nguyệt, trước tiên ta sẽ biểu diễn một lần, để người xem một chút xem cái gì gọi là chênh lệch.

Hương Lượng nói xong, kiếm vung lên, đồng thời người ở bên cạnh hấn vọt vĩa lùi về phía sau.

Chỉ thấy người của Hương Lượng đi theo kiếm, rất linh động, động tác huyền diệu, như linh dương mọc sừng, không có dấu vết nào để tìm kiếm.

Bỗng nhiên, một kiếm được đâm ra, ánh kiếm hình trăng lưỡi liềm làm cho từng gốc từng gốc đại thụ ngã xuống, vết cắt bóng loáng như gương.

- Kiếm thật là lợi hại!

Trái tim của Thủy Sanh rơi xuống đáy vực, nàng đã hiểu rõ tại sao Hương Lượng lại có dũng khí biểu diễn một lần trước, bởi vì chiêu kiếm này, dù cho là ở khoảng cách gần thấy qua một lần thì cũng không phòng ngự được.

- Hiện tại, người đã biết chênh lệch chưa? Quỳ xuống, lập tức vá miệng.

Hương Lượng thu kiếm đứng lặng ở đó, ngạo nghễ nói.

Hắn nói nhiều như vậy là bởi vì không muốn động thủ thật sự, làm lãng phí thần nguyên.

- Chỉ có như vậy thôi sao?

Giang Thần chỉ nói ba chữ khiến cho Hưởng Lượng hoàn toàn biến sắc, vẻ mặt đám đệ tử Quy Nhất kiếm phái đang tự hào liên tục giận dữ.

- Tên này thực sự là không biết trời cao đất rộng!

- Hắn muốn chết! Chắc chắn Hưởng sư huynh sẽ không để cho hắn dễ chịu!

- Ta xem hắn căn bản không hiểu rõ chỗ lợi hại của chiêu kiếm này, cho nên mới kêu gào như vậy, làm như vậy không thể nghi ngờ là muốn chết.

Đệ tử của Quy Nhất kiếm phái mắng to.

- Được, rất tốt, là người tự tìm chết.

Hưởng Lượng hừ lạnh một tiếng, lần nữa xuất kiếm, lần này không còn là kiếm pháp cao minh đơn thuần nữa, còn có thần nguyên trải qua thần huyết mà hóa thành.

Vì vậy, uy lực đã tăng lên không chỉ gấp trăm lần.

Mục tiêu của lần này cũng không phải cây, là cánh tay phải của Giang Thần.

Hắn muốn chém đứt cánh tay phải của Giang Thần!

- Thật là ác độc!

Người chung quanh nhìn ra điểm ấy, trong lòng cả kinh.

Giống như vừa nãy vậy, coi như biết được thì cũng không có cách nào đề phòng được một kiếm này.

Không ai ở đây có thể làm được.

Ngoại trừ Giang Thần ra.

Keng!

Trong nháy mắt Hưởng Lượng xuất kiếm thì đã bị Xích tiêu kiếm của Giang Thần ngăn cản.

Nhanh như quỷ mị, một kiếm không có dấu vết mà tìm cứ như vậy đã bị phá.

Thậm chí, dáng vẻ Giang Thần xuất kiếm cũng rất tùy ý, vẻ mặt không biến đổi, rất coi thường đối phương.

- Chuyện này...

Hưởng Lượng là người giật mình nhất.

- Chỉ có như vậy thôi sao?

Giang Thần lặp lại lời nói mới rồi, không có một chút hứng thú nào cả, thậm chí là thất vọng.

- Đệ tử Quy Nhất kiếm phái chỉ có như vậy thôi sao?

Giang Thần lại hỏi một câu, Xích tiêu kiếm đột nhiên chém về phía trước.

A!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, cánh tay cầm kiếm đứt đoạn, bay lên trên không trung, sau đó lập tức rơi xuống trên mặt đất.

Cánh tay phải của Hưởng Lượng, bị chém đứt!

Đối với kiếm khách mà nói, kết cục như vậy hầu như đã phá huỷ tất cả.

- Thật là ác độc!

Lại nhìn Giang Thần, vẫn là vẻ mặt muốn rời khỏi như vừa nãy, chỉ là lần này lại làm cho người ta có cảm giác không còn là sợ sệt hoặc là lo lắng nữa.

Mà là một loại miệt thị, xem thường đám người Hưởng Lượng.

Buồn cười thay chính bọn họ còn muốn dây dưa không ngớt, tự mình gây ra phiền phức.

Hưởng Lượng nằm trên đất, nhịn đau, quát lên một tiếng:

- Người là ai! Hãy xưng tên ra, Quy Nhất kiếm phái ta sẽ không quên đi như vậy đâu!

- Thiên Đạo môn, đệ tử chân truyền, Giang Thần.

Giang Thần bĩu môi, lạnh lùng nói:

- Ta luôn sẵn sàng tiếp đón.

- Thiên Đạo môn? Đệ tử chân truyền?

- Giang Thần!

Mọi người lại cả kinh, không thể tin tưởng được mà đánh giá hẳn.

Hưởng Lượng không nói ra lời, Thiên Đạo môn và Quy Nhất kiếm phái đều là thập đại tông môn, là hẳn tự gây phiền phức, làm đứt mất một tay, chuyện này ngay cả môn phái cũng không tiện ra mặt.

- Truyền nhân kiếm đạo, hẳn chính là truyền nhân kiếm đạo!

Lý Tử thét to.

Trận chiến giữa Giang Thần và Lý Thấm đã sớm nhanh chóng lưu truyền ở trong Hỏa vực.

Chuyện khiến cho người ta quan tâm nhất chính là hai điểm Giang Thần nắm giữ Thần mạch và là truyền nhân kiếm đạo.

- Giang Thần.

Thủy Sanh nhìn bóng lưng của Giang Thần, đọc thầm cái tên này, chẳng biết vì sao, gò má nàng đột nhiên nóng lên.

- Người, và miệng, đến khi nào ta nói ngừng mới thôi.

Giang Thần chỉ tay về phía Lý Tử, vốn hẳn không muốn gây phiền phức cho nàng, thế nhưng hành vi vừa nãy của nàng thì nhất định phải trừng phạt.

- Giang... Giang Thần sư huynh, ta cũng không biết là người...

Vẻ mặt Lý Tử đau khổ, hối hận mà không nói ra được.

- Hừ, hiện tại biết sai rồi sao, như vậy trước đó làm thế làm gì? Nếu không phải có Giang Thần sư huynh, không biết Thủy Sanh sẽ ra sao!

Đàm Vân vẫn đứng ở phía sau nhảy ra ngoài, mặt mày hớn hờ, rất là kích động.

- Không có chuyện gì, giang Thần sư huynh, tha cho nàng đi.

Thủy Sanh nói.

Nàng không muốn gây phiền toái, hi vọng chuyện này kết thúc đúng lúc.

Thủy Sanh đã mở miệng, Giang Thần đành phải thôi.

- Cảm ơn, cảm ơn người.

Lý Tử cảm kích nhìn về phía Thủy Sanh.

- Được rồi, ta còn có việc, tạm biệt.

Giang Thần thu kiếm vào vỏ, muốn rời khỏi.

- Người, đừng hòng đi đâu!

Vào lúc này, một tiếng gầm lên từ một nơi cách đó không xa vang lên.

Sau đó, mọi người phát hiện ra phương hướng âm thanh truyền tới xuất hiện bụi bặm và tiếng chân như tiếng sấm nổ, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ còn tưởng rằng bản thân đang ở trong chiến trường, đối mặt với kỵ binh xung kích.

Rất nhanh, một thanh niên cười mãnh hổ tiến vào bên trong tầm mắt của mọi người.

Trên khuôn mặt hiện lên vẻ lạnh lẽo, hai con ngươi đen mà lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Giang Thần.

- Thiên Đạo môn Giang Thần, ngày hôm nay, người sẽ không rời khỏi đây được đâu.

Hắn lần nữa mở miệng, ngữ khí không giống như là đang đe dọa, mà giống như đang trần thuật một sự thực đã xảy ra.

Tiếng nói vừa dứt, con rối cơ quan thú giống như thủy triều hoàn toàn vây quanh nơi này.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Nhật Nguyệt Kiếm

Thanh niên nói chuyện cao cao tại thượng, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt kiêu căng.

Khuôn mặt tuấn dật, dù cho thân đang ở trên vật cưỡi thì cũng có thể nhìn ra thân thể của hắn rất hoàn mỹ.

Người mặc một bộ y phục màu trắng, linh tính mười phần, phong nhã mà hào hoa.

- Mặc Ly! Là Mặc Ly!

- Đứng thứ bảy công tử bảng, thiên tài đứng thứ năm mươi bốn Tân hỏa bảng!

- Tam thiếu gia Mặc gia!

Đám người bị vây quanh không để ý tới tình cảnh của chính mình mà kích động quan sát Mặc Ly, có người ngóng trông, có kẻ sùng bái.

Đàm Vân và Lý Tử hiếm khi không đối chọi gay gắt, trong mắt hiện lên vẻ liêu lĩnh.

Chỉ có Thủy Sanh nhìn Mặc Ly, lại nhìn Giang Thần ở trước mắt, vẻ mặt có vẻ lo âu.

Những người khác cảm nhận được sát ý lăm lăm trên người của Mặc Ly, lại nhìn thấy cơ quan thú mắt nhìn chăm chăm vào mình, lại nhớ tới lời nói mới rồi, cả đám đồng loạt nhìn về phía Giang Thần.

- Mặc Thanh, là do người giết đúng không?

Mặc Ly nói.

- Ta nói không phải, người có tin hay không?

Giang Thần hỏi ngược lại.

- Không tin.

- Như vậy người cần gì phải câu hỏi này, giả vờ giả vịt.

Giang Thần cười lạnh một tiếng.

- Rất tốt.

Mặc Ly không phần nộ mà nhìn về phía đám người còn lại, nói:

- Các người đi cùng hãn sao?

Lời nói lạnh như băng, đặc biệt đáng sợ, làm cho mọi người thức tỉnh.

- Không, chúng ta là đệ tử của Quy Nhất kiếm phái, nảy sinh va chạm với hãn, bị hãn chém một tay!

Hương Lượng nói.

- Bọn họ, bọn họ cùng đi với Giang Thần.

Lý Tử chỉ tay về phía đám người Đàm Vân, hưng phấn kêu lên.

-Ồ?

Mặc Ly nhìn sang chỗ bốn người Đàm Vân, mặt không hề có cảm xúc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Không... Không, chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi.

Đàm Vân lại không phải là người ngu, đương nhiên nàng biết lúc này ở bên người Giang Thần là muốn chết, cho nên nàng mới theo bản năng dõng bước chân đi sang một bên.

- Thật sao? Vừa nãy người không nói như vậy nhỉ, không phải người nói Giang Thần sư huynh mạnh mẽ thế nào sao?

Lời này của Lý Tử cực kỳ thâm độc, không chỉ có hận Đàm Vân mà còn hận Giang Thần.

Sắc mặt của Đàm Vân trắng bệch, cảm nhận được ánh mắt càng ngày càng lạnh của người kia, nàng cắn răng một cái, hét lớn:

- Mặc công tử, không phải, lúc vừa mới bắt đầu chúng ta không biết thân phận của Giang Thần, hắn cũng cố ý không nói, nói dối chúng ta là người đến từ thế lực lớn!

- Đàm Vân!

Thủy Sanh không thể tin tưởng được nhìn về phía nàng, đôi mắt trắng thay đen như vậy, làm sao nàng lại nói ra được cơ chứ?

Thế nhưng Đàm Vân không thèm đến xía đến nàng, những lời tiếp theo trở nên trôi chảy hơn rất nhiều.

- Nếu ta biết Giang Thần chỉ là người đến từ nơi thấp kém như Thập vạn đại sơn thì đã sớm tách ra, càng không biết hắn dám giết hại đệ tử Mặc gia! Người cùng hung cực ác như vậy, lại còn chém rụng một cánh tay của đệ tử Quy Nhất kiếm phái, quá máu tanh và dã man, cũng chỉ có người man rợ từ nơi lạc hậu như Thập vạn đại sơn đi ra thì mới làm được như vậy!

Nghe nàng lời nói này, ai cũng không nghĩ tới một phút trước, nàng vẫn còn đang khen Giang Thần, nửa giờ trước, còn đang cố gắng thân cận cùng Giang Thần.

- Không sai, loại người vô liêm sỉ đề tiện bức này, sao chúng ta có khả năng cùng đi với hắn được chứ?

- So sánh với Mặc công tử, khác nhau một trời một vực đó.

Hứa Đào và Hàn Thiên Diệp đã sớm bởi vì chuyện Đàm Vân thân cận với Giang Thần mà bất mãn, lúc này hai người không chút do dự mở miệng.

- Các người, làm sao các người có thể như vậy được chứ? Trước đó Giang Thần sư huynh đã cứu chúng ta mà?

Thủy Sanh không tin bằng hữu của mình lại là người như vậy.

- Nói hươu nói vượn! Chúng ta đã sắp chạy thoát, ai cần hắn tới cứu chứ? Hơn nữa, ai biết là hắn tới cứu chúng ta, hay là ham muốn đầu yêu thú tướng cấp kia chứ.

Hứa Đào phản bác.

- Đúng vậy, Thủy Sanh, không nên nói lung tung, mau tới đây!

Đàm Vân vội la lên.

- Ta không sang!

Thủy Sanh kiên quyết lắc đầu, đứng ở phía sau lưng của Giang Thần.

- Được rồi, các người lui ra đi.

Mặc Ly mở miệng lần nữa, thiếu kiên nhẫn phát phát tay.

Ba người Đàm Vân thở phào một hơi, liếc nhìn Thủy Sanh, lập tức tránh ra.

- Có nhìn thấy không?

Giang Thần vẫn giữ yên lặng đột nhiên mở miệng, là nói với Thủy Sanh.

- Sao?

Vẻ mặt của Thủy Sanh rất nghi hoặc.

- Người lòng dạ yếu mềm, buông tha cho nữ nhân kia, trong nháy mắt nàng đã biến thành rắn độc, muốn dồn người vào chỗ chết.

Giang Thần liếc mắt nhìn Lý Tử một cái, lắc lắc đầu, lại nói:

- Đối với người như vậy, chỉ có mạnh mẽ giáo huấn, đánh cho nàng hoảng sợ thì mới được.

Nghe hẳn nói như vậy, đám người chung quanh nhìn nhau.

Bọn họ không hiểu tại sao tới lúc này, hẳn nói cái này với Thủy Sanh thì có ích lợi gì cơ chứ?

Lý Tử tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, lại nghĩ đến tình cảnh bây giờ của Giang Thần, rất nhanh nàng đã cười gằn.

- Cho tới những người của Mặc gia này cũng giống như vậy, Mặc Thanh kia so với Lý Tử này còn đáng ghét hơn gấp trăm lần, vì lẽ đó, ta chỉ có thể giết chết nàng ta.

Giang Thần nói ra chuyện làm cho lòng người kinh sợ, ở trước mặt của Mặc Ly, nói mình giết chết Mặc Thanh gọn gàng dứt khoát như vậy, đồng thời còn rất là bình thản.

- Sau đó, say đó đưa tới một đám người như vậy, nhưng không sao, chỉ cần giết sạch bọn họ là được.

- Giết tới khi Mặc gia đau, giết tới lúc Mặc gia sợ, giết tới khi Mặc gia phải đi trốn!

Cũng không ngờ tới, Giang Thần lại nói ra lời càng ngông cuồng hơn nữa.

- Ồ?

Mặc Ly cười lạnh một tiếng, sát khí ác liệt bốc lên.

- Giang Thần! Người xong rồi, người chết chắc rồi! Mặc công tử đứng thứ bảy công tử bảng, không phải là người mà người có thể chống đỡ được!

Hương Lượng kích động quát to một tiếng, lại nhìn về phía Mặc Ly, nói:

- Mặc công tử, giết hãn, ta sẽ cảm kích người cả đời.

- Cút!

Ai biết, Mặc Ly vẫn lãnh khốc phần nộ quát một tiếng, mắng:

- Người tính là thứ gì chứ, ta giết hãn không có chút quan hệ nào với người, muốn thiếp vàng lên trên mặt mình sao?

- Không, không có.

Mặt của Hương Lượng vốn bởi vì mất máu quá nhiều mà tái nhợt, lúc này lại càng trắng hơn, hãn vội vã lùi về trong đám người.

- Quả nhiên, nhân vật trên công tử bảng, không đơn giản!

Trong lòng Đàm Vân nói.

Công tử bảng, nhất định phải có thực lực và bối cảnh, còn có danh tiếng nữa.

Danh tiếng này không phải là do người xưng.

Mà là phải được mọi người kính nể và ước ao.

Ví dụ như người kiêu ngạo vậy.

Đối mặt với người thực lực thấp hơn kiêu ngạo cũng không tính là gì, ở trước mặt kẻ thù của mình cũng có thể ngạo nghễ không cúi đầu, đây mới thực sự là nông nhênh.

Người như vậy, có thể lên trên Công tử bảng.

Mặc Ly ở trên công tử bảng cũng không tính là người quá kiêu ngạo, nhưng lý do hấn lên bảng là sự quả đoán khi giết chóc.

Mặc kệ người là người của thập đại tông môn, hay là hoàng thân quốc thích, đều bị hấn giết chết!

Người bị Mặc Ly nhìn chăm chăm vào, không nên vọng tưởng dựa vào bối cảnh của mình để làm hấn kinh sợ.

Vì lẽ đó ngày hôm nay, coi như Giang Thần mang Thần mạch ra, hay là thân phận đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn ra thì cũng sẽ vô dụng.

- Không nghĩ tới người còn có hai bộ mặt như vậy.

Từ phía sau lưng Đàm Vân truyền đến âm thanh trêu tức của Lý Tử.

Đàm Vân lúng túng không thôi, lập tức nói:

- Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, Mặc Ly là nhân vật nào chứ? Cao quý, tao nhã, mạnh mẽ, Giang Thần kia không phải là mãng phu từ Thập

vạn đại sơn đi ra thôi sao, lẽ nào người không đồng ý với ta?

- Đương nhiên là không, Mặc Ly công tử rất tốt, Hỏa vực đều biết.

Lý Tử vội vàng nói, lại cẩn thận từng li từng tí một liếc nhìn Mặc Ly, nói:

- Chỉ từ bên ngoài đã hoàn toàn không phải là người hạ đẳng như Giang Thần có thể so sánh được.

Mãng Hưởng Lượng xong, Mặc Ly nhảy xuống ngựa, cầm thanh kiếm đặc thù trong tay, kiếm không giống những thanh kiếm khác, là hình tròn.

- Nhật nguyệt kiếm!

Đám người Hưởng Lượng lại xì xào bàn tán.

Một người nổi danh, vũ khí của hắn cũng sẽ nổi danh theo.

Nhật nguyệt kiếm, chính là bội kiếm của Mặc Ly.

Thanh kiếm này đã từng giết qua rất nhiều thanh niên tuần kiết có thân phận mạnh mẽ.

Hôm nay, sẽ lại nhuộm máu!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Biết Bay

Bỗng nhiên, Mặc Ly lại thu hồi Nhật nguyệt kiếm, nói:

- Người không xứng chết ở dưới thanh kiếm này.

Nói xong, hắn đổi sang một thanh linh kiếm cấp bốn.

Điều đáng nhắc tới chính là, Nhật nguyệt kiếm cũng là cấp bốn.

Dường như linh kiếm cùng cấp bậc ở trong mắt hắn cũng không tính là gì vậy.

- Thần du cảnh trung kỳ nhập môn, điều hiếm thấy chính là cảnh giới cao như vậy mà còn ngưng tụ ra mười hai thần huyết.

- Phối hợp với công pháp huyền bí là có thể làm được chuyện lấy lực phá khéo.

- Lại không nói tới Mặc Ly nắm giữ mô hình kiếm ý.

- Vì lẽ đó vấn đề hiện tại là, cái gọi là truyền nhân kiếm đạo này có thể sống qua được mấy chiêu!

Hương Lượng nói với người ở bên cạnh mình, hắn ký thác tất cả hi vọng lên trên người Mặc Ly, hận không thể làm cho Giang Thần lập tức chết đi.

Vào lúc này, Mặc Ly ra chiêu.

- Tinh hỏa liệu nguyên!

Một kiếm nhìn như không quá mất sức chém tới, một con rồng lửa từ trong lưỡi kiếm bắn ra, rực rỡ loá mắt, sát cơ như sóng ngầm cuộn cuộn.

Giang Thần lui nhanh về phía sau, một kiếm này tuyệt không phải là một kiếm cho đẹp mắt, trái lại còn là một kiếm trí mạng.

Rồng lửa như sống lại, đóng kín tất cả đường lui của hắn.

- Toái thiên chương!

Đồng thời, Mặc Ly lại làm được chuyện nhất tâm nhị dụng, tay trái đánh ra một chương.

Thân thể máu thịt đánh ra một chương nhưng lại có tiếng vang sắc bén như lưỡi dao sắc bén phá không, uy lực của một chương này không yếu hơn một kiếm kia bao nhiêu.

- Kim tâm ý cảnh?

Giang Thần đã nhìn ra cái gì đó.

Xem ra Mặc Ly cũng giống như Lý Thâm, trên ý cảnh võ học đã đạt được thành tựu không thấp.

Thuộc tính kim, chủ giết chóc.

Điều này cũng giải thích về tâm tính của Mặc Ly.

Kiếm và chương đan xen vào nhau, muốn dùng xu thế như bẻ cành khô đánh chết Giang Thần.

- Bất hủ kiếm đạo, vĩnh thù bất hủ!

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Giang Thần không ngồi chờ chết mà thông qua vận chuyển kiếm đạo, thi triển kiếm pháp sở học của mình.

So với trước đây, kiếm pháp của hắn đã có biến hóa thoát thai hoán cốt.

Ba đạo ánh kiếm giống như cực quang chằng chịt ở khắp nơi, như một đạo chói mắt lưu tinh ở trong bầu trời đêm, ở dưới thân pháp tinh diệu của Giang Thần, người và kiếm sinh ra thần vận như của một vị kiếm khách độc nhất vậy.

Các đệ tử Quy Nhất kiếm phái đều bị hấp dẫn rất sâu.

- Mau!

Giang Thần phẫn nộ quát một tiếng, Xích tiêu kiếm chém ra.

Trong nháy mắt, đầu rồng lửa kia bị xé rách, chưởng kinh cực kỳ hùng hồn cũng bị hóa giải.

- Cái gì?

Ánh mắt của Mặc Ly lóe lên vẻ dị dạng, vừa vận lui về phía sau.

- Làm sao lại vậy chứ? Một kiếm của Mặc Ly thiếu gia lại không thể bắt được hắn?

Người của Mặc gia cùng cả kinh.

Cho dù ngay cả Hường Lượng nhìn Giang Thần không hợp mắt không thừa nhận cũng không được, một kiếm này rất đẹp mắt.

Một kiếm này, chỉ sợ ngay cả Đại sư huynh của hắn cũng không có tài nghệ này!

- Không ngờ ta lại tìm người này so kiếm!

Hương Lượng hận không thể cho mình hai bạt tai, nhìn thấy thực lực chân chính của Giang Thần, hắn rất giống như một học đồ mới nhập môn vậy, chạy đi tìm đại sư kiếm đạo để khiêu chiến.

Nhị nữ Lý Tử và Đàm Vân đều thay đổi sắc mặt, Giang Thần thân là kiếm khách chân chính, bóng người vừa nãy xuất kiếm lại càng thêm tiêu sái bất tận.

- Không nên đắc ý, vừa nãy ta chỉ vận dụng bốn thần huyết mà thôi.

Bỗng nhiên Mặc Ly nói.

- Thì ra là như vậy, Mặc Ly thiếu gia không muốn lãng phí tinh lực.

- Giang Thần này đã toàn lực ứng phó, mới hóa giải được một chiêu tùy ý của Mặc Ly thiếu gia, thật là buồn cười.

- Nếu như ta là hắn thì đã sớm quăng kiếm đầu hàng rồi!

Đám đệ tử Mặc gia bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại bắt đầu chê cười.

Có điều, bọn họ không biết kỳ thực Mặc Ly đang nói dối, không phải hắn vận dụng bốn cái thần huyết, mà là sáu cái!

- Ta sẽ để cho người biết, cái gì gọi là chênh lệch.

Mặc Ly lần nữa ra chiêu, ở trong mắt của hắn, Giang Thần không có tư cách ra tay, chỉ có thể chịu đựng mình giết chóc mà thôi.

- Hỏa vân xuất tụ!

- Kim qua thiết mã!

Lần này, hắn đã mở mười cái thần huyết ra.

- Thật là buồn cười, sáu cái thần huyết lại nói thành bốn cái, chỉ là vì muốn tăng thêm uy phong.

Giang Thần châm chọc nói.

- Chết!

Mặc Ly không biết làm sao Giang Thần lại thấy được, chỉ là lời này đã khiến cho hắn triệt để tức.

Lần này, kiếm thể và chưởng kinh hoàn toàn không phải giống như vừa nãy nữa.

Giang Thần có cảm giác như đối mặt với hai con yêu thú thần cấp công kích.

- Quỷ kiến sầu!

Tay phải của Giang Thần lấy ra linh đao, từ lúc đặt tới Thần du cảnh tới nay đây là lần thứ nhất hắn sử dụng đao chiêu.

Đao ra, thần quỷ táng đảm.

Gió xuất hiện, nhanh chóng cuộn cuộn tạo thành bão táp.

Ầm!

Một đao chém qua, mạnh mẽ chống đỡ kiếm và chưởng, cũng dùng điểm va chạm làm trung tâm, cây cối ở trong phạm vi mười thước chung quanh đều đổ rạp ra bên ngoài, các con rối ở gần đều bị đánh nát.

Điều quan trọng nhất chính là, Mặc Ly lại bị bức lui mấy bước.

- Hắn lại có thể so chiêu cùng với Mặc Ly mà không rơi xuống hạ phong?

Đàm Vân và Lý Tử không thể tin tưởng được chuyện mà bọn hắc nhĩn thấy ở trước mắt.

- Không, không có rơi xuống hạ phong, chỉ là Mặc Ly muốn dựa vào chênh lệch cảnh giới để chiến thắng Giang Thần, thế nhưng lại bị Giang Thần hóa giải từng chút một.

Hương Lượng lắc đầu nói.

- Vốn ta muốn tùy tiện giết chết người, thế nhưng hiện tại ta đã đổi ý, muốn làm cho người trước khi chết phải hối hận khi mình tới cõi đời này.

Mặc Ly biết muốn tiết kiệm lực lượng, nếu như không quyết tâm thì hắc sẽ không bắt được Giang Thần.

Sau đó, hắc đổi về Nhật nguyệt kiếm.

Hai tay nắm lên trên chuôi kiếm, dùng sức vừa kéo, kiếm chia ra làm hai, một dài một ngắn.

Hóa ra đây là một loại mẫu tử kiếm, hơn nữa Mặc Ly lại biết nhất tâm nhị dụng.

Trường kiếm trên tay trái thông qua công pháp huyền bí, mang theo lửa nóng hùng hực, đoản kiếm trên tay phải kéo theo Kim tâm ý cảnh, sự sắc bén vượt ra xa khỏi tầng thứ này.

Song kiếm cùng xuất hiện, thực lực của thiên tài đứng thứ bảy Công tử bảng hoàn toàn được phô diễn ra.

Trong nháy mắt này Giang Thần đã bị bức ép đến mức không ngừng lùi lại, ống tay áo cũng bị lửa thiêu hủy.

Cho dù kiếm pháp của hắc cao siêu, thế nhưng cách biệt cảnh giới quá lớn, chỉ riêng thần huyết đối phương đã có mười hai cái rồi.

Hắn chỉ có hai cái.

Nếu tiếp tục nữa, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

- Hiện tại, người đã biết mình nhỏ bé hay chưa?

Mặc Ly được toại nguyện chiếm thế thượng phong dùng thanh âm lạnh như băng nói.

- Ta chỉ là sơ kỳ nhập môn, người trung kỳ nhập môn, đánh ta cũng phải đánh lâu như vậy, thực sự là một chuyện đáng giá để tự hào đó.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Người đang oán giận bất công sao? Có trách thì chỉ trách cảnh giới của người quá thấp.

Mặc Ly nở nụ cười xem thường, đột nhiên đoản kiếm trên tay trái dán vào trường kiếm bên tay phải, Kim tâm ý cảnh và hỏa diễm dung hợp, đánh thẳng đến mặt của Giang Thần.

Cũng may Giang Thần phản ứng đúng lúc, Xích tiêu kiếm chặn lại, phòng ngừa mặt mình bị hủy, chỉ là người lại bị đánh bay.

- Oán giận, ta không bao giờ, mà ta muốn nói cho người biết, chờ cảnh giới của ta theo kịp thì người sẽ là một cỗ tử thi.

Giang Thần nói.

- Người cảm thấy, người có thể đi được sao?

Mặc Ly nghe vậy có cảm giác như vừa nghe được một chuyện cười lớn vậy.

- Phí lời!

Nói xong, Giang Thần nhắm về phía Thủy Sanh.

- Muốn chạy trốn?

Mặc Ly cười nhạo hắc vô tri, xung quanh hoàn toàn bị con rối của hắc vô tri vây quanh, còn có đệ tử Mặc gia của hắc vô tri áp trận.

Giang Thần, chạy đi đâu được chứ?

Có điều, trong đầu Mặc Ly lóe lên linh quang, thầm nói không tốt.

Hầu như khi hắc vô tri thức được chuyện này thì Giang Thần đã bay lên trời, mang theo Thủy Sanh xông lên trên bầu trời.

- Ngốc sao, gia gia ta biết bay đó!

Rất nhanh tiếng cười nhạo của Giang Thần từ trên đỉnh đầu của bọn họ rơi xuống.

- Đuổi! Trong Vạn thú vực không thể khôi phục linh khí, hắc vô tri đại chiến với ta lâu như vậy, nhất định tiêu hao sẽ rất nghiêm trọng!

Mặc Ly quyết định rất nhanh, nhảy lên trên lưng cơ quan thú mãnh hổ của hắc vô tri, nhanh chóng đuổi theo.

- Các người cũng đuổi theo cho ta!

Đàm Vân, Lý Tử và đám người của Quy Nhất kiếm phái không dám có lời oán hận, đồng thời đi theo đội ngũ.

- Giang Thần sư huynh, người không cần phải để ý đến ta, mang theo ta, tiêu hao quá nghiêm trọng.

Thủy Sanh lo lắng nói.

- Không mang theo người, để người chết ở dưới kia sao?

Giang Thần khẽ cười nói.

Thủy Sanh sững sờ, ở trên khuôn mặt của Giang Thần hoàn toàn không có ý sợ hãi, trái lại còn tràn ngập tự tin.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bo Bo Giữ Mình

Mặc Ly đứng thứ bảy Công tử bảng, được xưng là giết chóc quả đoán quả thực là danh bất hư truyền. Đuổi theo Giang Thần không tha, truy đuổi theo mấy chục dặm, quấy nhiễu đến vô số yêu thú.

- Mặc Ly thiếu gia, hẳn đang dùng linh đan!

Bỗng nhiên, có người chú ý tới Giang Thần trên không trung đang nhét vào trong miệng một viên linh đan, tốc độ phi hành tức thì tăng nhanh.

- Là Hoàn linh đan, là loại linh đan có sinh ý rất nóng bỏng trong Hỏa vực thời gian gần đây!

Được tính của nó làm cho người ta giật mình, cũng là lý do làm cho Hoàn linh đan dễ bán trong khoảng thời gian này.

- Ta rất muốn xem xem hẳn có bao nhiêu linh đan!

Mặc Ly không hề từ bỏ, cơ quan thú dưới thân hẳn tiêu hao nguyên thạch, không biết uế oải, nguyên thạch đủ thì nó có thể vĩnh viễn đuổi theo đối phương.

Hẳn không tin Giang Thần cũng có thể như vậy.

Có điều, rất nhanh về kiên định của hẳn đã lay động.

Bởi vì mỗi lần Giang Thần chậm lại đều sẽ dùng một lượng lớn Hoàn linh đan.

Những thứ vừa này Giang Thần dùng cũng đã là tổng số ở trên người Mặc Ly rồi.

- Nhiều Hoàn linh đan như vậy! Hẳn ta lấy được từ đâu chứ?

Mặc Ly thầm nói.

Chợt, hẳn lại nghĩ đến Hoàn linh đan xuất phát từ Thiên Đạo môn, Giang Thần lại là đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn, cũng không có gì là kỳ quái cả.

- Không nên từ bỏ, ngày hôm nay phải giết hẳn!

Sát tâm của Mặc Ly không giảm, trái lại còn càng thêm mãnh liệt.

Coi như có Hoàn linh đan thì cũng chỉ có thể tranh thủ được một ít thời gian, kết cục vẫn là như thế.

Rống!

Đột nhiên, bên trong rừng núi phía trước đội ngũ truyền đến một tiếng rít lên.

Thanh âm như sấm nổ, chấn động đến mức cây cối run rẩy, lá cây rơi xuống giống như giọt mưa.

Mặc Ly lập tức dừng lại, dùng ánh mắt như gặp đại địch nhìn về phía trước.

Một bóng đen đang nhanh chóng tới gần, một đôi con người đỏ như máu to bằng nắm tay, hung quang đại thịnh.

- Không được! Là yêu thú thần cấp, lùi!

Mặc Ly hoàn toàn biến sắc, trừng mắt nhìn Giang Thần ở trên không trung một chút.

Không chút nghi ngờ nào, Giang Thần đã cố ý dẫn bọn họ đi tới trước mặt yêu thú thần cấp.

Giang Thần, đã phát huy ra hoàn mỹ ưu thế ở trên không trung.

- Việc này ta sẽ không để yên, tuyệt đối sẽ không để yên!

Mặc Ly cắn răng nói.

Cùng lúc đó, nhìn thấy đội ngũ của Mặc Ly từ bỏ, Giang Thần thở phào một hơi, nếu tiếp tục nữa hẳn sẽ không chịu được nữa.

- Chúng ta thay đổi tư thế một chút.

Giang Thần nói.

Vừa nãy hẳn vẫn dùng hai tay ôm để mang theo Thủy Sanh, đến lúc này hẳn mới phát hiện ra hai tay đã tê dại.

- Ồ?

Thủy Sanh ở trên không nghe vậy có chút sốt sắng, không dám cúi đầu nhìn xuống, nghe chỉ thị của Giang Thần cho nên mới đặt bàn tay lên bả vai của hẳn.

Chợt, Giang Thần đưa tay đặt vào eo của nàng.

Như vậy là dùng ít sức nhất, đương nhiên cũng sẽ khiến cho hai người dính chặt vào nhau, có điều lúc này là lúc quan trọng, hẳn không rảnh để tính toán quá nhiều.

Điều không nghĩ tới chính là, thân thể của Thủy Sanh quá mềm mại, Giang Thần đặt bàn tay xuống, thân thể Thủy Sanh cứng đờ, vẻ mặt ửng đỏ.

- Eo của ngươi thật là tròn...

Giang Thần nói một câu theo bản năng, thế nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra không đúng, cho nên lập tức chuyển tay lên phía trên.

Trong một khoảng thời gian sau đó, hai người đều im lặng không lên tiếng.

Vẻ mặt của Giang Thần rất quái dị, mặt của Thủy Sanh thì lại như là một quả táo đỏ.

Thật vất vả thì Giang Thần mới tìm được một vách núi, hai người dừng lại ở phía trên.

Sau khi hai chân chạm đất, Giang Thần thở dốc từng ngệm từng ngệm một.

Thần dược phi thăng quyết là dùng cho chiến đấu, nếu như dùng để phi hành thoát thân sẽ có tiêu hao vô cùng lớn.

Nếu không có nhiều Hoàn linh đan, hậu quả khó mà lường được.

- Thủy Sanh, ngươi nhìn giúp ta một chút, nếu có yêu thú tới gần thì lập tức đánh thức ta.

Giang Thần vừa nói, một mặt lấy ra thịt thú vừa nãy đặt ở nạp giới, còn có công cụ để luộc.

Giao những thứ này cho Thủy Sanh, hắn ngồi xuống thu nạp năng lượng trong thiên địa để khôi phục bản thân.

- Hả?

Vạn thú vực không có cách nào thu nạp được linh khí, đây là nhận thức chung của mọi người, hành động của Giang Thần đã khiến cho Thủy Sanh hiểu kỳ, nàng cũng không thẹn thùng nữa.

Chẳng bao lâu sau, không gian quanh thân Giang Thần xuất hiện vạn vệt, hình thành một vòng từ trường.

Năng lượng trong thiên địa đang dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tràn vào trong cơ thể hắn.

- Đây là công pháp gì?

Thủy Sanh cả kinh nói.

Những năng lượng này là thể hỗn hợp của linh khí và nguyên khí, những người khác không có cách nào thu nạp được. Nếu như mạnh mẽ thu nạp sẽ giống như ăn vào linh đan tràn ngập tạp chất vậy, đối với thân thể chỉ có hại mà lại vô ích.

Thế nhưng Giang Thần thì lại không giống, Thôn thiên quyết thôn phệ những năng lượng này, tinh chế thành lực lượng thuần khiết tiến vào trong thân thể.

Sau một phút, Giang Thần ngừng lại.

Tình huống trong Vạn thú vực rất đặc biệt, không chỉ không cản trở hắn khôi phục, trái lại còn tăng cường quá trình này.

Bởi vì so với ở bên ngoài còn có thêm năng lượng nguyên khí.

Ánh mắt của Giang Thần rơi vào trên canh thịt đang tỏa ra mùi thơm, thầm nói:

- Phối hợp với máu thịt của yêu thú, so với những người khác ta có ưu thế càng lớn hơn nhiều đó.

Ăn sạch canh thịt, trạng thái của hai người đã khôi phục được bảy tám phần.

- Thủy Sanh, đưa tay cho ta.

Giang Thần nói.

- A!

Thủy Sanh cả kinh, lại nghĩ tới khi còn ở trên không trung, nàng lặng lẽ cúi đầu, lỗ tai đỏ lên.

- Tuy rằng người ăn canh thịt, thế nhưng muốn đợi tới khi thân thể hấp thu được những chất dinh dưỡng này sẽ lâu. Nhưng nếu như tu luyện, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, cũng có thể khôi phục được chân nguyên một cách nhanh chóng.

- Thế nhưng ở trong Vạn thú vực không thể tu luyện mà?

Không thể thu nạp linh khí để khôi phục bản thân, đương nhiên sẽ không có cách nào tu luyện để thu nạp thiên địa linh khí tăng cường cảnh giới.

- Cho nên ta mới bảo người đưa tay cho ta, người đừng hấp thu linh từ thiên địa khí, cứ hấp thu từ trên người ta đi, để ta vận chuyển công pháp là được rồi.

Giang Thần cười nói.

Hắn coi mình là một công cụ loại bỏ, trợ giúp Thủy Sanh, không có suy nghĩ gì khác.

- Còn có thể như vậy sao?

Thủy Sanh rất kinh ngạc, phương thức như thế ngay cả nghe nàng cũng chưa từng nghe qua.

- Tin tưởng ta.

Giang Thần tri thức uyên bác, sẽ không tùy tiện làm xằng bậy, đối với phương pháp của mình hẳn có tự tin.

- Được rồi.

Sau đó Thủy Sanh nắm tay của Giang Thần, ngồi dưới đất vận chuyển công pháp tu luyện của mình.

Rất nhanh, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ của Thủy Sanh trở nên kinh hi.

Nàng phát hiện ra không chỉ có thể tu luyện, tiến triển so với ở bên ngoài còn nhanh hơn, dinh dưỡng từ canh thịt yêu thú nhanh chóng bị thân thể hấp thu.

Nàng chỉ cảm thấy cảnh giới của mình xuất hiện một tia buông lỏng, cách đột phá không xa.

Điều quan trọng nhất chính là, toàn bộ quá trình chỉ không tới mười phút.

Thu hoạch này dù là hơn nửa ngày ở bên ngoài cũng không bằng.

- Giang Thần sư huynh, sao người lại có thể làm được chuyện này chứ?

Thủy Sanh cực kỳ tò mò hỏi.

- Bí mật.

Giang Thần cười ha hả, không nhiều lời.

Thủy Sanh điền đạm ngại ngùng không hỏi nữa, mà nói lời cảm kích với hẳn.

- Không cần cảm ơn ta, là ta làm hại như người vậy, kỳ thực vừa nãy người đi qua cùng Đàm Vân cũng không có gì. Nếu như chỉ bo bo giữ mình, ta sẽ không trách người.

Giang Thần đang nói thật, lựa chọn của ba người Đàm Vân không có gì đáng trách, chỉ là những câu nói phía sau thực sự khiến cho người ta rất buồn nôn.

- Xảy ra chuyện như vậy, ta cũng phải xin lỗi Giang Thần sư huynh.

Thủy Sanh nói.

- Thế nhưng, lựa chọn của người đã liên lụy đến bản thân ta, không phải sao?

Giang Thần nói.

Nghe vậy, Thủy Sanh thương tâm cúi đầu, vẻ mặt âm u, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, nói:

- Xin lỗi, Giang Thần sư huynh.

- Không phải ta đang trách người.

Giang Thần nở nụ cười một tiếng, nói:

- Ý của ta là, ở thế giới tàn khốc này, phải hiểu được biến báo, đương nhiên, hành vi của người khiến cho ta rất cảm động, cũng rất thương thức, vì lẽ đó ta mới đứng ở góc độ của người để nói ra lời này.

Thủy Sanh, quá trẻ tuổi.

Thậm chí bị đưa đến Vạn thú vực cũng làm cho Giang Thần cho rằng đây là trừng phạt đối với nàng.

- Ủm.

Thủy Sanh hiểu rõ ý của hắn, nín khóc mỉm cười, Giang Thần dùng ngữ khí như đại ca quan tâm tiểu muội vậy, chẳng biết vì sao lại khiến cho trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Bóng Đen Yêu Thú

Hoàng hôn buông xuống, Giang Thần đứng trên vách núi nhìn Vạn thú vực, sơn mạch liên miên không dứt giống như không có phần cuối, lại nghĩ đến việc mình bị đưa vào, không thể tùy ý rời đi, trong lòng hẳn không khỏi cảm thấy ngột ngạt.

- Buổi tối là thời điểm yêu thú hoạt động, chúng ta nhân cơ hội này săn giết bọn chúng đi.

Chợt, Giang Thần chỉ về phương hướng mặt trời xuống núi, nói:

- Đến hừng đông sẽ đến một tòa thành trì, ta sẽ đưa người tới đó.

Thành trì là nơi các thế lực lớn ở Vạn thú vực dựng lên để tránh gió, ở nơi đó có thể không bị yêu thú tập kích.

- Ủm.

Thủy Sanh biết cảnh giới của hai người cách biệt quá lớn, không thể kết bạn mà đi. Nếu không phải cao thấp không đều, đối với song phương đều không có chỗ tốt gì cả.

Chợt, hai người đi bộ xuống núi, không cần tìm kiếm quá lâu thì từng con yêu thú chủ động xuất hiện ở trước mặt.

Yêu thú bình cấp, Giang Thần giao cho Thủy Sanh, tướng cấp thì lại để chính mình đối phó.

Nếu như gặp phải vương cấp, trực tiếp phi hành né tránh.

Một buổi tối trôi qua rất nhanh, hai người cả người đầm máu, kiệt sức, cũng đã thu hoạch được một lượng lớn thịt thú.

Hai người giết tới bên ngoài núi rừng, một con đường xuất hiện ở trên vùng bình nguyên, phần cuối của nó là một tòa thành thị.

- Người không có nạp giới, không mang được bao nhiêu thịt thú và yêu huyết, ta không chiếm tiện nghi của người. Ở nơi này có chút linh đan, người cầm đi.

Giang Thần lấy ra hơn trăm viên thuộc ba loại linh đan dùng cho Tự nguyên cảnh, kín đáo đưa cho Thủy Sanh.

- Đây, cái này quá nhiều.

Thủy Sanh giật nảy cả mình, giá trị của linh đan đã vượt xa khỏi thu hoạch tối qua đạt được, nàng cảm thấy nhận lấy thì ngại.

- Cầm lấy.

Giang Thần không cho nàng cơ hội để cự tuyệt.

- Ồ.

Thủy Sanh còn muốn nói điều gì đó, thế nhưng sự bá đạo không thể nghi ngờ của Giang Thần làm cho nàng chỉ có thể cắn thận thu linh đan mà thôi.

Bởi vì biết Giang Thần có ý tốt, chưa bao giờ có tình cảm dị dạng làm cho nàng nở nụ cười nhợt nhạt, hơn nữa chính bản thân nàng cũng không phát hiện ra.

Sau đó, ở dưới ánh mắt của Giang Thần, Thủy Sanh đi tới con đường cổ, đi đến chỗ thành trì.

Sau khi Thủy Sanh biến mất ở cuối tầm mắt sau, Giang Thần mới lấy ra địa đồ, vị trí lúc này cách khá gần nơi mà hắn muốn tới.

- Buổi chiều là có thể chạy tới.

Nghĩ tới đây, Giang Thần liếc mắt nhìn ra phía sau, nói:

- Nếu như những tên kia không đuổi kịp đến thì tốt rồi.

Nhắc tới Mặc Ly, hắn có liều toàn lực cũng đánh không lại được.

Cảnh giới chênh lệch, chỉ là thần huyết cũng đã gấp sáu lần của Giang Thần rồi.

Dù cho hiện tại Giang Thần còn có thể ngưng tụ ra hai cái thần huyết thì cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Làm truyền nhân của Bất hủ kiếm đạo, hắn mới chỉ là nhập môn, tiểu thành cũng không đạt đến, thông qua kiếm đạo vận chuyển kiếm pháp so với trước đây còn mạnh hơn mười lần, nhưng lại không phát huy ra được một phần mười uy lực của Bất hủ kiếm đạo.

- Thời gian quá gấp, không có thời gian tìm hiểu ý chí bất hủ của Bất hủ kiếm đạo.

Giang Thần bất đắc dĩ nghĩ vậy.

Nói đến thời gian, Giang Thần lại nghĩ tới Thánh Viện Long vực kia.

Thánh Viện được xưng như vậy chính là bởi vì có một toà cung điện thời gian.

Tu luyện một tháng ở bên trong, bên ngoài mới chỉ là một ngày, có thể nói là nghịch thiên!

Đây cũng là nguyên nhân làm cho thanh niên Hỏa vực như phát điên đi tới nơi này để rèn luyện, tất cả đều muốn đạt được tiêu chuẩn tiến tu.

Nhưng mà, tiêu chuẩn chỉ có ba cái, thông qua phương thức tỷ thí để tuyển chọn ra.

- Tiêu chuẩn này là của ta.

Giang Thần không thể chờ đợi được, rất muốn tăng cao thực lực của mình, Thánh Viện có mệnh lệnh làm cho hắn không có cách nào từ chối.

Hơn nữa hắn còn muốn tìm thuốc giải ở Long vực.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Một sáng sớm, khi đang đi ở trong núi thì đột nhiên Giang Thần phát hiện ra có chỗ không đúng, hắn đã nhiều lần gặp phải yêu thú tập kích.

Chuyện này ở trong Vạn thú vực không tính là ngạc nhiên, nhưng những yêu thú này chủ động tìm đến chỗ hắn.

Vừa mới bắt đầu là binh cấp, chậm rãi, tướng cấp cũng xuất hiện từng đầu một.

- Lẽ nào?

Giang Thần nghĩ đến cái gì đó, nhìn y phục trên người một chút, dính đầy yêu huyết, có mùi máu tanh nồng nặc.

Trải qua một buổi tối chém giết, trong lúc bất tri bất giác hắn đã quen thuộc mùi vị này.

Nhưng mà, yêu thú không quen!

Khi một yêu thú vương cấp cũng chạy tới, Giang Thần biết nhất định phải tắm rửa sạch sẽ, hắn lần nữa bay đến không trung, tìm kiếm một dòng sông.

Phi rất cao, nhìn ra xa xa.

Giang Thần nhìn chung quanh trái phải, rất nhanh hắn đã thấy phía trước có mặt nước phản xạ lại ánh mặt trời, hắn lập tức bay đi về phía bên kia.

Càng đến gần, Giang Thần phát hiện ra là một hồ nước.

Trước khi xạ xuống, Giang Thần phân tán thần thức, muốn kiểm tra xem có yêu thú hay không.

Điều không nghĩ tới chính là, thần thức như đá chìm vào trong biển lớn, không có bất kỳ phản ứng nào.

- Có người?

Yêu thú sẽ không có thủ đoạn như vậy, Giang Thần cẩn thận từng li từng tí một đáp xuống bên bờ, tay nắm chặt Xích tiêu kiếm.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra cách đó không xa có một bóng người, đi tới thì mới phát hiện ra là một vị nam tử.

Đối phương nhận ra được tiếng bước chân của Giang Thần, nhìn lại, vẻ mặt rất căng thẳng.

- Bằng hữu...

Giang Thần thấy thực lực của hắn không mạnh, cũng yên lòng.

Chỉ có điều hắn vừa mới nói xong thì thanh niên kia lại như nhìn thấy quỷ, cuống quýt chạy đi.

Giang Thần không tìm được manh mối, cũng lười đi quản, lấy ra vại nước từ trong nạp giới, múc đầy nước, sau đó cởi sạch y phục dính máu, lại dội nước từ trên đầu xuống.

Hòa tan mùi máu tanh, Giang Thần đổi y phục, đang muốn rời khỏi nơi này.

Thế nhưng không ngờ tới, trong hồ nước cách hắn không xa lại có một cái bóng đen đang nhanh chóng áp sát.

Nghĩ đến vẻ mặt lúc thanh niên kia rời đi, Giang Thần không dám khinh thường, bay đến giữa không trung, một khi có biến cố hắn sẽ lập tức bay đi.

Rầm!

Bóng đen đột nhiên phá tan mặt nước, bọt nước bắn ra tung toé.

Vốn hắn tưởng rằng đây là một đầu yêu thú lợi hại, thế nhưng lúc này Giang Thần lại sửng sốt, bởi vì đó là một nữ tử!

Thân thể trần như nhộng trắng như tuyết, linh lung, đường cong động lòng người như ẩn như hiện ở bên trong nước.

Khuôn mặt đẹp đẽ vốn hưởng thụ sự vui vẻ khi được bơi lội, lại đột nhiên nhìn thấy Giang Thần đang đứng lơ lửng trên không, gắt gao nhìn chăm chăm vào mình, nàng tức thì há hốc mồm.

- A!

Tiếng kêu từ trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng bộc phát ra.

- Ta đi!

Giang Thần phản ứng lại, cánh vung lên, chạy mất dép.

Chỉ có điều, lần này hần không thể toại nguyện, không bay ra được bao xa thì hần đã cảm giác được sau lưng có một luồng hàn ý rất lạnh lẽo.

Hần quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy có một đạo tàn ảnh xuất hiện.

Đột nhiên, hần hoàn toàn biến sắc, thân thể vội vàng dừng lại, ở trước người hần có một nữ tử tuyệt mỹ đang đứng đó.

Người mặc một bộ y phục màu trắng, mái tóc ướt nhẹp, hiển nhiên là mới ra khỏi nước.

Nữ nhân này không phải là người mà Giang Thần nhìn thấy vừa nãy, nhưng hần nhìn thấy vẫn sững sờ, khuôn mặt vẫn còn dính nước kia có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành, đẹp đến mức khiến cho người ta nghẹt thở.

Nếu như không phải ánh mắt của nàng lạnh như băng thì Giang Thần vẫn sẽ tiếp tục thưởng thức.

- Sư tỷ.

Giang Thần nhắm mắt kêu lên một tiếng.

Nữ nhân này, là người đứng đầu bảng Mỹ nhân bảng, Lý Tuyết Nhi.

Cũng là đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn.

Ánh mắt của Giang Thần rơi vào dưới hai chân của nàng, vốn hần muốn nhìn một chút xem làm sao nàng có thể bay lên được, thế nhưng con người đột nhiên phóng to.

Hần khó có thể tin tưởng được trên đời này lại có người có chân hoàn mỹ như vậy.

Hai chân của Lý Tuyết Nhi để trần, màu da ở mu bàn chân tựa như trong suốt vậy, mơ hồ có mấy cái gân xanh, trắng sáng như tuyết, như ngọc vậy. Móng chân của mười ngón chân đều là màu đỏ nhạt, như mười cánh hoa mảnh nhỏ.

- Quy định thứ ba của Thiên Đạo môn là gì?

Lý Tuyết Nhi lạnh lùng nói.

Giang Thần sững sờ, nói:

- Nếu như đệ tử trong môn là hạng người háo sắc, làm ra chuyện làm nhục danh tiếng môn phái, đáng trừng trị.

Nói xong, Giang Thần lập tức hiểu ra, hắc vội nói:

- Sư tỷ, ta cũng không biết các người ở đó, ta chỉ giết yêu thú cả một buổi tối, cho nên mới muốn tắm rửa gấp mà thôi.

- Thật sao?

Khóe miệng của Lý Tuyết Nhi nở nụ cười lạnh, nói:

- Ngày đó ở Hóa long trì, cũng là như vậy phải không?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tự Móc Hai Mắt

- Hóa long trì? Hóa long trì làm sao chứ?

Vẻ mặt Giang Thần rất mờ mịt, không biết lời này là chỉ cái gì.

- Không có gì.

Lý Tuyết Nhi chăm chú nhìn vẻ mặt của hắn, không nhìn thấy chút hoảng loạn nào, lại thêm nàng cũng không chắc chắn lắm cho nên cũng không muốn tra cứu, lo lắng bị người không liên quan biết được chuyện này.

- Cũng còn tốt.

Trong lòng Giang Thần thì lại không bình tĩnh như bề ngoài, hắn lập tức nói sang chuyện khác, nói:

- Sư tỷ, Vạn thú vực là nơi vô chủ, cái hồ kia cũng không thể nói là của các người được, ta không biết chuyện xông vào là chuyện rất bình thường.

Nghe vậy, Lý Tuyết Nhi không có lập tức tỏ thái độ, trầm ngâm không nói, con người như cất giấu toàn bộ vũ trụ nhìn chăm chăm vào hắn không tha, giống như muốn nhìn thấu linh hồn của hắn vậy.

- Theo ta trở về, xin lỗi người ta.

Lý Tuyết Nhi nói.

Nhìn dáng vẻ này, hẳn không muốn chấp hành môn quy, cũng không có nghĩa vụ này.

Giang Thần gượng cười, thân thể nã di về phía sau, nói:

- Sư tỷ, chuyện như vậy, làm sao có khả năng nói rõ được chứ? Đối với nữ tử kia mà nói, sự xuất hiện của ta càng làm tăng khó xử, ta xin lỗi ngược sẽ làm cho nàng lúng túng đó.

- Cho nên? Ta nên thả người đi như vậy sao? Người thân là nam nhi, không hề có một chút đảm đương nào sao?

Lý Tuyết Nhi không tin lời giải thích này của hắn.

- Đã như vậy, vậy cũng tốt.

Lý Tuyết Nhi, Thần du cảnh hậu kỳ, so với Mặc Ly còn lợi hại hơn, tự nhiên Giang Thần không phải là đối thủ của nàng.

- Yên tâm đi, ta sẽ không để cho người xảy ra chuyện.

Lý Tuyết Nhi nhìn biểu hiện thấy chết không sờn của hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị, ở bề ngoài, vẻ mặt nàng vẫn băng sương lãnh diễm như cũ, không có tình người.

Chợt, Giang Thần đi theo nàng trở về bên hồ.

Lúc này Giang Thần mới chú ý tới sở dĩ vị sư tỷ này biết bay là do khi mỗi một chân hạ xuống, bàn chân sẽ ngưng tụ ra phù văn huyền diệu, hóa thành băng, nâng đỡ thân thể của nàng.

Phát hiện này khiến cho Giang Thần giật nảy cả mình, nơi này ít nhất là trên không trung gần nghìn thước, Lý Tuyết Nhi lại dùng phương thức này để lảng tránh, vô cùng nguy hiểm!

Nhưng mà, nàng lại có thể đuổi theo Giang Thần có đôi cánh.

- Bằng tâm ý cảnh, muốn làm được trình độ như vậy, ít nhất cũng phải nắm giữ bằng chi tiểu đạo, thậm chí còn là bằng đại đạo.

Trong lòng Giang Thần nổi lên sóng to gió lớn, ý cảnh võ học cao như thế, tuổi tác của Lý Tuyết Nhi không lớn hơn hẳn là bao, thế nhưng cảnh giới cũng đã là hậu kỳ.

- Thiên tài! Đứng đầu Mỹ nhân bảng, hoàn toàn xứng đáng.

Giang Thần vẫn không có hứng thú đối với loại xếp hạng này, thế nhưng hẳn đột nhiên phát hiện ra chất lượng của Mỹ nhân bảng rất cao.

Cũng không lâu sau, Giang Thần đã nhìn thấy bên hồ không chỉ có một người, có nam có nữ, hơn hai mươi người.

Một nữ tử trong đó đang che mặt gào khóc, người ở bên cạnh đang an ủi nàng.

Những người khác cảm phần sục sôi, nhìn thấy Lý Tuyết Nhi trở về, bỗng cảm thấy phần chấn, sau đó, ánh mắt phần nộ rơi vào trên người Giang Thần.

- Chính là người này sao?

- Gan to bằng trời, thực sự là gan to bằng trời!

- Móc con mắt của hắn xuống! Để xem hắn còn dám làm ra chuyện như vậy hay không.

- Nhìn qua rất thanh tú, không nghĩ tới lại bỉ ổi như vậy!

Hai chân của Giang Thần còn chưa đáp xuống đất thì những người này đã mắng to.

- Yên tĩnh.

Mãi đến khi một tên thanh niên tuấn dật trong đó ra hiệu, bọn họ mới im lặng.

- Lý cô nương, chính là hắc sao?

Hắc đi lên, hỏi.

- Hừm, chỉ có điều...

Lý Tuyết Nhi gật đầu một cái, đang muốn thuật lại lời nói của Giang Thần thì lại phát hiện ra thanh niên trước mắt đột nhiên vỗ ra một chưởng, đánh về phía Giang Thần ở phía sau nàng.

Thanh niên này cũng là Thần du cảnh trung kỳ, oai một chưởng như có hàng vạn con ngựa chạy nhanh vậy.

- Phanh!

Lý Tuyết Nhi không nhiều lời, phi kiếm bay ra khỏi ống tay áo, bức lui hắc.

- Lý cô nương, đây là ý gì?

Thanh niên này rất không hiểu nói.

- Giang Thần là đệ tử Thiên Đạo môn ta, một chưởng vừa nãy của ngươi là muốn lấy tính mạng của hắc sao?

Lý Tuyết Nhi lạnh lùng nói.

Vừa nói ra, thanh niên này sửng sốt, những người khác nghị luận sôi nổi.

- Là đệ tử của Thiên Đạo môn thì có thể làm ra chuyện hạ lưu bực này sao?

Ở bên người nữ tử đang gào khóc kia có một vị nữ tử tóc ngắn lạnh lùng nói.

- Đúng vậy! Thiên Đạo môn chính là danh môn chính phái, tại sao lại có thể có đệ tử như vậy chứ?

- Giang Thần này xuất thân thấp hèn, không có giáo dưỡng, thật là làm nhục Thiên Đạo môn.

Lời này lập tức nhen lên lửa giận của mọi người, mũi giáo chỉ về phía Giang Thần.

Lý Tuyết Nhi nhú mày, nhìn về phía Giang Thần, phát hiện ra đường như người sau đã sớm dự liệu được tình huống như thế.

- Giang Thần, người đến giải thích rõ ràng đi.

Lý Tuyết Nhi nói.

Giang Thần nhún vai một cái, đi tới trước mặt đám người xem thường mình, nói:

- Xin hỏi, ngọn núi này là của các người sao?

Hắn không biện giải thay mình, trái lại còn hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

Mọi người nhìn nhau, sau đó lắc lắc đầu.

- Hồ này là của các người sao?

Giang Thần lại nói.

- Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

Có người không nhìn được nói.

- Ồ ta có ý thế này, hồ này chính là nơi vô chủ, ta từ trên không trung hạ xuống, cũng không nhìn thấy có viết có người đang tắm. Ta nhiễm yêu huyết, muốn xuống để tắm, vô ý gặp được vị cô nương kia, như vậy mà được gọi là hạ lưu, gọi là vô liêm sỉ hay sao?

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Thực sự là miệng lưỡi sắc bén! Nếu như người không nhìn trộm thì tại sao lại phải chạy?

Thanh niên động thủ vừa nãy quá lạnh.

- Chẳng lẽ ta không tránh hiềm nghi, còn phải đi lên nói lời vừa rồi, giải thích với nàng sao? Người không hỏi đúng sai phải trái mà đã muốn giết ta, thật ra ta rất muốn hỏi một chút đó, đây là cái đạo lí gì vậy?

Giang Thần nhìn thanh niên này, lửa giận trong lòng đang thiêu đốt.

- Đúng rồi, khi ta đáp xuống, bên hồ có một người thanh niên, ta đang muốn hỏi hắn một câu thì hắn đã chạy, người nói xem có kỳ quái hay không. Nếu như hắn nói cho ta biết trong hồ có người đang tắm thì ta sẽ lập tức rời đi.

Giang Thần lại nói.

- Ồ?

Nghe được lời này của Giang Thần, vẻ mặt mọi người rất quái dị.

Vừa nãy nhóm người này đã nói rõ ràng, nam nữ thay phiên nhau tắm, khi nữ tử tắm rửa, tất cả nam tử đều phải ở dưới chân núi.

Hiện tại Giang Thần nói có nam nhân ở bên hồ, ý kia đã rất rõ ràng.

- Người này là ai chứ?

Lý Tuyết Nhi hỏi.

Giang Thần quét mắt nhìn đám người một chút, ánh mắt rơi lên trên người một người đang trốn trốn tránh tránh, chính là người mà vừa nãy hắn đã gặp được.

- Hắn.

Mọi người nhìn sang theo phương hướng Giang Thần chỉ, nhìn thấy vẻ mặt của người kia trở nên vô cùng đặc sắc.

- Nói hươu nói vượn! Đệ đệ của ta sao có khả năng làm ra chuyện như vậy chứ!

Thanh niên lúc trước xuất chiêu muốn lấy tính mạng của Giang Thần quát lên.

- Ồ!

Giang Thần cười khẩy nói:

- Ta còn đang nói người nào đó cái gì cũng không hỏi mà đã muốn giết ta, hóa ra là muốn diệt khẩu!

- Người...

Thanh niên giận dữ, năm ngón tay nắm chặt lại.

- Người cái gì mà người!

Giang Thần trực tiếp ngắt lời của hắn, nói:

- Người đừng tưởng rằng một chiêu vừa nãy không đắc thủ còn không cam lòng, ta nói cho người biết, người bởi vì đệ đệ người mà muốn

giết ta, như vậy một khi có cơ hội ta cũng sẽ giết đệ đệ của người!

Đệ đệ của hần mới là Tụ nguyên cảnh.

Giang Thần có tư cách nói ra lời này.

- Người biết ta là ai không?

Thanh niên nói.

- Uy hiếp ta sao? Vậy người có thể chọn bên đi.

Giang Thần không để ý chút nào, ngược lại Lý Tuyết Nhi đã đứng ở bên cạnh hần.

- Được rồi!

Lúc này, vị nữ tử tóc ngắn vừa nãy đi tới trước người của Giang Thần, nói:

- Bất kể là người cố ý hay là vô ý, chỉ là người đã nhìn thấy Mộng Thiển, đúng không?

- Đúng vậy.

Giang Thần không có phủ nhận.

- Như vậy đã làm hỏng sự thanh bạch của Mộng Thiển, tự người móc hai mắt của người ra đi.

Nữ tử tóc ngắn lạnh lùng nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Hạt Giống

Nữ tử tóc ngắn này, vừa nãy khi mọi người bị thân phận đệ tử Thiên Đạo môn của Giang Thần làm kinh sợ thì nàng đã răn dạy, không coi thập đại tông môn vào trong mắt.

Bây giờ nói muốn Giang Thần tự móc con mắt ra, không có ý đùa giỡn, rất chăm chú và nghiêm túc.

- Nếu như ta nói không thì sao?

Giang Thần đã gặp qua rất nhiều người không nói lý, nhưng nữ tử tóc ngắn này tuyệt đối có thể xếp hạng ở vị trí đầu tiên.

- Người tự móc con mắt ra, hoặc là ta sẽ móc mắt người ra.

Nữ tử tóc ngắn lạnh lùng nói.

Cảnh giới của nàng là Thần du cảnh hậu kỳ, đại đa số người ở đây đều là Thần du cảnh, đây là một đội ngũ rất mạnh.

- Nếu như ta nói không thì sao?

Lý Tuyết Nhi chậm rãi tiến lên phía trước, đứng ở trước người của Giang Thần, lặp lại vấn đề vừa nãy của hắn, hàn khí lạnh lẽo, kiếm khí cuộn cuộn.

Nghe vậy, sắc mặt của nữ tử tóc ngắn hơi biến hóa, thế nhưng vẫn không có nhượng bộ.

Cảnh giới tương đồng, thân là nữ tử, ít nhiều nàng vẫn không phục đối với Lý Tuyết Nhi, muốn nhân cơ hội này tranh tài một phen.

Có điều nàng vừa ngẩng đầu lên nhìn, chạm tới ánh mắt của Lý Tuyết Nhi thì trong lòng đột nhiên chấn động một chút, chiến ý biến mất không còn sót lại một chút gì.

Chỉ một ánh mắt, chỉ vền vẹn là một ánh mắt đã đánh bại được nàng.

Bầu không khí dường như bởi vì Lý Tuyết Nhi mà đọng lại, chỉ nghe tiếng hít thở vang lên, lại không có người nào đứng ra nói chuyện.

- Di Ninh tử, không có chuyện gì đâu.

Đột nhiên, nữ tử đang ngồi khóc ở mặt đất đứng dậy, đi về phía bên này, tới khuyên nữ tử tóc ngắn.

- Nếu như đệ tử Thiên Đạo môn vô ý xông vào, tất cả đều là hiểu lầm, không cần chú ý.

Nàng ôn nhu nói.

Thân thể thon dài, lời nói tự có một luồng linh khí tươi mát, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trơn bóng như ngọc, mặc một bộ y phục màu xanh khiến cho người ta có cảm giác như là tiên nữ hạ phàm.

- Mộng Thiến!

Nữ tử tóc ngắn tên là Di Ninh không chịu bỏ qua như vậy, rất là không cam lòng.

Nhưng Mộng Thiến không tranh luận với nàng, ngược lại còn nhìn về phía Lý Tuyết Nhi, nói:

- Tuyết Nhi sư tử, Di Ninh tâm tính nóng nảy, xin sư tử không lấy làm phiền lòng.

Cử chỉ của nàng tao nhã, thái độ thành khẩn, dù là ai cũng không tức giận được.

Lý Tuyết Nhi khẽ gật đầu, cũng không nói lời nào.

- Vậy cứ như thế, chuyện này coi như kết thúc.

Mộng Thiên nói.

Lúc này bầu không khí giảng co mới hoà hoãn lại, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

- Thiên Đạo môn, chuyện người vu oan cho đệ đệ ta, ta sẽ nhớ kỹ.

Thanh niên kia ném cho Giang Thần một câu hung ác.

Giang Thần không để ý đến, trái lại còn nhìn về phía Mộng Thiên kia.

Nếu như hắc nhố không lầm, vừa nãy ở bên trong nữ tử này nước biểu hiện ra vẻ buông thả và cuồng dã, tuyệt nhiên không giống vẻ nhu mì như hiện tại.

Hơn nữa từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng đều ở ngai chễm hễm ở trên mặt đất không có biểu hiện gì, mãi đến lúc Lý Tuyết Nhi cứng rắn bảo vệ mình thì nàng mới đứng ra hóa giải ân oán.

Nữ nhân này, không đơn giản.

Hắc nhố khỏi cảm thấy lo lắng thay Lý Tuyết Nhi, hắc nhố nói:

- Sư tử, ở đội ngũ này chỉ có một mình người thôi sao.

- Người muốn ở lại sao?

Lý Tuyết Nhi hỏi rất gọn gàng dứt khoát.

- Không phải, ý của ta là không bằng chúng ta đi thôi.

Giang Thần nửa đùa nửa thật nói.

Lý Tuyết Nhi lắc lắc đầu, động tác không quá mạnh, thế nhưng thái độ lại rất kiên quyết.

- Các người đang làm gì vậy?

Giang Thần lại nói.

- Tìm hạt giống.

Lý Tuyết Nhi nói.

- Cái gì?

- Người không biết sao?

Đầu óc của Giang Thần rất mơ hồ, gật đầu một cái, thấy hần như thế, Lý Tuyết Nhi cũng không biết phải nói như thế nào.

- Người không biết đã nói rõ người là hạng xoàng xĩnh, không xứng để biết.

Thanh niên kia vẫn dựng thẳng lỗ tai lên để nghe trộm, bắt được cơ hội, hần mạnh mẽ đả kích một câu.

Không chờ Giang Thần mở miệng, hần lại nói:

- Tiêu chuẩn của Thánh Viện cũng không dễ dàng thu được đâu. Không chỉ là người mạnh nhất, Thánh Viện còn phải ra người giám sát, nếu như ba người mạnh nhất không đủ tư cách thì cũng sẽ không được chọn.

- Vì lẽ đó, các thế lực Hỏa vực liên hợp lại mở ra Vạn thú vực, đồng thời còn chọn ra tuyển thủ hạt giống ở trong Vạn thú vực này.

- Trở thành tuyển thủ hạt giống, trong vòng nửa năm sẽ nhận được bồi dưỡng rất lớn.

- Trước khi thế lực khắp nơi đưa người vào đều gọi đệ tử ưu tú nhất tới, nói cho bọn họ biết tin tức về hạt giống, để bọn họ đi tìm.

- Người, không biết hạt giống, chính là người bị từ bỏ.

Tên này giải thích hạt giống là chuyện gì, cũng không quên đả kích Giang Thần một phen.

- Mà ta, Hạ Nhân Long ta chính là người được gia tộc ký thác hi vọng.

Nói tới chỗ này, vẻ mặt hắn rất đắc ý.

Không ngờ, Giang Thần cười xì một tiếng, không nhin được mừng rỡ.

- Người có ý gì?

Hạ Nhân Long cả giận nói.

- Người chưa từng nghe nói qua đạo lý chọn người cao nhất trong đám người thấp sao? Hạ gia người là thứ đồ gì chứ, có thể so với Thiên Đạo môn sao? Có thể so với Tuyết Nhi sư tỷ sao?

Giang Thần nói.

- Tuyết Nhi sư tỷ?

Vừa nói xong, Giang Thần đã cảm giác phía sau lưng hắn trở nên lạnh lẽo, cả người sắp bị đông lại.

- Lý sư tỷ!

Giang Thần vội vã đổi giọng.

- Hừ!

Hạ Nhân Long nghe rõ ý tứ của Giang Thần, hần phần nộ, quát lên:

- Ta chính là người đứng thứ chín mươi chín Tân hỏa bảng, cường giả trong một trăm vị trí đầu, người có thể so với ta sao?

- Chín mươi chín tên? Ta nhớ ta là người đứng thứ hơn bảy mươi đó?

Giang Thần khẽ cười nói.

Võ học của Hạ Nhân Long này rất thường thường, cũng không có võ học huyền bí lợi hại, thần huyết của bản thân cũng không nhiều.

Hần ta kìm nén một hơi vọt tới trung kỳ nhập môn, không đánh lại được Lý Thấm.

Có điều, không phải Giang Thần đánh bại Lý Thấm thì nhất định đã có thể đối phó được với Hạ Nhân Long.

- Nếu như ta ngưng tụ được bốn cái thần huyết thì vẫn có thể.

Giang Thần nghĩ thầm.

Mà Hạ Nhân Long nghe hần vừa nói như vậy, hần mới nhớ tới chuyện Lý Thấm, lập tức giữ yên lặng.

- Được rồi, đã xong chưa? Thiên Đạo môn, mọi chuyện đã kết thúc, lần được bao xa thì lần bấy xa đi.

Di Ninh mắng.

Con mắt của Giang Thần hơi nheo lại, nữ nhân này muốn móc mắt hần, càng không để hần vào trong mắt, cho dù là phật cũng phải tức giận

thay.

Có điều, tạm thời đánh không lại được nàng, cho nên hẳn chỉ có thể nhìn.

- Sư tỷ, như vậy sau này còn gặp lại, có điều người cũng phải cẩn thận, những người này không thể tin được. Có người đệ đệ hẳn là người cuồng nhìn trộm, còn có người lạm sát kẻ vô tội.

- Người!

Hạ Nhân Long và Di Ninh giận dữ.

Thế nhưng Giang Thần đã giương cánh vung lên, người đã bay lên trời, chỉ để lại một cái bóng lưng.

Sau khi rời đi, chẳng biết vì sao, bóng người của Lý Tuyết Nhi hiện lên ở trong đầu của Giang Thần lái đi cũng không được.

Khí chất có một không hai kia, một cái ánh mắt đã bức lui người cùng cảnh giới.

- Sau khi tìm được linh dược, cố gắng tăng thực lực lên.

Giang Thần thầm nói, chỉ có thực lực mạnh mẽ thì mới có thể có tôn nghiêm, lần này có Lý Tuyết Nhi làm chỗ dựa. Lần sau, nói không chừng sẽ bị người ta dùng một chưởng vỗ chết, móc hai mắt xuống.

Bởi vì lo lắng Hạ Nhân Long giờ ám chiêu cho nên Giang Thần dán vào tầng trời thấp bay ra rất xa, sau đó mới tìm nơi để hạ xuống.

- Hả?

Bỗng nhiên, thân ở trên không trung, đột nhiên hẳn nắm bắt được phía trước có một tia dị dạng, dưới thần thức tra xét, là một luồng năng lượng

nồng đậm phun ra.

Sau khi tới gần, hần nhìn thấy một cái khe nứt, từ bên trong có nguyên khí phun ra, dùng mắt thường cũng có thể thấy được, hùng hồn đến mức làm cho người ta giật mình.

- Nhất định dưới lòng đất Vạn thú vực có một mỏ quặng nguyên thạch, chính bởi vì như vậy cho nên mới khiến cho linh khí và nguyên khí kết hợp lại với nhau.

- Được! Đây chính là cơ hội trời cho để ngưng tụ thần huyết rồi!

Giang Thần đại hỉ.

Những thứ này đều là tinh hoa của nguyên khí, giống như quáng tinh chi nguyên của Thuần Dương quáng thạch ở Nam phong lĩnh vậy, có thể để cho thân thể hấp thu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chơi Rất Cao Hứng

Thần du cảnh, thứ tu chính là hồn xác.

Trước tiên ra tay từ thân thể, da lông, máu thịt, gân cốt, nội tạng, không ngừng rèn luyện tăng mạnh, làm cho khí huyết của bản thân trở nên dồi dào.

Sau đó là có thể ngưng thần dưỡng khí.

Đặc thù rõ ràng nhất là nắm giữ thần thức.

Đương nhiên, sự mạnh mẽ của Thần du cảnh không chỉ là thần thức, còn thể hiện ở mọi phương diện.

Ví dụ như phi kiếm thuật, thần hồn không đủ mạnh thì sẽ không có cách nào khống chế phi kiếm giết địch một cách chuẩn xác.

Giai đoạn Thần du cảnh này liên quan đến võ học, tất cả đều có yêu cầu nhất định đối với thần du.

Mà mỗi lần ngưng tụ thần huyết đều phải trả một cái giá không nhỏ, hầu như là hút khô người, tập trung tất cả tinh lực vào trong đó.

Đương nhiên, một khi đạt đến điều kiện ngưng tụ thần huyết, không có ai sẽ bỏ qua cơ hội này.

Còn có một chút người theo đuổi sự trác việt, ngưng tụ càng nhiều thần huyết thì có trợ giúp với việc đột phá Thông thiên cảnh.

Bọn họ chỉ là xem Thần du cảnh là một khởi đầu mà thôi.

Những người này chính là thiên tài.

Giang Thần nắm giữ Thần mạch, sớm có thể ngưng tụ ra được bốn cái thần huyết, chỉ là hắn vẫn không có thời gian mà thôi. Trước đó ở Hóa long trì còn bị người gọi là Tiểu vương gia kia phá vỡ trạng thái.

Hiện tại, tinh hoa nguyên khí là thứ mà bất kỳ linh vật gì cũng không sánh nổi.

Giang Thần ở trong đó ngưng tụ thần huyết, sau khi kết thúc, thân thể sẽ không có bất kỳ suy yếu nào cả, bởi vì hắn có thể lập tức nhận được khôi phục.

Giang Thần sẽ không lãng phí cơ hội này, thần thức tra xét xung quanh. Sau khi xác định không có yêu thú tồn tại, lại bố trí một loại trận pháp bảo động ở xung quanh khe nứt một chút.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, hai chân hắn phân biệt đặt ở hai bên khe nứt.

Đầu tiên nguyên khí từ bàn chân lan tràn ra toàn thân, tiếp theo mới bao bọc hắn lại.

Bởi vì bên trong nguyên khí không khí rất mỏng manh, cho nên Giang Thần cảm giác mình sắp nghẹt thở, sau khi thích ứng được thì hắn mới ngồi xuống vận chuyển công pháp, bắt đầu ngưng tụ ra thần huyết.

Bản thân năng lượng đã giống như nước, thần huyết lại là vại nước, hiện giờ hắn muốn dùng nước để đổ đầy vại nước.

Nhưng mà, một khi dùng hết, thân thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Thế nhưng tinh hoa nguyên khí xung quanh lại giống như một dòng sông, đặt mình ở trong đó, hẳn hoàn toàn không phát hiện ra được năng lượng của bản thân tiêu hao. Đồng thời thần huyết lại có thể thành công ngưng tụ ra được.

Lại thêm trình độ dồi dào của tinh hoa nguyên khí, chuyện còn lại chỉ cần giao cho thời gian là xong.

Chỉ có điều, ở cách khe nứt không xa đang có một nam một nữ đi tới.

Hai người này đều là Thần du cảnh sơ kỳ, trai tài gái sắc, từ trong rừng đi ra, dường như quan hệ rất thân mật.

- Sư huynh, dường như phía trước có sóng năng lượng rất mãnh liệt.

- Ta cũng cảm giác được.

Nam nữ này phát hiện ra tinh hoa nguyên khí lập tức bước nhanh đi tới, đồng thời cũng đã nhìn thấy Giang Thần ngồi ở đó.

- Tinh hoa nguyên khí! Lại là tinh hoa nguyên khí từ dưới lòng đất tiết ra ngoài!

Nữ tử kia vừa mừng vừa sợ, giống như Giang Thần vậy, tinh hoa nguyên khí đối với bọn họ có rất nhiều trợ giúp.

Nam tử cũng tươi cười, chỉ là khi nhìn về phía Giang Thần, nụ cười đã thu lại.

- Lại bị người ta nhanh chân đến trước, thực sự là xúi quẩy.

Nam tử này thầm mắng một tiếng.

- Sư huynh, không liên quan, khe nứt này rất dài, tinh hoa nguyên khí cũng rất dồi dào, hẳn không hấp thu hết được đâu.

Nữ tử nói.

- Ta cũng không muốn như vậy.

Nam tử hừ lạnh, đi lên phía trước, quát lên với Giang Thần:

- Người, rút ngay cho ta.

Nhưng mà, Giang Thần ngoảnh mặt làm ngơ, không nhúc nhích.

- Sư huynh, hẳn đang ngừng tụ ra thần huyết.

Nữ tử đã nhìn ra trạng thái của Giang Thần.

- Đúng là thông minh, nơi này đúng là nơi hoàn mỹ để ngừng tụ thần huyết.

Nam tử bữu môi một cái, bỗng nhiên con người chuyển động, nói:

- Khà khà, muội nói xem nếu như ta ngắt hẳn thì sẽ như thế nào?

Không chờ nữ tử nói chuyện, hẳn đưa tay lấy ra một viên thiết hoàn từ trong lòng.

Hắn không thù không oán với Giang Thần, xuất phát từ tâm tư vui chơi muốn chọc ghẹo Giang Thần, nhìn thấy dáng vẻ thất bại của người khác mà thôi.

Nữ tử suy nghĩ một chút, không ngăn cản.

Nam tử vung tay lên một cái, thiết hoàn phát ra tiếng xé gió sắc bén, đánh vào trên lồng ngực của Giang Thần, phát ra tiếng vang nặng nề.

Giang Thần khẽ cau mày, vẻ mặt lộ ra thống khổ, nhưng không mở mắt ra.

- Định lực không tệ nha.

Nam tử nhìn mừng lớn, lần nữa đánh ra thiết hoàn, lần này là đánh về phía trán của Giang Thần.

Bộp một tiếng, trên mặt của Giang Thần thượng xuất hiện một cái ấn hồng.

Giang Thần lộ ra động tác cắn răng, có thể thấy rõ là hắn đang tức giận.

- Hả?

Nam tử không nhận được phản ứng mà hắn muốn từ trên người của Giang Thần, hắn rất là bất mãn, lần này ánh mắt nhìn về phía con mắt của Giang Thần.

Chỉ thấy khóe miệng hắn hiện lên nụ cười tàn nhẫn, lần này bên trong ngón tay mang theo hai viên thiết hoàn, dùng sức bắn ra ngoài.

Thiết hoàn đánh về phía hai mắt của Giang Thần, lực lượng đáng sợ có thể đánh nổ con người.

May mà trong lúc mấu chốt, Giang Thần đột nhiên giơ tay, nắm lấy hai viên thiết hoàn.

- Chơi vui vẻ không?

Giang Thần chậm rãi mở hai mắt ra, lộ ra sự sắc bén, nhìn thẳng về phía trước.

Nam tử bị ánh mắt này tập trung, không khỏi sửng sốt, lập tức mắng:

- Tỉnh rồi? Tỉnh rồi thì rút đi cho ta!

Hắn không cuống quýt một chút nào, cũng không có áy náy, trái lại còn ra vẻ phiến phước phất tay đuổi người.

- Người muốn làm cho ta biến thành kẻ mù sao?

Giang Thần lại nói.

- Đừng có nói nhảm nữa.

Nam tử rất không vui nói, ngữ khí mang theo vài phần uy hiếp.

- Phế bỏ tất cả thần huyết của bản thân người, ta sẽ tha cho người khỏi chết.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Cái gì?

Nam tử hoài nghi có phải mình đã nghe lầm hay không.

- Ta không muốn nói thêm lần nữa.

Giang Thần nói.

- Ha ha, một sơ kỳ nhập môn nho nhỏ như người mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy sao? Lẽ nào người không nhìn ra cảnh giới của ta là sơ kỳ đỉnh cao sao? Cao hơn người rồng rã hai giai đoạn! Người biết điều này có ý vị gì không? Một tay của ta cũng đã có thể bóp chết được người!

Nam tử này nở nụ cười, sau đó tự hào nói ra cảnh giới của chính mình.

- Xem ra người đã lựa chọn cái chết.

Giang Thần đứng dậy, cũng không biết không phải là bởi vì người ở bên trong tinh hoa nguyên khí hay không mà cả người mang theo vẻ uy nghiêm đáng sợ.

Hắn đi từng bước một ra khỏi khe nứt, áp sát về phía nam tử kia.

- Sư huynh, xem ra hắn không biết cân nhắc lợi hại rồi.

Nữ tử kia khinh thường nói.

- Như vậy ta sẽ để cho hắn biết, cái gì gọi là lợi hại.

Nam tử này nắm chặt một thanh đao, xuất ra toàn lực, người giống như sấm đánh tới, đao kính có xu thế cuộn cuộn.

Có điều, Giang Thần đâm ra một kiếm, nhanh như chớp giật, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh.

- Cái gì?

Nam tử đang dương dương tự đắc kia giật nảy cả mình, không có cách nào khóa chặt được bóng người của Giang Thần, cho nên đương nhiên không thể nói là công kích được.

Hắn quyết định rất nhanh, đổi thành phòng thủ, đề đao đón đỡ ở trước ngực.

Chỉ là vừa mới đứng vững thì một đạo gió lạnh đã xuyên qua thân thể hắn, rút đi khí lực toàn thân của hắn.

Cúi đầu vừa nhìn, một thanh kiếm đã đâm vào lồng ngực của hắn.

- Tại sao, tại sao lại như vậy được chứ?

Hắn không hiểu tại sao mình lại bị gia hỏa sơ kỳ nhập môn dùng một kiếm giết chết.

- Chỉ có sáu cái Thần huyết, võ học thường thường mà cũng dám kêu gào ở trước mặt ta.

Giang Thần cười nhạo nói.

- Sáu cái... Không ít.

Nam tử chỉ kịp nói ra bốn chữ rồi ngã xuống đất không dậy nổi, đối với Thần du cảnh mà nói, hậu kỳ đỉnh cao phổ thông có sáu cái thần huyết quả thực không ít.

Như Giang Thần vậy, sơ kỳ nhập môn đã có bốn cái thần huyết mới gọi là không bình thường.

- Người, người lại giết chết Trầm sư huynh.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nữ tử kia cũng không kịp phản ứng.

- Đồng thời, ta còn có thể giết chết người.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, cả người nữ tử kia cả kinh, lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu xin tha.

- Phế bỏ tất cả thần huyết của bản thân người.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Mới vừa rồi nữ nhân này không có ngăn đối phương lại, trái lại còn rất hứng thú bàng quan đứng nhìn, không giết đã là hân nhân từ rồi.

Nữ tử cả kinh, thần huyết là thứ mà nàng rất vất vả mới ngưng tụ được, một khi phế bỏ, cảnh giới sẽ xuống dốc không phanh.

Nhưng mà, nàng không có cách nào phản kháng lại được, trong lòng hận Trầm sư huynh đã chết, tự tìm đến phiền phức cho mình.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Gặp Lại Hạ Nhân Long

Nữ tử chậm chạp không có động tác, bỗng nhiên nói:

- Vị sư huynh này, người thấy như vậy được không.

Nói đoạn nàng đứng dậy, không chờ Giang Thần nói chuyện thì đã cởi đồ bảo hộ trên người xuống, lại cởi sạch từng kiện y phục.

Rất nhanh, một cỗ thân thể trắng như tuyết hiện lên ở bên trong rừng rậm, da như mỡ đông, thân thể mê người.

Nàng kiều mị cười một tiếng, bước chân xinh đẹp đi về phía Giang Thần.

Một mùi thơm làm cho lỗ chân lông của người ta thư giãn kéo tới trước mặt, Giang Thần chỉ cảm thấy thú huyết sôi trào, hít thở trở nên ồ ồ, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong ngực.

- Sư huynh.

Thanh âm của nàng nhu tình như nước, như ma âm.

Phong mang kiếm khách của Giang Thần từ từ biến mất, ánh mắt trở nên mê ly.

Thấy thế, nữ tử nở nụ cười, ở trên lưng bóng loáng như ngọc của nàng lại có một thanh chủy thủ dán vào da thịt.

Khi chỉ còn cách Giang Thần ba bước, tay phải của nàng lơ đãng giơ lên, chủ thủ theo rìa ngoài cánh tay xẹt ra.

Tay của nữ tử này chớp một cái, chủ thủ đột nhiên xẹt về phía cổ của Giang Thần.

Ở khoảng cách gần như thế, Giang Thần đang hoảng hốt, nữ tử này tự tin một kích này có thể tất sát.

Keng!

Không nghĩ tới, Xích tiêu kiếm của Giang Thần không hề có diêm báo trước xoay một vòng ở trước ngực, rất chuẩn xác đánh rơi chủ thủ.

- Thấy người có mấy phần tư sắc, chơi đùa với người một chút mà thôi. Người thật sự cho rằng mê hồn thuật cấp thấp như vậy có tác dụng với ta sao?

Giang Thần cười khẩy nói.

-...

Nữ tử không nói hai lời, y phục cũng không thềm mặc, lập tức xoay người chạy đi.

Giang Thần nhẹ nhàng lắc đầu, đá chủ thủ lên không trung, lại dùng Xích tiêu kiếm đánh bay, chủ thủ chém sắt như chém bùn giống như mũi tên nhọn bắn trúng vào lưng của nữ tử, đúng vị trí trái tim.

Nữ tử kia kêu thảm một tiếng, ngã vào trong bụi cây bên cạnh.

- Tự làm bậy.

Giang Thần thu kiếm vào vỏ, hẳn đã cho hai người này cơ hội, nhưng bọn họ không biết quý trọng.

Lúc này, bốn cái thần huyết phân biệt ở ngực và chéch ngực của hắc, giống như bốn đám lửa, đang thủ thế chờ đợi.

Chuyện này cũng có ý nghĩa là tốc độ phi hành của hắc sẽ nhanh hơn, đương nhiên, tiêu hao cũng sẽ tăng lên theo.

Ngoài ra hắc đã có thể tu luyện hai thức sau của Trường hồng kiếm pháp.

Sau khi nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh, trở thành truyền nhân kiếm đạo, kỳ thực hắc cũng đã có thể thi triển kiếm chiêu phía sau.

Nhưng hai thức cuối cùng lại là tinh túy của môn kiếm pháp này, uy lực không tầm thường, không chỉ có yêu cầu trình độ cao thấp của kiếm pháp đối với bản thân mà còn cần thần nguyên đủ hùng hậu.

Hai thức kiếm chiêu này chia ra làm Xích Cầu xuất lung và Trường Hồng lạc nhật.

Một khi nắm giữ nó, phối hợp với kiếm cương, cùng với Bất hủ kiếm đạo thì sẽ làm tăng thực lực của bản thân trên diện rộng.

Nói đến kiếm cương, Giang Thần cũng có chút nhung nhớ.

Kiếm cương là thứ do tu luyện công pháp huyền bí mà có được, vì kiếm mà sinh.

Công pháp huyền bí và công pháp tu luyện có chỗ tương tự, chính là sau khi nắm giữ nó sẽ trở thành một kỹ năng của bản thân.

Kỹ năng này không có cách nào tăng lên từ công pháp bản thân được.

Ví dụ như công pháp tu luyện, tốc độ thu nạp linh khí thiên địa không thay đổi, nếu muốn nhanh hơn thì phải thông qua bên ngoài để thay đổi.

Công pháp huyền bí, như loại kiếm cương này lại cần ý cảnh võ học để tăng lên.

Trước đó Giang Thần tu luyện Thái cực hoàn, Loa toàn thức vận chuyển lực lượng công pháp của bản thân, nếu như Phong Tâm ý cảnh của bản thân có trình độ hơn người, như vậy lực lượng hiệu suất và lực phá hoại của Loa toàn thức cũng càng mạnh hơn.

Như Giang Thần muốn tăng cường kiếm cương, nhưng mà lại muốn nắm giữ Phong Tâm ý cảnh và Kim tâm ý cảnh.

Bởi vì, kiếm cương là lực lượng so với Loa toàn thức còn lợi hại hơn và cao thâm hơn, cho nên nó cần hai loại ý cảnh.

Kiểm pháp của Giang Thần hơn người, lại nắm giữ Thái cực hoàn, cho nên đã đặt xuống cơ sở cho Phong Tâm ý cảnh, chỉ là hắn còn chưa đi tổng kết và ngưng tụ mà thôi.

Nghiên cứu ra nguyên nhân, vẫn là thời gian của hắn không đủ.

Tay phải của Giang Thần có thiên phú rất cao đối với đao pháp, nhưng cũng không có thời gian để luyện một môn đao pháp.

Nói đến tay phải, Giang Thần nghĩ đến Nhật nguyệt kiếm của Mặc Ly, hỏa diễm và Kim tâm ý cảnh đã cho hắn gợi ý, để hắn nghĩ tới một môn công pháp huyền bí thích hợp với bản thân.

- Có điều muốn tu luyện nó thì nhất định phải có sáu cái thần huyệt, phải tu luyện cảnh giới tới sơ kỳ viên mãn.

Nghĩ tới những chuyện này, Giang Thần mới phát hiện ra mình còn có nhiều thứ phải hoàn thiện như vậy.

Chồng chất đến hiện tại, đã không thể chần chờ được nữa.

Giang Thần dự định trước tiên học hai thức kiếm chiêu kia, sau đó lại ngừng tụ ra Phong Tâm ý cảnh.

Quá trình này hẳn bỏ ra thời gian mấy ngày, hoàn thành ở gần khe nứt, mãi đến khi hút sạch tinh hoa nguyên khí thì lúc này hẳn mới tiếp tục đi tới chỗ cần đến.

Lần này, Giang Thần trực tiếp bay qua đó.

Giang Thần vẽ khu vực có linh dược thành một vòng tròn, mà vòng tròn trên địa đồ không phải là rất lớn.

Nhưng mà thân ở trong đó thì hẳn mới phát hiện ra khu vực này có 200 dặm, hơn nữa còn là bán kính.

Muốn tìm một gốc linh dược, cũng không dễ dàng.

Cũng may Giang Thần biết rõ đặc thù của linh dược, có thể tra xét và bài trừ rất nhanh, hơn nữa có thể bay, dự tính có thể hoàn thành lục soát kiểm tra trong vòng một ngày.

Giang Thần có thể chấp nhận được thời gian như vậy.

Hắn bay qua trên không một vùng rừng rậm, thần thức bao trùm mỗi một góc.

Sau mấy canh giờ, Giang Thần không thu hoạch được gì, chỉ là lại đếm được rất rõ ở phía dưới có bao nhiêu yêu thú.

- Không thể thư giãn, nếu như thật sự có linh dược, như vậy nhất định ở gần đó sẽ có sinh linh đáng sợ thủ hộ, hi vọng sinh linh kia không biết bay.

- Ồ?

Giang Thần đang nghĩ ngợi thì chợt phát hiện ra trong rừng rậm phía dưới có một vệt sáng xẹt qua, khiến cho hần hiếu kỳ.

Hần lập tức đi theo sau, phát hiện ra tia sáng dài nửa thước là một vật thể hình bầu dục, nhìn qua... Như là một hạt giống!

- Làm sao lại là nó chứ?

Giang Thần biết chuyện hạt giống, mặc dù nói Thiên Đạo môn không có kỳ vọng đối với hần, thế nhưng ít nhiều cũng làm cho người ta cảm thấy mất mát.

Thế nhưng nếu đứng ở góc độ của Thiên Đạo môn, bên trong đệ tử mười vị trí đầu của Thiên tử bảng, có thể tùy tiện tìm được người càng thích hợp hơn so với hần.

Dù sao, tỷ thí sẽ diễn ra vào nửa năm sau. Mà trong khoảng thời gian này Giang Thần rất khó có thể tăng cảnh giới lên tới mức độ cao nhất.

Có điều, hiểu thì hiểu, thế nhưng nếu có cơ hội lấy được hạt giống, Giang Thần sẽ không bỏ qua.

Chỉ là một hạt giống đã có thể bay lượn lung tung như vậy, quả thực khiến cho người ta không rõ.

Chợt, hần lại phát hiện ra có hai đạo khí tức đuổi theo hạt giống này, hần lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Muốn đạt được hạt giống, nhất định phải xông qua cửa ải khó khăn, hần hai người này đã làm được, hiện tại đến thu hoạch thành quả.

Trong lòng Giang Thần ngứa ngáy khó nhịn, chuyện cướp đồ của người khác, hần không làm được.

- Ồ?

Nhưng khi Giang Thần phát hiện ra hai người kia là ai, miệng hắn nở một nụ cười rất thú vị.

Là Hạ Nhân Long và đệ đệ muốn nhìn người khác tắm rửa của hắn.

Bọn họ lại xuất hiện ở đây!

Đã như vậy, Giang Thần không cần phải khách khí, từ trên không trung rơi xuống, nắm hạt giống kia vào trong tay.

- Muốn chết!

Hạ Nhân Long nhìn thấy có người dám cướp đồ vật của mình, hắn giận dữ, lại nhìn thấy rõ tướng mạo của Giang Thần, hắn rất là kinh ngạc.

- Là người?

Hạ Nhân Long bất ngờ vì lại nhìn thấy Giang Thần ở chỗ này, nghi hoặc một lúc, hắn cười gằn nói:

- Sư tỷ người bản thân khó bảo toàn, không có thời gian bảo vệ người, người tới đây để tìm cái chết hay sao?

- Bản thân khó bảo toàn? Đã xảy ra chuyện gì!

Sắc mặt của Giang Thần hơi thay đổi, suy đoán thật giả của lời này.

- Ca ca, giết hắn! Giết tên khốn kiếp này!

Lúc này, tên đệ đệ của Hạ Nhân Long kích động kêu lên.

Hắn bị Giang Thần vạch trần, đã nhận hết khinh thường, nữ tử trong đội ngũ cũng không để ý tới hắn.

Hiện tại nhìn thấy Giang Thần, hắn hận không thể lập tức giết chết đối phương!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Trường Hồng Lạc Nhật

- Người mới vừa nói sư tử của ta bản thân khó bảo toàn sao?

Giang Thần không coi tên đệ đệ Tụ nguyên cảnh kia của đối phương vào trong mắt mà nhìn chăm chăm Hạ Nhân Long không tha.

- Không sai, muốn biết thì giao hạt giống ra đây.

Hạ Nhân Long nói.

Giang Thần suy tư một lúc, khóe miệng nở một nụ cười, người được nhắc lên khỏi mặt đất, nói:

- Người sợ ta bay đi, cho nên mới nói lời này muốn để giữ ta lại.

Nghe vậy, con mắt của Hạ Nhân Long híp thành một khe hẹp, trong lòng đang tính toán khoảng cách của hai người.

Đúng là đệ đệ hăn sợ Giang Thần chạy đi, không có cách nào báo thù cho nên hăn mới nói:

- Chúng ta vốn đi cùng sư tử người, không muốn biết tại sao chúng ta lại tách ra sao? Không muốn biết vì sao hạt giống lại bay tới nơi này sao?

Giang Thần biết bay, điểm ấy đối với kẻ thù của hăn mà nói, là chuyện rất là đáng ghét.

Đặc biệt là ở Vạn thú vực, dưới tình huống không mang theo linh khí phi hành.

Nếu như hiện tại Giang Thần phải xông rời đi, hai huynh đệ không có bất kỳ biện pháp nào làm gì được hẳn.

- Được thôi.

Giang Thần một lần nữa rơi xuống trên mặt đất, nói với bọn họ:

- Mặc kệ là thật hay là giả, ta không định buông tha cho các người, vì lẽ đó các người cũng đừng khắc chế làm gì, dường như rất sợ ta chạy đi vậy.

- Ồ? Ý của người là muốn đánh với ta một trận sao?

Hạ Nhân Long vừa nói, một mặt tiến lên, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

- Trước đó người ra tay thì đã muốn lấy tính mạng của ta, món nợ này ta còn chưa tính toán với người.

Giang Thần nói.

- Ha ha ha ha, nếu như người có bản lĩnh thì cứ tính sổ, tại sao ngày đó người lại muốn đi cơ chứ? Trốn ở sau cái môn sư tử người hay sao?

Khi chỉ còn cách Giang Thần chừng mười bước, trên mặt của Hạ Nhân Long dần lộ ra hung quang, lớn tiếng trào phúng hẳn.

- Nói thật, dường như ngày đó người cũng như vậy, bị hai nữ nhân ép tới gắt gao.

Giang Thần không phản nộ, ngược lại còn châm chọc một câu.

Gương mặt của Hạ Nhân Long tức thì âm trầm, ở trong đội ngũ, có Lý Tuyết Nhi và Di Ninh ở đó, quả thực không có chuyện gì của hẳn.

- Thậm chí, người nhìn thấy Mộng Thiến kia gào khóc, sợ sệt đệ đệ mình bị móc hai mắt ra cho nên muốn giết ta diệt khẩu, có thể thấy được người kiêng kỵ Di Ninh kia bao nhiêu.

Giang Thần lại nói.

Hạ Nhân Long cắn răng, bởi vì Giang Thần không nói sai.

Di Ninh và Mộng Thiến kia, là người mà hắn không dám đắc tội.

Thế nhưng khi Giang Thần đối mặt với Di Ninh lại biểu hiện ra vẻ một bước cũng không nhường.

Vì lẽ đó hiện tại, Giang Thần mới có niềm tin trào phúng hắn.

- Ha ha ha ha.

Hạ Nhân Long giận dữ mà cười, hơn nữa tiếng cười phát ra từ tận sâu trong lòng, hắn giang hai tay ra, cười gằn nói:

- Cho nên làm sao? Ngày đó người uy phong như vậy chỉ là dựa dẫm vào Lý Tuyết Nhi, mà hôm nay, người sẽ chết ở trên tay ta!

Dường như cảm thấy nói như vậy còn chưa đủ, hắn lại nói:

- Dựa vào khoảng cách của chúng ta hiện tại, coi như người bay thì ta cũng có thể đánh trúng người.

Giang Thần nhún vai một cái, bình tĩnh nói:

- Vậy thì đến đây đi.

- Hừ.

Đầu tiên Hạ Nhân Long dùng thần thức tra xét xung quanh, sau khi xác định chỉ có Giang Thần, nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng đậm, sát

ý cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn không thể chờ đợi được nữa mà muốn đánh bại Giang Thần, xé rách ngục trang của đối phương, nhìn đáng vẻ khi sợ sệt của đối phương.

- Hoặc được tại uyên!

Hắn tuyên bố chỉ cần một chưởng, coi như Giang Thần bay lên đến không trung thì cũng chạy trời không khỏi nắng quả thực cũng có chút thực học.

Hai tay trái phải giao với đỉnh đầu, người như báo săn nhảy đến giữa không trung, thần nguyên cuồng bạo đã hình thành mấy cỗ khí thể ở quanh thân.

Gầm lên một tiếng, người rơi xuống mặt đất, cách Giang Thần chỉ có ba bước.

Một tay đưa tới phía sau, một cánh tay khác quay một vòng rồi đánh về Giang Thần.

Chưởng lực màu vàng óng như ngọn lửa lưu chuyển ở trên cánh tay của hắn.

Một chưởng này, vừa nhanh lại vừa mạnh.

Nếu như Giang Thần thật sự bay lên thì cho dù có lên trên không trung thì cũng trúng chưởng.

- Chưởng pháp bình thường, võ học bình thường, ngoại trừ cảnh giới cao một chút ra thì lấy cái gì để so với ta chứ?

Mặt của Giang Thần không biến sắc, trong nháy mắt Xích tiêu kiếm đã ra khỏi vỏ.

- Trường hồng kiếm pháp: Hỏa vân mãn thiên!

Hắn không dùng tới toàn lực, chỉ dùng một thức kiếm chiêu phổ thông đã đủ để ứng phó đối phương.

- Đừng có xem thường người khác!

Hạ Nhân Long hét lớn một tiếng, trong ống tay áo lại có kim quang xuất hiện, từng cái từng cái kim hoàn xuất hiện ở trên cánh tay.

Một cánh tay ở phía sau cũng lập tức đánh ra.

Hai tay hợp nhất, kim hoàn chói mắt, hai tay phun ra chưởng kinh giống như sóng dữ.

Ở dưới chưởng kinh đáng sợ này, tất cả mọi thứ xung quanh Giang Thần đều bị đánh thành mảnh vỡ.

Nhưng mà, Giang Thần vẫn cầm kiếm mà đứng, chưởng lực chạm tới kiếm pháp của hắn giống như bị phân cách, xệt qua bên người hắn.

- Làm sao lại như vậy được?

Hạ Nhân Long và đệ đệ của hắn hoàn toàn biến sắc.

Mũi kiếm phải sắc bén bao nhiêu thì mới có thể chém đôi chưởng lực của người khác chứ?

Chỉ nhìn cây cối xung quanh thì đã biết một chưởng này khủng bố ra sao.

Nhìn kỹ lại, lưỡi kiếm Xích tiêu kiếm của Giang Thần được một tầng ánh sáng màu tím gia trì, đây là kiếm cương.

Mà ở biên giới kiếm cường còn có tiếng sừ sừ, là tạt phong đang cắt không khí.

- Truyền nhân kiếm đạo, hửn là truyền nhân kiếm đạo!

Đệ đệ của Hạ Nhân Long là một tên rác rưởi, nhìn thấy một kích toàn lực của ca ca mình không chịu được như thế, hửn lập tức xoay người chạy trốn.

- Ngu ngốc!

Trong lòng Hạ Nhân Long mắng to, một kích của hửn không đánh bại được Giang Thần này, như vậy thì sao chứ?

Tốt xấu gì hửn cũng là trung kỳ nhập môn, Giang Thần chống lại một chưởng của hửn cũng không có nghĩa là có thể dễ dàng chém giết được mình.

- Giao thủ với ta mà người cũng dám phân thần sao?

Bỗng nhiên, thanh âm lạnh như băng của Giang Thần rơi vào trong lỗ tai của hửn, theo sát mà đến chính là phong mang khiến cho người ta nghẹt thở.

- Trường hồng kiếm pháp, nhất kiếm tam thức!

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt suýt chút nữa đã khiến cho Hạ Nhân Long kêu thành tiếng, dùng tay để bảo vệ chỗ yếu trên cơ thể.

Ánh kiếm hình tam giác trí mạng cắt tới, vốn Hạ Nhân Long sẽ bị trọng thương, kết quả có hai kiếm bị kim hoàn trên cánh tay hửn ngăn cản.

Một kiếm khác để lại một vết thương ở gò má trái của hửn, máu tươi chảy ròng.

- Không thể nào! Lúc này mới mấy ngày chứ, làm sao người lại đánh bại được ta? Thần huyết, thần huyết của người lại nhiều thêm hai cái? Làm thế nào vậy?

Thần du cảnh đều biết muốn ngưng tụ thần huyết có bao nhiêu khó khăn. Thế nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi Giang Thần này đã ngưng tụ ra hai cái!

Nếu không, dù cho kiếm pháp của Giang Thần lợi hại đến đâu thì cũng không thể đánh trung kỳ nhập môn như hắc thành như vậy.

- Một kẻ đã chết thì không cần biết quá nhiều.

Giang Thần thấy hai kiếm không giết chết tên này, hắc biết cảnh giới của mình vẫn quá thấp, cho nên không thể giữ lại mà phải nhanh chóng dốc toàn lực giết chết đối phương.

- Như vậy thì người thử xem kiếm chiêu mới của ta đi.

- Trường hồng kiếm pháp: Trường Hồng lạc nhật!

Giang Thần sử dụng một trong hai thức kiếm chiêu mà hắc mới nắm giữ, người ở dưới tình huống không sử dụng cánh bay lên trời, giờ Xích tiêu kiếm lên cao, phát ra ánh sáng giống như ánh kiếm.

Đợi đến độ cao nhất định thì ánh kiếm cũng đã đạt đến đỉnh cao.

Hạ Nhân Long ngẩng đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy mặt trời trên trời đều bị thanh kiếm trong tay của Giang Thần che lại.

Kiểm uy có thể khai sơn liệt địa đang không ngừng tỏa ra, nếu như linh hồn có thực chất thì tuyệt đối linh hồn của Hạ Nhân Long sẽ đang phát run.

- Kiếp sau nên thông minh hơn một chút!

Âm thanh của Giang Thần ở bên trong ánh kiếm chói mắt truyền đến, sau đó, kiếm chiêu này chém xuống bên dưới.

- Không!

Hạ Nhân Long cảm giác tuyệt vọng, hắn cũng không biết nên làm gì để chống lại chiêu kiếm này, cho nên chỉ có thể dùng hai tay bảo vệ đầu theo bản năng mà thôi.

Nhưng mà lần này, ngay khi mũi kiếm tới gần thì kim hoàn trên cánh tay hắn đã vỡ tan.

Sau một khắc, người bị đánh bay ra ngoài, trên ngực có một cái lỗ thủng to.

Ngay cả vẻ mặt không cam lòng cũng không kịp hiện lên thì đã tuyệt khí bỏ mình.

- Con bà nó, dường như uy lực của chiêu kiếm này hơi lớn đó.

Chính bản thân Giang Thần cũng không nghĩ tới uy lực của nó sẽ như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Ma Đăng Khát Máu

Hạ Hồ không ngừng chạy, không dám dừng lại.

Hắn cũng không biết tại sao lại không tin ca ca mình như vậy, hắn chỉ biết là ở thời khắc Giang Thần rút kiếm, có vật gì đó lay động tâm linh của hắn, phá vỡ niềm tin của hắn.

Bởi hoảng hốt cho nên không chọn đường, hắn bị một cái rễ cây lộ rõ ở trên mặt đất làm cho vấp ngã, ngã lăn lông lốc.

Hạ Hồ không để ý tới đau đớn, dựa vào đại thụ rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

- Hắn là sẽ không đuổi theo đâu.

Hắn nhìn về phía mà mình chạy tới phương hướng, lúc này, kết quả tốt nhất là ca ca của hắn tới đây.

Như vậy, cho dù sẽ bị khiển trách một trận, thế nhưng có khả năng vẫn giữ được tính mạng.

- Chạy đủ chưa?

Không như mong muốn, thanh âm lạnh như băng ở giữa không trung truyền đến, Hạ Hồ ngẩng đầu nhìn lên thì đã nhìn thấy Giang Thần đáp xuống mặt đất, cách hắn có mấy bước.

Sắc mặt của Hạ Hồ tái nhợt, biết Giang Thần đuổi theo, như vậy ca ca của hắn quá nửa đã lành ít dữ nhiều rồi.

Hắn không phần nộ hoặc là oán hận, trái lại là sợ hãi rất sâu.

- Nói đi.

Hạ Hồ sững sờ, hắn lập tức biết ý của Giang Thần là chỉ Lý Tuyết Nhi, hắn đánh bạo hỏi:

- Ta nói cho người biết, người sẽ không giết ta sao?

- Người không đáng để ta giết.

Giang Thần nói.

Từ tận trong lòng hắn đã xem thường người này, giết hắn là sỉ nhục đối với Xích tiêu kiếm.

Hạ Hồ cảm nhận được sự xem thường của Giang Thần, không chỉ không có tức giận, trái lại bởi vậy mà còn vui mừng, cho nên hắn lập tức nói ra những chuyện mà hắn biết.

Hóa ra, thế lực khắp nơi đặt hạt giống ở trong nơi nguy hiểm của Vạn thú vực, thậm chí còn đánh hạt giống vào trong cơ thể yêu thú lợi hại.

Đội ngũ của Lý Tuyết Nhi đi săn giết một con yêu thú quý cấp, hợp lực giết chết nó.

Trong cơ thể yêu thú quý cấp này có vài hạt giống, ở trong cơ thể yêu thú đã chết bay ra ngoài.

Giữa lúc người của đội ngũ định bắt lại hạt giống thì mặt đất nơi mọi người đang đứng đột nhiên có vô số dây leo xuất hiện.

Lúc đó mọi người không kịp phản ứng, Hạ Nhân Long và Hạ Hồ đuổi theo hạt giống chạy ra khỏi khu vực này, đợi tới khi bọn họ quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra chuyện rất nghiêm trọng.

Số lượng dây leo đã đạt đến trình độ kinh người, đan xen ngang dọc, đường lui hoàn toàn bị phá hỏng, ngay cả trên đỉnh đầu của những người còn ở bên trong cũng bị dây leo bện thành một cái lưới lớn.

Hai huynh đệ vui mừng vì mình chạy trốn nhanh, cũng không về cứu viện mà tiếp tục đuổi theo hạt giống, mãi đến khi gặp phải Giang Thần mới thôi.

- Hai huynh đệ người thực sự là chết không hết tội, cắt đi cho ta!

Giang Thần quát lên.

- Đa tạ, đa tạ.

Hạ Hổ thấy Giang Thần không giết mình thật, lệ rơi đầy mặt, quỳ trên mặt đất dập đầu.

Chờ tới lúc hắc ngẩng đầu lên thì Giang Thần đã bay về phía khu vực mà hắc nói.

- Thị Huyết ma đang?

Giang Thần chậm rãi nói, khi hắc đến hắc đã sớm tìm hiểu về hoàn cảnh địa lý và khí hậu, còn có các loại ghi chép có quan hệ tới Vạn thú vực.

Lại thêm Thiên Cơ các đã nói Vạn thú vực sẽ có linh dược mà hắc muốn, cho nên hắc mới suy đoán ra nơi này chỉ có thể tồn tại hai loại linh dược như Huyết Long mộc và Tinh Thần thảo.

Mỗi một loại linh dược đều sẽ có sinh linh mạnh mẽ bảo vệ.

Những sinh linh này có vô số khả năng, nhưng bởi vì dược tính cho nên sinh linh bảo vệ cũng sẽ có tính chung.

Ví dụ như Tinh Thần thảo, sinh linh ở gần đều là thú loại thường hoạt động về đêm.

Ở gần Huyết Long mộc sẽ là thực vật.

Thị Huyết ma đăng, chính là một loại trong đó.

Thị Huyết ma đăng rất là khủng bố, có sức sống rất mạnh, khó có thể giết chết, đồng thời nước lửa bất xâm, mềm mại giống như rắn, so với sắt thép còn cứng hơn.

Người bị dây leo cuốn lấy, thân thể sẽ bị hút sạch.

Có điều, trí tuệ của Thị Huyết ma đăng không đủ, tuy rằng có linh tính, nhưng mà không có năng lực suy nghĩ.

Khi đến đó, Giang Thần có thể căn cứ tình hình hiện tại mà chuẩn bị các loại phương án giải quyết, bao gồm cả Thị Huyết ma đăng.

Điểm đáng nhắc tới chính là, bên trong tất cả tình huống mà hắn từng nghĩ tới, Thị Huyết ma đăng là thứ dễ giải quyết nhất.

Chính vì như thế, Giang Thần mới dũng cảm đi cứu người.

Đi tới nơi mà Hạ Hổ nói, Giang Thần phát hiện ra tình huống so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, trên đất trống bị ma đăng chiếm cứ, giống như có một tòa pháo đài màu xanh được dựng lên vậy.

Người Giang Thần ở trên không trung, thông qua khe hở có thể nhìn thấy được rất nhiều người đang bị ma đăng cuốn lấy.

Rất nhanh hắn đã nhìn thấy Lý Tuyết Nhi, nàng vẫn đang chiến đấu cùng ma đăng, thế nhưng lại đang hoàn toàn bị áp chế, ma đăng cách nàng càng ngày càng gần.

- Sư tử, không nên phản kháng! Những dây leo này không giết chết được đâu. Tử tạo thành công kích đối với chúng nó thì sẽ làm tăng sức sống của chúng nó, đợi sau khi ma đăng biến thành màu đỏ như màu máu, như vậy sẽ xong đời!

Giang Thần lớn tiếng kêu lên.

Lý Tuyết Nhi sững sờ, nhìn về phía Giang Thần đang ở trên không trung, do dự không quyết định.

- Đừng chống cự, để ta tới cứu tử.

Giang Thần nói.

- Không nên hạ xuống, rất nguy hiểm.

Lý Tuyết Nhi nói.

- Không sao.

Giang Thần lấy ra một khối tinh thạch trong suốt, truyền thần nguyên vào trong đó, tỏa ra kim quang chói mắt.

Ma đăng chạm tới kim quang thì tự động héo rút lại, nhường ra một con đường cho Giang Thần.

Đây là Nhật Diệu thạch, khắc tinh của ma đăng.

Lúc này, trên người Lý Tuyết Nhi đã có vài cái ma đăng, bó lên trên người và đôi chân thon thả của nàng, bó rất chặt.

Lý Tuyết Nhi theo bản năng đưa tay đi cắt, kết quả tay cũng bị ma đăng cuốn lấy, cũng kéo hai tay lùi lên.

Giang Thần rất là lo lắng, lập tức đưa Nhật Diệu thạch tới.

Thế nhưng ma đăng nắm lấy Lý Tuyết Nhi lại không hề bị lay động, chỉ có ma đăng ở gần mới bị Nhật Diệu thạch bức lui.

- Nếu bị ma đăng quần lấy, nó sẽ lợi dụng năng lượng trong thân thể tỷ để chống lại Nhật Diệu thạch.

Giang Thần nghĩ đến ghi chép bên trong sách, hắn đuổi tay nắm lấy ma đăng trên người Lý Tuyết Nhi, muốn xé rách, thế nhưng đúng như hắn biết vậy, cực kỳ cứng cỏi, làm cho hắn tay trắng trở về.

- Vô dụng, Huyền băng kiếm của ta cũng không có cách nào làm được.

Lý Tuyết Nhi cảm nhận chỉ phong của Giang Thần sát da thịt, hai tay mình lại bị trói, nàng cảm thấy rất không an toàn.

- Sư tỷ, đây là Nhật Diệu thạch, người cầm lấy nó, truyền thần nguyên vào, như vậy dây leo sẽ không đả thương được người.

- Như vậy người phải làm sao bây giờ?

Lý Tuyết Nhi không lấy đi mà hỏi ngược lại một câu.

- Không sao, ta còn có một đồng lớn, hàng giá rẻ mà thôi.

Giang Thần vừa nói, một mặt cầm Nhật Diệu thạch trong tay giao cho Lý Tuyết Nhi.

- Không được, thần nguyên của ta đã bị hút sạch.

Nhật Diệu thạch ở trong tay Lý Tuyết Nhi, nhưng không có cách nào khiến cho nó phát ra ánh sáng được.

- Linh đan.

Giang Thần lấy ra một lượng lớn Hoàn linh đan, đưa đến bên miệng của Lý Tuyết Nhi.

Lý Tuyết Nhi chần chờ một lúc, vẫn mở miệng, nuốt Hoàn linh đan vào.

- Hiệu quả của linh đan theo không kịp ma đằng.

Lý Tuyết Nhi lắc đầu một cái.

- Dù sao cũng là Thị Huyết ma đằng đó.

Giang Thần cảm thán một tiếng, lại nói:

- Không có chuyện gì, sư tỷ, người nắm lấy tay của ta, thu nạp linh khí thiên địa.

- Cũng không được, nơi này là Vạn thú vực.

Lý Tuyết Nhi nói.

- Sao lại có nhiều cái không được như vậy chứ? Nghe ta, thời gian không còn nhiều nữa đâu!

Giang Thần vô cùng nóng nảy, Lý Tuyết Nhi đã biểu hiện ra vẻ tiêu cực, điều này làm cho trong lòng hấn tức giận.

Thế nhưng chuyện này thực sự không trách được Lý Tuyết Nhi, tâm tính của nàng như vậy, trước mặt sinh tử mà nàng vẫn có thể thản nhiên đối mặt.

Bị Giang Thần răn dạy như vậy, nàng có chút choáng váng, cũng không biết làm sao mà lại nắm chặt lấy tay của Giang Thần.

Chờ đến lúc nàng phát hiện ra thật sự có thể thông qua Giang Thần để thu nạp năng lượng trong thiên địa, nàng cũng không lãng phí thời gian nữa mà lập tức hấp thu.

Cũng không lâu sau, nàng đã thuận lợi nhen nhóm Nhật Diệu thạch lên.

Lúc đó, ma đăng trên người nàng nhanh chóng khô héo, rất nhanh nàng đã khôi phục lại tự do.

- Chúng ta đi.

Lý Tuyết Nhi biết bay, lúc này mới bớt đi phiền phức của Giang Thần.

- Cứu lấy chúng ta, cứu lấy chúng ta.

Những người khác sắp bị ma đăng hút sạch, nhìn thấy Giang Thần có bản lĩnh lớn như vậy, cả đám mừng rỡ không thôi, vội vã cầu cứu.

- Ha ha, đệ tử Thiên Đạo môn đề tiện vô liêm sỉ hạ lưu như ta không cứu được các người.

Giang Thần còn nhớ trước đó bọn họ nhục mạ mình ra sao, đặc biệt là Di Ninh kia cũng ở trong đó.

- Chúng ta sai rồi, chúng ta không biết đó là hiểu lầm nha.

- Đệ tử Thiên Đạo môn, người hãy từ bi cứu chúng ta đi.

- Cứu ta, ta tất có thâm tạ!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Huyết Long Mộc

- Giang Thần.

Lý Tuyệt Nhi gọi hắc một tiếng, ý tứ rất rõ ràng, cứu người.

- Được thôi.

Nếu chỉ vền vẹn bởi vì nhục mạ vài câu mà thấy chết không cứu, như vậy sẽ không còn gì để nói, lời nói mới rồi của Giang Thần cũng chỉ là trút cơn giận, giáo huấn bọn họ một chút mà thôi.

Có điều, khi hắc nhìn về phía Di Ninh, hắc kiên quyết nói:

- Hai người bọn họ, ta sẽ không cứu.

- Hai người bọn họ sao?

Lý Tuyệt Nhi không hiểu hắc tại sao hắc lại gom cả Mộng Thiến vào.

Di Ninh kia nghe lời nàng rầm rập, không được nàng cho phép mà dám tới móc mắt của ta sao? Mãi đến khi sư tỷ hỗ trợ nói chuyện thì mới đứng ra, ha ha.

Câu nói phía sau Giang Thần còn chưa nói hết, mà chỉ cười lạnh một tiếng.

Di Ninh và Mộng Thiến không nói lời nào, vẫn còn đang tự giã dũa.

Chợt, Giang Thần cứu những người khác ra, lại để bọn họ cầm Nhật Diệu thạch rời đi.

Có mấy người đã suy yếu đến mức không nhúc nhích được, chỉ còn da bọc xương, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Chờ đến lúc này, Mộng Thiên bỗng nhiên nói:

- Đệ tử Thiên Đạo môn thấy chết mà không cứu, không sợ bị chỉ trích sao?

- Vừa nãy người không nói lời nào, mãi đến khi ta cứu được những người khác, xác định chuyện này sẽ được bọn họ truyền miệng đi, muốn thông qua chuyện như vậy để uy hiếp ta sao?

Giang Thần nói.

- Thiên Cơ các sẽ không giảng hoà đâu!

Di Ninh trừng mắt nhìn hắn, không thích vẻ đắc ý hiện tại của hắn.

- Thiên Cơ các?

Giang Thần sửng sốt một chút, hắn cũng không kiêng kỵ thế lực này, mà là tin tức linh được của hắn chính là thông qua Thiên Cơ các mà có được.

Đương nhiên, là hắn bỏ ra giá cao để mua được tin tức, sẽ không vì đó mà cứu người.

- Người nhìn thân thể của ta, tại sao lại có thành kiến lớn như vậy với ta chứ?

Thanh âm của Mộng Thiên mang theo vẻ oan ức, biểu hiện lại giả vờ quật cường, bên trong ánh mắt nghi hoặc mang theo vẻ không cam lòng.

Lời này Giang Thần cũng không biết phải nói tiếp ra sao.

- Giang Thần.

Lý Tuyết Nhi lại kêu lên.

Lần này, Giang Thần không để ý tới nàng mà nói:

- Sư tỷ, hi vọng người đừng có ép ta, người muốn móc mắt ta, ta sẽ không cứu.

- Vậy thì cứu một người đi.

Lý Tuyết Nhi bình tĩnh nói.

- Di Ninh không đi, ta cũng sẽ không đi!

Mộng Thiển kêu lên.

- Được lắm.

Trong lòng Giang Thần âm thầm buồn cười, nữ nhân này nghĩ mình vẫn bị dáng vẻ của nàng lừa, còn dám nói ra lời nói như vậy.

Hắn liếc nhìn ma đăng trên người nhị nữ, nói:

- Sư tỷ, chúng ta mau rời khỏi đây đi, dây leo sắp đỏ tới nơi rồi.

Hắn không nói ma đăng biến thành màu đỏ sẽ như thế nào, thế nhưng Di Ninh và Mộng Thiển đã nghe ra không ổn.

- Chậm đã.

Mộng Thiển kêu lên một tiếng, nói rất nhanh:

- Không nói chuyện đúng sai, không nói chuyện ân oán, chúng ta nói tới giao dịch, người cứu ta ra ngoài, ta sẽ báo đáp người!

Lúc này nàng hoàn toàn không có hình tượng đại tiểu thư lúc trước nữa mà bình tĩnh tới mức đáng sợ.

Lý Tuyết Nhi cả kinh, không ngờ tới Giang Thần nhìn nhận người chuẩn như vậy.

Nàng và Mộng Thiển cùng nhau tiến lên, chỉ cảm thấy Mộng Thiển là một đại tiểu thư bị nuông chiều thành hư, mà Di Ninh là tỷ muội bảo vệ ở bên người nàng.

Bây giờ nhìn lại, quan hệ của nhị nữ là chủ tớ!

- Báo đáp gì?

Giang Thần liếc nhìn tình huống của ma đăng, hỏi một câu.

- Hạt giống.

Tay phải của Mộng Thiển vẫn nắm chặt không buông, lúc này năm ngón tay mở ra, một hạt giống bỗng dừng bay lượn ra.

Chính bởi vì muốn bắt hạt giống cho nên mọi người mới bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để chạy.

Điều Giang Thần bất ngờ chính là, hạt giống này là màu vàng, hạt giống hắn nhận được lúc trước lại là màu bạc.

- Hạt giống có ba loại, hạt giống đồng thau, hạt giống bạch ngân, hạt giống hoàng kim, hạt giống không giống nhau cũng đại diện cho tài nguyên vun bón không giống nhau. Bên trong hạt giống hoàng kim có võ học huyền bí địa cấp cùng với mấy báu vật lục phẩm, còn chưa hết...

Mộng Thiến giới thiệu với hân, đột nhiên nàng phát hiện ra Giang Thần hoàn toàn biến sắc, sau đó nàng nhìn thấy từng cọng ma đăng trở nên đỏ như máu.

- Sư tỷ, người đi mau!

Giang Thần giục Lý Tuyết Nhi rời đi, lại nhìn về phía Mộng Thiến, đoạt lấy hạt giống hoàng kim của nàng rồi nói:

- Người thấy đó, ta không cứu người thì cũng có thể lấy được hạt giống.

- Người!

Trong nháy mắt này Mộng Thiến hoảng hồn, con người mở rộng ra.

- Đương nhiên, ta là đệ tử Thiên Đạo môn, ta sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Giang Thần lại nở nụ cười, lấy Nhật Diệu thạch ra, thông qua bản thân mình để cho nàng khôi phục thần nguyên.

- Một hạt giống, cứu mạng người, còn người, người định giao dịch gì đây?

Giang Thần nói.

- Không cứu.

Điểm ngoài ý muốn chính là, Mộng Thiến trả lời rất quả đoán, cầm Nhật Diệu thạch đi ra ngoài rất nhanh.

Giang Thần rất là bất ngờ, lại nhìn Di Ninh, phản ứng ý của nữ nhân này quả thực rất là ý vị.

Dường như cũng ngờ tới Mộng Thiển sẽ làm như vậy, nhưng lại có một chút không tin, cực kỳ thê lương.

Nàng cúi đầu, đã chuẩn bị nghênh đón tử vong.

Nhưng mà, khi ma đặng bắt đầu hút tinh huyết trong cơ thể nàng thì nàng không có cách nào giữ vững bình tĩnh được nữa. Vừa không cam lòng, lại phần nộ, còn có hoảng sợ sâu sắc, thân thể liên tục run run.

- Cầm lấy.

Đột nhiên, âm thanh của Giang Thần từ trước người truyền đến, còn đưa tới một khối Nhật Diệu thạch.

- Ta không cần người đồng tình!

Di Ninh liếc mắt nhìn Nhật Diệu thạch.

- Vậy ta đi đây.

Giang Thần xoay người rời đi, rất là thẳng thắn.

Di Ninh há hốc mồm, chỉ cảm thấy người này không ra bài theo lẽ thường, nàng vội nói:

- Chờ một chút...

- Nhớ kỹ, không phải ta đồng tình với người, ta chỉ muốn nhìn một chút xem sau khi người đi ra ngoài sẽ xảy ra chuyện thú vị gì với Mộng Thiển mà thôi.

Giang Thần xoay người lại, giải cứu nàng ra.

Di Ninh khôi phục tự do căn rằng một cái, cúi đầu lao ra khỏi phạm vi của ma đặng.

Lúc này, ma đăng đã có chín phần mười biến thành màu đỏ yêu dị như màu máu.

Nhưng Giang Thần vẫn không rời đi, sợ dĩ hãn có lòng thanh thần cò kè mặc cả cùng người khác chính là vì hãn muốn chờ tới lúc này.

Thị Huyết ma đăng bảo vệ linh dược Huyết Long mộc, nhất định phải đợi tới khi ma đăng hoàn toàn biến thành màu đỏ mới hái được.

Linh dược, nhất định phải chú ý tới phương thức hái, hơi bất cẩn một chút thì sẽ hủy diệt linh dược.

Hãn vội đầu đi về chỗ sâu của ma đăng, ở nơi đó có một thân cây bị ma đăng chăm chú bao bọc.

Thân cây này không chỉ đỏ chót mà còn có chất lỏng giống như máu tươi chảy xuống.

Giang Thần vội vàng lấy ra công cụ hái ở trong nạp giới, lại đi lên phía trước.

Cùng lúc đó, ma đăng đỏ tươi đã không phải chịu Nhật Diệu thạch khắc chế nữa, ma đăng tiến vào bên trong ánh sáng từng chút một, áp sát về phía hãn.

Nhưng hãn mặc kệ, mà ngồi xổm ở trước mặt thân cây bận việc của mình.

Ở sau lưng và trên đầu của hãn, mấy chục cái ma đăng chờ nhấn chìm hãn.

- Được rồi!

Giang Thần kinh hỉ quát to một tiếng, đặt một đoạn Huyết Long mộc ở trong hộp gỗ đặc chế, năm loại linh dược, hãn đã thành công thu thập được

một gốc!

Sửu!

Ma đằng chờ đã lâu như nhận được mệnh lệnh vậy, giống như thủy triều dâng tới bên người Giang Thần.

- Cút ngay!

Giang Thần lại lấy ra một khối Nhật Diệu thạch, hai tay đánh về phía giữa.

Tinh thạch sau va chạm bị phá nát, thế nhưng ánh sáng lại trở nên mạnh mẽ, phóng lên trời, ma đằng chạm tới nó bắt đầu tự cháy, hóa thành tro tàn.

Nhân cơ hội này Giang Thần chạy trốn lên trên không trung.

Cúi đầu vừa nhìn, ma đằng nhanh chóng khô héo, từng cái từng cái bị thoái hóa, cuối cùng chui trở về mặt đất, không để lại bất cứ dấu vết gì nữa.

Mà cái thân cây kia trở nên bình thường không có gì lạ, không khiến cho người ta chú ý.

- Được lực của gốc Huyết Long mộc này ước chừng là thượng phẩm.

Giang Thần nhíu nhíu mày, Huyết Long mộc muốn hình thành cần một lượng lớn máu tươi. Từ trước đó tới nay, nhất định ma đằng đã hấp thu thú huyết của vô số đầu yêu thú.

Hắn lại nhìn về phía những người vừa được cứu, máu của nhân loại so với yêu huyết còn có hiệu quả tốt hơn gấp trăm lần, nếu như không cứu bọn họ, tùy ý bọn họ bị hút khô...

Như vậy thứ Giang Thần có được sẽ là Huyết Long mộc tinh phẩm.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ nghĩ như vậy mà thôi. Bởi vì chuyện như vậy hắn sẽ không làm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Ân Đền Oán Trả

Đám người Lý Tuyết Nhi cách ma đăng rất xa, trốn vào bên trong một mảnh bãi đá mới yên tâm lại được.

Chợt, từng người lấy ra linh đan rồi đưa vào trong miệng, bắt đầu phanh lược thịt thú mà bản thân đã chuẩn bị từ trước.

Bọn họ tính toán tỉ mỉ, tiết kiệm sử dụng lực lượng của bản thân, thế nhưng hiện tại tất cả đều bị ma đăng hút sạch.

Ở nơi nguy hiểm như Vạn thú vực, không nhanh chóng khôi phục lại như cũ sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Sư tỷ, để ta giúp người khôi phục lực lượng.

Giang Thần rơi vào bên người Lý Tuyết Nhi, nói với nàng một câu.

Thông qua chuyện vừa rồi, Lý Tuyết Nhi biết Giang Thần có bản lĩnh như vậy.

- Được.

Lực lượng của bản thân nàng ngay cả một phần mười cũng chưa tới, Lý Tuyết Nhi cũng không rụt rè mà đưa bàn tay ngọc trắng nõn về phía Giang Thần.

Năm ngón tay tinh tế, nắm vào lòng bàn tay lập tức có cảm giác lạnh lẽo như băng.

Tâm tình Giang Thần chấn động, ở bên trong ma đăng hắc không có tâm tư nghĩ những thứ này.

Có điều Lý Tuyết Nhi rất thẳng thắn vận chuyển công pháp, Giang Thần không dám thất lễ, cho nên lập tức tiến vào trạng thái.

Những người khác kinh ngạc với thủ đoạn của Giang Thần, lại hâm mộ Lý Tuyết Nhi.

Bản lĩnh như vậy ở trong Vạn thú vực, hầu như là thuận buồm xuôi gió.

Giang Thần nhìn về phía Di Ninh, nàng vẫn đi cùng Mộng Thiển, nhưng song phương không nói lời nào, ngay cả giao lưu ánh mắt cũng không có, tất cả tâm tư đặt lên trên việc khôi phục lực lượng.

Sau đó, Giang Thần lại lấy ra hai hạt giống.

Cái gọi là hạt giống, là linh vật không gian gần như giống nạp giới, nhưng cũng chỉ là một lần. Khi bắt được hạt giống, lấy đồ vật bên trong thì hạt giống sẽ biến mất.

Vì lẽ đó Giang Thần không vội mở ra, thần thức lén vào trong đó, muốn nhìn một chút xem bên trong có bảo bối gì.

Công pháp võ học cái gì đó đối với hắc đều vô dụng, bị hắc trực tiếp loại bỏ.

Bỗng nhiên, Giang Thần nhận ra được cái gì đó mà thu hồi hạt giống, nhìn ra bốn phía xung quanh.

Từng đầu yêu thú chạy như bay đến, bao quanh bãi đá.

Là Sa Quánh!

Đầu và thân thể có chút giống như lừa, thể nhưng ngón chân lại có móng vuốt sắc bén, lúc bắt đầu chạy vừa nhanh lại mạnh mẽ.

Yêu thú tướng cấp!

Đối với đại đa số người ở đây mà nói, loại yêu thú cấp bậc này không đáng để được nhắc tới.

Nhưng mà, sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến.

Nguyên nhân không có gì khác, có mấy trăm đầu Sa Quánh, vây rừng rậm lại đến mức nước chảy không lọt, mà đại đa số người lại vừa ăn linh đan và thịt thú vào, lực lượng của bản thân không đủ một phần mười.

Những Sa Quánh này rất thẳng thắn, sau khi xuất hiện không chút do dự nào mà nhào tới.

Sưu! Sưu! Sưu!

Ba thanh phi kiếm bằng băng vội vã bắn đi, mười đầu Sa Quánh chạy ở phía trước lập tức bị mất mạng tại chỗ.

- Giang Thần, giết địch.

Lý Tuyết Nhi nhảy lên một cái, nhảy vào trong đám Sa Quánh, huyền băng bản tứ tung, hàn khí lạnh lẽo.

Sa Quánh gần nàng trực tiếp bị đông thành tượng đá, vỡ thành vô số khối, Sa Quánh ở phía xa xa bị hàn băng bắn trúng, máu thịt chia lìa, đầu bị vỡ mất hơn nửa.

- Chuyện này...

Nhìn thấy Lý Tuyết Nhi lợi hại như vậy, Giang Thần lại rất là lo lắng, bây giờ là lúc nào rồi chứ? Sư tỷ khôi phục còn xa không đủ, ba thanh phi

kiếm còn bảo vệ những người khác.

- Các người khẩn trương lên, thu nhỏ phạm vi bao trùm của phi kiếm lại!

Nhìn đám người mềm yếu vô lực trước mắt, Giang Thần tức giận kêu to, cầm kiếm giết về phía Sa Quánh gần đây.

- Không cần giết chết toàn bộ, cứ để bầy yêu thú này biết lợi hại, dọa lui chúng là được...

Ở trong lòng Giang Thần thầm nghĩ, bỗng nhiên hắn nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, cánh tay của một nữ tử bị Sa Quánh cắn đi.

Cũng may trước khi Sa Quánh dùng sức lôi kéo thì phi kiếm trực tiếp đã chặt đứt đầu nó.

Những người này đã co lại thành một vòng tròn, Sa Quánh đang đột phá phạm vi của phi kiếm.

Giang Thần lập tức nhìn về phía Lý Tuyết Nhi, thân ảnh kia vẫn bình bĩnh, thế nhưng rõ ràng hàn khí đã yếu bớt đi không ít.

Cũng may, lúc này Sa Quánh chết đi đã được hơn nửa, đám Sa Quánh còn lại biết đã đá vào tấm sắt, cho nên cũng bắt đầu lui lại.

Giang Thần vọt tới bên người Lý Tuyết Nhi, phát hiện ra bên hông nàng đang bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Sư tỷ, người bị thương sao?

Giang Thần cảm thấy đau lòng, muốn đi tới đỡ nàng.

Có điều Lý Tuyết Nhi kiên quyết đẩy hắn ra mà trở về đến trong đám người.

- Người làm gì vậy? Có phải là cố ý hay không, không ngờ lại để cho Kiều muội bị thương! Nếu như Kiều muội có chuyện gì, người bồi thường nổi sao?

Một người thanh niên đột nhiên vọt tới trước người Lý Tuyết Nhi, phần nộ lên án nàng.

Kiều muội trong miệng hăn chính là nữ tử suýt chút nữa bị cắn mất cánh tay.

- Người lợi hại như vậy! Làm sao có thể để Sa Quánh xông tới được chứ? Người làm vậy là có ý gì?

Hăn kích động nói.

Giang Thần nổi trận lôi đình, tức giận không nhẹ, sư tỷ liễu mạng bảo vệ những người này, kết quả thì lại tốt, một câu cảm ơn cũng không có, còn bị chỉ trích ngược lại.

- Cút!

Giang Thần xông lên dùng một cước đạp bay người này ra đất, mặc dù là Thần du cảnh, nhưng lực lượng hăn đã tiêu hao hết, không đỡ nổi một đòn.

- Nếu như người lại nói thêm một câu, ta sẽ giết người!

Không chờ hăn đứng dậy, Xích tiêu kiếm của Giang Thần đã điểm ở trên cổ của hăn.

- Tiểu Hiên!

Nữ tử kia hét lên một tiếng, lập tức xông lại, tức giận nhìn Giang Thần nói:

- Người dám! Hai cậu nam nữ các người muốn làm gì?

- Người thấy ta có dám hay không?

Giang Thần nói, Xích tiêu kiếm đâm về phía trước một cái.

- Giang Thần.

Nhưng mà có một lực hút đột nhiên ngăn cản mũi kiếm của hắn, khiến cho kiếm không có cách nào lại tiến thêm vào nửa phần nữa.

- Sư tỷ.

- Quên đi.

Lý Tuyệt Nhi lắc đầu một cái với hắn, không buồn không vui, dường như việc này không có quan hệ gì tới nàng.

- Ít nhất chúng ta cũng đã cứu tên khốn kiếp này hai lần, hắn thì tốt rồi, một câu cảm ơn cũng không nói, còn trách ngược lại sư tỷ!

Giang Thần tức giận nói.

Lúc này, tiểu Hiên và Kiều muội kia được những người khác mang tới bên cạnh.

- Hai vị đệ tử Thiên Đạo môn, chúng ta rất cảm tạ các người xuất thủ cứu giúp, đội ngũ chúng ta là chấp vá lung tung, hai gia hỏa vong ân phụ nghĩa này không liên quan gì tới chúng ta.

- Đúng vậy, Lý Tuyệt Nhi trọng nghĩa cứu giúp, ân tình này chúng ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.

Rất nhanh, những người khác bắt đầu nói lời cảm ơn.

- Như vậy mới coi như là tiếng người.

Giang Thần bấu môi, trở lại bên người Lý Tuyết Nhi, muốn giúp nàng chữa thương, thế nhưng dường như sư tỷ hăn không có ý này.

Giang Thần thấy thương thế của nàng cũng không phải rất trí mạng cho nên cũng không miễn cưỡng, cho nên hăn lấy ra linh đan chữa thương mà mình chuẩn bị rồi đưa tới cho nàng.

Lúc này, hai bóng người đi tới chỗ Giang Thần, phân biệt là Di Ninh và Mộng Thiến.

Mặt của Mộng Thiến không hề có cảm xúc, lạnh lùng nhìn hăn.

Giang Thần thầm nói không tốt, hăn lập tức đi lên, chắn trước mặt nhị nữ và Lý Tuyết Nhi, có cái gì không đúng thì hăn sẽ mang theo sư tỷ bay lên trời.

- Sao? Còn muốn móc mắt ta sao?

Giang Thần hậu phát chế nhân, hỏi các nàng trước.

- Chuyện nào ra chuyện đó, người cứu ta, lấy đi hạt giống hoàng kim, ta không nợ người, còn vừa nãy, coi như là xí xóa chuyện nhìn thấy thân thể ta.

Mộng Thiến nói:

- Hiện tại, ta muốn hỏi một loại linh dược, chính là thứ mà vừa nãy người lấy được, Huyết Long mộc!

- Vì sao ta phải cho người?

Giang Thần cảm thấy tức cười nói.

- Gốc linh dược này là Thiên Cơ các ta phát hiện từ trước đây rồi, chỉ là dược tính còn chưa thành thực, vì lẽ đó vẫn giữ lại nó, hiện tại bị người

đoạt đi, có phải là người nên trả lại hay không?

Mộng Thiến nói.

- Vậy sao người không nói là vật ấy có duyên với ta rồi đến cướp luôn đi?

Giang Thần châm chọc nói.

- Người có đưa cho ta hay không?

Mộng Thiến lạnh lùng nghiêm nghị nói.

Thấy thế, đám người chung quanh biết sẽ lại có một trận phong ba.

Lý Tuyết Nhi bị thương, đã dùng hết lực lượng, Di Ninh và Mộng Thiến nhân lúc này khôi phục, Giang Thần chỉ là một sơ kỳ nhập môn, khó chặn phong mang được.

- Vừa rồi các người còn nói tiếng cảm ơn, gặp phải việc này không dự định nói cái gì hay sao?

Giang Thần bỗng nhiên quét mắt nhìn những người này một chút, nói.

Mọi người nhìn nhau, Mộng Thiến làm vậy là không đúng, cãi chày cãi cối, thế nhưng nàng lại có nắm tay to đấy.

Ngoại trừ Lý Tuyết Nhi ra, một Thần du cảnh hậu kỳ khác chính là Di Ninh, lại đứng ở bên người Mộng Thiến.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Âm Phong Cổ

Thấy không có người nào lên tiếng, khoe miệng Mộng Thiển nở một nụ cười lạnh lẽo, nói:

- Người lấy đi đồ vật thuộc về Thiên Cơ các, người xác định không giao ra sao?

- Đồ vật của Thiên Cơ các? Ta cũng muốn thỉnh giáo một chút, sao nó lại trở thành đồ vật của Thiên Cơ các rồi, nhiều người như vậy đi tới nơi này, lẽ nào là bởi vì người hay sao?

Giang Thần nói.

Tình huống như thế, vốn hẳn sẽ không tranh luận cùng nữ nhân này, thế nhưng bây giờ có thể kéo dài được bao nhiêu thời gian thì kéo dài bấy nhiêu.

Lý Tuyệt Nhi không có sự giúp đỡ của hẳn thì sẽ không có cách nào thu nạp được năng lượng thiên địa. Có điều nàng cũng đã ăn vào một lượng lớn Hoàn linh đan, đang khôi phục thương thế.

- Đội ngũ này là ta thành lập, tìm được mấy yêu thú quý cấp năm giữ hạt giống cũng là bởi vì tình báo của ta.

Mộng Thiển nói.

- Nói cách khác, người cố ý gạt tất cả mọi người chuyện linh dược, tụ tập những người này lại đây, không chỉ vì hạt giống, mà còn có linh dược,

đúng không?

Mày kiếm của Giang Thần giương lên, đã nhận ra lỗ hổng trong lời nói của đối phương.

Sắc mặt đám người chung quanh biến hóa bất định, không nghĩ tới từ lúc vừa mới bắt đầu thì bọn họ đã bị người ta mưu hại.

Mộng Thiển đang muốn tranh luận thì Giang Thần lại giành nói trước:

- Kết quả người làm hại tất cả mọi người hầu như chết thảm, nếu không phải có ta cứu giúp thì sớm đã trở thành chất dinh dưỡng của ma đăng, người còn không thấy ngại nói linh dược là của nhà các người sao?

- Ta nói rồi, người cứu ta, thù lao ta cho người là hạt giống, mà linh dược của Thiên Cơ các, người không thể lấy đi!

Mộng Thiển sốt ruột, trên khuôn mặt đẹp để lộ ra sát khí.

- Nhưng vấn đề là, Vạn thú vực thuộc về thế lực khắp nơi, xưa nay không có bảo vật gì thuộc về thế lực nào. Mà lý do của người là Thiên Cơ các biết nơi này có linh dược hay sao?

Giang Thần nói.

- Phí lời, khi đó linh dược còn chưa thành thực, chúng ta không hái, sao lại không phải là thứ của chúng ta cơ chứ?

Mộng Thiển rất hung hăng, nắm chắc điểm ấy không tha.

Giang Thần nở nụ cười, nói:

- Trước tiên không nói cách nói này hoang đường thế nào. Nói lại một chút đi, Thiên Cơ các biết linh dược tồn tại, mà nhận định linh dược thuộc

về mình, vậy tại sao lại lấy tin tức tình báo về linh dược bán với giá cao cơ chứ?

Thiên Cơ các, là thế lực rất đặc thù ở Hỏa vực, có một mạng lưới tình báo ở khắp mọi nơi.

Thiên Cơ các biến những tin tức tình báo này thành thương phẩm, dùng một tiêu chuẩn của riêng mình để cân nhắc, định giá.

Bởi tính chân thực của tình báo, cùng với đặc tính độc nhất vô nhị cho nên Thiên Cơ các đã nhanh chóng lớn mạnh.

Không có ai muốn đắc tội với Thiên Cơ các, bởi vì ai cũng không biết được có phải bí mật của mình đã bị Thiên Cơ các biết được hay không, không biết đã bán cho kẻ thù của mình hay không.

Tình báo Vạn thú vực có linh dược, chính là tin tức mà Giang Thần mua được từ Thiên Cơ các.

Lúc này, Giang Thần lấy ra một tấm da dê, niêm phong còn dính ở bên trên. Mặt trên có viết bốn chữ: Không chỗ nào không biết.

Là niêm phong độc nhất vô nhị của Thiên Cơ các.

Sau khi nhìn thấy rõ, vẻ mặt Mộng Thiển biến hóa bất định, vô cùng đặc sắc.

Giang Thần cười cười một tiếng, nói:

- Đây là tình báo liên quan tới linh dược từ Thiên Cơ các các người, một phần là hơn một ngàn vạn nguyên thạch, quan trọng nhất chính là, các người lại còn bán ra nhiều phần.

- Vì lẽ đó, Thiên Cơ các các người bán ra tin tình báo về linh dược, mà lúc này lại còn nói linh dược là của mình.

- Ta cũng muốn hỏi người, người biết ba chữ vô liêm sỉ viết như thế nào không?

Vô liêm sỉ!

Hai chữ này Giang Thần nói rất nặng, như cái búa lớn đánh mạnh ở trên ngực của Mộng Thiển, khiến cho hô hấp của nàng dồn dập, hàm răng cắn chặt.

Vốn hành động của nàng đã chẳng khác gì ăn cướp, hiện tại lại bị Giang Thần vạch trần, cái nhìn của người ở chỗ này đối với Mộng Thiển đã triệt để thay đổi.

- Còn nữa, người lấy linh dược làm khởi đầu, muốn gây mâu thuẫn, không phải là muốn giết ta, đoạt lại hạt giống hoàng kim hay sao?

Giang Thần lại nói.

Lời đã nói đến nước này, Mộng Thiển cũng không có ý định ngụy trang.

- Lớn mật! Người nhìn lên ta tắm rửa, đoạt linh dược của Thiên Cơ các ta mà dám đứng ở nơi này cãi chày cãi cối sao?

- Di Ninh!

Ổng tay áo của Mộng Thiển vung lên, sau đó lùi lại mấy bước, ra lệnh cho Di Ninh ra tay.

Hết cách rồi, cảnh giới của nàng mới là Thần du cảnh sơ kỳ, ngay cả Giang Thần cũng đánh không lại được.

Nhưng mà Di Ninh rất mạnh, Giang Thần không dám khinh thường nàng.

Hắn không vội vã rời đi, mà là nhìn Di Ninh.

Nữ tử tóc ngắn này không hành động như sấm sét, trái lại còn rất do dự, vẻ mặt rất quái dị.

- Di Ninh!

So với bị Giang Thần răn dạy, phản ứng của Di Ninh là chuyện mà Mộng Thiển không thể tiếp nhận được nhất.

Di Ninh cắn răng một cái, ngẩng đầu lên, hung quang trong mắt hiện lên, thế nhưng rất nhanh, dường như lại nghĩ tới cái gì đó mà hung quang nhanh chóng tiêu tan, vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ.

Nhìn thấy dáng vẻ Mộng Thiển tức giận sắp nổ tung, Giang Thần cười to nói:

- Người để người của người ở lại chờ chết trong ma đăng mà còn muốn người khác nghe người ra lệnh vô điều kiện sao?

- Di Ninh, đó là kế tạm thời của ta, cố ý kích hắn, nếu không ở dưới tình huống như vậy, nói cái gì hắn cũng sẽ không cứu người!

Mộng Thiển không để ý tới hắn mà bắt đầu giải thích cho mình.

Di Ninh hơi lay động, lời nói này không phải là không có đạo lý.

Chính là bởi vì như vậy cho nên Giang Thần mới cứu mình.

Nàng nhìn Giang Thần một chút, lại đi về phía Mộng Thiển, nói:

- Mộng Thiển, bất kể nói như thế nào, hắn cứu ta một mạng, có điều ta sẽ dựa theo ước định, bảo vệ người đến lúc Vạn thú vực kết thúc.

Tét!

Chẳng ai nghĩ tới Mộng Thiến trực tiếp ra tay, đánh một tát lên trên mặt nàng, thanh âm cực lớn, lực lượng rất tàn nhẫn, cũng khiến cho người ta giật mình.

Rất nhanh, Mộng Thiến cầm một cái trống nhỏ màu xanh lục trong tay, vỗ nhẹ một cái.

Tiếng trống vang lên, vẻ mặt Di Ninh đau đớn, cả kinh nói:

- Âm Phong cổ! Mộng Thiến, không phải người nói đã phá huỷ rồi sao?

Di Ninh trúng một loại kỳ độc, cầu viện Thiên Cơ các.

Thiên Cơ các ứng thuận, nói ra điều kiện chỉ cần Di Ninh đồng ý bảo vệ Mộng Thiến ba năm, như vậy sẽ đồng ý giải độc cho nàng.

Thiên Cơ các vì đảm bảo, cho nên căn cứ vào độc tính của nàng để chế tạo ra một cái trống, có thể khiến cho nàng thống khổ không thể tả, để phòng ngừa nàng có mưu đồ gây rối đối với Mộng Thiến.

Sau khi hai nữ nhân gặp mặt, ở trước mặt nàng Mộng Thiến đã ném vỡ Âm Phong cổ, nói muốn kết nghĩa kim lan với nàng, chân thành chờ đợi nàng.

Di Ninh vô cùng cảm kích, sau khi rất phi thường nghe lời Mộng Thiến, nhìn thấy nàng bởi vì bị nhìn thấy bản thân tắm rửa mà khóc lóc, muốn tự sát cho nên muốn móc hai mắt của Giang Thần ra.

Thế nhưng hiện tại, Âm Phong cổ lần nữa xuất hiện, liên tưởng tới lúc bị vô tình vứt bỏ ở ma đàng, rốt cục nàng đã nhận rõ bộ mặt thật của Mộng Thiến.

- Hừ, ta giữ lại nó chính là đề phòng tình huống như thế này! Ta đã sớm nhìn ra người có ý phản, bất trung với ta!

Thanh âm của Mộng Thiển nghe vào rất lạnh lẽo vô tình, khiến cho người ta cảm giác như là người xa lạ, nói:

- Còn muốn giải chất độc trên người của người thì lập tức bắt hãn, đoạt linh dược lại, phải biết rằng, thuốc giải của người cũng cần Huyết Long mộc.

Câu nói phía sau khiến cho Di Ninh sửng sờ, không biết là thật hay là giả.

Giang Thần đã nghe rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hãn quyết định thật nhanh, xông lên muốn cướp Âm Phong cổ của Mộng Thiển.

Đáng tiếc tuy rằng Mộng Thiển đánh không lại Giang Thần, thế nhưng vừa vận năng cũng là Thần du cảnh, cho nên phản ứng của nàng cũng không chậm.

Ngay lập tức né tránh, tiếp theo kêu to tên của Di Ninh.

Chợt, Giang Thần cảm giác được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện, hãn lập tức lùi về phía sau.

Di Ninh như là ma, dường như đã quyết định, nàng gắt gao trừng mắt nhìn Giang Thần không tha.

- Người trúng độc gì?

Giang Thần hỏi nàng.

- Cái gì?

Mặt của Di Ninh lộ rõ vẻ nghi hoặc.

- Độc gì ta cũng có thể giải, người không cần nhìn sắc mặt của Thiên Cơ các, hiện giờ người đã chạy ra khỏi phạm vi của tiếng trống, sau khi Vạn thú vực kết thúc, đến Thiên Đạo môn tìm ta.

Giang Thần nói.

Di Ninh ngần ra, Mộng Thiển kia cười to lên, nói:

- Di Ninh, nếu như người tin tưởng như vậy thì thực sự là ngu ngốc!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Bất Đắc Dĩ Làm Vậy

- Nàng có tin hay không, đã không quan trọng nữa.

Di Ninh còn chưa nói thì Lý Tuyết Nhi vẫn tĩnh tọa đột nhiên lên tiếng.

Áo trắng như tuyết đi tới bên người Giang Thần, không quan tâm tới Di Ninh và Mộng Thiến, kiêu ngạo vô song.

Giang Thần lãng phí miệng lưỡi tranh thủ thời gian đã đưa đến tác dụng, thương thế của Lý Tuyết Nhi đã không còn đáng ngại nữa.

Mộng Thiến cả kinh, vội vã lùi về phía sau, lại hô to với Di Ninh:

- Nhanh lên đi! Còn chờ cái gì nữa?

- Xấu xí.

Lý Tuyết Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, tay phải vung lên, hàn khí bá đạo như một đầu cự thú há miệng nuốt chửng về phía nàng.

- Không tốt...

Mộng Thiến đang muốn xoay người chạy trốn, thế nhưng vừa mới thốt lên lời, vừa xoay người thì thân thể nàng đã cứng đờ, huyền băng trong suốt lạnh lẽo đã đóng băng nàng lại.

Phanh!

Phi kiếm đánh ra, đánh vào trên mặt băng, băng nát tung toé, máu nhuộm lên trên mặt băng, nhìn qua giống như là một đóa hoa kiều diễm.

- Tiểu thư Mộng Thiến Thiên Cơ các vong ân phụ nghĩa, ý đồ sát hại sư đệ ta để đoạt bảo vật, ta giết nàng, các người có ý kiến thế nào?

Lý Tuyết Nhi nhìn về phía mọi người đã bị dọa sợ, trong tròng mắt đen nhánh có tinh quang lập lòe, hàn ý trong ánh mắt bức người.

- Đáng chết, đáng chết...

Tiểu Hiên lúc trước chỉ trích Lý Tuyết Nhi bị dọa cho sợ, trong ấn tượng của nàng, vị đứng đầu Mỹ nhân bảng này ngoại trừ lãnh đạm ra, thủ đoạn cũng không quá mạnh.

Hiện tại thì tốt rồi, không nói hai lời đã chém giết Mộng Thiến, nghĩ đến hành vi vừa nãy của mình, hăn và Kiều muội bên người hăn run lấy bầy.

Đặc biệt là khi Lý Tuyết Nhi liếc nhìn về phía hăn, cả người phát lạnh, hơi thở ra cũng biến thành sương trắng.

- Mộng Thiến này muốn đoạt bảo vật của người khác, còn tìm cái cớ như vậy, có chết cũng không hết tội!

- Đúng vậy, đệ tử Thiên Đạo môn cứu chúng ta một mạng, nàng cũng không biết báo đáp lại.

- Lý cô nương cứ yên tâm, chúng ta sẽ nói thật với người ở bên ngoài, chuyện này, Thiên Đạo môn không làm sai.

Những người khác liên tục mở miệng, Lý Tuyết Nhi thân là người đứng đầu bảng Mỹ nhân bảng, vốn danh vọng đã rất cao, Mộng Thiến lại là người không đúng trước.

- Ủm.

Lý Tuyết Nhi gật đầu một cái, thu hồi phi kiếm, lại nhìn Di Ninh, nói:

- Người muốn chiến nữa không?

Chỉ bằng vào một kiếm vừa nãy Di Ninh đã biết chênh lệch của mình, động tác nàng cứng đờ lắc lắc đầu.

- Sư đệ, chúng ta đi thôi.

Lý Tuyết Nhi không có bất ngờ một chút nào, xoay người rời khỏi bãi đá.

- Quá trình giải độc rất phức tạp, người sống sót được thì đến Thiên Đạo môn tìm ta.

Giang Thần khẽ mỉm cười với Di Ninh, giọng ôn hòa kia khiến cho người ta không thể tin tưởng được.

- Người còn tình nguyện giải độc giúp ta sao?

Di Ninh kinh ngạc nói.

Mộng Thiển đã chết, Giang Thần hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy nữa.

- Thu phí.

Giang Thần đã đuổi theo Lý Tuyết Nhi, lại phất phất tay nói với nàng.

Đi tới ngoài bãi đá thì hắn đã nhìn thấy Lý Tuyết Nhi đứng ở cách đó không xa.

Bóng người màu trắng khiến cho Giang Thần trở nên thất thần, hắn tích cực chạy lên, nói:

- Sư tử, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?

Lý Tuyết Nhi nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Rồi khỏi nơi này.

Giang Thần giật mình vì sự suy yếu trong giọng nói của sư tử, tiếp theo hắn đã nhìn thấy sư tử nhắm hai mắt lại, thân thể vô lực ngã xuống đất.

- Sư tử!

Giang Thần lập tức đỡ lấy, nắm lấy bàn tay tinh tế của nàng, sắc mặt tức thì trở nên cực kỳ khó coi.

- Sư tử còn chưa khôi phục được lực lượng, vừa nãy đã tiêu đốt lực lượng bản nguyên!

Lực lượng của người tu hành chủ yếu đến từ chính trong kinh mạch chân khí, chân nguyên hoặc là thần nguyên, cùng với lực lượng ẩn chứa trong bắp thịt.

Lực lượng bản nguyên là chỉ toàn bộ lực lượng của thân thể.

Tương đương với ngưng tụ thần huyết.

Tiêu hao thân thể sạch sẽ, nếu như không có thần huyết cố định, không nói tới cảnh giới giảm xuống, tuổi thọ cũng sẽ có ảnh hưởng.

- Sư tử giết chết Mộng Thiên giúp ta, diệt trừ uy hiếp, đồng thời tránh cho ta khỏi bị Thiên Cơ các trả thù.

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Thần trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hắn ôm lấy Lý Tuyết Nhi, bay đi về phía xa.

Hắn nghĩ tới nguyên khí chi nguyên trợ giúp mình ngưng tụ thần huyết, chính là thứ mà sư tỷ cần thiết, lúc này hắn dùng tốc độ nhanh nhất để bay đi, bốn cái thần huyết toàn lực mở ra.

Lộ trình vốn cần ba bốn canh giờ, lúc này Giang Thần chỉ bỏ ra một canh giờ, lại là ở dưới tình huống ôm theo một người.

Nguyên khí bản nguyên ở khe nứt kia bởi vì bị Giang Thần hấp thu cho nên đã trở nên mỏng manh, nhưng trải qua một quãng thời gian khôi phục, lại trở lại dồi dào.

Giang Thần rơi vào trên khe nứt, lấy ra bồ đoàn rồi đặt lên trên mặt đất, lại để sư tỷ nằm ở phía trên.

- Đau...

Lý Tuyết Nhi cau mày, trên mặt tràn ngập vẻ thống khổ, như đang ở bên trong lồng hấp, da thịt ửng đỏ.

- Sư tỷ, người nhanh vận chuyển công pháp hấp thu những năng lượng này, nếu không thân thể của người sẽ bị ảnh hưởng, cảnh giới bị rút lui.

Giang Thần vội la lên.

Thu nạp năng lượng thiên địa phải dùng công pháp tu luyện, hấp thu mù quáng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đặc biệt là nguyên khí chi nguyên, những nguyên khí này trực tiếp tiến vào da thịt của Lý Tuyết Nhi, thâm thấu tiến vào máu thịt, đi qua kinh mạch, lại tới nội tạng.

Nếu như buông xuôi bỏ mặc, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, đặc biệt là đối với Thần du cảnh mà nói, sẽ như sốt cao không lùi, biến thành kẻ ngu si.

Bất đắc dĩ, Giang Thần chuyển sư tử ra bên ngoài nguyên khí chi nguyên.

Nhưng mà, sau khi rời khỏi nguyên khí chi nguyên, nhiệt độ của Lý Tuyết Nhi lại nhanh chóng hạ xuống, cho dù trước đó cũng không cao, thế nhưng hiện tại lại vượt ra khỏi phạm vi bình thường.

Giang Thần cẩn thận kiểm tra, lập tức cảm thấy bó tay.

- Sư tử sẽ không chết, thế nhưng đợi tỉnh lại thì cảnh giới sẽ lui về trung kỳ, thân thể như bị bệnh nặng một hồi, phải tìm tài nguyên khổng lồ thì mới có thể bù đắp lại, tốn thời gian tốn lực, sắp tới lại là tỷ thí chọn lựa Thánh Viện rồi đó.

Giang Thần nghĩ tới những thứ này, lại nhìn về phía nguyên khí chi nguyên.

Đây là phương án giải quyết hoàn mỹ nhất hiện nay, tiền đề là Lý Tuyết Nhi khôi phục lý trí, vận chuyển công pháp lên để hấp thu.

- Mặc kệ!

Giang Thần lại mang Lý Tuyết Nhi về đến bên trong nguyên khí chi nguyên.

Chuyện hiện tại Giang Thần muốn làm chính là giúp Lý Tuyết Nhi thu nạp nguyên khí chi nguyên, lần này không giống như khi hấn tinh lọc, khi tinh lọc, người sau vẫn còn có thể chủ động vận chuyển công pháp được.

Hiện tại, Giang Thần phải ở bên ngoài giúp nàng vận chuyển công pháp.

Phương pháp này không khó, hấn cũng nắm giữ.

Vấn đề cần hai tay không ngừng tiếp xúc với thân thể của Lý Tuyết Nhi, coi nàng là cơ khí để điều khiển.

Hơn nữa không thể có chút sai lầm nào cả, vì lẽ đó phải cởi y phục ra, nếu không có vải vóc trơn trượt sẽ xảy ra sai lầm lớn.

Đây cũng là điểm mà Giang Thần phải chú ý.

- Hả?

Lúc này, Lý Tuyết Nhi phát ra tiếng ưm, thân thể đỏ mồ hôi, trong cơ thể đều bị nguyên khí nhấn chìm.

- Sư tỷ, ta làm vậy là vì muốn tốt cho người.

Giang Thần nhanh chóng mở áo của nàng ra.

Y phục trên người Lý Tuyết Nhi trắng như tuyết, tuy nhiên vẫn không sánh được với da thịt của nàng, mái tóc màu đen ở ngoài, toàn thân trắng như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thoát tục.

Hai chân Giang Thần đi lên trên người Lý Tuyết Nhi, nếu như người ngoài nhìn thấy vậy tuyệt đối sẽ cảm thấy kỳ quái.

- Tâm như băng thanh, trời sập cũng không sợ hãi.

Giang Thần đọc thầm Băng Tâm quyết một lần, vứt bỏ tạp niệm, hai tay rơi vào các nơi trên thân thể của Lý Tuyết Nhi.

Cũng không lâu sau, Lý Tuyết Nhi không cảm thấy cực nóng nữa, thân thể điên cuồng hấp thu nguyên khí chi nguyên, bổ sung tiêu hao vừa này.

Nửa giờ sau, cả người Giang Thần đầy mồ hôi, lại mặc y phục lại cho sư tỷ của hắn, rời khỏi phạm vi của khe nứt.

- Cũng còn may.

Giang Thần kiểm tra lần nữa, phát hiện ra tình huống của sư tỷ đã ổn định.

Nếu như có thể làm cho nàng tỉnh lại mà không phát hiện ra tất cả chuyện này, như vậy sẽ càng hoàn mỹ thêm, đáng tiếc tuy rằng Giang Thần mặc y phục vào cho sư tỷ, nhưng rõ ràng cũng có thể nhìn ra dấu vết được.

Không chỉ có Lý Tuyết Nhi tỉnh lại sẽ phát hiện ra vấn đề, ngay cả người đến lúc này cũng sẽ hiểu lầm.

- Được lắm! Giang Thần, người lại làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy, dám vờn ma quỷ về phía Lý sư tỷ của người!

Đệ tử chân truyền Thiên Đạo môn, Đường Cách đứng thứ chín Thiên tử bảng, đột nhiên xuất hiện.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Ra Vẻ Đạo Mạo

Trên người Đường Cách mặc trường bào hoa lệ của đệ tử chân truyền Thiên Đạo môn, ở bên trong vùng rừng rậm trở nên rất dễ thấy, nhưng hắc lại không bị nhiễm lấy một hạt bụi, ngay cả trên mặt giày cũng rất là sạch sẽ.

Hắn cảm giận bất bình, nhanh chân đi đến.

Nhận ra được nguyên khí chi nguyên cho nên hắn mới chạy tới nơi này, nhìn thấy Giang Thần mồ hôi đầm đìa, y phục Lý Tuyết Nhi bên người xốc xếch, mái tóc đen rối loạn.

Đại đa số người sẽ nghĩ tới một loại khả năng.

Lý Tuyết Nhi thân là người đứng đầu bảng Mỹ nhân bảng, được muôn người chú ý, nghiêng nước nghiêng thành, so sánh với nàng, Giang Thần chính là cóc ghẻ.

Tiên nữ trong lòng đã bị làm bẩn.

Trong lòng Đường Cách rất là tức giận.

Sau khi tức giận, tà niệm bắt đầu quấy phá, nhìn Lý Tuyết Nhi không hề có sức phản kháng năm đo, trong lòng hắn hiện ra vẻ kích động.

- Giang Thần! Lần này coi như là chương giáo đứng ra thì người cũng khó thoát khỏi cái chết!

Đường Cách lớn tiếng quát.

- Rốt cuộc có phải hay không, người gấp làm cái gì? Đợi một lúc nữa sư tỷ tỉnh lại, tự sẽ có đáp án.

Giang Thần không quan tâm người này, thái độ không mặn không nhạt.

- Hừ! Ta thấy người đang trì hoãn thời gian, hiện tại người đang ở trạng thái hư nhược, chờ người khôi phục lại như cũ, người bay lên trời, ai có thể làm gì được người chứ?

Đường Cách căn bản không nghe, uy thế bức người.

Giang Thần như phát giác đã được cái gì, lúc này mới chăm chú quan sát vị đồng môn sư huynh này.

- Người muốn như thế nào?

Giang Thần hỏi.

- Đây là Định Tiên tọa, người đeo ở dưới chân, đợi tới khi Lý sư tỷ tỉnh lại, lại để sư tỷ định đoạt.

Đường Cách nói, lại lấy ra khóa, ném tới bên chân của hắn.

Khóa sắt nhìn qua rất phổ thông lại rất có linh tính, tự động đóng vào trong lòng đất bằng đá.

- Vậy nếu như người muốn hại ta thì ta phải làm sao bây giờ?

Giang Thần nói.

- Nực cười, ta và người không thù không oán, tại sao lại muốn hại người cơ chứ? Thân là đệ tử Thiên Đạo môn, nhìn thấy một màn khả nghi như vậy, làm như vậy chẳng lẽ không phải là công bằng xử lý hay sao?

Đường Cách đại nghĩa lắm liệt, khí thế mười phần.

Đối lập trường, cách làm như vậy của hãn rất phù hợp với lẽ thường.

Thế nhưng Giang Thần cảm giác hãn quá kích động, không giống bình thường.

Hãn lại liếc nhìn xích sắt ở dưới đất, do dự hai, ba giây, chủ động đi qua đưa hai chân vào trong đó.

Cạch!

Khóa sắt lập tức chụp lên, trừ khi Giang Thần chém đứt hai chân, hoặc là được Đường Cách cho phép, nếu không sẽ bị trói ở đó.

- Coi như ngươi thức thời!

Đường Cách nở nụ cười thoả mãn, cái khóa sắt này là loại linh khí trói buộc người ta, đặc điểm to lớn nhất là không thể dùng蛮 lực để phá tan được.

Chìa khóa duy nhất ở trên người hãn, sự sống còn của Giang Thần, tất cả đều ở trong một ý nghĩ của hãn.

Hãn không thể chờ đợi được nữa mà đi tới nham thạch bên cạnh khe nứt, lúc này Lý Tuyết Nhi vẫn chưa tỉnh lại.

Bởi vì đây là cơ hội không nhiều, cho nên khi Đường Cách nhìn thấy Lý Tuyết Nhi lạnh như băng, không nhìn ra là mừng rỡ hay là tức giận.

Hiện tại nàng nằm ở nơi đó, vẫn đẹp đến mức không gì tả nổi như cũ, cánh tay trắng nõn thon dài như ngọc, ngũ quan không có tỳ vết, trên hai mắt khép hờ là lông mi tinh tế.

- Xem ra là bị thương dẫn đến, trong thời gian ngắn không thể tỉnh lại được.

Đường Cách nghĩ thầm, ngày càng gần Lý Tuyết Nhi hơn, tim trong ngực hẫng nhảy càng nhanh hơn.

Khi hẫng nghĩ thấy một mùi thơm nhàn nhạt thì hẫng cũng đã không nhận được nữa.

Hẫng ngồi xổm xuống, đang muốn vươn tay ra cầm lấy mái tóc đen nhánh của nàng mà hít thì lại đột nhiên nghĩ đến Giang Thần ở đây, động tác của hẫng không khỏi cứng đờ lại.

Chợt, hẫng nhếch nhếch miệng, hung quang dần lộ ra.

- Có nên sáng khoái một chút, lại giá họa cho Giang Thần, giết người diệt khẩu hay không?

Bên tai truyền tới một đạo âm thanh, quỷ thần xui khiến thế nào mà Đường Cách lại gật gật đầu.

Đột nhiên, hẫng tỉnh ngộ lại, lùi lại mấy bước, khiếp sợ nhìn về phía Lý Tuyết Nhi đang đứng bên người Giang Thần.

Lại nhìn khóa sắt, nó đã sớm bị mở ra.

- Làm sao lại vậy được chứ?

Hẫng có tật giật mình, cho nên có cảm giác như là đang nằm mơ.

- Loại khóa trăm ngàn chỗ hở này cũng muốn khóa ta lại sao?

Giang Thần cười khẩy nói.

- Người!

Sắc mặt của Đường Cách lúc thì xanh, lúc thì trắng.

- Đường sư huynh định xử lý công bằng như vậy sao?

Giang Thần lại nói.

Vào lúc này, rốt cục đầu óc của Đường Cách đã kịp phản ứng lại, hăn quát lên:

- Ta đang kiểm tra tình huống của Lý sư tỷ! Nhưng lại chạy ra khỏi khóa của ta, xem ra người có tật giết mình.

- Trộm gọi người bắt trộm, người thấy Lý sư tỷ tin ta, hay là tin người đây.

Giang Thần cười lạnh nói.

Lời này khiến cho Đường Cách không quyết định chắc chắn được, hăn không biết tại sao Giang Thần và Lý Tuyết Nhi lại đi cùng nhau, cũng không biết rốt cuộc cảm tình của hai người ra sao.

Nhưng hăn biết, chỉ cần giết chết Giang Thần, tất cả đều dễ nói chuyện.

Huống hồ hăn đã sớm có sát tâm, Giang Thần uy hiếp vị trí thứ chín Thiên tử bảng của hăn, chuyện này khiến cho hăn rất để ý.

- Xem ra người còn định giết ta đấy nhỉ!

Cảm nhận được sát khí của Đường Cách, Giang Thần di chuyển đến trước người Lý Tuyết Nhi.

- Giang Thần, ai cũng biết tính cách của người quái đản, trước tiên làm cho môn phái chó gà không tha, làm cho nhiều người mất mạng. Lại

ngay ở trước mặt vô số người ngoài giết chết Lý Thấm, lại hại Thiên Đạo môn mất mặt.

- Hiện tại Lý sư tỷ hôn mê bất tỉnh, một người như người ở bên cạnh, còn không chịu an phận, nếu như chuyện này truyền đi, danh tiếng của Lý sư tỷ phải làm sao bây giờ?

- Hôm nay, ta muốn diệt trừ bại hoại của môn phái như người!

Đường Cách liên hồi nói, giống như sự thực đúng như hắn nói vậy, một thanh linh kiếm cấp ba ra khỏi vỏ.

- Nơi này không có người ngoài, nói những lời này cho ai nghe vậy chứ?

Giang Thần cười xì một tiếng, chậm rãi rút Xích tiêu kiếm ra.

- Tên bại hoại nhà người nói gì vậy, không ai là có thể làm xằng làm bậy thật sao? Rốt cuộc người đã làm cái gì với Lý sư tỷ? Tại sao y phục của nàng xốc xếch, có những điểm đáng ngờ này, người không nói rõ mà còn chống đối sư huynh, tại sao Thiên Đạo môn lại có thể có loại đệ tử rác rưởi như người cơ chứ?

Đường Cách lắc lắc đầu, chỉ tiếc mài sắt không thành kim, đáng vẽ rất xem thường Giang Thần.

- Thực sự từ trước tới nay ta chưa từng gặp ai vô liêm sỉ như người. Chỉ có điều, niệm tình người sắp chết ta cũng không chấp nhặt với người.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Hừ, người cho rằng đánh bại Lý Thấm thì đã là đối thủ của ta sao? Hoặc là nói, người có thể đánh bại được ta sao? Sẽ không, vạn vật tương sinh tương khắc.

- Huống chi, người sắp kiệt lực, mà ta vừa trải qua một bữa tiệc lớn, thân thể hấp thu dinh dưỡng của thịt thú, có lực lượng bất tận, người lấy cái gì để đấu với ta chứ?

- Chờ ta giết chết bại hoại môn phái như ngươi, ta công bố tội vấy bẩn Lý sư tử của ngươi cho mọi người biết!

Đường Cách nói rất nhiều, hơn nữa còn rất kích động.

Giang Thần không nói gì, vừa nãy hắn phi hành hết tốc lực, quả thực lực lượng của bản thân đã gần như dùng hết, vừa nãy ở bên trong nguyên khí chi nguyên, hắn cũng chỉ lo cứu trị cho sư tử.

Bây giờ hắn đang ở trong trạng thái uể oải.

Vốn cảnh giới của Đường Cách đã cao hơn hắn, nếu không hắn ta cũng sẽ không tự tin như vậy.

- Chịu chết đi!

Mắt thấy lời của mình đã làm cho sự tự tin của Giang Thần tan ra, trong lòng Đường Cách cười gằn, nói nhiều như vậy không phải là vì đã nghiện, mà là muốn đánh bại đối thủ trên phương diện tinh thần.

Như vậy khi chân chính giao thủ có thể thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, điều mà hắn không biết chính là, có lúc con người ở trong tình cảnh không có đường lùi sẽ bùng nổ ra tiềm lực kinh người.

Giang Thần tự biết phần thắng của mình không cao, nhưng hắn lùi lại, tất nhiên sư tử sẽ bị gia hỏa ra vẻ đạo mạo này sỉ nhục.

Nghĩ đến đây, hắn đã không có cách nào nhịn được nữa, trong con người dâng lên quang điểm cực nóng.

- Vậy thì, đánh đi!

Hắn cũng không nói gì tiếp, cũng mặc kệ tất cả, Giang Thần cầm Xích tiêu kiếm trong tay nghênh đón đối thủ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Tàn Sát Đồng Môn

Hai ánh kiếm như giao long tranh đấu ở trong rừng, thanh thế mạnh mẽ, cây cối bị lan đến gần, thậm chí cả nham thạch cũng bị cắt ra.

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

- Thiên Trập kiếm pháp: Hồi vọng hữu thiên!

Ánh kiếm va chạm vào nhau, liều toàn lực, thế nhưng cũng không có dừng lại, sau giao phong trong ngắn ngủi, ánh kiếm màu sắc khác biệt trao đổi vị trí, ngừng lại.

Giang Thần và Đường Cách đồng thời xoay người, mặt hướng về nhau.

Giang Thần đã gần tới cực hạn, thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt.

Nhân cơ hội này hấn ăn vào một đám lớn Hoàn linh đan.

Đường Cách không ngăn cản, bởi vì trong tay hấn cũng có Hoàn linh đan, cũng không có vì vậy mà chịu thiệt, tuy rằng ở số lượng linh đan có khoảng cách, nhưng hấn có tự tin trước khi chênh lệch lộ ra giết chết được Giang Thần.

Có điều, Đường Cách nghĩ tới lúc so chiêu vừa nãy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

- Hấn có mấy kiếm suýt chút nữa đã giết chết được ta, nếu không phải trạng thái của hấn không tốt thì ta sẽ thực sự không đánh lại được hấn.

Đồng thời, sát niệm trong lòng Đường Cách ngày càng mãnh liệt.

- Tiến bộ quá nhanh, thực sự quá nhanh!

Đường Cách vốn tưởng rằng thực lực của Giang Thần vẫn còn dừng lại ở thời điểm chiến một trận với Lý Thấm, thế nhưng không nghĩ tới trong thời gian ngắn như thế lại tăng lên thêm một đoạn dài.

- Đúng vậy, hẳn có Thần mạch, đương nhiên sẽ nhanh, nhất định phải giết chết hắn!

Nghĩ tới đây, Đường Cách nhìn mồ hôi hột trên người Giang Thần, cười lạnh nói:

- Người có Hoàn linh đan, ta cũng có, tiêu hao của chúng ta tương đồng, nhưng người vốn đã kiệt lực, ta cũng muốn xem xem cuối cùng người sẽ làm thế nào.

- Người sẽ là một trong những người ta từng giết qua, đừng có lắm lời.

Giang Thần nói.

- Ngông cuồng!

Đường Cách lần nữa xuất kiếm, kiếm pháp của hắn thẳng thắn mà thoải mái, hung hăng bức người, kiếm khí màu xanh như một đạo trắng lưỡi chém tới Giang Thần.

- Trường hồng kiếm pháp: Xích Cầu xuất lung!

Giang Thần biết nếu như tiếp tục sẽ gây bất lợi cho chính mình, nên hắn sử dụng: Trường hồng kiếm pháp, tuyệt chiêu cuối cùng.

Nhưng mà, kiếm thế vừa mới đánh ra được một nửa thì cả người vô lực, bắp thịt co giật.

- Đã tới cực hạn sao? Không! Lên cho ta!

Giang Thần hét lớn một tiếng, muốn điều chuyển tiềm năng của thân thể, tương tự với lực lượng bản nguyên.

Lực lượng bản nguyên không phải ai cũng có thể vận dụng được, muốn làm được tùy ý công kích như Lý Tuyết Nhi thì nhất định phải hồn xác hợp nhất.

Đó là một loại cảnh giới tu hành, đạt đến thì có thể làm cho công pháp Hoàng cấp có hiệu quả của công pháp Huyền cấp, cũng có trợ giúp đối với lĩnh ngộ võ học.

Giang Thần còn chưa đạt tới mức này, hắn dựa vào một luồng dũng khí không thối lui mà kích phát tiềm lực của thân thể.

Tức thì, kiếm thể của hắn không suy yếu giống như vừa nãy nữa, thân thể như có lực lượng bất tận dùng không hết, hắn lập tức vận chuyển công pháp huyền bí, làm cho bên trên Xích tiêu kiếm xuất hiện một tầng kiếm cương.

- Hả? Kiếm này của hắn là hồi quang phản chiếu, nếu như ta né tránh, hắn cũng không còn hi vọng nữa.

Đường Cách hơi suy nghĩ, thu kiếm lui về phía sau.

- Ha ha ha ha ha.

Nhìn thấy hắn thu kiếm, Giang Thần đột nhiên bùng nổ ra tiếng cười lớn.

Tức thì, Đường Cách cảm thấy không ổn, cau mày.

- Nếu như người toàn lực ứng phó, dùng tình trạng của ta, một kiếm này sẽ không giết được người, chúng ta sẽ lưỡng bại câu thương, thế nhưng

người lại ngu xuẩn đến muốn tránh? Kiếm của ta, người tránh được sao?

Trong lúc hai người chiến đấu, có chút chiêu thức cần một chút thời gian để súc lực, đối với người nắm giữ tốc độ cực kỳ nhanh chóng độ mà nói, theo lý mà nói có thể tránh thoát được.

Kì thực không phải vậy, nếu muốn tránh thoát chiêu thức của người khác, cũng không phải cảm nhận được uy lực đáng sợ mà lẩn đi xa là được.

Phải thấy rõ được ảo diệu trong chiêu thức của người khác, ảo diệu vượt qua năm phần mười thì mới có cơ hội tránh thoát đi, vượt qua tám phần mười, mới có cơ hội rất lớn.

Đương nhiên, cũng có một chút người có tốc độ vượt qua quy luật võ học này, chỉ có điều rất ít.

- Không được!

Vào lúc này, kiếm thể của Giang Thần đã hoàn toàn phô ra, kiếm uy đáng sợ làm cho Đường Cách kinh hãi đến mức biến sắc.

Hắn nói một tràng là muốn tàn phá sự tự tin của Giang Thần.

Không nghĩ tới cuối cùng bị một câu nói của Giang Thần đánh bại ngược lại.

Một chiêu kiếm đánh xuống, Đường Cách không có chỗ nào có thể trốn, chẳng khác nào giun dế đối diện với bàn chân của nhân loại, ngay cả phản kháng cũng không thể.

Một tiếng vang rất lớn vang lên, hắn bị trọng thương, ngã lên trên mặt đất không thể động đậy.

Hắn không để ý tới miệng mình đầy máu mà vội vã lấy ra một viên linh đan quý giá nhét vào trong miệng.

Viên linh đan này có thể bảo vệ cho hắc không tắt thở, nhưng mà sau khi chiến đấu kết thúc, hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

Bởi vì Giang Thần có thể tiếp tục đánh ra một kiếm.

Đáng tiếc Đường Cách mặc kệ nhiều chuyện như vậy, linh đan rơi xuống trong bụng thì hắc mới an tâm.

- Xem ra thần nguyên không đủ, kiếm uy cũng sẽ bị ảnh hưởng, làm cho hắc chưa chết.

Giang Thần vừa nói, một mặt đi tới chỗ hắc.

- Ngươi! Chiêu vừa nãy của ngươi là bức ra tiềm lực của thân thể, sau khi dùng hết sẽ không thể động đậy, làm sao lại vậy chứ?

Đường Cách giật nảy cả mình, dùng ánh mắt như nhìn quái đản để nhìn Giang Thần, tiếp theo ánh mắt lại rơi vào trên kiếm ở trong tay của hắc.

- Giang Thần, ngươi muốn giết ta sao? Ta là sư huynh của ngươi, sát hại đồng môn, ngươi cũng không thể tránh thoát khỏi liên quan!

Đường Cách quát lên.

- Đệ tử chân truyền Đường Cách đồ kị đồng môn đệ tử, muốn giết cho sướng tay, còn muốn làm việc không nên thân với Lý sư tỷ.

Giang Thần nói.

Lời này của hắc không phải thật sự lên án Đường Cách, trái lại còn mang theo chút ý tứ ngả ngớn.

Đường Cách nghe mà hiểu rõ ý của hắc, bởi vì trước đó chính hắc cũng làm như vậy.

Chỉ có sống sót thì mới có thể có tư cách nói chuyện, nơi này không có người ngoài, đúng sai còn không phải tùy ý để người sống đi ra ngoài nói hay sao?

Đường Cách nhìn thấy khoe miệng của Giang Thần nổi lên nụ cười gằn, hẳn không cam lòng, lại hoảng sợ.

Mãi đến khi Giang Thần đi tới trước người, hẳn mới có ý nghĩ xin tha.

Nhưng mà, chạm tới ánh mắt của Giang Thần, hẳn đã biết coi như mở miệng thì Giang Thần cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn.

- Giang Thần, người đang làm gì vậy?

Bỗng nhiên, âm thanh của Lý Tuyết Nhi truyền đến.

Đường Cách và Giang Thần đều rất bất ngờ, chỉ thấy Lý Tuyết Nhi tỉnh lại, chống thân thể ngồi dậy.

- Sư tỷ!

Trong lòng Đường Cách vui vẻ, quát to một tiếng:

- Giang Thần này lòng muông dạ thú, trong lúc vô tình ta đi tới nơi này thì nhìn thấy hẳn rời khỏi thân thể sư tỷ. Mà y phục của sư tỷ xốc xếch, tóc rối tung, cho nên ta muốn thanh lý môn hộ, thế nhưng tên này ẩn giấu thực lực, đánh lén ta, hiện tại còn muốn giết ta!

Đặc điểm lớn nhất của Đường Cách chính là rõ ràng là giả mà hẳn có thể nói tới mức chính bản thân hẳn cũng tin tưởng không nghi ngờ.

Lý Tuyết Nhi sửng sờ, chợt đã cảm nhận được cái yếm thiếp thân lỏng đi, là do dây lưng sau lưng chưa buộc lên.

Điều này cũng có ý nghĩa đã bị coi qua!

Dù cho dùng tâm tính của Lý Tuyết Nhi thì cũng không khỏi có một ít gợn sóng.

Chợt, nàng chậm rãi đứng dậy, đang muốn hỏi thì đã nhận ra được thực lực mình không có thoái hóa, thân thể cũng không có suy yếu như trong tưởng tượng.

Nàng chú ý tới nguyên khí bên người, lại nghĩ đến một khả năng.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Giang Thần mang theo tình cảm không tên.

- Ta bị thương nặng, Giang Thần mang ta đào vong, khó tránh khỏi có chút chật vật.

Lập tức, Lý Tuyết Nhi nói.

- Nhưng mà... Nhưng mà sư tỷ chậm chạp không tỉnh lại, thật giả không biết, ta mới để Giang Thần bó tay chịu trói trước, đợi tới khi sư tỷ tỉnh lại, sư tỷ thấy rồi đó, còn có khóa sắt, nhưng mà hắn ta lại có thể thoát ra khỏi khóa!

- Hơn nữa, khuôn mặt của sư tỷ đẹp như tiên thiên, lại hôn mê bất tỉnh, khó tránh khỏi hắn có ý khác, làm chuyện cầm thú với tỷ.

Đường Cách kích động nói.

- Có lẽ có tội, nhưng không cần nói nữa. Sau khi trở về ta sẽ xin chương giáo dùng Như ý toán bàn để thôi diễn.

Lý Tuyết Nhi không muốn nói tới chuyện này, nhìn thấy kiếm của Giang Thần chỉ còn cách Đường Cách không tới nửa thước, nàng nói:

- Giang Thần, không nên giết hại đồng môn.

Vừa nói, Đường Cách đại hỉ nhìn ra ngoài, lại mang theo vẻ khiêu khích nhìn Giang Thần.

Lý Tuyết Nhi đã mở miệng, Giang Thần còn có thể làm gì được chứ?

- Được rồi.

Giang Thần nói một câu, nhưng Xích tiêu kiếm trong tay lại chém xuống, phá tan yết hầu của Đường Cách.

- Người, người...

Trên mặt của Đường Cách còn mang theo biểu hiện khiêu khích, nhưng yết hầu lại đang phun máu, con mắt khi chết không có nhắm lại, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha.

- Giang Thần, người!

Lý Tuyết Nhi cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, trong con người có tình mang lóe lên.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Diệt Trừ Tâm Ma

- Sư tử, đừng nóng giận.

Giang Thần lau máu trên lưỡi kiếm, lại nói ra chuyện vừa xảy một lần.

Nghe được Đường Cách có ý đồ gây rối đối với mình, mảy liễu của Lý Tuyết Nhi dựng thẳng lên, hàn khí bức người.

Có điều nàng không dễ tin như vậy, trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, tất cả đều theo chiêu kiếm này của Giang Thần mà không có đáp án.

- Người nên nói cho ta biết trước rồi hãy giết.

Lý Tuyết Nhi nói.

Phốc!

Giang Thần đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vô lực ngã xuống đất, bất đắc dĩ cười nói:

- Nếu không một lát nữa ta sẽ không giết được hãn.

Một kiếm vừa xảy hãn đã rơi vào kết cục gần như giống Lý Tuyết Nhi trước đó, hơn nữa cảnh giới của Mộng Thiển thấp kém, bị Lý Tuyết Nhi dễ dàng giết chết.

Nhưng hãn và Đường Cách lại có thực lực ngang nhau, tình huống lại càng nghiêm trọng hơn.

Có điều, hậu quả so với Lý Tuyết Nhi còn tốt hơn nhiều, coi như không hấp thu nguyên khí chi nguyên thì cảnh giới cũng sẽ không giảm xuống.

Nguyên nhân rất đơn giản, hẳn có Thần mạch.

Lý Tuyết Nhi ngẩn ra, nàng đã hiểu rõ, tuy rằng nàng tỉnh lại, nhưng không thể mạnh hơn được bao nhiêu so với Giang Thần.

Đường Cách không chết, đối với hai người đều rất nguy hiểm.

- Trước tiên chúng ta khôi phục thực lực, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Lý Tuyết Nhi nói.

Giang Thần gật gù, gian nan đi tới trên khe nứt, cùng sư tỷ đồng thời cảm nhận nguyên khí chi nguyên.

Lúc này nguyên khí chi nguyên đã rất mỏng manh, có điều Giang Thần có thể vận chuyển công pháp tu luyện ở Vạn thú vực, cũng có thể giúp Lý Tuyết Nhi một hai.

Sau khi kết thúc, Lý Tuyết Nhi nghĩ đến điểm này, nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha, nói:

- Tình huống vừa này, nhất định chúng ta sẽ khôi phục càng nhanh hơn so với Đường Cách.

- Đúng, nhưng ta vẫn muốn giết hắn.

Giang Thần nói.

- Tại sao? Người sợ hắn nói ra cái gì sao?

Quanh thân của Lý Tuyết Nhi đã có hàn khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, còn có âm thanh kết băng.

Nàng hôn mê bất tỉnh, bị Giang Thần cởi sạch y phục, mặc dù là vì cứu nàng, thế nhưng khó bảo đảm hẳn sẽ không thu chút chỗ tốt ở trong quá trình này.

- Không sai, ta không thể để hẳn nói ra chuyện ngày hôm nay.

Giang Thần lại nói.

Đôi mắt hạnh của Lý Tuyết Nhi hơi nheo lại, băng trùy đột nhiên xuất hiện, bồi hồi ở bên người của Giang Thần.

- Sư tỷ hẳn phải biết ta cứu tỷ ra sao chứ? Nếu như chuyện này truyền đi, sẽ làm ảnh hưởng tới danh tiếng của sư tỷ, ta không thể để cho tình huống này xảy ra được.

Giang Thần nói.

- Ta không để ý, hẳn người cũng biết điều mà ta muốn nghe không phải là chuyện này.

Giang Thần bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói:

- Vừa nãy tỷ hôn mê bất tỉnh, ta nói cái gì cũng không thể đưa ra bằng chứng được, tỷ chỉ có thể tin tưởng nhân phẩm của ta mà thôi.

- Ta không quen biết người.

Lý Tuyết Nhi lạnh lùng nói.

Chẳng biết vì sao, nghe được câu nói này của Lý Tuyết Nhi, trong lòng Giang Thần đau nhói.

- Vậy ta nói không có, trong lòng tử vẫn sẽ có bóng mờ này, sẽ nghĩ tử bị ta khinh bạc. Đối với tu hành của tử bất lợi, từ từ hình thành tâm ma.

Giang Thần nói.

- Vì lẽ đó?

Lý Tuyết Nhi không hiểu ý tứ trong lời này của hân.

- Vì lẽ đó nếu như tử quan tâm việc này, vậy thì trừ tâm ma đi.

Giang Thần ưỡn ngực, thanh âm không lớn, nhưng mà vô cùng kiên định.

Lý Tuyết Nhi sửng sốt, nhìn gương mặt của Giang Thần, thật lâu không nói gì.

- Người nghĩ ta sẽ không dám làm sao?

Lý Tuyết Nhi hét lớn một tiếng, tất cả băng trùy đột nhiên đâm về phía Giang Thần.

Mũi nhọn của băng trùy sắc bén như lợi kiếm, có thể biến Giang Thần thành con nhím.

Nhưng mà khi còn cách Giang Thần chỉ có một tia thì băng trùy đã dừng lại.

Lý Tuyết Nhi nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Giang Thần, khóe miệng còn có ý cười nhàn nhạt, không lùi bước, không phản kháng, trái lại còn rất bình tĩnh.

Đột nhiên, Lý Tuyết Nhi hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi, bay lên trời, biến mất ở trong tầm mắt của Giang Thần.

- Sư tử không nỡ lòng bỏ giết ta.

Giang Thần đại hỉ, nụ cười rất là xán lạn.

Đáng tiếc, đợi tới khi Giang Thần muốn đuổi theo thì Lý Tuyết Nhi đã không còn bóng dáng đâu nữa.

Linh dược đã tìm được, thời gian trong Vạn thú vực còn sót lại nửa tháng.

Nghĩ đến thực lực của sư tử, Giang Thần tập trung vào tu luyện.

Hắn đã coi khe nứt nguyên khí kia là nơi đóng quân, săn giết các yêu thú xung quanh.

Sau khi chiến một trận với Đường Cách, thế nhưng thông qua công pháp khôi phục, lại có thịt thú và yêu huyết cho nên đối với bản thân hắn có ích lợi rất lớn.

Sự thực quả thực là như vậy, sau khi Giang Thần săn giết ba con yêu thú tướng cấp, hắn thoa yêu huyết lên khắp toàn thân, lại chế thịt thú thành thuốc, thực lực đã tăng lên không ít.

Đáng tiếc cảnh giới vẫn là sơ kỳ nhập môn như cũ, dù sao đã đạt tới Thần du cảnh, không thể tùy ý đột phá.

Sau khi hoàn thành tất cả những thứ này đã là mấy ngày sau, Giang Thần đang nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể đạt tới sơ kỳ viên mãn thì hắn đã nghĩ đến hai hạt giống kia.

Hắn lấy ra hạt giống hoàng kim, ngoại trừ công pháp và võ học ra còn có một lượng lớn linh đan.

Đều là linh đan dùng cho tu luyện.

Cái gọi là linh đan tu luyện chính là lúc tu luyện thông qua một lượng lớn linh đan để nhận được trợ lực.

Còn có một loại linh đan, tuy rằng có lúc cấp bậc giống như linh đan tu luyện vậy, số lượng có thể đếm được cực nhỏ, cũng không thể dùng một lượng lớn.

Loại này là dùng để đột phá bình cảnh.

Được xưng là linh đan đột phá.

Nói thí dụ như Thuần Dương đan mà Giang Thần đã từng luyện chế qua vậy, Thần linh đan của Thiên Đạo môn, còn có Thất Chuyển đan của Phù Không đảo nữa.

Linh đan tu luyện cùng một cấp bậc, nhưng có thể đột phá Thần du cảnh.

Ở bên trong hạt giống hoàng kim có một lượng lớn linh đan tu luyện tam, tứ phẩm.

Có điều, điều khiến cho Giang Thần không nghĩ tới chính là, trong đó có một viên linh đan tứ phẩm đột phá và linh đan đột phá ngũ phẩm.

- Vô cùng bạo tay, thực sự là vô cùng bạo tay đó! Chẳng trách thiên tài tuấn kiệt đều muốn tới đây để tìm hạt giống.

Giang Thần vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, đây đâu chỉ riêng là linh đan, bên trong hạt giống còn có một khối lớn nguyên thạch và vài món linh khí có thể bảo vệ được mình.

Trong đó có một đồ vật hấp dẫn sự chú ý của Giang Thần.

Một quả cầu lửa to bằng nắm tay, rắn chắc.

- Chân hỏa?

Giang Thần kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra được lai lịch của nó.

- Thế lực khắp nơi đã bỏ ra cái vốn lớn đó.

Giang Thần thở dài nói.

Nhất định các thế lực trong là Hỏa vực lấy ra tài nguyên quý giá, tập hợp thành từng viên hạt giống một phân tán ở khắp Vạn thú vực.

Người có được hạt giống, tương đương với lập tức được các thế lực trong Hỏa vực bồi dưỡng.

Cái gọi là chân hỏa, là dùng để lĩnh ngộ ý cảnh võ học.

Ý cảnh võ học là chỉ phong hỏa lôi và các thuộc tính khác trong thiên địa.

Nếu muốn nắm giữ được ý cảnh võ học đủ cao, không phải chỉ có ngòi là được, phải có cơ duyên.

Ví dụ như nếu muốn lĩnh ngộ hỏa tâm ý cảnh, chạy đến dưới nước để cảm ngộ, như vậy không thể nghi ngờ là tự tìm đau khổ.

Bên trong thứ này có một đám chân hỏa.

Cũng giống như danh xưng Thần mạch vậy, chân hỏa không phải là chỉ một loại lửa, là chỉ hỏa diễm trong thiên địa khác biệt với phàm hỏa.

Lúc trước Lý Thâm kia đột phá Phong Tâm ý cảnh là bởi vì có được một khối thần cốt, tìm hiểu ra huyền bí ở trong đó.

Người có được chân hỏa cũng giống như vậy, cảm nhận sự thần kỳ của chân hỏa, rất có ích lợi đối với việc lĩnh ngộ hỏa tâm ý cảnh.

Điều đáng tiếc chính là, hiện nay Giang Thần đang muốn tăng cường Phong Tâm ý cảnh và Kim tâm ý cảnh, tăng cường kiếm cương của mình.

- Sư huynh! Mau nhìn, hạt giống hoàng kim, hẳn có hạt giống hoàng kim!

Một thanh âm đột ngột vang lên, Giang Thần không ngạc nhiên một chút nào, mấy ngày nay, người bị nguyên khí chi nguyên ở khe nứt hấp dẫn đến có rất nhiều.

Người có thái độ tốt, hẳn không ngại cho đối phương hấp thu nguyên khí chi nguyên, còn người có thái độ không tốt, cũng đều chịu giáo huấn.

Có điều lần này, người đến đến không chỉ muốn nguyên khí chi nguyên, mà là nhìn chăm chăm vào hạt giống hoàng kim của hắn không tha.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lang Thành

Giang Thần nhìn sang, phát hiện ra là một nam một nữ, đang đi về phía bên này, mãi đến khi chỉ còn cách hăm vài bước mới dừng lại.

Nữ tử kia nói.

Giang Thần không hiểu ra sao, hai người này đều là Tụ nguyên cảnh, đối mặt với Thần du cảnh như hăm mà cũng dám làm càn như vậy.

Chăm chú đánh giá vài lần, cũng không nhìn ra được cái gì, tư sắc của nữ tử này rất bình thường, hơn nữa còn có chút lùn, nam tử kia thì cao to, nhưng rất gầy, trên mặt không có tí thịt, đứng chung một chỗ rất quái dị.

Nữ tử nói chuyện mặc đồ bảo hộ, nhưng vẫn không che được thân thể mềm mại của nàng.

Giang Thần nói.

Nữ tử kia nói.

Nam tử cũng nói.

Giang Thần tức giận nở nụ cười, cũng thật là ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã.

- Đồ vật của ta, ta muốn cho ai nhìn thấy thì nhìn, nơi này là Vạn thú vực, các người trắng trợn như vậy, cẩn thận sẽ gây ra rắc rối đó.

Lúc nói chuyện, hăm tỏa ra uy thế Thần du cảnh.

Hai người bị bức ép đến mức lui về phía sau, nhưng bọn họ không chỉ không có sợ hãi, trái lại trên mặt còn hiện lên vẻ giận dữ.

- Người là Thần du cảnh thì ghê gớm lắm sao? Không ngờ lại dám hung hăng như vậy!

- Đúng vậy, chỉ là Thần du cảnh sơ kỳ nhập môn, uy hiếp chúng ta, thật là to gan!

Hai người mỗi người kêu gào một câu, vẻ mặt và ngữ khí đều không khác nhau là mấy.

- Sơ kỳ nhập môn thì đã sao? Giết Tụ nguyên cảnh như các người đã đủ rồi.

Giang Thần rút Xích tiêu kiếm ra khỏi vỏ, tản mát ra khí tức sắc bén.

Nữ tử kia lấy ra một cái sáo, dùng sức thổi một hơi, tiếng sáo to rõ vang lên, mười thước chung quanh cũng có thể nghe thấy được thanh âm này.

Nam tử kêu gào nói.

Rất nhanh, cách đó không xa có tiếng bước chân vang lên, hơn nữa không chỉ có một người.

Nam nữ này nở nụ cười đắc ý, ánh mắt nhìn Giang Thần như hăn sắp gặp họa tới nơi rồi.

Rất nhanh một nhánh đội ngũ đã hiện ra ở trong tầm mắt của Giang Thần.

Một tên nam tử Thần du cảnh sơ kỳ nhập môn đi ở hàng trước, hỏi thăm tình huống.

Nữ tử tên là Ngô Anh tức giận nói.

- Hạt giống hoàng kim?

- Hướng sư huynh ở ngay gần đây, chẳng mấy chốc sẽ tới đây, không thể làm như không thấy đối với hạt giống hoàng kim, nhất định phải mau chóng lấy tới tay.

Hắn quát lên với Giang Thần.

- Đám người các người thật biết điều, cho rằng người trên thế giới này đều là phụ mẫu của các người, phải chăm sóc các người sao?

Giang Thần hầu như không thể nói gì đối với những người này, cũng phát hiện ra vị Âu Dương sư huynh này rất tham lam, kiếm cũng không vội thu lại.

Âu Dương sư huynh nói.

Giang Thần khiêu khích nói.

- Xem ra người không muốn nộp lên rồi!

Âu Dương sư huynh này rút linh kiếm ra, lập tức có tiếng kiếm reo lanh lảnh vang lên, hẳn không chỉ là Thần du cảnh sơ kỳ nhập môn, mà còn nắm giữ kiếm điểm.

Âu Dương sư huynh đâm tới một kiếm, ở trong mắt những người khác, quả thực là nhanh như chớp giật.

- Chính người muốn chết, không trách được người khác!

Giang Thần phát hiện ra bên trong một kiếm này ẩn chứa sát khí, muốn lấy tính mạng của mình, cho nên hắn cũng không khách khí với đối phương.

Giơ tay đánh ra một kiếm, kiếm reo như rồng gầm.

Một kiếm!

Chỉ một kiếm, Âu Dương sư huynh đã không cam lòng chết đi, rõ ràng đều là cảnh giới tương đồng với nhau.

Đám người Ngô Anh vừa giận vừa sợ, có điều vẫn không sợ, bởi vì bọn hắn vẫn có chỗ dựa dẫm như cũ.

Lúc này, cách đó không xa lại có tiếng bước chân truyền đến.

Lưu Diệp kêu gào nói với Giang Thần.

Giang Thần đâm chiêu, Quy Nhất kiếm phải? Hường sư huynh? Hắn nghĩ tới điều gì đó.

Ngô Anh lạnh lùng nói.

Chợt, Hường sư huynh kia xuất hiện, cánh tay phải đã bị chém, tay trái cầm một thanh kiếm.

- Sao vậy?

Hắn nhìn thấy thi thể trên đất, hoàn toàn biến sắc.

- Hường sư huynh, tên này sát hại Âu Dương sư huynh!

- Đúng, Hường sư huynh nhanh báo thù giúp Âu Dương sư huynh đi!

Ngô Anh và Lưu Diệp kích động nói.

Hường Lượng khí thế hùng hổ, có điều sau khi nhìn thấy Giang Thần, hắn lập tức sửng sốt.

Tay phải của hắn chính là Giang Thần chém đứt lúc trước!

Đương nhiên hẳn rất hận Giang Thần, nhưng nhiều hơn chính là sợ hãi!

Đột nhiên, Hường Lượng xoay người lại, lòng bàn tay đánh lên trên mặt của Ngô Anh và Lưu Diệp.

Hai người này bị đánh cho choáng váng, không hiểu vì sao lại như vậy.

Coi như mất đi một tay thì vẫn là sơ kỳ viên mãn như cũ, đây chính là ưu thế cảnh giới!

Lưu Diệp rất không hiểu nói.

Hường Lượng tức giận nói.

- Cái gì?

Nhất thời, Ngô Anh và Lưu Diệp há hốc mồm.

Lý Thâm cũng là nhân vật xếp thứ hơn bảy mươi trên Tân hỏa bảng, bởi vì biết bay, cho nên rất nổi danh ở trong Hỏa vực.

Đừng nói tới Mặc Ly, đứng thứ bảy Công tử bảng, giết chóc quả đoán, người giao thủ với hắn mà có thể không chết có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Ta là đệ tử của Quy Nhất kiếm phái, vì lẽ đó Mặc Ly đã thả ta rời đi, Đàm Vân và Lý Tử thì đi theo hắn, sau đó ta gặp phải các đồng môn đệ tử này.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Ngô Anh và Lưu Diệp tái nhợt.

Ngay cả Hường Lượng cũng sợ Giang Thần giết mình, chứ đừng nói chỉ là bọn họ.

Hường Lượng quát lên.

Ngô Anh và Lưu Diệp vừa nhìn nhau, hai người kiêu căng tự mãn ở dưới ánh mắt của mọi người, lập tức đưa tay đánh miệng mình.

Giang Thần lại nói.

Hường Lượng căm giận nhìn về phía Ngô Anh và Lưu Diệp, lúc này, tiếng bạt tai mới không ngừng vang lên.

- Giang Thần, chuyện lần này không có quan hệ gì với ta, mặt khác ta cho người biết một tin tức, người buông tha cho ta, được chứ?

Giang Thần còn chưa nói muốn đối phó với hắn như thế nào thì cỗ thi thể trên đất đã làm cho hắn sợ sệt.

- Tin tức gì?

- Lần trước không phải bên cạnh người có một nữ tử, tên là Thủy gì sao?

Giang Thần cả kinh, nụ cười lập tức tắt đi.

Hường Lượng nói.

- Thật sao?

Hường Lượng nói.

Giang Thần không nói hai lời, giương cánh vung lên, bay lên trên trời.

Oa!

Người phía dưới nhìn thấy Giang Thần tiêu sái rời đi như vậy, khiếp sợ không thôi, Lưu Diệp và Ngô Anh cũng há hốc mồm.

Hương Lượng tức giận nói.

Sau đó, hai người tiếp tục tự tát mình.

Hương Lượng nhìn phương hướng Giang Thần rời đi, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Ô Kim Hung Thiết

Lang Thành, bởi nguyên nhân xây dựng là dùng để tị nạn tạm thời, vì lẽ đó cả tòa thành thị không thể nói là có mỹ quan, từng gian nhà khác nhau chỉ có to nhỏ, hoặc là nóc nhà là tròn hay vuông, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Có điều, người bên trong cũng không ít.

Trên mấy tuyến đường chủ yếu người đến người đi, cửa hàng hai bên cũng rất nhiều, lão bản đều là người tu hành có đầu óc buôn bán.

Lần này Vạn thú vực mở ra, tập kết tám phần mười thanh niên tuấn kiệt của Hỏa vực trở lên, ngoại trừ cạnh tranh kịch liệt ra còn có mua bán.

Ở giao lộ của các tuyến đường, cũng chính là giữa thành có một mảnh quảng trường, ở giữa là cột phun nước đã khô cạn.

Ở trên đài phun nước có một cái lồng giam, giam giữ một vị thiếu nữ mềm mại.

Không biết nàng đã ở bên trong được bao nhiêu ngày, mặt mày xám xịt, y phục trên người bởi vì phơi nắng phơi sương mà đã phai màu.

Thông qua mái tóc đen ngồn ngang vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt thanh tú kia như cũ.

Mặc kệ lúc nào, dưới lồng cũng sẽ có người vây xem, nhưng không có người nào ra tay cứu viện.

Bởi vì người giam nữ nhân này là người đứng thứ bảy Công tử bảng Mặc Ly.

Dưới lồng giam có một con rắn đỏ thắm đang cuộn lại, là cơ quan thú, thân thể linh hoạt vặn vẹo, còn có thể làm ra động tác thè lưỡi.

- Quá đáng thương, chỉ là một Tự nguyên cảnh, không cần dẫn vật như vậy chứ.

- Đúng vậy, một mỹ nhân mềm mại như vậy, ta thấy mà yêu, làm sao Mặc Ly có thể tàn nhẫn như vậy được chứ?

- Người không muốn sống sao mà dám nói như vậy!

Hai nam tử đang thảo luận, một người trong đó không đành lòng, có chút không cam lòng, bị đồng bạn nhắc nhở, hấn giật mình, lập tức nhìn xung quanh, lo lắng có người nhìn thấy.

Ai biết lại thực sự có người đi tới bên này, râu mép thừa thớt, lông mày rậm mắt to, có mái tóc đen hơi cuộn lên.

Nhìn thấy người này, hai nam tử này nhìn nhau, Vạn thú vực mở ra là để chuẩn bị tỷ thí Thánh Viện nửa năm sau.

Thánh Viện đưa ra yêu cầu rất rõ ràng, tuổi tác phải là ba mươi tuổi trở xuống.

Người đi tới này dường như đã vượt qua, chỉ là nghĩ đến có mấy người sốt ruột, cho nên bọn họ cũng không cần thận suy nghĩ nữa.

Hắn hỏi.

- Là Mặc Ly đứng thứ bảy Công tử bảng, nghe nói nữ nhân này đi chung với người mà hắn muốn giết, hiện tại đang buộc đối phương hiện thân.

Người đến rất giật mình.

- Ai nói không phải chứ, thế nhưng Công tử bảng không yêu cầu là người tốt, đề tên rất tùy ý, nói không chừng là người bình chọn yêu thích anh tuấn lạnh lùng như Mặc Ly.

Đồng bạn của hắn chỉ lo gây ra phiền toái, cho nên lập tức lôi kéo hắn rời đi.

- Ta sẽ cứu người ra ngoài.

Thủy Sanh vốn không nhúc nhích thân thể chấn động, nhìn xuống phía dưới, lại không phát hiện ra bóng người trong ấn tượng, nàng còn cho rằng là ảo giác.

Chỉ là con rắn kia ngẩng đầu lên, viên ngọc làm thành con người nhìn chăm chăm vào nam tử kia.

- Hừ.

Nam nhân xoay người rời đi, trong lòng đã tràn ngập lửa giận ngập trời.

Hắn chính là Giang Thần!

Hắn thông qua thuật dịch dung để thay đổi bên ngoài của chính mình, che giấu khí tức của mình, không phải là phép che mắt đơn giản.

Ngay cả thần thức cũng không thể nhìn ra nguy trạng.

Hắn hận không thể lập tức đi tìm Mặc Ly kia, dùng một kiếm giết chết đối phương.

Nhưng hắn không thể, hiện tại vẫn chưa thể, thực lực của Mặc Ly vẫn còn đó, cho dù thực lực của Giang Thần đã tăng lên không ít, nhưng vẫn có

chút chênh lệch như cũ.

- Cảnh giới ít nhất phải đạt đến sơ kỳ viên mãn, chuyện này không khó làm được, phương diện võ học, Bất hủ kiếm đạo đến nay vẫn chưa đạt tới tiểu thành, Kim tâm ý cảnh và Phong Tâm ý cảnh cũng cần tăng lên.

Thế nhưng, khoảng cách lúc Vạn thú vực đóng chỉ còn lại mười mấy ngày, khiến cho thời gian của Giang Thần đã không còn nhiều.

- Chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Giang Thần nghĩ thầm.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, muốn làm cho cảnh giới, võ học đều tăng lên là chuyện rất khó khăn, có điều chung quy hẳn vẫn sẽ có biện pháp.

Đầu tiên là hẳn rời xa khỏi trung tâm thành, tùy tiện tìm một ngôi nhà vô chủ đi vào.

Mở hạt giống hoàng kim ra, một đồng lớn bảo vật phủ kín mặt đất, hẳn thu phần lớn vào trong nạp giới, chỉ để lại hai viên linh đan đột phá.

Hiệu quả của linh đan đột phá đều là có độ công kích.

Ví dụ như linh đan đột phá tứ phẩm là dùng để tẩy tủy, bởi vì thứ Thần du cảnh tu chính là hồn xác, thân thể càng tốt thì càng có lợi đối với tu hành.

Ở thời điểm thích hợp ăn viên linh đan này vào nó sẽ bài trừ tạp chất trong cơ thể, tăng cường khí huyết.

Linh đan đột phá ngũ phẩm thì lại nhắm vào thần hồn, khiến cho người ta thử nghiệm cảm nhận thiên nhân hợp nhất.

Trạng thái thiên nhân hợp nhất có thể nói là cảnh giới võ học trên phương diện tu hành, chỗ tốt trong đó, tuyệt không thể tả.

Rất hiển nhiên, hai viên linh đan này đối với Giang Thần hiện tại cũng không phải là thời cơ hoàn mỹ.

Thế nhưng hắn không quản được nhiều như vậy, hắn nuốt linh đan đột phá ngũ phẩm vào, lại ngồi dưới đất hấp thu được tính, nuốt chừng thể hồn hợp linh khí và nguyên khí trong Vạn thú vực.

Trước đó hắn đã rèn luyện một quãng thời gian rất dài ở trong Vạn thú vực, viên linh đan này vào trong bụng, cảnh giới của hắn tăng lên tới sơ kỳ viên mãn.

Tiếp theo lại ăn vào linh đan tứ phẩm là bởi vì hi vọng có thể tăng lên được một chút, có lẽ Thần mạch có thể hấp thu được.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới chính là, khả năng bởi vì có tích lũy trước đó cho nên hiệu quả do linh đan tứ phẩm này mang đến lại còn mạnh hơn.

Như ở bên trong Hóa long trì vậy, thân thể nóng lên, về mặt da dẻ dần dần có một tầng dơ bẩn bao trùm, cực kỳ tanh tươi.

Có điều Giang Thần không có để ý tới chuyện này, chuyện làm cho hắn kinh hỉ chính là linh đan đã thành công thức tỉnh cái Thần mạch thứ năm của hắn!

- Tốt, quá tốt rồi!

Chuyện này đã vượt qua dự liệu của Giang Thần, chuyện này ý nghĩa là hắn không chỉ trở nên mạnh mẽ mà còn có thể ngưng tụ ra hai cái, thậm chí là ba cái Thần mạch.

Thần du cảnh sơ kỳ, mỗi khi tăng lên một cấp, tinh, khí, thần của thân thể mới có thể ngưng tụ ra hai cái thần huyết.

Khi đạt tới sơ kỳ đỉnh cao, sáu cái thần huyết là tiêu chuẩn.

Giang Thần nắm giữ Thần mạch, sơ kỳ nhập môn đã có bốn cái thần huyết, lúc này cảnh giới tăng lên cộng thêm thần huyết, có thể ngưng tụ ra ba cái thần huyết.

Có điều trong quá trình ngưng tụ cần một lượng lớn thịt thú, yêu huyết và linh đan để bổ sung cho thân thể.

- Thần huyết ngưng tụ thành công, chỉ còn lại thời gian lại bảy, tám ngày, đến lúc đó bố trí một chút, tăng võ học lên.

Vừa nãy khi vào thành, Giang Thần từng thấy có người bán ra yêu huyết, yêu huyết quý cấp cũng có, giá cả so với bên ngoài còn rẻ hơn ba phần mười.

Giang Thần chọn mua một phen, sau đó đi về chuẩn bị. Lúc này hắn chợt phát hiện ra trên chỗ bán hàng có treo một tấm bảng.

Mặt trên viết: Một khối Ô kim hung thiết, đổi chân hỏa hoặc là đồ vật có trợ giúp đối với hỏa tâm ý cảnh.

Chủ nhân của quầy hàng là một vị thanh niên, điều làm người khác chú ý chính là trên đầu hắn có mái tóc màu đỏ, vẻ mặt tuấn đạt, anh khí bừng bừng, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng, mắt hơi lim dim lại.

Ô kim hung thiết.

Là thứ rất có lợi ích đối với Kim tâm ý cảnh, cũng giống như chân hỏa vậy. Có lẽ đối phương cũng phát hiện từ trong hạt giống, rất có thể tình

huống giống như Giang Thần vậy, phát hiện ra thứ không thích hợp với bản thân, cho nên mới mang ra trao đổi.

- Mặc Ly đứng thứ bảy Công tử bảng ở ngay trong thành, hắc chủ giết chóc, khối Ô kim hung thiết này nhất định hắc sẽ mua với giá cao, sao người còn bày sạp ở chỗ này?

Lời nói của Giang Thần rất thô lỗ, nhưng cũng rất phù hợp với bên ngoài hiện giờ.

- Hắc giam giữ một nữ tử yếu đuối, ta không bán cho hắc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Nhất Niệm Vĩnh Hằng

- Người không sợ bị cướp sao?

Giang Thần dùng giọng ồm ồm nói.

- Đứng thứ bảy Công tử bảng, có thể tùy ý giết chóc, nhưng không thể tùy ý cướp đoạt.

Một câu nói, tràn ngập vẻ châm chọc.

Đám tiểu thương xung quanh hơi thay đổi sắc mặt, làm bộ không nghe thấy câu nói này.

- Ha ha ha ha.

- Đưa Ô kim hung thiết cho ta nhìn một chút được chứ?

Nam tử tóc tím đánh giá hăn, rất nhanh lông mày đã nhăn lại.

- Sao vậy? Người xem thường ta sao?

Giang Thần biết bây giờ bề ngoài mình nhìn qua rất xấu xí, cho nên hăn giả vờ tức giận.

Nam tử tóc tím do dự một lúc, lại lấy ra một khối thép từ trong lòng, như là lấy từ trên đồ sắt gì vậy, không đầy đủ, cũng chỉ lớn hơn bàn tay một chút mà thôi.

Ánh sáng kim loại lộng lẫy đã ảm đạm, trái lại còn có chỗ rỉ sét.

Giang Thần bất mãn nói.

Nam tử tóc tím nói.

Lời này rất là có lý, một đám chân hỏa nho nhỏ của Giang Thần đổi lấy khối Ô kim hung thiết này, rất khó nói là kiếm lời hay là thiệt thòi.

- Ấy!

Giang Thần lấy ra chân hỏa, bỏ vào trên chỗ bán hàng.

Nam tử tóc tím vẫn nửa tin nửa ngờ đại hỉ, không nghĩ tới Giang Thần lại thực sự có vật này.

Hắn không phải là một người làm ăn, sau khi xác định chân hỏa không phải giả, hắn không quan tâm tới Ô kim hung thiết nữa mà trực tiếp thu hồi chân hỏa.

- Mặc Ly không có được Ô kim hung thiết, rất là bất mãn, tạo áp lực trong bóng tối, không ai dám đối với ta, như vậy sẽ đắc tội với hắn, người phải cẩn thận.

Giang Thần dừng dừng như không, không để ở trong lòng.

Nam tử tóc tím muốn nói lại thôi, hắn muốn nói Mặc Ly sẽ không công khai đến, nhưng mà sẽ giờ ám chiêu, một sơ kỳ viên mãn như người sẽ không đề phòng được đối phương.

- Đã như vậy, có duyên gặp lại.

Có điều hắn thấy Giang Thần lăm liết, cũng không nhắc được, cho nên hắn thu quầy hàng rồi lập tức rời đi.

Giang Thần bỏ mảnh vỡ Ô kim hung thiết vào trong ngực, nghênh ngang rời đi.

Cùng lúc đó, tiểu thương và những người đi đường trên con đường này chú ý tới có một nhóm người có hành tung khả nghi, mấy người đi theo Giang Thần, mấy người khác thì nhanh chóng chạy đi theo một phương hướng khác.

- Ài, có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Mọi người đều hiểu rõ đó là người của Mặc gia, muốn làm rõ hành tung của Giang Thần, sau đó sẽ đi thông báo cho Mặc Ly biết.

Mấy người đi theo Giang Thần nhìn hẳn đi vào một cái hẻm nhỏ, lặng lẽ đi theo.

Thế nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện bên trong là ngõ cụt, Giang Thần đã biến mất không thấy đâu nữa.

Chuyện này làm cho bọn họ sợ hết hồn, lập tức nhảy lên bên cạnh nóc nhà và phần cuối bức tường của ngõ, nhưng vẫn không phát hiện ra được Giang Thần đâu cả.

Dường như Giang Thần biết bay vậy.

Sau khi xác định không ai theo dõi, Giang Thần lại tìm một căn phòng ốc không có người ở lại, bắt đầu bố trí một môn trận pháp dùng cho tu hành.

Tên của trận pháp là Nhất Niệm Vĩnh Hằng.

Là đại trận pháp dùng để lĩnh ngộ võ học, hiệu quả là tiết kiệm thời gian.

Hiện tại Giang Thần cũng không đủ vật liệu và thực lực để bố trí trận pháp xoay chuyển thời gian, thế nhưng môn trận pháp này lại có thể khiến cho thần hồn không quan tâm tới thời gian xói mòn.

Giống như suy nghĩ một chuyện vậy, cần vài giờ, thế nhưng ở bên trong Nhất Niệm Vĩnh Hằng lại rút ngắn đến một khắc, thậm chí còn có thể ngắn hơn nữa.

Khuyết điểm là dễ dàng xé rách thần hồn, không cẩn thận sẽ biến thành người ngớ ngẩn, chỉ có người có thần hồn đủ mạnh mẽ thì mới có thể chịu nổi.

Khi Giang Thần còn là Tụ nguyên cảnh đã có được thần thức không thua gì Thần du cảnh, có thể thấy được thần hồn của hắn đã vượt xa người thường.

Chỉ là môn trận pháp này chung quy vẫn có nguy hiểm, hơn nữa trình độ võ học chú ý tới ngộ tính, dục tốc thì bất đạt.

Thông qua Nhất Niệm Vĩnh Hằng để lĩnh ngộ, nói rõ bản thân cũng đã nôn nóng.

Môn trận pháp này, muốn bố trí rất là tiêu hao tinh lực, hơn nữa trong một đoạn thời gian rất dài chỉ có thể dùng một lần, hiệu quả tùy theo từng người.

Nếu là thiên tài, có thể thông qua Nhất Niệm Vĩnh Hằng mà hoàn thành kỳ tích.

Hạng xoàng xĩnh, không nói tới việc lãng phí thời gian, còn có thể bị hỏng thần hồn.

Giang Thần không muốn suy nghĩ mình là thiên tài hay là hạng người xoàng xĩnh, hắn chỉ muốn làm được chuyện mà hắn cần làm, bất kể kết quả ra sao thì cũng phải đi cứu Thủy Sanh.

Sau khi trận pháp được bố trí kỹ càng, hắn thả mảnh vỡ Ô kim hung thiết ở trước người, phân tán thần hồn ra ngoài.

Thần hồn như nước, không ngừng cọ rửa mảnh vỡ, tạp chất bên ngoài bị gội rửa đi, sau đó lực lượng ở bên trong hiện ra.

Ô kim là một loại sắt thép rất đặc thù, tính chất so với Huyền Thiết còn mềm mại cứng cõi hơn. Điểm đặc thù nhất chính là, nơi xuất hiện ô kim tất có giết chóc xảy ra.

Loại giết chóc này là loại cỡ lớn, thí dụ như chiến trường vậy.

Vì vậy ô kim cũng được gọi là Ô kim hung thiết.

Không ai biết là bởi vì trước tiên có giết chóc cho nên mới dẫn đến Ô kim hung thiết hình thành, hay là Ô kim hung thiết tồn tại cho nên mới khiến giết chóc xảy ra.

Chuyện không thể tra cứu được, cũng không ai để ý tới nó.

Tình huống bây giờ là Ô kim hung thiết là tài nguyên rất hi hữu, sử dụng nó làm tài liệu để chế thành linh khí, như vậy đều là người hung danh lan xa.

Hồng Vũ Kiếm xếp hạng thứ bảy trong Thánh vực kiếm trì chính là một trong số đó, bởi vì thanh kiếm này giữ máu, có thể duy trì máu trên đó một ngày một đêm, dưới trời mưa tầm tã.

Bị thần hồn của Giang Thần kích hoạt, Ô kim hung thiết tự động bay lên, phong mang vô hình làm cho mặt đất và vách tường xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Có phong mang phóng tới chỗ Giang Thần, nhưng hắn không né không tránh, mục đích chính là hấp thu những phong mang này.

Chuyện này với việc tăng lên Kim tâm ý cảnh của hắn có giúp đỡ rất lớn.

Có điều, chỗ lợi hại của Ô kim hung thiết cũng là tai hại của nó, đó là giấu diếm giết chóc sẽ ảnh hưởng tới tâm trí của con người.

Nhưng Kim tâm ý cảnh chính là chủ giết chóc, vì lẽ đó đây là một thanh kiếm hai lưỡi, tất cả đều dựa vào người tu hành tự mình nắm bắt mà thôi.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, đối với thân Giang Thần ở trong trận pháp mà nói, thời gian mới gần như được nửa ngày.

Ánh sáng trên khối Ô kim hung thiết này dần dần tắt đi, rất nhanh đã rơi xuống đất.

Giang Thần lần nữa mở mắt ra, thu hồi Ô kim hung thiết, mảnh vỡ này đã vô dụng đối với hắn, thế nhưng đối với những người còn chưa lĩnh ngộ thì lại khác.

Giang Thần có chút tiếc nuối.

Ý cảnh võ học phân chia có khác biệt với võ học chân chính.

Dùng kiếm mà nói, võ học là: Kiếm điểm, mô hình kiếm ý, kiếm ý hoàn chỉnh, trở thành truyền nhân kiếm đạo hoặc là tự nghĩ ra kiếm đạo.

Ý cảnh võ học cũng có ba giai đoạn từ trước kiếm điểm đến kiếm ý hoàn chỉnh, chỉ là không có cách gọi giống nhau mà thôi, mà đổi thành nhập môn, đại thành, viên mãn.

Ba giai đoạn cơ sở, chính là nửa bước tiểu đạo, tiểu đạo, nửa bước đại đạo, đại đạo. Bởi vì là ý cảnh võ học cho nên không cần thu được truyền thừa của người khác, thiên địa chính là truyền thừa của bọn họ.

Trước đó Lý Thâm có được thần cốt, hoàn thành ba giai đoạn cơ sở, đạt đến nửa bước tiểu đạo.

Trước đây Giang Thần luyện kiếm, phong mang của kiếm khiến cho hần ít nhiều cũng có chút trình độ ở trên Kim tâm ý cảnh.

Bây giờ có được Ô kim hung thiết, đã đạt đến viên mãn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Báo Thù Cho Người

Một ngày một đêm trôi qua, Giang Thần thành công ngưng tụ ra ba cái thần huyết, hần lập tức đi ngủ để khôi phục thể lực.

Vốn hần định sau khi tỉnh lại sẽ đi cứu người, không nghĩ tới người của Mặc Ly đã tìm đến cửa trước tiên.

- Bên trong có người!

Bên ngoài phòng truyền đến động tĩnh không nhỏ, Giang Thần đẩy cửa ra thì đã nhìn thấy một đội người phá tan cửa lớn ra, trực tiếp đi vào sân.

Thấy Giang Thần đã đi ra tới cửa, từng đôi mắt tức thì dõi theo mặt của hần.

- Là hần, chính là hần đã đổi Ô kim hung thiết đi.

Một người đột nhiên kinh hỉ kêu lên.

Hóa ra, từ khi mất dấu Giang Thần, người Mặc gia không hề từ bỏ ý đồ, vẫn lục soát ở bên trong Lang thành, rốt cục đã tìm ra được hần.

Trong lòng Giang Thần hiểu rõ, thế nhưng ngoài miệng vẫn hỏi một câu.

Đám người này nhìn lẫn nhau một chút, không để lại dấu vết dời bước chân, hình thành xu thế vây quanh, cầm đầu là một vị thiếu niên tuấn đạt, Tự nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cao.

Thiếu niên này lên tiếng quát hỏi.

Giang Thần vẫn dịch dung như cũ, là một hán tử thô tục, nghe thấy đối phương nói như thế lập tức trợn mắt lên, tức giận nhìn qua.

- Ta là thiếu gia Mặc gia, Mặc Phi, Tam ca của ta rất cần Ô kim hung thiết, không biết người có thể bỏ thứ yêu thích hay không?

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Mặc gia sẽ không bạc đãi người, hay là người không cho Mặc gia mặt mũi sao?

Giang Thần cười nhạo nói.

- Người đang gây hấn với Mặc gia, sỉ nhục Tam ca của ta!

- Mục đích của các người không phải là như vậy phải không? Không thể công khai đến cướp ta, cho nên mới hùng hổ dọa người tìm người, ra tay thay cho vị ca ca trên Công tử bảng của người hả.

- Như vậy ta sẽ cho các người cơ hội này, nghe rõ đây, ca ca người chính là một rác rưởi, giết chóc quả đoán? Chỉ là ý mạnh hiếp yếu mà thôi.

Vừa nói ra lời này, người Mặc gia ở đây cùng cả kinh.

Nếu như Mặc Ly nghe thấy, còn có thể tha cho hắn sao?

Mặc Phi quát lên.

- Biết thì làm sao?

Mặc Phi nói.

Trong đám người đến với hắn có hai tên Thần du cảnh, một tên sơ kỳ nhập môn, một tên sơ kỳ viên mãn, hơn nữa có những người khác áp trận,

Giang Thần đang ở trong thế yếu.

- Không cần phải lưu tình.

Mặc Phi bổ sung một câu.

Ý tứ rất rõ ràng, Mặc gia bọn họ ra tay giáo huấn người nói năng lỗ mãng này, nếu như Giang Thần còn muốn phản kháng, như vậy dù có nháo chết người cũng không liên quan gì tới bọn họ.

Càng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của Mặc Ly ở trên Công tử bảng.

Đồng thời Mặc Phi còn có thể cầm Ô kim hung thiết đi tranh công.

Hắn nghĩ gì người của Mặc gia hiểu rõ trong lòng, hai tên Thần du cảnh cười lạnh một tiếng, tách ra hai bên trái phải, một đao một kiếm, vừa tàn nhẫn lại độc ác.

- Ha ha.

Hai Thần du cảnh này của Mặc gia còn rất trẻ, tương lai sẽ có thành tựu không nhỏ.

Đáng tiếc, ngày hôm nay sẽ bỏ mạng ở nơi đây.

Giang Thần giơ tay đánh ra một kiếm, ánh kiếm như điện hồ nhảy lên, để lại dấu vết không thể dự đoán ở trên không trung.

Đám người Mặc Phi còn không rõ chuyện gì xảy ra thì đã nhìn thấy hai người này ngã xuống đất, không ngừng chảy ra máu tươi.

- Người! Người!

Mặc Phi giật mình vì sự mạnh mẽ của Giang Thần, đồng thời còn sợ vì hắn ta dám hạ thủ như vậy, làm cho hắn vừa cả kinh vừa sợ hãi.

- Người xong rồi, không ai có thể cứu được người, chờ đó cho ta!

Nói đoạn, Mặc Phi muốn xoay người rời đi.

Giang Thần nói.

- Người còn muốn giết ta hay sao?

- Mặc Ly được xưng là giết chóc quả đoán, dưới tình huống này nhất định sẽ giết ta, như vậy, tại sao ta phải buông tha người cơ chứ?

Giang Thần nhe răng nở nụ cười, sát khí lạnh như băng sương, khiến cho chân người ta tê dại.

Mặc Phi không có cách nào phản bác được lời này của Giang Thần, hẳn cũng không muốn chết, mà cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng mà, hẳn đã không cần phải nói nữa, bóng người của Giang Thần hơi động, người xẹt qua sát mặt đất.

Người lướt qua Mặc Phi, đi tới chỗ cửa lớn.

- Mang thi thể của hẳn tới cho Mặc Ly, nói cho hẳn, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Nói xong, Giang Thần cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Mặc Phi bị cắt cổ, nhưng cũng không chặn nổi máu tươi phun tung toé ra, cảnh này đã dọa sợ những người khác.

Lại vừa nhìn, Giang Thần đã biết mất không còn bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Giang Thần đi đến giữa thành, không ngụ trang nữa mà lộ ra bộ mặt thật của mình.

Lúc này trên quảng trường vẫn giống như mấy ngày trước hăn tới, người không nhiều cũng không ít, bồi hồi ở bên cạnh cái lồng giam, sau đó hoặc là tiếc hận, hay là đồng tình, thậm chí còn có người cười trên sự đau khổ của người khác.

Giang Thần đến không khiến cho bất luận người nào chú ý, mãi đến khi hăn đi tới bên cạnh lồng giam thì mới thôi.

- Giang Thần?

Trước mắt xuất hiện hai người thanh niên, là người lần trước được Giang Thần là Hứa Đào và Hàn Thiên Diệp.

Ánh mắt của bọn họ như nhìn kẻ quái dị vậy, nhìn chòng chọc vào gương mặt của Giang Thần.

- Thủy Sanh à Thủy Sanh, ta nên nói người như thế nào đây, lúc đó người không cần thiết phải như vậy, vừa không giúp được Giang Thần mà còn rơi vào kết cục như vậy.

Cũng không biết là Thủy Sanh không muốn nói chuyện hay là nói không ra lời mà trong lồng giam yên tĩnh, không có một chút tiếng động nào cả.

- Người cho rằng trên đời này chỉ một mình người cao thượng thôi sao? Chính trực thiện lương, người khác đều ở trong rãnh nước thối sao? Ta nói cho người biết, thói đời vốn là như vậy, thiện lương như người chỉ là ngu xuẩn mà thôi!

Đầu của Thủy Sanh hơi chếch đi một chút, tuy rằng thanh âm khàn khàn suy yếu, nhưng vẫn vững chắc như núi.

- Vậy ta cũng muốn xem xem khi người đói bụng chết đi thì sẽ ra sao, ta nhổ vào!

Bỗng nhiên, Đàm Vân chỉ cảm thấy một bóng người xuất hiện ở sau lưng, làm nàng sợ tới mức nhảy ra.

Khi muốn quay đầu nhìn là ai thì đã bị một cái tát đánh bay xuống mặt đất.

Rất nhanh âm thanh của Thủy Sanh đã vang lên.

- Giang Thần?

Đàm Vân che gò má đau rát, không thể tin được, thế nhưng quả thực nàng đã nhìn thấy Giang Thần đứng ở nơi đó, thân thể ưỡn lên thẳng tắp, như một mũi kiếm, cương trực mà lại công chính.

Sửu!

Một kiếm đâm ra, lồng giam bị phá tan, Thủy Sanh rơi xuống bị hấn tiếp lấy.

Thủy Sanh dùng hết khí lực cuối cùng kêu lên.

Quảng trường này đã sớm bày thiên la địa võng.

Đầu đại xà cơ quan kia hung mãnh táp tới, từng chiếc từng chiếc xa nở không biết từ đâu xuất hiện, vây quanh toàn bộ quảng trường lại.

Giang Thần bay lên trời, từng thanh từng thanh trường thương một giống như cung tên bắn ra, tốc độ rất nhanh chóng, phạm vi rộng rãi, khóa lại cả khoảng không.

Đàm Vân kinh hô.

Thế nhưng tốc độ của Giang Thần lại tăng lên không chỉ mấy lần, trong nháy mắt đã đến đám mây, tất cả cung tên đều thất bại.

Giang Thần mang theo Thủy Sanh đi tới một ngọn núi cô độc, thả nàng xuống, lại cho nàng ăn linh đan, trị liệu thay cho nàng.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Giang Thần nói.

Thủy Sanh rất không hiểu nói.

- Báo thù cho người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Người Là Người Cuối Cùng

Quảng trường trung ương của Lang thành có mấy ngàn người tụ tập, nhưng lại rất là yên tĩnh.

Phần lớn đều đứng dọc theo quảng trường, tạo thành một vòng, nhìn ở cơ quan thú và con rối chiến xa bao quanh đám người Mặc gia ở giữa.

Vừa nãy, trong nửa ngày ngắn ngủi đã xảy ra hai chuyện khiến cho người ta khiếp sợ.

Đường đệ Mặc Phi của Mặc Ly chết thảm, hung thủ là một vị nam tử thành thực có một chòm râu dưới cằm.

Mặc Phi là thiếu gia dòng chính của Mặc gia, mọi người đang chờ mong Mặc Ly sẽ có động tác gì.

Nhưng mà, Thủy Sanh bị nhốt lại ở trước mặt mọi người lại được cứu đi, cơ quan thú và xe nỏ do Mặc Ly bố trí đều vô dụng.

Vào giờ phút này, Mặc Ly đứng ở bên cạnh vòi phun nước, vẻ mặt vẫn không hề có cảm xúc như cũ. Thế nhưng người ngoài đều có thể cảm nhận được rõ ràng trên người hắn đang tản mát ra sát khí.

Lý Tử đi theo bên người Mặc Ly lớn tiếng chất vấn ba người Đàm Vân.

Đàm Vân lập tức phản bác.

Lý Tử sao có thể buông tha cơ hội đả kích đối thủ cơ chứ.

Đầu của Đàm Vân lắc như là lúc lắc, lại nói chuyện xảy ra vừa nãy, cường điệu tốc độ của Giang Thần nhanh hơn không chỉ mấy lần.

Hai nữ nhân cãi nhau là âm thanh duy nhất ở trên quảng trường.

- Ta sẽ đi tới Thiên Đạo môn, tự tay chém giết Giang Thần.

Một lúc lâu qua đi, Mặc Ly mở miệng nói chuyện.

Câu nói này như một cơn gió lạnh, thổi qua quảng trường, khiến cho mỗi người đều nổi lên da gà.

Mặc Ly không còn con tin, mọi người chỉ là hiếu kỳ hẳn muốn giết đối phương ra sao.

Chỉ có một khả năng duy nhất, là chạy đến Thiên Đạo môn đề ra quyết đấu sinh tử.

- Không cần.

Ngay khi mọi người nghị luận, âm thanh của Giang Thần bỗng nhiên ở vang lên trên bầu trời.

Mọi người ồ lên, tất cả đều ngẩng đầu lên.

Có điều chưa có ai nhìn thấy bóng người của Giang Thần, bởi vì hắn đã đáp xuống trên mặt đất.

- Giang Thần!

Đám người Đàm Vân, Lý Tử dụi dụi con mắt, không thể tin tưởng được Giang Thần đã cứu được người còn trở về làm gì, muốn tìm cái chết hay sao?

Ngay cả Mặc Ly cũng rất là bất ngờ.

Mặc Ly lạnh lùng nói.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Hả?

Mặc Ly và người của Mặc gia rất là nghi hoặc.

- Ủm!

Giang Thần ừm một tiếng, cười mà không nói.

Mặc Ly hiểu ra, sát khí trên người đột nhiên tăng vọt đến mức độ đáng sợ, ngưng tụ thành tạt phong, thổi đi ra ngoài.

Đàm Vân và Lý Tử gần đó sắc mặt trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau.

- Là hãn?

Trong đám người, nam tử tóc tím ngày đó bán Ô kim hung thiết cho Giang Thần cũng ở đó, trước đó hãn đã cảm thấy âm thanh của Giang Thần rất quen thuộc, hiện tại lại nghe lời này, hãn lập tức hiểu ra.

Vừa kinh ngạc vì trên thế gian này lại có thuật dịch dung như vậy, đồng thời hãn còn rất có hứng thú với trận chiến sắp diễn ra.

- Ngày hôm nay, ta phải giết người.

Mặc Ly không nói nhảm nữa, rút Nhật nguyệt kiếm ra, thể hiện chiến đấu với trình độ cao nhất.

Hãn hãm giữ Kim chi tiểu đạo, sát ý càng ngày càng mãnh liệt thì phát huy sẽ càng tốt hơn, đây là niềm tin làm hãn theo đuổi giết chóc.

Một chiêu kiếm đánh ra, hàn mang xẹt qua trời cao, một chiêu kiếm mọc mạc nhưng lại đáng sợ đến cực điểm.

Giang Thần không né không tránh, lấy Xích tiêu kiếm ra đón đỡ một chiêu kiếm này.

- Hừ.

Giang Thần thân là truyền nhân kiếm đạo, có thể ngăn cản được, chuyện này Mặc Ly cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, tay trái của hắn lại rút ra một thanh kiếm khác.

Một chiêu Liệt Diễm Phần Thiên, một chiêu kiếm vô hình như có thể xé rách tất cả bản về phía chân trời.

Song kiếm ở trong tay, sức chiến đấu của Mặc Ly đã đạt đến mức độ rất đáng sợ.

- Đánh rồi, đánh nhau thật rồi!

Tất cả mọi người sôi trào, vốn bọn họ tưởng rằng Giang Thần chạy về đây là có chỗ dựa gì, hoặc là có được linh vật lợi hại gì đó.

Không nghĩ tới, cứ như vậy đã giao thủ.

Nói cách khác, Giang Thần chạy về là để giết người!

Hắn có được tự tin từ đâu? Lấy thực lực từ đâu chứ?

Tất cả mọi người đều nghi hoặc không rõ, cảnh giới của Mặc Ly chính là trung kỳ nhập môn, hơn nữa còn không phải hạng người bình thường.

Thần huyết, võ học, công pháp huyền bí, ý cảnh võ học mọi thứ đều là nhất lưu.

Đàm Vân không kìm lòng được nói.

Ba người Đàm Vân bị ép đi theo bên người Mặc Ly, theo lý mà nói, bọn họ hi vọng Mặc Ly bị đánh bại, nhưng bọn họ không hy vọng Giang Thần đánh bại Mặc Ly.

Bởi vì, bọn họ đã phản bội Giang Thần.

Đàm Vân nói.

- Không, hãn chạy không thoát đâu.

Các Thần du cảnh ở đây đã nhìn ra Giang Thần muốn chạy đã là chuyện không thể nữa.

Mặc Ly hấp thu giáo huấn, áp sát Giang Thần, đuổi đánh tới cùng, không cho Giang Thần có cơ hội giương cánh bay cao.

Những người này cảm thấy cảnh giới của hai người cách biệt quá lớn, cũng không phát hiện ra tình huống giao thủ thật sự vào lúc này.

Giang Thần, không rơi xuống hạ phong!

Nhưng mà điểm này, ngay cả Mặc Ly cũng không phát hiện ra được.

Hãn đã dùng tới toàn lực, tử mẫu song kiếm luân phiên vung vẩy, lại là đồng thời đánh ra, lưỡi kiếm theo chiến đấu mà trở nên sáng sủa chói mắt.

Kiểm pháp rực rỡ mà lại tinh xảo, phối hợp với khuôn mặt anh tuấn kia khiến cho không ít nữ tử ở đây nhìn mà ngây dại.

- Thật không hổ là thiên tài trên Công tử bảng.

Cũng không biết là ai nói một câu đã được đại đa số người tán thành.

Biểu hiện của Mặc Ly đúng như song kiếm trong tay hắn, như sao sáng vậy.

- Sắp được mười phút rồi.

Nam tử tóc tím đột nhiên nói.

- Cái gì?

Người chung quanh hắn không hiểu lời này là có ý gì.

Nam tử tóc tím nói.

Mọi người bình tĩnh, bởi vì biểu hiện của Mặc Ly cho nên bọn họ đều lơ là điểm ấy.

Được hắn nhắc nhở, mọi người đã chú ý tới biểu hiện của Giang Thần không hoa lệ giống như Mặc Ly, thế nhưng kiếm thế lại phiêu dật tự nhiên, càng giống như là một vị kiếm khách hơn.

Rốt cục Mặc Ly đã ý thức được điểm ấy, theo lý mà nói, Giang Thần đã sớm không chịu nổi công kích của hắn rồi.

- Lần trước ta và người đánh một trận, ta đã nói với người, người ở trong mắt ta chỉ là cảnh giới cao mà thôi. Khi đó thần huyết của ta chỉ có hai cái, mà hiện tại đã gấp mấy lần, ta không cần theo đuổi cảnh giới thì cũng có thể giết chết được người.

Giang Thần khẽ mỉm cười, nói ra câu khiến cho Mặc Ly hoảng sợ.

Cũng làm cho Mặc Ly biết là hắn sẽ không trốn, cho nên thế tấn công cũng không kịch liệt nữa.

- Hiện tại, đến phiên ta!

- Trường hồng kiếm pháp, nhất kiếm tam thức!

Thấy rõ được điểm ấy, Giang Thần không chút lưu tình xuất kiếm.

Kim tâm ý cảnh viên mãn dung nhập vào bên trong kiếm cương, làm cho ánh kiếm của Xích tiêu kiếm che lấp Nhật nguyệt kiếm.

Khí chất của Giang Thần trở nên cực kỳ sắc bén.

Bảy cái thần huyết trong cơ thể hoàn toàn mở ra, kiếm khí kinh người phóng lên trời.

Chiêu kiếm này là dùng Bất hủ kiếm đạo để gia trì uy lực.

Điểm đáng sợ nhất chính là chiêu kiếm này là: Trường hồng kiếm pháp, là tinh túy của nó.

Nhất kiếm tam thức, một thức chín biến, Thần Long cửu hiện, chín chín quy nhất. Đây là kiếm quyết, đệ nhất kiếm là bản chất của kiếm pháp.

Nường theo bước chân của Giang Thần, mặt đất dưới trường kiếm bắt đầu nứt ra.

Mặc Ly cảm giác được nguy cơ chưa từng có, hăn thu hồi song kiếm, dùng hết tốc lực vung lên ở quanh thân.

Keng! Keng! Phốc!

Ba tiếng giòn giã không giống nhau vang lên, hai kiếm phía trước bị Mặc Ly ngăn cản, một kiếm cuối cùng lại kéo ra một vết máu ở trên cổ của hăn.

Yên tĩnh!

Toàn trường yên tĩnh!

Cho dù vết máu kia không đủ sâu, nhưng nghĩ đến việc suýt chút nữa Giang Thần đã lấy mạng của Mặc Ly, tất cả mọi người đều cảm thấy rất không chân thực.

Giang Thần lạnh lùng nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Người Có Thể Đi Chết Được Rồi

Mặc Ly đưa tay vuốt gò má, mãi tới khi ngón tay dính vào máu tươi, cùng với cảm giác đau đớn mới khiến cho hắn tin tưởng tất cả những chuyện này là sự thật.

- Khuôn mặt đẹp đẽ của người nào đó đã bị phá rồi đó.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, Mặc Ly híp mắt lại, sát khí nồng nặc đến cực điểm, Nhật Diệu kiếm trong tay bắn ra phong mang.

- Làm ta tức giận, người sẽ phải hối hận.

Tiếng nói của hắn lạnh lẽo vô tình, dường như ác đồ giết người không chớp mắt vậy.

Lời này không sai, sát niệm sẽ tăng lên lực chiến đấu của hắn.

- Ta rất muốn mở mang kiến thức một chút, nhìn lúc người toàn thịnh sẽ mạnh như thế nào, ta có thể cho người giết chóc khắp nơi được.

Giang Thần rất khinh thường nói.

- Như vậy, sẽ như người mong muốn.

Mặc Ly nói xong, trên mặt toát ra vẻ sức lực dữ tợn, đây chính là chuyện cực kỳ hiếm thấy. Khi chiến đấu, xưa nay mặt của hắn đều không hề có cảm xúc, như một cái máy vậy.

Bộ dáng hiện tại như vậy là đã hạ quyết tâm.

- Nhật nguyệt đồng huy!

Mặc Ly nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế tăng vọt, tử mẫu kiếm luân phiên vung vẩy, như một cây kéo lớn phóng đi.

Trong quá trình này, ở sát lưỡi kiếm, hỏa diễm và thần nguyên Kim tâm ý cảnh ngưng tụ thành một điểm sáng, cũng nhanh chóng mở rộng, càng ngày càng chói mắt.

Chờ đến khi tới trước người Giang Thần thì đã biến thành một quả cầu màu vàng được hỏa diễm bao bọc, dường như có thể thay thế ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu vậy.

- Chết!

Bắp thịt trên hai tay của Mặc Ly nhô lên, song kiếm vẽ ra, quả cầu màu vàng phóng về phía trước, thể tích không nhỏ, tốc độ cực nhanh.

- Không ngờ lại làm cho Mặc Ly thiếu gia sử dụng chiêu này!

Người của Mặc gia thấy cảnh này, trong lòng vẫn còn sợ hãi, đều không tự chủ được lui về phía sau.

Quả cầu màu vàng được hỏa diễm bao bọc nhìn qua đã thoát khỏi kiếm pháp, kì thực không phải vậy, quả cầu màu vàng kia động một cái là nổ, vô số đạo ánh kiếm hóa thành những thanh kiếm nhỏ bắn tung toé, xé rách kẻ địch trong một khu vực.

Người thông minh nhìn thấy người của Mặc gia lui về phía sau, cảm nhận được sự nguy hiểm tới từ quả cầu này, cả đám cũng chuyển bước chân rời đi.

Toàn bộ quảng trường đột nhiên trở nên trống trải không ít.

- Nhất kiếm phá vạn pháp!

Nhưng mà Giang Thần không lùi, trái lại còn chủ động nghênh đón, Xích tiêu kiếm ngưng tụ tất cả lực lượng của hắn.

Kiểm cương đạt đến trình độ sắc bén trước nay chưa từng có.

Hắn đánh về phía ngay chính giữa quả cầu màu vàng, vào một khắc tiếp xúc, không có tiếng nổ tung vang lên, trái lại hắn còn nhẹ nhàng cắt đôi quả cầu này ra.

Giống như một cái kéo sắc bén xẹt qua vải vóc vậy, quá trình giống như nước chảy, còn có thể nghe thấy được tiếng kim loại ma sát đau đớn màng nhĩ kia.

Đoàng!

Quả cầu màu vàng phát ra một tiếng vang giòn, sau đó hóa thành hư không.

Một chiêu Nhật Nguyệt Đồng huy này vốn là chiêu thức loại hình va chạm, chỉ sợ kẻ địch không tiếp xúc mà thôi.

Thế nhưng Giang Thần thì lại tốt, một kiếm phá nát, khiến cho đám người Mặc gia cùng há hốc mồm.

- Kiếm của người!

Bản thân Mặc Ly cũng không ngoại lệ, hắn nhìn chòng chọc Xích tiêu kiếm trong tay của Giang Thần, liếc mắt nhìn tầng kiếm cương bên ngoài cũng đã cảm thấy bị thương.

- Kim tâm ý cảnh hòa vào trong đó?

Trong lòng Mặc Ly đã rối loạn.

Cảnh giới của Giang Thần tăng lên, thần huyết tăng nhanh, hắn cũng có thể không để vào trong lòng.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng Kim tâm ý cảnh của Giang Thần đã tăng lên không ít, lại nghĩ đến đối phương mua lại Ô kim hung thiết, trước sau không tới mấy ngày đã có thể có được trình độ như vậy.

Thiên phú như vậy không khỏi cũng quá khủng bố đi.

Hắn không biết về Nhất Niệm Vĩnh Hằng, còn cho rằng Giang Thần trong khoảng thời gian ngắn đã thành công lĩnh ngộ được huyền bí của Ô kim hung thiết.

- Có điều, người vẫn chỉ có thể ngăn cản được thể công của ta, muốn đánh bại ta là chuyện không thể.

Hiện giờ Mặc Ly đã coi hắn là đối thủ có thực lực ngang mình, hắn một mực tấn công mà chưa thành công, nhưng cũng tự tin mình có thể ngăn cản được Giang Thần công kích.

Lại nói tới một kiếm trên mặt chỉ là hắn bất cần, hắn vẫn xem thường Giang Thần.

- Thật sao?

Giang Thần không phủ nhận mà kiếm theo người động, đi tới trước người của hắn.

- Hừ.

Mặc Ly vung song kiếm lên, thiên về phòng thủ, vừa đánh vừa động, hóa giải từng kiếm của Giang Thần.

Hai người cứ như vậy người tới ta đi ở trên quảng trường, đánh túi bụi, làm cho đám người vây xem nhìn thấy vậy mà sửng sờ.

- Giang Thần lại khiến cho Mặc Ly chỉ có thể phòng thủ, quá lợi hại!

- Nếu không phải cảnh giới của Mặc Ly cao hơn Giang Thần thì đã sớm chết ở trong tay của Giang Thần rồi!

- Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài.

Có một nhóm người bị Giang Thần thuyết phục, thân ảnh phiêu dật đã để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ.

Có điều, ở đây vẫn có không ít người ủng hộ Mặc Ly như cũ.

- Cảnh giới kém hơn, chỉ có thể trách Giang Thần tu luyện chậm mà thôi.

- Thắng bại chưa phân, cảnh giới của Giang Thần thấp như vậy, cuối cùng người không chịu được nữa sẽ là hắn.

- Không sai, Mặc Ly mới là người thắng cuối cùng.

Lời của bọn họ không phải là không có đạo lý, trên quảng trường hiện tại là một trận ác chiến, hai người mỗi người đều có ưu thế, có điều nếu như kéo dài tới cuối cùng, sẽ là Giang Thần chịu thiệt.

Bởi vì cảnh giới của hắn thấp, nhất định thần nguyên sẽ không bằng Mặc Ly.

Rất nhanh, hai người đã so chiêu được một phút, khóe miệng của Mặc Ly lộ ra nụ cười lạnh như băng, nói:

- Ta nói rồi, ngươi muốn thắng ta, là chuyện không thể.

- Không nghĩ tới ngươi giết chóc quả đoán mà lại làm con rùa đen rút đầu tốt như vậy.

Giang Thần nói.

Mặc Ly có hai thanh kiếm, nếu như để phòng ngự thì sẽ kín kẽ không một lỗ hổng, cảnh giới của Giang Thần cách biệt, cũng không thể dùng lực lượng mạnh mẽ phá hủy được.

Nếu như dưới tình huống không có cơ hội trực tiếp sử dụng: Trường hồng kiếm pháp, hai thức sau sẽ tay trắng trở về, tiêu hao của bản thân lại lớn, quay đầu lại tất sẽ bại.

Chiến đấu là một môn nghệ thuật rất chú ý tới kỹ xảo, giống như đánh cờ trên bàn cờ vậy, phải xem xét thời thế, nghênh dài tránh ngắn.

- Có điều, ta còn phải cảm ơn người.

Giang Thần nở nụ cười không tên, nói.

- Cái gì?

Mặc Ly rất không rõ nhìn về phía hắn, mà thứ trả lời hắn chính là một kiếm.

Chỉ có điều sau khi tỉ mỉ quan sát thì rất nhanh Mặc Ly đã phát hiện ra tại sao, Giang Thần này đang dùng hắn để luyện kiếm!

Sau mười kiếm, kiếm thứ mười có thể tinh diệu hơn mấy phần so với kiếm đầu tiên.

- Ta đã suýt chút nữa quên mình là thiên tài chiến đấu.

Giang Thần thấy hắn nhận ra được, cũng không ẩn giấu, ở bên trong trận tranh tài này, hắn đã từ từ cảm ngộ được ý chí bất hủ của Bất hủ kiếm đạo.

Bất hủ, vĩnh viễn lưu truyền!

Chỉ có mấy chữ này, không ngừng đi tìm hiểu thì mới có thể nắm thẳng vào đại đạo.

Giang Thần không có thời gian đi lĩnh ngộ ý chí bất hủ, thế nhưng hẳn lại không nghĩ rằng ở bên trong trận này mà kiếm đạo lại có phát hiện ra. Cũng làm cho hẳn nghĩ tới mình còn có thiên phú chiến đấu.

Lại là một phút trôi qua, mọi người đã phát hiện ra phòng ngự của Mặc Ly đã xuất hiện một tia buông lỏng, đang bị Giang Thần hóa giải từng chút một.

- Mặc Ly thiếu gia, cố gắng lên! Hẳn sắp không có thần nguyên nữa rồi!

Có người của Mặc gia hò hét trợ uy.

Quả thực, từ tình huống hiện tại, nếu Giang Thần muốn đánh bại Mặc Ly còn cần hơn một phút nữa, vấn đề là, từ khi ác chiến đến hiện tại, thần nguyên của Giang Thần còn sót lại bao nhiêu cơ chứ?

Mặc Ly cũng hiểu rõ điểm ấy, cho nên lại càng cẩn thận phòng ngự.

- Ngớ ngẩn.

Có điều cho dù tất cả mọi người đều lo lắng vấn đề này, thế nhưng Giang Thần không quan tâm. Sau khi nhận ra được thần nguyên của bản thân sắp không đủ, hẳn lùi lại phía sau, móc ra một lượng lớn Hoàn linh đan ăn vào.

Bởi Mặc Ly vẫn phòng thủ, cho nên cũng không thể ra tay vào lúc này.

Trong mấy giây, Giang Thần ăn vào hơn trăm viên linh đan, đều là Hoàn linh đan thần phẩm mà hẳn tự tay luyện chế, vừa vào miệng đã tan ra, hiệu quả vô cùng nhanh.

- Kiếm đạo của ta đã gần tới tiểu thành, rất cảm ơn người, như vậy hiện tại người đã có thể đi chết được rồi.

Nhìn Mặc Ly ngây người, thế tấn công của Giang Thần càng thêm kịch liệt, từng kiếm đều rất trí mạng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Cung Tên Đâm Thủng Ngực

Chưa tới một khắc đồng hồ, tử mẫu kiếm của Mặc Ly đã bị đánh bay một cái, tình huống tràn ngập nguy cơ.

- Nhanh! Nhanh giúp Mặc Ly thiếu gia!

Người của Mặc gia rất tức giận, quyết định làm chút gì đó. Đám xe nổ vốn ở bên cạnh quảng trường bắt đầu nhắm ngay vào Giang Thần.

Mọi người thấy cảnh này, vẻ mặt rất quái dị.

Người của Mặc gia làm như vậy không có gì đáng trách, bọn họ chỉ giết mình với thực lực mà Giang Thần biểu hiện ra.

Sưuu!

Mấy chục cái xe nổ nhắm ngay vào Giang Thần rồi phóng ra, bởi vì tự động nhắm vào cho nên không cần lo lắng làm thương tổn tới Mặc Ly.

Nhưng bọn họ lại quên đi chuyện Giang Thần biết bay.

Hắn giương cánh vung lên, người lên đến không trung, đám cung tên thất bại lại bắn trúng Mặc Ly.

Mặc Ly còn chưa hiểu ở đây đã xảy ra chuyện gì, chỉ kịp đánh bay mấy cung tên thì đã bị các cung tên khác bắn thủng.

Thậm chí còn có cung tên bắn tới đám người vây xem, cũng may bọn họ đã cách rất xa, vừa vặn tránh thoát, những mũi cung tên giống như

trường mâu lập tức gim vào trên vách tường của phòng ốc.

- Thiếu gia!

Người của Mặc gia nhìn Mặc Ly đã không còn hy vọng sống sót, cả đám thất kinh, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nửa người trên của Mặc Ly có cắm bốn cái cung tên vào, đóng đinh hẳn ở nơi đó, sau khi tắt thở cũng không thể đổ ập xuống được.

Giang Thần bay đi, hai chân không rơi xuống đất, trượt sát mặt đất, nhanh như tia chớp đi tới trước người của đám người Mặc gia, giết chết người điều khiển xe nổ vừa rồi.

- Ai cho người can đảm đến phá hoại trận chiến của ta vậy?

Nhìn ánh mắt không rõ trước khi chết của người này, Giang Thần lạnh lùng nói.

Không thể tự tay giết chết được Mặc Ly, không thể không nói là một chuyện rất tiếc nuối, có điều nhìn thấy Mặc Ly chết như vậy, sự thù hận đối với hắn cũng tiêu tán theo.

Hắn nghĩ tới Thủy Sanh còn ở trên ngọn núi cô độc, cho nên cũng không để ý tới ánh mắt của mọi người nhìn mình mà trực tiếp bay đi.

Đàm Vân và đám người Lý Tử thở phào một hơi, chỉ lo vừa nãy Giang Thần đến gây phiền phức.

Có điều, mấy người bọn hắn cũng không vui mừng được quá lâu thì lại nhìn thấy Giang Thần ôm Thủy Sanh một lần nữa trở lại trên quảng trường.

Những người khác nhìn thấy Thủy Sanh, đã đại khái đoán ra được ân oán của Giang Thần và Mặc Ly.

Ai đúng ai sai, không có ai quan tâm.

Ngày hôm nay, bọn họ chỉ biết là Giang Thần đã đánh chết Mặc Ly đứng thứ bảy Công tử bảng, thứ tự ở trên Tân hỏa bảng lại tăng lên trên diện rộng.

Kiểm trong tay sắc bén trí mạng, giống như có ngàn vạn biến hóa, tình diệu tuyệt luân, mấy ngàn người vây xem chung quanh cũng không có ai nghĩ ra được kế sách đối phó.

- Thủy Sanh, sau khi người bị bắt, mấy người này có bắt nạt người hay không.

Bốn người Đàm Vân, Lý Tử nghe thấy lời này của Giang Thần tức thì căng thẳng không ngớt, nghĩ về hành động của mình, cả đám thấp thỏm bất an.

Lý Tử cướp lời Thủy Sanh nói trước.

Giang Thần cười lạnh nói.

Lý Tử sững sờ, vẻ mặt rất bất an.

Nếu như tình huống này là Mặc Ly đứng ở trước mặt, nàng biết mình sẽ không có hi vọng giữ mạng sống.

Mà nghĩ lại biểu hiện của Giang Thần, cũng không phải là người hiền lành, nhưng ít nhất không phải là người lạm sát kẻ vô tội.

Thủy Sanh nói.

- Bốn người các người, tự phế khí hải.

Tự phế khí hải?

Như vậy tương đương với phế bỏ tu vi của bọn họ rồi còn gì.

Ba người Đàm Vân đã từng được Giang Thần cứu, kết quả quay đầu lại nói lời ác độc ở trước mặt Mặc Ly, Lý Tử cũng vậy.

Không thể để cho bọn họ không bị bất kỳ trừng phạt nào.

- Hoặc là, để ta đến phế bỏ kinh mạch của các người.

Nhìn thấy bốn người do dự, Giang Thần lạnh nhạt nói một câu.

Tự phế khí hải, một thân chân nguyên sẽ trôi đi, có điều còn có cơ hội làm lại từ đầu, nếu như đánh nát kinh mạch, vậy coi như sẽ biến thành phế nhân chân chính.

Bốn người cực kỳ hối hận, chỉ đành nhận mệnh, tự phế khí hải, thân thể như là bóng cao xì hơi, không ngừng run rẩy.

Đến cuối cùng, trong kinh mạch của bốn người rỗng tuếch, cảnh giới rớt xuống đến Ngưng khí cảnh cũng không bằng.

Bọn họ còn không dám có một câu oán hận nào, cẩn thận từng li từng tí một nhìn Giang Thần, lo lắng còn có trừng phạt gì khác.

Nhưng mà, bọn họ đã quá để ý tới mình, Giang Thần chẳng muốn nhìn bọn họ nữa mà mang theo Thủy Sanh rời đi.

Hắn vừa đi, người trên quảng trường cũng dần dần tản đi, còn thi thể của Mặc Ly thì được người Mặc gia phí hết sức lực mới nhắc lên được.

- Thủy Sanh, chỗ ta có một viên hạt giống bạch ngân, là bồi thường của ta.

Giang Thần mang theo Thủy Sanh tùy tiện tìm một căn nhà, lấy ra hạt giống bạch ngân này.

- Không không không.

- Giang Thần sư huynh, thứ này quá quý trọng, người cũng không nợ ta cái gì cả.

Giang Thần nói.

Thủy Sanh vội hỏi.

Giang Thần nói.

Đã nói như vậy rồi, Thủy Sanh cũng không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận hạt giống bạch ngân, đây là thu hoạch mà ngay cả nghĩ nàng cũng không dám nghĩ tới, trong mắt khó nén vẻ kích động.

Có điều Thủy Sanh vẫn nhìn xuống tham niệm của chính mình.

Giang Thần nói.

Thủy Sanh sững sờ, dùng biểu hiện giết chết Mặc Ly của Giang Thần ngày hôm nay, ai dám đến gây phiền phức chứ? Đây rõ ràng là làm cho nàng an tâm mà.

Sợ mình cự tuyệt nữa sẽ chọc cho Giang Thần tức giận, Thủy Sanh không thể làm gì khác hơn là nhận lấy hạt giống bạch ngân.

Có điều, Giang Thần vì lời của mình mà đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Lần trước, sau khi hấn xưng tên ở Chu Tước thành đã dẫn tới sát thủ Hắc Bạch môn.

Hiện tại chém giết Mặc Ly ở Lang thành, nếu như Vạn thú vực cũng có sát thủ của Hắc Bạch môn, nhất định sẽ nghe tiếng mà tới.

Như vậy vấn đề là, Vạn thú vực có sát thủ Hắc Bạch môn muốn giết hắc hay không?

Chuyện này phải xem Hắc Long thành có còn muốn giết hắc hay không đã.

Nghĩ đến hắc làm hại Ninh Hạo Thiên mất chức vị Phó chương giáo, lại bại lộ việc Thần mạch của mình khôi phục, hắc hầu như có thể xác định Hắc Long thành sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết chết mình.

- Thủy Sanh, chúng ta không nên chờ ở trong thành, đi ra bên ngoài đi.

- Ừm.

Thủy Sanh không chủ kiến gì, có điều nhìn thấy Giang Thần lại định bay, gò má nàng hơi đỏ lên, nhưng vẫn đi qua đó.

Rất nhanh, Giang Thần đã ôm lấy nàng, sau đó là cảm giác bay lên trên trời.

Cúi đầu vừa nhìn, trên không mấy ngàn thước vẫn rất là khủng bố, đặc biệt là việc sinh tử nằm ở trong tay người khác. Thế nhưng Thủy Sanh không sợ sệt, ngược lại còn rất là an tâm.

Giang Thần tìm một ngọn núi đá, dự định ở đây lĩnh ngộ ý chí bất hủ.

Ở trong trận chiến vừa nãy hắc đã có rất nhiều cảm ngộ, khiến cho hắc cách kiếm đạo tiểu thành không xa, hiện tại hắc muốn tổng kết, tin rằng sẽ thành công.

Trên thực tế, cũng là như vậy, buổi tối hôm đó, Bất hủ kiếm đạo của Giang Thần đã đạt đến tiểu thành.

Kiểm đạo sẽ không dạy người ta xuất kiếm hoặc là bất kỳ kiếm chiêu nào cả.

Mà kiếm đạo sẽ khởi động kiếm pháp sở học, hóa thứ tâm thường thành thần kỳ, có thể làm cho kiếm pháp bình thường phát huy ra uy lực cực đại, đương nhiên, nếu là kiếm pháp cao thâm thì sẽ càng khủng bố.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Bạch Hồ

Hơn một tháng qua đi, rèn luyện Vạn thú vực đã gần như kết thúc.

Giang Thần và Thủy Sanh chạy tới điểm truyền tống gần nhất, Lang thành là lựa chọn tốt nhất, có điều cân nhắc đến việc sẽ có sát thủ, hai người đi tới một toà thành khác.

Ở Vạn thú vực, thành trì không chỉ có một toà, phương thức đặt tên cũng đều lấy tên của yêu thú mạnh nhất gần đó.

Địa điểm hẳn muốn đi hiện tại là Hùng thành.

- Giang Thần sư huynh, người có đi tranh cử tiêu chuẩn tiến tu Thánh Viện hay không?

Trên đường, Thủy Sanh hỏi hẳn.

Trải qua đoạn thời gian này ở chung, hai người đã trở thành bằng hữu, Giang Thần biết Thủy Sanh đến từ Linh Lung phái, một trong thập đại tông môn của Hỏa vực.

Còn mấy người Đàm Vân là kết bạn sau khi đi vào trong này.

Giang Thần nói.

Còn sót lại thời gian mấy tháng, phải xem xem có thể tăng thực lực lên được bao nhiêu, vạn nhất không bằng thì cũng không thể quá miễn cưỡng được.

Thủy Sanh nở nụ cười, lại ngại ngần cúi đầu.

Giang Thần nói.

Rống!

Bỗng nhiên, một tiếng gầm rú từ phía sau cây bên cạnh truyền đến, Giang Thần lập tức ôm lấy cái eo nhỏ của Thủy Sanh bay lên đến không trung.

Có điều rất nhanh hắn lại lảng không dừng lại, bởi vì hắn phát hiện ra ngoại trừ tiếng gào cũng không có những động tĩnh gì khác.

Sau đó hắn và Thủy Sanh một lần nữa rơi xuống mặt đất, vòng mặt sau của cái cây kia.

- A!

Thủy Sanh kinh ngạc kêu lên một tiếng, dưới cây có một đầu yêu thú, là Bạch Hổ hiếm thấy, còn chưa trưởng thành, quan trọng nhất chính là đã đói bụng đến mức gầy trơ xương, trên người còn có vết thương tràn ngập máu đen, toả ra mùi tanh tưởi.

Cho dù những ngày qua hai người đã săn giết hơn trăm yêu thú, thế nhưng cũng không khỏi đồng tình với con yêu thú này.

Bạch Hổ sắp tắt thở, tiếng rống vừa nãy đã dùng hết khí lực cuối cùng, là muốn cho Giang Thần hiểu rõ nỗi thống khổ của mình.

- Người đừng xem nữa.

Giang Thần đi tới bên cạnh ra hiệu một câu, lại lấy ra Xích tiêu kiếm, muốn đâm xuống.

Thủy Sanh tâm địa thiện lương, nhưng cũng không hồ đồ, biết cái gì nên thiện, cái gì là ngụy thiện, nàng quay đầu đi không hề nói gì nữa.

- Ồ?

Giang Thần đột nhiên phát hiện ra cái gì đó mà thu hồi Xích tiêu kiếm.

Thủy Sanh hỏi.

Giang Thần ngồi chồm hổm trên mặt đất, bàn tay mơn trớn bộ lông mềm mại.

Chiến sủng là nhân loại nuôi yêu thú từ lúc còn nhỏ, bồi dưỡng được cảm tình thâm hậu, cũng tăng thêm huấn luyện, có thể vì chủ nhân mà chinh chiến, trung tâm nhất quán.

- Ít nhất đã chiến đấu cùng mấy con yêu thú cùng cấp khác, dẫn đến bị thương, lại bị chủ nhân vứt bỏ.

Thủy Sanh ngẩn ra, trong mắt tràn ngập vẻ đồng tình.

- Hừm, với tập tính của yêu thú, không thể giữ lại một mạng cho Bạch Hồ, mà vết thương trên người Bạch Hồ đã có rất nhiều ngày trôi qua rồi, nói rõ là nó chiến thắng, vốn có thể đi tìm tới chủ nhân mình.

Thủy Sanh có chút không tin nổi.

Giang Thần nói.

Thủy Sanh do dự một lúc, lấy dũng khí mở miệng.

Giang Thần hiểu kỳ nói.

Thủy Sanh nhỏ giọng nói.

Giang Thần khẽ cười một tiếng, gật đầu một cái, biểu thị mình có thể cứu được nó.

Hắn lấy ra thanh thủy, nhỏ vào trên vết thương của Bạch Hổ.

Thân thể của Bạch Hổ nhúc nhích một chút, không hiểu Giang Thần muốn làm gì.

Giang Thần quát một tiếng, Bạch Hổ từ nhỏ đã được người nuôi lớn, cho nên có thể nghe hiểu được.

- Thương thế so với trong tưởng tượng của ta còn nghiêm trọng hơn, thịt ở gần vết thương cũng đã mục nát, có thể chống đỡ được tới hiện tại cũng đã là kỳ tích rồi.

Giang Thần lấy ra một cái chủy thủ, cắt thịt rửa xuống, cầm máu lại.

Sau đó, Giang Thần giơ hai tay lên, năm ngón tay có ánh sáng màu trắng bạc tụ tập, như đang diễn tấu nhạc khúc, gõ lên trên người Bạch Hổ rất có tiết tấu.

Thủy Sanh ở phía sau nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, lần thứ nhất nàng nhìn thấy có người trị liệu cho yêu thú.

Cho dù nàng nhìn không hiểu, thế nhưng lại phát hiện ra tình huống của Bạch Hổ càng ngày càng tốt, sinh cơ đang nhanh chóng khôi phục.

Đến cuối cùng, Giang Thần lấy ra một đám lớn linh đan, để Bạch Hổ nuốt vào.

Linh đan rơi vào trong bụng, trong cơ thể Bạch Hổ phát ra tiếng vang lách tích, sau đó nó chậm rãi bò lên.

Rống!

Sau khi thân thể mở rộng, Bạch Hổ hét dài một tiếng, như là nín đã lâu, thân thể nhảy lên, trong một giây đã chạy đến cuối tầm mắt của Giang Thần và Thủy Sanh, biến mất không còn tăm hơi.

- Thật nhanh đó.

- Không phải Bạch Hổ đi tìm chủ nhân đó chứ?

Giang Thần nói.

Một phút sau, bóng người màu trắng lại chạy trở về, chạy tới chạy lui ở bên cạnh hai người, tất cả chương ngại vật trong rừng rậm đều bị san bằng.

Đột nhiên, Bạch Hổ chạy đến trước người của Giang Thần, giơ chân trước lên, đập về phía hăn.

Thủy Sanh hét lên một tiếng, nhưng Giang Thần vẫn không nhúc nhích.

Bạch Hổ khoác thân thể lên trên người của Giang Thần, đầu cọ cọ vào Giang Thần.

- Là đi kiếm đồ ăn.

Giang Thần ngửi thấy mùi máu tanh trong miệng của Bạch Hổ, hăn cười khở một tiếng, đưa tay vuốt về phía sau lưng, bắt đầu vuốt đuôi cho Bạch Hổ.

Thủy Sanh cao hứng nói.

Giang Thần nói.

Không ngờ, Bạch Hổ nghe hiểu lời này, tức thì thất lạc đi tới đi lui, đầu hạ thấp xuống, đuôi cũng không ngẩng lên nữa.

Giang Thần nói.

Bạch Hồ bỗng cảm thấy phấn chấn, lại lao tới bên người Giang Thần.

Thủy Sanh bị sự đáng yêu của Bạch Hồ hấp dẫn.

Không chờ Giang Thần nói chuyện, Bạch Hồ đã đi đến đến trước người của nàng, đầu lách xuống, nằm lên trên mặt đất.

- Đây phải là hổ, rõ ràng là mèo mà.

Thủy Sanh cao hứng cười to, ngồi chồm hổ xuống xoa xoa lông hổ.

- Hổ chính là loại mèo cỡ lớn mà.

Giang Thần nói một câu, trong lòng nghĩ Xích tiêu phong cũng nên nuôi một con hung thú, hơn nữa Bạch Hồ có huyết mạch của thượng hung thú, cho dù đã rất mỏng manh, nhưng dù sao cũng có tồn tại, tương lai có thể trở thành nhân vật mạnh mẽ.

Giang Thần nói.

Bạch Hồ còn chưa trưởng thành rất ham chơi, nóng lòng muốn thử, lập tức vươn mình đứng lên, ra hiệu cho Thủy Sanh ngồi lên trên lưng mình.

Chuyện cưỡi hổ, Thủy Sanh chưa từng làm, nhưng cũng rất là chờ mong, nàng cẩn thận từng li từng tí một cưỡi lên lưng nó.

Giang Thần ra hiệu một câu.

- Bắt đầu!

Chợt, Giang Thần bay lên khỏi mặt đất, lao đi thẳng về phía trước.

Rống!

Bạch Hổ hưng phấn quát to một tiếng, mang theo Thủy Sanh chạy đi.

Tuy rằng người của Giang Thần ở trên không trung, thế nhưng rất nhanh đã bị Bạch Hổ đuổi theo, dù cho là thần huyết hoàn toàn mở ra thì cũng chỉ có thể ngang hàng mà thôi.

Giang Thần cảm thán một tiếng.

Ở dưới truy đuổi như vậy, hai người một hổ rất nhanh đã đi tới Hùng thành.

Lúc này chính là lúc rời đi, trong thành đã có không ít người tụ tập, Thủy Sanh cười Bạch Hổ vào thành, quả thực là cực kỳ phong quang, đã đưa tới không ít người chú ý.

Có người tới đến gần.

Thủy Sanh sững sờ, Bách Lý gia là gia tộc ngự thú rất nổi danh ở Hỏa vực, giống như cơ quan thuật của Mặc gia vậy.

Nàng cười Bạch Hổ, bị người ta hiểu lầm cũng là chuyện rất bình thường.

- Ta không phải...

Thủy Sanh đang định nói thì một cái roi đột nhiên bay tới, đánh lên trên mặt đất, phát ra tiếng giòn giã rất lớn.

Người vung roi là nữ tử, đang dùng ánh mắt hung thần ác sát nhìn qua bên này.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Bách Lý Gia

Nữ tử này có vóc người cao gầy, so với nam nhân còn cao hơn, ngũ quan tinh mỹ, dưới mày liễu nhỏ dài là đôi mắt như hoa đào, sống mũi cao, hai đôi môi đỏ tươi như anh đào vậy.

Người mặc một bộ y phục bó màu đen, phác hoạ ra đường cong mê người, vị trí then chốt có mặc giáp bảo vệ.

Lại cầm trong tay cái roi khiến cho người ta lên tục mơ mộng.

Nàng đi tới phía trước, người đi đường trước mặt chủ động nhường đường.

- Còn chưa cút xuống?

Nhìn Thủy Sanh bị mình làm cho khiếp sợ, nàng rất là đặc ý, roi dài lại đánh một cái vào mặt đất.

Phanh!

Khi roi đánh lên trên mặt đất, bộ lông của Bạch Hổ dựng thẳng, nôn nóng bất an, ánh mắt rất sợ hãi.

Phản ứng như thế, nói rõ nó đã ăn không ít roi.

Mày kiếm của Giang Thần ở bên cạnh nhả lại, ngự thú thuật, hẳn khá có tâm đắc, hẳn đã nhìn ra Bạch Hổ đã phải trải qua huấn luyện ra sao.

- Người điếc sao?

Nữ tử mặc áo đen không có bao nhiêu kiên trì, cánh tay tinh tế nâng lên trên đầu, lại giương roi lên mạnh mẽ quất xuống.

Bạch Hổ và Thủy Sanh kinh hoàng không thôi, không biết mục tiêu của roi có phải là mình hay không.

Mãi đến khi một luồng ánh kiếm xẹt qua, mạnh mẽ cắt roi dài thành hai đoạn, mềm nhũn rơi xuống trên mặt đất mới tỉnh táo lại.

- Hả?

Mày liễu của nữ tử mặc áo đen dựng thẳng lên, nhìn về phía Giang Thần xuất kiếm, trong con ngươi đẹp đẽ hiện lên lửa giận.

Nàng quát lên.

Giang Thần nói.

- Đồng bạn của người ngồi lên trên lưng chiến sủng của Bách Lý gia ta, là có ý gì?

Giang Thần hỏi.

Nữ tử mặc áo đen cười lạnh một tiếng, vẻ mặt có vẻ rất hài hước.

- Thật sao? Vậy tại sao khi ta gặp phải Bạch Hổ nó đã thoi thóp, gãy thành da bọc xương, trên người đâu đâu cũng có thương thế vậy?

- Ban đầu ta còn tưởng rằng chủ nhân của Bạch Hổ đã chết, thế nhưng bây giờ nhìn lại, người sống tốt như vậy, không phải là vứt bỏ Bạch Hổ bị trọng thương thì là cái gì chứ?

Xung quanh đã sớm có người xem náo nhiệt, nghe thấy lời này của Giang Thần, bọn họ đã hiểu rõ đại khái.

Giang Thần nhặt được chiến sủng của Bách Lý gia, cũng cứu sống nó, cho nên cho rằng nó thuộc về mình.

Thế nhưng, hiển nhiên Bách Lý gia không đồng ý cách nói này.

- Thật là biết điều, tài sản của Bách Lý gia cần người tới cứu sao? Người có tư cách gì nhúng tay vào chứ?

Nữ tử mặc áo đen rất là xem thường đối với lời giải thích của hắn.

- Tài sản?

Giang Thần liếc mắt nhìn Bạch Hổ, còn nhớ vết thương trên người Bạch Hổ là do ba con yêu thú cùng cấp bậc tạo thành.

Bạch Hổ lấy một địch ba, bảo vệ nữ nhân mặc y phục màu đen này, thế nhưng sau đó lại chỉ bị xem là tài sản.

Nữ tử mặc áo đen không quản hắn mà muốn thu tài sản của Bách Lý gia về.

Bạch Hổ rất hồi hộp, cũng trở nên táo bạo, đi tới đi lui, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu khê, Thủy Sanh trên lưng có vẻ lo âu, nhảy xuống.

- Tiểu Bạch! Người muốn ăn roi thật sao?

Nhìn thấy Bạch Hổ chần chờ, nữ tử mặc áo đen rất là tức giận, ngữ khí trở nên nặng nề.

Bạch Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, thế nhưng rất nhanh nó đã dừng lại, sợ hãi mà cúi thấp đầu xuống.

- Súc sinh!

Nữ tử mặc áo đen vung roi muốn đánh xuống.

Có điều kết quả vẫn như cũ, ánh kiếm lóe lên, roi lại đứt đoạn mất một đoạn.

- Người muốn đổi nghịch cùng Bách Lý gia đúng không?

- Được, người nghĩ người cứu Bạch Hồ thì nó chính là của người sao? Chiến sủng của Bách Lý gia, ai cũng không mang đi được!

Nói đoạn nàng rút trường kiếm phía sau lưng ra, vẻ mặt oán độc, muốn chém giết Bạch Hồ.

- Chiến sủng của Bách Lý gia, có chết cũng sẽ không cho người ngoài!

Nữ tử mặc áo đen nói, sau đó dùng một kiếm đâm về phía Bạch Hồ.

Bạch Hồ sợ sệt phần nộ, nhưng lại không biết phản kháng, bởi vì nó có sự phục tùng thâm căn cố đế đối với chủ nhân của mình.

Phanh!

Trường kiếm của nữ tử mặc áo đen bị đánh bay ra ngoài, toàn bộ cánh tay phải đều đang tê dại.

Lần này, ánh mắt của nàng nhìn về phía Giang Thần ngoại trừ phần nộ ra còn có sợ hãi.

Nàng không thấy rõ Giang Thần xuất kiếm ra sao.

Giang Thần đã mất đi tính nhẫn nại, sự sắc bén của kiếm khách lơ đãng tản mát ra, làm cho người chung quanh lùi lại phía sau.

Nữ tử mặc áo đen không cam lòng, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

- Con Bạch Hồ này thật thuần tuấn, ta muốn.

Khi Giang Thần dự định đi thì một thanh âm khiến cho người ta chán ghét vang lên.

Mọi người nhìn sang, phát hiện ra là một vị thiếu niên anh tuấn, khí thế phi phàm, người mặc một bộ linh giáp màu đỏ sậm tinh mỹ, phía sau có hai tên Thần du cảnh đi theo.

- Là Mộc Bình.

Có người nhận ra hắc, nhỏ giọng nói một câu.

Nghe thấy cái tên này, mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, lập tức toát ra vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

- Không sai, không sai.

Mộc Bình không đặt Giang Thần và nữ tử mặc áo đen ở trong mắt, nhìn chăm chăm vào Bạch Hổ không tha, càng xem càng thấy yêu thích.

- Bách Lý tiểu thư, bán con Bạch Hổ này cho ta được chứ?

Bỗng nhiên, hắc ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử mặc áo đen, hỏi một câu như vậy.

Nghe vậy, mọi người mang theo ánh mắt không tên nhìn về phía Giang Thần, có đồng tình, có lắc đầu, còn có người cười trên sự đau khổ của người khác.

Vừa nãy Giang Thần và nữ tử mặc áo đen tranh luận một phen, tất cả mọi người đều nghe thấy, ai cũng nói mình có lý, quả thực cũng thực vậy.

Như vậy cũng chỉ có thể so xem nắm tay của ai lớn hơn mà thôi.

Hiện tại Mộc Bình nhảy ra, nói muốn mua Bạch Hổ, hơn nữa lại nói với nữ tử mặc áo đen này.

Như vậy, hẳn đã tán thành con Bạch Hổ này vẫn thuộc về Bách Lý gia như cũ.

- Mộc công tử cứ gọi ta là Bách Lý Ly đi.

Bách Lý Ly nhìn thấy Mộc Bình nở nụ cười, rõ ràng là đang lấy lòng mình, tình huống hiện tại như thế, nàng rất là hưởng thụ.

Bách Lý Ly lại nói.

Điều nàng không chú ý chính là, khi nàng nói ra lời này thì ánh sáng vốn đã ảm đạm trong mắt của Bạch Hổ đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Như thế là nàng đã tặng Bạch Hổ cho Mộc Bình.

Nếu Giang Thần muốn tranh thì sẽ đắc tội với Mộc Bình.

- Giao ra đây.

Giao ra đây, chỉ có ba chữ, hơi hợt, dưới tình huống như vậy lại cảm thấy cực kỳ hung hăng.

Có điều, Giang Thần còn hung hăng hơn so với hẳn.

Ngay cả một chút mặt mũi Giang Thần cũng không cho, trực tiếp mắng to một tiếng.

Lời vừa nói ra, người chung quanh ồ lên.

Nữ tử mặc áo đen không thể tin tưởng nhìn chăm chăm vào Giang Thần, như là không biết tại sao hẳn lại dám nói ra như vậy.

Lẽ nào, hẳn không biết thân phận của Mộc Bình sao?

- Lớn mật!

Hai Thần du cảnh đi theo phía sau Mộc Bình bước ra phía trước một bước, muốn cho Giang Thần một chút giáo huấn.

- Các người ra tay thì sẽ chết, suy nghĩ cho thật kỹ đi.

Giang Thần liếc mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói một câu.

Bị ánh mắt này quét trúng, hai vị nam tử Thần du cảnh sơ kỳ này chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, hai chân mất cảm giác, không dám tiến lên nửa bước nữa.

Giang Thần nói.

- Làm càn!

Mộc Bình phản ứng lại, phần nộ quát một tiếng ngắt lời của hắn.

Phanh!

Giang Thần vung tay đánh lên trên mặt của hắn, khí lực rất lớn, trực tiếp đánh cho hắn ngã xuống đất.

Chờ tới lúc hắn bò dậy, một bên gò má đã sưng đỏ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ta Không Trả

- Các người, người chờ đó cho ta!

Mộc Bình dựa dẫm vào thân phận mình, hiện tại lại bị người ta không để ý tới, không chỉ có mất mặt lớn hơn mà cũng không có biện pháp nào cả.

Để lại một câu hung ác, sau đó hần liệu mạng chạy đi.

Bách Lý Ly cũng không dám tiếp tục ở lại mà xoay người rời đi, chỉ là ánh mắt cuối cùng vẫn có chút thị uy, ý là việc này còn chưa xong.

- Giang Thần sư huynh, chúng ta rời khỏi nơi này đi.

Giang Thần nở nụ cười không quan tâm, tiếp tục đi về phía trước.

Rèn luyện Vạn thú vực sẽ kết thúc trong vòng ba ngày cuối cùng, điểm truyền tống của thế lực khắp nơi sẽ căn cứ vào thành trì không giống nhau mà lần lượt mở ra.

Cửa truyền tống của Linh Lung môn ở Hùng thành, hôm nay đến sáng sớm ngày mai sẽ mở ra. Căn cứ theo Thủy Sanh từng nói, Hùng thành là trạm cuối cùng, nếu như chạy tới trễ, coi như sẽ tử vong.

Vì lẽ đó, Giang Thần không thể không mang theo nàng tiếp tục đi đến quảng trường ở giữa thành trì.

Người chung quanh thấy hần không chạy, còn chậm rãi đi về phía trước như vậy, bọn họ biết trò hay sẽ còn tiếp tục, cho nên mới cùng đi với hai người bọn hần về phía trước.

Bị mọi người vây quanh như vậy, Thủy Sanh rất không thoải mái, hận không thể để Giang Thần mang theo nàng bay đi, cách xa nơi này.

- Chỉ Nhược sư tỷ!

Ở nơi đó có mấy đệ tử Linh Lung môn, vị nữ đệ tử dẫn đầu kia là trung kỳ Thần du cảnh, thực lực rất không tầm thường.

- Thủy Sanh!

Chỉ Nhược sư tỷ kinh ngạc không thôi, mang theo mấy đệ tử Linh Lung môn đi tới.

- Thủy Sanh, chuyện gì thế này?

- Tại sao lại có nhiều người đi theo người như vậy chứ?

- Hẳn là ai?

Các đệ tử Linh Lung môn phía sau trước sau đặt câu hỏi, đều là sư huynh sư tỷ của Thủy Sanh, cho nên nói chuyện cũng rất là trực tiếp.

Thủy Sanh nói chuyện đã xảy ra vừa nãy ra một lần, vẻ mặt có vẻ chờ đợi.

Không phải nàng không tin Giang Thần, chỉ là nàng hi vọng mình có thể giúp được Giang Thần.

Chỉ Nhược sư tỷ trầm ngâm một lúc, các đệ tử khác nhìn nhau, ra vẻ rất khó khăn.

- Bách Lý gia còn nói được, thế nhưng Mộc Vương phủ thì lại không dễ trêu chút nào.

- Ca ca Mộc Trấn Xuyên của Mộc Bình ở trong thành, hẳn là đệ tử chân truyền của Thiên Đạo môn, sẽ lập tức tới đây.

- Người nhường Bạch Hồ ra đi, ta sẽ biện hộ giúp người, người sẽ ăn một chút khổ cực mà thôi.

Thủy Sanh sững sờ, không nghĩ tới sư tỷ sẽ đưa ra đáp án như vậy, hiển nhiên nàng đã hiểu lầm ý của mình.

Nàng hi vọng sư tỷ và Giang Thần đồng tâm hiệp lực, đối kháng với Bách Lý gia và Mộc Vương phủ.

Có điều, sư tỷ không biết sự lợi hại của Giang Thần, chỉ coi hắn là Thần du cảnh sơ kỳ viên mãn phổ thông, sẽ không vì hắn mà chính diện chống lại hai thế lực lớn.

- Không cần.

- Người đi theo sư tỷ người đi.

Đương nhiên Thủy Sanh sẽ không chịu, chỉ là nghĩ đến lần trước Giang Thần đã nói, biết mình ở lại cũng vô dụng, từ trước tới giờ, chưa bao giờ nàng cảm thấy mình nhỏ yếu như lúc này.

Câu trả lời của Giang Thần rõ ràng đã vượt ra ngoài dự liệu của Chỉ Nhược sư tỷ, mấy đệ tử Linh Lung môn phía sau nàng rất là bất mãn.

- Tiểu tử, người xem thường Linh Lung môn chúng ta sao?

- Sư tỷ ta ra mặt giúp người, người còn bất mãn, muốn tìm chết mới cam tâm hay sao?

- Bạch Hồ vốn là của người khác, tham tài cũng không cần phải như vậy chứ.

- Quên đi.

Chỉ Nhược sư tử không dây dữa mà kéo Thủy Sanh vào trong đám người, đứng ở giữa ngã tư đường, còn lại chỉ có một mình Giang Thần và một hổ đứng đó.

- Dường như, ta không cần thiết phải chờ ở nơi này nữa.

Cửa truyền tống của Thiên Đạo môn ở trong Hùng thành sẽ mở ra vào trưa mai, cho nên cũng không cần thiết tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như Bạch Hổ biết bay, hẳn đã rời đi rồi.

Lại nhìn biểu hiện của đám người chung quanh, hiện tại xoay người sẽ bị xem là chạy trốn.

Có điều, Giang Thần không để ý tới cái nhìn của người khác mà xoay người.

- Hẳn muốn chạy!

Tất cả mọi người xôn xao, thế nhưng rất nhanh đã phát hiện ra bước tiến của hẳn vẫn không nhanh không chậm như cũ.

Lại nghĩ tới Thủy Sanh bên cạnh hẳn đã rời đi, có mấy người đã đoán ra được cái gì đó.

Chỉ Nhược sư tử hỏi.

Thủy Sanh nói.

Biết được điểm ấy, cái nhìn của Chỉ Nhược sư tử đối với Giang Thần đã có thay đổi.

Thế nhưng lúc này, rớt cục trên đường phố đã truyền đến động tĩnh, hai chi đội ngũ khí thế hùng hổ xuất hiện, bức người đi đường đến trong góc.

Không nghi ngờ chút nào, chính là Mộc Vương phủ và Bách Lý gia.

Người của Mộc Vương phủ lấy Mộc Bình và Mộc Trấn Xuyên làm chủ, đi bộ tới.

Người của Bách Lý gia thì cười vật cười, cầm đầu là Bách Lý Ly, ở bên cạnh nàng còn có một tên thanh niên thân mặc áo giáp, khí tức cường đại, áo giáp màu đen góc cạnh rõ ràng, cuồng dã như yêu thú, ngay cả đầu cũng mang mũ giáp.

Hai chi đội ngũ đi tới trước người của Giang Thần, người lên tiếng trước chính là Mộc Trấn Xuyên.

- Giang Thần, là người!

Mộc Trấn Xuyên lập tức nhận ra hắc, không nghĩ tới người bắt nạt đệ đệ mình lại chính là kẻ cầm đầu làm cho hắc bị phạt không thể tiến vào Hóa long trì ở trong môn phái.

Thù mới hận cũ, sắc mặt của Mộc Trấn Xuyên rất không tốt.

- Giang Thần?

Mọi người rớt cục đã biết được thân phận của Giang Thần, mọi người cực kỳ kinh ngạc.

Mặc Ly đứng thứ bảy Công tử bảng chết ở Lang thành, tin tức này trong mấy ngày nay đã nhanh chóng truyền ra ở khắp Vạn thú vực.

Cái tên Giang Thần đã được người ta ghi nhớ trong lòng.

Rất nhiều người đều nói, Giang Thần là người trẻ tuổi có kiếm pháp tốt nhất, ngay cả vị đại sư huynh kia trong Quy Nhất kiếm phái cũng không sánh nổi.

Chỉ Nhược sư tỷ rất là bất ngờ, tiểu nhân vật trong mắt nàng lại có lai lịch lớn như vậy.

Mấy đệ tử nói năng lỗ mãng phía sau nàng cùng nhau há hốc mồm, như vậy mà nói, cho dù đều là Thần du cảnh sơ kỳ, Giang Thần có thể giết chết bọn họ dễ như ăn cháo.

- Chúng ta cũng không nói sai, dựa vào một mình hắn thì đánh thế nào chứ?

Bọn họ vẫn còn mạnh miệng, không biết chỗ sai của mình.

Bởi vì thế cuộc của Giang Thần rất không ổn.

Ca ca của Bách Lý Ly, Bách Lý Đồ, cũng chính là thanh niên mặc áo giáp là người xếp hạng thứ sáu mươi trên Tân hỏa bảng.

Thứ tự không ca bằng Mặc Ly, đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của Giang Thần.

Lại nói tới Mộc Trấn Xuyên, đứng thứ bảy Thiên tử bảng, thứ năm mươi lăm trên Tân hỏa bảng, thứ tự so với Mặc Ly còn thấp hơn một vị trí.

Đơn đả độc đấu, dường như Giang Thần còn mạnh hơn.

Nhưng nếu như hai người gộp lại thì sao? Chứ đừng nói chi là còn có Thần du cảnh của hai nhà nữa.

Mộc Bình kêu lên một tiếng, hắn biết Giang Thần và ca ca đều là đệ tử của Thiên Đạo môn, cho nên lo lắng ca ca không tìm Giang Thần gây phiền phức.

- Giang Thần! Thân là đệ tử Thiên Đạo môn, ngay cả chiến sủng của người khác cũng muốn cướp sao? Thực sự là tiện dân từ trong đại sơn đi ra! Mất mặt! Mau trả Bạch Hổ lại cho Bách Lý gia.

- Bách Lý gia đã vứt bỏ... Ài, quên đi, ta chẳng thèm nói nữa. Con bà nó, ta không trả đó, làm sao?

Giang Thần thực sự không muốn lãng phí miệng lưỡi nữa.

- Thật đủ cuồng!

Thấy hăn khiêu khích hai đội ngũ, không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào, trong lòng mọi người kinh ngạc không ngừng thốt lên.

- Người động thủ, sinh tử tự chịu.

Mộc Trấn Xuyên tức giận nói.

- Mộc Tiểu vương gia, để cho ta tới đi.

Bách Lý Đồ vẫn không lên tiếng nhảy xuống ngựa, thân thể cao lớn lại thêm cương giáp dày nặng, lúc đi lại thì có thể đánh bay người đụng phải hăn.

Hăn nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Không Ai Có Thể Ngăn Cản

Mũ giáp của Bách Lý Đồ chế tạo thành ngoại hình như một cái đầu rỗng, đầu ở bên trong miệng rỗng.

Chỉ riêng cái mũ giáp này đã làm cho Giang Thần cảm thấy nặng mấy chục cân.

Giang Thần nói.

Bởi vì không chỉ có vô dụng mà sẽ còn ảnh hưởng tới tốc độ và tính nhạy bén.

Nhưng lời nói của hắn đã dẫn tới tranh luận không nhỏ, ánh mắt người bên ngoài nhìn về phía hắn mang theo vài phần kinh ngạc.

Có người thầm suy đoán ở trong lòng.

Vũ khí mà Bách Lý Đồ sử dụng chính là một thân linh giáp đặc chế, kết hợp cùng võ học, công pháp huyền bí.

Bất kể là chém giết với người ta hay là tỷ thí, hắn đều mặc nó.

Hiện tại Giang Thần bảo hắn cởi ra, nghe ngữ khí là vì muốn tốt cho hắn, khiến cho người ta không biết nên nói cái gì cho phải.

Bách Lý Đồ không hề nói gì, điều động thần nguyên của bản thân, tức thì, trên cương giáp màu đen xuất hiện tia sáng chói mắt màu vàng, ngưng tụ ra một con Thần Long, dọc theo đường viền đi khắp thân thể.

Khí tức hùng hồn bao phủ về mỗi một góc trên đường phố, mọi người chịu đựng cổ uy nghiêm này, sắc mặt trắng bệch, người có thực lực yếu đã quỳ một chân trên đất.

- Công lực của Bách Lý Đồ lại trở nên mạnh mẽ, chẳng trách lại dám nói muốn khiêu chiến Mặc Ly.

Chỉ Như của Linh Lung môn thăm nghĩ, nàng từng luận bàn cùng Bách Lý Đồ, so với lần trước hẳn ta đã trở nên mạnh mẽ hơn không ít.

- Hả?

Bỗng nhiên, Chỉ Như phát hiện ra Giang Thần đứng mũi chịu sào lại không để ý tới uy thế của Bách Lý Đồ mà vẫn bình thản ung dung.

Thần thức tung ra ngoài, nàng phát hiện Giang Thần ra như một thanh lợi kiếm, xé rách uy thế này.

- Hóa ra là: Thần Long công, chẳng trách phải mặc áo giáp, đến đây đi.

Giang Thần cười nhạt một tiếng, tay trái chuyển động Xích tiêu kiếm, dáng vẻ rất tùy ý.

Nghe vậy, Bách Lý Đồ nhẹ nhàng cau mày, trong lòng hiện ra vẻ nghi hoặc.

Ví dụ như làm sao Giang Thần mà biết được tên công pháp của hắn, lại thí dụ như tại sao biết được công pháp này mà còn không sợ?

Có điều, rất nhanh hắn đã lắc lắc đầu, không suy nghĩ thêm về những thứ này nữa.

Trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là chặn đánh Giang Thần.

Hắn bước ra một bước, áo giáp trên người phát ra loại tiếng vang kỳ diệu giống như máy móc vận chuyển.

Ánh sáng màu vàng mang Thần Long đến hai chân của hắn, nền đá dưới chân vỡ tan, nương theo đá vụn bay lên, Bách Lý Đồ đi rất vội vã, tốc độ vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Giống như ngựa hoang thoát cương vậy, ánh sáng mang theo Thần Long càng ngày càng chói mắt, mở miệng ra, muốn nuốt chửng Giang Thần.

Đối mặt với một kích đáng sợ này, Giang Thần không có né tránh, cầm kiếm tiến lên nghênh đón.

Nếu như nói Bách Lý Đồ là một đầu cự long có khí thế hùng hổ, như vậy Giang Thần sẽ như một tia chớp màu bạc, lập lòe đi trên đường phố.

Tất cả xảy ra quá nhanh, không ai thấy rõ, chỉ biết là Giang Thần đã đến chỗ mới vừa rời Bách Lý Đồ vừa đứng.

Bách Lý Đồ thì lại dừng lại ở nơi Giang Thần xuất kiếm.

- Tránh thoát được sao?

Bởi vì một kích vừa rời của Bách Lý Đồ rất đáng sợ, mọi người chỉ cho là Giang Thần đã tránh thoát khỏi một kích này.

- Không!

Thế nhưng, rất nhanh có người đã nhìn ra được kỳ lạ.

Thân thể của Bách Lý Đồ cứng đứng ở đó, rất không tự nhiên, đầu Thần Long kia đã biến mất không còn tăm hơi.

- Sẽ không phải là...

Chỉ Như trừng lớn mắt, không thể nào tiếp nhận được loại khả năng ở trong đầu của nàng.

Bởi vì, mới chỉ có một kiếm!

Ngay cả Mộc Trấn Xuyên cũng sốt sắng lên, gắt gao trừng mắt nhìn vào Bách Lý Đồ.

Nhưng mà, những hành động này cũng không có cách nào thay đổi được cái gì.

Giang Thần chậm rãi thu hồi Xích tiêu kiếm vào bên trong vỏ kiếm.

Cùng lúc đó, linh giáp trên người Bách Lý Đồ xuất hiện ba vết kiếm, chẳng nhịt khắp nơi, làm cho linh giáp giải thể, rơi ra khỏi người hắn.

Thân thể Bách Lý Đồ đang run rẩy, con ngươi phóng to, mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp y phục bó của hắn.

- Hay, hay cho một kiếm quá đáng sợ.

Nghĩ lại vừa nãy, nhìn thấy Giang Thần xuất kiếm, Bách Lý Đồ còn không cảm thấy gì, định lấy lực phá xảo, đánh bay gia hỏa không biết trời cao đất rộng này.

Nhưng mà, một chiêu kiếm đánh ra, lại có ba thức, tinh chuẩn, nhanh chóng, sắc bén, không chút lưu tình đánh bại hắn.

Vốn hắn đã yếu hơn so với Mặc Ly, bại trong tay Giang Thần cũng không có gì cả, thế nhưng động thủ trước còn nói mạnh miệng, lại bị một kiếm đánh bại, có thể tưởng tượng được hắn có bao nhiêu mất mặt.

Cũng may mà Giang Thần không tiếp tục để ý tới hắn nữa.

- Hiện tại, đến ngươi.

Mộc Trấn Xuyên sững sờ, hắn cũng có thứ tự thấp hơn so với Mặc Ly, không muốn mất mặt ở trước mặt mọi người như Bách Lý Đồ.

- Sao trong thời gian ngắn ngủi tên này lại mạnh như vậy cơ chứ?

- Giang Thần, người còn muốn động thủ đối với sư huynh sao? Thực sự là lớn mật, người cướp chiến sủng của người khác, còn phản kháng động thủ, mặt mũi của Thiên Đạo môn đều bị người làm mất hết rồi.

- Đánh bại người, ta chính là sư huynh.

Giang Thần cười lạnh, đi đến về phía hắn.

Lúc trước, đều là người khác tới tìm Giang Thần gây phiền phức, hắn bị ép động thủ.

Hiện tại, Giang Thần muốn chủ động tìm Mộc Trấn Xuyên này gây phiền phức.

- Làm càn! Ngăn hắn!

Mộc Trấn Xuyên phần nộ quát một tiếng, hai tên Thần du cảnh sơ kỳ lúc trước theo Mộc Bình lại thêm ba tên Thần du cảnh trung kỳ nhảy ra ngoài.

- Rác rưởi có nhiều hơn nữa thì cũng là rác rưởi.

Giang Thần tùy ý quét mắt nhìn năm người một chút, ba tên Thần du cảnh trung kỳ kia đều là kẻ tầm thường, cho nên hắn không để ở trong lòng.

Lần nữa rút kiếm, tốc độ không nhanh không chậm.

Mũi kiếm và vỏ kiếm của Xích tiêu kiếm ma sát phát ra âm thanh, năm người kia nghe thấy thanh âm này trở nên đặc biệt căng thẳng.

Cuối cùng, Giang Thần đột nhiên tăng nhanh tốc độ, đâm ra một kiếm.

Đùng đùng đùng đùng đùng!

Năm tiếng giòn giã vang lên, linh khí trong tay bọn họ bị chặt đứt, Giang Thần đồng thời đi vòng qua bọn họ, đi tới trước người của Mộc Trấn Xuyên.

- Người!

- Từ bỏ chống lại đi, sau khi giết chết Mặc Ly, thực lực của ta đã tăng lên mấy lần, người không phải là đối thủ của ta.

Giang Thần nói thật, sau một trận chiến với Mặc Ly, Bất hủ kiếm đạo của hắn đã có tiểu thành, nếu như Mặc Ly sống lại thì hắn cũng có thể dễ dàng chém giết.

- Người muốn làm gì?

- Người không trả Bạch Hổ cũng thôi đi, lại còn muốn tàn hại đồng môn sao?

Ở trong mắt người ngoài, Mộc Trấn Xuyên đã nhận thua, Giang Thần không có lý do gì để động thủ, trừ phi hai người vốn đã có cừu oán.

Trên thực tế quả thực cũng như vậy.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Hóa long trì? Đó chỉ là xung đột miệng lưỡi, người còn làm hại ta trong vòng ba năm không được đi vào...

Mộc Trấn Xuyên đang nói thì chợt nhớ tới ngày đó Giang Thần đã nói, hắn đang ngưng tụ thần huyết thì bị mình phá hoại.

Mộc Trấn Xuyên căn rằng, đã nhận mệnh.

Ở Vạn thú vực không có Vương phủ làm chỗ dựa, hắn không kiêu ngạo nổi.

Giang Thần nói.

Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng Mộc Trấn Xuyên vẫn không có cách nào tiếp nhận được.

Nhưng mà, hắn không có quyền lựa chọn có tiếp nhận hay không, kiếm của Giang Thần đã đâm ra, kiếm khí lạnh lẽo thấu xương chui vào kinh mạch của hắn, hóa giải từng cái thần huyết của hắn, vừa vặn là mười cái.

- Ta có thân phận gì? Người có thân phận gì? Người có thể so với ta hay sao?

Giang Thần nói một câu, là câu ngày đó ở Hóa long trì Mộc Trấn Xuyên đã nói, ngày hôm nay hắn đã trả lại nguyên gốc.

Mộc Trấn Xuyên không ngờ tới hắn tàn nhẫn như vậy, cũng không kịp đề phòng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Sát Thủ Tồn Tại

Vẻ mặt của Mộc Trấn Xuyên rất không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì được, chỉ có thể ảo não rời đi.

Đệ đệ Mộc Bình của hắn không nghĩ tới không chỉ không giáo huấn được Giang Thần mà còn hại bên mình tổn thất nặng nề.

Hắn cũng muốn học ca ca, trước khi đi trừng mắt nhìn Giang Thần một chút, không ngờ hắn nhìn sang lại vừa vặn đón nhận ánh mắt sắc bén của Giang Thần, hắn sợ hết hồn, giống như một làn khói chạy ra khỏi nơi này.

Bách Lý Ly cũng cảm thấy hối hận vì mình đã trêu chọc đến kiếm khách đáng sợ như vậy, chuyện hiện tại nàng lo lắng nhất là tình hình của ca ca.

Đến hiện tại ca ca nàng vẫn không thoát khỏi bóng tối sau khi bị một kiếm đánh bại, vẫn đang đứng ở bên cạnh linh giáp đã trở thành sắt vụn.

Nàng rất lo lắng, đi tới.

- Ngày hôm nay là ta thua, Bạch Hổ là của người, hẹn gặp lại ở tỷ thí Thánh Viện.

Để lại một câu nói, hắn dẫn người rời đi.

Lúc này, mọi người vẫn vây quanh Giang Thần như cũ, chỉ là vẻ mặt hoàn toàn khác với lúc trước.

Có kính nể, sùng bái, ước ao, đổ kỵ, bất kể ra sao, đều tán thành thực lực của Giang Thần.

- Giang Thần sư huynh.

Nguy cơ được giải trừ, Thủy Sanh cao hứng chạy tới.

Giang Thần khẽ cười nói.

Thủy Sanh nở nụ cười ngọt ngào, chẳng biết vì sao, câu nói này làm nàng cảm thấy rất vui.

Sư tỷ Chỉ Như của nàng và mấy đệ tử Linh Lung môn đi theo lại đây.

Nếu nói phản ứng trước sau có khác biệt to lớn nhất chính là mấy người này.

Chỉ Như là một nữ nhân kiêu ngạo, lúc vừa mới bắt đầu nhìn thấy Giang Thần thì hẳn chỉ là Thần du cảnh sơ kỳ viên mãn, cho nên nàng không đặt hấn ở trong lòng.

Hiện tại nhìn thấy thực lực của Giang Thần, ánh mắt nhìn hẳn đã tuyệt nhiên không giống trước nữa.

So sánh với nàng, mấy đệ tử phía sau nàng trốn trốn tránh tránh, sợ sệt bởi vì vừa nãy mình nói năng lỗ mồm mà rước lấy phiền phức.

Cũng còn may trọng tâm của Giang Thần đều ở trên người Thủy Sanh, mọi người mang theo tâm sự riêng tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, bọn họ đã đến giữa thành, cũng có một quảng trường và đài phun nước. Chỗ không giống Lang thành chính là đài phun nước vẫn còn đang phun nước.

Trên quảng trường có mấy cái cửa truyền tống đứng ở đó, không có khung cửa, chỉ có màn ánh sáng.

Thủy Sanh nghĩ đến sắp rời khỏi nơi này, trong lòng có cảm giác hoảng hốt không tên, như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên mở miệng ra sao.

- Cửa truyền tống của môn phái sáng sớm ngày mai mới đóng, hiện tại trời còn chưa tối, chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút đi.

Chỉ Như kia bỗng nhiên mở miệng, phân biệt nhìn Thủy Sanh và Giang Thần một chút, khóe miệng mang theo nụ cười nhợt nhạt.

Thiên tài như Giang Thần, sớm muộn gì cũng sẽ nổi danh, có thể kết bạn được với hắn tuyệt đối là chuyện có lợi mà vô hại.

- Không được.

- Có khả năng ta đã bị Hắc Bạch môn ghi nhớ, gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Hùng thành, rất có thể sát thủ đã bắt đầu hành động.

Nghe hắn vừa nói như vậy, dù Thủy Sanh không muốn như thế nào đi nữa thì cũng không tiện giữ lại.

Chỉ Như cũng không nói gì.

Cuối cùng, Giang Thần nhìn theo đám người Thủy Sanh đi vào cửa truyền tống, rời khỏi Hùng thành.

- Bạch Hổ, chúng ta đi thôi.

Giang Thần và Bạch Hổ cũng nhanh chóng rời khỏi Hùng thành, đi tới chốn không người ở dã ngoại.

- Cửa truyền tống của Thiên Đạo môn là cái cuối cùng ở Hùng thành, ai cũng có thể nghĩ ra được trưa mai ta sẽ đi tới quảng trường, nếu như thật sự có sát thủ mà nói...

Giang Thần hơi lúng túng một chút, hẳn có thể dịch dung đi qua đó, thế nhưng hiện tại mang theo Bạch Hổ, làm như vậy sẽ là uổng phí thời gian.

Đồng thời, hẳn cũng không khỏi suy nghĩ, nếu như không có tiến vào cửa truyền tống đúng lúc thì sẽ như thế nào.

Người tu hành ở Vạn thú vực chắc chắn sẽ không chết đói, còn có thể tiến hành rèn luyện, dường như rất tốt, hơn nữa coi như không có cửa truyền tống thì nếu cứ đi về một phương hướng, sớm muộn gì cũng sẽ đi ra ngoài được.

- Có điều các thế lực lớn tình nguyện mở cửa truyền tống ra, nói rõ biện pháp tầm thường muốn ra vào sẽ phải trả giá cao hơn so với cửa truyền tống.

Giang Thần biết rõ cửa truyền tống không phải là thứ có thể tùy tiện mở ra được, tiêu hao lớn, nguy hiểm rất cao.

Bỗng nhiên, Bạch Hổ kêu một tiếng với hẳn.

Giang Thần nhìn đôi mắt hổ kia, sửng sốt một chút.

Linh trí của Bạch Hổ so với bên trong tưởng tượng của hẳn còn cao hơn, từ lúc vào thành đã nghe thấy, hiểu rõ nguy hiểm Giang Thần gặp phải, mà còn ra mưu hiểm kế cho hẳn.

- Không được, ta muốn dẫn người rời đi, như vậy phải tiếp xúc với mọi người.

- Có điều cũng không cần quá lo lắng, không chừng là ta nghĩ nhiều, căn bản sẽ không có sát thủ, hoặc là sát thủ không nghĩ tới tốc độ trưởng thành của ta, cho nên thực lực còn không mạnh bằng ta.

- Có điều, đề phòng trước cũng không sai.

Giang Thần bay lên trên không trung, quan sát địa thế xung quanh, thăm chiêu, dường như đang vạch ra kế hoạch gì đó.

Khi đến đây, Giang Thần vì thu được linh dược cho nên đã chuẩn bị các loại thủ đoạn đối phó với yêu thú lợi hại.

Nhật Diệu thạch chỉ là một trong số đó, cái khác còn đặt ở trong nạp giới.

- Ở đây đi.

Giang Thần bắt đầu bố trí.

Đợi đến ngày thứ hai, Giang Thần để Bạch Hổ ở lại tại chỗ, hắn thì đi ra ngoài một chút.

- Hồng!

Nghe rõ ý tứ của Giang Thần, nó rít gào một tiếng, rất lo lắng đi tới đi lui ở bên chân của hắn.

Bạch Hổ đã từng bị vứt bỏ một lần sợ lại bị Giang Thần từ bỏ.

Dù sao hiện tại Bạch Hổ là gánh nặng của hắn.

Giang Thần nói.

Bạch Hổ vẫn bất an như cũ, người và thú khác nhau ở chỗ, hiểu rõ đạo lý là vậy nhưng mà vẫn không đồng ý.

Mãi đến khi Giang Thần nghiêm khắc răn dạy vài câu thì Bạch Hổ mới nằm trên mặt đất, đầu耷耷 lại, mắt hơi lim dim.

- Tính tình thật là trẻ con.

Giang Thần cười cợt, lại nói một câu bảo đảm với Bạch Hổ, lúc này hắn mới bay đi về phía Hùng thành.

Bởi không cần thiết phải dịch dung, cho nên Giang Thần muốn nhìn một chút xem sẽ có sát thủ hay không, vì lẽ đó hắn mới nghênh ngang đi vào thành thị.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua còn hiển hiện rõ ở trước mắt, hiện tại người Hùng thành nhìn thấy Giang Thần đã cảm thấy có một loại kích động không tên.

Ở trên quảng trường đã có không ít đệ tử Thiên Đạo môn ở ngoài cửa truyền tống chuẩn bị rời đi.

Chuyện có liên quan tới Giang Thần, sau khi bọn họ nghe qua đều cực kỳ tự hào.

Đầu tiên môn phái xuất hiện nhân vật nổi tiếng như Ninh Hạo Thiên, Lý Tuyết Nhi, bây giờ lại thêm một Giang Thần, quả thực là phong quang vô hạn, bọn họ cũng thơm lây theo.

Lúc Giang Thần đi tới quảng trường thì từng đệ tử Thiên Đạo môn nhiệt tình vãn an hắn.

Giang Thần lễ phép mỉm cười đáp lại, vì muốn thử xem có sát thủ hay không cho nên hắn bước nhanh về phía cửa truyền tống.

Nếu như sát thủ của Hắc Bạch môn thật sự ẩn núp ở Vạn thú vực, như vậy hiện tại chính là cơ hội động thủ cuối cùng của bọn hắn.

Một khi Giang Thần trở lại Thiên Đạo môn, bọn họ cũng sẽ không có cơ hội nữa.

Sưu!

Một mũi tên đột nhiên phóng tới chỗ Giang Thần.

- Quả nhiên!

Giang Thần đã sớm có đề phòng lập tức bay lên trên không trung, có điều chờ khi hắn cúi đầu nhìn về phía người tập kích mình là ai, hắn không khỏi cả kinh.

Đứng ở phía trước cửa truyền tống lại là Tam hoàng tử hung hăng kia.

- Không phải truyền nhân kiếm đạo đã từng tuyên bố muốn giết chết ta sao?

Trong tay Tam hoàng tử cầm cung tên ngày đó ở Thiên Đạo môn, trên mặt mang theo nụ cười gần, trước sau đều bá đạo như một.

- Ngày hôm nay nếu như Giang Thần không chết, một người trong các người cũng đừng mong đi!

Hùng thành là cửa truyền tống cuối cùng, vì lẽ đó nghe hắn nói như thế, các đệ tử Thiên Đạo môn lập tức rối loạn trận tuyến.

Dựa vào tâm tính của Tam hoàng tử, hắn nói được sẽ làm được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Bị Nhốt

Cừu hận của Giang Thần và Tam hoàng tử là thứ xảy ra từ ngày quyết chiến cùng Lý Thâm, đương nhiên cũng có không ít người biết.

Giang Thần tuyên bố nói một khi có cơ hội thì hắn sẽ không chút do dự giết chết Tam hoàng tử.

Với tính cách của Tam hoàng tử, câu nói này đã đủ để dùng làm lý do để giết cả nhà Giang Thần.

Hiện giờ xảy ra tình cảnh này, ngoại trừ bất ngờ vì Tam hoàng tử sẽ xuất hiện ra, cũng không ai quá kinh ngạc vì hành vi của hắn.

Có người cười ở trên sự đau khổ của người khác, có người đang lo lắng thay cho Giang Thần.

Mũi tên của Tam hoàng tử không bắn tới được Giang Thần, thế nhưng hắn canh giữ ở bên ngoài cửa truyền tống, chuyện này rất là trí mạng.

Cửa truyền tống hoàng triều liên tục mở ra ba ngày ba đêm, Tam hoàng tử thủ đến lúc kết thúc cũng không phải là chuyện không thể nào.

Với tính cách của hắn, quả thực hắn cũng có thể làm được như vậy.

Người lo lắng nhất chính là các đệ tử Thiên Đạo môn, bởi vì Giang Thần làm liên lụy bọn họ, cho nên cửa truyền tống đang ở trước mắt mà bọn họ lại không qua được.

Cũng không ai dám đi tới lý luận hoặc là khẩn cầu Tam hoàng tử.

Một khi mở miệng, làm cho Tam hoàng tử tức giận, như vậy sẽ bị một mũi tên bắn chết, khi đó sẽ là tự mình tìm kiếm xui xẻo.

Tam hoàng tử khiêu khích nói.

Thực lực của hắn là ở mười vị trí đầu Tân hỏa bảng, ở trong Vạn thú vực căn bản không cần người khác bảo vệ.

Giang Thần cũng không phải là đối thủ của hắn.

Giang Thần nói.

- Ha ha ha ha, xem ra người không biết rõ mức độ nghiêm trọng của việc không tiến vào trong cửa truyền tống rồi nhỉ.

- Người đến nói cho hắn biết, nói hay thì ta sẽ để người đi vào.

- Không vào được cửa truyền tống thì sẽ bị vây ở Vạn thú vực, môn phái cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Tam hoàng tử lại nói, giọng nói có chút bất mãn.

- Khu vực mà chúng ta đang hoạt động hiện tại đều là khu vực hạch tâm của Vạn thú vực, là ở bên trong tận cùng, ngược lại, nơi này cũng là nơi an toàn nhất. Bởi vì mỗi tòa thành trì đều có bày ra trận pháp, một khi rèn luyện kết thúc, trận pháp sẽ đóng, Vạn thú vực chính là địa ngục, Thần du cảnh vô lực sinh tồn ở trong này.

Tam hoàng tử nói.

Tên đệ tử kia không hề tức giận, trái lại còn cao hứng đi qua cửa truyền tống, để cho các đệ tử đồng môn không ngừng hâm mộ hắn.

Tam hoàng tử nhếch miệng nở nụ cười, rất là hung hăng.

Giang Thần nói.

Tam hoàng tử ngẩn ra, các đệ tử Thiên Đạo môn khác cũng không nghĩ tới hẳn sẽ nói như vậy.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Các đệ tử Thiên Đạo môn trên quảng trường cả kinh, chửi ầm lên, với tính cách của Tam hoàng tử, không phải là hẳn không làm được chuyện này.

- Những người này, thực sự là óc heo.

Trong đám người xem náo nhiệt có không ít người thông minh, nghe ra ý tứ trong lời này của Giang Thần là kích thích Tam hoàng tử.

Thế nhưng các đệ tử Thiên Đạo môn lại còn không biết cảm kích.

Nếu như Tam hoàng tử tự tay hại chết nhiều đệ tử trong môn như vậy, trả giá sẽ không phải đơn giản còn là Thông thiên cảnh tự đoạn đi một tay nữa.

Lại có lời này của Giang Thần, có khả năng rất lớn Tam hoàng tử sẽ thả người.

Có điều, y theo tính cách của Tam hoàng tử, ai cũng không đoán ra được, cũng có thể hẳn sẽ thật sự bất chấp hậu quả.

Nhìn con người của Tam hoàng tử chuyển động, các đệ tử Thiên Đạo môn căng thẳng không ngớt, cũng không dám thở mạnh.

- Tam hoàng tử.

- Giang Thần này lòng lang dạ sói, muốn hại người bất nghĩa, càng không tiếc lời kéo nhiều đồng môn đệ tử như vậy để chôn cùng, người tuyệt

đôi không nên bị lừa.

- Đúng vậy đúng vậy, Tam hoàng tử, Giang Thần này quá ác.

- Chúng ta không chấp nhận sư huynh như vậy.

Các đệ tử Thiên Đạo môn khác nhìn thấy có người ra mặt đầu tiên cho nên lập tức phụ họa.

Rõ ràng Mộc Trấn Xuyên đã cho Tam hoàng tử một nấc thang để xuống bậc, công lao vẫn sẽ là của Giang Thần, nhưng những đệ tử Thiên Đạo môn này không có một chút tiền đồ nào cả.

- Người nói đúng, có điều không thể tiện nghi cho Giang Thần như vậy được, các người, mắng Giang Thần tới chết cho ta. Chửi càng khó nghe thì ta sẽ để cho các người đi qua, ngược lại, ai chửi không đến nơi đến chốn, vậy thì cũng đừng có trách ta.

Mắng người?

Loại chuyện này cũng chỉ có Tam hoàng tử mới có thể làm ra được.

Thế nhưng ai bảo hẳn lại là người có thực lực mạnh nhất ở đây cơ chứ.

Hơn mười tên đệ tử Thiên Đạo môn chỉ vào Giang Thần, dùng hết bản lĩnh to lớn nhất cuộc đời này, mắng toàn bộ mười tám đời tổ tông của Giang Thần.

Những lời này muốn có bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe.

Nếu như nói mấy ngày nay Giang Thần vì Thiên Đạo môn mà tranh thủ vinh quang, như vậy hiện tại đều bị mười mấy người này bại sạch.

Có điều, mỗi người đều sợ Tam hoàng tử, nếu đổi lại là chính mình thì bọn hăn cũng sẽ mắng, vì lẽ đó cũng không thể nói là xem thường được.

Giang Thần trên không trung nhìn những đồng môn sư đệ chửi bậy kia, hăn đã nhớ kỹ gương mặt của bọn họ, sau đó không nói một lời bay đi.

Tam hoàng tử rất là thoải mái.

Các đệ tử Thiên Đạo môn chỉ lo Tam hoàng tử hối hận, cho nên lập tức vọt vào cửa truyền tống.

- Tam hoàng tử, người vẫn muốn ở lại chỗ này chờ sao?

Tam hoàng tử nói.

Mọi người đều biết, Tam hoàng tử làm như vậy không phải là sợ sệt Giang Thần trưởng thành sẽ giết chết chính mình.

Là bởi vì hăn vốn là một người như vậy.

Liếc mắt nhìn Mộc Trấn Xuyên, lông mày của Tam hoàng tử dựng thẳng lên.

Mộc Trấn Xuyên nói.

- Thì ra là như vậy, vậy người ở lại nơi này đi!

Thời gian trôi qua rất nhanh chóng, hoàng hôn đến rất nhanh, rất nhiều người đều muốn nhìn một chút xem kết quả cuối cùng sẽ ra sao. Cho nên đều không nỡ lòng bỏ rời đi, bởi vì rất nhiều cửa truyền tống sẽ đóng cho nên cũng có một lượng lớn người không cam lòng rời đi.

Đến thời khắc cuối cùng, Mộc Trấn Xuyên đứng dậy nói một câu cùng Tam hoàng tử, xuyên qua cửa truyền tống trở về môn phái.

Cũng không lâu sau, Giang Thần lại xuất hiện ở trên không trung.

- Sao? Người cho rằng ta sẽ rời khỏi đây sao?

Chờ lâu như vậy, rốt cuộc đã nhìn thấy hắc trở về, Tam hoàng tử bỗng cảm thấy phấn chấn.

- Không, ta đến tặng người một câu.

- Ồ?

Giang Thần nói.

Tam hoàng tử không phủ nhận mà cười cợt.

- Mau nhìn kia, cửa truyền tống của người đang thu nhỏ lại, phải làm sao bây giờ nhỉ?

Vừa nói, một mặt hắc lấp lên một mũi Huyền thiết tiễn, không cho Giang Thần cơ hội vượt cửa ải.

Có điều mãi cho đến cuối cùng, Giang Thần vẫn vững vàng chờ ở trên không trung.

Khi cửa truyền tống chỉ còn lớn bằng nắm tay, lại tới khi nó hoàn toàn biến mất, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Giang Thần đều mang theo vẻ thương hại.

- Xem ra người nào đó sắp xong đời rồi.

Tam hoàng tử tùy ý bắn ra một mũi tên, mặc kệ trúng hay không trúng, hắc nghênh ngang đi về phía cửa truyền tống của mình, trực tiếp rời đi.

Không có Tam hoàng tử gây trở ngại, thế nhưng cửa truyền tống cũng đã hoàn toàn biến mất.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Không Có Thảm Nhất, Chỉ Có Càng Thảm Hại Hơn Mà Thôi

Thiên Đạo môn, Thiên Đạo điện.

Các đệ tử được đưa đi Vạn thú vực trở về trên quảng trường. Lúc này một nhóm đệ tử cuối cùng cũng đã được đưa trở về.

Những đệ tử còn chưa trở lại, hậu quả có thể tưởng tượng ra được.

Mạnh Hạo và Văn Tâm còn có người của Giang phủ đều ở bên cạnh quảng trường, nhìn chung quanh, vẻ mặt căng thẳng. Sau khi phát hiện ra không có bóng người của Giang Thần, trong lòng tất cả mọi người chìm xuống.

Tô Tú Y và mấy tên trưởng lão đang đứng trên quảng trường cũng đều nhận ra được điểm ấy, lông mày hơi nhíu lại.

Giang Thần thân là đệ tử đặc thù nhất, không chỉ có người của Xích tiêu phong quan tâm mà trên dưới môn phái đều để ý.

Lúc mấy top đệ tử trước đi ra, đã có người suy đoán xem liệu có phải Giang Thần đã chết ở nơi đó hay không.

Không nghĩ tới cuối cùng thực sự lại là như vậy, khiến cho người ta khiếp sợ.

Đệ tử Thiên Vương phong giao lưu ánh mắt, trên mặt không giấu được vẻ vui sướng.

Giữa bầu trời, trên chiếc thuyền hoa của Ngọc Nữ phong, Lý Tuyết Nhi phát hiện ra Giang Thần chưa trở về, hai hàng lông mi dài nhỏ nhú lại.

Giang Thần bị nhốt lại Vạn thú vực...

Nàng nghĩ đến ngày đó rời đi, trong lòng không khỏi cảm thấy cảm giác tội lỗi.

Kỳ thực lúc đó nàng đã biết rõ, Giang Thần là vì muốn tốt cho nàng, nàng không nên hoài nghi đối phương. Chỉ là lúc đó tâm loạn như ma, tới khi tỉnh táo lại nàng cũng không tiện trở lại.

- Các người, có ai nhìn thấy Giang Thần không?

Văn Tâm chưa từ bỏ ý định mà tiến lên hỏi, nàng đã trở thành Thần du cảnh, đang muốn chia sẻ sự vui sướng này cùng Giang Thần.

Các đệ tử trở về nhìn nhau, vẻ mặt rất quái dị.

Các trưởng lão ở đây từ phản ứng của những đệ tử này đã nhìn ra được đầu mối.

Truyện Công trưởng lão hỏi.

Những người này không có mặt mũi nói mình nhục mạ đối phương, qua sông thần, chỉ nói là Tam hoàng tử tìm đến Giang Thần báo thù, ngăn cản hắn tiến vào cửa truyền tống.

Hiện tại có hai loại khả năng, Giang Thần chết ở dưới tên của Tam hoàng tử, hai là bị vây ở Vạn thú vực.

Hai trường hợp này làm cho người ta có cảm giác tuyệt vọng.

Cửa truyền tống không phải có thể tùy tiện mở ra được, lần lịch lãm này nhìn như mở ra hai lần, kì thực là hiệu quả của một lần.

Nếu muốn dùng cửa truyền tống tiếp Giang Thần trở về thì nhất định phải đợi tới nửa năm sau.

Khi những đệ tử này đi tới Vạn thú vực cũng đã hiểu rõ, không có cửa truyền tống, dựa vào tu vi Thần du cảnh, căn bản không đi ra ngoài được.

Tô Tú Y lấy ra Như ý toán bàn, bắt đầu tính toán.

Ở dưới sự chờ đợi của mọi người, Tô Tú Y nói.

Như vậy, chính là bị vây ở trong Vạn thú vực.

- Chưởng giáo, Giang Thần thân mang Thần mạch, là nhân tài hiếm có, kính xin môn phái ra tay cứu giúp.

- Thế lực khắp nơi từng có quy định, Thông thiên cảnh không được đi vào Vạn thú vực, nếu không sẽ bị vây công, người muốn cho môn phái tồn thất một tên Thông thiên cảnh sao?

Trong đám người, Mộc Trấn Xuyên đột nhiên mở miệng.

Lời nhắc nhở này là muốn nhắc nhở cao tăng của môn phái.

Văn Tâm bị chất vấn vội vàng lắc đầu, ý của nàng là quy củ là vật chết, người là vật sống, mọi việc đều có thể dàn xếp được.

Thế nhưng Mộc Trấn Xuyên này cố ý bẻ cong, khiến cho người ta tức giận.

Nàng cứng rắn nói, cũng không sợ Mộc Trấn Xuyên.

Mộc Trấn Xuyên là Tiểu vương gia, nàng cũng là quận chúa.

Mộc Trấn Xuyên lại nói.

- Ta đi.

Trên thuyền hoa, thanh âm lạnh như băng, như một mảnh băng tuyết của Lý Tuyết Nhi vang lên.

Lý Tuyết Nhi lại nói.

Ninh Hạo Thiên đã là Thông thiên cảnh, không còn là đệ tử, trước khi được bổ nhiệm là Phó chương giáo thì vị trí thủ tịch đệ tử đã được nhường lại cho nàng.

Tô Tú Y nói.

Lời nói của hắn khiến cho trong lòng Văn Tâm và người của Giang phủ căng thẳng.

Vạn thú vực đối với Lý Tuyết Nhi cũng rất nguy hiểm, Giang Thần phải chạy trốn như thế nào đây chứ?

Tô Tú Y nghiêm nghị nói.

- Các vị trưởng lão, đi theo ta.

Chợt, Tô Tú Y mang theo chúng trưởng lão tiến vào Thiên Đạo điện.

Nhóm người Văn Tâm rất bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ đợi môn phái nghĩ ra biện pháp mà thôi.

Chỉ là, cũng không có tin tức truyền đến, không biết có phải là môn phái dự định bí mật làm việc hay không.

Có điều, lúc tới hoàng hôn thì bên ngoài có một tin tức truyền đến.

Căn cứ vào lời của các đệ tử thế lực khác từ Hùng thành từng nói, sau khi Giang Thần bị vây ở trong Vạn thú vực đã xuất hiện một lượng lớn sát thủ Hắc Bạch môn!

Là một lượng lớn!

Tất cả mọi người đều biết, tình cảnh của Giang Thần sẽ vô cùng nguy hiểm.

Chuyện sát thủ còn phải nhờ Tam hoàng tử trước khi rời khỏi Hùng thành cũng đã nói tới.

Giang Thần đang ở trên quảng trường, nghiên cứu cửa truyền tống của những thế lực khác.

Phát hiện ra những cửa truyền tống này đều là vật chết, người tiến vào là ai, chỉ có những người này mới có thể đi ra ngoài được mà thôi.

Chẳng trách Tam hoàng tử lại yên tâm rời đi như vậy.

- Giang Thần, có lời gì cần chúng ta mang ra ngoài hay không?

Thú vị nhất chính là có người tới hỏi Giang Thần có di ngôn gì hay không.

Theo bọn họ thấy, Giang Thần không sống được bao lâu nữa.

Nơi này có thức ăn, có nơi ở, sống nửa năm cũng không khó.

Thế nhưng đợi tới khi người trong tòa thành này đi hết, trận pháp sẽ mất đi hiệu lực, sẽ nghênh đón yêu thú vô cùng vô tận.

Lúc này, Hùng thành đã có vẻ rất quạnh quẽ, loại quạnh quẽ này không phải nói là đường phố không ai, mà là người trong cả tòa thành đang giảm bớt.

Đột nhiên, từng sát thủ đeo mặt nạ trắng đen xuất hiện ở dọc trên quảng trường, đi tới về phía hăn.

Giang Thần không đoán sai, Hắc Bạch môn quả thật có sát thủ, nhưng không nghĩ tới bọn họ cũng sẽ ở lại.

Lúc này trên quảng trường chỉ còn lại mấy cái cửa truyền tống, Hắc Bạch môn là tổ chức sát thủ, không được coi là thế lực gì, cho nên sẽ không có tư cách nắm giữ cửa truyền tống đi tới Vạn thú vực.

Nói cách khác, bọn họ cũng phải trả giá ở lại Vạn thú vực, mục đích là giết chết Giang Thần.

Giang Thần chậm rãi nói.

Đẳng cấp sát thủ của Hắc Bạch môn, chia làm thiên sát địa tuyệt.

Trước đó Giang Thần đã giết chết qua một sát thủ cấp tuyệt, hiện tại sát thủ cấp bậc này lại có tới mười người.

Còn có hai tên sát thủ địa cấp.

Những thứ này có thể nhìn thấy từ trên mặt nạ của bọn họ.

Lúc này không nhiều người trong Hùng thành nhìn thấy những sát thủ này, so với khi đối mặt với Tam hoàng tử còn sợ hãi hơn nhiều.

Bọn họ cực kỳ đồng tình với Giang Thần, xem như đã biết cái gì gọi là không thảm nhất, chỉ có càng thảm hại hơn mà thôi.

Bọn họ không muốn bị liên lụy, cho nên vội vã chạy vào cửa truyền tống.

Đến cuối cùng, cả Vạn thú vực to lớn, Hùng thành to lớn cũng chỉ còn lại Giang Thần và mười hai tên sát thủ Hắc Bạch môn.

- Chung quy cũng phải nói một chút lời dạo đầu gì đó chứ nhỉ.

Đám sát thủ vẫn không nhúc nhích, con mắt dưới mặt nạ rất lạnh lẽo.

- Vậy để ta hỏi một chút, các người giết ta xong, các người sẽ rời khỏi đây như thế nào?

Giang Thần liên tiếp hỏi.

- Trên tình báo không nói người là một kẻ lảm lời.

Một sát thủ Tuyệt cấp nói chuyện.

- Dù gì ta cũng phải chết, các người cần gì phải động thủ cơ chứ?

Câu trả lời rất đơn giản.

Giang Thần nói.

Tiếng nói vừa dứt, người đã đến không trung.

Chỉ là chờ tới khi hần nhìn xuống quảng trường thì lại giật nảy cả mình, trên quảng trường không có lấy một người nào cả.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Âm Sát Tiểu Đội

- Xem ra các người chuẩn bị rất đầy đủ đó.

Giang Thần nhìn bàn cờ dưới chân những sát thủ này, đạo cụ phi hành như vậy, không bằng cánh của hắn.

Ở trong lòng Giang Thần thầm nghĩ.

Từ lần trước bị ám sát, hắn đã thu thập tư liệu có quan hệ tới Hắc Bạch môn.

Khi đối mặt với một mục tiêu có độ khó hơi cao, bọn họ sẽ tạo thành một nhánh ám sát tiểu đội.

Không giống như đơn đả độc đấu, bọn họ phối hợp với nhau, có kế hoạch hành động, lúc cần thiết thì sẽ ngưng trang thành các nhân vật không giống nhau để thực thi ám sát.

Trước khi Vạn thú vực không mở ra, chi ám sát tiểu đội này đã nhìn chằm chằm vào Giang Thần, thẩm thấu vào Thiên Đạo môn, muốn dùng phương thức hạ độc để giết chết mục tiêu.

Sau đó trải qua tra xét, phát hiện ra làm như vậy độ khó quá lớn, không nói tới Thiên Đạo môn, chỉ là đại trận trên Xích tiêu phong cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể ứng phó được.

Cũng còn may, Vạn thú vực mở ra đã cho bọn hắn cơ hội.

Lên vào trong các thế lực khắp nơi, lên vào Vạn thú vực, tìm kiếm tung tích của Giang Thần.

Điều đáng tiếc chính là, cửa truyền tống có đặc tính tùy cơ truyền tống, khiến cho bọn họ không có cách nào xác định được hành tung của Giang Thần.

Cho nên bọn họ quyết định ôm cây đợi thỏ, lúc sắp kết thúc, ở trong thành trì chờ đợi Giang Thần đến.

Bởi vì trình tự của truyền tống xuất hiện là lần lượt, cho nên bọn họ có đầy đủ thời gian để di chuyển từng thành trì một.

Người khác nói có tâm, người nghe vô tâm, nếu như Giang Thần còn tự tin, vậy thì là tự đại, hẳn quyết đoán bay đi ra ngoài thành.

Có điều vừa mới chuyển thân thì đã có mấy cây độc châm tinh thể như lông trâu bắn trúng vào sau lưng của hắn.

Độc tính nhanh chóng rót vào trong thân thể của hắn, lưu chuyển trong toàn thân, làm cho hắn ở trên không trung giống như hán tử say vậy.

- Chúng ta đến để giết người, không phải phân cao thấp với người, so với Tam hoàng tử, thủ đoạn giết người của chúng ta càng hữu hiệu hơn nhiều.

Lời lạnh như băng này vang lên ở bên tai của Giang Thần, tiếp theo là một tiếng xé gió sắc bén kéo tới.

Giang Thần choáng váng, vô lực chống đỡ, may mà phản ứng của hắn rất nhanh, thu hồi lại cánh, thân thể rơi thẳng xuống phía dưới, tránh thoát một đòn trí mạng.

Chợt, hắn ổn định thân thể, từ trong nạp giới lấy ra một viên Giải Độc đan mà trước đó hắn đã chuẩn bị.

Nhưng khi hắn nhét Giải Độc đan vào trong miệng thì độc châm lần nữa phóng tới về phía hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là giở lại trò cũ, tiếp tục rơi xuống phía dưới.

- Sắp chết rồi mà còn giãy dụa!

Sát thủ trên không trung không làm được tới mức tự do tự tại như Giang Thần, hắn vừa vội vừa tức, hai tên sát thủ địa cấp ở hai bên như là điều hâu chụp mồi, tạo ra một đường vòng cung ở trên không trung.

Nhưng mà dường như sau khi Giang Thần ăn linh đan vào lại không có tác dụng, khi hắn còn cách mặt đất trăm thước, rốt cuộc hắn đã không giương cánh được nữa.

Mắt thấy sắp ngã chết, Giang Thần mở mắt ra, đôi cánh vỡ, tạo ra kinh phong thổi sạch mặt đất, thân thể hắn thì dán vào đường phố bay thẳng về phía cửa thành.

Đám sát thủ theo sát không dừng, cầm trong tay ống đồng, rất giống một cái gậy trúc, độc châm cuộn cuộn không ngừng từ bên trong phun ra ngoài.

Chỉ là lần này Giang Thần đã thông minh hơn, thỉnh thoảng thay đổi quỹ tích bay, không cho phép bọn họ hắn trúng mình.

- Độc tính thật mạnh, chỉ có thể tạm thời ngăn chặn được mà thôi.

Bỗng nhiên, giữa hai hàng lông mày của Giang Thần toát ra vẻ thống khổ, tay cầm ngực, trái tim như bị người ta dùng lực chộp một cái vậy.

- Nhất định phải mau chóng hội họp cùng Bạch Hổ.

Giang Thần lại lấy ra mấy viên Giải Độc đan không giống nhau, không nói hai lời ăn vào.

Sát thủ Địa cấp lớn tiếng nói.

Khoảng cách của song phương càng ngày càng xa, sát thủ chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn bóng lưng của Giang Thần mà thôi.

Có điều, sau khi xác định Giang Thần trúng độc chậm, bọn họ cũng không quá lo lắng mà giống như một cái đuôi không cắt được, đuổi theo ở phía sau Giang Thần.

Vào giờ phút này, Bạch Hổ bên trong rừng càng ngày càng gấp gáp, Giang Thần rời đi đã sắp được một ngày rồi.

Cũng không biết đây là lần thứ mấy Bạch Hổ ngẩng đầu nhìn lên trên trời, hy vọng có thể nhìn thấy được bóng người nhân loại kia.

Nhưng mà lần lượt thất vọng khiến cho Bạch Hổ bi phẫn, bị loài người vứt bỏ hai lần, nó đã không còn bất kỳ tín nhiệm nào với nhân loại nữa.

Giữa lúc Bạch Hổ đi vào chỗ sâu trong rừng rậm thì nó đột nhiên ngẩng đầu lên, lỗ tai giật giật.

Sau đó, Bạch Hổ dùng tốc độ cực nhanh đi ra ngoài ngàn thước, đã nhìn thấy Giang Thần nằm ở trên đất.

Hắn từ không trung rớt xuống mặt đất, nếu không dùng phương thức mượn lực thì hắn đã sớm ngã chết rồi.

Mặt đất ở phía sau có một cái rãnh gần trăm thước, là vết tích hắn dùng thân thể để mạnh mẽ cào ra.

Thân thể của Giang Thần sắp tan vỡ, hắn dùng hết toàn lực nói một câu.

Bạch Hổ hiểu tiếng người, lập tức vác Giang Thần lên, trở lại chỗ lúc trước.

Bỗng nhiên, Bạch Hổ nghe răng nhếch miệng, tức giận nhìn lên trên không trung, chỉ thấy mười hai tên sát thủ Hắc Bạch môn chậm rãi hạ xuống.

Nhìn thấy Giang Thần đã độc phát, đám sát thủ không có một chút bất ngờ nào cả.

Sát thủ Địa cấp nói.

- Hồng!

Bạch Hổ nhận ra được sát ý cho nên liều lĩnh vồ tới.

- Nếu như người muốn để cho một yêu thú không thành niên, mới đạt tới quý cấp cứu người, như vậy chỉ có thể nói người rất ngu xuẩn.

Bạch Hổ là yêu thú quý cấp, sát thủ địa cấp rất mạnh, cho nên cũng không đặt Bạch Hổ vào trong mắt.

Đáng tiếc, Bạch Hổ còn chưa thành niên, bọn họ lại có ưu thế trên phương diện nhân số.

Bạch Hổ tức giận vì mình không thể làm ảnh hưởng đến bước tiến của sát thủ.

Giang Thần nói.

Bạch Hổ ngăn người, quay đầu lại liếc mắt nhìn, thật sự không quan tâm tới hấn mà chạy trốn không còn bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Sát thủ địa cấp cười nhạo nói.

Giang Thần nói.

- Hả?

Giang Thần trước sau đáp một câu không ra sao, khiến cho những sát thủ này rất nghi hoặc, không hiểu hẳn có ý gì.

Giang Thần lại nói.

Sát thủ địa cấp cười lạnh nói.

- Không.

- Ta biểu đạt kính ý đối với những người sắp chết.

Chẳng biết vì sao, nghe thấy lời này của hắn, mười hai tên sát thủ cảm nhận được nỗi bất an không tên.

Bọn họ bắt đầu nghĩ lại mỗi một chi tiết nhỏ từ lúc ra tay cho tới bây giờ, bọn hắn muốn biết Giang Thần nói ra lời này là lấy tự tin ở nơi nào?

- Mau rời khỏi nơi này.

Điểm khả nghi duy nhất, chính là việc bọn họ theo Giang Thần đi tới nơi này.

Giang Thần nói.

Lời này vừa dứt thì trong khu vực mười dặm chung quanh dâng lên một luồng khí nóng, cây cỏ liên tục tự cháy, biển lửa đột nhiên hình thành ở trong mấy giây vậy.

Mười hai tên sát thủ bay đến giữa không trung, thân thể đột nhiên bị đánh trúng, trở thành mười hai cột lửa rất lớn.

Giang Thần thân ở trong đó lại chẳng có chuyện gì, bởi vì là hãn người bố trí trận pháp.

Trận pháp này có tên là Thiên hàng nội hỏa, là trận pháp phạm bầy rất là lợi hại.

Ngày hôm qua Giang Thần phòng ngừa vạn nhất cho nên đã sớm bố trí kỹ càng ở đây, hiện tại nó đã dẫn đến tác dụng lớn.

Mười hai tên sát thủ này, bất kể cảnh giới cao thấp ra sao, trong mấy giây tất cả đã bị đốt thành tro bụi, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Vạn Thú Công Thành

Sau khi giải quyết ám sát tiểu đội, Giang Thần bắt đầu trừ độc cho mình.

Vừa nãy sát thủ Hắc Bạch môn nói độc dược của mình tuyệt diệu, thế nhưng Giang Thần không có để ở trong lòng, hẳn biết độc dược trí mạng chân chính, số lượng chắc chắn sẽ không nhiều đến mức sát thủ có thể không ngừng phun ra như vậy.

Trái lại, loại độc dược dùng số lượng để khiến cho người ta dễ trúng chiêu là thứ dễ dàng hóa giải nhất.

Sự thực cũng là như vậy, thông qua mấy viên Giải Độc đan để áp chế độc tính này hẳn đã thăm dò ra đại khái về độc tính, thông qua châm bạc, hẳn bức độc lên trên ngón tay của mình.

Một giọt độc dược đen kịt, mùi tanh hôi xuất hiện, mà cảm giác khó chịu trong cơ thể kia cũng biến mất theo.

Lúc này, Bạch Hổ như một cơn gió vọt tới trước người hắn.

Ngày hôm qua khi bày trận, Bạch Hổ cũng ở nơi đây, vì lẽ đó sau khi thấy Giang Thần đến, con yêu thú này lập tức hiểu được hắn định làm gì.

Điều buồn cười chính là, những sát thủ kia còn tưởng rằng Bạch Hổ đã từ bỏ Giang Thần.

Bạch Hổ nhìn thấy Giang Thần không có chuyện gì vô cùng hưng phấn, đầu không ngừng cọ cọ vào ngực hắn.

Giang Thần chơi với Bạch Hổ một lúc, lại nghĩ đến tình cảnh bây giờ của hắn không phải là thời điểm để cao hứng.

- Chúng ta mau trở lại trong thành.

Giang Thần cười Bạch Hổ chạy về Hùng thành, giờ phút này, cả tòa thành trì ngay cả một bóng người cũng không có, chẳng khác nào một tòa quỷ thành.

- Nếu như tên đệ tử Thiên Đạo môn kia không nói sai thì có lẽ yêu thú cuồng triều sẽ tới rất nhanh.

Trốn ở Hùng thành không nhất định sẽ an toàn, thế nhưng dù sao cũng tốt hơn so với bên ngoài.

Giang Thần thuận tiện nhìn một chút về khu vực trận pháp an toàn mà thể lực khắp nơi dùng để duy trì rèn luyện, để xem có thể chữa trị hay không.

Kết quả phát hiện ra Hùng thành chỉ là một phần của trận pháp, tất cả thành trì gộp lại mới hình thành một đại trận.

Giang Thần không có thời gian để đi tới mỗi một thành trì.

Bởi vì sau khi hắn trở về thành không bao lâu thì trên bầu trời sơn mạch xa xa có thể nhìn thấy một mảnh chim muông, đen kịt, che ngợp bầu trời xuất hiện.

Bạch Hổ bất an kêu to, báo động trước cho Giang Thần.

- Ta biết đó là cái gì rồi.

Giang Thần nở nụ cười rất bất đắc dĩ, đây là cửa ải khó thứ nhất mà hắn sắp phải đối mặt.

Không cần bao lâu, đủ loại yêu thú sẽ giống như thủy triều nhấn chìm mỗi một góc ở nơi này.

Hắn không có chỗ nào để trốn, dù cho là trên không trung thì cũng sẽ gặp phải tập kích.

Nhưng Giang Thần gặp nguy không loạn, nhanh chóng tìm một đồng nhà thấp bé trong thành, không có cửa sổ, ở chính giữa đường phố.

Hắn muốn bày ra một môn trận pháp, dùng để ẩn náu.

Đối mặt với yêu thú cuồng chiều, dù cho là đại trận của Xích tiêu phong cũng không chống đỡ được, hiện tại Giang Thần gặp nguy mới bày trận, càng không thể nào làm được chuyện này.

Điều mà hắn muốn làm chính là, để yêu thú cho rằng trong thành không có bất kỳ người nào, tránh thoát yêu thú xung kích.

Chỉ là số lượng của yêu thú quá nhiều, Giang Thần cũng không nắm chắc nhiều lắm, đành phải nghe theo mệnh trời mà thôi.

Loại trận pháp này không cần quá nhiều thời gian, chưa tới một khắc đồng hồ đã hoàn thành được.

Giang Thần mang theo Bạch Hổ trốn vào bên trong.

Giang Thần nói.

Bạch Hổ hạ đầu xuống, như đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời vậy.

Rất nhanh, tiếng chim hót không giống bình thường vang lên ở trên không trung, to rõ chói tai, động tĩnh vỗ cánh không nhỏ, trên phố lớn ngổ

nhỏ Hùng thành xuất hiện tiếng gió rít gào.

Nếu như Giang Thần trốn lên trên không trung, tất nhiên sẽ phải chịu bá chủ không trung chân chính công kích.

Sau đó, mặt đất bắt đầu chấn động, giống như thiên quân vạn mã đang công thành vậy.

Động tĩnh cách tường thành càng ngày càng gần, Giang Thần cũng càng ngày càng sốt sắng.

Ầm!

Rất nhanh, đầu tiên là cửa thành bị va nát nổ tiếp theo là động tĩnh cự thú va chạm với tường thành.

Tường thành không kiên trì được bao lâu thì đã bắt đầu sụp đổ.

- Ít nhất cũng có mấy chục đầu yêu thú thần cấp. Giang Thần căng thẳng, đồng thời lại có vẻ kích động, muốn ra ngoài xem xem cảnh tượng đồ sộ vạn thú công thành, xem là như thế nào.

Bỗng nhiên, lông của Bạch Hổ dựng đứng lên, thấp giọng gầm thét nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

Giang Thần nói.

Yêu thú đã đi tới gần, có thể nghe thấy tiếng chúng nó đang chém giết lẫn nhau, có chút cửa sổ bị đánh vỡ, thậm chí có nhà trực tiếp bị một loại cự thú nào đó giẫm nát.

Rất nhanh, từng con yêu thú từ ngoài cửa chạy tới.

Trong lòng bàn tay Giang Thần đổ ra mồ hôi, trận pháp ẩn náu sẽ chỉ làm cho khí tức của mình không bại lộ mà thôi, nếu như đánh bật đánh bạ

bị phát hiện, hoặc là trực tiếp bị cự thú giẫm chết thì hắn cũng không còn gì để nói.

Điều kỳ quái chính là, lúc này Bạch Hổ lại rất là bình tĩnh, gối đầu lên trên đùi của Giang Thần.

Cùng lúc đó, các thế lực lớn trong Hỏa vực đều đang nhìn vào tình huống của Vạn thú vực.

Đến lúc này bọn họ cũng không phát hiện có cường giả Thông thiên cảnh tiến vào Vạn thú vực, tức là nói Thiên Đạo môn không có phái người tới cứu viện.

Hơn nữa hiện tại yêu thú muốn đoạt lại lãnh địa của mình, đã phát động cuồng triều.

Như vậy, nếu Giang Thần không chết vào trong tay của sát thủ Hắc Bạch môn thì sẽ là thú triều.

Rất nhanh, tin tức này thông qua các loại con đường mà truyền ra khắp Hỏa vực.

Không ngờ Thiên Đạo môn lại không cứu đệ tử nắm giữ Thần mạch, thực sự là kỳ quái.

Sau đó có người suy đoán lúc vừa bắt đầu Giang Thần đã bị sát thủ của Hắc Bạch môn giết chết, Thiên Đạo môn không cần thiết phải làm trái với quy củ, để Thông thiên cảnh tiến vào Vạn thú vực cứu người.

Có điều, Thiên Đạo môn vẫn không có xác định Giang Thần tử vong.

Ở bên trong môn phái, ghi chép tin tức của hắn vẫn biểu hiện hắn còn sống sót, Xích tiêu phong cũng giữ lại cho hắn, chuyện này khiến cho đầu óc của mọi người rất là mơ hồ.

Ai cũng không biết Thiên Đạo môn đang giở trò quỷ gì.

Cũng không lâu sau, sự chú ý của mọi người trong Hỏa vực từ trên người Giang Thần chuyển đến trên tử thí Thánh Viện.

Đã có tin tức rất rõ ràng truyền tới, ngày tử thí được quyết định vào ngày lập thu, địa điểm là ở trong đô thành của Đại Hạ vương triều.

Điều kiện là từ ba mươi tuổi trở xuống, nam nữ không hạn chế, mặc kệ thân thế.

Còn có tin tức khác nói, tuy rằng tiêu chuẩn sẽ là ba người đứng đầu mạnh nhất, thế nhưng nếu có người có biểu hiện xuất sắc, chỉ là bởi vì thân thế dẫn đến tài nguyên không đủ, hoặc là tuổi tác không lớn dẫn đến cảnh giới thấp hơn người khác thì cũng sẽ có cơ hội tiến vào Thánh Viện.

Điều này làm cho vô số người hưng phấn, như ăn phải xuân dược vậy.

Mỗi người đều cho mình là tồn tại đặc thù, đặc biệt là những đệ tử hàn môn kia, bọn họ thiếu hụt tài nguyên bồi dưỡng dẫn đến không bằng con cháu thế gia.

Tất cả đều muốn thừa cơ hội này để đại triển thân thủ.

Từ từ, dường như Giang Thần đã bị người ta quên lãng, mà biểu hiện của hắn ở Hỏa vực lại như là một đốm sao, nhanh chóng xuất hiện ở trước mắt của tất cả mọi người, sau đó nhanh chóng biến mất.

Trải qua một thời gian nữa, cái tên này cũng sẽ không còn được người ta nhắc tới nữa.

Người, thế đạo này vốn là như vậy.

Lần thứ nhất tử vong là thân thể tiêu vong, mà cái chết thực sự đó là bị thế nhân lãng quên.

Vạn thú vực, Hùng thành.

Trải qua vạn thú đập lên, cả tòa thành đã trở thành phế tích, có vô số căn nhà sụp đổ.

Căn nhà mà Giang Thần ẩn thân cũng đã sụp đổ.

Bỗng nhiên, ở trong chõng đá vụn kia truyền đến động tĩnh không nhỏ, giống như có thứ đồ gì đó đang nhúc nhích, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Khi nhúc nhích lần cuối cùng, phế tích xuất hiện một cái cửa động, trước khi nó sụp đổ lần nữa có hai đạo bóng đen nhanh chóng chui ra.

- Thực sự là mạo hiểm.

Giang Thần vỗ bụi ở trên người, rất nhanh hắn đã phát hiện ra không cần thiết, bởi vì khắp toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều như nhau.

Bạch Hổ lắc thân thể, tro bụi đâu đâu cũng có.

Một người một thú không nói gì, đi tới đài phun trên quảng trường, cái đài phun này đã rách tả tơi, thế nhưng vẫn còn có nước phun ra ngoài.

Giang Thần tẩy rửa thân thể xong, sau đó uể oải ngồi xuống dưới đất.

Một lúc sau, hắn nghĩ tới tình cảnh bây giờ, mở miệng nói ra một câu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Vạn Dặm Độc Hành

Nhìn Hùng thành đã hoàn toàn thay đổi, Giang Thần có một loại cảm giác rất hoang đường, như là sau khi trải qua thế giới tận thế vậy, chỉ có một mình hắn tồn tại.

Ở trong thành vẫn còn có yêu thú bồi hồi, chỉ là uy hiếp đối với hắn đã không còn lớn nữa.

Ba ngày sau đó, hắn vẫn chờ ở Hùng thành, chờ đợi môn phái phái người đến cứu hắn, mặc dù không biết bọn họ có đến hay không.

Hắn không dám tùy tiện hành động, trước đó hắn bay ra Hùng thành một lần đã bị một con đại điều lớn truy sát mấy trăm dặm, mãi đến khi hắn trốn vào phòng dưới đất ở Hùng thành thì mới tránh được một kiếp.

- Xem ra sẽ không có người nào đến đây rồi.

Giang Thần biết thế lực khắp nơi đã có quy tắc, Thông thiên cảnh không được đi vào Vạn thú vực, nhưng hắn vẫn ôm một tia hi vọng.

Giang Thần cay đắng nghĩ vậy.

Mặc dù hận thấu xương đối với Tam hoàng tử, nhưng mà ngoại trừ cừu hận ra hắn còn có cảm giác vô lực rất sâu sắc.

Yêu thú thần cấp có thể tùy ý thấy được, yêu thú quỷ cấp chỗ nào cũng có, yêu thú vương cấp kết bè kết lũ.

Đây chính là tình hình của Vạn thú vực hiện tại.

Hơi bất cần một chút thì hẳn sẽ tử vong.

Đột nhiên, Giang Thần nhìn thấy Bạch Hồ đang tranh đấu cùng một con yêu thú vương cấp, thông qua lợi trảo và răng nanh giết chết nó.

- Đúng là không kinh hoàng một chút nào.

Giang Thần thầm nói, chẳng biết vì sao, dường như được Bạch Hồ cảm hoá, hẳn lại lần nữa dấy lên hi vọng.

- Nếu tất cả mọi người đều cho rằng ta chết rồi, như vậy ta sẽ đi ra ngoài dọa bọn họ nhảy dựng lên một cái!

Nghĩ tới đây, Giang Thần bỗng cảm thấy phấn chấn.

Đặc biệt là yêu thú cuồng triều qua đi, đâu đâu cũng có tử thi, ngay cả yêu thú thần cấp cũng có, làm cho hắn đỡ phải đi tìm thức ăn.

- Đúng vậy, ta đi ra ngoài cũng là tu luyện chuẩn bị cho tỷ thí Thánh Viện, vì sao không tiếp tục rèn luyện ở nơi này cơ chứ? Mà ta cũng có thể thu nạp được năng lượng thiên địa trong này cơ mà.

- Cho dù nguy hiểm gấp trăm lần, thế nhưng nếu không nguy hiểm thì còn gọi gì là rèn luyện nữa chứ?

Trước đó thế lực khắp nơi mở Vạn thú vực ra, khởi động trận pháp, hạ thấp độ khó, đối với Thần du cảnh mà nói, cũng chỉ có đi tranh cướp hạt giống thì mới có áp lực.

Hiện tại Giang Thần muốn khiêu chiến cực hạn, không dựa vào cửa truyền tống mà vạn dặm độc hành, đi ra khỏi Vạn thú vực.

Có mục tiêu, Giang Thần bắt đầu lập kế hoạch, kiểm kê đồ vật trong nạp giới, chuẩn bị kỹ càng tất cả mọi thứ có thể dùng được.

- Bạch Hổ, lại đây.

- Đến hiện giờ ta vẫn không có đặt tên cho người, bởi vì một khi làm như vậy, người sẽ chính thức trở thành chiến sủng của ta, người có bằng lòng hay không?

Bạch Hổ không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái.

Giang Thần nói.

Bạch Hổ rất yêu thích cái tên này, cái đuôi ngoe nguẩy đi tới đi lui ở bên chân Giang Thần, thân thể nằm dựa vào bắp đùi của hắn.

Giang Thần nói.

Huyền thú là một loại thú loại có linh trí hơn người, có thể tu luyện giống như nhân loại vậy, đây là một cách gọi chung.

Mọi người đều biết, yêu thú trời sinh thân thể mạnh mẽ, nếu có thể tu luyện giống như nhân loại, như vậy không biết bá chủ mặt đất này sẽ là ai.

Chỉ là huyền thú đã ít lại càng ít, đặc biệt là huyền thú trời sinh, năm trăm năm trước đã sắp tuyệt tích.

Chỉ là có yêu thú xảy ra biến dị mà không ai biết, hay là kích phát huyết thống thượng hung thú trong cơ thể mà trở thành huyền thú.

Giang Thần có hai loại biện pháp để Bạch Linh biến thành huyền thú, loại thứ nhất là dùng thần hồn lén vào đại não của Bạch Linh, một người một thú hòa vào nhau, mở ra linh trí của Bạch Linh.

Loại thứ hai là kích phát huyết thống thượng hung thú trong cơ thể của Bạch Hổ.

Huyết thống thượng hung thú không phải tùy tiện yêu thú nào cũng có, nhưng tuyệt đối Bạch Hổ sẽ có, bởi vì một trong tứ đại hung thú có hổ. Hai loại phương pháp đều có tỷ lệ thất bại, vì lẽ đó Giang Thần dự định hai bút cùng vẽ, không chỉ có bảo đảm tỷ lệ thành công mà cũng có rất nhiều chỗ tốt đối với Bạch Linh.

Chỉ là loại phương pháp thứ nhất cần hoàn cảnh không bị quấy rầy mới làm được, Vạn thú vực hiện tại đã không có nơi nào như thế này nữa.

Cho nên Giang Thần dự định trước tiên dùng loại thứ hai, mà loại này cần một lượng lớn yêu huyết.

Nhất định phải là quý cấp trở lên, hơn nữa không phải là một hai con, cần mấy trăm bình yêu huyết, ngưng tụ ra tinh hoa của yêu huyết, luyện chế thành Huyết đan.

Cách luyện chế Huyết đan cũng là thuộc về bí mật bất truyền.

Không khéo, Giang Thần lại vừa vặn biết được.

- Như vậy đi, chúng ta đi thôi.

Một người một thú bắt đầu một trận giết chóc, quét sạch yêu thú tàn dư trong Hùng thành.

Bạch Hổ vị thành niên hiện nay có thực lực yêu thú vương cấp, phối hợp cùng Giang Thần có thể dễ dàng giết chết yêu thú vương cấp.

Mấy ngày sau, Hùng thành trở thành lãnh địa của Giang Thần và Bạch Linh.

Bởi sẽ không phải đối mặt với yêu thú cuồng triều, cho nên Giang Thần bố trí ở đây một môn trận pháp phòng ngự.

Sau đó, Giang Thần và Bạch Linh chạy ra ngoài thành đi săn bắn.

Chuyên môn ra tay đối với yêu thú vương cấp, để Bạch Linh đánh nghi binh, Giang Thần tùy thời phát động một đòn trí mạng.

Bởi vì chiến đấu với yêu thú không cần tranh đấu võ học, kiếm chiêu cũng không dùng được, thứ cần phải theo đuổi chính là trí mạng.

Nhưng điều hăn không nghĩ tới chính là, như vậy xuất kiếm lần lượt, Giang Thần phát hiện ra kiếm đạo của hăn đã tiến bộ không ít.

Cho dù không nhìn chiêu đối chiêu như chiến đấu với nhân loại, thế nhưng mỗi lần đều hết sức chăm chú, chờ đợi cơ hội để đâm ra một kiếm, dường như đã khiến cho hăn cảm ngộ được cái gì đó.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như đang nắm lấy một loại đồ vật nào đó, nhưng không thể mở ra tay để xem, bởi vì ngón tay mở ra, đồ vật bên trong sẽ chạy mất.

- Nhất kiếm phá vạn pháp?

- Phá thế nào đây?

- Vạn pháp lại là cái gì?

Nghĩ lại chiến đấu trước đó, nghi ngờ trong lòng Giang Thần càng ngày càng nhiều, có điều hăn biết, một khi tìm hiểu, kiếm đạo của hăn sẽ lại đạt tới một giai đoạn mới.

Nhưng đã qua một tháng, hăn cũng không tìm hiểu thành công được thứ này.

Ngược lại cảnh giới đã cách sơ kỳ đỉnh cao không xa, sau khi hăn dùng một lượng lớn linh đan đã thành công đột phá.

- Đây mới thực sự là hiệu quả rèn luyện.

Không chỉ mỗi ngày đều chiến đấu đến trời tối mà còn có yêu huyết và thịt thú cuộn cuộn không ngừng, hơn nữa lại có thêm năm Thần mạch và công pháp Thiên cấp cùng với năng lượng hỗn hợp linh khí và nguyên khí ở trong Vạn thú vực, nếu như không đột phá thì hẳn cũng không còn gì để nói nữa.

Đương nhiên, hẳn cũng phải trả một cái giá không nhỏ, một tháng qua, hẳn và Bạch Linh đều bị thương.

Đặc biệt là một lần bọn họ bị yêu thú quý cấp truy sát, chật vật mà chạy, cuối cùng sau khi Bạch Linh bị cắn một cái thì mới có thể chạy vào trận pháp phòng ngự ở Hùng thành.

Ở bên ngoài trận pháp, đầu yêu thú quý cấp kia còn không chịu rời đi, con người đỏ như máu nhìn chăm chăm vào Giang Thần và Bạch Linh không tha.

Mãi đến khi Giang Thần vận chuyển trận pháp đánh đuổi thì nó mới đi.

Điều không nghĩ tới chính là, buổi tối hôm đó, đầu yêu thú quý cấp kia lại mang theo hơn mười đồng loại lại đi tới Hùng thành.

Cũng may Giang Thần cơ linh, mang theo Bạch Hổ trốn vào phòng dưới đất có bày trận pháp ẩn náu.

Tình huống nguy hiểm như vậy, không qua mấy ngày lại xảy ra một lần.

Hiện giờ rốt cục cảnh giới đã đột phá, ngưng tụ ra ba cái thần huyết, thần huyết trong cơ thể đã đạt đến hai con số, thực lực lại lên một tầng nữa, sẽ không chật vật giống như trước đây nữa.

- Bạch Linh, chúng ta đi săn giết đầu yêu thú quý cấp đuổi chúng ta
kia đi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Vạn Dặm Độc Hành (2)

Yêu thú quý cấp Giang Thần và Bạch Linh giết tới cửa là một con Hỏa vân ngưu, có tính bướng bỉnh của trâu, thể tích có thể so với một con voi lớn thành niên, toàn thân có lửa.

Bạch Linh đối mặt với Hỏa vân ngưu, căn bản không có cách nào tới gần người được, bởi vì tới gần sẽ bị hỏa diễm đốt cháy.

Mặt khác Hỏa vân ngưu da dày thịt béo, Giang Thần dùng toàn lực công kích cũng không phá ra được tầng da dày kia.

Vì lẽ đó Bạch Linh nghe thấy sẽ đi báo thù, vẻ mặt không có chút kích động nào, trái lại còn có chút nghi hoặc và lo lắng.

Buổi tối ngày đó bị đuổi giết, Hỏa vân ngưu mang theo một đám đồng loại đi tới Hùng thành, dù cho là trốn ở phòng dưới lòng đất thì nó cũng cảm thấy cực kỳ nóng.

- Tin tưởng ta.

Giang Thần lại tự tin trăm phần trăm, cố ý muốn đi.

Đẳng cấp phân chia của yêu thú không giống như nhân loại, nguyên nhân là không dễ cân nhắc cảnh giới tương đồng.

Nói thí dụ như yêu thú quý cấp vậy, tốc độ và lực lượng đều có thể so được với Thần du cảnh hậu kỳ, nhưng trên thực tế, Thần du cảnh trung kỳ đã có cơ hội giết chết yêu thú quý cấp rồi.

Nguyên nhân là chênh lệch trí tuệ, nhân loại dựa vào điểm ấy mà trở thành chúa tể của mặt đất.

Nhược điểm lớn nhất của Hỏa vân ngư là sợ nước, thế nhưng nó lại không thể không uống nước.

Ở bên cạnh dòng sông thì Hỏa vân ngư sẽ thu hồi hỏa điểm trên người, lúc ấy là thời cơ tốt nhất để động thủ.

Bạch Linh nhìn thấy Giang Thần muốn đi, nó cũng chỉ đành theo.

Một người một thú đi tới nơi ngày đó bị Hỏa vân ngư truy sát, cây cỏ và nham thạch đều có thể nhìn thấy dấu vết bị thiêu đốt.

Bọn họ thu liễm lại khí tức của mình, đi tới bên cạnh một dòng sông, yên lặng chờ đợi.

Thời gian nửa ngày trôi qua, giữa lúc Giang Thần sắp dùng hết sự kiên nhẫn thì hần đột nhiên cảm giác được nhiệt độ chung quanh đang nhanh chóng tăng lên.

Giống như có một cái lò lửa đang đi về phía bên này vậy.

Chợt, Giang Thần đã nhìn thấy cách đó không xa có mấy cái cây bắt đầu tự cháy, một con Hỏa vân ngư cường tráng chậm rãi bước tới.

Sau khi Hỏa vân ngư rời đi được một khoảng cách nhất định, những hỏa điểm đang thiêu đốt kia sẽ tự động tắt.

- Chính là nó.

Giang Thần lập tức nhận ra đây là đầu Hỏa vân ngư đã truy sát mình và Bạch Linh, vẻ mặt vênh váo tự đắc, ánh mắt cũng giống như đúc.

Hỏa vân ngưu rất là cảnh giác, mỗi khi đi một bước đều sẽ cẩn thận từng li từng tí một nhìn ra xung quanh.

Có điều Giang Thần bố trí trận pháp ẩn náu, dù cho Hỏa vân ngưu tới gần mười thước thì cũng sẽ không nhận ra được.

Sau đó, sau khi xác định không có những sinh linh khác, Hỏa vân ngưu đi về bên bờ, hỏa diễm trên người từ từ tắt.

Như vậy, sau khi dừng lại được mấy giây, xác định không có chuyện gì xảy ra, lúc này Hỏa vân ngưu mới cúi đầu xuống.

- Chính là lúc này!

Giang Thần đột nhiên ra tay, hấn thúc giục toàn bộ linh phù mà hắn có được từ chỗ của Mặc Thanh, một lượng lớn con rối cơ quan thú xông tới.

Biến cố đột nhiên xuất hiện dọa cho Hỏa vân ngưu nhảy một cái, tiếp theo đã bị cơ quan thú bức vào trong nước.

Hỏa vân ngưu rơi xuống nước giống như ngã vào trong chảo dầu nóng bỏng vậy, nó điên cuồng gào thét, liều mạng muốn lên bờ.

- Bạch Linh, cùng lên với ta!

Giang Thần không cho Hỏa vân ngưu cơ hội này, hắn và Bạch Linh vọt vào trong nước, Xích tiêu kiếm vừa nhanh vừa chuẩn đâm ra.

Ở bên trong nước Bạch Linh không có hoạt động được như thường như khi ở trên bờ, thế nhưng so với Hỏa vân ngưu còn tốt hơn, vừa chộp vừa cắn. Rất nhanh nước suối đã có màu đỏ tươi.

Giang Thần dùng một kiếm đâm vào đầu của Hỏa vân ngưu, kết thúc cuộc chiến đấu này.

Có điều hắn không dám thư giãn mà cất thi thể của Hỏa Ngưu vào nạp giới, mang theo Bạch Linh thoát thân.

Cách đó không xa đã có mấy sinh linh mạnh mẽ bởi vì động tĩnh bên này mà chạy tới đây, thậm chí ở thượng lưu còn có một đầu đại xà mấy chục thước đang đến gần.

Ngay cả những cơ quan kia thú kia Giang Thần cũng không kịp thu, hắn lập tức ôm Bạch Linh bay đi về tầng trời thấp. Vẫn trở về Hùng thành, Giang Thần lấy ra thi thể của Hỏa vân ngưu, thu thập yêu huyết, lại xử lý thú thịt làm thành dược thiện.

Bạch Linh ăn tới mức không biết trời đất là gì, hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng như trước khi xuất phát nữa.

Giang Thần cười nói.

Bạch Linh làm bộ như không nghe thấy mà đi sang một bên, bắt đầu liếm lông.

- Giết chết toàn bộ đám Hỏa vân ngưu, như vậy có lẽ sẽ có đủ yêu huyết.

Đã được nếm ngon ngọt Giang Thần bắt đầu nghĩ các loại kế hoạch khác.

Đương nhiên, mặc kệ là kế hoạch, đều không thể rời khỏi nước được.

Không có nước, Giang Thần và Bạch Linh cộng lại cũng không đánh được một con Hỏa vân ngưu.

Lần nữa, Giang Thần lấy ra tất cả đồ vật ở trong nạp giới, đặt ở trong Hùng thành, sau đó chứa đầy nước ở bên trong.

Hắn trở lại địa bàn của Hỏa vân ngưu, bay đến giữa không trung, một khi phát hiện ra Hỏa vân ngưu lạc đàn hắn sẽ bay qua tưới nước.

Khi Hỏa vân ngưu bị rối loạn thì Bạch Linh xuất kích.

Cuối cùng Giang Thần đâm ra một kiếm trí mạng, sau đó mang theo thi thể chạy về Hùng thành.

Sau mấy lần, Hỏa vân ngưu đã học thông minh, không tùy tiện lộ đầu nữa, tất cả đều trốn ở nơi có chướng ngại vật trên đầu.

Sau khi không có cách nào hạ thủ từ trên không trung, Giang Thần thay đổi sách lược, hắn tiến hành cải tạo những cơ quan thú của Mặc gia, mặc kệ trước đó dùng để làm gì, hiện tại toàn bộ đều biến thành cơ quan phun nước.

Hắn lại có nạp giới, chỉ cần lén vào đáy nước, mở nạp giới ra là có thể nhanh chóng chứa đầy hơn trăm thùng nước.

Thông qua kế hoạch như vậy hắn lại đắc thủ mấy lần, có điều Giang Thần cũng thành công chọc giận Hỏa vân ngưu ở trong khu vực này.

Một ngày nọ, Giang Thần để mười mấy con cơ quan thú phun nước dập tắt hỏa diễm của một con Hỏa vân ngưu, sau đó mang theo Bạch Linh đuổi theo.

Không nghĩ tới đây là cạm bẫy của Hỏa vân ngưu, không đuổi được bao lâu thì đã phát hiện ra xung quanh xuất hiện hơn mười đầu Hỏa vân ngưu, cả đám dùng từng đôi mắt to nhìn chăm chăm vào hắn.

Giang Thần kinh hãi, hắn và Bạch Linh cũng không có thực lực chính diện giao phong cho nên lập tức lui lại, ôm Bạch Linh bay lên đến không trung.

Nhưng mà, sự giả dối của Hỏa vân ngưu đã vượt xa ra khỏi dự liệu của hần.

Dẫn Giang Thần tới lãnh địa của Thiểm Điện ứng, vừa bay lên trời thì đã có một bóng đen chạy như bay tới.

- Không được!

Giang Thần nhanh chóng hạ thấp độ cao, thế nhưng lại lập tức bị một luồng sóng lửa bức trở lại.

Cuối cùng Bạch Linh chủ động nhảy lên trên đất, dùng hết tốc lực lao ra ngoài, thành công bỏ qua Hỏa vân ngưu, Giang Thần thì lại bị Thiểm Điện ứng truy đuổi.

Từ khi Vạn thú vực khôi phục lại độ khó như cũ, Giang Thần cũng đã không dám tùy tiện bay loạn nữa, nguyên nhân chính là bởi vì không trung là lãnh địa của rất nhiều ác điều.

Không nghĩ tới hôm nay mình lại bị một đám yêu thú hãm hại.

Cũng may mà cảnh giới của hần đã đột phá, những ngày qua lại được không ít thịt của Hỏa vân ngưu bồi bổ, khí huyết dồi dào, thừa thế xông lên, cho nên mới có thể làm cho mình không bị bắt kịp.

Chờ đến lúc hần bay trở về đến Hùng thành thì đã nhìn thấy mười mấy con Hỏa vân ngưu kia cũng đều vào thành, không để ý tới trận pháp mà hần bố trí ở quảng trường mà điên cuồng xung phong.

Bạch Linh ở trong trận pháp gào thét cũng không có tác dụng.

May mà Giang Thần quyết định rất nhanh, dùng một kiếm phá hủy đài phun nước kia, tức thì cột nước giống như bạch long xuất hiện, độ cao chừng mấy chục thước.

Giang Thần dùng khối ván cửa đè lên trên cột nước, làm cho rồng nước thay đổi phương hướng, phun về phía những đầu Hỏa vân ngư kia, lúc này mới bức lui những yêu thú này.

Nguy cơ được giải trừ, Giang Thần nằm trên đất thở dốc từng ngụm từng ngụm, Bạch Linh thì có vẻ không quan tâm, bắt đầu chơi với nước.

- Xem ra không thể ra tay đối với Hỏa vân ngư nữa, có điều cũng còn tốt, đã thu thập được đủ yêu huyết.

Giang Thần liếc mắt nhìn Bạch Linh, dự định luyện chế Huyết đan, kích phát huyết thống hung thú của Bạch Linh.

Nếu như thành công, hẳn có thể dựa vào Bạch Linh để đi ra khỏi Vạn thú vực.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Vạn Dặm Độc Hành (3)

Quá trình luyện chế Huyết đan rất là phức tạp, lò luyện đan tầm thường căn bản không chứa được nhiều yêu huyết như vậy.

Khi luyện chế còn cần không gian rộng lớn hơn, đào ra vô số dấu vết chẳng chịt ở trên mặt đất, lại bày ra lò luyện đan ở chính giữa.

Những vết rãnh kia như là mạch máu, lò luyện đan thì lại là trái tim của chúng.

Hắn rót tất cả yêu huyết vào bên trong những cái rãnh này, chảy về phía lò luyện đan, cuối cùng luyện chế thành đan.

Vừa vạn không gian của quảng trường rất đủ, thứ hiện tại Giang Thần rất thừa chính là thời gian.

Hắn dùng Xích tiêu kiếm như là một cái xẻng, đào bới ở trên quảng trường.

Sau khi hoàn thành tất cả những thứ này sau, hắn mang cái đỉnh dùng để luộc thịt thú ra rồi cải tạo lại.

Mặc dù nói hiệu quả của lò luyện đan chuyên môn sẽ cao hơn, tỷ lệ thành công cũng cao hơn. Thế nhưng ai bảo hiện tại hắn bị ai vây ở chỗ này cơ chứ.

Trong đỉnh còn có mùi vị thịt, nếu như để cho các Linh đan sư khác biết hắn dùng cái này luyện đan thì nhất định sẽ bị làm cho tức giận đến

mức không nói ra lời.

Có điều kỹ thuật của Giang Thần đã sớm thoát ra khỏi những giáo điều cứng nhắc này, trình độ đại sư thể hiện ở trên việc không bị điều kiện ràng buộc, mà còn chủ động thay đổi điều kiện.

Tự an ủi mình một câu như vậy, Giang Thần chôn đỉnh xuống dưới đất, sau khi phối được liệu, hắn bắt đầu luyện chế Huyết đan.

Quá trình thì không cần phải nói, chỉ riêng thời khắc thành đan thì cả tòa Hùng thành đều tràn ngập một mùi máu tanh, may mà Giang Thần xua tan đúng lúc, nếu không sẽ đưa tới một trận yêu thú cuồng triều nữa.

Mấy trăm bình yêu huyết quý cấp ngưng tụ thành một cái Huyết đan nho nhỏ ở trong tay của Giang Thần.

- Nuốt nó vào sẽ làm cho người trở nên càng mạnh hơn, mà quá trình này không bị khống chế, người nên chờ ở trong tầng hầm kia thì hơn.

Bạch Linh tỏ ra đã hiểu, nó cũng tin tưởng Giang Thần sẽ không làm hại mình.

Từ trong ánh mắt của Bạch Linh Giang Thần đã phát hiện ra tên này chỉ quan tâm một chút xem Huyết đan có ăn được hay không mà thôi.

Giang Thần tức giận nói.

- Người ta đang trong thời gian lớn mà.

Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cường điệu được tính của Huyết đan rất bá đạo, ăn vào sẽ rất khó chịu, thân thể như bị xé ra.

Nghe hắn vừa nói như vậy, rớt cuộc vẽ mặt của Bạch Linh khi nhìn Huyết đan đã nhú mày.

Giang Thần không cho Bạch Linh cơ hội do dự, hắt ném Huyết đan vào trong miệng đối phương.

Cũng không lâu sau, Bạch Linh như là uống say, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Giang Thần nhân cơ hội ôm Bạch Linh vào phòng dưới đất, vắn tảng đá lấp kín cửa lại.

Kích phát huyết thống hung thú không phải là một chuyện yên bình gì.

Hung thú bị gọi như vậy cũng là bởi vì hung tính đặc biệt thích giết chóc, nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào cũng sẽ hủy diệt.

Quá trình kích phát huyết thống cũng sẽ khiến cho Bạch Linh trở nên như vậy.

Dùng tình huống của Vạn thú vực hiện tại, xông loạn khắp nơi nhất định sẽ chết.

Quan trọng nhất chính là, Giang Thần cách Bạch Linh gần nhất cũng sẽ phải xui xẻo.

Sau khi xác định phòng dưới đất còn có thể thông khí sau, Giang Thần trở lại trên quảng trường, bắt đầu nghĩ về kiếm pháp của chính mình.

Trong quá trình săn giết Hỏa vân ngưu những ngày qua, hắt đã có một loại cảm giác ngộ ra.

Mỗi lần xuất kiếm về phía yêu thú hắt đều nghĩ về điểm khác nhau với nhân loại, cứ lần lượt như vậy đã làm cho hắt có nhận thức hoàn toàn mới đối với toàn bộ võ học.

Cũng làm cho hắt hiểu rõ bên trong đông đảo kiếm pháp, rốt cuộc là môn kiếm pháp nào thích hợp với bản thân hắt.

Sát na kiếm pháp, thuộc về kiếm pháp cao thâm, điều kiện tu luyện là nhất định phải nắm giữ được kiếm đạo, lấy oai kiếm đạo để vận chuyển.

Khẩu quyết của kiếm pháp: Gãy ngón tay một cái tạo ra hai mươi thuận, trong nháy mắt nghĩ tới hai mươi niệm, một niệm là chín mươi chớp mắt, trong một sát na ẩn chứa chín triệu lần sinh diệt.

Căn cứ vào khẩu quyết, kiếm pháp tổng cộng được chia ra làm bốn thức.

Bốn thức này không có tên, trực tiếp xưng thức số một, thức thứ hai, thức thứ ba, thức thứ tư.

Uy lực của mỗi một thức tương ứng với bốn câu khẩu quyết.

Bốn thức kiếm chiêu, uy lực của mỗi một thức đều gấp trăm lần thức phía trước.

Điểm đáng nhắc tới chính là, truyền nhân của Vĩnh hằng kiếm đạo thuộc tứ đại kiếm đạo trong Thánh vực đều biết tu luyện môn kiếm pháp này.

Bởi vì huyền bí của Vĩnh hằng kiếm đạo kết hợp với Sát na kiếm pháp sẽ đạt tới một loại hiệu quả nhất niệm vĩnh hằng.

Nghe đồn truyền nhân thứ sáu của Vĩnh hằng kiếm đạo là kỳ tài ngút trời, nắm giữ Sát na kiếm pháp, đạt tới mười phần hỏa hầu.

Vì là cứu nữ nhân mình yêu mến mà xông vào nơi đóng quân của trăm vạn yêu ma.

Một kiếm, lúc đó chỉ đánh ra một kiếm, tất cả yêu ma đều bị chém giết.

Người kia cũng là kiếm khách nổi danh nhất trong thời đại anh hùng.

Giang Thần có được truyền thừa của Bất hủ kiếm đạo, mặc dù nói không sánh được bằng với tứ đại kiếm đạo, nhưng đạo lý cõm phải ăn từng miếng thì hẳn biết.

Hơn nữa trước đó hẳn chiến một trận cùng Mặc Ly, phát hiện ra Bất hủ kiếm đạo cộng thêm thiên tài chiến đấu như hẳn sẽ rất là bá đạo.

Đến hơi thở cuối cùng sẽ có thể nghịch thiên.

Nói đi nói lại, trong đầu Giang Thần hiện ra nội dung của Sát na kiếm pháp.

Trước đó hẳn cũng từng lật xem qua nó, cho nên cũng biết ưu khuyết điểm của môn kiếm pháp này.

Nhưng mà sau khi hẳn sử dụng kiếm tới lúc này, khi lần nữa xem nội dung của kiếm pháp thì hẳn mới biết môn kiếm pháp này bác đại tinh thâm tới cỡ nào.

- Gảy ngón tay một cái bao hàm hai mươi thuận, trong nháy mắt ẩn chứa hai mươi niệm, một niệm ẩn chứa chín mươi chớp mắt, một sát na ẩn chứa chín triệu lần sinh diệt.

Giang Thần đọc thầm kiếm quyết, tìm hiểu bảy chữ của câu thứ nhất.

Đây là tinh túy của kiếm chiêu, chỉ có hiểu rõ câu này thì mới có thể luyện được thức thứ nhất.

Lúc này Bạch Linh vẫn còn đang ở hầm để thức tỉnh huyết thống, Giang Thần ngồi ở trên quảng trường không nhúc nhích.

Một lần ngồi xuống chính là một buổi tối.

Khi trời vừa tảng sáng, Giang Thần đột nhiên mở mắt ra, người kiếm hợp làm một, ở dưới ánh kiếm chói mắt, hóa thành ba thước phong mang,

lập lòe như sao trời ở trên trên quảng trường.

Một giây sau, hắc trở lại chỗ cũ.

Kiến trúc ở chung quanh quảng trường bất động một lát, sau đó trên mặt tường xuất hiện vết kiếm như sợi tơ, sau đó từng phòng ốc âm âm sụp đổ

Giang Thần không có vui vẻ, sờ sờ bàn tay, uy lực của chiêu kiếm này quá lớn, may mà mục tiêu bất động, nếu không thì sẽ làm tổn thương tới chính mình.

Bởi vì tốc độ ra kiếm của hắc quá nhanh!

- Hơn nữa một thành hỏa hầu cũng chưa đạt tới được.

Đây mới là nguyên nhân chính làm cho Giang Thần ủ rũ, hắc đã từng thấy truyền nhân của Vĩnh hằng kiếm đạo dùng qua thức thứ nhất, so sánh với đối phương, nói là khác biệt một trời một vực cũng không quá đáng.

Rống!

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm dài lâu lại mạnh mẽ từ dưới lòng đất truyền đến.

Động tĩnh so với vừa nãy Giang Thần xuất kiếm còn kinh người hơn, gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, mặt đất chấn động, rất nhiều phòng ốc trong Hùng thành lần nữa sụp đổ.

Ầm!

Dưới phòng dưới lòng đất có một tiếng vang rất lớn vang lên, giống như thùng thuốc nổ nổ tung, đồ vật bên trong phạm vi mười thước đều bị phá hủy.

Ngay khi Giang Thần lo lắng thì đã nhìn thấy Bạch Linh bay lên trời, xông thẳng lên trên trời.

Giang Thần bay lên vừa nhìn lại, phát hiện ra hồ văn màu đen trên người Bạch Linh đều biến thành màu đỏ thẫm, phần lưng sinh trưởng ra một đôi cánh.

Khi đáp xuống đất, cánh lại biến mất không còn tăm hơi, nhưng màu sắc hồ văn trên người lại không trở về như cũ nữa.

Đồng thời, thể tích của Bạch Linh vốn còn chưa thành niên trái lại còn nhỏ đi, chân trước lúc đứng dậy gần như cao bằng Giang Thần.

Có điều, có thể cảm nhận được rõ ràng mật độ cơ bắp của Bạch Linh so với trước đó còn cường hơn trăm lần.

- Bạch Linh?

Giang Thần đứng ở trước mặt Bạch Linh, cảm nhận được một luồng cảm giác áp bách mạnh mẽ, đặc biệt là đôi mắt màu xanh lam kia đã trở nên đỏ tươi, nhìn chăm chăm vào hắn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Vạn Dặm Độc Hành (4)

Chợt, con người của Bạch Linh khôi phục thành màu xanh lam, nhiệt tình chạy như bay đến chỗ của Giang Thần.

Giang Thần thở phào một hơi, bỗng nhiên hoàn toàn biến sắc, phát tay muốn ngăn lại.

Nhưng mà đã chậm, tất cả đều xảy ra ở trong chớp mắt, Bạch Linh giống như đạn pháo bắn trúng Giang Thần, khiến cho hắn bay thẳng về đằng sau, xuyên thủng một mặt vách tường, lại bị phế tích vùi lấp.

Bạch Linh sợ hết hồn, hoảng cuống quít vội vã xông lại, dùng móng vuốt đào mặt đất lên, đào Giang Thần lên.

Giang Thần oán hận nói.

Động tác vừa nãy bình thường Bạch Linh đã làm không ít, nhào tới ngực của Giang Thần để làm nũng, để hắn xoa xoa lông, không nghĩ tới hiện tại suýt chút nữa đã lấy tính mạng của hắn.

Sau đó, Giang Thần vì trừng phạt cho nên mới để Bạch Linh đi tìm mười mấy con Hỏa vân ngư còn lại kia để gây phiền phức.

Bạch Linh không nói hai lời, giương cánh bay đi.

Một phút sau, thi thể của từng con Hỏa vân ngư rơi xuống từ trên không.

Bạch Linh lông tóc không tổn hại đáp xuống trên mặt đất, tinh thần hưng phấn, đi tới đi lui ở trước mặt Giang Thần để tranh công.

Lúc này, Giang Thần thông qua linh đan đã khôi phục được thương thế, nhìn thi thể của Hỏa vân ngưu, hắn phát hiện ra đều là một kích mất mạng, làm cho hắn khiếp sợ không thôi.

Lúc này Bạch Linh vẫn còn chưa thành niên, thế nhưng thực lực đã là cường giả yêu thú quý cấp rồi.

Trải qua một đoạn thời gian nữa, trí tuệ của Bạch Linh sẽ trưởng thành đến mức như nhân loại mười ba mười bốn tuổi vậy.

Đến lúc đó là hắn có thể dạy nó thu nạp năng lượng thiên địa, trở thành huyền thú chân chính.

- Đây là lúc chúng ta nên đi ra ngoài.

Sau đó, hắn coi Hỏa vân ngưu làm lương thực, cười Bạch Linh đi về phía nam, nơi đó là phương hướng của Hỏa vực.

Có Bạch Linh mở đường, trình độ nguy hiểm của Vạn thú vực đã giảm bớt đi không ít.

Chỉ cần tránh khỏi yêu thú thần cấp thì hầu như là thuận buồm xuôi gió.

Giang Thần nhìn đáng vẻ khi Bạch Linh động thủ, hắn xác định huyết thống hung thú trong cơ thể nó là Kim Diễm phi hổ, so với suy đoán ban đầu của hắn có chút sai lệch.

Vốn hắn tưởng rằng huyết mạch trong cơ thể Bạch Linh nhất định có quan hệ với Bạch Hổ nhất mạch kia.

Hiện tại hẳn nhìn nhầm, thế nhưng biểu hiện của Bạch Linh lại vượt xa mong muốn của hẳn, khiến cho hẳn không nghĩ ra.

- Lễ nào là biến dị hai loại huyết thống hay sao?

Chuyện này không phải là không thể nào, một con hung thú sẽ sinh sôi hậu đại không cùng chủng loại giống nó, huyết thống thuần khiết sẽ trở nên càng ngày càng tạp, lực lượng hung thú cũng sẽ theo huyết thống hỗn độn mà yếu bớt.

Thế nhưng có lúc sẽ xảy ra tình huống biến dị, làm cho đời sau trở thành tồn tại càng đáng sợ hơn phụ mẫu chúng.

Nhìn hổ văn của Bạch Linh khi thì màu đỏ tươi, khi thì vàng óng ánh, có lúc còn có thể trộn lại với nhau, chuyện này khiến cho Giang Thần rơi vào trầm tư.

Đột nhiên, Bạch Linh ngừng lại không hề có dấu hiệu trước, không chờ Giang Thần nói chuyện thì nó đã ngẩng đầu lên lắng nghe cái gì đó.

- Người...

Giang Thần đang muốn nói chuyện thì Bạch Linh đã nhắm về phía bên cạnh hẻm núi, không để ý tới vách đá chót vót mà trực tiếp đáp xuống.

Phía dưới hẻm núi là một dòng sông dài, sau khi Bạch Linh hạ xuống lại tiếp tục chạy xuống dọc theo bãi sông.

- Rất cuộc người muốn...

Giang Thần có chút không vui, định răn dạy vài câu, không ngờ một mùi thơm bay tới khiến cho hẳn bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn, toàn thân trở nên khô nóng.

Mặc dù không biết là cái gì, thế nhưng từ mùi thơm đã có thể làm cho khí huyết của hắc sơn trào, nhất định sẽ là kỳ trân dị bảo.

Đi tới nơi sâu xa của hẻm núi, Giang Thần nhìn thấy một gốc cây ăn quả cây tươi tốt, trên cây kết ra từng trái cây như là từng quả cầu lửa vậy.

- Hỏa Nguyên quả?

Giang Thần mừng rỡ không thôi, lại nghĩ đến dưới Vạn thú vực đáy có nguyên thạch quang mạch, có một gốc Hỏa Nguyên thụ cũng không có gì đáng trách cả.

Hiệu quả của Hỏa Nguyên quả có thể sánh ngang được với một viên linh đan đột phá tứ phẩm.

So với linh đan đột phá còn lợi hại chính là hiệu quả của nó có thể tích lũy chồng chất! Nhìn trên cây có hơn một trăm trái Hỏa Nguyên quả, Giang Thần không nhịn được liếm môi một cái, trong thời gian hắc sơn không cần sầu lo vì xung kích Thần du cảnh trung kỳ nữa.

- Đây gọi là gặp họa đắc phúc đấy nhỉ! Nơi như Vạn thú vực này, nhất định sẽ có càng nhiều kỳ trân dị bảo hơn nữa, ta một mặt giết ra ngoài một mặt tầm bảo, sẽ có rất nhiều trợ giúp đối với tu hành!

Giữa lúc Giang Thần muốn đi hái trái cây thì ở hai bên hẻm núi có từng cái bóng rơi xuống, phát ra tiếng kêu tràn ngập ý uy hiếp.

Định thần nhìn lại, hắc sơn phát hiện ra là một bầy khỉ, toàn thân có màu đỏ thẫm, động tác nhanh nhẹn, bảo vệ ở trước Hỏa nguyên thụ.

Những con khỉ này là yêu thú quần cư, thực lực đơn thể không mạnh, hiện tại cũng chỉ có mấy chục đầu, theo lý mà nói là nhát gan xuất hiện ở trước mặt của Giang Thần và Bạch Linh.

Mãi đến khi một con hầu vương to gấp mấy lần bình thường xuất hiện ở trước mặt hẳn.

Bộ lông cũng là màu đỏ thẫm, tóc như là một đám hỏa diễm đang thiêu đốt, chuyện khiến cho người ta kinh ngạc chính là, trên người còn mặc khôi giáp không trọn vẹn, cũng không biết là chiến lợi phẩm mà nó lấy được từ trên người nhân loại xui xẻo nào.

Bên trong viền mắt của nó không nhìn thấy con người, tất cả đều là màu vàng óng, khóe mắt còn có khí mang tràn ra, giống như là một đôi hỏa nhãn vậy.

Là yêu thú quý cấp!

Hầu vương nhìn Giang Thần và Bạch Linh, rất dã tính mười phần, không có một chút đông dãi nào, tay nó cầm một cây gậy đánh về phía này

Bạch Linh rít gào một tiếng, ra hiệu nó sẽ tới đối phó với hầu vương, để Giang Thần đi lấy trái cây.

- Cẩn thận một chút.

Giang Thần dặn một câu, bay qua đỉnh đầu của hầu vương.

Hầu vương cũng không ngăn cản, bởi vì ở bên cạnh Hỏa nguyên thụ còn có một hầu tử đang chờ Giang Thần.

Mất đi Bạch Linh trợ giúp, uy hiếp của bầy khỉ này không thể nhỏ hơn Hỏa vân ngưu là bao.

Cho dù thực lực đơn lẻ còn chưa bằng vương cấp, thế nhưng tính gộp lại đã có thể đối phó được với yêu thú quý cấp.

Lại nói nhân loại cần phải có cảnh giới gì thì mới có thể đỡ được thì lại phải xem trình độ của bản thân.

Người không hề có một chút bản lĩnh nào mà chỉ có man lực thì sẽ không bị hầu tử giết chết, tuy nhiên việc bắt bầy súc sinh này cũng sẽ như vậy, không có cách nào.

Như là Giang Thần vậy, sơ kỳ đã có thể diệt tuyệt được.

Đây là cơ hội thực chiến hiếm thấy, Giang Thần cũng không lo lắng quá nhiều.

Hắn thâm nhập vào trong bầy khỉ, vùng Xích tiêu kiếm lên, kinh nghiệm tích lũy những ngày qua đã đưa đến tác dụng rất lớn, đã có thể làm được chuyện mặc kệ là người hay là thú thì hắn đều có thể phát huy oai của kiếm pháp đến mức độ to lớn nhất.

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức.

Một chiêu kiếm đánh ra, ba con hầu tử chết ở dưới kiếm.

Có điều trong lúc xuất kiếm cũng làm cho phía sau lưng và cánh tay của hắn bị chộp trúng làm bị thương, hơn nữa những vết thương này vừa đau lại vừa ngứa.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Ngay khi Giang Thần sử dụng kiếm chiêu mới học, khi xuất kiếm chính hắn cũng không biết người mình ở đâu, cho nên đương nhiên đám hầu tử cũng không biết ở đâu mà công kích.

Khi lại một lần nữa hiện thân thì lại có mười con hầu tử chết ở dưới kiếm của hắn.

Nhưng mà, nếu như hỏa hầu của một kiếm này đạt đến năm phần mười, chỉ cần năm phần mười thôi là có thể một kiếm giết chết tất cả.

Đám hầu tử còn lại càng thêm hung tàn, thừa dịp Giang Thần khôi phục lại nhào lên.

- Quý kiến sâu!

Giang Thần lập tức sử dụng một đao chiêu có phạm vi bao trùm cực lớn, chém giết đám hầu tử đang kéo tới.

Cuối cùng còn lại vài con không ra thể thống gì, tùy ý để Giang Thần đi về phía Hỏa nguyên thụ.

Cùng lúc đó, Bạch Linh cũng thành công giết chết Hầu vương, cũng không có bị thương, sau khi thắng lợi nó tinh thần khí mười phần, lại gầm lên một tiếng, chấn động đến mức cả hẻm núi cũng đang phát run.

Đám hầu tử còn lại chật vật chạy trốn, nhường Hỏa nguyên thụ lại.

Giang Thần hái xong tất cả trái cây, ghi nhớ vị trí của Hỏa nguyên thụ, nghĩ sau đó có cơ hội sẽ trở lại hái.

Giang Thần khen ngợi nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Vạn Dặm Độc Hành (5)

Chuyện Hỏa Nguyên quả đã làm cho Giang Thần càng có tự tin đi ra khỏi Vạn thú vực.

Hắn bỗng nhiên ý thức được sở dĩ người khác cảm thấy Thần du cảnh không có cách nào rời khỏi nơi này là có hai nguyên nhân.

Một trong số đó, Thần du cảnh không biết bay, gặp phải nơi hiểm yếu thì chỉ có thể dừng lại nhìn mà thôi.

Thứ hai, không có cách nào thu nạp được năng lượng thiên địa, đây là điểm trí mạng nhất.

Nhưng hai vấn đề này đối với Giang Thần mà nói lại không tồn tại, đặc biệt là hiện tại Bạch Linh cũng đã biết bay, cho nên muốn đi ra Vạn thú vực, tỷ lệ so với những người khác còn lớn hơn rất nhiều.

Có điều hắn cứ lạc quan như vậy cho đến khi gặp một thứ, nhìn như chiến hào lớn do thiên nhiên hình thành.

Ở hai bên một bờ sông lớn đều có sương mù bao phủ.

Vừa bắt đầu, Giang Thần không để ở trong lòng, định bay qua.

Nhưng mà sau khi tiến vào sương trắng, hắn lập tức cảm giác được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, làm cho hắn và Bạch Linh sợ tới mức lập tức trở về mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn lên, bên trong sương trắng có một đầu quái vật khổng lồ đang lặn lội, như ẩn như hiện, không thấy rõ toàn cảnh.

Nhưng mà khí tức kinh khủng kia nhất định là yêu thú thần cấp không thể nghi ngờ.

Tình huống như vậy không phải Giang Thần chưa bao giờ gặp, không qua được từ không trung thì hẳn sẽ nghĩ biện pháp từ mặt đất.

Mặc dù nói Vạn thú vực không có cầu nối, có điều dựa vào tốc độ của Bạch Hổ, có thể thừa thế xông lên, đạp lên trên mặt nước chạy đến bờ bên kia.

Có điều mấy ngày nay bởi vì có kinh nghiệm ở Vạn thú vực cho nên Giang Thần đã trở nên cẩn thận hơn trước đó.

Ngăn cản Bạch Linh đang nóng lòng muốn thử, hẳn lại ném ra thì thể một đầu yêu thú từ trong nạp giới, dùng sức ném vào trong nước.

Yêu thú nặng mấy trăm cân, có vô số bọt nước bắn lên, sau đó nhanh chóng chìm xuống.

Chỉ là còn chưa hoàn toàn chìm xuống thì Giang Thần và Bạch Linh đã phát hiện ra dưới đáy nước có một bóng đen xuất hiện, dùng tốc độ cực nhanh nuốt chửng yêu thú.

Chợt, mặt nước khôi phục lại vẻ yên lặng, như là chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Giang Thần và Bạch Linh trợn mắt há hốc mồm.

Giang Thần phân tán thần thức của chính mình, bởi vì bị sương trắng và nước sông ảnh hưởng cho nên hẳn chỉ có thể cảm ứng được khí tức, không có cách nào nhìn rõ ràng toàn cảnh của yêu thú.

Dưới sông không chỉ có một con quái ngư như vừa nãy, mà bên trong sương trắng lại có một con chim có thể tích có thể so với núi cao.

- Đi vòng đi.

Đến lúc này, Giang Thần vẫn còn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, hẳn dự định sẽ đổi đường khác với Bạch Linh.

Cũng không lâu sau hẳn đã phát hiện ra hai bên trái phải không có đường đi, không biết con sông này dài bao nhiêu, hơn nữa mặc kệ đi về thượng lưu hay là hạ lưu thì sương trắng đều nồng nặc đến mức mặt đất đều bị che kín.

Hắn trở lại chỗ cũ, chỉ có tình hình ở nơi này mới hơi hơi tốt một chút mà thôi.

- Chẳng trách mọi người đều nói Vạn thú vực hung hiểm, đây chính là tuyệt cảnh rồi.

Giang Thần không qua được thì càng không cần phải nói tới các Thần du cảnh khác.

Thực sự không có cách nào, Giang Thần chỉ có thể quay đầu, đi tới những phương hướng khác.

Thế nhưng hẳn đã đi được một đoạn thời gian, cũng không muốn từ bỏ như vậy, quan trọng nhất chính là ai biết những phương hướng khác có thể cũng có tình huống như vậy hay không chứ?

Giang Thần nghĩ.

Trong nước có vô số quái ngư, trên không trung chỉ có một con chim lớn mà thôi.

Bờ bên kia, bầu trời vẫn là sương mù màu trắng mờ lung như cũ, không nhìn thấy tận cùng, chuyện này lại để cho Giang Thần do dự không quyết định được.

Bỗng nhiên Bạch Linh đưa ra quyết định, quơ quơ đầu với hắc.

Giang Thần hỏi.

Bạch Linh gật đầu một cái.

Giang Thần nói.

Móng vuốt của Bạch Linh dùng sức vỗ một cái, không phục lắm, chủ động vọt vào trong sương trắng.

Trong lòng Giang Thần run lên, chỉ lo Bạch Linh có chuyện, cho nên lập tức đuổi theo sát sau lưng nó.

Sương trắng tới mức đưa tay không thấy được năm ngón, Giang Thần tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy được bóng dáng của Bạch Linh đâu.

Bỗng nhiên, hắc phát hiện ra trước mắt có đồ vật xẹt qua, hắc vừa nhìn thì phát hiện ra là một phần thân thể của chim lớn, nhưng lại chiếm cứ tất cả tầm mắt của Giang Thần, một cái lông chim có đầu lớn, hình dáng giống như vảy vảy.

Trong lúc hắc nghi hoặc thì một tiếng hổ gầm truyền đến, mang theo sự phấn nộ và không cam lòng.

Giang Thần không để ý tới quá nhiều, lấy Xích tiêu kiếm ra đâm một cái.

Dưới một kích toàn lực, nhưng mà chỉ kéo xuống được một cái lông chim, đồng thời mình thì bị một luồng lực lượng đáng sợ đàn hồi lại, đánh hắc từ trên không trung đập xuống mặt đất, đập ra một cái hố to.

Cũng không lâu sau, Bạch Linh hạ xuống theo, trên người cũng đầy rầy vết thương, hai mắt đỏ chót.

Giang Thần tức giận nói.

Bạch Linh rất oan ức kêu một tiếng, hỏi sao hắn không thừa dịp cơ hội như vậy mà đi qua cơ chứ?

Giang Thần nói.

Có một tin tức tốt là, Giang Thần đã biết lai lịch của yêu thú này là gì.

Con chim lớn này có huyết thống của Côn Bằng, chính xác tên là Thôn Thiên điều, từ quái ngư giữa sông hóa thành.

Khu vực ở trước mặt này, cho dù là lục địa hay là bầu trời cũng có thể nói là cấm địa, dựa vào man lực không có cách nào xuyên qua được.

Có điều Giang Thần đã nghĩ ra được một biện pháp, căn cứ vào hiểu biết của hắn, Thôn Thiên điều tâm tính ôn hòa, đây cũng là nguyên nhân mà hắn và Bạch Linh còn sống sót.

Còn có một chút nữa, đó là Thôn Thiên điều rất thích ăn trái cây.

Trong nạp giới của hắn vừa vặn có một lượng lớn Hỏa Nguyên quả.

Suy nghĩ một chút, hắn bất đắc dĩ lôi kéo Bạch Linh lần nữa tiến vào bên trong sương trắng, không chờ công kích đến thì hắn đã lấy ra Hỏa Nguyên quả trước.

Động tĩnh điên cuồng của Thôn Thiên điều ngừng lại.

Giang Thần nhìn thấy đã có hiệu quả, hắn lại lấy ra càng nhiều Hỏa Nguyên quả hơn nữa.

Đùng!

Một tiếng giòn vang xuất hiện, thân thể to lớn của Thôn Thiên điều xảy ra biến hóa, như đã biến mất không còn tăm hơi.

Giang Thần biết đây là Thôn Thiên điều đang biến hóa.

Bởi vì có huyết thống của Côn Bằng, có thể chuyển đổi từ chim và cá, vừa nãy thứ Giang Thần và Bạch Linh đối mặt chính là nửa chim nửa cá.

Lúc này nó đã biến thành chim, lông cánh vừa dài lại vừa rộng, thân thể tinh tế, toàn thân lập loè ánh xanh, nhìn cao quý mà lại tao nhã.

Thôn Thiên điều bay đến đây, sau đó nhìn chăm chăm vào Hỏa Nguyên quả trong tay của Giang Thần, rồi lại dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn Bạch Linh.

Bạch Linh không cam lòng yếu thế, nhe răng nanh với nó, không thềm để ý tới uy hiếp của nó.

- Người vẫn còn muốn tìm cái chết sao?

Giang Thần nhìn Thôn Thiên điều sắp biến đổi trở lại, vội vã vỗ đầu Bạch Linh một cái.

Bạch Linh rất oan ức, vừa rồi nó mới động thủ một chút với Thôn Thiên điều, một chút lợi cũng không chiếm được, còn bị chặt vật trục xuất ra khỏi nơi này.

Giang Thần chủ động ném Hỏa Nguyên quả qua đó, Thôn Thiên điều dùng miệng tiếp lấy, rất nhanh trái cây đã hòa tan, như nước mát chảy vào trong miệng của nó.

Sau đó đã nhìn thấy Thôn Thiên điều vui vẻ kêu một tiếng, đảo quanh Giang Thần, yêu cầu càng nhiều Hỏa Nguyên quả hơn nữa.

Giang Thần đưa ra càng nhiều Hỏa Nguyên quả hơn, đồng thời đi về phía trước sương trắng, mà Thôn Thiên điều cũng không ngăn cản.

Khi sắp tới bờ bên kia, Thôn Thiên điều đột nhiên hét lên một tiếng, ngăn cản Giang Thần và Bạch Linh.

Giang Thần cả kinh, vừa nãy gần như hắn đã cho nó một nửa Hỏa Nguyên quả, lẽ nào con chim này còn muốn đổi ý hay sao?

Điều không nghĩ tới chính là, Thôn Thiên điều dùng mỏ nhọn của mình tự cắt vào da thịt, đưa một giọt máu tươi màu vàng rực rỡ ném cho Giang Thần.

- Tinh huyết?

Giang Thần vừa mừng vừa sợ, hắn vạn lần không nghĩ tới Thôn Thiên điều lại hiểu đạo nghĩa như vậy, còn biết báo đáp lại.

Máu tươi của yêu thú Thần cấp, giá trị vượt xa tất cả Hỏa Nguyên quả, chứ đừng nói chi là hắn mới chỉ đưa ra một nửa.

Nhìn Giang Thần tiếp nhận, Thôn Thiên điều rời khỏi trước mặt hắn, trở lại trong sương trắng.

- Thấy không, bạo lực không thể giải quyết được tất cả.

Hóa giải nguy cơ, còn có thu hoạch không nhỏ, chuyện này làm cho Giang Thần rất là đặc ý.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Vạn Dặm Độc Hành (6)

Thời gian như nước chảy, có thể hòa tan bất kể thứ gì.

Khoảng cách lúc Vạn thú vực kết thúc đã được ba tháng, chuyện có liên quan tới Giang Thần đã không có người nào nhớ được nữa.

Hiện tại, tất cả mọi người trong Hỏa vực đều đang chuẩn bị nghênh đón tỷ thí Thánh Viện đến.

Từng thanh niên tuấn kiệt liều mạng cố gắng tu luyện.

Hiệu quả rèn luyện ở Vạn thú vực bắt đầu bạo phát, trong thế lực khắp nơi thỉnh thoảng truyền ra tin tức, nói đệ tử của môn phái nào đó gần đây đột phá, cảnh giới lại tăng lên một tầng.

Có điều nếu nói người làm cho mọi người chú ý nhất vẫn là những thiên tài đã sớm nổi danh kia, những người này đều là tồn tại năm mươi người đứng đầu trên Tân hỏa bảng.

Ví dụ như Đại sư huynh Dịch Thủy Hàn của Quy Nhất kiếm phái. Khi còn ở Vạn thú vực một người một ngựa, thâm nhập hiểm địa, sau khi rèn luyện kết thúc lại chuyên tâm tìm hiểu, Quy nhất kiếm đạo tinh tiến không ít.

Mặt khác, người cùng Dịch Thủy Hàn được xưng là tam đại kiếm khách trẻ tuổi Hỏa vực là hai người Phong Chi Ngân, Cao Tiệm Ly cũng có tiến bộ không nhỏ, cũng đã đứng vào hai mươi vị trí đầu ở trên Tân hỏa bảng.

Đương nhiên, người mọi người quan tâm nhất vẫn là mười người đứng đầu của Tân hỏa bảng.

Ai cũng biết, tiêu chuẩn tiến tu Thánh Viện sẽ được chọn ra ở trong mười người này.

Có điều, vốn Ninh Hạo Thiên đầu bảng Tân hỏa bảng bởi vì đã đạt đến Thông thiên cảnh, những người khác không thể so sánh cho nên chủ động lui ra Tân hỏa bảng, bắt đầu cố gắng xung kích Thanh vân bảng.

Vị trí đầu bảng này vẫn trống không, bởi vì năm người đứng đầu đều không quan tâm tới xếp hạng.

Những người này kiêu căng tự mãn, không muốn tranh thứ tự mà Ninh Hạo Thiên để lại, ngược lại cũng bắt đầu cố gắng xung kích Thông thiên cảnh, nghe nói lúc tỷ thí Thánh Viện cũng sẽ không xuất hiện.

Cứ như vậy, người thứ sáu đến người thứ mười trên Tân hỏa bảng đã trở thành tiêu điểm.

Tam hoàng tử đứng thứ tám Tân hỏa bảng rất được hoàng đế sủng ái, sau khi Vạn thú vực kết thúc đã được ban thưởng một viên Sinh Sinh tạo hóa đan.

Nghe đồn sau khi ăn vào linh đan, hắn đang bế quan củng cố cảnh giới, muốn đại triển thân thủ ở trên tỷ thí Thánh Viện.

Nhưng mà, điểm khiến cho người ta nghi hoặc nhất chính là, Lý Tuyết Nhi đứng đầu bảng Mỹ Nhân bảng có tiếng tăm cực cao, trong khoảng thời gian này lại không có tin tức gì truyền tới.

Khi mọi người khí thế hừng hực vì tỷ thí Thánh Viện mà cố gắng thì ai cũng không tin tưởng được ở Vạn thú vực, tiến bộ của Giang Thần so với bất kỳ người nào còn nhanh hơn nhiều.

Có Hỏa Nguyên quả và tinh huyết của Thôn Thiên điều, cảnh giới của hắc dễ dàng đột phá, trở thành Thần du cảnh trung kỳ nhập môn.

Thần huyết trong cơ thể từ mười cái biến thành mười sáu cái.

Đây cũng không phải là cái Thần mạch thứ sáu của hắc thức tỉnh, mà là trên cơ sở năm cái Thần mạch trước đó, mỗi lần cảnh giới đột phá, số lượng thần huyết có thể ngưng tụ ra đều nhiều hơn so với những người khác.

Trước đó đạt tới hậu kỳ đỉnh cao là có thể ngưng tụ ra ba cái, hiện tại là trung kỳ nhập môn là sáu cái, đã tăng lên gấp bội.

Khó có thể tưởng tượng ra được sau khi Thần mạch hoàn toàn khôi phục, hiệu quả của Cửu Tiêu Thần mạch sẽ hoàn toàn bày ra thì sẽ có hiệu quả như thế nào.

Hiện tại Giang Thần đối mặt với yêu thú vương cấp đã không có bất kỳ áp lực gì nữa.

Có điều, Giang Thần chỉ cần nhìn Bạch Linh, vui sướng khi thực lực tăng lên sẽ trở nên rất bất đắc dĩ.

So với Bạch Linh, tốc độ trưởng thành của hắc không đáng giá được nhắc tới.

Hiện giờ Bạch Linh càng ngày càng mạnh, mặc dù nói điều này là bởi vì nguyên nhân còn chưa trưởng thành, thế nhưng hắc vẫn không nhịn được ước ao đổ kỵ vì năng lực từ khi sinh ra đã có của yêu thú.

Mãi đến khi thành niên, loại tốc độ trở nên mạnh mẽ của Bạch Linh mới chậm lại, thực lực sánh ngang với yêu thú thần cấp.

Mấy lần nó còn muốn trở về tìm Thôn Thiên điều báo thù.

Đương nhiên Giang Thần không đồng ý, huống chi sau đó bọn hắn cũng đã gặp qua không ít yêu thú thần cấp, đều tương tự như Thôn Thiên điều, hùng cứ một phương, trở thành chướng ngại vật.

Cũng không thấy Bạch Linh giết chết được mấy đầu.

Cũng may, tuy rằng những yêu thú thần cấp kia hung tàn hơn so với Thôn Thiên điều, thế nhưng lại không có địa thế như lạch trời, cho nên hắn vẫn có phương pháp đi vòng qua.

Có điều nguy hiểm vẫn có, một lần Giang Thần và Bạch Linh cẩn thận từng li từng tí một cất bước ở bên trong vùng rừng rậm, tránh né một đám chim khát máu ở không trung.

Điều mà bọn hắn không nghĩ tới chính là, chướng khí trí mạng lại từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Giang Thần và Bạch Linh không thể không đi tới không trung giao thủ cùng đám chim kia, lại bị đuổi giết mấy ngàn dặm.

Rốt cục, cứ chống đỡ mấy tháng ở trong hoàn cảnh cữu tử nhất sinh như vậy, rốt cuộc Giang Thần đã nhìn thấy ánh rạng đông.

Hắn đột nhiên ý thức được xác suất gặp phải yêu thú thần cấp đã giảm thiểu, chuyện này ý nghĩa hắn đã rời khỏi nơi sâu xa của Vạn thú vực.

Tin rằng không bao lâu nữa sẽ đến bên ngoài, đến lúc đó còn có thể càng thêm ung dung hơn nữa.

- Mấy ngày nay ăn thịt thú quỷ cấp tới mức sắp ói ra rồi, yêu huyết cũng có được không ít, sau khi rời khỏi đây an tâm tu luyện một quãng thời gian, cảnh giới còn có thể nâng cao thêm một bước.

Giang Thần nằm trên đất cười ha hả, hồi tưởng lại kinh nghiệm mấy tháng nay, hẳn có thể sống sót được tới lúc này cũng không dễ dàng.

Nhờ có Bạch Linh ở đây, nếu không phải hẳn đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

- Bạch Linh!

Tâm tình Giang Thần sung sướng, muốn nướng thịt khao thưởng Bạch Linh.

Kết quả phát hiện ra Bạch Linh không ở bên người, hẳn ngược cũng không cảm thấy kỳ quái, cho rằng Bạch Linh đi săn bắn, không lâu lắm sẽ trở về.

Mà sự thực cũng như vậy, ngay khi Giang Thần thu thập trận pháp ẩn náu ở nơi dừng chân thì Bạch Linh đã nhanh chóng chạy tới.

Giang Thần nhìn thấy Bạch Linh có gì đó không đúng, gò má hai bên nhô lên, trong miệng có nhét không ít đồ vật.

Cái đuôi phe phẩy, lại đang tranh công với Giang Thần, tiếp theo phun ra đồ vật trong miệng.

Là trứng!

Ba quả trứng chim to bằng nắm tay, điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là, vỏ trứng là màu đỏ sậm, hoa văn trên mặt đang lưu động, toả ra tinh mang yếu ớt.

- Thứ tốt đấy, người lấy được từ đâu vậy?

Giang Thần sáng mắt lên, đây là trứng chim của yêu thú thần cấp, vật đại bổ chân chính, so với yêu huyết và thịt thú còn tốt hơn rất nhiều.

Đầu của Bạch Linh lạch đi, nằm lên trên đất để lộ ra cái bụng, muốn Giang Thần xoa xoa.

Giang Thần nhặt một quả trứng chim lên, nhúu nhúu mảy, trong lòng sinh ra cảm giác không ổn.

- Chi!

Lời còn chưa dứt thì một tiếng kêu to cực kỳ chói tai vang lên ở trên bầu trời, to rõ mà sắc bén, màng nhĩ của Giang Thần cũng mơ hồ đau đớn.

Sau đó là cây cối và đá vụn nổ tung, cũng nhanh chóng áp sát về bên này.

- Lại là yêu thú thần cấp!

Giang Thần liếc mắt nhìn trứng chim trong tay, ánh mắt nhìn Bạch Linh mang theo vài phần u oán.

Bạch Linh vươn mình đứng dậy, khịt mũi một cái, vẻ mặt khá là xem thường, chạy đi về phía phát ra âm thanh.

Giữa lúc Giang Thần muốn đi theo thì Bạch Linh lại chạy trở về.

Khi đi ngang qua hẻm cũng không dừng lại, chỉ là ánh mắt ra hiệu cho hẻm chạy mau theo mình.

Đầu óc Giang Thần mơ hồ, mãi đến khi thấy hai cái bóng lớn trên mặt đất thì hẻm mới biết đây chính là hai con yêu thú thần cấp, một công một mẫu.

- Thứ này quả thực là tai tinh gây rắc rối rồi!

Giang Thần mắng một tiếng, cái tay vẫn thành thật thu trứng chim vào nạp giới.

Tốc độ của hai con chim này rất nhanh, trước nay chưa từng có, Giang Thần không chạy nữa thì không kịp.

Hắn quyết định rất nhanh, lại lấy ra hai quả trứng chim, dùng hết toàn lực ném ra hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Dùng lực lượng bây giờ của Giang Thần, trứng chim như một đạo lưu tinh bay ra ngoài.

Hai con chim quát to một tiếng, không để ý tới Giang Thần và Bạch Linh mà bay sang hai hướng đuổi theo trứng chim.

Chờ đến khi hai con chim ngậm trứng quay trở lại thì Giang Thần và Bạch Linh đã chạy xa không còn cái bóng đâu nữa.

Đương nhiên, còn một quả trứng chim không lấy về được nữa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Vạn Dặm Độc Hành (6)

Mãi cho đến khi hai con chim yêu thú thần cấp rời đi, Giang Thần mới cùng Bạch Linh nhảy ra khỏi nham thạch.

Bạch Linh làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, dùng móng sau gãi ngứa cho mình, không nhìn ánh mắt u oán của Giang Thần.

Cũng may mà hữu kinh vô hiểm, còn thu hoạch được một quả trứng yêu thú thần cấp, Giang Thần cũng không tiện nói cái gì.

Không giống như trứng bình thường, chỉ là vỏ trứng cũng đã ẩn chứa năng lượng rất mạnh mẽ.

Một tay Giang Thần đập vào trứng, ăn lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng, còn không liếm thử dính vào vỏ trứng.

Chợt, Giang Thần lại cẩn thận thu vỏ trứng lại, đây là vật liệu có thể dùng để luyện chế linh đan đó.

Bạch Linh ở bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này lại đánh bạo nhào tới chỗ hắn, đòi hỏi chỗ tốt.

Suy nghĩ một chút, Giang Thần khao thịt, làm cho Bạch Linh mừng rỡ không thôi.

Trong mấy ngày kế tiếp, thân thể Giang Thần rất ấm áp, không ăn không uống cũng không bị ảnh hưởng.

Tối ngày thứ tư, cả người bỗng nhiên nóng lên, thân thể lần nữa có tạp chất bị đẩy ra, dính nhờn nhờn, so với lần trước dùng linh đan đột phá tứ phẩm còn nhiều hơn.

Nhưng mà chuyện này lại làm cho Giang Thần bị dọa cho phát sợ, vốn hẳn tưởng rằng tu luyện tới mức này, bản thân đã rời khỏi phạm thể, thế nhưng bây giờ hẳn mới biết còn rất xa.

Có điều, sau khi tạp chất bị bức ra khỏi cơ thể, Giang Thần phát hiện ra đầu óc rất là tỉnh táo.

Trạng thái bình thường so với trạng thái đỉnh cao trước đây còn tốt hơn, vạn vật trong thế giới ở trong mắt hẳn trở nên càng thêm trơn bóng nhẵn nhụi, sắc thái tươi đẹp hơn trước đó.

- Cái này, quá là thần kỳ rồi đó!

Giang Thần ngạc nhiên không thôi, hẳn hít sâu một hơi, có thể phân biệt ra được mùi vị bùn đất và hương thơm của hoa cỏ rất rõ ràng.

Con mắt nhìn về phía một thân cây, trong đầu hiện lên tin tức về loại cây này, dù cho là không biết trước đây bao lâu hẳn lơ đãng đọc được tin tức về loại cây này, tất cả hóa thành tri thức hiện ra ở trước mặt hẳn.

- Thiên nhân hợp nhất? Đây là trạng thái thiên nhân hợp nhất!

Giang Thần nhớ tới mấy loại khả năng mà hẳn đã từng đọc được trong quyển sách nào đó, trong đó có một loại chính là thiên nhân hợp nhất.

Đây là một loại ý cảnh tu hành cao thâm, nói không rõ, không nói được.

Nhưng mà rất nhiều chỗ tốt lại khiến cho vô số người ngóng trông.

Có điều, Giang Thần biết không phải mình chân chính nắm giữ thiên nhân hợp nhất, mà là hiệu quả do trứng chim mang đến.

Rốt cuộc là vĩnh cửu hay là tạm thời, Giang Thần còn không biết.

Nhưng hắn cần phải nắm chắc cơ hội này, chân chính đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Giang Thần nói.

Nghe ngữ khí của hắn rất nghiêm túc, Bạch Linh không dám thất lễ, dùng toàn bộ tinh thần đề phòng tuần tra ở gần đó.

Giang Thần ngồi ở trên mặt nham thạch, nhắm mắt lại, ở dưới tình huống không phân tán, cảm nhận tất cả mọi thứ xung quanh.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy dấu vết gió thổi qua, lại nhìn thấy hình dạng của các loại hương vị ở trong không khí.

Không khí vô sắc vô vị lúc này cũng biến thành nhiều màu sắc hơn.

Hắn cảm giác những năm gần đây mình chính là một người mù, rốt cuộc hôm nay lại thấy được ánh mặt trời.

Rất nhanh, hắn lại nhìn về phía thân thể của mình, mỗi một lỗ chân lông trên da liếc mắt một cái là thấy rõ mồn một, máu thịt và gân cốt dường như từng đường bút tinh diệu vậy.

Kinh mạch và khí hải cũng dùng phương thức chưa từng có hiện ra ở trước mặt của Giang Thần.

Một lát lâu sau, Giang Thần mở mắt ra, khóe miệng mang theo vẻ tươi cười.

- Bạch Linh, người đừng có dọa ta sợ đấy nhé?

Giang Thần đột nhiên mở miệng.

Bạch Linh đang rón ra rón rén tới gần há hốc mồm, không hiểu làm sao Giang Thần phát hiện ra được.

Nó có thể phân biệt ra được Giang Thần có mở thần thức ra hay không, khi không mở ra, nó dựa vào kỹ năng săn bắn, dù cho lỗ tai của Giang Thần thính tới mấy cũng sẽ không nhận ra được.

Nhưng mà, hiện tại còn cách xa tới mười thước mà lại bị phát hiện, chuyện này khiến cho Bạch Linh rất là bất ngờ.

- Đây chính là thiên nhân hợp nhất chân chính đó.

Giang Thần thở dài một tiếng, vẻ mặt rất vui sướng.

Hiện tại, hãn tràn ngập cảm kích đối với Vạn thú vực, nếu như là ở bên ngoài, trong mấy tháng gần ngủi, chắc chắn sẽ không có tăng lên lớn như bây giờ được.

- Dùng hết tốc lực tiến về phía trước, để cho những người cho rằng ta đã chết kia phải mở to mắt ra mà nhìn!

Giang Thần cười Bạch Linh, nhanh chóng chạy băng băng, hiện tại hãn đã rời khỏi khu vực nguy hiểm nhất của Vạn thú vực, chạy liên tục ba ngày như vậy mới đụng phải một con yêu thú thần cấp.

Sau đó, tần suất này biến thành năm ngày một lần, tám ngày một lần.

Sau vô số ngày, rốt cục Giang Thần đã đi tới ngoại vi của Vạn thú vực.

Rừng rậm không còn âm u giống như trước nữa, rất nhiều thực vật hiếm thấy cũng không nhìn thấy nữa, nguy hiểm đã giảm xuống đến mức thấp nhất.

Giang Thần nói.

Như vậy là có thể hỏi dò vị trí hiện tại chuẩn xác, chạy về Đại Hạ vương triều.

Bây giờ cách tỷ thí Thánh Viện còn một tháng nữa, cho nên Giang Thần cũng không quá lo lắng.

Bạch Linh có bản năng của yêu thú, dùng phương thức mà Giang Thần xem không hiểu, sau ba ngày đã dẫn hắn gặp một nhân loại mà nửa năm qua hắn chưa từng gặp.

Có điều, Giang Thần không tiện đi ra gặp người ta.

Bởi vì người đó đang đi vệ sinh, lại là một nữ nhân, cái hông vừa to vừa tròn quay về phía hắn, hắn còn có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh nước bắn ra.

Giang Thần hoàn toàn há hốc mồm, không biết Bạch Linh làm vậy có phải cố ý hay không.

Nữ tử kia đã phát giác ra, nàng quay đầu lại, một khuôn mặt trẻ con chưa mỹ lệ mang theo vài phần nghi hoặc.

Sau khi thấy Giang Thần cười Bạch Linh, con mắt của nàng trợn lên rất lớn, tiếp theo chính là một tiếng rít lên xuất hiện.

- Cô nương, ta không thấy gì hết.

Giang Thần lập tức mang theo Bạch Linh chạy đi xa, hắn hấp thu kinh nghiệm Mộng Thiên lần trước, hắn không trực tiếp rời đi mà đứng ở cách đó không xa để chờ đợi.

Cũng không lâu sau, nữ tử kia đã tìm tới, còn không chỉ có một mình nàng.

Là một nhánh đội ngũ sáu người, nữ có nam có, đều rất trẻ trung, khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

- Các vị, không phải là ta cố ý đâu.

Điều không nghĩ tới chính là, lời này rất có hiệu quả, sự phần nộ trên mặt sáu người biến mất không còn tăm hơi.

Trong lúc Giang Thần vui mừng vì những người này vẫn minh thì đột nhiên phát hiện ra vẻ phần nộ bị kiêng kỵ và sợ sệt thay thế.

Cúi đầu vừa nhìn thì đã phát hiện ra hai mắt của Bạch Linh trở nên đỏ tươi, nhìn chăm chăm vào sáu người này không tha.

Đáng thương cho những thiếu niên nam nữ này mới là Tụ nguyên cảnh, bị Bạch Linh vừa dọa một cái đã hồn vía lên mây, hai chân như nhũn ra.

Tét!

Giang Thần dùng sức vỗ đầu của Bạch Linh một cái, cảnh cáo nó thành thật một chút.

- Ô Ô.

Bạch Linh hú lên quái dị, rất không vui, con người lại khôi phục thành màu xanh lam.

Sáu người nhìn vậy thở phào một hơi, lại nhìn lẫn nhau, tiếp theo bắt đầu đánh giá Giang Thần.

Bởi vì mấy ngày này gian khổ cho nên Giang Thần đã đói qua hết các y phục trong nạp giới, lúc này nhìn qua hằn còn chật vật hơn so với ăn mày đầu đường, tóc tai bù xù, y phục rách nát.

Bộ dáng này, thực sự không giống như là cường giả gì cả, Bạch Hồ dưới thân lại nghe lời hăn như vậy, có lẽ cũng không quá lợi hại.

Đám thiếu niên non nớt này coi đây là cơ sở để phán đoán thực lực của Giang Thần và Bạch Linh, sai mười phần, thế nhưng bọn họ lại cảm thấy rất là chính xác.

- Xin lỗi là được sao? Nếu như ta cười sạch người, lại nhìn người một chút có được hay không?

- Dương Giai!

Người nói chuyện là một nữ tử trẻ tuổi, thiếu nữ bị Giang Thần nhìn thấy ở bên người nàng, nghe đối phương nói thế, tự nàng đi lên phía trước một bước.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Thương Mộc Bộ Lạc

Thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần nói xong lời này rồi mới lôi kéo đồng bạn đang cầm giận bất bình rời đi.

Chuyện này đã vượt ra ngoài dự liệu của Giang Thần, hắn suy nghĩ một chút, lại đi theo.

- Người còn muốn làm gì nữa?

Thiếu nữ tên là Dương Giai có tính khí nóng nảy trừng mắt nhìn hắn không tha.

Ánh mắt của những người khác cũng rất không thân thiện.

- Các vị không nên hiểu lầm, trước đó ta và đội ngũ vào núi săn bắn, không ngờ lại gặp phải yêu thú, dẫn đến toàn quân bị diệt, chỉ còn lại một mình ta. Ta lại đang lạc đường ở bên trong rừng rậm, bị nhốt cho đến hôm nay, mong rằng các vị hảo tâm mang ta đi ra ngoài.

Chuyện ly kỳ như vậy độ tin cậy không cao, có điều nhìn dáng vẻ của Giang Thần hiện tại lại làm cho sáu người này tin tưởng không chút nghi ngờ.

Bọn họ nhìn lẫn nhau một chút, bắt đầu thảo luận cách chỗ Giang Thần rất xa.

Năm người không đồng ý mang theo Giang Thần, chỉ là thiếu nữ trong lúc vô tình bị Giang Thần nhìn thấy có chút không đành lòng, cho rằng

Giang Thần quá đáng thương.

Sáu người trò chuyện rất nhỏ giọng, nhưng đương nhiên vẫn bị Giang Thần nghe thấy.

Không thuyết phục được thiếu nữ kia, những người khác không thể làm gì khác hơn là đồng ý để cho Giang Thần đồng hành cùng bọn họ.

Dương Giai nói với hần.

Đại bộ lạc?

Giang Thần nghĩ thầm mình đã đi tới đâu đây, sao lại có thể có thể lực gọi là đại bộ lạc cơ chứ?

Hần cũng không có đi hỏi mà chỉ đi theo phía sau sáu người mà thôi.

Sáu người có đề phòng đối với hần, cho nên vẫn duy trì một khoảng cách với hần, cũng không để cho những lời bọn họ nói chuyện bị hần nghe thấy.

Có điều Giang Thần vẫn vô tình nghe thấy được đại khái.

Mấy người này đi tới nhà Dương Giai thuyết phục phụ mẫu của nàng, không nên gả nàng cho một công tử bột của thế lực lớn nào đó.

Trong lòng Giang Thần hiếu kỳ, nhưng cũng lại không tiện đi hỏi.

Cũng không lâu sau, mọi người đã đi ra khỏi rừng rậm, tầm mắt trước mắt trở nên trống trải, ở trên đất bằng phương xa có một mảnh kiến trúc, kích thước không lớn, gần như bằng trần nhỏ, tường thành chỉ là một loạt đất vàng thấp bé mà thôi.

Đây chính là bộ lạc trong miệng của Dương Giai, cũng là nhà của Trương Quyên kia.

Sau khi mang Giang Thần vào bộ lạc, sáu người không để ý đến hắc hủ mà đi về một hướng khác.

Giang Thần suy nghĩ một chút, lại đi vào một khách điểm, muốn phòng hảo hạng, ngâm mình ở bên trong nước nóng, thanh tẩy toàn thân.

Giang Thần thở dài nói.

Bỗng nhiên, Bạch Linh nhảy lên trên bàn, nhảy một cái về phía trước, rơi vào bên trong thùng nước, ép cho nước nóng không ngừng tràn ra.

Giang Thần sợ hết hồn, có điều nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Bạch Linh, hắc hủ cũng không nhẫn tâm trách cứ.

Lúc này hầu bàn chạy tới gõ cửa, nói nước thấm xuống lầu dưới.

Giang Thần móc ra một khối tử kim rồi ném qua, lập tức khiến cho tên hầu bàn đang tức giận lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười.

Chợt, Giang Thần lại hỏi hắc hủ hai vấn đề.

Đơn giản chính là chỗ này là nơi nào, cách Đại Hạ vương triều bao xa.

- Đại Hạ vương triều? Khách quan nói chính là vương triều của Hỏa vực kia sao? Như vậy rất xa nha, có cưỡi ngựa nhanh nhất thì cũng phải hơn nửa năm mới đến, đương nhiên, khách quan cũng có thể đi tới Phi Vân thành cưỡi thuyền phi hành.

- Chỗ chúng ta là Thương Mộc bộ lạc, là chỗ giao giới của Hỏa vực và Mộc vực.

Lúc này, Giang Thần mới biết phương hướng của mình đã sai lầm, cũng may cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Hắn gọi hầu bàn đi mua cho mình mấy bộ y phục, lại nghĩ đến chuyện của sáu thiếu nam thiếu nữ vừa rồi.

Chờ đến lúc hầu bàn trở về, hắn lại nói ra mối nghi ngờ ở trong lòng.

Hầu bàn nghe thấy cái tên Trương Quyên, thành gia lập thất, vẻ mặt có chút không tự nhiên, ấp a ấp úng.- Nói đi.

Giang Thần lại lấy ra một khối tử kim, thả xuống ở trước mặt của hắn.

- Khách quan, người không nên nói là ta nói đâu nhé.

Chợt, dưới sự giảng giải của hắn, rốt cuộc Giang Thần đã hiểu rõ được đã xảy ra chuyện gì.

Ở chỗ giao giới này không chỉ có một thế lực như Thương Mộc bộ lạc, tình huống gần như giống với Thập vạn đại sơn vậy.

Có điều, thế lực ở chỗ giao giới đều bị một thế lực lớn khác thống trị, hàng năm đều phải cống nạp.

Thế lực này là một bang phái, Phi Long bang, thực lực rất mạnh, chỉ riêng Thần du cảnh đã có mấy tên.

Nghe đến đó, vẻ mặt của Giang Thần có chút quái lạ, dường như ở chỗ giao giới này, Thần du cảnh đã là mạnh nhất rồi vậy.

Hầu bàn không chú ý tới sắc mặt của hắn, tiếp tục giảng giải.

Nhi tử của bang chủ Phi Long bang coi trọng Trương Quyên của bộ lạc bọn họ, muốn lấy vào nhà, nạp làm tiểu thiếp thứ ba mươi sáu của hắn.

Ngày mai, người sẽ của Phi Long bang đến đón tân nương.

Thương Mộc bộ lạc không trêu chọc nổi Phi Long bang, cho nên chỉ có thể giao Trương Quyên ra mà thôi.

Có điều ngày hôm nay Giang Thần gặp phải sáu người Trương Quyên, bọn họ rất không cam tâm, muốn thuyết phục người của Thương Mộc bộ lạc từ chối.

- Còn trẻ vô tri quá.

Giang Thần nghĩ thầm, đây là chuyện lớn quan hệ đến sống còn của Thương Mộc bộ lạc, làm sao có khả năng tùy tiện bị thuyết phục cơ chứ.

- Lại ở đây thêm một buổi chiều đi.

Giang Thần nghĩ đến cô nương tâm địa thiện lương kia, hẳn không đành lòng để cả đời nàng bị phá huỷ như vậy, hẳn quyết định giúp một tay.

Giang Thần không nghĩ sai, Thương Mộc bộ lạc thờ ơ không động lòng đối với lời khuyên nhủ của đồng bạn Trương Quyên, lại còn nhốt lại năm đồng bạn của nàng.

Ở nhà mình, Trương Quyên dùng nước mắt rửa mặt, phụ mẫu nàng cũng đang than thở.

Ở ngoài cửa điện, người bộ lạc thủ hộ rất chặt chẽ, lo lắng Trương Quyên chạy ra ngoài.

Mẫu thân của nàng bất đắc dĩ nói.

Trương Quyên không nói lời nào, ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn về phía ánh sao lấp lánh, trong lòng nghĩ tới lời đồn về nhi tử của bang chủ Phi Long bang, làm người tàn bạo, rất là háo sắc.

Hơn ba mươi tiểu thiếp trước đó đều là bị cướp đi, bị chơi chán chê, trở thành công cụ sinh dục cho hắn.

Đã từng có cô nương chạy trốn, thế nhưng sau khi bị tóm lại lại bị mọi người của Phi Long bang làm nhục.

Trương Quyên thầm cầu xin ở trong lòng.

Một buổi tối trôi qua rất nhanh, khi mới tảng sáng, các chiến sĩ bộ lạc đã phá cửa đi vào, thê tử của thủ lĩnh và mấy nha hoàn rất thô bạo trang điểm cho nàng, lại đổi y phục tân nương màu đỏ.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, nàng bị mang tới chỗ cửa lớn của bộ lạc, ở nơi này có các thành viên quan trọng của bộ lạc đang đứng, có thủ lĩnh và con cái của hắn.

Thủ lĩnh là một vị trung niên tráng kiện, dùng âm thanh như là mệnh lệnh nói với nàng.

Một nữ tử tuổi tác gần như Trương Quyên, thế nhưng thế trọng lại gấp đôi nàng dùng giọng âm dương quái khí nói, trên mặt không giấu được vẻ cười trên sự đau khổ của người khác.

Nàng là nữ nhi của thủ lĩnh, ở bên trong bộ lạc, từ nhỏ đến lớn Trương Quyên đều được gọi là tiểu mỹ nhân, trong lòng nàng rất là không phục, bây giờ nhìn thấy đối phương phải chịu xui xẻo, nàng chỉ cảm thấy cả người rất khoan khoái.

Trương Quyên nói.

- Ủm.

Thủ lĩnh gật gù, năm người Dương Quyên đã được mang tới, bọn họ nhìn thấy Trương Quyên đã mặc y phục tân nương, trong lòng cảm thấy đau xót, đều khóc ròng.

Thủ lĩnh trừng mắt, dùng giọng căm giận nói.

Hắn vừa mới nói xong thì bên ngoài bộ lạc có tro bụi cuồn cuộn bốc lên, còn có tiếng vó ngựa dày đặc, một đoàn ngựa quy mô không nhỏ chạy như bay đi đến nơi này.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Hộ Pháp

Một đội người ngựa từ ngoài cửa lớn đang mở rộng chạy vội vào, khí thế hùng hổ, không nhìn người của bộ lạc, phần lớn người cười tuấn mã qua lại ở trên đường phố, lớn tiếng kêu lên rất quái dị, người đi trên đường tránh cũng không kịp.

Chợt, bọn họ đốt lửa pháo ở đuôi hai con trâu nước trước mặt, tùy ý để trâu nước đấu đá lung tung.

Một con trâu nước trong đó phóng về phía trước, người của Phi Long bang làm càn cười to.

Trong lúc náo nhiệt, chính chủ ở trong đám người ngựa chen chúc đi ra.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, vẫn là Tụ nguyên cảnh, tướng mạo phổ thông, một thân mặc áo giáp. Thứ này vốn phải làm cho hấn uy phong lẫm liệt, thế nhưng lúc này khôi giáp ở trên người hấn lại có vẻ không ra ngô ra khoai.

- Thương Mộc bộ lạc rất hiểu chuyện đó, năm nay sẽ không thu thêm đồ cống nạp từ các người nữa!

Nhìn Trương Quyên mặc y phục tân nương, thanh niên kia rất là thoải mái.

Nghe vậy, thủ lĩnh và các cao tăng của Thương Mộc bộ lạc đại hỉ nhìn ra ngoài, vội vàng cảm tạ hấn.

- Không cần phải phí lời nhiều, ngày hôm nay là ngày vui của lão tử, đi đi!

Thanh niên dùng sức lôi kéo cương ngựa, tuấn mã dưới khố hý dài một tiếng, vung chân trước lên cao cao, làm cho người ở bên cạnh sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau.

Trương Quyên đã nhận mệnh, đành phải từ biệt phụ mẫu và năm người bằng hữu của nàng.

Sau đó, Trương Quyên chủ động đi đến cửa lớn.

- Chậm đã!

Đột nhiên, một tên Thiết kỵ nói một câu ở bên tai thanh niên này, khiến cho lông mày rậm của hắn nhíu lên, hắn giục ngựa đi tới trước người Dương Giai.

Thanh niên vừa nói, một mặt lại dùng ánh mắt hạ lưu đánh giá vóc người lồi lõm của Dương Giai.

Những người khác của Phi Long bang lại phát ra tiếng cười quái dị.

- Rất vui?

Dương Giai hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn những tráng hán Phi Long bang này, trong lòng không rét mà run.

Nàng nói xong cũng chạy về phía sau, thế nhưng rất nhanh đã bị Thiết kỵ ngăn cản.

Thanh niên này rất là tức giận, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía thủ lĩnh của bộ lạc.

- Phương công tử, nàng không phải là người của bộ lạc chúng ta, không có quan hệ với chúng ta.

Thanh niên này không muốn nghe được lời giải thích như vậy, hai hàng lông mày rậm nhẹ nhàng nhíu lại.

- Bắt tới đây cho ta!

Thủ lĩnh này cắn răng một cái, cũng sai người bắt Dương Giai lại.

- Thủ lĩnh!

- Các người không thể làm như vậy!

- Thật sao? Tại sao lại không thể chứ?

Thanh niên kia cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ trêu tức.

- Bởi vì, các người sắp phải chết rồi.

Chẳng ai nghĩ tới chính là, quả thực lại có người tiếp lời hắn, thế nhưng sau nghe rõ câu này là gì, tất cả mọi người đều tức thì biến sắc.

- Ai?

Thanh niên kia sửng sốt một chút, lập tức giận dữ, nhìn ra bốn phía xung quanh.

Rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy người nói chuyện ở trên một nóc nhà.

Một người thanh niên, mặc trường bào không quá vừa vặn, mái tóc màu đen tùy ý được búi lên, được gió nhẹ thổi qua, dưới hai hàng long mày kiếm dài nhỏ là con người thâm thúy.

Đôi môi mím chặt để lộ ra nụ cười như có như không, rất bất cần đời, nhưng lại có mấy phần hương vị lạnh lẽo.

- Người là ai? Đây là việc tư của Thương Mộc bộ lạc! Không tới phiên người đến quản!

Giang Thần nói.

Tên thủ lĩnh bộ lạc tức giận nói.

A Thiết, đệ nhất dũng sĩ của Thương Mộc bộ lạc, Thần du cảnh sơ kỳ đỉnh cao, vẫn luôn ở bên cạnh hắn, là một tráng hán trầm mặc kiệm lời. Nhận được mệnh lệnh, hắn không nói hai lời, nhảy lên tại chỗ, bay ra mấy chục thước nhằm về phía Giang Thần đang ở trên nóc nhà.

Điều làm cho người ta kinh ngạc chính là, sau khi A Thiết rơi xuống nóc nhà, người của Giang Thần đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Mọi người nhìn ra chung quanh, mới phát hiện ra hắn đã đi tới bên người Trương Quyên và Dương Giai.

Giang Thần nói.

Vừa tới gần thì nhị nữ đã nhận ra Giang Thần chính là người ngày hôm qua các nàng đã dẫn đến bộ lạc.

Lúc đó y phục của Giang Thần lam lũ, mặt mày xám xịt, không nghĩ tới sau khi tắm rửa lại tuấn đạt như vậy, khí khái anh hùng hùng hực, khiến cho các nàng sửng sốt trong chốc lát.

Vị A Thiết kia bị Giang Thần bỏ qua như vậy, hắn rất là tức giận, lại từ trên nóc nhà chạy nhanh đến chỗ của Giang Thần.

Có điều, vừa tới trước người Giang Thần thì đã bị một chiêu của hắn vỗ trở về.

Giang Thần không am hiểu chiêu pháp, nhưng mà một chiêu này lại đánh bay được tráng hán này.

Bởi vì cảnh giới của A Thiết chỉ là Thần du cảnh sơ kỳ đỉnh cao, thần huyết không sánh bằng một nửa của Giang Thần.

Những người khác không biết được điểm ấy, bị một chương này của Giang Thần làm cho kinh sợ.

Người của Thương Mộc bộ lạc không nói lời nào, bọn họ biết Phi Long bang sẽ động thủ.

Thanh niên kia quát lên.

Giang Thần lại không để ý đến hắn, ánh mắt chỉ nhìn về phía Trương Quyên.

Không biết quỷ thần xui khiến thế nào mà Trương Quyên lại nói ra câu nói này.

Lần này, sắc mặt của thanh niên kia càng thêm khó coi, người của Thương Mộc bộ lạc càng kinh hãi hơn.

Nữ nhân béo mập kia nổi giận mắng.

- Ta không muốn gả!

- Rất tốt, rất tốt! Ngày hôm nay Thương Mộc bộ lạc các người sẽ gặp đại họa lâm đầu, mà người, ta muốn làm cho người ngũ mã phân thân!

Thanh niên kia nói ra lời nói tràn ngập sát khí ngút trời, vẻ mặt dữ tợn đến mức có thể dọa khóc một đứa nhỏ.

Nghe thấy hắn nói như thế, đám người Thương Mộc bộ lạc cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, tràn ngập thù hận đối với Trương Quyết.

- Giết!

Thanh niên kia hạ một mệnh lệnh xuống.

Rất nhanh, tất cả Thiết kỵ tạo thành một vòng, nhốt Giang Thần vào bên trong, trong tay cầm cung nỏ.

Cùng lúc đó, hai tên người của Phi Long bang cũng không biết từ đâu xuất hiện, rơi vào bên trong đó

Chỉ là hai người này lại rất khác với những người khác trong Phi Long bang ở đây, trên người không có khôi giáp, trái lại còn mặc trường bào rộng rãi, tuổi tác cũng phải lớn hơn so với những người khác.

- Hộ pháp của Phi Long bang!

Người của Thương Mộc bộ lạc nhìn thấy, trái tim rớt xuống đến đáy vực.

Bản thân tên thanh niên này vẫn là Tụ nguyên cảnh, bên trong các Thiết kỵ cũng có Thần du cảnh, có điều đều không lợi hại bằng A Thiết, vì lẽ đó bọn họ không hề động thủ mà lựa chọn áp trận.

Phi Long bang đẳng cấp sâm nghiêm, căn cứ vào năng lực cá nhân mà phân cấp, mà chức hộ pháp thuộc về thứ ba trong bang phái, trên mặt chỉ có trưởng lão và bang chủ mà thôi.

- Người rất trẻ trung mà đã là Thần du cảnh trung kỳ, tương lai tiền đồ vô lượng, đáng tiếc người đã đắc tội với người không nên đắc tội.

- Tự tay giết chết thiên tài là một chuyện rất là thoải mái.

Ở trong mắt của hai tên hộ pháp, Giang Thần đã là một kẻ đã chết.

- Ta rất đồng tình với các người.

- Các người già đầu rồi, có lẽ cũng phải nhọc nhằn khổ sở tu luyện mới tới được ngày hôm nay, có một thân tu vi, rất đáng tiếc, ngày hôm nay đều phải chết ở chỗ này.

- Muốn chết!

Hai tên hộ pháp giận dữ, đồng thời động thủ, cũng không ý vào nhiều người giáp công mà gọn gàng dứt khoát nhắm về phía hắn.

- Ài.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Ta Sẽ Thỏa Mãn Các Người

Trong nháy mắt khi Xích tiêu kiếm hoàn toàn ra khỏi vỏ, bỗng dưng có gió mạnh xuất hiện, làm cho tất cả mọi người không kịp ứng phó.

Chờ đến sau khi gió mạnh dừng lại, hai tên hộ pháp Phi Long bang đã âm ỉ ngã xuống đất.

Ở dưới tình huống hoàn toàn tĩnh lặng, Giang Thần lấy ra khăn lụa lau máu tươi ở trên lưỡi kiếm.

Chợt, hắn nhìn về phía Thiết kỵ Phi Long bang, ánh mắt sắc bén, người bị ánh mắt của hắn quét đến hãi hùng khiếp vía, tuần mã dưới khổ xao động bất an.

Đột nhiên, ánh mắt của Giang Thần rơi vào trên người thanh niên kia.

Thanh niên kia cả kinh, suýt chút nữa đã lưng trên ngựa té xuống.

- Người thật là to gan! Lại dám giết hộ pháp của Phi Long bang ta, người biết ca ca ta là không? Ca ca ta là thiên tài sẽ đi tham gia tỷ thí Thánh Viện, còn có phụ thân ta nữa, là Thần du cảnh đỉnh cao, cách Thông thiên cảnh cũng không xa!

Hắn nói ra chỗ dựa của bản thân, ý đồ làm Giang Thần kinh sợ.

Kết quả hắn nhìn thấy vẻ mặt của Giang Thần như thường, nụ cười lạnh như băng tràn ngập vẻ châm biếm.

Thanh niên kia liều mạng kêu to, trên trán tràn ngập mồ hôi lạnh.

Hắn ý đồ thông qua lời nói như vậy để người của Thương Mộc bộ lạc ngăn cản Giang Thần lại.

Thế nhưng hắn không biết, sau khi Giang Thần thuận sát hai tên hộ pháp Phi Long bang, sự kiêng kỵ đối với hắn đã vượt xa người của Phi Long bang.

- Chết đi.

Cuối cùng, Giang Thần chỉ nói hai chữ, một kiếm đã lấy đi tính mạng của thanh niên này.

Lúc sắp chết, vẻ mặt của tên thanh niên này vẫn không thể tin tưởng được, hắn che vết thương trước ngực, hắn có nằm mơ cũng không ngờ tới sẽ có một ngày mình sẽ chết đi như thế.

Ngay khi thân thể của hắn từ trên lưng ngựa ngã xuống đất thì toàn bộ Thương Mộc bộ lạc kinh ngạc hét lên.

- Chạy!

Các Thiết kỵ khác tỉnh lại, liều mạng chạy đi ra ngoài cửa lớn.

- Hống!

Bạch Linh nhảy ra ngoài, như sói vào bầy dê, không ai nhìn rõ được nó động thủ ra sao thì đám Thiết kỵ điều võ dương oai vừa nãy đã liên tục ngã xuống.

Giang Thần nói.

Bạch Linh nhanh chóng thu hồi móng vuốt của chính mình, thiếu chút nữa đã vỗ vào trên đầu người cuối cùng kia.

Người này bị dọa cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nhìn Bạch Linh gần trong gang tấc, cũng không dám thở mạnh.

Trên mũi Bạch Linh xì ra một luồng khí nóng, rất xem thường liếc mắt nhìn hắn một cái, biến mất nhanh như tia chớp.

Giang Thần nói.

Tên may mắn còn sống sót kia không xác định được Giang Thần nói thật hay là đang nói đùa, do dự một lúc, lúc này hắn mới giục ngựa lao nhanh, rời khỏi Thương Mộc bộ lạc.

- Hay, hay, rất lợi hại!

Nhị nữ Trương Quyên và Dương Giai nhìn Giang Thần, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, đặc biệt là người sau nghĩ đến biểu hiện ngày hôm qua của mình, nàng vừa kinh ngạc lại vừa sợ.

- chà chà, thực là lợi hại.

Thương Mộc thủ lĩnh đột nhiên nói một câu rất quái dị.

Ngay khi Giang Thần nhìn về phía hắn, viền mắt của hắn đã ướt át, nhưng không che dấu được vẻ oán hận.

- Người giết rất đã nghiền, anh hùng cứu mỹ nhân, hăng hái, sau đó thì sao chứ? Sau đó là toàn bộ Thương Mộc bộ lạc chúng ta sẽ chôn cùng người!

Hắn hét lớn một tiếng, dùng hết toàn bộ khí lực quỳ trên mặt đất.

Những cao tầng khác cũng cảm thấy tận thế đã đến, phờ phạc, mất đi hi vọng.

Cả nhà Trương Quyên đã trở thành đối tượng để oán giận, những tộc nhân bình thường cùng sinh hoạt hòa thuận một chỗ lúc này lại hận bọn họ không thể chết đi.

Nữ tử mập kia thì lại càng lớn tiếng chửi bới.

Chuyện này làm cho Trương Quyên còn đang cao hứng không biết nên làm sao, nàng không hiểu mình đã sai ở nơi nào, rõ ràng mình không hề làm gì cả, nhưng mà lại trở thành tội nhân lớn.

Giang Thần nói với nàng.

Đối với những người khác của Thương Mộc bộ lạc, hẳn không thêm để ý.

Thương Mộc thủ lĩnh châm chọc nói.

Hắn căm giận Giang Thần gặp phải phiền phức lớn như vậy mà còn không biết tính chất nghiêm trọng ra sao.

- Ta ra tay vì nàng, còn Thương Mộc bộ lạc các người ra sao, không có quan hệ gì với ta.

- Trương Quyên lớn lên ở bộ lạc các người, so với việc nói là bộ lạc các người nuôi nàng lớn, chẳng bằng nói là nàng sáng tạo ra sự phồn hoa cho bộ lạc các người.

- Hiện giờ cũng không phải là lúc nguy hiểm như thời đại anh hùng, sao nhất định phải sinh hoạt ở bộ lạc các người cơ chứ?

- Nhưng mà các người, sau khi người một nhà các nàng sáng tạo của cải cho các người, ngay cả một chút suy nghĩ bảo vệ cũng không có, lại còn đẩy người ta vào miệng hổ.

- Ở dưới tình huống như vậy, các người lại ngang ngược chỉ trích đối với người bị hại, ta thật không biết cốt khí làm người của các người ở đâu?

Giang Thần nói từng câu từng câu, ngữ khí rất bình thản, như đang giảng giải một chuyện bé nhỏ không đáng kể vậy.

Người của Thương Mộc bộ lạc nghe thấy vậy liên tục cúi đầu, có xấu hổ, cũng có người rất không cam lòng.

Lúc Thương Mộc thủ lĩnh nói chuyện lại nhìn chăm chăm vào hắn.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Người!

Thương Mộc thủ lĩnh cả kinh, nghĩ thầm chẳng lẽ thiếu niên này thực sự muốn chống lại toàn bộ Phi Long bang hay sao?

Giang Thần nói.

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển, bên ngoài bộ lạc có tiếng vó ngựa vang lên như tiếng sấm nổ.

Động tĩnh như vậy không có hơn ngàn kỵ sĩ thì sẽ không làm được.

Thương Mộc thủ lĩnh cảm nhận được, thực lực của Phi Long bang đủ để san bằng bộ lạc của bọn họ.

Ầm!

Tường đất thấp bé bị một con gấu lớn đánh vỡ, vô số đá vụn bay lên.

Sau đó, người của Phi Long bang như thủy triều tràn vào bên trong.

Hống!

Con gấu lớn cao gần mười thước rít gào một tiếng, dọa cho vô số người run lên.

Sắc mặt của Trương Quyên và Dương Giai trắng bệch, trốn ở phía sau lưng của Giang Thần.

Thương Mộc thủ lĩnh nở nụ cười gượng ép, đến lúc này hẳn muốn thấy vẻ hối hận và sợ sệt từ trên mặt của Giang Thần, dùng cái này để làm cho trong lòng mình trở nên thẳng băng.

Nhưng mà, vẻ mặt của Giang Thần vẫn nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy.

- Là ai giết nhi tử của ta?

Trong đội ngũ của Phi Long bang truyền tới một đạo âm thanh, trầm thấp mạnh mẽ, lửa giận ngọt ngào dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ phun trào ra vậy.

Bang chủ Phi Long bang, tự mình giá lâm!

Thủ lĩnh kêu lên một tiếng, xông lên phía trước quỳ rạp lên trên mặt đất dập đầu.

Âm thanh của bang chủ Phi Long bang lại vang lên.

Thương Mộc thủ lĩnh sửng sốt, bỗng nhiên rút ra bội đao, cắn răng một cái, đâm vào lồng ngực của chính mình.

- Phi Long bang chủ, buông tha bộ lạc chúng ta... Người làm gì!

Thương Mộc thủ lĩnh đang cầu tình lại đột nhiên bị Giang Thần kéo trở về, cũng nhét vào trong miệng hắn một viên linh đan.

- Không nên hiểu lầm, linh đan này chỉ là bảo đảm trong vòng một phút người sẽ không tắt thở. Còn sau đó, người sẽ nhìn thấy thấy người của Phi Long bang bị diệt, người sẽ phát hiện ra mình chết thiệt thòi bao nhiêu.

Giang Thần nở nụ cười với hắn, tiếp theo nghênh ngang bước đi về phía đám người Phi Long bang.

Vẻ mặt kia, bước chân kia, dường như không biết nhân số của Phi Long bang trước mắt là bao nhiêu vậy.

- Trước khi các người động thủ, ta muốn hỏi các người một vấn đề.

- Các người muốn chết như thế nào? Nói cho ta, ta sẽ thỏa mãn các người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Phương Hàn

Đối mặt với mấy ngàn người của Phi Long bang, Giang Thần vẫn dùng tư thái như vậy để nói ra lời này, khiến cho những người ở đây cảm nhận được cái gì gọi là phóng đảng bất kham.

Vẫn là người trẻ tuổi của Thương Mộc bộ lạc huyết tính, nhìn thấy Giang Thần như vậy, tất cả đều nhiệt huyết dâng trào, trong lòng cảm thấy chờ mong.

Đương nhiên, tiền đề là Giang Thần sống sót trong vòng một phút sau đó.

Nếu không các loại hành vi như vậy đều sẽ là một chuyện cười.

Đám người Phi Long bang kịp phản ứng lại giận tím mặt, bọn họ ý vào ưu thế nhiều người cho nên cũng sẽ không đặt Giang Thần vào trong mắt.

Đã có không ít người lấy ra cung nỏ, nhắm về phía Giang Thần.

- Hửn, để ta đến giết.

Lúc này, một đạo thanh âm giàu từ tính vang lên.

Trong đám người có một người thanh niên uy vũ cao lớn đi ra, trên người mặc giáp nhẹ, tứ chi phát triển, gương mặt cương nghị để lộ ra vẻ lạnh lẽo.

- Phương Hàn!

Người ở chỗ này kinh ngạc thốt lên một tiếng, người thanh niên này có tiếng tăm lừng lẫy ở khu vực này, thiên tư trác việt, thực lực rất mạnh.

Có người nói lần này hẳn sẽ có rất lớn cơ hội thu được tiêu chuẩn Thánh Viện Mộc vực.

Nhân vật như vậy, so với thanh niên chết ở dưới kiếm của Giang Thần hoàn toàn khác nhau.

Thanh niên kia là ý thể hiệp người, Phương Hàn thì lại là bản thân mạnh mẽ.

Phương Hàn có uy vọng khá lớn ở trong Phi Long bang. Chỉ nhẹ nhàng nói một câu đã ngăn lại mọi người đang muốn động thủ, bọn họ dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Giang Thần.

Phương Hàn đi lên phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha.

- Rất yêu thích làm náo động sao? Như vậy ta sẽ nói cho người biết, ngày hôm nay tất cả người của Thương Mộc bộ lạc ở nơi này đều phải chết, nữ nhân mà đệ đệ ta muốn lấy, ta sẽ để nàng trở thành công cụ của bang phái.

Theo lời này, người của Thương Mộc bộ lạc cảm giác được sự tuyệt vọng sâu sắc, sắc mặt của Trương Quyên cũng trở nên trắng bệch.

Giang Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, nói.

- Ồ?

Phương Hàn cười gằn, tay khoát lên chuôi đao bên hông, đó là một cây đao có thân thon dài, gần với linh đao cấp bốn.

Động tác rút đao của hắn rất chậm, có tiết tấu của chính mình.

Đao khí hùng hồn ở trong quá trình này không ngừng tràn ra, lưỡi đao càng toả ra phong mang chói mắt.

- Thuần Tức trầm!

Khi lưỡi đao còn một phần ba chưa ra khỏi vỏ thì Phương Hàn đột nhiên khom lưng, thân thể vội vã bắn về phía trước, trong quá trình xung phong, linh đao được chém thẳng ra.

Sưu!

Một đao này vừa nhanh vừa độc, xẹt qua thân thể của Giang Thần, chém vào từ bên hông.

Người của Phi Long bang lớn tiếng khen hay, hy vọng cuối cùng của Thương Mộc bộ lạc bị diệt, Trương Quyên xụi lơ ngồi xuống dưới đất.

- Ồ?

Thế nhưng rất nhanh mọi người đã phát hiện Giang Thần đã tránh ra khỏi một đao này, thân thể biến mất không thấy.

Tàn ảnh?

Mọi người nghĩ tới chỗ này, khiếp sợ không thôi.

- Thần du cảnh hậu kỳ nhập môn, nắm giữ mô hình đao ý, trong cơ thể có mười bốn cái thần huyết.

- Dùng tuổi tác của ngươi, cảnh giới này có thể coi như là tạm được. Thế nhưng thần huyết ít như vậy, xem ra không có một chút cố gắng phấn đấu gì cả.

Người của Giang Thần ở giữa không trung, vững vàng đứng ở nơi đó, nhìn xuống Phương Hàn, cũng nói ra tin tức của hắn một lượt.

- Trời ạ, không ngờ hắn lại biết bay?

- Chẳng lẽ là cường giả Thông thiên cảnh trở lên tới đây du lịch hay sao?

Cái cảm của tất cả mọi người đều sắp rụng xuống dưới đất, còn có người cho rằng Giang Thần là cường giả tuyệt thế, nhàn rồi té nhát đến đây du hí.

Có điều, cảnh giới lúc này của Giang Thần chỉ có trung kỳ nhập môn, không có bởi vì bay lên mà tăng lên.

Phương Hàn cũng lấy làm kinh hãi, có điều hắn là người tỉnh lại trước tiên.

Nghe hắn nói, dường như hắn rất là tự hào đối với mô hình đạo ý của mình.

Giang Thần khẽ cười nói.

Phương Hàn ngẩn ra, giao phong ở khoảng cách gần như vậy, một đao của mình không dính vào góc áo của Giang Thần đã nói rõ một đao của mình đã hoàn toàn bị nhìn thấu.

- Không, người chỉ có chút vận khí, bởi vì người biết bay mà thôi.

- Thế nhưng người đã quên, ta sẽ giết sạch người mà người định bảo vệ.

- Không nên dùng lý do sát se như vậy để hạn chế ta, ta sẽ không đi.

- Nếu như người không phục, tiếp một kiếm của ta, được chứ?

Phương Hàn rất là ngạo khí, trong ánh mắt mang theo vẻ xem thường.

- Được lắm.

- Chuẩn bị xong chưa?

Phương Hàn rất xem thường hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, Giang Thần cũng học như hắn, rút ra Xích tiêu kiếm từng chút một.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất.

Ngay khi lưỡi kiếm còn một phần ba thì Giang Thần đã động.

Cũng như trước, người biến mất, chỉ thấy hắn như biến mất ở tại chỗ, đồng thời lấy Phương Hàn làm trung tâm, chung quanh hắn xuất hiện rất nhiều đạo ánh sáng.

Giống như là ánh sáng hóa thành mũi tên bắn ra khắp nơi ở đây vậy.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, có thể nói là được hoàn thành ở trong nháy mắt.

Lúc Giang Thần lần nữa xuất hiện đã là ở phía sau lưng của Phương Hàn, ước chừng năm thước.

Thân thể của Phương Hàn không nhúc nhích, tiếp theo cũng chia lìa như Giang Thần vừa nãy vậy.

Cũng là tàn ảnh sao?

Tất cả mọi người theo bản năng nghĩ vậy.

Chỉ là, khi thi thể chia năm xẻ bảy rơi xuống trên mặt đất thì tất cả mọi người đều há hốc miệng, bao gồm cả mấy ngàn người của Phi Long bang.

Phương Hàn, thậm chí ngay cả một kiếm của Giang Thần cũng không đỡ được!

- Đáng hận!

Trong vòng một ngày bang chủ Phi Long bang mất đi hai nhi tử, đặc biệt là người ưu tú như Phương Hàn, quả thực đúng là làm cho hãn lòng như đao cắt, táo bạo như sấm sét.

Vốn hãn nghĩ mình ở bên cạnh sẽ không sao, nhưng không ngờ một kiếm này của Giang Thần lại nhanh như vậy.

Tất cả đều xảy ra ở trong chớp mắt.

- Ta muốn giết người!

Phi Long bang chủ từ trong đám người nhảy ra ngoài, đó là một vị trung niên khôi ngô, người cao, cao khoảng hai thước, lông trên người rất dày, trên mặt có chòm râu đen, hai hàng lông mày đen kịt như nổi liền cùng nhau vậy.

Giang Thần hỏi.

- Ta muốn xé người thành từng mảnh nhỏ!

Phi Long bang chủ là Thần Du cảnh hậu kỳ đỉnh cao, không nói võ học cao thấp ra sao, cảnh giới đã vượt xa Giang Thần, một đôi tay vươn như muốn mạnh mẽ xé rách hãn vậy.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Người nói những câu này có tác dụng không? Người có thể chạy đi, thế nhưng....

- Bắt bọn họ lại!

Trong đám người, sáu tên hộ pháp Phi Long bang mang theo vẻ mặt âm trầm xuất hiện, đều có thực lực hậu kỳ.

Người của Thương Mộc bộ lạc từ trong cái chết của Phương Hàn phục hồi tinh thần lại, ý thức được coi như Giang Thần giết chết Phương Hàn thì cũng thay đổi không được kết cục cuối cùng này.

Ở đây có nhiều Thần du cảnh hậu kỳ như vậy, Giang Thần sẽ không ứng phó được.

Giang Thần hỏi.

- Há?

Phản ứng của Phương bang chủ không thể nghi ngờ là đang nói câu chẳng lẽ không đúng sao.

- Ta nói rõ nguyên nhân cái chết của người với người mà thôi, quả thực ta không giết được người, có điều, không có nghĩa là ta không có năng lực giết người.

- Bạch Linh, lên.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tự Đâm Mình Một Dao

Trước đó Bạch Linh vẫn ồn ào muốn đánh nhau cùng yêu thú thần cấp, đương nhiên sẽ không sợ mấy Thần du cảnh hậu kỳ của Phi Long bang này.

Tiếng hổ gầm còn chưa hoàn toàn biến mất thì một vệt tia chớp màu trắng xẹt qua, sáu tên hộ pháp của Phi Long bang đã bị mất mạng tại chỗ.

Hơn nửa nguyên nhân cái chết đều tương đồng với nhau, trước ngực đều bị một trảo sắc bén chụp đến nát bét, đều có thể nhìn thấy được nội tạng ở bên trong.

Lần này, Phi Long bang chủ còn kích động hơn so với lúc nhi tử bị chém giết.

Phi Long bang có thể thống trị một phương chính là bởi vì hắn đã tập được sáu Thần Du cảnh hậu kỳ này, kết quả lại đồng thời bị giết chết, khiến cho hắn không thể chấp nhận được.

Thực lực của Phi Long bang sẽ hạ thấp đi rất nhiều.

Có điều giữ lại núi xanh không lo gì không có củi đốt.

Phi Long bang chủ nghĩ mình là núi xanh, chỉ cần hắn còn sống sót thì dựa vào thực lực hậu kỳ đỉnh cao vẫn có thể trọng chấn bang phái như cũ.

Tiền đề là hắn phải còn sống sót mới được!

Bạch Linh đi tới trước người hăn, từng bước ép sát, con người màu đỏ tươi khiến cho người ta bất an, dù như thế nào đi nữa thì sát khí lạnh lẽo kia cũng không sánh nổi được với loại hung tàn của thú loại nguyên thủy này.

Phi Long bang chủ nắm chặt đại đao trong tay, hết sức chăm chú, hai mắt không dám nháy lấy một cái.

Đột nhiên, Bạch Linh chộp về phía hăn.

Đại đao của hăn cũng không chậm trễ một chút nào mà chém tới, nhưng cũng không chém trúng đối phương, ngược lại cái cổ của hăn còn bị răng nanh cắn vào.

Thân thể của Phi Long bang chủ giãy dụa mấy lần, sau đó ngã xuống đất không dậy nổi.

Từ lúc Bạch Hổ bắt đầu ra tay, toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong vòng một phút, lực lượng nòng cốt của Phi Long bang, toàn bộ bảy tên Thần Du cảnh hậu kỳ đều tử vong!

- Người thấy không, Phi Long bang sắp sụp đổ, mà một đao này của người, nếu như không đâm vào thì thật là tốt.

Trước ngực Thương Mộc thủ lĩnh có một cây đao cắm vào, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

Đặc biệt là lời này của Giang Thần lại càng khiến cho tâm tình của hăn đầy đủ ngũ vị tạp trần, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, những người còn lại của Phi Long bang tỉnh lại, đều phát hiện ra phía sau lưng của từng người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp.

Bọn họ vẫn nhiều người như cũ, có tới hơn một nghìn.

Nhưng mà ở thế giới này, nhiều người cũng không nhất định sẽ có tác dụng.

Đặc biệt là Bạch Linh, chỉ cần hơi áp sát bọn họ thì đã dọa cho vật cưỡi của bọn họ táng đảm.

- Chạy mau!

Hơn ngàn người hợp lực không nhất định có thể giết chết được Giang Thần hoặc là Bạch Linh, thế nhưng nếu đồng thời chạy trốn, Giang Thần cũng không thể diệt sạch bọn họ, còn ai sẽ chết, như vậy chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

- Phi Long bang, xong rồi.

Nhìn Phi Long bang chật vật mà chạy, đám người Dương Giai hiểu rõ điểm ấy.

Lực lượng mạnh nhất của Phi Long bang đều chết ở chỗ này, tất nhiên sẽ bị những thế lực khác trong Thương Mộc bộ lạc vây quét, chia cắt của cải mà Phi Long bang đã tích lũy những năm này.

Tất cả những thứ này, vền vẹn chỉ bởi vì một thiếu niên không tới hai mươi tuổi làm ra.

- Chuyện ngày hôm nay, coi như là cảm ơn ân người dẫn ta đi ra khỏi rừng rậm.

Giang Thần nhìn về phía Trương Quyên, nở nụ cười rất ôn hòa, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp như gió xuân, so với phong mang bức người vừa nãy hoàn toàn khác nhau.

- Chuyện này...

Trương Quyên muốn nói, chỉ là dẫn đường, sao có thể so với đại ân ngày hôm nay cơ chứ? Chỉ là khi nàng ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt của Giang Thần, chỉ cảm thấy tim mình đập mạnh một hồi, gò má ửng đỏ, không nói ra lời.

- Đây chính là báo đáp mà người tốt nên nhận được.

Chỉ là Dương Giai lại vui mừng không ngớt, ngày hôm qua nàng và bốn người khác không muốn dẫn đường cho Giang Thần, nhưng mà Trương Quyên lại cố ý giúp hăn. Cho nên lúc này mới có chuyện ngày hôm nay.

Cẩn thận ngẫm lại, Giang Thần biết bay, còn cần các nàng dẫn đường hay sao?

Nhất định là biết các nàng gặp phải khó khăn, cho nên hiện thân trợ giúp trước, thử thách tâm địa các nàng xem có phải là thiện lương hay không.

Ở trong mắt của nàng đã bắt đầu thần thoại hóa Giang Thần.

- Khục khục khục.

Bỗng nhiên, Thương Mộc thủ lĩnh ho khan kịch liệt, được hiệu linh đan của Giang Thần đã qua, tử thần đang đến gần hăn.

Hiện tại Phi Long bang đã không còn tồn tại nữa, Thương Mộc bộ lạc đã an toàn, Thương Mộc thủ lĩnh và con cái của hăn đều cảm giác như là đang nằm mơ.

Thế nhưng một đao này là Thương Mộc thủ lĩnh tự hăn đâm vào ngực mình, không trách được người khác.

Vừa nãy chỉ cần hẩn như những người khác, đứng ở phía sau, nhìn Giang Thần đại triển thần uy là được rồi.

- Kiểm hiệp! Van cầu người, cứu phụ thân của ta!

Nữ nhi của Thương Mộc thủ lĩnh rất là thông minh, xông lại quỳ gối xuống trước mặt của Giang Thần rồi nói.

Đặc biệt là nữ tử mập mạp kia, khóc đến tan nát cõi lòng.

Một khi Thương Mộc thủ lĩnh chết đi, địa vị của bọn họ ở bộ lạc cũng sẽ xuống dốc không phanh.

Đương nhiên, Giang Thần vẫn nghiêng về khả năng bọn hẩn xuất phát từ lòng hiếu thuận, không nỡ lòng để phụ thân chết đi.

Còn có cứu người hay không, hẩn vẫn còn đang suy nghĩ.

- Quyên tử, van cầu người, để vị kiểm hiệp này ra tay đi, trước đây là ta không đúng, không nên đổ kỵ với người.

Trương Quyên ra vẻ khó khăn, nàng và Giang Thần cũng không nói được mấy câu, không biết nên mở miệng ra sao.

Nàng vốn là người mềm lòng, nhìn thấy người khác cầu xin, lại thấy đáng vẻ của Thương Mộc thủ lĩnh, cho nên cũng hi vọng Giang Thần ra tay.

- Cái kia...

Nàng đang muốn mở miệng thì lại phát hiện ra mình còn không biết tên của Giang Thần.

- Ta tên là Giang Thần.

Trương Quyên nói.

Giang Thần nhún vai một cái, đi tới trước mặt của Thương Mộc thủ lĩnh.

Một câu nói tức thì khiến cho tất cả nữ nhân ở đây đỏ mắt.

Biểu hiện mạnh mẽ của Giang Thần còn đang rõ ràng ở trước mắt, hiện giờ lại sủng ái Trương Quyên như vậy làm cho trong lòng người ta rất phức tạp.

- Thật là hối hận...

Dương Giai thầm la to ở trong lòng, nếu như ngày hôm qua nàng cũng biểu hiện ôn nhu đi một chút, không chừng cũng sẽ có sự khác biệt.

- Hối hận sao?

Giang Thần nhìn Thương Mộc thủ lĩnh sống dở chết dở, nói.

- Thiếu hiệp, nếu như người sớm nói mình trâu bò như vậy thì ta cũng không cần làm như vậy rồi.

Nghe thấy hăn nói như thế, Giang Thần không nhịn được nở nụ cười.

Giang Thần nói.

- Sẽ không, đương nhiên là không rồi.

Các cao tăng của bộ lạc vôi vàng lắc đầu, nguyên nhân Phi Long bang bị diệt cũng là bởi vì công tử bột muốn cướp Trương Quyên đi, kết quả lại rơi vào kết cục như thế, còn ai dám làm vậy nữa nha!

- Được thôi.

Giang Thần thi triển y thuật, dễ dàng chữa khỏi cho Thương Mộc thủ lĩnh.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Giang Thần cũng định rời đi.

Biết được điểm ấy, Trương Quyên sốt sắng nói.

Chỉ mới biết họ tên của nhau, ở trên mảnh đại lục rộng lớn này, một lần phân ly có khả năng chính là vĩnh biệt.

Giang Thần nói.

Biết được tin tức này, Trương Quyên đại hỉ không thôi, nàng vội vàng ghi nhớ năm chữ Thiên Đạo môn Hỏa Vực vào trong lòng, mãi mãi cũng sẽ không quên.

- Bạch Linh!

Giang Thần khẽ mỉm cười, giương cánh bay cao, Bạch Linh theo sát ở phía sau, mở cánh ra, dùng tốc độ không thua với tốc độ của hắn chạy theo hắn.

- Thực sự là tiêu sái!

Dương Giai không kìm lòng được kêu lên thành tiếng, chẳng biết vì sao sự đổ kỵ trong lòng nàng đối với Trương Quyên lại đột nhiên biến mất.

Bởi vì dùng sự ưu tú của Giang Thần, nữ nhân bên cạnh sẽ rất bất phàm, không phải là người mà các nàng có thể so sánh.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Phong Phàm Dã

Thương Mộc bộ lạc ở chỗ giao giới của Hỏa vực và Mộc vực, tiểu nhị kia nói ngựa nhanh nhất cũng phải mất nửa năm mới có thể đến Đại Hạ vương triều.

Giang Thần không có ngựa nhanh nhất, có điều hắn có Bạch Linh, có thể coi như là tốc độ khá nhanh.

Hơn nữa ở bên ngoài Vạn thú vực rất ít khi xuất hiện nguy hiểm làm cho bọn hắn phải cảnh giác.

Đối với Giang Thần và Bạch Linh mà nói, một đường này giống như là lữ hành vậy.

Đồng thời, sau khi về đến thế giới bên ngoài, Giang Thần nói cho Bạch Linh phải an phận một chút, không thể lại giống như khi còn ở trong Vạn thú vực, liên tục quấy rối như vậy.

Hắn rất vui mừng vì có Bạch Linh làm chiến sủng, nếu như là yêu thú hoang dại, khi thức tỉnh huyết mạch hung thú thì hắn cũng không dám tùy tiện mang ra bên ngoài.

Theo linh trí từng ngày từng ngày mở ra, hiện tại Bạch Linh giống như là đứa trẻ ham chơi, có điều rất nghe lời của Giang Thần.

Nửa tháng sau, Giang Thần đã trở lại Hỏa vực.

Điều thú vị chính là, trên con đường lần trước đến Chu Tước thành rèn luyện, hắn đã nhìn thấy tòa quán mạch suýt chút nữa đã vây chết hắn.

- Cũng không biết những quan tài đá kia thế nào rồi.

Lâu như vậy rồi, tin tức liên quan tới hoàng lăng dưới lòng đất như bị phong toả vậy, khiến cho người ngoài không biết quá rõ.

Thiên Cơ các bán tin tức này ra với cái giá cực cao, giá cả không kém hơn tin tức về linh dược mà Giang Thần muốn tìm là bao.

Đầu tiên Giang Thần tiến vào Chu Tước thành, phát hiện ra ở trong thành còn lâu mới náo nhiệt như lần trước hắn đến.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện ra mình không thấy được những người trẻ tuổi đâu nữa.

- Thiếu niên, chuyện lớn như tỷ thí Thánh Viện người không đi tham gia trò vui mà còn tới nơi này làm gì?

- Không phải còn chưa bắt đầu sao?

Theo tính toán của Giang Thần vẫn còn có thời gian nửa tháng nữa, vì lẽ cũng không phải quá lo lắng.

Nhưng mà, ngày là tính từ ngày hắn bị nhốt, vì lẽ đó sẽ có chút sai lệch.

-Ồ, ta không biết người tính toán ngày tháng thế nào, chỉ là, tỷ thí sơ tuyển Thánh Viện đã bắt đầu, thời hạn là ba ngày, hiện tại dường như đã là ngày thứ hai rồi.

- Cái gì?

Nghe thấy bọn họ nói như thế, Giang Thần ngồi không yên, lập tức mang theo Bạch Linh ra khỏi thành, dùng hết tốc lực phi hành.

Tin tức này đã quấy rối kế hoạch của hắn, vốn hắn định trước tiên trở về Thập vạn đại sơn báo bình an, lại trở về Thiên Đạo môn, sau đó cùng với người môn phái đồng thời tham gia tỷ thí Thánh Viện.

- Có lẽ sẽ tới kịp thôi.

Giang Thần tính toán thời gian lần trước cưỡi thuyền phi hành qua đó mất mấy ngày, hiện tại tốc độ phi hành của hắn và Bạch Linh phải nhanh hơn trước đó mấy lần.

Dưới trạng thái toàn lực như vậy, trước khi trời tối, Giang Thần đã tiến vào quốc cảnh của Đại Hạ vương triều.

- Nghỉ ngơi một chút đi.

Tốc độ như vậy Giang Thần rất là hài lòng, còn có thời gian cả đêm nữa, không cần phải lo lắng sẽ không đuổi kịp.

- Tránh ra! Mau tránh ra!

Ngay khi Giang Thần dự định tìm một chỗ để tìm hiểu tin tức thì phía sau thuyền đến một đạo thanh âm có vẻ lo âu.

Giang Thần vừa định quay đầu lại thì đã bị Bạch Linh mang qua một bên.

Đồng thời, một chiếc thuyền phi hành dùng tốc độ khá nhanh xẹt qua vị trí mà hắn vừa đứng.

Chờ đến khi Giang Thần một lần nữa đứng vững thì thuyền buồm đã xuất hiện ở cuối tầm mắt của hắn.

Rất nhanh Giang Thần đã hiểu được, nếu như không phải Bạch Linh phản ứng đúng lúc thì hắn đã bị buồm thuyền đụng vào.

Chiếc thuyền này dùng hết tốc lực khởi động, không làm được chuyện muốn ngừng là có thể ngừng được.

Hắn có hiểu rõ nhất định đối với thuyền buồm, lại nghe thấy người trên thuyền nhắc nhở, cho nên trong lòng cũng không có bao nhiêu oán khí.

Chỉ là Bạch Linh nổi giận đùng đùng, đang muốn đi phá huỷ thuyền buồm kia.

Giang Thần động viên nó vài câu, lại tán dương biểu hiện vừa nãy của nó, đồng ý lát nữa chạy tới mục tiêu sẽ mua cho nó mật ong khao quân.

Lúc này sự phẫn nộ của Bạch Linh mới lắng lại.

- Qua đó xem một chút.

Thuyền đậu ở chỗ này, lại là phương hướng mà Giang Thần muốn đi, vì lẽ đó hắn lập tức bay qua đó.

Có điều, hắn lấy ra một cái mặt nạ mang lên trên mặt, không muốn bị người ta nhìn ra.

Sau khi tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã chết đi, cho nên trong lòng hắn có kích động muốn chơi đùa một chút.

Cùng lúc đó, ở trên boong thuyền của thuyền buồm, một đám người trẻ tuổi cũng đang kịch liệt thảo luận.

- Rốt cuộc có đụng vào người hay không vậy?

- Không chắc chắn lắm, có điều không nghe thấy âm thanh, hắn là đã né tránh được.

- Đầu thuyền không có tổn hại, nhất định không ai đụng vào.

- Có điều dường như người kia đã bị dọa cho phát sợ, một lát nữa bồi thường chút cho hẵn đi.

Mặc dù là sôi nổi nghị luận, nhưng quyền lên tiếng vẫn là ở trên người một đôi nam nữ đang ở chính giữa.

Người nói muốn bồi thường Giang Thần chính là nữ tử trong đó, khuôn mặt của nàng không quá tuyệt mỹ, có chút êm dịu, ngũ quan lại rất là tinh xảo.

Một thân mặc áo bào đen bó sát người, bao phủ vóc người đầy đặn của nàng.

Y phục và kiểu tóc của nàng có khác biệt rất rõ ràng với người ở bên cạnh, giống như là người hai nước đứng chung một chỗ vậy.

- Hương Hương công chúa, người quá ngây thơ rồi.

- Lòng người hiểm ác, nếu như chúng ta biểu hiện quá mềm yếu thì nhất định người kia sẽ lừa chúng ta.

Hương Hương công chúa không rõ vì sao, vẻ mặt rất là mờ mịt.

- Công chúa điện hạ, Vân sư huynh nói không sai.

- Trước tiên chúng ta nên hung ác với hẵn chút, sau đó lại cho hẵn chỗ tốt, nếu không trực tiếp cho chỗ tốt thì sẽ bị hẵn giở công phu sư tử ngọam ra đó.

- Được rồi.

Hương Hương công chúa không có chủ kiến gì, nghe những người khác đều nói như vậy, nàng cũng đồng ý.

- Công chúa, người kia đã tới đây.

Một nha hoàn chạy tới.

Đám người Vân sư huynh lập tức nhìn về phương hướng phía đuôi thuyền, rất nhanh, Giang Thần cười Bạch Linh đã xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn hắn.

- Hồ biết bay hay sao?

Vừa nãy trời tối, bọn họ không thấy rõ Giang Thần bay thế nào, vẫn còn tưởng rằng đối phương có đạo cụ phi hành, lại không nghĩ rằng là một con hồ có một đôi cánh.

- Mắt mũi của người để đâu vậy? Không biết nhìn đường, có biết nếu như đụng hỏng thuyền buồm của chúng ta người sẽ phải đền bù bao nhiêu không?

Sau khi kinh ngạc, bọn họ không quên chuyện vừa nãy đã thương lượng kỹ càng, một người trong đó đứng ra đánh trận đầu, hét lớn một tiếng với Giang Thần.

Giang Thần nhú nhú mày, hoá ra những người này dừng lại không phải là chuẩn bị xin lỗi hay sao?

Hắn lắc đầu một cái, không có thời gian nhàn nhã những người này, hắn không nói một lời rời đi.

Chuyện này không ngờ lại vượt ra ngoài dự liệu của đám người ở trên thuyền.

Hương Hương công chúa không nhìn thấy rõ người ở trước mắt, vẻ nghi ngờ trên mặt càng ngày càng sâu.

Vân sư huynh lúng túng giải thích.

Hương Hương công chúa nửa tin nửa ngờ, thuyền buồm lần nữa được khởi động.

Tốc độ của thuyền buồm còn đó, cũng không lâu lắm, bọn họ lại nhìn thấy Giang Thần cười Bạch Linh phi hành.

- Vị bằng hữu này, vừa nãy không thấy người ở đó, suýt nữa đã xông tới, thật không phải. Ta thấy phương hướng người đi cũng giống như chúng ta, không bằng lên trên thuyền của chúng ta đi.

Giang Thần vừa nghe, có chút động lòng.

Dùng tốc độ của thuyền, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời giờ.

Giang Thần cũng không từ chối mà cùng Bạch Linh nhảy lên trên boong thuyền.

Bạch Linh không cần phải bay thu hồi cánh lại, nói đúng ra, là cánh biến mất không còn tăm hơi, nếu không phải vừa nãy tận mắt nhìn thấy thì người trên thuyền sẽ không tin tưởng lại có một con hổ như vậy.

Vị Hương Hương công chúa kia cũng bị Bạch Linh hấp dẫn.

Có điều Bạch Linh không quá thích nàng, sau khi nàng đến gần lại nhếch miệng hừ một tiếng.

Giang Thần giải thích một câu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Truy Phong Kiếm Của Ta

Hương Hương công chúa thấy hắc không có ý tứ giao lưu cũng không miễn cưỡng, nàng gật đầu ra hiệu một hồi, lại nói:

- Bằng hữu, thuyền còn hai canh giờ nữa sẽ tới Đại Hạ kinh thành, xin cứ tự nhiên.

Trên boong thuyền có bày ghế dựa, Giang Thần chưa ngồi được bao lâu thì một nha hoàn đã bưng tới điểm tâm và nước trà.

Giang Thần nghe ra, người vừa nhắc nhở hắc chính là người nha hoàn này.

Đám người Vân sư huynh bên kia nhìn thấy Giang Thần không để ý tới Hương Hương công chúa, cao ngạo vô cùng, ngay cả mặt nạ cũng không lấy xuống, cho nên trong lòng rất bất mãn.

Có điều Hương Hương công chúa cũng không nói cái gì, cho nên bọn họ cũng không tiện đứng ra khó dễ.

Rất nhanh, những người này đã quăng khúc nhạc dạo này ra sau đầu, quên lãng Giang Thần, bắt đầu uống rượu nói chuyện vui vẻ ở dưới ánh trăng sáng rõ.

Giang Thần nghe một lúc mới phát hiện ra người nói chuyện đều là mấy người vừa nãy đã rầy la mình.

Nữ tử mời hẳn lên thuyền chỉ lắng lắng nghe, rất ít khi xen miệng vào, thế nhưng vẻ mặt lại si mê, cảm thấy rất hứng thú đối với nội dung mà bọn họ nói.

Có điều, Giang Thần phát hiện ra nội dung bọn họ nói đơn giản chính là chỗ lợi hại của thập đại tông môn Hỏa vực, hay là chuyện cũ của một ít thiên tài trên Tân hỏa bảng.

Nữ tử tên là Hương Hương công chúa trông mong không thôi, đặc biệt là khi biết Lữ Phi lấy đao pháp nổi danh ở trên Tân hỏa bảng tuyên bố muốn đánh bại tất cả kiếm khách ở trên tỷ thí Thánh Viện, muốn làm cho đao đạo danh chính ngôn thuận thượng đài, hai mắt của nàng sáng lên, hận không thể lập tức nhìn thấy đối phương.

Giang Thần đã gần như hiểu rõ, hẳn Hương Hương công chúa này là công chúa của đế quốc nào đó trong Hỏa vực, lần thứ nhất đi xa nhà, đối với bên ngoài cảm thấy rất hứng thú, yêu thích kết giao bằng hữu.

Mà đám người kể chuyện cho nàng, thỉnh thoảng có thể nghe thấy bọn họ khoe khoang, nói sau khi đến kinh thành sẽ dẫn kiếm cho nàng một vị bằng hữu đứng trong một trăm vị trí đầu trong Tân hỏa bảng.

Hương Hương công chúa vô cùng cao hứng, đưa cho người tên là Lưu Bằng không ít nguyên thạch coi như là cảm ơn.

Nhìn thấy tình cảnh này, Giang Thần khẽ cau mày.

Rõ ràng mấy người này đã coi vị công chúa này là người dễ gạt đồ, trong lúc trò chuyện ngán ngủ đã được đưa ra không ít đồ vật.

Giang Thần gọi vị nha hoàn kia tới, hỏi rõ việc này.

Nha hoàn nói.

Giang Thần nói.

Một lát sau, hắn lại cảm giác mình rất buồn cười, người khác còn không lo lắng, hắn lại ở đây suy nghĩ lung tung.

Không biết từ lúc nào Bạch Linh đã nằm nhoài trên boong thuyền mà ngủ, tư thế ngủ luôn duy trì sự đề phòng, một khi có gió thổi cỏ lay sẽ lập tức tỉnh lại.

Vị Lưu Bằng kia là người tích cực nhất, nói cũng rất là khuếch trương.

- Không sai, cường giả trên Thanh vân bảng Hỏa vực chúng ta có hơn một nửa là sử dụng kiếm, công chúa, chuyện Hắc Long thành ta vừa mới nói với công chúa, công chúa còn nhớ chứ?

- Là về vị Giang Thanh Vũ kia sao? Là người có nhi tử bị đoạt Thần mạch hay sao?

Giang Thần vốn không muốn nghe tiếp lại có hứng thú, hắn vênh tai lên lắng nghe.

Lưu Bằng nói.

Vân Hiếu an vị ở bên cạnh công chúa, nghe thấy hắn nói như thế lại chỉ cười nhạt.

- Vân Hiếu sư huynh, người bộc lộ tài năng, để công chúa nhìn một chút đi.

Hương Hương công chúa vừa nghe lời này, trên mặt tràn ngập vẻ chờ mong.

- Được rồi.

Vân Hiếu đi tới nơi rộng rãi trên boong tàu, trên tay cầm một thanh linh kiếm cấp hai.

Vốn hẳn muốn nhìn một chút xem người tự xưng là không kém phụ thân lúc còn trẻ lợi hại bao nhiêu, nhưng mà nhìn thấy thanh linh kiếm cấp hai này, vẻ mặt của hẳn có chút quái dị.

- Truy phong kiếm: Phong Lôi Hỏa Pháo!

Bởi vì không có kẻ địch, Vân Hiếu cố gắng làm tốt nhất mỗi một chi tiết nhỏ, động tác tao nhã, kiếm thức rất tiêu sái.

Trong nháy mắt xuất kiếm, kiếm pháp đột nhiên biến đổi, vừa vội lại mạnh mẽ, ánh kiếm xẹt qua ở trong trời đêm, chỗ mũi kiếm hướng về, lực lượng kinh người như đạn pháo nổ vang, rất là chói tai.

Sau khi kiếm hạ xuống, kinh khí sản sinh ra đã làm cho cái bàn lật tung.

Lưu Bằng kêu lên.

Chiêu này là thứ mà đám người Lưu Bằng không có cách nào làm được, võ học của Hương Hương công chúa không cao, không nhìn ra chỗ tinh diệu trong đó, chỉ cảm thấy rất là lợi hại.

Lưu Bằng ra vẻ đáng tiếc nói.

- Sao?

- Như vậy không phải ngày mai tỷ thí Thánh Viện Vân Hiếu sư huynh sẽ phải chịu thiệt sao?

Vân Hiếu cười cười, cũng không phản bác lời này của nàng.

Hương Hương công chúa nói.

Vân Hiếu và Lưu Bằng lẫn nhau một chút không để lại dấu vết nhìn, trong lòng khó nén kích động, miệng nở một nụ cười mừng rỡ.

Vân Hiếu cố gắng nói ra một câu như vậy, tránh cho nàng sẽ nghĩ khác.

Hương Hương công chúa không nghe ra được, vẫn cố ý muốn đưa kiếm cho hắn.

Cuối cùng, Vân Hiếu ra vẻ miễn cưỡng nhận lấy.

- Ha ha ha ha!

Đúng vào lúc này, tiếng cười rất không hài hòa khiến cho người trên boong thuyền cả kinh.

Mọi người nhìn về phía Giang Thần, không hiểu tại sao hắn lại cười.

- Mấy con mèo con chó không biết ở đâu ra lại ở đây giả vờ giả vịt lừa gạt bảo vật của người khác, thực sự là buồn cười.

Giang Thần vẫn không nhìn được, mặc kệ kết quả ra sao, hắn đều muốn xen vào một chút.

Lời này vừa nói ra, đám người Vân Hiếu và Lưu Bằng cùng nhau biến sắc.

Lưu Bằng tức giận không thôi, lớn tiếng quát một câu.

- Kiếm pháp của ngươi, linh kiếm cấp hai rất xứng đôi với ngươi, ngươi lại mang mình so với Giang Thanh Vũ, thực sự là nhục cười.

Giang Thần cười lạnh nói.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho hắn mở miệng.

Một kiếm vừa nảy ở trong mắt của hắn, suýt chút nữa đã làm cho hắn phun trà trong miệng ra ngoài.

Vốn tưởng rằng Vân Hiếu khoe khoang như vậy sẽ thật sự có chút tài mọn, thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng sẽ là kết quả như vậy.

Không phải hắn nói mạnh miệng, một kiếm đó của Vân Hiếu, dù hắn nắm tay phải cũng có thể đỡ được.

Con mắt của Vân Hiếu hơi nheo lại, lửa giận trong lòng ngọt ngọt, trả lại linh kiếm cấp bốn cho nàng.

- Bằng hữu, ta cam tâm tình nguyện đưa kiếm.

- Người bị lừa gạt thường thường đều cam tâm tình nguyện, khi tên lừa đảo mới bị vạch trần thường thường sẽ bảo vệ tên lừa đảo, mà người như vậy thường thường sẽ bị lừa rất thảm.

- Kiếm vừa nảy, kỳ thực chẳng qua người chỉ cảm thấy uy lực lớn, chỗ lợi hại ở đâu, người cũng không biết, chỉ cảm thấy bất phàm sau khi những người này nói ra mà thôi.

Hai câu này khiến cho Hương Hương công chúa sững sốt, cẩn thận suy nghĩ lời này của hắn.

Ánh mắt của Vân Hiếu sắc bén giống như muốn xuyên thủng mặt nạ, nhìn thấy khuôn mặt của Giang Thần vậy.

Lưu Bằng kêu gào nói, vừa nảy cũng là tên này mắng Giang Thần không có mặt.

- Bao nhiêu sao? Để ta nghĩ lại chút xem sao, là năm mươi mấy gì đó?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Trở Về!

Ngữ khí không đứng đắn đương nhiên khó có thể làm cho người ta tin tưởng được.

Nghe thấy hần nói như thế đám người Lưu Bằng lộ ra vẻ mặt châm chọc.

Lưu Bằng trào phúng một tiếng, làm cho đám người ở bên cạnh cười to.

- Con ruồi bay qua, người chẳng muốn giơ tay đập chết, thế nhưng con ruồi còn coi mình rất ghê gớm, vậy thì là muốn chết.

Giang Thần vẫn không buồn để ý tới những mặt hàng không đủ tư cách này, thế nhưng không nghĩ tới tên này còn được đà lấn tới.

Lưu Bằng giận dữ, bước lên phía trước, đưa tay muốn nắm lấy vạt áo của Giang Thần.

Giang Thần nhún vai một cái, một giây sau, Lưu Bằng kêu thảm một tiếng, bị đánh về phía sau bốn năm thước, va vào một cái vại nước rồi mới dừng lại.

Mọi người còn đang cười sảng sốt, bọn họ đều không thấy rõ Giang Thần ra tay thế nào.

Hơn nữa cũng ra tay không nhẹ, Lưu Bằng máu me đầy mặt, nửa ngày không đứng lên được.

Điều này cũng làm cho trận xung đột lời nói này thăng cấp mạnh mẽ lên.

Trong mắt Vân Hiếu xẹt qua vẻ lạnh lẽo, năm ngón tay nắm chặt chuôi kiếm, nhưng hấn không vội vã ra tay.

Bởi vì chủ nhân thuyền là Hương Hương công chúa.

- Được rồi!

Hương Hương công chúa nhìn thấy Giang Thần động thủ, không bởi vì lời nói mới vừa rồi của hấn mà dao động, đồng thời ấn tượng đối với hấn cũng đã hạ xuống thấp nhất.

Nàng đang muốn dùng thân phận chủ nhân thuyền buồm tiếp tục mở miệng thì Giang Thần đã không cho nàng cơ hội.

- Công chúa, ta nói vậy không phải là tới để thuyết phục ngươi, để ngươi thoả mãn đối với ta, chỉ là ta không ưa những tên hề nhảy nhót như vậy.

- Lại nói người này, nhiều lần nói năng lỗ mắng với ta, ta không giết hấn đã là nhân từ lắm rồi.

Giang Thần không có một chút phô trương thanh thế nào cả, Lưu Bằng đã đứng lên nghe thấy vậy thân thể run rẩy một hồi.

- Ta chỉ muốn nói một câu, không nên bởi vì cực hạn của tầm mắt mà xem một cậu hùng là anh hùng.

- Công chúa điện hạ, tên này không coi ai ra gì, nếu như hấn ở trên thuyền, chúng ta không thể làm gì khác hơn là rời khỏi nơi này.

Giang Thần lắc đầu một cái, trong lòng cảm thấy rất thất vọng về người này, đến lúc này mà cũng không định động thủ, ỷ vào sự tín nhiệm

lợi dụng nữ nhân, thực sự đã làm nhục hai chữ kiếm khách.

- Các hạ, chuyện của ta không tới phiên người ngoài, không cần người nhiều lời, nếu người không đồng ý, như vậy xin mời người rời khỏi đây.

Xưng hô của Hương Hương công chúa đối với hãn cũng thay đổi, cũng không có khách khí như lúc vừa mới bắt đầu nữa.

- Như người mong muốn.

Giang Thần thả người nhảy một cái, nhảy xuống boong tàu, cùng với Bạch Linh rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, hãn đã cười Bạch Linh biến mất ở trong mắt những người này.

- Thực sự là làm cho người ta tức giận, tên này coi mình là ai chứ?

- Đúng vậy, quả thật nên cho hãn một chút giáo huấn.

- Cũng không dám mang khuôn mặt thật ra gặp người khác, còn không thấy ngại mà dám mở miệng nói người khác.

Hãn vừa đi, đám người Lưu Bằng lập tức mồm năm miệng mười ra sức chửi.

- Người này lén lén lút lút, cố ý làm chúng ta tức giận là muốn nhân cơ hội làm khó dễ, mưu đồ gây rối! Cho dù thực lực của bản thân hãn không ra sao, thế nhưng con yêu thú kia không thể khinh thường.

- Thì ra là như vậy, chẳng trách Vân Hiếu sư huynh không ra tay, hóa ra là đang suy nghĩ như thế.

Vân Hiếu gật đầu một cái.

Hương Hương công chúa giữ yên lặng, cảm thấy cách nói này rất có lý.

Một người xa lạ chỉ trích nàng không có ánh mắt, hành vi ấu trĩ, cho nên từ trong lòng nàng đã không chấp nhận nhận định này.

- Nếu như gặp phải hắc trong lúc tỷ thí Thánh Viện, nhất định ta sẽ quang minh chính đại để cho hắc lĩnh giáo cái gì gọi là kiếm đạo!

Vân Hiểu thấy Hương Hương công chúa tin tưởng, lập tức ngược đầu, rất ngạo nghễ nói.

...

Rời khỏi thuyền buồm, Giang Thần không vội vã chạy đi, tốc độ của thuyền buồm so với hắc còn nhanh hơn, so với việc bị vượt qua còn không bằng để cho bọn họ đi đầu thì hơn.

Lại nói vị công chúa kia lựa chọn tin tưởng đám đạo chích kia, hắc cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Vân Hiểu cùng Lưu Bằng và những người kia đã làm quen với công chúa trước hắc, đạt được sự tín nhiệm, mình bỗng dưng đứng lên, nói nàng đã sùng bái nhầm người thì rất không hợp tình hợp lý.

Nếu Hương Hương công chúa việc nghĩa chẳng từ nan tin tưởng mình, đánh đuổi đám người Vân Hiểu, như vậy mới gọi là quái đản.

Có điều cũng như chính hắc đã nói, hắc mở miệng chỉ là không ưa hành vi vô liêm sỉ của đám người Vân Hiểu, không phải muốn tiếp cận công chúa, cho nên hắc cũng đã chuẩn bị rời đi.

- Đi thôi, thịt nướng còn đang chờ chúng ta.

Mắt thấy Vân Phàm thuyền đã đi xa, lúc này Giang Thần mới lên đường.

Bạch Linh đang phờ phạc vừa nghe thấy lời này như được ăn thuốc bổ, lập tức bỏ lại Giang Thần đằng sau.

Giang Thần cười khổ một tiếng, giương cánh đuổi theo.

Không có Vân Phàm thuyền, một người một hồ tới tảng sáng mới vừa đến Đại Hạ kinh thành.

Không bỏ lỡ tỷ thí Thánh Viện, Giang Thần đã rất là thỏa mãn rồi.

Kinh thành của Đại Hạ vương triều phần hoa đúng như tưởng tượng của hắn vậy, nam bắc không nhìn thấy nhau, kiến trúc trong thành có trình độ cực cao, đặc biệt là cung điện giữa thành, rất xa hoa, chẳng khác nào Tiên cung.

Điều làm cho Giang Thần giật mình nhất chính là trên không của thành thị có vô số đạo cụ phi hành, căn cứ vào thể tích lớn nhỏ mà được sắp xếp chỉnh tề, kết nối với nhau, trở thành một mảnh thành ở trên không trung.

Trong đó có không ít tửu lâu và khách điểm được mở ở trong các loại đạo cụ phi hành cỡ lớn.

Trên đường phố trong thành, người đi đường như dẹt cửi, qua lại không dứt.

Trong khoảng thời gian này, kinh thành có thể nói là nơi náo nhiệt nhất trong Hỏa vực.

Giang Thần mang theo Bạch Linh hòa vào trong đó, tìm kiếm nơi ở, tìm hiểu tin tức.

Gần như dự đoán của hã, hiện tại đã không có bao nhiêu người nhớ tới hã nữa.

Thân phận đệ tử Thiên Đạo môn Giang Thần này, đang bị người ta quên lãng.

Bây giờ, người trong miệng mọi người nghị luận nhiều nhất chính là Lữ Phi kia.

Nghe đồn rằng hã có được kỳ ngộ, đao pháp tăng nhanh như gió, muốn khiêu chiến tất cả kiếm khách bên trong đám người trẻ tuổi.

Ngày hôm qua trong lúc tỷ thí sơ tuyển hã đã chém ra một đao làm cho toàn trường kinh diễm, một vị đại sư võ học đã nói lần tỷ thí Thánh Viện này sẽ là đao kiếm quyết đấu.

Điều này làm cho trong lòng rất nhiều người đều tràn ngập sự chờ mong.

Quy Nhất kiếm phái là đại biểu của kiếm khách, cho nên thủ tịch đệ tử Dịch Thủy Hàn rất được mọi người quan tâm.

Một kiếm, một đao.

Như là kinh dịch trời sinh vậy.

Mặt khác, ngày hôm nay là ngày cuối cùng của tỷ thí sơ tuyển.

Tỷ thí Thánh Viện không xua đuổi mọi người tới xem, đồng thời người đến kinh thành cũng không cần vé vào cửa.

Bởi vì dù sao tiêu chuẩn tiến tu cũng sẽ trực tiếp lựa chọn từ mười người đứng đầu bên trong Tân hỏa bảng.

Có điều, mọi việc đều phải nói tới hai chữ công bằng, ai có thể bảo đảm sẽ không xuất hiện một thốt hắc mã không có ở trên Tân hỏa bảng cơ chứ?

Chính là bởi vì khả năng nhỏ bé không đáng kể này cho nên mới sẽ tiến hành từng cuộc tỷ thí một.

Ở trong sơ tuyển, tất cả đều là ngẫu nhiên, Tụ nguyên cảnh có khả năng đụng phải Thần du cảnh, người đứng thứ hơn chín trăm trên Tân hỏa bảng sẽ có khả năng gặp gỡ tuần tài đứng trong một trăm vị trí đầu.

Cũng sẽ có thiên tài có lực lượng ngang nhau đối đầu trong lúc sơ tuyển.

Bất kể là loại tình huống nào, bên bị thua sẽ không có cơ hội đi tiếp nữa.

Mặc dù nói người Thánh Viện sẽ quan sát quá trình biểu hiện của cá nhân, thế nhưng nếu như ngay cả vòng loại đơn giản nhất mà cũng không qua được, như vậy tất cả mọi chuyện sau đó không cần nói nữa.

Vòng đấu loại có ba ngày, là dùng để giảm bớt nhân số báo danh.

Khi nhân số đạt đến mức có thể hoàn thành toàn bộ tỷ thí trong vòng một ngày, như vậy người của Thánh Viện và cao tăng các thế lực khắp nơi mới sẽ tụ tập lại cùng một chỗ.

Vào lúc ấy mới thực sự là việc trọng đại.

- Đi báo danh đi.

Giang Thần đứng ở trước mặt gương đồng, nhìn thân thể của mình, thân thể của hắn vốn đã dài, thế nhưng trong mấy tháng ở Vạn thú vực đã có biến hóa không nhỏ.

Không chỉ có vai rộng hơn mấy phần mà cũng cao hơn so với trước đây.

Lại bày xuống cấm chế ở trên mặt nạ, như vậy sẽ không ai có thể nhìn ra được thân phận của hắn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Đại Thiếu Hoàng Đô

Vận khí của Giang Thần không tệ, sau khi báo tên xong đã gặp phải một đối thủ Tự nguyên cảnh ở trong vòng đấu loại.

Sau khi nhận ra được khí tức trên người của Giang Thần là Thần du cảnh, vẻ mặt của vị thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi này tức thì thay đổi.

Khi lên đài hân nóng lòng muốn thử, bây giờ lại trở nên ưỡ oải ưỡ oải suy sụp, trong mắt còn hiện lên vẻ phẫn nộ.

Thiếu niên hỏi.

- Không phải.

- Đám người xuất thân hèn kém như các người không có hi vọng đâu, không ở nhà mà cố gắng mà chạy tới nơi này chịu mất mặt xấu hổ làm gì chứ?

Giang Thần buồn cười nói.

- Ví dụ như Nhị ca của ta, Hoàng Đô tứ thiếu, Hoàng Phủ Hoa!

Thiếu niên kia ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt rất là kiêu ngạo.

Giang Thần không chút suy nghĩ trả lời.

- Người!

Sắc mặt của thiếu niên này cứng đờ, trừng mắt nhìn sang phía hắn.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Trên đường tới báo danh, hẳn phát hiện ra người kinh thành đều có một cảm giác ưu việt, cho dù là lão bản quán trà ven đường, khi người bên ngoài hỏi đường thì cũng có vẻ mặt rất là tự hào.

Đồng thời, người kinh thành tự xưng nơi này là hoàng đô.

Kinh thành và hoàng đô cùng một ý tứ, thế nhưng bọn họ cảm thấy mình lại cao quý như vậy.

Loại kiêu ngạo này phát ra từ trong xương, bắt nguồn từ việc nơi này là dưới chân của thiên tử, cũng là đệ nhất thành của Hỏa vực.

Hỏa vực không chỉ có một quốc gia, thế nhưng cũng chỉ có Đại Hạ dám xưng mình là vương triều.

Đối với chuyện này, Giang Thần cũng không có ý kiến gì, đây là chuyện thường tình của con người mà thôi. Kiếp trước ở Thánh vực, khi người ở đó đối mặt với người đến từ vị diện thế giới khác thì cũng đều cho là mình hơn người ta một bậc.

Chỉ có điều, loại tự hào và kiêu ngạo quá đầu này sẽ chọc cho người ta chán ghét.

Ví dụ như thiếu niên này vậy, đụng phải Giang Thần làm cho hẳn không thể tiến vào vòng kế tiếp, hẳn rất là bất mãn, giống như tiêu chuẩn này vốn nên thuộc về hẳn vậy.

Nguyên nhân chỉ vụn vụn là bởi vì địa điểm tỷ thí ở kinh thành.

Thiếu niên kia liếc nhìn hẳn một cái, cũng không có dự định lấy trứng chọi đá mà nhấc tay chịu thua.

Giang Thần thuận lợi tiến vào vòng thứ hai, nhận được một khối lệnh bài bằng gỗ nho nhỏ, là bằng chứng được thăng cấp.

Nói xong, thiếu niên kia phẩy tay áo bỏ đi.

Giang Thần không có để ý tới hắn, sau khi hỏi rõ công việc của vòng kế tiếp, hắn trở lại từ lâu mà mình đặt chân.

Là một chiếc lâu thuyền loại cỡ lớn trên không trung, cũng là lâu thuyền có đẳng cấp cao nhất, gian phòng phổ thông một buổi tối cũng có giá gấp mấy chục lần khách điểm bình thường.

Trên boong tàu có một quảng trường lớn, giữa thuyền xây dựng lên một đồng căn phòng cao vút, như một cái tháp, tráng lệ, hùng vĩ mà lại rất đồ sộ.

Từ cửa lớn đi vào sẽ thấy một cái đài nhỏ, trên mặt đài có vũ nữ thể hiện dáng người nổi bật của mình.

Tổng cộng có năm tầng, mỗi một tầng đều có thể nhìn thấy sân khấu và phòng khách.

Hành lang của mỗi một tầng đều rất rộng rãi, cũng có bày bàn ra, để khách mời có thể ở trên cao nhìn xuống, xem xét mỗi một góc bên dưới.

Có một thiết kế nổi bật và từng chi tiết nhỏ hoàn mỹ như vậy, cho nên thu phí đắt cũng là chuyện bình thường.

Giang Thần đi tới tầng thứ năm, gian phòng trên tầng này là ít nhất, bởi vì mỗi một gian phòng đều có diện tích to lớn hơn, giá cả cũng cao hơn.

Giang Thần đang nghĩ xem ngày mai có cần đổi một thanh kiếm khác hay không, bởi vì Xích tiêu kiếm rất dễ dàng bại lộ ra thân phận của mình.

- Là người!

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra là thiếu niên vừa nãy đã thua ở trên tay mình, ở trên cái bàn cạnh hành lang, trừ hăn ra còn có vài thiếu niên nam nữ hào hoa phú quý đang ngồi đó.

- Hoàng Phủ Minh, hăn là ai vậy?

Bởi vì thiếu niên này cho nên bọn họ mới sinh ra hứng thú không nhỏ đối với Giang Thần.

Hoàng Phủ Minh bất đắc dĩ nói một câu.

Người đứng bên cạnh hăn bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, Hoàng Phủ Minh thích làm náo động, bọn họ đều biết. Cho nên đối phương muốn thông qua vòng đấu loại, làm ra biểu hiện được vạn chúng chú mục.

Ai biết vận khí của hăn không tốt, ngay ở vòng đấu loại đã va phải một tên Thần du cảnh.

Từng đạo từng đạo ánh mắt nhìn về phía Giang Thần, lập tức, vô số đạo thần thức tràn trập bao phủ lên trên người hăn.

- Thật không hổ là người kinh thành đó.

Giang Thần cười cợt, đột nhiên tỏa ra thần thức.

Tức thì, người trên bàn hoàn toàn biến sắc, chỉ cảm thấy như có một ngọn núi đè ở trên người, không kịp thở.

- Nên hiểu quy củ một chút đi.

Giang Thần nói một câu rồi đi đến phòng nghỉ.

- Chờ một chút.

Hắn vừa đi tới cửa thì người trên bàn kia bỗng nhiên đi tới.

Một tên thanh niên Thần du cảnh sơ kỳ hỏi, vẫn không biết lễ phép như cũ.

- Sao?

Thanh niên kia lại nói.

Giang Thần có chút ngạc nhiên.

Thanh niên nói.

Giang Thần ngẩn ra, lại nhìn vẻ mặt của những người khác, cũng không nói thêm gì về yêu cầu quá đáng này mà bắt đầu chờ thái độ của hắn.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, dường như không nghĩ tới hắn sẽ từ chối.

- Không đổi.

Giang Thần không thèm để ý tới những người này mà lấy ra chìa khoá mở cửa.

Một cái tay khoát lên vai của Giang Thần, là thanh niên kia, hắn rất tức giận, có thể nghe thấy được từ ngữ khí của hắn.

- Chúng ta chờ ở chỗ này thương lượng với ngươi mà không phải trực tiếp ném đồ của ngươi từ trong phòng ra, ngươi đừng không biết cân nhắc như vậy!

- Ngươi không muốn cái tay của ngươi nữa sao?

Giang Thần nghiêng đầu đi, lộ ra nửa khuôn mặt, con ngươi đen kịt.

Hả?

Thanh niên kia cả kinh, giống như bị cỗ lực lượng vô hình này bắn trúng, không chỉ buông tay ra mà còn lùi lại mấy bước.

- Không nên phí lời với hần! Chúng ta càng khách khí đối với những người này thì bọn họ sẽ càng coi mình là người cao quý, trực tiếp gọi chương quỹ tới đây!

Vốn Hoàng Phủ Minh đã nhìn thấy Giang Thần không hợp mắt, bây giờ nhìn thấy mọi chuyện không thuận lợi, hần lập tức làm khó dễ.

- Các người cũng thật là đủ khách khí, như vậy ta cũng sẽ khách khí với các người một chút.

- Nhìn khẩu hình của ta: Cút!

Giang Thần quát một tiếng, đẩy lui đám người đứng ở trước cửa.

Nhóm người này, mặc dù nói ngoại trừ Hoàng Phủ Minh ra đều là Thần du cảnh, nhưng cũng chỉ có thực lực sơ kỳ, ý vào thân phận mà kêu gào ở trước mặt của Giang Thần.

Hần không tiếp tục để ý tới bọn họ mà đi vào phòng của mình

Chẳng được bao lâu, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Giang Thần vừa mở cửa thì phát hiện ra là chương quỹ đã tiếp đón hần ban sáng, Hoàng Phủ Minh và mấy người thanh niên nam nữ kia đang đứng bên hành lang, vẻ mặt tràn ngập vẻ trêu tức.

Chương quỹ nói.

Vừa nói ra lời này, vẻ châm chọc trên mặt đám người Hoàng Phủ Minh càng rõ ràng hơn nữa.

Giang Thần nói.

Chưởng quỹ sững sờ, đầu óc còn đang mơ hồ.

Giang Thần nói.

Vật này, đương nhiên chưởng quỹ không có, hắn chỉ muốn tìm một lý do để Giang Thần đổi phòng đi mà thôi.

- Khách quan, là như vậy, bằng hữu của Hoàng Phủ Hoa ở sát vách người, là đệ tử Phù Không đảo, Sở Lạc, đứng thứ sáu Mỹ Nhân bảng. Nếu như người tạo thuận lợi cho chúng ta, như vậy không thể tốt hơn được nữa.

Hắn nói ra hai cái tên, hi vọng hai cái tên này có thể làm cho Giang Thần thức thời một chút.

Giang Thần không mắc bẫy, hắn vẫn không đồng ý như cũ.

Chưởng quỹ sững sờ, không biết nên nói như thế nào cho phải.

- Thực sự là nói hươu nói vượn, người là ai chứ? Có thể quen biết Sở Lạc cô nương sao? Ta khuyên người nhanh lặn một chút, nếu không đợi ca ca ta tới, nhất định người sẽ đẹp mặt!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Là Ta

Chương quỹ nói phòng này đã có người đặt trước, Giang Thần nói muốn xem ghi chép đặt phòng.

Chương quỹ còn nói Hoàng Phủ Hoa quen biết Sở Lạc, hi vọng tạo hãn tạo điều kiện thuận lợi, Giang Thần nói mình cũng quen biết Sở Lạc, đương nhiên sẽ khiến cho người ta cảm thấy hãn đang không chịu thua.

Chương quỹ rơi vào tình thế khó xử, bây giờ nhìn lại, Giang Thần này không phải là người dễ nói chuyện, dám bao cò phía sau mà nổi giận thì hãn cũng không chịu nổi.

Hãn đuổi lý trước cho nên cũng không tiện mạnh mẽ xua đuổi, nếu không Giang Thần gây sự thì sẽ làm tổn hại tới danh dự của tử lâu.

Hoàng Phủ Minh quát lên.

Đột nhiên, Giang Thần không hề nói gì, bay nhanh về phía trước, tay phải nhanh chóng vung lên, đánh lên trên mặt của Hoàng Phủ Minh, tạo ra tiếng vang rất lớn.

Mắt Hoàng Phủ Minh nổ đom đóm, hoàn toàn không kịp phản ứng lại, mãi đến khi cảm giác đau rát mới nói cho hãn biết đây là sự thực.

- Tại sao luôn có con ruồi muốn ăn đòn vậy chứ?

Giang Thần không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người khác mà lầm bầm lầu bầu, về tới cửa.

- Người lại dám đánh người sao?

Đám thanh niên bên người Hoàng Phủ Minh giận dữ.

Chương quân đã có quyết định, ngữ khí lập tức trở nên cứng rắn.

- Hiện giờ đã không phải là vấn đề hãn có rời khỏi nơi này hay không, mà là hãn đi ra ngoài hay là bị người ta ném ra ngoài.

Đúng vào lúc này, ở dưới thang truyền tới một đạo âm thanh rất bá đạo.

- Ca ca!

Hoàng Phủ Minh che mặt đại hỉ nói vọng ra ngoài, vẻ mặt rất kích động.

Chương quỹ ra vẻ thương hại nhìn Giang Thần một chút, trong lòng thầm nói làm người hà tất phải làm như vậy, lùi một bước biển rộng trời cao, hiện tại thì tốt rồi. Hoàng Phủ Hoa một trong Hoàng Đô tứ thiếu không phải là người dễ nói chuyện.

Theo bước chân vừa nhanh vừa ổn vang lên, một thanh niên khí độ phi phàm xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Khuôn mặt anh tuấn, thân thể cao lớn, người mặc cẩm y màu đỏ sậm xuất phát từ tay của đại sư, rất là vừa vặn, mỗi một hành động đều hào hoa phú quý.

Không có chút hồi hộp nào, cả người toát ra quý khí và ngạo khí, bây giờ còn có vẻ tức giận nữa.

Hàn ý từ trong mắt hãn bắn ra bốn phía, hai mắt hãn liếc nhìn Giang Thần một chút, đi tới trước người của Hoàng Phủ Minh, gỡ tay của đệ đệ mình ra, nhìn gò má đã sưng đỏ lên, sắc mặt hãn trở nên rất khó coi.

Thanh niên kia vội vàng nói, mang theo ý thỉnh tội.

- Người đã khiến cho Hoàng Phủ gia mất mặt.

- Người, đã chuẩn bị đón nhận hậu quả chưa?

Giang Thần rất buồn cười nói.

Tức thì, sắc mặt của Hoàng Phủ Hoa càng âm trầm thêm, người chung quanh hít thở dồn dập, không nghĩ tới Giang Thần lại điếc không sợ súng như vậy.

Khí thế trên người Hoàng Phủ Hoa đột nhiên tăng vọt, uy thế của cảnh giới trung kỳ đỉnh cao tản mát ra.

- Ồ?

Giang Thần có chút bất ngờ, cho dù cảnh giới của người này không cao bằng Phương Hàn của Phi Long bang kia, thế nhưng thực lực lại vượt qua một đoạn dài.

Rốt cuộc hắn đã có chút hứng thú, tay đặt lên trên chuôi kiếm.

- Các người có thể để cho người khác yên tĩnh một chút được hay không?

Hiển nhiên, trận xung đột kéo dài sắp được nửa giờ này đã chọc giận người khác.

- Thiển Nhi cô nương, thực sự xin lỗi, chúng ta sẽ lập tức rời đi, kính xin Sở Lạc cô nương không lấy làm phiền lòng.

- Xem ra Sở Lạc ngoại trừ là đệ tử của Phù Không đảo ra, gia cảnh không tầm thường đó.

Nhìn thấy phản ứng của chương quĩ, Giang Thần thầm nghĩ.

- Sở Lạc cô nương, ta là Hoàng Phủ Hoa, nghe người ta nói người từ Phù Không đảo đi tới Hoàng Đô cho nên ta muốn tận tình địa chủ. Chỉ là lại bị người từ nơi hoang dã này đứng ra gây rối.

Hoàng Phủ Minh cũng nói.

- Ồ?

- Ngay cả người như vậy, cũng xứng quen biết Sở Lạc sao?

Lộc cốc.

Trong phòng có tiếng bước chân nhẹ đi đến cạnh cửa, nghe thanh âm này, trong đầu mọi người hiện ra một bóng người mỹ lệ.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Chợt, Sở Lạc đứng thứ sáu Mỹ Nhân bảng đi ra, người mặc y sam màu trắng đệ tử chân truyền của Phù Không đảo, dung mạo kiều diễm thanh lệ, thanh âm ôn hòa và mềm mại.

- Là hắc, hắc nói là bằng hữu của Sở Lạc cô nương, lại cố ý ở sát vách của Sở Lạc cô nương, nếu như chuyện này truyền đi sẽ làm nhục thanh danh của cô nương đó!

Bị Giang Thần cho cái bạt tai, hắc cực kỳ căm hận Giang Thần, mấy câu nói này khiến cho tình cảnh của Giang Thần trở nên rất lúng túng.

Người chung quanh đều ôm vẻ mặt xem kịch vui nhìn về phía bên này.

Chương quĩ lắc lắc đầu, người nói quen biết Sở Lạc là Giang Thần, là chính hắc tự đào hầm cho mình.

- Người là?

Tuy rằng mang mặt nạ, thế nhưng nếu là bằng hữu tốt, ít nhiều sẽ có cảm giác quen thuộc, thế nhưng từ phản ứng của Sở Lạc hoàn toàn không thấy được điểm này.

Vẻ mặt của đám người Hoàng Phủ Minh cười cợt, Hoàng Phủ Hoa cũng rất hứng thú ôm tay ở trước ngực nhìn sang.

- Là ta.

Giang Thần không tháo mặt nạ xuống, chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Sau đó mấy giây, tất cả mọi người đều thấy rõ biểu hiện của Sở Lạc đã từ nghi hoặc biến thành không rõ, tiếp theo lại là kinh hãi, trong con người có một đạo ánh sáng trở nên sáng rõ.

- Thiếu...

Sở Lạc theo bản năng định gọi thiếu chủ, chỉ là đột nhiên nhớ tới Giang Thần đã nói, ở trước mặt người ngoài không thể bại lộ thân phận này. Mà nàng lại thấy Giang Thần mang mặt nạ, bởi vì tư duy nhanh nhẹn cho nên nàng lập tức đổi giọng.

- Đúng là người sao?

Nàng có chút không xác định, Giang Thần bị vây ở trong Vạn thú vực, nàng đã từng tìm sư phụ để tìm hiểu qua tình huống, biết Thiên Đạo môn vẫn không có phái người đi cứu viện.

Như vậy cũng có ý nghĩa hy vọng sinh tồn của Giang Thần rất nhỏ bé không đáng kể.

- Đúng là ta.

Nữ đệ tử Phù Không đảo gọi là Thiển Nhi cô nương kia càng xông lại, kích động nắm lấy bàn tay của Giang Thần.

- Nơi này nói chuyện không tiện.

Giang Thần ra hiệu cho các nàng không cần phải quá kích động.

- Hẳn chính là bằng hữu tốt của ta, là các người đang cố tình gây sự, còn có người nữa, người không cần làm chướng quỹ nơi này nữa.

Sắc mặt của chướng quỹ như tro tàn, Sở Lạc và Đại tiểu thư của bọn họ là bằng hữu chốn khuê phòng, cho nên có tư cách nói lời này.

Nếu như nói Sở Lạc giữ gìn Giang Thần như vậy làm cho người ta kinh ngạc, như vậy hành động kế tiếp của nàng mới khiến cho người ta điên cuồng.

Không ngờ nàng lại mang theo Giang Thần tiến vào phòng của mình, cũng truyền đến tiếng cửa đóng lại.

Lúc này, đám người Hoàng Phủ Hoa chỉ cảm thấy rất không chân thực.

Nữ nhân Sở Lạc này, rất tự ái, rất ít khi tiếp xúc cùng nam nhân.

Người quen thuộc với nàng đều biết, là nàng không muốn chịu thiệt thòi, không muốn bị người khác nói bóng nói gió, có ảnh hưởng đối với danh dự của nàng, nàng coi đây là chuyện rất lỗ vốn.

Nhưng mà hiện tại, không ngờ nàng lại mang theo một nam tử tiến vào gian phòng chỉ có nữ đệ tử mà thôi.

Mà đồng thời còn đóng cửa lại!

Hoàng Phủ Minh bị dọa cho sợ, không kịp lòng được nói non một câu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Ngày Mai Gặp

Trong phòng, Giang Thần tháo mặt nạ xuống.

- Thiếu chủ!

Sở Lạc và hai nữ đệ tử Phù Không đảo khác kích động kêu lên.

Nữ đệ tử gọi là Thiến Nhi rất là hiếu kỳ hỏi.

Sở Lạc và một nữ đệ tử khác tên là Dương Song cũng muốn nghe một chút xem làm sao Giang Thần ra được.

- Dựa cả vào nó.

Giang Thần nở nụ cười không tên, Bạch Linh trốn ở phía bên ngoài cửa sổ vọt vào, chạy qua chạy lại ở trong phòng.

- Ồ?

Ba người Sở Lạc giật nảy cả mình, ngoài cửa sổ là không trung cao vạn trượng, há không phải nói con hổ này có thể bay được hay sao?

- Chiến súng sao?

Giang Thần nói.

Bạch Linh nghe xong rất cao hứng, nằm nhoài ở bên cạnh bàn, đuổi người, mở móng vuốt ra.

Tuy rằng Giang Thần nói rất nhẹ, thế nhưng đám người Sở Lạc biết trong đó có bao nhiêu mạo hiểm, một con chiến sủng có thể tạo ra được tác dụng như vậy, thế nhưng không có nghị lực và trí tuệ kinh người thì sẽ không thể nào làm được.

Chợt, các nàng lại hiếu kỳ về việc tại sao Giang Thần lại muốn đeo mặt nạ.

Giang Thần thật ngại ngùng khi nói mình muốn làm náo động.

Lý do này rất có sức thuyết phục, cho dù đội ngũ của Thiên Đạo môn ở ngay trong thành, thế nhưng cũng không ngăn cản được Hắc Bạch môn ám sát.

Giang Thần nói.

- Vâng.

- Cảnh giới của các người đều đến Thần du cảnh rồi sao?

Giang Thần đột nhiên phát hiện ra điểm ấy, ba nữ tử trước mắt hẳn lúc này đều là Thần Du cảnh.

- Bản công pháp trước đó thiếu chủ cho chúng ta vô cùng thần kỳ, chúng ta vốn tưởng rằng chỉ là... chỉ là dùng để cái kia, lại không nghĩ rằng lại có thể so với tu luyện công pháp Thiên cấp.

Sở Lạc nói xong, đột nhiên gò má ửng đỏ, nhớ ước định lúc rời khỏi lần trước.

Thiên Nhi và Dương Song cũng hiểu được, cũng rất e thẹn cúi đầu xuống.

Tức thì, bầu không khí trong phòng trở nên rất ám muội.

- Người ngoài đều nói lần này Thiên Đạo môn chỉ là làm nền trong tỷ thí Thánh Viện, hiện tại chủ nhân đã bình an trở về, nếu như thực lực lại lên một tầng nữa, nhất định có thể làm cho mọi người kinh diễm.

Sở Lạc nói xong, đôi mắt có chứa tình cảm nhìn sang, mặt mày hàm xuân.

- Khục khục.

- Các người phải có tiền đồ một chút! Ta dạy cho các người công pháp kia, cảnh giới bản thân càng cao thì hiệu quả sẽ càng tốt, mới tới Thần du cảnh, các người đã thoả mãn rồi sao? Tất cả đều tu luyện tới Thông thiên cảnh cho ta rồi lại nói sau!

Sở Lạc rất lo lắng nói.

- Tiêu chuẩn tiến tu ta đã nắm chắc, không cần các người lo.

- Người mới vừa nói lần này Thiên Đạo môn chỉ làm nền, lời này là có ý gì?

- Đại đa số đệ tử trên Thiên tử bảng của Thiên Đạo môn đều đã vượt qua ba mươi tuổi, vì Lý Thâm chết vào trong tay thiếu chủ, thần huyết của Mộc Trấn Xuyên bị thiếu chủ phế bỏ ở Vạn thú vực, cho nên cũng không tham gia được.

Giang Thần rất không hiểu nói.

- Nghe nói Lý Tuyết Nhi luyện công tẩu hỏa nhập ma, xảy ra sai sót, không thể tham gia được.

- Cái gì?

Giang Thần cả kinh, đây là chuyện mà hắn không biết, sau khi đi tới kinh thành, hắn chỉ tìm hiểu tin tức về Thập vạn đại sơn và Xích tiêu

phong, biết được tất cả mọi chuyện không quá đáng lo, lúc đó hãn mới thở phào một hơi.

Lại không nghĩ rằng sư tử lại bị tẩu hỏa nhập ma!

- Nếu như lúc trước không tách ra khỏi sư tử thì ta cũng sẽ không bị Tam hoàng tử ngăn cản, lẽ nào là bởi vì như vậy cho nên nàng mới tẩu hỏa nhập ma hay sao?

Giang Thần đi tới đi lui, vẻ mặt rất bất an, hãn chưa từng trách sư tử, càng không hy vọng bởi vậy mà sư tử có chuyện.

Sở Lạc nói.

Giang Thần nhìn lại về phía nàng.

Sở Lạc nói.

Bằng tâm quyết?

Trong lòng Giang Thần run lên, hãn biết đây là công pháp gì.

Hãn còn biết tu luyện môn công pháp này đến cuối cùng, tâm sẽ như huyền băng, không có tình cảm.

Sư tử bởi vì hãn mà nhập ma, sau khi loại bỏ được tâm ma, công pháp sẽ đại thành.

Đối với Lý Tuyết Nhi mà nói, đây là chuyện tốt.

Đối với Giang Thần mà nói, cũng có ý nghĩa sư tử và hãn sẽ không thể qua lại được nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, hãn không biết nên kỳ vọng sư tử thành công hay là thất bại.

Tam nữ Sở Lạc nhìn thấy Giang Thần lo lắng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng thay cho hắn.

Một lúc lâu sau, Giang Thần thở dài một hơi, yên tĩnh lại, bất kể tình huống như thế nào, hiện giờ hắn cũng không thay đổi được, cho nên chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi.

Giang Thần nói.

Sở Lạc tiến tới, nhỏ giọng nói một câu.

Giang Thần mạnh mẽ gõ trán nàng một cái, trả lời.

Sở Lạc quệt môi, có chút oan ức.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Dương Song đi ra mở cửa, bên ngoài không phải là Hoàng Phủ Hoa hoặc là chương quý, mà là một vị nữ tử trẻ tuổi.

- Sở Lạc à, không nghĩ tới lời người khác là nói sự thật, nhà ngươi lại có người trong lòng rồi hả!

Sở Lạc có quan hệ không tệ với nàng, cho nên cũng không tức giận, chỉ là lo lắng phản ứng của Giang Thần mà thôi.

Nữ tử kia lại nói.

Vẻ mặt của Sở Lạc có chút do dự, liếc mắt nhìn Giang Thần.

- Ta về phòng trước.

Hắn không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của nữ tử này mà trở về phòng.

Chỉ không bao lâu sau nữ tử kia lại tới gõ cửa.

- Công tử, vừa nãy người của ta có chỗ nào mạo phạm, mong rằng công tử tha thứ, đây là một bình Liệt nguyên tửu, coi như là bồi thường cho công tử.

Giang Thần nói.

Nữ tử kia lại cố ý đẩy về phía Giang Thần.

- Vậy ta sẽ nhận.

Giang Thần đưa tay ra, muốn tiếp nhận bầu rượu kia.

Nữ tử kia nở nụ cười, nhưng lại mang rượu vào phòng, đặt lên trên bàn, lại rót một chén cho hắn.

Nữ tử này nhân cơ hội hỏi.

Giang Thần rất không vui nói.

Nữ tử này nói.

Giang Thần nói.

- Xem ra ngày mai công tử sẽ đại triển thân thủ, vậy ta sẽ mãi mãi mong chờ.

Nhìn thấy Giang Thần rất khó chơi, nữ tử này lập tức từ bỏ ý định.

- Ta tự giới thiệu mình một chút, Mộng Phi Phi Thiên Cơ các, các hạ không muốn nói cũng không sao, Thiên Cơ các không chỗ nào mà không biết.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Chính Thức Bắt Đầu

Trải qua ba ngày vòng đấu loại, tỷ thí thật sự đã chính thức được mở ra.

Ở trên quảng trường bên ngoài hoàng cung có dựng lên mười hai cái đài, dài rộng tiếp gần trăm trượng.

Các binh sĩ khôi ngô trên người mặc khôi giáp dày nặng xếp thành một hàng, chặn khán giả ở bên ngoài.

Dưới tiếng chuông vang dội, tuyên bố tỷ thí bắt đầu, mọi người bắt đầu tụ tập về bên này, đạo cụ phi hành cũng chậm rãi được lái tới, cách mặt đất trăm thước, vẫn duy trì một khoảng cách với tường thành của hoàng cung.

Người ở trên đạo cụ phi hành đại đa số đều đến từ một phe thế lực, bao gồm cả thập đại tông môn của Hỏa vực, còn có các gia tộc lớn khác nữa.

Trên mặt đất, các binh sĩ tạo thành một đường cảnh giới ở bên ngoài, khán đài có thể di chuyển cũng đều xuất hiện, người ở phía trên đều là thế lực bản địa của kinh thành.

Đại đa số người chỉ có thể ở trên mặt đất xem xét, cũng may quảng trường đủ rộng, có thể chứa được vô số người.

Có điều, bất kể là không trung hay là khán đài đều không có một chỗ nào cao quý. Trên tường thành của hoàng cung có vô số cái ô nhỏ bên trên,

các thành viên hoàng thất ngồi ở đó, từ trên cao nhìn xuống.

Đại Hạ hoàng đế ngồi ở giữa, trên người mặc hoàng bào, vàng trán cao, râu dài, hai mắt lấp lánh có thần, không giận tự uy.

Điểm thú vị chính là, một lão giả áo xám ngồi ở bên cạnh hắc lại rất bình thường, ngồi ở trong một đám thành viên hoàng thất rất là bắt mắt.

Hai mắt có chút vẫn đục của lão giả nhìn biến người ở phía dưới, nói một câu.

- Đa tạ Tôn giả đã khen.

Mặt mày của Đại Hạ hoàng đế tức thì hớn hở, có điều hắc che giấu rất tốt, lại khách khí trả lời một câu.

Lão giả áo xám gật gật đầu, dường như cũng không thích nói chuyện quá nhiều.

Đại Hạ hoàng đế nói.

Ở bên cạnh tường thành có một vị Đại tướng quân toàn thân mặc áo giáp đang đứng, dáng người như thẳng tắp như thương, điểm không được hoàn mỹ chính là một tay của hắc đã bị chém đứt.

- Người có được mộc bài ở trong vòng đấu loại tiến vào quảng trường.

Hắc mở miệng, cũng không dùng quá nhiều lực, nhưng mà âm thanh lại lẫn áp thanh âm ồn ào, truyền vào bên tai của mỗi người.

Tức thì, những người trẻ tuổi bao gồm cả Giang Thần ở bên trong đi vào quảng trường, phân tán ra trên mười hai cái đài cao, trải qua ba ngày đào thải, nhân số vẫn còn hơn một nghìn như cũ.

- Bây giờ nghe rõ quy củ tỷ thí đây.

- Tổng cộng sẽ có bốn vòng tỷ thí, mỗi một vòng không có dấu hiệu, đồng thời đánh bại được số người nhất định thì mới coi như đạt tiêu chuẩn.

- Vòng thứ tư, đánh bại bốn kẻ địch. Vòng thứ ba ba người, cứ thế mà suy ra, mãi đến tận trận chung kết mới thôi.

- Mỗi một trận tỷ thí đều có một phút nghỉ ngơi, Đại Hạ hoàng thành sẽ cung cấp các loại linh đan khôi phục, người bị thương sẽ có ngự y tới trị liệu.

- Vì có thể nhìn thấy tiềm lực của mỗi người, sinh tử không có hạn chế, đương nhiên, nếu như đối thủ đã chịu thua mà còn hạ sát thủ. Như vậy không chỉ có đào thải mà sẽ còn bị nghiêm trị.

- Có vấn đề gì nữa không?

Tiết Kính Thiên nói xong, tuyển thủ bên trong quảng trường sôi nổi nghị luận.

Ai cũng không nghĩ tới lại lấy phương thức như vậy để thủ lôi đài.

Không chút nghi ngờ nào, độ khó sẽ rất lớn, trừ phi là vận may rất lớn, nếu không bốn đối thủ sẽ thay phiên đánh với nhau, chung quy sẽ đụng phải người mạnh hơn chính mình.

Nhưng mà đã công bố quy củ ra, không thể thay đổi, như vậy cũng không ai dám đưa ra lời nghi hoặc.

- Tất cả đều là tùy cơ ứng biến, chú ý mộc bài của mình, biến thành màu đỏ thì phân biệt đứng ở trên lôi đài.

Sau khi lời này vừa dứt, các tuyển thủ liên tục lấy ra mộc bài của mình, thật sự có người biến thành màu đỏ.

Trong đó bao gồm cả Giang Thần.

- Sư huynh...

Sở Lạc ở bên cạnh hắc không nghĩ tới vòng thứ nhất Giang Thần đã bị chọn, nàng không khỏi có chút bận tâm.

- Dù sao cũng phải lên, không có chuyện gì đâu.

Giang Thần nhìn rất thoáng, hắc tùy tiện tìm một cái võ đài rồi đi lên.

- Người ở dưới đài lại nhìn mộc bài của chính mình, sẽ xuất hiện con số tương ứng với võ đài, mộc bài của người nào sáng lên ánh sáng màu lam thì sẽ phải lên đài có con số tương ứng với mộc bài của các người.

Rất nhanh, lại có mười hai người đi tới võ đài.

- Cấp bậc của Linh khí không thể vượt qua cấp năm, trong quá trình không thể mượn dùng tất cả ngoại lực, một khi bị phát hiện ra, sẽ bị đào thải.

- Hiện tại, bắt đầu!

Tiết Kính Thiên vừa nói xong, toàn bộ quản trường sôi trào, tiếng hoan hô không ngừng vang lên, tỷ thí chờ mong đã lâu rốt cục đã bắt đầu.

Nếu nói điểm không được hoàn mỹ chính là hai mươi bốn người trên đài đều không có cường giả ở trong một trăm vị trí đầu trên Tân hỏa bảng.

- Còn có người mang mặt nạ sao, như vậy mà cũng có thể sao?

- Chỉ cần tuổi tác không vượt qua yêu cầu, không mặc y phục thì cũng có thể.

- Phương thức như thế rất không công bằng đó, một gần chết mới đánh bại được ba kẻ địch trước đó. Sau đó cuối cùng lại gặp phải một người có cảnh giới vượt xa mình, như vậy không phải công toi hay sao.

- Ai bảo có nhiều người như vậy cơ chứ, nếu như là một đấu với một, như vậy ít nhất cũng phải mất ba ngày ba đêm.

- Như vậy cũng đúng... Mau nhìn, đã phân ra thắng bại rồi!

Trong lúc mọi người bàn tán sôi nổi, thắng bại trên một võ đài đã thấy rất rõ ràng, hóa ra là một tên Thần Du cảnh đấu với một tên Tụ Nguyên cảnh, không có bất cứ bất ngờ gì xảy ra.

Có điều tên Thần Du cảnh kia không cao hứng được bao lâu, đối thủ kế tiếp đã khiến cho hắn hoàn toàn biến sắc.

Cường giả một trăm vị trí đầu trên Tân hỏa bảng, Bách Lý Đồ.

- Đi xuống đi.

Bách Lý Đồ tùy ý phát phát tay, chẳng muốn nhiều lời.

Người kia cắn răng một cái, vẫn toàn lực ứng phó.

Sau một khắc, hắn đã bị đánh bay ra ngoài, chỉ cảm thấy gân cốt cả người như muốn tan vỡ.

Lúc vừa bắt đầu đại đa số mười hai người thủ lô đều có tình huống này, ở giữa đường đã gặp phải cường địch.

Chỉ có một người ngoại lệ, đó là Giang Thần mang mặt nạ bị người ta quan tâm nhất.

Hắn đã đánh bại ba đối thủ, nếu như thắng một người nữa thì hắn sẽ thuận lợi tiến vào vòng kế tiếp.

Sau đó, từng đạo từng đạo ánh mắt nhìn về phía vị trí võ đài của hắn, chờ mong xem đối thủ kế tiếp của hắn là ai.

- Sở Lạc, nam nhân mà người coi trọng cũng không ra sao nhỉ.

Dưới đài, Mộng Phi Phi và Sở Lạc còn chưa lên đài đang nói chuyện phiếm.

Nghe thấy bằng hữu nói vậy, Sở Lạc nở nụ cười không phủ nhận, không có chút bất ngờ nào, bởi vì Giang Thần mới đang dùng đao ở tay phải mà thôi.

Vừa nãy trong ba đối thủ mà hắn gặp phải, một người là Tụ Nguyên cảnh, hai Thần Du cảnh sơ kỳ, đối thủ rất phổ thông.

Vì lẽ đó Mộng Phi Phi mới sẽ nói lời này, nàng cho rằng nam nhân được Sở Lạc coi trọng không nên có biểu hiện phổ thông như vậy.

Mộng Phi Phi gắt giọng.

Sở Lạc cười nói.

Mộng Phi Phi không quá phục, ngày hôm qua nàng đã tìm hiểu qua, thế nhưng không phát hiện ra được bất cứ dấu vết gì.

Bên kia, Hoàng Phủ Hoa nhìn Giang Thần trên đài, hắn nhớ tới những cảnh ngày hôm qua Giang Thần tiến vào phòng của Sở Lạc, cau mày, hắn nhìn chăm chăm vào mộc bài của mình không tha, vô cùng hi vọng nó có thể sáng lên.

Hắn muốn tự tay giáo huấn tên ghê tởm này, gỡ cái mặt nạ kia xuống, muốn nhìn xem rốt cục dung mạo của đối phương ra sao.

Đáng tiếc, người có mộc bài sáng lên không phải là hắn, có điều cũng là người mang mặt nạ như là Giang Thần.

Vân Hiếu!

Gia hỏa ở trên thuyền buồm lửa linh kiếm của người khác, tuyên bố muốn ở trong tử thí Thánh Viện, làm cho Giang Thần lĩnh giáo kiếm pháp cao siêu của hắn!

Giờ phút này, thuyền buồm cũng ở trên bầu trời, Hương Hương công chúa và Lưu Bằng đều không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, trong nhiều người như vậy, thế nhưng hai người kia lại có thể gặp lại được nhau.

Lưu Bằng tràn ngập tự tin nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Rốt Cuộc Đã Tới Lúc So Chiêu

Ngay cả bản thân Vân Hiếu cũng không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, thật sự gặp phải đối phương.

Lúc vừa bắt đầu hắn đã chú ý tới Giang Thần ở trên đài, nhìn ra cảnh giới của Giang Thần là trung kỳ nhập môn, giống như hắn.

Như vậy thứ đáng giá để quan tâm chính là trình độ võ học.

Từ biểu hiện ra mà thấy, đao pháp rất là phổ thông.

Vì vậy, Vân Hiếu đã hoàn toàn tự tin, trước khi lên đài, hắn liếc mắt nhìn thuyền buồm ở trên không trung.

- Nhìn qua Vân Hiếu sư huynh rất tự tin đó.

Hương Hương công chúa chú ý tới chuyện này, nàng có chút bất ngờ, nếu đối lại là nàng, ít nhiều sẽ có chút căng thẳng, dù sao trước đó đã xảy ra xung đột, nếu như thua, không cần phải nói cũng biết sẽ mất mặt bao nhiêu.

Tâm thái như vậy, võ giả sẽ không có, vì lẽ đó Hương Hương công chúa ẩn giấu rất tốt.

Lưu Bằng còn nhớ tới khuất nhục bị Giang Thần đánh bay ra ngoài, hắn hận không thể chém giết tại chỗ kẻ đó.

- Có phải người rất không cam tâm hay không? Chỉ cần lại có thêm một trận thắng nữa là người có thể thăng cấp, thế nhưng lại gặp phải ta.

Giang Thần cười nói.

- Không có tiền vốn mà lại dám nông cuồng thì chỉ là ngu xuẩn mà thôi.

Nói xong, Vân Hiếu lấy ra linh kiếm của bản thân, kiếm khí dâng trào ra.

Ngữ khí của Mộng Phi Phi mang theo nụ cười trên sự đau khổ của người khác.

- Thật sao?

Sở Lạc không để ý tới chút nào, chỉ mỉm cười, nàng rất tin tưởng đối với Giang Thần.

Trong lòng Mộng Phi Phi ngửa ngáy khó nhìn, bộ dáng này của Sở Lạc nhất định là nam nhân đeo mặt nạ kia thật sự có tài, thế nhưng rốt cuộc là cái gì, nàng lại không thấy được.

- Ai chà, linh kiếm cấp bốn đấy nhỉ.

- Người chỉ đồ kị mà thôi, cần gì phải che giấu chính mình chứ? Nhất định gương mặt dưới mặt nạ sẽ rất xấu xí, nếu không khi ở trên thuyền người cũng sẽ thu được một kiện Linh khí rồi đó.

Vân Hiếu nhỏ giọng nói một câu, giữa hai hàng lông mày tràn ngập vẻ đắc ý.

Hắn biết Giang Thần khinh bỉ chính mình, thế nhưng hắn chỉ nghĩ vì Giang Thần đỏ mắt cho nên mới sẽ như vậy.

- Người ở trên thuyền không dám giao thủ cùng ta, là không đánh lại được ta. Dựa vào một con súc sinh cũng không chiếm được niềm vui của công chúa, có phải như vậy hay không?

Vân Hiểu nói ra suy đoán của bản thân, trước đó Giang Thần cứng rắn tìm hãn để gây sự, tiếp theo lại quả đoán rời đi, chuyện này khiến cho hãn nghi hoặc đã lâu, rốt cục hãn đã nghĩ rõ ràng.

Giang Thần lắc lắc đầu, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Hừ, không thừa nhận thật sao? Như vậy tiếp một kiếm của ta thử xem.

- Truy phong kiếm: Phong Lôi Hỏa pháo!

Hãn sử dụng kiếm chiêu lúc trước bị Giang Thần nói không ra gì, điều này nói rõ hãn không phục. Hãn muốn chứng minh chính mình với Hương Hương công chúa, đồng thời cũng nói hãn có bao nhiêu tự tin đối với việc giao thủ với Giang Thần.

Có linh kiếm cấp bốn ở trong tay, uy lực của kiếm thức ít nhất cũng sẽ tăng lên thêm một bậc thang.

Kiếm thức đánh ra, đồng thời người theo kiếm động, để lại một đạo ánh sáng màu hồng ở trong không trung, giống như kíp nổ, khi ánh sáng màu hồng tiêu tan, mũi kiếm đâm ra, lực lượng đáng sợ đột nhiên nổ tung.

Kình khí sinh ra tạo ra gió mạnh, thổi ra chung quanh.

- Hừ!

Một kiếm được thi triển ra rất hoàn mỹ, Vân Hiểu đặc ý cười, điều này nói rõ ngay cả năng lực so chiêu mà Giang Thần cũng không có.

Đương nhiên, còn có một khả năng là một kiếm này đã bị Giang Thần nhìn thấu, hãn né tránh.

Khả năng này đương nhiên hãn sẽ khịt mũi con thường.

- Ta đã nói rồi, kiếm pháp của người chỉ xứng dùng linh kiếm cấp hai mà thôi.

Điều không nghĩ tới chính là, âm thanh của Giang Thần đột nhiên từ phía sau truyền đến.

- Cái gì?

Vân Hiểu cả kinh, định thần lại, vừa nhìn thì trước mắt nào còn có bóng người của Giang Thần đâu nữa, một kiếm này của hắn đã đánh vào trong không khí.

Hắn vội vàng quay đầu lại, vung kiếm đón đỡ, nhưng mà Giang Thần không có nhân cơ hội mà tấn công hắn.

- Tại sao lại như vậy? Dựa vào trình độ võ học của hắn không nên tránh thoát được kiếm của ta mới phải chứ, hắn có thân pháp gì hay sao? Không sai, nhất định là như vậy.

Vân Hiểu rất chắc chắn với phỏng đoán này của mình, bởi vì chỉ có như vậy thì mới có thể giải thích được một kiếm kia thất bại, càng có thể giải thích được biểu hiện trước đó của Giang Thần.

- Người ỷ vào thân pháp có thể tránh thoát được công kích của ta, ta cho người biết, chuyện này rất ngu xuẩn.

Vân Hiểu nói vô cùng lớn, người trên thuyền buồm ở không trung cũng nghe thấy lời này.

- Không sai, là như vậy!

- Võ học của tên kia không thể cao hơn so với Vân Hiểu sư huynh, có lẽ hắn đã luyện qua một loại thân pháp nào đó, nhưng hắn sẽ không nghĩ tới

ngoại trừ chiêu kiếm này ra thì kiếm pháp của Vân Hiểu sư huynh còn cao minh hơn hẳn.

Hương Hương công chúa không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Thần nói.

Vân Hiểu ngẩn người.

Giang Thần cười nói.

- Đáng ghét!

- Truy phong kiếm: Thừa Phong Phá lãng!

Vân Hiểu phần nộ không thôi, hắn đã sử dụng bản lĩnh thực sự, kiếm thể như cầu vồng, linh kiếm cấp bốn bắn ra tinh mang mạnh mẽ.

Không hề có điềm báo trước, đây là một chiêu kiếm chiêu có phạm vi bao trùm tương đối rộng rãi.

Thêm vào đặc tính của đài dao, ngay khi hắn đánh về phía Giang Thần đã hầu như không cho Giang Thần chỗ trống để tránh né.

Sưu!

Theo người đẩy mạnh về phía trước, ánh kiếm như cuồng phong bao phủ về phía Giang Thần.

Phanh!

Sau khi mũi kiếm đâm ra, cuồng phong nhanh chóng co rút lại, khi đến cực hạn lại nổ tung.

Lần này, kinh khí giống như ánh sáng mà dùng mắt trần cũng có thể thấy được khuếch tán ra bên ngoài.

- Người đã biết sự lợi hại của ta chưa?

Khóe miệng của Vân Hiểu nhếch lên thành một đường cong, kiếm chiêu hoàn toàn phóng thích ra, hẳn không sợ Giang Thần không trúng chiêu.

- Ài, vẫn chỉ là kiếm chiêu xứng với linh kiếm cấp hai mà thôi.

Nhưng mà, âm thanh của Giang Thần lần nữa từ phía sau lưng của hắn truyền đến, khiến cho thân thể của hắn cứng đờ, không thể tin tưởng được mà quay đầu lại.

Vào lúc này, không ít người đã bật cười, hết cách rồi, tên này toàn lực ứng phó đánh ra một kiếm, mỗi lần lại bị dễ dàng tránh thoát như vậy, thực sự rất là buồn cười.

Hương Hương công chúa nhíu mày càng chặt hơn, với trình độ võ học không cao của nàng cũng có thể nhìn ra Vân Hiểu đang ở thế hạ phong.

- Công chúa, đây vẫn là công lao của thân pháp, không có nghĩa là hắn có bản lĩnh so chiêu cùng với Vân Hiểu sư huynh đâu.

- Chỉ biết trốn thì tính là bản lĩnh gì chứ, tỷ thí là để người né tới né lui hay sao?

Tất cả quảng trường xôn xao, có điều bởi vì hắn ở trên không trung, lại dùng hết sức rộng to cho nên cũng có không ít người nghe thấy.

- Không sai, người dám so chiêu cùng ta không?

Vân Hiểu kịp phản ứng lại, hai mắt đỏ chót, nhìn chăm chăm vào Giang Thần.

- Có gì không dám chứ?

Giang Thần vung loan đao trong tay lên, tuy rằng mang mặt nạ, thế nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy hấn rất hờ hững.

A!

Vân Hiếu điên cuồng hét lên một tiếng, lần nữa xuất kiếm.

- Truy phong kiếm: Vân Long Phong hổ!

Đây là kiếm chiêu lợi hại nhất của hấn, hấn rất cần thông qua chiêu kiếm này để tìm về sự tự tin của mình.

Keng!

Nhưng lúc này, kiếm chiêu của hấn hoàn toàn không thi triển ra được, trên đường đã bị Giang Thần chém một đao vào, kiếm chiêu không có chút bất ngờ nào, lập tức bị phá.

Hấn luống cuống tay chân, sau đó yêu cầu so chiêu của hấn đã làm cho hấn cảm thấy hối hận.

Mỗi một đao của Giang Thần đều làm được chuyện tiên phát chế nhân, áp chế hấn khắp nơi, hấn lùi lại lui nữa, đã tới biên giới của đài cao.

- Cái này... Chuyện này...

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Gặp Lại Tam Hoàng Tử

- Làm sao có khả năng được chứ! Tại sao lại như vậy? Đao pháp của hãn thường thường, vì sao lại lợi hại như vậy chứ?

Sự tự tin lúc vừa bắt đầu của Vân Hiếu biến mất không còn sót lại chút gì, bất kể hãn cố gắng thế nào, kiếm thức đều bị loan đao của Giang Thần phá giải.

Rõ ràng cảnh giới tương đồng, kết quả như thế đã khiến cho không ít người hiếu kỳ và nghị luận.

Từ Tụ Nguyên cảnh trở xuống chỉ có thể nhìn thấy náo nhiệt và thú vị, đám người Thần Du cảnh thì lại bắt đầu phân tích và thảo luận.

Từ biểu hiện mà thấy, Giang Thần toàn thắng Vân Hiếu, thế nhưng sao hãn có thể làm được như vậy chứ?

Ở phương diện võ học, đao pháp của Giang Thần cũng không tinh diệu thế nào, chênh lệch cảnh giới cũng không lớn, đánh giáp lá cà, Vân Hiếu hoàn toàn không phải là đối thủ của hãn.

- Thanh kiếm này của ngươi nên đưa cho người khác đi, đồng thời sau này cũng đừng nên sĩ nhục kiếm khách, kiếm giả nữa.

Giang Thần mắt thấy gần đủ, hãn không muốn chơi tiếp nữa cho nên đao thức lập tức trở nên cực kỳ kịch liệt, triệt để làm tan rã đi phòng ngự của Vân Hiếu. Mà thanh linh kiếm cấp bốn này cũng bị đánh bay, người cũng bị đá bay xuống dưới đài.

Trận tỷ thí này, Giang Thần thắng lợi, thuận lợi tiến vào vòng kế tiếp.

- Mộng Phi Phi, thế nào? Người có hài lòng không?

Dưới đài, lông mi của Sở Lạc nhướng lên, khuôn mặt tươi cười nói.

Dường như Mộng Phi Phi cũng nghi hoặc không rõ giống như những người khác vậy.

Sở Lạc mỉm cười không nói gì, vẫn duy trì vẻ thần bí.

Bên kia, Hoàng Phủ Minh có chút bất an, bây giờ nhìn lại, Giang Thần cũng không yếu như trong tưởng tượng của bọn họ.

Hoàng Phủ Hoa hừ lạnh một tiếng, biểu hiện vẫn kiêu ngạo như cũ.

Đột nhiên, sau khi Giang Thần thắng cấp, trên đài khác phát ra một trận rối loạn không nhỏ.

Tỷ thí không quan trọng tính mạng cũng xuất hiện tính huống nháo mất mạng người đầu tiên.

- Tam hoàng tử! Dương Phàm đã muốn chịu thua lui ra khỏi võ đài, tại sao người còn muốn lạnh lùng hạ sát thủ chứ?

Nguyên nhân rối loạn là có người chỉ trích Tam hoàng tử!

Là bằng hữu của người bị chết trên đài, cảm phần sục sôi, hai mắt ửng hồng.

Tam hoàng tử càn rỡ cười to, căn bản không đặt mạng người vào trong mắt.

Người kia lửa giận công tâm, không để ý tới nguy hiểm của việc chọc giận Tam hoàng tử mà muốn đòi lại oan khuất cho bằng hữu của hắn.

- Như vậy chỉ có thể nói hăn ngu xuẩn mà thôi!

- Nếu như người không phục, lên đài nhận lấy cái chết!

Không phải hôm nay rất đặc thù, đối mặt với mạo phạm như vậy thì Tam hoàng tử đã trực tiếp rút ra một mũi tên bắn chết hăn rồi.

Người kia còn muốn nói nữa thì lại bị người ở bên cạnh kéo đi.

- Hừ.

- Còn ai lên nữa?

Sau đó, những đối thủ của hăn đều không chiến mà thua, vừa lên đài đã chịu thua.

Tam hoàng tử thuận lợi thắng cấp.

- Vô vị, vô vị quá.

Tam hoàng tử đắc ý quát to một tiếng, nhảy xuống lôi đài.

- Lão tam vẫn luôn như vậy, quá mức cậy mạnh hiếu thắng.

Lão giả áo xám lơ đãng nói.

Nghe vậy, Đại Hạ hoàng đế cũng yên lòng.

- Vẫn trắng trợn không kiêng dè gì như vậy, hôm nay, ta sẽ để cho người biết gì là lợi hại.

Sở Lạc ở bên cạnh hăn, dùng âm thanh mà Mộng Phi Phi không nghe thấy nói.

- Ta biết.

Sở Lạc lại nói.

Giang Thần hiểu rõ ý trong lời này, cũng không phải là hăn không nghĩ tới việc thực lực không bằng Tam hoàng tử mà đối chiến với đối phương thì sẽ như thế nào.

Nhưng sự thù hận của hăn đối với Tam hoàng tử đã đạt đến mức thấy chết không sồn, bất kể ra sao hăn đều phải dùng toàn lực.

- Hay là, ta có thể thi triển ra môn công pháp huyền bí kia nhỉ.

Giang Thần không khỏi nghĩ đến, trước đó ở trong Vạn thú vực hăn bị Mặc Ly truy sát, hăn đã nghĩ đến một môn công pháp huyền bí tăng sức chiến đấu lên.

Sau đó cảnh giới tăng lên, thực lực tăng nhanh như gió, tạm thời có sức chiến đấu rất cường hăn.

Mặt khác, sở dĩ hăn do dự không quyết định như vậy là bởi vì môn công pháp huyền bí này quá mức kinh thế hãi tục, hăn không muốn bại lộ ra quá sớm.

- Hả?

Giang Thần đột nhiên chú ý tới có một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình. Lúc hăn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra là Hương Hương công chúa ở trên thuyền buồm.

Thông qua trận chiến vừa nãy, nghĩ đến Hương Hương công chúa dù sao cũng hơi tỉnh táo, cho nên cũng đã hiểu rõ ý tốt của Giang Thần ngày hôm qua.

Có điều, Lưu Bằng và Vân Phàm bị thua vẫn còn ở trên thuyền như cũ. Điều này nói rõ nàng còn chưa quyết định chắc chắn được.

Đối với vị công chúa này, Giang Thần không có hứng thú gì.

Hắn bắt đầu nhìn ra chung quanh, tìm kiếm bóng người của các đệ tử Thiên Đạo môn.

Hắn phát hiện ra quả thực đúng như Sở Lạc từng nói, không có đệ tử nào quá nổi bật.

Lý Tuyết Nhi tẩu hỏa nhập ma, Lý Thấm tử vong, Đường Ly tử vong, Mộc Trấn Xuyên bị phế mười cái thần huyết.

Bốn người này đều có quan hệ trực tiếp tới Giang Thần.

Nghĩ tới đây, Giang Thần sờ sờ mũi, nghĩ thầm ngày hôm nay nếu hắn không cố gắng biểu hiện, quả thật có chút xin lỗi môn phái.

Đột nhiên, Giang Thần lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc, khóe miệng hắn hiện ra nụ cười ấm áp.

Văn Tâm.

Một người nào đó trên đài đã là Thần du cảnh, cho dù vẫn là sơ kỳ nhập môn, thế nhưng đã liên tục đánh bại được ba đối thủ rồi.

Vận khí không tệ, đối thủ cuối cùng là Tụ Nguyên cảnh, nàng đã thành công thăng cấp.

Văn Tâm rất cao hứng, nhảy xuống bình đài, phất tay về một phương hướng ở dưới quảng trường.

Giang Thần nhìn sang, phát hiện ra đều là người của Xích tiêu phong, có Mạnh Hạo và đám người Giang Lộ, Giang Phong, ngay cả Phạm Đồ và Cao Nguyệt cũng ở đó.

- Phạm thúc, mẫu thân?

Giang Thần rất là bất ngờ, còn tưởng rằng bọn họ đã trở lại Thập vạn đại sơn, không nghĩ tới bọn họ sẽ đi tới nơi này.

- Lẽ nào bọn họ biết ta sẽ tới đây sao? Làm sao có khả năng được chứ?

- Đúng rồi, chương giáo có Như ý toán bàn, có thể biết được sự sống chết của ta, nhất định đã nói cùng mẫu thân rồi.

- Có điều...

Giang Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên trên không trung, nơi đó có một cái bảo tháp đang lơ lửng, trên mặt có người của Thiên Đạo môn đang ngồi đó.

Mạnh Hạo và Văn Tâm đã là đệ tử của Thiên Đạo môn, càng không cần phải nói bản thân hắn là đệ tử chân truyền trên Thiên tử bảng. Theo lý mà nói, hai người kia và tộc nhân của hắn nên ở trong bảo tháp trên không trung mới đúng.

Mà không phải ở trong đám người chen chúc như vậy.

Giang Thần để Sở Lạc đi tìm hiểu tình huống.

- Bên trong Thái Thượng trưởng lão mang đội của Thiên Đạo môn có một vị là sư phụ của Ninh Hạo Thiên.

Một câu nói đã nói ra nghi hoặc của Giang Thần, hiển nhiên là vị Thái Thượng trưởng lão này chen ép người của Xích tiêu phong.

- Ngoại trừ người kia ra còn có ai nữa không?

- Được trưởng lão của Thiên Đạo môn, Truyện Công trưởng lão còn có đường chủ Hình Pháp đường nữa.

- Vậy thì tốt.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Sát Sinh Quỷ Trảm

Ước chừng sau khi tỷ thí bắt đầu được nửa canh giờ, vòng một đã tuyên bố kết thúc.

Người bị đào thải có bảy, tám phần mười, quảng trường vốn đầy người lúc này đã trở nên rộng rãi hơn rất nhiều, mặt khác những người còn lại đều là Thần du cảnh.

Dù sao, nếu Tụ Nguyên cảnh muốn thăng cấp, nhất định phải trải qua liên tục bốn vòng đều không gặp được Thần du cảnh, mà vận may như vậy cũng không khỏi quá nghịch thiên đi.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi một phút, tỷ thí lần nữa bắt đầu, quy củ vẫn là như thế.

Lần này, mỗi người chỉ cần đánh bại ba đối thủ, nhưng độ khó khăn trái lại còn tăng lên, bởi vì người còn lại lúc này đều không đơn giản chút nào.

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không mà Giang Thần lại là người đi lên thủ lô từ trận đầu.

- Vận may cũng quá kém rồi đó.

Sở Lạc oán giận nói một câu, người lên cuối cùng sẽ có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, sẽ không chịu thua thiệt.

- Điều giống nhau cả thôi, lên trước thì cũng có thể kết thúc nhanh nhất.

Giang Thần cười cợt, cũng không để ý tới việc này chút nào mà nhảy lên trên đài.

Bởi Giang Thần mang mặt nạ, đặc thù rất rõ ràng, cho nên rất nhanh đã bị người ta nhận ra, nhớ tới hắn là tuyển thủ thắng cấp đầu tiên ở vòng một.

Ngoài ra, theo người ở trên quảng trường càng ngày càng ít, không ít người đã chú ý tới việc hắn và Sở Lạc đứng chung một chỗ, cử chỉ thân mật, chuyện này đã đưa tới nghị luận không nhỏ.

Tu vi của Sở Lạc không tính là kinh điển, có thể có thể xếp vào thứ sáu Mỹ Nhân bảng, từ đó có thể thấy được khuôn mặt nàng đẹp như thế nào, đồng thời người ái mộ còn hơn xa Hoàng Phủ Hoa.

Nhưng mà từ khi Sở Lạc leo lên Mỹ Nhân bảng, cũng không nghe nói nàng đi lại gần với nam nhân nào cả.

Hiện giờ lại xuất hiện một người mang mặt nạ, ngay cả đồng môn Phù Không đảo của nàng cũng rất tò mò.

- Ha ha ha ha ha ha.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Hoa phát ra một tiếng cười lớn sang sảng, ngay khi mọi người nhìn sang phía hắn thì hắn đã thả người nhảy một cái, rơi xuống trước người của Giang Thần.

Một bài trong tay hắn tỏa ra ánh sáng màu lam còn chưa tản đi, con số hiển hiện trên mặt chính là vị trí bình đài của Giang Thần!

- Được! Quá tốt!

Hoàng Phủ Minh ở phía dưới kích động kêu to, bên trong nhiều người như vậy mà cũng có thể gặp được người này, đủ để khiến cho người ta hưng phấn.

Hắn sờ sờ gò má có chút đau đớn, khuất nhục và miệng hôm qua xông lên đầu, hắn rất cần ca ca hắn xả cơn giận này cho hắn.

Ánh mắt của Mộng Phi Phi rất cuồng nhiệt, rất thích thú khi nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Hoàng Phủ Hoa theo đuổi Sở Lạc, nàng biết chuyện này.

Lại suy nghĩ thêm Sở Lạc và nam mặt nạ này có quan hệ mập mờ, có thể nói là nàng đã nhìn thấu.

Vẻ mặt của Sở Lạc nghiêm túc, nàng có lòng tin đối với Giang Thần, thế nhưng phải kiên trì ba vòng, dùng năng lực của Hoàng Phủ Hoa đủ để tiêu hao năng lượng của thiếu chủ nhà nàng.

Giữa bầu trời, Hương Hương công chúa cũng khẩn trương nhìn chăm chăm vào vị trí bình đài của Giang Thần.

Nàng không biết cừ hận của Giang Thần và Hoàng Phủ Hoa, chỉ là sinh ra hiếu kỳ rất lớn đối với Giang Thần mà thôi.

Nàng hỏi.

- Hoàng Phủ Hoa là thiếu gia của tứ đại gia tộc trong kinh thành, tự xưng là người mạnh nhất trong Hoàng Đô tứ thiếu, xếp hạng thứ tám mươi ba trên Tân hỏa bảng.

Hương Hương công chúa sáng mắt lên, rất là bất ngờ.

- Đúng thế.

Hương Hương công chúa lại nói.

- Công chúa, đó là chuyện không thể, cảnh giới của hãn yếu hơn đối phương, phương diện võ học, Hoàng Phủ Hoa không yếu, đặc biệt là đao pháp của hãn.

- Ồ...

Hương Hương công chúa còn muốn nói điều gì đó thì phía dưới đã đánh nhau.

Linh khí của Hoàng Phủ Hoa là một thanh trường đao, sau khi lên đài hãn không nói hai lời mà chém ra một đao.

Bình đài bị một luồng lực lượng vô hình ngăn chặn, như là một bàn tay lớn ấn xuống vậy.

- Sát Sinh quỷ trảm: Khốn!

Đao thế của Hoàng Phủ Hoa hung mãnh không thể đỡ, lại hạn chế Giang Thần, trên lưỡi đao ẩn chứa lực lượng rất đáng sợ.

Nhìn thấy một đao này, người trong kinh thành có vẻ ngoài ý muốn.

- Xem ra Hoàng Phủ Hoa và tên này có cừ oán gì đó thì phải.

Người quen biết hãn còn vì đao thức này mà nhìn ra được điểm ấy.

Đao pháp của Hoàng Phủ Hoa cực mạnh mẽ, nắm giữ đao ý hoàn chỉnh, còn tu luyện một môn đao pháp rất lợi hại.

Nếu như dùng cấp bậc công pháp để tính, môn đao pháp này có thể xưng tụng là thiên cực.

Ngay cả Lữ Phi gần đây danh tiếng thịnh nhất cũng đã từng nói Hoàng Phủ Hoa dựa vào một môn đao pháp này có thể xưng tụng là đao khách.

Phân chia võ học không rõ ràng bằng công pháp, bởi vì một số môn võ học có yêu cầu tu luyện cực cao.

Đao pháp mà đao ý mô hình có thể tu luyện và đao pháp mà đao ý hoàn chỉnh có thể tu luyện tuyệt nhiên không giống nhau được.

Nhưng mà, dù cho là đao ý hoàn chỉnh, đao pháp có thể học được cũng có phân chia cao thấp.

Sát Sinh quý trọng chính là đao pháp tốt nhất ở bên trong đao ý hoàn chỉnh.

Sát Sinh quý trọng, chiêu thức kỳ lạ, tổng cộng có mười thức, chia làm: Khốn, phá, trảm, oanh, chiết, kích, đoạn, diệt, ly, toái.

Dưới tình huống bình thường, Hoàng Phủ Hoa sẽ không vội vã vận dụng đao chiêu, độ sức cùng người khác.

- Tên đáng thương đây rồi.

Trong mắt người ngoài, Giang Thần vốn phần thắng đã không cao lại càng bởi vậy mà được người ta đồng tình.

- Người, không xứng đấu với ta!

Hoàng Phủ Hoa nói xong một câu, trường đao đã chém xuống.

- Thật sao?

Giang Thần ngẩng đầu lên, trên người đột nhiên bùng nổ ra một luồng lực lượng đáng sợ, đập vỡ uy thế ở xung quanh, múa đao đón đỡ.

Keng!

Đao của Hoàng Phủ Hoa vững vàng chém vào bên trên linh đao của Giang Thần.

Thân thể của Giang Thần rắn chắc vượt qua người thường, cánh tay vẫn không nhúc nhích, đầu gối cũng không khụy xuống nửa phân nào cả.

Như vậy cũng có ý nghĩa một đao này của Hoàng Phủ Hoa đã bị Giang Thần đón đỡ được.

- Xem ra miệng lưỡi của người so với đao pháp còn lợi hại hơn đó.

Giang Thần xông về phía Hoàng Phủ Hoa khẽ mỉm cười, cánh tay phát lực, đẩy hắn ra ngoài.

Trước khi Hoàng Phủ Hoa rơi xuống đất, hắn đã theo sát tới, linh đao đang súc lực.

Hoàng Phủ Hoa cũng thật sự có tài, mạnh mẽ thay đổi quỹ tích ở trên không trung, rơi xuống phía sau của Giang Thần.

Hoàng Phủ Hoa nói.

Đồng thời, ở trong lòng hắn tự hỏi, vừa nãy sao Giang Thần có thể ngăn cản được đao của hắn chứ?

- Cảnh giới của ta cao hơn hắn, lại từ trên chém xuống, làm sao hắn có khả năng tiếp được trọn vẹn như vậy chứ?

Hoàng Phủ Hoa không khỏi hoài nghi có phải Giang Thần đã lén lút mặc linh khí phòng ngự hay không.

- Có điều, coi như thân thể người mạnh như thế nào đi nữa, có thể mạnh hơn được đao của ta sao?

Hoàng Phủ Hoa nở nụ cười lạnh lẽo, chém ra đao thứ hai.

- Sát Sinh quỷ trảm: Oanh!

Lại là một đao chiêu giống như sóng dữ, giải thích hoàn mỹ sự bá đạo của đao khách.

Một đao ra, sấm gió hiển hiện.

- Đao pháp cao minh nha, ta cũng biết đó.

- Sát Sinh quỷ trảm: Oanh!

Điều mà ai cũng không ngờ tới chính là, không ngờ Giang Thần lại làm ra động tác giống Hoàng Phủ Hoa như đúc, khí thế tương đồng, giống như có thể trực tiếp phục chế vậy.

Đao chiêu tương đồng va chạm vào nhau, bình đài nứt ra một cái lỗ ở vị trí trung tâm.

Đây là bình đài đặc chế của Đại Hạ vương triều, không phải là tảng đá phổ thông, có thể thấy được uy năng của hai đao đụng nhau mạnh mẽ bao nhiêu.

- Người! Người là ai? Tại sao cũng biết Sát Sinh quỷ trảm cơ chứ?

Hoàng Phủ Hoa vẫn không chiếm được chỗ tốt như cũ, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn, lúc nói chuyện, hắt nhìn về phương hướng gia tộc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Thập Ngôn Hợp Nhất

Người của Hoàng Phủ gia cả kinh, đặc biệt là Hoàng Phủ Minh.

Môn đao pháp này là do Hoàng Phủ gia vận may run rủi mà có được, gia tộc rất là coi trọng, đến hiện tại hãn cũng không có tư cách để tu luyện.

Bên kia, Mộng Phi Phi cũng bị kinh diễm, sự hiếu kỳ đối với Giang Thần đã sắp tới cực hạn.

- Mộng cô nương, người có biết người trên đài kia là thần thánh phương nào không?

Đột nhiên, ba người trẻ tuổi khí độ phi phàm đi tới.

Mộng Phi Phi vừa nhìn lại, phát hiện ra là tam thiếu khác trong Hoàng Đô tứ thiếu, phân biệt là Lệnh Hồ Tuyệt, Yến Vân Minh, Lôi Liễu Trần.

Hoàng Đô tứ thiếu, cạnh tranh rất là kịch liệt, người mạnh nhất hàng năm đều sẽ thay đổi, năm nay là Hoàng Phủ Hoa nắm giữ Sát Sinh quỷ trảm, mạnh nhất huyền bí, lực ép ba người kia.

Bây giờ, Giang Thần đang chính diện chống lại Hoàng Phủ Hoa, thế nhưng lại không rơi xuống hạ phong, nói rõ thực lực của hãn đã vượt xa bọn họ.

Cho nên, thân là người Hoàng Đô, bọn họ có chút không phục.

Mộng Phi Phi bất đắc dĩ cười nói.

- Sở cô nương...

Ba người nhìn về phía Sở Lạc, lời còn chưa nói hết thì đã bị cắt ngang.

Sở Lạc nói.

Ở trước mặt người ngoài, không thể gọi hai chữ thiếu chủ, cũng không thể bại lộ cái tên Giang Thần, vì lẽ đó nàng mới dùng cách gọi này.

- Sư huynh? Chẳng lẽ là đệ tử của Phù Không đảo?

Lệnh Hồ Tuyệt cũng nói.

Nghe thấy hần nói như thế, Mộng Phi Phi nở nụ cười, nghĩ thầm Lệnh Hồ Tuyệt này hiểu rõ tính cách của Sở Lạc, có điều, còn chưa đủ hoàn toàn hiểu rõ.

Sở Lạc vẫn từ chối như cũ.

Lệnh Hồ gia ở kinh thành có sức ảnh hưởng không nhỏ, phần nhân tình này, không nhẹ.

Có điều, người ngoài chỉ biết là Sở Lạc keo kiệt tiền tài, nhưng lại không biết nàng không phải là người thích chiếm tiện nghi.

Tính toán tỉ mỉ quá mức, nhưng không phải là ham muốn lợi ích, trở thành nữ tử không có nguyên tắc.

Nếu không thì cũng không lên được Mỹ Nhân bảng.

Lôi Liễu Trần sử dụng phép khích tướng, cố ý nói rất xem thường.

Quả nhiên, Sở Lạc khó chịu liếc mắt nhìn hần, không có nhiều lời.

Lệnh Hồ Tuyệt cũng nói.

- Dù sao cảnh giới cách biệt quá lớn.

- Được rồi!

- Rốt cuộc các người muốn thế nào?

Lệnh Hồ Tuyệt nói.

Sở Lạc hỏi.

Lôi Liễu Trần nói.

Sở Lạc cười lạnh nói.

Hoàng Đô tam thiếu nhìn lẫn nhau, Yến Vân Minh kia lấy ra một cái bình ngọc trong suốt, đưa tới.

Bên trong này không có gì, vẻ mặt Sở Lạc rất là nghi hoặc.

Yến Vân nói rõ nói.

- Cái gì?

Người chung quanh cùng nhau cả kinh, khi lần nữa nhìn về phía bình ngọc, ánh mắt đã hoàn toàn khác biệt so với trước đó.

Yến Vân Minh không tỏ vẻ gì, cười cười nói.

- Đám nam nhân này...

Khóe miệng của Mộng Phi Phi hiện ra ý cười không tên, nàng rất rõ ràng, ba người này muốn rút ngắn quan hệ với Sở Lạc, nhân cơ hội thể hiện của cải của mình.

Sở Lạc không do dự bao lâu, lập tức đồng ý.

- Sở Lạc.

- Người tự tin đối với sư huynh của người như vậy sao?

Sở Lạc gật gù.

- Được rồi, Sở Lạc cô nương, chúng ta một lời đã định đó.

Trong lòng Yến Vân Minh rất là đặc ý, nếu như Giang Thần không thắng được, phong hoàn vẫn là của hắn như cũ, nhưng lại có thể nhờ vào đó mà phát triển quan hệ cùng với Sở Lạc.

Lại nhìn lên trên bình đài, hai người Hoàng Phủ Hoa và Giang Thần đánh tới mức khó phân thắng bại, thấy chiêu ứng chiêu.

Hoàng Phủ Hoa rất thông minh, không sử dụng đao chiêu nữa mà đánh nhau tay đôi, thăm dò nông sâu của Giang Thần.

Lúc vừa bắt đầu, hắn còn rất vui vẻ, bởi vì rõ ràng Giang Thần xuất đao không phải là hảo thủ dùng đao.

Thế nhưng chẳng được bao lâu thì hắn lại phát hiện ra tuy rằng Giang Thần xuất đao non nớt, thế nhưng mỗi một đao vừa nhanh vừa độc, lại còn đang không ngừng được cải thiện.

- Hắn đang dùng ta để luyện đao, nếu cứ đánh tiếp nữa, hắn sẽ càng ngày càng đáng sợ hơn.

- Nhưng mà, tại sao ta không thể mạnh mẽ đánh bại được hắn đây? Rõ ràng cảnh giới của ta cao hơn hắn, thần huyết chính là ưu thế lớn nhất kia mà!

Trưởng thành ở trong chiến đấu thì cần phải có kẻ địch thực lực không vượt qua bản thân mình quá nhiều.

Hoàng Phủ Hoa cho rằng thực lực mình đã vượt qua cực hạn chịu đựng của Giang Thần, bởi vì hắn là trung kỳ đỉnh cao, có mười lăm cái thần huyết!

Hắn không biết việc cho dù cảnh giới của Giang Thần thấp, thế nhưng số lượng thần huyết so với của hắn còn nhiều hơn.

- Liều mạng!

- Sát Sinh quỷ trảm: Kích!

Hắn đánh ra một đao, trên mặt lại cả kinh, bởi vì Giang Thần phía đối diện cũng làm ra động tác tương đồng với hắn.

- Sát Sinh quỷ trảm: Kích!

Trong lúc hoảng hốt, Hoàng Phủ Hoa có ảo giác, giống như trước mắt hắn xuất hiện một chiếc gương vậy.

- Lẽ nào hắn có năng lực phục chế võ học của người khác hay sao?

Hoàng Phủ Hoa vừa nghĩ thì một mặt lại rút đao đối mặt.

Hai đao đụng chạm, lại là kinh khí cuồng bạo tản ra chung quanh, trên mặt bình đài xuất hiện càng nhiều vết rách hơn nữa, hai người phân biệt lùi lại phía sau.

- Sát Sinh quỷ trảm: Ly!

- Sát Sinh quỷ trảm: Ly!

Một đao vừa ra, một đao lại hiện lên.

Trên bình đài tràn ngập đao khí ngang dọc, khí lưu cuồn cuộn rít gào.

Một đao lại một đao, đánh tới mức cực kỳ kịch liệt.

Đồng thời, mọi người lại phát hiện ra ở trong quá trình này Giang Thần từ từ chiếm thể thượng phong.

Hai đao va chạm, Giang Thần lùi hai bước, Hoàng Phủ Hoa lùi bốn bước.

Khi Giang Thần lùi bốn bước, hắn đã lùi tám bước.

- Đáng ghét!

Gần như Vân Hiểu vậy, sự kiêu ngạo của Hoàng Phủ Hoa khi đối mặt Giang Thần đã bắt đầu tan vỡ, điểm không giống chính là, hắn còn có đòn sát thủ.

- Ta không tin ngươi còn có thể lập lại một đao này của ta!

- Sát Sinh quỷ trảm: Ngũ ngôn hợp nhất!

- Khốn, diệt, đoạn, kích, chiết!

Vào thời khắc này, Hoàng Phủ Hoa đang ở thể hạ phong như đã thay đổi thành người khác, khí thế tăng vọt, đao kính cuồn cuộn, tiếng sấm gió quần quanh ở bên tai.

- Đến rồi!

Sắc mặt của người trong kinh thành cùng nhau biến đổi, trong lòng ba người Lệnh Hồ Tuyết, Lôi Liễu Trần, Yến Vân Minh rung mình.

Hoàng Phủ Hoa bởi vì nắm giữ chiêu thức này cho nên mới trở thành người mạnh nhất trong Hoàng Đô tứ thiếu.

Sát Sinh quỷ trảm, luyện đến sau cùng còn có một thức đao chiêu quý khốc thần sầu, kết hợp với ngũ thức trong mười thức, tùy ý tổ hợp, hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, có uy lực diệt thiên.

Cho nên sự tự tin của ba người đối với Hoàng Phủ Hoa cũng đến từ đây, bọn họ đều thua ở trong một đao này.

Một đao này là căn cứ vào trình độ thông thạo và tâm tính của cá nhân, năm thức đao chiêu tổ hợp thiên biến vạn hóa, không thể dự đoán được.

Vào giờ phút này, không gian trăm thước của bình đài đã bởi vì một đao này của Hoàng Phủ Hoa mà thần phục.

Giang Thần đứng ở đó không có chỗ nào có thể trốn, có điều hẳn không có dự định bó tay chịu trói.

- Xem ra phiên bản Sát Sinh quỷ trảm của người không hoàn mỹ, ngũ ngôn hợp nhất sao? Ha ha.

- Sát Sinh quỷ trảm: Thập ngôn hợp nhất!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Phong Chi Ngân

Vào thời khắc Hoàng Phủ Hoa đánh ra một đao kia, tất cả mọi người đều cho rằng một đao này thế không thể đỡ, uy vũ vô song.

Đao khí của hai người không phải cùng một cấp độ.

Đao khí của Hoàng Phủ Hoa giống như một cái ao nhỏ, bị sông lớn của Giang Thần nhấn chìm.

- Lên!

Thập ngôn hợp nhất hạ xuống, ánh đao có uy thế ngập trời.

Một đao mười thức, mười thức hợp nhất.

Bên trong ánh đao xán lạn càng mang theo một luồng khí tức ác liệt.

- Không thể, đây là chuyện không thể nào!

Hoàng Phủ Hoa không thể tin tưởng tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt, Sát Sinh quỷ trảm là sự kiêu ngạo của hắn, là tiền vốn để hắn đứng đầu Hoàng Đô tứ thiếu.

Trường bối trong gia tộc đã nói, với tuổi tác của hắn mà năm giữ đến Ngũ đạo hợp nhất đã có thể xưng tụng là kỳ tài rồi.

Kết quả nhìn thấy biểu hiện của Giang Thần ở trước mắt thì hắn mới biết mình có bao nhiêu non nớt, Sát Sinh quỷ trảm, thần hiệu đã vượt xa ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Kết cục không có gì là bất ngờ, Hoàng Phủ Hoa bị đánh bay ra khỏi bình đài, bị thương là chuyện không thể tránh được.

Thắng bại đã phân, có mấy người vẫn không muốn tin tưởng chuyện này.

Ví dụ như ba người Lệnh Hồ Tuyệt vậy, thiên tài kiệt xuất nhất kinh thành bị người ta đánh bại, cũng có ý nghĩa người ở trên đài kia đủ để khinh thường toàn bộ kinh thành!

Tâm tình của Hoàng Phủ Minh là phức tạp nhất, hẳn nhớ tới lời của mình đã nói khi còn ở vòng đấu loại, cảm giác lúc này của hắn so với hôm qua bị vả miệng còn khó chịu hơn nữa.

- Người này rốt cuộc là ai! Vì sao lại mang mặt nạ cơ chứ?

Sau khi tiếp nhận sự thực Giang Thần đã thắng, suy nghĩ trong lòng mọi người đều giống nhau.

Từng đạo từng đạo thần thức rơi vào trên người hắn, muốn xem thấu gương mặt dưới mặt nạ, kết quả đều là tay trắng trở về, ngay cả Thông thiên cảnh cũng không có gì là ngoài ý muốn cả.

- Ồ?

Trên tường thành, lão giả áo xám biến sắc.

Bằng vào lịch duyệt của hắn, chiến đấu đặc sắc của thiên tài với thiên tài hắn đã xem qua không ít. Nói thật, biểu hiện của Giang Thần và Hoàng Phủ Hoa không lọt được vào mắt của hắn.

Nhưng mà, ngay cả thần thức của hắn cũng không thể nhìn thấu qua được mặt nạ, làm cho trong lòng hắn không khỏi sinh ra sự hiếu kỳ.

Hắn thầm nói.

Cùng lúc đó, ở trên quảng trường, một tên thanh niên rất được mọi người quan tâm nhìn về phía Giang Thần.

- Lữ Phi, đao pháp của người này ra sao?

Khi thanh niên tên là Lữ Phi nói xong câu cuối cùng, trong mắt tràn ngập chiến ý đang thiêu đốt.

Không chỉ có hãn đã nhìn ra, ở một mặt khác của quảng trường cũng có ba vị thanh niên phong hoa tuyết đại đang thảo luận.

- Hãn cố ý giấu dốt sao?

- Không cần phải làm như vậy nha, chẳng lẽ hãn sợ Lữ Phi tìm đến hãn để gây sự sao?

- Không, hãn đang nhân cơ hội luyện đao.

Ba người phân biệt là Phong Chi Ngân, Cao Tiệp Ly, Dịch Thủy Hàn.

Đều là tồn tại ba mươi vị trí đầu của Tân hỏa bảng, ba kiếm khách mạnh nhất bên trong đám người trẻ tuổi.

- Hãn có đao pháp cơ sở nhất định, nếu không cũng không giấu dốt được.

Phong Chi Ngân và Cao Tiệp Ly rất là bất ngờ, tiếp theo lại rất là xem thường.

- Đao kiếm đồng tu sao? Quả thật là ngu xuẩn, đao và kiếm tuy nhiên không thể giống nhau được.

- Không sai, đây là hành động tự tìm đau khổ mà thôi.

Đối với lời nói của bằng hữu, Dịch Thủy Hàn không có bình luận gì cả, chỉ là ánh mắt lại có thâm ý nhìn về phía Giang Thần.

Rất nhanh, thời gian khôi phục một phút đã trôi qua, Giang Thần lại đối mặt với đối thủ kế tiếp.

Đương nhiên, không chỉ có một mình hắn, những người khác đều như thế cả.

Chỉ là biểu hiện của Giang Thần đã dẫn tới không ít người kinh ngạc, hiện tại trên các bình đài khác cũng không hấp dẫn ánh mắt của mọi người nữa, vì vậy vị trí bình đài của hắn đã trở thành chỗ thu hút mọi người nhất.

Trên quảng trường, không ít người đều nhìn vào mộc bài của mình, có một nhóm người căng thẳng, một phần chờ mong, còn có một phần thì lại thản nhiên đối mặt.

- Là ta.

Trong lúc mọi người nhìn xung quanh lẫn nhau thì một người nâng mộc bài trong tay lên, vẻ mặt nở một nụ cười rất bất đắc dĩ.

Là bất đắc dĩ, không phải vô lực.

Hắn rất không thích việc mình gặp Giang Thần, bởi vì hắn cảm thấy thực lực của hai người không cùng một đẳng cấp.

Người này, chính là Phong Chi Ngân, một trong ba kiếm khách.

Xếp hạng thứ hai mươi chín trong Tân hỏa bảng.

Vượt qua Hoàng Phủ Hoa mười mấy thứ hạng, cũng khó trách hắn sẽ nghĩ như vậy.

Cao Tiệm Ly bên cạnh hắn nói.

- Ta hiểu rồi.

Phong Chi Ngân cười nhạt, thân thể khẽ động, ánh kiếm lập lòe, người đã xuất hiện ở trên bình đài.

Oa!

Mọi người ồ lên, tồn tại năm mươi vị trí đầu trên Tân hỏa bảng vẫn là tiêu điểm được quan tâm, đặc biệt kiếm khách tuổi trẻ như là Phong Chi Ngân vậy.

Không ít nữ tử trẻ tuổi ở đây rất kích động, trong mắt bắn ra tinh quang.

Phong Chi Ngân, đứng thứ hai mươi chín Tân hỏa bảng, xếp hạng thứ năm trên Công tử bảng.

Áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, khóe miệng hơi nhếch lên, miễn cưỡng mỉm cười, giống như không quá đặt nặng những trận chiến phía sau ở trong lòng.

Phong Chi Ngân hỏi.

- Tại sao lại không chiến cơ chứ?

Lúc Phong Chi Ngân nói lời này thì nụ cười vẫn còn ở trên môi, dường như lời này ở trong miệng của hắn cũng không phải là lời hung hăng vậy, dường như hắn nói lời này trời sinh đã thích hợp rồi vậy.

Giang Thần hỏi.

Phong Chi Ngân khẽ cười nói.

Giang Thần nói.

Phong Chi Ngân khẽ gật đầu, đưa tay phải ra, làm tư thế mời xuống khỏi bình đài.

Giang Thần lại nói.

Tức thì, hô hấp của mọi người trở nên dồn dập, bàn tay duỗi ra của Phong Chi Ngân cứng lại ở giữa không trung.

- Thú vị.

Cao Tiệm Ly và Dịch Thủy Hàn liếc nhìn lẫn nhau, trên mặt hiện lên nụ cười, rất tình nguyện nhìn thấy bằng hữu của mình đá phải đá.

Trên đài, nụ cười của Phong Chi Ngân có một chút biến hóa, chẳng khác nào một thanh kiếm mới được rút ra, sáng lóng lánh.

- Nói chuyện viễn vông!

Bốn chữ, Phong Chi Ngân nói trầm thấp mà du dương, linh kiếm được rút ra, ánh kiếm bay lên, kiếm khí giống như gió lạnh thổi khí tức đao khách quyết đấu vừa nãy không còn một mống.

- Phong thái rất tốt!

- Không hổ là tuần tài trên Công tử bảng!

Chỉ vền vẹn là rút kiếm đã khiến cho không ít thiếu nữ ở đây si mê, bóng người màu trắng tiêu sái bất tận.

- Ta nói này Sở Lạc, người sư huynh này của người đủ đáng thương, đánh bại Hoàng Phủ Hoa, lại có thêm Phong Chi Ngân tới nữa...

Mộng Phi Phi lắc đầu thờ dãi, bất kể nàng có nhận định cao thế nào đối với Giang Thần, suy đoán Giang Thần có lá bài tẩy gì đó thì sau khi Phong Chi Ngân lên đài, tất cả đều trở nên không quan trọng nữa rồi.

Nhưng mà, nàng còn chưa nói dứt lời thì lại kinh ngạc ra phát hiện biểu hiện của Sở Lạc không đúng.

Cho dù cũng có chút lo lắng, thế nhưng cũng không phải là loại lo lắng như nàng suy nghĩ.

Sở Lạc chậm rãi nói.

- Đối thủ kế tiếp?

Mộng Phi Phi không thể tin được lời mà mình nghe thấy, như vậy há không phải nói, Sở Lạc chỉ lo lắng Phong Chi Ngân sẽ tiêu hao sức chiến đấu của Giang Thần, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là Giang Thần thắng lợi như cũ hay sao?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Thắng Mà Không Về Vang Gì

- Lần này, các người cảm thấy hãn có thể thắng được không?

Trên thuyền buồm, Hương Hương công chúa hỏi.

Hai người Vân Hiếu và Lưu Bằng ngăn người, lúc này Hoàng Phủ Hoa bị thua đã mạnh mẽ cho bọn hãn một cái bạt tai, thái độ của công chúa đối với bọn họ đã lạnh nhạt đi không ít.

Vân Hiếu biết nếu không làm gì, không chừng hãn sẽ bị đuổi xuống thuyền.

- Công chúa!

- Người này cố ý giấu dốt, khiến cho người ta khinh địch bất cẩn, nhân cơ hội thủ thắng, đây là âm mưu, nhưng mà hiện tại đối thủ của hãn đã không phải là người mà dùng loại phương pháp đê tiện này có thể thủ thắng được. Phong Chi Ngân kia là người đứng ở vị trí thứ hai mươi chín trên Tân hỏa bảng đó.

Hương Hương công chúa gật gù, Hoàng Phủ Hoa đứng tám mươi ba, Phong Chi Ngân đứng thứ hai mươi chín tên, cách biệt hơn năm mươi vị trí.

Cân nhắc đến việc xếp hạng càng là gần đầu thì chênh lệch của mỗi người sẽ càng rõ ràng, mười Hoàng Phủ Hoa cũng không phải là đối thủ của Phong Chi Ngân.

Có điều, rất khó để Hương Hương công chúa không nghĩ tới khả năng vạn nhất được.

Vạn nhất Giang Thần thắng lợi thì sao chứ?

Kết quả như vậy, không nghi ngờ chút nào sẽ làm cho người mang mặt nạ này trở thành hắc mã, thay đổi cái nhìn của tất cả mọi người đối với hắn.

Lại nghĩ tới mình bởi vì tin sai người mà bỏ lỡ cơ hội kết giao với nhân vật như vậy, ngẫm lại trong lòng nàng cũng có chút lo lắng.

- Động thủ đi, ta sẽ cho người ba chiêu.

- Ồ?

Giang Thần thấy người này tự phụ đến mức này, trong lòng khó chịu, trong mắt người ngoài, Phong Chi Ngân phong độ vô cùng, như đã định liệu trước, thế nhưng dáng vẻ kia đối với hắn lại khiến cho hắn có cảm nhận rất không thoải mái.

- Không, người không có cơ hội để ra tay nữa đâu.

Giang Thần biết đối phó với người như vậy phải dùng hành động thực tế mới là hữu hiệu nhất.

Hắn âm thầm đề khí, vận chuyển Thái cực hoàn, trên linh đao tức thì xuất hiện một vòng tia sáng màu đỏ thẫm từ trên mũi vờn quanh tới chuôi linh đao.

- Hả?

Linh đao biến hóa đã dẫn tới không ít người chú ý, làm cho nụ cười của Phong Chi Ngân ở gần phải hơi thu liễm lại.

- Kim tâm ý cảnh!

Mày kiếm của Giang Thần giương lên, ánh đao trên linh đao tăng vọt không chỉ gấp mười lần.

Nhìn qua, linh đao trong tay của hắn như khí mang ngưng tụ mà thành, không nhìn thấy bản thân linh đao đâu cả.

Lần này, nụ cười của Phong Chi Ngân hoàn toàn bị thu liễm lại.

- Quý kiến sâu!

Điều đáng sợ nhất chính là, Giang Thần đã sử dụng một đao đáng sợ nhất, cũng là đao chiêu duy nhất trước khi hắn luyện Sát Sinh quỷ trảm.

Đương nhiên, Giang Thần không có nói ra tên của đao pháp. Hắn có ý định thay đổi đao thế, lại thêm trước đây hắn đều lấy Xích tiêu kiếm để vận chuyển một đao này, vì vậy người có thể nhìn ra được cũng không nhiều.

Nếu như Thập ngôn hợp nhất vừa nảy rất mạnh, như vậy uy lực của một đao này ít nhất tăng lên được mấy chục lần.

Vừa vận vượt qua đối thủ của hắn từ vị trí thứ tám mươi ba trên Tân hỏa bảng nhảy lên trên vị trí thứ hai mươi chín.

- Vừa rồi hắn đánh với ta cũng không dùng toàn lực sao?

Hoàng Phủ Hoa đang ở phía dưới khôi phục nguyên khí lần nữa bị đả kích, chân tướng này so với một đao vừa nảy còn tàn khốc hơn nhiều.

Không chỉ không xuất toàn lực, e rằng ngay cả một nửa lực lượng cũng không xuất ra!

Một đao được xuất ra, chỗ đi qua, trên mặt đất bình đài xuất hiện một vết nứt thẳng tắp, kéo dài về phía Phong Chi Ngân.

- Không được!

Phong thái nhẹ như mây gió của Phong Chi Ngân biến mất không còn tăm hơi, luống cuống tay chân giơ tay lên xuất kiếm.

Đao kiếm đụng nhau, kinh khí phun ra, không gian lập tức bị phá nát.

Bình đài thủng trăm ngàn lỗ rớt cuộc đã bị vỡ ra làm đôi.

Thân thể của hai người cũng hóa thành tàn ảnh bay về phía sau.

- Trời ạ!

Khi mọi người còn đang giật mình vì uy lực một đao của Giang Thần này thì một ít người khác ôm đầu, vẻ mặt sợ hãi, miệng há hốc.

- Tại sao lại như vậy...

Chờ đến khi những người khác cũng phản ứng lại thì đều không thể nào tiếp nhận được sự thực đang xảy ra ở trước mắt.

Phong Chi Ngân bị đánh bay ra ngoài, người nằm ở trên đất.

Mà đây không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng là hắn đã bay ra phạm vi của bình đài, rơi xuống trên mặt đất.

Dựa theo quy củ, Giang Thần đã thắng.

Một đao đã đánh bại được Phong Chi Ngân.

Tất cả mọi người cùng nhau ngây ngốc, đặc biệt là mấy người dùng ánh mắt thương hại nhìn Giang Thần, tới lúc này còn chưa thu hồi ánh mắt được.

Toàn bộ tình cảnh nhìn qua rất là buồn cười.

Bản thân của Phong Chi Ngân vừa mới bắt đầu cũng không ý thức được, mãi đến khi phát hiện ra độ cao chỗ đứng của Giang Thần không

đúng thì hẳn mới hoàn toàn biến sắc.

- Ta nói rồi, không cần ba chiêu, ngay cả một đao người cũng không tiếp được.

Giang Thần ở trên cao nhìn xuống, dùng ngữ khí vừa nãy của Phong Chi Ngân để nói chuyện, lại còn chỉ tay một cái.

Tức thì, thân thể của Phong Chi Ngân cứng đờ.

Lời này và động tác của Giang Thần trước với nhau để lộ ra sự thô bạo, so với ngạo khí của Phong Chi Ngân lúc vừa mới bắt đầu cũng không kém chút nào.

Hai người, kiếm khách và đao khách, là so sánh rất hoàn mỹ.

Lữ Phi nói.

- Tên của người là gì?

Rất lâu sau, Phong Chi Ngân vẫn không thể nào tiếp nhận được sự thực này, chỉ có điều hẳn vẫn đứng lên, nói một câu với Giang Thần.

Giang Thần nói.

Phong Chi Ngân cắn răng, cũng không quay đầu lại mà đi ra quảng trường.

Có điều, thắng bại của trận này đã dẫn tới tranh luận không nhỏ.

Có người cho rằng Giang Thần thắng mà không vẻ vang gì, cố ý giấu dốt, thừa dịp Phong Chi Ngân không có đề phòng mà phát động đao chiêu hung mãnh.

Cho dù là Phong Chi Ngân khinh địch và kiêu ngạo dẫn đến tất cả những chuyện này, thế nhưng những nữ nhân coi hấn là thần lại không dễ dàng chấp nhận sự thực này.

Giang Thần lại mang theo mặt nạ, cho nên càng trở thành công địch của các nàng.

- Người này thực sự là nham hiểm đó.

- Nếu như không phải Phong Chi Ngân bất cẩn thì làm sao có khả năng thất bại được chứ?

- Mang mặt nạ, không dám lấy bộ mặt thật ra để gặp người khác, nhất định là dám chuột nhắt!

Đương nhiên, ở đây vẫn có người biết lý lẽ, không nghe vô những câu nói này, cho nên song phương lại bắt đầu tranh luận.

- Người mang mặt nạ này từ trước tới giờ chưa ra vẻ là mình yếu, mà trước khi động thủ trước còn nói lời hung ác với Phong Chi Ngân đó.

- Không sai, Phong Chi Ngân không coi ai ra gì, không đặt người khác vào trong mắt, chẳng lẽ còn muốn người khác khoe khoang một hồi, cho hấn biết sự lợi hại của mình hay sao?

- Đám nữ nhân như các người, mù quáng khiến cho người ta buồn nôn.

Hiện trường lúc này đã chia làm hai phái, một bên vì Giang Thần mà nói chuyện, một bên là nói chuyện thay cho Phong Chi Ngân.

Một nữ nhân mập, mặt đỏ rất là kích động lên án.

Đây cũng là cách nói của đại đa số chống đỡ cho Phong Chi Ngân.

- Nhưng không thể phủ nhận thực lực của hắn được, nếu như quyết đấu sinh tử, Phong Chi Ngân sẽ vì sự ngu xuẩn của mình mà chết không biết bao nhiêu lần rồi!

- Đây không phải là quyết đấu sinh tử nhé!

Song phương cái lộn không dứt, thậm chí còn có người muốn động thủ.

- Được rồi!

Sở Lạc không thể nhịn được nữa, đứng dậy mà nhìn về phía người bên ngoài quảng trường, nói ra một câu khiến cho người ta kinh ngạc.

- Phong Chi Ngân không đủ để làm cho sư huynh ta chăm chú đối địch thì làm sao cần phải giấu dốt cơ chứ?

Lời này quả thật có thể mạnh mẽ phản bác những người ủng hộ cho Phong Chi Ngân.

Ý tứ rất rõ ràng, Phong Chi Ngân hoàn toàn không phải là đối thủ của Giang Thần, thực lực của hai người không cùng một đẳng cấp, đương nhiên sẽ không tồn tại vấn đề vì muốn âm người khác một võ mà che giấu thực lực.

Vấn đề là ở chỗ, Giang Thần thật sự có thực lực như vậy sao?

Mọi người không tự chủ được nghĩ đến khả năng này.

Mộng Phi Phi lo lắng nói.

Quả thực, tranh luận trên quảng trường không bởi vì Sở Lạc lên tiếng mà dừng lại, trái lại còn càng nóng bỏng hơn nữa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Đối Thủ Mới Đã Xuất Hiện

Tất cả tranh luận, đều phải chờ chiến đấu phía sau mới có kết quả.

Nếu như Giang Thần đối mặt với đối thủ sau đó, thực lực biểu hiện ra không đủ kinh diễm, dù cho hẳn dựa vào bản lĩnh thật sự để đạt được thắng lợi thì vẫn không được người hâm mộ của Phong Chi Ngân tán thành.

Đây cũng là cái lý của mọi người, dùng tiền mua về một đồ vật, sẽ mong muốn rằng đồ vật này rất giá trị, do đó mới có thể chứng minh được ánh mắt của mình tốt.

Đối với người sùng bái và kính nể thì cũng giống như vậy.

Đặc biệt là một ít nữ nhân mê trai, nhìn bóng lưng Phong Chi Ngân rời đi, các nàng hận không thể phun một ngụm nước bọt lên trên người của Giang Thần.

Một khi Giang Thần bị thua, mà đối thủ lại có thực lực không cách biệt mấy với Phong Chi Ngân, nói không chừng các nàng sẽ xông lên chửi ầm lên.

- Hả?

Trong đám người, Văn Tâm nhìn thấy Sở Lạc nói chuyện vì nam nhân đeo mặt nạ này, mày liễu dựng thẳng lên, bắt đầu cân nhắc ở trong lòng.

Chuyện Phệ tâm chú, nàng và Mạnh Hạo đều biết.

Căn cứ vào tin tức mà Giang Thần lơ đãng để lộ ra, Sở Lạc trúng chú thuật không thể giữ gìn nam nhân khác được như vậy.

- Lễ nào?

Trong mắt của Văn Tâm lóe lên tinh quang, nhìn chăm chú vào Giang Thần đang ở trên đài, rất nhanh, trên mặt nàng đã tràn ngập vẻ nghi hoặc.

- Hình thể không giống, Giang Thần cũng không dùng đao.

Mới vừa rồi hắn chiến một trận với Hoàng Phủ Hoa, Văn Tâm cũng đã nhìn thấy, điểm ấy đã phủ định suy đoán của nàng.

- Hay là hắn tử vong, hiệu quả của Phệ tâm chú sẽ mất đi hiệu lực sao?

Phản ứng này là do Giang Thần gặp nạn ở Vạn thú vực hay sao?

Nhưng mà, Văn Tâm nhìn về phía người của Nam phong lĩnh, biểu hiện rất là quái dị.

Môn phái giữ lại Xích tiêu phong, lại không thay đổi trạng thái tin tức của Giang Thần, chuyện này làm cho mọi người nghị luận sôi nổi.

Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người đều cho rằng môn phái sẽ đi tới Vạn thú vực cứu người.

Thế nhưng chờ đến mấy tháng trôi qua thì mới phát hiện ra không phải như vậy.

Sau đó có người nói đây là Thiên Đạo môn vì che giấu sự vô năng khi không thể cứu vớt được đệ tử, cho nên mới có ý định che chở Nam phong lĩnh.

Ai cũng biết, một khi mất đi Thiên Đạo môn, Nam phong lĩnh sẽ bị Hắc Long thành diệt sát.

Cái che chở này sẽ kéo dài bao lâu, không ai biết, nhưng có lẽ sẽ không quá lâu, phải xem chuyện Giang Thần này bao lâu mới bị lãng quên.

- Có điều, hôm nay mẫu thân của Giang Thần cũng đi tới nơi này, nhất định là có nguyên nhân.

Văn Tâm nghĩ tới người trúng chú không chỉ có riêng Sở Lạc, còn có hai nữ đệ tử Phù Không đảo khác nữa.

Nếu các nàng cũng có biểu hiện như của Sở Lạc, che chở nam tử ở trên đài, như vậy đã nói rõ tất cả.

Giữa lúc nàng muốn đi tìm bọn họ thì trước mắt xuất hiện hai bóng người quen thuộc, khiến cho nàng hoàn toàn biến sắc.

Thiên Lan, Quận chúa của Đại Hạ vương triều, là nữ đệ tử nương nhờ vào Thiên Vương phong, là đối thủ một mất một còn của nàng.

Có điều người ở bên cạnh Thiên Lan mới là nguyên nhân khiến cho nàng thay đổi sắc mặt.

Hồng Hựu Quân!

Là bằng hữu khuê phòng của nàng, đến từ Cửu Long thành, không ngờ lại đi cùng đối thủ một mất một còn của nàng.

Từ sau khi vì chuyện của Giang Thần mà phân ly, hai người càng đi càng xa, tuy rằng không tính là bằng hữu, thế nhưng cũng không nghĩ tới nàng sẽ kết giao cùng Thiên Lan này.

Thiên Lan hú lên một tiếng quái dị.

Văn Tâm không để ý tới nàng mà nhìn Hồng Hựu Quân, vẻ mặt của người sau biến đổi, cúi đầu, thế nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đối mắt với nàng.

Nàng kêu lên.

Văn Tâm hỏi.

Hồng Hựu Quân gật đầu.

- Không phải người đã quên, người có thể đi vào Thiên Đạo môn có một nửa là công lao của Giang Thần đó chứ?

Mỗi người đều có thể tự do lựa chọn, thế nhưng tình huống của Hồng Hựu Quân đặc thù, biết rõ Giang Thần và Ninh Hạo Thiên kết thù với nhau mà còn làm như vậy, quả thực là tiểu nhân chân chính!

- Giang Thần đã chết!

Nghe vậy, con người của Văn Tâm đột nhiên co rút lại.

- Nói thật hay, Giang Thần đã chết, đây chính là kết cục chống lại vận mệnh.

Thiên Lan vỗ vỗ tay, cực kỳ đắc ý.

Từ khi Giang Thần bị nguy ở trong Vạn thú vực, uy tín mà Xích tiêu phong vừa xây dựng đã sụp đổ, nếu không phải có đường chủ Hình Pháp đường thiết diện vô tư thì trong khoảng thời gian này có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện rồi.

- Còn nữa, Văn Tâm, trước đó người nói rất êm tai, cái gì mà Giang Thần đúng, Ninh sư huynh đã sai, hóa ra đơn giản là lựa chọn lợi ích mà thôi! Người đặt cược trên người hăn, nhưng mà người sai rồi!

Hồng Hựu Quân lại nói, chê cười, ánh mắt căm hận khiến cho người ta cảm thấy xa lạ.

- Người thấy người không, đã là Thần du cảnh, có lẽ đã lấy được không ít chỗ tốt từ phía Giang Thần đúng không? Lẽ nào đúng như người khác từng nói, bị Giang Thần chiếm đoạt hay sao?

Lời nói ác độc lại mang theo một tia đố kỵ.

Nàng hiện tại vẫn là Tụ Nguyên cảnh, cách Thần Du cảnh còn một khoảng cách rất dài.

Văn Tâm hít mắt lại, mặt không hề có chút cảm xúc nào, chỉ có điều lồng ngực nhanh chóng phập phồng đã để lộ ra trong lòng nàng đang nổi lên sóng gió.

Ở Thiên Đạo môn, đệ tử chống đỡ Giang Thần không nhiều, nữ đệ tử chỉ có một mình Văn Tâm.

Thêm vào lúc vừa bắt đầu Xích tiêu phong chỉ có nàng và hai người Giang Thần, Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo chỉ là người hầu của Giang Thần.

Như vậy quan hệ của Giang Thần và Văn Tâm không khỏi khiến cho người ta liên tục hồi tưởng lại.

Sau khi Văn Tâm thuận lợi trở thành Thần Du cảnh, người đố kỵ đã đến hãm hại, nói quan hệ của nàng và cùng Giang Thần không bình thường.

- Thiên Lan, người được lắm.

Lần tranh tài miệng lưỡi này, bởi vì Hồng Hựu Quân cho nên Văn Tâm hoàn toàn thất bại.

- Chỉ trách người quá tự tin, tiền lời, nguy hiểm không biết tự định giá, hiện tại người đã thấy chưa, thân là đệ tử Thiên Đạo môn, nhưng tư cách ở trên tháp cũng không có.

- Ài, Hựu Quân, chúng ta đi thôi.

Nhị nữ không tiếp tục để ý tới Văn Tâm mà đi qua từ trước người của nàng.

Văn Tâm như bị rút khô tất cả khí lực, cũng vô tâm đi tìm hai nữ đệ tử của Phù Không đảo, người như xác chết di động đứng ở đó.

Cùng lúc đó, ở trên thuyền buồm, Vân Hiếu và Lưu Bằng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

- Bất kể như thế nào, thực lực của hãn cũng có thể xếp vào năm mươi vị trí đầu của Tân hỏa bảng chứ?

- Công chúa, hiện tại cho thấy, quả thực ta không phải là đối thủ của hãn. Ta đây thừa nhận, nhưng mà, cũng như người phía dưới từng nói, tâm cơ và lòng dạ của người này đều quá sâu, còn không lộ ra bộ mặt thật, từ đó cũng có thể thấy được một ít thứ.

Hương Hương công chúa liếc mắt nhìn Sở Lạc, sâu xa nói.

Lưu Bằng cũng rất cơ linh, lập tức nói.

Cũng không trách bọn họ lại muốn hãm hại Giang Thần như vậy, bởi vì ở trên boong thuyền đã xuất hiện một đội binh sĩ, yên lặng đứng ở nơi đó, khí tức rất cường đại.

- Lưu Bằng, trước đó người nói sẽ dẫn ra gặp tuần kiệt năm mươi vị trí đầu của Tân hỏa bảng, người đó là ai?

Lưu Bằng hoảng loạn không ngớt, nói chuyện nói lắp.

Hương Hương công chúa cười lạnh nói.

Lưu Bổng tức thì cảm giác được những binh sĩ kia đang gây ra áp lực cho hắn.

Cũng may vào lúc này, đám người phía dưới bùng nổ ra một tiếng thét kinh hãi.

Nguyên nhân là thời gian nghỉ ngơi của Giang Thần đã qua, đối thủ mới đã xuất hiện.

Mà thực lực của đối thủ mới có thể nghiệm chứng lời nói của Sở Lạc là thật hay là giả!

- Là nàng!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Phi Nguyệt Công Chúa

Nhân vật mà ngay cả Hương Hương công chúa cũng quen biết, đương nhiên không phải chuyện nhỏ.

Vào thời khắc mà nàng lên đài, toàn trường kinh ngạc thốt lên.

Một là bởi vì thân phận của nàng, thứ hai là cảm thấy nam nhân trên đài cũng không đi xa được, đối thủ của ba vòng, người sau còn mạnh hơn người trước, vận khí của hắn kém đến cực điểm.

Mộng Phi Phi hiểu kỳ nói.

Sở Lạc nhìn bóng người màu đỏ trên đài, mím chặt môi.

Mộng Phi Phi gật gật đầu, cảm thấy phản ứng này của Sở Lạc mới đúng.

- Có khả năng nàng sẽ làm cho sư huynh bại lộ thân phận của mình.

Đột nhiên, Sở Lạc nói một câu làm cho nàng sửng sốt.

Xác định không phải là nói chuyện cười, Mộng Phi Phi không tìm được lời nói thích hợp để diễn tả sự kinh ngạc trong nội tâm của nàng.

- Đây là Phi Nguyệt công chúa đó.

Một lúc sau, Mộng Phi Phi mới nói ra một câu.

Phi Nguyệt công chúa, công chúa điện hạ của Đại Hạ vương triều, vị hôn thê của Ninh Hạo Thiên.

Xếp hạng thứ mười chín trên Tân hỏa bảng, đứng thứ ba Mỹ Nhân bảng.

Có thể nói, nàng là một trong những người có nhân khí cao nhất trong những người ở đây.

Cũng là người được cho rằng có hy vọng nhất đạt được một trong ba tiêu chuẩn tiến tu.

Kỳ nữ như vậy tuyệt đối không thể ngã xuống ở vòng thứ hai được.

Như vậy người ngã xuống đương nhiên sẽ là nam nhân đeo mặt nạ kia.

- Hừ hừ hừ, vừa nãy Sở Lạc nói khoác, không nghĩ tới hiện tại báo ứng lại tới nhanh như vậy, không phải có thực lực chân chính sao? Để chúng ta mở mang tầm mắt chút xem sao!

Trong đám nữ nhân lúc trước ủng hộ Phong Chi Ngân, lúc mọi người còn không phản ứng lại thì nữ nhân béo mập kia đã lớn tiếng khiêu khích một câu.

Lập tức đã dẫn tới thanh âm tán thành và phản đối.

- Còn chưa đánh sao, người gấp làm gì? Sắc mặt này thực sự là đáng ghét quá đi mất.

- Phong Chi Ngân và người ủng hộ của hắn dường như không thua nổi kia.

- Ta nhõ vào! Rõ ràng là nam nhân mang mặt nạ kia giờ trò lừa bịp, nếu không Phong Chi Ngân của chúng ta sao sẽ thua được chứ?

- Nếu không phải vì quy củ của bình đài, Phong Chi Ngân sẽ làm cho đám chuột nhắt kia biết thế nào là phong thái của kiếm khách rồi!

Trong lúc ồn ào, khí thế mạnh mẽ ở trên đài bạo phát, tức thì toàn trường yên tĩnh, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn bóng người tinh tế kia.

- Khí thế này? Công lực của Phi Nguyệt công chúa lại có tiến bộ rồi!

- Phi Nguyệt công chúa là một trong những kỳ tài hiếm thấy lĩnh ngộ được thiên nhân hợp nhất trong Thần Du cảnh, luyện thành thần công vô thượng.

- Dẫn trước Phong Chi Ngân mười bậc, ở trong năm mươi vị trí đầu của Tân hỏa bảng, phần chênh lệch này là khác biệt một trời một vực.

Mặc kệ là người ủng hộ Giang Thần hay là Phong Chi Ngân, đều bị nữ tử ở trên đài thuyết phục.

Lúc này, bình đài chia năm xẻ bảy trong lúc Giang Thần lúc nghỉ ngơi đã khôi phục lại dáng vẻ trước đó, một đôi chân trần trắng nõn như ngọc giẫm lên trên mặt đất, chân nhỏ thon dài quấn quanh sợi tơ màu đỏ, trên người là y phục màu đỏ, người mặc giáp nhẹ, hoàn mỹ dán vào thân thể.

Gương mặt xinh đẹp đó làm cho người ta nghẹt thở, khiến cho người ta không dám nhìn gần, phối hợp với dáng người mê người, đứng thứ ba Mỹ Nhân bảng, hoàn toàn xứng đáng!

Có điều, vũ khí của Phi Nguyệt công chúa lại là hai cái liên đao tương tự như là loan đao vậy.

Phi Nguyệt công chúa nói.

- Ồ?

- Ta muốn tự mình lĩnh giáo sự lợi hại của đao này.

Trong lời nói của nàng mang theo một loại mệnh lệnh khiến cho người ta không thể chống cự, Lời nàng nói giống như là thánh chỉ, Giang Thần phải làm như nàng mong muốn.

Dù sao nàng cũng là công chúa điện hạ, tâm tính như vậy cũng không có gì đáng trách cả.

Giang Thần không mắc bẫy, từ chối rất quả đoán.

- Người không dám sao? Người sợ một kích mạnh nhất của người tay trắng trở về sao?

Lời này làm cho những người ủng hộ Phong Chi Ngân cảm thấy rất hay, quảng trường đã yên tĩnh lại lần nữa trở nên náo nhiệt, điểm không giống chính là, lần này rất ít người mở miệng thay cho Giang Thần.

Bởi vì người đứng trên đài là Phi Nguyệt công chúa.

- Nếu như người đã cho rằng như vậy, như vậy đi, công chúa sử dụng một kích mạnh nhất của người đi!

Lời này vừa nói ra thì quảng trường lần nữa rơi vào trong yên tĩnh.

Đối mặt với Phi Nguyệt công chúa, hãn còn dám cuồng ngạo bất kham như vậy!

Đây là ý nghĩ của không ít người.

- Chẳng lẽ người không biết ta là ai?

Câu nói cuối cùng của Giang Thần, tràn ngập vẻ châm chọc.

Sắc mặt của không ít người biến đổi, lại có một ấn tượng hoàn toàn mới với nam nhân đeo mặt nạ này.

Không chỉ là cuồng, mà còn cuồng đến vô biên.

Ninh Hạo Thiên cướp đoạt Thần mạch, chuyện này coi như muốn thảo luận thì cũng chỉ dám nói dưới tình huống không có ai mà thôi.

Tên này thì tốt rồi, không ngờ lại ở trong ngày Hỏa vực náo nhiệt nhất, nói ra ở trước mặt mọi người, còn lấy giọng điệu như vậy để nói.

Không ít người ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, nơi đó có một kiện linh khí phi hành là một chiếc thuyền rồng to lớn, là thuyền của Hắc Long thành.

Mỗi người trên thuyền như vậy, sắc mặt hầu như đều thay đổi.

-Ồ, Thần mạch?

Trên tường thành, lão giả áo xám đến từ Thánh Viện cảm thấy rất hứng thú.

Trong lòng Đại Hạ hoàng đế rung mình, bên ngoài thì không biến sắc, rất bình thản nói một câu.

Lão giả áo xám lại nói.

Đại Hạ hoàng đế trầm mặc không nói, phỏng đoán lời này là hiếu kỳ, hay là trách móc.

Đại Hạ vương triều nói.

-Giang Thần kia, ở nơi nào?

- Có người nói đã chết ở trong Vạn thú vực.

Đại Hạ hoàng đế lại nói tới tình huống của Vạn thú vực một lần, biểu thị người bị nhốt ở bên trong cử tử nhất sinh, Thần Du cảnh tuyệt đối

không thể đi ra ngoài được.

Lão giả áo xám chỉ nói ra ba chữ.

Đại Hạ hoàng đế lén lút thở phào một hơi, lần nữa đưa mắt nhìn về phía bình đài, nhìn nam nhân đeo mặt nạ, mí mắt rũ xuống.

Trên đài, khi Phi Nguyệt công chúa nghe đến chuyện Giang Thần nói, nàng cũng hoàn toàn biến sắc.

Phi Nguyệt công chúa quát lên.

- Tư cách sao?

- Không nhiều lời nữa, ra chiêu đi.

- Vừa nãy ngươi mạo phạm ta, đây là nguyên nhân cái chết của người kế tiếp.

Phi Nguyệt công chúa đã không thể chờ đợi được nữa, hai cái loan đao trong tay có ánh sáng màu hồng yêu dị bốc lên.

- Người chờ mong ta đánh ra một kích toàn lực thật sao? Thế nhưng người không đủ trọng lượng, trước tiên cứ tiếp một đao này của ta đi.

Phi Nguyệt công chúa nâng hai đao lên quá đầu, lưỡi đao ma sát lẫn nhau, trải qua quá trình súc thể ngắn ngủi, lại mạnh mẽ chém xuống.

- Bí thuật: Phi hồng chi nguyệt!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Sư Huynh Của Ta, Sử Dụng Kiếm

- Xem ra tên này đã làm Phi Nguyệt công chúa tức giận rồi!

Người bên ngoài nhìn bình đài bị ánh sáng màu hồng bao phủ, cũng không ngờ tới Phi Nguyệt công chúa vừa đến đã dùng chiêu này, có lẽ nàng muốn đánh bại Giang Thần trong nháy mắt đây mà.

- Đây là bí thuật mà chỉ có người nắm giữ thiên nhân hợp nhất mới có thể tu luyện được.

- Người ở trong đó như đặt mình vào bên trong ngôi sao, thân thể không bị khống chế, tầm nhìn chịu ảnh hưởng!

- Các người nói xem nam nhân đeo mặt nạ kia thất bại hay là chết đây?

Ở trong mắt người ngoài, Phi Nguyệt công chúa nhất định sẽ thắng, điểm hồi hộp duy nhất là Giang Thần có thể còn sống hay không mà thôi.

Trên bình đài, nhìn dị tượng trước mắt, Giang Thần kinh ngạc không thôi, như đưa thân vào trong thế giới màu đỏ, cảnh vật chung quanh không biến đổi, nhưng mọi người đã biến mất không còn tăm hơi, trên đầu hắn có một vầng trăng máu.

- Ảo thuật sao? Không giống!

Ở trong hoàn cảnh quỷ dị này, hắn cảm giác hai chân như đang đạp ở bên trong biển cát, không ngừng sụt xuống, nhưng mà cúi đầu vừa nhìn, rõ

ràng cái gì cũng không xảy ra cả.

Ong ong ong!

Bên tai không ngừng vang lên tiếng vang kỳ quái, tầm mắt bắt đầu vẩn vọ, cảm giác hoa mắt đã khiến cho hẳn cảm giác rất buồn nôn.

- Vân Đoạn thanh thiên!

Loan đao của Phi Nguyệt công chúa nhân cơ hội đột kích, đao khí hùng hồn, như gió bão bình định mặt đất, ánh đao làm cho mây mù nứt vỡ.

Một đao này, dưới trạng thái bình thường Giang Thần cũng không nhất định có thể tiếp được, chứ đừng nói chi là hiện giờ thân hẳn đang ở trong bí thuật.

- Sát thần quý tử: Phá!

Thời khắc mấu chốt, Giang Thần đột nhiên xuất đao, khí thế lâm liệt, ẩn chứa ý cảnh kiếm đạo.

Hai đao đụng vào nhau, dưới chân của Phi Nguyệt công chúa và Giang Thần chìm xuống, cũng không ai chiếm được ưu thế.

Đôi mắt đẹp của Phi Nguyệt công chúa hí thành một sợi tơ, không chờ sự kinh ngạc trong lòng lan tràn thì loan đao trong tay trái của nàng đã vung ra, loan đao trên tay phải bắt đầu biến chiêu.

Hai loan đao có hiệu quả tuyệt diệu như là Nhật nguyệt kiếm của Mặc Ly vậy, nhưng Phi Nguyệt công chúa nắm giữ thiên nhân hợp nhất lại càng thông thạo hơn hẳn, hai đao đồng thời phát động, quần anh tụ hội, khó lòng đề phòng.

Có điều vẫn bị Giang Thần đỡ được, nhân đao hợp nhất, biến hóa ngàn vạn.

So chiêu đặc sắc không có người nào nhìn thấy, đám người chờ đợi kết quả ở bên ngoài phát hiện ra thời gian đã trôi qua được mấy phút.

Trong mấy phút này, đừng nói một đao, muốn chém ra mười đao cũng vẫn thừa sức.

- Chẳng lẽ có biến cố gì sao?

Mọi người không dám suy nghĩ về hướng kia, không muốn thừa nhận nam nhân đeo mặt nạ kia mạnh mẽ như thế.

Trên thực tế, hấn mạnh như vậy.

Ánh sáng màu hồng trên bình đài như vỏ trứng xuất hiện vết nứt, bộp một tiếng đã tản đi, hóa thành vô số ánh sao lấp lánh.

Hai người Giang Thần và Phi Nguyệt công chúa xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, mỗi người đều đứng ở một góc của bình đài, không nhìn ra ra được ai chiếm cứ thượng phong cả.

Mọi người khiếp sợ, không thể tin tưởng được.

Phi Nguyệt công chúa rất là kinh ngạc, ánh mắt nhìn Giang Thần đã có chút không giống trước đây nữa.

Nếu không phải là như vậy thì sẽ không thể phá giải bí thuật của nàng được.

- Nếu như ngươi dựa vào bí thuật như vậy mà dẫn trước Phong Chi Ngân mười vị trí, như vậy đã không cần thiết tiếp tục đánh nữa rồi.

Ý tứ rất rõ ràng, cùng là thiên nhân hợp nhất, có thể phá giải bí thuật của nàng cũng đã hóa giải mất ưu thế lớn nhất của nàng.

-Ồ, hơi hơi nếm được một chút ngon ngọt đã tự cho là mạnh mẽ, vô tri, buồn cười.

Phi Nguyệt công chúa cười lạnh một tiếng, ánh sáng màu hồng trên loan đao như liệt diễm, soi sáng gương mặt xinh đẹp của nàng, vẻ mặt vẫn rất là kiêu ngạo.

- Sát Sinh quỷ trảm: Khốn!

Giang Thần bữu môi một cái, không nói hai lời, rút đao đối mặt với nàng.

- Thật thông minh!

Phi Nguyệt công chúa thầm nói.

Bí thuật của nàng có khoảng cách thời gian, thất bại một lần cần mấy phút để khôi phục, nàng bảo lưu thực lực mà thi triển, vì vậy chỉ cần khoảng một phút mà thôi.

Thế nhưng nàng không nghĩ rằng sẽ bị Giang Thần nhìn thấu.

Có điều, nàng cũng không quá để ý.

- Ngu xuẩn, uy lực của thiên nhân hợp nhất không phải chỉ có ở trên bí thuật mà thôi.

- Thần nguyệt tứ thức: Thiên kinh!

Phi Nguyệt công chúa cũng có đao ý hoàn chỉnh, phối hợp với thiên nhân hợp nhất, loan đao vung ra, đao thế như sóng lớn sóng dữ, mãnh liệt và đáng sợ.

Bàn chân trắng nõn đáp xuống đất không hề có một tiếng động, nhẹ nhàng nhanh chóng, càng hậu phát chế nhân, một đao chặn đao của Giang

Thần lại, một đao khác thì đẩy lùi ra.

Sau khi thế đi đã hết, một cước của nàng đá vào ngực của Giang Thần.

Giang Thần lùi liền mấy bước, mãi cho đến khi nửa bước chân đạp vào biên giới của bình đài mới dừng lại.

- Hiện tại, người đã biết chênh lệch của chúng ta chưa?

Phi Nguyệt công chúa đặc ý nói.

- Thiên nhân hợp nhất dung nhập vào bên trong võ học, xem ra ta hơi có chút lạc hậu rồi.

Giang Thần nói ra một câu khiến cho người ta không cân nhắc ra được.

Năm trăm năm qua đi, có vô số thứ đã thất truyền, nhưng cũng có nhiều thứ tiến bộ và phát triển hơn trước đó.

Thiên nhân hợp nhất, Giang Thần chỉ biết dùng cho tu luyện ý cảnh mà thôi.

Không nghĩ tới năm trăm năm sau đã phát triển tới mức có thể dung hợp với võ học, không chỉ có thể khiến cho Phi Nguyệt thi triển bí thuật mà còn có thể tăng lên đao pháp.

- Hay, hay!

Giang Thần bỗng nhiên khen hay, biết chỗ thiếu sót thì mới có thể tiến bộ được.

Hắn nắm bắt linh ngộ chợt lóe lên vừa nãy, cũng bắt đầu thử dung nhập thiên nhân hợp nhất vào bên trong đao pháp.

- Sát Sinh quý tử: Diệt!

Giang Thần lần nữa xuất đao, chủ động công kích.

- Kẻ ngu xuẩn, thực sự khiến cho người ta chán ghét!

- Thần nguyệt tứ thức: Địa nộ!

Trên lông mi của Phi Nguyệt công chúa toát ra vẻ không kiên nhẫn, đao thế càng kinh người hơn, song đao trùng điệp, bình đài chấn động, dường như mặt đất không chịu nổi được oai của đao này vậy.

- Thật đáng sợ! Thực lực của Phi Nguyệt công chúa tiến bộ nhiều như vậy sao?

- Tuy rằng thứ tự không hề tăng lên, thế nhưng nhất định có thể dựa vào tỷ thí ngày hôm nay mà tăng vị trí của nàng lên.

- Thần nguyệt tứ thức, thiên kinh, địa nộ, lôi đình, bất diệt. Không ngờ nam tử đeo mặt nạ này lại khiến cho nàng sử dụng chiêu thứ hai.

- Đúng vậy, bí thuật vừa này cũng bị phá, các người đã nghe thấy rồi chứ, nam nhân đeo mặt nạ này cũng đã đạt đến thiên nhân hợp nhất.

Lúc này Giang Thần vẫn có thể đứng vững, dường như đã chứng minh lời giải thích vừa này của Sở Lạc.

Đương nhiên, người hâm mộ của Phong Chi Ngân lại rất không ủng hộ.

- Công chúa không xuất toàn lực, nam tử đeo mặt nạ kia bị thua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hắn có thể kiên trì đến hiện tại, chẳng lẽ Phong Chi Ngân không thể sao?

Nếu muốn thắng hẳn Phi Nguyệt công chúa cũng có chút khó khăn, thế nhưng nếu muốn kéo dài chút thời gian trước khi thua, quả thực Phong Chi Ngân cũng có thể làm được.

Nữ tử mập mạp kia lại nói, trong lời nói cố gắng hạ thấp đi Giang Thần.

- Các người không nên quên, cảnh giới của công chúa điện hạ là hậu kỳ, nam nhân đeo mặt nạ chỉ là trung kỳ, nếu cảnh giới đổi lại thì sẽ làm sao?

Có người tinh mắt đã nhìn ra then chốt, lại lên tiếng nhắc nhở điểm này.

Đúng vậy, so chiêu đao pháp quá đặc sắc, làm cho mọi người lơ là thứ quan trọng nhất quyết định phần thắng vẫn là phân chia cảnh giới.

Giống như Phong Chi Ngân vậy, Phi Nguyệt công chúa là hậu kỳ viên mãn, Giang Thần lại là trung kỳ nhập môn.

Không nói tới võ học, kinh khí của hai người va chạm, ai cũng không thua ai.

- Sao có thể có chuyện đó được chứ? Chuyện này đã vi phạm lẽ thường rồi đó.

- Có một khả năng, thần huyết trong cơ thể của nam tử đeo mặt nạ này không thể ít hơn so với công chúa.

- Tích lũy thần huyết sao?

Đây là chuyện mà thiên tài bình thường đều biết làm, thế nhưng như vậy cũng có cực hạn chứ.

Khi tranh luận, trên đài lại có kinh khí nổi lên, song phương so chiêu đã phân ra kết quả, Giang Thần đã rơi xuống hạ phong.

- Ồ?

Không ít người mắt sắc đã phát hiện ra khi Phi Nguyệt công chúa điều động thức thứ hai thì Giang Thần đã ung dung hơn rất nhiều so với thức đầu tiên.

Chuyện này cũng có ý nghĩa, hẳn đang tiến bộ!

Có điều phần lớn người đều không thấy được, liên tục hai chiêu chịu thiệt, đã là điềm báo bị thua.

Nữ tử mập mạp kia đặc ý nói.

- Sở Lạc, rốt cuộc sư huynh ngươi có lá bài tẩy gì thì mới có thể ngăn chặn được miệng của nữ nhân miệng tiện này? Ít nhiều người cũng phải để lộ ra một chút chứ.

Trong lúc bất tri bất giác, Mộng Phi Phi đã đứng bên Giang Thần, không có một chút hảo cảm nào với nữ tử mập mạp kia.

Sở Lạc do dự một lúc, cảm thấy cái này có thể nói ra được.

- Hả?

Mộng Phi Phi vui vẻ, lập tức đưa thân thể đến gần bằng hữu mình.

- Sư huynh của ta sử dụng kiếm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Kiểm Đến!

- Như vậy chẳng phải nói sư huynh của người vẫn đang đùa giỡn hay sao?

Mộng Phi Phi khó có thể tin được, nàng nhìn đám người chung quanh, tất cả đều đang nằm ở trong một loại trạng thái kích động và chờ mong, nếu như bọn họ biết được điểm ấy, chỉ sợ cũng sẽ không có bộ dáng như thế này.

- Đây là lúc nên kết thúc trò tẻ nhạt khô hời này.

Lúc này, bí thuật của Phi Nguyệt công chúa đã có thể lần nữa thi triển ra.

- Bí thuật: Song nguyệt lăng không!

- Thần nguyệt thức thứ ba: Lôi đình!

Trước khi ánh sáng màu hồng lần nữa xuất hiện, đao chiêu thức thứ ba của Phi Nguyệt công chúa đã đánh tới, phối hợp với oai của bí thuật, chỉ là vừa nghĩ đã khiến cho người ta cảm thấy da đầu tê dại.

- Khi ánh sáng màu hồng lần nữa biến mất, nam nhân đeo mặt nạ kia sẽ là một bộ thi thể.

Tất cả mọi người đều hiểu ngầm, nghĩ tới nhận định này.

Trên bình đài, thân Giang Thần đang ở trong thế giới màu đỏ, so với vừa nãy còn quỷ quyết hơn nữa, trên bầu trời có hai vầng trăng màu đỏ như

máu đang treo ở trên cao.

Ánh trăng chiếu rọi xuống, loại cảm giác khó chịu kia lần nữa kéo tới.

Không chờ Giang Thần thích ứng và hóa giải, loan đao của Phi Nguyệt công chúa đã đến trước người của hắn.

- Quỷ kiến sầu!

Có điều Giang Thần đã có kinh nghiệm, trước khi rơi vào bí thuật thì hắn đã súc thể đao chiêu, chỉ chờ thi triển ra mà thôi.

Thế giới màu đỏ tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết, rất là khủng bố.

Một đao thuần túy được chém ra, lộ hết ra sự bá đạo của đao, giống như bể cảnh khô, không gì không xuyên thủng được.

Thức thứ ba của Phi Nguyệt công chúa cũng không yếu, song đao như hai đạo sấm sét bỗng dừng hạ xuống, chiếm cứ thế thượng phong, lại bức lùi Giang Thần về phía sau mấy bước.

- Bí thuật, nguyệt đồng!

Lần này, thế giới màu đỏ chủ động biến mất, hai vầng trăng màu đỏ như máu ở bầu trời bay vào trong mắt của Phi Nguyệt công chúa, đôi mắt biến thành hình trăng lưỡi liềm, đỏ sẫm như máu.

Người ngoài phát hiện ra Giang Thần không chết, rất là kinh ngạc, có điều bọn họ cũng biết trạng thái của hắn rất không tốt.

Mặc dù nói bởi vì mang mặt nạ cho nên không nhìn thấy sắc mặt của hắn, thế nhưng vẫn còn có thể thấy được vẻ kiên cường như trước.

Trái lại Phi Nguyệt công chúa nhìn qua uy phong凛冽, con mắt yêu dị kinh người.

- Không phải nói nam nhân đeo mặt nạ này có thực lực kinh thiên hay sao? Sao nhanh như vậy đã bị thua rồi vậy?

Thấy cảnh này, nữ tử mập mạp ủng hộ Phong Chi Ngân hét lớn một tiếng quái gở.

Vẻ mặt của mọi người rất quái dị, không hện mà cùng nhìn về phía Sở Lạc.

Trên thực tế, Giang Thần có thể sống qua được hai lần bí thuật đã rất là đáng gờm rồi. Thế nhưng không nhìn thấy biểu hiện của hắn trong quá trình này thì khó có thể phục chúng được.

- Người thua rồi, ta không giết người, nhưng người phải lấy mặt nạ xuống.

Phi Nguyệt công chúa nói:

- Không nên hoài nghi ta, trước khi người nói ra hai từ chịu thua hoặc là chạy ra khỏi bình đài thì ta có thể giết chết người.

Nàng không để ý tới việc Giang Thần là ai, nàng sẽ đánh tan lớp nguy trang của người này, làm tan rã tôn nghiêm của hắn, khiến cho những lời mà đối phương nói ban đầu trở thành chó má.

- Từ đầu đến cuối, ta còn chưa dùng đòn mạnh nhất mà người chờ mong nha.

Phi Nguyệt công chúa cười lạnh nói.

- Muốn nhìn bộ mặt thật của ta sao? Trước tiên cứ đánh bại ta rồi lại nói sau đi.

Giang Thần nói.

- Nực cười, mạnh miệng, người cảm thấy mình không thua hay sao?

Phi Nguyệt công chúa quát lên.

- Ta thất bại sao?

Giang Thần giang rộng hai tay ra, khá giống như đang chơi xấu.

- Hừ!

Ánh mắt của Phi Nguyệt công chúa lóe lên, vô số lưỡi dao đỏ như máu đột nhiên xuất hiện, bao phủ quanh thân của Giang Thần, dùng trình độ sắc bén đồng thời cắt xuống, cắt đứt tất cả đường sống của hắn.

- Khi ta nhắm mắt lại thì chính là giờ chết của người.

Phi Nguyệt công chúa nói.

- Đến đây đi!

Giang Thần không có vẻ sợ hãi chút nào.

- Người chết chắc rồi!

Phi Nguyệt công chúa không phải là hạng người lòng dạ mềm yếu, lưỡi dao đỏ như máu đồng thời hạ xuống, như muốn chém Giang Thần thành muôn mảnh.

Nghĩ đến một màn máu tanh kia, không ít người đã nhắm hai mắt lại.

Phanh!

Giống như đập nước không chịu nổi được gánh nặng, không chống đỡ được mà phun ra sóng dữ vậy, kiếm khí bàng bạc hiện lên ở trên người Giang Thần, lưỡi dao đỏ như máu vừa mới tới gần thì đã bị nghiền nát.

Phanh!

Một thanh linh kiếm bay vút lên trên bầu trời, lúc hạ xuống thì vỏ kiếm đã xuyên thủng tảng đá, đóng thẳng lên trên mặt đất.

- Kiếm đến.

Hai chữ có chứa ý nhị đặc biệt vang lên từ trong miệng của Giang Thần, sừ một tiếng, linh kiếm ra khỏi vỏ, giống như một đầu cự long cuộn cuộn lên trời.

Tay phải thu đao, tay trái tiếp kiếm.

Tay hấn nhẹ nhàng vung lên, lưỡi đao đỏ như máu biến mất không còn tăm hơi, kiếm khí lạnh lẽo tạo ra một cơn bão táp, phóng lên trên trời.

Biến hóa trong hai, ba giây ngắn ngủi đã khiến cho vô số người không kịp phản ứng.

- Kiếm khách? Hấn là kiếm khách? Làm sao hấn lại là kiếm khách được chứ?

Các loại suy nghĩ chiếm cứ đại não của bọn họ, làm ảnh hưởng tới tư duy của bọn họ.

Trong đó người khiếp sợ nhất là đám người ủng hộ Phong Chi Ngân như nữ nhân mập mạp từ đầu đến cuối luôn mở miệng nói chuyện kia.

Nếu như nói nam nhân đeo mặt nạ trên đài là kiếm khách, như vậy các loại biểu hiện vừa nãy hoàn toàn là trò đùa của trẻ con.

Trước đó, cứ như vậy hấn dựa vào trò trẻ con kia mà đánh bại được Phong Chi Ngân...

Hiện tại, mọi người đã hiểu rõ lời nói mới rồi của Sở Lạc là có ý gì.

Nữ tử mập mạp vẫn luôn kêu gào thừa dịp không ai chú ý, rúc đầu tiến vào trong đám người, nhanh chóng rời đi.

- Thật, không ngờ lại là thật?

Mộng Phi Phi vững tin lời nói của Sở Lạc, nàng đã có chuẩn bị tâm lý mà cũng như vậy chứ đừng nói chi là những người khác.

- Tay trái cầm kiếm sao?

Văn Tâm vẫn như xác chết di động hai mắt toả sáng, nước mắt trào ra, nhìn nam nhân đeo mặt nạ trên đài, sau khi kinh hãi nàng lại dùng sức mắng:

- Tên khốn kiếp này!

Chi tiết tay trái Giang Thần cầm kiếm, mọi người biết, hoặc là nói người biết mà còn nhớ thì lại không nhiều.

Hồng Hựu Quân cũng là một người trong đó, khi nàng và Giang Thần quen biết đã xảy ra hiểu lầm, tất cả cũng là bởi vì biểu hiện từ trên cả hai tay của hắn.

- Hắn, rất có khả năng hắn chính là Giang Thần.

Hồng Hựu Quân nuốt xuống một ngụm nước bọt rồi nói.

- Người nói cái gì chứ?

Thiên Lan không dám xác định thứ mà mình đã nghe thấy.

- Tay trái của Giang Thần cũng kiếm.

Thiên Lan tròn tròn mắt, nói:

- Trên đời này người thuận tay trái có rất nhiều, người sử dụng kiếm cũng có rất nhiều. Cho nên xảy ra chuyện trùng hợp cũng là chuyện có thể.

Hồng Hựu Quân còn muốn nói nữa thì Thiên Lan lại nói:

- Chẳng lẽ người cho rằng hãn có thể sống sót từ trong Vạn thú vực mà đi ra ngoài hay sao?

- Như vậy cũng đúng.

Nhắc tới Vạn thú vực, Hồng Hựu Quân lập tức cảm thấy khả năng này trở nên nhỏ bé không đáng kể.

- Có thể làm cho ta sử dụng kiếm, chuyện này đủ để khiến cho người kiêu ngạo được rồi.

Giang Thần cười nói.

- Đáng ghét!

Phi Nguyệt công chúa nổi giận đùng đùng, náo loạn nửa ngày, cuối cùng lại bị người ta trêu chọc, tôn nghiêm của võ giả bị đập lên, khiến cho nàng không thể nào tiếp nhận được.

- Thần nguyệt thức thứ tư: Bất diệt!

Nguyệt đồng trong mắt bay lên đến không trung, ánh sáng màu hồng lần nữa tràn ngập bình đài.

Có điều lần này, cho dù không có cách nào nhìn thấy bên trong xảy ra cái gì đó, thế nhưng mọi người lại có thể nghe thấy ánh đao như tiếng sấm đang rít gào ở bên trong.

Bây giờ Giang Thần đã đổi đao thành kiếm, ánh đao này tự nhiên là thuộc về Phi Nguyệt công chúa.

Ai cũng biết, nàng đã tức giận rồi!

Lúc này mọi người đã kịp phản ứng lại, Giang Thần đổi kiếm là một chuyện, thế nhưng sau khi đổi kiếm sẽ lợi hại bao nhiêu lại là một chuyện khác.

Nữ nhân mập mạp lúc trước đi vòng trở lại, lén lút quan sát thế cục hiện tại.

Phanh!

Lần này, ánh sáng màu hồng không kiên trì được mười giây đồng hồ thì đã bị phá nát, Yêu Nguyệt thu vào con mắt của Phi Nguyệt công chúa.

Mọi người trợn mắt, muốn nhìn một chút xem kết quả giao chiến ra làm sao.

Rất nhanh, đầu óc của bọn họ đã trở nên mơ hồ, không rõ vì sao song phương đều không bị thương, khí tức rất bình thường.

Đột nhiên, mọi người như nhìn thấy cái gì đó, con người đột nhiên co rụt lại, tiếng hít thở ồ ồ vang lên, như là thú loại thở dốc vậy.

Chỉ thấy cánh tay phải của Giang Thần giơ lên, trên ngón tay quấn quanh một cái sợi tơ màu đỏ, xoay chuyển rồi bay lên.

Cảm giác đầu tiên của mọi người là sợi tơ màu đỏ kia nhìn rất quen mắt, tiếp theo bọn họ lại nhìn về phía Phi Nguyệt công chúa.

Chỉ thấy sợi tơ màu đỏ quấn quanh ở chân trái nàng đã biến mất, hình thành so sánh rõ ràng với bên đùi phải của nàng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Thần Nguyệt Tuyệt Thức!

Lúc chiến đấu, Phi Nguyệt công chúa sẽ cởi giày ra, để hai chân trần, cột sợi tơ màu đỏ lên trên hai chân.

Không có ai biết là tại sao, từ khi công chúa bắt đầu cạnh tranh Tân hỏa bảng thì đã bắt đầu làm như vậy, để lại ấn tượng sâu sắc cho người ta.

Nam tử mặt nạ đối đao thành cầm kiếm, đối mặt với một kích toàn lực của Phi Nguyệt công chúa dưới trạng thái chăm chú mà vẫn nhẹ như mây gió, không bị bất luận một chút ảnh hưởng gì cả.

Thế nhưng bí thuật bị phá, sợi tơ trên chân trái rơi vào trong tay của hắn.

Dù cho không thể tận mắt nhìn thấy quá trình này thế nhưng mọi người cũng phải hoảng sợ vì sự mạnh mẽ của nam tử đeo mặt nạ này.

Có người tư duy nhanh nhẹn, đã chú ý tới sợi tơ màu đỏ là từ mắt cá chân buộ vào bên trong váy.

Sao nam nhân đeo mặt nạ này lại làm được cơ chứ?

Trên đùi bóng loáng, không thấy bất kỳ dấu vết bị thương nào cả, khiến cho người ta liên tục hồi tưởng.

Nữ tử mập mạp lẫn ở trong đám người lần này đi thật, cũng không dám quay đầu lại, chỉ lo có người bởi vì lời ngu xuẩn trước đó của nàng mà tới gây phiền phức cho nàng.

Quả thật có người rất muốn làm như vậy, dù cho là thắng bại còn chưa phân, thế nhưng thực lực mà nam tử đeo mặt nạ biểu hiện ra không chỉ có phù hợp với lời Sở Lạc từng nói mà càng vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

- Sở Lạc, nhất định ngươi phải nói cho ta biết, sư huynh của ngươi rốt cuộc là ai, từ lúc nào Hỏa vực lại xuất hiện nhân vật như vậy cơ chứ?

Mộng Phi Phi kích động không thôi, nàng đã quên tình cảnh ngày hôm qua, hiện tại nàng đã bị vị sư huynh thần bí này của Sở Lạc thuyết phục.

Sở Lạc vẫn chỉ mỉm cười không nói như cũ, thế nhưng hai hàng lông mày lại không che giấu nổi vẻ kiêu ngạo.

- Sở Lạc, là hắc đúng không, nhất định là hắc đúng chứ?

Đột nhiên, Văn Tâm xuất hiện ở trước người của nàng, rất kích động nói.

Sở Lạc ngẩn ra, đây là chuyện mà nàng không nghĩ tới, vốn nàng không muốn trả lời, thế nhưng lại nghĩ đến việc quan hệ của thiếu và nữ nhân này không tầm thường, đặc biệt là vẻ mặt kia khiến cho nàng không đành lòng từ chối.

Do dự trong chốc lát, nàng giữ yên lặng một lúc lâu rồi mới trả lời.

- Ừm! Đa tạ!

Văn Tâm cảm kích gật gật đầu với nàng.

Sở Lạc muốn bảo nàng không nên nói lung tung, nhưng nghĩ tới việc tay trái của Giang Thần xuất kiếm, nàng nghĩ rất nhanh thân phận của hắc sẽ lập tức bị vạch trần, cho nên có nói ra hay không cũng không có gì cả.

Bên kia, người giật mình nhất về thân phận của nam tử đeo mặt nạ lại là kiếm khách đó là Dịch Thủy Hàn và Cao Tiệp Ly.

Bằng hữu bị một đao đánh bại, bọn họ vẫn đang quan sát nam tử đeo mặt nạ, cân nhắc con đường đao pháp của hắn, không nghĩ tới quay đầu lại đối phương lại là kiếm khách.

- Được! Ngày hôm nay muốn đánh bại kiếm khách, lúc này lại có thêm một người nữa rồi!

Lữ Phi dùng đao nhìn thấy suy đoán trước đó của mình được chứng thực, hắn vô cùng đắc ý. Hắn đã nhận ra được nam tử đeo mặt nạ này rất mẽ, cho nên không thể chờ đợi được nữa mà muốn chiến một trận.

Có điều, người đứng bên cạnh hắn thì lại cảm thấy rất kỳ quái.

Thắng bại còn chưa phân, tại sao Lữ Phi lại nhận định chắc chắn trận sau hắn sẽ gặp phải đối phương chứ?

Lẽ nào Phi Nguyệt công chúa sẽ thua sao?

Lữ Phi chỉ nở một nụ cười, không có giải thích gì thêm.

Hắn là người thứ nhất nhìn ra nam tử đeo mặt nạ trong đao mang kiếm, hiện tại hắn cũng có thể nhìn ra chuyện mà người khác không biết đồ vật.

Trên thuyền buồm, Hương Hương công chúa nghiêm mặt, vẻ mặt rất âm trầm.

Ở sau lưng nàng, Vân Hiểu và Lưu Bằng đang phát run.

Dưới từng lần từng lần biểu hiện đặc sắc của nam tử đeo mặt nạ, bọn họ không thể tiếp tục lừa Hương Hương công chúa được nữa, người sau kiến thức nông cạn, thế nhưng không có nghĩa là nàng ngốc nha.

Theo nam tử đeo mặt nạ càng ngày càng chói mắt, những lời hăn đã nói trước đó càng ngày càng có trọng lượng nặng hơn.

- Lưu Bằng, người đã nghĩ ra tên của vị bằng hữu kia chưa? Có người của Thiên Cơ các ở phía dưới, ta có thể đi mua một tin tình báo giúp người.

Hương Hương công chúa chất vấn.

Lưu Bằng muốn thuận miệng nói ra một cái tên, thế nhưng sau khi nghe đến câu nói phía sau, cái miệng đang mở ra lại khép lại.

- Vân Hiếu sư huynh, Truy phong kiếm người ném đi đâu rồi?

Hương Hương công chúa lại đưa ánh mắt nhìn về phía Vân Hiếu đang bất an.

Vân Hiếu đang muốn mở miệng, thế nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Hương Hương công chúa, hăn lựa chọn sáng suốt câm miệng.

- Lấy ra đồ vật ta ban tặng các người, sau đó, lăn xuống thuyền!

Hương Hương công chúa hít sâu một hơi, quát lớn.

Thỏ cuống lên cũng sẽ cắn người, chứ đừng nói chi là Hương Hương công chúa đã bị lừa dối như vậy.

Không phải là nàng tức vì mình bị lừa gạt đồ, bởi vì ở trong mắt nàng những thứ này không đáng giá để được nhắc tới.

Càng không phải nàng tức vì mình nông cạn, mà bị người khác giở trò lừa vòng quanh.

Thứ khiến cho nàng chân chính tức giận là bởi vì những đám đạo chích trước mắt này mà bỏ qua cơ hội kết bạn với nhân vật như nam tử đeo mặt nạ này.

Thực lực của hắn ít nhất là hai mươi vị trí đầu trên Tân hỏa bảng, thậm chí còn lớn hơn.

Nàng đã mời đối phương lên thuyền, kết quả... Kết quả là bởi vì những người trước mắt như những thằng hề này quấy nhiễu mà đã làm cho nàng mất đi khả năng kết giao!

Vân Hiểu và Lưu Bằng thở dài một hơi, rất không muốn giao ra tất cả những chỗ tốt mà từ đầu kiếm được.

Sau đó, bọn họ liếc mắt nhìn Hương Hương công chúa, đi tới bên cạnh boong tàu, muốn thông qua thuyền nhỏ mà đi xuống dưới.

- Ta bảo các người lặn xuống, các người cảm thấy mình còn có cơ hội có thuyền nhỏ sao?

Âm thanh vô tình của Hương Hương công chúa truyền tới.

Sắc mặt đám người Vân Hiểu và Lưu Bằng biến đổi, lúc này bọn họ cách phía dưới mặt đất trên trăm thước, không có thuyền nhỏ đưa đón thì làm sao có thể xuống được chứ?

Dù cho Vân Hiểu là Thần Du cảnh, từ trên cao như thế nhảy xuống thì hai chân cũng bị phế bỏ, chứ đừng nói chi là đám người Lưu Bằng.

Điểm này, Hương Hương công chúa cũng đã nghĩ đến, nàng sai người hạ thuyền xuống chừng năm mươi thước rồi mới dừng lại.

Chợt, nàng tạo ra một cái thủ thế, các binh lính mặc giáp áp sát về phía đám người bọn họ.

Mọi người vừa nhìn nhau, đều từ trên mặt của song phương nhìn thấy vẻ vô lực và giãy dụa.

Khoảng cách năm mươi thước cũng sẽ không ngã chết, nhưng chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Vân Hiếu là Thần Du cảnh, hẳn tìm một cái nóc nhà, thả người nhảy một cái.

Đám người Tụ Nguyên cảnh vội vã thò đầu ra, nhìn thấy Vân Hiếu giống như đạn pháo nện vào trên nóc nhà của người khác, trên mặt đất xuất hiện vết rách, người bị phản chấn làm cho mất đi cân bằng, lại từ trên nóc nhà ngã vào trong nhà của người khác.

Có thể nghe thấy rõ tiếng chửi của chủ nhân gian nhà và dáng vẻ khắp khểnh chặt vật rời đi của Vân Hiếu.

- Công chúa, người thương xót chúng ta một chút, hạ xuống thấp một chút nữa đi.

Lưu Bằng dùng vẻ mặt đau khổ cầu xin, khoảng cách này vận khí không tốt thì bọn hắn sẽ chết rất thảm nha.

Cân nhắc tới việc bọn hắn đều là Tụ Nguyên cảnh, Hương Hương công chúa lại hạ xuống tiếp, khi còn chừng hai mươi thước thì mới dừng lại.

Lần này, đám người Lưu Bằng không muốn nhảy cũng không được, các binh sĩ đã nhắc theo trường mâu áp sát bọn họ rồi.

Kết quả là, người phía dưới lập tức nhìn thấy lần này một màn rất là buồn cười này.

Có điều người nhìn thấy chuyện này cũng không nhiều, bởi vì trên đài nam nhân đeo mặt nạ và Phi Nguyệt công chúa còn chưa phân thắng bại nha.

- Người không nhận thua sao?

Giang Thần gỡ sợi tơ hồng xuống, mục đích chính là làm cho nàng biết mình lợi hại thế nào.

Nhưng mà, nguyệt đồng trong đôi mắt của Phi Nguyệt công chúa vẫn không tản đi, trái lại so với trước đó còn càng yêu dị hơn nữa.

- Chịu thua sao?

Khắp toàn thân của Phi Nguyệt công chúa bùng nổ ra uy thế đáng sợ, cái quần màu đỏ không gió tự phấp phới, mỗi một cái lông chim trên quần cũng giống như là có sinh mệnh vậy.

- Vốn ta nghĩ, đây là trận đầu vòng vai của ta, ta không muốn vận dụng toàn lực, nhưng, người đã khinh người quá đáng.

- Không phải người muốn lĩnh giáo đòn mạnh nhất của ta sao?

- Được lắm, hiện giờ ta sẽ thỏa mãn cho người!

Phi Nguyệt công chúa lần nữa giơ hai cái loan đao lên cao.

- Bí thuật: Nguyệt Thần giáng lâm!

- Thần nguyệt tuyệt thức: Vô sinh!

Toàn lực ứng phó, quanh thân Phi Nguyệt công chúa có ánh sáng màu hồng bay lượn, tóc dài tung bay, ánh mắt lạnh lùng mà lại nghiêm nghị.

Đao kính của súc thể giống như một ngọn núi lớn bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ nát, ánh đao của hai cái loan đao hóa thành vầng trăng máu bị nàng nắm vào trong tay.

Sau một khắc, ánh sáng màu hồng lần nữa bay lên, âm thanh đao kính bạo phát như là sóng dữ vỗ bờ vang lên.

Tất cả mọi người quên đi việt hô hấp mà chờ đợi kết quả cuối cùng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Lần Nữa Thăng Cấp

Trên tường thành, năm ngón tay của Đại Hạ hoàng đế nắm chặt, hiểm khi thể hiện suy nghĩ trong lòng của hắn.

Phi Nguyệt công chúa là sự kiêu ngạo của hắn, được hắn ký thác sự chờ mong rất sâu.

Không nghĩ tới trong một trận chiến ở vòng hai đã bị bức ép đến nước này, khiến cho niềm tin của hắn đã bị lay động.

- Hoàng thượng, không cần lo lắng, Phi Nguyệt công chúa sử dụng Nguyệt Thần giáng lâm, nhất định sẽ thắng.

Đại tướng quân Tiết Kính Thiên nói.

- Nói thì nói thế không sai, thế nhưng...

Đại Hạ hoàng đế nghĩ đến các loại thần bí của nam tử đeo mặt nạ, trong lòng hắn cũng không quá chắc chắn.

Lúc này, ánh sáng hồng biến mất, vô số người đuổi dài cái cổ ra để nhìn ra xung quanh.

Phi Nguyệt công chúa toàn lực đánh ra một kích, phản ứng đầu tiên của mọi người là muốn xem tình hình của nam tử đeo mặt nạ ra sao.

Kết quả phát hiện ra bình đài đã được sửa tốt lần nữa hoàn toàn thay đổi, thế nhưng nam tử đeo mặt nạ lại chẳng có chuyện gì, chỉ là trong tay lại có thêm một cái sợi tơ màu đỏ nữa mà thôi.

Lại nhìn Phi Nguyệt công chúa, đôi chân trơn bóng, ngoại trừ vẻ uể oải sau khi phát động chiêu thức thì vẫn không bị thương.

- Bí thật chết tiệt này, rốt cuộc trong quá trình này đã xảy ra cái gì nha?

Không ít người đều có lời oán hận, giống như có con kiến bò đi bò lại ở trong ngực vậy, đối với việc tại sao Giang Thần lại làm được chuyện này, bọn họ cực kỳ hiếu kỳ.

Phi Nguyệt công chúa không có bất kỳ ngoại thương nào, thế nhưng sợi tơ lại bị cởi ra khiến cho người ta liên tục hồi tưởng lại.

- Chẳng lẽ hai người quen biết nhau? Bí thuật vừa mở, Phi Nguyệt công chúa đã chủ động giơ chân lên để hấn cởi hay sao?

- Hay là nói thực lực của hấn quá mạnh, có thể đè Phi Nguyệt công chúa xuống đất, lại cởi sợi tơ ở chân nàng xuống chứ?

Bất kể là loại tình huống nào, chỉ tưởng tượng cũng đã cảm thấy hương diễm rồi.

Trận này vừa mới bắt đầu thì đã chiến đấu kịch liệt như nước với lửa, thế nhưng phát triển đến nước này lại là chuyện mà tất cả mọi người cũng không nghĩ đến.

Có điều trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, chuyện này không thể bỏ qua thực lực mạnh mẽ của nam tử đeo mặt nạ, nếu không phải vậy thì hấn đã sớm bị mất mạng rồi.

Trên đài diện, thấy trong tay Giang Thần còn mang theo sợi tơ có nhiệt độ thân thể của mình, gò má của Phi Nguyệt công chúa ửng hồng, cũng may người khác đang cho rằng là do nàng tấn công mạnh mẽ mà tạo thành.

- Người đang làm nhục ta!

Phi Nguyệt công chúa cắn chặt hàm răng một cái, nghĩ lại tình cảnh một kiếm vừa nãy của Giang Thần, tim nàng vẫn cảm thấy hoảng sợ mà nhảy dựng lên.

Chiêu kiếm đó có thể lấy được tính mạng của nàng!

- Đúng vậy.

Giang Thần cũng không phủ nhận.

- Người và ta có quan hệ gì sao?

Phi Nguyệt công chúa cẩn thận nghĩ lại, từ lúc vừa mới bắt đầu đến hiện tại, trong giọng nói của người này đều mang theo địch ý.

Bỗng nhiên, nàng nghĩ tới lời mà người này nói lần đầu, nàng lại lên tiếng, nói tiếp:

- Người là kẻ thù của Hạo Thiên sao?

- Đúng vậy.

Giang Thần trực tiếp thừa nhận.

- Người rốt cuộc là ai?

Lần này, rốt cục Phi Nguyệt công chúa đã sinh ra sự hiếu kỳ đối với thân phận của hắn.

- Muốn biết sao? Không phải người hỏi ta có tư cách gì chỉ trích Ninh Hạo Thiên cướp đoạt Thần mạch của người khác sao?

Giang Thần hỏi.

- Phải! Đó là chuyện của Ninh gia, một người ngoài như người không biết tận tình trong đó mà lại còn ác ý hãm hại, phẩm hạnh như vậy thực sự là hạ đẳng.

Phi Nguyệt công chúa nói.

- Phải không? Vậy thì người biết cái gì chứ? Người nói chuyện cho Ninh Hạo Thiên như vậy là người được lợi từ bọn chúng, hay là bởi vì mình vô tri chứ?

Giang Thần nói.

- Ta là hôn thê của Hạo Thiên, ta tin tưởng phẩm hạnh của hắn, còn người, mang mặt nạ mà còn muốn làm cho người ta tin tưởng sao?

Phi Nguyệt công chúa lạnh lùng nói.

- Ồ?

Giang Thần vừa nói lại vừa đưa tay nắm lấy cạnh của mặt nạ.

Tức thì, mọi người cảm thấy chờ mong và sốt sắng hơn so với lúc chờ kết quả, tất cả đều nhìn chăm chăm vào cái tay đang định gỡ mặt nạ xuống.

Điều làm cho bọn họ thất vọng chính là, cuối cùng nam tử đeo mặt nạ này lại thả tay xuống.

- Người sẽ biết.

Giang Thần nói.

Phi Nguyệt công chúa thấy hắn không nói, nàng kiêu ngạo cho nên cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ nói:

- Chênh lệch giữa chúng ta lớn tới bao nhiêu?

Ở điểm này, nàng vẫn không nhìn ra được.

Hiện giờ nàng muốn hiểu rõ đại khái, như vậy mới có mục tiêu tiến lên được.

- Hả?

Giang Thần do dự một lúc, cầm một sợi tơ trong đó, buộc ra sau gáy, che khuất con mắt ở trên mặt nạ.

- Đây là?

Đám người bên dưới hiểu rõ hẳn có ý gì lần nữa chấn động.

Có điều phản ứng đầu tiên của Phi Nguyệt công chúa khi bị xem thường như vậy không phải là tức giận, nhìn sợi tơ trước đó còn ở trên chân của mình, vui mừng vì người này mang mặt nạ.

- Được!

Chợt, Phi Nguyệt công chúa triệt đi nguyệt đồng, không sử dụng bí thuật nữa mà dùng trạng thái bình thường để xuất đao.

Loan đao ở trong tay nàng như hai con hung thú, giương nanh múa vuốt, điên cuồng nhào về phía con mồi của mình.

Ai biết, con mồi này lại là thợ săn khôn khéo, công kích bị nhìn thấy rất rõ, đã bị hóa giải từ rất sớm.

Mười đao bị nam tử đeo mặt nạ che mặt kia hóa giải hết, thậm chí bước chân của hắn cũng chưa từng di chuyển qua một chút nào.

Sau khi xác định Giang Thần không có dùng thần thức để thay thế mắt, khí diễm trên người của Phi Nguyệt công chúa triệt để bị dập tắt, nàng xoay người đi xuống dưới đài.

Từng bước một tới gần biên giới, sự kinh ngạc trong lòng mọi người cũng đang từ từ khuếch đại.

Nam tử đeo mặt nạ sắp thẳng cấp!

- Chờ một chút.

Lúc này, nam tử đeo mặt nạ mở miệng gọi Phi Nguyệt công chúa lại, trả lại hai sợi tơ màu đỏ cho nàng.

Một trước một sau, Phi Nguyệt công chúa theo bản năng tiếp lấy sợi tơ đầu tiên, tiếp theo nàng tức giận phất tay đẩy sợi tơ màu đỏ phía sau lại, mở miệng tức giận nói:

- Nếu như người yêu thích nó như vậy ta sẽ cho người!

Tiếng nói vừa dứt, nàng nhảy xuống bình đài, Giang Thần thuận lợi thẳng cấp.

Bởi vì có đầy đủ thời gian làm bước đệm cho nên trên quảng trường cũng không có tiếng kinh ngạc thốt lên ầm ĩ, nhưng cũng gây ra thảo luận rất náo nhiệt. Mọi người giật mình với thực lực của nam tử đeo mặt nạ, rồi lại chê cười đám người trước đó ủng hộ Phong Chi Ngân.

Nụ cười trên mặt của Sở Lạc càng thêm mê người, đặc biệt là biểu hiện của băng hữu tốt bên người là Mộng Phi Phi lại càng làm cho nàng rất hài lòng.

Giang Thần đánh bại ba kẻ địch, vung sợi tơ màu đỏ một cái, tùy ý quán ở trên bàn tay, sau đó nhảy xuống dưới đài.

Làm người thủ lôi thứ nhất, mặc dù mình chiến đấu kết thúc, thế nhưng những người khác còn chưa tiến hành được một nửa vòng thứ hai nha.

Hắn có một lượng lớn thời gian dùng để khôi phục và thu nạp đồ vật mà hắn lĩnh ngộ được từ ba trận chiến đấu trước đó.

Đại Hạ hoàng đế mắt thấy kết quả mà hắn lo lắng xảy ra, hắn hoàn toàn biến sắc, liếc mắt nhìn lão giả áo xám, đang định nói chút gì đó.

Không nghĩ tới lão giả áo xám đột nhiên đứng dậy, bay lơ lửng lên trên trời, đi tới trên quảng trường.

- Tiểu hữu.

Hắn gọi nam tử đeo mặt nạ lại, khuôn mặt mỉm cười.

Đột nhiên xuất hiện một màn khiến cho người ta không phản ứng kịp. Có điều khi nhìn thấy có người dám trắng trợn tham gia vào như vậy, thế nhưng bên hoàng cung lại không có ai ngăn cản, không khó để đoán ra thân phận của lão giả mặc áo bào tro này.

Tức thì, có không ít ánh mắt cuồng nhiệt rơi trên người nam tử đeo mặt nạ kia.

- Tiền bối, có việc gì sao?

Thanh âm của nam tử đeo mặt nạ nghe qua rất là bình tĩnh.

- Ta chỉ có một vấn đề, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Lão giả áo xám hỏi.

Chuyện này chứng thực suy đoán của không ít người, hô hấp của rất nhiều người cũng đã dừng lại.

- Ba mươi tuổi trở xuống, phù hợp tiêu chuẩn để dự thi.

Nam tử đeo mặt nạ vẫn nghe không hiểu như cũ.

- Ha ha.

Lão giả áo xám cười cười, nói:

- Nếu như tuổi tác của người thấp hơn hai mươi, hiện tại người sẽ nhận được tiêu chuẩn tiến tu của Thánh Viện.

Mọi người sôi trào, đặc biệt là người dự thi, người chiến đấu trên đài đều ngừng lại quan sát chuyện kể tiếp.

Tuổi tác của nam tử đeo mặt nạ sẽ là bao nhiêu đây?

Nếu như hai mươi tuổi trở xuống mà đã có được thực lực đáng sợ như vậy, nhận được tiêu chuẩn tiến tu của Thánh Viện cũng là chuyện nên làm.

- Tiền bối, ta muốn thông qua chiến đấu mà thu được tiêu chuẩn cho mình.

Câu trả lời của nam tử đeo mặt nạ khiến cho không ít người tiếc hận thở dài.

Đương nhiên mọi người đều cho rằng nam tử đeo mặt nạ đã nghe rõ ý, tuổi tác của hắn đã vượt qua hơn hai mươi.

Có điều, không ai chú ý tới hắn liếc mắt nhìn hướng về phương hướng của Tam hoàng tử.

- Nếu như kết thúc lúc này, ta phải làm như thế nào mới có thể giết người được đây?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Đệ Tử Như Vậy

- Như vậy thì cố gắng lên.

Lão giả áo xám không có suy nghĩ nhiều, hần tin tưởng trước mặt cơ hội đi Thánh Viện tiến tu, sẽ không có ai từ chối cơ hội lớn như vậy.

Sau khi để lại một câu nói, hần trở lại tường thành.

Đáng tiếc nha!

Người ở chỗ này hoàn toàn lắc đầu, ánh mắt tụ tập ở trên người nam tử đeo mặt nạ, đều muốn biết dưới mặt nạ là vẻ mặt gì.

Có điều nếu để cho bọn họ biết được chân tướng, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì nữa.

- Tại sao chứ?

Văn Tâm rất là không hiểu, ngay khi lão giả áo xám nói ra lời kia thì nàng cũng cảm thấy cao hứng thay cho Giang Thần.

Có điều, nàng chú ý tới Giang Thần liếc mắt nhìn về phương hướng Tam hoàng tử thì nàng đã biết được đáp án của hần lúc này.

Chỉ cần thăng cấp thì sẽ có một phần ba tỷ lệ đụng phải Tam hoàng tử, ở dưới quy củ không giới hạn sinh tử. Đây là thời cơ tốt nhất để chém giết vị hoàng tử coi trời bằng vung này.

Nhìn Giang Thần đi về phía Sở Lạc, Văn Tâm rất muốn đi tới chỗ của hắn.

Thế nhưng nàng nghĩ đến Giang Thần đang che dấu thân phận, nhất định là có nguyên nhân của mình, cho nên hiện giờ nàng đang phải cố nén sự kích động trong lòng.

- Vận khí của sư huynh thực sự là không tốt, ta còn tưởng rằng ở hiệp hai này sẽ không bị bức ép tới mức phải sử dụng kiếm nha.

Sở Lạc nói.

Mộng Phi Phi ở bên cạnh tròn tròn mắt, không biết nên bình luận lời này ra sao.

- Cũng giống nhau cả thôi, không chừng hai đối thủ vòng kế tiếp đều không mạnh như vậy thì sao nha.

Giang Thần nói.

- Nhất định sẽ là vậy.

Sở Lạc nói.

Mộng Phi Phi gật gù, từ xác suất mà nói, đây quả thật là chuyện rất có thể sẽ xảy ra.

Chợt, Giang Thần tìm một nơi yên tĩnh để tìm hiểu, không giống những người khác quan sát những trận chiến đấu khác, tìm hiểu người đáng để quan tâm, để phòng ngừa gặp phải đối thủ trong lúc tỷ thí sau đó.

Có điều Sở Lạc đang giúp hắn làm những chuyện này, đôi mắt đẹp lưu chuyển ở trên bình đài, yên lặng nhớ kỹ những tình báo có thể uy hiếp được tới thiểu chủ.

Bây giờ một lượng lớn tuyển thủ trải qua một vòng rồi lại một vòng đào thải đã giảm mạnh đến mấy trăm người. Hầu như đều là tuấn tài có máu mặt ở Hỏa vực.

Sau khi vòng thứ kết thúc, trong đám người còn sót lại, Sở Lạc cường điệu ghi nhớ mấy người này.

Lý Hanh Kính, đứng đầu bảng Công tử bảng, ngọc thụ lâm phong, hào nhiên chính khí, ở trên đài dùng chiêu pháp xuất thần nhập hóa đánh bại đối thủ.

Tiếp đó là Dịch Thủy Hàn của Quy Nhất kiếm phái, tin đồn không nói sai, tiến bộ của hắn trên Quy nhất kiếm đạo đã lớn hơn trước đó rất nhiều, hơn nữa vận khí vô cùng tốt, lại gặp phải đối thủ không mạnh, khi ra tay rõ ràng đã có chỗ giữ lại.

Tương đương với Dịch Thủy Hàn đương nhiên là cường nhân đao khách Lữ Phi.

Đánh bại địch chỉ cần một đao, không thấy hắn rút ra đao thứ hai, lực lượng rất mạnh.

Tam hoàng tử thì không cần nhiều lời, là mục tiêu cuối cùng của thiếu chủ, cũng là người có thực lực mạnh nhất ở bên trong tất cả mọi người.

Còn có hai người phân biệt là Tiết Nhân Thiên và Mặc Cuồng.

Người trước là nhi tử của Đại tướng quân Tiết Kính Thiên trong hoàng triều, người sau là người của Mặc gia, là Mặc gia ở Vạn thú vực đã bởi vì Giang Thần mà bị tổn thất nặng nề.

- Chỉ cần thiếu chủ không gặp được mấy người này là có thể ung dung thăng cấp đến thập nhị cường.

- Nghe nói thập nhị cường cũng sẽ có khen thưởng, tuy rằng không phải là tiêu chuẩn tiến tu, thế nhưng cũng có chỗ tốt vô cùng lớn.

Sở Lạc đột nhiên nghĩ đến mình còn có một bình Phong hoàn, nàng lập tức cầm tới cho Giang Thần, cũng nói cho hắn đây là thứ thông qua đánh cược mà có được.

Biết được điểm ấy, Giang Thần mới nhận lấy.

Mới vừa rồi hắn chiến một trận với Phi Nguyệt công chúa, khiến cho hắn đã có lý giải và cái nhìn hoàn toàn mới đối với thiên nhân hợp nhất, khiến cho đạo pháp của hắn tinh tiến, kiếm đạo tự nhiên cũng được nâng cao một bước.

Bình Phong hoàn này tới rất đúng lúc.

- Sư huynh của Sở Lạc, không phải người định dùng vào lúc này đó chứ? Vạn nhất người lại là người thứ nhất thượng đài, như vậy sẽ không đủ thời gian nha.

Mộng Phi Phi nói.

- Không sao.

Giang Thần mở nắp bình ra, đi tới một nơi rộng rãi, quanh thân lập tức bị gió lớn bao phủ, rõ ràng là ngồi dưới đất, nhưng mà thân thể lại không tự chủ được bay lên trên không.

Không ít người nhìn thấy trong lúc mấu chốt này mà hắn còn dám đi lĩnh ngộ ý cảnh võ học, trong lòng chỉ có thể nói hắn quá mạnh mẽ mà thôi.

Cũng may vòng sau, trong nhóm người đầu tiên lên sân khấu không có cái tên Giang Thần nữa.

Bên trong nhóm người này có Dịch Thủy Hàn mà Sở Lạc đã âm thầm nhớ kỹ, thực lực đối thủ thứ nhất của hắn chênh lệch quá lớn, một kiếm đã có thể đánh bại được đối phương.

Người đối thủ thứ hai đứng thứ mười sáu trên Tân hỏa bảng, khiến cho hắn toàn lực ứng phó, ánh kiếm óng ánh mà lại rất chói mắt.

Trận chiến đấu này có thể nói là một trong những trận chiến đấu đặc sắc nhất hiện tại.

Kết quả cuối cùng là Dịch Thủy Hàn thủ thắng, làm cho lòng người chấn động.

Bởi vì trước hôm nay, Dịch Thủy Hàn vẫn đứng ở thứ hai mươi mốt trên Tân hỏa bảng, hiện tại đánh bại đối thủ đứng thứ mười sáu đã nói rõ tiến bộ của hắn không chỉ nhỏ tí tẹo như lời đồn được.

Điểm quan trọng nhất đó là, Dịch Thủy Hàn toàn lực ứng phó, nhất định còn có tuyệt chiêu còn chưa dùng.

Đánh bại hai đối thủ, Dịch Thủy Hàn thuận lợi thăng cấp, là một trong những người trở thành thập nhị cường trước tiên.

Điều này làm cho người của Quy Nhất kiếm phái mừng như điên không thôi, thập nhị cường, hi vọng cách đích đến không còn xa.

Trên lầu thuyền của Quy Nhất kiếm phái, các thế lực giao hảo với bọn họ đi tới chúc mừng, bao gồm cả người của Thiên Đạo môn.

Sư phụ của Ninh Hạo Thiên, Thái Thượng trưởng lão Viên Hồng và Truyền Công trưởng lão của Thiên Đạo môn đều leo lên lầu thuyền.

Bọn họ nói một phen lời khách sáo đối với Chấp Kiếm trưởng lão của Quy Nhất kiếm phái.

Điều không tưởng tượng được nổi chính là, vẻ mặt của Chấp Kiếm trưởng lão rất kiêu căng, vẻ mặt khá là vô lễ, sau khi nhận lấy lời chúc mừng của bọn họ, hần lại cay nghiệt nói:

- Nói đi cũng phải nói lại, ngày hôm nay Thiên Đạo môn không có đệ tử nào đáng giá để quan tâm mà lại còn hưng sư động chúng như vậy. Còn điều động mấy vị Thái Thượng trưởng lão nha.

Vẻ mặt của người những thế lực khác có vẻ quái dị, quan hệ của Quy Nhất kiếm phái và Thiên Đạo môn khá xoàng, người ta có lòng tốt tới chúc mừng, vì sao lại phải đối chọi gay gắt như vậy cơ chứ?

Viên Hồng và Truyền Công trưởng lão cau mày, cũng không rõ vì sao đối phương lại làm như thế.

- Đúng rồi, vị gì gì đó tới chưa? Giang Thần? Đúng, là cái tên này, các người còn chưa đi cứu hần sao?

Chấp Kiếm trưởng lão lại nói.

Mọi người như bưng tỉnh, bọn họ nhớ tới khi còn ở Vạn thú vực, Giang Thần đã sát hại một tên đệ tử Thần Du cảnh của Quy Nhất kiếm phái, lại chặt đứt tay phải của đệ tử Thần Du cảnh!

Chấp Kiếm trưởng lão của Quy Nhất kiếm phái rất hay bao che cho các đệ tử, cho nên hần không thể nào tiếp nhận được chuyện như vậy. Thế nhưng Giang Thần chưa đi ra ngoài được, cho nên hần không thể làm gì khác hơn là phát tiết lửa giận lên trên người hai vị trưởng lão Thiên Đạo môn ở trước mắt mà thôi.

- Chuyện của Thiên Đạo môn, không thể trả lời.

Viên Hồng tức giận nói, hần và Truyền Công trưởng lão rời khỏi lâu thuyền.

Không ngờ Chấp Kiếm trưởng lão của Quy Nhất kiếm phái lại không chịu bỏ qua, lại nói:

- Thực sự là đáng tiếc, không phải Giang Thần kia cũng là truyền nhân kiếm đạo sao? Gây ra sóng gió ở trong Vạn thú vực, ta còn muốn nhìn xem so với Quy nhất kiếm đạo của chúng ta ai mạnh ai yếu hơn nha.

Những người của các thế lực khác trên lầu thuyền cười trộm, nghĩ thầm Chấp Kiếm trưởng lão này cũng thật là độc miệng, tình cảnh hiện tại của Thiên Đạo môn vốn đã rất lúng túng mà hiện tại lại còn bị Quy nhất kiếm đạo dựa vào Dịch Thủy Hàn để chê cười, khiến cho bọn họ trở thành trò hề.

Viên Hồng và Truyền Công trưởng lão trở lại bảo tháp, sắc mặt rất khó coi, đường chủ Hình Pháp đường và Dược trưởng lão nhìn thấy cho nên mới hiếu kỳ hỏi dò.

- Còn không phải là do Giang Thần kia hay sao, làm hại ta mất mặt xấu hổ. Sau khi trở về ta sẽ cải chính tin tức, Giang Thần đã chết! Tránh cho có người hỏi về hắn nữa!

Viên Hồng tức giận nói.

Cũng rất lâu rồi Truyền Công trưởng lão chưa từng mất mặt qua như vậy, thế nhưng hắn không giống Viên Hồng, trút oán khí lên trên thân một người đáng thương, không rõ sống chết như là Giang Thần.

- Được rồi được rồi, xin bớt giận, gia hỏa đeo mặt nạ kia lại lên sân khấu nữa rồi.

Truyền Công trưởng lão nói.

Nam tử đeo mặt nạ đã khiến cho lão giả áo xám của Thánh Viện đứng ra, cho dù cuối cùng không thể được toại nguyện, thế nhưng cũng đã rất là

ghê gớm rồi.

- Hôm nay nếu như Thiên Đạo môn ta có đệ tử như nam tử đeo mặt nạ này thì cũng không cần phải chịu những lời trào phúng như thế!

Viên Hồng mắng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Dài Thêm Một Tắc Thì Mạnh Thêm Một Tắc

Nam tử đeo mặt nạ bắt đầu tỷ thí vòng thứ ba, đánh bại hai tên đối thủ sẽ thăng cấp vào trong thập nhị cường.

Bởi vì hắn là người thứ nhất khiến hco lão giả áo xám chú ý, vì vậy khi hắn lên đài đã tụ tập được hơn một nửa ánh mắt, nhân khí rất là khủng bố.

Hắn có thể ung dung đánh bại được Phi Nguyệt công chúa, như vậy xếp hạng ở trên Tân hỏa bảng sẽ phải ở trước top mười chín.

Trong những người còn chưa lên đài ở đây, không có mấy người là người trong danh sách top mười chín này.

Khi đối thủ của nam tử đeo mặt nạ còn chưa xuất hiện thì đa số tuyển thủ đều rất hồi hộp, chỉ cần lệnh bài gỗ của bọn họ sáng lên thì hầu như sẽ giống như bị đào thải vậy, không có sự khác biệt nào khác.

Rất nhanh, bên trong tuyển thủ ở bên trong quảng trường đã có lệnh bài gỗ sáng lên.

Hắn không oán giận hoặc là sợ hãi, vẻ mặt hiện lên vẻ không hề có chút cảm xúc nào cả. Ngay khi lệnh bài bằng gỗ ở trong tay có phản ứng thì trong mắt hắn bùng nổ ra chiến ý mãnh liệt.

Không có bất cứ người nào có chiến ý đạt tới mức độ như hắn, có thể nói rất là đáng sợ.

Dù cho mọi người nhận ra được thân phận của hắn, biết tính cách hiếu chiến của hắn thì vẫn không khỏi kinh ngạc một phen.

- Ài, vận khí của sư huynh ngươi thực sự là kém tới cực điểm nha.

Mộng Phi Phi nói.

Sở Lạc bất đắc dĩ lắc đầu, đối thủ của thiếu chủ chính là một trong những người mà nàng âm thầm chú ý, là người không thể không để ý, Tiết Nhân Thiên.

- Ngươi sỉ nhục công chúa, đáng bị tội chết.

Tiết Nhân Thiên nhảy lên trên đài, con người dưới hàng lông mày rậm đen kịt, sắc bén giống như lợi kiếm vậy.

- Ngươi nói tới chuyện Hắc Long thành, đáng tội chết.

Hắn không nhìn thấy vẻ mặt dưới mặt nạ của Giang Thần, có điều coi như nhìn thấy thì hắn cũng không để ý, hắn dùng một loại tư thế có thể xưng là tự đại để mở miệng nói chuyện.

Mọi người cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao hắn lại có dáng vẻ như vậy.

Tiết Nhân Thiên, nhi tử của Tiết Kinh Thiên đại tướng quân, đã từng làm phó tướng của phụ thân đi tới chiến trường.

Hắn có thứ mà những người khác trên Tân hỏa bảng không có, đó là quân công!

Bởi thân phận cho nên Tiết Nhân Thiên đã coi mình vì là người bảo vệ Hoàng gia.

Vừa nãy Giang Thần cỡi sợi tơ trên chân của Phi Nguyệt công chúa, khiến cho hắc cực kỳ bất mãn.

Nghe người ta nói ngày mà Phi Nguyệt công chúa và Ninh Hạo Thiên lập hôn ước, Tiết Nhân Thiên luôn không uống rượu lại uống rượu tới mức say mèm.

Vì vậy khi người kinh thành nghe thấy hắc nói câu này đầu tiên thì vẻ mặt đã như bưng tỉnh.

Lại nói tới Hắc Long thành, càng là vết sẹo của Tiết Nhân Thiên, không thể chạm vào, nếu không sẽ đưa tới lửa giận vô tình của hắc.

Phụ thân Tiết Kính Thiên của hắc trước kia là cường giả trên Thanh vân bảng, hơn một năm trước, phụng mệnh đi tới Hắc Long thành trấn ép cường đồ Giang Thanh Vũ.

Cuối cùng thông qua hợp lực đã trấn áp được đối phương, thế nhưng cũng bất hạnh làm cho cánh tay phải của Đại tướng quân bị chém đứt, thực lực giảm mạnh, rút xuống khỏi Thanh vân bảng.

Tiết Nhân Thiên không chỉ một lần thỉnh cầu với Đại Hạ hoàng đế, nói muốn xử tử Giang Thanh Vũ, hoặc biến đổi đối phương thành kẻ tàn phế.

Tất cả tất cả, không khó để nhìn ra hắc là hạng người gì.

Trong tay nắm một thanh trường thương, mũi thương màu vàng, báng thương cũng là màu vàng, dài một trượng ba thước tám tấc bốn phân.

Trường thương đứng thẳng, tự có một luồng áp lực vô hình.

Một cây thương nhỏ bé thế nhưng lại rất nặng, thân cao và độ dài của hai tay đều không giống nhau, giống như trường thương đúc với số lượng lớn vậy, chỉ thích hợp với các binh sĩ mà thôi.

Cao thủ Thương thuật đều tự làm ra cái thương thích hợp với mình.

Đối mặt với khí thể hung hăng của người này, Giang Thần chỉ tay một cái, nói:

- Ngươi im, giả vờ giả vịt, khoe khoang, đáng tội chết.

Hắn ra sức mô phỏng theo ngữ khí của Tiết Nhân Thiên làm hồng bầu không khí ngột ngạt, làm cho không ít người nhìn không được cười ra thành tiếng.

- Người không thấy rõ thực lực của bản thân mà lại ngông cuồng, là một loại bi ai nha!

Chiến ý của Tiết Nhân Thiên cuộn cuộn, khuôn mặt thì lại trầm tĩnh nhả nhận, trong tiếng nói tràn ngập vẻ xem thường, cũng thể hiện ra sự tự tin của hắn.

- Lôi Chấn cửu tiêu!

Thương vung lên, như muốn xuyên phá tất cả, thế không thể đỡ.

Một thương rất thuần túy, trực lai trực vãng, có thần uy đâm xuyên tất cả.

Sắc mặt của Giang Thần hơi thay đổi, thực lực của người này không yếu, chẳng trách lại dám can đảm như vậy.

- Trường hồng kiếm pháp: Trường Hồng quán nhật!

Hít sâu một hơi, hai chân của Giang Thần vừa bước, đi tới trên không trung, người và kiếm hóa thành một vệt cầu vồng màu trắng, bắn về phía trước.

Chiến đấu vừa bắt đầu đã đạt tới mức độ cực kỳ kịch liệt.

Thương kiếm giao chiến, hai người đều không chiếm được một chút tiện nghi nào cả.

Phản ứng của hai người Tiết Nhân Thiên, Giang Thần cực nhanh, đồng thời biến chiêu, không tới mười giây đã ra chiêu được mấy chục lần.

- Thật là lợi hại, không ngờ lại có thể làm cho Giang Thần sử dụng: Trường hồng kiếm pháp!

Trong lòng Văn Tâm rung mình, người chung quanh phản ứng vẫn là không đem nam tử đeo mặt nạ cùng Giang Thần liên tưởng cùng nhau.

- Dài một tắc, mạnh một tắc, đây là đạo lý bất biến. Ở trên chiến trường bình thường rất coi trọng phương pháp giết địch trực quan nhất, vì lẽ đó vũ khí của các binh sĩ không phải là trường mâu thì sẽ là trường thương.

- Không sai, chỉ là độ khó của vũ khí dài cũng không nhỏ, thiên phú là thứ yếu, nếu như có người trời sinh tay ngắn thì cũng sẽ không dùng được trường thương nha.

- Tiết Nhân Thiên xếp hạng thứ mười lăm trên Tân hỏa bảng chính là dựa vào thanh trường thương này.

- Trước đây rất lâu, Tiết Nhân Thiên và Dịch Thủy Hàn từng giao thủ với nhau, đối mặt với truyền nhân kiếm đạo mà hắn vẫn thắng lợi được như cũ.

Tiết Nhân Thiên nắm trường thương trong tay chẳng khác nào hổ tướng trên sa trường, nhảy vào trận địa của địch, đại khai sát giới.

Thương pháp tinh diệu, mãnh liệt khó lường.

So sánh với hãn, ba thước thanh phong bị quản chế khắp nơi, hầu như là bị đè lên mà đánh.

- Thương côn mới là thứ mạnh nhất trong võ học, đao kiếm thì là thứ rác rưởi mà người rác rưởi chọn để dùng mà thôi.

Tiết Nhân Thiên vẫn còn có lòng thanh thản nói chuyện, nhưng uy lực của thương không giảm mà lại còn tăng lên.

Hãn đâm ra một thương, người vọt về phía trước một cái rồi xoay một cái, thương dán vào thân thể tiếp tục vọt về phía trước.

- Thật mạnh!

Một thương này đã dẫn tới không ít người khen hay.

Đao kiếm, không thể rời bỏ biến hóa của hai tay.

Thương côn là vận dụng cả người chống lên thương, đại sư chân chính có thể làm cho trường thương còn biến hóa vượt hơn xa đao kiếm.

Phanh!

Một thương điểm lên trên mặt linh kiếm của Giang Thần, lưỡi kiếm bị uốn cong, lực lượng phản chấn truyền tới hai tay của hãn làm cho người bị hất bay lên khỏi mặt đất.

- Hiện tại ngươi đã biết người nhỏ yếu thế nào hay chưa?

Tiết Nhân Thiên không có thừa thắng xông lên mà dùng ánh mắt miệt thị nhìn sang phía đối thủ.

- Vì sao lại như vậy? Biểu hiện của nam tử đeo mặt nạ này cũng không được bằng lúc trước nha.

Trước đó, mọi người đều không đặt nam tử đeo mặt nạ ở trong mắt, mỗi lần bọn họ đều cho rằng chẳng mấy chốc hắc sẽ bị thua, thế nhưng mỗi lần đều làm cho mọi người kinh diễm.

Lần này, bọn họ tràn ngập chờ mong với nam tử đeo mặt nạ này, thế nhưng không nghĩ tới tình huống lại biến thành như vậy.

- Lễ nào hắc nhường hay sao?

Mọi người không khỏi nghĩ đến một khả năng.

- Không phải nhường.

Bên trong quảng trường, Dịch Thủy Hàn đã trở thành một trong thập nhị cường lắc lắc đầu.

Hắc và Tiết Nhân Thiên từng có một trận chiến, hắc có thể có thể cảm nhận được rõ ràng lúc này nam tử đeo mặt nạ kia phải chịu bao nhiêu khó chịu.

- Sao ngươi lại nói vậy?

Người ở bên cạnh hi vọng vị truyền nhân kiếm đạo này giải bỏ nghi hoặc thay cho bọn họ.

- Đối thủ ở ba vòng vừa này, cảnh giới của mỗi người đều cao hơn so với nam tử đeo mặt nạ, hơn nữa còn không phải chỉ cao hơn một chút nhỏ.

- Nhưng mà không ngờ ưu thế này lại không phát huy ra được tác dụng, tuy rằng có thể là do thần huyết của nam tử đeo mặt nạ nhiều hơn. Thế nhưng mà cảnh giới vẫn rất kém, bao gồm cả khí huyết và lực lượng của bản thân cũng vậy, không phải chỉ cần số lượng thần huyết không thôi là đủ.

- Nghiên cứu ra rõ nguyên nhân, là võ học của bọn họ không bằng nam tử đeo mặt nạ, không có cách nào phát huy ra được ưu thế ấy mà thôi.

- Ở trên hai lĩnh vực thương thuật và kiếm thuật, nam tử đeo mặt nạ còn cao hơn Tiết Nhân Thiên nhiều.

Nói tới chỗ này, trên mặt Dịch Thủy Hàn hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Nhưng mà trường thương có ưu thế quá lớn, người sử dụng kiếm tới gần người ta thì thương của người ta đã đủ để đâm xuyên thân thể của hắn. Kiếm thức tinh diệu có uy lực tới đâu thì cũng không có cách nào đánh ra được toàn bộ.

- Trường thương dài là người lá chắn của người cầm thương, cũng là người lợi khí của người cầm thương!

- Người có thể tinh tiến ở trên thương còn có thể xem thường đại đa số đao và kiếm phổ thông.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Kiểm Khách Cấp Thứ Tư

- Như vậy chẳng phải là người luyện thương có thể hoàn toàn nghiền ép chúng ta hay sao?

Nghe Dịch Thủy Hàn phân tích xong, có người không thể nào tiếp nhận được chuyện này. Nếu như lợi hại như thế thì tại sao người luyện thương lại không nhiều cơ chứ?

Coi như là độ khó hơi cao, nhưng mà so với binh khí ngăn lại có ưu thế như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người đi luyện nha.

- Bởi vì đây chỉ là một trong số đó mà thôi, các người không biết được điểm thứ hai đâu.

Dịch Thủy Hàn tiếp tục nói:

- Lại nói tới hai lĩnh vực thương thuật và kiếm thuật để mà nói, phân chia từ một đến mười, kiếm thuật tới cấp viên mãn là mười, cấp viên mãn của thương thuật chỉ có ba mà thôi.

- Ở ba cấp độ đầu, thương thuật lợi hại và mạnh mẽ hơn so với kiếm thuật, thế nhưng kiếm thuật có thể lên tới cấp bốn, cấp năm... Mãi đến tận cấp mười mới thôi.

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, hóa ra là như vậy, chẳng trách người luyện thương lại ít như vậy. Một môn võ học không có cách nào theo cảnh giới đi tới cuối cùng, như vậy chỉ có thể nói là vô bổ mà thôi.

Huống chi vũ khí dài còn có rất nhiều yêu cầu nữa.

- Đương nhiên, cấp một tới cấp ba của thương thuật mà ta nói tới, ở phạm vi cảnh giới sẽ là Ngưng khí cảnh đến Thông thiên cảnh, rất nhiều người không có cách nào nhảy ra khỏi phạm vi này, kiếm thuật thì lại có thể tăng lên trên ba cấp.

- Vì vậy, người có thể luyện thương đều sẽ chọn luyện thương, người không thể luyện thì cũng sẽ không cưỡng cầu.

Dịch Thủy Hàn lại nói.

- Nói cách khác, nếu nam tử đeo mặt nạ muốn thăng được Tiết Nhân Thiên, như vậy dựa theo đẳng cấp mà Dịch sư huynh phân chia, ít nhất cũng phải đạt đến cấp thứ tư hay sao?

Rốt cuộc đã có người nghe hiểu lời của hắn.

- Đúng, bởi vì phương diện cảnh giới cho nên nam tử đeo mặt nạ đang ở thế yếu.

Dịch Thủy Hàn nói.

Chỉ có điều, lời giải thích về đẳng cấp này chỉ là ví dụ mà Dịch Thủy Hàn nêu lên để giảng giải cho quan điểm của chính mình, cũng không rõ lắm đối với thực lực của nó.

- Dịch sư huynh, kiếm thuật của người xếp hạng thứ mấy vậy?

Có người rất thông minh, dùng Dịch Thủy Hàn làm tiêu chuẩn để tham khảo, từ đó muốn có được đáp án.

- Cấp bốn đi.

Dịch Thủy Hàn cười cợt, làm cho người ta có cảm giác hân vô cùng tự tin.

Hắn thua ở trong tay Tiết Nhân Thiên, kết hợp với lý luận trước đó của hắn là nói bây giờ hắn đã tiến bộ thần tốc, có thực lực rửa sạch sỉ nhục.

- Dịch sư huynh, người cảm thấy cái nam tử đeo mặt nạ này có thể đạt đến cấp bốn hay không?

Có người hiếu kỳ nói.

Lần này không chờ Dịch Thủy Hàn nói chuyện thì người bên cạnh đã không chút nghĩ ngợi lên tiếng phản bác.

- Dịch sư huynh chính là thủ tịch đệ tử của Quy Nhất kiếm phái, truyền nhân của Quy nhất kiếm đạo nha!

- Đúng vậy, nếu như ai cũng là cấp bốn, há không phải ai cũng là truyền nhân kiếm đạo hay sao?

- Người nha, không nên ôm hi vọng, nam tử đeo mặt nạ đã đụng phải khắc tinh của hắn rồi.

Dịch Thủy Hàn cười không nói, hiển nhiên cũng tán đồng lời giải thích của những người này.

Trên bình đài, thương của Tiết Nhân Thiên như du long, quét ngang ngàn quân, cực kỳ hung hăng.

- Người cũng không xứng để ta chăm chú ra tay, quá đáng thương, lại đáng tiếc.

Tiết Nhân Thiên nói.

- Có điều người cũng đã khiến cho ta làm nóng người rồi đó.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Mạnh mẽ!

Tiết Nhân Thiên thấy hắn còn cật mạnh, hai tay nắm chặt thân thương luân phiên thay đổi vị trí, chân trái bước ra về phía trước.

Trong quá trình, thương uy đáng sợ đang súc thể, thân thương dường như cháy lên, phát ra khí mang màu cam.

Mái tóc đen và ống quần của hắn không gió phấp phới.

- Du Long phá nhật!

Gầm lên một tiếng, lời nói lạnh lùng trước đó thay đổi, chiến ý vốn đã nồng nặc giống như dầu hỏa tích lũy đột nhiên thiêu đốt lên vậy, khí thế ngập trời.

Thân thể khẽ động, trường thương múa một cái, giống như là biến ảo ra một con thần long màu vàng.

Cái đầu rồng rít gào kéo theo thân rồng dài chừng mười trượng, theo bước chân của Tiết Nhân Thiên giết về phía nam tử đeo mặt nạ kia.

Một thương này, không có chỗ để trốn, cũng không có cách nào chống đối được.

Tất cả mọi người trừng mắt nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ, đều xem xem liệu hắn còn có thể xoay chuyển được thế cuộc nữa không?

- Ta đã nói rồi, làm nóng người đã kết thúc, thương của người không đáng được nhắc tới.

Đối mặt với thần long xung kích, Giang Thần vẫn rất bình tĩnh như cũ.

Linh kiểm được giơ lên, hơi suy nghĩ một chút.

Trong chiến đấu vừa rồi, hãn không ngừng tụ kiếm cương, cũng không thúc giục Bất hủ kiếm đạo.

Trước khi không thăm dò rõ ràng toàn bộ thực lực của kẻ địch, hãn sẽ cố gắng không bại lộ ra lá bài tẩy của mình, đây là thường thức trong những trận chiến đấu bình thường.

- Phong Tâm ý cảnh, lên!

- Kim tâm ý cảnh, ngưng!

- Bất hủ kiếm đạo, lên!

- Trường hồng kiếm pháp: Xích Cầu xuất lung!

Một khi hãn chăm chú, kiếm khí lăm liệt bao phủ về phía trước, che lấp đi thương uy đang tàn phá chung quanh.

Một kiếm được đâm ra, người kiếm bắn mạnh về phía trước, khí mang giống như một con hung thú tiền sử ẩn hiện ở trước mũi kiếm.

- Cái gì?

Dịch Thủy Hàn giật nảy cả mình, hãn thân là kiếm khách, hãn có thể cảm nhận được rõ ràng một kiếm này có bao nhiêu sắc bén.

Hãn đã bắt đầu dao động, rất có thể nam tử đeo mặt nạ cũng giống như hãn, là kiếm khách cấp thứ tư.

Phản ứng của những người khác chậm một nhịp, khi bọn họ đang giật mình với một kiếm của nam tử đeo mặt nạ này thì hai người trên đài đã giao chiến cùng với nhau rồi.

Keng!

Chiêu thức va chạm, cái đầu rồng màu vàng bị hung thú màu đỏ thắm trên lưỡi kiếm của Giang Thần xé rách, thân rồng chia ra làm hai nửa.

- Làm sao lại vậy được chứ?

Tiết Nhân Thiên giật nảy cả mình, hắn hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là như vậy, hắn lập tức thu thương đón đỡ, che ở trước người.

Keng!

Linh kiếm rơi lên trên thân thương, để lại một dấu vết nhọt nhọt.

- Phù.

Tiết Nhân Thiên thở phào một hơi, nghĩ thầm xem như hắn đã chặn lại được kiếm này.

Không nghĩ tới Giang Thần lại chém ra một cái linh kiếm, sử dụng quán tính của kiếm để đảo quanh thân thương, hung thú khí mang màu đỏ nhờ vào đó mà bổ nhào lên trên người hắn.

Bộp một tiếng, đến phiên hắn bị đánh bay ra ngoài.

- Võ học chi đạo, không có phân cao thấp quý tiện, chỉ có ai giải thích được đến cực hạn hơn hay không mà thôi.

- Người, tầm nhìn hạn hẹp, trời cao cho người tư cách luyện thương, thế nhưng bởi vậy mà người lại tùy tiện, không coi ai ra gì.

- Vì lẽ đó thương pháp của người không đáng để nhắc tới, không đỡ nổi một đòn!

Giang Thần nói một câu, lại đánh ra một kiếm, đánh cho Tiết Nhân Thiên liên tục lui về phía sau, không thể chống đỡ được.

Thương ảnh ngang dọc, thương kính mạnh mẽ còn chưa đánh ra thì đã bị ánh kiếm chém nát.

Kiếm dùng phong mang của nó để khắc chế thương dài.

Đặc biệt là trải qua giao thủ vừa nãy, Giang Thần đã thăm dò rõ ràng con đường thương pháp của hắn, liệu địch tiên cơ, hoàn toàn không cho Tiết Nhân Thiên cơ hội chống trả.

Đúng như người khác suy nghĩ, chiến đấu không có hình thức gì bất biến, chỉ có mấy người mới có võ học tương khắc mà thôi.

Chỉ là hiện tại, người bị khắc chế chính là Tiết Nhân Thiên.

Thứ tự của hắn ở trên Tân hỏa bảng so với Phi Nguyệt công chúa còn cao hơn, thế nhưng tới lúc này, biểu hiện khi giao thủ còn không bằng Phi Nguyệt công chúa.

- Người muốn giết ta? Muốn định ta vào tội chết? Chỉ bằng vào người cũng có tư cách này sao?

Giang Thần theo sát, không chỉ là thắng lợi, mà bên trong kiếm còn mang theo sát ý.

Mọi người đều có chút bất ngờ, nhưng cũng không quá kinh ngạc, bởi vì trước khi Tiết Nhân Thiên ra tay đã nói muốn giết người, hiện tại tài nghệ không bằng người, bị giết ngược lại cũng là gieo gió gặt bão.

- Thần Xuyên linh thai!

Tiết Nhân Thiên không cam lòng nhận lấy cái chết, liều mạng toàn lực muốn phản công, để cho mình không đến nỗi bị động đến mức ngay cả hai

từ chịu thua cũng không nói ra được.

- Người quỳ xuống đất cầu xin thì người mới còn có đường sống.

- Dùng thương pháp khó coi này của người để phản kích, thực sự là bi ai nha!

Giang Thần dùng giọng điệu trước đó của hắn để trào phúng lại chính hắn, tâm thần khê động, trạng thái thiên nhân hợp nhất đã dung nhập vào bên trong kiếm pháp.

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Một chiêu kiếm đánh ra, ba chiêu cùng xuất hiện.

Phân biệt chém vào đầu thương, thân thương, đuôi thương, chiêu thức của Tiết Nhân Thiên còn không đánh ra được thì năm ngón tay đã bị chấn động đến mức tê rần, thương còn rơi xuống dưới đất.

- Chết đi!

Chợt, Giang Thần chém ra một kiếm.

- Ta nhận...

Tiết Nhân Thiên cả kinh toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, đã muốn chịu thua, thế nhưng lúc này hắn chỉ kịp nói ra hai chữ...

- Dừng tay!

Ngay khi Giang Thần đang muốn lấy đi tính mạng của hắn thì đột nhiên có một mũi tên phóng tới.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Sẽ Không Để Cho Người Thất Vọng

Cảm giác quen thuộc lần nữa kéo tới, trong mắt Giang Thần loé ra một tia ý lạnh, ngừng lại rồi lùi về phía sau.

Huyền thiết tiễn bay qua trước người hắn, cũng mang theo một luồng kình phong, một lát sau tiếng xé gió mới vang lên.

Đột nhiên xuất hiện một mũi tên khiến cho người ta không tưởng tượng được nổi.

Theo bản năng mọi người đều cho rằng là Tiết Kính Thiên đại tướng quân ra tay, thế nhưng lại lập tức nghĩ đến hắn đã đứt một cánh tay, cho nên không thể giương cung cài tên được nữa.

- Tam hoàng tử!

Sau khi nhìn thấy rõ người bắn tên kia, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Sự ngông cuồng của Tam hoàng tử lại gia tăng thêm ấn tượng ở trong lòng của bọn họ, lại dám ra tay quấy rầy tỷ thí ở trước mắt của tất cả mọi người.

Tam hoàng tử nhảy lên bình đài, làm kẻ ác cáo trạng trước, khuôn mặt rất là đáng ghét.

Tiết Nhân Thiên thở phào một hơi, cảm kích nhìn về phía Tam hoàng tử.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Hừ, tên kia chưa mở miệng chịu thua, làm sao ta biết có phải là hắc đang bày mưu hay không chứ? Cho nên đương nhiên phải giết chết để trừ uy hiếp, tình huống của người giống như thế sao?

Nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ còn muốn tranh luận cùng mình, Tam hoàng tử rất là tức giận.

Giang Thần hỏi.

Hắc không bởi vì tức giận mà bị làm cho đầu óc choáng váng, lúc mở miệng nói có lý có chứng.

Nhưng mà Tam hoàng tử căn bản không định nói lý, hắc hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Ngày hôm nay, xem như ta đã biết cái gì gọi là không có giới hạn rồi đó.

Nghe vậy, hai mắt hẹp dài của Tam hoàng tử nheo lại, sắc mặt âm trầm, khắp toàn thân tỏa ra lệ khí rất là đáng sợ.

Người phía dưới nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ dựa vào lí lẽ để tranh luận với Tam hoàng tử, không khỏi yên lặng. Chuyện này ở trong Hỏa vực chỉ có kẻ ngớ ngẩn mới sẽ làm mà thôi.

Gặp phải Tam hoàng tử, tốt nhất nên tránh đi cho rất xa, không nên chọc hắc tức giận, bằng không hậu quả sau đó sẽ rất nghiêm trọng.

Mặc dù nói ngày hôm nay có chuyện lớn như vậy cho nên hắc sẽ không giết người lung tung. Thế nhưng Tam hoàng tử là người thường thù dai, chuyện sau đó tính sổ cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Ví dụ như Giang Thần đã chết đi của Thiên Đạo môn, ở Thiên Đạo môn đắc tội với Tam hoàng tử, có môn phái bảo vệ không có chuyện gì. Thế nhưng không lâu sau đã bị hại chết ở Vạn thú vực.

Đến nay Thiên Đạo môn còn không đứng ra hỏi tội hắn kia kìa.

- Các người nói xem?

Giang Thần không muốn phí lời với Tam hoàng tử mà đi hỏi trọng tài trên quảng trường.

- Người thắng thi đấu, thế nào?

Giang Thần rất không vui nói.

- Chuyện này!

Các trọng tài nhìn nhau, tiếp theo đưa mắt tìm đến phía trên tường thành.

- Người can thiệp vào công bằng, thủ tiêu tư cách.

Lời vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ.

Tam hoàng tử thân là sát tinh vừa mới trở thành thập nhị cường thì hiện tại đã bị thủ tiêu tư cách.

- Tiên bối, ta không phục!

- Rõ ràng là hắn phá hoại quy củ, làm sao có thể như vậy được chứ?

Hắn vô lý quen rồi, hiện giờ lại biện hộ cho mình, đáng về kia khiến cho người ta rất là bất ngờ.

- Không nên nói lời dư thừa, người không có tư cách can thiệp vào tỷ thí, đó là chuyện của trọng tài, người tham gia đó chính là phá hoại quy củ.

Lão giả áo xám nói.

Lời này khiến cho không ít người gật đầu, cảm thấy lý ra nên vậy.

Tam hoàng tử nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt phun ra lửa.

Tiết Nhân Thiên được cứu âm thầm kêu không tốt, nếu như vì mình làm hại Tam hoàng tử bị đào thải, hoàng tử sẽ không dễ chịu một chút nào.

- Tiên bối, không nên đào thải Tam hoàng tử.

Người thứ nhất cầu xin, không ngờ lại là nam tử đeo mặt nạ, đây là chuyện mà chẳng ai nghĩ tới, nếu như hăn mở miệng, quả thật có tỷ lệ rất lớn để thay đổi quyết định đào thải của lão giả kia.

- Như vậy mới coi như thức thời.

- Ài.

Có người tiếc hận, bọn họ vẫn căm hận hành động của Tam hoàng tử, thế nhưng cũng không dám nói rõ.

Vừa nãy nam tử đeo mặt nạ chống lại Tam hoàng tử, khiến cho bọn họ sáng mắt lên, không nghĩ tới nhanh như vậy đã nhận thua rồi.

- Tiên bối, nhi tử của ta và Tiết Nhân Thiên từ nhỏ đã lớn lên ở trong hoàng cung, tình cảm thâm hậu, thực sự là bởi vì nóng ruột cho nên mới ra tay như vậy.

- Được thôi.

Lão giả áo xám cau mày, có chút không vui nói.

Chợt, xử phạt của Tam hoàng tử bị thủ tiêu, Giang Thần thắng lợi, thắng cấp vào vòng kế tiếp.

- Ta còn có một điều thỉnh cầu.

Trước khi Tiết Nhân Thiên đi xuống bên dưới, Giang Thần nói một câu, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tam hoàng tử nghe rằng nở nụ cười, rất hào phóng đồng ý.

Mọi người cũng muốn nghe một chút xem nam tử đeo mặt nạ sẽ nói ra cái gì.

- Tiền bối, ở trong vòng kế tiếp, ta không rút thăm, muốn trực tiếp giao thủ với Tam hoàng tử, đồng thời, không chết không thôi.

Nhiệt độ giống như lập tức hạ xuống tới mức đóng băng, bầu không khí trong toàn trường đóng băng lại, không người nào lên tiếng.

Trên bình đài, vẻ mặt của Tam hoàng tử và Tiết Nhân Thiên là người đặc sắc nhất, đặc biệt là người sau còn mở miệng và trợn to mắt lên.

Từ trước cho tới nay, hẳn đều cho là mình rất hung hăng, thế nhưng khi đối mặt với Tam hoàng tử lại không thể không phục được.

Lại không nghĩ rằng hôm nay lại có người nói ra lời nói như vậy.

Mọi người kịp phản ứng lại, hoá ra không phải nam tử đeo mặt nạ không muốn đào thải Tam hoàng tử mà là muốn giết hẳn!

Không ít người kích động tới mức sắc mặt đỏ lên, giơ cánh tay lên cao rồi vung vẩy.

Tam hoàng tử ý vào thân phận điều võ dương oai, đã làm cho không ít người ở Hỏa vực tức giận, thế nhưng bởi vì Đại Hạ vương triều cho nên mọi người không dám động vào hắn.

Nam tử đeo mặt nạ nói một câu đã kéo tâm tình của bọn họ, khiến cho bọn họ bắt đầu chờ mong.

Tam hoàng tử nắm chặt nắm tay, sắc mặt rất khó coi.

Hóa ra, không phải là người này sợ hấn, là không coi hấn là chuyện gì to tát cả.

Loại phần nộ này, hấn chỉ cảm nhận qua ở trên người của Giang Thần kia mà thôi.

Trên tường thành, Phi Nguyệt công chúa đã bó lại chân cũng không ngờ tới người này sẽ nói như vậy. Nàng chú ý tới sắc mặt của phụ hoàng nàng, vị lão giả áo xám kia thì lại đang nhíu mày.

- Chỉ cần những tuyển thủ khác không cảm thấy có vấn đề gì là được.

Không rút thăm, người ảnh hưởng không chỉ là hai người mà thôi.

Những người thăng cấp thập nhị cường khác vội vã biểu đạt mình không có ý kiến, tất cả đều hận không thể cách ra xa xa tên sát tinh như Tam hoàng tử này một chút.

Lão giả áo xám nói.

- Người, rất lớn mật!

Tam hoàng tử nhìn chăm chăm vào Giang Thần, nói ra một câu, sau đó nhảy xuống bình đài.

Nhìn bóng lưng của hấn, gương mặt dưới mặt nạ của Giang Thần lộ ra ý cười rất lạnh lẽo.

Mặt khác, đối thủ kế tiếp của hấn không ở trong danh sách của Sở Lạc.

- Ta không phải là đối thủ của ngươi, ta chịu thua, ngươi giữ vững tinh lực, đừng để cho chúng ta thất vọng.

Người này vừa lên đài đã trực tiếp chịu thua, nhưng không phải là xuất phát từ e ngại.

Ầm!

Lời này vừa xuất hiện đã khiến cho mọi người chấn động, mà sắc mặt của Tam hoàng tử đã trở nên vặn vẹo.

Sau khi danh uy của Tam hoàng tử bị nam tử đeo mặt nạ làm dao động, lửa giận ngút ngát ở trong lòng không ít người cũng đã bắt đầu thả ra ngoài.

Có người nhận ra, vị tuyển thủ chủ động chịu thua này chính là bằng hữu của người thứ nhất chết ở trong tay của Tam hoàng tử.

Giang Thần nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Một Phút

Sau khi nam tử đeo mặt nạ thăng cấp thành thập nhị cường, toàn bộ tỷ thí vòng này đã kết thúc.

Trải qua tỷ thí giống như đào cát trong biển rộng, cuối cùng người ở trong thập nhị cường đều là kẻ mạnh bên trong kẻ mạnh.

Sáu người Cao Tiệm Ly, Dịch Thủy Hàn, Mặc Cuồng, Lữ Phi, Tam hoàng tử, Lý Hanh Kính đã sớm là thiên tài còn trẻ mà đã thành danh từ lâu.

Ba người còn lại không muốn người biết, không đứng ở bên trên Tân hỏa bảng. Cho dù xa lạ, thế nhưng biểu hiện lại rất tuyệt vời, trở thành hắc mã, cũng khiến cho mọi người biết rõ hàm nghĩa của câu nói ngoài trời có trời, ngoài người có người.

Đương nhiên, nếu nói hắc mã to lớn nhất chính là nam tử đeo mặt nạ sẽ quyết chiến sinh tử cùng với Tam hoàng tử.

Không giống như những người khác, trải qua mấy vòng, đối thủ mà hắn đánh bại người sau mạnh hơn người trước, có mấy người thậm chí còn có thể sánh ngang được với người trong thập nhị cường hiện tại.

Ví dụ như Phi Nguyệt công chúa và Tiết Nhân Thiên.

Điểm đáng sợ nhất chính là, tới hiện nay nam tử đeo mặt nạ chưa từng bộc lộ ra hết, kể cả chiến với Tiết Nhân Thiên cũng vậy, từ đó đã chứng minh rõ hắn ẩn giấu thực lực.

Trước đó khiến cho lão giả áo xám, sau đó ước chiến Tam hoàng tử.

Những chuyện này đều làm cho hắn trở thành tồn tại chói mắt nhất.

Vô số người muốn biết gương mặt dưới mặt nạ đó sẽ ra sao, nhìn xem người thần bí mà lại mạnh mẽ này rốt cuộc là ai!

Thập đại tông môn của Hỏa vực thấp thỏm bất an, nguyên nhân đều rất giống nhau.

Lo lắng nam tử đeo mặt nạ là đệ tử của những môn phái khác, đệ tử như vậy đã đủ để làm cho danh tiếng của môn phái này dần dần lên cao, che danh tiếng của tông môn mình lại.

Bởi Sở Lạc cho nên khả năng là đệ tử của Phù Không đảo có độ khả thi lớn nhất.

Vì vậy, đám người Phù Không đảo nhận được không ít ánh mắt ước ao thậm chí là đổ kỵ của mọi người.

Đối với chuyện này, đầu óc trưởng lão của Phù Không đảo mơ hồ, rất muốn gọi Sở Lạc tới, muốn hỏi cho rõ ràng.

Thậm chí một ít người của Phù Không đảo còn thật sự cho rằng nam tử đeo mặt nạ là đệ tử mà môn phái bí mật bồi dưỡng.

Vào lúc này, hoàng triều tuyên bố quy củ.

Thập nhị cường tiếp tục phân tổ chiến đấu, mười hai người sẽ chọn sáu người tiến vào vòng trong, lại từ sáu chọ ba.

Ba người cuối cùng sẽ thu được tiêu chuẩn tiến tu Thánh Viện.

Mặt khác, lão giả áo xám tuyên bố, Phi Nguyệt công chúa bởi vì là kỳ tài đạt đến thiên nhân hợp nhất không nhiều cho nên tuy rằng bị thua

nhưng cũng thu được tiêu chuẩn tiến tu.

Tin tức này ngoại trừ làm cho người ta kinh ngạc ra cũng khiến cho rất nhiều người ôm hy vọng.

Chuyện tốt trên đời này sẽ không bỗng dưng rơi vào trên người mình được.

Không khó đoán ra được, bởi vì tiêu chuẩn tiến tu này mà Đại Hạ hoàng đế sẽ phải bỏ ra cái vốn lớn tới bao nhiêu.

- Nghỉ ngơi nửa ngày, trong lúc này, người thăng cấp thập nhị cường sẽ nhận được khen thưởng từ Thánh Viện, dù sao, ngày hôm nay mọi người đều khổ cực rồi.

Lão giả áo xám đứng lơ lửng ở trên không, nhìn xuống người trong thập nhị cường đứng trên bình đài.

Tiếng nói vừa dứt, hần nhẹ nhàng phát tay, mười hai đạo ánh sáng xuất hiện, phân biệt rơi vào các nơi trống trải ở trên quảng trường.

Khi ánh sáng tản đi, mười hai cánh cửa truyền tống tương tự với khung cửa xuất hiện.

Không khác gì cửa truyền tống dùng cho Vạn thú vực, lớn như là một cánh cửa phổ thông vậy.

- Tiến vào trong đó, nếu như có thể kiên trì được một phút thì thực lực của các người có thể tăng lên một thành, cứ thế mà suy ra, đương nhiên, thời gian càng dài thì độ khó sẽ càng cao.

Lão giả áo xám không nói bên trong sẽ có cái gì mà chỉ mỉm cười thần bí.

Lời này khiến cho mọi người phấn khởi, đặc biệt là đám người thập nhị cường.

Hiệu quả thần kỳ như vậy, bọn họ chưa từng nghe thấy, chỉ có thể tán phục sự mạnh mẽ của Thánh Viện mà thôi.

Lão giả áo xám nhắc nhở một câu.

Tức thì, người tiếp viện của thập nhị cường đưa tới các loại linh đan, thậm chí còn có linh đan đột phá.

So sánh với bên kia, người tiếp viện nam tử đeo mặt nạ chỉ có Sở Lạc và Mộng Phi Phi, người sau lại còn không biết có được tính là người tiếp viện hay không nữa.

Sở Lạc không có suy nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn được giúp đỡ thiếu chủ mà thôi.

Giang Thần ngắt lời nàng.

Sở Lạc dùng thanh âm nhỏ đến mức không nghe thấy được ghé vào lỗ tai của hắn rồi nói.

- Bên trong có cái gì còn không biết, mù quáng chuẩn bị không nhất định có thể dùng tới được. Cùng cố trạng thái tới mức tốt nhất, có lẽ chỉ là chiến đấu từng trận ở bên trong rồi lĩnh ngộ, thu hoạch mà thôi.

Thánh Viện cử hành loại tỷ thí cỡ lớn như vậy, xem ra cũng không chỉ là vì công bằng, mà là một loại mài giũa.

- Nếu không, cũng sẽ không cho chúng ta thời gian nửa ngày để nghỉ ngơi.

Giang Thần rất khẳng định suy nghĩ của mình, vì lẽ đó hắn chỉ ăn vào một viên Hoàn linh đan, sau đó lại tìm một nơi để ngồi xuống.

Phản ứng của những người khác chậm một nhịp, nhìn thấy hành động của Giang Thần, như bị dẫn dắt, bọn hắn bừng tỉnh. Đều tự tìm nơi để điều tức và quy nạp tổng kết tâm đắc qua từng trận chiến đấu một.

Đám người ở trên quảng trường cũng đang cảm thấy căng thẳng thần kinh, các thế lực trên đạo cụ phi hành bắt đầu pha trà, lấy ra điểm tâm đã được chuẩn bị kỹ càng.

- Nói như thế, trải qua từng trận tỷ thí, nếu như đối mặt với càng nhiều cường địch thì trái lại chỗ tốt sẽ càng to lớn hơn đó.

Trải qua thảo luận, mọi người đã suy đoán ra lời nói mới rồi của lão giả áo xám, ánh mắt của tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ.

Không nghi ngờ chút nào, người đối mặt với nhiều kẻ địch mạnh mẽ nhất là hắn.

Trước đó còn có người nói hắn không gặp may, bây giờ nhìn lại, dường như lại là một chuyện rất tốt.

- Đây! Ta nói người nghỉ ngơi gần đủ rồi, mau vào đi chứ.

Đột nhiên, âm thanh thiếu kiên nhẫn của Tam hoàng tử truyền đến.

Hóa ra là Cao Tiệm Ly từ lúc bắt đầu đến hiện tại đều rất dễ dàng, số của hắn rất may, không có đối thủ khó dây dưa cho nên đương nhiên cũng không cần tìm hiểu gì cả.

Hắn đang đứng ở trước một cái cửa truyền tống do dự không quyết định, đã khiến cho Tam hoàng tử chú ý.

Rốt cuộc bên trong là cái gì hắn còn không rõ ràng lắm, nếu như có người đi vào trước đánh trận đầu, như vậy sẽ không thể tốt hơn được nữa.

Nguyên nhân Cao Tiệm Ly do dự cũng là điểm ấy, hẳn cũng không muốn làm chim đầu đàn.

Hiện tại lại bị Tam hoàng tử giục, hẳn không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi vào bên trong.

Ngay khi thân thể tiếp xúc với cửa truyền tống thì thân thể đã bị hút vào.

Bao gồm cả Giang Thần ở bên trong, không ít người đều nhìn về phía cánh cửa truyền tống này, muốn nhìn một chút xem biến hóa sau khi ra ngoài của Cao Tiệm Ly ra sao, còn có chút người đã bắt đầu tính giờ.

Kiên trì được một phút, thực lực bản thân có thể tăng lên một phần, hiệu quả mạnh mẽ như vậy cũng khiến cho không ít người chú ý.

Ước chừng ở khoảng mười phút sau, Cao Tiệm Ly từ cửa truyền tống đi ra, mà cánh cửa truyền tống này cũng đồng thời biến mất.

Không ai để ý tới cửa truyền tống mà nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía Cao Tiệm Ly.

Mọi người giật mình phát hiện ra Cao Tiệm Ly vẫn đang duy trì trạng thái chiến đấu, kiếm khí bức người, khí tức hỗn loạn, lồng ngực nhanh chóng phập phồng.

Sư phụ của hắn và trưởng lão môn phái cùng nhau tiến lên, ổn định tình hình của hắn.

Cao Tiệm Ly nói, không nhìn ra sắc mặt vui mừng mà trái lại còn để lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Ba kiếm tuyệt thức, vừa nãy trên cơ bản đã nắm giữ toàn bộ một cách máy móc, đáng tiếc...

Nói còn chưa dứt lời thì ai cũng có thể cảm nhận được sự tiếc nuối và không cam lòng của hắc. Đồng thời còn có chấn động đối với tình hình bên trong cánh cửa truyền tống kia.

Tam hoàng tử tức giận nói.

Cao Tiệm Ly nói.

- Người!

Tam hoàng tử phẫn nộ, lúc bình thường, những người này nào dám làm càn như vậy cơ chứ!

Nguyên nhân của tất cả những thứ này đều là nam tử đeo mặt nạ làm ra, làm dao động tới uy nghiêm của hắc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Âm Mưu Của Hắc Long Thành

- Chủ mẫu, chúng ta đi tìm một nơi nghỉ ngơi một lúc đi.

Lúc mọi người nghỉ ngơi, Phạm Đồ trong đám người phát hiện ra từ lúc bắt đầu đến hiện tại đã chiến đấu được hai canh giờ.

Từ sau lần trước chủ mẫu độc phát, thân thể suy yếu, đứng ở trong đám người chen chúc có vẻ uể oải không thể tả nổi.

Hắn nhiều lần nói chủ mẫu về khách điểm trước, có tin tức của thiếu chủ hắn sẽ đi thông báo.

Có điều Cao Nguyệt không chịu, cố ý muốn ở lại nơi này.

Mãi cho đến lúc này nàng mới đồng ý tạm thời rời đi, kẻ thô lỗ như Phạm Đồ nhìn thấy Cao Nguyệt từ trong đám người đi ra mới dùng sức thở ra một ngụm trọc khí.

Nha hoàn thiếp thân Tuyết Nhi của nàng nhỏ giọng nói.

- Đương nhiên.

- Xem ra trong khoảng thời gian này nó ở Vạn thú vực đã phải chịu không ít khổ sở.

Nói xong, trong nụ cười của nàng để lộ ra vẻ thương tiếc.

Tuyết Nhi và Phạm Đồ vừa nhìn nhau, hai người không có trực giác của một người mẫu thân như Cao Nguyệt, có điều sau khi được Cao

Nguyệt báo, tìm đúng chỗ, bọn họ đã phát hiện ra nam tử đeo mặt nạ chính là thiếu gia nhà mình.

Chuyện duy nhất khiến cho bọn họ nghi hoặc và không xác định đó là nam tử đeo mặt nạ quá mạnh mẽ!

Vượt xa khỏi sự tưởng tượng của người đến từ Nam phong lĩnh như bọn họ.

Cao Nguyệt phân phó một tiếng.

- Vâng.

Tuyết Nhi và Phạm Đồ gật đầu, Giang Lộ, Giang Phong và các đệ tử Nam phong lĩnh ở phía sau còn không biết, chiến đấu ngày hôm nay đặc sắc như vậy khiến cho bọn họ kích động mà lại rất ngóng trông.

Mọi người đi vào một trà lâu.

Lúc đi vào thì trùng hợp có một nữ tử mặc y phục nha hoàn đi ra, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt của Phạm Đồ thì vẻ mặt khẽ biến.

Có điều rất nhanh nàng đã khôi phục lại vẻ bình thường, cúi đầu đi ra ngoài.

Cao Nguyệt chú ý tới chuyện này có chút nghi hoặc không rõ, nhưng cũng không đặt ở trong lòng.

Vị nha hoàn xinh đẹp kia rời khỏi trà lâu, không đi ra hẻm mà ở bên ngoài vênh tai lên nghe trộm.

Chẳng được bao lâu, trên mặt nàng hiện lên nụ cười đắc ý, cười thuyên phi hành loại nhỏ đi lên trên thuyền rồng cỡ lớn ở trên không trung.

- Thu Hạ, sao lại đi lâu như vậy chứ?

Đại phu nhân Hắc Long thành ưu nhã ngồi ở bên trên ghế dựa mềm, biểu hiện rất lười biếng, nhưng không che giấu được vẻ quý khí của bản thân.

- Phu nhân.

Nha hoàn tên là Thu Hạ nói chuyện vừa nãy gặp phải ra một lần, Phạm Đồ đã từng đi qua Hắc Long thành, nàng từng nhìn thấy mấy lần, cho nên hôm nay mới nhận ra được đối phương.

-Ồ?

- Người xác định chứ?

Thu Hạ nói.

Đại phu nhân cười lạnh nói.

- Không lâu nữa Hạo Thiên sẽ cùng với sư phụ Viên Hồng trưởng lão của nó cải chính tin tức về rác rưởi kia. Nói hắn đã chết, đến lúc đó, hừ hừ.

Nàng như đang tự lẩm bẩm, vừa giống như là đang nói chuyện với người ta vậy.

Thu Hạ không cảm thấy kinh ngạc, duy trì sự trầm mặc.

Đại phu nhân nói.

- Vâng!

Thu Hạ đang chờ câu này, nàng lập tức đi chuẩn bị.

Trong trà lâu, khí sắc của Cao Nguyệt đã khôi phục được không ít, đang nói chuyện phiếm với mọi người.

Tuyết Nhi nói.

Nói tới chuyện này, Phạm Đồ hết sức tức giận.

Cao Nguyệt cũng không quá quan tâm.

- Điều khiến cho chúng ta vui mừng chính là, biểu hiện của các người rất lý trí, không có oán giận.

- Chúng ta có thể đi tới Thiên Đạo môn cũng là bởi vì Giang Thần, một khi trở lại Thập vạn đại sơn thì sẽ không giống như trước đây nữa.

- Không sai, ở Thiên Đạo môn chúng ta đã được lợi không nhỏ.

Giang Lộ và Giang Phong trước sau đều nói.

Phạm Đồ ở bên cạnh cười cười, trong lòng nghĩ những người trẻ tuổi này thực sự là ngây thơ, nếu như thật sự trở về Thập vạn đại sơn thì sẽ lập tức đối mặt với nguy hiểm diệt tộc.

Cao Nguyệt nói.

- Ý tứ của bá mẫu chính là Giang Thần ở bên trong đám người thập nhị cường? Lẽ nào là nam tử đeo mặt nạ kia...

Nàng còn chưa nói hết lời thì từ bên ngoài trà lâu có ba tên lưu manh đi tới.

Ba người liếc mắt đã nhìn thấy Cao Nguyệt đang ngồi ở đó.

-Ồ. Được lắm, nương tử này thật là xinh đẹp.

- Nếu như trẻ tuổi hơn chút thì cũng có thể leo lên Mỹ Nhân bảng đó.

- Chà chà, so với Mỹ Nhân bảng thanh xuân mỹ lệ thì vị tiểu nương tử này cũng có một phen phong tình đặc biệt đấy.

Ba nam nhân mỗi người nói một câu, trực tiếp đi tới, vây quanh Cao Nguyệt.

Cao Nguyệt nhú mày, rất là khó chịu.

- Làm càn!

Phạm Đồ giận dữ, đứng dậy bảo hộ ở bên người Cao Nguyệt, tách ba tên này ra.

- Đây là ý gì vậy? Chúng ta chỉ muốn kết giao bằng hữu mà thôi!

Nhìn thấy Phạm Đồ như vậy, ba tên lưu manh không có chút bất ngờ nào cả.

Một người lưu manh trong đó cười nói.

Tuyệt Nhi tức giận nói.

- Khà khà khà, nói nghiêm trọng như vậy làm gì chứ? Hôm nay trong kinh thành có người đến từ các nơi, không quen biết, nếu như có thể kết giao thêm chút bằng hữu, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

- Đúng vậy, giả vờ thanh cao cũng vô vị quá.

Răng rắc!

- Nếu các người không lăn thì tự gánh lấy hậu quả!

- Tiểu nương tử tại sao không nói chuyện vậy?

- Muốn chết!

Phạm Đồ không thể nhịn được nữa, lập tức đánh ra một quyền.

Không nghĩ tới tên này đã sớm có đề phòng, né tránh rất nhanh nhẹn.

- Thần Du cảnh?

Phạm Đồ rất bất ngờ, không nghĩ tới Thần Du cảnh sẽ lại là du côn lưu manh như vậy.

Có điều, hắn không sợ, bởi vì cảnh giới của hắn cũng đã tăng lên tới Thần Du cảnh.

- Hôm nay kinh thành nghiêm khắc cấm mọi người ẩu đả, người lại dám ra tay với chúng ta?

- Người muốn chết, ta sẽ đưa người đưa đến thành phòng đội!

Đám lưu manh như đã bị Phạm Đồ chọc giận, đồng loạt ra tay, không chút lưu tình, tất cả đều là chiêu thức rất hung hiểm.

- Không ổn!

Vốn Cao Nguyệt đã cảm thấy không đúng, nghe thấy một người trong đó nói kinh thành nghiêm cấm ẩu đả nàng đã phản ứng lại kịp, muốn gọi Phạm Đồ trở về.

Nhưng mà đã chậm, Phạm Đồ lấy một địch ba, chủ động xuất kích.

- Kim cương phục ma quyền: Quyền diệt yêu tà!

Trong lúc tức giận quyền kinh của Phạm Đồ rất mãnh liệt, quyền pháp có được từ chỗ của Giang Thần, trình độ cao thâm là thứ mà ba tên lưu manh kia không thể nghĩ tới được.

Ba người đều chỉ là Thần Du cảnh sơ kỳ, vốn bọn hắn muốn giáo huấn Phạm Đồ một trận, sau đó lại chỉ trích người của Nam phong linh gây chuyện.

Kết quả nhìn nhằm thực lực của Phạm Đồ, không được mấy quyền đã bị đánh ngã xuống đất.

- Không ngờ tên này lại trở nên lợi hại như vậy, xem ra Nam phong lĩnh phát triển càng ngày càng tốt đó!

Thu Hạ ở bên ngoài khá là bất ngờ nhìn kết cục của ba tên lưu manh, thế nhưng miệng lại để lộ ra nụ cười lạnh như băng.

Kết quả này, càng có lợi đối với kế hoạch của nàng.

- Dừng tay!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Thời Khắc Quyết Chiến

Văn Tâm đi ăn xong trở về mới phát hiện ra ngoại trừ Cao Tiệm Ly ra thì những người khác không có tùy tiện tiến vào cửa truyền tống.

Nàng nhìn bóng người mang mặt nạ, nhớ tới đối phương sắp quyết chiến sinh tử, nàng không yên lòng, rất là lo lắng.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy có người gọi mình, xoay người nhìn lại thì lại phát hiện ra là nha hoàn bên cạnh mẫu thân của Giang Thần, dường như tên là Tuyết Nhi vậy.

- Cái gì? Phu nhân người và những người khác đều bị binh sĩ thành phòng nhốt lại hay sao?

Hóa ra sau khi Phạm Đồ đánh người, đám binh lính xuất hiện không nói hai lời, lập tức mang người của Nam phong lĩnh đi.

Tuyết Nhi thừa dịp hỗn loạn chạy đi, vội vã tìm đến Sở Lạc cầu viện.

Từ trong miệng của Tuyết Nhi nàng đã hiểu được đã xảy ra chuyện gì, Sở Lạc cũng rất lo lắng.

Vào lúc này, tuyết đối không thể đi quấy rối Giang Thần.

Văn Tâm nói.

Dưới sự dẫn đường của Tuyết Nhi, Văn Tâm nhìn thấy phụ trách đội trưởng binh sĩ tuần tra thành phòng.

Binh sĩ thành phòng là đạo phòng tuyến thứ nhất của kinh thành, chức đội trưởng không phải là thứ mà người bình thường có thể đảm nhiệm được.

- Là Văn Tâm Quận chúa sao?

Đội trưởng binh sĩ Cao Hùng nhìn thấy nàng đến lại nở nụ cười sang sảng.

Có điều sau khi biết tại sao nàng tới đây, sắc mặt hần biến đổi, biểu thị vào ngày quan trọng như hôm nay, những dã nhân từ đại sơn tới kia không hiểu quy củ ầu đả, nhất định phải nghiêm trị.

Bất kể Văn Tâm nói ra sao cũng đều vô dụng.

Văn Tâm lạnh lùng nói.

- Nếu như công chúa có ý kiến gì đó đối với chức vụ của ta thì có thể đi tìm Hoàng thượng, được rồi, ta phải tiếp tục tuần tra, đề phòng lại có thêm dã nhân tới gây sự.

- Đáng ghét.

Văn Tâm cắn chặt răng, nàng chỉ là Quận chúa, lực uy hiếp ở kinh thành không lớn, Cao Hùng có thể ngồi vào vị trí hôm nay, nhất định sau lưng sẽ có chỗ dựa, cho nên hần mới dám vô lễ như vậy đối với nàng.

Nàng không định từ bỏ, cười thuyên phi hành đi tới bảo tháp của Thiên Đạo môn.

- Ai ui, đây không phải Văn Tâm hay sao? Không đợi ở bên dưới nữa sao?

Bên trong rất nhiều đệ tử trong tháp, Thiên Lan nhìn thấy nàng xuất hiện lại lên tiếng châm chọc một tiếng.

Lúc vừa mới bắt đầu, Viên Hồng trưởng lão lấy lý do không gian của bảo tháp không đủ cho nên mới đuổi người của Nam phong lĩnh xuống được.

- Nếu như các người thân thiết như vậy thì đồng thời đi xuống đi.

Cho dù Viên Hồng trưởng lão nói xong lời này không có công khai mời người xuống, thế nhưng nàng và Mạnh Hạo vẫn rời đi.

Bây giờ lại trở về, ngoại trừ ánh mắt khác thường và nụ cười trên sự đau khổ của người khác ra cũng sẽ không có người nào xua đuổi nàng.

Văn Tâm cúi đầu đi tới tầng cao nhất trên bảo tháp.

- Trưởng lão, ta có một chuyện bẩm báo.

Đường chủ lạnh nhạt nói.

Truyền Công trưởng lão và Viên Hồng trưởng lão ở bên cạnh tò mò nhìn sang.

Văn Tâm sắp xếp từ ngữ, nói chuyện xảy ra ở trên người Cao Nguyệt một lần.

Nghe xong, đường chủ Hình Pháp đường cau mày.

Gia quyến của đệ tử chân truyền bị binh sĩ thành phòng bắt về, chuyện này rất vướng tay chân.

Đặc biệt là vị này đệ tử chân truyền sống chết không rõ, càng làm cho hẩn khó làm.

- Hồ đồ!

- Văn Tâm, rốt cuộc người có biết cái gì gọi là đúng mực hay không? Người còn ngại ngày hôm nay không đủ mặt mặt sao? Lại nói tới Giang Thần, những gia thuộc kia của hắn đến từ Thập vạn đại sơn, đã man vô lý, ta nhìn cũng cảm thấy phiền lòng, hiện tại lại còn gây sự đánh người nữa!

Văn Tâm nhắm mắt nói.

Viên Hồng trưởng lão quát lên.

- Chuyện này liên quan tới mặt mũi của Thiên Đạo môn, vẫn nên can thiệp thì hơn.

Viên Hồng trưởng lão nói.

Lời này đã làm cho Dược trưởng lão tức giận không nhẹ, lần này người mang đội là Viên Hồng. Người nắm giữ quyền lên tiếng là Viên Hồng, vi phạm lệnh hắn chính là vi phạm ý tứ của chương giáo.

Đường chủ Hình Pháp đường đã có quyết định, Văn Tâm dựa vào nét mặt của hắn đã nhận được kết quả.

Truyền Công trưởng lão cũng không thể hi vọng được.

- Sao vừa tới lại đi rồi vậy?

- Không nên đặc ý! Sẽ có lúc người hối hận!

Văn Tâm nhìn nàng quát một tiếng, liếc mắt nhìn Viên Hồng trưởng lão một chút.

Trở lại trên đất, Văn Tâm lắc đầu một cái với Tuyết Nhi đang rất chờ mong, biểu thị Thiên Đạo môn không chịu ra tay.

Nhìn dáng vẻ thất vọng và khổ sở của Tuyết Nhi, Văn Tâm quyết định thử lại một lần, lại đi tìm Cao Hùng.

Cao Hùng ngoài cười nhưng trong không cười, ánh mắt mang theo vẻ trêu tức, rất hưởng thụ cảm giác một vị Quận chúa không làm gì được hắn.

Văn Tâm cứng rắn nói.

- Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ những dã nhân này còn có bối cảnh gì đặc biệt hay sao? Để ta nghĩ xem nào, Giang Thanh Vũ bị giam ở Hắc Long uyên, Giang Thần chết ở Vạn thú vực, còn có chuyện gì mà ta không biết sao?

Văn Tâm nói.

Nụ cười của Cao Hùng cứng đờ, nếu là như vậy, như vậy phiền phức của hắn cũng không nhỏ.

Có điều, điều này có thể xảy ra được sao?

- Văn Tâm Quận chúa, quả thực người đã nói đến trọng điểm, nhưng vấn đề là, chuyện này không thể nào xảy ra được.

- Như vậy, chúng ta cứ chờ mong đi, hiện giờ tốt nhất người nên đối xử tốt với những người kia một chút, nếu không. Cho dù lời của ta nói chỉ có một chút khả năng nhỏ nhoi xảy ra thì người cũng sẽ rất thảm.

Văn Tâm nói xong lời này lập tức xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Cao Hùng đắm chiêu, lập tức bĩu môi khinh thường, không coi lời của nàng ra gì.

Văn Tâm trở lại quảng trường, nhìn thấy người trong thập nhị cường đã lục tục tiến vào cửa truyền tống, không còn lại mấy người nữa.

Ở trong lòng Văn Tâm thầm áy náy nói.

Nàng rất muốn đi vào báo cho Giang Thần biết chuyện này.

Nhưng mà, quyết chiến sinh tử sắp tới, tin tức này rất có khả năng tạo thành kết quả bất lợi cho hãn.

Lúc này, Giang Thần đột nhiên đứng dậy, đi vào cửa truyền tống.

Điều thú vị chính là, dường như Tam hoàng tử đang chờ đợi hãn, ngay khi chân trước của Giang Thần mới vừa đi vào thì chân sau của hãn cũng tiến vào cửa truyền tống ở bên cạnh, dường như muốn bắt đầu tranh phong trước khi bước vào trận chiến sinh tử vậy.

Văn Tâm đã bỏ qua cơ hội biết bên trong cửa truyền tống là cái gì, nàng chỉ nghe thấy người bên cạnh đang nói ảnh trong gương, phục chế và những từ ngữ làm cho nàng không hiểu ra sao.

Văn Tâm thầm nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Thời Khắc Quyết Chiến (2)

Bảy trận chiến đấu trôi qua, thu hoạch lớn nhất của Giang Thần thể hiện ở trên hai phương diện Thiên Nhân hợp nhất và Phong Tâm ý cảnh.

Theo kiếm thuật tinh tiến, Phong Tâm ý cảnh không tự chủ được lại tăng lên, lại được Sở Lạc đưa cho một bình Phong hoàn, đã cho nên đã tới gần nửa bước Phong chi tiêu đạo.

Đồng thời, hắn đã từ từ mò thấy yếu điểm và phương pháp để ứng dụng Thiên Nhân hợp nhất vào võ học.

Đó là lợi dụng trạng thái Thiên Nhân hợp nhất để làm cho võ học của bản thân thăng hoa.

Nói một câu thì rất dễ dàng, nếu muốn làm được chuyện này, cũng đạt đến trình độ của Phi Nguyệt công chúa, không phải là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành được.

Nếu như muốn phân chia độ thuần thực của quá trình này, như vậy ít nhất cũng là nhập môn, thông thạo, tinh thông, đại thành.

Hiện tại Giang Thần còn mới nhập môn, Phi Nguyệt công chúa đã đạt đến thông thạo.

Mặt khác, Giang Thần cảm giác được cảnh giới của bản thân xuất hiện dấu hiệu buông lỏng, có dấu hiệu đột phá.

Đối với chuyện này hắn cũng không quá bất ngờ, ở Vạn thú vực nửa năm, đánh nhau với vô số yêu thú đẳng cấp khác nhau, chỗ tốt sẽ nương theo thời gian mà thể hiện ra từng chút một.

- Đến đây đi!

Sau khi Giang Thần chuẩn bị kỹ càng, hắn nhìn cửa truyền tống trước mắt, không chút chùn bước đi vào.

Căn cứ vào quá trình từ lúc đi vào cho tới đi ra mà Lý Hanh Kính từng nói, ở bên trong cửa truyền tống sẽ xuất hiện hình ảnh giống mình như đúc trong gương, giao thủ cùng với chính mình, từ đó sẽ phát hiện ra chỗ không đủ đồng thời cũng sẽ tiến bộ.

Lý Hanh Kính là người đứng đầu bảng Công tử bảng hiện tại, trơn bóng như ngọc, quân tử khiêm tốn, lời nói của hắn không ai không tin.

Những người khác tìm đúng phương hướng, bắt đầu xem kỹ võ học của chính mình.

Có điều hiện tại người kiên trì được một phút cũng không nhiều, chỉ có Lữ Phi, Dịch Thủy Hàn và Mặc Cuồng là làm được điểm này.

Không khó để nhìn ra được, tác dụng của cửa truyền tống đối với người ưu tú càng to lớn hơn.

Giang Thần bước vào cửa truyền tống, trải qua cảm giác không trọng lượng ngăn ngủ thì hắn đã đi tới một mảnh thế giới màu đen, mặt đất dưới chân đen sì chẳng khác nào là vực sâu không đáy.

Cũng không lâu sau, ở trước người hắn, cách đó không xa, mặt đất xuất hiện một đám ánh sáng xanh, đầu tiên là biến ảo thành một bóng người, tiếp theo bắt đầu thực chất hóa.

- Hả?

Người này giống như Giang Thần đứ, điểm bất ngờ chính là, lại không mang mặt nạ.

- Bị mưu hại rồi.

Giang Thần cười khổ một tiếng, xem ra mọi người rất là hiếu kỳ, ngay cả Tôn giả Thánh Viện cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bên ngoài, trên tường thành lão giả áo xám còn bất ngờ hơn so với hẳn, hai mắt vẫn đục dần dần trở nên trong suốt, giấu đi phong mang.

- Người này rõ ràng không tới hai mươi tuổi.

Tôn giả Thánh Viện nghĩ thầm.

Nếu như vậy, tại sao lại còn cự tuyệt tiêu chuẩn của hẳn chứ?

- Vị Giang Thần mà người vừa nói, đã xác định là chết thật rồi sao?

Hoàng đế Đại Hạ thầm nói không tốt, lập tức cau mày.

Lão giả áo xám nói.

- Hóa ra là như vậy.

- Nói như thế, Giang Thần kia thực sự đã không gặp may, nếu là sớm mấy tháng thì còn có hi vọng, thế nhưng hiện giờ đã lâu như vậy rồi, nhất định không có khả năng sinh tồn được nữa.

Lão giả áo xám nói.

- Tôn giả, nơi hẳn bị nhốt lúc trước được xem như là khu vực an toàn của Vạn thú vực, nhưng hi vọng sống sót rất xa vời, càng không cần phải nói tới việc đi ra.

Lão giả áo xám nói.

Bên trong cửa truyền tống, Giang Thần xuất hiện trong gương không cho Giang Thần bất kỳ thời gian phản ứng nào, hắn rút ra một thanh linh kiếm, là Xích tiêu kiếm!

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức.

Giang Thần trong gương sử dụng một trong những kiếm nhuần nhuyễn nhất của bản thân của hắn.

Nhất kiếm tam thức phân hóa bắn tới, chọt trái chọt phải, lấy góc độ không tưởng tượng được nổi chém ra ánh kiếm hình tam giác.

Giang Thần cũng lấy ra Xích tiêu kiếm, xuất toàn lực đỡ lấy ba kiếm.

- Thì ra là như vậy.

Lúc vừa mới bắt đầu, Giang Thần đã cảm nhận được chỗ lợi hại của hình ảnh trong gương.

Một loại hiệu quả có thể nhận ra chính bản thân mình rõ ràng hơn chính bản thân mình.

Dùng góc độ của người thứ ba để nhìn mình, như vậy sẽ phát hiện ra tư thế tập mãi đã thành quen ngày thường có chỗ khác biệt gì, cho nên nhìn bản thân mình toàn diện hơn trước đó.

Thân thể có chỗ gì không thích hợp thì cũng có thể liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Hoàn toàn không phải thứ có thể lĩnh ngộ được từ trong miệng của người khác.

Đương nhiên, kiếm thức cũng giống như vậy.

Hóa ra lúc xuất kiếm, động tác còn có thể mỹ quan hơn một chút.

Hóa ra nhất kiếm tam thức mà địch nhân không thể chống lại có bao nhiêu chỗ thủng.

Hóa ra trạng thái nhân kiếm hợp nhất còn có chút đông cứng.

Những thứ này cũng làm cho Giang Thần rất là kinh hãi, hơn nữa còn có thể thay đổi, kiếm thuật sẽ có tăng lên vô cùng lớn.

Những suy nghĩ này đều chỉ trong một ý nghĩ, hình ảnh trong gương không cho Giang Thần thời gian để suy nghĩ dư thừa, một kiếm chưa thành công thì một kiếm khác đã lại tới.

- Trường hồng kiếm pháp: Hồ trạng hồng nghê!

- Cái gì?

Giang Thần sợ hết hồn, không ngờ hình ảnh của chính mình trong gương xuất kiếm, không ngờ lại còn ác liệt vượt qua chính bản thân hẳn.

Vừa nãy hẳn đã hiểu ra, thế nhưng hẳn còn chưa tiêu hóa hấp thu được, chỉ là hình ảnh trong gương đã tiến bộ trước hẳn rồi.

- Chẳng trách nói thời gian càng lâu thì độ khó sẽ càng cao!

- Trường hồng kiếm pháp: Hồ trạng hồng nghê!

Giang Thần không dám khinh thường, lập tức thay đổi kiếm pháp của chính mình, chủ động tiến lên nghênh đón.

Song kiếm giao chiến, mu bàn tay của Giang Thần bị ánh kiếm vẽ ra một đạo vết máu.

Giang Thần như có điều ngộ ra, vừa mừng vừa sợ.

- Trường hồng kiếm pháp: Hỏa vân mãn thiên!

Lúc này, hình ảnh của Giang Thần trong gương đã sử dụng thức thứ ba, chênh lệch với hắc lại kéo dài hơn không ít.

- Nếu như vậy, chẳng phải là người có thiên phú càng cao thì càng khó kiên trì được một phút hay sao?

Giang Thần biết đây là nguyên nhân do mình lĩnh ngộ quá nhanh, cũng biết hình ảnh trong gương muốn thi triển tất cả Trường hồng kiếm pháp qua một lần.

Uy lực của mỗi một kiếm đều tăng lên gấp bội, kiếm thứ ba này đã khiến cho hắc hoàn toàn phải đề cao tinh thần.

- Cũng còn tốt, thiên phú chiến đấu của ta có thể theo được tiết tấu này.

Giang Thần vui mừng nghĩ vậy, thế nhưng hắc cũng không để bị động nữa mà sử dụng kiếm thức khác để tiếp chiêu, để cho thứ mình thấy càng toàn diện thêm nữa.

Mà thời gian, mới trôi qua không đầy ba phút.

- Tiến vào cửa truyền tống, ảnh xuất hiện trong gương là căn cứ vào võ học mà người am hiểu, kiếm khách, thứ tăng lên sẽ là kiếm thuật.

- Vậy theo tiền bối nói, người có thiên phú càng cao thì trái lại càng khó kiên trì lâu hơn hay sao?

- Đúng là như vậy, nhưng nếu như tiếp tục kiên trì, biên độ tăng lên cũng rất là lớn, hơn nữa, người có thiên phú bình thường, thường thường sẽ biết bởi vì bản thân mình hoài nghi mà không kiên trì được tới một phút.

Nghe vậy, hàm răng trắng bóc của Phi Nguyệt công chúa cắn môi, đả ngộ tu luyện huyền diệu bậc này lại bởi vì nàng không thể tiến vào vào thập nhị cường mà bị bỏ qua.

Lão giả áo xám nói.

Lúc này Phi Nguyệt công chúa mới yên tâm lại, nhưng nàng biết, mười hai người phía dưới tiến vào trong cửa truyền tống là được khen thưởng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Thời Khắc Quyết Chiến (3)

Bên trong cửa truyền tống, Giang Thần còn đang giao thủ cùng hình ảnh trong gương của mình.

Chiến đấu trước đó so với hiện tại có thể dùng hai từ ung dung để hình dung.

Hình ảnh trong gương luôn trưởng thành nhanh hơn so với bản thân của hắn, một kiếm kéo dài chênh lệch theo lại thêm một kiếm mở rộng, một khi bản thân theo không kịp thì sẽ bị hình ảnh của chính mình đào thải.

Lại nói tới việc bản thân có kiên trì được một phút hay không, hiện tại Giang Thần hoàn toàn không có lo lắng, ý nghĩ dư thừa chỉ có thể làm lỡ thời gian mà thôi.

- Trường hồng kiếm pháp: Trường Hồng quán nhật!

Trong nháy mắt, hình ảnh trong gương bắt đầu điều động hai thức tuyệt kiếm cuối cùng, là một trong những kiếm chiêu mà Giang Thần dùng thuần buồm xuôi gió nhất.

So với bản thân, chiêu kiếm này của hình ảnh trong gương đã đạt đến mức tận cùng, cầu vòng óng ánh chói mắt, khiến cho toàn bộ thế giới màu đen trở nên sáng rõ hơn.

- Quyết chí tiến lên, thế không thể đỡ, hóa ra lại có thể làm được tới mức này.

Giang Thần không biết đây là lần thứ mấy hăn có suy nghĩ như vậy, hăn vội nâng kiếm lên nghênh đón.

Bên ngoài, người tính giờ phát hiện ra Giang Thần và Tam hoàng tử phân biệt kiên trì được một phút.

Những người đi vào trước đó cũng đã đi ra, chỉ còn lại hai người bọn họ mà thôi.

Người có thành tích trong đó tốt nhất là một vị thanh niên tên là Trầm Hoan, là hai mươi sáu phút.

Một phút 15 giây, thành tích này hầu như hơn hai lần.

Lúc đi ra thì khí tức trên người Trầm Hoan tăng vọt lên hơn mười lần, tuyệt đối không phải chỉ có võ học tăng lên mới có được biến hóa như vậy.

Mọi người biết cửa truyền tống không chỉ có thể tăng cao võ học mà công pháp cũng sẽ được lợi.

Công pháp tu luyện thì không thể, cho nên chỉ có là công pháp huyền bí mà thôi.

Tiết Nhân Thiên thầm nghĩ.

Người ngoài không hiểu rõ rốt cuộc Tam hoàng tử am hiểu cái gì, thế nhưng hăn lại rất rõ ràng.

Một môn quyền pháp, uy lực được quyết định bởi công pháp huyền bí của bản thân.

Tình huống như vậy thường thường là người có thiên phú võ học không cao được đầu cơ trục lợi, sẽ bị người ta xem thường. Thế nhưng người biết được nội tình của Tam hoàng tử cũng không nhiều.

Có điều công pháp huyền bí mà Tam hoàng tử tu luyện là thứ mà Hoàng gia tìm kiếm trong thiên hạ mới thật vất vả mới có được, dùng để thúc giục quyền pháp, đủ để che đi thiên phú võ học không đủ của hắn.

Nếu như được tăng lên gấp bội ở trong cửa truyền tống thì sẽ rất là đáng sợ.

Vào phút thứ ba mươi bốn sau khi Tam hoàng tử đi vào, hắn từ bên trong cửa truyền tống đi ra.

Giang Thần vẫn còn đang ở bên trong cửa truyền tống, Tam hoàng tử bị thua trong lúc tranh tài không có chút tức giận nào cả, trái lại vẻ mặt còn rất là đắc ý.

- Ha ha ha ha ha ha!

Hắn phát ra tiếng cười lớn vang dội, khiến cho người ta rất hiếu kỳ rốt cuộc hắn đã thu hoạch được cái gì.

- Các người, không phải các người vẫn hiếu kỳ ta am hiểu cái gì đúng không? Muốn biết rốt cuộc ta dùng quyền pháp hay là chiêu pháp đúng không?

Tam hoàng tử thật sự rất hưng phấn, hắn không thể chờ đợi được nữa mà muốn khoe khoang, mặt quay về phía sóng người đang ở trong quảng trường.

Hắn giơ cánh tay phải lên, năm ngón tay nắm lại rồi đánh ra, quyền kinh đáng sợ đánh cho bình đài ở phía trước mặt vỡ đôi ra làm hai nửa.

Bộ phận biến mất rộng hai mươi thước, ở dưới một quyền này không chịu đựng nổi, hai bên vỡ ra, đường vỡ thẳng tắp!

Một quyền tùy ý mà có được uy lực như vậy, khiến cho người ta sợ hãi.

Tam hoàng tử ngạo nghễ nói ra.

Lời vừa nói ra, toàn trường trở nên rối loạn.

Nguyên nhân rất đơn giản, bốn mươi chín cái thần huyết, trải rộng toàn thân, làm cho chân nguyên của bản thân dưới tình huống không thúc giục, tất cả sẽ biến thành thần nguyên.

Cũng có ý nghĩa Tam hoàng tử bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu thì tình hình cũng đạt đến trình độ như lúc người khác toàn lực ứng phó vậy.

So với những Thần Du cảnh còn không đạt đến được số lượng ấy, khác nhau như là trời và đất vậy.

Còn nữa, đạt đến số lượng bốn mươi chín cái thần huyết, Tam hoàng tử có thể thử nghiệm xung kích Thông thiên cảnh.

Dựa theo tình huống của Thần Du cảnh bình thường, mỗi một cái cảnh giới nhỏ tăng lên có thể ngưng tụ ra hai cái thần huyết, đến cuối cùng là đỉnh cao thì sẽ có mười tám cái thần huyết.

Sau đó, thời gian cần để ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết sẽ không ít hơn từ sơ kỳ tu luyện tới hậu kỳ.

Vì vậy một ít thiên tài sẽ thả chậm tiến độ cảnh giới, ngưng tụ ra càng nhiều thần huyết hơn, chuẩn bị sẵn sàng từ trước đó rất lâu.

Đương nhiên, như vậy thời gian cần cũng không ít.

Vì vậy người dưới ba mươi tuổi trở xuống ở trong Hỏa vực, ngưng tụ ra bốn mươi chín thần huyết có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Không nghĩ tới Tam hoàng tử lại là một người trong số đó.

Tam hoàng tử nói, lại nhìn về phía cửa truyền tống bên cạnh hắn, khóe miệng nở một nụ cười gằn.

- Nam tử đeo mặt nạ chỉ là trung kỳ nhập môn, đối mặt với Tam hoàng tử hậu kỳ đỉnh cao, chênh lệch này đã đủ để không quan cần quan tâm tới bất kỳ võ học nào nữa rồi.

- Hiện tại Tam hoàng tử ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết, nhất định công pháp huyền bí sẽ tăng lên rất lớn, nam tử đeo mặt nạ chắc chắn sẽ phải chết!

Nghĩ tới đây, hắn yên tâm.

Hắn không hi vọng Tam hoàng tử vì mình mà chết ở trong tay của người khác.

Cho dù hắn nhìn ra được giữa nam tử đeo mặt nạ và Tam hoàng tử vốn đã kết thù với nhau cũng vậy.

Đương nhiên, Tam hoàng tử đắc tội với rất nhiều người, chỉ bằng vào điểm này cũng không có cách nào đoán ra được nam tử đeo mặt nạ là ai.

Vào lúc này, cửa truyền tống chỉ còn lại một mình nam tử đeo mặt nạ mà thôi.

Vừa nãy trong thời gian Tam hoàng tử khoe khoang, thời gian đã đạt đến bốn mươi phút, vượt xa dự liệu của mọi người.

Lão giả áo xám hiểu rõ nhất thời gian này đại biểu cho điều gì, sắc mặt hắn rất nghiêm túc, vừa nãy Tam hoàng tử khoe khoang hoàn toàn không được hắn chú ý tới, mà hắn chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa truyền tống còn lại mà thôi.

- Đệ tử kiệt xuất nhất Thánh Viện lần đầu tiên tiến vào Không giới, thành tích chỉ là sáu mươi phút, lẽ nào ngày hôm nay sẽ bị phá vỡ hay sao?

Nếu như đúng là như vậy, như vậy hẳn không chọn nhầm người rồi.

Đương nhiên, lão giả áo xám cũng biết, trong vòng mười mấy phút cách ghi chép cuối cùng, nhất định đã gần tới cực hạn của nam tử đeo mặt nạ rồi.

Sự thực quả thực đúng là như vậy, lúc này vết thương trên người Giang Thần đầy rẫy, trái lại hình ảnh trong gương của hắn khí thế ngập trời, ánh mắt vô tình, Xích tiêu kiếm trong tay thể hiện ra phong mang, ánh kiếm chói mắt.

Hình ảnh trong gương này hoàn toàn không nói đạo lý, khi Giang Thần giao thủ với hắn, tâm đắc của bản thân còn chưa dung hợp được, thế nhưng hình ảnh trong gương đã phát huy được đến mức tận cùng rồi.

Thiên Nhân hợp nhất dung hợp với võ học hắn còn mới nhập môn mà thôi, thế nhưng hình ảnh trong gương đã đạt đến thông thạo, hắn căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Hình ảnh trong gương lại ra tay, càng là một trong những kiếm chiêu lá bài tẩy của Giang Thần.

- Không phải chứ?

Kiểm pháp thức thứ nhất, chính Giang Thần mới nắm giữ được hai, ba phần mười hỏa hầu, thế nhưng hình ảnh trong gương lại phát huy ra được sáu phần mười!

Một kiếm đánh ra, người biến mất không còn tăm hơi, không thấy hình bóng đâu nữa.

Nhưng Giang Thần biết, ở chớp mắt sau đó sẽ có lợi kiếm chém vào người hắn.

Cũng ở trong một ý nghĩ này, cả người Giang Thần chấn động, dường như các dòng sông chảy vào trong biển rộng, có vật gì đó bị mở ra, tất cả trước mắt đều trở nên chậm lại.

Hắn tiến vào cảnh giới ngộ đạo vô niệm, vô tướng, vô trụ, thân thể xuất kiếm theo bản năng, ánh mắt trở nên giống hình ảnh trong gương như đúc, như là lưu ly vậy.

Ngay sau đó một giây, âm thanh linh kiếm va chạm không ngừng vang lên, rất là chói tai.

Một kiếm mang theo uy lực đáng sợ, thế nhưng kết quả lại rất bình thản, Giang Thần và hình ảnh trong gương đều thu kiếm lùi về phía sau, đều không có bị thương.

Vẻ mặt Giang Thần lạnh nhạt, khóe miệng có một tia nụ cười không dễ phát hiện ra.

Xích tiêu kiếm trong tay tự động phát ra cầu vồng, cũng chói mắt như là kiếm trong tay của hình ảnh trong gương.

- Hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Thời Khắc Quyết Chiến (4)

Không giới sẽ không tự mình kết thúc, mãi đến khi người bên trong không chịu được nữa thì mới thôi.

Vì lẽ đó trên lý thuyết mà nói, nếu như Giang Thần vẫn kiên trì được thì nói không chừng hẳn sẽ thấy kiếm thuật của hình ảnh trong gương đuổi kịp được Kiếm thần và Kiếm thánh của Thánh vực.

Trên thực tế, sẽ không có cơ hội như vậy.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ hai.

Vừa rồi, Giang Thần tiến triển thần tốc, nhưng mà hình ảnh trong gương càng khuếch trương hơn nữa, trực tiếp thi triển ra thức thứ hai của kiếm pháp.

Kết quả là Giang Thần cảm thấy hoa mắt, bị ánh kiếm càn quét qua.

Mà sau đó, hình ảnh của Giang Thần trong gương biến mất không còn tăm hơi, thế giới màu đen bắt đầu thu nhỏ lại, hình thành một cái cửa truyền tống.

- Cũng được.

Khi đối mặt với thức thứ hai, trong lúc hoảng hốt Giang Thần như đã nắm bắt được cái gì đó. Nếu như phản ứng của hắn nhanh hơn chút nữa thì còn có thể sống qua được một chiêu nữa.

Đương nhiên, nếu như hắc thật sự làm được, như vậy có thể nói thiên phú của hắc đã đạt đến mức độ không phải người nữa.

Sau đó, Giang Thần mang theo mặt nạ, đi ra cửa truyền tống, hắc đã kiên trì được sáu mươi bốn phút.

- Không biết sau khi Thánh Viện biết được tin tức này sẽ có cảm tưởng gì đây?

Lão giả áo xám giật mình, đồng thời lại có chút chờ mong.

Theo nam tử đeo mặt nạ đi ra ngoài, toàn bộ các cửa truyền tống đều biến mất không còn tăm hơi, khoảng cách nghỉ ngơi nửa ngày đã trôi qua được một nửa.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không mà sau khi Giang Thần, hắc phát hiện ra của ánh mắt mọi người nhìn thấy mình mang theo vẻ thương hại và đồng tình.

Dường như đã mất đi hi vọng đối với hắc vậy.

Sở Lạc đi tới bên cạnh hắc, báo cho hắc biết lời vừa rồi của Tam hoàng tử và một quyền khinh khủng kia.

Tam hoàng tử cũng không ngăn cản, hắc muốn nhìn một chút xem nam tử đeo mặt nạ này sẽ có phản ứng gì, đột nhiên hắc nhớ lại người này mang mặt nạ. Hắc hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

- Bốn mươi chín cái thần huyết sao?

Thần Du cảnh thông qua thần huyết chuyển hóa chân nguyên thành thần nguyên, thần huyết càng nhiều thì hiệu suất và uy lực chuyển đổi thần nguyên đều được tăng lên rất lớn.

Chờ đến khi đạt tới bốn mươi chín cái thần huyết, thần huyết sẽ hình thành một vòng tuần hoàn, một thân chân nguyên tự động hóa thành thần nguyên.

Trạng thái này làm cho Tam hoàng tử ở bên trong Thần Du cảnh hầu như có thể nói là vô địch.

Dù cho kiếm thuật cao siêu đến đâu, nếu như thần huyết không đạt đến ba mươi cái trở lên thì ngay cả đứng cũng không đứng được, căn bản không có cơ hội xuất kiếm.

Cảnh giới của nam tử đeo mặt nạ là trung kỳ nhập môn, dựa theo tiêu chuẩn bình thường, sẽ có tám cái thần huyết.

Từ biểu hiện vừa nãy xem ra, tuyệt đối không chỉ là con số này, nhất định sẽ phải đạt đến hai mươi cái trở lên thì mới có thể giao thủ cùng đám người Phi Nguyệt công chúa, Tiết Nhân Thiên.

Thế nhưng cho dù là như vậy thì chênh lệch với Tam hoàng tử vẫn quá to lớn như cũ.

Ai bảo Tam hoàng tử là hậu kỳ đỉnh cao cơ chứ, đây chính là ưu thế cảnh giới, cũng là nhân tố mấu chốt và quan trọng nhất để quyết định thắng bại.

Bây giờ nhìn lại, nam tử đeo mặt nạ khiêu chiến Tam hoàng tử, thực sự là tự mình muốn chết.

Sở Lạc phương tâm đại loạn, vẻ mặt lo lắng không thôi.

Giang Thần nói.

- Sao?

Sở Lạc không có cách nào biết được lời này là an ủi mình, hay là thực sự như vậy.

Sau đó, Giang Thần thừa dịp còn có thời gian nửa ngày mà chạy qua một bên ăn linh đan đột phá, tăng cảnh giới lên tới trung kỳ viên mãn.

Điểm đáng nhắc tới chính là, hắn ở trong cửa truyền tống sáu mươi bốn phút, dựa theo lời mà lão giả áo xám từng nói, thực lực của hắn sẽ tăng lên bốn phần mười.

Phong Tâm ý cảnh và Kim tâm ý cảnh trước sau bước vào nửa bước tiểu đạo, hỏa hần của Sát na kiếm pháp thức thứ nhất đã đạt đến năm phần mười, Thiên Nhân hợp nhất và ý cảnh võ học đều đạt tới mức thông thạo.

Nếu cảnh giới tương đồng, Giang Thần có thể hành hạ Tam hoàng tử đến chết.

Lập tức, Giang Thần lấy ra linh đan rồi bắt đầu đột phá cảnh giới.

- Hắn còn chưa hết mơ tưởng ư?

- Nếu như cảnh giới tăng lên, quả thực có thể ngưng tụ ra mấy cái thần huyết, thế nhưng dù vậy cũng không làm nên được chuyện gì.

- Dù cho là đạt đến bốn mươi tám cái thần huyết thì chênh lệch với bốn mươi chín cái vẫn là mấy lần như cũ.

- Đáng tiếc, người duy nhất dám chính diện chống lại Tam hoàng tử lại không gặp may như vậy.

- Tam hoàng tử xuất thân từ thế gia đế hoàng, cũng không biết đã dùng bao nhiêu tài nguyên để khiến cho hắn ở tuổi tác như vậy ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết.

Trước quyết chiến mà nam tử đeo mặt nạ còn muốn đột phá cảnh giới, để lộ ra mấy phần thể lương, khiến cho vô số người tiếc nuối lắc đầu.

- Buồn cười.

Tam hoàng tử đã lên tới tường thành, ăn trái cây, nhìn tư thế ngồi xếp bằng tu luyện của nam tử đeo mặt nạ, hẳn nở nụ cười rất xán lạn.

- Phi Nguyệt, các người, ta sẽ ra tay xả giận giúp các người, sẽ không để cho tên này dễ dàng chết đi như vậy.

Phi Nguyệt công chúa nói.

Tam hoàng tử lập tức không để ý tới lời này của nàng.

- Không nên coi thường hắn, người này không thể khinh thường.

Phi Nguyệt công chúa không nói rõ ra được là tại sao, cho dù tất cả mọi người đều cho rằng nam tử đeo mặt nạ sẽ thua, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy không ổn thỏa.

Tam hoàng tử buồn cười nói.

- Hừ.

Phi Nguyệt công chúa không nhiều lời với hắn mà tiếp tục nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ trên đài kia.

Trong lúc nói chuyện, nam tử đeo mặt nạ đã thuận lợi đột phá, không có bất kỳ trở ngại nào cả.

Có người suy đoán nói.

Tam hoàng tử cười lạnh nói.

Người đứng ở bên cạnh hắn đều cảm thấy hắn quá tự đại, tuy rằng chuyện đã như vậy, thế nhưng quyết chiến sinh tử sắp tới, nên chăm chú đối mặt thì hơn.

Có điều, bọn họ đều không lựa chọn mở miệng.

Bởi vì như vậy sẽ chọc cho Tam hoàng tử giận dữ.

Tam hoàng tử nói.

Nhưng mà, nam tử đeo mặt nạ không có lấy ra yêu huyết hoặc là thịt thú để ăn rồi ngưng tụ thần huyết.

Từ lúc Giang Thần ở trong Vạn thú vực đã ăn quá nhiều, những chất dinh dưỡng và tinh hoa kia vẫn ở trong thân thể của hắn, khiến cho hắn dễ dàng ngưng tụ ra từng cái từng cái thần huyết.

- Tam hoàng tử, người chết chắc rồi.

Không có ai biết trong lúc cảnh giới đột phá, đồng thời cái Thần mạch thứ sáu của hắn đã thức tỉnh!

Hắn vốn đã có mười sáu cái thần huyết, bởi hiệu quả của Thần mạch cho nên cảnh giới tăng lên thì hắn có thể ngưng tụ ra thêm mười hai cái, cái Thần mạch thứ sáu thức tỉnh thì lại có thêm sáu cái.

Vì lẽ đó sau khi hắn đạt đến trung kỳ viên mãn, số lượng thần huyết trong cơ thể đã đạt đến ba mươi bốn cái.

Đúng là đã đạt đến yêu cầu mà không ít người đều cho rằng có thể giúp hắn đứng vững ở trên đài.

Nhưng mà, tiêu chuẩn cân nhắc của mọi người lại là tiêu chuẩn không đúng.

Bởi vì theo dự liệu của bọn hắn, nhất định nam tử đeo mặt nạ phải có hai mươi cái thần huyết trở lên thì mới có thể giao thủ cùng Phi Nguyệt công chúa, Tiết Nhân Thiên.

Nhưng trên thực tế, trước đó số lượng thần huyết của hắn là mười sáu cái.

Sở dĩ là như vậy tự nhiên là hiệu quả của Thần mạch mang tới.

Bây giờ số lượng đã biến thành ba mươi bốn cái, là bay vọt về chất.

Cũng là thứ khiến cho ngày hôm nay Giang Thần đằng đằng sát khí như vậy.

Giang Thần không khỏi tiếc nuối nghĩ như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Thời Khắc Quyết Chiến (5)

Tại nơi tạm giam trong kinh thành có giam giữ phạm nhân muôn hình muôn vẻ, có người trộm cắp, có người cướp bóc, còn có người uống rượu say rồi gây sự.

Mấy trăm cái ngục sắp chật ních, mà đa số người là ngày hôm nay bị bắt vào trong này.

Mấy ngày nay có thể nói kinh thành người đông như mắc cửi, trị an trở thành chuyện quan trọng hạng nhất, hoàng triều tập trung vào đây hơn vạn binh lính để tiến hành tuần tra.

Cao Hùng thân là đội trưởng của chi binh sĩ này, trách nhiệm trọng đại, quyền lực cũng rất lớn.

- Đội trưởng, quyết đấu thập nhị cường sắp muốn bắt đầu, còn có quyết chiến giữa Tam hoàng tử và nam tử đeo mặt nạ, chúng ta không qua đó xem sao?

Bên tai của Cao Hùng truyền đến âm thanh lấy lòng của thuộc hạ.

Cao Hùng nói.

- Yên tâm đi, đội trưởng, người cứ việc yên tâm đi đi, nơi này giao cho ta.

- Đội trưởng, những dã nhân vừa nãy bắt tới đều nhốt ở trong một cái phòng giam, hiện tại sắp nóng tới ngất đi, có cần... hay không?

Hắn không nói hết lời mà chỉ ngẩng đầu chờ xin chỉ thị.

Cao Hùng hơi sững sờ, nhớ tới lời Văn Tâm đã nói, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Tiếp tục giam giữ, cũng không cần phải đưa nước cho bọn họ, ta rất muốn nhìn một chút xem bọn chúng sẽ làm cho ta hối hận như thế nào.

Để lại một câu nói, Cao Hùng ngênh ngang đi về phía quảng trường.

Lúc này, nửa ngày nghỉ ngơi đã qua, đừng nói là quần chúng ở ngoài quảng trường, ngay cả người thăng cấp thập nhị cường cũng đứng ngồi không yên.

Sau khi xác định trạng thái của mỗi người đều đạt tới mức tốt nhất, kết thúc nghỉ ngơi từ sớm, bắt đầu tiến hành rút thăm.

Hai người Giang Thần và Tam hoàng tử là ngoại lệ, chỉ chờ lên đài là được.

Rất nhanh, mười người còn lại đã tìm được đối thủ của từng người.

Trận đấu quyết đấu giữa Dịch Thủy Hàn và Lữ Phi này, rốt cuộc đã trở thành đối thủ trên cùng một đài.

Có điều sau khi tiến vào thập nhị cường, tỷ thí cũng không phải là đồng thời được tiến hành, mà là tiến hành từng trận từng trận.

Lại nói tới nguyên nhân, là lão giả áo xám muốn quan sát biểu hiện của mỗi một tuyển thủ, nếu ưu tú, dù cho là bị thua thì vẫn còn có một tia hi vọng.

- Hai người các người, lên trước hay là lên sau đây?

Trước lúc bắt đầu, lão giả áo xám nhìn về phía hai người Tam hoàng tử và nam tử đeo mặt nạ.

- Lên trước!

Tam hoàng tử không chút suy nghĩ, trực tiếp trả lời.

- Không thành vấn đề.

Giang Thần cũng không ngại, thời khắc mà hắn chờ đợi hồi lâu sắp đến, trong lòng mơ hồ có chút kích động.

- Vậy thì, lên đài đi.

Một câu nói vừa dứt, vô số người hoan hô, trận chiến mà bọn họ mong đợi nhất chính là chiến đấu giữa Tam hoàng tử và nam tử đeo mặt nạ, nếu như trận này đặt ở sau cùng thì bọn họ cũng không có tâm quan sát chiến đấu của những người khác.

Tam hoàng tử chọn bình đài ở giữa, hai tay trống trơn, coi trời bằng vung, giống như trận này hắn sẽ nhanh chóng chiến thắng vậy.

Nam tử đeo mặt nạ theo sát ở phía sau, đi lên trên đài.

- Bởi vì các người không chết không thôi cho nên không cần cân nhắc hạn chế của bình đài, ta sẽ bố trí một cái kết giới ở xung quanh người các người, trước khi không phân ra sinh tử thì kết giới sẽ không biến mất.

Lão giả áo xám rất để bụng đối với cuộc chiến đấu này, sau khi nói xong hắn đi lên trên không trung trên đầu hai người, dùng tốc độ cực nhanh vây khốn Tam hoàng tử và nam tử đeo mặt nạ khốn ở trong một cái lồng ánh sáng trong suốt.

Sau khi kết giới được bố trí kỹ càng, cuộc chiến đấu này mới xem như là không chết không thôi thật sự.

Không ít người than thở, cho rằng nam tử đeo mặt nạ chắc chắn sẽ phải chết.

Bọn họ kính nể dũng khí của nam tử đeo mặt nạ, thế nhưng lại rất là tiếc nuối đối với kết quả này.

E rằng hôm nay qua đi, không còn có người nào dám trêu chọc Tam hoàng tử nữa, mà gia hỏa hung hăng càn quấy này sẽ tiếp tục gieo vạ ở trong Hỏa vực.

Đồng thời, cũng có người cười ở trên sự đau khổ của người khác, hơn nữa còn không phải là số ít.

Dù sao sự mạnh mẽ của Tam hoàng tử đã thành thói quen trong nhận thức của bọn họ, đột nhiên xuất hiện một người quá ưu tú, bọn họ không thể nào tiếp nhận được chuyện này, rất thích nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ kia ngã xuống.

Tam hoàng tử nói.

Hắn rất muốn biết sau khi nam tử đeo mặt nạ này biết sự mạnh mẽ của mình có hối hận và sợ sệt hay không.

Giang Thần nói.

Cái gì?

Thanh âm vẫn rất trầm thấp không nghe ra ý sợ hãi trong đó, vẫn ra vẻ không quan tâm tất cả khi đối mặt với kẻ địch, không đặt bất luận người nào vào trong mắt.

- Lẽ nào hắn còn không biết chuyện Tam hoàng tử có bốn mươi chín cái thần huyết hay sao?

- Không đúng chứ, nhất định Sở Lạc sẽ nói cho hắn biết.

- Chẳng lẽ?

Một suy đoán lớn mật hiện lên ở trong lòng của mọi người, chỉ là mọi người lại cảm thấy quá hoang đường cho nên mới dè nén xuống ý nghĩ hoang đường này.

Trong lòng ôm tâm tư mâu thuẫn như vậy, chỉ là lúc này chiến đấu ở bên trong kết giới đã bắt đầu.

Tam hoàng tử lần nữa bị chọc giận, không lãng phí miệng lưỡi nữa mà giơ cánh tay phải lên cao, năm tay đột nhiên đánh vào trên mặt đất bình đài.

- Người, ngay cả tư cách đứng trước mặt ta cũng không có!

Tiếng nói vừa dứt, quyền kinh bạo phát, bình đài do những tảng đá xây thành nhanh chóng nứt toác, từng khối lớn đá vụn nổ tung rồi bay ra.

Dưới chân nam tử đeo mặt nạ xuất hiện một vết nứt, quyền kinh cuồng bạo như núi lửa phun trào, uy lực rất là khủng bố.

Nam tử đeo mặt nạ không ngồi chờ chết, động tác nhanh nhẹn, né tránh từng đạo quyền kinh.

Hắn lên tiếng châm biếm.

- Thật sao?

Tam hoàng tử nở nụ cười châm biếm, quyền kinh đang phá hủy bình đài lần nữa bạo phát, bóp nát tất cả tảng đá, nguồn lực lượng này cũng cuốn lấy hai chân của nam tử đeo mặt nạ kia.

- Một quyền của ta sẽ dập tắt tất cả hi vọng của người!

Hầu như là đồng thời, Tam hoàng tử bay nhanh tới đó, bàn chân sản sinh ra lực lượng làm cho mặt đất rạn nứt, thanh âm như sấm nổ vang vọng,

thân thể như một vệt ánh sáng vọt đến trước người nam tử đeo mặt nạ.

- Xem quyền!

Cánh tay kéo qua vai chứa đầy uy năng kinh thiên động địa, quyền phong trên năm ngón tay ngưng tụ ra một cái vòng tròn nhỏ, trên mặt còn có phù văn nhìn qua không hiểu.

Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Toàn thân đều là thần nguyên, không cần quá trình chuyển đổi, động một cái là có lực lượng lôi đình vạn quân, không có cách nào ngăn cản được.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang vọng, một quyền đánh vào trên linh kiếm của nam tử đeo mặt nạ.

Đó là một thanh linh kiếm cấp bốn, bị quyền kinh đánh thành hình trắng lười lười, lưỡi kiếm và vỏ kiếm dính vào nhau, đã không có cách nào rút kiếm ra được nữa.

Có điều, khi mọi người còn đang giật mình vì một quyền của Tam hoàng tử đánh nổ linh kiếm cấp bốn thì đột nhiên lại phát hiện ra nam tử đeo mặt nạ tiếp được một quyền này!

Hai tay có bắp thịt nhô lên phân biệt năm ở chuôi kiếm và đuôi kiếm, hai chân hăm sâu xuống mặt đất, không có bị đánh bay ra ngoài như trong dự liệu.

- Làm sao lại vậy chứ?

Tam hoàng tử rất là bất ngờ, dựa theo ý nghĩ của hắn, nam tử đeo mặt nạ sẽ bị một quyền của mình đánh cho trọng thương, phun ra ba lần máu

tươi, mà sau đó, hắn sẽ dẫn vật người này một phen.

Đồng thời còn khiến cho những người bất mãn đối với mình biết, chống cự lại hắn chính là cùng đối nghịch với ông trời!

Ai ngờ nam tử đeo mặt nạ lại ngăn cản được một quyền này.

Cảm giác này giống như là nhìn khô ngô đại hán đánh một quyền về phía đứa trẻ ba tuổi, kết quả đứa trẻ duỗi cánh tay tinh tế ra ngăn cản lại được.

- Tam hoàng tử, ta đến đây là để giết ngươi.

Bỗng nhiên, Giang Thần không giữ lại tiếng nói của mình, mà âm thanh thuộc về chính hắn từ dưới mặt nạ truyền tới.

- Cái gì?

Lần này, vẻ mặt của Tam hoàng tử mới gọi là đặc sắc, giống như gặp chuyện hãi hùng, theo bản năng lui nhanh về phía sau.

Tam hoàng tử hét lớn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Thời Khắc Quyết Chiến (6)

Phản ứng của Tam hoàng tử chấn kinh, như gặp chuyện gì đó quái dị vậy.

- Chẳng lẽ nam tử đeo mặt nạ này thực sự là kẻ thù của Tam hoàng tử?

Vừa bắt đầu, mọi người chỉ là cho rằng nam tử đeo mặt nạ cùng Tam hoàng tử lúc trước đó có cừu hận là bởi vì mũi tên lúc trước kia.

Sau đó bọn họ phát hiện nam tử đeo mặt nạ quyết tâm vô cùng kiên định, nếu là vụn vụn bởi vì như vậy, có chút không còn gì để nói.

Đáng tiếc Tam hoàng tử đắc tội người thực sự quá nhiều, bọn họ thực sự không rõ ràng manh mối.

Có điều, hầu như có thể xác định hai người có cừu hận ở bên trong, khiến người ta đối với cuộc chiến đấu này chờ mong sâu sắc thêm.

- Không thể.

Tam hoàng tử quan sát thân thể của nam tử đeo mặt nạ một cách tỉ mỉ, hoàn toàn khác với người kia trong ấn tượng của hắn.

Huống hồ, hắn không tin người kia sẽ có thực lực đứng ở trước mặt mình trong vòng nửa năm ngắn ngủi.

- Giả thần giả quỷ, nhất định ta sẽ đánh nát mặt nạ của người!

Tam hoàng tử nhìn linh kiếm cấp bốn đã báo hỏng trong tay của nam tử đeo mặt nạ, chút kinh ngạc nhỏ vừa nãy đã tan thành mây khói, lại trở nên ngang ngược và ngông cuồng như cũ.

- Một quyền vừa nãy là trình độ rất phổ thông, lần này ta muốn nhìn một chút, để xem người lấy cái gì ra chặn quyền của ta!

Nói đoạn Tam hoàng tử giơ hai tay lên, năm ngón tay nắm chặt và sức lực, trong mấy hơi thở, quyền kinh gắn kết, song quyền phát sáng, giống như hai cái lò lửa đang cháy hừng hực vậy.

Hắn bước ra một bước, người xông thẳng về phía trước, nhanh như chớp, con mắt không có cách nào thấy rõ được bóng dáng của hắn.

Song quyền như Giao Long, giống như lần trước vậy, vẫn đánh vào trên mặt một thanh linh kiếm như cũ.

Vỏ kiếm trong nháy mắt đã bị cổ quyền kinh này phá hủy, có điều lưỡi kiếm bên trong thì lại hoàn hảo không có chút tổn hại gì cả.

- Kiếm lên!

Giang Thần bốt đi động tác rút kiếm, nín hơi ngưng thần, kiếm cương xuất hiện, cắt nát quyền kinh sắp sửa muốn nổ tung.

Hả?

Trên song quyền của Tam hoàng tử mơ hồ có cảm giác đau, có điều thân là cường nhân cho nên hắn không có lùi bước mà hai tay lại tiếp tục phát lực.

Một tiếng vang thật lớn vang vọng, nam tử đeo mặt nạ bị đánh bay ra ngoài, linh kiếm trong tay cũng đang run lên bần bật.

Tam hoàng tử đứng bất động tại chỗ, chỉ là mặt đất nơi hai chân đứng lại rạn nứt chìm xuống, song quyền đang chảy máu.

Từ kết quả này xem ra, là nam tử đeo mặt nạ chiếm cứ thế thượng phong, không nói tới việc chịu đựng được một quyền này mà còn đã thương được Tam hoàng tử.

- Điều này có thể sao? Không phải nói ngay cả tư cách đứng ở trước mặt của Tam hoàng tử hãn cũng không có sao?

Tình cảnh này khiến cho người ta không thể nào hiểu được, Tam hoàng tử ngưng tụ được bốn mươi chín cái thần huyết, uy lực một quyền quả thực rất không tầm thường.

Thế nhưng nam tử đeo mặt nạ mạnh mẽ chống lại hai quyền mà vẫn như người không sao cả, chỉ hổng một thanh linh kiếm, không chỉ có không nghĩ tới, mà mọi người lại càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Hãn mới chỉ là trung kỳ viên mãn, số lượng thần huyết ngưng tụ được cao nhất cũng chỉ hơn ba mươi, thân là kiếm khách, không ngờ hãn lại không sợ oai của trọng quyền!

- Xem ra có hi vọng!

Mọi người chấn động, vốn tưởng rằng đây là một trận chiến đấu thực lực cách xa, thế nhưng bây giờ nhìn lại cũng không có sự khác biệt gì quá lớn.

- Thanh kiếm kia?

Một nhóm người chú ý tới thanh kiếm trong tay nam tử đeo mặt nạ, cảm thấy có chút quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó vậy.

- Hay cho một kiếm sắc bén.

Dịch Thủy Hàn thân là kiếm khách đã nhìn ra chỗ lợi hại của chiêu kiếm vừa này, Phong Tâm ý cảnh và Kim tâm ý cảnh dung nhập hoàn mỹ vào bên trong ánh kiếm, phát sinh biến hóa về chất, cắt quyền kinh ra.

Nếu không nam tử đeo mặt nạ kia chịu một quyền này sẽ không có bộ dáng giống như hiện tại nữa.

Tam hoàng tử cũng cảm thấy thanh kiếm rất quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu đó rồi, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn hăn lại không nhớ ra được, nghĩ đến mình hai lần ăn quả đắng, trong lòng hăn đã cảm thấy rất không thoải mái.

- Xem ra phải chăm chú hơn nữa.

Tam hoàng tử lắc lắc đầu, lấy ra một đôi găng tay màu đen, quyền phong ngập trời.

Sau khi đeo lên, hăn lần nữa nắm tay, trên găng tay lại có ánh sáng nhảy lên, cùng với âm thanh tí tách.

- Xong rồi.

Hy vọng mà nam tử đeo mặt nạ mang đến vừa này lần nữa bị diệt sát, bọn họ suýt chút nữa đã quên từ lúc vừa mới bắt đầu Tam hoàng tử đều dùng tay không chiến đấu.

Hiện giờ hăn mang găng tay linh khí cấp năm, không sợ sự sắc bén của linh kiếm.

- Người sẽ bị chết rất thảm, mà sau khi người chết, ta sẽ điều tra thân phận của người, tất cả người có quan hệ cùng người đều sẽ vì hành động ngày hôm nay của người mà phải trả giá thật lớn.

Hai tay của Tam hoàng tử đụng vào nhau, ánh sáng bị kích thích đến trình độ rất là chói mắt.

Giang Thần nói.

Tam hoàng tử sững sờ.

Giang Thần lại nói.

Tam hoàng tử cả giận nói.

Giang Thần khá là tiếc nuối nói.

- Cái gì?

Lời này rơi vào bên tai của mỗi người khiến cho mọi người cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Lẽ nào không phải là bởi vì thực lực chênh lệch cho nên nam tử đeo mặt nạ chỉ có thể thấy chiêu đối chiêu, không dám chủ động xuất kích hay sao?

Nếu như không phải biểu hiện trước đó thì người ở chỗ này sẽ nói nam tử đeo mặt nạ này điên rồi.

Có điều cẩn thận ngẫm lại, khi nam tử đeo mặt nạ giao thủ cùng hai người Phi Nguyệt công chúa, Tiết Nhân Thiên, khi nói chuyện cũng có ngữ khí như vậy.

Lời nói hững hờ nhưng lại tràn ngập vẻ tự tin rất mãnh liệt.

- Trước khi chết còn muốn mạnh miệng giả bộ sao? Rất tốt, rất tốt.

- Thiên lôi quyền!

Tam hoàng tử đã bị làm cho tức giận, giống như là thùng thuốc súng bị châm lửa, không tùy ý sức lực ra quyền nữa mà bắt đầu ra chiêu.

Hơn nữa tay đeo linh khí, không ít người đã bắt đầu lo lắng thay cho nam tử đeo mặt nạ kia.

- Đến rồi.

Trong lòng Tiết Nhân Thiên ở ngoài kết giới rừng mình, cho dù có kết giới thể nhưng hắn vẫn không tự chủ được mà về lùi lại về sau mấy bước.

Võ học của Tam hoàng tử thường thường, quyền pháp chỉ có thể tu luyện võ học Hoàng cấp thấp nhất mà thôi.

Chuyện này rõ ràng không phù hợp với thân phận của hoàng tử, mà chỉ cần là người thì đều có biện pháp, hoàng triều căn cứ vào tình huống Tam hoàng tử tu luyện mà đã tìm được công pháp huyền bí và quyền pháp hợp lại tạo ra một loại bí pháp.

Công pháp huyền bí là thiên cực, lại lấy công pháp huyền bí thúc giục quyền pháp, vòng qua hạn chế của võ học.

Làm cho quyền thể của Tam hoàng tử như sấm sét, có thể so với thiên tài võ học nắm giữ quyền ý hoàn chỉnh.

Tam hoàng tử có thiên phú tu luyện cực cao, từ năm hắn chưa tới ba mươi tuổi đã ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết là đã có thể nhìn ra được chuyện này.

Kết hợp với Thiên lôi quyền, quả thực là như hổ thêm cánh.

Bởi vì Thiên lôi quyền không phải là thứ dựa vào võ học, vì vậy cũng không có chiêu thức, không có biến hóa gì phức tạp cả.

Cho nên phân chia mạnh yếu sẽ quyết định bởi thời điểm ra quyền, khi đó sẽ có mấy lần tiếng sấm sét vang lên mà từ đó suy ra uy lực.

Từ một đến chín, chín lần sấm sét thì quyền có thể đánh nát thiên địa.

Tiết Nhân Thiên biết, trước đó Tam hoàng tử đã đạt đến năm lần tiếng sấm sét, nhất định khi ở bên trong cửa truyền tống lại có tăng lên nữa.

Tiết Nhân Thiên thầm nói ở trong lòng.

Rầm rầm rầm!

Hiện giờ Tam hoàng tử ra tay còn có giữ lại, quyền ra mang theo ba tiếng sấm sét, quyền kinh và ánh quyền óng ánh loá mắt, vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm.

Chỗ quyền đi qua, mặt đất xuất hiện ra một cái hố sâu.

Tam hoàng tử hét lớn.

- Như vậy!

- Nhất kiếm phá vạn pháp!

Giang Thần nghiêng người đứng đó, cầm kiếm đối mặt, sau khi Tam hoàng tử tới gần trong phạm vi mười thước, hắc âm ra một kiếm.

Rất nhanh song phương đã va chạm vào nhau, Giang Thần như một ngọn gió thổi vào bên trong hồ sấm sét, nhìn như bị nghiền nát, thế nhưng qua hai, ba giây, hồ sấm sét kia lại đột nhiên nổ tung.

Tam hoàng tử bị bắn trở về, lần này, vẻ mặt của hắn vô cùng sợ hãi, hắn đột nhiên nhớ tới mình đã nhìn thấy thanh kiếm kia ở đâu!

Lần trước đi Thiên Đạo môn xem trò vui, Giang Thần điếc không sợ súng kia đã dùng thanh kiếm này giết chết Lý Thấm!

Tam hoàng tử hét lớn.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ đích thân giết ngươi.
- Hiện giờ, ta đã trở về để giết ngươi rồi!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Thời Khắc Quyết Chiến (7)

Tiếng nói vừa dứt, rớt cuộc khuôn mặt dưới mặt nạ tẩm khiến cho vô số người hiếu kỳ đã lộ ra.

Phản ứng đầu tiên của mọi người là đánh giá đối với khuôn mặt này, sơ nhìn qua là một thiếu niên thanh tú. Thế nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra đối phương tuấn dật không thua gì một vị tiền nhiệm ở trên Công tử bảng, để lại một ấn tượng khá tốt trong lòng mọi người, lỗi lạc vô cùng.

Khóe miệng luôn mang theo một nụ cười, con người thâm thúy giống như cất giấu toàn bộ tinh không vậy.

Nhìn qua không có vẻ gì là thô bạo, trái lại còn khiến cho mọi người cảm thấy lời nói ngông cuồng của hắn chỉ là to gan mà thôi.

- Giang Thần!

Người nhận ra Giang Thần chỉ có một số ít, nhưng cái số ít này chỉ là so sánh với mấy trăm ngàn người trên quảng trường mà thôi.

Tin tức này dùng tốc độ nhanh chóng truyền ra khắp toàn bộ quảng trường.

- Giang Thần? Giang Thần của Thiên Đạo môn kia sao?

Bởi vì chuyện Vạn thú vực, rất nhiều người còn không có cách nào liên tưởng tới tin tức này. Khi bọn họ nghĩ về khả năng kia thì lại cảm thấy không dám tin tưởng.

Chẳng lẽ, hắn còn có thể từ Vạn thú vực đi ra ngoài được sao?

Hay là nói, là Thiên Đạo môn bí mật phái người đi cứu sao?

Thứ mà cao tăng của các thế lực khắp nơi cân nhắc rất nhiều, lập tức nhìn về phương hướng của Thiên Đạo môn, kết quả phát hiện ra bốn vị trưởng lão của Thiên Đạo môn cũng đang rất sửng sốt.

Khi quảng trường đang rất ồn ào, Tam hoàng tử trên bình đài rất khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, con mắt tròn to đã nói rõ cảm nhận trong lòng hắn lúc này.

Vào giờ phút này, có thể nói là tâm của hắn loạn như ma.

Nếu như không phải là Giang Thần xem thường thừa dịp người khác gặp nguy toàn lực đánh ra một kiếm thì không chừng hắn đã có thể bị mất mạng rồi.

- Người! Đi ra được rồi sao?

Một lúc lâu sau, sau khi đám người ở quảng trường tiêu hóa được tin tức nặng cân này thì Tam hoàng tử mới hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo lại.

Giang Thần cười lạnh nói.

Lần này, Tam hoàng tử không có phản bác, trầm mặc thừa nhận.

Hắn là một người sát tâm quả đoán, cho nên sau khi vây Giang Thần ở trong Vạn thú vực đã để mật thám của hoàng triều giám thị Thiên Đạo môn và Vạn thú vực.

Một khi Thiên Đạo môn phái người cứu viện thì hắn sẽ liên hợp với chín đại môn phái khác trừng phạt Thiên Đạo môn.

Vì lẽ đó hẳn biết Thiên Đạo môn vẫn không có phái người đi cứu đối phương.

Như vậy chỉ có một cái giải thích, Giang Thần tự mình từ địa phương quý quái đi ra!

Chuyện này đã lật đổ nhận thức của bọn họ đối với Vạn thú vực, khiến cho người ta biết kỳ tích có thể xảy ra.

Trên quảng trường, không ít người quen biết Giang Thần đều bị tình cảnh trước mắt này làm cho khiếp sợ.

Những người khác tạm thời không đề cập tới, bốn vị trưởng lão của Thiên Đạo môn đều là nhân vật sống hơn trăm tuổi, giờ khắc này toàn bộ đều bị thất thố.

Đường chủ Hình Pháp đường từ trước đến giờ không chút biến sắc lại có vẻ kinh dị, vẻ mặt của Viên Hồng trưởng lão ở bên cạnh hẳn là đặc sắc nhất.

Ở tầng dưới cùng của bảo tháp có hai nữ tử dụi dụi con mắt, không dám tin tưởng, cũng không muốn tin tưởng người ở trên đài kia sẽ là Giang Thần.

Hai người bọn họ phân biệt là Thiên Lan và Hồng Hựu Quân, người sau nghĩ đến lời đã nói lúc trước với Văn Tâm, khuôn mặt biết cười trở nên trắng bệch.

Thiên Lan chậm rãi nói.

Các đệ tử Thiên Đạo môn còn lại, chín mươi chín phần trăm đều nhận ra Giang Thần, cũng kích động hơn so với những người khác.

Cuối cùng bọn họ đã hiểu rõ tại sao môn phái không cải chính tin tức Giang Thần tử vong, đồng thời còn giữ lại Xích tiêu phong.

Hóa ra vị nhân vật làm cho thế lực một tay che trời của Ninh Hạo Thiên ở môn phái tan rã còn chưa chết.

Phải có bản lĩnh lợi hại bao nhiêu thì mới có thể dùng tu vi Thần Du cảnh từ Vạn thú vực đi ra ngoài được cơ chứ?

Cũng cũng khó trách thực lực của hắn lại tăng lên nhiều như vậy.

Bên trong đám người thập nhị cường, Dịch Thủy Hàn cũng rất là bất ngờ.

Nếu như không phải Giang Thần bị vây ở trong Vạn thú vực thì ngày hôm nay người mà hắn muốn khiêu chiến sẽ là Giang Thần.

Một trong những nguyên nhân là Giang Thần giống như hắn, thân là truyền nhân kiếm đạo, đương nhiên phải tranh tài một phen rồi.

Nguyên nhân thứ hai, ở Vạn thú vực Giang Thần đã từng giết chết đệ tử của Quy Nhất kiếm phái, chặt đứt cánh tay của một tên đệ tử. Mà hắn thân là thủ tịch đệ tử cho nên nhất định phải đứng ra đòi lại mặt mũi.

- Ha ha ha ha, người, thực sự là người nực cười nhất mà trần đời ta mới gặp một lần.

- Khổ cực từ Vạn thú vực đi ra, nhưng lúc này vội vã đi tìm cái chết, buồn cười quá đi mất!

Tam hoàng tử bỏ ra thời gian một phút để khôi phục lại như cũ, ôm bụng cười to, không làm ra vẻ một chút nào, nước mắt cũng bởi vì cười mà trào ra.

Bởi vì hắn đã nghĩ tới một việc, nếu như ở dưới tình huống như thế mà lại có thể giết chết được Giang Thần, như vậy sẽ là một chuyện tươi đẹp tới cỡ nào chứ?

E rằng đáng để hắn nhảy múa ca hát cả năm rồi đấy.

- Thực lực mà người khố cực có được ở Vạn thú vực vẫn còn thiếu rất nhiều, thực sự là đáng tiếc.

Giang Thần nói.

- Ồ?

- Chẳng lẽ người cho rằng biểu hiện vừa nãy của ta đã là toàn bộ thực lực sao? Như vậy ta nói cho người biết, chỉ có một nửa mà thôi.

- Thật sao? Ta còn tưởng rằng sẽ ít hơn chứ, không nghĩ tới một nửa cũng chỉ có trình độ như thế này đó.

Ngữ điệu quen thuộc, thế nhưng ở dưới tình huống không mang mặt nạ nói ra lại làm mang đến cho người ta cảm giác không gì sánh kịp.

- Rất là tiêu sái.

Trên thuyền buồm, Hương Hương công chúa nhìn thấy bộ mặt thật của Giang Thần, phương tâm chấn động, kính nể biểu hiện của hắn khi đứng trước mặt của Tam hoàng tử.

Loại tự tin từ trong ra tới ngoài kia khiến cho người ta bị thuyết phục.

Hiện giờ vị công chúa này không chỉ có hối hận vì đã bỏ qua kết bạn với một nhân vật nổi tiếng mà càng hối hận khi mình đã bỏ qua một đoạn tình duyên.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt của Hương Hương công chúa ửng hồng, trong lòng bắt đầu nghĩ xem nên làm thế nào để bù đắp thiếu sót trước đó.

Nàng hỏi nha hoàn thiếp thân của mình xem có biện pháp gì hay không.

Nha hoàn nói.

Hương Hương công chúa sững sờ, ý thức được phía dưới là một trận quyết chiến không chết không thôi, người thua, sẽ chết!

Hương Hương công chúa sốt sắng nói.

Nha hoàn nói.

Hương Hương công chúa gật gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi vào trong kết giới.

- Ta sẽ để cho người biết, bốn mươi chín cái thần huyết, một khi hỏa lực hoàn toàn mở sẽ là loại khái niệm gì!

Sau khi biết được thân phận thực sự của Giang Thần, Tam hoàng tử kinh ngạc, thế nhưng cũng rất hưng phấn, ở trên người những người khác hẳn chưa từng có sát ý mạnh mẽ như vậy.

Trong khi nói chuyện, toàn bộ thần huyết của hắn mở ra, lực lượng có thể lay động núi cao bộc phát ra, mặt đất dưới chân hắn không gánh chịu được cỗ uy năng này, mặt đất bắt đầu rạn nứt rồi khuếch tán ra chung quanh.

Hai nắm tay của hắn dường như không phải là thứ mà nhân loại có thể nắm giữ được, kinh khí hoàn toàn bao phủ cánh tay lại.

Ầm!

Song quyền lại chạm vào nhau, từ bên trong bắn ra quyền kinh đánh vào trên mặt đất tạo ra một cái hố to.

Oa!

Không ít người nhìn thấy cảnh này sợ đến mức kêu thành tiếng.

Không tự chủ được nghĩ tới, nếu như hai nắm tay kia đánh vào trên người mình thì sẽ như thế nào!

Tam hoàng tử hung hăng càn quấy, nhưng mà tuyệt đối không ngu.

Lần này ra quyền, không còn là dùng va chạm để tấn công mà là muốn cận thân chiến đấu.

Hắn nhanh như tia chớp đi tới bên trái của Giang Thần, một quyền dùng sức đánh ra, vận dụng mỗi một khối bắp thịt trên toàn thân.

Giang Thần vùng kiếm nghênh đón, mũi kiếm rơi vào trên ánh quyền, có tiếng kim loại va chạm vang lên.

- Quá chậm!

Hầu như là đồng thời, một quyền khác đã đánh về phía Giang Thần.

Phản ứng của Giang Thần rất nhanh chóng, hai chân luân phiên biến hóa, mượn lực đẩy của quyền kinh để tránh thoát đi.

Mà đây chỉ là bắt đầu, Tam hoàng tử trở nên giống như một con ngựa tốt vậy, dùng từng quyền ép sát, tốc độ cực nhanh, tàn ảnh của quyền thứ nhất còn không biến mất thì đã đánh ra quyền thứ mười rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Thời Khắc Quyết Chiến (8)

Ầm ầm ầm!

Mỗi quyền mà Tam hoàng tử đánh ra đều có chứa tiếng sấm gió.

Giang Thần chỉ luôn phòng thủ, không ngừng bị bức lui, Xích tiêu kiếm sắc sở loá mắt, để lại ánh kiếm chằng chịt khắp nơi ở quanh thân, bảo vệ bản thân.

- Thật là mạnh mẽ!

Phi Nguyệt công chúa nhìn thấy không ngờ Giang Thần lại có thể chịu đựng được Tam hoàng tử ở trong trạng thái dốc toàn lực như thế, nàng giật nảy cả mình.

Gần như giống với Tiết Nhân Thiên, nàng cũng vô cùng hiểu rõ về Tam hoàng tử.

Phương thức tấn công lúc này của Tam hoàng tử không nói bất kì đạo lí gì cả, dùng lực lượng nhanh nhất mạnh nhất, mang theo xu thế như bẻ càn khôn phá hủy kẻ địch.

Bất kể kẻ địch có chiêu thức tuyệt vời cỡ nào, đao pháp kiếm thuật tinh diệu cỡ nào thì đều bị đánh cho ngay cả phụ mẫu cũng không thể nhận ra được ở dưới thế công như thế.

Thế nhưng phòng ngự của Giang Thần lại rất hoàn mỹ, cho dù bị lực lượng mạnh mẽ bức lui, thế nhưng cũng không thể hơn được quy luật vạn

vật bình thường, bản thân vẫn không phải chịu ảnh hưởng.

- Mũi kiếm của hắn cực kỳ sắc bén, có thể cắt ánh quyền ra, ngay cả Tam hoàng tử đi tới cận chiến thì cũng có thể nghiêng ngang tránh đi, cho dù có tấn công như cầu điên thì Giang Thần cũng vẫn có thể vận kiếm như thường, ba thước thanh phong dường như là cánh tay thứ ba của chính hắn vậy!

Chỉ có loại thực lực cấp bậc này như Dịch Thủy Hàn thì mới có thể nhìn ra được chỗ đặc sắc trong trận chiến đấu này.

Tam hoàng tử hung hăng công kích như vậy, đối với người bình thường mà nói, nếu cầm kiếm sẽ trở thành gánh nặng của chính mình.

Nếu như là bản thân Dịch Thủy Hàn thì hắn sẽ không làm được chuyện tiêu sái như thường như Giang Thần, trái lại kiếm thế sẽ bị quản chế, tiếp theo bộc lộ ra lỗ hổng, bị loạn quyền của Tam hoàng tử đánh chết.

Dịch Thủy Hàn muốn tìm thấy vị trí đã gặp sự cố.

- Là thiên võ ý cảnh!

Phi Nguyệt công chúa trên tường thành đã nhìn ra nguyên nhân, cả người nàng ngây người ra như phỗng.

Thiên võ ý cảnh, chính là trạng thái gọi chung của Thiên Nhân hợp nhất và dung hợp võ học.

Nàng biết Giang Thần cũng đã nắm giữ Thiên Nhân hợp nhất, nhưng nàng có thể khẳng định trình độ vẫn không cao bằng nàng.

Nhưng mà hiện tại, hầu như đã vượt qua được nàng.

Trước sau chỉ có thời gian nửa ngày, mà nàng lại bỏ ra ròng rã nửa năm.

- Có thể nghỉ ngơi ở trong cửa truyền tống sáu mươi bốn phút, dùng biểu hiện bây giờ của hắc, quả thực đã tăng lên bốn phần mười thực lực, một phút mạnh thêm một thành, lời giải thích này tuyệt đối không khuếch đại!

Phi Nguyệt công chúa kinh ngạc, đồng thời lại một lần nữa cảm thấy tiếc nuối vì mình không thể đi vào bên trong cửa truyền tống.

- Đúng là công lao của thiên võ cảnh, Tam hoàng tử rất thông minh, là thiên tài hiếm có, nghênh dài tránh ngắn, dùng phương thức tuyệt nhiên không giống để cố gắng đối địch.

- Diên cuồng tấn công như vậy, mặc kệ là nắm giữ kiếm ý hoàn chỉnh, đao ý, thương ý hay là cái gì, dù cho là truyền nhân võ đạo thì cũng sẽ bị loạn quyền đánh chết.

- Nhưng mà, người hắc gặp phải là Giang Thần có thể đi vào thiên võ ý cảnh, như vậy hắc đã gặp phải khắc tinh rồi.

- Chuyện này không thể dự đoán được, quyền nhanh như chớp giết, con mắt của người ngoài nhìn vào cũng không theo kịp, chưa chắc Giang Thần đã có thể chống đỡ được.

Lão giả áo xám vẫn biểu hiện lạnh nhạt bởi vì cuộc chiến đấu này mà kích động theo, biểu hiện của Giang Thần đã vượt xa dự liệu của hắc.

Nếu như người trên đài không phải là Tam hoàng tử thì nhất định hoàng đế Đại Hạ sẽ rất cao hứng.

- Tôn giả, bất kể là nhi tử của ta hay là Giang Thần đều là nhân tài hiếm có, ai chết đi cũng là chuyện rất đáng tiếc, không bằng triệt kết giới đi, một khi song phương có ai gặp nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta đều ra tay cứu giúp...

- Không được.

- Đây là nhiếp quang quyền, các loại tình hình xảy ra ngày hôm nay đã được ghi chép xuống, sau khi trở về Thánh Viện, sẽ phải giao lên trên.

Đại Hạ hoàng đế muốn nói chuyện này thì có quan hệ gì cơ chứ, quy củ là chết, người là sống, có điều chú ý tới trên mặt Tôn giả hiện lên vẻ nghiêm túc, câu nói phía sau hẳn không dám nói ra nữa.

- Quy củ của Thánh Viện, không có cách nào dễ dàng thay đổi được. Nhi tử của người ý đồ giết người phá hoại tỷ thí của người khác, ta chỉ thủ tiêu tư cách của hắn đã là nể mặt chiêu đãi nhiệt tình mấy ngày nay rồi.

- Giang Thần đưa ra quyết đấu sinh tử, cũng chỉ có người trong cuộc như hắn đưa ra yêu cầu này thì mới có thể để cho nhi tử của người tiếp tục tỷ thí mà thôi.

- Hiện giờ đang tiến hành sinh tử quyết đấu, người lại muốn ta thay đổi, người coi ta là cái gì?

Sau khi nói xong lời cuối cùng, lão giả áo xám từ trước đến nay thường thường không để lộ ra bất cứ ý tứ gì mà nay khí thế ác liệt, làm kinh động toàn bộ người ở trên tường thành.

Tiết Kính Thiên xoay người lại, nhìn thấy hoàng đế Đại Hạ đang hoang mang.

- Tôn giả, không phải ta có ý này.

Lão giả áo xám thu khí tức lại, không mặn không nhạt nói.

- Ta đã hiểu rõ.

Trong lòng hoàng đế Đại Hạ rung mình, không dám mở miệng tiếp nữa.

Hắn chỉ có thể chờ mong Tam hoàng tử có thể đánh bại được Giang Thần mà thôi.

Nhưng mà, Tam hoàng tử bên trong kết giới từ diên cuồng lúc đầu đã bắt đầu uể oải, hắn có thể cảm giác được rõ ràng lực lượng và tốc độ của mình đang giảm xuống.

- Người nói xem, Phụ Hoàng người có thể lo lắng cho người, sợ sệt việc ngày hôm nay người sẽ phải chết ở chỗ này hay không?

Áp lực của Giang Thần giảm lớn, lại mở miệng nói một câu trêu tức đối phương.

- Người làm càn...

Tam hoàng tử đỏ mặt lên, khuôn mặt bắt đầu vắn vẹo, có điều lời vừa nói ra khỏi miệng thì hắn đã hối hận, Giang Thần đang cố ý kích thích hắn, ở trong chớp mắt này, kiếm thế đã đổi từ thủ sang công, phá tan quyền kinh của hắn.

Giang Thần lại hỏi.

- Ta...

Tam hoàng tử mở miệng ra muốn mắng, thế nhưng Xích tiêu kiếm của Giang Thần hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội nào cả.

Nếu như nói vừa nãy hắn tấn công là một người diên không cho kẻ địch cơ hội thở lấy hơi, như vậy sự phản công của Giang Thần là một tấm lưới tử vong đang dần dần thu hẹp lại.

Một khi rơi vào trong đó, chắc chắn sẽ phải chết, võ học của hắn không cao cho nên không có quyền lên tiếng, chỉ có thể lấy man lực phá đi mà thôi.

Giang Thần nói.

Tam hoàng tử tức giận đến độ phổi sắp nổ tung, nếu như ánh mắt có thể giết người thì hắn đã sớm xé nát Giang Thần vô số lần rồi.

- Hắn đang làm dao động ta, muốn tìm cơ hội.

Tam hoàng tử nhắc nhở chính mình, có điều nhược điểm của hắn đã bại lộ ra, võ học yếu đuối cho nên hắn chỉ có thể cảm giác được nguy hiểm, nhưng lại không biết phá giải ra sao.

Hắn chỉ có thể mỗi lần ngay khi trực giác nguy hiểm đến thì dùng hết toàn lực đánh ra một quyền mà thôi.

Thế nhưng cảm giác nguy hiểm lần sau so với lần trước còn mãnh liệt hơn nhiều.

- Song lôi cùng vang!

Tam Hoàng tử không hóa giải được kiếm thức tinh diệu của Giang Thần, nếu cứ tiếp tục nữa hắn sẽ khiến cho mình rơi vào tuyệt cảnh.

Kết quả là hắn điều động lực lượng toàn thân, song quyền đánh vào trên mặt đất.

Nương theo chấn động, quyền kinh không chỉ làm cho hai người tách ra mà càng bổ ra một cái hố sâu ở trên mặt đất.

Xích tiêu kiếm trong tay của Giang Thần không ngừng run rẩy, mãi mà không chịu dừng lại, còn có tiếng kiếm reo vang vọng rất lâu.

Tam hoàng tử cũng không dễ chịu, hắn mạnh mẽ dùng một chiêu này, cả người khó chịu không nói nên được thành lời.

- Lúc trước ở Thiên Đạo môn ta nên liều lĩnh giết chết hắn!

Tam hoàng tử cảm thấy hối hận, nếu như lúc trước làm như vậy thì hẳn sẽ không cần vất vả giống như bây giờ nữa.

- Ta là hậu kỳ đỉnh cao, bốn mươi chín cái thần huyết, dù cho hẳn có bốn mươi cái, chỉ cần không đạt đến số lượng bốn mươi chín thì cũng không phải cùng một cấp bậc với ta.

- Là ta, là ta cho hẳn gãy dựa, có được cơ hội như hiện tại.

Ở trong khoảng thời gian ngắn Tam hoàng tử đã tỉnh táo lại, xem kỹ thế cuộc, nhìn Xích tiêu kiếm còn đang rung động trong tay của Giang Thần, hẳn đã tìm về sự tự tin của mình.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Thời Khắc Quyết Chiến (9)

- Kiếm của hã rất lợi hại, có thể cắt quyền kinh ra, lại là thiên võ ý cảnh, ta ngành kháng sẽ không chiếm được chỗ tốt.

- Nhưng, chủ yếu nhất vẫn là ta không coi hã là chuyện đáng kể gì cả, dẫn đến chịu thiệt.

- Ánh kiếm của hã sắc bén, cũng có cực hạn, thiên võ ý cảnh cao đến đâu thì cũng không thể nghịch thiên được.

- Như vậy ta sẽ bày ra toàn bộ thực lực, để cho hã biết mình nhỏ bé yếu đuối tới mức nào!

Tam hoàng tử không ngừng suy nghĩ, rốt cục đã bình tâm lại, hít thở từ từ trở nên vững vàng.

Tam hoàng tử nói.

Giang Thần nhún vai một cái, chẳng muốn nhiều lời.

Trên thực tế, đúng là hã đã bị Tam hoàng tử nói đúng, kiếm cương của hã hầu như đã được mở đến mức tận cùng, thiên võ ý cảnh cũng vậy, có thể nói là hã đã thi triển ra tất cả bản lĩnh của mình.

Dù sao, Tam hoàng tử công kích giống như mưa to gió lớn vậy, có thể trực tiếp đánh chết bất kỳ một ai bên trong thập nhị cường, trừ Giang Thần hã là ngoại lệ ra mà thôi.

- Hẳn tuy rằng càn rỡ, thế nhưng cũng không phải là gia hỏa có đầu óc đơn giản đâu, cũng có chút bản lĩnh.

Vốn là Giang Thần còn nghĩ xem liệu có thể như lần trước đối mặt với Mặc Ly hay không, khi đó có thể tiết kiệm không cần dùng tới công pháp huyền bí.

Hiện nay xem ra, nhất định phải dùng tới, kết hợp với Sát na kiếm pháp thì mới có cơ hội thắng lợi.

- Nếu như một kiếm thất bại, cảnh giới chênh lệch sẽ khiến cho ta mất mạng ở nơi đây!

Ý thức được điểm ấy, nụ cười trên mặt Giang Thần thu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị.

Hai người đều bất ngờ về thực lực của lẫn nhau, mà các khán giả ở đây thì không chỉ có là bất ngờ, mà toàn bộ đều há hốc mồm.

Từ một góc độ khác mà xem, Tam hoàng tử có thể làm cho Giang Thần từ cửa truyền tống đi ra toàn lực ứng phó, đây là chuyện mà các đối thủ trước đó đều không làm được.

Thế nhưng vấn đề là, Tam hoàng tử chính là hậu kỳ đỉnh cao, có bốn mươi chín cái thần huyết, là nhân vật có tư cách đi đột phá Thông thiên cảnh.

Mặc dù nói võ học thường thường, nhưng mà có công pháp huyền bí, một quyền có thể phá tan núi nhỏ, võ học hay là không có võ học đã không đáng kể nữa rồi.

Đối mặt với một đối thủ như vậy thế nhưng lại giống như một đứa bé bị đưa tới trước mặt gấu đen rồi lao vào cắn xé vậy.

Điểm có thể hồi hộp duy nhất là có thể chống đỡ được bao lâu, sẽ chết ra sao mà thôi.

Ai nghĩ đến Giang Thần lại có thể chống đỡ được đến hiện tại, thậm chí trong quá trình giao chiến còn chiếm cứ thượng phong.

Đối mặt với quyền ấn mà ai nhìn cũng phải hoảng sợ thì Xích tiêu kiếm trong tay hắn thiên biến vạn hóa, chẳng nhụt khắp nơi, dùng tiết tấu của chính mình để hóa giải nguy cơ.

- Nếu như cảnh giới tương đồng, chẳng phải hắn chỉ cần dùng một kiếm đã có thể giết chết Tam Hoàng tử rồi hay sao?

- Trên đời này không có nếu như.

- Tam hoàng tử còn có giữ lại đó, không biết Giang Thần có thể chống đỡ được nữa hay không.

- Khó nói, mới vừa rồi khi so chiêu cùng Tam hoàng tử, rõ ràng hắn đã vận dụng toàn lực, từ biểu hiện có thể thấy được rất rõ.

Trong tiếng bàn luận, người sốt sắng nhất không ai ngoài người của Thiên Đạo môn.

Viên Hồng trưởng lão, đường chủ Hình Pháp đường, Truyền Công trưởng lão và Dược trưởng lão, bốn vị nhân vật then chốt đều đang nhìn xuống bên dưới.

Mãi đến khi Giang Thần và Tam hoàng tử tách ra thì mới tạm thời yên tĩnh lại.

Lúc này, bốn người phát hiện ra lòng bàn tay của mình đều là mồ hôi.

Đường chủ Hình Pháp đường nói.

Truyền Công trưởng lão rất không hiểu nói.

Dược trưởng lão suy đoán nói.

Viên Hồng trưởng lão hừ lạnh một tiếng, hẳn là người đứng bên Ninh Hạo Thiên, vì lẽ đó vừa nãy hẳn căng thẳng, sợ Giang Thần đạt được thắng lợi.

Lúc này, một bóng người bay về phía bảo tháp, là Chấp Kiếm trưởng lão của Quy Nhất kiếm phái.

- Ta nói tại sao Thiên Đạo môn lại phái ra bốn vị trưởng lão, hóa ra là có sắp xếp như thế, chỉ là không biết tại sao phải để đệ tử trong môn mang mặt nạ chứ? Lẽ nào là làm ác, cho nên sợ người ta trả thù sao?

- Trước đó các người đã tới Thiên Đạo môn trách hỏi, hành động của Giang Thần đối với đệ tử của các người ở Vạn thú vực, không có trái với bất kỳ một môn quy nào hết.

Đã không nể mặt mũi thì bốn vị trưởng lão cũng không cho bọn họ sắc mặt tốt.

Dược trưởng lão cứng rắn nói.

- Hừ, không phải là ta đến để truy cứu trách nhiệm, sẽ có người nói cho hẳn biết, kẻ ác tự có kẻ ác trị.

- Đáng tiếc, một thiên tài kiếm khách ưu tú như vậy lại sắp phải chết, đối với Thiên Đạo môn các người mà nói, đây cũng là đả kích không nhỏ đúng không?

Mặc dù là một câu câu hỏi, có điều hẳn không đợi đám người trả lời thì đã để lại một bóng lưng rời rời đi.

Viên Hồng trưởng lão không chịu được phần uất ức này, cho nên lập tức đổ lên trên người của Giang Thần.

Truyền Công trưởng lão nói.

Người ở đây giống như Chấp Kiếm trưởng lão cũng không phải là con số ít, bởi vì thế lực ở Vạn thú vực đã từng ăn qua thiệt thòi từ tay Giang Thần cũng không chỉ có một mình Quy Nhất kiếm phái mà thôi.

Nói thí dụ như Mặc gia, Mặc Cuồng trong thập nhị cường chính là Đại thiếu gia của Mặc gia.

Tam đệ của hắn và một biểu muội đã chết ở trong tay của Giang Thần.

Chỉ là bởi vì Giang Thần có thể mạnh mẽ chống lại lửa giận của Tam hoàng tử cho nên Mặc Cuồng cũng không tốn sức đi bộc phát lửa giận của mình mà thôi.

Còn có Bách Lý Ly của Bách Lý gia nữa, nàng vốn đang cao hứng vì Giang Thần chết ở Vạn thú vực.

So với những người này thì còn có người chờ mong Giang Thần thắng lợi.

Nói thí dụ như Thủy Sanh, từ khi phát hiện nam tử đeo mặt nạ chính là Giang Thần, kinh hỉ tràn ngập phương tâm, làm cho những đệ tử khác trong Linh Lung môn lơ ngơ.

Sư tỷ Chỉ Như của nàng thì lại tinh táo hơn rất nhiều, biết hiện tại không phải là thời điểm để cao hứng, Giang Thần sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Nếu không, trải qua thiên sơn vạn thủy, vạn dặm độc hành, đi tới trước mặt người khác chịu chết, như vậy cũng coi như là trò khôi hài.

Tam hoàng tử có đủ thực lực biến Giang Thần thành chuyện cười.

Sau khi hai người điều tức, hắc vụng năm đâm lên đánh lên lồng ngực của chính mình, mỗi một quyền hạ xuống, trong cơ thể sẽ truyền đến tiếng sấm minh, lực lượng lập tức tăng vọt theo.

Ba quyền đánh xuống, thân thể của hắn trở nên khỏe mạnh hơn nữa, bắp thịt đột nhiên xuất lên, như đá hoa cương vậy, rất là cứng rắn.

Quanh thân ngưng tụ ra từ trường vô hình, kéo mái tóc màu đen và tay áo.

- Người có thể chết ở trạng thái toàn lực của ta là vinh hạnh của người.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Tam hoàng tử mở miệng lần nữa, âm thanh từ tính mười phần, mang theo tiếng vang.

Còn chưa ra quyền, chỉ riêng phần khí điểm này cũng đã khiến cho vô số người giật mình.

Khi năm ngón tay của Tam hoàng tử nắm lại, có thể cảm nhận được gió tự động tụ lại ở bên trong quyền, hình thành một cái vòng xoáy lấy năm đâm của hắn làm trung tâm.

Phanh!

Tam hoàng tử hơi suy nghĩ, ánh sáng nháy lên, dọc theo vòng xoáy mà tỏa ra, hình thành một cái điện lưu cường độ cao.

Tam hoàng tử muốn gây ra áp lực cho Giang Thần, một năm đâm khác cũng ngưng tụ quyền kinh điện lưu giống như bên còn lại.

- A!

Nường theo tiếng gầm lên giận dữ, từ trường quanh người hấn cũng thả ra một lượng lớn ánh sáng, hình thành một vòng phòng ngự tuyệt đối, một kiện khôi giá bằng sắt sấm sét mà kẻ địch không thể chạm vào được.

Rầm!

Những người còn lại trong thập nhị cường không còn một chút ngạo khí gì nữa, bất kể là Dịch Thủy Hàn hay là Lữ Phi cũng vậy.

Bọn họ chỉ có một ý nghĩ, vui mừng vì người trên đài không phải là mình.

Nếu như không phải Tam hoàng tử muốn ẩn giấu thực lực của chính mình thì tuyệt đối có thể đứng vào ba vị trí đầu của Tân hỏa bảng.

Cũng khó trách khi hấn đối mặt với Giang Thần khiêu chiến lại xem thường như vậy.

- Phù!

- Hóa ra đã nắm giữ đến tuyệt thức, đúng là, không ngờ tiểu tử này cũng không nói với ta.

Thiên lôi quyền, không có chiêu thức, tuyệt thức cũng chỉ là vận dụng lực lượng thuần túy mà thôi, nhưng mà có thể xưng là tuyệt thức, tự nhiên sẽ có chỗ độc đáo của nó.

Tam hoàng tử lúc này, dù cho không ra quyền thì cũng có thể dựa vào trạng thái hiện tại đâm chết người ta.

Khắp toàn thân hấn từ trên xuống dưới đều trở thành vũ khí trí mạng.

- Ném thử lửa giận của ta đi.

Tam hoàng tử bước lên phía trước, mặt đất dưới chân vỡ tan, hai nắm tay khủng bố đánh ra, quyền kinh thao thao bất tuyệt, hủy thiên diệt địa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Thời Khắc Quyết Chiến

Giang Thần biết tránh không thoát cho nên liều mạng toàn lực nghênh đón.

- Ngu xuân!

Tam hoàng tử hét lớn một tiếng, trên song quyền bùng nổ ra chín lần tiếng vang sấm sét.

- Vang chín lần?

Chuyện này đã vượt xa ra khỏi dự liệu của Tiết Nhân Thiên, lúc này hắn đã bắt đầu đồng tình với kẻ đáng thương như Giang Thần này.

Sau khi một tiếng sét cuối cùng vừa dứt, Xích tiêu kiếm và song quyền va chạm, hư không giữa hai người như sắp bị phá vỡ vậy.

Xích tiêu kiếm thoát tay bắn ra, người của Giang Thần như điều đứt dây bay ra ngoài.

Tam hoàng tử thì trái lại, vẫn vững vàng đứng ở nơi đó, cũng không lui lại nửa bước nào cả.

Hơn nữa điện lưu trên song quyền còn chưa biến mất, vẫn đang nhanh chóng khôi phục lại.

Giang Thần mạnh mẽ đập vào trên vách của kết giới trong suốt, phát ra tiếng vang trầm không thua gì sấm sét, khiến cho người ta không khỏi lo lắng việc nội tạng của hắn có thể bị phá nát hay không.

Cũng may, sau khi đập vào vách tường kết giới thì Giang Thần đã không chế lại thân thể, vững vàng đáp xuống trên mặt đất.

Đột nhiên, trên mặt hấn hiện lên vẻ thống khổ, nửa quỳ ở trên mặt đất, phun ra một ngụm máu lớn.

Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người đồng thời ồ lên, đối với kết quả đã sớm được dự đoán này, có người đồng tình, có người thương hại.

- Giang Thần sư huynh!

Vẻ vui sướng trên khuôn mặt của Thủy Sanh biến mất không còn tăm hơi, gấp đến độ sắp muốn khóc lên.

- Quá miễn cưỡng.

- Dũng khí ngày hôm nay của Giang Thần sẽ được người ta vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

- Đáng đời!

Cũng có người rất là thoải mái, Bách Lý Ly của Bách Lý gia hoan hô kêu to.

Văn Tâm hoảng hồn, chạy đến bên người Sở Lạc, hỏi dò sau khi Giang Thần lên đài đã từng nói cái gì.

Thế nhưng Sở Lạc còn lo lắng hơn so với nàng, cho nên không nói ra được cái gì cả.

Trong lúc hỗn loạn, vẻ mặt Tam hoàng tử kiêu căng, từng bước một đi về phía Giang Thần.

- Ngạo khí của ngươi đâu rồi?

- Sự tự tin nói muốn giết ta khi người ở Thiên Đạo môn đi đâu rồi? Người vì trả thù mà đến, kết quả này người đã thỏa mãn chưa.

Tam hoàng tử nói từng câu từng câu, khiến cho người ta tiếc hận không ngớt.

- Nếu như hãn không gặp phải Tam hoàng tử, thu được tiêu chuẩn tiến tu thì quả thực ta sẽ hối hận, thế nhưng hiện giờ...

- Ta còn tưởng rằng một quyền toàn lực của người còn có thể mạnh mẽ hơn một chút kia.

Hãn lau vết máu ở khóe miệng, lại khôi phục lại vẻ không có gì phải lo sợ trước kia.

- Ngu xuẩn!

Tam hoàng tử bĩu môi, thân thể biến mất không còn tăm hơi ở tại chỗ, sau một giây đã xuất hiện ở phía sau lưng của Giang Thần, một quyền được đánh ra, thân thể của Giang Thần từ bên này kết giới bay đến đầu bên kia, còn thảm hơn hồi này.

Lúc rơi xuống đất hãn trực tiếp nửa quỳ xuống, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Sưu!

- Kiếm thuật của người đâu rồi? Người thân là truyền nhân kiếm đạo, phong thái của người đâu? Tại sao ta chỉ thấy, người chỉ là một con giun dế mà ta có thể tùy ý giẫm đạp cơ chứ?

Giang Thần cười nhạo nói.

Đến chết, hãn vẫn mạnh miệng như thế.

- Không có thực lực mà mạnh miệng thì người chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Tam hoàng tử cười lạnh một tiếng, lại phóng lên, song quyền không ngừng đánh ra, xem Giang Thần là một đồng cát, nắm đấm đáng sợ như giọt mưa hạ xuống, tàn nhẫn khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

- Đây chính là kết cục của người dám đắc tội Tam hoàng tử ta.

Sắp sửa bị thua mà còn gặp trọng kích như vậy, chuyện này cũng phù hợp với tác phong của Tam hoàng tử.

Giang Thần bị đánh cho thần trí không rõ cố gắng chống thân thể không để ngã xuống, bị ai thê lương. Đặc biệt là khuôn mặt trúng quyền, khiến cho người ta hoài nghi liệu hẳn có thể bị đánh chết tươi hay không.

- Một người là hậu kỳ đỉnh cao, một là trung kỳ viên mãn, chênh lệch thực sự quá lớn.

- Lúc trước Giang Thần đánh đều là dùng võ học tranh tài, Tam hoàng tử thì lại là lực lượng thuần túy.

- Oai của sấm sét lại được vận dụng thành thạo như vậy, như vậy cũng được coi là một loại võ học đó.

- Đáng thương cho Giang Thần, nếu như ngày hôm nay hẳn không tìm đến Tam hoàng tử gây phiền phức thì sẽ không như vậy rồi.

Mọi người cùng nhau thảo luận, nguyên nhân Giang Thần bị thua đúng như lúc vừa mới bắt đầu mọi người đã suy nghĩ vậy, chênh lệch cảnh giới quá to lớn.

Xích tiêu kiếm bị đánh bay đến góc, ánh sáng nhanh chóng ảm đạm đi, như là đang mặc niệm cho chủ nhân vậy.

Trên thành tường, lão giả áo xám có chút đứng ngồi không yên.

Hoàng đế Đại Hạ nói.

Lão giả áo xám trầm mặc không nói, như là không nghe thấy lời này của hắn vậy.

Trong lòng hoàng đế Đại Hạ vui sướng, cho dù không dám đắc tội với Tôn giả Thánh Viện, thế nhưng có thể đắc ý một lần như vậy cũng là một việc vui trong nhân sinh của hắn rồi.

Phanh!

Lại là một trọng quyền đánh tới, lúc này Giang Thần lần nữa bị đánh bay, lần này là trực tiếp lăn xuống mặt đất.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người nghĩ mình đã là một đồng bùn nhão thì Giang Thần đã lần nữa đứng lên.

- Không cần phải lên nữa!

Sở Lạc và Văn Tâm khóc nước nở kêu lên.

Lúc Giang Thần nói chuyện không thềm ngẩng đầu lên nhìn về phía phương hướng Tam hoàng tử, dường như vẻ ngông cuồng tới từ tận trong xương, không có gì có thể dập tắt được.

- Hiện giờ ngươi đã trở thành chuyện cười, để cho ta tới kết liễu tính mạng của ngươi đi.

Tam hoàng tử nhìn chung quanh, đại đa số người đều có phản ứng như suy nghĩ của hắn vậy.

- Đây chính là kết cục khi dám đối nghịch với bốn hoàng tử!

Hắn chỉ tay về phía Giang Thần, tiếp theo bùng nổ ra khí thế kinh người, giờ nắm đấm lên rồi phóng đi.

Một quyền này là muốn triệt chấm dứt tính mạng của Giang Thần.

Có điều, Giang Thần cúi thấp đầu như đang đọc thầm cái gì đó.

- Khí ngũ hành điều âm dương, tổn thương lòng phổi thúc gan ruột. Giấu đi cách tinh thất ý hoảng hốt, tam tiêu tề nghịch hề hồn phách tung bay.

- Tiên thuật: Nghịch vô cực!

Giang Thần đang ở gần tử vong, ngay khi Tam hoàng tử tới gần thì dường như hồi quang phản chiếu vậy, thân thể lần nữa thẳng tắp, khí thế không gì sánh kịp bộc phát ra.

Tóc đen tung bay, thương thế trên người nhanh chóng khôi phục, máu tươi ứ đọng trên mặt cũng đã biến mất không còn tăm hơi.

Lúc ngẩng đầu lên, gương mặt kia để lộ ra vẻ quật cường, kiên định, lạnh lùng.

Hai mắt đen kịt như bầu trời đêm, trong đó có một luồng sắc bén và lạnh lẽo giống như dao cạo vậy.

Phanh!

Hắn giơ tay lên, một tay đón nhận nắm đấm của Tam hoàng tử, quyền chưởng đụng nhau, ai cũng không lui lại, hai chân bị hãm sâu vào bên trong mặt đất.

- Cái gì?

Biến hóa kịch tính khiến cho người ta không kịp phản ứng, đặc biệt là Tam hoàng tử.

Giang Thần không hiểu chiêu pháp, nói cách khác, hắn đang dựa vào lực lượng của bản thân mà tiếp được một quyền của mình.

Hắn không dám tin tưởng khi nhìn về phía quyền của mình, nhìn lên trên bàn tay đánh vào Giang Thần, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra trên bề mặt da có ánh sáng óng ánh.

Không đúng, là khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều là như vậy. Nếu như nhìn sơ qua sẽ không phát hiện ra, thế nhưng chỉ cần chăm chú thì sẽ phát hiện ra trạng thái của Giang Thần hiện tại không phải là người.

- Quyền của người, thực sự là không hề có một chút khí lực nào cả.

Giang Thần uốn vai một cái, mượn lực đẩy về phía trước, đánh bay Tam hoàng tử ra ngoài.

Tuy rằng không thảm giống như Giang Thần vừa nãy, thế nhưng hai mũi chân của Tam hoàng tử vẫn dính mặt đất rồi trượt ra hơn mười thước về phía sau.

Hơn mười thước, khoảng cách rất là ngắn.

Nhưng mà đã vượt qua cực hạn suy nghĩ của vô số người ở đây.

Giống như ban ngày nhìn thấy mặt trăng ở trên trời vậy, tảng đá mở miệng nói chuyện vậy, cảm giác rất là hoang đường.

Lại nhìn Giang Thần, nào còn giống như vừa nãy nữa chứ, khí thế so với lúc vừa mới bắt đầu còn mạnh hơn, cả người để lộ ra vẻ thần bí không cân nhắc ra được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Tam Hoàng Tử, Chết!

Đây chính là lá bài tẩy to lớn nhất khiến cho hôm nay Giang Thần muốn giết Tam hoàng tử.

Một môn công pháp huyền bí, bởi vì hiệu quả thần kỳ cho nên có thể xưng tụng là tiên thuật.

Khi chiến đấu, vận chuyển môn công pháp huyền bí này, như vậy sau khi bị thương, tất cả sẽ hóa thành lực lượng của bản thân.

Thương thế càng nghiêm trọng thì uy lực sẽ càng khủng bố hơn.

Từ việc hắn có thể tiếp được trọng quyền của Tam hoàng tử là có thể nhìn ra được nó mạnh mẽ đến đâu.

Có điều, trạng thái như vậy cũng chỉ có thể duy trì được mấy phút mà thôi.

Giang Thần không dự định chơi tiếp cùng Tam hoàng tử, hắn phải hoàn thành mục tiêu hôm nay.

- Đệ nhị tuyệt thức: Lôi Minh Cửu Châu!

Tam hoàng tử còn lo lắng hơn so với hắn, sau khi nhìn thấy Giang Thần lại một lần nữa hành động vượt quá dự đoán của mọi người, hắn chỉ cảm thấy như là ác mộng mà thôi.

Hắn muốn dùng đòn mạnh nhất để phá hủy đi tất cả tất cả, mặc kệ đó là cái gì.

Quyền thế đánh ra, đồng thời Tam hoàng tử cũng biến thành trạng thái không phải người, khắp toàn thân có ánh sáng bạo phát, sau đó quyền kinh cũng xuất hiện tàn phá khắp nơi.

Bên trong kết giới, mặt đất lần nữa bị gây vạ, giống như đậu hũ bị cắt ra vậy, đang hạ xuống.

Hống!

Song quyền của Tam hoàng tử đánh vào trên mặt đất, điện lưu thông qua mặt đất phá hủy tất cả, sấm sét phần nộ phun trào, đầy rẫy mỗi một góc ở trong kết giới.

Chợt, Tam hoàng tử như một cái vòng nhanh chóng bay ra ngoài.

- Kiếm đến.

Giang Thần không có gì lo sợ, dường như ngày tận thế tới thì cũng không có quan hệ gì tới hắn vậy, hắn vung tay lên, Xích tiêu kiếm tự động bay đến tay trái của hắn.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Giang Thần ném đi tất cả tạp niệm, chìm đắm ở bên trong thế giới của kiếm.

Trong giây lát này, bên trong kết giới tràn ngập sấm sét phần nộ, ánh kiếm tỏa ra, muốn chống lại với nó.

Sau đó trong hai đến ba giây, mọi người không có cách nào nhìn thấy rõ được chiến đấu ở bên trong kết giới, chỉ cảm thấy quyền kinh và ánh kiếm như hung thú đang tranh đấu vậy.

Chiến đấu lần này đã vượt xa chiến đấu của cấp bậc Thần Du cảnh.

Cũng may mà có kết giới, nếu không toàn bộ quảng trường sẽ gặp xui xẻo theo.

Phốc!

Mắt thường không có cách nào thấy rõ tình hình chiến đấu, thế nhưng lỗ tai lại nghe thấy một tiếng vang giòn.

Sau đó, giống như một thứ gì đó bay hơi, ánh sáng bên trong kết giới đang nhanh chóng biến mất.

Tức thì, hai mắt của mọi người không dám nháy lấy một cái, chỉ lo bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào đó.

Vào lúc ánh sáng tản đi, mặt đất bên trong kết giới trầm xuống mấy chục thước, như là một cái bát tô chụp lên trên mặt đất vậy.

Ở nơi sâu xa nhất kia, Giang Thần cầm kiếm đứng lặng ở đó, thời gian như đã bất động.

Ầm!

Ngay khi mọi người tìm kiếm bóng người của Tam hoàng tử khắp nơi thì hần từ chỗ cao nhất của kết giới rơi xuống, mặt úp sấp về phía mặt đất.

- Trời ạ!

Sau khi nhìn rõ tình hình của Tam hoàng tử, không ít người như sắp phát điên.

Lúc này Tam hoàng tử đã trở thành một người máu, trên người đầu đầu cũng có vết thương từ kiếm, máu còn đang không ngừng chảy ra.

Đám binh sĩ hoàng triều trên quảng trường xông tới, nhưng lại bị kết giới chặn ở bên ngoài.

Sau đó, bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía Tiết Kính Thiên trên tường thành.

Tiết Kính Thiên nhìn về phía hoàng đế Đại Hạ.

- Giang Thần, kính xin hạ thủ lưu tình, cho dù người đưa ra bất kỳ yêu cầu gì thì ta cũng có thể đồng ý.

Hắn bắt lấy trọng điểm, biết không thể nghĩ biện pháp từ trên người của Tôn giả Thánh Viện cho nên mới đặt hi vọng ở trên người của Giang Thần.

Hồi hộp rất nhanh đã từ thắng bại biến thành lo lắng liệu Giang Thần có thể sẽ giết chết Tam hoàng tử hay không.

Tất cả xảy ra quá nhanh, kích thích làm cho trái tim của không ít người sắp không chịu đựng nổi nữa.

- Sẽ giết sao? Thật sự sẽ giết sao?

- Khó nói, dù sao cũng là hoàng tử, là người của hoàng thất.

- Nói không chừng Giang Thần sẽ nhờ vào đó để làm cho Hắc Long thành thừa phụ thân hắn.

- Vấn đề là hiện tại sinh tử của Tam hoàng tử đang ở trong một ý nghĩ của Giang Thần, một khi kết giới bị thu hồi, vậy thì không phải rồi.

Mọi người nghị luận sôi nổi, trong lòng bàn tay của tất cả mọi người đều là mồ hôi, căng thẳng đến cực điểm.

Nhưng mà, Giang Thần quay lưng về phía Tam hoàng tử mà đứng, mắt hơi lim dim, không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Ha ha ha ha, người dám giết ta sao?

- Người chỉ là một tiện dân, gia tộc của người ở trong cảnh nội của hoàng triều, giết ta? Người muốn bị diệt tộc sao?

Giang Thần vẫn không có động tĩnh, giống như đã bị lời này làm cho sợ hãi.

Tam hoàng tử lại nói.

Đột nhiên, Giang Thần mở mắt ra, kiếm khí phóng lên trời, chân trái xoay nửa vòng, xoay người.

Tam hoàng tử không thấy rõ chuyện gì đã xảy ra thì đã phát hiện ra mình bay lên, xoay tròn ở trên không trung.

Hắn dùng một loại góc độ mới mẻ nhìn thấy một bộ thi thể không đầu đang quỳ ở dưới mặt đất.

- Thật quen thuộc...

Một ý nghĩ vừa xuất hiện thì lại như ánh lửa bị dập tắt, tất cả quay về bóng tối.

Tam hoàng tử, chết!

Toàn trường điên cuồng, tiếng thét chói tai xông thẳng lên trời, giờ phút này đã không ai có thể ngồi được nữa. Tất cả đều đứng dậy, cái cổ duỗi dài ra để quan sát, muốn xác định tất cả những thứ này có phải là thật hay không.

Tam hoàng tử chết, cho dù là đại la kim tiên cũng không cứu được.

Sau khi tiếng ồn ào trên quảng trường đạt tới đỉnh điểm thì lại đột nhiên rơi vào im lặng.

Bởi vì kết giới biến mất, những binh lính người mặc khôi giáp đã vây quanh Giang Thần.

Sắc mặt của hoàng đế Đại Hạ trên tường thành rất âm trầm, dù là ai cũng có thể nhìn ra hắn rất oán hận.

Giang Thần không để ý tới hắn, giết chết nhi tử của hắn ở trước mặt mọi người, không để ý tới tôn nghiêm của Hoàng gia, những chuyện này đều sẽ mang đến hủy diệt cho đối phương.

Càng quang trọng hơn là ngay khi các binh sĩ từng bước ép sát tới thì Giang Thần lại rất suy yếu, có thể cảm nhận được rõ ràng từ khí thế của hắn đang biến hóa.

Phanh!

Đúng lúc này, Bạch Linh từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước người Giang Thần, nổi giận gầm lên một tiếng với những binh sĩ đang tiến lên này.

Tiếng hổ gầm dọa cho các binh sĩ phát sợ, cũng làm cho đám người trên quảng trường tỉnh lại.

- Lẽ nào, quyết chiến sinh tử chỉ có Giang Thần chết trận thì mới coi như bình thường sao?

Trong bầu không khí đang trầm mặc và ngột ngạt đột nhiên có người hô to một tiếng.

Chính là người lúc trước đã giao hi vọng giết chết Tam hoàng tử cho Giang Thần, vào lúc này, hắn không có lùi bước mà là người thứ nhất đứng ra.

Thủy Sanh của Linh Lung môn quát to một tiếng.

- Thủy Sanh!

Sư huynh, sư tỷ và trưởng lão bên người nàng lập tức nghiêm nghị nhìn về phía nàng.

Không chờ Linh Lung môn răn dạy Thủy Sanh, bởi vì hai câu này đã nhóm lên lửa giận trong lòng của tất cả mọi người ở đây.

Bọn họ nghĩ đến biểu hiện của Giang Thần ở trên đài, sự kiên trì không buông tha và phong thái không sợ cường quyền đều là thứ khiến cho bọn họ bị cảm hoá.

Hơn nữa bọn họ tích oán đã lâu đối với Tam hoàng tử, lúc này rốt cục đã không nhịn được nữa.

- Đúng vậy, thân là hoàng triều Đại Hạ duy nhất trong Hỏa vực mà lại không coi tính mạng con dân của mình ra gì sao?

- Tam Hoàng tử đã từng giết chết qua vô số người, không để luật pháp vào trong mắt, thế nhưng hoàng thất đã đứng ra được lần nào chưa?

- Hôm nay công bằng quyết đấu, Giang Thần vì dân trừ hại, dựa vào cái gì mà lại dám bao vây hãm?

- Không sai! Thả người! Thả người!

- Thả người! Thả người!

Trên quảng trường, vạn người hò hét, thiên địa biến sắc.

Trong lòng bàn tay của các binh sĩ Hoàng gia vây quanh Giang Thần đều là mồ hôi, bọn họ nhìn nhau, ngay cả trưởng thương trong tay cũng cầm không vững.

- Chuyện này...

Đầu tiên hoàng đế Đại Hạ tức giận, tiếp theo nghĩ đến Tôn giả Thánh Viện đang ở bên người cho nên mới lập tức hoảng hồn.

Hắn nhìn sang bên cạnh, quả nhiên Tôn giả Thánh Viện đang dùng ánh mắt không tên nhìn về phía hắn.

Tôn giả Thánh Viện tùy ý nói một câu.

Một câu nói khiến cho Đại Hạ hoàng đế hoàn toàn biến sắc, vội vàng ra hiệu cho Tiết Kính Thiên.

Tiết Kính Thiên vung tay lên, binh lính trên quảng trường như trút được gánh nặng, dùng tốc độ nhanh nhất tản đi.

- Vạn tuế!

- Võ quyền chí thượng!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Nguyên Quán Và Quốc Tịch

Trên bầu trời xuất hiện ba đạo khí mang màu sắc không giống nhau, kéo theo cái đuôi ánh sáng thật dài, đi tới bên trên bảo tháp của Thiên Đạo môn.

Chuyện này khiến cho các thế lực khắp nơi chú ý, sau khi nhìn rõ đó là ba lão giả trên người mặc vũ y.

Khí độ phi phàm, tuy rằng tóc trắng phơ, thế nhưng sẽ không khiến cho người ta cảm thấy già nua mà như cổ thụ ngàn năm, cứng cáp hùng vĩ, đứng vững sừng sững ở đó.

- Là Thiên đạo Tam Thanh!

Những trưởng lão lâu năm lập tức nhận ra ba người này, là ba vị nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Đạo môn.

- Ba vị sư huynh!

Viên Hồng, đường chủ Hình Pháp đường, Truyền Công trưởng lão, Được trưởng lão lục tục đứng dậy, cung kính kêu lên.

Trong các Thái Thượng trưởng lão cũng có bối phận và thân phận khác nhau.

Thiên đạo Tam Thanh, địa vị cao cả, Viên Hồng cũng không nghĩ tới sẽ gọi được ba người bọn họ tới.

- Các người thiêu đốt Thiên đạo phù là vì chuyện gì?

Phó Hồng Tuyết một trong Thiên đạo Tam Thanh hỏi.

Truyền Công trưởng lão nói chuyện đã xảy ra một lần, trong quá trình, vẻ mặt lãnh đạm của Thiên đạo Tam Thanh dần lộ ra vẻ dị dạng, cuối cùng trong con người sáng sủa tràn ngập vẻ kinh hãi.

- Là hắc sao? Là Giang Thần kia sao?

Thiên đạo Tam Thanh nhìn về phía Giang Thần đứng ở trên quảng trường, như là đang thấy một khối bảo vật.

Lúc này, Sở Lạc và Văn Tâm lập tức xông lên, đỡ lấy Giang Thần đang lao đà lao đảo.

- Bạch Linh.

Trong tiếng kêu của Giang Thần, con người của Bạch Linh khôi phục thành màu xanh lam, trở lại bên cạnh hắc, rất quan tâm người tới người lui ở trên người hắc.

- Không có chuyện gì.

Sử dụng Tiên thuật cản trả một cái giá không nhỏ, lúc này hắc còn không bằng so với người bình thường.

Sau khi tiếng hoan hô yếu xuống, hoàng đế Đại Hạ khá là bất đắc dĩ nói.

Kỳ thực hắc cũng rất bất ngờ, hắc chỉ biết nhi tử này của mình ngày thường không có làm theo quy củ gì cả, hung hăng càn quấy, thế nhưng lại không nghĩ rằng đã đến mức độ mọi người bi phẫn, khiến cho hắc giật mình và phẫn nộ.

Tôn giả Thánh Viện đứng dậy nói.

Hoàng đế Đại Hạ đang bị thương nghe nói như thế, hai mắt tức thì toả sáng.

Tiêu chuẩn tiến tu có ba đẳng cấp, loại ưu, tốt, đạt.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, phân chia đẳng cấp này là sẽ không được dùng tới, tất cả đều là ngầm thừa nhận là đạt.

Nếu có địa vực nào xuất hiện loại ưu, đây tuyệt đối là một chuyện rất phong quang, cũng có ý nghĩa đại biểu cho tiềm lực và thực lực của vực này.

Đương nhiên, nếu như chỉ vẹn vẹn là như vậy thì còn đủ để bù đắp nỗi đau mất con.

Nếu như trong một quốc gia xuất hiện một người đạt được tiêu chuẩn tiến tu loại ưu, như vậy quốc gia này sẽ được Thánh Viện coi trọng, được khen thưởng.

Khen thưởng cụ thể là cái gì, không ai biết được, có điều từ phản ứng trước sau của hoàng đế Đại Hạ này mà thấy, hiển nhiên không phải là phạm vật.

Từ xưa Hoàng gia vô tình, lời này đúng là không sai, từ đầu đến cuối ngay cả một giọt nước mắt hoàng đế Đại Hạ cũng không đổ ra.

Vô số ánh mắt ước ao và đổ kỵ rơi vào trên người của Giang Thần.

Không ai có dị nghị đối với việc Giang Thần thu được tư cách này, biểu hiện khi ác chiến Tam hoàng tử đã rất rõ ràng trước mắt, tuyệt đối là danh xứng với thực.

Những người còn lại trong thập nhị cường nhìn Giang Thần, biểu hiện rất phức tạp, theo lý mà nói, bọn họ kêu căng tự mãn gặp phải đối thủ như

vậy đều phải luận bàn một chút, nhìn ai mạnh ai yếu mới đúng.

Nhưng mà, không có một người nào trong bọn họ muốn giao thủ cùng Giang Thần, bởi vì không có bất kỳ độ khả thi thắng lợi nào cả.

Kiểm khách Lữ Phi tuyên bố muốn đánh bại tất cả mọi người ngày hôm nay lúng túng nở nụ cười, không nhắc lại chuyện này.

Dịch Thủy Hàn cũng không dám tranh tài kiếm đạo cùng Giang Thần nữa.

Tâm tư muốn muốn báo thù của Mặc Cuồng tan thành mây khói.

Bọn họ trái lại còn vui mừng vì Giang Thần đã sớm thu được tiêu chuẩn, như vậy bọn họ có thể thở phào một hơi, không cần lo lắng gặp phải tên biến thái này nữa.

- Giang Thần, hiện tại nói tuổi tác, nguyên quán và quốc tịch của người cho ta.

Tôn giả Thánh Viện từ tường thành hạ xuống, cầm trong tay một cái bút lông.

Thiên đạo Tam Thanh đi tới mặt đất, vẻ mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

- Con dân của Đại Hạ vương triều.

Tể tướng của Hoàng triều cũng tới đây theo, vốn nên là hoàng đế Đại Hạ, nhưng hắn không đối mặt được với Giang Thần cho nên mới để tể tướng làm giúp.

- Không, ta không phải là đệ tử của Thiên Đạo môn, cũng không phải là con dân của Đại Hạ vương triều.

Chẳng ai nghĩ tới, Giang Thần lại nói ra một câu nói như vậy.

Văn Tâm đã nói chuyện vừa xảy ra cho hần.

- Giang Thần, đây là ý gì? Tuy rằng người bị vây ở trong Vạn thú vực, thế nhưng môn phái vẫn lo lắng người, mỗi một quãng thời gian chương giáo đều suy tính sự sống chết của người.

Hồng Vũ - một trong Thiên đạo Tam Thanh mở miệng nói.

Giờ đám người Viên Hồng mới hiểu được, hóa ra cao tăng Thiên Đạo môn đã sớm biết Giang Thần sống sót, cũng khó trách tin tức đệ tử của Giang Thần lại không có thay đổi.

Tể tướng lo lắng nói.

Nếu như Giang Thần này không viết quốc tịch thành Đại Hạ vương triều, như vậy cái chết của Tam hoàng tử sẽ là vô ích, một chút chỗ tốt cũng không vớt được.

Giang Thần nói.

Hồng Vũ hỏi.

Giang Thần nói chuyện bảo tháp lúc trước, tộc nhân mình ngay cả tư cách kết nối với tháp cũng không có.

Viên Hồng trên bảo tháp ý thức được chuyện không đúng, vội vàng chạy xuống, biết Giang Thần muốn hưng binh vãn tội, trong lòng hần không coi là chuyện to tát gì cả, thế nhưng ở trước mặt Thiên đạo Tam Thanh, hần vẫn biểu hiện rất là cung kính.

Hần giải thích bảo tháp đông đúc, không thể để cho nhiều người như vậy cùng ở, gia thuộc của những đệ tử khác cũng chỉ có một số ít người có thể ở lại bảo tháp mà thôi.

Nha hoàn Tuyết Nhi vô tri không sợ, không biết sự lợi hại của Viên Hồng, cho nên càng mở miệng chỉ trích.

Viên Hồng rất không thích, hăn cau mày, nhưng lại không biết nên phản bác ra sao.

Thiên đạo Tam Thanh đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, ba người biết trong lòng Giang Thần có oan ức.

- Giang Thần, Viên Hồng làm không đúng, thế nhưng người cũng không nên ghi hận toàn bộ Thiên Đạo môn đúng không?

- Chúng ta sẽ trừng phạt hăn...

- Trưởng lão, ta còn có lời chưa nói.

- Còn có nữa sao?

Thiên đạo Tam Thanh khá là bất ngờ, dùng ánh mắt oán giận nhìn về phía Viên Hồng.

Tôn giả Thánh Viện cũng không lo lắng mà rất hứng thú nhìn qua, cảm thấy Giang Thần càng ngày càng hợp mắt.

Giang Thần nói.

Trong lòng Viên Hồng vốn không coi là chuyện to tát lập tức âm trầm, chỉ trích vừa này có thể nói là không đến nơi đến chốn, vậy bây giờ thì lại có chút nghiêm trọng.

Quyền lợi của đệ tử không được giữ gìn, Giang Thần hoàn toàn có lý do trong cơn tức giận thoát ly khỏi Thiên Đạo môn, vậy tội lỗi của hăn sẽ không nhẹ.

Phó Hồng Tuyết trong Thiên đạo Tam Thanh nghiêm nghị nói.

Giang Thần lại nói.

- Cao Hùng!

Cao Hùng ở ngay gần đó nhìn thấy Tam hoàng tử bỏ mình vẫn không cảm giác được cái gì, cho rằng đại họa của Giang Thần sắp rơi xuống đầu, mãi đến khi Tể tướng mở miệng thì hắn mới giật mình.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Tức Giận Ngất Đi

- Tất cả những lời hăn vừa nói, là thật hay giả?

Tể tướng quát hỏi.

Giang Thần và mỗi người ở đây đều nghe thấy, mỗi người cũng chờ đợi câu trả lời của Cao Hùng.

Cao Hùng ngụy biện.

- Như vậy mang ba người kia đến đây.

Tể tướng còn chưa nói, Tôn giả Thánh Viện chậm rãi mở miệng.

Tự nhiên Cao Hùng không dám có ý kiến gì cả.

Cũng không lâu sau, ba tên du côn lưu manh lúc trước bị binh sĩ mang đến.

- Giang Thần, người rất là lợi hại, thế nhưng tộc nhân của người đánh chúng ta, đây là sự thực!

- Không sai, hiện tại người muốn mượn thể của Thánh Viện mà không để ý tới luật pháp của Đại Hạ vương triều sao?

Trước khi đến ba tên lưu manh đã hiểu rõ tình huống, thông đồng với nhau, dự định chết không thừa nhận, muốn cãi cò cho qua chuyện.

Nhưng mà, Tôn giả Thánh Viện đột nhiên ra tay, vỗ một cái lên trên đầu của ba người bọn họ.

Thánh Viện Tôn giả nói.

- Thu Hạ Hắc Long thành tới tìm chúng ta, nói muốn đi tìm một nhóm người gây phiền phức, làm lớn chuyện lên, lại bảo đã thông đồng với binh sĩ thành phòng, đã được thông qua, cho nên có náo loạn chết người cũng không có chuyện gì.

Nói xong, hắc và đồng bạn tỉnh lại, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Phịch phịch!

Cao Hùng không chịu được nữa, trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất hướng về phía Tế tướng xin tha.

Cùng lúc đó, một người ở không trung ngã xuống, rơi xuống mặt đất sống dở chết dở, là Thu Hạ của Hắc Long thành.

Nói xong, Thu Hạ móc ra một cái chủy thủ, đâm vào bụng mình.

- Thật là ác độc.

Cứ như vậy, Hắc Long thành đã rũ sạch trách nhiệm.

- Việc này quá trọng đại, nhà hoàn thực sự không hiểu chuyện, chết không hết tội, là Hắc Long thành quân gia không nghiêm, đồng ý bị phạt.

Âm thanh của Đại phu nhân Hắc Long thành vang lên ở trên không trung.

Tế tướng lại nhìn về phía Giang Thần, chờ đợi lời của hắc.

Giang Thần nói.

Tể tướng ra lệnh một tiếng, lập tức đã có người đi mang đám người Cao Nguyệt đến.

Ở trong lòng Cao Hùng lặng lẽ chờ mong, hi vọng những người kia sẽ không sao.

Nhưng mà, rất nhanh hẳn đã cảm thấy tuyệt vọng, đám người của Nam phong lĩnh vô cùng chật vật, là được người đỡ tới đây, mỗi người đều giống như là mới được vớt ra từ trong nước, cả người ướt đầm.

Cao Nguyệt thì lại hôn mê bất tỉnh!

Giang Thần lo lắng chạy tới.

Sắc mặt của Tế tướng tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Cao Hùng chỉ có ý lạnh.

- Thiếu chủ, tên khốn kiếp này dùng bạo lực bắt chúng ta đi, nhốt chúng ta vào trong lồng tre không tới mười thước, mà hôm nay nắng to, chủ mẫu nóng đến mức mất nước ngất đi, ta hỏi bọn họ muốn xin nước, chỉ là đội phó kia nói tên khốn kiếp này đã ra lệnh, dã nhân không xứng uống nước!

Quá đáng!

Ai cũng không nghĩ tới trong khi chiến đấu kịch liệt diễn ra, sau lưng còn xảy ra chuyện như vậy.

Không ít người đau lòng nhìn về phía Giang Thần.

- Đây chính là con dân Đại Hạ mà người nói sao? Xác định không phải là dã nhân hay sao?

Tể tướng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lại nhìn dáng vẻ của Cao Nguyệt, hắn cũng không biết giải thích ra sao.

Hoàng đế Đại Hạ trên tường thành đột nhiên mở miệng.

- Hoàng thượng!

Cao Hùng kêu thảm một tiếng, giống như toàn thân sức lực đã bị rút khô.

Người oan uổng nhất chính là đám người đội phó, bọn hắn quỳ trên mặt đất mắng toàn bộ nhà của Cao Hùng một lượt.

Có điều nghe thấy mấy câu này, Giang Thần vẫn không tỏ thái độ gì cả.

Mọi người đều hiểu rõ, kẻ cầm đầu là Hắc Long thành, cho dù Thu Hạ tự sát, thế nhưng Giang Thần không dự định cứ buông tha như vậy.

- Hắc Long thành quân giáo không nghiêm, bồi thường một ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp.

Trên tường thành, hoàng đế Đại Hạ lần nữa mở miệng.

Đám người Hắc Long thành ngồi ở trên thuyền rồng, khi nghe thấy nói như thế, tất cả mọi người cùng nhìn về phía Đại phu nhân.

Trước đó nhi tử của nàng làm hại Hắc Long thành bồi thường ba ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp.

Hôm nay, nàng lại để cho Hắc Long thành bồi thường một ngàn vạn.

Quan trọng nhất chính là, ngày hôm nay là ở trước mặt của toàn bộ người trong Hỏa vực, Hắc Long thành sẽ bồi vì chuyện này mà dẫn đến lực uy tín giảm xuống kịch liệt.

Ánh mắt của rất nhiều cao tăng Hắc Long thành vô cùng phức tạp.

Đại phu nhân mím mím miệng, khó nén được sự lúng túng và vẻ ảo não, rồi lại cố gắng duy trì dáng vẻ dừng dừng như không.

Tể tướng hỏi.

Ai biết Giang Thần lại hoàn toàn không để ý tới hần, bởi vì Cao Nguyệt đã tỉnh, chỉ cho hần một cái bóng lưng.

Tể tướng lúng túng không thôi, ở trong Đại Hạ vương triều, nói thế nào hần cũng là dưới một người, bên trên vạn người, hiện tại bị Giang Thần không để ý tới như vậy, thế nhưng hần lại còn không tức giận được.

Sau khi Giang Thần xác định được Cao Nguyệt không có quá đáng lo thì hần mới gật đầu một cái với Tôn giả Thánh Viện.

Tể tướng nặng nề thở phào một hơi.

Tôn giả Thánh Viện viết quốc tịch xuống, sau đó lại hỏi một câu.

Giang Thần nhìn về phía Thiên đạo Tam Thanh, Thiên đạo Tam Thanh nhìn về phía Viên Hồng.

- Sao? Có phải là cũng muốn chém đầu ta hay không?

Viên Hồng tính tình nóng nảy, bất an và sợ sệt trái lại còn khiến cho hần nổi nóng rất khác thường.

Phó Hồng Tuyết quát lên.

- Thân là Thái Thượng trưởng lão, lại là người mang đội lần này, ngay cả quyền lợi của đệ tử cũng không biết giữ gìn, trái lại còn chèn ép đệ tử trong môn, bởi vì ngươi là đồ đệ Ninh Hạo Thiên hay sao?

- Chưởng giáo quán giáo nghiêm khắc bầu không khí trong môn phái, nhưng người lại không để vào mắt.

- Từ hôm nay trở đi, tất cả chức quyền và đãi ngộ Thái Thượng trưởng lão của người bị khấu trừ, quan sát biểu hiện một năm sau rồi lại nói tiếp.

Thiên đạo Tam Thanh mỗi người nói một câu, răn dạy Viên Hồng, tuyên bố xử phạt hăn, giúp Giang Thần ra cơn giận này.

Chuyện này đúng là Viên Hồng đã làm sai, cũng không phải là bọn họ đứng ra làm khó dễ.

- Cái gì? Ta không phục, so với như vậy còn không bằng trực xuất ta ra khỏi môn phái thì hơn!

Viên Hồng không chấp nhận được xử phạt này, hăn áp chế lại Thiên đạo Tam Thanh.

Hăn là một cường giả Thông thiên cảnh, là trụ cột bên trong môn phái, hăn không tin không thể áp chế được môn phái như Giang Thần bây giờ vậy.

Thiên phú của Giang Thần tốt, thế nhưng thực lực bây giờ có mạnh mẽ như hăn sao?

Thiên đạo Tam Thanh cùng kêu lên.

Cái gì?

Mọi người kinh ngạc thốt lên, không ngờ tới Thiên đạo Tam Thanh lại quả đoán như vậy, một Thông thiên cảnh nói từ bỏ là từ bỏ.

Viên Hồng há hốc mồm, hăn chỉ nói ra một câu hung ác, kết quả thì tốt rồi, lúc này hăn đã tiến thoái lưỡng nan.

Đường chủ Hình Pháp đường, Truyền Công trưởng lão, Dược trưởng lão đều không mở miệng nói chuyện thay cho hắc, không cho Thiên đạo Tam Thanh có bậc thang để đổi ý.

Như vậy cũng có ý nghĩa, tâm ý trực xuất hắc ra ngoài phái rất kiên quyết.

Viên Hồng nghĩ tới mở miệng xin tha, dù sao Thái Thượng trưởng lão của Thiên Đạo môn vẫn có rất nhiều chỗ tốt, nếu như một mình hắc độc hành, rất nhiều kẻ địch đã từng không dám tìm hắc gây sự đều biết chuyện mà đứng ra.

Có điều, nghĩ đến mình đang ở trước mặt bao nhiêu người, hắc thực sự không mở miệng ra được nữa.

- Đáng ghét!

Viên Hồng hét lớn một tiếng, bay người lên, rời khỏi kinh thành.

Giang Thần nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Kết Thúc

Một câu nói như vậy, sẽ không khiến cho người ta cho rằng Giang Thần ỷ vào việc mình thu được tiêu chuẩn tiến tu mà tùy ý làm bậy, ngược lại sẽ đứng lập trường của hắn mà đi suy nghĩ về quyết định này.

- Người nói xem có đúng không Tế tướng đại nhân.
- Không sai, là như vậy.

Chờ hắn nói hết lời thì hắn mới ý thức được sự lợi hại của Giang Thần, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Thánh Viện Tôn giả nói.

Giang Thần mang theo tộc nhân của mình trở về bảo tháp của Thiên Đạo môn, các thập nhị cường khác tiếp tục chiến đấu.

Lại nói người của đội Cao Hùng và ba tên lưu manh bị chém giết tại chỗ.

Tất cả những chuyện này khiến cho người ta không có tâm tư để xem những trận chiến đấu tiếp theo, vẫn còn bên trong chấn động từ trận chiến của Giang Thần và Tam hoàng tử.

Kỳ tích đang ở xảy ra trước mắt, khiến cho bọn họ hoài nghi tính thật giả, không ít người cho là mình đang nằm mơ.

Trên bảo tháp, trong ánh mắt sùng bái của đệ tử Thiên Đạo môn, Giang Thần đi tới tầng cao nhất, hầu ở bên cạnh mẫu thân.

Hắn biết được quả thực chương giáo vẫn đang suy tính tình huống của mình, đồng thời còn nói cho mẫu thân biết.

Một chút oán niệm nho nhỏ trong lòng với Thiên Đạo môn cũng đã biến mất.

Chợt, Cao Nguyệt hỏi hắn sao lại có thể đi ra khỏi Vạn thú vực được.

Giang Thần nói là công lao của Bạch Linh, bởi vì trên thực tế quả thực cũng là như vậy, không có Bạch Linh, hắn tuyệt đối không đi ra ngoài được.

Phạm Đồ kích động nói.

Giang Thần cười nói.

- Quá tốt rồi!

Phạm Đồ như đã nhìn thấy tình cảnh trong tương lai không lâu, mình sẽ cùng thiếu chủ đi tới Hắc Long thành lấy lại công đạo.

Trước đó Giang Thần đã nói sẽ có một ngày báo thù vì huynh đệ đã chết của hắn, vốn hắn còn lo lắng mình có thể chờ được tới ngày kia hay không.

Không nghĩ tới tốc độ trưởng thành của Giang Thần lại nhanh như vậy, không đến hai năm đã trở nên kinh khủng như vậy.

Cao Nguyệt nỉ non nói một câu, nụ cười trên mặt cứng đờ, mang theo vài phần nghiêm túc.

Giang Thần không có chú ý tới, hắn đang kinh ngạc bởi vì đám người phía dưới đang hò hét.

Hai người Dịch Thủy Hàn và Lữ Phi lên sân khấu, đao kiếm quyết đấu chờ mong đã lâu rốt cục đã hòa tan kinh ngạc do Giang Thần mang đến.

- Giang Thần.

- Chúc mừng người, sắp được đi tới Thánh Viện rồi.

- Cảm ơn.

- Còn phải cảm ơn tất cả những chuyện mà người đã làm thay ta ngày hôm nay.

Văn Tâm nói.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Như vậy cũng tốt.

Văn Tâm vỗ vỗ vai của Giang Thần một cái, lời này khiến cho trong lòng nàng rất là ấm áp.

Dược trưởng lão ngồi ở cách đó không xa nói.

Thiên đạo Tam Thanh cũng ném vẻ mặt khen ngợi về phía hắn, bọn họ vẫn cảm thấy không quá quen thuộc với tên đệ tử tên là Giang Thần này.

Nhưng không liên quan, tiêu chuẩn tiến tu Thánh Viện loại ưu đã đủ khiến cho sự yêu thích của bọn họ đối với Giang Thần đã vượt qua đồ đệ của mình.

Ở ngoài bảo tháp, một chiếc thuyền phi hành đang đến gần.

Trên thuyền có vài nữ tử trẻ tuổi thanh xuân, vẻ mặt kích động, thỉnh thoảng đánh giá tầng cao nhất ở trên bảo tháp.

Một nữ đệ tử tóc ngắn nói.

Hóa ra những nữ đệ tử này đều là người của Linh Lung môn, các nàng chen chúc muốn đi theo Thủy Sanh tới chúc mừng Giang Thần, trong lòng chờ mong đồng thời lại mang theo vẻ khó có thể tin được.

Giang Thần chém giết Tam hoàng tử, thực lực đã đứng vào mười vị trí đầu trong Tân hỏa bảng.

Mà vị trí của Tam hoàng tử trong mười vị trí đầu này rõ ràng là giữ lại thực lực mà chiếm được, như vậy đã nói rõ Giang Thần còn càng mạnh hơn nữa, có thể xếp vào năm vị trí đầu.

Nếu là một vị thiếu gia của đại thế gia, dựa vào tướng mạo và tính cách kia, muốn leo lên Công tử bảng cũng có thể.

Đối mặt với Giang Thần nóng bỏng tay, ai cũng muốn có người bắc cầu giạt dây, đi kết bạn cùng với hắn.

Thủy Sanh ra vẻ khó khăn, nàng lo lắng quá nhiều người tới đây sẽ khiến cho Giang Thần không vui.

Thế nhưng nàng lại không cưỡng cầu được những vị tiểu sư muội nhiệt tình này.

- Máy vị, có chuyện gì vậy?

Ngay khi các nàng tới gần bảo tháp thì đã có đệ tử Thiên Đạo môn hỏi các nàng.

Nữ đệ tử tóc ngắn kia nói.

- Như vậy sao?

- Văn Tâm đã nói qua, Giang Thần vừa trải qua đại chiến cần nghỉ ngơi, vị Thủy Sanh cô nương này, người thực sự có quen biết với Giang Thần sư huynh sao?

Nếu như là bè nước gặp nhau, tự nhiên lúc này không tiện để quấy rối.

Thủy Sanh sốt sắng nói.

- Cái này không thể được.

- Vị sư huynh này, Thủy Sanh và Giang Thần khi còn ở trong Vạn thú vực cùng chung hoạn nạn, có quan hệ vô cùng tốt, nàng ở bên người Giang Thần sẽ không quấy rối đâu.

- Thật sao? Vậy trước tiên ta đi nói một tiếng đã.

- Vậy thì đa tạ, vị sư huynh này, người tên là gì?

- Ta tên Mạnh Hạo.

- Thấy người gọi thẳng tên của Giang Thần sư huynh, xem ra quan hệ của các người rất thân thiết đó.

- Coi như thế đi.

Mạnh Hạo gãi đầu một cái, sau khi hắn nói ra lời này lập tức phát hiện nữ đệ tử tóc ngắn này càng nhiệt tình hơn nữa, ánh mắt hắn không thể ăn hắn đi.

- Chẳng trách nhiều người lại muốn kết giao cùng nhân vật nổi danh như vậy, cái cảm giác này thực là không tồi đó.

Hắn nghĩ tới chuyện quen biết với Giang Thần, trong lòng âm thầm vui mừng vì mình rất may mắn.

Lúc này Thủy Sanh căng thẳng không thôi, nếu như Giang Thần nói hiện tại không tiện gặp mặt nàng, nàng cũng sẽ không trách gì đối phương, chỉ là nàng sợ các sư muội mình thất vọng mà thôi.

Đột nhiên, trên cửa thang xuất hiện một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã đi tới trước người của nàng.

- Bạch Linh, sao ngươi lại biến dạng như vậy chứ?

Thủy Sanh có chút bất ngờ nhìn Bạch Linh, chẳng trách vừa nãy khi Bạch Linh bảo vệ Giang Thần nàng đã cảm thấy nhìn quen mắt, không nghĩ tới đúng là con yêu thú này.

Bạch Linh rất vui vẻ khi gặp mặt nàng, nó không nói hai lời đưa nàng lên, trực tiếp bay lên trên, để lại một đám nữ đệ tử Linh Lung môn đang há hốc mồm.

- Hóa ra quan hệ thật sự thân thiết.

Các nàng đã triệt để tin, Bạch Linh là chiến sủng của Giang Thần, điểm ấy vừa nãy rất nhiều người đều có thể nhìn thấy được.

Hiện tại Bạch Linh nhiệt tình mang Thủy Sanh tới đó như vậy, nhất định quan hệ sẽ không phải là bình thường.

Kinh ngạc, đồng thời trong lòng các nàng lại cực kỳ ước ao và đổ kỵ.

- Giang Thần sư huynh, ta biết ngươi sẽ không có chuyện gì mà, ngày hôm nay lúc ta tới đây còn muốn cổ vũ ngươi. Khi đó Chỉ Nhược sư tỷ còn cười ta ngốc, có điều sau khi sư tỷ nhìn thấy ngươi, phản ứng kia mới kinh người, quả thực là buồn cười chết người.

Ngay khi Giang Thần và Thủy Sanh ôn chuyện, chiến đấu của Dịch Thủy Hàn và Lữ Phi đã phân ra kết quả.

Lữ Phi thắng lợi, đạo khách vượt qua kiếm khách.

Có điều, Lữ Phi đã hoàn thành mục tiêu của mình, không dám nói ra lời mà lúc bắt đầu hắn đã nhận rất lâu, đó là đạo mới là vương đạo.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Thế Gia Truyền Thừa

Dịch Thủy Hàn bị đào thải, trong lúc hăn đang ủ rũ thì Tôn giả Thánh Viện nói hăn lý giải đối với kiếm đạo của hăn rất tốt, cho nên thu được tư cách tiến tu.

Lữ Phi nhin không được ai oán nói.

- Ta có lòng tin đối với ngươi, nếu như ngươi thắng một trận nữa thì ngươi sẽ thu được tiêu chuẩn.

Lữ Phi lập tức không còn oán khí nữa, hăn rất chờ mong trận chiến đấu tiếp theo của mình.

Sự ngay thẳng của hăn khiến cho không ít người cười, sau đó tỷ thí cũng tiến hành tới cùng ở dưới một bầu không khí rất là hài hòa.

Dù sao so sánh với tư thế liều mạng của Giang Thần và Tam hoàng tử, chỉ cần không nháo chết người thì đều có thể xem như là hài hòa.

Lúc hoàng hôn đến, việc trọng đại lần này cũng đã gần kết thúc.

Người thu được tiến tu tiêu chuẩn có: Giang Thần, Phi Nguyệt công chúa, Dịch Thủy Hàn, Trầm Hoan, Lữ Phi, Lý Hanh Kính.

Sáu người, có ba người đã sớm thu được tiêu chuẩn, là Giang Thần, Phi Nguyệt công chúa, Dịch Thủy Hàn.

Hai người sau có thể nói là may mắn, nhưng Giang Thần tuyệt đối là dựa vào thực lực để chiếm được tiêu chuẩn này.

Thậm chí có người nói, một người Giang Thần đã có thể đánh bại toàn bộ năm người khác.

Tôn giả Thánh Viện nói xong ngẩng đầu liếc mắt nhìn bảo tháp của Thiên Đạo môn, sau đó rời khỏi đài cao.

Binh lính ở trên quảng trường tản đi, đạo cụ phi hành dày đặc trên không trung rời đi theo các phương hướng khác nhau.

Việc trọng đại lần này kết thúc, chuyện xảy ra trong ngày hôm nay sẽ dùng tốc độ nhanh nhất lan truyền ở trong Hỏa vực, đồng thời cũng duy trì được mấy tháng.

Tên tuổi của Giang Thần cũng triệt để vang danh.

Tướng mạo và phong thái lúc chiến đấu của hắn được vô số người ghi nhớ ở trong lòng.

Tất cả kiếm khách tuổi trẻ đều lấy Giang Thần làm thần tượng.

Đường chủ Hình Pháp đường cũng dự định dẹp đường hồi phủ.

Rất hiển nhiên, bảo tháp là một kiện đạo cụ phi hành có tốc độ cực nhanh.

Lúc này, Giang Thần tiễn biệt Thủy Sanh đang lưu luyến không rời, cũng khuyên ba người Sở Lạc trở về tông môn, dặn dò các nàng cố gắng tu luyện.

Lúc trước hắn hạ Phệ tâm chú là không muốn giết người, bây giờ ba nữ tử này khiến cho hắn rất là đau đầu.

Bỗng nhiên, ngay khi Thiên Đạo môn cũng dự định rời đi thì một nữ nhân đi tới bảo tháp, một người mà ai cũng không nghĩ ra sẽ tới đây.

Đại phu nhân của Hắc Long thành, đồng thời theo nàng đến còn có một bà lão.

Nàng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đi tới trước người Giang Thần, ánh mắt nhìn qua, tỉ mỉ đánh giá hắn một lần.

- Nhi tử của ta sắp về Thiên Đạo môn, ta đi Thiên Vương phong chờ hắn, ta muốn cùng trở về, chuyện này không sao chứ?

Mẫu thân của Ninh Hạo Thiên, muốn đi theo một đoạn đường đương nhiên cũng không có gì cả.

Nhưng mà, dụng ý của nàng không chỉ có đơn giản như vậy.

Thực lực của nàng chỉ sợ là người yếu nhất trong tầng này, có điều khí thế biểu hiện ra lại không thua gì đại năng Thông thiên cảnh.

Đại phu nhân nói.

Giang Thần cười lạnh nói.

Hai chữ báo đáp, hắn nói rất nặng.

- Chấm dứt việc này đi, người thật sự cho rằng nhảy lên được mấy lần thì đã có thực lực chống lại Hắc Long thành rồi hay sao?

- Ngay khi người đi ra Vạn thú vực, khi người đang tỷ thí với người khác, người có biết Hạo Thiên nhà ta đang làm gì không?

Phạm Đồ tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, chính là nữ nhân trước mắt này cướp đoạt Thần mạch của thiếu chủ, làm hại huynh đệ của hắn chết thảm, chủ nhân bị bắt.

Bây giờ, ả ta còn dám trắng trợn không kiêng dè gì đến trào phúng như vậy.

Phạm Đồ hét lớn.

Đại phu nhân rất khinh thường nói.

Giang Thần nói.

- Không, ta tới đây để nói cho người biết, khi người đi tới Long vực sẽ không được toại nguyện, người sẽ rơi vào tuyệt vọng.

Đại phu nhân đắc ý cười, cố ý không nói rõ, muốn cho người ta bất an.

Giang Thần hỏi.

Đại phu nhân hất cằm lên, trên khuôn mặt tinh xảo có vẻ kiêu ngạo phát ra từ trong xương.

Phanh!

Kết quả chẳng ai nghĩ tới chính là, Giang Thần lại mạnh mẽ đánh một đánh vào trên gò má trái của Đại phu nhân.

Một tiếng vang giòn giã vang lên.

Bà lão đứng ở phía sau nàng biến sắc, khí thế kinh người bộc phát ra, rất không phối hợp với y phục trên người của nàng.

Có điều, Đại phu nhân đưa tay ra ngăn cản nàng, không cho phép nàng ra tay.

Giang Thần nói.

- Giết ta? Người cũng xứng sao?

Đại phu nhân không có thất thố chửi ầm lên mà trái lại còn nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Thật sao?

Giang Thần lấy tay đặt ở trên chuôi kiếm, năm ngón tay nắm lại.

- Thần nhi.

Cao Nguyệt kéo hẳn lại, ý bảo hẳn không nên vọng động, Giang Thanh Vũ còn đang ở trong tay của Hắc Long thành.

Hơn nữa, nhìn phản ứng của Thiên Đạo Tam Thanh và Dư trưởng lão, dường như cũng không thể để Giang Thần ra tay.

Vừa nãy, Giang Thần chỉ trích Thiên Đạo môn không có chăm sóc người thân của đệ tử.

Đại phu nhân cũng là mẫu thân của Ninh Hạo Thiên, nếu như không phải nàng chủ động khiêu khích thì một tát này của Giang Thần cũng đã dẫn tới tiếng la rầy của đường chủ Hình Pháp đường rồi.

- Không dám? Thực sự là bi ai, quá đáng thương, người đừng tưởng rằng ta đứng ở đây là dựa vào Hắc Long thành hoặc là Thiên Đạo môn.

- Một cái tát này của người sẽ làm cho người ở trong Long vực mất đi cánh tay này.

- Bởi vì, ta đến từ thế gia truyền thừa của Long vực, Tô gia!

Nói xong ba câu, Đại phu nhân Tô Thuyên ưỡn ngực ngẩng đầu, dù cho trên mặt có dấu bàn tay, thế nhưng không che được vẻ kiêu ngạo của nàng.

- Thế gia truyền thừa?

Trong lòng Thiên đạo Tam Thanh và mấy vị trưởng lão rùng mình, không nghĩ tới lai lịch của vị phu nhân phú quý trước mắt này lại không

nhỏ.

Hai chữ truyền thừa không phải là hai chữ có thể tùy tiện sử dụng được.

Một thế lực, nếu như muốn dùng hai chữ này, không riêng gì phải có thời gian tồn tại lâu dài là được, nhất định tổ tiên phải có thành tựu huy hoàng, được thế nhân tán thành.

Quan trọng nhất chính là, phạm là thế gia truyền thừa, tất cả đều có thiên phú khác hẳn với người thường.

Vì vậy, mỗi một thế gia truyền thừa đều có nội tình và thực lực rất là khủng bố.

Tô Thuyên được gả tới Hỏa vực, thế nhưng dù sao cũng là người của Tô gia, ở Hỏa vực cũng còn tốt, bàn tay của Tô gia có thể vươn tới, thế nhưng họ cũng lười vươn tới.

Thế nhưng hiện tại Giang Thần sắp chạy tới nhà của người khác, nhất định sẽ phải chịu lực cản không nhỏ.

Trả giá của một tát này, quả thực không nhỏ, mất đi một cánh tay, không phải là chuyện không thể nào.

- Ở Long vực, người không có Thiên Đạo môn kiểm chế cường địch, ta rất muốn nhìn một chút xem người sẽ chết như thế nào.

Tô Thuyên rất hưởng thụ phản ứng của mọi người, chuyện này làm cho nàng tìm được sự tự hào khi thân là người của Tô gia.

- Được rồi!

Cao Nguyệt thực sự tức giận, Tô Thuyên đã nhiều lần uy hiếp đe dọa nhi tử của nàng, chuyện này làm cho nàng đứng ngồi không yên.

- Một Tô gia nho nhỏ mà lại dám không biết trời cao đất rộng như vậy hay sao, người cho rằng, Long vực chỉ có một thế gia truyền thừa như các người thôi sao?

Cao Nguyệt hay làm cho người ta có ấn tượng trang nhã, một nữ nhân rất có tu dưỡng.

Mãi đến tận hiện tại, khí thế của nàng lại biến đổi, mắt hạnh dưới mày liễu để lộ ra vẻ lạnh lẽo, trang nghiêm mà lại cao quý.

Nếu như nói sự quý khí của Tô Thuyên phát ra từ trong xương.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Huyết Thống Thiên Phượng

Trong lúc mọi người giật mình, trên mặt của Cao Nguyệt hiện ra đồ đằng thần bí mênh mông, khiến cho người ta không dám nhìn gần.

Đầu tiên vẽ mặt của Tô Thuyên rất là nghi hoặc, mãi đến khi nhìn thấy cái đồ đằng này, hai mắt dần dần trừng lớn lên.

Đợi tới lúc sau khi xác định được, vẽ mặt của nàng tràn ngập sự khiếp sợ.

- Người là!

- Thế gia truyền thừa, không chỉ có Tô gia của các người, người ngay cả ấn ký truyền thừa cũng không có, e rằng cũng không phải là dòng chính của Tô gia mà cũng xứng đứng ở nơi này uy hiếp nhi tử của ta sao?

Một câu nói của Cao Nguyệt so với Tô Thuyên trúng một bàn tay của Giang Thần còn kinh người hơn, làm ảnh hưởng tới ngạo khí của nàng.

Sắc mặt nàng biến hóa bất định, không biết nên dùng vẽ mặt gì mới đúng.

Một lát sau, một câu nói nàng cũng không nói, mang theo bà lão đang kinh dị rời khỏi bảo tháp.

Tô Thuyên phân phó một tiếng.

- Vâng!

Bên trong bảo tháp, Giang Thần cũng giống như những người khác, đang dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn Cao Nguyệt lúc này.

Trên người giống như có một tầng tia sáng chói mắt, mất đi loại bình dị gần gũi trước đây, có điều không bao lâu, trạng thái như vậy đã biến mất, dấu ấn trên trán biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Giang Thần có ngàn vạn lời nói muốn hỏi.

Có điều rất nhanh hắn đã chú ý tới Cao Nguyệt rất là uế oải, dẫn vật cả ngày, môi của mẫu thân hắn đã trắng bệch.

Cao Nguyệt nói.

Giang Thần vội nói.

...

Bảo tháp dùng tốc độ cực nhanh trở về Thiên Đạo môn, môn phái quanh quẽ theo đệ tử trở về lại trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Bởi vì lần này Thiên Đạo môn không có đệ tử đáng giá để quan tâm, vì lẽ đó không ít đệ tử không đi mà chờ ở bên trong môn phái.

Ví dụ như là Mộc Trấn Xuyên vậy.

Những đệ tử ở lại trong tông còn không biết nhìn thấy đệ tử trở về vui vẻ, phấn khởi vô cùng đều có cảm giác như là trúng tà.

Khi biết được mọi chuyện, bọn họ không thể tin tưởng, vừa mừng vừa sợ.

Đương nhiên, đối với Mộc Trấn Xuyên, đối với đệ tử của Thiên Vương phong, đây không phải là tin tức tốt gì, nhưng không có cách nào thay đổi được cái gì cả.

Rất nhiều trưởng lão trong môn phái đều biết được tin tức, tinh thần phấn chấn, vừa nghĩ tới lại có đệ tử đi tới Thánh Viện, loại tâm tình tự hào kia khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Sau đó bọn họ cất bước đi ra ngoài, thân phận trưởng lão Thiên Đạo môn sẽ làm cho bọn họ nhận được vô số vinh quang.

Theo lý mà nói, nên triệu tập các đệ tử, tiếp theo Giang Thần đứng ra, trắng trợn chúc mừng một phen.

Có điều Giang Thần đã trở về Xích tiêu phong của mình, sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Thiên đạo Tam Thanh biết hẳn đang chăm nom mẫu thân mình, cho nên cũng không miễn cưỡng hẳn.

Trong lúc này, Đại phu nhân Tô Thuyên cũng đã có được tình báo từ Thiên Cơ các, nàng không thể chờ đợi được nữa mở ra, muốn biết Cao Nguyệt rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nàng không biết nguyên do cho nên rất sợ hãi, ngay cả nội tình của kẻ địch cũng không thăm dò được rõ ràng, chuyện này vô cùng nguy hiểm.

- Cao Nguyệt, Đại tiểu thư Cao gia, thế gia truyền thừa nắm giữ huyết thống Thiên Phượng, lẽ ra sẽ kế thừa chức vị tộc trưởng Cao gia. Thế nhưng lại cảm mến Giang Thanh Vũ có huyết thống cấp thấp, vì gia tộc không cho phép cho nên bị trục xuất ra khỏi Long vực, từ đây không được bước vào Long vực nữa.

Một tờ giấy, hai hàng chữ, đã khái quát tình huống của Cao Nguyệt.

Tô Thuyên hỏi.

Bà lão kia nói.

Mày liễu của Tô Thuyên nhú chặt, buồn bực lại có chút bất an.

Chỉ là những tin tức này, không có cách nào xác định được thái độ của Cao gia.

Có điều, Cao Nguyệt đã bị trục xuất đến Hỏa vực, điểm ấy đã làm cho nàng an tâm. Đồng thời cũng giải thích tại sao các loại hành vi trước đó không gặp phải Cao gia trả thù.

Tô Thuyên nghĩ thầm.

...

Thiên Đạo môn, bên trong Xích tiêu phong.

Hai mẫu tử Giang Thần và Cao Nguyệt ở trong phòng trò chuyện, nói các chuyện bí ẩn mà trước đây hắn không biết.

- Hiện giờ, hắn con đã biết thế gia truyền thừa có ý vị như thế nào rồi chứ?

- Vâng.

Kỳ thực Giang Thần đã sớm biết, 500 năm trước, thế gia truyền thừa cũng đã tồn tại, cho nên hắn hiểu rõ sự mạnh mẽ của những thế lực này.

- Đệ tử của thế gia truyền thừa, phải bảo đảm huyết thống thuần khiết của bản thân, đặc biệt là nhất mạch dòng chính, vì lẽ đó trong các thế gia sẽ có truyền thống liên hôn, đệ tử bình thường cũng còn tốt, thế nhưng đệ tử đích tôn không có lựa chọn, chuyện kéo dài huyết mạch của mình đã trở thành trách nhiệm.

- Đối với chuyện này, có thể nói ta không có thái độ gì cả. Nếu như gia tộc muốn ta gả cho người nào, ta cũng sẽ không từ chối, mãi đến cho tới lúc gặp phải phụ thân của con, mới khiến cho ta chống lại tất cả những thứ này.

- Trải qua thống khổ kiên trì, rốt cục ta đã có được tự do, điều kiện là đoạn tuyệt quan hệ với Cao gia, tất cả mọi thứ ta có được từ Cao gia cũng không có tư cách dùng.

- Độc trên người ta, là phụ thân ta, cũng là ngoại công của con ban cho, ta còn nhớ lúc trước người đã nói, nếu ta lựa chọn ở cùng người bình thường, vậy thì nên trải qua một cuộc sống của người bình thường.

Giang Thần rất muốn biết rốt cuộc là ai tàn nhẫn lại hạ độc cho mẫu thân mình như vậy, thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng sẽ là ngoại công của hắn.

- Lựa chọn mà ngoại công con đưa ra thực sự rất tàn nhẫn, phụ thân con khi đó đã muốn từ bỏ, không muốn vì tình yêu này mà hủy diệt ta.

- Có điều...

Lời sau đó đã không cần nói tiếp nữa, Cao Nguyệt trúng độc, hiển nhiên là không để ý tới sự phản đối và từ chối của Giang Thanh Vũ.

Sau đó, nàng và Giang Thanh Vũ trở lại Hỏa vực, lui về Nam phong lĩnh, sinh ra Giang Thần, mãi đến tận khi hắn trưởng thành mới thôi.

Giang Thần có chút không hiểu nói.

- Khi đó ta cảm thấy không cần thiết để cho con biết, lại không nghĩ rằng con sẽ bất phàm như vậy, hiện giờ lại sắp đi tới Long vực, cho nên những chuyện này sẽ không che giấu được nữa.

- Quan trọng nhất chính là, ta hi vọng con có thể đi tìm ngoại công của con, nhờ ngoại công cứu phụ thân con, hoặc là thông báo cho Thiên Phong đạo nhân ở chiến trường thiên ngoại.

- Sao?

Giang Thần ngẩn ra, biện pháp này quả thật rất không tệ.

Cho dù hãn cố gắng tu luyện, muốn sẽ có một ngày đi cứu phụ thân, thế nhưng không thể vì nguyên nhân này, ở dưới tình huống có những biện pháp khác mà còn để cho phụ thân phải chịu khổ ở dưới Hắc Long uyên.

Cao Nguyệt lại nói.

Trong giọng nói của Giang Thần mang theo oán khí.

Cao Nguyệt nghe hãn nói như vậy, rất là kích động.

- Nhưng mà...

Nói thì nói thế, thế nhưng Giang Thần lại nghĩ đến dáng vẻ lần trước mẫu thân độc phát, cùng với thân thể vô cùng suy yếu hiện tại, trong lòng đau xót không dứt, không nuốt trôi được cơn giận này.

Cao Nguyệt lại nói.

Trước đây, khi quyết định cứu Giang Thanh Vũ, phương án thứ nhất xưa nay đã không phải là chờ Giang Thần trở nên mạnh mẽ, mà là nghĩ biện pháp thông báo Thiên Phong đạo nhân.

- Được rồi.

Giang Thần bình tĩnh lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Cao Nguyệt nói.

- Vâng.

Giang Thần lại nghĩ nếu như người gọi là ngoại công của hãn biết hãn đang giải trừ độc trên người mẫu thân hãn, không biết đối phương có thể ngăn lại hay không?

Hắn không ôm ấp kỳ vọng quá lớn đối với Cao gia, chỉ là nhìn thấy Cao Nguyệt như vậy, hắn không tiện nói ra ý nghĩ trong lòng mình, để tránh khiến cho mẫu thân lo lắng mà thôi.

Nửa giờ sau, Cao Nguyệt viết đầy một tờ giấy trắng, lại xem kỹ từng câu từng chữ một lần, sau đó mới nhét vào phong thư giao cho Giang Thần.

Cao Nguyệt nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Ba Ba!

Ngày thứ hai, khi hẩn tỉnh lại thì ngoài phòng tràn ngập ánh nắng tươi sáng, thể trạng của Giang Thần đã khôi phục như thường, tâm tình cũng bình phục lại như cũ.

Đi ra cửa thì đã nhìn thấy Bạch Linh đang chạy loạn khắp nơi ở Xích tiêu phong, đùa giỡn cùng đệ tử Giang phủ.

- Thiếu chủ, người yên tâm đi, ba ngày nay người cứ nghỉ ngơi thật tốt, những chuyện khác giao cho chúng ta.

Giang Thần đang muốn nói mình đã không có chuyện gì thì đột nhiên phát hiện ra ánh mắt tộc nhân bên người nhìn mình đều ẩn chứa vẻ đau lòng hoặc nhiều hoặc ít.

Dù sao, hẩn từ địa phương quỷ quái như Vạn thú vực đi ra, nhất định đã phải chịu không ít đau khổ.

Giang Thần không có giải thích thêm mà vươn người một cái, kêu Bạch Linh đến.

Giang Thần nói.

Bạch Linh hiện tại gần như thông minh bằng trẻ con nhân loại, thể nhưng phương thức tư duy và lý giải về vạn vật trong thế giới này vẫn còn thiếu rất nhiều.

Nếu như không có ngoại lực, quá trình này cần mấy chục năm, đến lúc đó, Bạch Linh mới xem như là huyền thú chân chính, giống nhân loại vậy, tự thu nạp tinh hoa thiên địa để tu luyện.

Bạch Linh không có chủ kiến gì cả, Giang Thần nói cái gì chính là cái đó.

Sau đó, Giang Thần đi tới nơi quan trọng của trận pháp, xác định không có người nào quấy rối, hắc ra hiệu cho Bạch Linh nằm trên mặt đất, hắc thì lại dùng hai tay nắm lấy cái đầu hổ.

Chẳng được bao lâu, Bạch Linh nhắm mắt lại, đầu và tay của Giang Thần phát ra ánh xanh chói mắt.

Ở trong quá trình này, linh hồn của một người một hổ đan xen vào nhau, thăm dò lĩnh vực hoàn toàn mới của nhau.

Giang Thần cảm nhận được thân là hung thú giết chóc, như đặt mình vào bên trong thế giới đỏ như máu, thiên quân vạn mã đang không ngừng chém giết, máu chảy thành sông, không ngừng gào thét.

Đây là hậu quả mà Giang Thần không nghĩ tới, hắc lập tức dừng tâm thần lại, nếu không tính cách của hắc sẽ thay đổi, trở thành ác ma giết người.

Có điều, chuyện gì cũng có tính hai mặt, bản năng giết chóc giỏi của Bạch Linh dùng để tôi luyện tâm trí, điều kiện tu luyện như vậy không phải là ai cũng có thể được.

Lại nói tới Bạch Linh, nó đã bắt đầu hiểu được cách tự hỏi của nhân loại, có nhận thức hoàn toàn mới đối với vạn vật trong thế giới.

Hóa ra, một gốc cây đại thụ dùng để ngủ và mài móng vuốt lại phải trải qua vô số thời gian, từ một mầm cây nhỏ trưởng thành tới gốc đại thụ

như hiện tại.

Nó đã hiểu rõ về sinh linh, thăm dò linh tính bên trong vạn vật.

Một lúc lâu qua đi, tình huống này mới kết thúc, một người một hồ đều có thu hoạch của mình.

- Ba ba?

Đột nhiên, trong đầu Giang Thần vang lên một đạo âm thanh lạnh lạnh.

Hắn kinh ngạc nhìn sang, phát hiện ra Bạch Linh đang trợn to mắt nhìn hắn.

Lại còn bởi vì hắn nhìn sang cho nên trở nên hưng phấn hơn nữa.

Âm thanh trở nên càng ngày càng rõ ràng hơn nữa.

Lần này Giang Thần đã xác định được là Bạch Linh đang gọi mình.

Điều làm cho hắn giật mình chính là nhanh như vậy Bạch Linh đã có thần thức, có thể tiến hành giao lưu cùng hắn, đồng thời cũng im lặng về cách xưng hô này.

Bạch Linh không phải được hắn nuôi lớn từ nhỏ, ở trong lòng của Bạch Linh, địa vị của hắn sẽ không phải là phụ thân.

Nhưng mà, tình cảm của Bạch Linh đối với hắn rất là thâm hậu, đồng ý gọi hắn như vậy.

Giang Thần không đành lòng từ chối, cho dù hắn cảm thấy là lạ, thế nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi đợi sau khi Bạch Linh lớn lên mới có thể sửa lại mà thôi.

Nói đi nói lại, hần phát hiện ở trong quá trình vừa nãy, mình đã nắm giữ đến được khí tức giết chóc không kém, khiến cho tâm thần của hần trở nên rất mạnh mẽ.

Thời gian sau này, Giang Thần dạy dỗ Bạch Linh.

Đây không phải là chuyện dễ dàng, Bạch Linh so với trẻ con bình thường còn nghịch ngợm hơn, muốn nó ngồi ở đó nghe Giang Thần nói chuyện, gương mặt sắp buồn bực tới mức chảy ra nước.

Giang Thần đột nhiên cảm nhận được tâm tình của phụ thân khi dạy dỗ mình trước đây, có lẽ cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Sau khi kết thúc, Giang Thần được Thiên Đạo môn gọi đi, khen thưởng biểu hiện của hần ở trên tỷ thí Thánh Viện, làm vẻ vang thay cho Thiên Đạo môn, để những đệ tử khác học tập Giang Thần một chút.

Để ăn mừng chuyện này, các đệ tử trong môn đều biết được thưởng.

Giang Thần nghỉ ngơi gần như một ngày một đêm, rốt cục Thiên Đạo môn đã không nhịn được mà đưa hần ra làm tấm gương, khích lệ những đệ tử khác.

Hiện tại tiếng tăm của hần, đừng nói là ở Thiên Đạo môn, cho dù là ở trong toàn bộ Hỏa vực cũng sắp vượt qua Ninh Hạo Thiên.

Dù sao khi Ninh Hạo Thiên phong quang không có tỷ thí Thánh Viện.

Nói tới Ninh Hạo Thiên, Giang Thần rất hiếu kỳ, không biết trong khoảng thời gian này tên đó đang bận cái gì, từ khi bị thu hồi chức vị Phó chương giáo vẫn không có tin tức gì của đối phương.

Trước hần cho rằng đối phương đang bế quan tu luyện, có điều ngày hôm qua nghe Đại phu nhân Hắc Long thành kia nói, dường như hần đã đi

tới nơi nào đó, hơn nữa cũng sắp quay về rồi.

Buổi tối hôm đó, Ninh Hạo Thiên đã trở về Thiên Đạo môn, có người nhìn thấy hắt đáp xuống Thiên Vương phong.

Cân nhắc đến quan hệ giữa hắt và Giang Thần, khi biết Giang Thần thu được tiêu chuẩn tiến tu Thánh Viện, không biết hắt ta sẽ có cảm tưởng gì.

Rất nhiều người đều muốn tận mắt nhìn thấy phản ứng của Ninh Hạo Thiên, có điều căn cứ vào đệ tử của Thiên Vương phong từng nói. Lúc đang trên đường trở về thì Ninh Hạo Thiên đã biết được điểm ấy, đối với chuyện này hắt không có đánh giá gì cả, vẻ mặt rất là khinh bỉ.

Đồng thời, trên Thiên Vương phong lại truyền tới tin tức, nói khoảng thời gian này Ninh Hạo Thiên lang bạt ở các vực, thu được không ít kỳ ngộ, nhận được truyền thừa của một vị đại năng.

Chỉ chờ bế quan cố gắng, thực lực sẽ nâng cao một bước.

Điều làm cho người ta giật mình chính là, Ninh Hạo Thiên lại thả ra một lời nói, một khi xuất quan, hắt sẽ khiêu chiến Thanh vân bảng!

Trở thành cường giả trẻ trung nhất trên Thanh vân bảng.

Đệ tử Thiên Đạo môn kinh ngạc, đồng thời lại nghĩ đến bởi vì cảnh giới của Ninh Hạo Thiên đã đạt đến Thông thiên cảnh, cho nên lúc này mới không đi tham gia tỷ thí Thánh Viện.

Hiện tại Giang Thần thu được tiêu chuẩn tiến tu, thế nhưng vẫn còn phải đi tới Thánh Viện đột phá Thông thiên cảnh.

Cứ như vậy, sẽ không ai cảm thấy chuyện Giang Thần thu được tiêu chuẩn tiến tu sẽ có bất kỳ xung kích nào đối với Ninh Hạo Thiên, hắt đã

sớm nhảy qua giai đoạn này, bước vào độ cao đỉnh phong trên Hỏa vực.

Văn Tâm tức giận nói.

Cường giả truyền thừa sẽ không dễ dàng truyền nhân, có rất nhiều hạn chế, không có vị cường giả nào đồng ý bản lĩnh của mình rơi vào trong tay của người vô năng.

Vì vậy, nơi truyền thừa sẽ có rất nhiều điều kiện hạn chế, một trong số đó chính là thiên phú tu luyện.

Ninh Hạo Thiên hai mươi một tuổi đã đạt đến Thông thiên cảnh, đương nhiên sẽ phù hợp điều kiện này.

Điều làm cho Văn Tâm tức giận chính là, sở dĩ Ninh Hạo Thiên như vậy được là trộm đi Thần mạch của Giang Thần thì mới có thể làm được, nếu không hiện tại cũng chỉ là Thần Du cảnh phổ thông mà thôi.

Giang Thần nhìn rất thoáng, hẳn không có bất kỳ đồ kỵ gì cả.

Văn Tâm nói.

Đi Thánh Viện, Giang Thần không thể giống như trước nữa, mang theo Mạnh Hạo như ở trong Thiên Đạo môn vậy, bởi vì hắn chỉ thu được tiêu chuẩn tiến tu chứ không phải là đệ tử của Thánh Viện.

- Tiến tu một năm, nửa năm mới có thể trở về một lần.

Văn Tâm lại nói, lời này không biết là nói với Giang Thần, hay là lâu bầu.

- Chờ người trở về, đã là Thông thiên cảnh, khi đó chúng ta sẽ khác nhau một trời một vực.

Giang Thần nghiêm túc nói.

- Hừ! Người thực sự cho rằng sẽ là như vậy hay sao, nói không chừng chờ người trở về, cảnh giới của ta còn cao hơn người không biết chừng!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Bằng Tâm Quyết

- Giang Thần, tâm ý của Quận chúa, ngươi hẳn phải biết chứ.

Mạnh Hạo cách đó không xa đi tới.

Giang Thần lắc đầu một cái, làm sao hẳn không biết tâm tư của nàng cơ chứ.

Ở trên tu hành và kiếm thuật, Mạnh Hạo kính nể không có lời nào để nói đối với Giang Thần, thế nhưng về mặt tình cảm, hẳn có cái nhìn rất khác.

Giang Thần lý tính quá mức, e rằng đã cân nhắc chuyện mấy chục năm tương lai vào trong đầu lúc này.

Có thể lúc còn trẻ không có mất đi lý trí, rơi vào trong tình yêu, thế nhưng như vậy chẳng phải là sống uổng phí nửa đời người hay sao?

Hắn muốn khuyên Giang Thần, lại phát hiện ra Giang Thần đang nhìn về phương xa.

Nếu như hẳn nhớ không lầm, đó là phương hướng Ngọc Nữ phong.

- Thì ra là như vậy.

Mạnh Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ, hẳn đã hiểu rõ oan ức Giang Thần nói tới là chỉ cái gì, hẳn cũng không khuyên bảo nữa.

Ngày thứ hai sau khi trở về Thiên Đạo môn, trạng thái của Giang Thần đã hoàn toàn khôi phục, những tinh hoa yêu thú được hắc ăn vào ở Vạn thú vực bởi vì dưỡng thương đã triệt để hao hết.

Sau một trận chiến với Tam hoàng tử, thực lực của hắc không có tiến bộ rõ ràng, bởi vì trước lúc động thủ hắc đã có được tăng lên chừng bốn phần mười.

Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, nếu không đi tu luyện thì hắc cảm ngộ được nhiều thứ hơn từ trong võ học khô khan và tối nghĩa.

Đồng thời, hắc lại nghĩ đến một chuyện.

Bởi năm giữ Thần mạch cho nên mỗi lần cảnh giới tăng lên, thần huyết ngưng tụ ra đều tăng lên gấp đôi, ở trung kỳ đỉnh cao, thần huyết ngưng tụ ra sẽ là hai mươi bốn.

Thêm vào ba mươi bốn cái hiện tại, như vậy hắc có tổng cộng năm mươi tám cái.

Sau đó còn có ba cảnh giới hậu kỳ nhập môn, hậu kỳ viên mãn, hậu kỳ đỉnh cao, vẫn không tính là tăng trưởng do Thần mạch thức tỉnh mang đến.

Đến cuối cùng, chẳng phải khắp toàn thân từ trên xuống dưới sẽ có mấy trăm cái Thần mạch hay sao?

Ngẫm lại Tam hoàng tử có bốn mươi chín cái thần huyết cũng khủng bố như vậy, nếu như có mấy trăm cái, chẳng phải sẽ hủy thiên diệt địa hay sao?

Rất nhanh, Giang Thần đã phát hiện ra mình đã quá cả nghĩ.

Số lượng Thần huyết, có hạn mức tối đa.

Không phải nói có thể ngưng tụ không ngừng nghỉ, dù sao diện tích trên thân thể tổng cộng cũng chỉ có một chút như vậy mà thôi.

Ở trong mắt của người bình thường, số lượng thần huyết nhiều nhất tự nhiên là bốn mươi chín cái.

Giang Thần ghét bỏ con số này quá ít, nhưng đối với những người khác, trong một cảnh giới chỉ có thể ngưng tụ ra hai cái thần huyết mà nói, bốn mươi chín cái thần huyết là một loại khiêu chiến.

Từ điểm này cũng có thể cảm nhận được chỗ cường đại của Thần mạch, người khác lo lắng, đau khổ, thế nhưng đối với người nắm giữ Thần mạch, hoàn toàn không thành vấn đề.

Cũng khó trách sau khi Đại phu nhân phát hiện ra Thần mạch trong cơ thể Giang Thần đã phát điên cuồng đoạt.

Có điều, thân thể con người, số lượng thần huyết có thể ngưng tụ kỳ thực cũng không phải là bốn mươi chín.

Chỉ là người đạt đến số lượng ấy mới xung kích Thông thiên cảnh, cũng có rất ít người theo đuổi con số này.

Căn cứ vào sự hiểu biết của bản thân Giang Thần, trong Thần Du cảnh người ngưng tụ ra thần huyết nhiều nhất là chín chín tám mươi một.

So với bảy bảy bốn mươi chín còn nhiều hơn gần gấp đôi.

Theo lý mà nói, dùng năng lực hiện tại của Giang Thần, chỉ cần đạt tới hậu kỳ nhập môn là có thể đạt đến, trên thực tế cũng không phải là như vậy.

Sau khi hãm ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết, nếu muốn ngưng tụ thần huyết nữa, độ khó tuyệt nhiên không giống trước đó.

Chuyện này phải nói tới từ nguyên lý của thần huyết, vờn quanh ở trong kinh mạch quanh thân.

Bốn mươi chín cái thần huyết, vờn quanh mười hai chính kinh quanh thân, điểm viên mãn toàn bộ thì sẽ có thể nắm giữ thần huyết cuộn cuộn không ngừng.

Ba mươi hai cái thần huyết sau đó là điểm tám cái kinh mạch ở ngoài mười hai chính kinh.

Tám cái kinh mạch này khá đặc thù, được gọi là kỳ kinh, vì lẽ đó mới được gọi là kỳ kinh bát mạch.

Tám cái kinh mạch, không đi qua ngũ tạng lục phủ, lại không có phối hợp trong ngoài.

Vì vậy, người tu hành có thể không cần để ý tới tám cái kinh mạch này là có thể tấn cấp lên Thông thiên cảnh.

Nhưng nếu như điểm đủ ba mươi hai cái thần huyết trên tám kỳ kinh này, như vậy có thể nói là đánh khắp cả Thần Du cảnh không có địch thủ, sau khi tấn cấp lên Thông thiên cảnh càng có hiệu quả thần diệu.

Giang Thần nắm giữ ưu thế ở phương diện này, cho nên đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Kết quả là, trước tiên Giang Thần đi tới một chuyến Hóa long trì, sau khi từ Vạn thú vực đi ra, công hiệu của Hóa long trì so với hai lần trước đó còn tốt hơn một chút.

Lần này không ai dám tới quấy rầy, ở dưới sự cho phép của trưởng lão, hẳn để Bạch Linh cũng ngâm mình xuống dưới đó.

Có điều Bạch Linh không kiên trì được mấy giây đã trực tiếp bay đi.

Giang Thần mừng lớn, chợt nhớ tình hình tới lần đầu tiên tới Hóa long trì, trong đầu hần hiện ra một bóng người xinh đẹp.

Sau khi từ Hóa long trì ra ngoài, Giang Thần không trở về Xích tiêu phong mà đi tới Ngọc Nữ phong.

Một ngọn núi rất là xinh đẹp xuất hiện trước mắt hần, cũng như những đệ tử xinh đẹp trên ngọn núi này vậy.

Cũng bởi vì là nữ đệ tử cho nên Ngọc Nữ phong không tùy tiện mở ra đối với người ngoài, còn được bày hai tầng trận pháp.

Tầng trận pháp thứ nhất là để phòng người khác dùng thần thức tra xét.

Tầng trận pháp thứ hai là dùng cho phòng ngự.

Ở trong mắt của Giang Thần, hai cái trận pháp này hần có thể tùy tùy tiện tiện phá giải, nhưng hần không phải đến để đánh nhau, vì lẽ đó hần rất quy củ đứng ở trước cửa.

Ở dưới một cái cổng vòm có một cái chuông, mà bên cạnh có bày một cái chùy sắt.

Giang Thần dùng sức rung một cái, cũng không lâu sau, sau cổng vòm có một nữ đệ tử đi tới, thanh xuân mỹ lệ, khoảng chừng trên dưới hai mươi tuổi.

- Có chuyện gì?

Trên mặt nàng có thể nhìn ra được vẻ khó chịu khi bị người khác quấy rối, thế nhưng lại che giấu rất tốt.

Giang Thần nói.

Nói xong, trên mặt nữ đệ tử này tràn ngập vẻ kiêu ngạo.

- Đột phá tâm ma sao?

Giang Thần ngẩn ra, trong lòng đau nhói một hồi, điều này đại biểu cho việc Băng tâm quyết của Lý Tuyết Nhi đã thành, từ đây tim như băng, sẽ không còn lại bao nhiêu tình cảm nữa.

Giang Thần không ôm hy vọng xa vời, cho là cảm tình của mình và sự tử có thể đánh vỡ được Băng tâm quyết, ma chú.

Không phải là hăn tự ti, mà là một loại kiên cường không muốn tự mình lừa dối bản thân mình.

Hắn biết rõ Băng tâm quyết là công pháp ra sao, chuyện xảy ra của người tu luyện công pháp này, hăn khá là rõ ràng.

Một nữ nhân, vì theo đuổi lực lượng to lớn cho nên tu luyện Băng tâm quyết, trở thành một đại cường giả, nhưng mà lực thân không nhận.

Khi thân nhân của nàng gặp phải suy cơ sống còn, nàng không đi cứu giúp, nguyên nhân chỉ là lúc đó nàng đang trong lúc mấu chốt khi tu luyện.

Sau đó, nàng báo thù thay cho người thân.

Nhưng căn cứ vào người chứng kiến từng nói, lúc nàng báo thù giết người thì không hề có cừu hận và lửa giận, giống như là một cỗ máy đang hoàn thành chỉ thị của mình vậy.

Cũng là một nữ nhân khác, cũng tu luyện Băng tâm quyết, thực lực tăng nhanh như gió, bởi cảm thấy người thương làm lỡ tu hành cho nên muốn một đao cắt đứt, chặt đứt tơ tình.

Kết quả người thương của nàng không chịu từ bỏ, cho rằng dựa vào mình thành tâm là có thể cảm động được nữ tử này, dính chặt lấy nàng.

Kết quả quấy nhiễu cho nữ nhân kia khổ không thể tả, làm nàng giết chết hắc, nguyên nhân là bị dây dưa làm lỡ nàng tu luyện.

Ngoại trừ nữ nhân ra cũng có nam nhân tu luyện qua Băng tâm quyết, mà làm việc còn tuyệt tình hơn so với nữ nhân.

Người tu luyện công pháp này sẽ không trở thành ma đầu điên cuồng thích giết chóc, chỉ là sẽ biến thành một cỗ máy không có tình cảm mà thôi.

Người giết thân bằng cố hữu của hắc, nếu như không ngại thì hắc sẽ không xuất thủ ngăn cản.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Băng Linh Tộc

Giang Thần đã từng nghiên cứu qua Băng tâm quyết, coi nó là một cái khiêu chiến, muốn phá giải tác dụng phụ của công pháp này.

Kết quả cuối cùng là làm người bi ai, không có cách nào thay đổi được công pháp.

Bởi vì Băng tâm quyết không phải là thứ để cho nhân loại tu luyện, là công pháp của Băng Linh tộc.

Băng Linh tộc, một trong các chủng tộc viễn cổ, cho dù ngoại hình và kết cấu thân thể giống như đúc với nhân loại, có điều lực lượng thần bí ở bên trong lại làm cho những chủng tộc viễn cổ này có thể giống yêu thú vậy, nhanh chóng trưởng thành, vì vậy được cho rằng cao quý hơn nhân loại.

Nói một cách đơn giản, nhân loại không điều động được Băng tâm quyết, gượng ép tu luyện sẽ trở thành nô lệ của công pháp.

Năm đó Giang Thần công bố thành quả mà hắn nghiên cứu ra cho chúng nhân, hi vọng mọi người không nên mù quáng tu luyện công pháp này.

Bởi vì người tu luyện, không phải tâm tính xảy ra thay đổi, mà là thất tình lục dục bị chém đứt!

Khi biết công pháp tu luyện của Lý Tuyết Nhi là Băng tâm quyết, Giang Thần đã vô cùng lo lắng, hận không thể chạy về Thiên Đạo môn,

ngăn cản tất cả những chuyện này.

Nhưng mà, sư tử nhập ma, đã hầu như không có lựa chọn nào khác.

Nếu không có cách nào chém tâm ma, một thân tu vi của sư tử sẽ bị phế, kinh mạch đóng băng lại, từ đây sẽ biến thành phế nhân.

Một khi chém tâm ma thành công, Băng tâm quyết sẽ đại thành, từ đây trở thành người băng.

Khi đó, Giang Thần không biết nên đi kỳ vọng nàng thất bại hay là thành công.

Hắn chỉ biết là, bây giờ nghe tin tức sư tử thành công, trong lòng hắn như băng, không có nửa điểm cao hứng nào cả.

Giang Thần nói.

- Hả?

Người muốn gặp Lý Tuyết Nhi có rất nhiều, đây cũng không phải là lần đầu tiên nữ đệ tử này nghe thấy lời thỉnh cầu như vậy, nàng có rất nhiều lý do để từ chối.

Chỉ là, nàng nhìn vẻ mặt của Giang Thần, lời đến bên miệng lại không nói ra được.

Thanh âm khàn khàn và ánh mắt vô thần, thương cảm đến mức làm cho người ta đau lòng.

Có điều, sư tử không phải ai cũng có thể gặp được, nàng vẫn phải từ chối.

- Mời hắn vào.

Chính vào lúc này, một âm thanh quạnh quẽ từ trên núi truyền đến, cách xa nhau ngàn thước, tuy rằng không phải rất to rõ ràng, thế nhưng cũng có thể coi như là vang vọng ở bên tai.

Nữ đệ tử này cả kinh, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Lý Tuyết Nhi chủ động mời người vào núi.

- Hẳn là ai? Giang Thần? Xích tiêu phong Giang Thần? Không phải hẳn đã chết ở Vạn thú vực rồi sao? Làm sao có khả năng!

Tin tức của nữ đệ tử này không đủ linh thông, còn không biết chuyện đã xảy ra ở tỷ thí, lúc này nàng dẫn Giang Thần đi tới cung điện ở sườn núi, mở cửa để hắn đi vào.

Chợt, nàng lập tức đi tìm người khác hỏi dò, xem rốt cuộc lai lịch của Giang Thần này ra sao.

- Ta nói này, người cũng thật là, sao lại không để ý đến chuyện bên ngoài như vậy chứ. Đến Giang Thần cũng không biết, hiện tại hẳn là nhân vật nổi danh nhất trong toàn bộ Hỏa vực đó.

- Không ngờ người lại có cơ hội nói chuyện với Giang Thần sư huynh, mà hẳn là ai cũng không biết, trời ạ, ta thực sự là phục người rồi!

Lúc này nữ đệ tử kia mới ý thức được thiếu niên nho nhã lễ độ kia là nhân vật kinh khủng như vậy.

Nàng có một loại ý nghĩ rất hoang đường, nếu Giang Thần hung hăng một chút, có lẽ nàng sẽ liên tưởng đến việc người này không đơn giản.

Trong cung điện, u tĩnh mà tối tăm, những vật dụng bên trong không có, chỉ có vài chiếc đèn bằng điêu khắc hoa sen gác ở trên cột, tỏa ra ánh sáng màu lam.

Lý Tuyết Nhi đang ngồi ở trên bồ đoàn, ở trung tâm cung điện, mắt hơi lim dim.

Dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Khí chất, lạnh như băng.

Giang Thần do dự trong chốc lát, đi tới.

- Sư tỷ.

- Ủm.

Lý Tuyết Nhi chậm rãi mở đôi mắt ra, nếu như nói trước đó Giang Thần còn ôm ấp hy vọng xa vời, thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt này, hẳn đã triệt để tuyệt vọng.

Ánh mắt này không có bất kỳ rung động gì cả, đối diện với hắn là uy nghiêm của Thông thiên cảnh.

Giang Thần vừa mở miệng, đồng thời cũng hoài nghi có phải túi mật của mình vỡ rồi hay không mà miệng đầy cay đắng.

- Ủm.

- Ở Vạn thú vực, ta đã được người chăm sóc, đây là thứ ta cho người.

- Báo ân sao?

Giang Thần sững sờ, đây không phải là việc làm của người tu luyện Băng tâm quyết.

Lý Tuyết Nhi nói.

Giang Thần cười khổ không thôi, hóa ra không phải báo đáp, là phân rõ giới hạn.

Giang Thần nói.

Lý Tuyết Nhi rất bình thản, không có lời nào thừa thãi.

Giang Thần nói xong lập tức xoay người rời đi.

Nhưng mà, viên linh đan lục phẩm này bay đến ngực của hắn.

Lý Tuyết Nhi chỉ nói ra hai chữ.

- Sư tỷ, tại sao người lại muốn tu luyện Băng tâm quyết, nếu như người cần công pháp có uy lực mạnh mẽ, ta có ngàn bản vạn bản! Người không cần phải như vậy mà!

Tiếng nói của hắn vang vọng ở bên trong cung điện trống rỗng, lập tức, chỉ có tiếng hít thở của một mình hắn mà thôi.

Lý Tuyết Nhi như tượng băng, lồng ngực không có phập phồng như bình thường.

Lý Tuyết Nhi lạnh lùng nói.

- Được! Ta cầm, linh đan đột phá lục phẩm, quả thực đáng giá thay cho những việc ta làm ở Vạn thú vực!

Giang Thần nắm chặt linh đan lục phẩm, nhanh chân đi về cửa.

Khi đi qua một chiếc đèn bằng băng khắc hoa sen, theo bản năng hắn vừa nhìn một cái, phản chiếu khuôn mặt của Lý Tuyết Nhi, làm cho hắn đột nhiên quay đầu lại.

Nhưng hắn nhìn thấy sư tỷ đã nhắm hai mắt lại.

- Ảo giác sao?

Vừa nãy ở bên trong phản chiếu, Giang Thần như đã nhìn thấy trên mặt của sư tử xuất hiện vẻ biến hóa.

Nhưng bông tuyết không phải là gương, tất cả mọi thứ nó phản chiếu đều có thể vận vẹo, Giang Thần không có cách nào xác định được.

Vừa ra khỏi cung điện, hắn không nói hai lời bay ra khỏi Ngọc Nữ phong.

Sau khi bay ra rất xa, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Ngọc Nữ phong.

- Cũng được, ta cũng không có thời gian quan tâm tới tư tình nhi nữ.

Cảm tình với sư tử, Giang Thần biết từ đây đã đứt đoạn mất, không thể nối lại được nữa.

...

Ngày cuối cùng trước khi Giang Thần khởi hành tới Thánh Viện, Giang Thần đã được thông báo đi gặp chương giáo.

Hắn đi tới Thiên Đạo điện, đẩy cửa đi vào, phát hiện ra bên trong không phải có bố trí như hắn suy nghĩ, chỉ có một cái tiền thính nho nhỏ, hai bên trái phải đều có một cánh cửa nhỏ.

Âm thanh của Tô Tú Y xuất hiện ở bên tai.

Giang Thần không suy nghĩ nhiều, hắn đi vào trong, đi tới một cái đường nối đóng kín, quanh co khúc khuỷu, đi không được bao lâu mà hắn còn có thể nghe thấy âm thanh bánh răng vận chuyển.

- Mỗi một đoạn trên lối đi này đều biết biến hóa, nếu như không có ai chỉ dẫn, chỉ sợ cả đời sẽ vòng tới vòng lui ở chỗ này mà thôi.

Giang Thần lấy làm kinh hãi, cũng còn tốt không lâu lắm, trước mắt hắn đã xuất hiện một cánh cửa.

Hắn dùng sức đẩy ra, tia sáng đột nhiên xuất hiện làm cho hắn không thích ứng kịp.

Một lát sau, hắn mới thu lại bàn tay che ở trước mắt, hắn nhìn thấy một màn khiến cho hắn rất kinh ngạc.

Bên ngoài cửa là vách núi, phương xa là cảnh sắc núi sông bao la, biển mây liên miên không dứt, ánh trời chiều ở một mặt khác trong thiên địa, dường như có độ cao gần như bằng hắn vậy.

Ở bên cạnh vách núi có xây dựng một cái chòi nghỉ mát.

Tô Tú Y ngồi ở bên cạnh bàn đá, đang vẫy tay với hắn.

Giang Thần đi tới, phát hiện ra trên bàn có bày mấy vò rượu và một thanh đao bất phàm.

Tô Tú Y nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Đệ Nhất Nhân Dao Pháp

Chương giáo chính là chương giáo, các trưởng lão khác ở trước mặt Giang Thần nhắc tới Vạn thú vực đều rất là kiêng kỵ, chỉ lo Giang Thần trách tội môn phái không có cứu viện.

Giang Thần tùy ý nói.

- Có trách môn phái không cứu người hay không?

Giang Thần nói.

Tô Tú Y rất bất ngờ đối với những lời này, hắc ra hiệu cho Giang Thần ngồi xuống nói chuyện.

Tô Tú Y lại nói.

Giang Thần nói đùa.

- Không phải, không có võ học và công pháp, tới là để hỏi mà thôi.

- Thiên Đạo môn và Đại Hạ hoàng triều cùng tồn tại một chỗ, năm đó hoàng triều dời đô cũng là bởi vì Thiên Đạo môn.

- Hôn ước của Ninh Hạo Thiên và Phi Nguyệt công chúa chính là do Thiên Đạo môn và hoàng triều kết minh.

- Ninh Hạo Thiên là chương giáo do trưởng lão đoàn nội định, người muốn tranh với hắn cũng không thành vấn đề. Thế nhưng người đã giết

chết Tam hoàng tử, người làm chương giáo, chẳng phải sẽ lập tức khai chiến cùng hoàng triều hay sao?

Đột nhiên làm khó dễ khiến cho người ta không kịp ứng phó, Giang Thần bưng chén rượu lên cũng quên đặt xuống.

Hắn không nghĩ tới Thiên Đạo môn đã nội định chương giáo, càng không nghĩ đến Tô Tú Y sẽ nói ra lời này.

Có ý gì? Để cho mình biết khó mà lui, chủ động lui ra hay sao?

Hay là Thiên Đạo môn thông đồng cùng Hắc Long thành, muốn trước khi mình đi tới Thánh Viện xóa bỏ mình trước?

Với tâm trí của Giang Thần cũng không biết nên làm thế nào cho phải, không biết nên làm gì.

- Ha ha ha ha ha.

Nhìn thấy phản ứng của Giang Thần, Tô Tú Y đột nhiên cười to, tiếng cười không hiểu ra sao, mang theo vài phần thâm lương.

Tô Tú Y nói.

- Ninh Hạo Thiên biết ta không có hi vọng sao?

Tô Tú Y nói.

- Ngày hôm nay chương giáo gọi ta đến, rốt cuộc là có ý gì?

Tô Tú Y dùng giọng đương nhiên nói.

Giang Thần không dễ tin như vậy.

Tô Tú Y hí mắt, hắn luôn luôn phong lưu phóng khoáng, thế nhưng một khi chăm chú lại giấu diếm phong mang, mang đến áp lực không nhỏ

cho người ta.

Giang Thần nói.

- Bởi vì chúng ta có cùng một mục tiêu.

- Là cái gì?

- Người nhất định phải cứu phụ thân người hay sao?

- Đương nhiên.

- Vậy người có biết, chuyện của phụ thân người không chỉ có liên quan đến Nam phong lĩnh và Hắc Long thành, mà còn có Hoàng triều nữa. Bọn họ cũng xem phụ thân người là thẻ đánh bạc để áp chế Thiên Phong đạo nhân.

- Chuyện này...

Giang Thần lấy làm kinh hãi, tin tức nặng ký như vậy, nếu không phải tư duy của hắn nhanh nhẹn thì đã sớm không phản ứng kịp nữa rồi.

- Như vậy ý tứ của chương giáo là, kẻ địch của người cũng là vương triều?

- Người rất thông minh.

- Người muốn đối phó với Hắc Long thành, Hoàng triều sẽ đối phó với người, sau khi người giết chết Tam hoàng tử, lý do của bọn họ sẽ càng đầy đủ.

- Ta biết.

Giang Thần gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hắn như cũ, đây không phải là đáp án mà hắn muốn.

Tô Tú Y cũng hiểu rõ, hẳn định nói cho đối phương biết tất cả.

Giang Thần nhú nhú mày, thật vất vả mới từ trong một ít ký ức tìm được tin tức tương quan.

Thanh Phong sơn trang đã từng là một phe thế lực trong Đại Hạ vương triều, dùng kiếm, đệ tử trong môn có thể tranh tài cùng Quy Nhất kiếm phái.

Quốc Cửu phủ đương nhiên càng dễ hiểu hơn, là cửu cửu của hoàng đế Đại Hạ.

Hai việc này kết nối với nhau, Giang Thần không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Mấy chục năm trước, Thanh Phong sơn trang và Quốc Cửu phủ bị người ta diệt!

Một đao khách, một người một ngựa, diệt sạch cao thủ của hai thế lực lớn.

Tên của vị đao khách này, đến nay vẫn là người đứng đầu bảng truy nã bảng của Đại Hạ vương triều, tiền thưởng cao nhất, thế nhưng thân phận thực sự của đao khách, đến nay không ai được biết.

Ánh mắt của Giang Thần rơi vào cây đao trên bàn đá, vốn hẳn không coi là chuyện gì đáng kể, bây giờ nhìn lại, lại có một tầng thâm ý.

Tô Tú Y nói.

Giang Thần nói.

- Được rồi.

- Vậy thì phải nói tới một cổ sự, người có đồng ý nghe không?

Giang Thần gật đầu nói.

Sau đó, Tô Tú Y bắt đầu giảng giải chuyện xưa của chính mình.

Trước khi Tô Tú Y còn không phải là chương giáo của Thiên Đạo môn, hẳn là Đại thiếu gia của một thế gia.

- Khi đó ta còn không biết gia tộc của mình là một thành viên của trường lão đoàn, cũng chính là tổ tông của ta sáng tạo ra.

- Vì lẽ đó, khi ta còn trẻ không hiểu tại sao phụ thân lại buộc ta tu luyện, ta biết thực lực mạnh mẽ rất quan trọng, thế nhưng trừ lúc ăn cơm ngủ nghỉ ra, tại sao một khắc thanh nhàn ta cũng không có chứ?

Lúc nói chuyện, Tô Tú Y như đang hồi tưởng lại những năm tháng đã từng thuộc về mình kia, khóe miệng hiện lên nụ cười ngóng trông mê muội.

Mặc kệ lúc trước ra sao, đoạn thời gian thanh xuân kia buồn phiền ra sao, khi quay đầu lại thì mới biết đó mới là đoạn ký ức tốt đẹp nhất.

- Sau khi cảnh giới của ta đại thành, còn chưa kịp lấy hơi thì phụ thân lại buộc ta bái Hỏa vực Đạo Thánh làm sư phụ, khi đó ta không chịu được chuyện vận mệnh của mình bị điều khiển và chi phối như vậy. Ta bắt đầu chống lại không hề có một chút tiếng động nào cả, ta dùng tay trái để thay thế cho tay phải, luyện đao cùng Đạo Thánh.

Hắn liếc mắt nhìn tay trái của Giang Thần, hiển nhiên đã nhớ ra Giang Thần là kiếm khách tay trái.

- Sư phụ ta ấy, nói là Đạo Thánh, kỳ thực là một lão già tính khí rất kém cỏi, ta đây là đồ đệ thứ nhất của hắn.

- Không lâu sau đó, sư đệ ngốc của ta xuất hiện, là một người thiếu niên bướng bỉnh và mạnh mẽ tới cực điểm.

- Hãn muốn bái lão già làm sư phụ, lão già nói thiên phú của hãn không đủ, bảo hãn trở về, thế nhưng ta biết, là bởi vì người sư đệ này của ta nghèo, mặc y phục toàn là mảnh vá.

- Sau đó chính là kiểu cũ, quỳ mãi không đứng lên, hi vọng dùng thành ý để đánh động lão già.

- Đương nhiên, hành động này là vô dụng, một lần quỳ của hãn chính là nửa năm, dựng lên một cái ổ chó, mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ ra thì chính là quỳ xuống.

- Ta biết thành ý đối với lão già kia mà nói, chỉ là một đồng phân, vô dụng.

- Sau đó ta khuyên hãn trở về, hãn không chịu.

- Ta thấy khuôn mặt chấp nhất của hãn cho nên mới nói với hãn, ta sẽ dạy đao pháp cho hãn. Đến hiện tại, ta vẫn còn nhớ phản ứng lúc đó của sư đệ ngốc.

- Lúc đó ngẫm lại, ta còn tưởng rằng lão già kia không biết, kỳ thực từ đó trở đi, hãn đã ngầm đồng ý rồi.

- Ta bắt đầu chăm chú luyện đao, bởi vì thiên phú của ngốc sư đệ cực cao, đao chiêu ta không luyện được, hãn còn để vào trong mắt đó. Cũng không lâu lắm, trình độ của hãn đã đuổi kịp ta, bằng trình độ tay trái dùng đao của ta.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Huyền Vũ Chân Công

- Ta nở một nụ cười, bởi vì ngay lúc đó đệ nhất nhân đao pháp chính là lão già kia.

- Hắn lại hỏi ta, tại sao ta không chăm chú luyện đao, ta nói trời sinh ta thuận tay trái, không thích hợp đường đao của lão già kia.

- Ngốc sư đệ sững sốt một chút, nói với ta tương lai khi hắn trở thành đệ nhất nhân đao pháp, hắn sẽ dùng mạng để bảo vệ ta.

- Khi đó có một quy củ, không dùng tới lực lượng cảnh giới, dùng võ học thuần túy để tranh tài, vì đoạt được tên tuổi Đao Thánh cho nên mỗi ngày đều có người tới khiêu chiến lão già kia.

- Mà tuy tính khí của lão già kia không tốt, thế nhưng quả thực đao pháp rất kinh người, mỗi người tới khiêu chiến đều để lại tính mạng của mình.

- Cứ như vậy năm này qua năm khác, rốt cục đã có một ngày, lão già nghênh đón một đối thủ mạnh nhất, người đoán xem là ai?

- Sư đệ của người.

- Nói chuyện với người quá thông minh thực sự là vô vị quá.

Tô Tú Y cười khở một tiếng, uống một hớp rượu, ngữ khí có chút chập trùng.

- Ngốc sư đệ luyện đao được mấy năm, xưa nay không nói câu nào với lão già kia, đến khi kết thúc động thủ cũng giống như vậy, mà lúc lão già kia chết cũng giống như vậy.

- Lão già chết ở trên tay của ngốc sư đệ, trước khi chết lại đưa bội đao của chính mình cho hắn.

- Một trận chiến sinh tử, không có oán hận, là số mệnh của đệ nhất đao khách.

- Lão già này tự nguyện chết ở trong tay của ngốc sư đệ, hoàn thành một đao mạnh nhất của hắn.

- Có điều thế nhân đều cười lão già, nói hắn thu hai đồ đệ, một tên rác rưởi, một người giết sư phụ. Một đời Đao Thánh chết đi thì chẳng là cái thá gì nữa.

- Sau đó, ta và ngốc sư đệ ở riêng.

- Ngốc sư đệ cất bước khắp nơi, tạo ra danh tiếng, mà đại đồ đệ của Đao Thánh như ta, về đến nhà là bắt đầu có những tháng ngày thanh thoi mà ta tha thiết ước mơ.

- Không được mấy năm, ngốc sư đệ của ta đã trở thành Đao Thánh tuổi trẻ, đánh bại vô số cao thủ võ học Hỏa vực, đương nhiên, người mà hắn đắc tội cũng có rất nhiều.

- Có điều cũng còn may, mọi người đều cho là chúng ta có thâm cừu đại hận, cũng không trút giận lên người ta, không ít người trở về tìm ta thanh lý môn hộ, có điều sau khi thấy được đao pháp trên tay trái của ta, tất cả đều rất trực tiếp rời đi.

- Không ai biết được, mỗi lần thắng lợi, ngốc sư đệ sẽ tìm đến ta, nói chuyện với ta.

- Bình thường đều là hăn nói, nói đã đánh bại cường địch nào đó, lại nói đao của mình còn chưa đủ nhanh, nếu như là sư phụ thì người sẽ làm thế nào.

- Một lần cuối cùng, hăn đến nói cho ta biết, hăn sắp sửa tỷ thí cùng đại đệ tử của Thanh Phong sơn trang. Lúc đó ta chỉ cho rằng là một lần rất bình thường, hăn sẽ thủ thắng, trở lại oán giận sao đối thủ này lại kém cỏi như vậy.

- Cũng không ngờ được, đó là một lần cuối cùng.

- Ngốc sư đệ thắng, thắng rất dễ dàng, chỉ là Thanh Phong sơn trang lại không thua nổi.

- Bọn họ kết hợp với Quốc Cửu phủ, nói với Đại Hạ hoàng đế, đao trong tay ngốc sư đệ là Đao Thánh đao, đệ nhất đao của Hỏa vực, vì vậy hoàng đế mới muốn xem xét.

- Ngốc sư đệ rất ngốc, nếu như là lão già thì đã sớm đưa đao đi, lại yêu cầu một khoản tiền là được rồi.

- Thế nhưng ngốc sư đệ cố ý không giao đao, nói đây là đao của sư phụ, có thể giết chết tất cả những đao khách khác.

- Sau đó chính là vây giết, truy sát, giết chóc.

- Liên tục nhiều lần, cuối cùng hăn bị vạn tiễn xuyên tâm, đao bị hoàng đế cầm đi, buồn cười, hoàng đế không nhìn vài lần đã vứt đao qua một bên.

- Như vậy cái mạng này của ngốc sư đệ ta cũng đã không còn.

Tô Tú Y lại mở một bình rượu ra, sắc mặt đỏ lên, ngữ khí kích động.

- Ta cầm lại đao của sư phụ, tay phải dùng đao, trước hết giết Thanh Phong sơn trang! Sau lại giết Quốc Cữu phủ!

- Ta còn muốn giết về Kim Loan điện, chém đầu của tên cầu hoàng để kia xuống!

Lời vừa nói ra, phong vân biến sắc.

- Không ai biết đúng không?

- Đúng, mọi người đều cho rằng ta giống như người, là thuận tay trái, ngốc sư đệ giết chết sư phụ, lúc trước thi thể của hã còn được người có ý tốt đưa tới phủ của ta.

Tô Tú Y đột nhiên nhìn hã.

- Có phải ngốc sư đệ của ta rất ngu ngốc hay không?.

Giang Thần nói.

Tô Tú Y nói.

Giang Thần nói.

- Hiện giờ, người đã hiểu chưa.

- Đã hiểu.

Giang Thần gật gật đầu, sở dĩ ngày hôm nay Tô Tú Y nói những chuyện này là bởi vì hã giết chết Tam hoàng tử.

- Lực lượng của Thiên Đạo môn không trông cậy nổi đâu, một khi trưởng lão đoàn biết dụng ý của ta cũng sẽ bãi miễn chức vị chương giáo của ta.

Giang Thần hỏi.

- Những năm này, ta đã thành lập một thế lực ở Long vực, phát triển tới hôm nay đã được mấy chục năm, hiện tại có lẽ cũng có chút quy mô.

- Hả?

- Người đi tới Long vực, tiếp quản bọn họ, lúc trở lại, tấn công Hắc Long thành, động vào chỗ mấu chốt của Đại Hạ vương triều.

Lời nói tới chỗ này, đã rất rõ ràng rồi.

Hiện tại chỉ chờ Giang Thần tỏ thái độ nữa mà thôi.

- Chương giáo đã nói rõ ràng như vậy, ta không có lựa chọn nào khác, không có chương giáo trợ lực, ta đi cứu phụ thân sẽ bị Đại Hạ vương triều ngăn cản. Chuyện này, người nào cản trở ta, ta giết kẻ đó.

- Được!

- Đây là đao của lão già kia, sau khi ta dùng đã rèn thêm một lần, thế lực ở Long vực, thấy đao như thấy ta.

Giang Thần hỏi.

- Không đơn giản như vậy đâu, thế lực mà ta sáng lập, chỉ trung với đao, không trung với người. Lúc ta rời đi đã ủy thác cho đại đông chủ, mấy năm qua, ta phát hiện hắn đã có ý tứ thay ta, nếu như người cầm đao đi qua, nhất định sẽ bị giết.

Giang Thần sửng sốt, không nghĩ tới lại còn có việc này.

- Cái này cũng là khiêu chiến đối với người, cũng không thể dễ dàng thu được một thế lực mạnh mẽ đấy chứ? Mặt khác, ta sẽ dạy người đao pháp, cứ như vậy, người sẽ trở thành sư đệ của ta.

- Hi vọng người đừng rơi vào kết cục giống như gốc sư đệ kia của ta.

Giang Thần không biết nên nói cái gì, nửa ngày sau mới nói ra một câu thô tục.

- Ha ha ha ha.

Tô Tú Y cũng không tức giận, thoải mái cười to.

Buổi tối sau đó, Giang Thần tiếp nhận thanh đao tên là Hắc nguyệt, thu được: Vô cực đao pháp,.

Tô Tú Y nói.

- Ồ?

Giang Thần rất tò mò, võ học cao đến đâu cũng phải chịu hạn chế cảnh giới, không chừng khi năm giữ thức cuối cùng vẫn còn là Thần Du cảnh, như vậy hắn lấy đâu thực lực đi thống lĩnh thế lực kia cơ chứ.

Có điều hắn cũng không hỏi, đáp án hắn sẽ tìm được ở bên trong đao pháp.

Âm thanh của Tô Tú Y trầm thấp, ánh mắt nghiêm nghị, không nghe đã biết là chuyện rất nghiêm trọng.

- Trước đó Ninh Hạo Thiên tu luyện Bát hoang lục hợp trở thành Thông thiên cảnh, truyền thừa mà hắn thu được lần này không phải là chuyện nhỏ, không phải là do tiểu nhân vật để lại.

- Ở trong truyền thừa hắn thu được Huyền Vũ chân công, là công pháp huyền bí và võ học kết hợp lại với nhau, phối hợp với Bát hoang lục hợp, một khi thành công, có tỷ lệ rất lớn leo lên Thanh vân bảng.

- Đến lúc đó, nếu như người vẫn không phải là đối thủ của Ninh Hạo Thiên như cũ, như vậy hắn sẽ ra tay đối với Xích tiêu phong và Nam phong lĩnh của người.

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ninh Hạo Thiên sẽ không để cho tất cả chín cái Thần mạch của hắn khôi phục, đồng thời để cho cảnh giới của hắn đuổi kịp mình.

Sở dĩ đối phương nhẫn nhịn đến hiện tại mà không động thủ, là bởi vì hắn ta phải tăng thực lực lên tới mức khi ra tay đối phó với hắn mà sẽ không phải chịu lực cản, nói đúng ra, là không cần lo lắng tới hậu quả.

Một khi leo lên Thanh vân bảng, hắn sẽ có thể tùy ý động thủ.

Tô Tú Y nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Đi Tới Thánh Viện

Thiên Vương phong, bên trên đỉnh núi có một toà lầu cao bằng gỗ, đỉnh như chui vào trong mây.

Trên mái nhà, Ninh Hạo Thiên đi xa trở về đứng ở ngoài cửa sổ, ở bên trên độ cao ngàn trượng này, tầm mắt của hắn bao quát non sông, không khỏi khiến cho hắn sinh ra hào khí ngập trời.

Đặc biệt là nghĩ đến thu hoạch của chuyến này, tâm tình của hắn trở nên kích động, hận không thể lập tức bế quan tu luyện.

Nhưng trước đó, hắn còn muốn gặp một người, mẫu thân Tô Thuyên của hắn.

Rời khỏi bảo tháp, Tô Thuyên bỏ ra mấy ngày mới đến được Thiên Đạo môn, dựa vào thân phận mẫu thân của Ninh Hạo Thiên, nàng một đường thông suốt đi tới Thiên Vương phong, leo lên trên lầu cao.

- Mẫu thân đại nhân... Há? Đã xảy ra chuyện gì?

Ninh Hạo Thiên nhìn thấy dấu bàn tay còn không biến mất trên mặt Tô Thuyên, hắn vừa á náy lại vừa giận dữ.

Nói tới chỗ này, Tô Thuyên cũng tràn ngập lửa giận.

- Giang Thần? Ta muốn giết hắn!

Ninh Hạo Thiên nói xong muốn đi Xích tiêu phong tìm Giang Thần tính sổ, có điều hắn lại bị Tô Thuyên ngăn cản.

Ninh Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Tô Thuyên nói.

Ninh Hạo Thiên nói gì cũng không thể cứ quên đi như vậy.

Nhìn dáng vẻ của hắn dường như là muốn đi tìm Cao Nguyệt gây phiền phức, Tô Thuyên lại nghĩ đến tình báo của Thiên Cơ các, trong lòng nổi lên vẻ bất an không tên.

Tô Thuyên nói.

- Hà?

Lời này đã khiến cho Ninh Hạo Thiên sửng sốt, hắn trầm ngâm hồi lâu mới không cam lòng vung tay lên.

Ninh Hạo Thiên tự tin nói.

- Hạo Thiên, Hoàng gia từng nói, chỉ cần con có thể leo lên Thanh vân bảng thì sẽ cho phép chúng ta đối phó với Nam phong lĩnh, lửa giận của Thiên Phong đạo nhân cũng sẽ được bọn họ gánh chịu.

- Chém giết Tam hoàng tử ở trước mặt mọi người, tiểu tử kia thực sự coi Hoàng thất là quả hồng mềm hay sao?

- Đây chính là chỗ tốt của thực lực, người mạnh mẽ, giá trị cũng sẽ càng lớn, con thân là Phò mã, vốn hoàng triều đã vừa ý rồi.

Tô Thuyên nói.

- Nếu như Cửu Tiêu Thần mạch còn ở đây thì ba, bốn tháng là có thể. Thế nhưng bây giờ Thần mạch chỉ còn lại ba cái, ít nhất cần thời gian gấp đôi trở lên, nếu như trong lúc đó Thần mạch lại biến mất thì còn chưa chắc chắn.

Nói đến đây, Ninh Hạo Thiên rất là không cam lòng và tức giận.

Tô Thuyên khích lệ nói.

- Vâng.

- Hạo Thiên, Giang Thần, Nam phong lĩnh đều là vấn đề nhỏ, tâm nguyện lớn nhất cả đời này của mẫu thân chính là trở lại Long vực, trở lại Thánh thành, mà không phải sống uổng ở nơi nhỏ bé này.

Năm đó nàng được gả tới Hỏa vực, rời khỏi khu vực trung tâm của Cửu Thiên đại lục, đây là nỗi khúc mắc của nàng, những năm này dù có nằm mơ thì cũng muốn trở về.

- Mẫu thân đại nhân, cứ giao cho con đi!

Ninh Hạo Thiên biết tâm nguyện của nàng cho nên càng muốn liều toàn lực để hoàn thành.

...

Như Tô Thuyên từng nói, Giang Thần đã xuất phát, rời khỏi Thiên Đạo môn.

Không có người đưa tiễn, bởi vì hắn không thích cảm giác ly biệt.

Tất cả hành lý được bỏ vào trong nạp giới, bên hông chỉ buộc một cây đao, Bạch Linh vẫn rất hoạt bát, lúc thì chạy đến phía trước, lúc thì vòng tới phía sau hắn.

Một người một hồ vui đùa với nhau.

Trên quảng trường ở kinh thành, hồ to ba ngày trước bởi vì trận chiến của Giang Thần và Tam hoàng tử để lại đã được lấp đầy, bày ra một đồng tảng đá chỉnh tề.

Một cơ quan giống như con chim lớn đang đứng ở chỗ kia, mỗi một linh kiện đều rất là vuông vức, chấp vá thành một con chim, không có chân thực như cơ quan thú mà trước đó Giang Thần từng thấy.

Thế nhưng, cơ quan giống con chim lớn hiện tại hoàn toàn không phải là thứ mà những cơ quan thú khác có thể so sánh được.

Giang Thần có thể cảm nhận được tư thế như công bằng, nghĩ tới tình cảnh khi giương cánh bay lượn, tuyệt đối sẽ rất là đồ sộ.

Sau khi tới gần, Giang Thần phát hiện ra trên lưng chim có người, hơn nữa còn không ít, làm cho hắn đến sớm có cảm giác như mình đã tới muộn.

Tôn giả Thánh Viện và năm người kia đã ở phía trên.

Nhìn thấy hắn đến, cũng không có ai oán giận, ngoại trừ Tôn giả Thánh Viện ra, năm người khác có chút sốt sắng và bất cứ.

Tôn giả Thánh Viện nói.

Giang Thần gật gật đầu, mang theo Bạch Linh đi tới.

Lữ Phi kinh ngạc nói.

Giang Thần nói.

- Không phải ta nói không được mang theo chiến sủng sao?

Lữ Phi vội vã giải thích, nhưng lại không tiện nói lời ra khỏi miệng.

Trong lòng những người khác rất rõ, điều mà bọn họ kinh ngạc chính là Giang Thần đi Thánh Viện còn mang theo Bạch Linh tới, chỗ kia vừa thần thánh vừa xa lạ, một con chiến sủng không nói tới việc phiền phức mà còn rất dễ dàng gặp phải phiền phức không đáng có.

Thánh Viện Tôn giả nói.

Sáu người đã đến đông đủ, cánh cửa cơ quan giống con chim lớn bắt đầu vung lên, sức gió đáng sợ ở trong thời gian cực ngắn được ngưng tụ.

Cánh chim vỗ, cơ quan giống con chim lớn bay lên từ bình địa, đi thẳng lên trên bầu trời, quảng trường đã được chữa trị lại bởi vậy mà xuất hiện không ít vết rách.

Đi lên trên không trung, cơ quan giống chim lớn dùng một loại tốc độ kinh người phi hành.

Tôn giả Thánh Viện nói.

Một câu nói khiến cho sáu người giật nảy cả mình, tốc độ có thể xé rách được người sẽ kinh người thế nào chứ?

Tôn giả Thánh Viện nói.

Sáu người nhìn nhau, nóng lòng muốn thử, nhưng ai cũng không tiện là người thứ nhất mở miệng.

Lữ Phi là người thứ nhất nói chuyện, trước sau vẫn liêu lĩnh như một.

- Các người gọi ta là Nam Công đi.

- Nam Công tiền bối, đi tới Thánh Viện, chúng ta phải chú ý tới cái gì vậy?

Nam Công nói.

Trầm Hoan lại nói.

Hai vấn đề của hắn để lại ấn tượng trực tiếp hàm hậu cho những người khác.

Nam Công nói.

Thông thiên cảnh cũng không phải là mục tiêu cao nhất theo đuổi?
Như vậy thế nào mới là cao?

Trong lòng Trần Hoan ngửa ngáy khó nhìn, còn muốn tiếp tục hỏi, thế
nhưng hắn cũng cảm thấy không quá thỏa đáng cho nên mới giữ yên lặng.

Phi Nguyệt công chúa nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Thánh Viện, Đã Đến!

Vấn đề này làm cho người ta rất là hiếu kỳ, ngay cả Giang Thần cũng không ngoại lệ.

- Có, đồng thời sẽ rất nghiêm ngặt, sẽ có chương trình học sắp xếp và các cuộc thi xen kẽ.

- Xem ra các người còn chưa hiểu quá nhiều về Thánh Viện, vậy ta sẽ nói đại khái một chút, các người có nghi hoặc thì cứ hỏi lại đi.

Như vậy không thể tốt hơn, sáu người vênh tai lắng nghe.

Nam Công bắt đầu giảng giải.

Thánh Viện, trên tính chất là thể lực cùng loại với tông môn, bang phái, gia tộc, có thể nói Thánh Viện là tập hợp đủ loại ưu điểm của những thể lực này, bồi dưỡng được các thiên tài ưu tú.

Đệ tử Thánh Viện một tháng một kiểm tra nhỏ, ba tháng một thi lớn, sáu tháng một sát hạch, quan tâm tới sự trưởng thành của đệ tử trên toàn phương diện.

Không thể như Giang Thần ở Thiên Đạo môn vậy, rất lười nhác, muốn tu luyện lúc nào thì tu luyện lúc đó.

- Trong một năm tiến tu này, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, nói dài cũng không dài lắm, Thánh Viện sẽ căn cứ vào tình huống của mỗi người các người mà sắp xếp chương trình học tương ứng để hoàn thành.

- Vì lẽ đó, các người ở Thánh Viện, Thông thiên cảnh chỉ là kết quả rất bình thường, các người rất có thể đạt được thành tựu bất phàm ở trên trận pháp, luyện đan hoặc là trên võ học.

Nam Công vạch trần bí ẩn sau khăn che mặt của Thánh Viện, sáu người cũng không cảm thấy mờ mịt giống như trước đây nữa.

Trầm Hoan hỏi.

Vấn đề này rõ ràng là hỏi không, Nam Công cười ha hả, xem như là đã trả lời.

Giang Thần đột nhiên nói.

So với những người khác, vấn đề này của hắn rất là sắc bén.

Đám người Trầm Hoan chìm đắm ở bên trong vui sướng, hưng phấn vì được đi tới Thánh Viện, chưa hề nghĩ tới vấn đề này.

Bây giờ nghe Giang Thần nhắc tới, cả đám kịp phản ứng lại.

Thánh Viện cử hành tiến tu ở các vực, mỗi một vực ít nhất sẽ có ba đệ tử, nhân số sẽ đạt tới mấy trăm, nhiều người như vậy tới Thánh Viện, Thánh Viện bồi dưỡng bọn họ thành tài vô điều kiện, như vậy tại sao?

Bởi vì Thánh Viện vốn là tượng trưng cho thế lực bảo vệ đại lục hay sao?

Có lẽ có khả năng, nhưng nếu như chỉ tin lý do này, vậy tuyệt đối sẽ là kẻ ngu ngốc.

- Các người sẽ biết được, cố gắng lên.

Sau đó là một quãng thời gian rất dài và trầm mặc, Nam Công nhắm mắt dưỡng thần, sáu người khác không dám ồn ào, mọi người tề nhậm ngồi

ở trên lưng chim.

- Hà?

Sau nửa canh giờ, Nam Công mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn về phía Giang Thần.

Năm người kia nhìn lại theo, tức thì cả kinh.

Chẳng biết từ lúc nào, Giang Thần đã ngồi ở đó không nhúc nhích, hô hấp đều đều, nhìn như không có chỗ nào là không bình thường cả.

Thế nhưng chỉ cần dùng thần thức tra xét thì sẽ phát hiện ra thân thể của hắn và gió lớn bên ngoài có một loại rung động đặc biệt.

Nam Công thì không nói, năm người ở đây đều là thiên tài kiệt xuất nhất của Hỏa vực, đương nhiên đã nhìn ra được Giang Thần đang cảm ngộ Phong Tâm ý cảnh ở trong thiên địa.

Sức gió do tốc độ phi hành của chim lớn này tạo ra có thể xé rách người, trong hoàn cảnh này, quả thực là thời cơ tuyệt hảo để lĩnh ngộ Phong Tâm ý cảnh.

Chỉ có điều, hiện tại đang ở trên đường đi tới Thánh Viện, tâm tình của mỗi người đều đang kích động và thấp thỏm, ai có thể làm cho tâm tình bình tĩnh lại nghĩ những thứ này cơ chứ?

Dịch Thủy Hàn cũng có nhu cầu đối với Phong Tâm ý cảnh giống như Giang Thần, từ lúc lên thuyền vẫn đang len lén đánh giá, muốn nhìn một chút xem là cái gì đã tạo ra chênh lệch lớn tới như vậy giữa hai người.

Hiện tại, xem như hắn đã biết rồi.

Cũng không phải Giang Thần chỉ làm dáng một chút, sau khi hắn mở mắt ra, có thể nhìn thấy được vẻ vui sướng sau khi có thu hoạch rất rõ ràng.

Nam Công nói.

Vừa này, Giang Thần từ nửa bước Phong chi tiểu đạo đạt đến Phong chi tiểu đạo, bước ra được một bước dài.

- Cảm ơn.

Giang Thần khẽ mỉm cười, đưa tay ra ngoài, theo lý mà nói, đầu tiên máu thịt trên tay của hắn sẽ bị xé rách, lộ ra xương trắng, tiếp theo xương trắng sẽ lại bị sức gió nghiền nát.

Nhưng mà, tay của Giang Thần lại chẳng có chuyện gì.

Giang Thần nói.

Nam Công nói.

Có biểu hiện trước đó của Giang Thần, những người khác cũng không lãng phí thời gian, nắm lấy cơ hội này, phạm là người có võ học và lợi khí tương quan đều không thể bỏ qua Phong Tâm ý cảnh.

Tự mình lĩnh ngộ thì mới có thể hiểu rõ ở trong tình huống này muốn lĩnh ngộ có bao nhiêu khó khăn, căn bản không tiến vào được trạng thái kia.

- Đã tiến vào Long vực.

Bỗng nhiên, Nam Công nói một câu, tốc độ của cơ quan giống con chim lớn bắt đầu chậm lại.

Rốt cuộc sáu người đã có thể nhìn thấy cảnh sắc của Long vực, cả đám liên tục lộ đầu ra.

Long vực cũng chỉ có Phi Nguyệt công chúa là tới một lần, năm người còn lại vẫn là lần thứ nhất.

Bởi vì khoảng cách giữa hai vực cách nhau quá xa, nếu như không phải cơ quan chim lớn thần tốc thì coi như là cưỡi thuyền buồm thì cũng phải mất thời gian chừng ba tháng.

Hiện tại thời gian mới không tới nửa ngày đã đến, có thể thấy được cơ quan giống con chim lớn thần tốc ra sao.

Phong cảnh ở phía dưới rất xinh đẹp, núi non sông suối liên miên không dứt cùng với rừng rậm tươi tốt hình thành một hình ảnh hài hòa, lúc vừa mới bắt đầu đám người Giang Thần cho rằng đã đi tới phong cảnh danh thắng của Long vực, thế nhưng sau đó mới phát hiện ra phong cảnh ở trong Long vực đều là như thế.

Dù cho là sa mạc thì cát cũng đều giống như vàng vậy, quan sát từ trên không trung có một phen vẻ đẹp khá là đặc biệt.

Có điều, chuyện khiến cho người ta giật mình nhất là không ngờ lại xuất hiện thành thị.

Chỉ cần là thành thị hơi lớn một chút cũng không có tường thành, hoặc là tường thành lại ở giữa thành, đây là do mọi người xây dựng thêm thành thị dẫn đến tình huống như thế này.

Cũng có ý nghĩa ở dưới thời gian thúc đẩy, thành trì đã không cần tường thành bảo vệ nữa.

Ở bên ngoài thành thị, có rất nhiều con đường bằng đá, dài mấy trăm dặm thậm chí ngàn dặm, đi về phía một tòa thành trì khác, xe ngựa trên đường không ngừng lui tới.

So sánh với nơi này, cho dù là Đại Hạ hoàng triều cường thịnh nhất Hỏa vực cũng không có được quang cảnh như vậy.

- Long vực, quả nhiên không hổ là tồn tại mạnh nhất đại lục!

Lữ Phi không kìm lòng được nói, lập tức nhận được sự tán thành của những người khác.

Lại bay được mấy mươi phút, tốc độ của cơ quan chim lớn lần nữa chậm lại, nói rõ đã sắp tới Thánh Viện.

Mỗi người đều rất kích động, liên tục đứng dậy nhìn xuống xung quanh.

Điểm bất ngờ chính là, Thánh Viện ở trong một tòa thành trì.

Theo suy nghĩ của đám người Lữ Phi, thế lực như Thánh Viện hẳn phải ở một phương độc lập, nếu như nói cả tòa thành trì phía dưới là Thánh Viện, như vậy bọn họ sẽ không kinh ngạc.

Thế nhưng Nam Công đã nói rõ, thành trì phía dưới gọi là Thánh thành, mà Thánh Viện thì ở giữa thành.

Thánh thành có diện tích không nhỏ, tất cả thành trấn của Đại Hạ hoàng triều, thậm chí cả thôn trang gộp lại cũng không sánh nổi được với nơi này.

Cũng bởi vì quan hệ như vậy cho nên người sinh sống ở trong tòa thành này, có thể cả đời cũng không chạm mặt được nhau một lần.

Trừ phi là loại việc trọng đại cỡ lớn, nếu không người của Thánh thành sẽ chỉ sống ở khu vực của riêng mình, tất cả công việc to nhỏ xảy ra trong thành đều phải thông qua nhật báo chuyên trách thì mới có thể hiểu rõ được.

Nhắc tới cũng khéo, một tấm nhật báo bị vứt bỏ theo gió bay tới không trung, bị Trầm Hoan kia bắt lấy, vừa dài vừa rối, cần dùng hai cái tay mới có thể hoàn toàn mở ra được.

Những người khác rất tò mò nội dung bên trong là gì, cho nên cả đám lập tức chau đầu ghé tai nghị luận.

Rất nhanh, trên mặt bọn họ hiện lên vẻ khó xử, văn tự trên mặt báo bọn họ xem không hiểu!

Văn tự phía trên không giống Hỏa vực, tuy rằng kết cấu của rất nhiều chữ viết trên cơ bản giống nhau, một chữ không khó để đoán ra ý tứ, thế nhưng nếu ghép lại vào nhau thì lại vô cùng xa lạ.

- Ồ?

Giang Thần phát hiện đây là văn tự của Thánh vực 500 năm trước, hẳn muốn đọc không có bất kỳ cản trở gì cả.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Tổng Giáo Tập Đại Nhân

Giang Thần chú ý tới những chữ lớn chuyên đề được viết lớn nhất, bắt mắt nhất kia.

Giang Thần nói.

Đám người Trầm Hoan sững sờ, đưa tấm nhật báo Thánh thành cho hẳn.

Lữ Phi hiếu kỳ nói.

Giang Thần đến từ Thập vạn đại sơn, đó là nơi căn cỗi nhất trong Đại Hạ vương triều, người xuất phát ở nơi đó làm sao có khả năng có học thức mà bọn họ cũng không sánh nổi được chứ?

- Xem ra có rất nhiều người bất mãn đó.

Nam Công có chút bất ngờ, cũng không che giấu cái gì cả.

- Giang Thần, đã xảy ra chuyện gì?

Năm người kia đứng ngồi không yên, mở miệng dò hỏi.

- Nội dung dưới tiêu đề này chính là cái nhìn đối với những người tiên tu mà đến như chúng ta, nói đơn giản, Thánh thành thậm chí cả Long vực không quá xem trọng chúng ta, cho là chúng ta sẽ lãng phí tài nguyên của Thánh viện.

Chuyện này đã được đăng báo, cho nên Nam Công cũng sẽ không chú ý nếu như Giang Thần nói ra chuyện này.

Trên thực tế, bây giờ Giang Thần nói cũng còn tốt, chờ tới khi những người khác tự mình đi tới Thánh Viện mới biết được thì cũng không tốt. Cho nên nói ra bây giờ cũng tiện để chuẩn bị tâm lý.

Có điều cũng phải nên giải thích một chút mới được.

- Thánh Viện là một nơi mà tất cả mọi người đều ngóng trông, Thánh Viện cũng sẽ tích cực chiêu thu đệ tử từ tông môn, gia tộc hoặc là thư viện, tự nhiên yêu cầu cũng là cao nhất. Vì lẽ đó rất nhiều người đều bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

- Bây giờ các người tiến vào Thánh Viện tiến tu, rất nhiều người cho rằng đệ tử đến từ các vực không đạt tới tiêu chuẩn chiêu thu phổ thông của Thánh Viện, so với việc lãng phí tài nguyên, không bằng chiêu thu từ Long vực thì hơn.

- Đây là chuyện thường của con người, các người không cần để ý, trừ một chút phiền diện và ánh mắt lạnh lùng ra, Thánh Viện đối xử với tất cả đều bình đẳng như nhau.

Nam Công thừa nhận lời nói của Giang Thần, an ủi bọn họ.

Có điều sau khi hiểu được chuyện gì xảy ra, tâm tình của mấy người đã không có rộng rãi như lúc vừa mới bắt đầu nữa, bọn họ đã biết trong vòng một năm sau mình sẽ sẽ đối mặt với khiêu chiến ra sao.

Lúc này, cơ quan giống chim lớn đã hoàn toàn dừng lại, đám người Giang Thần phát hiện ra đã đến Thánh Viện.

Là quần thể kiến trúc to lớn nhất trong toàn bộ Thánh thành, khí thế rộng rãi, chẳng khác nào hoàng cung trong kinh thành vậy.

So với hoàng cung tráng lệ, Thánh Viện tao nhã hơn, mỗi một kiến trúc đều nhìn thấy dấu vết của năm tháng, nhưng mà lại không có chút cũ nát nào cả.

Dù cho là đang ở trên không trung thì cũng có thể cảm nhận được nội tình thâm hậu của Thánh Viện, như một con cự thú ngủ say không thể quấy nhiễu vậy.

Cơ quan giống con chim lớn đáp xuống trên bãi cỏ trống trải, nơi này còn có không ít cơ quan giống như thế đang ở đó, chỗ khác nhau chỉ là màu không giống nhau mà thôi.

Dường như Thánh Viện đã sớm biết sẽ có người đến, cho nên ngay sau khi sáu người Giang Thần và Nam Công hạ xuống đã có mấy người tới đây.

Phân biệt là một vị trung niên thái dương trắng toát, mí mắt, khoe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt hiện lên một loại cương nghị khá rõ ràng.

Ở bên cạnh hẳn có đứng một nữ tử trên người mặc y sam màu vàng, trên dưới ba mươi tuổi, bề ngoài tú lệ thoát tục, phong hoa tuyệt đại.

Mặt khác, còn có một vị hán tử trung niên vóc người phát tướng, và một thiếu nữ trên người mặc y phục đặc chế, da thịt trắng hơn tuyết, mỹ lệ làm rung động lòng người.

Đó là một kiện y phục màu đen, rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng tới bộ khoái nha môn, cũng làm cho thiếu nữ này trở nên anh khí anh khí bừng bừng.

Tiếng nói của người trung niên kia rất trầm thấp, tràn ngập từ tính.

Nam Công nói.

Thiếu phụ xinh đẹp nói, thanh âm rất nhu hòa.

Nam Công nói.

Lúc này, người trung niên kia bước lên trước, sự uy nghiêm vô hình tản mát ra, đám người Lữ Phi không tự chủ được ưỡn ngực, thân thể trở nên căng thẳng.

Giang Thần cũng không bị ảnh hưởng, ánh mắt rơi vào trên người của nữ tử kia.

Nhận ra được ánh mắt của hắn, thiếu nữ kia sửng sốt một chút, mạnh mẽ lườm hắn một cái.

- Các người sắp sửa tiến tu một năm ở trong Thánh Viện, trong khoảng thời gian này không cho phép lười nhác và thư giãn một chút nào. Ta không quan tâm các người đến từ nơi nào, đã từng tu luyện như thế nào, ở Thánh Viện, nhất định phải nghe theo sắp xếp và chỉ đạo, người thất bại sẽ được đưa trở về cùng ngày, ta nghĩ các người cũng đã thấy được tốc độ của cơ quan rồi đó.

Những câu nói này trước đó Nam Công cũng đã nói, chỉ là không có nghiêm khắc vô tình như hắn mà thôi.

Người trung niên lại nói.

Một câu nói khiến cho sáu người Giang Thần vừa mừng vừa sợ, đồng thời lại có chút không rõ, Thánh Viện làm như vậy, không phải là cướp người sao?

- Thánh Viện không phải là môn phái, cũng không phải gia tộc, làm việc cho Thánh Viện giống như là thuê vậy, tới lui tự nhiên, nếu như tương lai các người ở lại không phải làm đệ tử của Thánh Viện mà là làm người đến từ thế lực nào đó đến Thánh Viện làm việc.

Thiếu phụ xinh đẹp kia nhìn ra bọn họ nghi hoặc, cho nên mới mở miệng nói.

Sáu người bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là như vậy.

Y Nguyệt Xuyên nói.

- Giáo tập đại nhân!

Phi Nguyệt công chúa là người có phản ứng nhanh nhất, nàng cung kính kêu một tiếng.

Những người khác chậm một nhịp, vội vã mở miệng.

Y Nguyệt Xuyên nói một ít chuyện của Thánh Viện, so với Nam Công còn tỉ mỉ hơn nhiều.

Hắn đang muốn chờ đến lúc tiến tu kết thúc, khi đó Thánh Viện thật sự sẽ để cho bọn họ rời đi sao?

Có điều, bởi vì là Thánh Viện cho nên hắn cũng chẳng có gì đáng để lo lắng cả.

Đối thành những thế lực khác, vô duyên vô cớ tổn tinh lực để bồi dưỡng mình, nhất định Giang Thần sẽ từ chối, vạn nhất đối phương để hắn đi làm chuyện trái với lương tâm thì phải làm sao bây giờ?

Thánh Viện thì lại không cần phải lo lắng, bởi vì đây là thế lực tượng trưng cho quang minh ở trong lòng của mọi người.

Đối với rất nhiều người mà nói, có năng lực làm việc cho Thánh Viện là một loại vinh quang vô thượng.

Vì lẽ đó những người khác rất lo lắng việc mình ở giữa đường bị đào thải.

Y Nguyệt Xuyên giới thiệu gần đủ, lúc này thiếu nữ mặt lạnh kia mới đi tới.

- Ta là đội trưởng Ứng Vô Song của Phong Kỳ đội, các người là đệ tử tiến tu thì cũng phải giống những đệ tử khác, đều phải tuân thủ quy củ của Thánh Viện, một khi bị ta bắt được, mặc kệ là biết chuyện hay không, hay là lần đầu phạm tội thì ta đều sẽ nghiêm trị không tha!

Nàng nhìn qua tuổi tác gần như bằng với Giang Thần, so với năm người kia còn nhỏ hơn, nhưng khi nói chuyện lại không có chút khách khí nào cả, rất là thẳng thắn.

- Thánh Viện cho phép có chiến sủng, nhưng tất cả sai lầm chiến sủng phạm vào, toàn bộ đều để chủ nhân gánh chịu, nếu như vô cớ hại người thì sẽ bị chúng ta bắt giết!

Khi nói xong câu cuối cùng, con người của Bạch Linh bắt đầu trở nên đỏ hồng, có điều rất nhanh nó đã biến hóa, không quan tâm ngồi ở chỗ đó, dùng móng vuốt gãi gãi chỗ ngứa của nó.

Bạch Linh đã hoàn toàn mở ra linh trí, sẽ không dễ dàng bị làm tức giận như vậy.

Giang Thần nhún vai một cái, xem như là đáp lại.

Điều này cũng làm cho ấn tượng của vị Ứng Vô Song này đối với hắn càng ngày càng kém.

Hán tử trung niên vẫn giữ yên lặng nở nụ cười, một thân thối mỡ khiến cho mọi người nhìn qua cảm thấy hắn rất giống Phật Di Lặc vậy.

Nam Công chỉ tay Giang Thần.

Lời vừa nói ra, ba người Ứng Vô Song, Y Nguyệt Xuyên cùng Sử Văn Cung rất là kinh ngạc, ánh mắt rơi vào trên người Giang Thần.

Trong đôi mắt hạnh hẹp dài của Ứng Vô Song để lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì tiêu chuẩn tiến tu loại ưu cũng có ý nghĩa Giang Thần đã có tư cách trực tiếp ở lại Thánh Viện.

Y Nguyệt Xuyên nói.

Có thể nhìn ra được rất rõ ràng, nàng và Sử Văn Cung đều có vẻ hoài nghi, chỉ là không dám nghi hoặc lời của Nam Công, cho nên mới giấu lời này ở trong lòng.

- Được rồi, sáu vị tiểu hữu, cố gắng lên.

Nam Công vỗ tay nở nụ cười, dường như muốn rời khỏi.

- Đa tạ ở dọc đường Nam Công đã chăm sóc cho chúng ta.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Đặt Chân Tới Thánh Viện

- Các người đi tới chỗ ở đi, sau đó sẽ có người gọi các người.

Y Nguyệt Xuyên nói.

Lúc này, sáu người Giang Thần đã chính thức đặt chân vào Thánh Viện.

Thế lực lớn trong Hỏa vực hùng cứ một phương, sơn môn càng nguy nga thì lại càng tốt.

Thế nhưng bỗng nhiên sáu người cảm thấy hiểu ra, một đồng lâu cao đứng lặng mấy trăm năm mà không đổ mới là cảnh tượng ghê gớm nhất.

- Năm đó trong chiến dịch trừ ma cuối cùng, những anh hùng đã thương nghị ở đây trước khi quyết chiến.

Đặc biệt sau khi nghĩ tới chuyện này, đi ở bên trong Thánh Viện bọn họ đều cảm nhận được sự trang nghiêm và thần thánh không tên.

Sau đó, Giang Thần nhận được một gian tĩnh thất, so với Xích tiêu phong của hắn ở trong Thiên Đạo môn hoàn toàn không thể sánh bằng.

Có điều khi biết chỗ của năm người khác là ở trong ký túc xá thì hắn đã hiểu rõ đãi ngộ của mình ở Thánh Viện khá là tốt rồi.

- Thu thập dược liệu, tinh luyện thuốc giải.

- Đi tìm ngoại công, hy vọng có thể truyền tin tức cho Thiên Phong đạo nhân.

- Tiếp quản thế lực chương giáo sáng lập ra.

Nằm trong căn phòng mà mình phải ở đây trong vòng một năm, Giang Thần xác định mục tiêu của mình, đề ra kế hoạch.

Ba mục tiêu, độ khó không đồng đều.

Ngoại trừ tìm kiếm được liệu, hai cái khác có thể thư thả một chút.

- Như vậy thì đi tới Thánh thành đi.

Khi Giang Thần đi tới cửa thì lại dừng lại, Thánh thành rất lớn, dựa vào hai chân cất bước, mấy ngày mấy đêm cũng không nhất định đã đi hết được.

Không có một người dẫn đường, hoàn toàn là hai mắt dò đường đó.

Tiếng gõ cửa vang lên, Giang Thần mở cửa, vừa nhìn ra thì đã phát hiện ra ngoài cửa có Phi Nguyệt công chúa đứng đó.

Phi Nguyệt công chúa nói.

Lúc nói chuyện, nàng đánh giá gian phòng của Giang Thần, trong mắt toát ra vẻ hâm mộ, nghĩ đến nơi ở hiện tại, đối với thân thể thiên kim của nàng mà nói, càng khó có thể tiếp nhận được hơn nữa.

- Đa tạ.

Phi Nguyệt công chúa không có sắc mặt tốt mấy đối với việc nhìn thấy hãn, một là bị hãn đánh bại, hai là Tam hoàng tử chết.

Giang Thần nhún nhún vai, không nhiều lời mà khoá cửa, sau đó đi theo nàng đi tới quảng trường tượng đồng của Thánh Viện.

Ở trung tâm của quảng trường này có mấy cái tượng đồng về người, đều là đại anh hùng có tiếng ở trong thời đại anh hùng.

Ở xung quanh tượng đồng đã có không ít người tụ tập, không khó để nhìn ra đều là các đệ tử tiến tu đến từ các vực.

Bởi vì y phục của đệ tử Thánh Viện đều là thống nhất mà những người này đều không có.

Không được bao lâu, khoảng chừng có khoảng bốn năm mươi người xuất hiện.

Ở ngay phía trên của quảng trường, có đệ tử Thánh Viện mặc chế phục áo lam, khoảng chừng hơn mười người, nhìn các đệ tử tiến tu trước mắt, vẻ mặt lãnh đạm, khóe miệng nhếch lên, khó nén vẻ kiêu ngạo.

Tuổi tác bình quân của những đệ tử này so với các đệ tử tiến tu còn nhỏ vài tuổi, nhưng khí tức tản mát ra từ trong cơ thể lại còn mạnh mẽ hơn nhiều.

- Nhìn cái gì? Để thừa thớt trống như vậy thành hình dáng gì cơ chứ? Không ai dạy các người quy củ đúng không? Xếp thành hàng cho ta.

Đột nhiên, một thanh niên hình thể cao to nhanh chân đi đến, hét lớn một tiếng với đám người ở phía quảng trường.

Các đệ tử tiến tu đều sửng sốt một chút, nhìn nhau, không rõ lai lịch của người này ra sao.

Thanh niên kia lại nghiêm mặt rộng to.

Tức thì, bên trong các đệ tử tiến tu có người vội vội vàng vàng đứng phía trước, xếp hàng với nhau.

Ngay khi những người khác chần chờ bước chân thì vẻ tức giận trên mặt của thanh niên này đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, mà thay vào đó là một nụ cười xán lạn.

Ha ha ha ha ha!

Các đệ tử Thánh Viện khác đều không nhịn được, cười đến mức nghiêng nghiêng ngửa ngửa.

- Ta nói này Trang Phàm, người cũng thực sự là thích đùa giỡn nha.

- Nhìn vẻ mặt bối rối của đám người này không, thực sự là buồn cười quá đi mất!

- Không cần để ở trong lòng, ta chỉ đùa một chút với các người mà thôi.

Lập tức, hần nhanh chóng đứng vào trong hàng ngũ các đệ tử của Thánh Viện.

Các đệ tử tiến tu biết mình bị trêu chọc tức giận ngập trời, những đệ tử tiến tu này so với sáu người Giang Thần mới đến còn hiểu tình cảnh của mình hơn, hiện tại bị xem là trò cười để trêu đùa, thực sự là không nhịn được nữa.

Dù sao, người ở nơi này đều là thiên tài hàng đầu ở các vực, ngạo khí là thứ không thể thiếu được.

Có người muốn xông lên, thế nhưng đều bị đồng bạn ngăn cản, có mấy người dùng âm thanh không mạnh để chỉ trích.

- Xảy ra chuyện gì?

Lại có một khuôn mặt mới đi tới, là một vị trung niên gầy gò, da dẻ trắng nõn, trên mặt lại không có một chút râu nào cả, bóng loáng gần như giống thiếu niên vậy.

Đôi mắt như lõm vào bên trong khuôn mặt, ánh mắt sắc bén.

Hắn vừa đi đến thì tiếng ồn ào trên quảng trường bình tĩnh lại.

- Mạc Sư!

- Vừa rồi ta chỉ đùa một chút với bọn họ, có khả năng là địa vực không giống nhau cho nên bọn họ không thể nào tiếp nhận được.

Nghe ngữ khí hờ hững của hắn, các đệ tử tiến tu tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, các đệ tử Thánh Viện thì lén lút cười.

- Được rồi.

Mạc Sư không muốn làm mất thời gian vì chuyện này, đôi mắt có thể bắn thủng mọi thứ nhìn về phía các đệ tử tiến tu trên quảng trường.

- Thánh Viện chia ra làm bốn viện đông tây nam bắc, phân viện có hai giới thiên địa, mỗi giới có mười hai ban.

- Các người sẽ được phân phối vào bên trong mười hai ban địa giới, bắt đầu chân chính tiến tu.

- Đồng thời vào hôm nay, các người sẽ thu được y phục và lệnh bài thân phận, có thể đi ra ngoài đi lại.

Nghe đến đó, Giang Thần mới biết hóa ra là không thể tùy tiện ra vào, cũng còn may khi hắn vừa định đi thì đã tập hợp nhân số, nếu không chờ ở trong Thánh Viện thì cũng buồn chán tới chết.

Mạc Sư lại nói.

- Phương thức làm việc của Thánh Viện này quả nhiên không giống tông môn!

Nghe thấy câu này, các đệ tử tiến tu quên đi phần nộ, cảm thấy vô cùng mới mẻ, chỉ là nghĩ tới những tiểu đội trưởng làm cho người ta chán ghét kia, trong lòng bọn họ không khỏi cảm thấy bất an.

- Rút thăm đi.

Theo Mạc Sư nói xong, có người ôm một cái rương lớn, trên đỉnh có một cái lỗ tròn.

Người thứ nhất đi tới, lấy ra một tờ giấy ở bên trong, trên mặt viết một số bốn.

- Đến đây đi, bên này.

Bên trong đệ tử Thánh Viện, một thanh niên vầy vầy tay với hấn.

Trong mười hai vị đệ tử Thánh Viện, vừa nãy hấn không giống những người khác, cười to khuếch đại như thế.

Người kia thở phào một hơi, rất vui mừng đi tới.

Tiếp đó, lại một người khác rút thăm, năm người của Hỏa vực bị phân vào lớp không giống nhau, lúc đến phiên Giang Thần, hấn rút được con số mười một.

- Làm cái gì vậy chứ? Một gia hỏa mới trung kỳ viên mãn mà cũng trở thành đệ tử tiến tu sao? Mạc Sư, ta có thể không lấy hay không?

Nhắc tới cũng khéo, tiểu đội trưởng ban số mười một chính là Trang Phàm kia.

Sau khi hần phát hiện ra cảnh giới của Giang Thần, gương mặt hần lập tức thay đổi, cũng không kiêng kỵ cảm nhận của người khác mà oán giận nói một câu với Mạc Sư.

Mạc Sư phát hiện ra cảnh giới của Giang Thần, ánh mắt có chút biến hóa.

Trong đông đảo đệ tử tiến tu, tối thiểu nhất cũng là hậu kỳ, làm sao lại có một người trung kỳ trà trộn vào đây cơ chứ?

- Cảnh giới thấp như thế cũng có thể đến Thánh Viện tiến tu hay sao?

- Chuyện này không phải sẽ càng khiến cho người ta cười trình độ của đệ tử tiến tu chúng ta rất thấp hay sao?

Nhắc tới cũng rất là trào phúng, người lên tiếng đầu tiên là các đệ tử tiến tu, so với các đệ tử Thánh Viện trên mặt mang theo vẻ châm biếm, bọn họ còn căm ghét hơn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Rửa Sạch Sĩ Nhục

Đối mặt với sự xem thường của Trang Phàm, Giang Thần có vẻ rất bình tĩnh, không phải hấn đang cất lực khắc chế làm cho mình bình tĩnh, mà là một loại bình tĩnh không coi chuyện này ra gì cả.

- Vậy người nói phải làm sao bây giờ? Cho hấn trực tiếp vào ban nào đây?

- Mười một ban còn lại như chúng ta sẽ không nhận một rác rưởi như vậy, lớp chúng ta mỗi người đều là Thần Du cảnh hậu kỳ, để hấn tới để kéo chân sau của chúng ta hay sao?

Trang Phàm cũng không dám cứng đối cứng với Mạc Sư, hấn dùng một loại ngữ khí rất bất đắc dĩ rất tức giận và oán giận, dường như đã phải chịu sự đối xử rất không công bằng.

Giang Thần mở miệng, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

Trang Phàm tức giận đáp, cho rằng Giang Thần muốn nịnh bợ mình.

Những người khác cũng cho là như vậy, nghĩ đến lời quá đáng của Trang Phàm, bọn họ không khỏi cảm thấy người này cũng quá không có cốt khí.

Chỉ có đám người Phi Nguyệt công chúa là hiểu rõ, ở dưới nụ cười ôn hoà như gió xuân của Giang Thần giấu điểm phong mang ra sao.

Giang Thần rất chăm chú hỏi.

- Cái gì?

Trang Phàm và những người khác đều có cảm giác đầu óc mơ hồ.

Giang Thần nói.

Vừa nói ra lời này, phản ứng của đám người chung quanh đều rất giống nhau, đầu tiên là kinh ngạc trợn mắt lên, sau khi xác định ý tứ trong lời của Giang Thần, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

- Người nói cái gì?

Giang Thần hỏi.

Trang Phàm cả giận nói.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Người muốn chết!

Trang Phàm không thể nhịn được nữa, thần nguyên trên người vận chuyển, nhắm về phía Giang Thần.

- Được rồi.

- Miếng lưỡi của người sắc bén như vậy rất không được hoan nghênh ở Thánh Viện đâu.

- Mạc Sư đang giáo huấn ta sao?

Giang Thần rất bất ngờ, giống như hấn cảm thấy sư trưởng trong Thánh Viện sẽ không phân trắng đen như vậy.

- Không đủ rõ ràng sao?

Giang Thần khiến cho Mạc Sư rất bất mãn, sắc mặt hần âm trầm lại, phối hợp với ánh mắt sắc bén, làm cho trong lòng người ta rất là sợ hãi.

Trang Phàm và chúng đệ tử Thánh Viện nhìn thấy Giang Thần có ý tứ muốn chống lại Mạc Sư, trong lòng rất là kinh ngạc, tiếp theo lại cười trên sự đau khổ của người khác.

- Con người ấy, bất kể thân ở nơi nào, có thành tựu gì thì bản tính cũng sẽ không thay đổi.

- Ta vốn cho là, Thánh Viện sẽ là một nơi hoàn toàn khác với những nơi khác, thế nhưng không nghĩ tới cũng phạm tặc như vậy.

- Lớn mật! Nói năng lỗ mãng, không tôn trọng sư trưởng! Người có biết đây là lỗi lớn hay không?

Mạc Sư rất là tức giận, không chỉ dùng lời nói mà dường như hần cũng sẽ cho Giang Thần cảm nhận được sự lợi hại của Thông thiên cảnh bất cứ lúc nào.

- Nếu như ta không phải đệ tử của Thánh Viện thì sẽ không được tính là lỗi lớn, ta nghĩ vị Mạc Sư này sẽ không bởi vì vài câu phê bình của người khác mà muốn động thủ chứ?

Giang Thần lần nữa nói ra lời kinh người, các đệ tử tiến tu khác há mồm trợn mắt.

Thứ bọn họ sợ nhất chính là bị Thánh Viện đưa trở về, kết quả Giang Thần thì lại tốt, hoàn toàn không quan tâm, thấy tư thế kia, dường như Thánh Viện còn không lọt được vào mắt hần.

Sắc mặt của Mạc Sư ngày càng khó coi, ý tứ của Giang Thần rất rõ ràng, người muốn ý vào tu vi Thông thiên cảnh bắt nạt ta sao? Qua căn ta đi.

Điều làm cho người ta tức giận nhất chính là, Thánh Viện khai trừ ai thì nhất định phải được viện trưởng các viện và tổng giáo tập thương nghị quyết định, hãn vẫn không có được quyền lợi khai trừ này.

- Được lắm, sẽ như người mong muốn.

Có điều, không có nghĩa là Mạc Sư không thể cố gắng ở trên chuyện khai trừ này, một tên đệ tử tiến tu, hãn không tin không bắt được đối phương.

Nói xong, hãn xoay người rời đi, đi tìm viện trưởng.

Chuyện đã phát triển đến một bước này, sau khi xác định Giang Thần không có hối hận, các đệ tử xung quanh thực sự không hiểu nổi hãn đang suy nghĩ cái gì nữa.

Đệ tử tiến tu không khỏi nghĩ vậy.

- Ta biết rồi.

- Người đi tới Thánh Viện, sau đó phát hiện ra mình yếu đuối không thể tả, không có lòng tin tiếp tục chờ đợi, cho nên muốn tìm một lý do để trở lại đúng không? Ta có thể hiểu được mà.

Lời này của hãn khiến cho người ta cảm thấy mới mẻ, nhưng cũng rất có sức thuyết phục.

- Người cho rằng ta được tiến tu đến chỉ vèn vện là trung kỳ viên mãn, thế nhưng trước đó ta đã gặp qua không ít đệ tử Thánh Viện cũng mới chỉ có cảnh giới này, tuổi tác cũng không lớn hơn so với ta bao nhiêu.

Lời này đã nhắc nhở mọi người một chút, tuổi tác của Giang Thần là ít nhất ở bên trong các đệ tử tiến tu.

- Ha ha ha ha, vừa nghe lời này đã biết là người từ nơi lạc hậu đến rồi.

- Đầu tiên, hiện tại rất ít người mang tuổi tác ra làm tiêu chuẩn để cân nhắc, bởi vì tuổi thọ của người tu hành dài lâu như vậy, đại đa số người không sống được tới tận cùng, thành tựu cao thấp của một người hoàn toàn không phải là vì người nhỏ hơn hai mươi tuổi là có thể quyết định được. Vì lẽ đó, hai người đứng chung một chỗ, mặc kệ tuổi tác hơn kém bao nhiêu, yếu chính là yếu!

- Thêm nữa, chẳng lẽ người cho rằng cảnh giới tương đồng thì người sẽ rất ghê gớm hay sao? Lẽ nào người không biết cùng một cảnh giới, công pháp huyền bí, số lượng thần huyết, võ học cao thấp và một chút nhân tố không giống nhau, có lúc sẽ làm cho thực lực khác nhau một trời một vực hay sao?

Trang Phàm nghe Giang Thần nói xong không nhịn được cười, cười nhạo hân vô tri.

- Xem ra mới vừa rồi người còn thực sự dùng điểm ấy để tự hào, thực sự là buồn cười, có điều ngẫm lại cũng chẳng trách, đệ tử tiến tu khác đều bị chinh như vậy đó, có điều cảnh giới của người còn yếu hơn bọn họ đó...

Giang Thần trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Sao, sao người lại không nói lời nào chứ?

Trang Phàm khôi phục lại vẻ vênh váo tự đắc, ngông cuồng tự đại.

Giang Thần nói.

Trang Phàm theo bản năng hỏi một câu.

Giang Thần nói.

Hiện giờ Mạc Sư đi rồi, không ai ngăn được Trang Phàm, tính khí của hân tảo bạo lại thấy Giang Thần còn dám nói như vậy, là không biết trời

cao đất rộng, hay là có chỗ dựa dẫm?

- Được được được, người có thể đi tới Thánh Viện đã nói rõ người là thiên tài hàng đầu, cho nên người cảm giác mình rất đáng gờm! Như vậy ta sẽ dạy dỗ người cái gì gọi là vô tri, cái gì gọi là nhỏ bé.

Vừa dứt lời, thần nguyên của hắc vận chuyển, lần này không ai ngăn cản, rất nhanh đã tăng vọt đến trình độ rất đáng sợ.

- Nộ Mã lâm quan!

Hai tay trùng điệp, âm dương chuyển đổi, chưởng kinh là hai cổ kinh khí hai màu hồng lam, khi xuất chưởng thì hợp hai làm một, đánh mạnh về phía trước.

Giang Thần lùi lại phía sau, rút bội đao ra, một cái đao màu đen lôi kéo sự chú ý của người ta, va chạm với chưởng kinh đang đánh tới.

Hai đạo lực lượng mạnh mẽ va chạm ở trên không trung, tạo ra một trận cuồng phong, Giang Thần và Trang Phàm lùi về phía sau mấy bước.

-Ồ? Không ngờ lại có thể ngăn cản được một chưởng của Trang Phàm sao?

Mười một tên đệ tử Thánh Viện khác ngạc nhiên không thôi, đệ tử tiến tu cũng bất ngờ Giang Thần không rơi xuống thế hạ phong.

Chỉ có năm người Hỏa vực là biết rõ, Giang Thần dùng đao, căn bản không chăm chú đối đầu với người này.

Nghĩ đến việc ở đây ai cũng không nghĩ tới Giang Thần còn có thể dùng kiếm tay trái, năm người của Hỏa vực không nói, bọn họ muốn nhìn thấy phản ứng kinh ngạc của những người kia, có phải cũng buồn cười như mình lúc trước hay không.

- Đáng hận.

Trang Phàm không thể tiếp nhận, hẳn có cảnh giới hậu kỳ viên mãn, dựa theo lời giải thích vừa nãy của hắn, cũng có ý nghĩa ở những phương diện khác hắn đã bại trong tay của Giang Thần.

Có điều, thua một chiêu này, còn muốn thua trận chiến sau đó thì còn chưa chắc chắn được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Đệ Tử Tiến Tu

- Dừng tay!

Giữa lúc Trang Phàm lại đang muốn động thủ thì Mạc Sư rời đi mang theo viện trưởng Y Nguyệt Xuyên và tổng giáo tập Sử Văn Cung đi tới đây.

- Sao lại đánh nhau rồi?

Hai người đã ngừng tay, thế nhưng vẫn còn có khí tức mà ánh đao và chưởng kinh để lại trong không khí.

- Mạc Sư, tiểu tử này thực sự là hung hăng ngông cuồng tự đại, ta thấy ngứa mắt cho nên mới ra tay.

Người động thủ trước là Trang Phàm, vì lẽ đó hẳn rất tích cực giải thích cho mình.

Mạc Sư lạnh lùng nói.

Hai người Y Nguyệt Xuyên và Sử Văn Cung vừa gặp Giang Thần, thế nên không nghĩ tới người Mạc Sư nói sẽ là hắn, cho nên hai người đều rất bất ngờ.

Hai người không nói gì, trên mặt của Sử Văn Cung vẫn hiện lên vẻ lạnh lùng trước, đưa tay điểm mấy lần ở trong hư không.

Tức thì, trong hư không xuất hiện cảnh tượng đã xảy ra vừa nãy, bắt đầu từ lúc Giang Thần được xếp vào ban thứ mười một.

Có Trang Phàm chê cười, có Giang Thần phản kích, cùng với Giang Thần và Mạc Sư xảy ra tranh luận.

Trong quá trình này, sắc mặt của Trang Phàm và Mạc Sư như thường, không cảm giác mình đã làm sai.

Các đệ tử Thánh Viện khác có vẻ đồng tình, chỉ là xung đột ngôn ngữ như vậy, nào có thể phân ra đúng sai được chứ, quan trọng là thái độ.

Giang Thần là một người mới tới, lại là đệ tử tiên tu, lại còn dám hung hăng như vậy, thái độ này đã là không đúng rồi!

- Chỉ xảy ra cãi và mà thôi, còn không nghiêm trọng đến mức độ phải khai trừ ai, Thánh Viện không phải là thế lực tam lưu, mà là biểu tượng trong lòng của mọi người.

- Giang Thần, ngươi là đệ tử tiên tu loại ưu do Nam Công nhận định, không cần nói những lời vô ích này, tài hoa của ngươi sẽ được phát huy ở trong Thánh Viện.

- Trang Phàm, ngươi thân là sư huynh, nên có phong độ của một người sư huynh.

Y Nguyệt Xuyên không xử phạt bất luận người nào, ba câu nói cương và nhu cùng tồn tại, điều khiến cho người ta ngạc nhiên nhất chính là, nhu là đối với Giang Thần, ngược lại Mạc Sư và Trang Phàm lại còn bị giáo huấn một câu.

Tới nguyên nhân, cũng đã nói rồi, Giang Thần là đệ tử tiên tu loại ưu, lại được Nam Công có địa vị không thấp ở Thánh Viện tán thành.

Mạc Sư biết muốn dựa vào mình khai trừ Giang Thần là chuyện không thể nào.

Trang Phàm hét lớn, Giang Thần có thể bị khai trừ hay không không đáng kể, quan trọng là mặt mũi của hần.

Lời này của hần rơi vào trong tai của các đệ tử tiền tu, bọn họ đều cảm thấy buồn cười.

Vừa nãy Trang Phàm xuất hiện đã đùa cợt tất cả đệ tử tiền tu, lại sỉ nhục Giang Thần trước, hiện tại lại nói như là tất cả đều là Giang Thần sai vậy.

Mặc dù bọn hần không tán đồng Giang Thần, thế nhưng cũng không có nghĩa là đứng bên Trang Phàm, bọn họ chỉ là xuất phát từ sợ hãi cho nên mới giữ yên lặng mà thôi.

Y Nguyệt Xuyên hỏi.

Trang Phàm đã sớm có chủ ý, không chút suy nghĩ nói.

- Hần thua, ta cũng không cần hần nói xin lỗi cái gì cả, ta chỉ muốn cho hần biết, để các đệ tử tiền tu nhìn vào. Sự kiêu ngạo của bọn họ ở các vực, ở trong Thánh Viện không đáng nhắc tới!

Y Nguyệt Xuyên nhú mày liễu, lại nhìn về phía tổng giáo tập Sử Văn Cung bên người, người sau khẽ gật đầu, không có ý kiến gì.

Y Nguyệt Xuyên hỏi.

- Có thể.

Phương thức xử sự của vị viện trưởng này làm cho hần quyết định ở lại, còn tỷ thí ở trên anh hùng đài, hần không quá quan tâm.

Khi các đệ tử tiền tu khác nghe đến anh hùng đài, từ phản ứng có thể nhìn ra đó là một nơi ra sao.

Đám người Lữ Phi đầu óc mơ hồ, hỏi dò người bên cạnh.

- Anh hùng đài là võ đài tỷ thí, Thánh Viện không cho phép tư đấu. Thế nhưng nếu lên anh hùng đài thì lại có thể, hơn nữa điểm quan trọng nhất chính là, chiến đấu ở anh hùng đài sẽ được Thánh Viện truyền phát tin ra bốn viện, là một thủ đoạn giống như viện trưởng kiểm tra tình huống vừa rồi vậy.

- Trước lúc này, chúng ta đã thấy tỷ thí trên anh hùng đài của ba viện khác, đều là các đệ tử Thánh Viện cùng đệ tử tiến tu vừa tới động thủ, nguyên nhân đều không khác nhau là mấy.

- Luôn có chút đệ tử tiến tu đánh bại tất cả mọi người ở địa vực của mình cho nên cảm thấy ngông cuồng tự đại, cứng đầu, lại bị mạnh mẽ giáo huấn. Vốn ta cho là Tây viện chúng ta sẽ không có, không nghĩ tới ở ngày cuối cùng lại xuất hiện tên ngốc này.

Nghe thấy hần nói vậy, các đệ tử tiến tu Tây viện đã không có ngạo khí gì nữa, coi như là có thì cũng phải cố gắng đè nén xuống.

- Các người cùng đi với tên Giang Thần này hay sao? Các người có biết tình huống thế nào không? Trung kỳ viên mãn mà lại thu được tiêu chuẩn tiến tu loại ưu, năm người các người đều là hậu kỳ, không giống như là trình độ của địa vực thấp dẫn đến.

Chợt, đệ tử tiến tu đưa ánh mắt nhìn về phía năm người Hỏa vực ở trước mắt.

Năm người nhìn nhau, giao tình của bọn họ và Giang Thần chỉ giới hạn ở trên lôi đài mà thôi.

Phi Nguyệt công chúa nghĩ đến tình cảnh Giang Thần chật đầu của Tam hoàng tử, lúc đó cả người nàng đều choáng váng.

Nàng vẫn cho rằng hoàng quyền chưa từng bị người ta đập lên như vậy, cho dù nàng không ưa hành động của Tam hoàng tử, thế nhưng cũng quyết không cho phép người ngoài đến chém giết hãn.

- A, vậy thì đúng rồi, các đệ tử tiến tu bị giáo huấn của ba viện khác đều có tính cách này, trên anh hùng đài không chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong mà còn có âm thanh, lời nói của bọn họ, chúng ta đều nghe thấy rõ ràng rành rành.

- Kết quả, bọn họ đều bị đệ tử Thánh Viện đánh bại.

- Điều kinh khủng nhất chính là cái gì các người có biết không?

Nghe thấy vấn đề của đám người chung quanh, năm người Phi Nguyệt công chúa cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Nói đến đây, đệ tử tiến tu dùng vẻ mặt phức tạp, có không cam lòng, nhưng càng nhiều hơn chính là bất đắc dĩ.

- Mỗi một đệ tử Thánh Viện đánh bại đệ tử tiến tu đều chỉ là một người rất bình thường bên trong Thánh Viện. Nói cách khác, mỗi một thiên tài ưu tú nhất ở trong địa vực, ở Thánh Viện này tùy tiện tìm ra một người cũng không đánh lại được.

Trong lúc nói chuyện, hai người Giang Thần và Trang Phàm đã theo Sử Văn Cung đi về phía anh hùng đài.

Mỗi viện đều có anh hùng đài, bất kể là anh hùng đài của viện nào mở ra thì ba viện khác đều sẽ thấy.

Khi Giang Thần nhìn thấy anh hùng đài, hãn phát hiện ra võ đài giống như bình đài tỷ thí Thánh Viện trăm thước lúc trước như đúc.

Hoặc là nói, bình đài tỷ thí lúc đó là căn cứ vào anh hùng đài phỏng chế mà ra.

Điểm không giống chính là, những tảng đá tạo thành anh hùng đài đều được dùng phương pháp đặc thù gia cố, làm cho anh hùng đài rất là kiên cố, sẽ không xuất hiện tình huống bị Giang Thần và Tam hoàng tử động thủ tạo thành phá hoại.

Trang Phàm không thể chờ đợi được nữa mà đi tới anh hùng đài, cùng lúc đó, anh hùng đài và lệnh bài trên người hắn sinh ra một loại kỳ diệu liên hệ.

Ở trên bia đá bên cạnh anh hùng đài xuất hiện một hàng chữ: Trang Phàm, đứng 151 địa giới Tây viện.

Đám người Phi Nguyệt công chúa không hiểu thứ hạng này đại biểu cái gì, cho nên lại hỏi người bên cạnh.

- Không ngờ lại xếp hạng thứ 151!

- Mỗi một quãng thời gian Thánh Viện sẽ tổ chức một cuộc thi, căn cứ vào biểu hiện tổng hợp để xếp hạng, mười hai ban của địa giới, tổng cộng có bảy, tám trăm đệ tử, 300 người đứng đầu mới có thứ hạng.

- Trước đó ba viện khác xảy ra tỷ thí, đệ tử tiến tu đối mặt với đệ tử Thánh Viện đều là người xếp thứ hai, ba trăm.

Trang Phàm tốt xấu gì cũng là tiểu đội trưởng, thứ tự cao một chút cũng rất là bình thường, Giang Thần thực sự không nên đi đắc tội với hắn.

Giang Thần cũng đi lên Anh hùng đài, ở phía dưới hai chữ Trang Phàm xuất hiện bốn chữ: Đệ tử tiến tu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Anh Hùng Đài

Cùng lúc đó, cảnh tượng tương đồng cũng xảy ra ở ba viện.

Đại đa số đệ tử của ba viện không thấy chữ trên bia đá, có điều trên không trung xuất hiện cảnh tượng Giang Thần và Trang Phàm đứng ở trên Anh hùng đài, nhất cử nhất động của hai người cũng đều bị bọn họ nhìn thấy rõ ràng.

- Ha ha ha, còn tưởng rằng đệ tử tiến tu Tây viện sẽ thành thật một chút, không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện này kia đấy.

- Đó là Trang Phàm, không ngờ hắn lại ra tay, tên đệ tử tiến tu kia làm cái gì vậy chứ?

- Có trò hay để nhìn là được rồi, quản nhiều như vậy làm gì chứ?

Đệ tử ba viện sôi nổi nghị luận, trên hành lang và thao trường có đầy người đứng, quan tâm tới hình ảnh ở trên không trung.

Trên thao trường của Đông viện, có một vị đệ tử tiến tu cầm chổi quét rác, nhận ra được động tĩnh ở trên không trung, hắn không khỏi sửng sờ.

Ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt của hắn rất khó coi, hắn vội vàng đi vào góc, chỉ lo có người chú ý tới hắn.

Có điều, hắn không đủ nhanh, vẫn bị người ta phát hiện ra.

- Đại thiên tài, muốn đi đâu vậy? Không nhìn thiên tài đến từ các vực như các người sao?

- Ha ha, ta nghĩ hắc không có đất dung thân đó, khi đến lớn lối như vậy, còn dám có ý với Mộ Dung sư tỷ.

- Quá đáng thương, từ ngàn dặm xa xôi đến Thánh Viện mà mỗi ngày chỉ có thể quét rác mà thôi.

Đệ tử Đông viện mở miệng trào phúng, còn các đệ tử tiến tu thì lại thờ dài lắc đầu.

Đặc biệt là những đệ tử tiến tu đến cùng một nơi với hắc, ở trong ấn tượng trước đó của bọn hắc, người này có dáng người tiêu sái, dáng vẻ này vẫn còn hiện lên rõ ràng ở trước mắt của bọn họ.

Nhưng mà, sau khi đi tới Thánh Viện, bởi vì không có cách nào nhận được đệ tử Thánh Viện khinh bỉ, cho nên mới đứng ra đánh một trận.

Kết quả là sự tự tin bị tàn phá, bị đệ tử Đông viện nhắm vào, ngay cả lớp cũng không thể tiến vào, khi người khác học tập thì hắc chỉ có thể quét rác ở bên ngoài, nếu như dám vào phòng học thì sẽ bị đánh ra ngoài.

Vào giờ phút này, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên cảnh tượng ở trên không trung, rất muốn nói cho vị đệ tử tiến tu kia biết, tôn nghiêm và sự kiêu ngạo ở Thánh Viện không đáng để nhắc tới, bởi vì bọn họ đã mất đi hai thứ này.

Không có thực lực tương ứng, kiêu ngạo sẽ trở nên rất là buồn cười.

Âm thanh của Trang Phàm từ bên trong hình ảnh kia truyền tới.

Hắc hiểu rõ hiệu quả của Anh hùng đài, cho nên cố ý nói như vậy, muốn cho đệ tử bốn viện biết sở dĩ hắc hạ mình động thủ, không phải là bắt nạt người ta.

Dù sao, thanh danh của hắc làm loại chuyện giao thủ với đệ tử tiến tu là có chút mất mặt.

- Cái gì? Hắn dám xem thường đệ tử Thánh Viện hay sao?

- Thực sự là hung hăng! So với tất cả đệ tử tiến tu còn hung hăng hơn nhiều!

- Chẳng trách Trang Phàm muốn ra tay!

Sau khi nghe thấy câu này, tất cả đệ tử Thánh Viện cảm phần sục sôi, sự kiêu ngạo của bọn họ không cho phép người khác khinh bỉ, đặc biệt là những đệ tử tiến tu mà bọn họ xem thường này.

Âm thanh của Trang Phàm lại vang lên.

- Đây, đệ tử Thánh Viện các người khi động thủ đều thích phát biểu diễn thuyết một phen hay sao?

Lúc này, đệ tử tiến tu vẫn giữ yên lặng lại mở miệng nói.

Lời nói của hắn truyền tới, khiến cho toàn bộ bốn viện đều chấn động.

Trang Phàm nói hắn hung hăng, bọn họ không biết cụ thể là đối phương hung hăng tới trình độ nào.

Mãi cho đến khi nời này nói ra khỏi miệng thì bọn họ mới biết được sự lợi hại của đối phương, hầu như lập tức đắc tội với toàn bộ đệ tử Thánh Viện.

Các đệ tử tiến tu thì lại trợn mắt há hốc mồm, không tin điều mà mình nghe thấy.

- Người biết đặc điểm của Anh hùng đài không?

- Ồ?

- Anh hùng đài không chỉ có thể truyền tất cả hình ảnh...

Giang Thần ngắt lời của hắn.

- Người biết?

Trang Phàm cả kinh, nếu như đối phương biết, vậy tại sao vừa nãy người còn dám nói như vậy sao?

- Đương nhiên ta biết rồi.

Giang Thần nở nụ cười hiểu ý, loại đồ vật có thể truyền tổng hình ảnh, thậm chí có thể để cho người khác thấy, ở 500 năm trước vẫn không có.

Nói đúng ra, trước khi hắn bắt đầu nghiên cứu, vẫn không có.

Cũng có nghĩa, thứ này là do hắn phát minh ra.

Lúc trước hắn chỉ dùng cho Lăng Vân điện, sau đó sau khi càng nhiều công dụng bị hắn đào móc ra, khi đó các thế lực khắp nơi đều đến xin hắn hỗ trợ bố trí.

Trước khi hắn sống lại cũng chỉ vận dụng đến các thế lực lớn của Thánh vực mà thôi, không nghĩ tới năm trăm năm qua đi lại được phổ cập đến mức độ này.

Điều này làm cho hắn cảm thán sự đáng sợ của thời gian, năm trăm năm, cũng không biết Thánh vực đã biến thành dáng vẻ gì, hiện tại Lăng Vân điện đã ra sao.

Đột nhiên Giang Thần nghĩ đến nơi này là Thánh Viện, tình huống liên quan tới Thánh vực, có lẽ cao tầng nơi này cũng biết được, tuy rằng hắn không cần tỉ mỉ, chỉ cần có thể hiểu rõ đại khái là hắn đã hài lòng lắm rồi.

- Hừ.

- Trước khi chiến đấu mà phân thần, không tiến vào được trạng thái, như vậy mà lại còn tự hào, quả thật là khiến cho người ta buồn cười.

Lời này của hắc được không ít người tán thành, vừa nãy Giang Thần nói ra lời khiến cho bọn họ có chút bất ngờ, thế nhưng quả thực không nên làm vậy trước khi chiến.

Giang Thần nói.

Lời này của hắc không phải là khinh bỉ, mà là mang theo một loại giải thích rất bất đắc dĩ, đây là chuyện làm cho người ta tức giận nhất.

- Người muốn chết!

Trang Phàm không muốn phí lời với hắc, bàn tay bắt đầu súc lực, khí mang hai màu lần nữa xuất hiện.

Bởi vì bốn viện chú ý, cho nên hắc muốn biểu hiện tốt nhất.

Kình khí hai màu hồng lam từ trong lòng bàn chân hiện lên, phân biệt quần quanh hai cánh tay của hắc, theo cánh tay hắc vung ra, kình khí bay lượn vào trong năm ngón tay.

- Chưởng chia âm dương!

Thân thể như dây cung kéo dài, động một cái đã bùng nổ.

Trang Phàm quát lên.

Đệ tử tiến tu tiêu chuẩn loại ưu sao?

Sau khi bốn viện biết được điểm ấy, cả đám rối loạn từng bừng.

Rất nhanh đệ tử bốn viện đã phát hiện ra học trưởng thiên giới đi ra ngoài xem xét, tất cả đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía cảnh tượng của

Anh hùng đài trên không trung.

Khi Thánh Viện tuyên bố muốn chiêu thu đệ tử tiến tu ở các vực cũng đã gây nên sóng gió rất lớn.

Thánh Viện, là kiêu ngạo của mọi người trong Long vực, cũng là nơi mà người trẻ tuổi của Long vực ngóng trông, đệ tử Thánh Viện bây giờ đều phải trải qua muôn vàn cố gắng mới gia nhập được Thánh Viện.

Đệ tử tiến tu đến là một loại phủ định đối với sự cố gắng của bọn họ, đặc biệt là đệ tử tiến tu ở đây một năm, đãi ngộ được hưởng thụ không khác gì các đệ tử bình thường.

Chuyện này khiến cho rất nhiều người trong Thánh vực không thể nào tiếp nhận được, cảm thấy đây là cách làm rất là ngu xuẩn.

Nhưng bởi uy vọng của Thánh Viện còn ở đó, cho dù trong Long vực tràn ngập tiếng phản đối, thế nhưng chuyện đệ tử tiến tu vẫn được thuận lợi đẩy mạnh, cho tới hôm nay.

Nếu không có cách nào ngăn cản, mọi người cũng muốn nhìn một chút xem những đệ tử tiến tu này có bao nhiêu năng lực.

Vừa vặn Thánh Viện chia làm ba cấp bậc loại đạt, tốt, ưu.

Cho tới nay, trình độ của toàn thể đệ tử tiến tu đã chứng thực sự bất mãn của mọi người, cho rằng bọn họ không có tư cách đi tới Thánh Viện tiến tu.

Đệ tử tiến tu loại ưu, đại diện cho trình độ không khác gì đệ tử Thánh Viện.

Có điều, cho tới nay, chỉ có một người Giang Thần đạt được tư cách này.

Rốt cuộc trình độ của người này ra sao, đây là chuyện khiến cho các đệ tử Thánh Viện rất là hiếu kỳ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Làm Nhục Người Khác Sẽ Có Lúc Bị Người Làm Nhục Lại

Các đệ tử tiến tu khác đều giống như những người khác của Tây viện, cảm thấy rất mất mặt, cho rằng Giang Thần không nên kéo những đệ tử tiến tu khác rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Mạc Sư ở dưới đài nói.

Y Nguyệt Xuyên nói.

- Ồ?

Mạc Sư rất muốn nghe xem, chẳng lẽ Giang Thần này là con riêng của một vị cao tăng Thánh Viện hay sao?

- Hắn đã phá vỡ ghi chép tiến vào không chi giới. Lúc đó, Nam Công chỉ nói một câu như vậy rồi rời đi, mà khi đó tiếng nghi hoặc cũng biến mất theo.

- Thật sao?

Mạc Sư giật nảy cả mình, thân là một thành viên trong các lão sư, đương nhiên hắn biết không chi giới kia ý vị như thế nào.

Không chờ hắn bình phục kinh ngạc thì hai người trên đài đã bắt đầu giao thủ.

Đối mặt với cường pháp của Trang Phàm, Giang Thần vận đao như bay, cuồng dã thô bạo, bất phân cao thấp với Trang Phàm.

Cân nhắc đến cảnh giới của hai người cách biệt, ở phương diện nào đó Giang Thần đã thủ thắng rồi.

Nhưng đây không phải là tiêu chuẩn để phán đoán thắng bại trên võ đài, chiến đấu vẫn tiếp tục như cũ.

- Chẳng trách lại dám hung hăng, thật sự có tài đó.

- Trung kỳ viên mãn mà lại có thể đánh thành như vậy với hậu kỳ viên mãn như Trang Phàm, quả thật không tệ.

Biểu hiện của Giang Thần miễn cưỡng phù hợp với kỳ vọng của đệ tử Thánh Viện, nghĩ thầm tiêu chuẩn tiến tu loại ưu quả thật có chút trọng lượng.

- Có điều, như thế vẫn chưa đủ.

Học trưởng thiên giới các viện cũng đã nhìn ra cái gì đó.

- Hiện tại là bất phân thắng bại, thế nhưng nếu tiếp tục đánh thì sẽ rất khó nói, loại trình độ này thường thường thời gian càng lâu thì chênh lệch giữa song phương sẽ càng kéo càng lớn hơn nữa.

- Từ tình cảnh hiện nay xem ra, đệ tử tiến tu này đã nắm giữ Phong chi tiểu đạo và nửa bước Kim chi tiểu đạo, vì vậy mới có thể hung hãn như vậy, thế nhưng đao pháp của hắn còn chưa đủ tinh diệu, không bằng chương pháp của Trang Phàm.

- Qua một phút nữa thì sẽ thấy được chênh lệch rõ ràng.

Những đệ tử thiên giới Thánh Viện này, có thể nói tầm mắt của bọn họ cao, lời bọn họ nói ra, đương nhiên cũng có đạo lý nhất định.

Sau khi ác chiến được một phút, Trang Phàm càng chiến càng mạnh, trái lại đao pháp của Giang Thần đã bị ngăn chặn.

Phanh!

Lại là một chưởng, vỗ vào bên trên lưỡi dao màu đen của Giang Thần, đánh cho toàn bộ cánh tay của Giang Thần vung về phía sau, mà người thì cũng lùi về phía sau vài bước.

- Không đủ tư cách.

Trang Phàm trào phúng cười một tiếng, kỳ thực trong lòng hắn cũng không dễ chịu, bởi vì hắn đánh với Giang Thần quá lâu, đối phó với một đệ tử tiến tu mà lại như vậy, quả thực quá mất mặt.

- Ta nói này, tại sao vẻ mặt của các người kỳ quái như vậy chứ?

Các đệ tử tiến tu Tây viện nhìn thấy Giang Thần xuất hiện dấu hiệu bị thua, cả đám lắc đầu thở dài, chỉ là bọn hắn chú ý tới vẻ mặt của năm người đến từ một nơi với Giang Thần, rõ ràng có chút không đúng.

Trên mặt bọn họ không có vẻ mặt nên có, ngược lại còn có chút quái lạ nói không thành lời.

Lữ Phi nói.

Phi Nguyệt công chúa nói một câu.

Bốn người khác gật gù.

Lữ Phi nói.

Vừa nói ra, người ở bên cạnh lập tức khiếp sợ, hoài nghi có phải mình đã nghe nhầm rồi hay không.

Không chờ bọn họ truy hỏi thì Giang Thần trên Anh hùng đài thu hồi đao, chấp tay mà đứng.

- Sao, muốn chịu thua sao? Không đơn giản như vậy đâu.

Trang Phàm không nhân cơ hội công kích, ở dưới ánh mắt nhìn kỹ của bốn viện, hắn muốn quang minh chính đại, dùng sự chênh lệch tuyệt đối đánh bại người này.

Thần Du cảnh hậu kỳ viên mãn, ba mươi sáu cái thần huyết, tu luyện công pháp huyền bí thiên cực, nắm giữ hoàn toàn chương ý, chương pháp sở học cũng là đứng đầu ở tầng thứ này.

Những thứ này là thực lực của Trang Phàm.

Có điều khi nhìn thấy động tác sau đó của Giang Thần, mỗi người đều sửng sốt, chỉ thấy tay trái của hắn lại lấy ra một cái linh kiếm từ trong nạp giới.

Theo động tác rút kiếm, kiếm khí lăm liệt thông qua cảnh tượng cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được sự sắc bén của nó.

- Kiếm khách? Như vậy vừa này?

Năm người Hỏa vực được toại nguyện nhìn thấy được vẻ mặt ở trên mặt những người khác, đặc biệt là Phi Nguyệt công chúa, khi tỷ thí, Giang Thần đối mặt với nàng mới động đao.

Tất cả bốn viện xông xáo, trước tiên dùng đao, sau lại sử dụng kiếm, ý tứ rất rõ ràng, kiếm so với đao còn lợi hại hơn rất nhiều.

Vừa này Giang Thần chỉ đang đùa giỡn với Trang Phàm, thế nhưng cũng đã có thực lực ngang với đối phương, điều này đã nói rõ hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

- Giả thần giả quỷ!

Trang Phàm không tin chuyện hoang đường như vậy, hẳn cho rằng Giang Thần cố làm ra vẻ bí ẩn.

- Không chừng, kiếm của hắn còn không lợi hại như đao, chỉ là thay một phương thức dây dụa mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trang Phàm tức thì yên lòng.

- Ta sẽ không để cho người toại nguyện, lần này ngay cả một phút ta cũng sẽ không cho người.

Nói xong Trang Phàm xuất ra toàn lực.

Thần nguyên trong cơ thể hắn đột nhiên tăng vọt, cả người phát ra khí lưu mạnh mẽ, thanh thế kinh người.

Tổng giáo tập Sử Văn Cung mang theo vẻ bất mãn nói.

Ở Thánh Viện kỳ thực có một quy củ bất thành văn, tỷ thí và quyết đấu sinh tử rất khác nhau, nhất định phải giữ lại chút thực lực.

Có điều Trang Phàm làm như vậy chỉ là muốn mau chóng đánh bại Giang Thần mà thôi, cũng không phải nói nhất định phải làm như vậy mới có thể thủ thắng được.

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Giang Thần thờ ơ không động lòng mà chỉ cười khẩy, rút kiếm ra khỏi vỏ, chủ động tiến lên nghênh đón công kích này.

Trong bốn viện, tiếng kêu kinh ngạc vang lên ở khắp nơi.

So với vừa nãy dùng đao, lúc xuất kiếm Giang Thần đã hoàn toàn là hai người khác, không chỉ có khí chất thay đổi, kiếm thế ngập trời bao phủ mỗi một góc của Anh hùng đài.

Loại biến hóa này rất nhanh đã thể hiện lên trên người của Trang Phàm.

Ba kiếm hạ xuống, quyền kinh của Trang Phàm hóa thành hư không, hai ống tay áo bị đứt, Xích tiêu kiếm gác ở trên cổ của hắn, mũi kiếm lạnh lẽo làm cho da dẻ mớ hồ đau nhức.

Giang Thần nói.

Trang Phàm giận dữ.

- Lá gan của ta rất nhỏ, người tuyệt đối đừng làm cho ta sợ.

Tức thì, mồ hôi lạnh của Trang Phàm theo gò má chảy xuôi xuống dưới, đôi môi mím chặt không nói lời nào.

Một kiếm đã bị thua, lại là ở ngay trước mặt người của bốn viện, hắn chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

- Không phải người bảo ta loại rác rưởi này không xứng tiến vào ban thứ mười một của người sao? Hiện tại người trưởng lớp vô năng như người, đúng là may mắn khi ta không vào ban này đó!

- Ta đứng ở trước mặt người của bốn viện hỏi người, ai là rác rưởi?

Trang Phàm hét lớn.

- Người cho rằng, ta không dám sao?

Một câu nói, bảy chữ.

Sau khi nói xong, Giang Thần như đã hóa thân thành một đầu hung thú, con ngươi ở trong mắt của Trang Phàm đã biến thành màu đỏ thẫm yêu dị, nồng nặc đến mức có thể cảm nhận được trong nháy mắt sát khí đã phá vỡ phòng tuyến nội tâm của hắn.

Đây là sát khí giết chóc sau khi Giang Thần giúp Bạch Linh mở ra trí tuệ mà năm giữ được.

Oai của hung thú đủ để làm cho một tiểu nhân vật Thần Du cảnh kinh sợ.

Giang Thần quát to.

- Ta là rác rưởi!

Trang Phàm kinh hoàng quát to một tiếng, quỳ lạy ở trên đất.

- Ha ha.

Dáng vẻ hung thần ác sát của Giang Thần lập tức biến mất không còn tăm hơi, khóe miệng lại mang theo một tia cười như có như không.

Thu kiếm vào vỏ, không thèm nhìn Trang Phàm đang quỳ trên mặt đất một chút nào mà xoay người đi xuống Anh hùng đài.

Chưa đi được mấy bước, hăn bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

Thị giác như vậy làm cho người của bốn viện đều có một loại cảm giác bị nhìn chăm chú vào.

- Làm nhục người khác, tất sẽ bị người ta làm nhục lại.

Lời này không biết là nói với Trang Phàm, hay là nói với những đệ tử kiêu căng tự mãn, xem thường người khác của Thánh Viện.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Đi Học

Giang Thần nhảy xuống Anh hùng đài, nói:

- Viện trưởng, không biết người sẽ sắp xếp ta như thế nào?

Y Nguyệt Xuyên đã sớm có quyết định, không chút nghĩ ngợi nói.

- Được.

Viện trưởng mở miệng, những người khác không có ý kiến, tiểu đội trưởng của ban thứ tư là Tống Anh Trác, là đệ tử Thánh Viện rất dễ nói chuyện.

...

Sau khi chiến một trận với Trang Phàm, Giang Thần đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Thánh Viện, đệ tử địa giới đều bàn tán sôi nổi về vị đệ tử tiến tu này.

Đối với các đệ tử tiến tu khác mà nói, Giang Thần đã xả được cơn giận thay cho bọn họ, làm cho không ít người kính nể.

Nhưng mà, cũng có cũng không ít đệ tử tiến tu thấy Giang Thần không hợp mắt.

Dựa vào cái gì bọn họ đi tới Thánh Viện phải cụp đuôi làm người mà Giang Thần hắt lại có thể phong quang như vậy chứ? Còn thu được tiêu chuẩn tiến tu loại ưu!

Nói cho cùng, đây là một loại đồ kỵ trong lòng.

Có điều, bất kể là kính nể hay là thấy ngứa mắt, không có đệ tử tiến tu nào dám kết giao với hắn.

Phong quang nhất thời, có khả năng sẽ phải xui xẻo cả năm.

Giang Thần chỉ đánh bại Trang Phàm, trên thực tế đã khiêu khích các đệ tử Thánh Viện khác.

Bọn họ kiêu căng tự mãn làm cho bọn họ không có cách nào nhịn được nhân vật như Giang Thần.

Đặc biệt là vào buổi tối hôm đó, một tin tức đã khiến cho toàn bộ Thánh Viện náo động.

Trang Phàm bị thua không chịu được sỉ nhục như vậy, không ngờ lại để lại di thư, uống thuốc độc tự sát!

Cũng may mà Thánh Viện phát hiện đúng lúc, Trang Phàm tạm thời thoát khỏi uy hiếp, nhưng tình huống không quá lạc quan.

Đã có người đi thông báo cho người nhà của Trang Phàm, người hơi thông minh một chút cũng không khó tưởng tượng ra được ngày mai người Trang gia sẽ chạy tới hưng binh vấn tội.

Đến lúc đó, sẽ có trò hay để nhìn.

Sáng sớm ngày hôm sau, người Trang phủ đi tới Thánh Viện, vẫn an Trang Phàm, mỗi một người đều rất là bi phần.

Lúc này, lực uy hiếp của Thánh Viện đã được bày ra, người Trang phủ không thể vọt tới nơi ở của Giang Thần, phá cửa mà vào, dạy dỗ hắn một trận.

Bởi vì theo quy củ của Thánh Viện, Giang Thần không làm sai bất cứ chuyện gì.

Độc dược cũng không phải là Giang Thần bảo hấn ăn vào.

Có điều rõ ràng người của Trang phủ không định cứ kết thúc như vậy, một phong chiến thư được đưa tới chỗ của Phi Nguyệt công chúa.

- Ta cũng không biết tại sao người khác lại cho là quan hệ của chúng ta rất tốt, bởi vì chúng ta đến từ Hỏa vực hay sao?

Khi lần nữa đi tới nơi ở của Giang Thần, trên khuôn mặt đẹp đẽ của Phi Nguyệt công chúa có chứa sát khí.

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Ta không có bản lĩnh như người.

Phi Nguyệt công chúa đứng trước cửa, cánh tay trắng nõn duỗi vào, năm ngón tay nhỏ dài mang theo một phong thư.

- Còn hạ chiến thư nữa đấy.

Giang Thần lắc đầu một cái, dờ khóc dờ cười, giấy trắng bên trong phong thư có viết hai hàng chữ, ước định thời gian và khu vực, còn có một cái tên.

Trang Thiên!

- Hỏa vực có Tân hỏa bảng, Long vực có Thăng Long bảng, phân thành bốn cấp bậc giáp ất bính đinh, xếp hạng của người này là mười vị trí đầu trong đinh bảng.

Phi Nguyệt công chúa nhìn thấy hấn không biết người này, nàng nói.

Giang Thần hỏi.

- Hừm, khi ta chạm mặt, khí tức rất mạnh, số lượng thần huyết đã đạt tới bốn mươi chín.

Nghe vậy, Giang Thần có chút bất ngờ nhìn về phía nàng, y phục của đệ tử tiến tu Thánh Viện đã được nàng sửa lại, dán vào đường cong mê người rất là hoàn mỹ.

Không thể phủ nhận, đây là một vị mỹ nhân rất đẹp.

- Người nhìn cái gì?

Bị ánh mắt của Giang Thần nhìn vào, Phi Nguyệt rất không dễ chịu, lại nghĩ tới tình hình lúc giao thủ ngày ấy.

Giang Thần nói.

- Đương nhiên.

- Ta muốn tận mắt nhìn thấy người gặp xui xẻo.

- Ta nhớ Tam hoàng tử chỉ là người cùng phụ thân khác mẫu thân với người cơ mà, ở thế gia đế hoàng, các người không có cảm tình gì mới đúng chứ nhỉ, cho nên cũng không cần thiết hận ta như vậy chứ.

- Hoàng quyền, không phải là thứ mà người có thể tùy ý đạp lên!

Nói tới chuyện này, lồng ngực Phi Nguyệt nhanh chóng phập phồng, nàng rất để ý đối với chuyện này.

Giang Thần hỏi ngược lại.

Phi Nguyệt nhớ tới tình cảnh lúc trước Giang Thần bị binh sĩ vây quanh, đáng vẻ mọi người căm phẫn sục sôi.

Chợt, nàng hừ lạnh một tiếng, không muốn tranh giành miệng lưỡi với Giang Thần, nàng xoay người muốn rời khỏi nơi này.

Chỉ là không nghĩ tới mọi người nhanh chóng vọt tới, nàng đứng ở cửa theo bản năng lùi về phía sau, tiến vào trong gian phòng của Giang Thần.

Bên ngoài cửa có một đám người đang đứng, là đệ tử của Thánh Viện, hơn nữa còn là người của thiên giới.

Y phục đệ tử địa giới lấy màu xanh lam làm chủ, thiên giới lại là màu trắng.

Cầm đầu là một người thanh niên, khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng, lông mày rậm mắt to.

Biểu hiện của hắn rất bất thiện, có thể nhìn thấy vẻ tức giận rõ ràng trong mắt.

- Người ngươi nói tới rồi.

Đối với người đến gây phiền phức, từ trước đến giờ Giang Thần sẽ không cho đối phương sắc mặt gì tốt.

Người đến nói.

Nghe thấy hắn nói như thế, Giang Thần và Phi Nguyệt đã biết ý đồ hắn đến.

Trang Thiên là người ngoài, không phải đệ tử của Thánh Viện.

Giang Thần đi giao thủ với hắn, một khi bị thua, Trang Thiên có thể nói mình đánh bại đệ tử Thánh Viện.

Đây là chuyện người ta không thể nào tiếp nhận được, vì lẽ đó bọn hắn mới chạy đến nơi ở của Giang Thần.

- Nhớ kỹ lời của ta nói, ta tên là Lâm Vũ, nếu như người dám vi phạm, Thánh Viện không còn đất cho người dung thân nữa đâu.

Để lại một lời hung ác, Lâm Vũ dẫn người rời đi.

Phi Nguyệt nói.

- Người không nói ta cũng biết.

- Không, không phải ta nói cho người, mà ta đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Như vì chứng thực cho lời đã nói của mình, Phi Nguyệt nhe răng cười, tâm tình vui vẻ xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Phi Nguyệt, ánh mắt của Giang Thần đi xuống dưới eo thon của nàng, nhướng nhướng mày.

- Ninh Hạo Thiên đúng là có phúc khí không nhỏ, có điều chờ người chết ở trên tay của ta, kiểu thế này của người phải làm sao đây?

Sau đó, Giang Thần tiện tay vứt chiến thư khiêu chiến qua một bên, sửa sang lại y phục, đi ra khỏi cửa.

Ngày hôm nay là tiết đầu tiên của hắc ở Thánh Viện.

...

Ở giữa một căn phòng tràn ngập hương thơm, sàn nhà là gỗ quý, đệ tử Thánh Viện đi vào cũng phải cởi giày, quỳ chân ngồi ở trước cái bàn nhỏ.

Trên mặt bàn có bày ra bút mực, Giang Thần ngồi cạnh cửa sổ, tâm tình có chút kỳ diệu.

Thân ở trong đó khiến cho hẩn nghĩ tới 500 năm trước, nhớ tới tình cảnh mình theo tiên sinh đọc sách, giống như là chuyện mới xảy ra từ hôm qua, tất cả rõ mồn một ngay ở trước mắt.

Người phụ trách giảng bài chính là một nữ tử trung niên gần bốn mươi tuổi, rất nghiêm túc, cũng rất bướng bỉnh, như học thuộc lòng vậy, giới thiệu cho các đệ tử tri thức có liên quan tới trận pháp.

Đây là lão sư trận pháp của Tây viện.

Thánh Viện không theo đuổi việc làm cho mỗi một đệ tử trở thành trận pháp đại sư, chỉ dạy dỗ kiến thức cần thiết, nói thí dụ như phân loại trận pháp, cùng với phương pháp xử lý đối với các trận pháp bình thường.

Đây được cho là hành động khai sáng, lúc trước Giang Thần cũng trải qua phương thức như thế cho nên mới cảm thấy hứng thú đối với trận pháp, tiếp theo lại thâm nhập vào nghiên cứu.

Thánh Viện mang đệ tử vào cửa, những chuyện khác còn cần xem cá nhân của đệ tử.

Ở Thiên Đạo môn, đệ tử hiểu được trận pháp cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- So sánh với phương thức bồi dưỡng của Thiên Đạo môn, hiệu suất của Thánh Viện càng cao hơn, cũng toàn diện hơn, càng quan trọng hơn chính là, bọn họ cũng có tiêu chuẩn cuối cùng của mình.

- Đạt tới mức độ nào, ra sao mới được xem như là mạnh nhất, tất đều là do Thánh Viện tính toán.

- Hai loại phương thức, rốt cuộc là loại nào tốt, cũng không phân ra được, có điều có một chuyện có thể xác định chính là, đối với ta mà nói, đúng là vô dụng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Thiên Khải Chi Trận

- Đối với đệ tử tiến tu mới tới, không quan tâm trước đó các người lười nhác ra sao, nhưng ở Thánh Viện, như vậy sẽ bị đào thải, đặc biệt là so với những đệ tử khác, cơ sở của các người rất kém cỏi. Nếu như vẫn không để tâm, thực sự là lãng phí tài nguyên của Thánh Viện.

Đột nhiên, Mễ Pháp mặt không hề cảm xúc nói ra một câu.

Tức thì, mọi người yên tĩnh một lúc, từng đạo từng đạo ánh mắt rơi vào trên người ba vị đệ tử tiến tu mới tới.

Trong đó có hai người rất mờ mịt và vô tội, bọn họ đang rất dễ tâm.

Tri thức về trận pháp rất là quý giá, nơi mà bọn họ đến không phải là không có trận pháp sư, nhưng mỗi người đều trông coi bản lĩnh của mình rất nghiêm, chỉ lo tiết lộ ra ngoài.

Muốn được bọn họ truyền thụ, như vậy cũng phải dốc hết vốn liếng.

Ở Thánh Viện, không ngờ lại được truyền thụ dễ dàng như vậy, sao bọn họ có thể bỏ qua được chứ.

Rất nhanh, ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Giang Thần, nhìn dáng vẻ hùng hờ của hắn, cả đám không khỏi sửng sờ.

- Chúng ta tiếp tục.

Lông mày của Mễ Pháp khẽ nhíu một cái, cho rằng Giang Thần đã không có thuốc nào cứu được nữa.

- Nếu nói phân loại và đặc điểm trận pháp, vậy chúng ta sẽ mở rộng một chút, nói một chút về Thiên Khải chi trận.

Nghe thấy tên của trận pháp này, phản ứng của đệ tử các không nhỏ, ngay cả Giang Thần cũng không ngoại lệ.

- Mọi người đều biết, trên đời này không tồn tại trận pháp phòng ngự mười phân vẹn mười, bởi vì trận pháp phòng ngự không thể di động, theo thời gian trôi qua, thông qua một lần lại một lần thử, như vậy tất sẽ tìm ra được phương pháp phá giải. Vì vậy thứ quan trọng nhất của trận pháp phòng ngự chính là tùy cơ ứng biến.

- Nhưng mà, có một vị nhân vật vĩ đại đã phá vỡ thường quy, hắn đã bố trí một môn trận pháp phòng ngự ở chỗ không người, để cho người ta phá giải, không có tác dụng gì cả, chỉ cần có thể phá giải trận pháp là có thể thu được chí bảo trong trận pháp.

- Đó chính là Thiên Khải chi trận, không ai chủ trì, lẻ loi ở kia, để cho người ta phá giải.

- Nhưng mà, năm trăm năm qua đi, vẫn không người nào có thể phá được Thiên Khải trận.

- Hiện tại, các vị có thể lớn mật đoán thử xem, nguyên lý hoạt động của Thiên Khải trận này thế nào.

Tức thì, đệ tử ưu tú trong ban thứ tư liên tục nhấc tay, đưa ra các quan điểm thú vị.

- Ta đoán nơi bố trí Thiên Khải trận, nhất định phía dưới có mỏ quặng nguyên thạch, người bố trí dùng nguyên thạch làm nguồn năng lượng bổ sung, như vậy mới có thể làm cho thời gian duy trì dài như vậy.

- Không có bất kỳ phương pháp nào để phá giải được trận pháp này, không chừng đã hòa lực lượng phá trận vào đó.

- Quan điểm của các người cũng có thể nói đánh trúng chỗ yếu, nhưng Thiên Khải trận so với trong tưởng tượng của các người còn lợi hại hơn nhiều. Nơi bố trí trận pháp là ở trên một hòn đảo nhỏ, không có mỏ quặng nguyên thạch, mặt khác, cũng không phải là hấp thu công kích của người khác làm năng lượng.

Nàng rất hài lòng về bầu không khí như vậy, biểu hiện của mỗi một đệ tử cũng làm cho nàng có thỏa mãn rất lớn.

Mãi đến khi... nàng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Giang Thần.

- Nay vị đệ tử này, người có biết tại sao không?

Khi nhìn thấy người nàng hỏi là ai, không ít đệ tử âm thầm cười trộm, Giang Thần vừa tới đây ngày thứ nhất sao lại biết được những thứ này cơ chứ.

Giang Thần nói.

Có người lập tức trào phúng một tiếng.

- Đúng vậy, ra vẻ hiểu biết, luôn ra vẻ mình rất thông minh, thực sự là khiến cho người ta nhìn vào mà khó chịu.

- Được rồi, yên tĩnh một chút, chú ý trật tự.

- Người không nói sai.

Thật vất vả thì bầu không khí mới yên tĩnh, thế nhưng lại vì một câu nói của Mễ Pháp lại tạo ra bạo loạn không nhỏ.

Giang Thần nói trúng rồi sao?

Là đánh bậy đánh bạ hay sao?

Mễ Pháp cũng không xác định được, trên Cửu Thiên đại lục này, người biết Thiên Khải chi trận đã ít lại càng ít.

Mễ Pháp lại hỏi, vấn đề này đối với đệ tử lớp này mà nói quả thực là một vấn đề rất khó.

Có điều, Mễ Pháp nhất định phải giết chết nhuệ khí của Giang Thần, dựng nên uy tín của mình cho nên nàng mới hỏi vậy.

Giang Thần nói.

Lần này, không ai cười nhạo, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mễ Pháp, từ phản ứng mà xem, Giang Thần đã lần nữa nói đúng.

- Lão sư, Thiên Khải trận này thật sự vẫn còn là trận pháp sao? Sao nghe qua lại giống như sinh linh vậy chứ?

- Đây chính là chỗ lợi hại của trận pháp, cũng là nguyên nhân làm cho nó được gọi là đệ nhất trận trong thiên hạ, mỗi một trận pháp sư hàng đầu trong thế giới vị diện này đều lấy việc phá giải trận pháp làm vinh quang, những năm này trận pháp phát triển, tất cả đều không thể thoát khỏi nghiên cứu đối với Thiên Khải trận.

- Thật là lợi hại, rốt cuộc người bố trí trận pháp này là ai vậy?

- Ta không biết người nghe nói chuyện này từ đâu, nhưng biết không có nghĩa là hiểu rõ, không có nghĩa là vận dụng...

Giang Thần ngắt lời của nàng.

Mễ Pháp không thể tin tưởng nhìn hẩn.

Đây là một trong những bí ẩn lớn của cửu giới, đến nay không có người nào biết rõ.

- Đương nhiên biết, bởi vì Thiên Khải chi trận là do ta bố trí.

Giang Thần nở nụ cười xán lạn, nói ra một lời rất có sức nặng.

Trong lớp yên tĩnh vài giây, tiếp theo có tiếng cười to bùng nổ.

- Xem ra người còn biết được không ít, không sai, quả thực người bày trận cùng tên cùng họ người, nhưng giữa người và hắc thì lại không thể so sánh, thái độ của người rất không đoan chính, đi ra ngoài cho ta, phạt đứng.

- Trước khi đi, ta muốn hỏi lão sư một vấn đề.

- Cái gì.

- Vị người trùng tên trùng họ với ta kia, hiện tại có tin tức gì về hắc không?

Mễ Pháp rất thiếu kiên nhẫn phát phát tay.

Giang Thần không có được đáp án, hắc đứng dậy đi ra ngoài cửa, những đệ tử khác đều đang cười trộm, trong mắt tràn ngập vẻ cười trên sự đau khổ của người khác.

Từ nhỏ Giang Thần đã không bám vào một khuôn mẫu, đến khi đi ra bên ngoài, đương nhiên hắc sẽ không chịu phạt đứng mà nghênh ngang rời đi, đi dạo ở bên trong Thánh Viện.

Hắc cũng không có mục đích gì mà tùy ý đi lại, thường thức kiến trúc cổ xưa, nhưng vẫn toả ra sự sống như cũ.

Lúc này chính là bài tập buổi sáng, Thánh Viện vắng ngắt, không có người nào, Giang Thần đi một mình ở trong đó, rất là tự tại.

Bỗng nhiên, Giang Thần nhận ra được phía trước có người xuất hiện, hơn nữa số lượng cũng không ít, kết bè kết phái, là thành viên của Phong Kỷ đội.

Giang Thần nghĩ đến hành vi của mình là trốn học, hẩn tránh sang một bên, cũng không thèm để ý tới mình đã đi vào một cái cửa nhỏ ở bên cạnh.

Sau khi tiến vào bên trong mới phát hiện ra mình đã đi tới một gian phòng sắc sỡ, theo bậc thang mà lên là hành lang rất dài, hai bên có tranh và từng hàng văn tự, là giới thiệu mấy vị anh hùng thành lập Thánh Viện.

Khi đi tới cuối hành lang thì có thể nghe thấy tiếng nước chảy, bên tay trái có một mặt hồ, trên mặt nước có chòi nghỉ mát được xây dựng.

Giang Thần chú ý tới dưới chòi nghỉ mát có một người, không nhúc nhích, nhìn kỹ, hóa ra là Nam Công.

Hắn đi tới, nhưng Nam Công lại không ngẩng đầu liếc nhìn hắn lấy một cái.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Thời Gian Chi Điện

Nam Công hết sức chăm chú nhìn bàn cờ trên bàn đá, trên mặt có quân cờ trắng đen lít nha lít nhít, chi chít như sao trên trời.

Trong tay Nam Công không có quân cờ, cũng không đánh cờ, nói rõ là đang phá giải ván cờ mà người khác để lại.

Giang Thần liếc mắt nhìn, phát hiện ra là Linh lung kỳ, lợi dụng kỹ xảo chết sống bên trong kỳ thuật, bên trong ván cờ trong kiếp có kiếp, vừa có sống, lại có trường sinh, bố cục rất là tinh xảo.

- Có dấu vết rất rõ ràng đó.

Giang Thần không nhìn được vài lần đã không kìm lòng được nói.

- Không phải ngày hôm nay người bắt đầu học chương trình học do Thánh Viện sắp xếp sao?

Giang Thần không có che giấu mà nói thẳng.

Nam Công nở nụ cười một tiếng, không biết là bởi vì Giang Thần thẳng thắn hay là ngày thứ nhất hắn đã bị đuổi ra ngoài nên mới cười.

Nam Công hỏi một câu, có mấy phần không tin.

Hiện tại tinh lực của người trẻ tuổi sẽ đặt ở mọi phương diện, tu luyện công pháp, tăng tiến võ học, lĩnh ngộ ý cảnh vân vân...

Giang Thần là một kỳ tài kiếm thuật mà còn có thời gian để lòng thanh thản đặt lên trên kỳ thuật hay sao?

Giang Thần nói.

Nam Công muốn nhìn một chút xem hắc nói thật hay là giả.

- Ài.

Giang Thần cũng không nói nhiều, ngón trỏ và ngón giữa cặp một viên cờ trắng lên, rất thẳng thắn đặt vào một chỗ trên bàn cờ.

Nường theo hắc hạ cờ xuống, dường như có món đồ gì đó từ trong bàn cờ phun trào ra, quân cờ hai màu trắng đen hóa thành khí mang hai màu, bốc lên, biến mất ở trên đỉnh đầu của bàn cờ.

- Thế cờ như vậy không ngờ người cũng phá được, không biết sau khi nói ra sẽ có bao nhiêu người tin đây.

Giang Thần kinh ngạc nói.

Nam Công nói.

Giang Thần hỏi.

Nam Công nói.

- Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật?

Nghe vậy, linh hồn của Giang Thần như bị mạnh mẽ va chạm một cái, cả người ở trong một loại trạng thái khó có thể hình dung được.

Một phút sau, hắc dùng sức phun ra một hơi, ánh mắt so với vừa nãy còn trong suốt hơn.

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, ta đã hiểu rõ.

Giang Thần biết rất nhiều võ học và công pháp, trận pháp, y thuật, linh đan. Tất cả đều là hạ bút thành văn, nhưng những thứ này kiếp trước hẳn không có cách nào tu luyện cảm ngộ, cho nên vẫn cần tiền bối như Nam Công chỉ điểm.

Nam Công cười ha hả nhìn hẳn, muốn biết hẳn đã lĩnh ngộ tới trình độ nào.

Giang Thần thần bí cười cười, cầm một quân cờ màu đen lên, lần nữa đặt xuống bàn cờ, lần này, động tác của hẳn rất chậm, thế nhưng lại rất ổn định.

Ngón trỏ, ngón giữa mang theo quân cờ, có thần vận rất là đặc biệt.

Phanh!

Lần này quân cờ hạ xuống, tiếng vang lanh lảnh vang vọng ở trong chòi nghỉ mát, ở ngoài chòi nghỉ mát có gió mạnh gào thét, trong gió mang theo phong mang.

- Thiên Võ ý cảnh là trạng thái Thiên Nhân hợp nhất dung hợp cùng võ học, võ học chi đạo, có phong, có hỏa, có thủy. Thông qua chơi cờ mà thể hiện, cho là cười ngửa thì cũng có thể trợ giúp được Thiên Võ ý cảnh tăng lên.

Lần này, Nam Công trầm mặc, trên mặt cũng có vẻ im lặng.

- Nếu như người không phải là một tên lừa đảo khôn khéo, đến trước mặt của ta diễn tiết mục thiên tài. Như vậy, người tuyệt đối là đệ tử thông minh nhất mà ta đã từng thấy.

- Tiền bối quá khen.

- Trước đó người cũng không biết đã đạt đến Thiên Nhân hợp nhất, xem ra người đã được kỳ ngộ nào đó đúng không?

- Đúng thế.

- Như vậy hiện tại, người mới thật sự là Thiên Nhân hợp nhất.

Giang Thần gật gù, đây chính là phương pháp và nguyên lý khi Thiên Nhân hợp nhất dung hợp cùng võ học.

Giống như vô số dòng sông trên lục địa hợp vào biển rộng, vạn pháp quy nhất.

Giang Thần rất muốn biết, là xuất phát từ kính nể.

- Chuyện này ta không biết được, nhưng bất kể người kia là ai, mọi người hiện tại đều tôn gọi hắn là Võ thánh.

- Võ thánh?

Danh hào này có chút thô bạo, ở Thánh vực cũng không ai dám dùng linh tinh.

Kiểm thánh hoặc là Kiếm thần cũng tốt, ít nhất còn có thể phân ra cao thấp.

Thế nhưng một chữ võ bao hàm rất rộng, ai dám thêm chữ thánh hoặc là chữ thần ở phía sau, như vậy đã khiêu khích tất cả mọi người.

Không nghĩ tới năm trăm năm sau lại xuất hiện một Võ thánh, còn được nhiều người tán thành như vậy.

Người này, tuyệt không đơn giản.

Nam Công nói.

- Cầu còn không được!

Giang Thần biết đây là do Nam Công muốn chỉ cho mình, tuy rằng hẳn được gọi là thiên tài rất là cao hứng, nhưng hẳn cũng biết thiên phú là một chuyện, kinh nghiệm là một chuyện.

Có Nam Công chỉ dẫn, chỗ tốt vô cùng lớn.

Hai người bắt đầu chơi cờ.

Bên kia, Mễ Pháp kết thúc bài tập buổi sớm ngày hôm nay, nàng đi ra ngoài, nghĩ tới có lẽ tên đệ tử tán tu kia đã nhận được một bài học, lần sau sẽ ngoan ngoãn hơn một chút.

Thế nhưng chờ nàng đi ra cửa, vừa nhìn đã không thấy Giang Thần đâu cả.

Khi nàng biết điều này có ý vị gì thì nàng tức giận không nhẹ, gương mặt vốn nghiêm túc thận trọng trở nên tái nhợt, vô cùng đáng sợ.

...

Sau khi đánh cờ xong với Nam Công, Giang Thần đã được Phong Kỳ đội mang tới phòng làm việc của viện trưởng.

- Người cảm thấy cảnh giới và võ học tăng lên mới gọi là tu luyện đúng không? Trên thực tế, sau khi trở thành Thông thiên cảnh, tỷ thí công chính đã rất ít, tất cả đều là vô tình chém giết.

- Thủ đoạn giết chóc tầng tầng lớp lớp, dùng trận để giết người, dùng độc để giết người. Một kỳ tài kiếm đạo ngút trời, rất có khả năng ngay cả kiếm còn chưa ra thì đã chết bởi kịch độc.

- Thánh Viện có hai giới thiên địa, có khả năng học sẽ không thể làm cho người trở thành cường giả hàng đầu, thế nhưng cũng sẽ không vô tri

giống như trẻ sơ sinh vậy.

Y Nguyệt Xuyên cho rằng thái độ không nghiêm túc của Giang Thần bắt nguồn từ không hiểu đối với chương trình học của Thánh Viện.

Mấy ngày nay, không ít đệ tử tiến tu đều không thích ứng với hoàn cảnh của Thánh Viện, không thể chờ đợi được nữa mà muốn tăng võ học và cảnh giới lên.

- Viện trưởng, những lời người nói ta đều hiểu, phương thức vun bón của Thánh Viện như vậy, không phải bất kỳ thế lực nào cũng có thể làm được, chỉ là, sự giúp đỡ đối với ta trong giai đoạn hiện tại lại rất nhỏ.

Giang Thần nói.

Y Nguyệt Xuyên nghe hiểu ý của hắn lập tức có chút không vui, cảm thấy Giang Thần quá tự đại.

- Tri thức truyền thụ trong địa giới không chỉ là trận pháp, còn có dược lý, y thuật, độc dược, linh khí, thập nhị chính kinh và vị trí tương ứng của thần huyết.

- Nếu như những trình độ này đều là loại tri thức đẳng cấp như ngày hôm nay thì cũng là vô dụng đối với ta.

- Ý của người là, trình độ tri thức hiện tại của người đã vượt xa trình độ địa giới rồi hay sao?

Thái độ của Giang Thần rất đúng mức, thế nhưng dù là ai nghe xong cũng sẽ cảm thấy hắn quá ngông cuồng.

Thánh Viện cũng không dạy được sao?

- Vậy người cảm thấy nên làm gì?

Giang Thần nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Ban Đặc Cấp

Đây là một trong các mục tiêu chủ yếu khi Giang Thần đến Thánh Viện, ở trong Thời gian chi điện một tháng, bên ngoài mới qua được một ngày.

Nếu như có thể, hiện tại Giang Thần rất muốn đi vào, tăng cảnh giới lên tới Thông thiên cảnh.

- Thời gian chi điện chỉ có thể mở ra đối với đệ tử ưu tú nhất, mà đây không phải là nơi mà ta có thể quyết định người có đi được vào đó hay không. Hiện giờ ta đã hiểu được ý đại khái của người, theo như lời người nói, người có thể thử gia nhập ban đặc cấp.

- Ban đặc cấp?

- Đúng, là lớp do các đệ tử kiệt xuất nhất của Thánh Viện tạo thành, hiệu suất tăng lên của bọn họ cũng là cao nhất, sẽ có trợ giúp đối với người, đồng thời cũng có thể thông qua ban đặc cấp để thu được tiêu chuẩn đệ tử ưu tú nhất, tiến vào Thời gian chi điện!

Giang Thần nói.

- Người phải suy nghĩ cho kỹ, gia nhập ban đặc cấp không dễ dàng, điều kiện của ban đặc cấp cũng cao hơn rất nhiều, người không đạt tới thì sẽ phải trở về.

Giang Thần nói.

- Được thôi, lúc xế chiều người trở lại đây.

- Lòng kiêu ngạo của thiếu niên kia.

Nàng dự định để cho Giang Thần gặp ngấn cản, mài đi nhuệ khí của hắn.

Thử thách của ban đặc cấp, không thể thích hợp hơn với hắn.

...

Buổi chiều, khi hoàng hôn tới Giang Thần lần nữa đi tới phòng viện trưởng của Thủy Nguyệt Xuyên.

Điểm bất ngờ chính là, bên trong có tiếng của nữ tử trẻ tuổi, sau đó có nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, băng cơ ngọc cốt, giống như là từ bên trong bức tranh đi ra ngoài.

- Người không nên mơ hồ.

Nàng nhìn thấy Giang Thần, hai mày liễu dài nhỏ giật giật, âm thanh lạnh lạnh mà lại rất êm tai, đáng tiếc ngữ khí của nàng lại quá ác liệt.

Nàng nói rất chăm chú, giống như đang nói một chuyện rất xác đáng vậy.

Giang Thần hiểu kỳ nói.

Nữ tử nói.

- Ta vào ban đặc cấp là bởi vì đãi ngộ và tài nguyên, không phải làm bạn với người, không hiểu ý sao.

Y Tình không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, không chỉ không bị thuyết phục mà trái lại còn tức giận hơn nữa.

Cái tên này, coi mình là cái gì cơ chứ?

Giang Thần cười lạnh một tiếng, bên trong câu hỏi mang theo vẻ châm chọc.

Y Tình không sẽ tranh giành miệng lưỡi với hắn mà tránh ra.

Giang Thần không để ý đến nàng mà lại đẩy cửa đi vào.

Trong phòng ngoại trừ Y Nguyệt Xuyên ra còn có Mễ Pháp và giáo viên Mạc Sư của Tây viện, hai người kia nhìn thấy Giang Thần, ngoại trừ khinh bỉ ra còn có cười nhạo.

- Giang Thần, thực sự ngại quá, ta không có cách nào để cho người gia nhập ban đặc cấp của Tây viện được.

Giang Thần nói.

- Sao?

Y Nguyệt Xuyên quan sát Giang Thần, nàng muốn biết Giang Thần là không để ý thật, hay là giả bộ.

Rất nhanh, nàng đã xác định Giang Thần thật sự không để ý, chỉ có một loại tiếc nuối mà thôi.

Sự tiếc nuối này không phải là bởi vì tình cảnh của mình mà là đối với Thánh Viện.

Mạc Sư không chịu được thái độ của Giang Thần, nàng hận không thể làm cho hắn lập tức cút khỏi Thánh Viện.

Y Nguyệt Xuyên nói.

- Viện trưởng, lần sau người không cần nói nửa vời như vậy, bởi vì như thế sẽ làm cho người ta điên đấy.

- Vậy người đồng ý sao?

Y Nguyệt Xuyên nở nụ cười hiểu ý, không biết bao lâu rồi nàng chưa từng nở nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, nghĩ đến chuyện kia, bất cứ người nào trong Thánh Viện cũng không ung dung nổi.

Ở Thánh Viện nàng đã gặp qua rất nhiều đệ tử ưu tú, nhưng tính cách như Giang Thần cũng là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Giang Thần nói.

- Hừm, đi Đông viện đi.

- Bởi vì chưa từng có đệ tử tiến tu tiến vào ban đặc cấp, đối với sắp xếp này Đông viện cũng rất không hài lòng, đương nhiên, chỉ cần người hợp lệ, Thánh Viện sẽ duy trì công bằng công chính, nhưng trước đó, sẽ có người làm khó dễ, tính tình của người cần phải thu liễm một chút.

Nàng xuất phát từ ý tốt, vốn không nên nói ra chuyện này mới đúng.

- Tính khí của ta rất tốt đó chứ.

Phản ứng của Giang Thần làm cho người ta im lặng, dáng vẻ kia như là rất bất ngờ khi bị người ta nói tính khí không tốt, oan uổng hãn vậy.

- Như vậy ta tin sẽ không có vấn đề gì cả.

...

- Rác rưởi của Tây viện cũng đòi đưa đến Đông viện ta sao?

Đi tới Thánh Viện, viện trưởng Đông viện Thạch Cảm Đường rất không khách khí mắng.

- Trước có người nói ta rác rưởi, suýt chút nữa đã chết đó.

Mễ Pháp và Mạc Sư ở bên cạnh bữu mô, ở trước mặt người của Đông viện, bọn họ rất là lúng túng.

Y Nguyệt Xuyên có vẻ đau đầu, lúng túng dùng tay lau trán.

- Ha ha ha ha, người trẻ tuổi này thật là hung hăng!

Thạch Cảm Đường cười to, đi tới trước người của Giang Thần, bàn tay lớn dùng sức đập vào trên vai hấn, như là rất khen ngợi đối với hấn vậy.

Có điều, nụ cười của hấn xuất hiện ý vị không tên, năm ngón tay nắm lấy vai của Giang Thần phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thạch Cảm Đường nói.

Đệ tử tiến tu muốn gia nhập ban đặc cấp, chuyện này đã gây ra náo động không nhỏ.

Không ai đồng ý, thế nhưng Thánh Viện đã nói đối xử bình đẳng, không thể cự tuyệt thỉnh cầu của Giang Thần được.

Y Nguyệt Xuyên muốn thông qua chuyện như vậy để làm cho Giang Thần biết trời cao đất rộng, hiện tại nàng lại có chút hối hận, dưới con mắt của mọi người, sự tự tin của Giang Thần sẽ hoàn toàn bị đánh nát, như vậy sẽ không tốt.

Giang Thần nói.

- Như vậy, bắt đầu đi.

Giang Thần đi tới nơi thử thách, người ở trên đường quả thực không ít.

Coi như là đệ tử Thánh Viện phổ thông muốn tiến vào ban đặc cấp cũng sẽ được quan tâm, càng không cần phải nói tới một đệ tử tiến tu.

Y Tình kia từ đầu đến cuối đều đi theo, trên mặt của nàng tràn ngập sự xem thường đối với Giang Thần.

Hạng mục sát hạch thứ nhất của ban đặc cấp chính là trận pháp.

Mọi người dừng lại ở đất trống, phía trước cách đó không xa có mảnh bãi đá, trên bầu trời của cánh rừng có sương mù bảy màu, nhìn qua rất không đơn giản.

Thạch Cảm Dương nói.

- Thời gian ngắn nhất là bao lâu?

Thạch Cảm Dương chỉ vào một cái đồng hồ cát ở cách đó không xa, có mấy tầng cát màu sắc khác nhau, màu đỏ ít nhất, màu vàng nhiều nhất.

- Sát hạch mỗi tháng, đệ tử phải đi ra trước khi màu xanh lam chảy xuống, người muốn gia nhập ban đặc cấp thì phải hoàn thành xong trước khi hạt cát màu đỏ rơi xuống.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Thử Thách Của Lớp Đặc Cấp

- Cũng là thời gian uống cạn một chén trà đó.

Giang Thần nói.

Mạc Sư châm chọc nói.

- Ý tứ của ta đó là thời gian này quá lâu, ở bên ngoài ta có thể nhìn ra được đường lối trận pháp ở trong rừng rậm này.

- Nếu không thế này đi, ta bố trí một trận pháp, để xem các người có thể đi ra được hay không?

Thạch Cảm Đường quát lên.

- Ha ha ha.

Giang Thần đi tới ngoài bãi đá, đổ cát xuống, có điều hắn không lo lắng mà đi vào, chỉ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, tùy ý để hạt cát chảy xuống.

- Thực sự là hung hăng.

Làm chuyện này là có ý gì, người của Thánh Viện không khỏi nghĩ đến.

Đệ tử tiến tu như vậy, quả thực là có chút ý tứ.

Y Tình tức giận nói.

Khi hạt cát màu đỏ chỉ còn dư lại một nửa, Giang Thần mới đi vào, biến mất ở trước mắt của mọi người.

Cũng không lâu sau, bãi đá xảy ra biến dị, động tĩnh không ngừng xuất hiện.

Có người không khỏi nghĩ đến.

Chỉ trong chốc lát dường như rừng rậm đã mất đi một loại linh tính nào đó, sương mù bảy màu đã biến mất không còn tăm hơi.

Giang Thần không xuất hiện từ lối ra của rừng rậm mà trái lại còn trở về từ lối vào.

- Chuyện gì thế này?

Đông đảo đệ tử đến đây vây xem không rõ vì sao, có mấy người không chịu được khi Giang Thần cố làm ra vẻ bí ẩn, bọn họ lớn tiếng quát lên.

Lão sư trận pháp Đông viện và Mễ Pháp đi lên kiểm tra.

Chẳng bao lâu sau, hai người giao lưu ánh mắt một cái, xác định song phương nhất trí với nhau, trên mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Hãn... Hãn phá giải tất cả trận pháp trong rừng rậm hay sao?

- Cái gì?

Mọi người khiếp sợ, tiếng ồn ào phóng lên trời.

Đi ra khỏi trận pháp là tìm kiếm lỗ thủng của trận pháp, Thánh Viện còn có thể cố ý bố trí trận pháp gần như với nội dung mà các lão sư dạy dỗ, để cho các đệ tử tích lũy kinh nghiệm.

Nhưng mà hoàn toàn phá giải trận pháp, vậy thì phải có trình độ có thể tranh tài cùng người bày trận.

Muốn làm được tới trình độ như thế này thì phải dùng đến trận bàn, mà kiến thức sử dụng trận bàn là nội dung mà đệ tử thiên giới mới tiếp xúc được!

Lúc trước bọn họ thấy xem thường kiến thức Giang Thần, thế nhưng lúc này mới hiểu không phải thái độ của Giang Thần không đoan chính, mà là nội dung của nàng giảng căn bản không lọt vào được mắt hăn. Thế nhưng nàng còn muốn người khác cung cung kính kính, đi tới làm khó dễ hăn.

Thạch Cẩm Đường hét lớn.

Người của hai viện nhìn nhau, thực sự phải như vậy hay sao?

Thạch Cẩm Đường bị mọi người nhìn vào, hăn không nhịn được phát phất tay.

Đối với tính cách táo bạo của hăn, mọi người chung quanh đều không cảm thấy kỳ quái.

Lúc này Giang Thần cũng biết không phải đối phương cố ý châm chọc mình.

Thử thách thứ hai, độc dược.

Ngay ở trên quảng trường ngoài bãi đá, lão sư độc lý đưa đến một cái bàn, ở phía trên bày ra sáu cái bình ngọc, cùng một đồng lớn được liệu đã được xử lý qua.

Lão sư độc lý nói.

Không chút nghi ngờ nào cả, thử thách này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa cố ý không nói cho Giang Thần biết thất bại thì sẽ như thế nào, tăng cường tâm lý áp lực của hắn.

Các đệ tử tới xem trò vui hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút sốt sắng, thử thách độc lý luôn là thứ khiến cho bọn họ e ngại nhất, biết rõ là độc dược, thế nhưng vẫn phải ăn vào.

Tuy rằng có lão sư ở bên cạnh chăm nom, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng cũng sẽ bị dẫn vật không nhẹ.

Giang Thần muốn gia nhập ban đặc cấp, sử dụng đồng thời ba loại độc dược, độc tính trộn lẫn lại với nhau, rất là vướng tay chân.

Y Tình bình phục tâm tình kích động bởi vì hành động vừa nãy của Giang Thần, lại khôi phục lại vẻ kiêu ngạo của nàng.

Nàng rất muốn xem xem Giang Thần sẽ xông qua cửa ải này như thế nào.

Một tiết cũng không đi học, e rằng độc dược trong bình ngọc có đặc tính gì cũng không biết.

Không chỉ có nàng, những người khác cũng có suy nghĩ gần như là vậy.

Trận pháp và độc là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ba loại độc dược đồng thời vào bụng, đến lúc đó có thể sẽ đau tới mức lăn lộn dưới đất.

Năm người Hòa vực cũng đều xuất hiện, đối với chuyện của Giang Thần, bọn họ còn để ý hơn so với những người khác.

- Tên này không thể yên tĩnh được một ngày sao?

Vừa tới Thánh Viện được một ngày thì đã đánh bại Trang Phàm, ngày thứ nhất đi học thì đã muốn gia nhập ban đặc cấp.

Đột nhiên, Giang Thần làm ra một hành động kinh người, hắc đồ sáu bình độc được vào nhau, sau khi lắc đều đều rồi trực tiếp uống vào bụng.

Đồng thời trực tiếp dùng sáu bình!

- Người muốn chết sao?

Lão sư độc lý hét lớn.

Sáu loại độc được hỗn hợp lại với nhau, độ khó không phải đơn giản là gia tăng gấp đôi, là sẽ biến thành tới tình hình không có cách nào giải quyết được!

Nếu như Giang Thần chết đi như vậy, có thể nói là hãn đáng đời, nhưng ảnh hưởng đối với Thánh Viện vẫn có.

Giang Thần không để ý đến chuyện này, hãn bắt đầu điều phối thuốc giải, hai tay chụp vào linh dược, không chậm trễ chút nào, động tác vừa nhanh lại vừa chuẩn.

Toàn bộ quá trình hoàn thành như là nước chảy mây trôi, khoảng chừng sau một phút, môi của Giang Thần đã biến thành màu đen, sắp không ép được độc tính nữa.

Có điều vào lúc này thuốc giải đã được điều phối thành công, sau khi Giang Thần uống vào, đôi môi đã biến thành màu đen khô phục lại, sắc mặt cũng giống như vậy.

Lão sư độc lý không dám tin tưởng nắm tay của Giang Thần, sau khi xác định độc tính bị hóa giải toàn bộ, gương mặt của hãn vô cùng đặc sắc.

Thạch Cảm Đường hỏi.

Lão sư độc lý dùng ánh mắt không tên nhìn về phía Giang Thần, dùng sức gật đầu một cái.

Thạch Cảm Đường nói.

Lời này vừa nói ra đã dẫn tới tiếng ồ lên không nhỏ.

Chẳng phải là, Giang Thần thông qua cửa ải cuối cùng thì sẽ có thể thuận lợi gia nhập ban đặc cấp hay sao?

Đầu tiên Y Tình kia cảm thấy mờ mịt, lẽ nào quá trình thử thách không phải là vì khiến cho gia hỏa ngông cuồng này ngã nhào hay sao?

Làm sao trong nháy mắt đã sắp thành công rồi?

Cho dù không phải Giang Thần gia nhập ban đặc cấp Tây viện của nàng, thế nhưng nàng vừa mới nói những lời kia, nếu như lúc này Giang Thần thành công thì nàng sẽ rất không dễ chịu.

Hạng mục thử thách cuối cùng của ban đặc cấp là vận dụng thập nhị chính kinh và thần huyết.

- Thần huyết điểm ở trên kinh mạch, mười hai chính kinh có quy luật tuần hành, vì vậy, lúc tấn công sẽ phải thông qua thần huyết phát lực, chuyện này cũng cần chú trọng.

- Đây là chương trình học quan trọng nhất của địa giới, sau khi nắm giữ tri thức này, cảnh giới, võ học và khắp mọi mặt đều có thể tăng lên, đồng thời còn có thể tăng lên sức chiến đấu của chính mình.

- Ta nghĩ, cái này ngươi không am hiểu.

Người bình thường đánh ra một quyền, chú ý tới kỹ xảo phát lực, eo lưng hợp nhất, lực lượng toàn thân ngưng tụ ở bên trên quyền phong.

Thúc giục thần huyết, vận chuyển thần nguyên cũng giống như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Thần Du Hoàn Mỹ

Loại kiến thức này, những thế lực khác không có tư cách truyền thụ.

Có điều Giang Thần cũng không quan tâm, trước đây hắn đã xem qua bên trong thư tịch, có một bản Dịch cân kinh, có lẽ cũng không phải là thứ mà Thánh Viện có thể có được.

Vẫn không đổi địa điểm, người của Đông viện vẽ một cái đồ án hình vòng tròn ở trên đất, bên trong có bao nhiêu hình tam giác đối xứng, còn có phù văn kỳ diệu.

- Người đứng ở bên trong, tiếp nhận mệnh lệnh, sau đó sẽ tự động phán đoán trình độ vận dụng thần huyết khi người phát lực.

- Chia làm ưu, tốt, trung đẳng, kém.

- Muốn gia nhập ban đặc cấp, toàn bộ hạng mục nhất định đều phải là ưu mới được.

Thạch Cảm Đường nói xong, Giang Thần đứng ở trung tâm của đồ án.

Tức thì, đồ án phát ra ánh vàng nhàn nhạt, cực kỳ huyền diệu.

Đám người chung quanh ngừng thở, thời khắc căng thẳng đã đến, Giang Thần có thể dựa vào thân phận đệ tử tiến tu gia nhập ban đặc cấp hay không, tất cả sắp có hồi kết.

- Lễ nào sẽ thật sự thành công sao?

Tất cả những chuyện này, ngay cả người chủ đạo như Y Nguyệt Xuyên cũng không phải rất tin tưởng.

Thạch Cẩm Đường nhìn chăm chăm vào Giang Thần không tha, lớn tiếng quát.

Giang Thần lập tức đánh ra một quyền.

Tiếng xé gió gào thét nổ tung sau khi một quyền hạ xuống, mặc dù là đánh vào không khí, thế nhưng người bên ngoài lại cảm thấy như là có món đồ gì đó bị đánh xuyên qua.

- Loại ưu!

Một âm thanh cơ giới hóa từ dưới chân của Giang Thần vang lên.

Không chút nghi ngờ nào cả, Giang Thần lần nữa làm cho mọi người kinh diễm, vượt qua yêu cầu của lớp đặc cấp.

Dường như Thạch Cẩm Đường đã có chút hứng thú, lại kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy đuôi phải của Giang Thần di chuyển về phía sau, thân thể bắt đầu căng thẳng, đột nhiên bạo phát, tiếng như sấm sét.

Một quyền đánh ra, quyền phong làm cho không khí vẩn vọ, kéo dài ra xa hơn mười thước.

Âm thanh lại vang lên.

Thạch Cẩm Đường không cho người khác thời gian phản ứng, lại hạ lệnh một cái.

Giang Thần lập tức làm ra động tác tương ứng, càng ngày càng phức tạp, độ khó càng lúc càng lớn.

Có điều, hần vẫn làm đến mức tận cùng như cũ.

Thạch Cảm Dương lập tức nói.

Động tác của Giang Thần cũng theo đó mà phát ra.

- Loại ưu!

- Dùng thân pháp nhanh nhất tránh né mũi tên nhọn xuyên không!

Giang Thần hít sâu một hơi, bắt đầu nhiều lần nhảy ở tại chỗ, để lại vô số tàn ảnh, đến cuối cùng cũng không nhận rõ cái nào mới là bản thể.

- Loại ưu!

Sau khi dừng lại, âm thanh bình phẩm lại vang lên.

Dường như trong trời đất chỉ có hai chữ này mà thôi.

Toàn bộ những người khác đều há hốc mồm, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Tiểu tử này là quái vật từ đâu tới vậy?

Cuối cùng, Thạch Cảm Dương nói ra tiếng lòng của mọi người.

Thủy Nguyệt Xuyên nghĩ đến lời mà Giang Thần đã nói trước đó, lần này nàng đã tin.

- Bề trên yêu cầu đối xử bình đẳng, quả thực tiểu tử này đã thông qua tất cả thử thách, tiêu chuẩn cũng là cao nhất, gia nhập lớp đặc cấp của Đông viện, các người có ý kiến gì hay không?

Thạch Cảm Dương nhìn về phía đám người lão sư, trợ lý, giám sát của Đông viện.

Những người này, lý do duy nhất có thể cự tuyệt Giang Thần là thân phận của hắn là đệ tử tiên tu.

Thế nhưng, cho dù không làm được chuyện đối xử bình đẳng với đệ tử tiên tu, thế nhưng ở trước mặt công chúng, bọn họ không thể biểu hiện ra được.

- Tốt lắm, từ giờ trở đi, ngươi chính là một thành viên của Đông viện.

- Thủy viện trưởng, hạt giống tốt như Giang Thần này, không ngờ người lại cam lòng đưa tới, thực sự là ngạc nhiên, ta còn tưởng rằng các người đưa tới một quả pháo kia đấy.

- Ta đột nhiên nhớ tới, dường như lớp đặc cấp của Tây viện còn trống...

- Thiếu đến, đủ đi, trên đời không có chuyện như vậy đâu.

- Nam nhân, phải nhờ vào thực lực để chứng minh chính mình, người đã thành công, người cứ coi như những lời trước đó của ta là không đi.

- Không dám...

Giang Thần nhìn bàn tay lớn của đối phương sắp rơi vào trên vai mình, hắn lui về phía sau, khí lực của vị viện trưởng này gần như tính khí của hắn vậy.

Có điều so với những người khác của Thánh Viện mà Giang Thần từng thấy, không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần rồi.

Mọi người cũng tận mắt chứng kiến đệ tử tiên tu thi được vào lớp đặc cấp.

Có người không phục, cũng không có lý do gì để không phục.

Bởi vì kết quả thử thách của Giang Thần hầu như là hoàn mỹ.

- Đáng ghét!

Y Tình là người không chịu được nhất, đặc biệt là lời đối thoại vừa nãy của Thạch Cảm Dương và Thủy Nguyệt Xuyên giống như chuyện bỏ tên thiên tài như Giang Thần là lỗi lầm của nàng vậy.

Cho dù đúng là nàng cất lực phản đối, thế nhưng nàng không cho Giang Thần là một thiên tài!

Y Tình nói thầm.

Cuối cùng, Giang Thần từ Tây viện chuyển tới Đông viện, điều kiện dừng chân không biến đổi.

Hắn ở Tây viện một ngày cho nên cũng không cảm giác được có cái gì khác nhau.

Chỉ là hắn nghĩ tới hiển nhiên Nam Công là người của Tây viện, lại có ân chỉ dẫn đối với hắn, cho nên hắn không khỏi cảm thấy băn khoăn.

Đương nhiên, với sự hiểu biết của hắn đối với Nam Công, biết đối phương sẽ không đặt chuyện này để ở trong lòng.

Ngày thứ hai, Giang Thần làm một thành viên của lớp đặc cấp Đông viện, bắt đầu tu hành.

Bởi vì khi khảo nghiệm có biểu hiện hơn người, cho nên Thánh Viện không dự định lãng phí thời gian của hắn.

- Người không giống các đệ tử tiến tu khác, bồi dưỡng và yêu cầu đối với người cũng sẽ không giống, như người mong muốn, chăm chú vào cảnh giới và võ học của người, ta sẽ tự mình giám sát.

Viện trưởng Thạch Cẩm Dương chuyên môn phụ trách một mình hẳn, cho hẳn đưa ra yêu cầu.

- Đầu tiên, bắt đầu từ ngày đầu tiên người tiến vào Thánh Viện, trong vòng một tháng, điểm đầy toàn bộ mười hai chính kinh thần huyết của người, cũng chính là bốn mươi chín cái.

- Nhưng ta mới là trung kỳ viên mãn.

Yêu cầu này đối với Giang Thần không tính là gì cả, hẳn đạt đến trung kỳ đỉnh cao thì đã có thể làm được rồi.

Nhưng ở trong mắt người thường, đây là chuyện không thể.

Thạch Cẩm Dương bĩu môi, rất xem thường Giang Thần.

- Ý của viện trưởng là muốn cho ta trong vòng một tháng đột phá tới trung kỳ viên mãn sao?

- Đúng thế.

- Nhưng sáu ngày trước ta mới đột phá trung kỳ viên mãn, làm sao có thể tăng lên ở trong thời gian ngắn như vậy chứ?

- Đối lại là những nơi khác, đương nhiên sẽ không có hi vọng, nhưng ở Thánh Viện, đó chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

- Sau khi điểm được bốn mươi chín cái thần huyết, người không thể thoả mãn mà còn phải điểm đầy ba mươi hai cái thần huyết ở trong kỳ kinh bát mạch, dùng thể trạng như vậy để đột phá Thông thiên cảnh.

- Đây là yêu cầu một năm tiến tu của người, hoàn thành, người sẽ có thể ở lại Thánh Viện, tiến vào Anh Hùng đại thánh.

- Ồ?

Lời này đối với đệ tử tiến tu mà nói, có sức mê hoặc không nhỏ, đại diện cho cá vượt long môn, từ đây đứng vững bước chân ở trên sân khấu được chú ý nhất của Cửu Thiên đại lục.

Đệ tử Thánh Viện sẽ chỉ nghỉ ngơi ba năm ở trong Thánh Viện mà thôi.

Trong ba năm học tập, người có biểu hiện ưu tú sẽ gia nhập Anh Hùng đại thánh, chính thức trở thành một thành viên của Thánh Viện.

Tương lai không chừng sẽ có thể trở thành giáo viên của Thánh Viện, thậm chí là viện trưởng.

Đơn giản một chút, Thánh Viện được chia ra làm hai bộ phận.

Học phủ, Thánh Viện sẽ bồi dưỡng các thiên tài kiệt xuất nhất trên Cửu Thiên đại lục vô điều kiện.

Anh Hùng đại thánh của Thánh Viện mới là Thánh Viện chân chính, bảo vệ đại lục.

- Liệu có thể làm cho người khác khó chịu hay không?

Giang Thần không quá cao hứng, bởi vì yêu cầu không thấp một chút nào.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Bốn Mươi Chín Cái Thần Huyết

Vấn đề là, người người đều muốn đạt đến trạng thái như vậy, thế nhưng người có thể làm được đã ít lại càng ít.

Kỳ kinh bát mạch sẽ không đành lòng chờ người đi điểm thần huyết, mà ở trong quá trình này nó sẽ ngăn chặn lực lượng của mình, tránh cho đạt tới Thông thiên cảnh trước.

Nhưng mà, người bình thường thường thường sẽ ở cái kỳ mạch thứ hai, cái thứ ba, không khống chế được lực lượng trong cơ thể mà tấn cấp lên Thông thiên cảnh.

Nếu muốn thuận lợi điểm đầy đủ thì phải trước khi cảnh giới đạt đến hậu kỳ đỉnh cao điểm được nhiều thần huyết hơn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các thiên tài nhiều thần huyết hơn so với người khác.

Thạch Cẩm Đường nói rất chắc chắn, tự tin gấp trăm lần.

Đột nhiên Giang Thần sáng mắt lên, thời gian một năm tiến tu quả thực rất ngắn ngủi, thế nhưng Thánh Viện có Thời gian chi điện!

Nếu như hắn có thể đi vào, thời gian một năm thừa sức.

- Đừng có suy nghĩ lung tung, đi theo ta.

Thạch Cẩm Đường tức giận răn dạy một tiếng, mang theo Giang Thần đi tới một mảnh lầu tháp.

Thạch Cẩm Đường nói.

- Một canh giờ liệu có quá hẹp hòi hay không?

Giang Thần cảm thấy thời gian này không đủ tận hưởng, ở trong trạng thái tu luyện một canh giờ, chớp mắt đã đi qua.

Thạch Cẩm Đường kiên trì không được, có thể không có tâm tình giải thích với hân.

Giang Thần nửa tin nửa ngờ tiến vào phòng tu luyện, sau đó hân cũng lập tức biết được là tại sao.

Bởi vì phòng tu luyện không chỉ có linh khí dồi dào mà càng quan trọng hơn chính là có linh khí ngũ hành.

Là do Thánh Viện tập hợp đủ thiên tài địa bảo ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ làm phòng tu luyện, dung hợp cùng linh khí, lại ngưng tụ thăng hoa.

Thần Du cảnh tu luyện ở trong đó có thể làm chơi ăn thật, cũng không cần dùng một lượng lớn máu thịt của yêu thú làm gì.

Bởi vì linh khí ngũ hành, mộc sinh can, hỏa sinh tâm, thổ sinh tỳ, kim sinh phổi, thủy sinh thận.

Can chủ gân, tâm chủ mạch, tỳ chủ thịt, phổi chủ da lông, thận chủ cốt.

Vì vậy, tốc độ cường tráng của thân thể sẽ thăng tiến cùng với tốc độ thu nạp linh khí.

Phòng tu luyện như vậy, Giang Thần cũng biết kiến tạo, nhưng vấn đề là tiêu hao mất tài nguyên, thiên tài địa bảo ngũ hành, hân không có thời gian và tinh lực thu thập.

Coi như là làm thì có khả năng sẽ bận rộn hơn nửa năm, mà số lượng thu thập được cũng chỉ có thể giúp hẩn tu luyện nửa ngày.

Đây chính là chỗ tốt khi sinh ra ở một thế lực lớn, dù cho là thiên phú bình thường thì cũng có thể sử dụng tài nguyên cuồn cuộn không ngừng để bồi dưỡng thành cường giả.

Nhiều người như vậy tha thiết ước mơ đi tới Thánh Viện tiến tu, nguyên nhân cũng là như vậy.

Tuy rằng mỗi ngày chỉ có thể tu luyện một canh giờ, thế nhưng nửa tháng sau cảnh giới của Giang Thần lần nữa đột phá, trở thành trung kỳ đỉnh cao.

- Lúc này mới coi như là lời lớn.

Giang Thần rất hài lòng, rốt cục Thánh Viện vẫn không làm cho hẩn thất vọng.

Bây giờ, hẩn có thể ngưng tụ ra hai mươi bốn cái thần huyết, vượt xa bốn mươi chín cái thần huyết.

Có điều bởi vì hạn mức tối đa của mười hai chính kinh là bốn mươi chín cái, vì lẽ đó số thêm ra không cần phải đếm.

- Hiện giờ số lượng thần huyết của ngươi đã là bốn mươi chín, có thể vọt thẳng tới Thông thiên cảnh.

- Đúng vậy.

Cho dù cảnh giới chỉ là trung kỳ đỉnh cao, thế nhưng số lượng thần huyết đạt đến bốn mươi chín cái, phù hợp với điều kiện của Thông thiên cảnh.

Cũng không phải là không có người đạt tới hậu kỳ đỉnh cao đã tấn cấp lên Thông thiên cảnh.

Dưới điều kiện cho phép, ai cũng muốn đánh tốt cơ sở, tăng cường tỷ lệ đột phá thành công, ngưng tụ ra càng nhiều thần huyết hơn nữa.

- Nếu như người làm như vậy thì sẽ là đốt cháy giai đoạn, là hành vi ngu xuẩn nhất, phải nhớ kỹ! Điểm viên mãn toàn bộ thần huyết ở kỳ kinh bát mạch thì tốt hơn.

Thạch Cẩm Đường nói ra những này là không muốn để cho Giang Thần hủy diệt mình.

Thần mạch của hắn, thiên phú của hắn đã che đi tầng thân phận đệ tử tiến tu, được Thánh Viện coi trọng.

Thạch Cẩm Đường nói.

- Suýt chút nữa ta đã quên.

Giang Thần nói thật, nếu như không phải có Thạch Cẩm Đường nhắc nhở thì hắn đã quên đến sạch sành sanh rồi.

Giang Thần đi rồi, bên cạnh Thạch Cẩm Đường xuất hiện một người, là tổng giáo tập Sử Văn Cung của Thánh Viện.

Sử Văn Cung nói.

- Hừm, tiểu tử này trưởng thành sẽ rất là đáng sợ, phần thắng của Thánh Viện chúng ta cũng nhiều hơn.

- Người để bụng như vậy là muốn phong quang khi bốn viện thi đấu đúng không?

- Nào có, ta làm vậy là yêu quý nhân tài, tuân thủ tôn chỉ của Thánh Viện.

Thạch Cảm Dương bị vạch trần tâm sự, lớn tiếng giải thích.

- Được thôi, sau khi hẩn điểm xong thần huyết trên mười hai chính kinh cũng mới trung kỳ đỉnh cao, kỳ kinh bát mạch hoàn toàn có thể điểm viên mãn được. Ta đã xin với bề trên, để hẩn tiến vào Kiếm ngục, đến lúc đó khi võ học và cảnh giới đồng thời đột phá Thông thiên cảnh sẽ thăng hoa.

- Được.

...

Giang Thần rời khỏi nơi này, đang suy nghĩ lời của Thạch Cảm Dương.

Ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết không nên gấp, cố gắng bỏ công sức ở kỳ kinh bát mạch là chuyện mà Thần Du cảnh thường làm.

Có điều, làm như vậy sẽ rất lãng phí thời gian.

Rõ ràng đã sắp trở thành Thông thiên cảnh, thế nhưng còn bởi vì kỳ kinh bát mạch mà bồi hồi, như vậy vền vền là bởi vì tác dụng đối với bản thân mà thôi.

Vậy tại sao không thể tấn chức Thông thiên cảnh sau đó lại đi ngưng tụ thần huyết ở kỳ kinh bát mạch cơ chứ?

Chuyện này mọi người đều biết, bởi vì phương thức đột phá Thông thiên cảnh của đa số người, dẫn đến sau khi trở thành Thông thiên cảnh sẽ không có cách nào thay đổi.

Coi như khi đó lại đi ngưng tụ thần huyết ở trên kỳ kinh bát mạch thì cũng không có hiệu quả thần kỳ như khi ngưng tụ thần huyết trước khi đột phá.

- Chuyện này bản thân nó đã là một chuyện đầu đuôi lẫn lộn nha.

Giang Thần thở dài nói.

Thần hiệu của kỳ kinh bát mạch, tự nhiên có thể khai quật sau khi đột phá Thông thiên cảnh.

Chỉ vèn vẹt bởi vì công pháp tu luyện của đại đa số người không đủ, dẫn đến muốn làm như vậy vừa vất vả lại không có kết quả gì tốt.

Hôm nay lại còn trở thành chân lý, khiến cho Giang Thần không biết nên khóc hay nên cười.

Thế lực hàng đầu ở Thánh vực đều có công pháp thần kỳ có thể khiến cho người ta trở thành Thông thiên cảnh trước, sau đó mới đi khai quật kỳ kinh bát mạch.

Lăng Vân Điện cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, Giang Thần đã có suy nghĩ đột phá trở thành Thông thiên cảnh.

Cho dù dùng trạng thái trung kỳ đỉnh cao hiện tại để đột phá Thông thiên cảnh không sánh được với những người khác, nhưng lại có khả năng dùng trạng thái Thông thiên cảnh tăng số lượng thần huyết lên.

Mà trước đó, Giang Thần muốn ngưng tụ toàn bộ thần huyết trên mười hai chính kinh trước, đánh bại Trang Thiên rồi lại nói sau.

Về thời gian, còn có bảy, tám ngày, thừa sức, mà tài nguyên thì có Thánh Viện cung cấp.

Sau khi bốn mươi chín cái thần huyết ngưng tụ thành công, Giang Thần mang theo tâm tình kích động vận chuyển thần nguyên.

Mười hai chính kinh như được đổ đầy dầu cháy, vút một cây đuốc xuống, tức thì cháy hừng hực.

Thế lửa nhanh chóng đạt đến đỉnh phong, tiếp theo vẫn duy trì không đổi, bởi vì lửa này sẽ vĩnh viễn không tắt.

- Ha ha ha ha ha! Cảm giác này thực sự là thoải mái! Giống như một tay che trời, chẳng trách lúc trước Tam hoàng tử lại càn rỡ như vậy, loại lực lượng này thật sự là khiến cho người ta lạc lối!

Giang Thần đứng dậy, chỉ cảm thấy thân thể mình như sắp bị thiêu đốt tới mức hầu như không còn, ở trong bốn mươi chín cái thần huyết thần nguyên tuần hoàn không dứt, trong lúc vung tay nhắc chân đã đạt đến trình độ cần phải súc lực như trước đây.

Càng bởi vì lực lượng biến hóa quá lớn cho nên Giang Thần phải luyện đao một buổi tối mới thích ứng được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Một Dao Kết Thúc

Giang Thần đã sắp quên đi thư khiêu chiến, có điều người của Thánh thành không quên, trái lại vẫn khắc ghi ở trong lòng, chờ đợi ngày đó đến.

Rốt cục, ngày ước chiến đã đến.

Trang Thiên không phải đến một mình mà còn có một đám người theo hẳn đi vào Thánh Viện.

Cuộc chiến này, chỗ làm cho người khác chú ý là thân phận.

Đệ tử tiến tu của Thánh Viện sỉ nhục Trang Phàm Trang gia, suýt nữa dẫn đến cái chết của Trang Phàm, chuyện này đã lên Thánh thành nhật báo, cho dù chỉ là ở chỗ tầm thường trên tờ thứ hai, nhưng cũng đã dẫn tới không ít người quan tâm.

Hôm nay Trang Thiên ước chiến Giang Thần, không ít kẻ tò mò, thân bằng hảo hữu của Trang Thiên đến trợ trận.

- Trang Thiên, ta nói rõ trước, người đánh bại Giang Thần kia không có nghĩa là người đánh bại đệ tử Thánh Viện, hẳn chỉ là đệ tử đến tiến tu mà thôi.

Lâm Vũ lần trước còn để chuyện này ở trong lòng hơn so với Giang Thần, Giang Thần còn chưa tới thì hẳn đã mang theo mấy người thiên giới của Tây viện xuất hiện.

Trang Thiên cười lạnh nói.

Thân thể của hắn cao lớn, thân mặc áo trắng, nhìn qua anh khí bùng bùng, ánh mắt như đao như kiếm, rất là sắc bén.

Lâm Vũ trầm giọng nói.

Trang Thiên cười nhạo nói.

- Chỉ là lấy lòng mọi người mà thôi.

Lâm Vũ biến sắc, Giang Thần gia nhập lớp đặc cấp, chuyện này hắn cũng không biết, nhưng không có nghĩa là được hắn và những người khác tán đồng.

- Tùy tiện, Thánh Viện các người không giáo huấn được hắn thì cứ để cho ta tới, còn có phải là đánh bại đệ tử Thánh Viện hay không, ta không để ý.

Lâm Vũ hừ lạnh nói.

Khi Giang Thần đi tới quảng trường, nơi này đã tụ tập hai nhóm người, một mình hắn có vẻ rất là lẻ loi cô quạnh.

- Người chính là Giang Thần?

Tối hôm nay, Trang Thiên mới tận mắt nhìn thấy hắn, thư khiêu chiến lần trước là người khác đưa tới.

- Là ta.

Trang Thiên lạnh lùng nói.

- Ta chỉ trả lại lời nói của hắn, hắn không chịu được, người khác phải chấp nhận hay sao?

- Hừ, một tiểu tử không biết từ thâm sơn cùng cốc nào đến, không biết rõ bản thân mình! Mạng người thấp kém như ngươi có thể so sánh với người Trang gia chúng ta hay sao?

- Lại là cái giọng như vậy, người nói với ta giọng này có rất nhiều, thế nhưng kết cục đều không ra sao cả.

- Hai người các ngươi muốn nói tới khi nào nữa, mau nhanh đánh đi.

- Còn nữa Giang Thần, Thánh Viện không có một nơi nào là nơi mà ngươi có thể dùng để tỷ thí với người ngoài, muốn đánh thì ra bên ngoài đánh.

- Quy củ của Thánh Viện, hóa ra đều là người định ra, thực sự là lợi hại.

Lúc nói lời này thì ngữ khí của Lâm Vũ càng cực đoan hơn, bởi vì đổ ky.

- A, đừng nóng vội, ngươi nhiều lần kêu gào ở trước mặt ta, ta rất không ưa, thừa dịp ngày hôm nay đồng thời giải quyết đi.

Những người khác cảm thấy đầu óc mơ hồ, không hiểu Giang Thần nói đồng thời giải quyết là có ý gì.

Cho dù ý tứ trên mặt chữ rất rõ ràng, thế nhưng loại khả năng kia nhỏ bé không đáng kể, bọn họ sẽ không tin tưởng.

- Hai người các ngươi, cùng tiến lên.

- Hôm nay ta muốn tỷ thí ở trên quảng trường này, ngươi muốn đại biểu Thánh Viện không phục thì cứ phóng ngựa đến đây đi!

Trước sau vẫn hung hăng như một!

Trong đám người, năm người Hỏa vực cũng ở đây, bọn họ đều không hện mà cùng nghĩ đến một nhận định như một.

Hung hăng thì phải có tiền vốn, trong mắt người ngoài, Giang Thần chỉ là đệ tử tiến tu, nói như vậy hầu như đã khiến cho chúng nhân phẫn nộ.

Đệ tử thiên giới Tây viện kéo tay áo, bảo Lâm Vũ đi tới cho hắn một chút giáo huấn.

- Một đệ tử tiến tu, cũng thật là hung hăng đó.
- Một người khiêu chiến hai người, hắn nghĩ mình rất lợi hại hay sao?
- Chết đi!

Trang Thiên là người không thể chịu đựng được nữa, bởi vì người đưa thư khiêu chiến là hắn, Giang Thần làm như vậy là xem thường hắn.

Vũ khí hắn dùng là đao.

Một thanh linh đao cấp sáu, ánh đao rực rỡ.

Người đao cùng tiến lên, đao kính đầy đặn, sóng bạc ngập trời, vô biên vô hạn.

- Ta nói rồi, các người không có tư cách động thủ ở Thánh Viện!

Lâm Vũ nhìn thấy hai người động thủ tức giận không ngớt, hắn nhắc theo một thanh linh kiếm đâm tới, nhanh đến cực hạn, kiếm thế mang theo gió nổi mây phun.

Một người ở trên Thiên giới bảng của Tây viện, một người trên Thăng Long bảng, quả thực rất bất phàm, một đao một kiếm, đã có trình độ của đại sư.

Chỉ tiếc bọn họ lại gặp phải Giang Thần.

Đao màu đen ép xuống một chút, vỏ đao rất cao, người và đao ẩn chứa uy năng đáng sợ.

- Đừng có xem thường người khác!

Trang Thiên và Lâm Vũ nhìn thấy tình cảnh này giận dữ, ánh đao bóng kiếm càng thêm bức người.

Hiện tại bí mật tay trái Giang Thần dùng kiếm đã không giấu được nữa, đối mặt với hai người bọn họ, đối phương vẫn cố ý muốn xuất đao.

Là tự kiêu, hay là ngu ngốc?

- Vô hình, vô tướng, vô thường, vô định, vô dụng, vô cùng, vô hạn, gọi là ma ha vô lượng.

- Một đao vô hình!

Trước khi rút kiếm, Giang Thần đọc thầm một tiếng, tiếng chưa dứt thì đao đã ra khỏi vỏ.

Một đao, không ai nhìn thấu được.

Bởi vì một đao này rất đơn giản, đơn giản đến mức câu nói đầu tiên có thể hình dung ra được.

Nhưng mà, chính là một đao này, không chỉ ngăn cản được công kích của Trang Thiên và Lâm Vũ mà trái lại còn đánh bay hai người ra ngoài.

Một đao này không dùng hết sức đi hóa giải đao và kiếm, mà là trực tiếp phá diệt nó.

- Thực sự là vô vị, trở về luyện nữa đi.

Giang Thần lắc lắc đầu, thu đao vào vỏ, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

- Người đứng lại đó cho ta!

Lâm Vũ tức giận đến mức mặt đỏ lên, hắn cũng sẽ không bởi vậy mà chịu phục.

- Thất bại.

Có điều, Trang Thiên đã thu đao.

- Người!

Trang Thiên mở miệng trước khi hắn nói tiếp.

Câu nói đầu tiên đã lắng lại lửa giận của Lâm Vũ, khiến cho cả người hắn ngẩn người đứng ở nơi đó.

Tất cả xảy ra quá nhanh, đám người tụ tập về bên này không ngờ nhanh như vậy đã kết thúc, lại là Giang Thần thắng lợi, làm cho bọn họ khiếp sợ không thôi.

Trang Thiên, mười vị trí đầu trên Thăng Long bảng, võ học thượng thừa, cảnh giới không yếu, hậu kỳ đỉnh cao.

Lâm Vũ, một trăm vị trí đầu trong Thiên giới bảng của Tây viện, lực lượng ngang với Trang Thiên.

Thực lực của hai người ở Thánh thành có thể nói là có chút danh tiếng.

Kết quả bị một đao của Giang Thần đánh bại!

Đặc biệt là sau khi biết tình huống kiếm ở tay trái của hắn, mọi người không khỏi suy nghĩ về thực lực của vị đệ tử tiến tu này mạnh như thế nào.

Đồng thời, ảnh hưởng do Giang Thần mang đến hoàn toàn không phải như vậy.

Theo Giang Thần quật khởi, đệ tử tiến tu bốn viện cũng không nuốt giận vào bụng giống như trước đây, bị người ta khinh bỉ, tất cả đều là do Giang Thần tạo ra.

Đệ tử Thánh Viện rất là bất mãn, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải là thật sự muốn đứng ngang hàng cùng đệ tử tiến tu hay sao?

Không ít đệ tử Thánh Viện hi vọng có người có thể đứng ra, cho Giang Thần một chút giáo huấn.

Quan trọng nhất chính là, thực lực của người này phải đủ mạnh, không thể bị Giang Thần mang ra làm hòn đá kê chân nữa.

Nhân vật như vậy, Thánh Viện không phải là không có, còn không ít.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Tô Lệ

Giang Thần không bị bên ngoài ảnh hưởng, toàn tâm toàn ý hoàn thành mục tiêu khi đến Thánh Viện, trở thành một Thông thiên cảnh.

Đương nhiên hắn cũng có chỗ khác biệt so với Thông thiên cảnh chân chính.

Giang Thần đột phá, vẫn chưa thể trở về tìm Ninh Hạo Thiên gây phiền phức, bởi vì hắn dùng tu vi Thần Du cảnh trung kỳ đỉnh cao để đột phá.

Mặt khác, ngay cả kỳ một cái thần huyết trên kinh bát mạch cũng không khai phá được.

Ở trong loại trạng thái này mà trở thành Thông thiên cảnh, chỉ có thể coi là một nửa Thông thiên cảnh mà thôi.

Có điều sau đó, Giang Thần dùng điều kiện Thông thiên cảnh để hoàn thành ngưng tụ thần huyết, thu nạp linh khí thiên địa, quá trình còn nhanh hơn xa so với hiện tại.

Mà tai hại duy nhất là sẽ dẫn tới tiếng ồ lên không nhỏ.

Trên đời, ở trong mắt của mọi người, hắn chính là một tên ngốc, ánh mắt thiên cận.

Nhưng mà, chẳng lẽ Giang Thần sẽ bởi vì những lời này mà từ bỏ điều kiện tu hành tốt hơn so với hiện tại gấp trăm lần hay sao?

Chuyện kia tuyệt đối không thể.

Giang Thần cũng không nói cho Thạch Cảm Đường biết mình đang len lén chuẩn bị xung kích Thông thiên cảnh, giải thích không rõ, không chừng Thánh Viện sẽ dừng bồi dưỡng đối với hắn.

Thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt, hắn đã đến Thánh Viện tiến tu được hai tháng.

Đệ tử tiến tu của bốn viện cũng có không ít người bị đào thải đi, khóc sướt mướt bị đuổi về, thế nhưng đệ tử tiến tu ở lại đều giống như Giang Thần, thực lực tăng lên một đoạn dài.

Hơn nữa theo thời gian đi qua, đệ tử tiến tu từ từ thích ứng hoàn cảnh của Thánh Viện, đã có thể thân nhiên đối mặt xem thường.

- Nếu còn tiếp tục như vậy, Thánh Viện sẽ trở thành của những người này mất!

Một phần đệ tử Thánh Viện không thể nào tiếp nhận được điểm ấy.

- Đều là tại tên Giang Thần kia.

Hiện tại Giang Thần là linh hồn của đệ tử tiến tu, bởi vì hắn, các đệ tử tiến tu mới sẽ có lại sự tự tin, muốn tranh phong cùng đệ tử Thánh Viện.

Chuyện này đối với không ít đệ tử Thánh Viện kêu căng tự mãn mà nói, là chuyện không thể tiếp nhận được.

Bởi vì Thánh Viện coi trọng Giang Thần cho nên đệ tử trên một trăm vị trí đầu trong tổng bảng cũng không chịu đi tìm Giang Thần gây phiền phức.

Một là vì thân phận của bọn họ, không thể làm người đi đầu, nếu không Thánh Viện sẽ nghiêm trị.

Cũng còn may mấy ngày qua, mọi chuyện đã có khả năng chuyển biến.

Một tin tức từ trong lớp đặc cấp của Nam viện truyền đến, nói là tiểu đội trưởng của bọn họ sẽ hoàn thành thử luyện của Thánh Viện trở về, đến lúc đó sẽ tìm Giang Thần gây phiền phức!

Tức thì, một cái tên hiện lên ở trong đầu của các đệ tử Thánh Viện.

Tô Lệ!

Tiểu đội trưởng lớp đặc cấp của Nam viện, là nhân vật đứng trên một trăm vị trí đầu trong tổng bảng của bốn viện, ngưng tụ ra bốn mươi chín cái thần huyết, đã khai phá đến cái kỳ mạch thứ ba, Kim tâm ý cảnh đại thành, đạt đến tiểu đạo, cảnh giới hậu kỳ đỉnh cao, võ học công pháp đều là nhất lưu.

Chỉ riêng những thứ này đã biết được người này đáng sợ ra sao.

Trước đó Giang Thần đánh bại Lâm Vũ và Trang Thiên, hai người này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Tô Lệ.

Hơn nữa hẳn không chỉ muốn tìm Giang Thần gây phiền phức mà còn muốn phế bỏ cánh tay của hắn!

Nguyên nhân, dường như là bởi vì khi Giang Thần còn ở Hỏa vực đã đắc tội qua với Tô gia nhà hắn.

Lại nói rốt cuộc là chuyện gì, không có ai để ý, bọn họ chỉ biết là Tô Lệ sẽ đứng ra, như vậy đã đủ rồi.

Những đệ tử Thánh Viện khó chịu lúc trước cũng như là đổi thành một người vậy, nhìn các đệ tử tiến tu kết bệ kết lữ đi tới Thánh Viện, trên khóe miệng đều nở một nụ cười không tên.

Điểm này, ngay cả Giang Thần cũng nhận ra được.

Mỗi khi gặp được đệ tử Thánh Viện, bọn họ đều dùng một loại ánh mắt làm người ta chán ghét đánh giá hăn, giống như đại họa sắp rơi xuống đầu hăn vậy.

Giang Thần đang chuyên tâm chuẩn bị vì đột phá Thông thiên cảnh còn không biết chuyện gì đang xảy ra, đầu óc mơ hồ, mãi đến tận khi Phi Nguyệt công chúa chạy tới nói cho hăn thì hăn mới biết được.

- Tô Lệ? Không quen biết.

Giang Thần lần đầu tiên tới Long vực, đương nhiên hăn sẽ không quen biết người nào, có điều nghe thấy người kia muốn phế đi một cánh tay của mình, hăn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Ngày đó hăn đánh Đại phu nhân Hắc Long thành một bạt tai, đối phương đã nói sẽ làm cho cái tay này của hăn bị phế.

Xem ra, là người nói được là làm được.

Phi Nguyệt công chúa nói.

Giang Thần nói.

- Hừ đừng có nghĩ ta quan tâm người, ta muốn xem người xui xẻo, lần này coi như người ra tay nhẹ như mây gió, lại có thêm lá bài tẩy thì cũng không thể đánh được Tô Lệ kia.

Lần này Giang Thần hào phóng thừa nhận.

- Ồ?

Chuyện này đã vượt ra ngoài dự liệu của Phi Nguyệt công chúa, mà nàng nghe hăn nói như thế lại không có hài lòng như dự liệu của hăn.

Phi Nguyệt công chúa nói.

- Công chúa, ta rất cảm ơn người nói cho ta biết những chuyện này, nhưng người cười như vậy, lại đang ở trong phòng của ta, người không sợ ta làm cái gì đối với người hay sao?

Trong phòng, chỉ có hai người Giang Thần và nàng, Bạch Linh đang ngủ thì không tính.

- Người dám không?

Phi Nguyệt công chúa không để ý một chút nào, cũng không có vẻ quần bách gì cả, trái lại còn mang theo vẻ xem thường.

Thân là công chúa, ngạo khí của nàng sẽ không vì đang ở trước mặt của Giang Thần mà dễ dàng yếu thế được.

Bỗng nhiên, Bạch Linh bị đánh thức, vì cảm thấy tê nhột cho nên nó bắt đầu chơi đùa một cái dây lưng màu đỏ.

Đầu tiên Phi Nguyệt công chúa cảm thấy thứ này nhìn rất quen mắt, sau khi nhìn rõ là cái gì, vẻ mặt của nàng tức thì thay đổi.

- Bạch Linh!

Trước khi Bạch Linh làm cho nước bọt của mình dây vào trên cái dây lưng màu đỏ này, Giang Thần vội vã đoạt lại.

Phi Nguyệt lại nghĩ tới chuyện đã xảy ra trong lúc tỷ thí ngày đó.

- Khục khục.

Giang Thần cũng có chút lúng túng, hắn đặt dây lưng màu đỏ ở trên bình phong.

Phi Nguyệt lạnh lùng nói.

Giang Thần nói.

Mắt hạnh của Phi Nguyệt công chúa trừng lớn, đúng là nàng đã nói lời này, nhưng khi đó là nổi nóng, hiện tại nhìn thấy đồ vật thiếp thân của mình đặt ở trong phòng của Giang Thần, phương tâm của nàng lập tức đại loạn.

Giang Thần bắt đầu nói sang chuyện khác.

Phi Nguyệt cười lạnh nói.

- Mẫu thân của Ninh Hạo Thiên, chính là chuẩn người nhà người, sao lại không liên quan cơ chứ?

- Đúng rồi, Tô gia, Tô Lệ.

- Đây là người tự tìm phiền phức, Tô gia là thế gia truyền thừa, không chừng hẳn sẽ thực sự chặt đứt cánh tay đánh người của người.

- Có thể đi...

Giang Thần nói, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào không nhỏ.

Hắn và Phi Nguyệt công chúa vừa nhìn nhau đã hiểu ngầm đi ra ngoài phòng.

Nhìn thấy mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, bên tai còn vang lên âm thanh như giọt nước mưa rơi xuống mặt đất.

- Trời mưa?

Giang Thần đưa tay ra, có một giọt mưa rơi vào trong tay, là máu tươi!

Phi Nguyệt công chúa ngẩng đầu nhìn lên, cũng giống như những người khác, nàng không tự chủ được kinh ngạc thốt lên một tiếng.

- Yêu thú thần cấp sao?

Trên không trung, một con yêu thú thần cấp khổng lồ chẳng khác nào một đóa mây đen xuất hiện, chỉ là nó đã mất mạng.

Một thanh trường mâu đâm thủng thi thể của nó, thanh niên cầm trường mâu trong tay bay ngang qua bầu trời, máu tươi yêu thú rớt xuống Thánh Viện tạo thành một cơn mưa.

- Tô Lệ!

- Hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ tập luyện của Thánh Viện rồi trở về!

Sau khi hết khiếp sợ, người ở bên cạnh Giang Thần, bao gồm cả Phi Nguyệt công chúa đều nhìn sang phía hắn.

Ánh mắt của mỗi người đều cười trên sự đau khổ của người khác, đồng tình và thương hại, ánh mắt rất là quen thuộc.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Phong Kỳ Đội

Rất nhanh tin tức Tô Lệ thí luyện trở về đã truyền khắp Thánh Viện, cho dù trước đó mọi người đã thu được phong thanh cũng vậy.

Nhưng mà, trường mâu phá thân thể yêu thú, máu tươi nhuộm Thánh Viện, một màn này vẫn gây ra không nhỏ động tĩnh như cũ.

Không chút nghi ngờ nào cả, Tô Lệ thuận lợi thông qua thí luyện thực lực đã được nâng cao thêm một bước.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, chuyện đệ tử Thánh Viện quan tâm nhất chính là Giang Thần.

Tô Lệ trở về cũng không có giống như trong trong nghe đồn vậy, tìm tới cửa, chặt đứt cánh tay của Giang Thần.

Giữa lúc mọi người đều cho rằng lời nói lúc trước là lời đồn thì bên Nam viện truyền đến tin tức, Tô Lệ đã trở về được mấy ngày, vẫn đang khai phá kỳ mạch thứ ba, bây giờ đã thuận lợi hoàn thành.

Tám cái kỳ mạch, đã bắt đầu đầu khai phá tới cái thứ tư.

Đồng thời, ở trong vòng một ngày, một đội ngũ từ Nam viện xuất phát, mệnh mệnh cuốn cuộn đi tới Đông viện, mà người cầm đầu chính là Tô Lệ.

Các đệ tử Thánh Viện đã kiên nhẫn như dùng xuân dục vậy, lục tục đi theo ở phía sau, đợi khi tới Đông viện đội ngũ đã có chừng mấy trăm người.

Lúc mới đầu đệ tử Đông viện còn không biết đã xảy ra chuyện gì, cho rằng người của Tây viện kéo bè kéo lũ đến là để đánh nhau, mỗi người đều rất là gấp gáp.

Sau khi biết được nguyên nhân, bọn họ rất là tình nguyện chỉ đường cho Tô Lệ, dẫn tới cửa phòng của Giang Thần.

- Chính là nơi này sao?

Tô Lệ mặc một thân y sam màu trắng của đệ tử thiên giới, có chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn dật, khí khái anh hùng hừng hực, chỉ là vẻ mặt lại rất lạnh lùng và nghiêm nghị.

- Đúng thế.

Đệ tử Đông viện của Thánh Viện lập tức nói.

- Ủm!

Tô Lệ dùng ánh mắt ra hiệu một cái đã có bốn tên đệ tử Nam viện nhanh chóng bước lên phía trước, nhìn tư thế kia dường như không phải gõ cửa, mà là phá cửa.

Có điều, cửa đã mở ra trước, đệ tử Nam viện đột nhiên không kịp chuẩn bị, suýt nữa đã ngã chổng vó.

Giang Thần xuất hiện ở trong mắt của mọi người, hình thành so sánh rõ ràng với Tô Lệ, cũng là nam tử tuấn lãng, khí chất thì lại ngược lại.

Đối mặt với ánh mắt của vô số người, biểu hiện của Giang Thần rất là tự nhiên, khuôn mặt mỉm cười.

- Có rất nhiều người nhĩ.

Vừa nói, một mặt hấn đi ra khỏi phòng, bốn tên đệ tử Nam viện vây quanh hấn, ánh mắt tràn ngập địch ý.

- Người vì một cái tát kia mà đến hay sao?

- Đúng thế.

Tô Lệ rơi vào bị động, hấn cau mày, người động một cái sẽ lập tức bùng nổ.

Giang Thần lại nói.

Người chung quanh trừng mắt nhìn vào hấn, đều cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được thành lời.

- Đúng thế...

- Có phải là người muốn nói Tô gia các người là thế gia truyền thừa, cao quý bao nhiêu cỡ nào hay không? Cho nên một cái tát của ta là bất kính cỡ nào... Đúng rồi, nữ nhân kia có quan hệ gì với người?

- Cô cô ta...

Tô Lệ theo bản năng trả lời một câu, tiếp theo hai mắt hấn lập tức phun ra lửa giận.

Giang Thần lại nói.

Tất cả những thứ nên nói thì Giang Thần đã nói rồi, nhưng lời hấn nói đều là nói ra tình cảnh của chính bản thân mình.

Chẳng biết vì sao Phi Nguyệt công chúa lại nhớ tới tình cảnh từ khi gặp mặt tới nay, dường như Giang Thần vẫn luôn là người như vậy, toả ra sự tự tin vô hạn.

- Nếu người đã biết, hiểu rõ, như vậy ta nghĩ ta không cần thiết phải tự mình động thủ.

Tô Lệ không để ý tới việc duy trì vẻ lãnh khốc mà dùng thanh âm không quá thân thiện nói.

Giang Thần cười nói.

- Người!

Tô Lệ tức điên lên, hắn chỉ cảm thấy sau khi Giang Thần mở cửa, tất cả đều trở nên không giống như hắn dự đoán.

- Người thật lớn mật!

Đệ tử Nam viện vẫn vây quanh ở bên người Giang Thần không cho phép Giang Thần trắng trợn như vậy, bọn họ hiểu ngầm với nhau, nhắc chân đá về phía hắn.

Bọn họ đều là thành viên lớp đặc cấp của Nam viện, thực lực rất mạnh, mỗi người đều mạnh hơn so với Trang Thiên.

Đương nhiên, bọn họ chỉ giống như là lưu manh đầu đường đánh nhau, một cước trực tiếp được súc lực, không có thể tấn công của võ học chút nào.

- Rống!

Giang Thần không nhúc nhích, chỉ là trong phòng lại vang lên một tiếng hổ gầm, tiếp theo một đạo tàn ảnh bay ra.

Khi mọi người còn không hiểu được đã xảy ra chuyện gì, thì các đệ tử Nam viện muốn động thủ với Giang Thần kêu thảm một tiếng rồi bay ra ngoài.

Vừa định thần nhìn lại, bên người Giang Thần đã xuất hiện một con hổ màu trắng, thể tích vẫn không lớn bằng con nghé, thế nhưng so với những yêu thú thì lại có điểm khác biệt rất lớn.

- Chiến súng!

Mọi người lập tức nghĩ đến bên người Giang Thần quả thật còn có một con chiến súng, chỉ là nó rất nghe lời và an phận, cho nên cũng không để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Hiện tại nó lại đột nhiên ra tay, trực tiếp đánh bay bốn đệ tử Thần Du cảnh điểm viên mãn bốn mươi chín cái thần huyết, ung dung thoải mái, có thể nói là một tiếng hét lên làm kinh người.

- Chẳng trách hẳn lại dám không sợ hãi như vậy.

Dường như mọi người đã tìm được nguyên nhân làm cho Giang Thần có thể thản nhiên đối mặt với Tô Lệ như vậy.

Đầu yêu thú này, không đơn giản, nghĩ đến việc Tô Lệ sẽ không động thủ cùng chiến súng, không ngờ lại có điểm sai lầm như vậy.

- Các người vây quanh ở đây làm gì vậy?

Lúc này, một đạo thanh âm vang lên, mọi người tự động tránh ra, nhường ra một con đường, một đám Phong Kỳ đội mặc chế phục màu đen đang long hành hổ bộ đi tới.

Người mang đội chính là đội trưởng Ứng Vô Song, khuôn mặt cười âm trầm, mày liễu dài nhỏ nhú chặt, hai mắt óng ánh long lanh để lộ ra sát khí.

Nàng đến đây làm cho tất cả mọi người đều thu liễm lại mấy phần, Tô Lệ cũng không phải là ngoại lệ.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy không có người nào trả lời, Ứng Vô Song khí thế mườì phần hét lớn một tiếng.

- Ứng sư tỷ! Hắc, hắc dung túng cho chiến sủng hành hung mọi người, mau xử tử con súc sinh này đi!

Bốn tên đệ tử Nam viện bị Bạch Linh đánh bay bò lên, về mặt thống khổ, lên án Giang Thần.

Nghe thấy bọn họ nói như thế, sắc mặt của không ít người trở nên quái dị.

Lời này của đệ tử Nam viện dường như không đủ tư cách, khiến cho bản chất của trận giáo huấn đệ tử tiến tu ngày hôm nay đã thay đổi.

- Hả?

- Khi người vừa tới Thánh Viện, ta đã nói như thế nào với người chứ?

Giang Thần buồn cười nói.

Ứng Vô Song hỏi.

- Đội trưởng, nếu như không phải bọn họ đến đây để gây phiền phức thì chẳng lẽ là đến thăm ta sao?

Lời này đã khiến cho không ít người cười, dường như cũng cảm thấy Phong Kỳ đội biết rõ mà còn hỏi.

Thành viên của Phong Kỳ đội bất mãn quát lên.

Ứng Vô Song lớn tiếng hỏi.

Không ai lên tiếng, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Tô Lệ.

- Hừ.

Ứng Vô Song rất bất mãn, đưa tay lên trên hư không một chút, tất cả hình ảnh vừa nảy xuất hiện ở trước mắt của mọi người.

Có thể thấy rõ là đệ tử Nam viện có ý đồ động thủ, chiến sủng thì lại hộ chủ.

Ứng Vô Song nói.

Tô Lệ nói.

- Thù riêng thì cứ lên Anh hùng đài giải quyết, nếu không lý do người tụ tập nhiều người như vậy là gì? Còn nữa, mời gọi tên đầy đủ của ta.

- Ồ?

Đối với phản ứng của Ứng Vô Song, những người khác cũng không quá bất ngờ, chỉ là Giang Thần không nghĩ tới nàng sẽ công chính vô tư như vậy.

Ánh mắt của Tô Lệ nhìn về phía hắc, âm thanh lạnh lẽo như băng.

Phép khích tướng như vậy rất đơn giản, nhưng thường thường càng là đơn giản thì sẽ càng hữu hiệu.

Chỉ tiếc Giang Thần cũng không phải là người bình thường.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Đánh Cho Tô Lệ Tơi Bời

Tô Lệ khí thế hùng hổ tìm đến Giang Thần gây phiền phức, nếu như Giang Thần thật sự đồng ý, người khác sẽ không nói hấn có dũng khí, sẽ chỉ cho rằng hấn ngu xuẩn.

Ngược lại, hiện tại hấn mang theo nụ cười châm chọc, khiến cho một quyền của Tô Lệ đánh vào chỗ trống, khỏi nói cũng cần biết khiến cho người ta khó chịu bao nhiêu.

Tô Lệ nhìn chăm chăm vào Giang Thần, có Bạch Linh ở đây đã phá hoại kế hoạch tiền trạm hậu tẩu của hấn, hiện tại lại có Ứng Vô Song, Giang Thần không lên Anh hùng đài, hấn cũng không có biện pháp nào cả.

Tô Lệ bĩu môi, đá một cước về phía đầu của Bạch Linh.

Bạch Linh đã ngồi xổm dưới đất, con người khôi phục lại thành màu xanh lam, coi như là như vậy thì chỉ cần lắc mình cũng có thể tránh đi được.

Thế nhưng nếu Bạch Linh né tránh, cước này sẽ rơi vào trên người của Giang Thần.

Sau đó, chỉ nghe Bạch Linh thống khổ quát to một tiếng, bay ra ngoài.

- Cả đời này tốt nhất người cứ ở trong Thánh Viện thì hơn!

Tô Lệ còn chưa hết giận, thả lại một câu hung ác rồi mới xoay người rời đi.

Đệ tử Thánh Viện hoàn toàn thất vọng, thế nhưng có người của Phong Kỳ đội ở đây, bọn họ cũng không có biện pháp gì cả.

- Đứng lại.

Ngay khi Tô Lệ và đệ tử Nam viện muốn lúc rời đi, Giang Thần đã mở miệng.

Nụ cười khuôn mặt hắn đã biến mất không còn tăm hơi.

Bạch Linh chịu một cước này của Tô Lệ đau đến mức rống lên, lăn mấy lần ở trên đất.

Hắn đi qua động viên tâm tình của Bạch Linh, nhìn thấy Tô Lệ cứ như vậy định rời đi, chính hắn cũng sửng sốt một chút.

- Không ngờ hắn lại cho rằng một cước này vẫn coi như là khách khí với ta, buông tha cho ta.

Ý thức được điểm ấy, Giang Thần vừa bực mình vừa buồn cười.

- Không phải ngươi muốn đánh sao?

Ngay khi Tô Lệ và đệ tử Nam viện xoay người lại, Giang Thần lạnh lùng nói.

- Ồ?

Mọi người vốn tưởng rằng ngày hôm nay đã hết trò vui nhìn nhau.

Cũng không ngờ tới Tô Lệ đã chiến sủng của đối phương một cước thì đã giải quyết được vấn đề.

- A, rất thú vị.

- Nhìn dáng vẻ này của người, dường như là muốn làm cho chúng ta trả giá thật lớn vì một cước này hay sao?

Lần này đến phiên hắc đặt câu hỏi, mà đây cũng là ngữ khí mà ban đầu Giang Thần nói chuyện với hắc.

Giang Thần nói.

Không có người nào hiểu được hắc, thông qua vẻ mặt âm trầm của Giang Thần thì chỉ biết là hắc rất tức giận.

Có điều đám người Phi Nguyệt công chúa lại biết biểu cảm này có bao nhiêu đáng sợ.

Khi đối mặt với Tam hoàng tử, Giang Thần cũng không tức giận như thế!

Tô Lệ nói.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Tô Lệ rất bất ngờ, nhìn sang chỗ Ứng Vô Song.

Ứng Vô Song nói.

Tô Lệ cười to nói.

Tiếng cười cũng không ngừng vang lên, Tô Lệ và Giang Thần, có độ khả thi ác chiến sao?

Ứng Vô Song sẽ không can thiệp vào ý nguyện của Giang Thần, cũng không có ý làm chủ thay Bạch Linh, dù sao chỉ là một con chiến sủng mà thôi.

Sau đó, mọi người rất tự giác lui về phía sau, nhường ra đủ không gian để cho hai người chiến đấu.

Tô Lệ nói.

Giang Thần không để ý tới hắn mà trái lại còn để Bạch Linh trở về phòng.

- Khốn kiếp!

Tô Lệ không nhịn được mà xông lên trên, ngay cả linh khí cũng không dùng, từ đó có thể thấy được hắn tự tin bao nhiêu.

Tô Lệ đã khai phá kỳ mạch thứ tư, lại là hậu kỳ đỉnh cao, chỉ riêng hai điểm này cũng đã đủ để làm cho Giang Thần ăn thiệt thòi, không cần phải nói tới phương diện võ học.

Tô Lệ đánh một quyền về phía ngực của Giang Thần.

Giang Thần không né không tránh, đưa tay ra, bàn tay tiếp lấy một quyền này.

Bộp một tiếng, quyền kinh đáng sợ của Tô Lệ như là bị thứ gì đó cản nuốt không còn một mống.

- Hả?

- Người sẽ phải nếm trải cảm giác hối hận.

Âm thanh của Giang Thần rất lạnh lẽo, năm ngón tay nắm chặt năm đốt của Tô Lệ, nhẹ nhàng dùng sức, lập tức vặn bung cánh tay của hắn ra, thân thể lập tức nghiêng ngã.

Phanh!

Ở trong ánh mắt không thể tin tưởng được của Tô Lệ, Giang Thần đánh một quyền vào trên khuôn mặt của hắn.

Lực lượng mạnh mẽ đánh bay Tô Lệ ra ngoài, rơi vào trong đám người, làm cho hơn trăm đệ tử cũng bởi vậy mà ngã chổng vó.

- Vừa nãy không phải là ta hoa mắt đó chứ, sao người bay ra ngoài lại là Tô Lệ sư huynh được chứ?

Chuyện đã xảy ra trong vòng ba giây khiến cho các đệ tử há hốc mồm.

Nhưng mà, Giang Thần thì lại mặc kệ.

Thân thể của hắn lóe lên đã đi đến trước người Tô Lệ, nắm lấy vạt áo của đối phương, dễ dàng nhấc đối phương lên.

- Ý vào thực lực mình mạnh mà giả vờ giả vịt, sao người không hỏi một chút xem mình có xứng đáng không chứ?

Nói xong Giang Thần ném thân thể hắn ra ngoài, khi mới được nửa đường thì lại vọt đến phía trước người hắn, khuỷu tay đánh mạnh vào trên lưng của hắn.

A!

Tô Lệ kêu thảm một tiếng, thân thể khom đến cực hạn, khiến cho người ta lo lắng liệu hắn có thể bởi vậy mà bị đánh cho tàn phế hay không.

Bỗng nhiên, Tô Lệ lấy trường mâu ra, mù quáng quét qua, bức lui Giang Thần, đổi lấy cơ hội thở một hơi cho mình.

Mà lúc này những người tới xem áo nhiệt cũng có thời gian để phản ứng.

Bọn họ nhìn thấy Tô Lệ đang quỳ ở trên mặt đất, tay dụi dụi mắt, sau khi xác định không nhìn lầm, miệng của từng người khô khốc, tim đập nhanh hơn, không chỉ có não không chịu chấp nhận sự thực này mà ngay cả thân thể cũng giống như vậy.

Giang Thần nói.

- Ha ha ha ha.

Tô Lệ phát ra một tiếng cười lớn, thân thể bỗng dưng bay lên, cố định ở trên không trung.

Ở dưới bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng cười mang theo tiếng ho khan của hắn, cho dù cười ra máu, nhưng đúng là đang cười.

Sau khi cười xong, Tô Lệ hét lớn.

Chuyện này đã giải mỗi nghi hoặc cho mọi người, hóa ra trong mấy ngày nay Giang Thần đã đột phá Thông thiên cảnh.

Như vậy chuyện đã xảy ra vừa nãy cũng trở nên hợp lý.

Chỉ tiêu của Thánh Viện là khai phá kỳ kinh bát mạch trước khi đột phá, mà rõ ràng Giang Thần có điều kiện tốt như vậy, thế nhưng lại không đi phát huy, trái lại còn trực tiếp trở thành Thông thiên cảnh!

- Tầm nhìn hạn hẹp, tầm nhìn hạn hẹp, người cho rằng Thông thiên cảnh chính là cực hạn sao? Nói cho người biết, còn xa lắm.

- Người nghe nói ta muốn tới chặt đứt cánh tay của người cho nên người mới làm như vậy đúng không? Thoải mái, thực sự quá thoải mái, hiện tại ta có thể tha cho cánh tay của người, thế nhưng vì chuyện này mà người đã bỏ qua rất nhiều thứ rồi.

Tô Lệ liên tục trào phúng, ý vào mình đang ở trên không trung mà càn rỡ cười lớn.

Giang Thần hỏi.

- Đúng đúng đúng.

- Hiện giờ ngươi là Thông thiên cảnh, rất ghê gớm, rất đáng gờm, ta không đánh lại ngươi, nhưng mà ngươi không nên quên, dù cho ngươi tu luyện mấy năm ở Thông thiên cảnh, thế nhưng ta chỉ cần vừa đột phá thì đã có thể đánh bại được ngươi.

Nói xong, Tô Lệ định rời đi, ở lại nơi này cũng không thể nào là đối thủ của Giang Thần được, thế nhưng hắn vô cùng cao hứng, cũng là bởi vì đặc tính của kỳ kinh bát mạch.

Có điều, hắn còn chưa xoay người được mấy thước thì đã ngăn người đứng tại đó.

- Ngươi không muốn bẻ gãy cánh tay của ta sao? Rất đáng tiếc, hiện tại là ta phế bỏ ngươi.

- Ngươi cũng biết bay sao?

Tô Lệ rất là kinh ngạc, Thông thiên cảnh biết bay không sai, tuy nhiên phải để ý tới kỹ xảo, cần thời gian để làm quen.

Phanh!

Thứ trả lời hắn, là năm đấm.

Trên không trung không có chướng ngại vật, thân thể hắn bay ra cực xa, trước khi hoàn toàn dừng lại thì lại bị Giang Thần chạy tới đánh trúng.

Giang Thần đang tức giận không phải dễ trêu, hiện tại không chỉ là người phía dưới mà ngay cả người của bốn viện cũng có thể nhìn thấy được.

Bởi vì Giang Thần đã đánh Tô Lệ từ Đông viện tới Tây viện, lại từ Tây viện đánh tới Nam viện, cuối cùng lại trở về Đông viện.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Tầm Nhìn Hẹp

Cuối cùng Tô Lệ được mang về, đám người bên ngoài phòng ở của Giang Thần nhanh chóng tản đi.

Người của Phong Kỳ đội bảo Giang Thần không nên rời khỏi phòng, Ứng Vô Song vội vội vàng vàng chạy đi về một hướng khác.

Giang Thần trở về phòng, ngâm hai bàn tay dính đầy máu tươi vào trong nước, ở trong quá trình này, tâm tình của hắn cũng đã bình phục lại.

Bạch Linh cẩn thận từng li từng tí một đi tới, nằm nhoài ở bên cạnh bàn, dùng chân trước đập vào vai của Giang Thần, con mắt màu xanh lam có vẻ lo lắng.

- Không trách được người, không thể bởi vì người khác mạnh mẽ mà tiếp nhận tất cả hành động của người khác đối với người, huống chi hắn cũng không được tính là người mạnh mẽ gì cả.

- Sao rồi, còn đau không?

Bạch Linh đã sớm khôi phục, nhìn thấy Giang Thần không hề tức giận, lúc này nó mới nheo mắt lại hưởng thụ hắn xoa xoa đầu mình.

Cũng không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, khí lực rất lớn, có người đang dùng nắm tay để đập cửa.

Cửa mở ra, nhìn thấy Thạch Cảm Đường đang nổi giận đùng đùng, Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Trong giọng nói của Thạch Cẩm Đường có một cơn lửa giận.

Giang Thần nói.

Thạch Cẩm Đường quát.

- Ta biết.

- Người biết mà còn làm như vậy? Bởi vì Tô Lệ buộc người? Người không thể để cho hắn đánh một trận được sao?

- Không thể.

Lửa giận của Thạch Cẩm Đường bộc phát ra, mang theo sự bất đắc dĩ rất sâu sắc.

- Viện trưởng, kỳ kinh bát mạch khi đạt tới Thông thiên cảnh cũng có thể điểm tiếp được...

- Trời! Lẽ nào người cho là như vậy sao? Chết tiệt, trọng điểm không phải là thần huyết trên kỳ kinh bát mạch, trọng điểm là khi đột phá Thông thiên cảnh có bao nhiêu thần huyết trên kỳ kinh bát mạch! Hiện giờ người có ngưng tụ cũng không có bất kỳ tác dụng gì cả!

Thạch Cẩm Đường ngắt lời hắn, tức giận đến mức sắp phát điên, lý do của Giang Thần thực sự là khiến cho người ta cảm thấy im lặng.

- Viện trưởng, phương thức mà thế nhân cho rằng là đúng chỉ vụn vụn là bởi vì kiến thức không đủ dẫn đến, mới sẽ để cho từng Thần Du cảnh lãng phí thời gian đi điểm thần huyết.

- Năm đó đại năng quy hoạch hệ thống cảnh giới đã cân nhắc rất chu toàn.

- Bốn mươi chín cái thần huyết, đối với người bình thường mới vừa vặn đạt đến Thần Du cảnh hậu kỳ đỉnh cao, sau khi một lần đột phá tới Thông thiên cảnh thì sẽ lại đi ngưng tụ thần huyết trên kỳ kinh bát mạch.

- Chỉ vèn vèn là bởi vì mất đi phương pháp mang đến hiệu quả thần kỳ có thể ngưng tụ kỳ kinh bát mạch khi đạt tới Thông thiên cảnh, cho nên mọi người đều đầu cơ trục lợi, ngưng tụ sớm khi còn ở Thần Du cảnh, như vậy sẽ làm tổn thời gian và tinh lực của bản thân mình.

Nghe Giang Thần nói xong câu này, Thạch Cảm Đường sửng sốt.

- Vì lẽ đó người đang nói, trong mấy trăm năm qua, phương pháp của vô số người đều sai, thậm chí là người thông qua phương pháp kia trở thành cường giả tuyệt thế cũng đã sai?

- Không phải là sai, là phương pháp không đúng.

Giải thích của Giang Thần đã đủ rõ ràng, hiện tại không phải vấn đề của hắn, là Thạch Cảm Đường có tin hay không mà thôi.

Coi như không tin thì hắn có thể dùng sự thực để chứng minh, vì lẽ đó hắn cũng không quá lo lắng.

Lúc này, Thạch Cảm Đường trầm mặc một lúc, dường như đang ngưng thần lắng nghe cái gì đó.

Thạch Cảm Đường nói.

Chẳng được bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

- Tô Lệ bị người đánh cho gần chết, tay chân tàn phế, tuy rằng các người đã nói cẩn thận động thủ, thế nhưng chuyện này vẫn không nhỏ, nhớ kỹ, một lát nữa người nên cường điệu hiệu quả của Cửu Tiêu Thần mạch, như vậy người mới còn có cơ hội ở lại Thánh Viện!

Thạch Cẩm Đường nhỏ giọng nói một câu, đi ra mở cửa.

Bên ngoài có tổng giáo tập Sử Văn Cung, Nam Công cùng một hán tử trung niên đang rất tức giận đứng đó.

- Có thật không?

Đầu tiên bọn họ hỏi Thạch Cẩm Đường một câu.

Sau khi Thạch Cẩm Đường gật đầu, bọn họ đi vào.

Nhìn Giang Thần ở trong phòng, vẻ mặt của bọn họ rất phức tạp, phản ứng gần như giống với Thạch Cẩm Đường.

Nam Công hỏi, vẻ mặt tràn ngập vẻ tiếc hận.

Thạch Cẩm Đường trở nên nghiêm túc hiếm thấy.

Sử Văn Cung nói.

Hắn muốn để cho Giang Thần biết mình đã bỏ qua cái gì.

- Tốt nhất người nên chờ chờ mong Tô Lệ không có chuyện gì xảy ra thì hơn!

Người hán tử trung niên kia là viện trưởng của Nam viện, Tô Lệ bị đánh thành dáng vẻ kia, hắn tới đây là để hỏi tội.

Giang Thần nói.

- Người biết sao?

Bọn họ ngạc nhiên không thôi, Giang Thần thật sự biết mình đã bỏ qua cái gì sao?

Thạch Cẩm Dương nói những lời mà Giang Thần vừa nói lại một lần, nghe thấy lý do như vậy, ba người càng thương tiếc hơn nữa.

- Giang Thần, người biết có bao nhiêu người đã vĩnh viễn dừng lại ở Thông thiên cảnh không?

- Hầu như là tám phần mười Thông thiên cảnh, bọn họ cũng nghĩ tới việc bù đắp, bỏ công sức ở trên kỳ mạch, những người kia, có vô số tinh lực, vô số thời gian và vô số tài nguyên.

- Mấy trăm năm trôi qua, không người nào có thể bù đắp thứ mà mình đã bỏ qua.

Nam Công nói.

Giang Thần nói.

- Ài.

Năm người lắc đầu thở dài, một người thiếu niên có lý lẽ cứng nhắc như vậy, cho dù có lỗi lại cũng không được.

Người như thế, tám con ngựa cũng không kéo về được.

Giang Thần không có cơ hội quay đầu lại, đương nhiên hắn cũng không muốn nghe bọn họ nói những lời này, hắn vẫn cho là mình vẫn có thể nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng mà, bọn họ kết luận Giang Thần sẽ hối hận tới mức phát điên ở trong mấy chục năm tương lai sau này.

Sau đó, bốn người đi ra bên ngoài phòng, bày kết giới, phòng ngừa lời nói của mình bị người khác nghe thấy, kể đó mới thảo luận việc này.

Sử Văn Cung nói.

- Chỉ có thể như vậy mà thôi, hắn cũng đã như vậy rồi.

Viện trưởng Nam viện không muốn thảo luận tình huống của Giang Thần mà chỉ muốn tới hưng binh vãn tội.

Thạch Cảm Đường cả giận nói.

Nam Công nói.

- Là do chính hắn ngu xuẩn, không trách được người khác!

Thạch Cảm Đường nói.

Sử Văn Cung và Nam Công nhìn nhau, bọn họ mới có quyền quyết định việc này ra sao.

Sử Văn Cung nói.

Nam Công nói.

- Hừ!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Thông Thiên Cảnh Không Đáng Một Văn

- Nhất định hẳn sẽ kháng nghị lên phía trên.

Sử Văn Cung nhìn bóng người rời đi của viện trưởng Nam viện, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thạch Cảm Đường cũng rất khó chịu.

- Được rồi, để ta tới xem Tô Lệ, chuyện Giang Thần sẽ giao cho người phụ trách.

Để lại một câu nói, tổng giáo tập Sử Văn Cung cũng rời đi.

Nam Công và Thạch Cảm Đường vừa nhìn nhau, không hẹn mà cùng thở dài, trở lại gian phòng của Giang Thần.

- Giang Thần, thiên phú kiếm đạo của người rất cao, cố gắng nỗ lực, tương lai cũng sẽ có một phen thành tựu.

Lời nói an ủi, giống như Nam Công đã nhìn thấy cái gì đó vậy.

Có khả năng ở trong mắt của Giang Thần, Thông thiên cảnh đã là cực hạn rất cao, cho nên mới phải việc nghĩa chẳng từ nan tấn cấp, có thể làm được hay không cũng không đáng kể.

Thông thiên cảnh, vẫn có thể xưng bá một phương.

Nam Công thầm thở dài ở trong lòng.

Nếu như Giang Thần biết ý nghĩ của hắn, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Thạch Cảm Đường nói.

Giang Thần biết có giải thích thêm cũng là công toi.

Người cho rằng chân lý mà bọn họ tán đồng là sai lầm thì bọn họ cũng sẽ cho rằng người còn trẻ vô tri, không biết phải trái.

Chỉ có thể chờ đợi hắn dùng chỗ tốt của Thông thiên cảnh khai phá kỳ kinh bát mạch, dùng sự thực để nói cho bọn họ biết ai đúng ai sai.

Đương nhiên, ý tốt của Nam Công và Thạch Cảm Đường, hắn vẫn chân thành ghi nhớ.

Thạch Cảm Đường lại nói.

- Nghỉ ngơi cho tốt đi.

Sau đó, Nam Công và Thạch Cảm Đường rời đi.

Chạng vạng, có tin tức của Tô Lệ truyền ra.

Đã không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đã bị trọng thương, dù cho có linh đan diệu dược thì cũng phải tu dưỡng hơn một tháng, không có cách nào xuống giường được.

Nghĩ đến khi kết thúc thí luyện trở về uy phong lẫm liệt, hiện tại đi tìm người ta gây phiền phức lại bị đánh thành như vậy, quả thực khiến cho người ta thốn thức.

Chuyện Giang Thần từ bỏ khai phá kỳ kinh bát mạch cũng bị người ta biết được, kết cục so với Tô Lệ còn đáng để nghị luận hơn nữa.

Không chút nghi ngờ nào cả, Giang Thần đã bỏ qua rất nhiều thứ, còn không có cơ hội hối hận nữa.

Còn nguyên nhân tại sao hấn lại làm như vậy, đại đa số người cho rằng là áp lực đến từ Tô Lệ.

Bởi vì Tô Lệ trở về Thánh Viện được mấy ngày, đoạn thời gian đó, tất cả Thánh Viện đều bàn luận về chuyện Giang Thần sẽ gặp vận rủi lớn.

Cũng là bởi vì như vậy cho nên Giang Thần mới sẽ đột phá Thông thiên cảnh, đánh Tô Lệ thành như vậy.

- Tên này thật là tàn nhẫn, đối với người khác đối với mình cũng như vậy.

- Cũng quá ngốc, nhiều lắm sẽ bị đánh thành kết cục như Tô Lệ hiện tại, thế nhưng như vậy thì sao chứ? Tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe rồi.

Có người kính nể sự ngông nghênh của Giang Thần, có người cười nhạo hấn vô tri.

Chuyện này, ở ngày thứ hai đã leo lên đầu đề của Thánh thành nhật báo!

Nếu như nói khoảng thời gian này người có tần suất lên nhật báo nhiều nhất, Giang Thần tuyệt đối là một người trong đó.

Đi tới Thánh Viện được ba ngày, nhanh chóng tạo ra tiếng tăm, dựa vào tài hoa hơn người để gia nhập lớp đặc cấp.

Sau đó, Thánh Viện đã biểu hiện ra thái độ của mình, là dùng hết sức để bồi dưỡng, không để ý tới việc hấn có phải là đệ tử tiến tu hay không.

Thế nhưng tất cả những thứ này đều bởi vì Giang Thần đột phá sớm Thông thiên cảnh mà kết thúc.

Trên tiêu đề mà nhật báo dùng, từ ngữ xuất hiện nhiều nhất là tầm nhìn hạn hẹp và tự hủy bản thân.

Đồng thời còn cho hẳn một danh hiệu bất đặc dĩ: Thông thiên cảnh không đáng một văn.

Người như Giang Thần có bốn mươi chín cái thần huyết đạt đến Thông thiên cảnh có rất nhiều rất nhiều, điểm không giống chính là, bọn họ không có lựa chọn nào cả.

Giang Thần không chỉ có lựa chọn mà hơn nữa còn có thể lựa chọn tốt nhất.

Đây mới là nguyên nhân làm cho hẳn trở thành tiêu điểm.

Sau khi nhật báo phát ra ngoài, Giang Thần cũng có thêm một cái biệt hiệu.

Cũng có không ít người tiến vào Thánh Viện muốn nhìn một chút xem dung mạo của Giang Thần ra sao.

Căn cứ vào lời của đệ tử Đông viện từng nói, Giang Thần vẫn nằm ở biên giới, cho dù là một thành viên của lớp đặc cấp, thế nhưng các thành viên khác trong lớp học cũng chưa từng nhìn thấy hẳn.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, một năm tiến tu sẽ trôi qua như vậy.

Mặt khác, mỗi ngày Giang Thần đều tiến vào phòng tu luyện, điểm này khiến cho người ta khó chịu.

Dù cho là biết chuyện này sẽ không duy trì quá lâu, thế nhưng bọn họ cũng hy vọng nó có thể nhanh chóng kết thúc.

Một ngày nọ, Giang Thần từ trong phòng tu luyện đi ra, đang ra sức cố gắng vì khai phá kỳ mạch và trở thành một Thông thiên cảnh hoàn chỉnh.

Sự thực đã chứng minh, hắc không làm sai.

Sau khi trở thành Thông thiên cảnh, hiệu suất thu nạp linh khí mỗi ngày của hắc gấp mấy chục lần Thần Du cảnh.

Toàn bộ lực lượng cần thiết của Thần Du cảnh hậu kỳ đều có thể dùng tốc độ cực nhanh để bù đắp.

- Thế nhân cười ta điên, ta cười thế nhân không nhìn thấu.

Giang Thần nghĩ tới ánh mắt người khác nhìn về hắc trong mấy ngày gần đây, hắc không khỏi buồn cười.

- Giang Thần sao?

Đột nhiên, mấy người có khí tức hùng hồn xuất hiện ở trước người của hắc.

- Để ta tự giới thiệu mình, ta tên là Liễu Vô Tâm, tiểu đội trưởng lớp đặc cấp của Đông viện.

- Ồ?

Cũng chính là tiểu đội trưởng của Giang Thần!

Giang Thần có chút không rõ, tiểu đội trưởng vẫn không lộ diện lại xuất hiện vào lúc này, nhất định sẽ không đơn giản.

Vẻ mặt Liễu Vô Tâm tươi cười, không có bất kỳ cái giá nào cả, càng không giống như là đến để gây phiền phức vậy.

Chỉ là ngoại trừ hắc ra, trong mắt của mấy người khác đều có không giấu được vẻ châm biếm, cũng giống như những người khác vậy.

- Nói chuyện một chút được chứ?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt của Giang Thần, Liễu Vô Tâm nói.

- Được.

Mọi người tùy tiện tìm một cái bàn đá ngồi xuống, Liễu Vô Tâm nói rõ ý đồ đến của mình, là vì thi đấu bốn viện mà tới.

- Thi đấu bốn viện cách mỗi mấy tháng sẽ được tổ chức một lần.

- Chia làm ba cấp độ tỷ thí thượng trung hạ.

- Thứ nhất là thành viên tên bảng trong địa giới của bốn viện tỷ thí, thứ hai là bốn viện thành viên bảng trên thiên giới.

- Nghe ra thì dài dòng, quan trọng là bảng ở thiên giới, kỳ thực rất nhiều người trên bảng cũng đã nắm giữ tư cách đột phá Thông thiên cảnh, nhưng vì khai phá kỳ kinh bát mạch cho nên mới trấn áp cảnh giới.

- Những chuyện này thật ra ta biết, nhưng ý của tiểu đội trưởng là?

- Thông thiên cảnh và Thần Du cảnh là hai tầng thứ khác biệt, cho dù có người đề cảnh giới lên để ngưng tụ ra càng nhiều thần huyết hơn, thế nhưng chuyện gì phải đến thì cũng sẽ đến.

- Ở bốn trong viện, có không ít đệ tử Thông thiên cảnh, tỷ thí giữa bọn họ là thi đấu cao nhất trong bốn viện.

Giang Thần lại hỏi.

Liễu Vô Tâm nhú nhú mày, hẳn đã nói như vậy rồi mà đối phương còn không rõ, là cố ý hay là ngu dốt chứ?

- Người trở thành Thông thiên cảnh thì sẽ phải động thủ với Thông thiên cảnh của viện khác, bởi người là người của lớp đặc cấp cho nên sẽ giao thủ với những người khác trong lớp đặc cấp.

Giang Thần vẫn ra vẻ không hiểu.

- Bọn họ không làm xằng làm bậy giống như người, tất cả đều đột phá ở hậu kỳ đỉnh cao, khai phá kỳ kinh bát mạch, Thông thiên cảnh như người và Thông thiên cảnh như bọn họ hoàn toàn không phải là cùng một tầng thứ!

Liễu Vô Tâm cười ha hả nhìn Giang Thần, nghĩ thầm đã nói ra lời này rồi, đối phương không thể không rõ được.

Giang Thần hỏi, như cố ý muốn làm cho hấn tức giận vậy.

- Tình huống của người khá đặc thù, ta thân là tiểu đội trưởng, có thể làm cho người bớt một cuộc ác chiến, giúp người đỡ mất mặt.

Giang Thần nói.

- Dễ nói dễ nói, như vậy trước khi tỷ thí, tốt nhất người không nên tiến vào phòng tu luyện nữa, để tránh cho cảnh giới tiến bộ, dẫn đến ta không thể giúp người được.

- Viện trưởng đã nói rồi, người còn có thể sử dụng phòng tu luyện mười ngày, tiểu đội trưởng giúp người như vậy, người phải tặng mười ngày này cho tiểu đội trưởng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Bạch Linh Được Hoan Nghênh

Nghe thấy hắc nói như thế, Giang Thần chỉ nở một nụ cười, nói:

- Chẳng lẽ là bởi vì không phải là đối thủ của đối phương cho nên mới định lợi dụng mười ngày còn sót lại để cố gắng tu luyện hay sao?

Không chờ Liễu Vô Tâm mở miệng, hắc lại nói:

- Bởi vì gặp phải cường địch, từ bỏ thứ có thể làm cho chính mình trở nên mạnh mẽ hơn, sư huynh, lẽ nào võ đạo của các người là như vậy sao?

Liễu Vô Tâm tức giận không thôi, hai mắt tràn ngập vẻ tức giận.

- Thời gian mười ngày, chẳng lẽ người có thể giao thủ cùng với những Thông thiên cảnh của lớp đặc cấp khác sao?

- Thực sự là không có thuốc nào cứu được, bởi vì Tô Lệ mà từ bỏ tương lai, hiện tại có cơ hội đặt ở trước mặt mà còn muốn chạy đi chịu chết?

Các đệ tử đứng phía sau Liễu Vô Tâm chê cười, kiên trì đã được bọn họ dùng hết, cho nên bọn họ cũng không khách khí nữa.

- Giang Thần, người đã mang đến phiền toái không nhỏ cho Đông viện, hiện giờ người còn có thể tự do tự tại như vậy, người không cảm thấy người rất may mắn sao?

Liễu Vô Tâm cũng nói, lời nói của hắc so với những người khác còn cao minh hơn không ít.

- Ồ? Khi Tô Lệ nghênh ngang xông vào Đông viện cũng chưa thấy các vị sư huynh đứng ra đó.

Giang Thần cười lạnh nói.

Phanh!

Liễu Vô Tâm vỗ lên bàn một cái, lập tức đứng dậy, dùng ánh mắt ở trên cao nhìn xuống nhìn Giang Thần rồi nói:

- Xem ra người khác nói người là con nhím đúng là không sai, người cảm thấy không ai có thể trị được người sao?

- Ít nhất, các người không thể.

Giang Thần đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

- Người!

- Người đắc ý cái gì chứ, bất cứ người nào trong chúng ta đột phá Thông thiên cảnh thì sẽ có thể đánh cho người nằm đo ván ở trên mặt đất!

- Thông thiên cảnh không đáng một đồng mà còn hung hăng như vậy.

Giang Thần nhún vai một cái, ra tay không hề có điềm báo trước, như một ngọn gió thổi qua mọi người, lập tức, chỉ nghe thấy tiếng giòn giã không ngừng vang lên, ngoại trừ Liễu Vô Tâm ra, mỗi người đều bị tát.

Sau khi gò má truyền đến cảm giác đau rát thì Giang Thần đã trở lại chỗ cũ.

- Một đám Thần Du cảnh cũng dám đứng kêu gào ở trước mặt ta, có bản lĩnh thì lập tức đột phá đi.

Giang Thần khiêu khích nói.

- Giang Thần!

Liễu Vô Tâm nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên hắn, nói:

- Trước đây không lâu Y Tình của Tây viện không kìm nén được cảnh giới, khi khai phá cái kỳ mạch thứ tư đã đột phá lên Thông thiên cảnh.

- Ồ?

Hắn đột nhiên nói một câu làm cho Giang Thần không rõ ra sao.

- Người bởi vì nàng phản đối cho nên mới đến Đông viện, ở trên thi đấu bốn viện, ta sẽ sắp xếp cho người giao thủ với nàng!

Liễu Vô Tâm nói ra mục đích của bản thân.

- Ha ha ha, uy hiếp như trẻ con này mà cũng đòi dọa ta sao.

Giang Thần không để ở trong lòng mà cười to âm ỉ, nghênh ngang rời đi.

- Liễu sư huynh, hắn quá càn rỡ, chúng ta đi gọi những sư huynh khác đi.

Đương nhiên Đông viện cũng có đệ tử thành công tấn cấp thành Thông thiên cảnh, chỉ là bình thường cũng sẽ không lẫn lộn với bọn họ mà thôi.

- Quên đi, cứ chờ tới lúc thi đấu bốn viện đã sẽ khiến hắn đẹp mặt!

Liễu Vô Tâm suy nghĩ một chút, làm như vậy tất sẽ khiến cho viện trưởng chú ý, không có lợi lộc gì cả.

Giang Thần trở lại nơi ở, đang nghĩ tới chuyện thi đấu bốn viện.

Chuyện kia liên quan đến việc hắc có thể tiến vào Thời gian chi điện hay không.

Với năng lực của Thông thiên cảnh, nhanh chóng thu nạp linh khí thiên địa tu bổ Thần Du cảnh hậu kỳ không khó, quan trọng là khai phá kỳ mạch, cần thời gian.

Nếu như không có chuyện của Ninh Hạo Thiên thì hắc cũng không cần lo lắng như vậy, dù sao Thông thiên cảnh khai phá kỳ mạch so với những thiên tài đề cảnh giới không tấn cấp trong Thánh Viện còn nhanh hơn nhiều.

Thời gian mười ngày đảo mắt đã qua, Giang Thần không thể mỗi ngày đi tới phòng tu luyện, cho nên chỉ có thể mỗi một tuần đi một lần mà thôi.

Cứ như vậy, việc tu luyện của hắc hầu như không có chỗ trống, người của Đông viện cũng không đến sắp xếp gì nữa.

Hoặc là nói, bây giờ hắc không cần sắp xếp cái gì nữa.

Trong khoảng thời gian này, thi thảng lớp đặc cấp hắc cũng thuận lợi thông qua, phương diện cảnh giới cũng đã là Thông thiên cảnh.

- Như vậy, đây là lúc nên bắt đầu rồi.

Ánh mắt Giang Thần nhìn về phía vách tường, nơi đó có ba mục tiêu mà hắc viết, ánh mắt rơi vào trên hàng chữ thứ nhất.

Tìm thuốc giải!

Hắc đối y phục, mang theo Bạch Linh đi ra cửa lớn của Thánh Viện.

Cùng lúc đó, trong gian phòng của viện trưởng Thạch Cảm Đường đang ngêngh đón mấy vị đại nhân vật.

- Viện trưởng, trưởng lão, sao các người lại tới đây?

Thạch Cảm Dương rất bất ngờ, những người này đều ở trong Anh Hùng đại thánh, bình thường sẽ không tùy tiện đến Thánh Viện.

- Ngô Khải tới tìm chúng ta.

Người cầm đầu là một vị lão giả tóc trắng xoá, so với Nam Công dường như còn lớn hơn.

Thạch Cảm Dương hừ lạnh một tiếng, đã rõ ý đồ đến của bọn họ.

Ngô Khải chính là viện trưởng Nam viện, đúng như Sử Văn Cung từng nói, hắn đã chạy đến Anh Hùng đại thánh đâm thọc.

- Chúng ta có hai mục đích, thứ nhất, bãi miễn chức vụ viện trưởng Đông viện của người.

Viện trưởng nói.

Vừa nghe lời này, Thạch Cảm Dương đã ngồi không yên, kích động nói:

- Không cần phải như vậy chứ?

- Chúng ta bãi miễn người, Tô Lệ và Ngô Khải không phải là nguyên nhân chủ yếu, mà là Đông viện có đệ tử kiệt xuất như Giang Thần mà người lại để cho lãng phí ở ngay trước mắt.

Một tên trưởng lão nói.

Nói đến đây, Thạch Cảm Dương không thể làm gì khác hơn được là bất đắc dĩ ngồi lại trên ghế, nói:

- Ta đã nói với hần rồi, thế nhưng tiểu tử kia không nói tiếng nào đã đột phá Thông thiên cảnh, nếu không động thủ cũng không ai biết được chuyện này.

- Người nói rồi sao?

Viện trưởng rất bất ngờ.

- Đúng, ta đã nghiêm khắc cảnh cáo hần, muốn hần khai phá tám cái kỳ mạch, lại cho hần các hạng mục cần chú ý. Kết quả hần tự cho là thông minh, muốn thử khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh, ta có biện pháp gì nữa chứ?

Thạch Cảm Đường bất đắc dĩ nói.

- Hần nói, hần có phương pháp khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh sao?

Viện trưởng và các trưởng lão khác giao lưu ánh mắt một cái, chăm chú hỏi một câu.

- Đúng vậy.

Thạch Cảm Đường sừng sốt một chút, dùng giọng không thể tin tưởng nói:

- Viện trưởng, không phải các người sẽ cảm thấy hần có thể làm được đó chứ?

- Chúng ta nhìn chút rồi lại nói, thi đấu bốn viện, nếu như biểu hiện của hần bình thường, chúng ta sẽ triệt người đi, ngược lại, người hiểu rồi đó.

Viện trưởng nói xong lời cuối cùng lại khẽ mỉm cười.

- Hừ, cuối cùng ta vẫn bị trói chung một chỗ với tên tiểu tử kia.

Thạch Cẩm Dương rất bất ngờ nói.

Nói đi nói lại, vấn đề thứ nhất của Giang Thần khi đi ở bên trong Thánh thành đó là không có người dẫn đường, hắn không biết đường nào với đường nào cả.

Không phải hắn không nghĩ tới tìm một bằng hữu ở Thánh Viện, nhưng tình cảnh của hắn quá đặc thù, không ai đồng ý thân cận với hắn.

Hắn như là một con ruồi không đầu đi loạn ở trong Thánh thành.

- Bằng hữu, con chiến sủng này của người thực sự là thần tuấn đó, là yêu thú nào vậy?

- Có thể bỏ thứ yêu thích không?

- Nhìn qua rất thông nhân tính.

Bạch Linh thì lại trở thành tiêu điểm, đi đến chỗ nào cũng sẽ có người tới bắt chuyện với Giang Thần, hỏi dò tin tức về Bạch Linh, không ít người còn muốn trực tiếp mua lại.

Mỗi lần Bạch Linh nghe có người muốn mua nó, nó đều dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn qua Giang Thần, con mắt màu xanh lam làm cho lòng người nát tan.

Nó làm như vậy là tổn sức, bởi vì Giang Thần sẽ không làm chuyện như thế.

Chỉ là thông qua giao lưu cùng những người tới hỏi kia, rốt cuộc hắn đã hỏi được chỗ cần đến.

Ở Thánh thành có một con đường phồn hoa nhất, bất kể người muốn mua đồ vật gì thì cũng có thể tìm được ở đó, tiền đề là phải có tiền.

Giang Thần đi tới thánh võ nhai, quả nhiên phát hiện ra người ở nơi này mỗi người đều quý khí mười phần, không phải bình thường, cửa hàng hai bên đường phố đều trang trí rất là đường hoàng.

- Oa, một con mèo thật lớn.

Bỗng nhiên, một thiếu nữ đi trên đường nhìn thấy Bạch Linh, nàng khuếch đại quát to một tiếng, ngồi xổm ở trước mặt Bạch Linh đưa tay đi sờ.

Bạch Linh không cảm thấy kinh ngạc, trốn về phía sau.

- Tiểu thư, đây là chiến sủng, không phải sủng vật.

Giang Thần nói.

- Mặc kệ là chiến sủng hay là sủng vật, ta đều muốn, người ra giá đi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Cao Thiên Ái

- Mặc kệ giá là bao nhiêu, ta đều không bán.

Giang Thần dùng giọng rất khẳng định nói.

Thiếu nữ này có một khuôn mặt trắng như tuyết, đôi môi rất mỏng, lông mày dài miệng nhỏ, thanh tĩnh mà lại tú lệ.

Mãi đến lúc này nàng mới đưa mắt nhìn lên trên người Giang Thần, có chút bất ngờ, lại cảm thấy thú vị.

- Người chắc chắn chứ?

Âm thanh mềm mại êm tai, trong mắt có ý cười không tên.

- Ta xác định.

- Vậy ta ra ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp thì sao?

Thiếu nữ này cười tươi như hoa, ánh mắt狡 hoạt, nhìn chăm chăm vào Giang Thần không chớp mắt.

Nàng muốn biết khi nghe được cái giá này, Giang Thần sẽ còn bình tĩnh như vậy nữa hay không.

- Không bán.

Giang Thần nói.

- Hả?

Thiếu nữ sững sốt, nụ cười cứng ở trên mặt.

Phương pháp thử trăm lần đều được của nàng, không ngờ lần này lại thất bại.

Theo dự liệu, Giang Thần nghe thấy nàng báo giá, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, sau đó sẽ bởi vì lời từ chối vừa này mà lúng túng, tình thế khó xử, không bỏ mặt mũi được, cuối cùng lại dâng Bạch Linh lên cho nàng.

- Được rồi, xin nhường đường.

Giang Thần nói xong, hắt và Bạch Linh đi qua trước mặt nàng.

Điều đáng giận nhất là chính là, Bạch Linh quay đầu về nhìn nàng một cái, cặp tròng mắt màu xanh lam kia toát ra vẻ trêu tức, giống như một bé trai đang làm ngáo ộp với nàng vậy.

- Ta rất muốn xem xem người là thần thánh phương nào.

Thiếu nữ này không phục lắm, lẫn trong đám người đi theo Giang Thần và Bạch Linh, dưới ánh mắt của nàng, cả hai đi vào một cửa tiệm.

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu của cửa hàng, phát hiện ra là bán linh dược.

Chẳng bao lâu sau, Giang Thần mang theo Bạch Linh đi ra, trên mặt có mấy phần thất lạc.

Thiếu nữ nhanh chóng bước vào trong tiệm, lại hỏi tiểu nhị:

- Ta hỏi người, vừa nãy người mang theo một con hổ kia muốn mua cái gì vậy?

- Cái này?

Về mặt tiểu nhị có chút khó khăn.

- Hóa ra là Cao tiểu thư, thiếu niên kia đã hỏi vài loại linh dược, đều không phải là vật phàm, chỗ chúng ta không có, đã để hắc đi tới Thánh Phong thương hội nhìn một chút.

Chương quỹ trong điểm nhận ra thiếu nữ này, hắc vô cùng cung kính, không chút do dự trả lời vấn đề của nàng.

Trên đường trở về, nàng đi tới Thánh Phong thương hội, quả nhiên đã nhìn thấy thiếu niên và con hổ trắng kia.

Bỗng nhiên, bọn họ quẹo vào một cái hẻm nhỏ.

- Đó không phải là phương hướng đi tới Thánh Phong thương hội.

Thiếu nữ này nghi hoặc không thôi, cũng không nghĩ nhiều, theo dõi phương tiến vào ngõ nhỏ.

Kết quả bên trong không thấy Giang Thần và Bạch Linh đâu nữa.

- Tiểu thư, có chuyện gì sao?

Âm thanh của Giang Thần từ phía sau nàng truyền đến.

Thiếu nữ này bị dọa cho phát sợ, xoay người nhìn lại thì đã nhìn thấy Giang Thần tùy ý đứng ở đó, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, ngược lại Bạch Linh trở nên rất bất thiện, con ngươi biến thành màu đỏ rất yêu dị.

- Người phát hiện ra ta từ lúc nào vậy?

Thiếu nữ hỏi.

- Là ta hỏi người trước.

Thiếu nữ này mím mím miệng, con mắt đen kịt hơi chuyển động, nói:

- Ta cũng không có ác ý gì cả, chỉ là hiếu kỳ đối với chiến sủng của người mà thôi.

- Không được theo ta nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Giang Thần không muốn dây dưa với nàng nữa, hắt lạnh lòng nói.

- Chờ một chút.

Thấy hắt muốn đi, thiếu nữ này vội vàng đuổi theo đi, nói:

- Từ quan sát vừa nãy của ta, người không quen thuộc Thánh thành, lại muốn mua đồ có đúng không?

- Há?

- Ta sẽ dẫn đường cho người, mỗi một con đường trong Thánh thành này ta đều quen thuộc.

Không chờ Giang Thần đặt câu hỏi, thiếu nữ này khẽ cười nói:

- Nếu như vậy, chúng ta chính là bằng hữu, đến lúc đó ta có thể sờ chiến sủng của người được không?

Giang Thần trầm ngâm một lúc, nói:

- Bạch Linh có ngạo khí của chính mình, chỉ khi nào có được hảo cảm của nó thì nó mới bằng lòng để người sờ.

- Yên tâm, ta ở trong Thánh vực này người gặp người thích.

Thiếu nữ này ngồi chồm hổm xuống, cũng không biết lấy ra một khối thịt từ đâu mà lắc lư ở trước mặt của Bạch Linh.

- Bạch Linh, có muốn ăn hay không?

Thiếu nữ nói.

Bạch Linh vẫn đứng đờ như không tức thì trợn cả mắt lên, con ngươi khôi phục thành màu xanh lam, một ngụm nước bọt nhỏ xuống mặt đất.

Có điều, nó vẫn khắc chế mình, lắc đầu sang một bên.

Thiếu nữ này thấy rất là thú vị, đưa thịt tới, đầu của Bạch Linh cũng ngoảnh sắp thành chín mươi độ.

- Tiểu thư, chiến sủng đã được huấn luyện nghiêm khắc, sẽ không dễ dàng ăn đồ của người khác, đề phòng bị hạ độc.

Giang Thần có chút không vui nói.

- Được rồi.

Thiếu nữ thu hồi thịt, lại nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Dường như ngươi còn không lớn hơn ta, thế nhưng ngữ khí đúng là rất già dặn, đến đây đi, ta sẽ dẫn ngươi đi tới Thánh Phong thương hội.

- Mặt khác ta tự giới thiệu mình một chút, ta tên Cao Thiên Ái, truyền thừa phượng huyết, Cao gia.

Thiếu nữ này dùng giọng thần thánh mà lại tự hào giới thiệu về mình, Giang Thần thì lại ngẩn ra, không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy.

- Hóa ra là Cao tiểu thư.

Giang Thần nói.

- Được rồi, ngươi cũng tự giới thiệu về mình đi.

- Giang Thần.

- Không còn gì nữa hay sao?

Cao Thiên Ái không nghĩ tới Giang Thần chỉ nói ra tên, lai lịch bối cảnh cái gì cũng không nói.

- Được thôi, chúng ta đi.

Lập tức, nàng mang theo Giang Thần đi tới Thánh Phong thương hội.

Sau khi Cao Thiên Ái giới thiệu, Giang Thần biết đây là một trong các thương hội to lớn nhất ở Thánh thành.

- Ta không dám bảo đảm nhất định người có thể mua được thứ người muốn ở đây, thế nhưng, nếu như người không mua được đồ vật đó ở đây, như vậy toàn bộ Cửu Thiên đại lục cũng sẽ không có đồ để người mua.

Cao Thiên Ái nói.

Bên trong thương hội rất là náo nhiệt, người đến người đi.

Quy mô so với trong tưởng tượng của Giang Thần còn lớn hơn nhiều, tổng cộng có sáu tầng, thương phẩm bán ra ở mỗi tầng khiến cho người ta hoa cả mắt.

Số tầng không giống, quyết định giá cả và trình độ quý hiếm của thương phẩm.

- Được liệu mà người muốn mua bao nhiêu tiền.

Cao Thiên Ái hỏi.

Từ giá cả có thể phán đoán bọn họ phải đi tới tầng nào.

- Trước tiên cứ đi lên tầng cao nhất nhìn đi.

Giang Thần nói.

Cao Thiên Ái không suy nghĩ nhiều mà mang theo hắc đi tới tầng thứ năm, sau đó lại nói:

- Tầng thứ sáu là dùng để bán đấu giá, bình thường không mở ra.

Ở tầng thứ năm, Giang Thần phát hiện ra một màn kỳ quái, nơi này có cửa hàng bán thứ không có quan hệ gì tới tu hành, thế nhưng lại là náo nhiệt nhất.

Một cửa có bảng hiệu là chiến ý lại có khách không ngừng tiến vào, mà thứ bán ra ở bên trong chính là y phục.

Có y phục ra ngoài rèn luyện hoặc là thám hiểm, nam anh tư hiên ngang, nữ xinh xắn lạnh lùng, ngoại trừ đẹp để ra còn có hiệu quả linh khí.

Những thứ này có thể xưng là linh y, tương tự như là linh giáp vậy.

Chỉ là cho dù có mua một kiện linh y có giá bằng mười kiện linh giáp thì hiệu quả phòng ngự cũng không bằng linh giáp.

- Chỉ vền vẹn vì đẹp thôi sao?

Giang Thần hiểu kỳ nói.

- Đương nhiên không phải, linh y của tiệm này đều trải qua Vân Lam đại sư thiết kế, đại biểu cho thượng thức!

Cao Thiên Ái nói.

- Thượng thức sao?

Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, Thánh thành không hổ là đệ nhất thành của Cửu Thiên đại lục, bởi vì quá giàu có cho nên thứ mọi người theo đuổi

đều không giống nhau.

- Từ lúc nào Cao Thiên Ái trở nên có nhã hứng như vậy, bắt đầu bao nuôi tiểu bạch kiếm cơ chứ?

Lúc này, một giọng nữ chói tai vang lên.

Từ trong cửa hàng linh y kia có mấy vị nữ tử quý khí đi ra, trong lúc vô tình các nàng phát hiện ra Cao Thiên Ái, lại thấy Giang Thần ở bên người nàng cho nên mới châm chọc.

Ánh mắt giống như châm đánh giá trên dưới Giang Thần một lần, tiếp theo lại nở nụ cười rất là ý vị.

Giang Thần hiểu rõ, ở Thánh thành này, y phục của một người quyết định thân phận của mình.

Hắn và Cao Thiên Ái đi chung với nhau, hắn không cảm thấy cái gì cả, thế nhưng đám người Thánh thành thì lại khác.

Hơn nữa Giang Thần tuổi trẻ anh tuấn, cho nên mới bị lầm tưởng là tiểu bạch kiếm của Cao Thiên Ái.

- Chẳng trách lại đi cùng nhau, nhiều người như vậy ánh mắt cũng quái lạ không nói ra được.

Nghĩ tới đây, Giang Thần dở khóc dở cười.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Thu Thập Linh Được

- Âu Dương Na, người nói nhăng nói cuội gì đó, người cho rằng ta là người sao? Nam nhân nào cũng tùy tiện dây dưa không rõ ấy hả?

Cao Thiên Ái không phải nữ tử nhu nhược, nàng lập tức hung hăng phản kích.

Kẻ ngu si cũng có thể nhìn ra được nàng và Âu Dương Na kia có quan hệ không tốt.

- Vậy vị này là bằng hữu của người sao?

Nữ nhân tranh tài, ai tức nổ phổi trước thì là người thua, Âu Dương Na không nhìn nàng, vẫn đem đầu thương nhắm ngay vào Giang Thần như cũ.

- Đường đường là Cao gia huyết thống Thiên Phượng lại kết bạn với một người không có thường thức như vậy.

Nữ tử bên người nàng dùng giọng quái gở nói một câu.

- Không phải chỉ có người của thế gia truyền thừa thì mới có thể làm bằng hữu, chỉ cần chơi thân được, ai cũng có thể làm bằng hữu được.

Cao Thiên Ái nói.

Giang Thần sáng mắt lên, lời này cũng là một trong các quan niệm của hắn.

- Ha ha, chỉ tiếc ta không nhìn ra được có điểm gì sáng mắt ở trên người của hã, người có thể chơi thân với hã cũng đã nói trình độ của người ra sao.

Âu Dương Na cười lạnh nói.

Lời này rất là xảo quyệt, rõ ràng Cao Thiên Ái đã bị tức giận, thế nhưng nàng cũng không biết nên phản bác ra sao.

- Vị tiểu thư này, không biết nơi mắt sáng là chỉ cái gì vậy?

Giang Thần mở miệng nói.

- Ồ?

Từ lúc bắt đầu đến hiện tại, đều là Âu Dương Na và Cao Thiên Ái giao chiến, Giang Thần bị ném ra bên ngoài, dường như không cùng một đẳng cấp vậy.

Lời nói của hã khiến cho Âu Dương Na và các nữ tử bên người nàng khá là bất ngờ, tiếp theo khóe miệng nhếch lên, tạo thành một độ cong kiêu ngạo.

- Vậy người cảm giác mình có chỗ nào đáng để kiêu ngạo cơ chứ?

Âu Dương Na hỏi ngược lại.

Giang Thần khẽ mỉm cười, không hề nói gì, khí tức Thông thiên cảnh tản mát ra, người ở bên cạnh lập tức biến sắc.

Ở Thánh thành, Thông thiên cảnh không ít, thế nhưng còn chưa nát tới mức xuất hiện đầy ở trong phố lớn.

Linh y quý báu, thế nhưng ở trước mặt cảnh giới như vậy đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Lại càng không cần phải nói Giang Thần trẻ tuổi như vậy, không tới đôi mươi mà đã đạt đến Thông thiên cảnh, có thể tưởng tượng ra được chân động thể nào.

Âu Dương Na xem thường hãn hoàn toàn biến sắc, dùng ánh mắt như nhìn kẻ quái dị nhìn hãn.

- Âu Dương Na, bằng hữu này của ta được chứ?

Cao Thiên Ái cũng rất bất ngờ, tiếp theo nàng mừng như điên, tức thì dương dương tự đắc.

Được tu vi Thông thiên cảnh tôn lên, cho dù trên người Giang Thần vẫn mặc y phục giá rẻ như cũ, thế nhưng trái lại còn làm cho người ta có một loại cảm giác siêu phàm, khách mời Thần Du cảnh của linh y điểm lại có vẻ dung tục.

- Hừ.

Khí điểm của Âu Dương Na lập tức bị dập tắt, nàng không cam lòng khó chịu, xoay người rời đi.

- Đi rồi sao, đi tìm tiểu bạch kiếm của người sao?

Cao Thiên Ái nói.

Thân thể của Âu Dương Na cứng đờ, tiếp theo bước chân tăng nhanh, nhanh chóng chạy đi.

- Ha ha ha ha.

Âu Dương Na đi xa, Cao Thiên Ái phát ra tiếng cười như chuông bạc, rất là thoải mái.

Sau đó, nàng nhìn về phía Giang Thần, ánh mắt có biến hóa, nở nụ cười không tên.

- Biểu ca.

Nàng quát to một tiếng, năm ngoài dự liệu của Giang Thần.

Giang Thần nhú nhú mày, tâm niệm nhanh chóng chuyển động.

Hắn có thể khẳng định được lúc vừa bắt đầu Cao Thiên Ái không biết mình, sau khi nghe thấy tên hắn cũng không phản ứng lại.

Mãi sau khi cảnh giới bại lộ, lại có họ tên, khoảng thời gian này hắn lên nhật báo nhiều lần như vậy, Cao Thiên Ái đã liên tưởng đến hắn chính là Thông thiên cảnh không đáng giá một đồng của Thánh Viện kia.

Thế nhưng một tiếng biểu ca này cũng đã nói rõ Cao gia đã sớm biết sự tồn tại của hắn.

- Cao gia đã biết ta sao?

- Đừng nói đến khí như vậy mà, Cao gia cũng là nhà của biểu ca đó.

Hai mắt của Cao Thiên Ái híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, oán trách nói:

- Biểu ca biết thân phận của ta, nhưng lại ra vẻ không quen biết, nếu không phải ta liên tưởng tới các loại tin tức thì nhất định sẽ bị lừa rồi.

- Không nghĩ tới Cao gia lại biết sự tồn tại của ta, những người quen biết người sẽ lại cho rằng ta là tên lừa đảo thì phải làm sao bây giờ?

Giang Thần bất đắc dĩ nói.

Biết thân phận của Giang Thần, Cao Thiên Ái càng nhiệt tình hơn nữa, nàng cũng không tị hiềm, kéo cánh tay của hắn, hỏi hết đông tới tây.

Tâm tình của Giang Thần phức tạp, hắn nghĩ mình không đi Cao gia thì Cao gia sẽ không biết chính mình.

Có điều nói đi nói lại, đến hiện tại Cao gia cũng không có bất kỳ động tĩnh gì cả.

- Thái độ của Cao gia đối với ta là gì?

Giang Thần hỏi một tiếng, gọn gàng dứt khoát.

Cao Thiên Ái sửng sốt một chút, vẻ mặt có mấy phần quái lạ, không biết nên hình dung như thế nào.

- Rất phức tạp.

Một lúc sau, nàng nói ra ba chữ.

- Hả?

Cao Thiên Ái cau mày, không nói ra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Trước tiên đi làm chính sự đã.

Giang Thần tỉnh táo lại, bất kể như thế nào, phải đặt tinh lực lên trên việc tìm thuốc giải thì hơn.

Chợt, Cao Thiên Ái mang hắn tới một cửa hàng đan dược.

Giang Thần nói dược liệu mà mình muốn tìm, lại có Cao Thiên Ái đi cùng cho nên được một tên quản sự thương hội phụ trách tiếp đón.

- Tinh Thần thảo, Vô Căn thủy, Quỷ Đầu cô, Cửu Tinh băng tinh. Bốn loại linh dược này đều là linh dược cấp quý hiếm và hiếm thấy.

- Quý hiếm và hiếm thấy?

Giang Thần có chút không rõ hỏi.

- Đúng, thương hội chúng ta chia linh dược ra làm các cấp độ không đồng nhất, có thông thường, ít có, hi hữu, quý hiếm, hiếm thấy.

- Tinh Thần thảo và Quỷ đầu cô là cấp quý hiếm, hai loại khác là cấp hiếm thấy.

- Như vậy, thương hội có hay không?

Chuyện mà Giang Thần quan tâm nhất chính là cái này.

- Nếu như khách nhân muốn ngay, đương nhiên sẽ không có.

Quản sự có chút ý tứ sâu xa nói.

Làm ăn là phải kiếm tiền, đương nhiên phải sử dụng lợi ích một cách tốt nhất mới được.

Giang Thần đã hiểu rõ, hắn không chút biến sắc, hỏi:

- Vậy nếu như thu thập tất cả, dùng năng lực của Thánh Phong thương hội sẽ cần bao lâu?

Quản sự nghĩ một hồi lâu, nói:

- Nửa năm đến một năm rưỡi, còn phí dụng, năm ngàn vạn đến một ức nguyên thạch.

Hắn liếc mắt nhìn Giang Thần, nói bổ sung:

- Là nguyên thạch trung cấp.

Cao Thiên Ái vốn còn muốn nói giá tiền này không tính là quá đắt lập tức sững sốt, dựa vào nét mặt của nàng là có thể nhìn ra được giá tiền này khủng bố đến mức nào.

Tỉ lệ đổi giữa nguyên thạch hạ cấp và nguyên thạch trung cấp là năm mươi lần.

Giang Thần có một ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp, đổi thành nguyên thạch trung cấp chính là năm mươi vạn, còn thiếu rất nhiều.

Số tiền lại là Hắc Long thành bồi thường, không tính là tiền của Giang Thần.

- Làm như vậy cũng quá là gian thương đó, linh dược chưa trải qua xử lý mà đã có giá cao như vậy, vậy nếu như luyện chế ra thành phẩm sẽ còn cao đến đâu chứ?

Cao Thiên Ái nói.

- Cao tiểu thư, cái giá này ngoại trừ giá trị của bản thân linh dược ra, còn có các phí dụng khác nữa. Nếu như vị khách này có thể cung cấp vị trí của mỗi một loại linh dược, giá cả sẽ giảm đi bốn phần mười, ngược lại, nếu như chúng ta chỉ bán ra tin tức về linh dược, để khách tự mình đi thu thập thì giá trị của phần tình báo này cũng chỉ chừng hai phần mười mà thôi.

Nói nhiều như vậy, quản sự cảm thấy đã gần đủ rồi, hắn nói:

- Nếu như khách nhân có ý định thì thanh toán tiền đặt cọc, chúng ta sẽ nhận cuộc trao đổi này, bảo đảm trong vòng hai năm sẽ tìm đủ.

Kết quả này đã vượt qua dự liệu của Giang Thần, là đi về phương diện tốt hơn.

500 năm trước, nếu muốn lấy nguyên thạch trung cấp để mua những linh dược này, đó là nằm mơ!

Tiền, xưa nay không phải là chuyện mà hấn cân nhắc, cho dù hiện tại hấn đang không có.

- Có lẽ Thánh Phong thương hội có một trong bốn loại linh dược đúng không?

Giang Thần hỏi.

- Đúng, Quý đầu cô chúng ta có, khách nhân muốn mua mình nó thôi sao?

Quản sự hỏi.

- Đúng vậy, bao nhiêu?

- Ba ngàn vạn nguyên thạch trung cấp.

- Không đúng, đồng thời lấy hết là năm ngàn vạn đến một ức, làm sao một gốc lại có giá cao như vậy chứ?

- Đó là nể mặt của Cao tiểu thư thì mới bớt, hai ngàn năm, đây là điểm mấu chốt của ta.

Quản sự không giải thích, lùi một bước để tiến hai bước, quyết định giá cả cuối cùng.

- Có thể, chỉ là ta không có tiền.

Giang Thần nói.

Quản sự sống sót, không tiền mà lại đứng đó nói hơn nửa ngày hay sao?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Huyết Thống Thiên Phượng!

Nếu không có Cao Thiên Ái cùng đi, có lẽ Giang Thần sẽ bị vị quân sự kia gọi người đuổi ra ngoài.

Chỉ là mục đích hôm nay đã đạt đến, hắn cũng quan tâm người khác sẽ nghĩ như thế nào.

Tin tức nhận được vừa này khiến cho hắn rất vui vẻ, độ khó luyện chế thuốc giải so với trong dự liệu còn nhỏ hơn rất nhiều, hắn hoàn toàn có lòng tin hoàn thành.

- Biểu ca, đi cùng ta về gia tộc đi.

Rời khỏi Thánh Phong thương hội, Cao Thiên Ái nói với hắn.

- Được.

Giang Thần nghĩ đến lá thư trong nạp giới, hắn nghĩ thầm Cao gia vẫn phải đi, không bằng thừa dịp ngày hôm nay đi tới đó một phen xem thế nào.

Dường như không ngờ tới hắn sẽ thoải mái đồng ý như vậy, Cao Thiên Ái vừa mừng vừa sợ.

Có điều trước khi đi tới Cao gia, ở bên ngoài thương hội hai người đã gặp phải Âu Dương Na lúc trước kia.

- Ta còn tưởng rằng là vị thiên tài còn trẻ ghê gớm nào đó, hóa ra là Thông thiên cảnh không đáng giá một đồng.

Trong khoảng thời gian này Âu Dương Na đã hỏi thăm ra tin tức của Giang Thần, cho nên cố ý trở lại để nói móc.

- Nhưng chuyện này không thể thay đổi sự thực Giang Thần chính là Thông thiên cảnh trẻ tuổi.

Cao Thiên Ái phản bác.

- Ha ha ha, một cái kỳ mạch cũng không khai phá, như vậy sẽ là người yếu nhất ở bên trong Thông thiên cảnh, Thánh Viện sắp tổ chức thi đấu bốn viện, hắn sẽ trở thành chuyện cười trong miệng của mọi người!

Âu Dương Na cười nhạo nói:

- Khi đó, thế lực khắp nơi trong Thánh thành đều sẽ đi vào trong Thánh Viện quan sát, ta sẽ lớn tiếng nói cho người khác biết hắn là bằng hữu của người!

Làm bằng hữu với người bị xem là trò cười, cũng sẽ có ảnh hưởng đối với mình, người khác sẽ xa lánh cô lập nàng.

- Chờ xem!

Cao Thiên Ái không muốn suy nghĩ nhiều mà lôi kéo Giang Thần rời đi.

Bởi vì đây là sự thực không có cách nào dùng ngôn ngữ để thay đổi được, bất kể nói cái gì thì cũng không chiếm được thượng phong.

- Khi thi đấu bốn viện, người sẽ không thất vọng.

Dọc trên đường đi, Giang Thần nhìn thấy tâm tình của Cao Thiên Ái thất lạc, hắn không đành lòng, an ủi một câu.

Đối lại là những người khác, hắn sẽ không nói nhiều như vậy.

- Không phải vậy, ta đang tiếc hận.

Cao Thiên Ái lắc lắc đầu, nói:

- Biểu ca à, người có kỳ ngộ tốt như vậy, có thể khai phá ra bát mạch đột phá Thông thiên cảnh, đến lúc đó Cao gia cũng sẽ một lần nữa tiếp nhận người.

- Thật sao? Người bình thường không có huyết thống như ta, Cao gia cũng sẽ coi trọng sao?

Lời này của Giang Thần là đang không cam lòng vì cảnh ngộ của phụ mẫu mình.

Bất kể Cao Nguyệt nói thế nào, chung quy hắn vẫn không có cách nào tiêu tan được chuyện Cao gia buộc mẫu thân uống độc dược.

Chợt, Giang Thần đi tới Cao phủ, diện tích trăm mẫu, tường viện cao vót, ngoài cửa lớn đỏ thẫm có một đôi tượng đá Thiên Phượng cao bằng ba người, dùng tinh thạch quý báu để xây thành.

Ngoài cửa có hai tên hộ viện trung khí mười phần đang đứng đps, ánh mắt sắc bén, cảnh giới đã đạt đến Thần Du cảnh.

Bọn họ nhìn thấy Giang Thần và Cao Thiên Ái, không có ngăn cản, chỉ là Bạch Linh lại làm cho bọn họ có chút chần chờ.

Cao Thiên Ái dẫn hắn vào bên trong một cung điện, để hắn chờ đợi ở đây, sau đó hưng phấn rời đi.

- Thế gia truyền thừa, quả nhiên nội tình không cạn.

Vừa nãy trên đường tới đây, tin tức nghe được cũng làm cho Giang Thần kinh ngạc, bởi vì đây là thế lực lớn sắp được 500 năm ở Thánh vực rồi.

Chợt, hần cầm thư tín của mẫu thân trong tay, chờ đợi người hần muốn gặp.

Cũng không lâu sau, tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, nghe qua đường như có không ít người.

Hần nhìn về phía cửa, lập tức nhìn thấy từng khuôn mặt xa lạ, đồng thời cũng không có ý tốt gì.

Bọn họ nhìn Giang Thần, không nói một lời, từng người ngồi ở trên ghế trong điện, tùy ý để Giang Thần đứng đó.

- Biểu ca...

Trên người Cao Thiên Ái không thấy được vẻ kích động vừa nãy nữa, dường như đã làm sai chuyện, khi nhìn hần trong mắt toát ra vẻ áy náy.

- Thật đúng là không có gia giáo. Lại còn dám mang một con súc sinh vào đây, không ra thể thống gì.

Người đánh vỡ trầm mặc trước chính là một vị phu nhân cao quý, nàng cau mày, dùng tay che mũi, dùng vẻ mặt ghét bỏ nói không hết ra được.

Bạch Linh nghe hiểu lời này, có chút oan ức, chăm chú dựa vào ở một bên chân của Giang Thần.

Có điều, Bạch Linh không nghe ra được nàng đang chỉ cây dâu mà măng cây hòe.

Sắc mặt của Cao Thiên Ái đỏ lên, hai bàn tay ngọc nắm chặt.

- Người chính là nhi tử của Cao Nguyệt sao?

- Quả thực rất giống, mặt mày giống Cao Nguyệt như đúc.

- Quả thực Cao Nguyệt đã sinh ra một nhi tử rất tốt, có thể trẻ tuổi như vậy đạt đến Thông thiên cảnh, đáng tiếc lại tự mình hủy hoại mình.

Có người ngẩng đầu lên, những người khác mồm năm miệng mười nói.

Giang Thần như không nghe thấy mà nhìn một người trung niên đang ngồi ở phía chủ vị, từ tuổi tác có thể phán đoán ra đối phương không phải là người mà hắn muốn tìm.

- Được rồi.

Người trung niên này nhẹ nhàng mở miệng, đại diện lập tức yên tĩnh lại, có thể thấy được hắn rất lực uy hiếp ở trong Cao gia.

- Người đến Cao gia là có chuyện gì?

Người trung niên hỏi.

- Tới gặp gia chủ Cao gia.

Giang Thần rất đúng mức, cất cao giọng nói.

Lời nói của hắn đã gây ra phong ba không nhỏ, là do bốn chữ gia chủ Cao gia này.

Những người này cho rằng Giang Thần đến để nhận thân, sẽ cắt đứt quan hệ.

Nhưng mà, hắn lại xưng hô với ngoại công của mình như vậy, rõ ràng là xa lánh.

- Lấy thân phận gì?

Người trung niên hỏi.

- Hiếu tử.

Giang Thần nói.

Người ở bên trong điện nhìn nhau, châu đầu ghé tai, lại trở nên ồn ào.

- Như vậy, người không xứng để gặp mặt gia chủ Cao gia.

Người trung niên nói.

Lời này lại khiến cho đại điện rơi vào yên tĩnh.

- Bằng vào người nói sao?

Giang Thần hỏi.

- Người và phụ thân người, thực sự là cùng một dáng vẻ.

Khuôn mặt của người trung niên này có chút biến hóa, đó là một loại phần nộ khi nhìn nhin đến cực điểm.

- Bằng vào ta là đại bá của người, bằng vào ta là gia chủ đời này, bằng vào việc mẫu thân người bị trục xuất ra khỏi Cao gia, đủ chưa?

Hắn quát lạnh.

Tiếng nói vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống, một luồng khí thế có thể làm cho thần quỷ biến sắc bộc phát ra, dường như thiên quân vạn mã nhằm về phía Giang Thần.

Giang Thần nhú mày một cái, khí tức giết chóc giống như đến từ Cửu U trong cơ thể hắn chống lại, cũng không rơi xuống hạ phong.

- Được rồi.

Giang Thần mặt không biến sắc, thu hồi tin tức, lại cùng Bạch Linh đi ra ngoài cửa.

- Đứng lại!

Người trung niên kia quát lên.

- Còn có việc gì nữa không?

Giang Thần xoay người lại, hỏi hăn.

Người trung niên này hít sâu một hơi, hăn sẽ không để cho Giang Thần gặp mặt gia chủ, lại không muốn để cho hăn cứ thế mà đi như vậy.

- Cao Kha, nói thế nào hăn cũng là nhi tử của Cao Nguyệt, yêu cầu của hăn không quá phận.

Lúc này, một tên nam tử ngồi ở trên cái ghế bên phải mở miệng nói.

Người trung niên kia còn chưa nói thì phu nhân cao quý lúc trước ghét bỏ Bạch Linh có vẻ không thích, nói:

- Cao Nguyệt là do gia chủ tự mình xoá tên ở trên gia phả, Cao gia đã không còn người nào tên là Cao Nguyệt, chỉ là không biết nữ nhi nhà người mang người này từ đâu về nhà, không biết nó làm vậy là có ý gì chứ?

Nam tử này không nói mà nhìn về phía Cao Thiên Ái, người sau cúi đầu.

Giang Thần biết người Cao gia sẽ không hoan nghênh mình giống như Cao Thiên Ái, cho nên hăn cũng không quá bất ngờ.

- Gia chủ hiện tại không thích hợp biết chuyện của hăn.

Cao Kha nhìn Giang Thần, sắc mặt rất lạnh, ánh mắt rất phức tạp.

- Bên trong cơ thể của người không có một chút huyết thống Thiên Phụng nào cả, thế nhưng huyết thống Thiên Phụng trong cơ thể của mẫu thân người là thuần chính nhất trăm năm qua của Cao gia! Người và phụ thân người, đều đáng chết!

Cao Kha nói.

So với những người khác trong Cao gia, hẳn càng để ý tới chuyện này hơn.

- Vốn là, người nắm giữ Thần mạch, đúng là có thể để bù đắp được một ít, thế nhưng người lại ngu xuẩn đến mức không khai phá Thần mạch mà đã đột phá Thông thiên cảnh!

- Hôm nay người lại mang ngạo khí tới nơi này muốn gặp gia chủ, người dựa vào cái gì chứ?

Nghe thấy mấy câu này, Giang Thần nhún vai một cái, nói:

- Ta không có bất kỳ ngạo khí gì cả, là các người cảm thấy ta thấp kém, ta chỉ không phù hợp với kỳ vọng của các người mà thôi. Nếu như người gọi ta lại chỉ để nói những chuyện này, như vậy thứ cho ta không bồi tiếp.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Mắng Người Là Để Mắt Tới Người

- Người coi Cao gia là nơi nào chứ? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Cao Kha cả giận nói.

Giang Thần đã nghe thấy, người này có oán niệm rất lớn đối với phụ thân hắn, cho nên trong lòng kìm nén rất nhiều lời nói muốn phát tiết.

Hôm nay hắn tìm tới cửa, tương đương với việc đánh vào trên lưỡi thương.

- Ta tới gặp gia chủ Cao gia, không thấy thì ta đi, lẽ nào Cao gia còn muốn bắt giết ta hay sao?

Có điều, mặc kệ có lý do gì thì Giang Thần sẽ không nghe những lời phí lời này.

- Người và phụ thân người đều như nhau, rất dẻo miệng. Lại lừa gạt muội muội của ta đi, truyền thống vô liêm sỉ này người kế thừa rất hoàn mỹ!

Cao Kha nói.

Cho dù là phật thì cũng biết giật, cho dù tâm tính của Giang Thần tốt tới mấy cũng không chịu được hắn hùng hổ dọa người như vậy.

- Người nói ta thì có thể, thế nhưng nói phụ thân ta, người không đủ tư cách.

- Ta không đủ tư cách?

Cao Kha liên tục cười lạnh, xem thường tranh luận với hắn.

Hắn chỉ mắng:

- Giống như người bây giờ, so với nhi tử của ta khác một trời một vực, bởi vì trong cơ thể của phụ thân người chảy dòng máu đen đê tiện, kết hợp với huyết thống Thiên Phượng của Cao gia cho nên mới sinh ra phế vật như người!

Tất cả mọi người trong đại điện đều choáng váng.

Những năm này Cao Kha đảm nhiệm chức vị gia chủ tạm quyền, nội liêm thành thực, năng lực rất mạnh, từ trên xuống dưới Cao gia đều phục.

Thế nhưng Cao Kha hiện giờ đã làm cho bọn họ cảm thấy xa lạ.

- Xem ra oán khí của Cao Kha vẫn không tiêu tan.

Những thành viên già đời của Cao gia còn nhớ hơn mười năm trước, Cao Kha rất sùng nịch muội muội của mình, coi nàng là trân bảo.

Sau đó xảy ra chuyện khiến cho tính cách của hắn đại biến, một người hiền lành rộng rãi trở nên ít lời hơn.

- Đừng có gây huyên náo ở đây! Hành động ngu ngốc của các người đã hại phụ mẫu ta thống khổ, ta cũng không buồn nói tới chuyện này. Từ 500 năm trước, chuyện liên quan tới kéo dài huyết thống ở Thánh vực đã được chứng thực, chuyện thuần khiết căn bản không phải liên hôn là có thể khống chế được!

Vẻ mặt Giang Thần rất kích động, âm thanh mạnh mẽ, trấn áp khí thế của Cao Kha xuống.

Có điều rất ngắn ngủi, Cao Kha lập tức cười khẩy nói:

- Chuyện Thánh vực 500 năm trước, người biết được bao nhiêu chứ?

- Người luôn miệng nói phụ thân ta ra sao, như vậy ta sẽ cho người biết, Cao gia các người đã bỏ qua cái gì!

Giang Thần nói.

- Chỉ bằng vào người bây giờ sao?

Ý trào phúng trong lời nói của Cao Kha càng thêm nồng nặc.

- Không sai, người dám đánh cuộc với ta không? Ở trên thi đấu bốn viện, ta sẽ thu được kết quả xuất sắc!

- Ồ? Muốn dùng cái này để chứng minh người sánh vai được với đệ tử ưu tú trong gia tộc sao?

- Không phải là chứng minh, chỉ là để cho các người biết rõ sự thực mà thôi.

Giang Thần nói.

- Làm càn!

Vị phu nhân cao quý kia không có cách nào nhịn được khi thái độ của Giang Thần như vậy, nàng đặt chén trà lên trên bàn rồi trách mắng:

- Người cho rằng nơi này là đâu chứ, đến phiên người hô to gọi nhỏ hay sao?

- Ha ha, ta muốn đi các người không cho, còn hi vọng ta ngoan ngoãn ở đây bị mắng sao?

Giang Thần hỏi ngược lại.

- Măng là để mắt tới người rồi!

Phu nhân cao quý lạnh lùng nói.

- Hay cho một câu măng là để mắt tới ta, thế gia truyền thừa quả nhiên ghê gớm, hôm nay đã khiến cho ta mở mang tầm mắt.

Giang Thần vừa nói, một mặt lấy ra một quyển trục, nói:

- Đây là sách truyền lại hình ảnh của Thánh Viện, ta rất tình nguyện đưa tới Thánh thành nhật báo, để tất cả mọi người trong Thánh thành thấy thấy được sắc mặt của các người!

Nghe vậy, bầu không khí trong đại điện như bị đóng băng, chẳng ai nghĩ tới Giang Thần sẽ có thủ đoạn này.

- Người có thể mang ra khỏi đây được sao?

Phu nhân cao quý bĩu môi, nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay Giang Thần.

Giang Thần trực tiếp vứt quyển sách lên trên mặt đất, nói:

- Đây chỉ là bản sao, bộ phận chính của hình ảnh ở Thánh Viện, các người có bản lĩnh thì đi mà lấy.

Nghe thấy hai chữ Thánh Viện, sắc mặt của mọi người bên trong điện lập tức biến đổi.

Cao Kha không kìm chế được nổi nóng, lại thêm lời nói của phu nhân cao quý nữa, cho nên nếu lên nhật báo, chuyện này đối với Cao gia rất có thể sẽ là đả kích không nhỏ.

- Phụ thân người gây chuyện còn chưa đủ, người còn muốn khiến cho chuyện xấu trong nhà lan truyền ra ngoài sao?

Cao Kha quát lạnh.

- Chuyện xấu trong nhà? Từ lúc nào ta được người coi là người Cao gia cơ chứ? Ta không cần thân phận này.

Để lại câu nói này, Giang Thần và Bạch Linh đi ra cửa, nếu Cao gia muốn giữ hãn, chỉ có thể động thủ mà thôi.

- Giang Thần, không nên vọng động, người làm như vậy đối với chúng ta đều không có lợi, người cũng không muốn Cao Nguyệt và phụ thân người bị người ta nghị luận đúng không?

Chỉ là ngoài cửa xuất hiện một vị lão giả tóc trắng xoá, ngăn cản đường đi của hãn.

- Thiên lão.

Người Cao gia bên trong điện cùng kêu lên, ngay cả Cao Kha cũng không ngoại lệ.

- Vai phản diện đến rồi.

Giang Thần thầm cười gằn ở trong lòng.

Có điều thực lực của người này vẫn khiến cho hãn để ý, hơi thở dài lâu, giống như không có cùng cực vậy.

- Vị tiền bối này, từ đầu đến cuối đều là người của Cao gia các người buộc ta, bắt nạt ta nhục mạ ta, nếu như không phải ta có quyền trục kia thì có lẽ tiền bối sẽ không xuất hiện.

Giang Thần nói.

Nghe thấy hãn nói như thế, lão giả kia khẽ nhú mày.

Giang Thần lùi một bước để tiến hai bước, khiến cho hắn không biết nên nói cái gì cho phải.

- Quyển sách kia, ai biết có phải là thật hay không chứ?

Phu nhân cao quý nói, có điều nghe ngữ khí của nàng cũng không chắc chắn cho lắm.

- Có hay không, trên nhật báo sẽ thấy rõ.

Giang Thần nói.

- Được rồi.

Thiên lão quát một tiếng, có chút không vui nhìn về phía phu nhân cao quý kia.

- Giang Thần, bất kể nói thế nào thì trên người người chảy máu của Cao gia, cho dù ngoại công của người không đồng ý. Thế nhưng nếu như chuyện này lên nhật báo, người khác sẽ coi người là thành đệ tử của Cao gia, thế nhưng người lại không có đai ngọc của đệ tử Cao gia, những năm này kẻ thù ở bên ngoài của Cao gia, cũng không ít.

Gừng càng già càng cay.

Lời nói áp chế đến mức không để lộ ra dấu vết, cũng đã làm cho người ta cảm giác được sự nguy hiểm.

Tiếp đó, Thiên lão lại nói:

- Như vậy đi, không phải người muốn biểu hiện xuất sắc ở trên thi đấu bốn viện sao? Vừa vặn nhi tử của Phương Di cũng học tập ở Thánh Viện, đến lúc đó các người sẽ có cơ hội gặp gỡ, không bằng cứ đánh một trận để đánh cược đi.

Người Cao gia nghe thấy hần nói như thế lại khen không dứt miệng đối với lời này của Thiên lão.

Dùng lời nói mới rồi của Giang Thần để giải quyết vấn đề, khiến cho hần không có cách nào từ chối được.

Giang Thần không khai phá kỳ mạch mà đã đột phá Thông thiên cảnh thì làm sao có khả năng là đối thủ của nhi tử Phương Di được chứ?

Cao Thiên Ái lo lắng nháy mắt cho Giang Thần, nàng biết có khả năng Giang Thần còn không biết nhi tử của Phương Di là ai, cho nên rất có thể hần sẽ tùy tiện đồng ý.

- Không phải người sợ đó chứ?

Phu nhân cao quý cũng rất tình nguyện làm như vậy.

- Tiền đặt cược là cái gì?

Giang Thần hỏi.

Thiên lão cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì Giang Thần chỉ có thể hỏi như vậy mà thôi, hần nói:

- Người thua, quyển sách kia sẽ phải xử lý xong, dưới tình huống không được Cao gia cho phép thì sẽ không được bại lộ quan hệ giữa người và Cao gia.

Giang Thần nở nụ cười rất xem thường, tiền đặt cược này đối với hần mà nói chẳng khác gì không có cả.

- Nàng ta thua thì sao?

Giang Thần chỉ vào phu nhân cao quý kia.

Bị hấn chỉ vào, phu nhân cao quý rất là bất mãn, nhưng cũng không dám xen vào lời của Thiên lão.

- Phương Di sẽ vì hành vi ngày hôm nay mà xin lỗi người, cầu người tha thứ.

Thiên lão nói.

Phu nhân cao quý sững sốt một chút, sắc mặt rất khó nhìn, chuyện này so với giết nàng còn khó chịu hơn, có điều cũng còn tốt, chuyện này sẽ không xảy ra được.

- Trước mặt mọi người xin lỗi ta! Ngay khi ta đánh bại nhi tử của nàng ở trên đài.

Giang Thần phụ họa một câu.

- Không thành vấn đề.

Thiên lão thoải mái đồng ý, đây cũng không phải là chuyện không thể nào.

Nói xong, hấn tránh khỏi cửa, cười ha hả nhìn Giang Thần.

Giang Thần không vội vã đi mà xoay người nhìn về phía Cao Kha, nói:

- Nhi tử của người và nhi tử của nàng, là một người sao?

- Không phải.

Cao Kha tức giận nói.

- Vậy thì thật là đáng tiếc, có điều không sao, ta sẽ đánh cho nhi tử các người thảm bại, biến lời nói ngày hôm nay của các người thành chó má!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Cả Quảng Đồi Còn Lại Phải Hối Hận

Giang Thần đi ra khỏi cửa lớn Cao gia, Cao Thiên Ái đuổi kịp hắn.

- Biểu ca, ta không nghĩ tới sẽ là như vậy, thật là xin lỗi.

Giang Thần hoài nghi là nàng cố ý chĩnh mình cho nên mới sắp xếp như vậy, bây giờ nhìn dáng vẻ của nàng hắn lại cảm thấy không giống, hắn nói:

- Vậy người mời ta đến Cao gia, theo dự liệu sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

- Gia gia.

Nước mắt của Cao Thiên Ái chẳng khác nào trân châu rơi xuống trên đất, nàng nói:

- Thân thể của gia gia càng ngày càng không xong, ta có thể cảm nhận được kỳ thực gia gia rất hối hận...

- Thiên Ái!

Nam tử lúc trước nói chuyện thay cho Giang Thần xuất hiện ở cửa lớn, rất là nghiêm túc quát lớn một tiếng.

Bất đắc dĩ, Cao Thiên Ái không nói hết lời mà chạy về phía Cao phủ.

Nam tử kia đứng ở cửa nhìn Giang Thần, ánh mắt rất phức tạp, một lúc sau, hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, không hề nói gì mà lập tức xoay người.

Giang Thần đang suy nghĩ về lời của Cao Thiên Ái.

- Không nên chứ, gia chủ thế gia truyền thừa, ít nhất cũng có thể sống được mấy trăm năm.

Giang Thần rất nghi hoặc, có điều hẳn cũng sẽ không ngốc đến mức tiến vào Cao phủ để đi hỏi.

Hắn và Bạch Linh trở lại Thánh Viện, chuyện thứ nhất hẳn làm chính là đi hỏi thăm xem nhi tử của Phương Di kia rốt cuộc là ai.

Hắn không có bằng hữu gì cho nên chỉ có thể tìm Phi Nguyệt công chúa, rất nhiều chuyện trước đó đều là đối phương nói cho hắn biết.

Phi Nguyệt công chúa vẫn còn ở Tây viện, khi Giang Thần tìm tới nàng, hắn đã nhìn thấy một người không thể tưởng tượng nổi ở bên người nàng, tiểu đội trưởng Y Tình lớp đặc cấp của Tây viện.

Nàng nhìn thấy Giang Thần, vẻ mặt hết sức phức tạp, không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung được.

Phi Nguyệt công chúa biết Giang Thần đến là để tìm mình, nàng khẽ nói một câu với Y Tình ở bên cạnh.

- Chuyện gì.

Nàng đi tới trước người Giang Thần, rất bình tĩnh hỏi.

- Hỏi thăm một người, có phải là trong Thánh Viện có một vị đệ tử Cao gia, thực lực Thông thiên cảnh hay không?

Giang Thần nói.

- Ngữ khí của người dường như là chắc chắn ta sẽ nói cho người biết vậy?

- Ta sắp chiến với người này.

Giang Thần nói.

Đôi mắt đẹp của Phi Nguyệt công chúa xoay chuyển một cái, nói rất nhanh:

- Người người nói hắc là Cao Vân Ca, hiện tại vẫn còn ở Thánh Viện. Mà đệ tử Cao gia chỉ có hắc là Thông thiên cảnh, tiểu đội trưởng lớp đặc cấp Bắc viện, khi đột phá Thông thiên cảnh đã khai phá đến cái kỳ mạch thứ tư.

Nói xong, trên mặt nàng tràn ngập vẻ vui vẻ, nói:

- Đông viện Liễu Vô Tâm, Nam viện Tô Lệ, Tây viện Y Tình, hiện tại lại thêm một Bắc viện Cao Vân Ca, người đang tự đào hố chôn mình sao?

- Người này ta biết, Cao Vân Ca còn không thoát khỏi giai đoạn sơ cấp của Thông thiên cảnh.

Hệ thống cảnh giới của Thông thiên cảnh rất khác, không phải vừa đột phá là có thể đi vào được, trước đó bản thân sẽ nằm ở trong một giai đoạn sơ cấp.

Nói thí dụ như Giang Thần hiện tại vậy, hắc khi còn là Thần Du cảnh trung kỳ đỉnh cao đã đột phá lên Thông thiên cảnh, giai đoạn sơ cấp là yếu nhất.

- Đúng vậy, thế nhưng vấn đề là người ta đã khai phá đến cái thứ tư...

- Kỳ mạch đúng không, ta biết.

Phi Nguyệt công chúa cười lạnh một tiếng, hưng phấn nói:

- Hiện giờ ta rất chờ mong ngày thi đấu bốn viện đến, ta nghe người ta nói người chỉ trích Y Tình, làm cho người phải rời khỏi Tây viện, nàng đang chờ tìm người gây phiền phức đây.

- Ồ?

Giang Thần liếc mắt nhìn Y Tình, trong lòng thầm nghĩ, những lời này hẳn là do Liễu Vô Tâm kia nói.

- Thực sự là tởn hột.

Đối với chuyện này, hẳn cũng không quá quan tâm, đã có được tin tức mà mình muốn, hẳn hỏi dò mối nghi ngờ ở trong lòng, lại nói:

- Hiện giờ người sống rất tốt, như hình với bóng với tiểu đội trưởng lớp đặc cấp, có lẽ cũng sống rất tiêu sái ở trong Tây viện.

- Vốn người cũng có thể như vậy, người giống như ta, đều là Thiên Nhân hợp nhất, trạng thái như thế này liên quan tới Thiên Võ ý cảnh, các thiên tài Thánh Viện cũng chưa chắc đã có người người có ngộ tính như thế này.

Giang Thần không tự chủ được gật đầu, quả thực Thiên Võ ý cảnh không phải bình thường, hẳn đã thích ứng được chỗ tốt này, nhưng đối với những người còn chưa đột phá kia lại là thứ mà bọn họ rất khát vọng.

- Để ta đoán, khoảng thời gian này các người thường thường hay chơi cờ có đúng không?

Giang Thần cười nói.

- Làm sao người biết được?

Phi Nguyệt công chúa cả kinh, thông qua kỳ thuật đánh cờ dẫn dắt Y Tình lĩnh ngộ Thiên Võ ý cảnh.

Chỗ tốt là Y Tình sẽ chỉ điểm võ học và phương diện tu hành của nàng.

- Thiên Võ ý cảnh và kiếm thuật của người rất hoàn mỹ, nếu như người không hung hăng như vậy, khiêm tốn một chút thì người cũng sẽ trở thành đối tượng được hoan nghênh.

Phi Nguyệt nói.

- Tính cách quyết định, đây là chuyện ta hết cách rồi, đa tạ tình báo của người.

Phi Nguyệt công chúa nghe thấy câu cuối cùng của hắc, phản ứng của nàng rất lớn, nàng cải chính nói:

- Ta lặp lại lần nữa, không phải là ta đang giúp người! Ta muốn nhìn người gặp xui xẻo, muốn nhìn thấy người không sống được nữa ở Thánh Viện mà bị đuổi về đi. Mặt khác, ta còn muốn nói cho người một chuyện.

- Cái gì?

- Bên Anh Hùng đại thánh truyền đến tin tức, người xuất sắc trong thi đấu bốn viện lần này sẽ có được một quãng thời gian đi tới Thời gian chi điện tu luyện!

Tin tức này đúng là chuyện mà Giang Thần rất để ý, cho dù Y Nguyệt Xuyên đã nói, Thời gian chi điện chỉ mở ra đối với đệ tử ưu tú nhất, nhưng rốt cuộc có thể mở ra được hay không thì lại phải do bề trên quyết định.

Như hắc đã từng nói, Phi Nguyệt công chúa nói cho hắc biết những tin tức này không phải giúp hắc, chỉ thấy trên khuôn mặt của nàng tràn ngập vẻ tươi cười, nàng nói:

- Nếu như người không đột phá cảnh giới, nhiều lắm người cũng chỉ giao thủ với thành viên trên Thiên giới bảng, mà với năng lực của người, muốn xuất sắc không khó, đáng tiếc, đáng tiếc.

- Công chúa điện hạ, người muốn làm cho cả quãng đời còn lại của ta sống trong sự sám hối hay sao.

Giang Thần buồn cười nói.

- Chúng ta là địch đó!

Phi Nguyệt công chúa trực tiếp thừa nhận, cho rằng đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

- Được thôi, có điều công chúa này, người sẽ phát hiện ra, ngày hôm nay người nói cho ta biết những tin tức này kỳ thực là đang giúp ta.

Để lại câu nói này, Giang Thần rời khỏi Tây viện.

- Hẳn nói cái gì thế?

Y Tình đi lên, hiếu kỳ nói.

- Phí lời, tất cả chỉ là phí lời mà thôi.

Phi Nguyệt không muốn nhiều lời.

Giang Thần đột phá Thông thiên cảnh, khi tỷ thí, đối thủ của hẳn cũng sẽ là Thông thiên cảnh.

Hẳn không khai phá kỳ mạch, làm sao có thể chống lại đệ tử Thánh Viện được chứ?

Thế nhưng hẳn vẫn trước sau như một, như là tất cả mọi người trên thế gian không hiểu ta làm cho Phi Nguyệt công chúa rất muốn ngày thi đấu

bốn viện đến nhanh hơn, để co người ta đánh cho Giang Thần tỉnh táo lại.

Có điều, ở sâu trong lòng của Phi Nguyệt công chúa lại có một tia rung động,

Phần tự tin kia của Giang Thần nhiều lần làm cho hắn một tiếng hét lên làm kinh người, lần này có thể cũng như thế hay không?

- Sẽ không, sẽ không! Hắn không khai phá kỳ mạch đã ở thế yếu, đây là chân lý được vô số tổ tiên tổng kết mấy trăm năm qua, không thể sai được!

Phi Nguyệt công chúa thầm nói.

- Thật không biết sau khi những người kia nhìn thấy ta đạt tới Thông thiên cảnh mà vẫn có thể khai phá được kỳ mạch thì sẽ có vẻ mặt ra sao?

Giang Thần rời khỏi đây, chỉ là trong đầu vẫn nghĩ tới điểm này, vẻ mặt tươi cười, khiến cho các đệ tử Thánh Viện qua lại không tìm được manh mối.

Bỗng nhiên, bên tai Bạch Linh vang lên âm thanh của hắn, cười nói:

- Yên tâm đi, chắc chắn, còn nữa, nội dung ta dạy cho người người đã nhớ chưa?

- Điên rồi, điên rồi, tên này điên rồi.

Đệ tử Thánh Viện làm bộ đi ngang qua, kỳ thực mỗi một người đều đang dựng thẳng lỗ tai lên để nghe trộm, thấy hắn lầm bầm với một con chiến sủng, cả đám kinh ngạc không thôi.

Chỉ là nghĩ đến tình cảnh của hắn, đối phương làm như vậy cũng rất bình thường.

- Nhất định là hắn đã biết rõ mình bỏ qua cái gì, cho nên mới không chịu được đả kích!

- Đáng tiếc, đáng thương quá.

- Người đáng thương tất có chỗ đáng trách, nếu không phải hắn hung hăng như vậy thì sẽ có tình cảnh như bây giờ sao?

Tin tức Giang Thần phát điên giống như gió truyền qua bốn viện, dẫn tới vô số người thảo luận.

Cùng lúc đó, ngày thi đấu bốn viện diễn ra cũng theo từng ngày trôi qua mà tới gần.

Tỷ thí như vậy, mỗi mấy tháng Thánh Viện đều bố cáo, cổ vũ tính tích cực của các đệ tử, lần này lại có Thời gian chi điện làm phần thưởng cho nên các đệ tử đều liều toàn lực, muốn thi triển thân thủ vào ngày thi đấu bốn viện.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Tỷ Thí Bắt Đầu!

Tám cái kỳ mạch, mỗi cái có bốn cái thần huyết.

Số lượng không nhiều, thế nhưng độ khó gấp mấy lần ngưng tụ thần huyết ở mười hai chính kinh.

Vì vậy đệ tử ưu tú nhất của Thánh Viện cũng chưa chắc đã có thể khai phá toàn bộ trước khi đột phá Thông thiên cảnh.

Hiện tại Giang Thần là Thông thiên cảnh, không chỉ không có loại cảm giác gấp gáp kia mà độ khó cũng hạ thấp, tốc độ tăng lên.

Trong khoảng thời gian bị người khác cười nhạo, Giang Thần đã khai phá xong cái kỳ mạch thứ nhất, từ ngày hấn đánh đập Tô Lệ mà tính toán, còn chưa được một tháng.

- Khai phá cái kỳ mạch thứ hai, có lẽ sẽ không thành vấn đề.

Theo thời gian bốn viện tỷ thí tới gần, đệ tử bên trong Thánh Viện đều gần như giống Giang Thần, tu hành tới mức mất ăn mất ngủ.

Đệ tử tiến tu năm nay mới đến bị bầu không khí cuồng nhiệt như vậy dọa cho kinh hãi.

Đệ tử Thánh Viện cho là mình hơn người một bậc, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ không khắc khổ, trong Thánh Viện tụ tập các đệ tử ưu tú nhất ở trên đại lục, ai cũng không cam lòng không rút lại phía sau mọi người.

Sau mười ba ngày, rốt cục bốn viện tỷ thí đã đến.

Một ngày nọ, Giang Thần từ bên trong phòng đi ra, có thể nhìn ra được tâm tình của hắn rất tốt, đón ánh mặt trời rồi chậm rãi xoay người.

Không chút nghi ngờ nào cả, cái kỳ mạch thứ hai đã được khai phá thành công, đồng thời cũng đã bắt tay vào khai mạch tới cái thứ ba.

Những đệ tử Thánh Viện đi qua trước cửa, khi nhìn thấy Giang Thần ánh mắt trước sau vẫn phức tạp như một, vẻ tiếc hận đồng tình và cười nhạo lạnh lùng đều có cả.

- Người vô tri.

Giang Thần lắc đầu một cái, nỉ non một câu.

Ngưng khí, tụ nguyên, thần du, ba cảnh giới này đều không thể rời bỏ lực lượng ở bên trong kinh mạch.

Nhưng đến Thông thiên cảnh thì lại không giống nữa, toàn thân đều có thể chứa đựng lực lượng thiên địa, kinh mạch sẽ trở thành râu ria không đáng kể.

Mà hiệu quả của tám cái kỳ mạch là làm cho thân thể tăng cao tiến thêm một bước.

Đơn giản mà nói, ở trong cấp độ Thông thiên cảnh, có thêm hiệu quả của một cái kỳ mạch thì sẽ chẳng khác nào như xuất hiện thêm một tay.

Bởi vì bản chất không giống cho nên tốc độ khai phá kỳ mạch của hắn so với những người khác, có thể nói là kinh thể hải tặc.

- Kỳ mạch đã hoàn toàn được khai phá, vượt qua giai đoạn Thông thiên cảnh sơ cấp, đến lúc đó, coi như Ninh Hạo Thiên xuất quan thì cũng không sợ.

Ninh Hạo Thiên đột phá Thông thiên cảnh, thời gian cũng mới chỉ chừng một năm mà thôi. Mà hắn ta đã mất đi Thần mạch, không thể dẫn trước được Giang Thần quá nhiều.

Nếu như nói thời điểm Giang Thần gia nhập Thiên Đạo môn, khi đó chênh lệch giữa hắn và Ninh Hạo Thiên chừng một trăm bước.

Như vậy hiện tại, chỉ còn lại mười bước cuối cùng nữa mà thôi.

- Cứu phụ thân ra, giải trừ độc ở trên người của mẫu thân, như vậy sau đó...

Giang Thần ngẩng đầu lên, trời xanh mây trắng, hùng tráng hùng vĩ, khiến cho người ta có cảm giác mình rất nhỏ bé.

Thông thiên cảnh có thần uy thông qua phía chân trời, đi tới thế giới vị diện khác.

- Thánh vực.

- Nhà của ta!

- Ta phải quay về!

Hai tay Giang Thần nắm chặt, không nhận rõ ra được là kích động hay là phần nộ.

- Giang Thần!

Khi Giang Thần đang lăm bầm thì một đám người đi tới chỗ của hắn.

Là Phong Kỳ đội, người mang đội là Ứng Vô Song.

Một đội nhân mã thế tới hung hăng, giống như Giang Thần đã phạm vào chuyện gì đó, đám người họ đang muốn tới bắt hắn vậy.

Đệ tử Đông viện xung quanh liên tục nghỉ chân, nhưng cũng không nhìn thấy Phong Kỳ đội có ý muốn ra tay.

- Làm sao vậy?

Đầu óc của Giang Thần cũng có chút mơ hồ, hẳn có ấn tượng rất tốt đối với Phong Kỳ đội, hoặc là nói vị đội trưởng này thì đúng hơn.

- Ngày hôm nay là ngày bốn viện tỷ thí, người cần phải tham gia, đây là chỉ lệnh của viện trưởng.

Mặt của Ứng Vô Song vẫn mặt không hề có chút cảm xúc nói một câu, nghiêm túc chăm chú.

- Ta biết, ta cũng không có ý định chạy.

Giang Thần không hiểu nói.

- Người có thể cáo ốm, thân thể không khỏe, luyện công xuất hiện chuyện không may, để trốn tỷ thí của mình, nếu như là như vậy thì chúng ta sẽ mời linh y tới để xem bệnh cho người.

Một tên trong Phong Kỳ đội nói, ngữ khí không quá thân mật.

- Đây là chỉ lệnh của viện trưởng sao?

Giang Thần hỏi.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, đầu óc của Giang Thần có chút mơ hồ, hẳn cũng đã từng thấy ba vị trong bốn vị viện trưởng bốn viện. Thế nhưng người của Phong Kỳ đội lại nói rõ là viện trưởng Thánh Viện.

Hắn cũng chưa từng thấy!

- Còn chưa đủ rõ ràng sao? Người không cần có chủ ý gì quý quái, ngày hôm nay mọi người sẽ nhìn vào biểu hiện của người, không hài lòng sẽ đưa người trở về, ta khuyên người thu thập hành lý đi thì hơn.

Lại có một đội viên mở miệng, đã không phải là bất thiện mà là có chứa ác ý.

- Được rồi, không cần phải nói lời thừa thãi nữa.

Ứng Vô Song có chút không vui nói.

Nhưng đội viên của nàng không có ý bỏ qua, nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt của Giang Thần, hắn bất mãn nói:

- Lần trước bởi vì tên này cho nên đã hại cho cả đội chúng ta bị phạt, đội trưởng...

- Ta nói được rồi, các người không nghe thấy sao?

Ứng Vô Song quát lạnh.

Tức thì, tất cả đội viên cấm khẩu, thân thể đứng thẳng tắp, vẻ mặt trên mặt đều thu lại.

Giang Thần bất ngờ về khí thế của Ứng Vô Song, lại cân nhắc đội viên vừa nãy của Phong Kỳ đội, hắn đã hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra.

- Bởi vì chuyện Tô Lệ cho nên làm hại người bị đuổi đúng không?

Giang Thần hỏi.

- Không có quan hệ gì tới người.

Ứng Vô Song lạnh lùng nói.

- Rõ ràng là song phương tự nguyện công bằng động thủ...

- Nhưng dù thế cũng phải phân nặng nhẹ, người một mặt đánh đập Tô Lệ, lại còn phế hãn, hại cho chúng ta không thể ngăn lại được, tới hôm nay Tô Lệ mới xuống được giường, Thánh Viện không xử trí người, cho nên mới chữa mũi giáo...

Đội viên ngắt lời của Giang Thần lập tức bị Ứng Vô Song dùng ánh mắt ngăn lại.

Ứng Vô Song xoay người, nhìn vào người đội viên kia, không nói một lời, trong con người đẹp đẽ tràn ngập ý lạnh.

Tên đội viên kia cúi đầu, mồ hôi lạnh bốc lên.

- Nếu như ai nhiều lời nữa thì lập tức rời khỏi tiểu đội.

Ứng Vô Song nói.

Sau khi đảm bảo các đội viên đã nghe rõ lời của nàng, Ứng Vô Song mới nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Đi thôi.

Cho dù Giang Thần khó chịu, thế nhưng nghĩ tới dù sao bản thân hãn cũng phải đi, cho nên hãn không thể làm gì khác hơn là đi theo nàng.

Có điều còn chưa đi ra khỏi Đông viện thì hãn đã dừng bước.

- Cái gì, người muốn đi nhìn tỷ thí? Người đã quét dọn xong chưa?

Một đạo thanh âm sắc bén vang lên ở cách đó không xa.

Giang Thần nhìn sang, phát hiện ra trên quảng trường tượng đồng của Đông viện có một tên đệ tử tiến tu cầm chổi đang đứng ở đó, vẻ mặt lúng túng, hàm răng cắn chặt.

Ở trước người của hắn có vài tên đệ tử Thánh Viện vênh váo hung hăng đang đứng đó, mà người cầm đầu chính là người vừa mới lên tiếng kia.

Trải qua thời gian nửa năm, quan hệ giữa đệ tử tiến tu và đệ tử Thánh Viện rất là vi diệu, có đệ tử tiến tu gia nhập vào đoàn đội các đệ tử Thánh Viện, cũng có đệ tử tiến tu ôm đồm lại với nhau, hình thành một nguồn lực lượng.

Mặc kệ như thế nào, trải qua thời gian dài như vậy, sẽ có rất ít đệ tử Thánh Viện sẽ đi làm khó dễ đệ tử tiến tu như vậy.

Giang Thần cau mày, nếu như hắn không nhớ lầm, trong khoảng thời gian ở Đông viện, người quét rác vẫn là vị đệ tử tiến tu kia.

Toàn bộ mặt đất Đông viện đều được hắn quét dọn, bận bịu từ sáng sớm đến buổi trưa.

Mỗi lần nhìn thấy người này, dường như vị đệ tử này đã hoàn toàn tách biệt với thế gian, hoàn thành nhiệm vụ của mình giống như xác chết di động vậy.

Hôm nay hắn muốn đi xem Thánh Viện tỷ thí, nhìn quyết đấu đặc sắc của các thiên tài trên đại lục.

Tuy nhiên lại bị đối phương từ chối một cách vô tình, chuyện này làm cho hắn gần như tan vỡ.

- Sao nào, người còn không phục sao?

Tên đệ tử Thánh Viện kia dùng giọng như giọng của nữ nhân khiêu khích, tay phải không nhẹ không nặng đánh vào trên khuôn mặt của vị đệ tử tiến tu kia.

Giang Thần chú ý tới bờ vai của tên đệ tử tiến tu này đã run rẩy.

- Các người mặc kệ chuyện này hay sao?

Giang Thần hỏi.

- Trừ phi tự hấn phản kháng, nếu không không ai có thể giúp được hấn.

Ứng Vô Song nói.

- Trước đó ta cũng nghĩ như vậy, mà hôm nay hấn đã phản kháng, cần trợ lực.

Giang Thần nói, sau đó hấn đi tới quảng trường.

Ứng Vô Song chần chờ một lúc, không có ngăn cản, cũng không ra tay.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Tốt Nghiệp Sớm

Theo Giang Thần đến gần, mấy người trên quảng trường đã chú ý tới hắn.

Sắc mặt của đệ tử Thánh Viện có chút quái dị, vẻ mặt kiêng kỵ, mấy ngày nay, đại đa số đệ tử đều cười nhạo Giang Thần ở sau lưng, chỉ có một số cực ít người mới dám kêu gào ở trước mặt hắn.

Ngày đó Tô Lệ bị đánh thành bộ dáng kia, tất cả đệ tử Đông viện vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Phản ứng của đệ tử tiến tu thì lại rất kỳ quái, hiển nhiên hắn đã nhận ra được Giang Thần, trên hai tay nắm chối bất ngờ nổi lên gân xanh.

- Người ta muốn đi tham gia bốn viện tỷ thí, các người không cho phép sao?

Giang Thần không có đông dài, trực tiếp hỏi.

- Hắn... nhiệm vụ ngày hôm nay của hắn còn chưa xong.

Tên đệ tử cầm đầu ngoài mạnh trong yếu nói, hắn muốn biểu hiện ra việc hắn không sợ Giang Thần, thế nhưng ngữ khí đã bán đứng hắn.

- Quét rác? Nếu như tiếp tục nói phí lời như vậy thì đừng trách ta biến các người thành cái chổi quét đất!

Giang Thần quát lên.

- Dựa vào cái gì? Người dám làm xằng làm bậy sao?

Đệ tử Thánh Viện bị hấn nói như vậy, lửa giận cũng xông lên trên đầu

- Có nhìn thấy người ở bên kia không?

Giang Thần chỉ về phía đám người Ứng Vô Song.

- Phong Kỳ đội sao?

Sau khi mấy đệ tử Thánh Viện này chú ý tới chuyện này, cả đám giật nảy cả mình.

- Bọn họ tới đón ta đi tỷ thí, coi như ta đánh các người gần chết thì bọn họ cũng sẽ không quản.

Giang Thần đắc ý cười nói.

Nghe vậy, phản ứng của các thành viên Phong Kỳ đội không giống nhau, rất là bất mãn, có điều Ứng Vô Song không tỏ thái độ cho nên bọn họ không dám mở miệng.

Giang Thần nói ra lời khiến cho người ta khiếp sợ, Phong Kỳ đội hộ tống hấn?

- Hừ!

Mặc kệ thật giả thế nào, bọn họ không muốn vì đệ tử tiến tu mà gây ra phiền toái cho nên lục tục rời đi.

Giang Thần mỉm cười, cúi đầu nói với tên đệ tử tiến tu kia:

- Chúng ta đi thôi.

Dường như tên đệ tử tiến tu kia không nghe thấy lời hấn nói vậy, vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

- Hả?

- Người rất uy phong đánh đuổi bọn họ, chờ trải qua ngày hôm nay, rất có thể bọn họ sẽ trút tức giận lên trên người ta!

Đệ tử tiến tu gằm nhẹ, trong thanh âm mang theo vẻ bi phẫn.

Giang Thần không hề tức giận, trái lại còn có chút đồng tình, nhìn viền mắt đang ướt át của đối phương, nói:

- Thế thì sao chứ, không phải cuối cùng cũng chỉ là quét rác thôi sao? Người tu hành, con đường võ đạo nếu đi như vậy sẽ không đi tới tận cùng được.

- Đừng tìm ta nói những lời này, xuất thân không giống nhau cũng đã quyết định thành tựu cao thấp khác nhau.

Đệ tử tiến tu nói.

- Quả thực xuất thân không giống thì đãi ngộ không giống, thế nhưng bởi vậy mà chán đời thì có ý nghĩ gì chứ?

Giang Thần nói.

- Người muốn nói người sẽ thắng trời, người nghịch thiên cải mệnh đúng không? Thế nhưng không phải cuối cùng rồi người cũng sẽ giống như ta sao, ngày hôm nay nhất định người sẽ phải thất bại.

- Nếu như ta không thất bại thì sao? Đi với ta, để ta dạy cho người nghịch thiên cải mệnh.

Giang Thần nói.

Đệ tử tiến tu sững sờ, do dự trong chốc lát rồi thả chỗi xuống, cùng Giang Thần đi về phía Phong Kỷ đội.

- Người tên là A Phi đúng không?

Giang Thần hỏi.

Chân mày của hắn có thể nói là mày kiếm mắt sao, đôi môi rất mỏng khép lại gần giống như một sợi chỉ vậy, giống như hai cái lưỡi đao, sống mũi thẳng tắp khiến cho mặt của hắn nhìn qua lại càng thêm thon gầy.

Trong lúc vô tình Giang Thần đã nghe thấy những đệ tử khác thảo luận qua về người này, lúc vừa mới tới Thánh Viện người này xảy ra xung đột với người khác, cuối cùng lên Anh hùng đài, kết quả thảm bại.

Thế nhưng, thất bại cũng không sao, so với các đệ tử tiến tu sợ hãi rụt rè khác hắn đã rất đáng gờm rồi.

Giang Thần muốn lập lại niềm tin của hắn.

Có điều, A Phi chỉ gạt gù, phản ứng không quá lớn, ở trong mắt hắn, Giang Thần cũng là một người thất bại mà thôi.

Bốn viện tỷ thí được cử hành ở trên quảng trường giữa bốn viện, nơi này có thể chứa đựng mấy vạn người.

Một loạt ghế được sắp xếp cao thấp không đồng đều tạo thành một vòng tròn, trên mặt đã có không ít người ngồi.

Phong Kỳ đội đến khiến cho bọn họ chú ý, dù sao y phục của Phong Kỳ đội rất là ưa nhìn, các đội viên anh khí bừng bừng, đặc biệt là Ứng Vô Song, khuôn mặt đẹp đẽ và khí chất của nàng càng hấp dẫn không ít ánh mắt.

Nghiễm nhiên, Giang Thần và A Phi ở trong đó cũng bị quan tâm.

- Sao hai đệ tử tiến tu này lại được Phong Kỳ đội tự mình mang đến vậy chứ?

- Nếu như là phạm tội, sẽ không mang tới nơi này.
- Người kia dường như là Thông thiên cảnh không đáng giá một đồng!
- Ở đâu? Ta xem một chút! Quả nhiên là hắc.

Người tới đây hôm nay không chỉ là đệ tử Thánh Viện mà cũng có không ít người của Thánh thành, trong gồm rất nhiều đệ tử tốt nghiệp từ Thánh Viện, cùng với thế lực khắp nơi đến quan sát.

Đương nhiên, còn có những người đến cổ vũ nữa.

Hiếu biết của bọn họ đối với Giang Thần chỉ từ trên mặt nhật báo mà thôi, Thông thiên cảnh không đáng một văn rớt cuộc có dung mạo ra sao, người biết được cũng không nhiều.

Trải qua đệ tử Thánh Viện nhắc nhở, bọn họ đuổi dài cái cổ ra, muốn chứng kiến hình dáng của hắc.

- Viện trưởng, người đã được mang tới.

Ở giữa có một thánh phòng, rất là bắt mắt.

Người có thể ngồi ở chỗ này, đương nhiên đều không đơn giản.

Tổng viện trưởng của Thánh Viện và tổng giáo tập Sử Văn Cung cùng với viện trưởng bốn viện, còn lại chính là giáo viên các viện.

Giang Thần nhìn về phía tổng viện trưởng, đó là một vị lão nhân rất già, có điều, lại không cảm giác được khí tức già nua từ trên người hắc, trái lại còn tỏa ra sự phấn chấn mà người trẻ tuổi không thể có được.

- Giang Thần, biểu hiện của ngươi trong khoảng thời gian này rất ưu tú, kỹ năng ở trên khắp mọi mặt ngươi đều có thể đạt tiêu chuẩn tới mức độ

hoàn mỹ, bây giờ cảnh giới của người đã đạt đến Thông thiên cảnh, đạt đến bình cảnh, cho nên hôm nay ta tuyên bố người được tốt nghiệp sớm.

Tổng viện trưởng nói.

Tốt nghiệp sớm?

Hai chữ này nghe rất êm tai, khó nghe chính là khai trừ.

Có điều lời này cũng không phải là không có đạo lý, khoảng thời gian này Thánh Viện cũng không sắp xếp chương trình học cho hần, nguyên nhân cũng là vì vậy.

Phương diện kỹ năng, hần không cần dạy nữa.

Trên tu hành, hần đã là Thông thiên cảnh, quả thực đã đến bình cảnh.

- Đương nhiên, nếu như ngày hôm nay biểu hiện của người ưu tú thì chúng ta sẽ suy xét để người ở lại, gia nhập Anh Hùng đại thánh.

Tổng viện trưởng lại nói.

Lời này khiến cho rất nhiều người cho rằng viện trưởng đang làm khó dễ Giang Thần thay đổi cái nhìn.

Bây giờ nhìn lại, dường như là một loại thử thách vậy.

- Không, vẫn là làm khó dễ.

Có điều khi mọi người nghĩ đến đối thủ mà ngày hôm nay Giang Thần phải đối mặt đối thủ như thế nào thì mọi người lại cảm thấy viện trưởng đang làm khó dễ.

Giang Thần hoàn toàn không thắng được, căn bản không thể gia nhập Anh Hùng đại thánh.

Chỉ có trong lòng Giang Thần là hiểu rõ, hắn nhìn về phía Thạch Cảm Đường, vẻ mặt của người sau đã khẳng định suy nghĩ của hắn.

Nhất định là Thạch Cảm Đường đã mang lời của mình nói cho cao tăng Thánh Viện, bọn họ nửa tin nửa ngờ, ngày hôm nay bọn họ muốn tới kiểm nghiệm mình.

Ứng Vô Song nhìn Giang Thần một chút, sau đó mang theo đội viên rời đi.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không mà từ trong mắt của nàng Giang Thần đã nhìn thấy hai chữ đồng tình.

- Giang Thần, người nên biểu hiện cho tốt, nếu không Đông viện ta sẽ không đưa người trở về, tự người chậm rãi đi trở về đi!

Giáo viên Đông viện bất mãn nói.

Giang Thần nhú nhú mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn còn không biết nếu như hôm nay không thể chứng thực lời mà hắn nói, Thạch Cảm Đường sẽ bị cách chức.

Cho dù tính cách của Thạch Cảm Đường táo bạo, một lời không hợp sẽ chửi ầm lên, thế nhưng ở trong lòng người Đông viện lại có địa vị không thể thay thế được.

Bất kể là đệ tử, hay là lão sư, tất cả đều tôn kính Thạch Cảm Đường xuất phát từ nội tâm.

Cũng là may mà đệ tử Đông viện còn không biết chuyện này, nếu không Giang Thần đã sớm bị các đệ tử Đông viện vây công rồi.

- Tìm một nơi ngồi xuống đi, chuẩn bị cẩn thận, khiêu chiến ngày hôm nay của người không nhỏ đâu.

Thạch Cẩm Dương nói.

- Đúng vậy, ngày hôm nay người sẽ rất khổ sở đó!

Viện trưởng Nam viện cười lạnh một tiếng, vẻ mặt sung sướng dường như sắp trả được thù vậy.

Bởi vì hôm nay Tô Lệ sẽ báo thù, hắn đã đột phá Thông thiên cảnh!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Đến Hơi Thở Cuối Cùng, Không Ngừng Chiến Đấu

Cũng không lâu sau, càng ngày càng có nhiều người đến hơn, tất cả ngồi đầy chỗ ngồi, tiếng ồn ào không ngừng vang lên, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi tiếng chuông nặng nề vang lên, mọi người yên tĩnh lại, nhìn về phía chỗ ngồi được chú ý nhất.

Lão viện trưởng Thánh Viện đứng dậy, diễn thuyết, giải thích một phen, cảm ơn mỗi người đến đây hôm nay, tiếp theo tuyên bố tỷ thí bắt đầu.

Ở giữa hàng ghế có một khối bình đài rộng rãi, tổng giáo tập Sử Văn Cung nhảy lên trên mặt, giải thích quy củ với các đệ tử Thánh Viện.

Không cần mỗi một vị đệ tử đều ra tay mà dùng phương thức tự nguyện làm đấu.

Đệ tử lên đài có thể khiêu chiến đối thủ của mình, đối thủ cũng có thể từ chối.

Nhưng ở dưới sự chú ý của muôn người, không có người nào muốn bị xem là kẻ nhu nhược.

Đương nhiên, đệ tử địa giới chỉ có thể khiêu chiến đệ tử địa giới mà thôi.

Mà trong quá trình chiến đấu, nếu như biểu hiện đủ sáng, như vậy sẽ được Thánh Viện khen thưởng.

Có điều so với khen thưởng, các đệ tử lại càng để ý tới danh tiếng của mình hơn.

Thánh thành rất lớn, nếu như muốn được đám người trong Thánh thành ghi nhớ là một chuyện rất khó. Mà vào hôm nay, người có lực ảnh hưởng trong Thánh thành hội tụ lại, đây là một cơ hội lộ diện rất tốt.

Không cần thận sẽ có thể lên Danh nhân bảng đó.

Tỷ thí bắt đầu từ địa giới trước, sau khi Sử Văn Cung đi xuống đã có mấy tên đệ tử đi lên trên đài.

- Hoàng Bằng, đến chiến một trận với ta!

- Trương Tuấn Kiệt, ta đã sớm nhìn ngươi không hợp mắt, có dám lên đài không?

- Ai tới đánh với ta một trận!

Những đệ tử này lớn tiếng ồn ào, rất giống như những đứa trẻ muốn được người lớn chú ý vậy.

Bình đài đủ lớn, có thể làm cho mấy đôi người đồng thời giao thủ.

Rất nhanh, tỷ thí đã chính thức bắt đầu.

Tiếng ủng hộ không ngừng vang lên, đặc biệt là đệ tử cùng lớp với người ở trên đài đang lớn tiếng hò hét cổ vũ đối phương cố lên.

Đám người Thánh thành biết hiện tại còn chưa tới thời điểm đặc sắc nhất, nhưng trong lòng cũng tràn ngập phấn khởi quan sát.

Rất nhiều thế lực nhìn thấy đệ tử của mình ở Thánh Viện có tiến bộ rất lớn, tất cả đều rất là hài lòng, nghĩ thầm Thánh Viện không hổ là tượng trưng của đại lực.

Từng trận chiến nối tiếp nhau, người thắng trận được viện trưởng biểu dương và khen thưởng.

Có điều người xuất sắc rất ít.

Cái gọi là người xuất sắc cũng không phải thắng lợi là được mà còn phải có biểu hiệu sáng rõ để chiến thắng, khiến cho cao tăng Thánh Viện có tâm ái tài.

Đệ tử xuất sắc của địa giới sẽ không tiến vào Thời gian chi điện, nhưng cũng sẽ được coi trọng.

Nửa giờ sau, đệ tử xuất sắc thứ nhất đã sinh ra.

Chẳng ai nghĩ tới người này sẽ là một vị đệ tử tiến tu.

- Tiến bộ rất nhanh.

Giang Thần thầm nói.

Người đệ tử xuất sắc kia là Phi Nguyệt công chúa, lúc nàng chiến đấu đã mặc chiến y, bàn chân ngọc trơn bóng, ở trên chân thon dài có cột sợi tơ.

Bí thuật của nàng tinh tiến hơn không ít, một chiêu Nguyệt Thần giáng lâm vừa nãy đã đánh bại đối thủ của nàng.

Mà đối thủ của nàng cũng không phải là con mèo con chó nho nhỏ, mà là của tiểu đội trưởng ban thứ ba địa giới Tây viện, nghe nói trước đó hẳn có ý với Phi Nguyệt công chúa, sau khi theo đuổi đã thẹn quá hóa giận, vì vậy hôm nay mới chủ động ước chiến.

Kết quả đã rơi vào kết thúc thảm bại.

Phi Nguyệt công chúa trở thành đệ tử thứ nhất để lại ấn tượng cho Thánh thành ngày hôm nay.

- Viện trưởng, nàng tên là Phi Nguyệt, công chúa của Đại Hạ vương triều trong Hỏa vực, từ rất lâu trước đây đã đạt đến thiên nhân hợp nhất, Thiên Võ ý cảnh so với đệ tử thiên giới địa giới còn thông thạo hơn.

Viện trưởng Tây viện Y Nguyệt Xuyên nói.

- Ừm.

Lão viện trưởng khen ngợi, nói:

- Hải tử, tiến về phía trước.

Nghe vậy, Phi Nguyệt công chúa để trần chân đạp lên trên đất đi tới phía trước.

- Hậu kỳ viên mãn, người có mấy cái thần huyết?

- Viện trưởng, bốn mươi ba cái.

Phi Nguyệt công chúa nói.

- Không tệ, nếu như không có gì ngoài ý muốn, rất có thể khi đột phá Thông thiên cảnh sẽ khai phá cái kỳ mạch thứ hai. Như vậy đi, vì khen thưởng, ta sẽ để người tiến vào Thánh huyết cung tu hành một quãng thời gian.

Viện trưởng nói.

- Đa tạ Viện trưởng!

Phi Nguyệt công chúa kích động nói.

- Thánh huyết cung!

Các đệ tử địa giới rất là ước ao, rõ ràng Thánh Viện đang muốn dùng hết sức để bồi dưỡng Phi Nguyệt công chúa, muốn cho nàng khai phá thần

huyệt ở trên kỳ mạch thứ ba, thứ tư, thậm chí là thứ năm.

- Nữ tử này không tệ, vóc người, dung mạo, khí chất đều là nhất lưu.
- Thiên Nhân hợp nhất, thành tựu tương lai cũng sẽ không thấp!
- Nghe nói lại còn là công chúa, rất mê người đó.

Tiếng bàn luận vang lên theo, Phi Nguyệt công chúa trở thành tiêu điểm của toàn trường, không ít đại thiếu Thánh thành đều có hứng thú không nhỏ đối với Phi Nguyệt công chúa.

Bỗng nhiên, Giang Thần phát hiện ra Phi Nguyệt đang nhìn sang phía mình, trong ánh mắt kia tràn ngập kiêu ngạo và đắc ý.

Giang Thần lắc đầu cười khổ, tính cách không chịu thua của Phi Nguyệt công chúa này rất là rõ ràng.

Ở trong những trận chiến đấu tiếp theo, bốn người khác của Hỏa vực cũng không có chiến đấu đặc sắc như Phi Nguyệt công chúa, mà trong đó hai người còn bị thua.

Dù sao, ở trong Thánh Viện, đệ tử có võ học cao có một đám lớn, mà người có thể nắm giữ Thiên Nhân hợp nhất thì lại rất ít.

Vì vậy tiến bộ của Phi Nguyệt là nhanh nhất.

Đồng thời mọi người cũng phát hiện ra một chuyện, cũng có đệ tử tiến tu bị người khiêu chiến mà lên đài, rất là bị động, hơn nữa đại đa số đều bị thua.

Xem ra đệ tử tiến tu đã bị xem là quả hồng mềm, đệ tử Thánh Viện muốn biểu hiện không có dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy được.

Chỉ là người Thánh thành rất thích đệ tử tiến tu và đệ tử Thánh Viện giao thủ với nhau, mỗi lần đệ tử tiến tu bị thua đều sẽ có một mảnh tiếng cười cười nói nói rất to vang lên.

Có điều, nhiều đệ tử tiến tu như vậy, vẫn có người có biểu hiện không sai như là Phi Nguyệt công chúa.

Đến cuối cùng, trong mỗi bốn viện đều có một tên đệ tử tiến tu có biểu hiện xuất sắc.

- Hả?

Giang Thần chú ý A Phi ở bên người, sau khi nhìn thấy đệ tử tiến tu của Đông viện, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, trong mắt như muốn phun ra lửa.

- Người và nàng có cừu oán sao?

Giang Thần hiểu kỳ nói.

- Chúng ta cùng đến từ một vực, chúng ta từng là người thương, chỉ là sau khi đi tới Thánh Viện, nàng phát hiện ra nhân ngoại hữu nhân, bỏ ta mà đi, lại chọn tiểu đội trưởng của lớp mà kết bạn.

- Vì đề phòng bị người ta nói bạc tình bạc nghĩa, nàng phân tán lời đồn, nói ta có mối nói cũ, thích Mộ Dung sư tỷ mà ngay cả ta cũng không có ấn tượng kia!

Không ngờ A Phi lại trả lời rất thoải mái, chỉ là càng nói càng nhiều, oán khí càng lớn hơn trước đó.

- Thấy không?

Hắn bỗng nhiên kích động chỉ vào nữ tử đang nở nụ cười đến mức vẻ mặt xán lạn ở trên đài, hắn nói:

- Trên đời này quá bất công, chỉ có như vậy mới có thể phong quang, phương thức của chúng ta sẽ chỉ làm cho chúng ta biến thành phế nhân mà thôi.

- Quả thực đi con đường bình thường rất là khó đi.

Giang Thần nói.

- Hừ, nói nhiều đạo lý như vậy làm gì, ta rất muốn xem xem một lát nữa người định làm thế nào.

- Nhớ kỹ lời của ta, đến hơi thở cuối cùng cũng phải chiến đấu không thôi.

Giang Thần lại nói.

- Đến hơi thở cuối cùng, không ngừng chiến đấu?

A Phi sửng sờ, đọc thâm tám chữ này, vẻ mặt rất là phức tạp.

Lúc này, tỷ thí của địa giới đã kết thúc, đến phiên thiên giới.

Tức thì, chiến đấu lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, tiếng khen hay không ngừng vang lên, lòng nhiệt tình của toàn trường đều bị nhen nhóm lên.

Đặc biệt là những đệ tử thiên giới trấn áp cảnh giới không đột phá để khai phá kỳ mạch kia, thực lực biểu hiện ra đều sắp đuổi kịp tới Thông thiên cảnh.

Thường thường loại chiến đấu này vừa mới bắt đầu thì bình đài chỉ còn lại hai người, hơn nữa còn không đủ dùng.

Mà thời gian tỷ thí cũng gấp mấy lần của địa giới, bởi vì đây mới là chiến đấu đáng giá để quan tâm nhất.

Một phần Thần Du cảnh của thiên giới chỉ trấn áp cảnh giới, không thể kém hơn so với Thông thiên cảnh, trái lại Thông thiên cảnh còn ước ao bọn họ có thể khai phá càng nhiều kỳ mạch hơn nữa.

Chọn ra người xuất sắc thu được khen thưởng đi tới Thời gian chi điện, số lượng không nhiều, tiểu đội trưởng lớp đặc cấp Đông viện tên là Liễu Vô Tâm là một trong số đó.

Cuối cùng là chiến đấu giữa các đệ tử Thông thiên cảnh, độ nóng không cao bằng đệ tử thiên giới, nhưng vẫn rất đáng xem.

Đặc biệt là một bóng người không thể chờ đợi được nữa mà đáp xuống bình đài.

- Giang Thần! Lên đây nhận lấy cái chết!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Thay Phiên Thua

Mà người trên đài không ngờ lại là Tô Lệ!

Vừa nãy trong các đệ tử thiên giới không thấy hắc, mọi người còn tưởng rằng hắc đang dưỡng thương, nhưng không ngờ tới hắc đã là Thông thiên cảnh rồi!

Xung đột giữa hắc và Giang Thần có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Cho dù Giang Thần đã sớm đột phá Thông thiên cảnh, không khai phá kỳ mạch, thế nhưng ở trước mặt của toàn bộ người Thánh Viện, Tô Lệ đã bị Giang Thần đánh cho tơi bời, cuối cùng trở thành một đồng bunn nhào bị người ta mang đi.

Nói là mất mặt cũng đã rất là khách khí rồi.

Tô Lệ không nuốt trôi được cơn giận này, tấn cấp lên Thông thiên cảnh, hắc muốn báo thù ngay lúc này!

Đến hiện tại vẫn còn có thể nhìn thấy vết thương ở trên người hắc, gương mặt có mây đen giăng kín, hai mắt tràn ngập ý lạnh của cừu hận.

- Không tới phiên ngươi! Giang Thần, lăn lên đây cho ta!

Khi mọi người còn đang kinh ngạc thì lại có một vị đệ tử Thông thiên cảnh lên đài, cũng phát ra lời khiêu chiến với Giang Thần.

Sau khi nhìn rõ người kia là ai, mọi người nhìn về phía người của Cao gia.

Ngày hôm nay bên Cao gia có không ít người tới, so với những thế lực khác còn để ý tới tỷ thí ngày hôm nay hơn, thế nhưng đến hiện tại, đệ tử Cao gia mới lên đài.

- Tại sao Cao gia lại để Cao Thiên Ca đấu với Giang Thần chứ?

Mọi người cũng không quá rõ về chuyện này.

Đệ tử ưu tú của Cao gia không chỉ có mình Cao Thiên Ca, ở trước hắn, những đệ tử khác đã tốt nghiệp Thánh Viện, có người gia nhập Anh Hùng đại thánh, có kẻ leo lên chữ Giáp trên Thăng long bảng.

Tuổi tác của Cao Vân Ca xấp xỉ với Tô Lệ, cũng là tuần kiệt số một số hai, hai người đứng ở trên đài, đồng thời khiêu chiến Giang Thần.

- Giang Thần, người có dám chiến hay không?

Như vậy còn chưa tính, tiểu đội trưởng lớp đặc cấp Y Tình của Tây viện leo lên bình đài, phát ra lời khiêu chiến đối với Giang Thần.

Nếu như Giang Thần không phải đệ tử của Đông viện, không chừng bên Đông viện cũng sẽ cũng có đệ tử Thông thiên cảnh đứng ra.

- Tên này làm gì vậy? Cơ hồ đắc tội hết toàn bộ nhân vật đại biểu của ba viện.

- Mỗi người đều mạnh hơn hắn rất nhiều.

- Không biết hắn sẽ động thủ với ai đây?

- Cao Vân Ca và Y Tình đã sớm đột phá Thông thiên cảnh, Tô Lệ gần đây mới đột phá, nhất định hắn sẽ chọn Tô Lệ.

Mọi người sôi nổi nghị luận, lòng nhiệt tình lần nữa bị nhen nhóm lên.

- Hai người các người có ý gì?

Tô Lệ không nghĩ tới Cao Vân Ca và Y Tình sẽ đứng ra gây rối, phá hoại kế hoạch báo thù của hắn.

Cao Vân Ca và Y Tình không hề trả lời mà đều nhìn về phía Giang Thần.

Viện trưởng bốn viện và tổng giáo tập cũng đang kịch liệt thảo luận.

- Giang Thần, người muốn chọn ai đánh với người một trận?

Trong đám người, có người khoe khoang quát to một tiếng.

- Ha ha ha, nhắm mắt lại tùy tiện chọn một người đi, dù sao người cũng không đánh thắng được ai mà.

- Cũng đúng.

Cao Vân Ca, Tô Lệ, Y Tình, ba người này có mạnh có yếu, nhưng đối với Giang Thần mà nói đều là kết quả giống nhau mà thôi.

A Phi nhìn Giang Thần, mắt không nháy mắt lấy một cái, hắn muốn nhìn vẻ mặt của đối phương một chút.

Vừa rồi hắn nói nhiều như vậy, rốt cuộc là dối trá, hay là lời xuất phát từ nội tâm chứ?

Giang Thần không nói gì, chậm rãi đi lên trên đài, nhìn ba người ở trước mắt.

Cao Vân Ca là người lần thứ nhất hắn nhìn thấy, có điều lửa giận của đối phương đối với mình còn cao hơn so với Y Tình, còn nguyên nhân cũng rất đơn giản, Phương Di ngồi ở Cao gia đã thổi gió quạt lửa ở bên tai nhi tử của nàng không ít.

Phượng Di không chỉ cay nghiệt mà còn là người thù rất dai, Giang Thần bất kính đối với nàng ở trong Cao gia, nàng muốn thông qua nhi tử của mình để đòi lại món nợ này.

- Giang Thần, món nợ của chúng ta còn chưa tính!

Tô Lệ lạnh lùng nói.

Giang Thần nhún vai một cái, nhìn về phía tổng giáo tập Sử Văn Cung đang đứng ở cách đó không xa, nói ra một câu khiến cho toàn trường ngạc nhiên.

- Có thể để cho ba người cùng tiến lên không?

Giang Thần được cho rằng ngay cả một người cũng không thắng được muốn đồng thời đối mặt với ba người, nghe ngữ khí của hắn dường như còn không phải là đang nói đùa.

- Giang Thần!

Cao Vân Ca, Tô Lệ, Y Tình giận dữ, cảm giác bị coi rẻ là thứ mà thiên tài không thể nào chịu đựng được nhất.

- Người xác định chứ?

Sử Văn Cung cũng không ngờ tới, hắn có tâm chí kiên định cũng bị dọa cho phát sợ, sau khi xác định mình không nghe lầm, hắn không từ chối mà vẫn hỏi một câu.

- Giáo tập đại nhân!

Ba người vội vã kêu to, biểu thị sự phản đối.

- Ta chắc chắn.

Giang Thần nói.

- Như vậy đi, bốn người các người cùng chiến đấu ở trên một võ đài đi.

Sử Văn Cung nói.

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên, chuyện hoang đường như vậy, không ngờ Sử Văn Cung lại đi đồng ý.

- Thật hay giả vậy?

Không ít người không quá tin tưởng chuyện này, Thông thiên cảnh không đáng một văn muốn khiêu chiến ba Thông thiên cảnh kiệt xuất, châu châu đá xe, không biết tự lượng sức mình nha.

- Xong chưa?

Tô Lệ bất mãn oán giận một câu.

- Ta sẽ không đồng loạt ra tay cùng các người.

Y Tình muốn giáo huấn Giang Thần, thế nhưng hắn cũng không muốn liên thủ cùng người khác.

- Ta muốn tự tay đánh bại hắn!

Cao Vân Ca một bước cũng không nhường, có ý muốn động thủ.

Nói xong, hắn đi đến trước mặt Giang Thần.

- Đứng lại, hắn là của ta!

Tô Lệ không nói hai lời đi lên phía trước ngăn cản hắn, nói:

- Ta muốn dùng máu của hã để rửa đi khuất nhục mà hã mang đến cho ta.

- Chuyện này không có quan hệ gì với ta cả.

Cao Vân Ca lạnh nhạt nói.

- Đáng ghét, vậy chúng ta giao thủ trước, xem ai lợi hại hơn, đừng tưởng rằng đột phá trước ta thì người sẽ mạnh hơn ta!

Tô Lệ trầm giọng nói.

- Ồ?

Chuyện này khiến cho Cao Vân Ca có chút động lòng, dù sao Giang Thần cũng chạy không thoát, mà hôm nay hã cũng không chỉ động thủ với Giang Thần, Tô Lệ sẽ là khối đá thử kiếm rất tốt.

- Có thể.

Cao Vân Ca rút linh kiếm của bản thân ra, lưỡi kiếm như được ngọn lửa hừng hực ngưng tụ mà thành, toả ra khí nóng, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng lên.

- Được!

Tô Lệ nắm trường thương của bản thân, vô cùng ác liệt, khí thế như cầu vồng.

Khí thế của hai người tăng vọt, Giang Thần lại trở thành một người không liên quan.

Lúc này, Y Tình ra tay không hề có điềm báo trước, cầm một thanh loan đao trong tay đánh về phía Giang Thần.

Nhìn thanh thế, nàng dự định dùng một đao đánh bại Giang Thần!

- Đáng hận!

Cao Vân Ca và Tô Lệ tức giận đến mức giơ chân, nhưng cũng không kịp ngăn cản.

Y Tình đã đến trước người Giang Thần, người và đao cũng không tỏa ra lực lượng quá mức hùng hồn, thế nhưng dường như lại giống như cự thú ẩn nấp ở dưới mặt biển yên tĩnh, đang nhanh chóng di chuyển, chờ thời khắc toàn lực vọt ra khỏi mặt nước.

- Phi điệp một trăm!

Nói xong bốn chữ, đao thế, ánh đao, đao kính hòa vào làm một thế, như núi lửa phun trào, không có cách nào ngăn cản được.

Phanh!

Kết quả không ngờ xuất hiện, một đao đáng sợ bị ngăn cản, thanh đao màu đen của Giang Thần ra khỏi vỏ chém lên trên lưỡi đao.

Cảm giác này rất giống như nhìn đạn pháo bay tới, nhưng mà lại bị ngăn cản.

- Đánh lén không phải là hành động tốt đẹp gì cho cam.

Thanh đao màu đen của Giang Thần vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi vỏ, vẫn còn lại một phần ba, sau khi đẩy lui Y Tình, đao màu đen vào vỏ, hần xoay người đạp về phía trước một bước, lần nữa rút đao ra.

- Vô Thường nhất trăm!

Một đao, vừa nhanh vừa độc lại vừa chuẩn.

Không có khí thế hùng hổ làm một khúc nhạc dạo mà lạ không có chút dấu vết nào, sau khi một đao này hạ xuống, mới có thể cảm nhận được uy lực của một đao này.

Phanh!

Đầu tiên linh đao trong tay của Y Tình xuất hiện một tia vết rách, tiếp theo biến thành mảnh vỡ rơi xuống mặt đất.

Thân thể của nàng không có chuyện gì, thế nhưng một sợi tóc đen mềm mại lại rơi xuống mặt đất.

- Người thấy đó, như vậy không phải giải quyết được một người rồi sao?

Toàn trường im lặng, nhưng Giang Thần lại nhẹ răng mỉm cười, thanh đao màu đen lần nữa vào vỏ, khi mặt hắc hướng về phía Cao Thiên Ca và Tô Lệ thì lại làm ra động tác rút đao, hắc nói:

- Hiện tại, hai người các người đồng thời thua, hay là thay phiên thua đây?

Hắc hỏi rất chăm chú giống như vừa nãy vậy, nhưng lần này không có ai cảm thấy buồn cười, trái lại còn có một loại cảm nhận khó có thể dùng lời để diễn tả được lan tràn ra ở trong lòng.

- Lại tới nữa rồi, tên này...

Chẳng biết vì sao, Phi Nguyệt công chúa thấy cảnh này cũng không quá bất ngờ, trái lại nàng còn nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Giang Thần, còn lâu mới có thể xem thường được hắc!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Mở Ra Kỳ Mạch

Một đao đánh bại Y Tình?

Đám người Phi Nguyệt công chúa, đám người kia kịp phản ứng lại, mà đám người Thánh thành chờ chế giễu lại đang tập thể há hốc mồm.

Chợt, vô số đôi mắt cùng nhìn về phía một phương hướng, rơi vào trên người một trung niên.

Không bởi vì nguyên nhân gì khác mà bởi vì người này là gia chủ Mạc gia, chủ sự của Thánh thành nhật báo.

Thông thiên cảnh không đáng một văn là danh hiệu mà nhật báo ban cho Giang Thần, cũng là nguyên nhân mà người của Thánh thành cười nhạo Giang Thần.

Hiện tại, tất cả mọi người đều bị nhật báo lừa dối cho nên rất là mất mặt, đặc biệt là những người lúc trước đã từng trào phúng Giang Thần.

Gia chủ Mạc gia mím môi, vẻ mặt cũng rất phức tạp.

- Trời ạ! Chẳng lẽ là hần nói thật hay sao?

Trên ghế ngồi, Y Nguyệt Xuyên của Tây viện biến sắc, miệng thất thanh kêu to một tiếng.

Cao tăng Thánh Viện đều biết chuyện của Giang Thần, cũng biết lời mà ngày đó hần đã nói.

Đương nhiên, bọn họ không tin, nhưng dù cho có một phần vạn độ khả thi thì bọn họ cũng phải đi kiểm chứng, cho nên mới có chuyện hôm nay Phong Kỳ đội tới mang Giang Thần đến đây tham dự tỷ thí.

- Ha ha ha ha!

Thạch Cẩm Đường cười to, tảng đá nặng trong lòng người Đông viện rốt cục cũng đã rớt xuống.

- Đánh bại Y Tình, không có nghĩa là hẳn có thể khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh.

Viện trưởng Nam viện không muốn tin tưởng cho nên mới nói ra một câu phản đối.

- Khi Y Tình đột phá Thông thiên cảnh chỉ khai phá đến một nửa cái kỳ mạch thứ ba, so với Giang Thần còn trở thành Thông thiên cảnh lâu hơn nhiều, nếu như không phải, người giải thích như thế nào về chuyện vừa này?

Y Nguyệt Xuyên bất mãn nói.

Y Tình là đệ tử Tây viện của nàng, kết quả bị thua cũng không phải là chuyện mà nàng muốn thấy, thế nhưng lời này của viện trưởng Nam viện đã hạ thấp đi thực lực của Y Tình.

Nếu Giang Thần ngay cả kỳ mạch cũng không khai phá mà lại dùng một đao đánh bại Y Tình, há không phải nói thực lực của người sau không đủ tư cách để đứng trên đài hay sao?

- Đều là Thông thiên cảnh giai đoạn sơ cấp, trước khi không bước ra được thì dù chênh lệch có to lớn hơn nữa thì cũng không quá lớn, còn nữa, đừng quên Giang Thần có Thần mạch.

Viện trưởng Nam viện phản bác.

Thạch Cẩm Đường nghe không lọt tai cho nên nói:

- Coi như là như vậy thì cũng nói dù cho Giang Thần không khai phá kỳ mạch thì cũng có thể dựa vào Thần mạch để bù đắp thiếu sót.

- Kỳ mạch và Thần mạch hỗ trợ lẫn nhau chẳng phải sẽ càng nghịch thiên hơn hay sao?

- Nhưng cũng không có thể phủ nhận Giang Thần đáng giá để bồi dưỡng.

Thạch Cẩm Đường nói.

- Hai người các người, yên tĩnh.

Lão viện trưởng giơ tay lên, lập tức làm cho tiếng cãi vã ngừng lại, sau đó chỉ nghe thấy hần nói:

- Thần mạch của Giang Thần vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hiện tại chỉ có hiệu quả tu hành, mà một đạo vừa nảy lại không có quan hệ với Thần mạch.

- Như vậy chẳng phải là nói?

Y Nguyệt Xuyên không cần nói rõ lời nói vừa rồi, mỗi người đều hiểu ý tứ của nàng.

- Cần phải nhìn thêm đã, chúng ta vừa ý kỳ mạch, nhưng đừng quên phải phân thắng thua, còn có các phương diện khác nữa. Mới chỉ là một đạo, không nhận biết ra được quá nhiều chuyện.

Lão viện trưởng nói.

Sau đó, người của bốn viện lần nữa đưa mắt tụ tập lên trên bình đài.

- Người!

Cầm trong tay đoạn kiếm, khuôn mặt cười của Y Tình vắn vẹo, một đao bị thua đã triệt để phá vỡ niềm tin của nàng.

Nàng không phục, lúc ánh mắt nhìn về phía dưới đài thì lập tức có đệ tử Tây viện ném tới một cái linh đao cho nàng dùng.

- Không nên lãng phí thời gian, Y Tình, không nghĩ tới thực lực của người lại yếu như vậy.

Ngay khi nàng muốn động thủ, Tô Lệ mở miệng trào phúng, không cho nàng cơ hội nào nữa.

Y Tình không phục, nhưng lại không có gì để nói.

- Để ta lên đi?

Tô Lệ không để ý tới nàng mà nhìn về phía Cao Thiên Ca.

Cao Thiên Ca cau mày, liếc mắt nhìn Phương Di bên trong Cao gia.

- Như vậy ta không khách khí nữa.

Tô Lệ đạp bước lên phía trước, cầm trường mâu trong tay, cũng không bởi vì Giang Thần dùng một đao đánh bại Y Tình mà sự tự tin của hắn bị dao động.

- Y Tình khai phá đến cái kỳ mạch thứ ba thì mới đột phá, mà ta khai phá đến cái thứ tư, khác nhau những một cái, điểm khác nhau thứ hai là võ học của ta mạnh hơn.

Hắn ngạo nghễ nói.

- Còn có điểm khác biệt thứ ba nữa không?

Giang Thần nói.

- Ồ?

Tô Lệ biết hẳn sẽ không có lời gì tốt cho nên cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

- Người phí lời hơi nhiều rồi đó.

Tô Lệ đã có chuẩn bị tâm lý cho nên trên mặt cũng không hiện lên vẻ giận dữ, chỉ là ánh mắt của hắn lại càng thêm lạnh lẽo mà thôi.

Tô Lệ tự tin như vậy không phải là không có đạo lý.

Khi mọi người đều là Thần du cảnh, Y Tình đã không phải là đối thủ của hắn, sau đó Y Tình đạt đến Thông thiên cảnh trước hắn cũng là bởi vì không kìm nén được lực lượng mà đột phá.

Hắn xem thường Y Tình, đương nhiên cũng sẽ xem thường Giang Thần.

- Thiên Ki vạn biến!

Trường mâu bắt đầu múa, đấu đá lung tung, không chút lưu tình, hoàn toàn không có ý định giữ lại thực lực.

- Vô hình nhất đao!

Giang Thần rút đao ra khỏi vỏ, lại là một đường đao khó có thể cân nhắc được, hai người giao chiến với nhau, tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên.

Hai, ba giây sau, Giang Thần đã vọt tới một đầu khác.

- Ồ?

Nhìn Giang Thần thu đao vào trong vỏ, hai hàng lông mày đen của Tô Lệ nhướng lên, đặc ý nói:

- Đao pháp của ngươi là kết hợp từ thuật rút đao, từ lúc rút đao đến thu đao là một chiêu, một đao của ngươi không phá được chiêu thức của ta, trái lại còn kéo dài khoảng cách, đúng là tự mình biết mình!

Giang Thần không thể không thừa nhận đối phương nói không sai, thực lực của đối phương cũng không giống như là Y Tình.

- Năm giữ Kim chi tiểu đạo, mâu pháp tinh xảo, nhưng mà con đường côn pháp, đạt đến côn ý hoàn chỉnh, có thể luyện binh khí dài đến mức này quả thật không tệ.

Giang Thần không cam lòng yếu thế, cũng nói ra tin tức của đối phương.

- Đó là đương nhiên, mà ta vẫn chưa hoàn toàn dùng tới hiệu quả của kỳ mạch, thế nhưng chẳng lẽ lúc này ngươi đã không xong rồi sao?

Nói tới chỗ này, trường mâu của Tô Lệ ép xuống một chút, không cho Giang Thần cơ hội mở miệng chịu thua.

Sống lưng của Giang Thần thẳng tắp, không duy trì tư thế rút đao bất cứ lúc nào nữa mà tay trái lấy ra Xích tiêu kiếm, hắn nói:

- Như vậy thì ta sẽ không chơi với ngươi nữa.

Đệ tử Thánh Viện bất chợt nhớ tới tay trái của Giang Thần dùng kiếm, chỉ là người của Thánh thành biết được tin tức này rất ít, vì vậy tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

- Suýt chút nữa đã quên.

Tô Lệ ngẩn ra, hắn cũng đã từng nghe nói tới điểm ấy, chỉ là trước đó hắn vẫn không để Giang Thần vào trong mắt cho nên cũng không để ý.

- Như vậy ta sẽ để người xem một chút, xem ta khai phá đến cái kỳ mạch thứ tư có chỗ nào không giống với người!

Vừa dứt lời, hắn vận chuyển ba cái kỳ mạch, hắn đột phá khi đang khai phá cái kỳ mạch thứ tư, vì vậy không dùng được cái thứ tư.

Có điều, coi như là ba cái thì cũng không thể khinh thường được.

Trong cơ thể hắn như có ba con hung thú đang gầm thét, lực lượng kinh khủng từ bên trong mỗi một lỗ chân lông tản mát ra ngoài, hình thành một luồng gió mạnh, làm cho mái tóc đen của hắn tung bay.

Khi lần nữa giờ trường mâu lên thì bấp thết trên cánh tay ẩn chứa lực lượng bàng bạc, trường mâu trong tay hắn cũng phát sáng.

Trước đó đã nói, Thông thiên cảnh là lực lượng toàn thân, mỗi một cái kỳ mạch đều sẽ khiến cho lực lượng của bản thân tăng lên.

Thông thiên cảnh khai phá tám cái kỳ mạch so với người không khai phá kỳ mạch cũng giống như là ba đầu sáu tay đối mặt người phàm vậy.

Tô Lệ còn chưa đạt đến trình độ ba đầu sáu tay, nhưng cũng không kém chút nào.

- Phi long tại thiên!

Tô Lệ bỗng dừng bay lên, chẳng khác nào một con Giao Long, sau khi đạt đến độ cao nhất định, hắn cầm trường mâu trong tay lao xuống, mũi mâu có khí mang màu đỏ đậm phân tán ra, biến ảo thành một đầu thần long vờn quanh ở quanh người hắn.

- Kỳ mạch, nói giống như là chỉ có mình người mới biết khai phá vậy.

Đối mặt với một chiêu đáng sợ như thế mà Giang Thần vẫn mặt không đổi sắc, giống như Tô Lệ vừa nãy vậy, mở ra kỳ mạch, lực lượng điên cuồng tăng lên.

- Cái gì?

Lần này, cao tăng Thánh Viện đã đứng ngồi không yên.

- Thật sự không ngờ lại là thật!

Thạch Cẩm Đường đứng ở bên của Giang Thần, thế nhưng sau khi nhìn thấy tình cảnh này hẳn vẫn khó có thể tin được, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Người Khiêu Chiến Cuối Cùng

Giang Thần không khai phá kỳ mạch, bị xem là trò cười, lại còn được đặt cho biệt hiệu rất khó nghe.

Có khai phá kỳ mạch hay không, dùng mắt thường không có cách nào nhìn ra được, thế nhưng từ trên biểu hiện có thể phán đoán ra được, lực lượng Giang Thần thả ra ngoài hiển nhiên đã có chút trái ngược với tin tức trên nhật báo đã nói.

Ánh mắt của mọi người lần nữa tụ tập lên trên người của Mạc Thương Lưu, sở dĩ Thánh thành nhật báo rất được hoan nghênh và tôn sùng, nguyên nhân lớn nhất chính là tính chân thực, nếu như đăng báo mà lại đưa tin tức sai thì nhất định phải đính chính, đồng thời còn phải đưa ra lời xin lỗi.

Đã mười năm rồi Thánh thành nhật báo không vì phạm vào sai lầm mà xin lỗi.

Chỉ có cao tăng Thánh Viện biết nhật báo không phạm vào sai lầm, bởi vì trước đó đúng là Giang Thần chưa từng khai phá kỳ mạch mà đột phá!

- Trường hồng kiếm pháp: Xích Cầu xuất lung!

Giang Thần dùng sức đập xuống mặt đất, thanh thế không yếu hơn so với Tô Lệ, Xích tiêu kiếm trên tay trái phát ra ánh sáng vạn trượng, người và kiếm hòa vào làm một thể, hóa thành hung thú màu đỏ thẫm, từ mặt đất bay lên.

Thoạt nhìn thì mọi người sẽ cho rằng là hai con yêu thú đang tranh đấu sinh tử, dùng bầu trời làm chiến trường.

Phi Long của Tô Lệ bá đạo vô tình, Xích Cầu của Giang Thần thì lại ác liệt trí mạng.

Lúc giao chiến bộc phát trên trên không trung, khí lan tràn ra ngàn trượng, hai tiếng nổ vang giống như sấm sét vang vọng.

Song phương không lựa chọn tiếp tục giao chiến mà nhanh chóng tách ra, mỗi người đều đứng ở trên không trung.

Đến lúc này, thương mang và kiếm cương vẫn không tản đi, hình thành phong cảnh kỳ dị mà bao la, dường như toàn bộ bầu trời đang bị đốt cháy vậy.

- Làm sao lại vậy được chứ?

Gương mặt của Tô Lệ vặn vẹo, năm ngón tay nắm chặt đang chảy máu, máu tươi dọc theo thân mâu chảy xuôi xuống phía dưới bình đài.

Tí tách!

Ở dưới tình huống hoàn toàn yên tĩnh, máu tươi rơi xuống đất phát ra tiếng vang rất là chói tai.

Tô Lệ khai phá ba cái kỳ mạch lại bị máu tươi của chính mình nhuộm đỏ bàn tay, trái lại Giang Thần thì lại chẳng có chuyện gì.

Dù cho là võ học chênh lệch, cũng không thể hiện ở trong giao chiến cứng đối cứng như vậy, mà là ở dưới thế tiến công như mưa to gió lớn mà sử dụng kiếm để đánh bại địch.

Hiện giờ chỉ có thể nói rõ lực lượng của Giang Thần mạnh hơn Tô Lệ!

Nhưng chuyện này lại là chuyện không thể nào được!

Trừ phi Giang Thần thật sự còn có thể khai phá thần hiệu của kỳ mạch sau khi đột phá lên Thông thiên cảnh.

Cao tăng Thánh Viện biết lời trước đó Giang Thần đã nói, hiện giờ bọn họ đã có thể xác định, trên khuôn mặt tràn ngập nụ cười vui mừng.

Lại nói tới những người khác, bọn họ vẫn còn dừng lại ở việc coi như là Giang Thần có kỳ mạch thì cũng cố ý dấu dốt, không muốn tin tưởng Giang Thần có thể tiếp tục khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh.

Đối với bọn hắn mà nói, là trước đó Giang Thần đã khai phá bao nhiêu cái kỳ mạch!

Rất hiển nhiên còn nhiều hơn so với Tô Lệ.

- Hiện giờ người cảm thấy người còn có cơ hội gì để thắng ta nữa? Nhận thua đi, mục tiêu của ta ngày hôm nay không phải người.

Giang Thần không khách khí nói.

- Không!

Tô Lệ quát to một tiếng, không có cách nào bình tĩnh được, hắn từ bỏ cơ hội tiếp tục khai phá kỳ mạch là bởi vì muốn báo được thù, nhưng lại thu được kết quả này, thực sự là trào phúng.

- Thần long tuyệt thức: Vạn long sát ma!

Hắn muốn thi triển một kích toàn lực, muốn nhận được hy vọng mong manh mà hắn mong ước.

- Chiêu thức này...

Trên mặt của viện trưởng Nam viện hiện lên vẻ lo âu, lẩm bẩm nói:

- Tô Lệ vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được nó, có lẽ sẽ không sao đâu. Hả? Quá tốt rồi, quá tốt rồi!

Hắn đang lo lắng lại phát hiện ra trạng thái phát điên của Tô Lệ không kéo dài quá lâu, mâu thức được hoàn thành giống như nước chảy thành sông.

- Lâm trận ngộ chiêu, điều này cũng có thể sao?

Thạch Cảm Đường bất mãn nói.

Tô Lệ rơi vào tuyệt vọng, võ học lại còn đột phá ở trong thời khắc sống, một mâu mạnh nhất hình thành, đây là chuyện mà tất cả mọi người cũng không nghĩ đến.

Có điều cẩn thận ngẫm lại, điều này cũng không có gì là bất ngờ cả, bởi vì tốt xấu gì Tô Lệ cũng là đệ tử ưu tú của Thánh Viện, thiên phú dị bẩm.

- Ha ha ha ha, Giang Thần, chết đi cho ta!

Tô Lệ đặc ý kêu to, trường mâu giơ lên, phong vân biến sắc, tia sáng trên mũi mâu có thể so được với ánh sáng mặt trời.

Thân mâu theo hắn vung vẩy, toàn bộ bầu trời chẳng khác nào nước bên trong vại, bị dùng sức khuấy lên, hình thành một vòng xoáy rất nhanh.

Trong nháy mắt ra chiêu thì đã kéo tới trước người, trong nháy mắt thân thể của Giang Thần đã ở bên trong bão táp đáng sợ.

Vô số đầu thần long được sinh ra ở bên trong bão táp, tre già măng mọc, bao phủ về phía Giang Thần.

Cho dù là người có võ học không cao thì cũng có thể nhìn ra chiêu này rất đáng sợ, một ngọn núi đá cũng sẽ hóa thành phế tích dưới xu thế này, càng không cần phải nói tới Giang Thần có thân thể máu thịt.

- Người đặc ý là người nông cạn, thế nhưng sao người biết được, chiêu mà người ngộ ra này đối với ta vẫn không đỡ nổi được một đòn như cũ?

Vẻ mặt Giang Thần rất nghiêm túc, vẫn còn có lòng thanh thản trào phúng.

Khi một chữ cuối cùng hạ xuống, kiếm khí hình thành một cái cột, bảo hộ ở quanh thân, đồng thời ở sau lưng hắn xuất hiện lưỡi kiếm không có chuôi kiếm rất lớn, chia ra làm hai, hai phân thành bốn, chẳng khác nào khổng tước xòe đuôi.

- Đây là?

Biến hóa của Giang Thần khiến cho người có võ học hơn người, đặc biệt là người dùng kiếm thuật đều cảm thấy rung mình.

- Kiếm đạo! Hắn là truyền nhân kiếm đạo!

Có người quát to một tiếng.

Ở trong chớp mắt này, lưỡi kiếm to lớn lại kết hợp một cái, ánh kiếm gấp mấy lần trước đó, cơ hồ đã nhấn chìm thân thể Giang Thần lại.

- Nhất kiếm phá vạn pháp!

Giang Thần giơ Xích tiêu kiếm lên, lưỡi kiếm to lớn cũng động theo hắn, thân kiếm xuất thế, mang theo oai thiên địa.

Bão táp như là một khối đậu bị cắt ra, đã đến trước người của Giang Thần. Thân long chạm tới ánh kiếm như tờ giấy trắng gặp phải lửa bị, thiêu đốt hầu như không còn, hóa thành tro tàn.

Phốc!

Ở một đầu khác của bão táp Tô Lệ bị trọng thương, miệng phun ra máu tươi, thân thể như điều đứt dây rơi thẳng xuống dưới.

Ở bên trong Thánh Viện, đương nhiên Tô Lệ sẽ không ngã bị chết, sau khi rơi xuống đất còn chừng mười mấy thước thì thân thể hắn đã được một luồng lực lượng vô hình ngăn cản.

Hắn đã hôn mê bất tỉnh.

Kết cục cũng giống như lần trước đi tìm Giang Thần gây phiền phức vậy, điểm duy nhất không giống chính là lần này Tô Lệ đang giả bộ bất tỉnh!

Có nhiều người nhìn như vậy, hắn không biết nên đối mặt ra sao, còn không bằng nhắm mắt lại giả vờ ngất xỉu thì hơn.

Ba người khiêu chiến, Tô Lệ và Y Tình trước sau bị thua, hơn nữa còn rất rõ ràng, bọn họ đều không bức ra được toàn bộ thực lực của Giang Thần.

- Đáng sợ!

Giang Thần bị xem là trò hề này đã tạo ra một nhận thức hoàn toàn mới cho mọi người của Thánh thành.

- Truyền nhân kiếm đạo, nhất định cũng khai phá kỳ mạch, dễ dàng đánh bại Tô Lệ và Y Tình, đủ để trở thành người xuất sắc.

- Không phải nhật báo nói hắn đột phá Thông thiên cảnh ở Thần Du cảnh trung kỳ đỉnh cao, đồng thời cũng không khai phá kỳ mạch hay sao?

- Hay là nói hắn ở trung kỳ đỉnh cao đã có thể khai phá đầy đủ kỳ mạch rồi?

Mọi người tình nguyện tin tưởng Giang Thần dùng tư chất nghịch thiên ở trung kỳ đỉnh cao đã khai phá ra ba cái kỳ mạch chứ cũng không tin hẳn khai phá ở Thông thiên cảnh.

Ngoại trừ cao tăng Thánh Viện ra.

Viện trưởng bốn viện nhìn nhau vừa nhìn, từ trên mặt của song phương nhìn thấy vẻ mặt tương đồng.

Nếu như Thánh Viện nắm giữ được phương pháp có thể khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh, như vậy tuyệt đối sẽ thay đổi thế cục của đại lục.

Bọn họ không thể chờ đợi được nữa mà muốn gọi Giang Thần tới, hỏi rõ ràng xem đây rốt cuộc là phương pháp gì, có thể khai phá toàn bộ tám cái kỳ mạch hay không.

Nhưng mà, ở trên đài, vẫn còn có một người khiêu chiến.

Cao Thiên Ca.

Hắn không giống như lúc vừa mới bắt đầu, ra vẻ đã tính trước, thế nhưng chiến ý vẫn rất mãnh liệt như cũ.

Thân là thế gia truyền thừa, hắn có huyết thống Thiên Phượng!

- Coi như trước đó hắn đã khai phá quá kỳ mạch thì cũng không đủ để so sánh với huyết thống Thiên Phượng, nhi tử của ta sẽ làm cho hắn nhận rõ điểm ấy.

Phượng Di lạnh lùng nói.

Người của Cao gia không tự chủ được gật đầu, bọn họ đều không hy vọng lời ngày đó Giang Thần nói ở Cao phủ trở thành sự thực.

- Y Tình, người đi xuống đi.

Cao Thiên Ca nói.

Bình đài rất lớn, Y Tình vẫn chờ ở trên đài, đột nhiên nghe hắn nói như thế mới sửng sốt một chút.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Oai Huyết Thống

Hiện giờ trong đầu Y Tình mới nghĩ tới lời ngày đó Giang Thần đã nói ở Tây viện.

Mình cao cao tại thượng, ngông cuồng tự đại, cho rằng Giang Thần là rác rưởi vọng tưởng muốn gia nhập lớp đặc cấp, cho nên mới xa lánh hẳn đến Đông viện.

Sau đó ở cuộc thi lớp đặc cấp, ở mọi phương diện Giang Thần đều biểu hiện ra kỹ năng chói mắt, làm cho nàng không phục.

Ngày hôm nay, biểu hiện của Giang Thần làm cho nàng đã hiểu rõ cái gì gọi là vô tri, cái gì gọi là buồn cười.

Tô Lệ đã bị người ta nhắc đi, sau khi Y Tình đi xuống, trên đài chỉ còn lại hai người Giang Thần và Cao Thiên Ca.

- Giang Thần đã chiến hai trận, dù thế nào cũng cần phải nghỉ ngơi một chút.

Ở dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, một đạo thanh âm đột nhiên vang lên, nhắc nhở mọi người.

Người nói chuyện chính là A Phi kia, hắn đã tâm phục khẩu phục đối với Giang Thần, cũng không oán nổi, nội tâm mê man của hắn đã lại có phương hướng, lần này, hắn phải loại trừ muôn vàn khó khăn, tuyệt không cúi đầu!

- Giang Thần, người có thể không biết, người đã trở thành người xuất sắc rồi.

Tổng giáo tập Sử Văn Cung nói.

Giang Thần đã đánh bại hai kẻ địch, hiện tại nếu như hãn lựa chọn dừng tay thì sẽ không có ai nói lời dèm pha gì cả.

- Giáo tập đại nhân.

Cao Thiên Ca thì lại không muốn kết thúc như vậy, sẽ có người vô tri suy đoán rốt cuộc giữa Giang Thần và hãn ai mạnh ai yếu.

Hãn quyết không cho phép tình huống đó xảy ra, không cho phép người khác đặt hãn và Giang Thần ở cùng một chỗ.

- Giang Thần, chẳng lẽ người muốn làm con rùa đen rút đầu sao?

Hãn khiêu khích.

- Người không cần kích ta như vậy, ta còn đang chờ mẫu thân người nhận sai với ta ở trước mặt mọi người.

Giang Thần nói.

Tiếng nói của hãn không phải rất lớn, mà còn truyền khắp toàn trường.

Mẫu thân của Cao Thiên Ca, không phải là Phương Di sao?

Muốn nàng nhận sai ở trước mặt mọi người sao?

Chuyện này là chuyện không thể nào.

Ở giai cấp thượng lưu của Thánh thành đều biết tính cách của Phương Di, kiêu căng tự mãn, lại xảo quyệt cay nghiệt, dùng việc sinh ra Cao Thiên Ca làm vinh quang.

Bởi vì độ thuần khiết của huyết thống Thiên Phượng trong cơ thể của Cao Thiên Ca đã xem như là hơi cao bên trong các đệ tử dòng chính rồi.

- Thiên Ca, làm cho hãn không còn hi vọng hảo huyền nữa đi.

Ở dưới ánh mắt nhìn kỹ của mọi người, Phương Di hững hờ nói một câu, vẻ xem thường trong lòng lộ rõ trên nét mặt.

- Vâng.

Cao Thiên Ca gật đầu một cái, đồng ý đơn giản giống như là đi mua trà bánh vậy.

Còn chưa chiến mà ngạo khí của Cao gia đã làm cho mỗi người đều cảm nhận được.

- Không hổ là thế gia truyền thừa!

Có người than thở.

Bọn họ không biết, kỳ thực Giang Thần cũng là một thành viên của Cao gia, đồng thời là nhi tử của người có huyết thống Thiên Phượng thuần chính nhất trong trăm năm qua.

- Ta không giống với bọn họ.

Cao Thiên Ca đưa ánh mắt nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Nếu như ngươi cảm thấy đánh bại bọn họ thì đã có thể thắng được ta, đó là hảo huyền.

- Thật sao?

Giang Thần cười lạnh, tay trái tùy ý múa Xích tiêu kiếm, phong mang không giấu được tuôn ra, khiến cho người ta liên tưởng đến phong thái

chiêu kiếm vừa nảy của hắn.

- Truyền nhân kiếm đạo, Cao gia Thiên Phượng, trận chiến này rất đáng để xem.

- Hai người đều là kiếm khách.

- Nếu như Giang Thần còn có thể thắng được trận này, không chừng sẽ leo lên Danh nhân bảng.

Danh nhân bảng của Long vực không giống Công tử bảng của Hỏa vực, không để ý tới việc người là con cháu thế gia, chỉ khi nào người có tài hoa kinh diễm, khi đại đa số người nói tới người toát ra vẻ kính nể và ngóng trông thì mới có thể lên bảng.

Kiếm của Cao Thiên Ca dường như được chế thành từ hỏa tinh thạch, có điều hỏa tinh thạch đựng vào đã nát, hiển nhiên thanh kiếm này còn được dùng một loại thủ đoạn rèn đúc nào khác.

Đột nhiên, lưỡi kiếm thiêu đốt, ngay cả cánh tay cầm kiếm cũng bị ngọn lửa hùng hực nuốt chửng.

Cao Thiên Ca không bị ảnh hưởng mà dùng sức vung linh kiếm một cái, ngọn lửa hùng hực giống như mũi tên nhọn bắn ra, cuốn mảnh vỡ linh kiếm của Y Tình lên trên cao.

Chỉ mất một lúc, nước thép nóng bỏng đã rơi xuống mặt đất, sóng nhiệt bốc lên cũng có thể thiêu đốt thân thể người ta.

- Kiếm ý hoàn chỉnh, Hỏa Tâm ý cảnh đã đạt đến nửa bước đại đạo, huyết thống Thiên Phượng.

Cao Thiên Ca lớn tiếng nói, tay tiêu sái cầm kiếm, nói:

- Phóng ngựa đến đây đi!

Bỗng nhiên, Giang Thần thu kiếm vào vỏ, cũng bỏ Xích tiêu kiếm vào trên bình đài, tay phải nắm chặt chuôi đao.

- Ồ?

Động tác này khiến cho người khác không hiểu, đối mặt với Cao Thiên Ca càng lợi hại hơn nữa mà hấn lại đối kiếm đề đao hay sao?

- Quý kiến sâu!

Đao vừa ra, tất cả nghi hoặc đã biến mất không còn tăm hơi.

Một đao thuần túy, không kém hơn so với kiếm.

Đao xé rách bầu trời, hấn muốn dùng một đao này để thăm dò sâu cạn của Cao Thiên Ca.

Cao Thiên Ca không giống Tô Lệ và Y Tình, là một đối thủ để đáng giá coi trọng, đối với đối thủ như vậy, từ xưa tới nay Giang Thần sẽ không bất cẩn.

- Không biết nội tình của Cao Thiên Ca, tùy tiện xuất kiếm sẽ gặp phải nguy hiểm, chỉ là nếu như dùng một đao này, dù cho tình huống không ổn thì hấn cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Lão viện trưởng nói.

Đến lúc này, mới là đáng vẻ chiến đấu của Giang Thần, lúc vừa mới bắt đầu chỉ là thể hiện thành quả tu hành mà thôi.

Đối mặt với một đao này của Giang Thần, trong lòng Cao Thiên Ca rung mình, không dám khinh thường, đề khí ngưng thần.

- Hỏa Phượng triều thiên!

Kiểm lửa đâm ra, từng vòng từng vòng lửa bay ra ngoài.

Đao thế mang theo tiếng gào khóc thảm thiết chạm vào lửa lập tức bị đốt rụi.

Cho dù Giang Thần không đụng vào lửa, vẫn còn cách rất xa, nhưng mà sóng nhiệt vẫn thiêu đốt da dẻ, không để ý tới khí hộ thể của hắn.

- Nửa bước hỏa đại đạo sao? Không, không chỉ có như vậy, hắn còn dùng lực lượng của huyết thống.

Giang Thần thầm nói, tức thì hắn cảm thấy người này cực kỳ vương tay chân.

- Ngọn lửa hùng hực không chỉ có thể dùng để công kích mà còn có thể hóa giải thế tiến công của kẻ địch, chỉ cần nguyện ý thì ngọn lửa hùng hực sẽ gia thân, hình thành lĩnh vực tuyệt đối.

Phương Di đặc ý nói.

- Hiện tại người đã biết chênh lệch giữa ta và bọn họ chưa? Cho nên lúc này, người đã có thể thất bại được rồi!

Cao Thiên Ca chủ động xuất kích, ánh kiếm kéo theo hỏa hiễm rất khủng bố.

Kiểm pháp không bằng Giang Thần, nhưng mà hắn lập tức đuổi theo Giang Thần không ngừng đánh đối phương.

Ánh kiếm và hỏa diễm dung hợp rất hoàn mỹ, ánh kiếm còn không hại người thì hỏa diễm đã muốn thiêu đốt đối thủ rồi.

Giang Thần không có cơ hội so chiêu với hắn thì đã phải chịu rồng lửa xung kích.

Kiểm cương có thể cắt hỏa diễm ra, nhưng hỏa diễm không sợ sắt, cũng không bị dập tắt.

Giang Thần toàn lực ứng phó thì mới dựa vào kiểm cương cuốn lấy hỏa diễm, để phòng ngừa hỏa diễm làm thương tổn tới bản thân.

- Dù sao cũng là thế gia truyền thừa, hơn nữa Cao Thiên Ca đã trở thành Thông thiên cảnh được một đoạn thời gian, sắp ra khỏi giai đoạn sơ cấp rồi.

- Lần này, e rằng Giang Thần không thể ngồi lên trên đầu chúng ta được nữa.

- Hẳn cho rằng thế gia truyền thừa là tồn tại có thể tùy tiện xem thường sao? Huyết thống Thiên Phượng rất mạnh mẽ, người không tự mình trải qua sẽ không hiểu được.

Cao Thiên Ca không cần sức lực phát động kiểm chiêu, chỉ cần dung hợp huyết thống Thiên Phượng và Hỏa Tâm ý cảnh thì đã có thể làm cho Giang Thần chạy trốn chết.

- Người của thế gia truyền thừa, nếu như không phải cảnh giới vượt qua quá nhiều, hay là võ học chênh lệch quá lớn thì người bình thường sẽ không kiên trì được lâu như vậy, Giang Thần vẫn rất là tốt.

Thạch Cảm Đường nói.

- Đó là do Cao Thiên Ca không toàn lực ứng phó, nếu không hẳn đã sớm thất bại rồi.

Viện trưởng Nam viện nói, cuộc chiến này đã không có quan hệ với Nam viện của hắn nữa, thế nhưng hắn rất tình nguyện nhìn thấy Giang Thần thất bại.

- Người xác định không phải hấn sợ để lộ ra kẽ hở cho nên mới chạy trốn như vậy chứ?

- Hừ.

Viện trưởng Nam viện không nhiều lời, dù sao thì Giang Thần cũng sẽ không dễ chịu.

Giang Thần đã cảm nhận được sự lợi hại của huyết thống Thiên Phượng, Xích tiêu kiếm nóng lên, lưỡi kiếm đỏ chót, không phải là ánh kiếm, mà là bị đốt thành như vậy.

- Nếu muốn thắng hấn, chỉ có thể dùng một kiếm phân thắng bại.

Giang Thần ý thức được điểm ấy, nhưng hấn không biết có nên ra chiêu này hay không.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Cao Thiên Ca, Bị Thua!

Giang Thần cũng không quá chắc chắn.

Không phải là không nắm chắc đánh bại được địch, mà là không nắm chắc sau khi đánh bại có giết chết Cao Thiên Ca hay không.

Sát na kiếm pháp, thức thứ nhất hắn không đạt đến mười phần hóa hầu, ở dưới tình huống khó giải quyết như vậy mà lại muốn đánh bại địch, lại muốn làm đến mức không để thương tổn tính mạng đối phương, quả thực là vô cùng khó khăn.

Tỷ thí Thánh Viện, đến điểm là dừng, đến hiện tại cũng chưa từng có tiền lệ mất mạng.

Thậm chí Cao Thiên Ca cũng chỉ có chiến ý, không có sát ý.

Nếu là vì thủ thắng mà sử dụng sát chiêu, không chỉ vi phạm với suy nghĩ của hắn mà cũng sẽ rất bất lợi đối với tình thế của hắn hiện tại.

Quan trọng nhất chính là, phương thức như thế coi như là thủ thắng, mà dù thắng cũng không vẻ vang gì.

Trừ phi song phương đã nói trước không hạn sinh tử, nếu không ở dưới tình huống Cao Thiên Ca giữ lại thực lực mà hắn phát lực thì sẽ bị nói thành kẻ đê tiện.

Phương Di cũng sẽ không xin lỗi, mà sẽ bởi vì nhi tử chết mà trở nên điên cuồng.

Nhưng mà, không xuất kiếm, hấn sẽ bị thua!

Kiểm cương hòa vào Phong Tâm ý cảnh và Kim tâm ý cảnh, khi đối phó với ngọn lửa hùng hực, Kim tâm ý cảnh không thể sử dụng được, tất cả đều là dựa vào Phong Tâm ý cảnh mới có thể chống đỡ được tới lúc này.

- Cũng được, toàn lực ứng phó đi!

Giang Thần quyết định mặc kệ nhiều như vậy mà bình tĩnh lại, tiến vào Thiên Võ ý cảnh, toàn bộ tâm niệm vùi đầu vào bên trong chiến đấu.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện đạt được hiệu quả không sai, ngọn lửa hùng hực của Cao Thiên Ca đã yếu bớt đi rất nhiều.

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Giang Thần nắm lấy cơ hội thoáng qua sẽ mất đi mà nâng kiếm xuất kích.

Ba kiếm khiến cho người ta hoa cả mắt dùng góc độ xảo quyết thăm dò vào trong biển lửa, uy hiếp đến Cao Thiên Ca.

Ở trong Cao gia, Phương Di căng thẳng đứng dậy.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, hỏa diễm thu lại, bao phủ ở quanh thân của Cao Thiên Ca.

Cánh tay cầm kiếm của Giang Thần chỉ cảm thấy cực kỳ nóng bỏng, có điều hấn lựa chọn không quan tâm, cố ý xuất kiếm.

Ba tiếng giòn giã vang lên, Cao Thiên Ca trở thành người lửa nhanh chóng lùi tới một góc khác của bình đài, sau khi lửa tản đi, trên cánh tay và gương mặt có hai đạo vết kiếm nhìn thấy mà giật mình.

- Thiên Ca!

Trong lòng Phương Di đau thương không dứt, nếu không phải bởi vì có nhiều người thì nàng đã sớm chửi ầm lên với Giang Thần rồi.

Có điều tay trái của Giang Thần cũng bị bỏng, có một mảnh cháy đen.

Xích tiêu kiếm nóng đến mức hắc chỉ có thể tạm thời vút lên trên mặt đất mà thôi.

- Được rồi, hai người các người hoà nhau.

Tổng giáo tập Sử Văn Cung đi lên trên đài, tuyên bố kết quả.

Nếu như để hai người Cao Thiên Ca và Giang Thần phân ra thắng bại, bất kể là người thắng hay kẻ thua đều phải trả giá rất lớn, đây không phải là chuyện mà Thánh Viện bằng lòng nhìn thấy.

- Hai người các người đều rất xuất sắc.

Sử Văn Cung lại nói.

- Giáo tập đại nhân, không nên làm như vậy, vừa này ta không chăm chú, lần này ta sẽ toàn lực ứng phó, rất nhanh hắc sẽ thất bại.

Cao Thiên Ca lau máu trên mặt, cũng may vết thương không đủ sâu cho nên cũng không ảnh hưởng quá nhiều.

- Ta cũng đang chiến rất thoải mái.

Giang Thần cũng nói.

Hai hàng lông mày rậm của Sử Văn Cung nhăn lại, rất là bất mãn, nghĩ thầm hai người này cũng thật là không hiểu chuyện, dưới ánh mắt của nhiều người nhìn chăm chú như vậy, hắc cũng không tiện tiếp tục ngăn cản mà đành phải nói:

- Một phút, nếu như trong vòng một phút mà còn không phân ra thắng bại thì song phương hoà nhau, mặt khác, trong thời gian này, ai cũng không thể ra sát chiêu.

- Vâng.

Cao Thiên Ca thoải mái đồng ý.

Sau đó Sử Văn Cung mới để cho tỷ thí tiếp tục.

- Nhất thời bất cần, suýt chút nữa làm cho người đắc thủ, nếu người muốn cày mạnh thì cũng nên làm cho người nhớ kỹ lần dạy dỗ này!

Linh kiếm của Cao Thiên Ca không ngừng có hỏa diễm dâng lên cao, con người đen kịt càng ngày càng lạnh hơn nữa.

- Hỏa Phượng lăng thiên!

Rốt cuộc hắc không giống như con rối phun lửa đuổi theo Giang Thần nữa mà đã sử dụng tới kiếm chiêu của chính mình.

Hỏa diễm như được giao phó cho linh hồn, từ bốn phương tám hướng đóng kín tất cả đường lui của Giang Thần.

- Đến rất hay!

Đột nhiên tinh thần Giang Thần trở nên phấn chấn, gió mạnh ngưng tụ ở quanh người hắc, sức gió làm cho hỏa diễm thay đổi phương hướng.

Cuối cùng, tất cả gió mạnh tụ tập ở trên đầu ngón tay của hắc.

- Gió đến!

Hắc lấy tay chỉ về phía kiếm, rồi chỉ tay về phía trước, một thanh kiếm bằng gió như chặt đứt dòng sông xé đôi hỏa diễm ra.

Chỉ nghe tiếng ô ô không ngừng vang lên, hỏa diễm biến mất sạch sành sành.

- Hẳn đột phá!

Phong Tâm ý cảnh lại tăng lên một tầng nữa, đạt đến nửa bước phong đại đạo!

- Làm sao lại như vậy được chứ?

Phi Nguyệt công chúa và bốn người khác của Hỏa vực thất thanh kêu to, mấy tháng trước Giang Thần đột phá Phong chi tiểu đạo ở ngay dưới mắt của bọn họ, bây giờ nhanh như vậy đã lại đột phá.

- Chuyện này so với lâm trận ngộ chiêu còn tuyệt vời hơn, ý cảnh võ học tăng lên đều có thể đột phá ở trong chiến đấu, quả thực là majh mẽ!

- Nếu như xóa đi thân phận đệ tử tiến tu này, ở trong Thánh Viện Giang Thần này tuyệt đối là nhất lưu.

Phong đại đạo và Phong chi tiểu đạo hoàn toàn là hai thế giới không giống nhau.

- Hừ!

Cao Thiên Ca không nói hai từ rác rưởi nữa mà lần nữa xuất kiếm.

Giang Thần đưa tay chop một cái, Xích tiêu kiếm trở lại lòng bàn tay của hắn, nhiệt độ vẫn kinh người như cũ, có điều hắn đã có thể chịu được nhiệt độ nóng bỏng này.

Một kiếm chém ra, gió và lửa đối đầu với nhau.

Trước đó Cao Thiên Ca lấy hỏa diễm phá tan ánh kiếm, bây giờ gió lớn cuộn cuộn không ngừng kéo tới cuốn hỏa diễm lên, dẫn dắt đến những

phương hướng khác.

- Hừ, người sẽ không chống đỡ được quá một phút đâu.

Đến hiện tại, Cao Thiên Ca không nghĩ tới mình sẽ thua mà vẫn còn đang lo lắng chính là thế hoà.

Nhưng mà, Phong Tâm ý cảnh tăng lên cũng mang đến ảnh hưởng đối với kiếm đạo của Giang Thần, kiếm chiêu của Cao Thiên Ca vốn đã không bằng hăn, gần như là cầm một thanh kiếm lửa không có quy luật nào mà phun ra, không hề có chút kỹ xảo nào có thể nói.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Điểm quan trọng nhất chính là, hỏa hầu của thức thứ nhất tăng lên khiến cho hăn có lòng tin không làm thương tổn tới tính mạng của Cao Thiên Ca.

Cao Thiên Ca đang toàn lực ứng phó, muốn đánh gục Giang Thần thì lại đột nhiên phát hiện ra Giang Thần biến mất, ở trong nháy mắt kia, kiếm khí ngang dọc, đầy rẫy mỗi một góc.

Nếu như làm cho thời gian chậm lại gấp mấy chục lần thì sẽ thấy tuyệt đại đa số người còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ có cường giả có thực lực kinh người thì vẻ mặt mới khẽ biến hóa mà thôi.

- Cái... này...

Cả người Phương Di cả kinh, tim nhẩy lên trên cổ họng.

Đồng thời, có mấy cái bóng xuất hiện.

Khi tất cả những chuyện này xảy ra, kiếm của Giang Thần đã ra xong.

Hai mươi kiếm được hoàn thành ở trong chớp mắt, hỏa diễm đã tắt, Xích tiêu kiếm nóng bỏng gác ở trên cổ của Cao Thiên Ca.

Cao Thiên Ca có huyết thống Thiên Phượng cho nên cũng không sợ nhiệt độ nóng bỏng, nhưng Xích tiêu kiếm bị hỏa diễm nhiều lần đốt cháy lại vẫn để lộ ra sự sắc bén làm cho hắn không dám làm lộn xộn.

- Không cần sốt sắng, đây không phải sát chiêu.

Giang Thần nhìn về phía người chung quanh.

Hiện tại ở trên bình đài, ngoại trừ hắn và Cao Thiên Ca ra còn có vài tên trưởng lão Thánh Viện, bọn họ cho rằng Giang Thần đã động sát chiêu, cho nên mới tới cứu người trước.

Cho dù không có chuyện gì, thế nhưng bọn họ vẫn không có cách nào bình tĩnh được.

Bởi vì, bọn họ đã chậm một nhịp, nếu như không phải Giang Thần tự mình thu kiếm, như vậy hắn đã có thể giết chết Cao Thiên Ca ở ngay dưới mắt của bọn họ.

- Đây là một kiếm ra sao chứ?

Mọi người kinh hô.

- Cao Thiên Ca, đã bị thua.

Sử Văn Cung nói.

Câu nói này khiến cho không ít người tỉnh lại.

Điều thú vị chính là, vừa nãy vốn là thế hoà, thế nhưng Cao Thiên Ca còn không chịu tiếp nhận, ai ngờ trong nháy mắt hắn lại bị thua.

- Ta không phục!

Cao Thiên Ca kêu lên.

Không khó để nhìn ra, Giang Thần chỉ có một kiếm này là có thể thắng được hắn, nếu như hắn có thể tránh thoát khỏi một kiếm này thì cũng có thể đánh bại được Giang Thần.

Thế nhưng kết cục như vậy nếu như lại đòi đấu tiếp, như vậy quá buồn cười.

- Người không phục thì nên tự trách mình lúc bắt đầu không toàn lực ứng phó, cho Giang Thần cơ hội đột phá, người không phục, thì trách chính người không dùng tuyệt thức, người không phục thì nên tự trách mình không thể ra chiêu trước khi hắn đâm ra một kiếm này, người đã quá ỷ lại vào hỏa diễm của mình!

Sử Văn Cung không chút lưu tình khiển trách.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Vô Tri

Cao Thiên Ca bị nói cho không khỏi cúi đầu, chỉ cần hơi bình tĩnh lại nghĩ là hẳn đã hiểu rõ lời mình nói có bao nhiêu ấu trĩ.

Hắn liếc mắt nhìn Giang Thần, kéo dài khoảng cách giữa hai người, lại nhìn về phía phương hướng Cao gia, vẻ mặt xấu hổ, không dám đối mặt với ánh mắt của bọn họ.

Mọi người cũng nhìn theo hắn, ánh mắt không chút do dự rơi lên trên người của Phương Di.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Phương Di sẽ phải nói lời xin lỗi.

Điều này làm cho không ít người cảm thấy chờ mong, người như Phương Di, người mà nàng đắc tội ở trong Thánh thành cũng không ít, chỉ là bởi vì kiêng kỵ Cao gia cho nên không dám phát tác mà thôi.

Bây giờ, có người hả giận giúp bọn họ, khỏi nói bọn họ thoải mái đến mức nào.

- Chuyện này cũng không thể nói là hắn mạnh hơn ta được!

Phương Di cố gắng duy trì vẻ kiêu ngạo của chính mình, không muốn cúi đầu, vẫn còn mạnh miệng, nói:

- Giao thủ lần nữa, phần thắng của nhi tử ta vẫn rất lớn.

Cũng giống như Cao Thiên Ca, nàng rất không cam tâm đối với kết quả này, càng không chấp nhận lời phán xét của Sử Văn Cung.

Người của Cao gia cũng không thua nổi như nàng, bị người ta dùng ánh mắt khác thường nhìn vào, tất cả đều cảm thấy mất mặt.

Bọn họ lại không dám nói với Phương Di, nếu không sẽ bị mắng cho máu chó xối đầy đầu.

- Nếu nói như vậy, bằng vào sự quan sát của ta, biểu hiện lúc chiến đấu của Giang Thần và nhi tử của người, dù cho là mười lần, trăm lần thì đều là nhi tử của người bị thua.

Có điều, người khác ngoài người Cao gia lại không nhận được.

Phương Di làm chuyện vi phạm võ đạo như vậy đã làm cho rất nhiều người không vui.

Người ra mặt nói chuyện là một vị nam tử ba mươi tuổi, người mặc một bộ y phục màu trắng, khí vũ hiên ngang, lưng cõng một thanh đao lớn rất không hợp với khí chất của bản thân.

- Vạn Dạ Không, Thăng Long bảng, nhân vật bảng chữ Giáp.

Mọi người nhận ra hấn cho nên không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, thân phận đại biểu cho phân lượng khi nói chuyện, một câu nói của hấn đã được không ít người tán đồng.

- Nói hươu nói vượn, nhi tử của ta sẽ không yếu đuối tới mức đó?

Phương Di phản bác.

Vạn Dạ Không khép hờ hai mắt, dường như không muốn chấp nhận với một phụ nhân như nàng.

- Giang Thần lĩnh ngộ Thiên Nhân hợp nhất, Thiên Võ ý cảnh lại có trình độ cao nhất trong tất cả các đệ tử Thánh Viện ra tay ngày hôm nay.

Thế nhưng, lại có người mở miệng, mọi người lập tức nhìn sang

- Tổ Thự Thiên, nhân vật chữ Giáp trên Thăng long bảng và Danh nhân bảng.

Mọi người lại thét lên một tiếng kinh hãi, Tổ Thự Thiên không nói rõ Cao Thiên Ca không bằng Giang Thần, nhưng lại chỉ ra Thiên Võ ý cảnh, ý tứ đã rất rõ ràng.

- Thiên Võ ý cảnh?

Giang Thần thân là truyền nhân kiếm đạo, chuyện này đã được rất nhiều người biết, nhưng Thiên Võ ý cảnh, nếu không phải Tổ Thự Thiên nói ra thì người có thể nhìn ra được chuyện này sẽ rất ít.

- Như vậy thì tính sao chứ? Nhi tử của ta nắm giữ huyết thống Thiên Phượng, đủ để không quan tâm tới điểm ấy.

Phượng Di vẫn rất không phục, cũng càng ngày càng thất thố.

Tổ Thự Thiên lắc đầu một cái, không nhiều lời.

- Mẫu thân.

Cao Thiên Ca rất hối hận lời mình vừa nói, còn không bằng trực tiếp chịu thua, nếu cứ tiếp tục nữa, sợ rằng hãn sẽ trở thành trò cười của mọi người.

- Là con thua!

Hãn lớn tiếng nói.

- Nhi tử của ta, con đừng sợ, con không thua, con nắm giữ huyết thống Thiên Phượng, bọn họ chỉ là người vô tri mà thôi!

Phương Di nói.

Sau đó mọi người nhìn thấy Cao Thiên Ca đã sắp khóc lên.

- Như vậy đi, các người đánh ra một chiêu mạnh nhất, để xem kết quả ra sao.

Có người có ý đồ xấu khiến cho mọi người khó chịu, sự thực bày ra ở trước mắt rất rõ ràng, căn bản không cần so sánh nữa.

Nếu như có tiền lệ, như vậy tỷ thí sau đó sẽ không phân ra được thắng bại, ai thua cũng có thể nói mình có tuyệt thức chưa dùng.

- Không sai, Giang Thần, có bản lĩnh thì người lại so một lần nữa xem! Nếu như người còn có thể thắng thì ta sẽ xin lỗi người.

Phương Di lập tức nắm lấy cơ hội, nàng khiến cho người chán ghét, nhưng cũng có chút khôn vặt.

- Đây là tỷ thí Thánh Viện, thắng bại đã phân, không phải là nơi mà Cao gia các người nói là có thể tính toán!

Sử Văn Cung bất mãn nói.

Lúc này mọi người mới nhớ tới tuy rằng Phương Di tranh luận với người khác, thế nhưng kết quả đã được Sử Văn Cung tuyên bố từ trước đó.

- Giáo tập đại nhân, vì để tránh cho có người vô tri hoài nghi quyết định của người, cứ để ta so một lần với hắn, để cho bọn họ hết hy vọng đi.

Giang Thần nói.

Nếu như Giang Thần trực tiếp yêu cầu so một lần nữa, Sử Văn Cung vốn đã không thích hắn sẽ rất tức giận.

Nhưng mà, nghệ thuật nói chuyện là ở chỗ này, Giang Thần vừa nói như vậy, vẻ mặt Sử Văn Cung hòa hoãn lại, sau đó gật đầu đồng ý.

- Là do chính người yêu cầu đó!

Kỳ thực ở sâu trong lòng của Cao Thiên Ca cũng muốn chứng minh chính mình, nếu Giang Thần đã chủ động nhắc tới, như vậy không thể tốt hơn được nữa.

Hai người lùi về phía sau, dùng một chiêu quyết thắng bại.

- Giang Thần hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

- Người kiêu ngạo tự nhiên sẽ không chịu được sự vô tri của Phương Di kia.

- Chỉ sợ một chiêu không phân ra thắng bại, dù cho là chiếm thế thượng phong thì cũng sẽ bị Phương Di mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Trải qua Phương Di này gây ra trò cười như vậy, người ủng hộ Giang Thần cũng không ít, chỉ sợ đây là chuyện mà Phương Di không nghĩ tới mà thôi.

Bây giờ nàng không có thời gian rảnh rồi nghĩ tới những thứ này, nàng chỉ nhìn chăm chăm vào trên đài không tha mà thôi.

- Hỏa Phượng liệu nguyên.

Cao Thiên Ca rất quý trọng cơ hội lần này, toàn lực ra tay, hỏa diễm phóng lên trời.

- Hỏa kiếm quy nhất!

Hắn chém ra một kiếm, hỏa diễm và ánh kiếm dung hợp, hóa thành một thanh kiếm bằng hỏa diễm, xuyên qua phía chân trời.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Giang Thần thì lại điều động kiếm chiêu tương đồng, lần này, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nhìn vào, hy vọng có thể nhìn ra hàm nghĩa của một kiếm này.

Đặc biệt là trưởng lão Thánh Viện vừa nãy muốn ra tay cứu giúp, trong lòng bọn họ đã bắt đầu phỏng đoán kết quả.

Nếu như lần nữa cứu giúp, liệu có thể chạy tới trước khi kiếm của Giang Thần tới hay không?

Nhưng mà, bọn họ vừa mới có suy nghĩ này xong thì kiếm của Giang Thần so với vừa rồi còn nhanh hơn, gió kiếm mênh mông cuồn cuộn thổi tan ngọn lửa hừng hực.

Một giây sau, kiếm của Giang Thần lần nữa khoát lên trên cổ của Cao Thiên Ca.

Ngược lại, một kiếm của Cao Thiên Ca ngay cả y phục của Giang Thần cũng không tìm thấy được.

Cao Thiên Ca, lần nữa thua!

Kết quả này vẫn được coi là nằm ở trong dự liệu, mọi người lần nữa nhìn về phía Phương Di.

- Không tính, hắn không tránh thoát...

Phương Di còn không chịu thừa nhận.

- Có cần người khác đứng ở nơi đó không nhúc nhích để nhử tử của người đâm một kiếm hay không?

Có điều nàng còn chưa nói hết lời thì một thanh âm nổ vang, chẳng khác nào sấm sét, làm cho đám người trong toàn trường giật nảy mình.

Chỉ thấy một bóng người chậm rãi từ trên không trung hạ xuống.

- Là Xuất Vân tôn giả!

Mọi người rối loạn, người của các phe thế lực liên tục đứng dậy, dùng để biểu thị sự tôn kính của mình.

Người của Cao gia cũng không ngoại lệ, Cao Kha lập tức đứng dậy, mà Thiên lão thì oán giận nhìn Phương Di một chút, vội hỏi:

- Tôn giả đừng giận, võ học của Phương Di bình thường, nàng không hiểu quy củ trong thắng bại.

- Vậy các người cũng không hiểu sao? Tại sao lại không ngăn lại chứ?

Xuất Vân tôn giả kia mắng.

- Cao gia chúng ta chịu thua, tâm phục khẩu phục.

Cao Kha nói.

- Hừ.

Sắc mặt của Xuất Vân tôn giả hòa hoãn lại, lại đột nhiên biến mất, không ai có thể bắt được bóng người của hắn.

Đám người trong Thánh thành đều không cảm thấy ngoài ý muốn, Xuất Vân tôn giả ghét ác như cừu, rất thích lo chuyện bao đồng, theo lý mà nói, tính cách như vậy sẽ làm cho người ta căm ghét.

Nhưng mà, thực lực của hãn lại để hãn có được sự tôn trọng của mọi người.

- Cao gia các người đã chịu thua, như vậy có phải nên thực hiện tiền đặt cược hay không?

Giang Thần thu hồi Xích tiêu kiếm, nhìn mọi người trong Cao gia.

Người của Cao gia biến sắc, đều nhìn về phía Phương Di.

Xuất Vân tôn giả đã đứng ra, Phương Di cũng không dám mạnh miệng, nàng đứng dậy, nói:

- Ta sẽ làm theo lời ta từng nói, xin lỗi người.

Giang Thần cũng sẽ không cứ quên đi như vậy, hãn lại hỏi:

- Nói thế nào?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Biệt Hiệu Êm Tai Một Chút

- Ta sỉ nhục người là rác rưởi!

Phương Di biết hẳn muốn sỉ nhục mình, nàng cũng không khách khí, tuy là nhận sai, nhưng còn cường điệu hơn trước.

Giang Thần thu hồi Xích tiêu kiếm, nói:

- Như vậy hiện tại, nhi tử của người đã bại trong tay ta, người đã biết ai mới là rác rưởi chưa?

- Người!

Phương Di không nghĩ tới hẳn lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, mượn lực đả lực, dùng lời của nàng để phản kích lại nàng.

- Xem ra người không thật tâm nhận sai, như vậy ta sẽ để cho mọi người xem xem, thế gia truyền thừa Cao gia có bộ dạng thực sự như thế nào!

Giang Thần vừa nói, một mặt lấy quyển sách kia ra.

Đây là chuyện làm cho không ít người hiếu kỳ, sao Giang Thần lại có dính líu quan hệ với Cao gia cơ chứ? Tại sao lại có cừu hận lớn như vậy?

Nhìn thấy quyển sách này, người của Cao gia hoàn toàn biến sắc, Thiên lão quát lạnh:

- Phương Di, người muốn để cho Cao gia mất hết thể diện mới cam tâm sao?

Phương Di cắn răng một cái, rất là không muốn, thế nhưng tưởng tượng đến việc một khi Giang Thần mở quyển sách ra, nàng không chỉ mất mặt mà còn sẽ chịu trách phạt.

- Là ta không nên coi khinh người, dù cho người không phải đệ tử của thế gia truyền thừa thế nhưng cũng vô cùng ưu tú.

Phương Di nói.

Không ít người hét lên kinh ngạc, với tâm tính của Phương Di, tình nguyện xin lỗi cũng phải làm cho Giang Thần không mở quyển sách kia ra, không khó để đoán ra được nội dung trong đó sẽ kinh người bao nhiêu.

- Có đúng như vậy không?

Giang Thần không bỏ qua mà chấp tay đứng đó, mí mắt buông xuống.

- Ta nói phụ thân người, là bởi vì ngu xuẩn, nói mẫu thân người, là bởi vì vô tri, người không cần huyết thống Thiên Phượng thì cũng có thể sánh vai được với đệ tử mạnh mẽ trong gia tộc.

Phương Di lại nói, lần này nàng cũng không quá do dự, nói rất nhanh nhẹn, chỉ là vẻ mặt đã bộc lộ suy nghĩ trong lòng của nàng.

- Vậy hiện tại người hi vọng ta tha thứ cho sự vô tri của người, hay là muốn ta đồng tình với sự ngu xuẩn của người?

Giang Thần hỏi.

- Giang Thần, người không nên quá phận!

Cao Thiên Ca cả giận nói.

Phương Di là mẫu thân hắc, Giang Thần hùng hổ dọa người, khiến cho hắc không nhin được.

- Đúng vậy, hi vọng người có thể tha thứ.

Mặt của Phương Di không có chút máu, âm thanh lạnh lẽo, ngực nhanh chóng phập phồng, nhìn vào cũng khiến cho người ta lo lắng.

- Ha ha ha ha, hi vọng ta tha thứ? Người căn bản không xứng!

Giang Thần nói ra lời kinh người, cũng không bởi vì Phương Di chịu thua mà thay đổi.

Người của Cao gia cùng biến sắc, nghĩ thầm chẳng lẽ Giang Thần cố ý muốn mở quyển sách kia ra sao?

Trong lúc bọn họ lo lắng, Giang Thần ném quyển sách lên trên không trung, phát ra tia sáng, thế nhưng cảnh tượng tia sáng ngưng tụ ra lại là một mảnh hư vô.

- Ngày đó, ta không có hình chiếu lại, Cao gia các người có thể an tâm rồi.

Giang Thần nói.

Người của Cao gia thở phào một hơi, tiếp theo ảo não không thôi, tất cả mọi người đều bị Giang Thần lừa gạt.

Gương mặt của Phương Di đỏ lên, thân thể đột nhiên run rẩy mấy lần, hai mắt biến thành màu đen, sau đó đổ ập xuống.

- Mẫu thân!

Cao Thiên Ca kinh hãi, nhanh chóng chạy tới.

- Giang Thần, khuất nhục mà người mang đến cho Cao gia hôm nay, hi vọng sẽ không trở thành sự hối hận của người trong tương lai!

Thiên lão đứng dậy nói một câu, khuôn mặt tái nhợt đã chứng minh rõ lửa giận trong lòng của hắn.

- Khuất nhục của Cao gia các người đều là do tự mình đối về, cố ý tự rước lấy nhục, ta rất tình nguyện hỗ trợ.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Chúng ta đi.

Cao Kha muốn dẫn người rời đi, lúc gần đi, ánh mắt hắn nhìn về phía Giang Thần lạnh đến mức khiến cho người ta quên hắn là người Cao gia nắm giữ huyết thống Thiên Phượng.

Người Cao gia rời đi, tỷ thí Thánh Viện còn không kết thúc, còn có các đệ tử Thông thiên cảnh khác cần phải lên đài.

Có điều, ai cũng hiểu, sẽ không có thêm người nào có biểu hiện chói mắt hơn so với Giang Thần được nữa.

- Các vị, Thánh thành nhật báo vì không muốn xảy ra chuyện này cho nên sau này nhất định sẽ xét duyệt nghiêm ngặt, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Mạc Thương Lưu thừa dịp nhiệt độ còn chưa giảm xuống lập tức tỏ vẻ áy náy với mọi người.

Ngày hôm nay Giang Thần đã mang đến tương phản quá to lớn. Đây cũng là do có Thánh thành nhật khuếch trương sai sự thực, nếu như lúc vừa mới bắt đầu bọn họ nói Giang Thần là thiên tài trăm năm mới có, như vậy các loại biểu hiện vừa này sẽ là chuyện đương nhiên.

- Hi vọng lần sau nhật báo có thể lấy cho ta cái biệt hiệu êm tai hơn một chút.

Giang Thần nói một câu làm cho toàn trường yên tĩnh trong mấy giây, tiếp theo bùng nổ ra một trận cười to.

- Nhất định, nhất định.

Mạc Thương Lưu cười nói, hắn thân là nhân vật một phương mà lại bị một văn bối như Giang Thần trêu chọc, đương nhiên hắn rất là tức giận.

Nhưng nghĩ đến việc ngay cả Cao gia Giang Thần cũng không đặt vào trong tầm mắt, mà hắn lại có lỗi trước, cho nên lại càng không thể nói gì được.

Giang Thần đi xuống đài, đi tới chỗ ngồi của đệ tử Tây viện, ở trong một mảnh ánh mắt có chút không rõ, hắn nói với một người trong đó:

- Công chúa điện hạ, đa tạ tin tức của người.

- Hừ.

Đương nhiên Phi Nguyệt rất không cảm kích, hai tay ôm ở trước ngực, căm tức nhìn hắn.

Giang Thần cũng không thêm để ý mà trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Vừa ngồi xuống, tiểu đội trưởng lớp đặc cấp Liễu Vô Tâm đã tới đây, nói:

- Giang Thần, hóa ra người lợi hại như vậy, nếu nói sớm thì ta sẽ không coi thường người, bảo người nhường phòng tu luyện, là ta sai.

Trình độ của hắn ngay cả Tô Lệ cũng không bằng, càng không cần phải nói tới Cao Thiên Ca, hắn lo lắng Giang Thần trả thù cho nên mới

chạy tới nhận sai.

Người này miệng nam mô bụng một bồ dao găm, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, Giang Thần rất xem thường cho nên cũng chỉ tùy tiện đáp một tiếng.

Bỗng nhiên hắc nhĩ đến A Phi ở bên người, nói:

- Là người bảo hắc nhĩ mỗi ngày quét rác sao?

Liễu Vô Tâm sững sờ, đối với A Phi này hắc nhĩ hoàn toàn không có ấn tượng gì cả, một hồi lâu hắc nhĩ mới nhớ đến, vội nói:

- Ta chỉ là tiểu đội trưởng của lớp đặc cấp, toàn bộ Đông viện rất lớn, hắc nhĩ tội với Mộ Dung tiểu thư cho nên mới bị các đệ tử Đông viện ức hiếp.

- Mộ Dung tiểu thư?

Cái tên này A Phi đã nói, chỉ là ngay cả Liễu Vô Tâm cũng phải nói như vậy, hiển nhiên đây không phải là một nữ nhân đơn giản.

- Giang Thần, tốt nhất người không nên tranh chấp với nàng, nàng... Nàng... Nói như thế nào nhỉ, nói chung là đừng tới gần nàng là được rồi.

Liễu Vô Tâm nói.

- Ồ?

Giang Thần rất tò mò, có điều Liễu Vô Tâm không muốn nhiều lời, hắc nhĩ đến lấy lòng là bởi vì Giang Thần biểu hiện ra thực lực của mình. Thế nhưng đối với Mộ Dung tiểu thư kia đối phương vẫn rất có kiêng kỵ.

Sau khi Liễu Vô Tâm rời đi, A Phi nói:

- Mộ Dung tiểu thư kia rất tự yêu mình, là người kiến tập của Đông viện.

- Kiến tập?

Giang Thần sửng sốt một chút, điều này nói rõ Mộ Dung tiểu thư kia đã tốt nghiệp từ Thánh Viện, gia nhập Anh Hùng đại thánh, đảm nhiệm chức vụ ở Đông viện.

Lúc này, tỷ thí Thánh Viện đã kết thúc.

Sử Văn Cung đi tới, nói:

- Giang Thần, đi theo ta.

- Ừm.

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nhất định Thánh Viện sẽ tìm hãn đến để hỏi cho ra lẽ.

Những người khác nhìn thấy Giang Thần theo giáo tập đại nhân rời đi, lão viện trưởng và các trưởng lão Thánh Viện cũng đồng thời rời khỏi đây, cả đám như đã đoán ra được cái gì đó, trong lòng vô cùng ước ao.

Không nghi ngờ chút nào, dựa vào biểu hiện hôm nay, Giang Thần sẽ nhận được khen thưởng, mà đây hoàn toàn không phải là cùng một đẳng cấp với các đệ tử xuất sắc khác.

- Phi Nguyệt, người và Giang Thần kia có quan hệ rất tốt sao?

Sau khi kết thúc, Y Tình không hề rời đi mà nhìn về phía bình đài, lúc Phi Nguyệt tới gần thì nàng mới hỏi Phi Nguyệt.

- Không tốt.

Phi Nguyệt trả lời rất dứt khoát.

- Vậy vừa nãy hấn đến cảm ơn người?

Y Tình hiểu kỳ nói.

- Hấn đến là để khoe khoang mà thôi!

Phi Nguyệt bĩu môi, nhìn Y Tình một chút, an ủi:

- Y Tình, Giang Thần kia rất đáng ghét...

- Ta cũng không để ý tới quan hệ của các người, ta muốn biết qua chuyện của hấn, người biết có nhiều không?

- Cũng coi như là kha khá, hấn khá là có tiếng ở Hỏa vực.

- Nói với ta một chút đi, thất bại hôm nay, nhất định ta phải đòi lại!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Tà Vân Điện

Trong một mật thất nào đó ở Thánh Viện.

Cao tầng Thánh Viện tụ hội, vây quanh Giang Thần vào chính giữa.

Từng con mắt sáng như đuốc, như đang nhìn thấy trân bảo tuyệt thế vậy.

- Giang Thần, người thật sự tìm được biện pháp khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh sao?

Thạch Cảm Đường là người thứ nhất mở miệng, cũng là người thích hợp hỏi lời này nhất.

- Đúng.

Giang Thần không phủ nhận.

Tức thì, các cao tầng Thánh Viện trước mắt không khắc chế được sự vui sướng của chính mình, muốn nói lại thôi, đang suy nghĩ lời nói thích hợp để nói.

- Người làm thế nào vậy?

Thạch Cảm Đường hỏi.

Giang Thần nói khi hắn còn ở Thần Du cảnh đã nhận ra được kỳ mạch vốn nên khai phá sau khi đạt tới Thông thiên cảnh. Khi đi tới Thánh Viện,

nhìn thấy nhiều đệ tử trấn áp cảnh giới của mình như vậy, hắn càng khẳng định điểm ấy.

Hắn biết ý tứ của Thánh Viện, cho nên mới nói ra phương pháp và suy nghĩ khai phá.

Mỗi người đều đang lắng nghe, không muốn bỏ qua mỗi một chữ, dần dần, bọn họ kinh ngạc vì tài hoa của Giang Thần, lại cảm thấy hưng phấn vì đây là một loại lý luận tu hành hoàn toàn mới.

Nhưng cuối cùng, mỗi người đều có vẻ thất vọng.

Căn cứ vào lời của Giang Thần từng nói, trước mắt hắn mới chỉ biết phương pháp khai phá hai cái kỳ mạch, sau đó còn cần tổng kết kinh nghiệm sau khi thành công thì mới được.

Quan trọng nhất chính là, biện pháp này của Giang Thần chỉ có Thông thiên cảnh ngay cả một cái kỳ mạch cũng không khai phá ra thì mới hữu hiệu.

Ngược lại, Thông thiên cảnh đã khai phá kỳ mạch không có cách nào dùng tới được.

Các cường giả Thánh Viện ở đây, đại đa số người chỉ khai phá chừng năm cái kỳ mạch, sáu cái cũng đã rất hiếm thấy, vốn bọn họ định thông qua phương pháp của Giang Thần mở ra toàn bộ kỳ mạch.

- Đó là bởi vì khi Giang Thần tự mình đột phá không khai phá kỳ mạch, nhưng nếu như nghiên cứu các Thông thiên cảnh khác khai phá kỳ mạch, có lẽ sẽ có thể tìm được biện pháp.

Giữa lúc mọi người thất vọng, Giang Thần nói ra một câu.

- Ồ?

Câu nói này khiến cho những Thông thiên cảnh này một lần nữa dấy lên hi vọng, Giang Thần đã chứng minh quá bản thân mình, cho nên đương nhiên bọn họ sẽ đồng ý tin tưởng hẳn.

- Giang Thần, đây là may mắn của người tu hành, vô số Thông thiên cảnh âu sầu mà chết, có lẽ chuyện này sẽ bởi vì ngươi mà thay đổi vận mệnh.

Lão viện trưởng nói.

- Đúng vậy, một khi thành công, cái tên Giang Thần sẽ được khắc ghi vào sử sách của Thánh Viện, ngươi sẽ trở thành vĩ nhân.

Y Nguyệt Xuyên cũng nói.

Giang Thần gật gật đầu, nói:

- Ta chắc chắn sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Thánh Viện.

- Giang Thần, chuyện này ngươi tuyệt đối không nên nói với người khác, trước khi không thành công, nhất định phải bảo mật!

Lão viện trưởng nghiêm nghị nói.

- Ồ?

- Bởi vì nếu như thế nhân biết được, nhất định sẽ vì đó mà điên cuồng, Thánh Viện có thể bảo đảm cho ngươi không bị những thế lực khác quấy rầy, nhưng mà, Tà Vân điện không sẽ bỏ qua.

Lão viện trưởng nói.

Tà Vân điện, nói ra cái tên này, sắc mặt của cao tăng Thánh Viện ở đây hơi thay đổi, bầu không khí trong nháy mắt đã trở nên nặng nề.

- Tà Vân điện?

Giang Thần không hiểu, với địa vị của Thánh Viện mà còn có thể lực bọn họ phải kiêng kỵ hay sao?

- Có ánh sáng thì sẽ có bóng đêm, có đen thì sẽ có trắng.

- Sức ảnh hưởng của Tà Vân điện ở Long vực đã không kém hơn Thánh Viện, là chúa tể một phương, bọn họ coi Thánh Viện là kẻ địch lớn nhất.

- Tà Vân điện theo đuổi đối với võ đạo, vì là theo đuổi thực lực cho nên rất dễ dàng đi theo hướng cực đoan.

- Người đến từ Hỏa vực cho nên mới không biết, thế nhưng ở trong Long vực, Tà Vân điện là cái tên mà người người nghe thấy biến sắc.

- Một khi bọn họ biết người có phương pháp thay đổi chuyện khai phá kỳ mạch của Thông thiên cảnh, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào bắt người về.

Sau khi cao tăng Thánh Viện giảng giải, Giang Thần đã hiểu rõ đại khái về Tà Vân điện.

Một thế lực cường đại đến mức làm cho Thánh Viện kiêng kỵ, đồng thời còn là kẻ thù.

Lại nói tới các loại việc ác của Tà Vân điện, hẳn muốn đích thân đi xác nhận thì mới tin tưởng.

- Đệ tử biết rồi.

Giang Thần nói.

Hắn cũng không muốn bại lộ bản lĩnh của mình, tránh cho bị người có tâm ghi nhớ.

- Giang Thần, người có thể viết phương pháp sắp thành công ra không? Bởi vì có rất nhiều Thông thiên cảnh không khai phá kỳ mạch.

Một tên trưởng lão Thánh Viện nói.

- Giang Thần, người đến Thánh Viện tiến tu, không có thua thiệt đối với Thánh Viện, nhưng nếu như phương pháp như vậy không được lợi dụng thì thực sự là đáng tiếc.

- Người báo cho Thánh Viện, Thánh Viện sẽ không bạc đãi người, từ ngày hôm nay trở đi, người sẽ trở thành một thành viên canh gác Đại Thính.

Những câu nói này đều ở trong dự liệu của Giang Thần, trái lại nếu như những người này không nói, hắn sẽ bất an.

Thậm chí hắn đã nghĩ tới Thánh Viện sẽ ép buộc mình giao đồ ra.

- Các vị tiền bối, chuyện như vậy không có tiền lệ, Giang Thần không biết nên nói ra điều kiện gì.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Thái độ của Giang Thần rất thành khẩn, khi nói cũng rất chăm chú.

Có điều người ở đây đều là cáo già, đương nhiên bọn họ đều biết sẽ không đơn giản như vậy.

Phương pháp có thể làm cho Thông thiên cảnh nghịch thiên cải mệnh nên ra giá ra sao? Chuyện này rất khó nói.

Nếu như Giang Thần tự mình nói, đối với thân phận của hắn mà nói, tuyệt đối sẽ là mở cái miệng rộng.

Vì lẽ đó hắn giao vấn đề khó này cho Thánh Viện.

Trước tiên không nói tới phương pháp của Giang Thần rất thần kỳ mà chỉ nói Giang Thần vẫn đang tiếp tục khai phá các kỳ mạch khác nữa. Cùng với việc hắn đã giải quyết được vấn đề Thông thiên cảnh khai phá kỳ mạch, nếu khen thưởng không đủ để khích lệ, tạo ra động lực cho Giang Thần thì sẽ là một vấn đề rất lớn.

Thậm chí, những cao tăng này của Thánh Viện đã bắt đầu suy nghĩ, có phải từ lúc bắt đầu Giang Thần đã chuẩn bị kế hoạch này hay không.

Trước tiên chỉ nói mới khai phá đến cái thứ hai, lại nói còn cần thời gian để giải quyết vấn đề khó, lấy chuyện này để làm cho Thánh Viện coi trọng.

Nếu như đúng là như vậy, như vậy Giang Thần quá đáng sợ, cho dù những thứ này đều là quyền lợi thuộc về hắn, thế nhưng tuổi còn trẻ mà đã có tâm tư như thế, không khỏi quá kinh thế hãi tục.

- Giang Thần, mỗi tháng Thánh Viện sẽ cho ngươi hạn mức sử dụng một ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp.

Lão viện trưởng trầm ngâm một lúc, đột nhiên nói.

Có thể thấy, hắn vừa nói ra, người ở chỗ này so với Giang Thần còn kích động hơn, cả đám liên tục nhìn về phía lão viện trưởng.

Lão viện trưởng rất chắc chắn, hắn đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

- Chuyện này...

Giang Thần không nghĩ tới Thánh Viện lại quyết đoán như vậy, hân hưng phấn nói:

- Nhất định Giang Thần sẽ toàn lực ứng phó, sớm ngày giải quyết vấn đề khó khi tu hành.

Kỳ thực vấn đề nan giải gì gì đó, đều là Giang Thần nói bừa.

Phương pháp khai phá tám cái kỳ mạch, hẳn đã thuộc lòng trong lòng.

Nhưng đúng như lão viện trưởng từng nói, phương pháp như vậy quá kinh người, không dễ định giá, còn có thể bộc lộ ra bí mật của chính mình.

Không nghĩ tới Thánh Viện bạo tay như thế, mỗi tháng một ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp, đó là một ức nguyên thạch trung cấp đó.

Dược liệu cần thiết của giải dược, tiện tay là có thể mua được.

Đương nhiên, Giang Thần cũng biết, một khi tiếp nhận, sử dụng những nguyên thạch thượng cấp này thì hẳn sẽ nợ ân tình của Thánh Viện, đứng chung một chỗ cùng với Thánh Viện.

Có điều, Thánh Viện không có chỗ bán gì cả, người khác tha thiết ước mơ muốn đứng chung một chỗ với Thánh Viện, vì lẽ đó Giang Thần rất thoải mái đồng ý.

Chờ đến khi Giang Thần rời khỏi mật thất, những người khác đứng ngồi không yên, mồm năm miệng mười, đều nói phần thưởng này quá kinh người, đặc biệt là đối với thân phận của Giang Thần.

- Nghe nói thì nhiều, thế nhưng một năm mười hai tháng, gộp lại cũng chỉ là chừng một ức vạn nguyên thạch thượng cấp, nếu như trong vòng một năm Giang Thần không bỏ ra nổi thành quả thì lại nói Anh Hùng đại thánh phản đối, thủ tiêu ban thưởng mà lão viện trưởng nói.

- Đúng vậy.

Hơn một ức vạn nguyên thạch thượng cấp, so với phương pháp có thể làm cho Thông thiên cảnh nghịch thiên cải mệnh, không quý giá một chút nào.

- Hơn nữa, nếu như mỗi tháng hắn có thể sử dụng một ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp, đây cũng là bản lĩnh của hắn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Thằng Thẩn Đối Đầu

Ngày thứ hai Thánh Viện tỷ thí, Giang Thần đã tốt nghiệp từ sớm, gia nhập Anh Hùng đại thánh.

Anh Hùng đại thánh được xưng là Anh Hùng điện, lịch sử lâu đời, chính là thế lực hàng đầu trên Cửu Thiên đại lục, lãnh tụ chính đạo, coi việc cứu lấy muôn dân thiên hạ làm nhiệm vụ của mình.

Sau khi tin tức truyền ra sau, vô số đệ tử ước ao đổ kị.

Cũng bởi vậy mà mấy ngày nay Giang Thần đã hiểu rõ nghi vấn ở trong lòng đã lâu.

Nói thí dụ như năm trăm năm sau Thánh vực ra sao.

Căn cứ vào lời của Thạch Cảm Đường từng nói, ở năm trăm năm trước Thánh vực đã đóng kín đường nối vị diện, ngăn cách với hậu thế ở bên trong cửu giới.

Cũng bởi vì như thế cho nên Thánh vực chỉ tồn tại ở trên ghi chép mà thôi.

Hiện nay, người biết Thánh vực đã ít lại càng ít, người hiểu rõ đối với Thánh vực càng có thể đếm được trên đầu ngón tay, càng không cần phải nói tới người trả lời vấn đề mà Giang Thần muốn biết.

- Năm trăm năm trước sao? Lẽ nào trong chuyện này có mối liên hệ gì đó hay sao?

Chính lúc này Giang Thần đã bị vô tình sát hại, sau đó đường nối thế giới vị diện cũng bị đóng.

- Tiểu Nặc, rốt cuộc người có âm mưu gì?

- Giữa người và ta, tất cả đều là diễn trò sao?

- Đáng ghét, nếu như người dám làm tổn thương tới người thân của ta, coi như người chết thì ta cũng sẽ khiến cho hậu nhân của người trả nợ!

Giang Thần tâm loạn như ma, thật lâu không thể bình phục lại được.

Ngoại trừ tìm hiểu những chuyện này ra còn thông báo chuyện Thiên Phong đạo nhân ở chiến trường thiên ngoại.

Nếu như Thánh Viện đồng ý giúp hẳn, đây sẽ là một việc nhỏ không đáng kể.

Có điều sau khi Giang Thần nói ra điểm ấy, vẻ mặt của Thạch Cảm Đường rất quái lạ, chỉ nói sẽ cố gắng giúp hẳn, nhưng không bảo đảm có thể làm được.

- Chiến trường thiên ngoại tồn tại ở cửa giới là để trục xuất yêu ma, là nơi Thông thiên cảnh rèn luyện, Tôn giả của Thánh Viện cũng có không ít, vì sao lại làm khó dễ như vậy chứ?

- Năm nay Thánh Viện chiêu thu đệ tử tiến tu quy mô lớn, liệu có quan hệ với chuyện này hay không?

- Mặc kệ chân tướng ra làm sao, nhất định sẽ có bão táp kéo tới, phải mau chóng tăng cao thực lực mới là quan trọng.

Nếu như người bên ngoài ở trong phòng của Giang Thần thì sẽ phát hiện ra hẳn giống như một người bị bệnh thần kinh đang lù lù bà lù bàu vậy.

Trên thực tế, lúc này hắn đang suy nghĩ phương thức, làm rõ tất cả mọi chuyện mà hắn phải đối mặt, phân ra nặng nhẹ thì mới có thể thông dong đối mặt được.

Một ngày nọ, Giang Thần và những đệ tử thiên giới xuất sắc khác đi tới Anh Hùng điện.

Giữa Thánh Viện và Anh Hùng điện, ở trong mắt của người không biết, Thánh Viện mới là chủ yếu, Anh Hùng điện là thứ yếu.

Thế nhưng chỉ cần là người đã tới Anh Hùng điện đều biết, Thánh Viện chỉ là một phần rất nhỏ, tương đương với một cái thư viện để bồi dưỡng nhân tài mà thôi.

Tài nguyên và nhân lực tập trung đều đến từ chính Anh Hùng điện.

Vị trí của Anh Hùng điện rất là phù hợp với chờ mong của các đệ tử tiến tu vừa tới Long vực, ở bên trong nguy nga quần sơn.

Tùy ý có thể thấy được những cây tùng cổ ngàn năm và cung điện ngói xanh gạch hồng, nếu đứng trên không trung quan sát, kiến trúc linh khí mười phần lại có vẻ nhỏ bé không đáng kể, mây mù mờ ảo, sóng núi phong đào, tầng tầng lớp lớp.

Anh Hùng điện và Thánh Viện cách nhau không xa, cưỡi cơ quan chim lớn, mấy phút đã đi đến được.

Sử Văn Cung và Nam Công mang đội, sau khi tới, Sử Văn Cung mang theo các đệ tử xuất sắc khác rời đi.

Nam Công thì lại mang theo Giang Thần đi vào Anh Hùng điện.

- Người có nhớ khi người vừa tới đây ta đã nói, biểu hiện ưu tú thì sẽ được gia nhập Anh Hùng điện, không nghĩ tới còn chưa tới nửa năm người

đã làm được.

Giang Thần là người do Nam Công mang đến Thánh Viện, lúc đó cũng bởi vì đệ tử tiến tu đạt tới tiêu chuẩn loại ưu cho nên đã dẫn tới không nhỏ tranh luận.

Mà nương theo biểu hiện của Giang Thần, những thanh âm này biến mất, thay vào đó chính là ánh mắt tán thưởng đối với hắn.

- Nam Công quá khen, xin hỏi ở trong Anh Hùng điện ta cần phải làm gì?

Giang Thần nói.

- Rất đơn giản, có trả giá thì có báo đáp lại, ở Thánh Viện, người chỉ cần điên cuồng tiếp nhận tri thức, nhưng ở Anh Hùng điện thì phải biến đổi trở thành chủ động.

Nam Công nói.

Đương nhiên Giang Thần cũng biết, bất luận một thể lực có danh hiệu và vinh quang ra sao, tất cả đều không thể rời bỏ cơ bản, đó là dùng lợi ích để điều động.

Thánh Viện dạy dỗ các thiên tài ưu tú nhất trên đại lục miễn phí, nhưng cũng có được những thiên tài trưởng thành này.

Vì tránh khỏi thể lực khắp nơi có ý kiến, người gia nhập Anh Hùng điện sẽ không thoát khỏi quan hệ với thể lực vốn có.

Trên thực tế đây là một loại thủ đoạn rất là cao minh, dễ dàng tụ tập thể lực khắp nơi vào một chỗ.

Đương nhiên, hình thức như vậy không phải ai cũng có thể phục chế được, vầng sáng quanh thân của Anh Hùng điện là yếu tố quan trọng nhất.

Lại nói tới ngày nay, yêu ma bị xua đuổi đến chiến trường thiên ngoại, yêu thú được khống chế ở bên trong phạm vi có thể khống chế, cho nên kẻ địch của nhân loại chỉ còn lại nhân loại mà thôi.

Kẻ địch hiện tại của Anh Hùng điện chính là Tà Vân điện.

- Giang Thần, có thể nói người là đệ tử ưu tú nhất của Thánh Viện năm nay, thế nhưng hàng năm Thánh Viện đều sẽ có đệ tử ưu tú nhất gia nhập Anh Hùng điện, người có hiểu ý của ta không?

Nam Công nói.

- Tiểu tử hiểu.

Hàng năm Thánh Viện đều sẽ có một lượng lớn đệ tử tốt nghiệp rời đi, lại có dòng máu mới gia nhập.

Vì vậy, biểu hiện của Giang Thần ở Thánh Viện không thể đại biểu cho địa vị của hắn ở Thánh Viện, chỉ nói hắn là người trẻ tuổi lợi hại nhất của Long vực hiện tại mà thôi.

Đặc biệt là Anh Hùng điện, nơi này hấp thu đệ tử ưu tú nhất của Thánh Viện, ngọa hổ tàng long, cao thủ như mây.

Nam Công hi vọng hắn không nên giống như ở trong Thánh Viện, trắng trợn không kiêng dè gì như vậy, nếu không phải kết quả sẽ hoàn toàn khác biệt.

- Người cứ ở đây chờ đi, ta sẽ đi giúp người hoàn thiện tin tức.

Sau khi đi tới bên ngoài một quần thể cung điện, Nam Công ra hiệu cho hắn chờ ở bên ngoài.

- Làm phiền Nam Công rồi.

Nhìn theo Nam Công đi vào bên trong điện, ánh mắt của Giang Thần rơi xuống hoàn cảnh chung quanh, so với nơi ở trong Thánh Viện, Bạch Linh càng yêu thích nơi này hơn.

- Hả?

Giang Thần đột nhiên phát hiện ra cách đó không xa có một tảng đá có dị động, hần đi tới, vừa nhìn ra thì đã phát hiện ra từng hàng chữ xuất hiện.

- Hoàng Phủ Kỳ thuận lợi chém giết Sở Nam xếp hạng thứ chín trên Trừ Ma bảng, thưởng trăm vạn nguyên thạch thượng cấp, một khối Thiên hỏa linh tinh, cơ hội tu hành Thần Lô hải.

Giang Thần sửng sốt một lúc, tiếp theo hần đã hiểu rõ những chữ này không phải là để cho mình nhìn thấy, nhưng tảng đá như vậy trong Anh Hùng điện đều có, dùng để tuyên bố chuyện giống như vậy.

Hoàng Phủ Kỳ là ai hần không biết, Sở Nam lại càng không biết, thế nhưng khen thưởng ở phía sau đã khiến cho tim hần đập thình thịch.

- Giết người cũng có khen thưởng phong phú như vậy, chẳng phải chỉ cần giết người là có thể làm giàu hay sao?

Giang Thần âm thầm nói.

- Trừ Ma bảng là chỉ thanh niên tuần kiệt lợi hại của Tà Vân điện, sự trưởng thành của bọn họ là mối uy hiếp rất lớn, ngược lại, ở Tà Vân điện cũng có một cái bảng, trên mặt là thiên tài cần phải giết của Anh Hùng điện.

Một đạo thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai, Giang Thần nhìn sang, phát hiện ra là Ứng Vô Song của Phong Kỳ đội.

Nàng đã đổi một thân chế phục, mặc một bộ y phục hoa mỹ, triệt để bộc lộ ra tư thái xinh đẹp của nàng.

Cũng không biết là bởi vì như vậy hay không mà khi nàng không mang đội thì cũng không dính khói bụi trần gian, so với lúc đó, nàng càng giống như một người bình thường hơn.

- Không cần nhìn ta như vậy, trong một đoạn thời gian rất dài ta sẽ ở cùng với người.

Nhìn sắc mặt chần chờ của Giang Thần, Ứng Vô Song lại nói.

Lần này, Giang Thần càng thêm nghi hoặc.

- Không phải người nói muốn giải quyết vấn đề Thông thiên cảnh đã khai phá kỳ mạch muốn tiếp tục khai phá kỳ mạch hay sao?

Ứng Vô Song lại nói.

Bỗng nhiên Giang Thần tỉnh ngộ, lại có chút không rõ, nói:

- Tại sao không tìm một nam nhân tới chứ?

- Người xem thường nữ nhân sao?

Mày liễu tinh tế của Ứng Vô Song nhú một cái, trên mặt hiện lên sát khí, lại khôi phục thành dáng vẻ của đội trưởng Phong Kỳ đội.

- Cũng không phải, ta nói là, phương pháp của ta nhất định sẽ phải tiếp xúc thân thể, thậm chí còn phải đứng ở trước mặt nhau.

- Đối mặt với nhau? Không phải chỉ nghiên cứu thôi sao?

Ứng Vô Song ngẩn ra, chờ sau khi nàng hiểu rõ lời này là có ý gì, gương mặt nàng trở nên đỏ bừng như sắp chảy ra máu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Đao Long Minh

Lúc này, Nam Công từ đại điện đi ra, trên tay có thêm hai đồ vật, một cái lệnh bài, một bộ y phục.

- Giang Thần, lệnh bài thân phận rất là quan trọng, tất cả tin tức của người đều ở bên trong, chờ tới lúc người từ Thời gian chi điện đi ra sẽ phải dùng đến nó.

Nam Công nói.

- Vâng.

Giang Thần đưa tay tiếp nhận, lệnh bài khéo léo so với trong tưởng tượng của hắn còn nặng hơn, như được chế thành từ huyền thiết cứng rắn, nhìn là vật chết, kì thực bên trong lại giấu diếm huyền cơ.

- Chuyện có liên quan tới Anh Hùng điện, Vô Song sẽ dẫn người đi làm quen, hiện tại hai người các người đồng thời tiến vào Thời gian chi điện đi.

Nam Công lại nói.

Ứng Vô Song không tham gia tỷ thí bốn viện, khen thưởng Thời gian chi điện là bởi vì nàng trở thành vật hi sinh cho thí nghiệm của Giang Thần.

- Giang Thần, mục tiêu chủ yếu của người vẫn là tiếp tục khai phá kỳ mạch của bản thân, đối với người cũng có rất nhiều chỗ tốt, còn giải quyết

vấn đề khó là thứ yếu, không nên lẫn lộn đầu đuôi, rơi vào bên trong vũng bùn, làm lỡ thời gian quý báu.

Nam Công lại nói.

Giang Thần vừa nghe thấy vậy đã cảm động không thôi, lời nói của Nam Công đáng giá để hấn xưng hô một tiếng tiền bối xuất phát từ nội tâm.

Sau đó, Nam Công vì những chuyện khác cho nên đã đi tới một chỗ khác trong Anh Hùng điện.

Giang Thần được Ứng Vô Song dẫn dắt đi về Thời gian chi điện.

- Thời gian chi điện có hai toà, một toà là cho đệ tử Thánh Viện, một toà là của người Anh Hùng điện, hai toà Thời gian chi điện, hiệu quả không đồng đều, vận khí của người cũng không tề.

Vì giảm bớt lúng túng, Ứng Vô Song nói với hấn.

- Chúng ta có thể chờ bao lâu ở bên trong vậy?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Mười ngày.

- Cái gì?

Giang Thần cả kinh, hiển nhiên hấn cũng không nghĩ tới chuyện này.

- Là chỉ bên ngoài mười ngày, nhưng ở trong Thời gian chi điện là mấy tháng.

- Ta biết, thế nhưng mười ngày có phải là quá ngắn hay không?

Giang Thần không nghĩ tới Anh Hùng điện sẽ lại hẹp hòi như vậy, chỉ có mười ngày, có điều sau khi hấn nói xong đã nhìn thấy vẻ mặt của Ứng

Vô Song rất là quái dị.

- Mười ngày được coi như là rất lâu sao?

Giang Thần suy đoán nói.

- Đúng thế, thời gian của Thời gian chi điện, chia làm ba ngày, bảy ngày, mười ngày, chúng ta xem như là hai người lâu nhất rồi.

- Cái gì vậy chứ?

Giang Thần vô cùng thất vọng, chuyện này so với hiểu rõ của hắn về Thời gian chi điện năm trăm năm trước ở Thánh vực, quả thực là keo kiệt.

- Vậy người cảm thấy bao lâu mới coi như là bình thường chứ?

Ứng Vô Song hỏi.

- Một tháng, nửa tháng, một năm còn vừa vặn.

Giang Thần nói.

Tức thì, ánh mắt Ứng Vô Song nhìn hắn rất khuếch đại, nàng không tin có người sẽ nói ra lời nói như vậy.

- Như vậy căn cứ vào hiệu quả của Thời gian chi điện, há không phải có người có thể tu hành ở bên trong mấy chục năm hay sao? Sau khi ra ngoài trực tiếp trở thành cường giả sao?

Ứng Vô Song mang theo vẻ châm chọc hỏi ngược lại.

- Tác dụng tồn tại của Thời gian chi điện chính là như vậy.

Giang Thần nói.

- Như vậy rất xin lỗi, không có Thời gian chi điện nào như vậy cả.

- Vậy ta hỏi người, mấy tháng này đối với Thông thiên cảnh như chúng ta còn có chút hiệu quả, thế nhưng cấp bậc Tôn giả, thời gian ngắn ngủi như thế đủ sao?

Giang Thần suy đoán, nếu không phải là Thánh Viện hẹp hòi thì do năm trăm năm qua đã xảy ra một ít chuyện, dẫn đến Thời gian chi điện không có cách nào nghịch thiên giống như trước đây được nữa.

- Mười ngày, chỉ có mười ngày.

Ứng Vô Song không trả lời vấn đề của hắn mà lại cường điệu nói một câu, lông mi tràn ngập vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Được được được, mười ngày thì mười ngày.

Giang Thần nhún vai một cái, nói:

- Tiểu nữ, sự kiên nhẫn của nàng quá kém rồi đó.

- Là người làm cho cả Anh Hùng điện tràn ngập khí tức ngu xuẩn.

Ứng Vô Song tức giận nói.

Giang Thần nở một nụ cười, trong lòng mặc niệm thay cho phu quân tương lai của nàng mấy giây.

Lúc này, trước mặt hai người có một đám người đi tới, khoảng chừng hơn mười người, tất cả đều là Thông thiên cảnh, hơn nữa cả đám còn phấn chấn bừng bừng.

Song phương gặp nhau, hai người Giang Thần và Ứng Vô Song sóng vai mà đi cũng thừa sức, nhưng mười mấy người này đồng thời đi qua cho nên Giang Thần và Ứng Vô Song hầu như không có đường có thể đi.

Ứng Vô Song đứng ở bên cạnh, Giang Thần nhớ tới lời dặn dò của Nam Công, sau khi suy nghĩ một chút hần mới nhường đường.

Đám người đi tới từ phía đối diện không có một chút kinh dị nào cả, bọn hần cảm thấy Ứng Vô Song và Giang Thần nên làm như vậy.

- Hoàng Phủ Kỳ sư huynh thực là lợi hại nha, đã làm cho Đao Long Minh chúng ta nở mày nở mặt.

- Nghe người ta nói, trước khi động thủ Sở Nam kia còn nói lời trào phúng, kết quả bị đao pháp liên miên không dứt của Hoàng Phủ Kỳ sư huynh ép cho không thở nổi.

- Ta rất muốn nhìn vẻ mặt trước khi chết của hần một chút, ha ha ha!

Những người này thảo luận chuyện đã xảy ra vừa nãy làm cho ít nhiều Giang Thần cũng hiểu rõ một chút.

- Đây không phải là Ứng Vô Song hay sao? Sao, hôm nay không cần đi tới Thánh Viện tuần tra sao?

- Ồ? Người kia là ai, đệ tử Thánh Viện sao?

- Ứng Vô Song, người không nên tùy tiện dẫn người tiến vào nơi này!

Sau khi đến gần, bọn họ nhận ra Ứng Vô Song, cả đám trước sau bước lại.

Tức thì Giang Thần đã biết phiền phức tìm đến cửa, hần thầm nói:

- Nam Công à Nam Công, người cũng không nên trách ta.

- Ta làm sao không có quan hệ với các người, ta mang ai tới, các người càng không quản được!

Ứng Vô Song không khách khí nói.

- Người ăn nói kiểu gì vậy, không lớn không nhỏ!

- Chúng ta thân là sư huynh của người, làm sao lại không quản được chứ? Người này lai lịch không rõ, vạn nhất là gian tế của Tà Vân điện thì phải làm sao bây giờ?

- Đúng vậy đúng vậy.

Vốn bọn họ đã muốn tìm lỗi nghe thấy lời này của Ứng Vô Song cho nên lại càng không dự định quên đi như thế.

- Các vị, ta là người mới của Anh Hùng điện, Ứng Vô Song dẫn ta đi làm quen Anh Hùng điện.

Giang Thần lấy ra lệnh bài thân phận của chính mình, nói.

- Ồ?

Lời này khiến cho bầu không khí sốt sắng hoà hoãn lại, bọn họ nhìn lệnh bài của Giang Thần, lại nhìn tướng mạo của Giang Thần.

- Kỳ quái, không phải còn có mấy tháng nữa mới tốt nghiệp sao?

- Trong tân sinh có thể gia nhập Anh Hùng điện khóa này, ta không nhớ rõ có khuôn mặt này.

- Đây, báo lai lịch của người ra đây!

Sự quan tâm của bọn họ đối với Ứng Vô Song rơi lên trên người Giang Thần, cũng càng vô lễ hơn nữa.

Ai bảo bây giờ Giang Thần nhìn qua rất ôn văn nho nhã, khuôn mặt tươi cười, còn chủ động giải thích, đương nhiên rất dễ khiến cho người ta

được voi đòi tiên.

Khi nghe thấy bọn họ hô to gọi nhỏ, nụ cười trên mặt của hắn cũng không có biến mất.

Chỉ là, lời hắn nói ra hoàn toàn khiến cho những người này không nghĩ tới.

- Các người, muốn chết có phải không?

- Cái gì?

Hắn cười nói ra lời này khiến cho người ta không phản ứng kịp, ngay cả Ứng Vô Song cũng giống như vậy.

- Muốn chết, ta sẽ tác thành cho các người, nếu không muốn chết, rút ngay!

Giang Thần đứng ở giữa đường, tay phải khoát lên trên chuôi đao, ánh mắt như lợi kiếm, nhìn thẳng vào mấy người trước mắt.

Cũng không biết sau khi Nam Công thấy cảnh này, sẽ nghĩ như thế nào.

Sau khi trầm mặc mấy giây, rốt cục những người này đã kịp phản ứng lại, sau khi thấy Giang Thần kêu gào với bọn họ, cả đám giận dữ không thôi.

Một gia hỏa mới tới mà lại dám kêu gào với được bọn họ hay sao?

Dám uy hiếp Đao Long Minh bọn họ?

Tức thì, từng thanh linh đao xuất hiện ở trong tay của bọn họ.

Không thể so sánh với Thánh Viện, quy củ của Anh Hùng điện không nghiêm ngặt như vậy, bọn họ không ngại giáo huấn cho Giang Thần biết cái gì gọi là tôn trọng, cái gì gọi là khiêm tốn.

- Xem ra, các người thực sự muốn tìm chết.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Các người thật sự muốn gây phiền phức sao?

Tính khí táo bạo của Ứng Vô Song bộc phát, khí thế so với Giang Thần ở trước mặt còn mạnh mẽ hơn.

Điểm bất ngờ chính là, những người muốn động thủ này trước sau dừng tay lại vừa, nhìn nhau, lập tức thu hồi đao trong tay.

- Vô Song, xem ra người đã quên giáo huấn, người sẽ phải một lần nữa nhớ kỹ giáo huấn.

Thả lại một câu hung ác, bọn họ xoay người rời đi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Ngông Cuồng Nói Như Vậy

- Nam Công không nói cho người biết, Anh Hùng điện không phải là Thánh Viện hay sao?

Quát lui kẻ đáng ghét, Ứng Vô Song lại đưa mắt nhìn về phía Giang Thần, vẻ mặt không chỉ có không có giảm bớt mà trái lại còn càng ngày càng ác liệt.

Giang Thần còn chưa nói thì lúc này Ứng Vô Song lại nói:

- Những người vừa nãy từng có bước nửa bước ra khỏi giai đoạn Thông thiên cảnh sơ cấp, một khi động thủ, người có thể thắng sao?

- Ta tự có chuẩn bị.

Giang Thần vừa nói, một mặt đưa tay sờ về phía đầu của Bạch Linh.

- Ta chán ghét những nam nhân mạnh miệng.

Ứng Vô Song nói.

- Không nên quên, phiền phức này là người gây ra.

Giang Thần cường điệu điểm ấy.

- Hừ.

Ứng Vô Song không muốn nhiều lời nữa mà vùi đầu đi nhanh về phía trước.

Giang Thần đi theo ở phía sau, chờ bước chân của nàng chậm lại, nói:

- Không khó phát hiện ra, tính cách người và ta không hợp, không thích hợp để hợp tác, đến lúc đó thật sự giải quyết vấn đề cũng có rất nhiều điểm bất tiện.

Tiếng nói vừa dứt, hai người đều dừng bước lại.

- Tốt, người chờ ở đây, ta sẽ đi tìm Nam Công.

Một lát sau, Ứng Vô Song mang theo khuôn mặt không hề có chút cảm xúc xoay người lại, lạnh lùng nói một câu, cũng không đi theo đường cũ mà nhảy mấy lần, sau đó nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Giang Thần lắc đầu một cái, thường thức cảnh sắc trong núi.

Không bao lâu sau, hai vệt ánh sáng hạ xuống ở trước người hắn, phân biệt là Nam Công và Ứng Vô Song.

Nam Công nhắc theo bả vai của Ứng Vô Song, sau khi hạ xuống mới thả nàng ra.

- Vô Song, để ta và Giang Thần một mình tâm sự một chút.

- Được.

Ứng Vô Song quyết đoán rời đi, trên khuôn mặt cười vẫn là sát khí dày đặc như cũ.

- Giang Thần, tính khí của Vô Song trở thành như vậy cũng là do có nguyên nhân, kỳ thực nàng rất đáng thương, người của Dao Kiếm minh vừa này người cũng đã nhìn thấy rồi đó.

Nam Công vừa mở miệng, không ngờ lại đang cầu xin giúp Ứng Vô Song.

- Ừm.

- Anh Hùng điện có rất nhiều người kết minh lại với nhau, mà Đào Kiếm minh chính là một trong số đó, Ứng Vô Song từng là một thành viên của Kiếm minh, lọt vào mắt xanh của Minh chủ Kiếm minh Lăng Vân Kiếm.

- Có điều, Lăng Vân Kiếm có một vị hôn thê, sau khi nàng phát hiện ra việc này, nàng công kích Ứng Vô Song ở Anh Hùng điện, làm cho nàng rút khỏi Kiếm minh, trở thành nhân vật ở ngoài rìa Anh Hùng điện, cho nên ta mới để cho nàng đi tới Thánh Viện đảm nhiệm chức vị đội trưởng Phong Kỷ đội.

- Mà nàng trải qua việc này tự nhiên trở nên cực đoan, ở trong Phong Kỷ đội quen dần, dần dần cũng làm cho có một thân sát khí như vậy.

- Mắt thấy nếu nàng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là một biện pháp, lúc này ta mới coi như người là cơ hội, hy vọng người có thể giúp nàng thoát khỏi bóng ma. Vì vậy lúc này ta mới không để ý tới nam nữ khác biệt, sắp xếp nàng ở bên cạnh người.

- Nếu như người đổi người, nàng sẽ lại đi đảm nhiệm chức vị đội trưởng Phong Kỷ đội, không có ngày nổi danh.

Nghe Nam Công nói xong, Giang Thần cũng không nghĩ tới lại có nguyên nhân này, hoặc là nói, hẳn không muốn đi suy xét xem trên người Ứng Vô Song đã xảy ra chuyện gì.

Hắn không phải là loại người thấy nữ nhân xinh đẹp là xúm lại.

Nhưng nếu Nam Công đã mở miệng thì hẳn cũng không thể cự tuyệt được.

- Được rồi, ta biết rồi.

- Ủm, đi đi! Đúng rồi, không nên biểu hiện ra vẻ người thương xót nàng ở trước mặt nàng.

Nam Công phân phó nói.

- Biết.

Giang Thần cười khở một tiếng, đã hiểu rõ tại sao lại như vậy.

Nam Công rời đi, Giang Thần đi tới cuối lối ra, lúc này Ứng Vô Song vẫn còn ở nơi này chờ kết quả.

Vẫn là hai hàng lông mi nhú chặt, mím môi lại.

- Nam Công đâu rồi?

- Đi rồi.

- Như vậy?

- Nam Công nói không ai đồng ý trở thành vật thí nghiệm của ta, hết cách rồi, chúng ta vẫn phải ở cùng nhau vậy.

- Phiền phức!

Sắc mặt Ứng Vô Song cứng đờ, dứt khoát xoay người, nói:

- Vậy thì đừng có làm lỡ thời gian, đi tới Thời gian chi điện đi.

Một đường không hề có một tiếng động, cũng gặp phải không ít người của Anh Hùng điện, bọn họ đều ôm ánh mắt khác thường đối với hai người,

thế nhưng cũng không có người nào đứng ra gây khó dễ.

Mãi đến khi đi tới Thời gian chi điện, nơi này đã có một đám người tụ tập.

Mà đám người vừa rồi bị quát lui cũng ở đó, nhưng quyền lên tiếng đã không ở trên người bọn họ mà bọn họ đã vây quanh bên người thanh niên đeo bội kiếm.

Trong đó, một thanh niên tuấn lãng được mọi người chen chúc vờn quanh, môi hồng răng trắng, nhìn qua chỉ chừng hai mươi tuổi mà thôi.

Đôi mắt hẹp dài buông xuống, nhìn thấy Ứng Vô Song đi tới, đột nhiên hăn mở mắt ra, quát lạnh nói:

- Tiện tỳ nhà ngươi! Lẽ nào ngươi đã quên chuyện ngày đó rồi sao?

- Ta có mệnh lệnh của trưởng lão.

Ứng Vô Song nói, có thể nhìn ra được nàng rất kiên kỵ đối với người trước mắt này.

- Vậy ngươi cũng có thể từ chối mà!

Thanh niên này quát lạnh một tiếng, phất phất tay, nói:

- Đi đi, nói cho trưởng lão biết, ngươi tự nguyện từ bỏ, cho dù ta không biết đó là cái gì, thế nhưng không cho phép người sĩ nhục Kiếm minh như ngươi cất bước ở trong Anh Hùng điện.

- Nếu như ta nói không thì sao?

Thanh âm của Ứng Vô Song khàn khàn, lửa giận công tâm, thiêu đốt cổ họng của nàng.

- Tiện tỳ, người thật là to gan!

Thanh niên này lại càng phản nộ, tiến lên trước một bước, khí thế ngập trời theo đó lan tràn ra, như một đạo ánh kiếm sắc bén.

Ứng Vô Song theo bản năng lùi về phía sau, thế nhưng kiếm khí lại theo sát mà tới, làm cho nàng không có đường để đi.

Trong nháy mắt khi nàng từ bỏ, một bóng người che ở trước mặt của nàng.

- Nhìn dáng vẻ của người cũng không tệ, nhưng lại dùng lời nói ác độc như vậy nhắm vào một nữ nhân, thực sự là chán sống.

Theo một tiếng trêu chọc hững hờ, kiếm khí bị chia ra làm hai, chia lìa sang hai bên trái phải.

Người nói chuyện, đương nhiên là Giang Thần.

- Lớn mật!

Người ở bên cạnh tên thanh niên này giận dữ, còn bản thân của hắn thì vẫn còn đang kinh ngạc vì lại có người dám nói chuyện như vậy với hắn.

Sau khi kịp phản ứng lại, ánh mắt của hắn sắc bén đến mức có thể hại người, hắn nói:

- Người sẽ phải trả giá thật nặng vì lời này!

- Người là Minh chủ của Kiếm minh?

Giang Thần hỏi.

- Không phải, Minh chủ Kiếm minh là tỷ phu của ta.

Thanh niên nói.

- Thế mới đúng chứ.

Giang Thần cười nói.

- Cái gì mới đúng vậy?

Thanh niên cau mày, nhìn chăm chăm vào hắc không tha.

- Nếu như một Minh chủ Kiếm minh mà lại như thế, như vậy sẽ khiến cho ta rất thất vọng.

Giang Thần nói.

Một viên đá rơi xuống mặt nước làm dấy lên sóng lớn ngập trời.

Ngay cả người xem náo nhiệt cũng bị lời nói ngông cuồng như vậy của Giang Thần làm cho phát sợ.

- Cuồng đồ vô tri từ đâu tới mà lại dám nói ra lời nói như vậy!

- Chẳng lẽ hắc không biết mình đang đứng ở nơi nào sao?

- Tuổi còn trẻ, im lặng mà sống không tốt hơn sao?

Mọi người sôi nổi nghị luận, không hề che giấu âm thanh của chính mình một chút nào, không sợ Giang Thần nghe thấy.

- Các người nói ta sao? Để tên này sỉ nhục một nữ nhân như vậy, các người lại coi như không thấy, ta chỉ nói một câu công đạo mà lại trở thành lời nói ngông cuồng. Ta không biết nên nói các người nhu nhược, hay là ngu xuẩn đây?

Giang Thần lại nói.

- Lớn mặt!

- Làm càn!

Mọi người giận dữ, mấy cổ khí thế đồng thời bạo phát, rung chuyển đất trời, mấy bóng người như lưu tinh đánh úp về phía Giang Thần.

- Chậm đã!

Đột nhiên, một đạo kiếm khí phát ra, phóng thích ra ở trước người Giang Thần, ngăn mọi người lại.

Sau khi nhìn thấy rõ người xuất kiếm là ai, những người đang giận dữ muốn ra tay kia cũng không dám chấp vấn nữa.

- Hửn, là của ta!

Kiếm của người thanh niên kia đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ về phía Giang Thần, lời nói lạnh như băng từ trong miệng hửn vang lên.

- Mộ Dung Hành, ta sẽ làm ngươi trở thành tên hề vì lời ngông cuồng của ngươi.

- Đánh bại ngươi, chỉ cần một chiêu!

Dứt lời, kiếm ra.

Mặc kệ tên thanh niên này làm người ra sao, quả thực kiếm của hửn không thể xoi mói, đã đột phá cảnh giới Thông thiên cảnh giai đoạn sơ cấp, khiến cho người ta ngghet thở.

Mộ Dung Hành hửn không phải là những người mà Giang Thần đánh bại ở Thánh Viện có thể so sánh được.

- Tên này...

Ứng Vô Song cắn chặt răng, sắc mặt biến hóa bất định.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Đô Nguyệt

Hàng năm khi tốt nghiệp Thánh Viện thì Anh Hùng điện mới sẽ chiêu thu nhóm thiên tài ưu tú nhất vào trong điện.

Năm nay thời gian tốt nghiệp Thánh Viện còn có hai tháng, nói cách khác, hiện tại người trong Anh Hùng điện ít nhất đã gia nhập được chừng mười tháng.

Khoảng thời gian này đã đủ để làm cho bọn họ thoát thai hoán cốt, thực lực tinh tiến.

Mộ Dung Hành là minh chứng rõ nhất, hắn đã sớm thoát khỏi giai đoạn sơ cấp của Thông thiên cảnh, lên tới giai đoạn mới.

Một kiếm này, người mới như Giang Thần tuyệt đối không thể ngăn cản được.

Sự thực quả thực cũng như vậy, Giang Thần không xuất kiếm, cũng không rút đao, từ bỏ chống lại, không nhúc nhích.

Một kiếm trí mạng đã đến trước người của hắn.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh màu trắng hăng hái bắn ra, trong từng đạo từng đạo ánh mắt chấn động, đón nhận mũi kiếm của Mộ Dung Hành.

Linh kiếm của Mộ Dung Hành tuột tay, bị đánh bay ngã xuống đất, thân thể ma sát với mặt đất tạo thành những vết ngấn rất dài.

Rống!

Trong lúc mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, tiếng hổ gầm chấn động trời đất, tất cả mọi người che lỗ tai, vẻ mặt hiện lên vẻ thống khổ.

Bạch Linh đột nhiên giết ra đã tiến vào trạng thái giết chóc, con mắt màu đỏ yêu dị tỏa ra sát ý đáng sợ, khiến cho người ta cảm thấy như thân đang ở trong A Tu La địa ngục, linh hồn run rẩy.

- Bạch Linh.

Giang Thần nhẹ nhàng kêu một tiếng, ngăn cản Bạch Linh đang muốn vồ chết Mộ Dung Hành.

Bộ lông đang dựng đứng của Bạch Linh thu lại, con người khôi phục thành màu xanh lam, hăng hái chạy về vách núi ở bên cạnh, như giẫm trên đất bằng chạy lên trên cao, sau đó lại mềm mại rơi xuống phía dưới, trở lại bên người Giang Thần, ôm bắp đùi hắn, sau đó lại chạy sang một bên khác chơi đùa.

Giống như khi đến vậy, Bạch Linh trở thành chiến sủng hiền lành.

Nhưng mà, Mộ Dung Hành ngã trên mặt đất lại đang phun ra từng ngụm từng ngụm máu, thương thế không nhẹ.

- Chiến sủng thật là đáng sợ!

- Ngay cả một chiêu Mộ Dung Hành cũng không tiếp nổi.

- Trưởng lão đến rồi.

Mọi người kịp phản ứng lại, lúc này bên phương hướng Thời gian chi điện có hai tên trưởng lão đi tới.

Các đệ tử theo bản năng lùi về phía sau, mấy người của Đào Long Minh nhìn thấy chuyện này nháo thành như vậy, kinh ngạc, đồng thời trong mắt của bọn họ đều có vẻ hưng phấn giống nhau.

Bởi vì, người bị xử phạt sẽ không phải là bọn họ.

Một tên trưởng lão nâng Mộ Dung Hành dậy, một người trưởng lão khác thì đi về phía Giang Thần, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Linh.

- Bảo chiến sủng của người không được chống cự, đi vào thú quyền tùy thân.

Người trưởng lão này có tuổi tác không lớn, vóc người tầm trung, dung mạo phổ thông, ánh mắt sắc bén hiện ra khí thế bức người của Thông thiên cảnh.

- Ta không có thú quyền.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Trưởng lão sầm mặt lại, vẻ giận dữ dần dần đậm hơn, hắn nói:

- Chiến sủng hung ác như thế, ngay cả thú quyền mà người cũng không chuẩn bị, nó phạm vào làm ác hại người, là do người dung túng.

- Trưởng lão, người tới đây rất nhanh, có lẽ cũng đã nhìn thấy chuyện này sao lại xảy ra, không nói tới thú quyền, người cảm thấy ta có lỗi sao?

Giang Thần hỏi.

- Người không sai sao?

Trưởng lão hỏi ngược lại, âm thanh vừa lạnh lẽo vừa hung hăng.

- Ta nên đứng đó nhận lấy cái chết?

Trưởng lão phát ổng tay áo, nói:

- Người khiêu khích trước, tâm tính của Mộ Dung Hành kiêu ngạo, đương nhiên không cho phép người ăn nói linh tinh, không nhin được ra tay là chuyện hợp tình hợp lý.

- Hợp tình hợp lý, thực sự là hợp tình hợp lý.

Giang Thần giận dữ mà cười, hắc hắc tới trường lão đối nghịch với mình ở Thiên Đạo môn, đối phương cũng đối trắng thay đen như vậy, không phân thị phi.

Nơi được xưng là Anh Hùng điện, cũng không ngoại lệ.

- Giang Thần, người ít nói vài câu sẽ không chết đâu.

Ứng Vô Song lạnh lùng nói.

- Ồ?

Giang Thần có chút bất ngờ, nữ nhân lại có lòng tốt nhắc nhở hắc sao?

- Đô Nguyệt, thương thế của Mộ Dung Hành quá nặng, e rằng không có mấy tháng sẽ không xuống giường được.

Lúc này, trường lão trợ giúp Mộ Dung Hành chữa thương nói.

- Người mang Mộ Dung Hành xuống chữa thương trước đi.

Vị Đô Nguyệt trường lão kia cũng không quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng khóa chặt bóng người của Giang Thần.

- Nếu như người là đệ tử Thánh Viện, phạt người phải chịu hình phạt rút hồn tiên. Nếu là người của Anh Hùng điện, phạt người tu hành một năm ở xích sắt.

- Nếu không, chết!

Khi Đô Nguyệt nói ra một chữ chết, ở ngoài Thời gian chi điện yên lặng không hề có một tiếng động nào cả.

- Người của Anh Hùng điện.

Giang Thần nói, điểm kỳ quái chính là, âm thanh của hắc không nghe ra được vẻ căng thẳng một chút nào cả.

- Rất tốt.

Đô Nguyệt nói xong, tay phải không biết từ đâu lấy ra được xích sắt nặng trình trịch, đặt ở trước mặt của Giang Thần.

- Đeo vào đi.

Vẻ mặt của Đô Nguyệt rất lãnh đạm, ngữ khí không thể nghi ngờ.

Giang Thần ngồi xổm người xuống, giống như thật sự muốn mang xích sắt vậy. Thấy cảnh này, mặt của người chung quanh hiện lên vẻ châm chọc, càng có người tiếc hận lắc đầu.

- Xích sắt này dĩ nặng mấy ngàn cân đó, thực sự là thủ đoạn cao cường.

Giang Thần thở dài nói.

- Nặng không phải là chủ yếu.

Người chung quanh toát ra nụ cười hiểu ý, mang theo ý xem thường nồng đậm.

Mang xích sắt ở trong Anh Hùng điện một năm sẽ trở thành trò cười, không ai đồng ý làm quen với hắc, khi đó chân chính nửa bước khó đi.

Càng không cần phải nói tới việc rời khỏi Anh Hùng điện đi hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ.

- Có điều, vị Đô Nguyệt trưởng lão này, nếu như ta mặc vào nó, e rằng người không phụ trách được đâu.

Giang Thần đứng dậy, không thèm nhìn xích sắt lấy một chút.

- Người nói cái gì?

Đô Nguyệt hoài nghi có phải mình đã nghe lầm rồi hay không, gia hỏa lạ mặt này, không ngờ lại dám nói với hắn như vậy?

Người của Đào Long Minh vừa nghe lời này đều bật cười.

- Một đệ tử tiến tu gia nhập Anh Hùng điện sớm mà còn thật sự coi mình không thể thiếu hay sao?

Sau khi bọn họ rời khỏi đã đi tìm hiểu qua về Giang Thần.

Vừa nói ra, người chung quanh không kinh ngạc, coi Giang Thần là một thằng hề.

Trong lòng Đô Nguyệt cũng đã nắm chắc, một đệ tử tiến tu, sẽ không có bất kỳ thế lực nào chống lưng ở Long vực cả.

- Xem ra người cho rằng ta sẽ không xuất thủ? Hoặc là, ta sẽ để con súc sinh này vào trong mắt hay sao?

Đô Nguyệt nói.

- Lời ta đã nói rồi, nếu như trưởng lão cố ý, người cứ tiếp tục xử phạt công chính của người đi! Chỉ hy vọng người đừng hối hận.

Giang Thần nhún vai một cái, hai chân luồn vào bên trong xích sắt, đi đường tạo ra tiếng vang đinh đang.

- Không chỉ nặng mà còn có thể gây ra thống khổ, xem ra ta tiến vào Thời gian chi điện cũng là lãng phí nha, đi thôi, Vô Song, chúng ta trở về thôi.

Giang Thần lắc lắc đầu, nói.

- Đây chỉ là một trong các xử phạt, nếu như Mộ Dung Hành có chuyện, người sẽ không tránh khỏi có quan hệ đâu!

Đô Nguyệt còn chưa hết giận, nếu không phải ở chung quanh có quá nhiều người thì hẳn đã sớm bạt tai đối phương rồi.

- Được rồi, chúng ta ngồi một chút.

Ứng Vô Song đã hiểu rõ dự định của Giang Thần, con người đen nhánh chuyển động, lôi kéo Giang Thần ở bên cạnh chờ đợi.

Chuyện này khiến cho người ta hiếu kỳ không thôi, liên tưởng tới lời vừa nãy Giang Thần đã nói, chẳng lẽ thật sự sẽ có việc xảy ra hay sao?

- Vốn ta không có ý định để cho các người đi, nếu như Mộ Dung Hành có bất kỳ chuyện gì, con súc sinh này của người sẽ trực tiếp bị xử tử!

Đô Nguyệt rất khó chịu, chỉ tay vào Bạch Linh đang vui vẻ ở bên cạnh, quát một tiếng.

- Đáng tiếc.

Hình dáng và thực lực biểu hiện ra của Bạch Linh, đều là chiến sủng hiếm có, bởi vậy chết đi sẽ làm người ta rất là đau lòng.

Muốn trách, chỉ có thể trách chủ nhân của nó quá ngu xuẩn, tự mình gây ra phiền phức.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên, mấy đạo tia sáng từ trên trời giáng xuống, từng bóng người xuất hiện ở bên ngoài Thời gian chi điện.

- Oa!

Nhìn thấy người đến, mọi người giật nảy cả mình, những người đều là trưởng lão có quyền lên tiếng không nhỏ của Anh Hùng điện.

- Các vị trưởng lão.

Ngay cả Đô Nguyệt cũng phải tôn kính kêu lên, giờ phút này, trong lòng hắn đã cảm thấy không ổn, thế nhưng lại không muốn đi tin tưởng chuyện này.

- Nhất định là trùng hợp, nhất định là như thế.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Xin Lỗi Bạch Linh

Mấy vị Đại trưởng lão vừa nhìn nhau, khi nhìn thấy xích sắt trên chân của Giang Thần, sắc mặt tức thì biến hóa bất định.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Đại trưởng lão, người này mang theo chiến sủng không mang theo thú quyển, chiến sủng mất khống chế hại người, khiến cho Mộ Dung Hành trọng thương, ta phạt hãm tu hành xích sắt một năm.

Đô Nguyệt nói.

- Một năm sao?

Đại trưởng lão cố ý cường điệu hỏi một câu.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không mà Đô Nguyệt cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Chợt, Đại trưởng lão thi triển trận pháp hình ảnh, muốn tận mắt kiểm tra chuyện đã xảy ra vừa nãy.

Thấy cảnh này, trong lòng Đô Nguyệt trầm xuống, Đại trưởng lão không muốn nghe mình nói, là bởi vì coi trọng đối với Giang Thần.

Đối lại là những người khác, Đại trưởng lão tuyệt đối sẽ không hỏi đến, mà đây cũng là nguyên nhân làm cho hãm tu không kiêng dè gì như thế.

Rất nhanh, chuyện đã xảy ra ở ngoài Thời gian chi điện vừa này đã hiện ra rất rõ ràng.

Người chung quanh lại nhìn một lần, tâm tình rất là vi diệu, đặc biệt là còn có thể quan sát về mặt biến hóa của bọn họ.

Chẳng biết vì sao, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có chút lúng túng.

- Đô Nguyệt, người thực sự là tài tình đó, chuyện này mà cũng có thể được người nói thành tình huống như vừa rồi, quả thực khiến cho ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Một tên Đại trưởng lão liên tục cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo.

- Đại trưởng lão, thương thế của Mộ Dung Hành rất nặng.

Đô Nguyệt vội nói.

- Hẳn gieo gió gặt bão!

Đại trưởng lão nói một câu làm cho Đô Nguyệt tuyệt vọng, nếu như hẳn không nghe thấy cái gì nữa thì hẳn chính là kẻ ngu si.

Người đứng xem cũng phát hiện ra bầu không khí có chút không đúng, lại nhìn Giang Thần và Ứng Vô Song nhàn nhã đứng đó, cả đám vô cùng kinh dị.

- Giang Thần, không phải chỗ nào trong Anh Hùng điện cũng u ám như vậy, chuyện giống vậy, chúng ta bảo đảm sẽ không xảy ra lần nữa.

Một tên Đại trưởng lão đi tới trước mặt Giang Thần nói ra lời kinh người, đám người không rõ chân tướng bị dọa cho phát sợ.

Đại trưởng lão có thân phận gì mà lại ăn nói khách khí đối với một tên đệ tử mới như vậy, Giang Thần này thật sự chỉ là đệ tử tiến tu phổ thông

hay sao?

Hai chân Đô Nguyệt run lên, đầu gối như nhũn ra, suýt chút nữa đã quỵ xuống trên mặt đất.

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ sức lực khiến cho Giang Thần nói ra lời kia đến từ nơi nào.

- Đương nhiên, ta tin Anh Hùng điện không phải nơi nào cũng như thế này.

Giang Thần đứng dậy, lúc này, ánh mắt của nhìn về phía hắn đã triệt để thay đổi, nụ cười vốn như là kẻ ngu si, bây giờ đã trở nên cao thâm khó dò.

Giang Thần vừa đứng lên, xích sắt phát ra tiếng vang giòn giã, Đại trưởng lão nghe thấy vậy lập tức nhú chặt mày.

- Đô Nguyệt!

Quát một tiếng, Đô Nguyệt cũng không dám nói gì mà chạy đến trước mặt Giang Thần đưa chìa khoá xích sắt cho hắn.

Thế nhưng, Giang Thần không tiếp nhận mà chỉ là yên lặng nhìn hắn.

Đô Nguyệt sững sờ, sau khi hiểu rõ ý của Giang Thần, hắn không kìm nén được tức giận thở ra một hơi.

Có điều sau khi hắn cảm nhận được phía sau lưng mình có từng đạo từng đạo ánh mắt giống như châm thì không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống ở trước mặt của Giang Thần, nắm chìa khoá mở xích sắt ra giúp hắn.

Tình cảnh này khiến cho người ta không thể tin tưởng được, trưởng lão Anh Hùng điện làm ra động tác khuất nhục như vậy với người mới, làm

cho bọn họ cảm thấy rất không chân thực.

Thật vất vả mới mở xích sắt ra được, Đô Nguyệt liên tiếp lui về phía sau, gương mặt đã gần như vụn vỡ.

- Còn nữa, xin lỗi Bạch Linh.

Giang Thần nói.

- Bạch Linh?

Đô Nguyệt sững sờ, ánh mắt chần chờ rơi lên trên người đầu chiến sủng kia, hắn cũng không khống chế được nữa mà nói:

- Người không nên khinh người quá đáng!

Muốn hắn xin lỗi một con súc sinh? Còn không bằng giết chết hắn thì hơn.

Hắn quát một tiếng lại vội vã quay đầu nhìn lại, kỳ vọng các Đại trưởng lão cũng cảm thấy yêu cầu này quá đáng, sẽ đứng bên phía hắn.

Có điều, Đại trưởng lão lại đang do dự!

- Bạch Linh, vừa nãy người nghe hắn mắng người, người có cảm nhận gì?

Giang Thần hỏi.

Đuôi của Bạch Linh buông xuống, cau mày, tròng mắt màu xanh lam sắp chảy ra nước.

Điều này làm cho người ở chỗ này, bao gồm cả Đô Nguyệt đều sững sờ.

- Các vị trưởng lão, trí tuệ của Bạch Linh cực kỳ cao, nghe hiểu tiếng người, bị người ta nhục mạ như vậy, nếu như có khúc mắc, đối với chiến sủng mà, sẽ hoàn toàn thất bại nha.

Giang Thần nói.

Các Đại trưởng lão gật gù, trong hiểu biết không nhiều của bọn họ đối chiến sủng, quả thật có cách nói này.

Tâm linh của chiến sủng yếu đuối hơn rất nhiều so với nhân loại.

- Đô Nguyệt, hiện giờ ngươi chỉ vì hành vi của mình mà xin lỗi, còn vì hành động hôm nay của ngươi mà phải chịu trừng phạt gì thì còn chưa xác định được.

Đại trưởng lão nói.

Lửa giận của Đô Nguyệt trong nháy mắt bị dập tắt, ở trong lòng hăn chỉ còn lại nghi hoặc vô cùng tận mà thôi.

Giang Thần này rốt cuộc là ai?

Tại sao có thể làm cho Đại trưởng lão cố ý tới giúp, ra mặt giúp hăn cơ chứ?

Đãi ngộ này, người có thể hưởng thụ được trong Anh Hùng điện không vượt qua hai chữ số.

Đô Nguyệt đi tới trước mặt Bạch Linh, nhìn đôi mắt màu xanh lam kia, tâm tình của hăn rất phức tạp, tu hành nhiều năm như vậy rồi, hăn chưa từng xin lỗi qua một con chiến sủng.

- Ta vì lời nói mới rồi của mình mà tạ lỗi với ngươi, hi vọng ngươi có thể tha thứ cho ta.

Hắn làm bộ trước mắt hắn chính là một người, lại dùng lời lẽ khách khí nhất để nói ra lời xin lỗi.

Có điều nói xong, hắn lại rơi vào trong nghi hoặc, con chiến sủng này sẽ biểu đạt mình tha thứ hay không tha thứ như thế nào đây?

Bạch Linh chỉ liếc mắt nhìn hắn một chút, cho hắn một ánh mắt tràn ngập vẻ bắt nạt, sau đó phe phẩy đuôi rời đi.

Đô Nguyệt cũng sờ đứng ở đó, không biết làm sao, cũng may hắn đã xin lỗi Giang Thần và Bạch Linh, việc này đã coi như qua đi.

- Đi xuống đi, chờ đợi xử phạt của người.

Các Đại trưởng lão nói.

Đô Nguyệt thở phào một hơi, trước khi đi hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Giang Thần một chút.

- Giang Thần, cố gắng nỗ lực, Anh Hùng điện là nơi công bằng liêm chính.

Đại trưởng lão nói.

- Vâng, chư vị trưởng lão, Giang Thần sẽ không để cho Anh Hùng điện thất vọng.

Giang Thần nói ra một lời hai ý nghĩa, khai phá kỳ mạch, là nguyên nhân Anh Hùng điện coi trọng mình như vậy.

Anh Hùng điện so với hắn còn lo lắng hơn nhiều, cho nên sao có thể để hắn làm lỡ thời gian một năm này cơ chứ.

- Hừm, đi đi, Thời gian chi điện đang chờ các người.

Đại trưởng lão đến giúp Giang Thần, thái độ ôn hòa, bình dị gần gũi, lấy lòng như chưa từng có.

Lúc rời đi, bọn họ cũng rất thẳng thắn, gật gù với Giang Thần, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Tất cả trưởng lão rời đi, những người còn lại cũng ung dung hơn nhiều. Có điều sau khi phát hiện ra ánh mắt của Giang Thần đang nhìn sang thì thân thể của bọn họ đều trở nên căng thẳng.

- Vừa nãy, là ai ra tay với ta?

Giang Thần nói.

Mọi người cả kinh, lập tức nghĩ đến trước khi Mộ Dung Hành đứng ra đã có mấy người muốn cho Giang Thần một chút giáo huấn.

Người ở chỗ này nhìn chung quanh, có người nói:

- Cái đó, Giang Thần, bọn họ chạy hết rồi.

Đám người động thủ lúc Đô Nguyệt rời đi, cũng rất giảo hoạt chạy mất khỏi nơi này.

- Được rồi, chúng ta vào đi thôi.

Dường như Ứng Vô Song đang chờ tới mức thiếu kiên nhẫn, nàng trực tiếp đi tới Thời gian chi điện.

- Người ngoại trừ bị gọi tới để ta giải quyết vấn đề ra thì cũng có thể báo cáo tiến độ của người bất cứ lúc nào.

Giang Thần đi theo nàng, nhỏ giọng nói.

Đại trưởng lão đến nhanh như vậy, hiển nhiên không giống bình thường.

Ứng Vô Song dừng bước lại, bữu môi, gật đầu đồng ý, lại nói:

- Đồng thời ta còn có nhiệm vụ giám sát người, đề phòng người dùng phương pháp không hợp lý rút lấy hạn mức một ngàn vạn kia bỏ vào trong túi.

- Người rất là trực tiếp đó.

Giang Thần nói.

Ứng Vô Song hừ lạnh một tiếng, đi vào trong Thời gian chi điện, Giang Thần lắc lắc đầu, theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, chuyện xảy ra bên ngoài Thời gian chi điện, rất nhanh đã trở thành một chuyện lý thú truyền ra ở trong Anh Hùng điện.

Mà điểm thú vị nhất đương nhiên là sau khi Đại trưởng lão xuất hiện, biểu hiện của Đô Nguyệt ra sao.

Có điều cũng có người biết chuyện Mộ Dung Hành bị trọng thương, cho nên chuyện này còn xa mới có thể kết thúc được, trái lại cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Nguy Cơ Của Bạch Linh

Thời gian chi điện, từ bên ngoài nhìn qua là một toà cung điện hùng vĩ, nhưng mà bên trong lại có động thiên khác.

Một cái trang viên phong kín, có hoa viên, có gian phòng, còn có quảng trường.

Ở trên bầu trời và cuối tầm mắt đều là sương mù, như nhắc nhở mọi người về các điểm thần kỳ của nơi này.

Trên quảng trường của trang viên có bày một cái đồng hồ cát tính giờ rất lớn.

Sau khi Ứng Vô Song đi vào, nàng phục dụng thêm một viên linh đan đột phá tiếp theo, lấy ra đệm để xuống dưới đất, bắt đầu tu hành.

Giang Thần muốn khai phá kỳ mạch của bản thân trước tiên, sau đó mới giải quyết cản trở mà các Thông thiên cảnh khác gặp phải khi khai phá kỳ mạch, vì vậy bây giờ không có quan hệ gì tới nàng cả.

Giang Thần không lãng phí thời gian, Thời gian chi điện chính là thứ giúp hần đuổi kịp được Ninh Hạo Thiên.

Đầu tiên, hần không vội đột phá giai đoạn sơ cấp của Thông thiên cảnh mà là khai phá kỳ mạch.

Cũng giống như khi còn là Thần Du cảnh vậy, có nhiều thêm một cái kỳ mạch thì sẽ có ưu thế mười cái thần huyết so với người khác.

Tám mạch toàn mở chẳng khác nào điểm viên mãn bốn mươi chín cái thần huyết, có thể nghênh ngang một đường chém giết tất cả với đối thủ cùng ở trong cấp bậc Thông thiên cảnh.

Khi thời gian mất đi một phần ba, Giang Thần đã khai phá được đến cái kỳ mạch thứ tư.

Đây là trình độ tiêu chuẩn của đại đa số thiên tài Thánh Viện, đại đa số lúc này đều không ép được lực lượng của bản thân mà đột phá.

Điều đáng nhắc tới chính là, khai phá đến và khai phá thành công là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Khi khai phá đến một nửa đột phá cũng được gọi là không hoàn toàn được khai phá kỳ mạch, khi đó cũng sẽ không mang đến bất kỳ hiệu quả nào.

Tô Lệ được xưng là Thông thiên cảnh khai phá đến cái kỳ mạch thứ tư mới đột phá, trên thực tế là ba cái.

Cao Thiên Ca là người thành công khai phá cái thứ tư, lại cộng thêm huyết thống Thiên Phượng, suýt chút nữa đã đánh bại được Giang Thần.

Khi đồng hồ cát còn còn lại một phần ba, Giang Thần khai phá đến cái thứ sáu.

Vào lúc này, rõ ràng tốc độ khai phá đã giảm bớt đi rất nhiều, Giang Thần không muốn lãng phí hiệu quả của Thời gian chi điện, chuyện khai phá kỳ mạch tạm thời để qua một bên.

Theo thời gian trôi qua, cản trở mà hắn phải chịu sẽ tự động hạ thấp, hiện tại lại cố khai phá thì sẽ là gặp phải ngõ cụt, tự tìm đau khổ.

- Đây là lúc trở thành Thông thiên cảnh chân chính!

Là thời điểm để đột phá giai đoạn sơ cấp rồi.

Sở dĩ Thông thiên cảnh có giai đoạn sơ cấp là bởi vì tính đặc thù của cảnh giới.

Không giống các cảnh giới trước đó, chỉ riêng lực lượng biến hóa và tăng lên trong kinh mạch đã đạt đến Thông thiên cảnh, bản thân chính là lực lượng.

Sau khi thân thể không ngừng rèn luyện và tẩy tủy đã không còn là phàm thể mà được gọi là công thể.

Công thể, phá vỡ các loại gông xiềng của nhân loại, ví dụ như Thông thiên cảnh có thể bay lượn vậy.

Giai đoạn sơ cấp là người vừa đột phá, không có cách nào dung hợp tinh, khí, thần của công thể một cách hoàn mỹ.

Phải cần có một khoảng thời gian thông thạo, có đủ sức khống chế, làm được tới chuyện hồn xác hợp nhất, như vậy mới có thể đột phá ra khỏi giai đoạn sơ cấp.

Lúc vừa mới bắt đầu cũng không quá thuận lợi, ngay cả phương hướng chính xác Giang Thần cũng không tìm được.

- Chuyện liên quan với việc phải làm sao mới có thể đột phá giai đoạn sơ cấp sẽ được giảng bài ở trong lớp đặc cấp. Mà khi đó sẽ mời Đại trưởng lão Anh Hùng diện tới giảng bài, giảng giải rất nhiều yếu điểm và tâm đắc.

- Mà ta nhớ, khi người thông qua sát hạch lớp đặc cấp Đông viện, ngay cả một tiết khóa người cũng không tham dự.

Qua mấy ngày, Ứng Vô Song bỗng nhiên nói, hiển nhiên nàng đã nhìn ra phiền phức mà Giang Thần gặp phải.

- Làm sao người biết ngay cả một tiết khóa ta cũng không tham dự vậy?

- Phong Kỳ đội có một tấm bảng biểu nghỉ học, người gia nhập Thánh Viện không tới nửa năm, thế nhưng đã lên đứng đầu danh sách.

Ứng Vô Song liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói.

Giang Thần nở nụ cười ngượng ngùng, không ngờ chuyện đột phá giai đoạn sơ cấp lại ở trên chương trình học.

- Hiện giờ người đã biết hậu quả của việc tự đại là gì chưa?

Ứng Vô Song không lên tiếng nói như ý nguyện của hắn mà trái lại còn trào phúng một tiếng.

- Cái này, chỉ có thể nói là hiểu lầm mà thôi.

Nếu như Giang Thần không đột phá Thông thiên cảnh sớm, mà là dựa theo kế hoạch Thánh Viện sắp xếp cho hắn, đợi tới sau khi đột phá Thông thiên cảnh, tự nhiên sẽ có người dạy cho hắn biết.

Chỉ là, dựa theo sắp xếp của Thánh Viện, hiện tại nhiều lắm hắn cũng mới chỉ khai phá cái kỳ mạch thứ hai, mà cảnh giới vẫn là Thần du cảnh.

- Người đánh Mộ Dung Hành bị thương thành như vậy, tỷ tỷ và tỷ phu của hắn sẽ không bỏ qua cho người, người được Thánh Viện coi trọng, nhưng bọn họ vẫn có biện pháp để người bước đi gian nan ở trong Thánh Viện này.

Ứng Vô Song lại nói.

- Vì lẽ đó?

- Sợ là sau khi chúng ta rời khỏi đây, phiền phức sẽ tìm tới cửa, người không thể ỷ vào chiến sủng của mình được.

Mí mắt của Giang Thần buông xuống, nếu không phải là lập trường nhất trí thì hẳn cũng cho rằng nữ nhân này đang cười ở trên sự đau khổ của người khác.

- Như tình cảnh của người ở Anh Hùng điện sao?

Giang Thần quyết định trêu chọc nàng một chút.

Vừa nghe thấy lời này, thân thể của Ứng Vô Song cứng đờ, ánh mắt trống rỗng, một lúc lâu đi mới quay mặt đi được.

- Nếu như tính cách của người vốn cay nghiệt như vậy thì người sẽ không thống khổ, là bởi vì nỗi thống khổ của người cho nên mới sẽ làm cho người trở thành người vậy.

Giang Thần nhìn mái tóc dài màu đen giống như thác nước kia, miệng chậm rãi nói.

- Người khác hại người, làm nhục người, đánh người, người hoàn toàn có tư cách tức giận phản nộ, nhưng không nên hại chính mình như vậy...

- Được rồi! Người cho rằng người đã hiểu rất rõ về ta sao? Ta vốn là người cay nghiệt như vậy đó.

Ứng Vô Song thô bạo ngắt lời nói của hắn.

Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, suy đoán nàng là một cô nhi, nếu không để những lời này cho phụ mẫu của nàng nói thì sẽ không thể thích hợp hơn được nữa.

Trong lúc trầm mặc lúng túng, Ứng Vô Song đột nhiên ném về phía hắn một thứ.

Giang Thần đưa tay tiếp lấy, rất là tức giận, cố tình gây sự cũng có một mức độ, nhìn xem quan hệ song phương có sâu đậm hay không.

Có điều, khi hần phát hiện ra trong tay là một quyển sách, hần không khỏi ngần ra.

Sau khi mở ra xem, trên mặt có từng hàng chữ nhỏ xinh đẹp, cùng rất nhiều hình vẽ.

- Đây là?

Giang Thần phát hiện ra nội dung có liên quan tới việc đột phá giai đoạn sơ cấp, hần vô cùng bất ngờ, ngẩng đầu nhìn lại phía nàng.

- Đây là bút ký khi ta đi học.

Ứng Vô Song nói.

- Đa tạ.

Giang Thần lần thứ nhất cảm giác được việc mang theo Ứng Vô Song vẫn có chỗ tốt.

- Nếu như người bị đánh chết, người khác lại sẽ nói là do ta làm hại, ta cũng không muốn bị đổ oan như thế.

Ứng Vô Song nói.

Giang Thần làm như không nghe thấy, ánh mắt rơi vào bên trong bút ký kia.

Thông qua chữ ở trên tờ thứ nhất, Giang Thần ngẩng đầu nhìn về phía Ứng Vô Song, ánh mắt tràn ngập vẻ rung động.

Hắn phát hiện ra thiên phú của Ứng Vô Song vô cùng tốt, bút ký không chỉ tỉ mỉ mà còn có tổng kết của nàng, có thể nói là lập luận sắc sảo, khiến cho hắn cảm thấy mọi thứ trở nên rộng rãi sáng sủa.

- Chẳng trách Nam Công cũng không đành lòng.

Giang Thần hiểu rõ cảm giác của Nam Công.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Thời gian chi điện, Bạch Linh đang chờ đợi trong tẻ nhạt.

Thời gian chi điện, không thể để cho Giang Thần mang Bạch Linh đi vào bên trong, bởi vì mỗi một sinh linh đều sẽ tiêu hao năng lượng của Thời gian chi điện.

Nếu như Anh Hùng điện để cho Bạch Linh đi vào trong, ngày thứ hai sẽ lên trên Thánh thành nhật báo, tiếp theo sẽ gây nên sóng to gió lớn, sẽ tạo thành xung kích không nhỏ đối với Anh Hùng điện.

Vì vậy, Bạch Linh phải chờ ở bên ngoài mười ngày.

Hiện tại đã qua sáu ngày, đuôi của Bạch Linh đã rất lâu rồi không vểnh lên nữa.

Người của Anh Hùng điện cũng đều biết đặc thù của con chiến sủng này.

Mọi người phát hiện ra, trí tuệ của Bạch Linh cực kỳ cao, thậm chí còn biết cầm nguyên thạch đi mua đồ ăn, nguyên thạch giấu ở chỗ nào, ai cũng không biết được.

Một ngày nọ, ở bên ngoài Thời gian chi điện có mấy người thu liễm khí tức của mình đi tới, trong tay cầm cung nỏ và trường mâu.

- Giang Thần kia cho rằng Anh Hùng điện là nơi nào chứ? Chiến sủng của hắn làm tổn thương Mộ Dung Hành, đó là hành động đánh vào mặt mũi của Kiếm minh chúng ta.

- Ngày hôm nay, chúng ta phải lấy đầu con chiến sủng kia để nấu canh uống.

- Đầu chiến sủng kia không đơn giản, khí huyết dồi dào, nếu như làm thành thuốc, như vậy tuyệt đối có thể làm cho thực lực tăng nhanh như gió.

- Mà yêu huyết của nó cũng đáng giá ngàn vàng.

Không ngờ bọn họ lại muốn ra tay đối với Bạch Linh!

Hơn nữa còn chuẩn bị rất đầy đủ, cung tên trong tay đều là linh khí, có ba người còn mang theo một cái lưới lớn.

Bọn họ không dám động vào Giang Thần, nhưng chiến sủng thì lại là một chuyện khác.

Chẳng lẽ Giang Thần còn muốn vì một đầu súc sinh mà giết bọn họ hay sao?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Võ Đạo Đại Thống

Bên ngoài Thời gian chi điện, đầu của Bạch Linh gác lên trên chân trước, thân thể thẳng tắp, cái đuôi uể oải lung lay, con mắt màu xanh lam có chút tê nhạt nhìn ra chung quanh.

Bỗng nhiên, đuôi của Bạch Linh dừng lại, đầu giơ lên, nhìn chăm chú về một phương hướng khác không tha, một giây sau nó đã hóa thành một tia chớp bắn về phía xa.

Sáu mũi tên không hề có một tiếng động bắn vào nơi nó vừa mới nằm, sau khi thất bại, trực tiếp cắm vào trên mặt đất hoặc là vào bên trong nham thạch, sắc bén trí mạng.

Rống!

Lông của Bạch Linh dựng lên, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, con người trong nháy mắt đã chuyển đổi thành màu đỏ như màu máu.

- Không được gây sự.

Ngay khi Bạch Linh muốn ra tay, trong nháy mắt này bên tai nó vang lên lời trước đó Giang Thần đã nói trước khi tiến vào Thời gian chi điện.

Trong lúc thất thần, một cái lưới lớn từ trên trời giáng xuống, nhốt nó lại.

Móng vuốt của Bạch Linh vung lên, cũng không thể xé rách tấm lưới này.

Sáu cái trường mâu như sao phóng tới.

Bạch Linh đành toàn lực mang theo lưới nhảy sang một bên để né tránh.

Bên trong tấm lưới lớn có những cái móc câu, theo di chuyển nó đâm vào bên trong da thịt, máu tươi chảy ròng ròng.

Trường mâu trí mạng liên tục thất bại, cái cuối cùng thì nhắm thẳng về phía trán!

Cũng may là xẹt qua sát trán, không phải là chính diện bắn trúng.

Coi như là như vậy thì cũng mất một lớp da, máu tươi nhuộm bộ lông của nó thành màu sắc giống với con mắt của nó.

- Oa oa oa, con súc sinh này thật là lợi hại, Truy tinh tiễn bắn không trúng, bị Kim la đại võng bọc mà còn có thể di chuyển được.

- Chỉ là làm như vậy chỉ tự tăng cho bản thân mình thống khổ mà thôi, còn không bằng được chết một cách thống khoái.

- Chà chà, ta có thể ngửi được hương vị bên trong máu, đại bổ, tuyệt đối là đại bổ.

Sáu người của Kiếm minh lục tục xuất hiện, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lẽo vô tình, vừa nói, một mặt một lần nữa lấp mũi tên lên.

- Khà khà, cái gì mới gọi là không gây sự chứ?

- Không giết người là được.

Bạch Linh ở trong lưới mất công căn xé, rốt cục đã tạo ra được một lỗ hổng, đồng thời nó còn nhớ tới lời đối thoại sáu ngày trước.

Không chờ Bạch Linh nghĩ xong thì mũi tên lần nữa bắn ra, muốn bắn trúng nó.

Rống!

Tiếng rống giận dữ vừa vang lên thì đã biến thành tiếng kêu thảm thiết khàn giọng chói tai, Bạch Linh âm âm ngã xuống.

- Khà khà, thú chính là thú, dù có lợi hại đến đâu thì cũng không có trí tuệ.

- Một khi bị Kim la đại võng bọc lại, vận mệnh đã được quyết định rồi.

Người của Kiếm minh bỗng cảm thấy phấn chấn, nhanh chóng tiến lên phía trước, muốn thu hoạch thành quả.

Bạch Linh né người sang một bên, cuối cùng lại ngã vào trong vũng máu của chính mình.

- Thực sự là lãng phí! Nhiều yêu huyết như vậy!

Bạch Linh nhìn thấy mấy đôi chân đi tới trước người của nó, hô hấp dồn dập, mắt trừng lớn.

Trong đầu nó hiện ra câu nói sau cùng ngày đó Giang Thần đã nói với nó.

- Đương nhiên.

Lúc đó, Giang Thần thần bí cười cười, nhìn khắp bốn phía, ngồi xổm người xuống, ghé vào lỗ tai nó rồi nói:

- Nếu như có người muốn giết người, như vậy cứ giết cho bọn chúng không còn manh giáp thì hơn!

Đột nhiên xảy ra dị biến, trên người Bạch Linh vốn bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ hiện ra ánh sáng màu hồng chói mắt.

Sáu người Kiếm minh nghĩ mình đã nhìn lầm, mãi đến khi nhìn thấy sáu cái Truy tinh tiễn trên người Bạch Linh lại bị ép ra ngoài, sáu cái lỗ máu dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lập tức khép lại.

Theo Bạch Linh đứng dậy, Kim la đại võng bị chia ra làm hai, bị một nguồn lực lượng xé rách.

Máu tươi bên trong lông giống như giọt mưa rơi xuống.

- Tại sao lại như vậy cơ chứ?

Sáu người sợ hãi ra phát hiện Bạch Linh đã hoàn toàn thay đổi dáng vẻ trước đó.

Hổ văn màu vàng đã trở thành màu đen, bộ lông trắng như tuyết.

Ở đầu, tứ chi, đuôi có tia điện bộc phát ra, như ánh lửa chớp chồm.

Một đôi mắt hổ, không thấy mắt đâu mà giống như một đôi bảo thạch đang toả sáng!

- Dị biến! Con súc sinh này đã xảy ra dị biến!

- Nhanh!

Sáu người Kiếm minh hoảng sợ nhảy dựng lên, lập tức kéo dài khoảng cách, liên tục lấy ra Truy tinh tiễn.

- Chết!

Đột nhiên, một thanh âm vang lên ở bên tai của bọn hắn.

Mùi tên trong tay rơi xuống mặt đất, từng người há hốc miệng, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin tưởng được.

Biết nói?

Con yêu thú này đang nói chuyện sao?

Rống!

Tiếng hổ gầm dài lâu mà lại vang dội nổ vang ở trong Anh Hùng điện, núi đá nổ tung, cây cối sụp đổ.

- Chạy!

Sáu người bị chấn động đến mức phun ra máu, sau đó bỏ chạy về các phương hướng khác nhau.

- Chết! Chết! Chết! Chết! Chết!

Nhưng mà, âm thanh lạnh lẽo vô tình vẫn đi theo sát đằng sau bọn họ như cũ.

Mỗi một chữ hạ xuống thì sẽ có người chết.

...

Thời gian chi điện, có bút ký của Ứng Vô Song, Giang Thần thuận lợi đột phá giai đoạn sơ cấp, chính thức trở thành cường giả Thông thiên cảnh, công thể đại thành.

Bên trong khí hải của hắn hiện ra một vầng sáng, sát cạnh biên giới của khí hải.

Đây là Thiên chi hoàn.

Thiên chi hoàn xoay một cái, oai của Thông thiên cảnh tức thì bạo phát.

Số lượng của Thiên chi hoàn, quyết định cảnh giới cao thấp.

Thông thiên cảnh không phân ra làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, mà là từ một đến chín, tương ứng với số lượng của Thiên chi hoàn.

Mãi đến khi chín chín quy nhất thì mới có thể đột phá Thông thiên cảnh, trở thành chí tôn.

Hiện tại, cảnh giới của Giang Thần là Thông thiên cảnh tầng một.

Thiên chi hoàn lượn một vòng, cũng là quá trình từ súc lực đến phát lực.

Mà thần hiệu của kỳ mạch chính là hiệu suất có thể vận chuyển Thiên chi hoàn.

Thông thiên cảnh giống nhau ở một điểm, tích trữ càng nhiều lực lượng thì vẫn là lực lượng tương đồng, sẽ dùng thời gian càng nhanh hơn để đi hoàn thành.

Lúc chiến đấu, những chênh lệch đều sẽ là những chênh lệch trí mạng.

Lúc còn chưa tiến vào Thời gian chi điện, Giang Thần không phải là đối thủ của Ứng Vô Song đã đột phá giai đoạn sơ cấp.

Thế nhưng hiện tại, hắn đã khai phá cái kỳ mạch thứ sáu, có thể toàn thắng Ứng Vô Song.

Mà điểm quan trọng nhất chính là, đối với người ngoài mà nói, mới trải qua không tới mười ngày, thực lực của Giang Thần đã tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Đây chính là uy lực của Thời gian chi điện.

- Trong quãng thời gian còn lại, chờ ta khai phá toàn bộ kỳ mạch, khi đó Thần mạch sẽ hoàn toàn khôi phục, thực lực sẽ lại tăng lên rất lớn, đến lúc đó, Ninh Hạo Thiên, ta có thể tiện tay đánh bại được hắn!

- Có điều, tại sao ta lại có chút bất an cơ chứ?

Lẽ ra Giang Thần nên cao hứng, thế nhưng hắn lại cảm nhận được trong lòng có một đám mây đen, trực giác nói cho hắn đã có việc không tốt xảy ra.

Loại cảm giác này rất vi diệu, Giang Thần không nghĩ ra được chút manh mối nào cả.

Giang Thần nhìn về phía đồng hồ cát, nó vẫn còn sót lại một phần nhỏ.

- Dùng làm cái gì đây?

Kỳ mạch tạm thời không vội khai phá, cảnh giới cũng vừa đột phá, như vậy hắn sẽ tập trung vào phương diện võ học.

- Trong khoảng thời gian này cũng không giao thủ với kiếm giả lợi hại, Bất hủ kiếm đạo chỉ là được lợi vì Phong Tâm ý cảnh tăng lên mà thôi.

- Chỉ là đao pháp của ta có thể tăng nhanh như gió na.

Giang Thần cời đai lưng xuống, cầm đại đao màu đen vào trong tay.

Cây đao này là thứ mà chương giáo sư huynh cho hắn, chuôi đao, vỏ đao, lưỡi đao đều là màu đen, so với Xích tiêu kiếm còn dài hơn 5 tấc.

Độ cong của lưỡi đao không lớn, coi như song đao cũng có thể dùng như là lưỡi kiếm được.

Màu sắc của đao là vì ẩn giấu diện mạo chân thật, bởi vì cây đao này là một kiện tín vật.

Đi cùng đao còn có Vô cực đao pháp mà chương môn sư huynh truyền thụ cho hần.

Không phải võ học phổ thông, dùng ánh mắt của Giang Thần cũng không thể xác định được cấp bậc của môn đao pháp này một cách chuẩn xác.

Bởi vì môn đao pháp này ẩn chứa Thiên Võ ý cảnh mà năm trăm năm trước không có.

Bảy thức đao chiêu, vừa ra tay là có thể thi triển ra hết mức.

Ở trong tay người khác nhau thì uy lực của thức cuối cùng có lẽ còn không bằng thức thứ nhất.

Sau đó, trong khoảng thời gian còn lại, Giang Thần bắt đầu luyện đao.

- Giang Thần, kiếm trên tay trái của ngươi không đánh bại được kẻ địch, tay phải dùng đao thì có ích lợi gì cơ chứ?

Không được mấy ngày, Ứng Vô Song mở miệng nói.

Đao ý hoàn chỉnh, kiếm ý hoàn chỉnh.

Hai thứ này sẽ không hỗ trợ lẫn nhau mà là độc lập, vì vậy, đao ý hoàn chỉnh không đánh bại được kẻ địch, kiếm ý hoàn chỉnh cũng không giúp được cái gì.

Giang Thần luyện kiếm lại luyện đao, đó là hành động lãng phí thời gian, đao có thể bại được kẻ địch, kiếm cũng có thể.

Kiếm không thể đánh bại kẻ địch, đao cũng không thể.

- Ài, Thiên Võ ý cảnh khiến cho ta kinh diễm, thế nhưng ở vài phương diện khác, sao người ở đây càng càng lại càng thụt lùi như vậy chứ?

- Chuyện khai phá kỳ mạch không biết cũng thôi đi, thế nhưng võ đạo đại thống cũng không biết sao?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Đưa Huynh Đệ Các Người Đi Đoàn Tụ

- Đối với ta mà nói, luyện đao cũng là luyện kiếm, luyện kiếm cũng là luyện đao.

Giang Thần không giải thích thêm mà chỉ tùy ý nói.

Ứng Vô Song cân nhắc nửa ngày, sau khi hiểu rõ ý của hắn, nàng bĩu môi.

Nếu như ví dụ sức chiến đấu của võ học thành một vại nước.

Như vậy kiếm đao, đao đao, thương đao vân vân chính là thùng nước, người tu hành khác cầm một thùng nước cũng đã khó khăn rồi mà Giang Thần lại nói hai bên cầm hai thùng.

Ở trong mắt của Ứng Vô Song, lời nói vừa tự đại lại vô tri như thế.

Bởi vì nàng có cái nhìn không giống đối với võ học.

Giang Thần cũng mơ hồ hiểu ra vì sao lại như vậy, những tri thức quý giá hắn biết được đều đến từ Thánh vực năm trăm năm trước.

Khi đó, Cửu Thiên đại lục ở khu vực biên giới, lạc hậu với các vị diện thế giới khác.

Mà sau khi Thánh vực đóng đường nối vị diện lại càng mất đi cơ hội giao lưu và tiến bộ. Trong năm trăm năm qua, người ở nơi này thăm dò trong mù quáng, vì vậy mới tạo thành kết quả như hiện tại.

Cái nhìn không giống, ý kiến không giống nhau, Giang Thần và Ứng Vô Song tự mình làm chuyện của mình, không liên quan tới nhau.

Mãi đến tận ngày cuối cùng thì Giang Thần mới dừng tu hành, cố gắng bình phục tâm tình.

Hai người ở trong Thời gian chi điện đã được vài tháng, thế nhưng bên ngoài mới trải qua được mười ngày, bất luận người nào tự mình trải qua chuyện này cũng sẽ không thích ứng, đặc biệt là người lần thứ nhất tiến vào nơi này.

- Phải làm như thế nào mới có thể giải quyết được vấn đề gặp phải khi Thông thiên cảnh đã từng khai phá kỳ mạch, người định sắp xếp như thế nào, chờ người khai phá xong tám cái kỳ mạch trước rồi mới lại bắt tay vào làm chuyện này sao?

Ứng Vô Song chủ động tìm hắc đế nói chuyện, đây là chuyện công.

- Sao vậy, người lo lắng sao?

- Không, ta cần phải báo cáo tiến triển.

Ứng Vô Song bình tĩnh nói.

- Anh Hùng điện có biết người trực tiếp hỏi ta câu như vậy không? Hoặc là nói, bọn họ cho phép sao?

- Ta không thích quanh co lòng vòng.

Ứng Vô Song nói.

- Được rồi, sau khi rời khỏi đây, người cứ nói với Anh Hùng điện, nhất định ta phải khai phá ra tám cái kỳ mạch của chính mình trước.

Ứng Vô Song gật gù, không có bất kỳ lời đánh giá nào, chỉ lặng lẽ nhớ kỹ lời hăn mà thôi.

Lúc này, đồng hồ cát đã chảy xong, tất cả mọi thứ xung quanh hai người đã hóa thành hư vô, trong thiên địa chỉ còn lại một mảnh mù sương.

Chờ đến khi cảnh tượng trước mắt khôi phục lại bình thường, Giang Thần và Ứng Vô Song đi ra bên ngoài Thời gian chi điện.

Hả?

Con người còn không thích ứng được với hình ảnh đột nhiên chuyển biến, vì vậy sau khi ra thế giới bên ngoài sẽ là một mảnh trống không. Chỉ có điều, hai người lại có cảm giác không đúng.

Giống như có vô số con mắt nhìn mình vậy.

Mà sự thực quả thực cũng như vậy, bên ngoài Thời gian chi điện có hơn mười tên Đại trưởng lão đứng ở đó, loại trưởng lão cấp bậc như Đô Nguyệt còn nhiều hơn nữa.

Phía trong núi xa xa cũng có bóng người, trên không trung cũng có không ít.

Tính toán sơ qua, ước chừng có hơn một nghìn người, đều là người của Anh Hùng điện.

Bọn họ đang chờ, chờ đợi Giang Thần xuất hiện.

- Ồ?

Giang Thần đột nhiên chú ý tới một chỗ không đúng, ngọn núi nơi Thời gian chi điện tọa lạc đã hoàn toàn biến dạng, ngọn núi tú lệ trước đây tràn ngập dấu vết vừa trải qua đại chiến, hoàn toàn bị thay đổi, không có

một chút vẻ đẹp nào cả, đặc biệt là đỉnh núi đã bị tước mất một phần, rất chói mắt.

Quan trọng nhất chính là, Giang Thần phát hiện ra không ít vết cào Bạch Linh để lại!

Lại nhìn sắc mặt của Đại trưởng lão, hẳn đã ý thức được vấn đề đã xảy ra.

- Giang Thần, chiến sủng của người mất đi khổng chế, đại não Anh Hùng điện, đã thương vô số người, nhờ có Thủy Nguyên Đại trưởng lão ra tay cho nên mới ngăn cản được nó hành hung, bây giờ nó đã chạy mất! Người cần phải đưa ra lời giải thích!

Đô Nguyệt là người thứ nhất đứng ra nói chuyện, xảy ra chuyện như vậy, hôm nay Đại trưởng lão cũng không thể thiên vị Giang Thần được.

Giang Thần đảo qua trên người từng trưởng lão đang có vẻ mặt nghiêm túc, tiếp theo ánh mắt rơi lên trên người của Nam Công.

- Ta muốn xem hình ảnh đã trải qua của toàn bộ mọi chuyện.

Giang Thần nói.

Hắn không giải thích, cũng không cầu xin, chuyện này đã vượt ra ngoài dự liệu của mọi người.

Có điều nghĩ lại, sợ rằng hắn còn chưa biết rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

- Chiến sủng của người giết chết năm người của Anh Hùng điện, đã trọng thương quá nửa đội viên đội chấp pháp, làm hại Thủy trưởng lão bị thương, vô số nơi trong Anh Hùng điện đã bị hủy!

Đô Nguyệt nói.

- Ta muốn xem hình ảnh đã trải qua của toàn bộ mọi chuyện!

Giang Thần cường điệu nói.

- Cho hãn thấy!

Một vị Đại trưởng lão tương đối tuổi trẻ nói, trên tay hãn có thương tích, chính là Thủy Nguyên Đại trưởng lão trong miệng của Đô Nguyệt.

Rất nhanh, một đoạn hình ảnh xuất hiện ở trên không trung.

Là bắt đầu từ sau khi Bạch Linh tránh thoát Kim la đại võng, sáu tên đệ tử Kiếm minh chết mất năm người, sau đó rốt cục có Đại trưởng lão tới đây, cùng với đội chấp pháp đồng thời đối phó với Bạch Linh thức tỉnh huyết thống.

Bạch Linh hung mãnh khó chặn, nhưng chung quy vẫn không địch lại được các loại thủ đoạn của Anh Hùng điện, cuối cùng nó trốn về phía chân trời.

Trận chiến này, kinh thiên động địa, trên dưới Anh Hùng điện vì thế mà chấn động.

Nơi bị ảnh hưởng rất nhiều, ngọn núi hiện tại này, chỉ là một trong số đó.

- Ta muốn xem phần trước đó nữa.

Giang Thần lẳng lặng xem xong, vẫn không có biểu hiện gì mà đưa ra yêu cầu.

Bạch Linh không thể vô duyên vô cớ biến thành như vậy, chuyện này ai cũng rõ ràng, chứ đừng nói chi là Giang Thần lại hiểu rất rõ về nó.

- Người cảm thấy, còn có bất kỳ lý do gì để bù đắp được chuyện nó đã làm ra hay sao?

Thủy Nguyên trường lão hỏi.

Giang Thần không phản ứng mà nhìn về phía Nam Công đang ở một bên không nói lời nào.

Nam Công do dự trong chốc lát, gật đầu một cái.

Rất nhanh, hình ảnh lần nữa xuất hiện, trực thời gian quay lại mấy phút trước đó.

Bạch Linh bị Truy tinh tiễn đánh lén, lại bị Kim la đại võng nhốt lại, Truy tinh tiễn bắn trúng thân thể, lúc này rốt cuộc đã nối liền với đoạn hình ảnh trước đó.

Giang Thần đã hiểu rõ đồng máu ở trên đất kia là như thế nào, đồng thời tại sao Bạch Linh lại bị kích phát huyết thống.

- Người mang theo một con chiến sủng nguy hiểm như vậy tiến vào Anh Hùng điện, còn không chịu mang theo thú quyển, gây ra thảm kịch như thế, người còn cảm giác mình có lý hay sao?

Đô Nguyệt hỏi.

- Nếu như Bạch Linh thật sự mất khống chế, như vậy người chết không chỉ có năm người thôi đâu.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Nghe vậy, sắc mặt của mọi người biến đổi, giật mình vì thái độ của Giang Thần.

- Ta muốn gặp người cuối cùng không chết kia.

Giang Thần lại nói.

- Người kia là ta!

Lập tức có người xuất hiện, là một trong sáu người Kiếm minh bốn ngày trước, cũng là người sống sót duy nhất.

Mặt vàng như nghệ, rất là suy yếu, trên người có vô số vài trắng.

Hắn trừng mắt mắt lạnh, khí thế ngập trời, nói:

- Người muốn nói lời xin lỗi sao?

Giang Thần chăm chú đánh giá hắn vài lần, nói:

- Người này và đồng bạn của hắn, mới là đầu xỏ dẫn đến chuyện này, nhưng bây giờ lại tới lui tự nhiên, coi như chẳng có chuyện gì, mà các người thì lại vây quanh ta.

- Hừ, tất cả huynh đệ của ta đều chết hết, còn chưa đủ thảm sao? Tất cả chuyện này là do ai ban tặng, chính là do người và đầu súc sinh kia mà ra!

Trưởng lão còn chưa nói thì vị người Kiếm minh này đã mở miệng nói trước.

- Người tên là gì?

Giang Thần thấy trưởng lão giữ yên lặng, trong lòng hắn đã hiểu rõ.

- Triệu Á Quân, sao? Không phục sao?

- Không, ta sẽ đưa người đi đoàn tụ với huynh đệ của người.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Đám người vốn đang hưng binh vãn tội trong chớp mắt này trở nên choáng váng.

Chợt, trên mặt của từng người hiện lên vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ.

Cũng trong giây lát khi bọn hãn kinh ngạc thì Giang Thần đã xuất kiếm, thu kiếm, lại trở lại chỗ cũ.

Lại nhìn Triệu Á Quân, hãn ta vẫn đứng ở nơi đó như chẳng có chuyện gì, vẻ mặt cũng rất nghi hoặc như những người khác.

Đột nhiên, vẻ mặt của hãn cứng đờ, đưa tay đi che vết hầu của mình.

Thế nhưng tay vừa giơ lên, máu tươi phun ra, dính đầy hai tay của hãn.

- Người...

Hãn dùng một chút khí lực cuối cùng liếc mắt nhìn Giang Thần, người đổ ập xuống dưới đất.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Một Kiếm Đứt Cổ

Một kiếm đứt cổ!

Dù Triệu Á Quân có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, ở trong Anh Hùng điện, ở trước mặt nhiều Đại trưởng lão như vậy hắn lại bị người ta giết chết.

Khi mọi người đang khiếp sợ, Giang Thần bị một nguồn lực lượng đánh bay, đánh vào vách núi, nham thạch cứng rắn lập tức rạn nứt, vết nứt dài nhất dài chừng mười thước.

Sau khi Giang Thần rơi xuống không ngừng nôn ra máu, gân cốt đứt đoạn từng khúc.

Mà người ra tay chính là Thủy Nguyên Đại trưởng lão, hắn nhìn thấy Giang Thần đứng ở trước mặt mọi người mà lại còn giết người cho nên mới phản nộ xuất chiêu, không để ý tới việc có thể đập chết hắn hay không.

Nam Công và vài vị Đại trưởng lão khác vừa nhìn nhau, muốn giúp thế nhưng cũng không biết nên mở miệng ra sao.

Giang Thần ăn vào linh đan chữa thương tự luyện chế, sau đó mới gian nan đứng lên.

- Đây chính là câu trả lời cho các người.

Giang Thần không hối hận một chút nào, ở trong con người đen nhánh đang toả sáng.

Chẳng khác nào một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, phong mang dần dần lộ ra.

- Nếu như Bạch Linh có chuyện gì, người, ta cũng sẽ không bỏ qua.

Mà hướng của lợi kiếm là Thủy Nguyên Đại trưởng lão, Giang Thần lần nữa nói ra lời kinh người.

Thủy Nguyên hừ lạnh một tiếng, xem thường đáp lại, hắc kiếm tra tình huống của Triệu Á Quân, không có cách nào cứu được nữa. Hắc nhú mày đứng lên, lửa giận đang nhanh chóng tích tụ.

- Đến lúc này mà người còn không biết hối cải, nhìn hành động của người, chiến sủng của người làm ra chuyện như vậy, quả thực cũng không có gì là bất ngờ cả.

- Có chủ nhân ra sao thì sẽ có chiến sủng dạng đó!

Đô Nguyệt rất tích cực nói.

- Ha ha ha ha ha.

- Bạch Linh nhà ta đang yên đang lành ngủ nghỉ, sáu người bọn họ trực tiếp đánh tới, suýt nữa đã làm cho nó chết.

- Làm sao? Ta nên làm sao đây? Bó tay chịu trời sao? Gặp phải người có sát tâm, trực tiếp giơ tay đầu hàng sao?

Giang Thần cũng rất phẫn nộ, cũng rất không cam lòng.

Lời nói của hắc không phải là không có lý, nói rất đúng.

Sáu người Triệu Á Quân đã bức Bạch Linh thành như vậy, cho nên có kết cục như vậy là tự mình tìm chết.

Thế nhưng, người khác sẽ không nghĩ như vậy.

Người ở chỗ này, có tám phần mười đều có quan niệm là: So với sáu người Triệu Quân, một con chiến sủng lại nhỏ bé không đáng kể.

Tính mạng của súc sinh, há có thể so với nhân loại được chứ?

Nếu như Bạch Linh chết đi thì bọn họ cũng sẽ không tới làm khó dễ Giang Thần, mục đích là Bạch Linh chạy trốn, cho nên bọn họ chỉ có thể tìm đến chủ nhân trách hỏi mà thôi.

Hiện tại Giang Thần bởi vì Bạch Linh mà phần nộ giết Triệu Á Quân, không thể tha thứ, đã phạm vào kiêng kỵ lớn nhất.

Nam Công rất là hối hận vì để Giang Thần gặp mặt Triệu Á Quân.

Vốn hẳn tưởng rằng Giang Thần sẽ đi cầu tình và xin lỗi.

Người sai không phải là bên Giang Thần, nếu thật sự làm như vậy, việc này vẫn còn có chỗ nói lý.

Đáng tiếc theo một kiếm của Giang Thần, dưới con mắt của mọi người, chuyện này đã trở nên vô cùng nghiêm trọng.

- Người phạm rất nhiều tội, vì vậy tội người đáng chết.

Thủy Nguyên Đại trưởng lão nói.

- Anh Hùng điện có quy củ, người giết người, đền mạng!

Đô Nguyệt hưng phấn nói.

Nam Công không có cách nào tiếp tục trầm mặc được nữa, hẳn nói:

- Chậm đã, chuyện này đúng sai thế nào trong lòng chúng ta đều hiểu rất rõ.

- Chiến sủng của Giang Thần mất đi khổng chế nổi khùng là trách nhiệm của sáu người Triệu Á Quân.

- Giang Thần chẳng làm gì cả, yêu sủng không biết tung tích, bị phản cho nên mới mất đi lý trí, có thể thông cảm được, tội không đáng chết.

Vài tên Đại trưởng lão lần trước đến giúp Giang Thần và Nam Công đồng thời nói.

- Nam Công tiền bối, Quy Thanh tiền bối, Phi Tuyền tiền bối, tại sao các người lại che chở hãn như vậy chứ?

Thủy Nguyên Đại trưởng lão không biết cho nên mới hỏi.

Đô Nguyệt suy nghĩ, hỏi:

- Rốt cuộc Giang Thần này có thân phận gì, xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn phải giữ gìn cho hãn chứ?

Sau khi đám người Nam Công dứt lời đã khiến cho toàn trường ồ lên.

Đúng sai, không quan trọng, đặc biệt là Giang Thần còn xuất kiếm giết người, còn nói đúng sai, khiến cho người ta có chút không hiểu rõ.

- Chúng ta chỉ cho rằng không nên bởi vì phản nộ mà mất đi tiêu chuẩn, trước khi Giang Thần xuất kiếm, hoàn toàn là người bị hại.

Nam Công nói.

Thủy Nguyên Đại trưởng lão không thể nào tiếp nhận được lời này, hãn nói:

- Vậy hãn sát hại Triệu Á Quân thì sao? Ở trong mắt hãn, một cái mạng còn không sánh bằng một con súc sinh!

- Đúng thế, nông chiều chiến sủng thành như vậy, không biết phụ mẫu chết người ta có hiếu thuận được như vậy không?

Đô Nguyệt dùng giọng quái gở nói.

Người ở chỗ này cũng chia thành hai phái, phái đúng sai, phái quý tiện.

Nhưng không có tranh luận được bao lâu thì phái đúng sai đã hoàn toàn ở dưới thế hạ phong.

Chỉ cần câu nói đầu tiên đã đủ để khiến cho bọn họ á khẩu không trả lời được: Mạng người so sánh với một con súc sinh, thứ nào quan trọng cơ chứ?

Nói tới trọng điểm, nắm chặt không tha một chút nào cả. Lại mượn đề tài để nói chuyện của mình, lại có việc Giang Thần giết người ở mọi người trước mặt, rất nhanh, khắp nơi đã xuất hiện tiếng phê phán.

- Thủy Nguyên, người nói xem nên xử trí như thế nào?

Nam Công nói.

Thủy Nguyên không biết chuyện, thế nhưng thực sự Giang Thần đối với Anh Hùng điện quá quan trọng.

Hắn hi vọng trải qua lần đối thoại vừa nãy Thủy Nguyên có thể hiểu rõ hơn một chút, cho nhau một bậc thang xuống đài.

Nói tóm lại, Giang Thần không thể chết được.

Nhưng mà, Thủy Nguyên đã bị Bạch Linh gây thương tích.

Bạch Linh lại chạy trốn ở ngay trước mắt hắn, không ít người đều nói thực lực của Thủy Nguyên quá yếu mới sẽ như vậy.

Lửa giận ngày hôm nay cũng có một phần là bởi vì nguyên nhân này.

Sau khi Giang Thần giết chết Triệu Á Quân, nó lại đạt đến cực điểm.

- Hành vi của người này hầu như không thể tha thứ, một khi có tiền lệ này, Anh Hùng điện còn có quy tắc gì đáng nói nữa chứ?

- Giết!

Thủy Nguyên phất ống tay áo một cái, nói:

- Mạnh mẽ giết!

Đám người Nam Công bất đắc dĩ lắc đầu, Anh Hùng điện không lựa chọn nói cho một nhóm người chính là vì cân nhắc đến tính cách của bọn họ.

- Giang Thần bị người ta hãm hại, phần nộ giết người, Triệu Á Quân có lỗi trước, dẫn đến tình cảnh của Anh Hùng điện mới như vậy, ta không cho là hăn đáng bị giết!

Nam Công đưa ra lời phản đối.

Rất nhanh, phái đúng sai và phái quý tiện đã biến thành phái giết và không giết.

Vẫn là phái giết chiếm thượng phong như cũ.

Không giết Giang Thần, khó có thể lắng lại lửa giận của chúng nhân.

- Ha ha ha ha, ta ở trong Thời gian chi điện, tận tâm tận lực cố gắng vì Anh Hùng điện nỗ lực, cố gắng không ngủ nghỉ, rốt cuộc mới có chút thành tích.

- Nhưng mà, ngay cả sự an toàn Bạch Linh nhà ta mà Anh Hùng điện cũng không bảo đảm được.

Giang Thần âm ỉ cười to, bởi thương thế cho nên mới ho khan kịch liệt, nhưng hắn không để ý mà nói tiếp.

- Tốt nhất người nên giết ta!

Hắn nhìn chăm chăm vào Thủy Nguyên, nói:

- Nếu không, ta sẽ giết người! Còn có người nữa.

Ba chữ cuối cùng là nói với Đô Nguyệt, kiếm của hắn lại rục rà rục rịch, nếu như không phải đang bị thương thì hắn đã xuất kiếm rồi.

- Giang Thần!

Nam Công rất là lo lắng, bây giờ nói ra lời này thực sự rất không lý trí.

- Làm càn!

Thủy Nguyên phẫn nộ, muốn đích thân ra tay, chém giết Giang Thần!

- Chậm đã.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm vang lên, nhưng không thấy có người đâu cả, chỉ có thanh âm hùng hồn vang vọng ở trong thiên địa.

- Điện Chủ!

Bất kể là ai, cả đám lập tức biến sắc, cung kính kêu to.

Điện Chủ của Anh Hùng điện?

Giang Thần nhìn ra chung quanh, nhưng không thấy người đâu cả.

- Thủy Nguyên, Giang Thần làm sai ở chỗ nào?

Nhưng mà, âm thanh của Điện Chủ lại vang lên, dường như có mặt ở khắp mọi nơi vậy.

Sao?

Chỉ là, lời nói của Điện Chủ khiến cho người ta sửng sốt.

Cho dù đã đoán được Điện Chủ xuất hiện, Giang Thần sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ này, dường như còn không định trừng phạt Giang Thần.

- Chiến súng của hãn...

Thủy Nguyên vội vàng nói.

- Chiến súng của hãn làm sao? Người hi vọng một con yêu thú ở trên bề vực tử vong không đi phản kháng hay sao?

Điện Chủ ngắt lời của hãn.

Giang Thần đã nói qua lời này, mà hiệu quả, đương nhiên là nhỏ bé không đáng kể.

Điện Chủ tự mình mở miệng, mỗi người cũng bắt đầu suy nghĩ sâu sắc, cảm thấy rất có đạo lý.

Đám người phái quý tiện bắt đầu trầm mặc, kiểm điểm nghiêm khắc từ bản thân mình.

- Sáu người Triệu Á Quân, bởi vì bọn họ ngu xuẩn làm hại Anh Hùng điện tổn thất nặng nề, người không trừng phạt mà lại còn tìm đến Giang

Thần, ta rất không hiểu.

- Ta lại hỏi ngươi, sau đó, chiến sủng của hãn ngoại trừ giao thủ với người ra thì có đả thương những người khác không?

- Không có.

Thủy Nguyên suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Vi Phạm Thiên Pháp

Thủy Nguyên lập tức lại nói:

- Viện trưởng, dù là do bất kể lý do gì, Giang Thần đều không có quyền giết chết Triệu Á Quân! Điểm ấy không có cách nào tha thứ được.

- Nhìn cái này rồi lại nói.

Sau khi âm thanh của Điện Chủ hạ xuống, trên không trung lần nữa xuất hiện hình ảnh.

Nội dung lần này khác với vừa rồi, là trước khi động thủ, sáu người Triệu Á Quân võ trang đầy đủ, đang trên đường đi săn giết Bạch Linh.

- Ta nghe nói, Giang Thần này rất thương tiếc chiến sủng của mình, nhất định sẽ tới tìm chúng ta gây phiền phức.

- Hẳn dám sao?

- Nếu như con người mất đi khống chế thì sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn khiến cho mình hối hận.

- Vậy hãy để cho sự ngu xuẩn của hắn đưa hắn quy thiên đi!

Câu nói sau cùng là Triệu Á Quân nói, lập tức hấp dẫn ánh mắt của năm tên đồng bạn khác.

- Chỗ của ta còn có chút Thất Tâm Phấn, đến lúc đó Giang Thần đến gây phiền phức thì chúng ta sẽ dùng tới.

- Vốn hắc đã lửa giận công tâm, một khi lại trúng Thất Tâm Phấn, không biết hắc sẽ như thế nào đây?

- Đương nhiên sẽ mất đi lý trí, liêu lĩnh ra tay.

Triệu Á Quân cười lạnh, nói:

- Khi đó, chúng ta có thể chém giết được hắc.

- Coi như môn phái tra xem hình ảnh thì cũng sẽ thấy là hắc chủ động ra sát chiêu, chết không hết tội!

- Một đệ tử tiến tu đến từ Hỏa vực, chết thì cũng sẽ như cục đá bị ném vào trong nước, khôi phục lại vẻ lạnh lẽ, không ai nhớ tới hắc nữa.

Lời nói chuyện đến đây là kết thúc, hình ảnh cũng biến mất theo.

Sau khi xem xong, toàn trường yên tĩnh.

Sáu người Triệu Á Quân không chỉ muốn giết hại Bạch Linh dùng để nấu mà còn muốn nhờ vào đó để sát hại Giang Thần.

Nhìn biểu hiện khi nói chuyện của bọn họ cũng không giống như là giả vờ, tuyệt đối sẽ làm như vậy!

- Điện Chủ! Những chuyện này đều là chuyện không thể xảy ra, có thể thay đổi bằng một suy nghĩ, chỉ cần có một suy nghĩ khác thì bọn họ sẽ bỏ qua.

- Dùng phương thức như thế để định tội, vi phạm Thiên Pháp, cũng sẽ khiến cho người ta không phục!

Thủy Nguyên không hề từ bỏ ý định mà còn dựa vào lý lẽ để biện luận.

- Vậy vì sao người lại bởi vì Giang Thần nói muốn giết người mà tức giận phần nộ, hẳn có hành vi giết người sao?

Âm thanh của Điện Chủ cơ hồ không có khoảng cách.

Nghe vậy, Thủy Nguyên hoàn toàn biến sắc, giống như vô hình trung phải trúng một đòn nghiêm trọng.

Hắn vẫn cho rằng mình không sai, lúc này hắn mới ý thức được động cơ của mình không đơn thuần.

- Tất cả hậu quả xấu, là do sáu người Triệu Quân tự tay gieo xuống, kết quả như vậy mà lại bắt Giang Thần phải đền mạng sao?

- Điện Chủ, nhưng chúng ta nên nói sao với người nhà của đám người Triệu Á Quân đây?

Đô Nguyệt hỏi.

- Cái này sao? Đưa một phần giấy ghi tổn thất của Anh Hùng điện tới đó đi.

Điện Chủ nói.

- Sao?

Đô Nguyệt hoài nghi có phải mình đã nghe lầm rồi hay không, điều hắn muốn chính là làm sao ăn nói với người nhà của đám người Triệu Á Quân, không phải là cái này chứ!

- Không thể bởi vì nặng nhẹ, quý tiện mà lơ là đúng sai, đây mới là quy củ Anh Hùng điện nên có.

Điện Chủ lại nói.

Mọi người không kìm lòng được gật đầu, đều có cảm giác bị thuyết phục.

- Đương nhiên, Giang Thần, dưới hàng trăm cặp mắt nhìn vào mà giết người, dù cho có thể thông cảm được, thế nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ được.

Điện Chủ lại nói.

Đến lúc này, mọi người đã hiểu ra.

Điện Chủ nói vậy rõ ràng không phải là không muốn trách phạt Giang Thần.

Là cố ý nói dối bọn họ, để cho đám người Thủy Nguyên cho rằng Giang Thần sẽ chẳng có chuyện gì cả.

Bọn họ sẽ từ việc Giang Thần có nên hay không chết mà biến thành có bị phạt hay không.

- Vâng, Giang Thần không đáng chết, nhưng lại khó thoát chuyện mang vạ.

Thủy Nguyên đã nói như vậy rồi, không ai muốn lấy tính mạng của Giang Thần nữa.

- Ta tán thành, hành vi của Giang Thần có ảnh hưởng rất ác liệt. Nam Công, dẫn Giang Thần trước đi, chờ đợi kết quả xử phạt.

...

- Nam Công, có tin tức gì của Bạch Linh không?

Khi bốn bề vắng lặng, Giang Thần có chút lo lắng nói.

Nam Công có rất nhiều lời muốn nói lại bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói:

- Người thực sự là, không lo lắng cho mình một chút nào sao? Người ý vào việc Anh Hùng điện cần mình sao?

- Đúng là ý vào chuyện này, không sai!

Giang Thần nói.

Nam Công sửng sốt một chút, nói:

- Tốc độ chiến sủng của người cực kỳ nhanh, sau khi rời khỏi Anh Hùng điện đã biến mất, cũng không tìm được nó nữa.

- Lúc Bạch Linh rời khỏi nơi này có bị thương hay không, liệu có khả năng là bởi vì thương thế nghiêm trọng cho nên...

- Lúc nó rời khỏi đây không có bị thương, chỉ là trước khi trở nên mạnh mẽ như vậy đã phải chịu thương thế trí mạng, ta nghĩ sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ.

Nghe thấy đối phương nói như thế, Giang Thần cắn răng một cái, nói:

- Nam Công, ta muốn đi tìm Bạch Linh.

- Không được, cứ thả người rời khỏi nơi này như vậy. Người còn chưa ra khỏi Anh Hùng điện thì sẽ bị Thủy Nguyên ngăn cản, không chừng sẽ bị hãm dùng một lý do nào đó để chém giết.

- Chuyện này đã qua bốn ngày, nếu như có chuyện gì thì người có lo lắng cũng đã không còn kịp nữa, nếu như không có chuyện gì, người cũng không cần lo lắng nữa.

- Chiến súng là của người, người không thể cảm ứng được tình trạng của nó sao?

Nam Công nói.

- Đúng đúng đúng, ta thực sự là phần nộ cho nên quên hết tất cả, ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ tới!

Quan tâm quá sẽ bị loạn, suýt chút nữa Giang Thần đã quên nó và Giang Thần đã tiến hành dung hợp linh hồn, có cảm ứng với đối phương.

Chỉ là sau khi hãn bình tĩnh lại cảm ứng lại chỉ có thể xác định Bạch Linh không chết, nhưng phương vị ở đâu thì hãn lại không biết.

Điều này làm cho Giang Thần tạm thời yên lòng, ở gian phòng chờ đợi kết quả xử lý.

Bỗng nhiên, hãn lại nở một nụ cười vui mừng.

Bạch Linh còn có huyết mạch ẩn giấu, hãn biết, cũng đang suy nghĩ làm sao mới có thể kích phát, không nghĩ tới nó lại dùng phương thức như thế để hoàn thành.

Đối với Bạch Linh mà nói, không chết, đương nhiên là một chuyện rất tốt.

Cũng không lâu sau, Ứng Vô Song đã mang đến kết quả xử phạt của Anh Hùng điện.

Trước khi nói cho Giang Thần biết, nàng đứng ở cửa nói:

- Nếu như người không động thủ giết người thì hiện tại có khả năng sẽ chẳng có chuyện gì cả.

- Người muốn hỏi ta có hối hận hay không đúng không?

Giang Thần nhú nhú mày, nói.

- Đúng thế, Bạch Linh sẽ bị nhìn chăm chăm vào bởi vì xung đột của người và Mộ Dung Hành, người không động vào Mộ Dung Hành, tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.

Nghe thấy nàng nói như thế, vốn tâm tình Giang Thần đã không tốt lại cười lạnh một tiếng.

- Ta hỏi người, nếu như ta không phải là đệ tử tiến tu đến từ Hỏa vực, thân phận là một Đại thiếu gia của thế lực hung hăng nào đó. Khi đó tất cả những hành vi này, người sẽ đối xử thế nào đây?

Nếu là như vậy...

Ứng Vô Song vừa ngẫm nghĩ đã hiểu rõ ý của hắn.

- Nhìn vẻ mặt của người đã có đáp án rồi đúng không, vì lẽ đó người không cảm thấy hoang đường hay sao?

- Chuyện đúng sai rất rõ ràng như thế, kết quả bởi vì gánh chịu hậu quả cho nên mới bị người ta nói thành ngu xuẩn.

- Chỉ trích và bắt nạt người khác như vậy, nơi như vậy, tu hành làm gì nữa chứ? Về nhà bán đậu hũ đi thôi!

Sau khi nói xong câu cuối cùng, Giang Thần đóng cửa lại.

Hắn đang lo lắng tới Bạch Linh, thực sự không có tâm tình để ý tới Ứng Vô Song.

Ứng Vô Song nhìn cánh cửa gỗ đã chiếm cứ toàn bộ tầm mắt mình, không nhúc nhích.

Sau mấy giây, vẻ giận dữ hiện lên ở trên khuôn mặt của nàng.

Nàng cố ý chạy tới nói những chuyện này, ngoại trừ báo cho hãn biết kết quả xử phạt còn muốn nói Giang Thần không nên gây phiền phức cho chính mình nữa.

Buổi chiều, Giang Thần đã thông qua những phương thức khác biệt được kết quả xử phạt.

Hãn giết một người của Anh Hùng điện, vì lẽ đó phải đi giết một người của Tà Vân điện.

Người này nhất định phải là người ở bên trên Trừ Ma bảng.

So với nói là trừng phạt, dường như là muốn yêu cầu hơn.

Không đạt tới được yêu cầu thì mới thật sự là trừng phạt.

Trục xuất ra khỏi Anh Hùng điện!

Thời hạn, trong vòng nửa năm.

Cái trừng phạt này, nói nặng cũng không nặng, bởi vì trong thời gian ngắn Giang Thần sẽ không có bất cứ chuyện gì cả.

Nhưng cũng không nhẹ, bị trục xuất ra khỏi Anh Hùng điện, nhưng mà không phải đơn giản như là trở lại Long vực vậy.

Năm người chết dưới tay Bạch Linh và Triệu Á Quân chết ở dưới kiếm của Giang Thần.

Gia tộc của bọn họ sẽ không bỏ qua cho một Giang Thần không có bối cảnh như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Bạch Linh Lạc Đường

Kết quả xử phạt ở Anh Hùng điện đã tạo ra làn sóng bàn tán sôi nổi, cũng không hề ngoại lệ mà được lên Thánh thành nhật báo.

Xử phạt có nghiêm trọng hay không là điều mà mỗi người đều quan tâm.

Muốn biết thì phải cân nhắc xem trong vòng nửa năm Giang Thần có năng lực hoàn thành nhiệm vụ này hay không.

Trước đây không lâu Hoàng Phủ Kỳ chém giết Sở Nam đứng thứ chín Trừ Ma bảng đã được trắng trợn tuyên dương, nhận được vô số lời tán dương.

Thực lực của Hoàng Phủ Kỳ là Thông thiên cảnh tầng bốn, là người khai phá xong cái kỳ mạch thứ tư mới tấn cấp.

Chỉ riêng hai điểm này cũng đã đủ để chứng minh hắn bất phàm.

Nói cách khác, ít nhất trong vòng nửa năm Giang Thần phải tăng cảnh giới lên tới Thông thiên cảnh tầng bốn.

Đây cơ hồ là chuyện không thể.

Hơn nữa, dù có hoàn thành cũng không nhất định biểu hiện hắn có thể thành công được.

Bởi vì người của Trừ Ma bảng trong vòng nửa năm này cũng sẽ không dừng lại chờ đợi Giang Thần tăng thực lực lên, trở lại giết mình.

Nói không chừng, trong vòng nửa năm bọn họ còn tăng lên nhiều hơn so với Giang Thần.

Nói như vậy, kết quả xử phạt này rất là nghiêm trọng!

Có điều Giang Thần không có để ý tới chuyện này một chút nào, sau khi kết quả đưa xuống, hắn đã bắt đầu tìm kiếm Bạch Linh.

Hắn có thể cảm ứng được Bạch Linh vẫn còn sống sót, Bạch Linh cũng có thể cảm ứng được hắn.

Dùng trí tuệ của Bạch Linh, biết trước khi Giang Thần không từ Thời gian chi điện đi ra ngoài, nếu nó còn ở trong Anh Hùng điện sẽ rất nguy hiểm.

- Hiện tại Bạch Linh cũng đã biết ta đi ra ngoài, cho nên cũng nghĩ muốn gặp mặt ta.

Sau đó Giang Thần rời khỏi Anh Hùng điện, đi tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng mà mấy ngày liên tiếp trôi qua, Giang Thần tràn ngập chờ mong đã phải thất vọng, Bạch Linh vẫn không trở về.

- Lẽ nào là huyết thống ẩn giấu bị kích hoạt, dẫn đến linh trí chịu ảnh hưởng, không nhớ tới ta hay sao?

Đây là chuyện rất có thể, trong khoảng thời gian ngắn tâm tình của Giang Thần rất là phức tạp.

- Bất kể ra sao, không có chuyện gì là được rồi.

Sau một lúc lâu, Giang Thần thở dài một hơi, cũng đã tiếp nhận sự thực này.

Trong cảm ứng của hân, có thể nhận biết được sức sống dồi dào của nó.

Sức sống của Bạch Linh, không có gì quá đáng lo.

Giang Thần cũng yên lòng.

Không phải nhất định phải để Bạch Linh ở bên cạnh mình mới là tốt.

Dù sao Bạch Linh cũng không phải là nhân loại, phải có rèn luyện thuộc về mình, lần này cũng như là ông trời cho nó một cơ hội.

Trên tầng chín, ở đường nối vị diện vắn vẹo, đi về phía một thế giới hoàn toàn đỏ ngầu.

Hoang dã mênh mông vô bờ, không có lấy một ngọn cỏ, những ngọn gió kỳ quái không ngừng thổi.

- Ô ô ô ô, đây là nơi nào chứ?

Một cái bóng màu trắng đột nhiên xuất hiện, cất bước ở trong cấm địa của sinh linh này.

Một con hổ, là Bạch Linh, thể tích đã nhỏ hơn một chút, bộ lông trắng muốt, trông mắt màu lam hoàn mỹ giống như bảo thạch vậy.

- Ô ô ô, phải làm sao mới có thể đi ra ngoài đây?

- Ô ô, ba ba đã từ trong Thời gian chi điện đi ra, nhất định sẽ lo lắng cho bảo bảo.

- Ô, nhất định ba ba sẽ cho rằng bảo bảo không cần ba ba nữa, không được, bảo bảo không muốn!

Rống!

Bạch Linh càng ngày càng nóng ruột, ngửa đầu lên hét dài một tiếng, mặt đất rung chuyển, gió ngừng thổi.

Trời đất như rơi vào trong bất động, mãi đến khi phương xa xuất hiện bóng đen vô cùng vô tận, giống như thủy triều kéo tới.

Nhìn kỹ, không ngờ lại là từng con yêu ma cấp thấp đang giương nanh múa vuốt!

- Ai da, thật là dọa người!

Bạch Linh quay đầu bỏ chạy, kết quả phía sau cũng có, trái phải cũng có.

Trong chớp mắt nó đã bị vô số yêu ma nuốt hết, ở bên ngoài cũng không nhìn thấy bóng người của nó.

Đột nhiên, ở trong đám yêu ma có ánh sáng màu lam hiện ra, nhanh chóng đạt đến mức độ óng ánh, lại còn nhấn chìm đám yêu ma này.

Phanh!

Một tiếng vang giòn vang vọng, ngàn vạn yêu ma ở sấm sét dưới bị nghiền nát, không còn sót lại một chút cặn bã nào cả, giống như một điểm đen ở trên giấy bị lau đi vậy.

Cả người Bạch Linh hiện ra, theo trong cơ thể có tiếng gân cốt nổ vang, không ngờ thân thể nó đã đứng lên, đứng lên giống như người, như một đứa trẻ bảy, tám tuổi vậy.

Bên trong vành mắt vẫn còn có ánh xanh tràn ra.

Móng vuốt nắm chặt, sấm sét ngưng tụ.

Ngàn vạn yêu ma để lại năng lượng ở trong không khí, dùng Bạch Linh làm trung tâm, hình thành một vòng xoáy, cuồn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể của nó.

Trong quá trình này, sấm sét trên người của Bạch Linh càng ngày càng thịnh, trong cơ thể phát ra động tĩnh như dời sông lấp biển.

Ở trên đỉnh đầu của nó có hai vầng trắng sáng, hơn nữa đều là trắng máu.

Yêu ma, trắng máu, nơi này là chiến trường thiên ngoại.

Ngày đó Bạch Linh bộc phát thần uy kinh thế, thế nhưng ở trong Anh Hùng điện lại bị chịu thiệt, bị trận pháp ngăn cản.

Cùng lúc đó, chấp niệm giết chóc điên cuồng ăn mòn nội tâm của nó.

Trước khi nó triệt để mất đi khống chế, Bạch Linh nghĩ đến lời mà Giang Thần đã nói, cố gắng khống chế chính mình, không phân rõ phương hướng mà dùng hết tốc lực xông về phía trước.

Kết quả trong lúc vô tình lại đi tới chiến trường thiên ngoại, muốn đi về, dùng trí tuệ của Bạch Linh còn chưa đủ, cho nên mới bị vây ở chỗ này.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Giang Thần không có cách nào biết được phương vị của nó, bởi vì ngay cả người đã không còn ở cùng một vị diện nữa.

-Ồ? Sức sống của Bạch Linh lại trở nên mạnh mẽ, nó đang tu luyện ở nơi nào đó hay sao?

Giang Thần ở trong Anh Hùng điện, mỗi ngày đều sẽ kiểm tra trạng thái của Bạch Linh, một ngày nọ rốt cuộc hắn đã có phát hiện.

Ngoại trừ mừng rỡ ra còn có chút thất lạc nho nhỏ.

- Không thể để cho Bạch Linh cho vượt qua được, ta phải cố gắng tu luyện.

Ở Anh Hùng điện, dải ngọ của Giang Thần và Ứng Vô Song gần như nhau, đều bị cô lập.

Trong Anh Hùng điện, mỗi người đều có tổ chức của chính mình.

Kiểm minh, Đào Long Minh, Bách Vũ Hội vân vân.

Rất nhiều nhiệm vụ của Anh Hùng điện cần nhân số rất lớn, nếu như đơn độc hành động sẽ phải chịu thiệt.

Anh Hùng điện có hai bảng, một là Trừ Yêu bảng, một là Trừ Ma bảng.

Tần suất lên bảng của Trừ Yêu bảng khá là nhanh, mà lên bảng đều là hung thú đoạn thời gian gần đây gieo vạ một phương, đệ tử chém giết sẽ thu được không ít khen thưởng.

Trừ Ma bảng chính là thiên tài của Tà Vân Điện.

Người trên bảng rất ít khi đổi mới, hầu như phải cách một đoạn rất dài mới sẽ có người biến mất khỏi phía trên.

Có người, từ sau khi lên bảng cũng chưa từng xuống bảng!

Ngoài ra, Anh Hùng điện còn có một lượng lớn nhiệm vụ phải hoàn thành.

Những nhiệm vụ này rất đa dạng, bao trùm toàn bộ Long vực.

Bởi vì những nguyên nhân này cho nên không có bất kỳ một liên minh nào đi mời Giang Thần.

- Nếu không tự chúng ta thành lập một đội đi.

Giang Thần đề nghị.

- Nếu muốn thành lập một liên minh cần người khai sáng leo lên Chiến lược bảng.

Ứng Vô Song nói.

Hai người nhìn nhau không hợp mắt, nhưng mỗi ngày đều phải như hình với bóng, bởi vì có nhiệm vụ.

- Chiến lược bảng sao?

- Chính là một số người mạnh nhất trong Anh Hùng điện, thông qua công thức tính toán của Anh Hùng điện, tiến hành xếp hạng sức chiến đấu.

- Chiến lược bảng không đổi mới, tích lũy chông chất, vì lẽ đó người trên bảng hiện tại đều là đám người có tuổi tác khá lớn.

- Như vậy sao?

Giang Thần không nghĩ tới cái bảng này lại có nhiều người như vậy, hần lại nói:

- Ngoài ra, Anh Hùng điện còn có các bảng nào khác nữa không?

- Rất nhiều, nhưng không giống như là Chiến lược bảng, là ghi chép của người tu hành.

Ứng Vô Song mang hần tới bên cạnh một hồ nước, nói:

- Đây là Tĩnh Tâm hồ, ghi chép thời gian tu luyện dưới mặt nước, sẽ tiến hành xếp hạng các đệ tử.

- Có điều loại bảng này rất dễ dàng bị thay đổi, bởi vì thứ thử thách chính là thiên phú cá nhân, không có nổi danh như là Chiến lược bảng.

- Cần cỏi y phục rồi xuống đó không?

Giang Thần nóng lòng muốn thử, muốn xuống tu luyện một chút.

- Bên kia có nơi chuyên môn bán y phục tu hành dưới nước.

Ứng Vô Song nghĩ đến cái gì đó rồi lại nói:

- Người mới có thể tu luyện miễn phí một lần, sau đó muốn trắc thí tu hành cần phải đi hoàn thành nhiệm vụ mới có thể xuống kiểm tra.

Giang Thần gật đầu biểu thị mình đã hiểu rõ, y phục tu hành là cái gì hắn cũng chẳng muốn mua. Hắn nhảy vào trong hồ, nhanh chóng lặn xuống.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Thủy Thuần

Tĩnh Tâm hồ không phải là loại hồ nhỏ có thể thu hết vào trong đáy mắt, trái lại diện tích còn rất lớn.

Dưới mặt hồ không phải là nước bùn, càng không có rong rêu, mà là mặt đá rộng rãi bằng phẳng.

Giang Thần lặn vào đáy nước, phát hiện đã có người đang tu luyện, không nhúc nhích, lúc vừa mới bắt đầu hẳn còn tưởng rằng là tượng đá.

Hắn không chế phạm vi động tác của mình, tránh cho quấy rối người khác.

Bơi tới chỗ không người, Giang Thần phát hiện ra hẳn đã quên hỏi Ứng Vô Song công hiệu tu hành dưới đáy nước.

Có điều thông qua quan sát, hẳn phát hiện ra tuy rằng người khác bất động, thế nhưng cũng đang không ngừng vận chuyển Thiên chi hoàn bên trong khí hải.

Mỗi lần vận chuyển, xung quanh hồ nước đều sẽ hơi rung động một chút, xuất hiện từng tia một gợn sóng.

Người khác nhau, số lượng gợn sóng quanh thân cũng không giống nhau.

Người có số lượng gợn sóng càng ít thì khí tức càng cường đại.

Giang Thần thử vận chuyển Thiên chi hoàn, lần thứ nhất hắn không làm được xuất hiện gợn sóng, mà là sóng nước lẫn lộn, khiến cho người ta lúng túng.

Thứ quan trọng nhất của Thông thiên cảnh chính là Thiên chi hoàn trong khí hải, là thứ quan trọng để thúc đẩy một thân lực lượng.

Làm sao mới có thể vận chuyển một cách hữu hiệu là mục đích tu hành.

Tĩnh Tâm hồ, có thể làm cho Thông thiên cảnh vận chuyển Thiên chi hoàn thu phát như thường.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Khi Giang Thần muốn bắt đầu tu hành thì phía xa xa lại có một đàn cá bơi tới, ở bên cạnh hắn không đi.

Giang Thần sửng sốt một chút, mới ý thức được những con cá này đang quấy rầy mình.

Bởi vì cá, mà hắn lại không quá chắc chắn về suy đoán này của mình.

Những người khác dưới đáy nước mở mắt ra, nhìn cá ở bên người Giang Thần, có chút bất ngờ, lại có chút đồng tình nhìn về phía Giang Thần.

- Hắn là ai vậy? Sao lại bị nhắm vào như vậy chứ?

Bất kể Giang Thần đi đâu, đám cá này vẫn theo hắn, cũng không có lực công kích gì cả, chỉ là quấy rầy hắn tu hành mà thôi.

Giang Thần rút kiếm chém một cái, thế nhưng làm như vậy không chỉ không đưa đến được tác dụng, ngược lại còn vì cá chết đi mà dẫn tới phiền phức lớn hơn.

Một con ngư vương khổng lồ bơi tới đây, tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã tới trước người Giang Thần.

Bởi vì ở dưới nước cho nên Giang Thần cũng không muốn giao thủ, mà vọt ra khỏi mặt nước, trở lại bên bờ.

Ứng Vô Song đang ở nơi hẫ nháy xuống nước vừa nãy chờ hẫ, thấy hẫ đi ra cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ánh mắt nghiêm nghị.

Giang Thần còn phát hiện ra có mấy người đang đứng cách đó không xa, trên mặt có nở một nụ cười không tên, lăm lăm liếc liếc nhìn về phía hẫ.

Một người trong đó vứt thứ gì đó vào trong nước, làm cho Giang Thần chú ý.

- Chúc mừng người được hưởng thụ đãi ngộ giống như ta.

Ứng Vô Song tự giễu nói.

- Người của Kiếm minh hay sao?

Giang Thần đã mơ hồ đoán ra được cái gì đó, khóe mắt chú ý tới mấy người đang nhìn về phía bên này.

- Đúng, bọn họ có thể khống chế cá ở Tĩnh Tâm hồ đến quấy rầy người tu hành ở phía dưới.

- Anh Hùng điện mặc kệ hay sao?

- Tĩnh Tâm hồ là thứ muốn làm cho người tĩnh tâm, cá xuất hiện, vừa là quấy rầy, cũng là tôi luyện.

Nụ cười trên mặt của Ứng Vô Song càng ngày càng đậm, nhưng mà càng ngày càng cay đắng, nói:

- Đây là nguyên văn lời của Thủy Nguyên Đại trưởng lão.

- Thủy Nguyên Đại trưởng lão? Thực sự là bám dai như đĩa.

Giang Thần cắn răng, lần trước lúc Nam Công rời đi đã mấy lần cường điệu nói hăn không nên gây chuyện nữa. Tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ trước nửa năm.

Nhưng mà, hăn nuốt vào cục tức này, kết quả vẫn bị đối phương hùng hổ dọa người như vậy.

- Bọn họ cho rằng ta không bị trừng phạt mang tính thực chất cho nên cảm thấy chuyện này là ban ân đối với ta hay sao?

- Làm hại ta và Bạch Linh phân ly mà còn là may mắn của ta, bởi vì Bạch Linh không bị giết chết tại chỗ hay sao?

Lửa giận ngọt ngọt trong lòng hăn lần nữa bốc lên.

Trước mặt mọi người hăn giết chết Triệu Á Quân, làm khó Anh Hùng điện, hăn hiểu rõ, cũng tiếp nhận xử phạt hiện tại.

Thế nhưng, không có nghĩa là hăn không thêm để ý tới ý đồ của Thủy Nguyên trưởng lão là bắt giết Bạch Linh, còn muốn đưa mình vào chỗ chết.

Không có nghĩa là hăn có thể tha thứ cho hành động của người Kiếm minh.

Sáu người Triệu Á Quân ra tay đối với Bạch Linh, động cơ không là ham muốn máu của huyền thú như Bạch Linh, mà còn có hả giận giúp Mộ Dung Hành.

Hay hoặc là, chính là do vị tỷ tỷ hoặc là tỷ phi của Mộ Dung Hành sai khiến.

Bởi vì không có chứng cứ cho nên hãn không nói.

Nhưng hôm nay hành vi của mấy người Kiếm minh này đã chứng minh, nhất định đã nhận được chỉ thị.

Ở trong ánh mắt bất an của Ứng Vô Song, Giang Thần đi về phía những người kia.

Bọn họ rất bất ngờ, nhưng không quá căng thẳng, trái lại còn cười cười.

- Từ khi các người tu luyện đến nay, trở thành Thông thiên cảnh là vì nuôi cá giúp người khác hay sao?

Giang Thần trào phúng nói.

- Người nói cái gì?

Một người trong đó giận dữ, nhưng ngay lúc đó đã bị người cầm đầu ngăn cản.

- Người đang cố ý kích thích chúng ta, để chúng ta xuất thủ trước đúng không?

Hãn nói.

- Người cũng không ngốc.

- Vậy người nghe rõ đây, người không xứng để chúng ta ra tay, sẽ bị chúng ta đánh bại. Trong thời gian nửa năm, chúng ta muốn làm cho người không hưởng thụ được bất kỳ đãi ngộ nào của Anh Hùng điện.

- Triệu Á Quân là người của Kiếm minh các người, không nên quên kết cục của hãn.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Nghe thấy hắc nhắc tới cái tên này, phản ứng của mấy người này rất lớn.

Giang Thần đứng ở trước mặt mọi người giết chết Triệu Á Quân, chỉ vền vẹn là hả giận giúp một đầu yêu thú, chuyện này rất ngu xuẩn, nhưng đồng thời cũng làm cho người ta thấy được sự điên cuồng của hắc.

Có nhiều Đại trưởng lão ở đó như vậy, đổi lại là bọn họ ngay cả thờ mệnh cũng không dám thờ chứ đừng nói là xuất kiếm giết người.

- Vô duyên vô cớ, người dám giết chúng ta hay sao?

- Ta sẽ làm cho các người giống như Mộ Dung Hành vậy, nằm trên giường không dậy nổi.

Vào giờ phút này, Giang Thần lại muốn thể hiện ra loại điên cuồng kia, tay hắc đặt ở bên trên chuôi đao.

Tức thì, mấy người Kiếm minh này nuốt một ngụm nước miếng vào bụng.

Bọn họ có thực lực tương đương với Triệu Á Quân, thế nhưng người sau bị một kiếm chém giết, cho nên đương nhiên bọn hắc sẽ không phải là đối thủ của Giang Thần.

- Dừng tay! Người đang làm gì vậy?

Giang Thần muốn rút đao, nhưng mà đã có người phá hoại chuyện tốt này của hắc.

Một thanh niên không lớn hơn so với Giang Thần vài tuổi, mặt như ngọc, da dẻ còn trắng nõn nhẵn nhụi hơn so với nữ nhân, đôi môi đỏ tươi no đủ, là một thanh niên rất là suất khí.

- Thủy sư huynh.

Người của Kiếm minh cung kính kêu lên, mặc dù tuổi tác của bọn hắn còn lớn hơn người vừa đến rất nhiều.

- Thủy Thuần, nhi tử của Thủy Nguyên trưởng lão, phụ trách quản lý Tỉnh Tâm hồ.

Âm thanh của Ứng Vô Song thông qua thần thức truyền đến, báo cho hắn biết nội tình của người đến, cho hắn biết là địch hay là bằng hữu.

Kỳ thực không cần phiền phức như vậy, vẻ mặt của Thủy Thuần nhìn về phía Giang Thần đã nói rõ tất cả.

Oán hận!

Oán hận không hề che giấu!

- Tên bại hoại của Anh Hùng điện như ngươi lại muốn gây sự ở trong Tỉnh Tâm hồ của ta sao?

Thủy Thuần hận hắn vì hắn làm phụ thân mình mất mặt ở trước mặt mọi người, càng hận Bạch Linh đã thương tới phụ thân, làm cho phụ thân hắn bị người ta nói ngay cả một con yêu thú cũng không ngăn được.

- Nếu như người quản lý Tỉnh Tâm hồ thì hắn phải biết ai mới là kẻ gây sự, phá hoại quy củ.

Giang Thần nói.

- Có sao? Sao ta chỉ thấy một tên bại hoại đang hô đánh hô giết, lại muốn tàn sát đồng môn cơ chứ?

Thủy Thuần cười lạnh nói.

- Bại hoại mắng ai?

- Bại hoại mắng người!

- Biết mình là bại hoại là tốt rồi.

Giang Thần cười nói.

Thủy Thuần bị cho vào tròng tức giận đến không nhẹ, nhưng trò trẻ con này hẳn càng xem thường hơn nữa.

- Vì để cho người nhớ mình là bại hoại, ta sẽ cho người một chút dạy dỗ!

Chỉ là hẳn không nghĩ tới Giang Thần còn có động tác nữa, vừa nói xong thì một cái tát đã đánh lên trên gương mặt của hẳn.

Một cái tát để lại một dấu tay đỏ chót, đặc biệt là ở trên một khuôn mặt tuần lông trắng nõn trở nên rất dễ thấy.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Ứng Vô Song cũng không ngờ tới hẳn sẽ trực tiếp ra tay như vậy, càng không cần phải nói tới mấy người của Kiếm minh kia.

- Món nợ của phụ thân người, ta sẽ thu từ trên người người trước vậy!

Như vậy còn chưa tính, lúc này đao của Giang Thần đã ra khỏi vỏ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Thăng Mà Không Vẽ Vang Gì

Người bất ngờ nhất vẫn là Ứng Vô Song, nàng vẫn không quá hiểu về Giang Thần, nhưng cũng biết một ít.

Giang Thần rất mạnh, gặp chuyện không lui bước, chỉ là hấn lại có một đặc điểm, có thể khắc chế được mình, sẽ không mất đi lý trí, thường đều là chờ kẻ địch xuất thủ trước, sau đó hấn mới hậu phát chế nhân.

Giống như bây giờ lại chủ động rút đao, đây là lần thứ nhất nàng thấy hấn như vậy.

Thủy Thuần vốn muốn ra tay đáp lại một cái tát của Giang Thần cũng có phản ứng rất nhanh.

- Phi Lưu nộ chưởng!

Hai tay đánh ra, chưởng lực liên miên không dứt bộc phát ra, tụ nước trong hồ vào bên trong chưởng kinh.

Một chưởng vỗ về phía lưỡi dao, một chưởng vỗ về phía ngực của Giang Thần.

Hồ nước yên tĩnh ở dưới chưởng kinh thúc giục lại có vô số làn sóng như thao thao bất tuyệt, như bẻ cành khô, lưỡi dao của Giang Thần xoay một cái, đi rất vội vã.

Ánh đao lóe lên, chưởng kinh bạo phát, bọt nước bắn tung toé.

Giang Thần đi tới phía sau lưng của Thủy Thuần, chậm rãi thu đao.

- Sự ngu xuẩn của người đã vượt ra ngoài dự liệu của ta.

Thủy Thuần không có việc gì, chỉ là đã nổi giận lôi đình.

- Cuồng Đào Nộ triều!

Hắn thúc giục lực lượng toàn thân, kinh khí tản mát ra chung quanh, mặt hồ cũng không còn bình tĩnh nữa.

Chủ động ra chiêu, chiêu kinh hùng hồn hơn mấy lần, như biển gầm đột kích, không chỗ nào có thể trốn được.

- Tên này đúng là muốn chết, lại còn dám động thủ với Thủy Thuần sư huynh.

- Không biết Thủy Thuần sư huynh là người ở trên Chiến lực bảng hay sao? Là người mà một người mới như hắn có thể kêu gào được sao?

- Ý vào một con chiến sủng đã thương được Mộ Dung Hành mà đã cho rằng là thực lực của mình hay sao?

Mấy người Kiếm minh kịp phản ứng lại, không có kinh ngạc, chỉ có trào phúng mà thôi.

Người mà bọn họ phải cung kính gọi một tiếng sư huynh, há lại là nhân vật tầm thường cơ chứ?

Thủy Thuần, đứng thứ bốn mươi ba Chiến lực bảng, Thông thiên cảnh tầng ba, khai phá đến cái kỳ mạch thứ tư.

Võ học không yếu, đặc biệt là thủy tâm ý cảnh, càng đạt đến đại đạo.

Cho dù chỉ cao hơn bọn họ một tầng, thế nhưng sức chiến đấu lại chênh lệch gấp mấy chục lần.

Một chiêu Cuồng Đào Nộ triều, nén giận mà xuất chiêu, có một lượng lớn nước hồ đã bị hút vào trong lòng bàn tay của hắn.

Chiêu vừa ra, giống như có một con rồng nước thề phải giết chết Giang Thần vậy.

Bước chân của Giang Thần trầm xuống, che đao ở trước ngực, lưỡi đao chìa ra ngoài, đón nhận rồng nước, muốn chia nó ra làm hai.

Có điều, khi lưỡi đao cắt rồng nước ra thì thân thể của hắn cũng bị một đạo lực lượng đẩy lui về phía sau, hai chân từ từ rơi vào trong đất bùn.

Sau khi rồng nước hoàn toàn sượt qua người, hai tay Giang Thần đã tê dại, toàn thân ướt đầm.

- Ồ? Có thể ngăn cản được sao?

Thủy Thuần khá là bất ngờ, Thông thiên cảnh tăng một trúng một chiêu này của mình sẽ bị trực tiếp đánh gục, chịu rồng nước va chạm với thân thể.

- Còn tưởng rằng ngươi có bao nhiêu lợi hại chứ?

Giang Thần nói.

- Cho dù là con gián cũng phải đánh mấy lần mới chết, nhưng không có nghĩa là con gián có thực lực.

Thủy Thuần lạnh lùng nói.

- Phi lưu diệt thiên!

Chưởng pháp lại lên, lần này trên mặt hồ xuất hiện cột nước đang điên cuồng chuyển động.

- Ngừng tay.

Cũng đúng lúc này, mấy vệt sáng từ trên trời giáng xuống, rơi vào giữa hãn và Giang Thần.

Là Nam Công dẫn đầu mấy vị Đại trưởng lão.

- Các người tranh đấu ở đây sẽ ảnh hưởng đến người tu hành ở phía dưới Tỉnh Tâm hồ.

Một vị Đại trưởng lão nói.

- Không phải là ta động thủ trước.

Thủy Thuần nói.

- Mặc kệ như thế nào, ngừng tay đi.

Nam Công nói, ánh mắt nhìn về phía Giang Thần mang theo vẻ bất đắc dĩ, tên này cũng thật là, một khắc cũng không yên tĩnh.

- Trưởng lão, người động thủ không phải là ta, người rơi vào thế hạ phong không phải là ta, dừng tay thì có thể, thế nhưng phải bảo hãn xin lỗi ta!

Thủy Thuần nói.

Yêu cầu này cũng không tính là quá đáng, có điều mỗi người đều biết, Giang Thần không thể làm như vậy.

- Người chiếm thượng phong? Thực sự là chuyện cười lớn.

Quả nhiên, Giang Thần nói lời châm chọc.

- Vậy thì tiếp tục đến đây đi.

Thủy Thuần nhướn nhướn mày, lại muốn vận chưởng.

- Thủy Thuần, coi như người đánh bại hãn thì cũng thắng mà không về vang gì.

Ứng Vô Song vẫn giữ yên lặng mở miệng.

- Lời này có ý gì?

- Trên người Giang Thần còn có thương thế, mà còn không phải là vết thương nhỏ.

Ứng Vô Song nói.

- Ồ?

Nghe vậy, người ở chỗ này đều nhớ tới ngày đó khi Giang Thần giết chết Triệu Á Quân, bị một chưởng của Thủy Nguyên vỗ vào trên vách núi.

Một chưởng của Đại trưởng lão, làm cho Giang Thần bị trọng thương tại chỗ.

Lúc này mới trôi qua mấy ngày chứ, không thể hoàn toàn khỏi hãn được.

Chỉ là Giang Thần vẫn không biểu hiện ra điểm ấy, nếu như không phải Ứng Vô Song nhắc nhở thì mọi người cũng sẽ không nhớ lại.

Lại nhìn Giang Thần, hãn lại đang ngẩng đầu lên không nói lời nào cả.

- Không ngờ ta lại giao thủ với người đang có thương thế trong người.

Thủy Thuần đã hiểu rõ Ứng Vô Song nói thắng mà không về vang gì là có ý gì, sắc mặt hãn rất phức tạp.

- Như vậy đi, chờ thương thế của Giang Thần tốt thì các người sẽ tiếp tục tranh tài.

Nam Công nói.

- Ai biết phải chờ bao lâu chứ?

Thủy Thuần nói.

Nam Công nhìn về phía Giang Thần, hần suy nghĩ một chút, nói:

- Ba ngày, sau ba ngày chúng ta lại đấu.

- Được, thế nhưng hiện tại là ta nhường người, vì lẽ đó ta có một yêu cầu, sau ba ngày, quyết đấu sinh tử, người dám không?

Thủy Thuần vừa nói, một mặt vuốt dấu bàn tay trên gương mặt của mình, ánh mắt lạnh lẽo.

Không chờ Nam Công nói chuyện, hần lại nói:

- Không dám thì hiện giờ lập tức quỳ xuống nhận sai, đừng làm mất thời gian của ta.

Nhất định Nam Công sẽ không muốn quyết đấu sinh tử, vì lẽ đó Thủy Thuần giao lựa chọn cho Giang Thần.

Là hần ta động thủ trước, cho nên cũng có thể lựa chọn không tiến hành quyết đấu sinh tử.

Lùi một bước để tiến hai bước, dùng rất nhuần nhuyễn, nếu như Nam Công còn muốn ngăn cản thì hần sẽ đi tìm phụ thân mình.

- Đang chán sống sao?

Vẻ mặt của Giang Thần rất là bất ngờ, tiếp theo cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta đồng ý với ngươi, sau ba ngày, quyết đấu sinh tử.

- Được.

Thủy Thuần nhìn về phía người của Kiếm ninh, nói:

- Các người truyền tin tức ra đi, để cho toàn bộ người của Anh Hùng điện biết được chuyện này.

- Không thành vấn đề, cứ giao cho chúng ta.

Bọn họ rất tích cực, lúc gần đi nhìn Giang Thần một chút, là ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác.

- Các vị trưởng lão cứ tự tiện.

Thủy Thuần cũng rời khỏi nơi này rất nhanh.

- Giang Thần...

Nam Công đang muốn nói vài câu với Giang Thần thì đã bị các Đại trưởng lão khác kéo.

- Cứ kệ hắn đi.

Đại trưởng lão nói.

Giang Thần ba ngày gây ra phiền toái khiến cho bọn họ thất vọng, quyết chiến sinh tử, bọn họ không muốn quản nữa, giao cho viện trưởng đi xử lý.

- Tự lo lấy mình đi.

Nam Công ném cho Giang Thần một ánh mắt, sau đó cùng với các Đại trưởng lão rời khỏi nơi này.

Ở bên cạnh Tĩnh Tâm hồ chỉ còn lại hai người Giang Thần và Ứng Vô Song.

- Vừa nãy người không cần nhiều lời, ta cũng có thể đánh bại hắc.

Giang Thần nói.

- Người biết bao nhiêu về Thủy Thuần cơ chứ, không ngờ lại tự tin nói ra lời này như vậy, người có còn lý trí không?

Ứng Vô Song hỏi.

Giang Thần ngẩn ra, hai mắt nhắm lại, lồng ngực đập trùng bất định.

Bạch Linh chỉ có trí tuệ như trẻ con, lúc này không biết ở đâu, cho dù sức sống tăng cường, thế nhưng ai biết đã sẽ gặp thống khổ ra sao cơ chứ?

Nghĩ đến những thứ này, hắc rất đau lòng, do đó mà phẫn nộ.

Có điều Ứng Vô Song không có nói sai, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắc sẽ chỉ về phía diệt vong mà thôi.

Sau một hồi, hắc hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra một hơi.

- Việc đã đến nước này, toàn lực chiến một trận, hắc muốn quyết chiến sinh tử thì ta sẽ tác thành cho hắc.

Giang Thần nói.

- Tùy người vậy.

Ứng Vô Song cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi hắc nói như vậy, bất đắc dĩ, đồng thời ở sâu trong lòng lại có tâm tình rất phức tạp.

Thông qua so sánh với Giang Thần, biểu hiện của nàng thực sự quá nhu nhược.

Có điều, nàng không có Nam Công làm chỗ dựa, không được Anh Hùng điện coi trọng, nếu không nàng đã làm vậy rồi.

- Chúc người may mắn.

Ứng Vô Song lại nói.

Bốn chữ được nói ra từ trong miệng nàng, có thể nói là chuyện khiến cho Giang Thần kinh ngạc nhất trong ngày hôm nay.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Phòng Đấu Giá

- Giang Thần này ấy...

Sau khi người trong Anh Hùng điện nghe nói Giang Thần và Thủy Thuần sắp sửa quyết chiến sinh tử, tất cả đều cảm thán một tiếng.

Nếu không phải mỗi lần đều là người khác tìm Giang Thần gây phiền phức thì bọn họ sẽ lầm tưởng là Giang Thần muốn làm náo động, cố ý làm ra nhiều chuyện như vậy để thu hút sự chú ý lên trên người mình.

Giang Thần dùng một kiếm đã giết chết được Triệu Á Quân, thực lực không yếu, thế nhưng so sánh với Thủy Thuần, vẫn còn kém một đoạn dài.

Triệu Á Quân là Thông thiên cảnh tầng hai, Thủy Thuần là Thông thiên cảnh tầng ba.

Trước tiên không nói một tầng có bao nhiêu chênh lệch, Thủy Thuần là người đè nén lực lượng rồi mới đột phá Thông thiên cảnh.

Triệu Á Quân là Thần Du cảnh hậu kỳ đỉnh cao, vừa điểm đầy bốn mươi chín cái thần huyết, còn chưa khai phá được tới cái kỳ mạch thứ nhất đã đột phá rồi.

Nói cách khác, một cái kỳ mạch cũng không khai phá ra.

Hai người, khác biệt một trời một vực.

- Có điều nghe người ta nói, khi còn ở Thánh Viện, Giang Thần đã có thể dùng lực tạo ra sóng to gió lớn, khi người khác cho rằng hắn đang ở

trong tuyệt cảnh thì hắn lại đánh bại kẻ địch.

Khi biết biểu hiện trước đó của Giang Thần, có người đã ôm ấp kỳ vọng khá cao đối với hắn.

Còn có một việc nữa, phụ thân Thủy Thuần là Thủy Nguyên Đại trưởng lão.

Ngày đó cũng là hắn ra tay đối phó với Bạch Linh, kết quả không chỉ có không bắt giết được Bạch Linh mà trái lại còn để cho bản thân mình bị thương.

Sau khi Giang Thần từ Thời gian chi điện đi ra ngoài, hắn bất chấp hậu quả xuất chưởng, suýt nữa đã lấy đi tính mạng của Giang Thần, cuối cùng nếu không có viện trưởng xuất hiện, có khả năng Giang Thần đã vì hắn mà chết rồi.

Bây giờ, Giang Thần và nhi tử của hắn tiến hành quyết đấu sinh tử, quả thực có cảm giác báo thù.

- Sau ba ngày quyết chiến sinh tử, người ra ngoài làm gì chứ?

Tin tức ngay buổi tối hôm đó đã được truyền ra, Giang Thần và Ứng Vô Song rời khỏi Anh Hùng điện, trở lại Thánh thành.

- Đám người Kiếm minh kia sẽ không để cho ta an tâm tu hành, ta ở lại Anh Hùng điện thì có ích lợi gì chứ? Còn không bằng đi ra ngoài một chút.

Giang Thần nói.

Ứng Vô Song vừa nghĩ, cũng cảm thấy có lý, cho nên cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối Thánh thành so với ban ngày còn náo nhiệt hơn, vô số đèn đuốc nổi lên, ngựa xe như nước.

Ở cửa Thánh Phong thương hội có một người của thương hội đang đứng kích động giới thiệu, hóa ra là đêm nay lâu sáu sẽ mở ra, sẽ tiến hành một lần bán đấu giá.

Giang Thần cảm thấy rất hứng thú cho nên mới đi lên dò hỏi kỹ càng.

Người này chần chờ, đánh giá Giang Thần từ trên xuống dưới, tuổi còn trẻ, cũng không giống như là người có tiền.

Giang Thần tỏa ra khí thế Thông thiên cảnh mới làm cho thái độ của người này đại biến, cung cung kính kính dẫn hắn vào trong thương hội.

Thông thiên cảnh, tùy tiện đưa ra một chút thứ cũng có thu hoạch không ít.

Một Thông thiên cảnh, giá trị của bản thân đã là một ức nguyên thạch thượng cấp rồi.

Người này kinh ngạc vì một thanh niên chỉ có mười bảy mười tám tuổi làm sao có khả năng đạt đến Thông thiên cảnh được chứ, như vậy cũng quá biến thái đi rồi.

Lúc này, Ứng Vô Song đã biết Giang Thần muốn làm gì, nàng không chút biến sắc hỏi:

- Người muốn mua thứ gì sao?

- Cái gọi là Anh Hùng điện đề phòng ta chuyển đổi hạn mức thành của cải của mình có hạn chế nào cụ thể hay không?

Giang Thần hiểu kỳ nói.

Ứng Vô Song rất tình nguyện khi hắn nói trực tiếp như vậy, nàng nói:

- Không có hạn chế gì cụ thể cả, thứ mà người mua ta sẽ báo cáo lại, nếu như Anh Hùng điện cảm thấy không hợp lý thì sẽ có trưởng lão tìm người, nhưng trước đó, người vẫn có thể lấy đồ vật tới tay được.

-Ồ.

- Một lát nữa khi người mua ta sẽ căn cứ vào quan sát của chính mình để nhắc nhở người, có nghe hay không thì tùy người.

- Được rồi.

- Có thể nói cho ta biết người muốn mua cái gì không?

Ứng Vô Song hiểu kỳ nói.

- Tài nguyên tu hành của Anh Hùng điện ta cũng không dùng tới, cho nên không thể làm gì khác hơn là tự mình bắt tay chuẩn bị. Sau đó ta còn muốn nói chuyện làm ăn với thương hội nữa.

Lúc này, hai người đã đi tới lầu sáu, người ra vào nơi này không giàu sang thì cũng là người cao quý, ăn mặc linh y quý báu, hình thành so sánh rất rõ ràng với hai người Giang Thần và Ứng Vô Song.

- Giang Thần công tử, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Vị quản sự thương hội Cao Thiên Ái lần trước tiếp đón Giang Thần và Doanh Doanh khuôn mặt tươi cười kia đi tới, nói:

- Hôm nay ta có thể giúp được gì không? Biết gì ta sẽ nói đó, nhất định sẽ không dấu diếm.

Hắn nói rất khách khí, không tìm ra được bất kỳ chỗ hở nào.

Có điều Giang Thần vẫn nghe ra ý trào phúng vì lần trước hăn hỏi mà không mua, hăn cũng không tức giận, nói:

- Ta chỉ tới xem một chút, bán đấu giá, đây là lần thứ nhất ta gặp.

- Không sao, lầu sáu cũng rất rộng rãi, có thể chứa rất nhiều người, Giang Thần công tử và bằng hữu của người hoàn toàn có thể trải nghiệm quá trình bán đấu giá.

Tiếp đó, quản sự dẫn hai người vào bên trong.

Đúng như hăn từng nói, quả thực bên trong rất lớn, có thể ngồi được hơn ngàn người.

Chỗ ngồi cũng có phân đẳng cấp, phần lớn đều là ở phía dưới sảnh, nhưng ở lầu hai lại có từng căn phòng độc lập, thông qua cửa sổ có thể nhìn thấy người ở bên trong.

Phòng khách thì không thể hi vọng vào được, cho nên Giang Thần và Ứng Vô Song tùy tiện tìm một nơi rồi ngồi xuống.

Bán đấu giá còn chưa bắt đầu, Giang Thần dùng thêm một viên dược hoàn chữa thương, tiếp theo lại chú ý tới Ứng Vô Song ở bên cạnh đang nhìn mình chăm chú, hăn hiểu kỳ nói:

- Sao vậy?

- Người còn nói thương thế của mình không nghiêm trọng?

Ứng Vô Song nói.

- Ta không có nói thương thế không nghiêm trọng, ta chỉ nói là vẫn có thể đánh bại được Thủy Thuần, dù cho là ở trong trạng thái bị thương như vậy.

Giang Thần cười nói.

- Loại trạng thái bị thương này, coi như đánh bại được Thủy Thuần thì cũng sẽ làm cho người vô cùng chật vật.

Nụ cười của Giang Thần cứng đờ, hẳn không thể không thừa nhận nàng không nói sai.

Bởi vì không phải bị thương trong lúc chiến đấu cho nên sẽ không dùng được tiên thuật, nhưng Giang Thần vẫn có biện pháp khác, đánh đổi rất lớn, có khả năng cần một quãng thời gian rất dài mới có thể bù đắp được tổn thất đã tạo thành.

- Phòng khách bên kia có một nữ nhân đang nhìn người.

Ứng Vô Song đột nhiên nói.

Giang Thần theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, nhìn thấy một khuôn mặt khá quen thuộc, hẳn khá là bất ngờ.

Khi hẳn mỉm cười, rất là hữu hảo với đối phương thì đối phương thờ phì phò quay mặt đi.

Trong phòng bao, Phi Nguyệt không nghĩ tới lại gặp phải Giang Thần ở chỗ này, bên người hẳn còn có một nữ tử xinh đẹp, tâm tình bình tĩnh của nàng có chút giận dữ.

- Phi Nguyệt công chúa, sao thế?

Ở trước mặt nàng có một vị công tử văn nhã đang ôn hòa cười cười, hẳn chú ý tới phản ứng của nàng, giọng điệu rất quan tâm.

- Không có gì, chỉ là một người cùng ta đồng thời đến Thánh Viện mà thôi.

- Như vậy thì cũng coi như là đồng hương, mời đến đây ngồi một chút đi.

Công tử văn nhã nói.

- Không cần, ở với hãn cũng không vui vẻ gì.

Phi Nguyệt nói.

- Là Giang Thần đúng không?

Y Tình ngồi ở bên cạnh nàng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, quả nhiên đã nhìn thấy Giang Thần.

Trong phòng khách không chỉ có Phi Nguyệt và công tử văn nhã, ngoại trừ Y Tình ra còn có mấy người trẻ tuổi, cùng với người của thương hội.

- Giang Thần? Là Giang Thần đến từ Hỏa vực kia sao? Nghe nói ba ngày sau hãn sẽ quyết chiến sinh tử với Thủy Thuần, lúc này mà hãn còn có lòng thanh thản xuất hiện ở đây sao?

Công tử văn nhã rất bất ngờ nói.

- Quyết chiến sinh tử?

- Thủy Thuần?

Phi Nguyệt và Y Tình trước sau cả kinh, bọn họ còn không nghe nói tới chuyện của Anh Hùng điện.

- Đúng vậy, ngày hôm nay mới xảy ra, ngày mai rất có thể sẽ nhìn thấy ở trên nhật báo, nghe người ta nói...

Công tử văn nhã nói chuyện đã xảy ra mấy ngày nay trong Anh Hùng điện cho mọi người biết.

- Người này, thực sự là đi đâu cũng không an phận.

Phi Nguyệt nói.

Ở trong lòng, nàng lại nói:

- Có điều mỗi lần đều có thể chuyển nguy thành an, ở bên trong nghịch cảnh bạo phát, bỏ qua ta rất xa, hẳn làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

- Đối với người này, ta cảm thấy rất hứng thú, muốn kết bạn một chút. Công chúa, người có thể làm mai một chút, mời hẳn tới đây hay không?

Công tử văn nhã lại nói.

- Được rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Thẻ Kim Long

- Thực lực mà Thủy Thuần biểu hiện ra không yếu, ba ngày, cảnh giới và võ học không thể tăng lên, chỉ có khai phá ra tám cái kỳ mạch, luyện thành kỳ pháp thì mới được.

Không giống vẻ tự tin như khi đối mặt với Ứng Vô Song, Giang Thần rất trọng thị quyết chiến ba ngày sau.

Bởi vì như vậy cho nên hắn mới đến Thánh Phong thương hội, định mua sắm một phen.

Trước lúc này, rất nhiều bí pháp và bảo điển của hắn đều vì hắn quá nghèo mà không thể dùng tới, hiện tại Thánh Viện cấp cho hạn mức một ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp, rốt cục đã có thể làm cho hắn hơi bày ra được một bộ phận thực lực của đệ nhất công tử Thánh vực rồi.

- Vị công tử này, thiếu gia của chúng ta mời người qua đó, bằng hữu của người cũng ở đó.

Bỗng nhiên, ở phía sau lưng hắn truyền tới một âm thanh.

Giang Thần và Ứng Vô Song quay đầu nhìn lại, một người trung niên mặc y phục quân gia đang mỉm cười nói.

Nếu không phải vì y phục và thái độ trên người hắn thì rất khó khiến cho người ta tin tưởng được một người khí độ phi phàm như vậy sẽ là một vị quân gia.

Nguyên nhân chính là như vậy, cho nên gia tộc có quản gia như vậy, tuyệt không đơn giản.

Giang Thần nhìn về phía phòng bao vừa này, một đôi con mắt đẹp đẽ đang nhìn về phía mình.

- Dẫn đường đi.

Giang Thần nói.

Quản gia có chút bất ngờ, bởi vì nghề nghiệp cho nên hắn đã dưỡng thành một loại phán đoán trực giác đối với phẩm chất của người khác.

Hắn có thể nhìn ra người nào là người trong dân gian không được thế gia bồi dưỡng, còn có đám công tử bột, hay là đệ tử tinh anh đã được dạy dỗ cẩn thận kia nữa.

Nhưng mà, hắn không nhìn thấu được Giang Thần.

Bởi vì khí chất mà Giang Thần biểu hiện ra, trong lúc vung tay nhắc chân, hắn chưa từng thấy được ở trên người của bất kỳ một công tử nào ở trong Thánh thành.

- Hả?

Mãi đến khi Giang Thần nghi hoặc nhìn hắn, vị quản gia này mới phản ứng kịp, hắn áy náy nở nụ cười, dẫn đường ở phía trước.

Đi tới phòng khách, bên trong so với tưởng tượng còn náo nhiệt hơn, vốn hắn tưởng rằng là Phi Nguyệt quen biết với một vị công tử nào đó ở trong Thánh thành, bây giờ nhìn lại, càng giống như là một lần tụ hội thì đúng hơn.

- Giang Thần, vị này chính là Sử Văn Huyền, công tử Sử gia.

Phi Nguyệt nói.

Sau khi nàng giới thiệu, một vị công tử văn nhã bên trong phòng bao đứng dậy bắt chuyện một tiếng với Giang Thần.

- Ứng cô nương, đã lâu không gặp.

Giang Thần đang muốn mở miệng đáp lễ thì vị Sử Văn Huyền này đã dời ánh mắt tìm về phía Ứng Vô Song.

Người ở trong phòng khách nở một nụ cười trào phúng, Sử Văn Huyền vừa ý Ứng Vô Song cho nên mới gọi Giang Thần tới.

Phi Nguyệt không biết điểm ấy cho nên mới bị người ta lợi dụng.

Ứng Vô Song cũng không có ý thức được việc này, nàng tùy ý gật gật đầu.

- Đi vào ngồi đi.

Sử Văn Huyền nói.

Ứng Vô Song đang muốn đi vào, thế nhưng Giang Thần lại đưa tay ngăn cản, chỉ nghe thấy hắn nói:

- Ta thấy Sử công tử không có lời gì muốn nói với ta, cáo từ.

-Ồ, vậy ta cũng không bắt buộc, Ứng cô nương ở lại đi.

Sử Văn Huyền sừng sốt một chút, cười lạnh nói.

- Nếu như nàng đồng ý.

Giang Thần nói.

Ứng Vô Song không cần mở miệng cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra nàng trực tiếp xoay người rời đi.

Lần này, nụ cười trên mặt Sử Văn Huyền cứng đờ.

Ngay khi Giang Thần muốn đi, bên trong phòng bao có một tên thanh niên đứng ra, hăn nói:

- Sử công tử mời người như vậy mà cũng không tiến vào uống chén rượu sao, quá không nể mặt mũi rồi!

- Không cho, làm sao?

Giang Thần hỏi ngược lại một câu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phi Nguyệt.

Phi Nguyệt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt kia mà quay đầu đi.

Những người khác trong phòng bao đều bởi vì lời này của Giang Thần mà cảm phần sục sôi.

- Có thể kết bạn với Sử công tử là vinh hạnh của người, không ngờ người lại không biết quý trọng!

- Ta biết, hăn sợ sệt bằng hữu của mình ghét bỏ hăn, ở chỗ này sẽ tự ti mặc cảm.

- Phòng bao này không phải ai cũng có tư cách tiến vào, người ở chỗ này có thể hưởng thụ được rượu ngon nhất và chiêu đãi tốt nhất. Khi bán đấu giá cũng sẽ có người của thương hội giảng giải về các vật phẩm.

Khi bọn hăn nói chuyện, Sử Văn Huyền giữ yên lặng, con mắt híp thành một sợi tơ, có hàn quang lập lòe.

Sự hiếu kỳ của hắn đối với Giang Thần còn chưa tới mức mời đến phòng khách của mình, khi biết có mỹ nhân như Ứng Vô Song ở đây thì hắn mới mời.

Giang Thần chỉ là vật tặng kèm mà thôi.

Hắn không sợ Giang Thần nhìn thấu, cho rằng đối phương sẽ không bỏ qua cơ hội kết bạn với hắn, thế nhưng lại không nghĩ rằng tính khí của đối phương lại lớn như vậy.

Vốn Giang Thần đã không muốn để ý tới, kết quả những người này lại còn đứng ra ngăn cản Giang Thần.

- Đi xin lỗi với Sử công tử!

Bọn họ đưa ra yêu cầu.

- Nếu như không thì sao?

Giang Thần cười lạnh nói.

- Sử công tử.

Phi Nguyệt đi tới, nói:

- Người làm như vậy là làm khó ta, xin hãy cho bọn họ đi đi.

- Ồ?

Con mắt của Sử Văn Huyền đột nhiên trợn to, vung tay ra đánh một cái tát.

Cũng còn may Y Tình phản ứng đúng lúc, bảo vệ được Phi Nguyệt, đồng thời còn tiếp được một chiêu của Sử Văn Huyền.

- Một công chúa từ nông thôn tới, cho người mấy phần mặt mũi mà còn muốn mở miệng đòi hỏi hay sao?

Sử Văn Huyền đối mặt với lửa giận của nhị nữ cũng không có ý giải thích, trái lại còn trào phúng một tiếng.

- Người!

Phi Nguyệt tức điên lên, từ sau tử thí Thánh Viện, tiếng tăm của nàng ở trong Thánh thành cũng không nhỏ, hôm nay đi dạo phố với Y Tình lại được vị công tử Sử Văn Huyền nho nhã lễ độ này mời, tới xem đồ vật bán đấu giá trong Thánh thành cao bao nhiêu.

Thế nhưng lại không nghĩ rằng vị Sử Văn Huyền này nhìn qua phong độ ngập trời, thế nhưng khí độ lại nhỏ như thế.

- Phi Nguyệt, chúng ta đi thôi!

Y Tình lôi tay Phi Nguyệt đi tới cửa, thế nhưng người ngăn cản Giang Thần cũng chặn cửa lại.

Trong lúc giằng co, rốt cục Thánh Phong thương hội đã đứng ra, quản sự mà Giang Thần gặp trước đó dẫn người tới đây.

- Sử công tử, đã xảy ra chuyện gì?

Quản sự hỏi.

- Người này vô lễ với ta.

Sử Văn Huyền nói.

Quản sự nhận ra Giang Thần, sắc mặt hắn có chút khác thường, nói:

- Sử công tử, vậy chúng ta sẽ dẫn hắn xuống.

- Đuổi hẳn ra ngoài đi, có hẳn ở đây sẽ ảnh hưởng tới sự hăng hái của ta.

Sử Văn Huyền nói.

- Chuyện này... tôn chỉ của Thánh Phong thương hội là người tới là khách...

- Lời như vậy ta không muốn nghe, người không làm nổi thì là do năng lực của người có vấn đề, như vậy, ta sẽ bảo Thánh Phong thương hội thương lượng đổi lại một người khác.

Sử Văn Huyền ngắt lời hẳn, vẻ mặt rất chán ghét.

Hẳn đã tùy hứng quen rồi, từ việc đánh Phi Nguyệt một tát là có thể nhìn ra được.

Ứng Vô Song từ chối làm cho hẳn mất mặt, Giang Thần không biết cân nhắc đã làm hẳn tức giận.

- Chúng ta vô lễ với người sao? Ta cũng muốn hỏi một chút, là ai mời chúng ta tới? Người có tư cách gì bảo Thánh Phong thương hội đuổi chúng ta đi chứ?

Ứng Vô Song đã nhìn đủ lâu ở trong Anh Hùng điện, ở bên ngoài cũng không muốn tiếp tục nhìn nữa.

- Chỉ bằng vào cái này.

Sử Văn Huyền cười lạnh một tiếng, lấy ra một tờ tấm thẻ màu tím, rất là tinh tế, trên mặt thẻ toả ra ánh sáng lộng lẫy, trên mặt có đồ văn một con mãnh hổ.

- Thẻ Tử Hổ!

Đây là một loại thẻ cao cấp từ Thánh thành tiền trang, chỉ có thể lực lớn mới có thể nắm giữ được.

Lão bản lớn nhất của Thánh Phong thương hội chính là Thánh thành tiền trang, đám người quản sự đắc tội với người cầm thẻ Tử Hổ, hẳn biết mình đang động phải phiền phức không nhỏ.

Quản sự còn đang do dự.

- Vì lẽ đó người cho là mình có tấm thẻ này cho nên cao quý hơn so với chúng ta hay sao? Như vậy Thánh Phong thương hội sẽ nghe lời người sao?

Ứng Vô Song cười lạnh nói.

- Không phải vậy sao?

Sử Văn Huyền không để ý đến vẻ châm chọc trong lời nói của nàng, trái lại còn rất là đắc ý.

- Vậy ta rất muốn biết, người cầm một tấm thẻ Tử Hổ đã nghĩ tới việc thương hội sẽ giúp người đối phó với người cầm thẻ Kim Long chưa?

Ứng Vô Song nói, cũng lấy ra một tấm thẻ tương đương, là màu vàng, toả ra ánh sáng nhàn nhạt, trên mặt thẻ có một con rồng.

- Thẻ Kim Long?

Đây là thẻ có cấp bậc cao nhất của Thánh thành tiền trang, ngay cả gia tộc của Sử Văn Huyền cũng không có tư cách thu được.

- Khách quý!

Quản sự hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Ứng Vô Song ánh mắt vô cùng kích động.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Có Lời Muốn Nói

Sử Văn Huyền không muốn tin tưởng, nhìn chăm chăm vào tấm thẻ Kim Long kia không tha, đột nhiên hắn đã nhìn ra đầu mối.

- Tấm thẻ này không phải của người!

Sử Văn Huyền cảm thấy hưng phấn vì sự phát hiện này, hắn nói:

- Mặc dù thẻ là thật, thế nhưng cũng không biết là người trộm hay là kiếm đi, thẻ là của tiền trang có nghiệm chứng thân phận, chỉ có chủ nhân chân chính cầm thẻ thì rồng trên mặt thẻ mới sinh động được.

Nghe thấy hắn vừa nói như vậy, quả nhiên người ở chỗ này đã phát hiện ra thẻ Kim Long ngoại trừ phát ra ánh sáng nhàn nhạt ra thì con rồng ở trên mặt cũng không nhúc nhích.

Lại nhìn tấm thẻ Tử Hổ của Sử Văn Huyền, mãnh hổ không ngừng lặp lại làm ra động tác rít gào.

Quản sự ngẩn ra, hắn không chú ý tới chi tiết này, bị thẻ Kim Long làm cho chấn động.

- Cũng không biết là kiếm được hay là trộm đến mà đã cho rằng có thể đến Thánh Phong thương hội ra vẽ hay sao?

Tuỳ tùng của Sử Văn Huyền giễu cợt nói.

Đối với chuyện này, Ứng Vô Song không phản đối, nói:

- Thứ này vốn không phải là thẻ của ta, mà là của hã.

Nói đoạn nàng ném thẻ Kim Long thẻ sang bên cạnh.

Giang Thần đưa tay tiếp nhận, năm ngón tay kẹp lấy thẻ, lập tức đầu Kim long trên mặt sống lại, đang gầm thét, bay lượn trên bầu trời.

- Cái này!

Sử Văn Huyền đang đặc ý bỗng sững sốt, sự giật mình của Phi Nguyệt và Y Tình vượt xa việc Ứng Vô Song lấy ra thẻ Kim Long.

Thẻ Kim Long là tượng trưng cho thân phận, đại diện cho của cải vô cùng vô tận.

Đối với Phi Nguyệt đã biết sơ lược về Giang Thần cho nên nàng không thể tin tưởng được, thế nhưng sự thực đang bày ra ở trước mắt, không thể không tin được.

- Các người, tránh ra!

Quản sự giật mình vì lần trước người hỏi xong lại không mua kia lại có thẻ Kim Long, lần này xác định không sai, hã đã bắt đầu có hành động.

Đầu tiên hã ngăn cản người đánh đuổi Giang Thần, để hã và Ứng Vô Song lui tới tự nhiên.

Tuỳ tùng của Sử Văn Huyền thì trở lại phòng khách, chờ đợi Sử Văn Huyền mở miệng.

- Hừ.

Sử Văn Huyền biết nếu muốn nhắm vào Giang Thần ở trong Thánh Phong thương hội sẽ là hành động không sáng suốt, hã rất không cam lòng từ bỏ.

Phi Nguyệt và Y Tình nhân cơ hội đi ra phòng khách, có điều bọn họ cũng không hề rời đi.

- Mấy người này, nói năng lỗ mãng, cản đường của ta, có phải đã phá hoại quy củ của thương hội đúng không?

Giang Thần nói.

Lời nói của hắn làm cho mọi người tưởng chuyện này đã kết thúc sững sờ, Sử Văn Huyền là người có phản ứng kịch liệt nhất, hắn nổi giận đùng đùng nhìn sang.

- Hà?

Quản sự nhíu nhíu mày, Thánh Phong thương hội không có trận pháp ghi lại hình ảnh, cho nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất khó để biết rõ được.

Cũng may trong phòng khách vốn có một người của thương hội, cho nên người này nhanh chóng nói ra chuyện vừa rồi.

Sau khi nghe xong, quản sự đã quyết định, nói:

- Sử công tử, kính xin bằng hữu của người rời khỏi đây.

Nghe vậy, cái gọi là bằng hữu của Sử Văn Huyền nhìn nhau, khi bọn họ ngăn cản Giang Thần cũng không ngờ tới lại có kết quả này.

- Đáng ghét, người muốn phải đắc tội với ta sao?

Sử Văn Huyền lòng dạ chật hẹp, lại sĩ diện sao chịu đồng ý cơ chứ?

- Đây là quy củ của thương hội!

Nhưng mà thái độ của quân sự rất kiên quyết, một cái thẻ Tử Hổ, một cái thẻ Kim Long, kẻ ngu si cũng sẽ biết phải đứng về phía ai.

- Được! Chúng ta đi!

Sử Văn Huyền muốn ỷ thế hiếp lại rơi vào kết cục như thế, gương mặt đang vận vẹo.

Phi Nguyệt và Y Tình cố ý chờ bọn hăn đi trước, sau đó mới bước chân đi.

- Giang Thần, ta không biết hăn ta lại như vậy, hăn chỉ nói là muốn kết giao bằng hữu với người mà thôi.

Trước khi đi, Phi Nguyệt giải thích một câu thay cho mình.

Lúc vừa mới bắt đầu nàng đã biết mình sai rồi, vấn đề là có nên xin lỗi hay không mà thôi. Không phải là mất mặt, mà là dùng quan hệ của nàng và Giang Thần, có thêm chút mâu thuẫn, bớt một ít ân oán thì cũng không có gì khác nhau cả.

Thế nhưng, nghĩ đến lời nói của Sử Văn Huyền, nàng cho rằng vẫn cần phải giải thích một câu, tránh để lại cho Giang Thần một ấn tượng không thể tả.

Nàng còn chưa ý thức được, để ý tới cái nhìn của một người về mình là chuyện vô cùng nguy hiểm.

- Ta có thể làm chứng.

Y Tình cũng nói.

- Ta nhìn ra rồi.

Vừa nãy Sử Văn Huyền đã đánh một tát kia, khi đó Giang Thần cũng đã hiểu ra, hần nói:

- Các người muốn đi sao? Không bằng ở lại đi.

Phi Nguyệt và Y Tình nhìn lẫn nhau, cũng không từ chối.

Quản sự thương hội sắp xếp cho bọn họ một gian phòng khách sang trọng nhất, bốn người ngồi ở bên trong cũng có chút thoáng đảng.

- Sao các người lại quen biết với Sử Văn Huyền kia vậy?

Sau khi ngồi xuống, Giang Thần hiểu kỳ nói.

- Gặp ở trên đường, không quen.

Phi Nguyệt nói.

- Xem ra nếu như là người quá tham lam thì cái gì cũng không ăn nổi.

Giang Thần cảm thán một câu.

Ba nữ nhân nghĩ một hồi lâu mới biết được Giang Thần đang nói tới Sử Văn Huyền.

Sử Văn Huyền mời Phi Nguyệt và Y Tình tới, lại coi trọng Ứng Vô Song, muốn thể hiện của cải và thế lực của mình để chinh phục những mỹ nữ này.

Phi Nguyệt đến từ Hỏa vực, Y Tình cũng không giống như là người có thế lực lớn làm chỗ dựa, mà Ứng Vô Song càng không cần phải nói.

Sử Văn Huyền chuyên chọn những nữ nhân này để ra tay, hần ta nghĩ nếu dùng tài lực của mình để đoạt những người này thì sẽ đắc thủ.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng Ứng Vô Song không ăn trò này, Phi Nguyệt và Y Tình cũng là nữ tử có sự ngông nghênh của mình.

Cùng lúc đó, trải qua trò khôi hài vừa nãy, bán đấu giá phía dưới đã tiến hành, bọn họ cũng đã bỏ qua lời dạo đầu.

Nhìn thấy bốn người ném ánh mắt nhìn về phía dưới lầu, người của thương hội giới thiệu.

- Đồ vật bán đấu giá thứ nhất là Ly Hỏa tinh thạch, là linh vật được cho rằng là hữu hiệu nhất để lĩnh ngộ Hỏa Tâm ý cảnh, giá khởi đầu là ba trăm vạn nguyên thạch trung cấp.

Trong nháy mắt giá cả đã cao lên tới chín trăm vạn, người nhắc tay tranh giá càng ngày càng ít.

Cuối cùng, thứ này vọt lên tới một ngàn một, bị Cao gia thu về.

- Cao gia nắm giữ huyết thống Thiên Phượng, Hỏa Tâm ý cảnh tăng lên vô cùng hữu ích đối với bọn họ.

Nghe thấy hắn nói như thế, ba nữ nhân nhìn về phía Giang Thần, tất cả đều còn nhớ trận chiến ngày đó giữa Giang Thần và Cao Thiên Ca.

Giữa hắn và Cao gia rốt cuộc có ân oán gì, đây là chuyện làm cho không ít người hiếu kỳ.

Có điều quan hệ của các nàng và hắn còn không tốt đến mức có thể tán gẫu đề tài này với Giang Thần.

Thương phẩm bán đấu giá thứ hai xuất hiện, rõ ràng đẳng cấp đã giảm xuống đi rất nhiều, cũng đồng nghĩa không quá quan trọng, những thương phẩm bán đấu giá khác đều không vượt qua được Ly Hỏa tinh thạch.

- Chỗ ta có một phần danh sách, xem thương hội của các người có bao nhiêu, lại mang theo giá cả đến tìm ta.

Giang Thần lấy ra một cuộn giấy bằng da dê, trên mặt viết đồ vật ngày hôm nay hẳn muốn mua, tất cả đều là thứ không thể thiếu giúp hẳn đánh bại Thủy Thuần ba ngày sau.

Sau khi người của thương hội nhận lấy mới cung kính lùi ra.

Ánh mắt của Ứng Vô Song có chút nghi hoặc.

- Ta sẽ viết lại một phần danh sách rồi giao cho người.

Giang Thần nói.

- Ừm.

Lúc này Ứng Vô Song mới yên lòng lại.

Phi Nguyệt và Y Tình rất tò mò, không biết quan hệ của Giang Thần và Ứng Vô Song là gì.

Ứng Vô Song đảm nhiệm chức vị đội trưởng Phong Kỳ đội của Thánh Viện, các nàng đều biết chuyện này. Nữ nhân này đối với người nào cũng không có sắc mặt và tính khí tốt. Thế nhưng xinh đẹp động lòng người ra đã kiếm về cho nàng không ít nhân khí.

Nghe nói nàng có quan hệ với Minh chủ Kiếm minh trong Anh Hùng điện, Giang Thần và Kiếm minh xảy ra xung đột, lẽ nào là bởi vì nàng ta hay sao?

Có điều nhìn qua, hai người này không giống như là tình nhân.

- Giang Thần, ta có việc muốn nói chuyện với người.

Phi Nguyệt bỗng nhiên nói.

- Cái gì?

Phi Nguyệt không nhiều lời, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Giang Thần lắc lắc đầu, từ nhỏ đến lớn nuôi thành tính khí của công chúa, e rằng ngay cả bản thân nàng cũng không ý thức được có cái gì không thích hợp trong hành động của mình.

Có điều hẳn rất muốn biết rốt cuộc đối phương muốn nói gì với mình, như vậy cũng tốt hơn là đấu giá tẻ nhạt.

- Ta mới từ trong Thánh Huyệt điện đi ra, thần huyết đã điểm đầy, đang khai phá cái kỳ mạch thứ nhất, ta muốn hỏi người, ta có cần khai phá tiếp không?

Phi Nguyệt nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Kỹ Thuật Mới Là Thứ Đáng Tiền Nhất

- Vấn đề này của người làm cho ta rất không hiểu.

Giang Thần nói.

Phi Nguyệt mím mím môi, cũng không vòng vèo mà nói rõ:

- Người khác đều nói người ẩn giấu chuyện mình đã khai phá kỳ mạch, khiến cho người ta xem thường, nhưng ta lại biết, không phải như vậy.

Vừa dứt lời, con người sáng sủa của nàng trở nên sắc bén hơn.

- Người đang ám chỉ ta có năng lực khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh hay sao, điều này có thể sao?

Giang Thần khẽ cười nói.

- Có, nếu như là người thì nhất định sẽ có.

Phi Nguyệt kiên định nói.

- Như vậy, nếu như có, người muốn như thế nào?

Phi Nguyệt trầm mặc mấy giây, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Dạy ta đi.

- Nếu ta thật sự có thể xoay chuyển càn khôn, khai phá kỳ mạch ở Thông thiên cảnh, tại sao ta phải giúp người, chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không bằng mà.

Giang Thần giơ thẻ Kim Long trong tay lên, lại nói:

- Nếu như là giao dịch, người cũng không có đủ tiền đây.

- Mọi việc cũng có thể thương lượng được mà.

Phi Nguyệt nói.

- Thật sao?

Giang Thần bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nụ cười có mấy phần gian trá, nói:

- Vậy ta hi vọng người và Ninh Hạo Thiên giải trừ hôn ước, làm hôn thê của ta.

Nói xong, vốn hắn tưởng rằng sẽ nhìn thấy vẻ tức giận và kinh ngạc ở trên mặt của Phi Nguyệt, kết quả đối phương lại trầm mặc.

- Không được, phụ hoàng ta sẽ không đồng ý.

- Ồ?

Mặc dù là bị cự tuyệt, Giang Thần lại nghe ra cái gì đó, hắn nói:

- Nói cách khác, nếu như phụ hoàng người đồng ý, người sẽ không chút do dự giải trừ hôn ước với Ninh Hạo Thiên đúng không? Vậy cảm tình giữa các người?

- Số lần gặp mặt giữa ta và hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Phi Nguyệt nói.

- Thế nhưng lần trước người rất giữ gìn thanh danh cho hãn mà.

- Hãn là vị hôn phu ta, phẩm chất của hãn được Hoàng gia thừa nhận, cho dù ta là một vị hôn thê, hay là công chúa điện hạ, đều phải giữ gìn thanh danh cho hãn!

Giang Thần càng ngày càng biết rõ hơn về vị công chúa này.

- Như vậy, chúng ta không có gì để nói, tại sao ta phải giúp hôn thê của kẻ thù ta chứ?

Giang Thần nói.

Phi Nguyệt không trả lời được, thế nhưng nàng thật sự rất muốn có được phương pháp của Giang Thần.

Nếu như tất cả những chuyện này là thật, nàng không cần ức chế cảnh giới của mình, trực tiếp trở thành Thông thiên cảnh, lại dùng chỗ tốt của Thông thiên cảnh để nhanh chóng hoàn thành quá trình khai phá.

Chuyện này so với bất kỳ linh đan diệu dược còn hữu hiệu hơn nhiều.

- Người muốn cái gì, trừ chuyện người vừa nhắc ra là được.

Phi Nguyệt nói.

- Ta không có ý định giao dịch với người, hiện giờ người phải đưa ra thứ ta cảm thấy hứng thú mới được, công chúa điện hạ.

Giang Thần mang theo sự trào phúng nói ra bốn chữ cuối cùng.

Phi Nguyệt cau mày, đang suy nghĩ sâu sắc, một lúc lâu sau, nàng quyết định, nói:

- Ta có một tấm bản đồ kho báu, chờ sau khi ta trở thành Thông thiên cảnh, ta có thể cùng đi với người để thăm dò bảo tàng.

- Bản đồ kho báu? Là thủ đoạn tốt nhất để há mồm chờ sung rụng, không nghĩ tới công chúa điện hạ cũng sẽ dùng tới thủ đoạn này đó.

Giang Thần cười cười, rất xem thường nói.

- Ta dùng danh nghĩa công chúa xin thề, chuyện này không phải dùng để lừa gạt người.

Phi Nguyệt nghe hẳn nói như vậy rất là kích động.

- Được, người muốn ta tin người, như vậy người cũng phải tin ta, phương pháp của ta là ngay cả một cái kỳ mạch cũng không khai phá đột phá lên thẳng Thông thiên cảnh.

Giang Thần nói tới chỗ này, hẳn phát hiện ra sắc mặt của Phi Nguyệt có biến hóa, hẳn nói:

- Cũng có ý nghĩa, nếu như ta lừa người, người chính là Thông thiên cảnh ngay cả một cái kỳ mạch cũng không khai phá.

Chính mồm nói ra tình huống Phi Nguyệt lo lắng nhất, Giang Thần nhìn thấy nàng đứng ở đó không nói, hẳn nhún vai một cái.

- Suy nghĩ kỹ đi, nếu như tín nhiệm lẫn nhau, đột phá Thông thiên cảnh thì trở lại nói chuyện với ta, đương nhiên, ta không có nghĩa vụ phải thề thốt gì cả.

Giang Thần trở lại phòng khách, Ứng Vô Song và Y Tình đều rất trầm mặc ngồi ở chỗ đó, hai người đều không phải là người giỏi nói chuyện, cho nên bầu không khí có chút lúng túng.

Hắn cũng không thèm để ý tới chuyện này mà trở lại bên người Ứng Vô Song, nói:

- Có thương phẩm gì thú vị không?

- Không có vật gì tốt, bởi vì thương hội sẽ thu thập trân phẩm, đợi tới khi đạt tới nhất định thì sẽ mời các thế lực lớn của Thánh thành, sau đó cử hành hội đấu giá không phải ai cũng vào được.

Ứng Vô Song nói.

Nàng không nói sai, mãi đến khi thương phẩm quan trọng nhất được lấy ra thì nó cũng không làm cho Giang Thần cảm thấy hứng thú.

Sau khi bán đấu giá kết thúc, Phi Nguyệt và Y Tình đi trước.

Giang Thần và Ứng Vô Song thì lại ở trong phòng khách chờ đợi.

- Đồ vật người mua có tác dụng gì?

- Không phải là không vào được Tĩnh Tâm hồ? Hiệu quả tu hành ở nơi đó chỉ đơn giản là để cho Thiên chi hoàn của mình vận chuyển như thường, ta có thể chế tạo ra thiết bị tu hành càng hữu hiệu hơn nữa. Thế nhưng chủ yếu vẫn là luyện chế linh đan, khai phá kỳ mạch.

- Người còn biết luyện đan sao?

Ứng Vô Song rất là bất ngờ.

- Biết một chút thôi.

Giang Thần cười nói.

Lúc này, quản sự lúc trước dẫn người đi vào trong phòng khách, thái độ rất là nhiệt tình, lần này hắn vững tin Giang Thần không chỉ có hỏi, nhất

định sẽ mua.

Thứ mà Giang Thần muốn, thương hội đều có, tổng giá trị là hai ngàn vạn nguyên thạch trung cấp.

Tất cả đều là vật liệu, trải qua tay của Giang Thần, giá trị của thành phẩm trải qua rèn đúc và luyện chế ra sẽ tăng lên mấy chục lần, mặc dù nói Giang Thần dự định để cho chính mình dùng cũng thế.

Giang Thần rất thoải mái lấy ra thẻ Kim Long trả tiền.

- Khách quý, những linh dược người muốn lần trước, còn cần nữa không?

- Cần thì cần, có điều không phải nói cần có hai năm các người mới có thể tìm được sao?

Giang Thần hiểu kỳ nói.

- Tôn khách, lúc đó ta không biết thân phận của người, vì lẽ đó giá cả và thời gian đều có chút sai lệch, nếu như tôn khách còn muốn, năm ngàn vạn nguyên thạch trung cấp, trong vòng ba tháng sẽ có thể tập hợp lại đủ.

- Ba tháng? Người xác định chứ?

Giang Thần rất là động lòng.

- Năm ngàn vạn, người muốn mua cái gì vậy?

Ứng Vô Song giật mình nhìn cái giá này.

Nói là linh dược, chỉ là linh dược đã quý giá như thế, nếu luyện chế ra đan dược sẽ có giá bao nhiêu cơ chứ?

Phải biết rằng giá trị của linh dược là một phần, thế nhưng, kỹ thuật của Linh đan sư mới là quan trọng nhất.

Linh đan sư có thể luyện chế linh dược năm ngàn vạn, tuyệt đối sẽ là cấp bậc đại sư, linh đan cấp độ này ngay cả Tôn giả cũng cần, giá cả tăng lên mấy trăm lần cũng là chuyện rất có thể.

- Ta sẽ đưa danh sách cho người.

Giang Thần nói, ngữ khí rất kiên định, coi như là Anh Hùng điện tìm đến mình thì hẳn cũng cần phải mua về.

Chuyện liên quan tới thuốc giải Thôi Mệnh hoa, dù thế nào hẳn cũng phải có được nó.

Ứng Vô Song không nói thêm cái gì nữa mà nhìn Giang Thần thanh toán toàn bộ.

Coi như là như vậy thì hạn mức một ngàn vạn nguyên thạch thượng giai tháng này vẫn không dùng hết được, đổi thành nguyên thạch trung cấp, đó là một ỨC ĐÓ.

- Anh Hùng điện không biết trình độ khác của ta, cho nên mới đề phòng ta mua đồ, tiêu hết hạn mức chuyển thành của cải của mình.

- Một ngàn vạn, cho ta thời gian mấy tháng mua nguyên liệu, tùy tiện luyện chế ra cái gì cũng có thể tích lũy ra được của cải kinh người.

Ăn chia linh đan của Thiên Đạo môn đặt ở đây cũng không thể so sánh được.

Sau khi bỏ vật liệu vào nạp giới, Giang Thần và Ứng Vô Song trở về Anh Hùng điện.

Ngày thứ hai, chuyện Giang Thần và Thủy Thuần đã lên Thánh thành nhật báo, hơn nữa còn là đầu đề, hai vị đệ tử Anh Hùng điện tiến hành chiến đấu không chết không thôi, rất là đáng xem.

Đáng tiếc Anh Hùng điện không thể tùy tiện đi vào được, mà kết quả cũng chỉ có thể nhìn thấy ở trên nhật báo mà thôi.

Cái tên Giang Thần này, đám người Thánh thành cũng không xa lạ gì cả. Nếu như lần này đối thủ của hắn không phải là Thủy Thuần mà là một nhân vật phổ thông nào đó của Anh Hùng điện thì còn có chút hồi hộp.

Mà khi mọi người nhìn thấy cái tên Thủy Thuần, tất cả đều bắt đầu mặc niệm thay cho hắn.

Thành viên trên Chiến lực bảng, cũng là tinh nhuệ bên trong tinh nhuệ của Anh Hùng điện đó!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Phong Lôi Thụ Mệnh

Quá trình khai phá kỳ mạch cũng chính là điểm đầy toàn bộ thần huyết bên trong kỳ mạch.

Không có phương pháp nào để đầu cơ trục lợi, nhất định phải bước từng bước, cho dù là dùng linh đan thì cũng chỉ là thông qua linh đan để tăng cường khí huyết của bản thân, do đó tăng tỷ lệ thành công khi ngưng tụ thần huyết lên mà thôi.

Hiệu quả rất kém cỏi, Thánh Viện đã từng làm thí nghiệm, một người dùng linh đan khai phá kỳ mạch, một người khác không dùng linh đan, kết quả phát hiện ra đều không khác nhau là mấy.

Nhưng ở trong mắt của Giang Thần, đây chỉ là do Linh đan sư của Cửu Thiên đại lục vô năng mà thôi.

Nếu như nói linh đan của bọn họ chỉ là thứ kiếm hãm, như vậy linh đan hãn tự tay luyện chế, chính là thuốc đặc hiệu.

Hắn đang muốn trước khi đối chiến với Thủy Thuần, mở ra tám cái kỳ mạch.

Cho dù dùng lần giao thủ ở Tĩnh Tâm hồ mà xem, coi như không khai phá thì cũng không cần phải sợ hãi, nhưng khi đó cũng không chiến đấu đến mức kịch liệt nhất, vì vậy hắn không biết Thủy Thuần có lá bài tẩy gì cả.

Thời gian nửa ngày, Giang Thần đã luyện chế ra linh đan, là linh đan đột phá thất phẩm, lấy ra để bán đấu giá sẽ làm cho toàn bộ Thánh thành vì đó mà điên cuồng.

So với dưới, giá cả của dược liệu linh đan trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Tên của linh đan gọi là Thiên Mạch đan.

Tổng cộng có mười ba viên ra lò, Giang Thần dùng bình ngọc để đựng, mà bản thân hắn thì ăn vào một hạt.

- Lấy ra để bán đấu giá cũng không tính là di dời của cải vào túi riêng nhỉ.

Giang Thần đang nghĩ ngợi thì dược tính của linh đan đã bắt đầu phát huy, đang khai phá tới cái kỳ mạch thứ sáu, kỳ mạch thứ bảy, thứ tám cũng trở nên cực kỳ cực nóng.

Giống như bụng có một thanh đao đang cắt tới cắt đi vậy, Giang Thần đau tới mức sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây là phản ứng bình thường khi ăn vào Thiên Mạch đan, Giang Thần đã từng thấy người khác sau khi uống vào đã lăn lộn ở trên mặt đất, bây giờ thân thể của hắn rất nóng, lúc này hắn mới biết biểu hiện kia cũng không khuếch đại chút nào.

Nhưng hắn không thể lăn lộn, nhất định phải điếm đầy toàn bộ thần huyết ở trong quá trình này.

Tuy rằng rất đau, thế nhưng ở bên trong trạng thái này, khai phá mỗi một thần huyết sẽ chẳng khác nào đâm thủng khí cầu vậy, rất dễ dàng.

Một phút trôi qua, Giang Thần lại lấy ra một viên Thiên Mạch đan rồi ăn vào, thống khổ tăng lên, bụng như muốn nát.

Có điều đến cuối cùng, hắn đã thuận lợi khai phá tám cái kỳ mạch.

Thân thể của Giang Thần sắp tan vỡ, nằm ở trên giường, đau đớn vẫn vẫn còn tiếp tục như cũ, chỉ là không có mãnh liệt như trước nữa mà thôi.

Trải qua một quãng thời gian rất dài, vẻ mặt của Giang Vê mới hoà hoãn lại, đứng dậy rồi xuống giường.

- Hả?

Hơi động dậy, hắn đã cảm nhận được chỗ tốt của việc khai phá toàn bộ tám cái kỳ mạch, khí hải như bị mở ra tám cái đường nối, chỉ cần một ý nghĩ thì khí hải sẽ sôi trào, lại thúc giục Thiên chi hoàn, một thân lực lượng Thông thiên cảnh tạo ra thanh âm như tiếng sấm nổ ì ùng.

Mà đây còn là do Giang Thần chưa bắt đầu tu luyện công pháp huyền bí dựa vào kỳ mạch, nếu không lực lượng sẽ tăng lên thêm một đoạn dài.

Đi ra cửa, tùy ý đánh ra một quyền, không khí rung động, nơi quyền phong đánh trúng, gió đang cuộn cuộn.

- Dưới trạng thái như vậy, dù cho là quyền chưởng cũng có thể có lực lượng mạnh mẽ.

Giang Thần rút hắc đao ra, kiếm pháp ác liệt, đao pháp bá đạo, vừa vặn có thể phát huy ra sở trường của hắn.

Chợt, Giang Thần lại thu đao, thứ hiện giờ hắn muốn chính là tu luyện công pháp huyền bí chuẩn bị cho kỳ mạch.

Phong lôi quyết!

- Tám mạch cùng mở, phong lôi thụ mệnh, thiên địa nghịch luân!

Công pháp huyền bí không cần ngồi xuống, Giang Thần đứng ở đó không nhúc nhích, chẳng khác nào tượng đá.

Lúc này Ứng Vô Song vừa vặn đi tới đó, nàng mới từ chỗ của Đại trưởng lão trở về, nghe thấy Giang Thần một buổi tối bỏ ra mấy ngàn vạn, nàng đã nhìn thấy vẻ dị dạng trên mặt của Đại trưởng lão, cùng với một tia cười khổ bất đắc dĩ.

Chợt, mấy vị Đại trưởng lão tụ tập lại cùng nhau nhìn danh sách mà Giang Thần mua sắm.

- Hẳn đang tích trữ linh dược sao?

- Còn có nhiều linh vật quý giá và vật liệu như vậy nữa, đã xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ hẳn còn biết luyện đan sao?

Bọn họ cho rằng Giang Thần sẽ mua bảo khí hoặc là linh đan tu hành thì mới sẽ dùng nhiều nguyên thạch như vậy, nào có biết được tất cả đều là vật liệu.

- Hẳn muốn làm ăn sao? Có điều nhất định sẽ chịu thiệt.

- Tiền vốn không phải là của hẳn, đương nhiên hẳn sẽ không để ý rồi.

Nghe đến đó, Ứng Vô Song cảm thấy phải mở miệng, nàng thuật lại một lần lời giải thích của Giang Thần.

- Muốn luyện chế linh đan? Hẳn còn muốn dùng những tài liệu này để rèn đúc ra thiết bị tu hành còn tốt hơn so với Anh Hùng điện hay sao?

Đại trưởng lão nghe nàng nói như thế rất là bất ngờ.

Ứng Vô Song còn nhìn thấy sự xem thường xuất phát từ nội tâm.

Mỗi một thiết bị tu hành của Anh Hùng điện đều nổi danh trong Long vực, Thời gian chi điện thì không nói, chỉ nói hiệu quả của Tĩnh Tâm hồ đã không biết có bao nhiêu người vừa đột phá Thông thiên cảnh muốn tu hành ở dưới hồ.

Cái gì mà Thiên trượng lưu, Kiếm ngục... Tất cả đều là tâm huyết vô số năm của Anh Hùng điện.

Giang Thần này mua đầy một phen rồi nói muốn thay đổi tất cả những thứ này hay sao?

- Vô Song, người cứ tiếp tục quan sát, nhìn xem hắn sẽ xử lý đám vật liệu này như thế nào, báo cho chúng ta biết bất cứ lúc nào.

Sau đó Đại trưởng lão mệnh lệnh nàng đến tìm Giang Thần.

Lúc này nàng nhìn thấy hắn đang đứng trên đất trống, vẻ mặt của nàng không khỏi có chút nghi hoặc.

Chợt, nàng nhìn thấy hai tay của Giang Thần một trên một dưới, vung lên rất có quy luật, ở trong quá trình này, phạm vi mười thước quanh thân Giang Thần đã xảy ra dị biến.

Gió lớn gào thét, trong nháy mắt thân thể Giang Thần đã ở trong gió lớn.

Điều đáng kinh ngạc chính là, bên trong gió có tia điện màu tím to bằng cánh tay lóe lên.

Ứng Vô Song còn lo lắng Giang Thần đang có chuyện thì kết quả nàng phát hiện ra những thứ này đột nhiên lập tức thu vào trong cơ thể của Giang Thần.

Khi Giang Thần xoay người lại, mái tóc đen phấp phới vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống, đôi con ngươi có ánh xanh nhàn nhạt đang chậm rãi tản đi.

- Người đang tu luyện sao?

Ứng Vô Song ngạc nhiên nói.

- Đúng vậy.

- Người hấp thu phong lôi, cũng tích trữ vào trong người như linh khí sao?

- Chưa dừng ở bên trong kỳ mạch, thông qua kỳ mạch đến khí hải, vận chuyển Thiên chi hoàn, trải rộng toàn thân.

Giang Thần nói xong, nụ cười đắc ý không tự chủ được toát ra, có thể thấy được hân hoan mãn bao nhiêu.

- Rất lợi hại đúng không?

Ứng Vô Song chỉ quan tâm tới điểm ấy mà thôi.

- Khi ta giao thủ với Thủy Thuần thì người sẽ biết. Sao, Anh Hùng điện nói thế nào? Muốn gỡ ta sao?

Giang Thần hỏi.

- Bọn họ cho rằng người mua nhiều linh dược và vật liệu như vậy là định trở về Hỏa vực làm ăn.

Ứng Vô Song nói.

- Người giải thích giúp ta sao?

Giang Thần hỏi, nếu như không phải như vậy thì e rằng người tìm đến mình chính là Đại trưởng lão.

- Đúng, bọn họ nửa tin nửa ngờ, muốn xem thành quả.

Ứng Vô Song đáp.

- Thực sự là không rộng rãi một chút nào, trước đó ta đã đưa phương pháp có thể làm cho Thông thiên cảnh không khai phá kỳ mạch có thể khai phá được hai cái kỳ mạch, phương pháp này cũng đã đáng giá như vậy rồi.

Bởi vì đi tới Anh Hùng điện gặp một loại chuyện không vui cho nên Giang Thần có chút bất mãn đối với điểm ấy.

Ứng Vô Song không nói gì, vì đây không phải là chuyện nàng nên quan tâm.

- Người thật sự định dùng lực lượng phong lôi khi lên đài sao? Đây không phải là phân thắng bại, mà là phân sinh tử, người chưa quen thuộc lực lượng của mình, sẽ chết đó.

Ứng Vô Song nói.

- Ý của người là?

Ứng Vô Song nắm bội kiếm của bản thân, dùng giọng điệu lạnh lạnh nói:

- Tất cả nguyên nhân đều là người vì ta mà đắc tội với Mộ Dung Hành, ta không muốn người chết.

- Ta sẽ không dễ chết như vậy đâu. Được rồi, để ta xem đội trưởng Phong Kỷ đội có lợi hại không.

Giang Thần rất tình nguyện có người so chiêu với hắn, cũng bởi vì lời nói mới rồi cho nên cái nhìn của hắn đối với Ứng Vô Song đã có một chút thay đổi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Chỉ Đánh Bại Chứ Không Giết

Sau khi Thủy Nguyên Đại trưởng lão biết được ngày mai là ngày mà nhi tử của hắn sẽ quyết chiến sinh tử với Giang Thần, trong lòng hắn căng thẳng, chẳng biết vì sao lại cảm thấy không ổn.

Cho dù nhi tử của hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, là một trận chiến đấu thực lực cách xa, thế nhưng hắn vẫn không yên lòng.

Giang Thần này đã tạo ra cho hắn một loại cảm giác mà các văn bối khác chưa từng có.

Dưới hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, bất chấp hậu quả đánh chết Triệu Á Quân, nếu như Thủy Nguyên trẻ lại mấy chục tuổi, cũng phải khen một tiếng rất hay.

Dùng khí như vậy, ngay cả nhi tử của hắn cũng không có.

Đương nhiên, nếu như chỉ là như vậy thì hắn sẽ không làm như vậy, quan trọng là ngày đó Giang Thần đã mở miệng uy hiếp hắn.

Trong nháy mắt đã muốn tử chiến với nhi tử của hắn, nếu không phải người nói ra là Thủy Thuần thì hắn cũng cảm thấy Giang Thần đang cố ý trả thù.

Thủy Nguyên rất muốn bảo nhi tử của hắn cẩn thận, có điều hắn biết làm như vậy sẽ khiến cho Thủy Thuần không vui.

Bởi vì làm như vậy sẽ tương đương với nhắc nhở con cọp kiêu ngạo phải cẩn thận một con thỏ.

- Thủy Nguyên.

Âm thanh không hề có diềm báo vang lên ở trong phòng của hẳn, Thủy Nguyên lấy làm kinh hãi, không hiểu tại sao Điện Chủ lại len lút tìm mình, đây là chuyện rất ít khi xảy ra.

- Giang Thần, không thể chết được.

Điện Chủ không có quanh co lòng vòng mà trực tiếp nói thẳng ý đồ mình đến.

- Điện Chủ, ta có thể hỏi tại sao không?

Thủy Nguyên vẫn rất tò mò, tại sao Nam Công cầm đầu các Đại trưởng lão phải giúp đỡ Giang Thần, đặc biệt là Điện Chủ lại còn đứng ra nữa.

- Được rồi.

Sau đó bên trong gian phòng không có âm thanh nào vang lên nữa, nhưng vẻ mặt của Thủy Nguyên thì lại đang không ngừng biến hóa, có mê hoặc, có ngạc nhiên nghi ngờ, cuối cùng là mừng như điên.

- Điện Chủ, hóa ra là như vậy, trước đó là ta không đúng.

Thủy Nguyên hiểu rõ chuyện gì xảy ra cũng không còn nửa điểm oán hận nữa.

- Ta sẽ nói cho Thủy Thuần, chỉ đánh bại chứ không giết.

- Ừm.

...

- Giang Thần.

Ở trong phòng của Giang Thần, âm thanh của Điện Chủ đột nhiên vang lên.

Giang Thần cũng không nhớ rõ âm thanh của Điện Chủ, bởi vì âm thanh này không có một chút đặc sắc nào cả, cho dù hắn có cố gắng như thế nào thì cũng không nhớ được.

Nhưng bản lĩnh chỉ nói chứ không hiện thân này của Điện Chủ, hắn vẫn biết đến.

- Điện Chủ?

- Là ta, ta tới để nói rõ với người chuyện quyết chiến, ta hi vọng người chỉ đánh bại chứ không giết.

- Có thể...

- Người hận Thủy Nguyên, ta biết, cũng hiểu. Nhưng đổi một góc độ ngẫm lại mà xem, chiến súng của người mất đi không chế hại người, Thủy Nguyên thân là Đại trưởng lão lại không biết chuyện, hắn có nghĩa vụ và trách nhiệm ra tay.

Giang Thần cắn răng, nhưng vẫn gật đầu một cái, tán thành lời này.

- Người giết chết Triệu Á Quân ở trước mặt rất nhiều người, dùng phương pháp xử lý bình thường, coi như người không chết thì cũng sẽ bị trục xuất ra khỏi Anh Hùng điện, lại bị gia tộc của sáu người Triệu Á Quân truy sát.

Điện Chủ lại nói.

Giang Thần tiếp tục gật đầu, khi hấn giết chết Triệu Á Quân đã từng nghĩ tới hậu quả.

- Hơn nữa, chiêu kiếm đó của người cũng làm cho người thu được tiếng tăm không nhỏ, đời thực lực của người mạnh mẽ lên, lực uy hiếp của người không kém hơn so với người đứng trên mười vị trí đầu của Chiến lực bảng.

Điện Chủ nói.

- Điện Chủ, là Thủy Thuần nói ra quyết đấu sinh tử.

Giang Thần nói.

- Ta biết, cũng biết chuyện Tĩnh Tâm hồ, một khi người thắng lợi, Tĩnh Tâm hồ sẽ không do hấn phụ trách nữa, người và Ứng Vô Song đều có thể thu được đài ngộ mà các người nên có.

Về mặt Giang Thần trở nên bình tĩnh, nói:

- Điện Chủ, vậy nếu như Thủy Thuần muốn giết ta thì sao?

- Yên tâm, bên kia ta đã gõ rồi.

- Ồ.

Giang Thần hiểu, đối với Anh Hùng điện mà nói, Thủy Thuần và sự sống chết của hấn có ảnh hưởng ác liệt tới quyết chiến. Cho nên bất kể kết quả như thế nào thì bên trên đều không hy vọng nhìn thấy.

Cho nên mới làm cho từ phân sinh tử chuyển thành phân thắng bại.

Mạnh mẽ can thiệp, sẽ làm người ta nói ra lời dèm pha, nếu như song phương tự nguyện từ bỏ giết chết bại tướng dưới tay, như vậy sẽ không thể tốt hơn.

- Phụ thân của Thủy Thuần là Thủy Nguyên, ta nắm giữ phương pháp khai phá kỳ mạch, nếu như không có, Anh Hùng điện cũng sẽ không can thiệp.

Giang Thần thầm nghĩ ở trong lòng.

Âm thanh của Điện Chủ cũng không vang lên nữa, có lẽ đã đi rồi.

Ngày mai, là ngày tử thí.

Giang Thần đi tới quảng trường đón khách, nơi này cũng là nơi tử thí, đã có không ít người tụ tập.

Thủy Thuần tới sớm hơn so với hắc, đứng ở ngay chính giữa, mặc một bộ linh y chiến đấu, phong trần tuấn lãng, tinh thần phấn chấn.

Nhìn thấy Giang Thần đi tới, hắc cười gằn, rất xem thường nói:

- Ta còn tưởng rằng xương cứng của ngươi bao nhiêu, hóa ra vẫn là người tham sống sợ chết.

Lời nói này khiến cho người ta rất không rõ, không phải Giang Thần đã tới rồi sao? Sao còn nói người khác sợ chết cơ chứ?

Rất nhanh Thủy Thuần đã nói ra sự nghi hoặc của mọi người, chỉ nghe hắc nói:

- Bảo Anh Hùng điện đến tìm phụ thân ta, bảo ta chỉ được đánh bại chứ không giết, đây không phải là trò của ngươi thì là của ai?

Hóa ra, Thủy Nguyên Đại trưởng lão không nói cho hắc toàn bộ, chỉ bảo hắc không nên giết Giang Thần mà thôi.

Thủy Thuần rất bất mãn, cho rằng là Giang Thần thầm giở trò trong bóng tối.

Hắn không thể chống lại Anh Hùng điện, nhưng không ngại nói ra, khiến cho người ta nhìn rõ bộ mặt thật của Giang Thần.

Mọi người nghe xong lại nhìn về phía Giang Thần, có thể giết chết Triệu Á Quân ở trước mặt vô số người, sau đó lại còn có thể yên ổn chờ ở trong Anh Hùng điện, cho dù nói phải giết người trên Trừ Ma bảng, nhưng so với bị xử tử hoặc là trực tiếp đuổi ra khỏi Anh Hùng điện thì cái xử phạt này đã được coi là rất nhẹ rồi.

Vì lẽ đó Giang Thần có năng lực làm được chuyện mà Thủy Thuần đã nói.

- Ha ha, Điện Chủ cũng đã nói với ta rồi, chỉ đánh bại chứ không giết, có phải là người cầu phụ thân người, bảo Anh Hùng điện nhúng tay vào hay không?

Giang Thần nói.

- Hai người kia.

Các Đại trưởng lão trong bóng tối không khỏi lắc đầu, Điện Chủ bí mật làm việc là muốn giải quyết toàn bộ mọi việc êm thấm, không để lộ ra dấu vết.

Kết quả thì tốt rồi, nói ra lẩm lẩm liệt liệt như vậy, còn không bằng trực tiếp ra tay can thiệp thì hơn.

Chuyện này phải trách Thủy Thuần tự cho là đúng, hơn nữa, hiện tại hắn vẫn cho rằng là như vậy.

- Ha ha ha ha, người mạnh miệng thì cũng phải có mức độ chứ? Ta có năng lực giết người thì mới sẽ bị ràng buộc, chỉ có một mình người bị giết thôi. Anh Hùng điện còn cần phải nhiều lời với người sao? Thực sự là chuyện cười!

Thủy Thuần nói.

Anh Hùng điện báo Giang Thần không giết Thủy Thuần là cho rằng hắn có năng lực giết chết đối thủ.

Đối với chuyện này, Thủy Thuần hoàn toàn không ủng hộ, người ở chỗ này cũng không ủng hộ.

Chỉ có một người tin tưởng lời nói của Giang Thần.

Đó là Ứng Vô Song!

Ngày đó sau khi bồi luyện so chiêu với Giang Thần, nàng đã hoàn toàn choáng váng.

Nàng vẫn cho rằng thực lực của mình mạnh hơn so với Giang Thần, bởi vì nàng là Thông thiên cảnh tầng hai.

Kết quả thì tốt rồi, Giang Thần vận chuyển lực lượng phong lôi, nàng hoàn toàn không có sức phản kháng.

Đến cuối cùng, bởi cách biệt quá nhiều cho nên cũng không đưa đến tác dụng trợ giúp Giang Thần thích ứng với lực lượng phong lôi mà kết thúc.

Có điều cũng bởi vậy mà Ứng Vô Song mới có thể xác nhận, sự thần nhiên của Giang Thần không phải bắt nguồn từ vô tri, mà là tự tin.

- Lời này của ngươi, không tới nửa canh giờ nữa sẽ biến thành chuyện cười, giống đánh nát hàm răng của mình rồi tự nuốt xuống vậy.

Giang Thần nói.

Thủy Thuần nhún nhún vai, đương nhiên hắn không tin, tùy ý giơ cánh tay lên rồi, nói:

- Sự thực sẽ nói cho mọi người biết, ai mới là người nhỏ yếu, kẻ đáng thương xấu xí.

- Cuồng triều ích dã!

Lần này đến phiên hãn xuất thủ trước, hơn nữa còn dùng hãn tuyệt thức.

Bây giờ không còn ở bên hồ, không có nguồn nước, thế nhưng theo hai cánh tay của hãn vung lên, linh khí thiên địa hóa thành nước, dung hợp cùng chưởng thức, lại bị đẩy ra ngoài, có oai nghiêm hủy thiên diệt địa.

- Chưởng này thật là mạnh mẽ!

Người ở đây đều không phải là người bình thường, nhưng cũng bị một chưởng hùng hồn này dọa cho phát sợ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Nghịch Nhận Dao

Một chưởng của Thủy Thuần giống như giội một chậu nước vào người khác vậy, chỉ là lực lượng ẩn chứa trong nước có thể đánh nát một ngọn núi đá mà thôi.

Người bàng quan ở xung quanh đều là Thông thiên cảnh, nếu không, ít nhất cũng phải lùi ra bên ngoài trăm trượng mới có thể tránh khỏi bị lan đến.

Chưởng đi tới trước người, Giang Thần không sợ hãi, tay phải rút đao ra khỏi vỏ.

Ánh sáng của hắc đao làm cho trước mắt mọi người rơi vào trong bóng đêm ngán ngủ, lưỡi đao chém xuống, chỉ nghe một tiếng vang gấp gấp trầm thấp vang lên, bọt nước tỏa ra.

Những giọt nước bắn ra chẳng khác nào bi thép bắn nhanh, làm cho người xem náo nhiệt liên tiếp lùi về phía sau.

- Không có chuyện gì sao?

Một chưởng của Thủy Thuần có uy lực như vậy, tất cả mọi người đều không cảm thấy ngoài ý muốn, thế nhưng Giang Thần cầm đao vẫn đứng tại chỗ, bàn tay nắm đao vẫn rất ổn định.

Đây là chuyện nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Lực lượng va chạm là thứ thể hiện cảnh giới chênh lệch rõ ràng nhất.

Dù cho có ưu thế võ học, khi đối mặt với người có cảnh giới cao hơn thì cũng không thể làm được giống như Giang Thần.

Trên thực tế, dùng võ học để đền bù chênh lệch cảnh giới, khi chiến đấu sẽ giống như là khiêu vũ ở trên mũi đao, vô cùng nguy hiểm.

- Dung mạo người rất xinh đẹp, giống như mỹ nhân, thế nhưng không nghĩ tới khi xuất chưởng cũng yếu đuối giống như nữ nhân vậy.

Giang Thần thu đao, một mặt trào phúng đối thủ.

- Lời nói vô tri của người sẽ dẫn tới dự vọng đánh bại người của ta càng mạnh hơn mà thôi.

Thủy Thuần nói xong, mau chóng bay đi, đồng thời rút ngắn khoảng cách giữa hai người, chưởng thức cũng đang không ngừng biến hóa.

- Thủy Thuần quả thực không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Thấy cảnh này, Ứng Vô Song âm thầm lo lắng.

Lực lượng lan truyền sẽ nương theo khoảng cách xa dần mà yếu bớt, Thủy Thuần cách không xuất chưởng, không thể hoàn toàn phát huy ra được thực lực vốn có của mình.

Trong tay Giang Thần còn có đao, càng gây bất lợi cho hắn.

Ý thức được điểm ấy cho nên Thủy Thuần không chậm trễ một chút nào, lập tức thay đổi sách lược.

Nhìn hắn xuất chưởng, dường như là định không cho Giang Thần có cơ hội rút đao.

Giang Thần tránh trái tránh phải, lại bị hai tay áp chế gắt gao.

Bình khí có chỗ tốt của bình khí, đương nhiên cũng có khuyết điểm, cận chiến thiếp thân, không thể làm được chuyện thành thạo điều luyện.

Chưởng pháp của Thủy Thuần cương nhu đều có, âm đả dương chiêu, dương đả âm chiêu, lập tức chiếm thế thượng phong.

Tám cái kỳ mạch của Giang Thần cùng mở hỏa lực, như vậy mới làm cho lực lượng và thực lực của hắn không thua kém đối phương.

Nhưng mà chưởng pháp tinh diệu đã làm cho hắn bị quản chế ở khắp nơi.

- Phi lưu nộ triều!

Ở dưới sự biến hóa của hai tay, Giang Thần đã để lộ ra kẽ hở đủ lớn, Thủy Thuần lập tức sử dụng chưởng thức.

Rồng nước cuộn cuộn không ngừng hiện lên từ trên vai của hắn, dọc theo cánh tay mà xoay tròn, tụ tập ở trong hai lòng bàn tay.

Chưởng lực kinh người, Thủy Thuần xuất chưởng rất tự nhiên, đồng thời chân cũng bước về phía trước mấy bước.

Giang Thần giống như xe ngựa đang chạy như bay bị va chạm, bay ra xa hơn mười thước, sau khi hạ xuống suýt nữa đã ngã chống vó.

Y phục trên người hắn đã bị hơi nước làm ướt, sắc mặt có chút trắng xám.

- Nếu như không phải người xin tha trong bóng tối thì người đã là một người chết rồi!

Thủy Thuần nói.

- Người liều toàn lực tấn công mà cũng không thể đánh tan ta mà còn không thấy ngại nói có thể giết được ta hay sao?

Giang Thần vẫy vẫy hai tay đang tê dại, lại thả tay phải xuống.

Thủy Thuần, không phải là đối thủ mà đao trên tay phải có thể giải quyết được.

- Toàn lực, người cho rằng ta cần phải dùng tới toàn lực hay sao?

Thủy Thuần cười lạnh nói.

- Người có dùng hay không, ta không biết, có điều ta có thể nói cho người biết, khoảng thời gian làm nóng người của ta đã kết thúc.

Giang Thần lấy ra Xích tiêu kiếm, tay trái cầm kiếm.

Động tác này làm cho người ta ngẩn ra, trước khi bọn hăn kinh ngạc lại nghĩ tới chuyện kiếm trong tay phải của Giang Thần.

Điều bọn họ để ý là liệu có thể thay đổi được thế cuộc hay không?

Người ở chỗ này có thể gia nhập được vào Anh Hùng điện, kiến thức tuyệt đối là nhất lưu.

Nhất định kiếm pháp của Giang Thần sẽ lợi hại hơn so với đao pháp, nhưng trình độ lợi hại này có vượt qua được trình độ chịu đựng chương lực của Thủy Thuần hay không mới là vấn đề.

Võ học của Thủy Thuần cũng không kém đó.

- Ngu không thể nói được nữa, kiếm cũng không thay đổi được sự vô lực khi dùng đao của người.

Thủy Thuần vung tay vỗ một cái về mặt đất ở phía sau, người theo phản lực bay ra.

- Cuồng Đào Nộ triều!

Từ trên xuống dưới, hai tay ép ở trên đỉnh, chưởng lực và sóng biển phóng thích ra ngoài, sôi trào mãnh liệt.

- Nhất kiếm phá vạn pháp!

Không chờ chưởng này hạ xuống, Giang Thần chủ động nghênh đón.

Một kiếm lóa mắt, ánh kiếm hình thành một đạo cầu vòng đồng nhất, chưởng kinh đang kéo tới lập tức bị chia ra làm hai.

Như vậy còn chưa tính, ánh kiếm tiếp tục hướng về phía trước, thế như chẻ tre, ép thẳng về phía Thủy Thuần.

- Cái gì?

Thủy Thuần kinh hãi đến mức biến sắc, vội vã nhảy ra, mới tránh thoát được một kiếm này.

- Hiện giờ người cảm thấy người có thể chết ở trên tay ta chưa?

Tay của Giang Thần xoay một cái, động tác tiêu sái tra Xích tiêu kiếm vào bao ở phía sau lưng.

- Người!

Thủy Thuần đang muốn mở miệng thì chợt phát hiện ra cánh tay có một đạo vết máu nhọt nhọt.

- Chiêu kiếm này quá lợi hại!

Trong lòng Thủy Thuần trầm xuống, rõ ràng hần đã tránh thoát được mũi kiếm, thế nhưng lại bị kiếm khí gây thương tích.

Hiện tại, hần đã tin Anh Hùng điện sẽ tìm tới Giang Thần.

- Có chút bản lĩnh, nhưng Anh Hùng điện tìm người chỉ là bởi vì trước đó đã tìm phụ thân ta mà thôi.

Thủy Thuần lau máu tươi, vẫn kiêu ngạo, nói:

- Thực lực của người, nếu như ta có giữ lại mà người toàn lực xuất kích thì có thể đánh bại được ta.

- Ý của người là, một kiếm vừa nảy của ta là sát chiêu, của người chỉ là chiêu thức phổ thông cho nên mới chịu thiệt sao?

Giang Thần nói.

- Có phải hay không, trong lòng người tự biết, ta khuyên người nên cẩn thận, nếu như ta toàn lực giết người cũng sẽ như giết gà vậy!

Thủy Thuần dùng sức vung tay lên, khí thế hùng hổ.

Giang Thần cười xì một tiếng, nói:

- Thực sự là buồn cười, nhìn dáng vẻ này của người, coi như bị thua thì người cũng sẽ lấy lời này làm nội khố để che đi sự xấu hổ của người đó.

- Hừ!

Thủy Thuần không tranh luận, hần cho rằng đó là chuyện không thể xảy ra được.

Chỉ là đám người bàng quan lại bắt đầu nghị luận.

Giang Thần sử dụng kiếm, Thủy Thuần dùng chưởng.

Đều là lựa chọn của cá nhân, không thể nói là ai chịu thiệt, ở dưới tình huống chỉ được đánh bại mà không thể giết, lời này của Thủy Thuần không phải là không có đạo lý.

- Vậy thì ta cũng không có cách nào cả, vì để cho người nhận rõ sự nhỏ bé của mình, ta chỉ có làm như vậy mà thôi.

Giang Thần nói xong, thu hồi Xích tiêu kiếm, tay trái rút ra hắc đao.

Lưỡi đao đối nội, sống đao đối ngoại, trở thành một thanh nghịch nhận đao.

Độ cong của hắc đao gần như bằng kiếm, ảnh hưởng cũng không lớn.

- Hiện tại, người ném thử công kích của ta đi!

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Tiếng nói của Giang Thần vừa dứt, người đã như một ngọn gió phóng đi, trong lúc lơ đãng đã đến trước người của Thủy Thuần, kiếm chiêu ác liệt đánh ra.

Thủy Thuần chỉ cảm thấy hoa cả mắt, trong lòng cả kinh, đang muốn xuất chiêu đẩy lùi Giang Thần.

Nhưng mà, Giang hắc đao của Thần cực kỳ nhanh, tay của Thủy Thuần vừa giơ lên thì kiếm đã hạ xuống.

Thủy Thuần chỉ cảm thấy hai tay của hắn đã bị gõ vào, rất đau.

Cũng còn may là sống đao, ngoại trừ đau ra cũng không có gì quá đáng để lo cả.

Có điều, Giang Thần đã chứng minh lời nói vừa rồi của hắn có bao nhiêu buồn cười.

- Phi bộc lộ triều...

Thủy Thuần tức giận đang muốn xuất chiêu thì kết quả da dẻ trên cổ bị chà xát, đau rát, ngay cả thở cũng khó.

- Ta đã nói rồi, nhất kiếm tam thức, thức cuối cùng này sẽ lấy tính mạng của ngươi.

Giang Thần nói.

Bởi vì Nghịch Nhận đao cho nên nó chỉ để lại một vết ấn đỏ ở trên cổ của Thủy Thuần mà thôi.

Có điều nếu như là lưỡi đao thì đã sớm máu tươi chảy ròng, người mất mạng rồi.

Mọi người phản ứng lại, khiếp sợ đứng ở tại chỗ.

Nghịch Nhận đao, không có phong mang, không thể nói là sát chiêu được, hơn nữa còn là bị ảnh hưởng bởi lực lượng kiếm pháp của Giang Thần.

Nhưng có thể giết chết được Thủy Thuần?

- Ngươi đã chết rồi.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Thế nhưng, Thủy Thuần không chấp nhận kết quả này, sắc mặt hằn biến hóa bất định.

- Ngươi cho rằng cứ như vậy là kết thúc rồi sao? Thực sự là ngây thơ!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Một Kiếm Vô Cực!

Thủy Thuần còn có lá bài tẩy không dùng, đương nhiên hẳn không chấp nhận được kết quả như thế.

Như là để chứng minh cho việc không phải mình sĩ diện, Thủy Thuần không tiếp tục ẩn giấu nữa mà phát động tuyệt thức.

Một con rồng màu trắng mênh mông cuộn cuộn xoay tròn ở quanh người hắn, nếu như che bốn phía quảng trường lại thì số lượng nước này để hình thành một cái bể nước.

- Ta muốn giết ngươi, lúc vừa mới bắt đầu sử dụng chiêu này là được rồi, thế nhưng ngươi lại nghĩ mình thắng, thực sự là buồn cười!

Thủy Thuần lớn tiếng hô, là nói cho đám người bàng quan nghe, không phải là mình thua ở trong tay của Giang Thần.

- Lên!

Hai tay hắn nâng cao, thanh thế ngập trời, dòng nước liên tục cuộn cuộn hóa thành một đầu cự thú đánh về phía trước.

- Xong.

Mọi người lùi tới vị trí cực xa, thế nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ phía quảng trường.

Một chương này là lực lượng thuần túy, mặc kệ võ học tuyệt vời ra sao, không có lực lượng cảnh giới tương đồng thì tất sẽ bị nhấn chìm.

Cũng khó trách Thủy Thuần lại cố ý ra tay, một chưởng đáng sợ như thế, nghịch nhận đao trong tay Giang Thần lại trở nên nhỏ bé tới mức đáng thương.

Làm cho người ta có cảm giác, giống như một con thuyền cô độc trên biển đối mặt với sóng biển ngàn trượng vậy.

Không có chỗ che thân, chỉ có thể chờ đợi cái chết mà thôi.

- Tám mạch cùng mở, phong lôi thụ mệnh!

Nhưng mà, theo bước chân của Giang Thần trầm xuống, lực lượng kinh người đột nhiên tràn ra ngoài, đã thay đổi cái nhìn của mọi người.

Nếu như có mắt nhìn xuyên tường thì sẽ phát hiện ra tám cái kỳ mạch của Giang Thần đang tỏa sáng, trong khí hải có một mảnh biển sẫm sệt.

Ở quanh thân của hắc hiện ra gió có sức gió không nhỏ, có lôi điện ở bên trong nhảy lên.

- Một kiếm, vô cực!

Hắc cầm trong tay nghịch nhận đao, đầu tiên là thu đao vào vỏ, lại thêm tay trái rút đao, nhưng vẫn vận dụng kiếm thế như cũ.

Kết hợp mâu thuẫn này đã đưa đến tác dụng kỳ diệu, kiếm khí hùng hồn mà lại sắc bén, kiếm cương ngưng tụ, không gì không xuyên thủng.

Phối hợp với trạng thái phong lôi, Giang Thần xuất kiếm.

Nếu như nói vừa nãy hắc làm cho người ta có cảm giác là một con thuyền cô độc, như vậy hiện tại chính là cự thú từ dưới đáy biển bắn ra khỏi mặt nước, dùng lực lượng ngập trời để vượt sóng!

Sưu!

Chỗ đi qua, bí mật mang theo lực lượng kinh khủng, mà đầu cự thú bằng nước kia trực tiếp bị phá tan tạc thành một con đường.

Không có đối đầu, cũng không có dấu vết va chạm, mà là trực tiếp xé nát ra một con đường.

- Không...

Thủy Thuần vẫn còn đang duy trì động tác xuất chiêu sừng sốt, lời nói đến một bên miệng còn chưa dứt thì Giang Thần đã đi xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể của Thủy Thuần như bị cắt ra, run rẩy, sau mấy giây mới ngã xuống trên mặt đất.

Rầm một tiếng, chiêu lực tản đi, có một lượng lớn nước rơi xuống mặt đất, lan tràn ra chung quanh.

Giang Thần dừng lại ở một bên của quảng trường, chân trái bước ra một bước dài, chân phải duỗi thẳng về phía sau.

Tay trái nâng đao, mũi đao và vai có độ cao tương đồng với nhau.

Lưỡi đao lẽ ra nên hướng lên trên thì lại hướng xuống dưới.

Nghịch Nhận đao!

- Người lại chết một lần nữa, lại vì hành động của mình mà có được sỉ nhục.

Tay phải của Giang Thần nắm chặt vỏ đao, tay trái chậm rãi thu đao.

Khi hắn xoay người lại, Thủy Thuần mới gian nan bò dậy từ dưới đất được.

Không có vết thương chảy máu, nhưng cũng phải ôm bụng, trên mặt tràn ngập mồ hôi lạnh.

- Người nên cảm kích đi, cảm kích Anh Hùng điện xuất phát từ nội tâm, nếu không, người đã là một bộ thi thể rồi.

Giang Thần dùng tay xoa xoa gò má ướt nhẹp, không chút lưu tình trào phúng một câu.

- Người! Đây không tính là...

Thủy Thuần còn chưa nói hết lời thì thân thể Giang Thần đã lại lao về phía trước.

Thủy Thuần ở giữa đường đi của hắn, sau khi Giang Thần xẹt qua, người hắn bay lên, cao tới năm, sáu thước rồi lại mạnh mẽ ngã xuống phía dưới.

Lần này, hắn đã ngã vỡ đầu chảy máu, gãy vài cái xương.

Đại trưởng lão trong bóng tối nhíu nhíu mày, đang cân nhắc có nên ra tay hay không.

Cũng còn may Giang Thần cũng không định tiếp tục ra tay nữa.

- Lần này, là một chương mà phụ thân người dành cho ta.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Thủy Thuần vẫn không cam lòng như cũ, nhưng hắn đã không dám nói ra thành lời nữa.

Trong đám người, có người có quan hệ tốt với hắn lập tức chạy ra, đề phòng Giang Thần động thủ nữa.

Có điều dùng thực lực của bọn họ, cũng không ngăn được Giang Thần.

Thủy Thuần tránh thoát khỏi những người này, hắc kiều ngạo không thể tiếp nhận được chuyện này, mà hiện giờ cũng chỉ có thể mang theo bước chân suy yếu rời khỏi đây mà thôi.

- Sau này ta và Ứng Vô Song muốn dùng Tĩnh Tâm hồ, ai tới quấy rối thì đây chính là tấm gương.

Giang Thần nhìn về phía đệ tử của Kiếm minh, sắc bén giống như lợi kiếm.

Đệ tử Kiếm minh hừ hừ, rất không phục, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Ứng Vô Song nghe hắc nhắc tới tên của mình, nàng không khỏi ngẩn ra.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là toàn bộ Anh Hùng điện sẽ hiểu lầm quan hệ của hai người, vốn bọn họ đã như hình với bóng, hiện tại lại còn nói ra lời nói như vậy.

Có điều, phản ứng này lại không kèm theo vẻ ảo não như nàng từng nghĩ, trái lại là một loại cảm giác kỳ diệu.

Trái tim vốn bị đóng băng, dường như lại bị thứ gì đó hòa tan.

- Vô Song, chúng ta đi.

Giang Thần không muốn chờ nữa mà bắt chuyện một tiếng, hắc đi trước.

Ứng Vô Song suy nghĩ một chút, lập tức đi theo.

Đây là một trận ước đấu, đã phân ra thắng thua, cũng không có bất kỳ khen thưởng nào. Vì vậy sau khi hai vị nhân vật chính rời đi, người trên quảng trường cũng đều tản đi.

Bọn họ mang theo tin tức Thủy Thuần bị thua, đi tìm những người nhận định Thủy Thuần sẽ thắng cho nên không muốn đến kia.

Bọn họ đều muốn nhìn một chút, khi biết được tin tức này, người ở bên cạnh mình sẽ có phản ứng gì.

Ở trong vách núi cách quảng trường rất xa có một bóng người nhìn về phía bên này.

Mây mù mờ ảo, khoảng cách lại xa, lẽ ra đứng ở vị trí của hắc không nhìn được cái gì mới đúng, nhưng hắc lại nhìn thấy tất cả.

Nhìn thấy Ứng Vô Song theo Giang Thần rời khỏi quảng trường, hai hàng lông mày đen của hắc nhướng lên.

- Làm sao? Không nỡ lòng từ bỏ sao?

Ở phía sau hắc vang lên một đạo âm thanh ngả ngón, tiếp theo một bóng người kiên cường xuất hiện.

Hắc không cho người xuất hiện ở chỗ này trước nói chuyện mà nói:

- Người tên là Giang Thần này có kiếm pháp rất tốt, nếu như không có những chuyện bất ngờ này hắc sẽ gia nhập Kiếm minh các người, cũng là một sức chiến đấu rất lớn.

- Chỉ là, ta không thể ngờ được hắc lại có trình độ dùng một kiếm, đứng ở trước mặt Đại trưởng lão giết chết Triệu Á Quân.

Người lúc trước kia đã nhỏ giọng hơn rất nhiều, cả người rất thận trọng.

- Hoặc là hãn còn chưa dùng hết toàn lực đúng không?

Người đến có chút buồn cười nói.

- Thông thiên cảnh tăng một đối phó với tăng ba, vẫn giữ lại thực lực, khả năng sao?

- Đương nhiên có khả năng, cách biệt giữa hai người chính là cảnh giới, Thủy Thuần rất thông minh, ngày hôm nay tất cả chiêu chiêu đều là phương thức lực lượng nghiền ép.

- Ai ngờ hãn lại chịu thiệt về mặt lực lượng, Giang Thần này đã khai phá không ít kỳ mạch đó.

- Có thể là thế.

Đánh giá của hai người này có thể nói là đánh giá có giá trị nhất trong Anh Hùng điện.

Một là vì thân phận của bọn họ, một người là Minh chủ Kiếm minh, Mặc Kiếm Phi, một người là Minh chủ Dao Long Minh, Tống Khuyết.

- Tiếp đó, người muốn đối phó với hãn thế nào?

Tống Khuyết hiếu kỳ nói.

- Ta chưa từng đối phó với hãn.

Mặc Kiếm Phi nhẹ nhàng lắc đầu, lời giải thích của hãn không phải là vì thuần khiết, mà là đang nói Giang Thần còn không đáng để hãn ra tay đối phó.

- Mộ Dung đúng không, nữ nhân này...

Tống Khuyết nghĩ đến Mộ Dung Hành vẫn còn đang nằm ở trên giường, cùng với tỷ tỷ của đôi phương, hẳn mới kịp phản ứng lại.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn sẽ là địch với Kiếm minh các người, người không định ra tay ngăn cản hay sao?

Tống Khuyết hiểu kỳ nói.

Mặc Kiếm Phi không đáp lại, môi hơi mím lại.

Tống Khuyết biết, hẳn xem thường trả lời câu hỏi này, cho nên lại nói:

- Được rồi, chúng ta nói tới chính sự đi, sau khi Hoàng Phủ Kỳ chém giết Sở Nam đã nói muốn khiêu chiến vị trí của người trên Chiến lược bảng, người có ý kiến gì không?

- Vô tri.

Mặc Kiếm Phi bình thản nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Thiên Hoàn Châu

Tin tức Thủy Thuần thảm bại nhanh chóng lan truyền ra.

Một trận quyết đấu phân sinh tử, người đến chỉ có một phần mười người trong Anh Hùng điện.

Nguyên nhân chính là rất nhiều người đều cho rằng Thủy Thuần sẽ thắng lợi không có gì bất ngờ cả.

Bây giờ nghe thấy kết quả như thế, mỗi một người đều cực kỳ hối hận, đã bỏ qua chuyện tận mắt nhìn thấy Giang Thần làm được như thế nào.

Mặt khác, Giang Thần đánh bại Thủy Thuần, cũng làm cho bản thân leo lên Chiến lực bảng.

Đứng thứ bốn mươi hai, cũng có ý nghĩa ở trong Anh Hùng điện người mạnh hơn hẳn chỉ có bốn mươi một người.

Mà thực lực mới chỉ là Thông thiên cảnh tầng một, khiến cho người ta rất hiếu kỳ rốt cuộc khi Giang Thần đột phá Thông thiên cảnh đã khai phá ra mấy cái kỳ mạch mới mạnh như vậy.

Có điều, cuộc chiến đấu này ngoại trừ khiến cho người ta nhận rõ thực lực của Giang Thần ra, cũng không có thay đổi gì quá lớn.

Giang Thần và Ứng Vô Song vẫn không bị mỗi một cái vòng tròn của Anh Hùng điện tiếp nhận như cũ.

Hai người cũng lười đi hòa nhập vào trong.

Ứng Vô Song lại tới nơi ở của Giang Thần tìm hắc, muốn nhìn một chút xem thiết bị tu hành Giang Thần đã nói trước đó.

- Đây là cái gì?

Rất nhanh nàng đã có phát hiện ra.

Ba viên bi thép màu sắc không đồng đều đang dùng một loại tốc độ đều đều xoay tròn ở trong lòng bàn tay của Giang Thần.

- Người thử xem đi.

Giang Thần thu hồi bi thép, đưa tay ra.

Ứng Vô Song đưa tay ra đón, từng viên bi thép một rơi vào trong lòng bàn tay, trọng lượng gần như đồng đều.

Ứng Vô Song không nhìn ra được có chỗ gì đặc biệt, nàng nói:

- Dùng để làm ám khí hay sao?

Nếu như là như vậy thì trọng lượng không phải chỉ có như vậy không thôi.

Nếu muốn đả thương được Thông thiên cảnh, nhất định bi thép phải là huyền thiết cứng rắn, nếu không còn chưa tới gần người đã bị đánh nát rồi.

- Người vận chuyển Thiên chi hoàn, phóng công lực ra ngoài, lại ngăn cản giống như ta vừa này mà xem.

Giang Thần nói.

- Chuyện này có gì khó chứ.

Ứng Vô Song không phản đối, coi như là Ngưng khí cảnh cũng có thể làm được chuyện này.

Một giây sau, khuôn mặt của nàng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Nàng không chế lực, tránh cho bi thép bay ra ngoài, ai ngờ bi thép vẫn không nhúc nhích.

Nàng đã ý thức được cái bi thép này không đơn giản, dần dần bắt đầu dùng sức.

Mãi đến khi nàng dùng tới tám phần mười lực lượng thì bi thép mới từ trong lòng bàn tay của nàng bay lên một chút.

Chỉ cần hơi chút không chú ý thì bi thép sẽ một lần nữa rơi xuống.

- Sư.

Ứng Vô Song đột nhiên thu lực, tiếp lấy ba viên bi thép, ba viên bi thép vẫn rất nhẹ khi ở bên trong lòng bàn tay.

- Đây là thứ gì?

- Xem ra người rất ít khi xuống Tĩnh Tâm hồ, nếu không thì chính là hiệu quả của Tĩnh Tâm hồ quá kém.

Giang Thần nói.

Phản ứng của Ứng Vô Song không chậm, nàng đã hiểu rõ lời hăn, cho nên mới nói:

- Quả thực ta chưa xuống Tĩnh Tâm hồ, vật này có công hiệu tương đồng với Tĩnh Tâm hồ sao?

- Đúng, vận chuyển Thiên chi hoàn là điểm quan trọng nhất của Thông thiên cảnh.

- Hải lòng như ý, thu phát như thường, đây là kiến thức cơ bản, sau đó yêu cầu sẽ tiến thêm một bước, một cái hô hấp có thể vận chuyển được vài vòng.

Nói tới chỗ này, Giang Thần liếc mắt nhìn Ứng Vô Song, nói:

- Đây là Thiên Hoàn châu, chuyên môn vì chuyện này mà sinh ra, hiệu quả gấp mấy lần Tĩnh Tâm hồ, người không xuống Tĩnh Tâm hồ, vừa này như vậy cũng không có gì là kỳ quái cả.

- Vài lần?

Trước đó Giang Thần đã nói hẳn muốn làm ra thiết bị tu hành tốt hơn gấp mấy lần so với Anh Hùng điện.

Đại trưởng lão không tin, nàng cũng không tin.

Đừng xem Tĩnh Tâm hồ chỉ là tu hành ở dưới đáy nước đơn giản như vậy, nước trong hồ trải qua bí pháp xử lý cho nên mới có thể làm cho Thông thiên cảnh tĩnh tâm được, dẫn đến tác dụng rèn luyện Thiên chi hoàn.

Ba viên bi nhỏ đã nói có hiệu quả gấp mấy lần so với Tĩnh Tâm hồ hay sao?

- Làm thế nào? Giống như người vừa này, vận chuyển viên bi này như thường sao?

- Đây là cơ sở, chờ sau khi người làm được còn có một bộ phương pháp thao túng, độ khó không đồng đều, hiệu quả cũng không giống nhau.

Ứng Vô Song nửa tin nửa ngờ, cầm viên bi muốn thử một chút.

Có điều trước khi nàng bắt đầu, màng muốn nhìn xem Giang Thần làm thế nào, nhưng nàng lập tức nhìn thấy Giang Thần lại lấy ra viên bi cỡ lớn,

cũng là ba viên.

- Độ khó cũng không giống nhau, trước khi động thủ với Thủy Thuần, ta dùng thứ này, hiện tại người cầm dùng đi.

Giang Thần nói.

Ứng Vô Song chần chờ một lúc rồi gật gật đầu.

Nàng bắt đầu chuyên tâm chú ý vào cương cầu trong tay, bởi lần này đã có chuẩn bị tâm lý cho nên rất nhanh cương cầu đã bay lên.

Sau một phút, cương cầu đã dùng một loại tốc độ rất là vất vả xoay tròn.

Ứng Vô Song cắn chặt hàm răng, mồ hôi nhỏ theo gò má của nàng rơi xuống.

Sau ba phút, tốc độ của cương cầu bắt đầu tăng nhanh, mặc dù nói vẫn chậm chậm như cũ, nhưng rõ ràng đã trở nên thông thạo hơn không ít.

Sau năm phút, Ứng Vô Song đã làm được tới trình độ như khi nhìn thấy Giang Thần.

Nàng thở ra một hơi, nắm chặt bi thép rồi nói:

- Chất liệu của bi thép này rất đặc thù, lực lượng bấp thịt cầm rất nhẹ, nhưng nếu chỉ dùng công lực thì lại nặng tới ngàn vạn cân.

- Nếu như vật này chế thành linh khí, chẳng phải Thông thiên cảnh không có cách nào chống lại được hay sao?

Nghe nói như thế, Giang Thần khẽ mỉm cười, nói:

- Nó có thể có công hiệu như vậy cũng không phải là vì chất liệu, mà là ta đã dùng phương pháp ở trên đó.

- Lại nói tới dùng làm vũ khí như người nói thì lại không thể, vật này rất ít, hơn nữa rất yếu đuối, đừng nhìn nó là bi thép, người đánh rơi xuống mặt đất thì sẽ bị phá nát.

Ứng Vô Song nói:

- Chỉ có thể dùng để luyện công thôi sao?

- Đúng thế.

- Thật sự có tốt như người nói sao? Vừa nãy ta thử, quả thật có chút hiệu quả, nhưng...

Giang Thần ngắt lời nàng, nói:

- Người là Thông thiên cảnh tầng hai, bên trong khí hải có hai cái Thiên chi hoàn, người có thể dùng Thiên Hoàn Châu nhanh như vậy cũng không có gì đáng để kiêu ngạo cả.

- Vậy người đưa cái cỡ lớn cho ta.

Ứng Vô Song không phục lắm, cảm thấy coi như là thứ trong tay Giang Thần thì nàng cũng có thể làm được rất nhanh.

- Chỉ là xoay tròn, còn thiếu rất nhiều.

Giang Thần phải đưa cho nàng ba viên Thiên Hoàn Châu, một mặt lại làm mẫu cho nàng, lại vừa nói:

- Thiên Hoàn Châu có ba loại màu sắc, trắng, hồng, lam.

- Chỉ là xoay tròn đơn giản, độ khó sẽ rất thấp, thế nhưng ở trong quá trình này, làm được chuyển trao đổi các Thiên Hoàn Châu màu sắc khác nhau ở các vị trí trước sau khác nhau. Cùng với hai viên Thiên Hoàn Châu nhanh chóng xoay tròn, tốc độ của một viên Thiên Hoàn Châu không thay đổi, đồng thời tiến hành, mà còn phải bảo đảm ba viên Thiên Hoàn Châu không được va chạm với nhau, người có thể làm được sao?

Chỉ nghe hăn nói thì Ứng Vô Song đã biết độ khó sẽ không nhỏ.

Tiếp đó, nàng nhìn thấy ba viên Thiên Hoàn Châu ở trong tay Giang Thần đã động.

Màu trắng và màu đỏ hầu như đi cùng nhau, tốc độ rất nhanh, tốc độ của màu xanh lam chậm rãi, đang bị đuổi theo sau, Thiên Hoàn Châu màu xanh lam nháy ra, né tránh sau lại trở lại quỹ đạo xoay tròn.

Sau đó, Thiên Hoàn Châu màu xanh lam đuổi kịp hai viên đỏ, trắng, cùng với màu trắng nhanh chóng xoay tròn. Sau đó màu đỏ thả chậm tốc độ lại.

Tốc độ, tổ hợp sắp xếp không ngừng biến hóa, khiến cho Ứng Vô Song nhìn thấy vậy cảm thấy hoa cả mắt.

Đồng thời, Ứng Vô Song cũng biết hăn biến hóa như thế không phải là mù quáng, mà là tuân theo một loại quy luật nào đó, độ khó còn lớn hơn nữa.

- Người thử xem.

Giang Thần ngừng lại, lại đưa Thiên Hoàn Châu đưa tới.

Ứng Vô Song hứng thú, hỏi quy luật biến hóa của Giang Thần, sau đó lại ngồi dưới đất bắt đầu thử.

Một lần thử chính là một ngày.

Chờ đến khi Ứng Vô Song rời khỏi chỗ ở của Giang Thần đã là buổi tối.

Nàng chưa hết thòm thèm, vừa động vào thì Thiên chi hoàn trong khí hải đã bành trướng, không thể không dừng lại được.

- Hy vọng có thể có hiệu quả như người nói.

Lúc rời đi Ứng Vô Song để lại một câu.

Nàng không theo đuổi hiệu quả gấp vài lần so với Tĩnh Tâm hồ, chỉ hy vọng cũng giống như Tĩnh Tâm hồ, nếu không ngày hôm nay cũng là lãng phí thời gian.

Ngày hôm sau, Ứng Vô Song từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Vừa tỉnh ngủ nàng đã không gặp sát khí như ngày thường nữa mà khuôn mặt tinh xảo kia càng càng xinh đẹp.

- Hả?

Đột nhiên, dường như Ứng Vô Song đã phát hiện ra cái gì đó, nàng che vị trí khí hải của mình, vừa mừng vừa sợ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Mộ Dung Diên

Bởi vì bị xa lánh, Ứng Vô Song lẻ loi một mình, đi tới nơi như Tỉnh Tâm hồ sẽ bị người ta nhắm vào.

Vì vậy, ưu thế sau khi nàng tốt nghiệp từ Thánh Viện đã sắp biến mất hầu như không còn.

Nếu như không phải khi đột phá nàng đã hoàn thành khai phá tới cái kỳ mạch thứ tư thì nàng đã sớm bị ném lại thành người bình thường rồi.

Ở trong tình thế như vậy, nàng lại có thể tu luyện tới Thông thiên cảnh tầng hai, xem như rất là ghê gớm rồi.

Thế nhưng ở những phương diện khác, nói thí dụ như trong nháy mắt có thể vận chuyển Thiên chi hoàn vài vòng, độ cứng rắn của lồng khí hộ thể, cùng với công, thể lực bộc phát, nàng còn không bằng một Thông thiên cảnh còn không khai phá kỳ mạch.

Nguyên nhân chính là nàng không đụng vào được các loại thiết bị tu hành của Anh Hùng điện.

Nhưng hiện tại, vừa ngủ dậy Ứng Vô Song đã phát hiện ra Thiên chi hoàn trong khí hải đã có tăng trưởng rất rõ ràng.

Không có sự vận chuyển không tự nhiên và đông cứng như trước đây nữa, trái lại còn trở nên rất thông thuận, thuận buồm xuôi gió, khống chế như thường.

Nàng hơi sức lực, hai cái Thiên chi hoàn đồng thời vận chuyển năm vòng trong một lần hít thở!

- Trời ạ!

Con số này khiến cho Ứng Vô Song khiếp sợ, nàng không biết trạng thái vận chuyển Thiên chi hoàn của những người khác, vì lẽ đó nàng cũng không biết sau khi tu luyện sẽ tới đâu, cũng không biết sẽ đạt tới trình độ nào.

Thế nhưng hiện tại, một hô hấp đạt được năm vòng, lại là hai cái Thiên chi hoàn đồng thời vận chuyển, đây là trình độ của những đệ tử trung thượng trong tầng hai đó.

Mà trước đó, nàng là người kém cỏi nhất.

Thời gian vùn vụt chỉ có một ngày mà đã có biến hóa như thế, chuyện này khiến cho Ứng Vô Song vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

- Quả thật có hiệu quả gấp mấy lần Tĩnh Tâm hồ!

Nghĩ đến điểm này, Ứng Vô Song thay đổi y phục, trang điểm đơn giản, đi thẳng đến nơi ở của Giang Thần.

Chỉ là, khi đi ngang qua một cái chòi nghỉ mát, trong lòng Ứng Vô Song trầm xuống.

Trong đình có năm nữ tử xinh đẹp, mà người cầm đầu lại kinh diễm nhất.

Lông mày như vẽ, da thịt trắng hơn tuyết, dưới ánh nắng ban mai thấp thoáng, càng trở nên xinh đẹp vô hạn.

Người mặc một bộ linh y hoa lệ, đeo đồ trang sức tinh mỹ, dáng người yếu điệu, ung dung cao quý, tuổi tác chỉ chừng hai mươi mà thôi.

Ứng Vô Song biết, đối phương chuyên môn đến tìm mình.

- Tiểu hồ ly tinh, đang đi tìm nam nhân của người sao?

Nhìn thấy nàng xuất hiện, năm nữ tử này liên tục đứng dậy, nữ tử xinh đẹp cầm đầu vừa mở miệng, không ngờ lại là lời ác độc.

Ứng Vô Song cắn răng một cái, không có thời gian để ý tới nàng mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đám người này ở đây chờ nàng không phải là chỉ vì nói một câu là xong, năm bóng người bay vút qua, động tác tao nhã, tốc độ rất nhanh.

- Ta đã nói để cho người đi chưa?

Sắc mặt của nữ tử này có ba phần giận tái đi, bảy phần căm ghét, giống như Ứng Vô Song đã phạm phải tội ác tà trời vậy.

- Người muốn thế nào?

Ứng Vô Song lạnh lùng nói.

- Làm càn! Người nghĩ mình là ai mà dám nói chuyện với Mộ Dung sư tỷ như vậy chứ?

- Một đồ đệ tiện chỉ biết câu dẫn nam nhân, giả bộ cái gì chứ?

- Câu dẫn không được, nhanh như vậy đã tìm được người khác, đúng là có chút bản lĩnh.

Những nữ nhân khác liên tục mở miệng, càng cay nghiệt hơn nữa, lời nói ra cũng rất là khó nghe.

Ứng Vô Song mặt không hề có chút cảm xúc, con người đen nhánh hiện lên lửa giận khó có thể nhìn được.

Ứng Vô Song hít sâu một hơi, bầu không khí lạnh lẽo sáng sớm so với trước đây còn lạnh lẽo hơn nữa, trong tim phổi tràn ngập sự đau đớn.

Nàng nói:

- Ta đã nói rồi, ta không có bất cứ quan hệ gì với vị hôn phu của người, là hãn chủ động tiếp cận ta.

- Có ta ở đây, sư huynh còn phải đi tìm đồ đệ tiện như người sao? Sư huynh đã nói rồi, là người chủ động câu dẫn sư huynh!

Nghe thấy nàng nói như thế Mộ Dung Diên càng kích động hơn nữa, lại đưa tay đánh ra một tát.

Thân thể Ứng Vô Song lùi lại, né tránh.

Khi nàng nhìn thấy tay của đối phương thất bại, chính bản thân nàng cũng sững sờ, sau đó nàng mới ý thức được đây là biến hóa do Thiên chi hoàn mang đến.

- Hãn nói ta chủ động câu dẫn?

Chợt, Ứng Vô Song kịp phản ứng lại, vẻ mặt rất kinh ngạc, tiếp theo cũng không khống chế được vẻ mặt của mình mà khuôn mặt cười vắn vẹo.

Các đệ tử qua lại xung quanh đều cách ra khá xa, không có ý xuất thủ.

- Người còn dám trốn!

Mộ Dung Diên giận dữ, bốn người bên người lập tức tiến về phía trước, chặn đường lui của Ứng Vô Song lại.

Mộ Dung sử tử lại ra tay, đã dùng toàn lực, một cái tát là có thể đập nát nham thạch, muốn đánh vào trên khuôn mặt vô cùng mịn màng của Ứng Vô Song.

Ứng Vô Song muốn lùi, thế nhưng lối thoát đã bị chặn, nàng chỉ có thể mắt nhìn cái tay này đánh tới mà thôi.

Cũng may ở trong thời khắc sống còn, một cục đá dùng tốc độ như truy tinh cản nguyệt bay đến, đánh vào trên mu bàn tay của Mộ Dung Diên.

Mộ Dung Diên ai nha một tiếng, vẻ mặt có chút đau đớn, thu tay về.

- Là ai! Là ai không có mắt như vậy?

Bốn nữ tử khác vội vã trở lại bên cạnh nàng, quát mắng với xung quanh.

Chúng đệ tử nhìn nhau, đều lắc đầu như là cái trống.

Chỉ là lúc này trong đầu của Ứng Vô Song hiện ra một người.

- Nếu người biết đau vì sao còn muốn đưa tay ra đánh người như vậy chứ?

Quả nhiên, âm thanh của người kia đã truyền tới.

Mọi người theo âm thanh nhìn lại thì đã nhìn thấy một vị nam tử mặc áo đen đang chậm rãi đi tới, y phục trên người rất phổ thông, không phải linh y, thế nhưng khí chất rất không tầm thường, phong lưu tiêu sái.

Mỗi khi đi một bước đều làm cho người ta cảm nhận được khí thế bất tận.

Một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn đạt, con ngươi đen kịt mà thâm thúy.

Ở hông của hắn có một cây đao.

Cây đao này làm cho người ở chỗ này nhận ra thân phận của hắn.

Giang Thần, là người đã đánh bại Thủy Thuần!

Chỉ thấy hắn đi tới bên người Ứng Vô Song, không để ý tới ánh mắt ăn thịt người của đám người Mộ Dung Diên, nói:

- Lần trước tỷ thí Thánh Viện, A Phi bị người ta bắt nạt, người đã nói nên để cho hắn tự mình đứng lên phản kháng, nếu không sẽ không ai có thể giúp được hắn.

Hắn hồn nhiên không biết mình vừa làm cái gì, đánh ai, ngược lại còn đang nói chuyện phiếm với Ứng Vô Song.

Ứng Vô Song hiểu rõ lời này không phải là nói chuyện phiếm, cũng biết ý tứ của Giang Thần.

Nói đến người khác thì rất dễ, thế nhưng bắt tay vào làm thì lại rất khó.

Dùng bối cảnh của Mộ Dung Diên, sao nàng dám phản kháng cơ chứ?

- Người chính là Giang Thần?

Mộ Dung Diên trầm mặt xuống, lửa giận ngọt ngào bất cứ lúc nào cũng sẽ phun trào ra.

- Không sai, chính là người làm cho đệ đệ người không xuống giường được.

Giang Thần nhìn lại về phía nàng, nhẹ răng nở nụ cười, nếu không phải nói vậy thì người khác còn tưởng rằng quan hệ của hắn và Mộ Dung không tệ.

Sự phản nộ của Mộ Dung Diên trong nháy mắt bạo phát, nhưng nàng không có ra tay mà mở miệng nói:

- Nếu như không phải do chiến sủng của người thì người có thể đả thương được đệ đệ ta sao?

Mộ Dung Hành, thứ tự ở trên Chiến lực bảng so với Thủy Thuần còn cao hơn nữa.

Kết quả suýt chút nữa đã bị Bạch Linh đánh cho tàn phế.

- Chờ hẩn tỉnh lại, không chừng ta có thể đả thương được đó.

Giang Thần nhún vai một cái, dừng dừng như không nói.

Mộ Dung Diên không tiếp tục nói tới đề tài này nữa mà nói:

- Ha ha, nếu như người ở cùng với đồ đệ tiện này, vậy chúc mừng người. Tình cảnh của người ở Anh Hùng điện hiện tại rất không được hoan nghênh.

- Thật sao?

Mộ Dung Diên tiếp tục nói:

- Mỗi tháng trắc nghiệm một lần, người hợp lệ đều có không ít khen thưởng tài nguyên, thế nhưng đồ đệ tiện này...

- Nếu như người nói thêm một câu đồ đệ tiện nữa thì ta sẽ đánh người một cái tát, ta nói được là làm được.

Giang Thần ngắt lời nàng.

Lời nói như vậy làm cho Mộ Dung Diên không chịu đựng được. Thế nhưng Giang Thần dám giết người ở trước mặt mọi người thì việc tát nàng

một cái tát, hẳn nói được là làm được, cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên cả.

- Con hồ ly tinh này đến Anh Hùng điện rờng rã một năm, một lần cũng không thông qua, không có bất kỳ khen thưởng gì. Người có muốn rơi vào kết quả giống nàng ta không?

- Ha ha, nuôi một đám cá quấy rối người ta tu hành, lại để cho người khác không thông qua được trắc nghiệm mà lại còn đắc ý dào dạt như vậy, ta chưa từng thấy có người nào vô liêm sỉ như vậy.

- Nếu như người lại sỉ nhục ta một câu thì ta sẽ làm cho người hối hận!

Mộ Dung Diên nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Huyết Thống Cao Quý

Mộ Dung Diên rất kiêng kỵ Giang Thần, bởi vì hắn giống như người điên, gặp ai trên đường cũng dè ra mà đánh vậy.

Đương nhiên, nàng sẽ không để một người điên vào trong mắt, cho rằng đối phương sẽ tạo thành uy hiếp đối với mình.

Nếu như Giang Thần đánh mình một cái tát, nàng có hơn trăm loại phương pháp để trả thù.

Nhưng mà, trước mặt mọi người bị người ta bạt tai sỉ nhục, coi như là Giang Thần chết đi thì nàng cũng sẽ cảm thấy không đáng.

Không nghĩ tới Giang Thần bởi vậy lại được voi đòi tiên, nói năng lỗ mồm.

Mộ Dung Diên cảm thấy phải cho hắn biết mình là ai.

- Người dùng lời khó nghe để sỉ nhục người khác, nhưng không để cho người khác nói người hay sao?

Giang Thần nói.

- Ta chỉ đang nói sự thực mà thôi, người nhìn nàng mà xem, từ đầu tới cuối có phản bác lại không?

Mộ Dung Diên cười lạnh, nhìn về phía Ứng Vô Song được Giang Thần bảo hộ ở phía sau, lại nói:

- Ta thực sự cảm thấy không đáng thay cho người, bị nữ nhân như vậy mê hoặc, chôn vùi tiền đồ tốt đẹp của chính mình.

- Câm miệng!

Đột nhiên, Ứng Vô Song vẫn trầm mặc không nói hét lớn một tiếng.

Ở trong một mảnh ánh mắt không thể tưởng tượng được nổi, nàng đi ra, nói:

- Mộ Dung Diên, người nghĩ mình rất có năng lực sao? Ngay cả nam nhân của mình cũng không nhìn rõ mà chỉ biết ỷ vào thế lực trong nhà để hoành hành bá đạo, thân là nữ nhân, ta cũng cảm thấy xấu hổ thay cho người!

Khiếp sợ! Tuyệt đối là khiếp sợ!

Từ khi hai nữ nhân này mâu thuẫn với nhau, khi Ứng Vô Song đối mặt với Mộ Dung Diên vẫn luôn nhẫn nhịn.

Điều này cũng làm cho Mộ Dung Diên càng ngày càng quá đáng.

Không nghĩ tới hôm nay, Ứng Vô Song lại dám nói như vậy.

Vừa rồi Mộ Dung Diên vẫn còn đang kêu gào Ứng Vô Song không dám phản bác, sau đó, sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi, triệt để mất đi vẻ xinh đẹp.

- Đồ đệ tiện! Người nói cái gì...

Phanh!

Một màn càn kinh người hơn nữa xảy ra, ở trong tiếng kêu to của Mộ Dung Diên, Giang Thần vọt đến trước người của nàng, rất thẳng thắn tát nàng một cái tát.

Chỉ nghe một tiếng vang giòn vang lên, Mộ Dung Diên ngoẹo cổ, trên mặt xuất hiện dấu bàn tay màu đỏ.

- Ta nói rồi, người nói một câu, ta sẽ đánh một bạt tai.

Giang Thần nói.

- Người!

Chuyện Mộ Dung Diên lo lắng nhất vẫn xảy ra, bị người điên đánh ở bên đường.

Như vậy tiếp đó chính là nàng phải giết người điên này như thế nào!

- Người dám đánh ta thật sao? Người chết chắc rồi, người chết chắc rồi!

Mộ Dung Diên kêu to.

Đúng như nàng nói, mấy đệ tử có khí tức cường đại trước sau xuất hiện.

- Mộ Dung tiểu thư có thân thể thiên kim, người dám xuống tay hay sao?

- Đánh nữ nhân, thực sự là buồn nôn.

- Người như vậy, làm sao có thể gia nhập Anh Hùng điện được chứ?

Từng người từng người của Anh Hùng điện bao vây Giang Thần, cầm phần sục sôi, muốn giữ gìn lẽ phải.

Cũng không trách bọn họ lại làm như vậy, Mộ Dung Diên chính là vị hôn thê của Minh chủ Kiếm minh, lại là thiên kim tiểu thư của Mộ Dung gia.

Bọn họ đứng ra hỗ trợ, làm cho Mộ Dung Diên ghi nợ ân tình, như vậy cũng là kiếm lời rất lớn.

Có chuyện Giang Thần đánh bại Thủy Thuần trước đó mà bọn họ còn dám đứng ra, đương nhiên là có chút thực lực.

Hoặc là đơn đả độc đấu không phải là đối thủ của Giang Thần, nhưng nếu như cùng tiến lên, vậy sẽ lại là chuyện khác.

- Hay cho một đám vệ sĩ chính nghĩa, vừa này các nàng lấy nhiều bắt nạt ít, các người đang ở đâu chứ?

Giang Thần nói ra một câu khiến cho khí thế của bọn họ bị dập tắt, tiếp theo từ từ tắt hẳn.

- Tiện...

Mộ Dung Diên bật thốt lên, đang muốn mắng Ứng Vô Song, nhưng lập tức chú ý tới ánh mắt của Giang Thần, nàng sửa lời nói:

- Nữ nhân này, có thể so sánh được với ta sao?

- Đúng thế, hơn nữa Mộ Dung tiểu thư còn chưa có ra tay.

- Người đánh nữ nhân đã là không đúng rồi.

Nghe thấy Mộ Dung Diên nói, đám người đến giúp đỡ lại bắt đầu đi lên trước.

- Như vậy, các người muốn động thủ đúng không?

Tay trái của Giang Thần đặt ở trên chuôi đao.

Tức thì, bước chân của người đến lập tức dừng lại, không tự chủ được lùi về phía sau vài bước.

Mấy người này, coi như không đến xem Giang Thần đánh bại Thủy Thuần thế nào thì cũng đã tận mắt thấy qua tình cảnh Giang Thần giết chết Triệu Á Quân ở trước mặt Đại trưởng lão.

- Trưởng lão đến rồi.

Bỗng nhiên, không biết là ai nói một câu mà người ở bên cạnh Giang Thần nhanh chóng tản ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy Đô Nguyệt trưởng lão nhanh chân đi đến, khi hẩn nhìn thấy Giang Thần lập tức biến sắc.

Đặc biệt là sau khi nhận ra người trước mặt Giang Thần là Mộ Dung Diên, hẩn không khỏi có chút hồi hận khi tới bên này.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, cao tăng Anh Hùng điện không động vào Giang Thần, điểm ấy Đô Nguyệt có thể khẳng định được.

Nhưng Mộ Dung Diên cũng rất không đơn giản.

- Trưởng lão, người này sỉ nhục Mộ Dung sư tỷ, còn vung tay tát Mộ Dung sư tỷ, không có cách nào tha thứ được!

- Xin trưởng lão giữ gìn tôn nghiêm của Mộ Dung gia!

Nữ đệ tử bên người Mộ Dung Diên liên tục mở miệng, ở trong miệng của các nàng, Giang Thần trở thành người có tội ác tày trời.

- Ồ?

Lúc này Đô Nguyệt mới chú ý tới dấu bàn tay trên mặt của Mộ Dung Diên, đối với hẩn mà nói chính là chuyện làm cho hẩn nhìn thấy mà giật mình.

Lại nhìn Giang Thần như chẳng có chuyện gì, trong lòng hẳn đã có quyết định.

- Người có giải thích gì không? Người cho rằng có Đại trưởng lão bảo vệ người là người có thể tùy ý làm bậy sao?

Đô Nguyệt quát lên.

- Chuyện thế nào, trưởng lão mở ra trận pháp hình ảnh chẳng phải sẽ biết hay sao?

Giang Thần hỏi.

- Người cho rằng trận pháp khắp nơi đều có hay sao, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị cho người thật sao?

Đô Nguyệt không chút suy nghĩ đã nói.

Bất kể như thế nào, trước khi bắt đầu hẳn phải dùng khí thế ngăn chặn Giang Thần trước đã.

Nhưng hiển nhiên hẳn đã vọng tưởng, Giang Thần hoàn toàn không bị ảnh hưởng, hẳn đi mấy bước về phía chòi nghỉ mát, nói:

- Ngay cả ta cũng có thể nhìn ra nơi này có trận pháp hình ảnh.

Nói đoạn, tay của hắn nhanh chóng điểm mấy lần vào trong hư không.

Chợt, tất cả những chuyện vừa nãy xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Từ lúc Ứng Vô Song bị ngăn cản bắt đầu, lại tới lúc Đô Nguyệt chạy tới.

Ở trong quá trình này, toàn trường yên tĩnh không hề có một tiếng động nào cả.

Sau khi xem xong, Đô Nguyệt trầm ngâm một lúc, nói:

- Người muốn cho ta nhìn cái gì? Nhìn người giở uy phong đánh người sao?

- Ồ? Vậy vị Mộ Dung tiểu thư này ra tay thì không tính sao?

Giang Thần buồn cười nói.

- Đừng có nói lời quái gở đó với ta, sao Mộ Dung Diên lại đánh người được chứ?

- Hóa ra người khác múa đao chém tới chỗ mình thì nhất định phải chủ động đi ra đỡ một đao, nếu không dù có tới nha môn cũng vô dụng, là đạo lý này sao?

Giang Thần hỏi.

Luận tài ăn nói, tự nhiên Đô Nguyệt không phải là đối thủ của Giang Thần.

Trước đây ở Thánh vực, hẳn không có cách nào tu hành, dù có bản lĩnh thì cũng phải giao thiệp với người ta, sẽ khó tránh khỏi xảy ra xung đột.

Thường thường, hẳn có thể nói cho người khác đến mức thương tích đầy mình, xấu hổ không muốn làm người nữa.

- Còn có, những câu mà nàng ta mắng, trưởng lão cũng cảm thấy không có gì là không phải hay sao?

Giang Thần hỏi.

- Mộ Dung Diên có thân thể thiên kim, nhất thời thất thố, nhất định là có nguyên do, nhưng người lại trực tiếp động thủ đánh người, coi như

người có nói gì thì cũng không thay đổi được sự thực này.

Nghe thấy Đô Nguyệt trưởng lão nói vậy, Giang Thần lại nghĩ tới lời mà Mộ Dung Hành lần trước đã nói với hắn.

- Xem ra Đô Nguyệt trưởng lão vẫn cho rằng Mộ Dung gia cao quý hơn, cao quý đến độ mạng người cũng có lý sao?

- Phí lời, chẳng lẽ người muốn phủ nhận huyết mạch của thế gia truyền thừa cao quý hay sao? Muốn phủ nhận dị linh tộc mạnh mẽ sao? Một người xuất thân thường thường như người mà còn muốn nói thế nhân bình đẳng hay sao?

Đô Nguyệt như nghe thấy chuyện cười lớn nhất trần đời, miệng hắn để lộ ra một nụ cười rất trào phúng.

- Thế nhưng ta cũng không thấy nàng cao quý hơn so với Ứng Vô Song chỗ nào, ngoại trừ một thân y phục quý báu ra.

Giang Thần nói.

- Người nói ta không bằng tiện nhân này hay sao?

Mộ Dung Diên chờ Đô Nguyệt ra mặt giúp mình lại phát hiện ra vị trưởng lão này sắp bị Giang Thần nói cho á khẩu không trả lời được, nàng quyết định tự mình ra trận.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Tỷ Thí Giữa Cao Quý Và Thấp Hèn

- Nơi này không có nữ nhân thấp hèn, muốn dùng nữ nhân thấp hèn so với người, quả thực Vô Song không so.

Giang Thần nói.

Mộ Dung Diên tức giận đến mức thân thể run lên, ánh mắt lạnh lẽo rơi vào trên người Đô Nguyệt.

- Nhanh mồm nhanh miệng!

Đô Nguyệt nắm chặt năm ngón tay lại, phát ra âm thanh đùng đùng.

- Như vậy đi, trắc nghiệm tháng này sắp tới, người và Vô Song so một lần đi.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Mộ Dung Diên lập tức có chút hứng thú, nói:

- So sánh thế nào đây?

- Đô Nguyệt trưởng lão cho rằng xuất thân quyết định tất cả, chuyện này có thể thông qua kết quả trắc nghiệm để phán đoán ra lời này là thật hay là giả.

- Đường đường là Đại tiểu thư Mộ Dung gia, hưởng thụ tài nguyên bất tận, đãi ngộ càng không phải là thứ mà người thường có thể so sánh được. Thế nhưng nếu như thua thì đã nói rõ Đô Nguyệt trường lão vô tri buồn cười ra sao.

Giang Thần không nhanh không chậm nói hết lời, mọi người cũng hiểu rõ ý của Giang Thần.

Hắn dùng lời nói mới rồi của Đô Nguyệt đánh cược.

Ý thì đã nghe rõ, thế nhưng bọn họ lại không chắc chắn lắm.

Bởi vì Giang Thần hoàn toàn không có phần thắng.

Ứng Vô Song và Mộ Dung Diên đồng thời gia nhập vào Anh Hùng điện, gần một năm này, người trước ngoại trừ lệnh bài thân phận ra căn bản không giống như là người của Anh Hùng điện vậy.

Thế nhưng người sau, bởi vì sức ảnh hưởng của vị hôn phu ở Anh Hùng điện cho nên cái gì cũng được ưu tiên, thiết bị tu hành của Anh Hùng điện đối với nàng mà nói, dường như là miễn phí vậy.

Kết quả Giang Thần nói muốn hai người thi đấu sau nửa tháng, đây không phải là chịu thua hay sao?

- Người chắc chắn chứ?

Chính Mộ Dung Diên cũng rất bất ngờ.

Trắc nghiệm, không sẽ động thủ, mà là căn cứ vào thành quả tu hành thành của cá nhân để phân cao thấp.

Đây là một trận đánh cược không có biến cố lớn lắm, nếu như nói là để hai người phân thắng thua thì Mộ Dung Diên vẫn còn có chút do dự.

Cho dù hiện tại cảnh giới của các nàng tương đồng, lại có ưu thế một năm, nhưng khi đó ở trong Anh Hùng điện, nàng đã biết Ứng Vô Song ưu tú thế nào.

Hiện tại, nàng đánh giá đáng vẻ của Ứng Vô Song từ trên xuống dưới, một năm qua nàng đã chinh nữ nhân này bao nhiêu thảm, trong lòng nàng nhớ rất rõ ràng.

Chỉ còn lại nửa tháng, coi như nàng không can thiệp, cứ để Ứng Vô Song hưởng thụ tất cả thiết bị tu hành thì nàng cũng không lo lắng.

- Đánh cuộc gì?

Mộ Dung Diên hỏi.

- Đô Nguyệt trưởng lão đứng ở trước mặt mọi người, nói lời xin lỗi vì hành động vô tri của mình với các đệ tử.

Giang Thần nhìn Đô Nguyệt, nói:

- Đây là đánh cuộc giữa chúng ta.

- Vậy nếu các người thua?

Đô Nguyệt hỏi.

Giang Thần nhìn sang chỗ Mộ Dung Diên.

Mộ Dung Diên nói:

- Lúc trải nghiệm kết thúc, người quỳ trên mặt đất xin ta tha tội, như vậy ta sẽ bỏ qua chuyện ngày hôm nay.

Nghe thấy tiền đặt cược này, Đô Nguyệt có cảm giác kỳ quái, nhưng lại không nói ra được.

- Đô Nguyệt trưởng lão, người nói chuyện thay cho Mộ Dung, Mộ Dung ghi nhớ trong lòng.

Mộ Dung Diên nói.

Đô Nguyệt hiểu ra, tốt xấu gì hãn cũng là trưởng lão, nhưng mà lại đứng ở phía Mộ Dung Diên.

Quan trọng nhất chính là, cho dù xem như là thắng thì hãn cũng không vớt được chỗ tốt gì cả.

Mãi đến khi Mộ Dung Diên nói lời này, mới tiêu trừ sự xoắn xuýt trong lòng của Đô Nguyệt.

- Người sẽ hiểu sự thực mình thấp hèn ra sao.

Đô Nguyệt lạnh lùng nói.

- Người cũng sẽ phát hiện ra, người thân là trưởng lão lại buồn cười tới dường nào.

Giang Thần nói.

- Hừ.

Đô Nguyệt không tranh giành miệng lưỡi được với hãn cho nên phất tay áo rời đi.

- Chúng ta đi.

Mộ Dung Diên mang theo người của mình rời đi, lúc gần đi, nàng nhìn Ứng Vô Song một chút, nói:

- Không nghĩ tới bản lĩnh câu dẫn nam nhân của người lại lợi hại như vậy, trong thời gian ngắn ngủi đã làm cho người ta vì người mà bất chấp

như vậy.

- Người!

Ứng Vô Song đã loại bỏ được tâm ma, muốn tranh luận với nàng, thế nhưng lại bị Giang Thần ngăn cản.

- Nửa tháng sau, lời xin lỗi của người chỉ là lợi tức của một bạt tai này, khi người rời khỏi Anh Hùng điện thì sẽ hiểu cái gì mới gọi là bi ai.

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng biến mất.

Giang Thần cũng mang theo Ứng Vô Song đi tới chỗ ở của mình.

Nếu đổi lại là trước đây, nhất định Ứng Vô Song sẽ chất vấn Giang Thần một phen, có điều lần này nàng lại rất trầm mặc.

- Còn có nửa tháng, ta sẽ giúp người.

Giang Thần nói.

Ứng Vô Song không tự chủ được gật đầu một cái, tiếp theo vội hỏi:

- Người không nên bắt ta đánh cược.

- Thật sao? Vậy người nói thật cho ta, ngày hôm nay làm cho nàng ta ăn quả đắng như vậy, có phải là trong lòng người rất thoải mái hay không? Đặc biệt là nghĩ đến chuyện nửa tháng sau hãnh diện, còn có chút chờ mong đúng chứ?

Giang Thần hỏi.

Ứng Vô Song đang muốn nói không có chuyện này, thế nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì lại không có sức lực nữa.

- Nửa tháng, người có thể làm được không?

Ứng Vô Song hỏi.

- Đương nhiên, có điều tiền đề là người phải nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nói tới chuyện này, Ứng Vô Song vẫn rất do dự, nàng nói qua loa lấy lệ:

- Không phải trước đó người đã nghe nói qua sao?

- Nhưng còn chưa nghe người trong cuộc nói.

Thấy hẳn không chịu bỏ qua, Ứng Vô Song rất bất đắc dĩ, nói:

- Ta và nàng ở Thánh Viện là người cùng một giới, một lớp đặc cấp, quan hệ của chúng ta rất tốt, mãi đến khi đi tới Anh Hùng điện.

- Bởi vì vị hôn phu của nàng cho nên chúng ta thuận lợi gia nhập Kiếm minh, nàng giới thiệu vị hôn phu của mình cho ta biết.

- Cũng chính là Minh chủ Mặc Kiếm Phi của Kiếm minh, là một người...

Ứng Vô Song cau mày, không biết nên hình dung như thế nào, sau đó nhìn chăm chú vào Giang Thần, nói:

- Là một người không kém hơn so với người.

Giang Thần ngẩn ra, mỉm cười nói:

- Cảm tạ lời khen của người.

- Nói chung...

Ứng Vô Song mím mím miệng, nói vào đề tài chính, nói:

- Mặc Kiếm Phi bắt đầu lén lút tiếp xúc với ta, lúc mới bắt đầu ta không để ý, sau đó càng ngày càng nhiều lần, sau khi ta ý thức được ám muội thì hần chạy tới nói với ta. Giữa hần và Mộ Dung Diên là hôn nhân chính trị, giữa song phương không có cảm tình, hần vừa gặp đã chung tình với ta.

- Ồ?

Giang Thần cảm thấy rất hứng thú, hỏi:

- Vậy người trả lời ra sao?

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, Mặc Kiếm Phi này đối với nữ nhân mà nói, chính là mỹ nam tử trong mắt nữ nhân.

Hần muốn biết Ứng Vô Song trả lời ra sao.

- Ta thừa nhận, ta đã từng động lòng qua, giẫy dụa, nhưng Mộ Dung Diên là bằng hữu tốt của ta, ta không thể phản bội nàng, cho nên mới...

- Vốn là, ta cho rằng chỉ cần không nói ra là có thể xem như là chưa từng xảy ra.

- Nhưng mà một ngày nọ, Mộ Dung Diên đột nhiên dẫn người vọt tới phòng ta, cầm kéo cắt nát y phục của ta, đá ta ra ngoài Kiếm minh, sau đó, chính là chuyện mà người đã biết rồi đó.

Nói xong, nhìn biểu hiện của Ứng Vô Song, Giang Thần đột nhiên cảm thấy mình rất tàn nhẫn.

- Khóc đi.

- Ta đã sớm khóc rồi.

Ứng Vô Song nở nụ cười gượng ép, âm thanh khàn khàn.

- Ta đoán ngày hôm nay người hăn phải biết là ai đã nói cho Mộ Dung Diên biết chứ?

Giang Thần nói.

- Biết.

Ứng Vô Song gật gật đầu.

- Hăn sợ người nói cho Mộ Dung Diên biết chân tướng của mọi chuyện trước, vì lẽ đó trước tiên mới nói như vậy, mặc dù là không có cảm tình, nhưng dường như hăn vẫn rất để ý tới cái hôn ước này.

Giang Thần nhún vai một cái, nói:

- Ta phải thu hồi lời cảm ơn của người vừa nãy.

- Tại sao?

- Người như vậy, bảo ta so sánh với hăn, không phải là khen ngợi.

Giang Thần nói.

Ứng Vô Song không có biểu đạt cảm tưởng của mình đối với lời này, vẫn là vẻ mặt và ánh mắt khó có thể đoán ra được.

- Chúng ta bắt đầu đi.

Ứng Vô Song không muốn làm chậm trễ thời gian, ngày hôm nay nàng đã thay đổi, làm cho nàng dấy lên sự tự tin.

- Đúng rồi, người biết hạng mục trắc nghiệm chứ?

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó mà chăm chú nhìn về phía Giang Thần.

Nếu đánh cược thì nhất định sẽ biết, nhưng chuyện này chỉ là đối với những người khác mà thôi.

Giang Thần, làm cho nàng cảm thấy không ổn...

Quả nhiên, Giang Thần nở nụ cười ngược ngược, nói:

- Bây giờ người nói với ta, ta sẽ giúp người làm ra thứ tương ứng.

-...

Ứng Vô Song.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Mặc Kiếm Phi

Mỗi tháng Anh Hùng điện đều tiến hành trắc nghiệm, người ưu tú sẽ được thưởng, người không đủ tư cách cũng sẽ không bị trừng phạt.

Mục đích trắc nghiệm, chỉ là kích phát lòng cầu tiến của các đệ tử mà thôi.

Người có thể gia nhập Anh Hùng điện, thiên phú đã không cần phải hoài nghi, thứ cần xem chính là nỗ lực của cá nhân.

Ứng Vô Song chỉ tham gia một lần trắc nghiệm, là khi vừa mới gia nhập Anh Hùng điện.

Sau đó, cho tới hôm nay, Ứng Vô Song chưa từng tham gia lấy một lần.

- Hạng mục trắc nghiệm thứ nhất, trong nháy mắt vận chuyển vài vòng. Ý tứ là, trong nháy mắt, có thể vận chuyển được Thiên chi hoàn bao nhiêu vòng.

- Cảnh giới không giống nhau thì số lượng Thiên chi hoàn sẽ không giống nhau, độ khó vận chuyển cũng không giống nhau.

- Ví dụ như ta, có hai cái Thiên chi hoàn, Thiên chi hoàn ở bên ngoài so với bên trong càng dễ dàng khống chế hơn nữa.

- Tiêu chuẩn phán đoán của trắc nghiệm là dùng giá trị bình quân để phán đoán.

Ứng Vô Song nói cho Giang Thần nội dung trắc nghiệm thứ nhất, là cội nguồn lòng tin của nàng.

Ngày hôm qua Thiên Hoàn Châu mang đến thay đổi, làm cho nàng vững tin thứ mà Giang Thần rèn ra so với đồ của Anh Hùng điện còn tốt hơn.

Tiếp đó, nàng giảng giải nội dung hai hạng mục trắc nghiệm còn lại.

Hạng thứ nhất là lực bộc phát, cũng chính là Thông thiên cảnh ở trong thời gian ngắn nhất bùng nổ ra lực lượng mạnh nhất.

Hạng mục thứ hai là lồng khí hộ thể, tên như ý nghĩa, là ngưng tụ công lực thành một cái lồng khí để bảo vệ ở quanh thân.

Thông thiên cảnh chiến đấu rất là kịch liệt, lúc giao thủ rung động trong lúc vô tình sẽ dễ dàng thương đến nội tạng.

Vì vậy lồng khí hộ thể rất là quan trọng.

Trên thực tế, ba điểm mà Anh Hùng điện trắc nghiệm đều là điểm quan trọng để quyết định Thông thiên cảnh mạnh yếu ra sao.

Giang Thần rất rõ chuyện này, vì lẽ đó hẳn mới làm ra Thiên Hoàn Châu.

Không cần Ứng Vô Song nói, thiết bị tu hành của hai hạng mục khác cũng đã sắp hoàn thành.

Biết được điểm ấy, Ứng Vô Song thở phào một hơi.

Lại nhìn nụ cười như có như không trên mặt của Giang Thần, Ứng Vô Song đột nhiên phát hiện ra nam nhân này rất đáng tin cậy, khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Đột nhiên, Giang Thần và Ứng Vô Song hoàn toàn biến sắc.

Hai người đều cảm nhận được ngoài cửa có một luồng khí tức cường hân từ trên trời giáng xuống, thế tới rất hung hăng.

Khi hai người nhìn nhau, ngoài cửa viện phát ra một tiếng vang rất lớn, tiếp theo chia năm xẻ bảy, mảnh vỡ bay tán loạn, uy lực kinh người. Một khối mảnh vỡ của ván cửa không có góc nhọn trực tiếp cắm sâu vào trong tường viện.

Đình viện mấy ngày nay Giang Thần bố trí tỉ mỉ đã bị hủy đến mức hoàn toàn thay đổi.

Một khối mảnh vỡ bay về phía hai người, còn cần Giang Thần rút đao mới có thể hóa giải được.

Ngoài cửa có một bóng người đang đứng, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy góc cạnh, nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng có một luồng phong mang không ai địch nổi ở đó.

Ứng Vô Song biến sắc, nói:

- Là Mặc Kiếm Phi.

Đọc cái tên này lên, nàng và Giang Thần đều hiểu.

Một cái tát kia của Giang Thần, Đô Nguyệt trưởng lão không làm gì được hăn, thế nhưng Mặc Kiếm Phi là vị hôn phu cho nên đương nhiên phải ra tay.

Nếu không, mặt mũi Minh chủ Kiếm minh để ở đâu chứ?

Vấn đề hiện tại là, sự trả thù của Mặc Kiếm Phi sẽ đạt tới trình độ nào!

Vẻ mặt của Ứng Vô Song rất phức tạp, kể từ khi cắt đứt với Mộ Dung Diên nàng cũng không còn gặp Mặc Kiếm Phi nữa.

- Giang Thần, người tuyệt không phải là đối thủ của hãn, nhẫn nại một chút đi.

Ứng Vô Song lo lắng nói.

Mặc Kiếm Phi, một trong mười vị trí đầu của Chiến lực bảng.

Chỉ riêng điểm ấy đã đủ để đánh cho Giang Thần lẫn lộn không biết bao nhiêu đường.

- Yên tâm đi.

Giang Thần không có một chút căng thẳng nào cả mà nhanh chân đi ra ngoài cửa.

Sưu một tiếng, hãn còn chưa kịp nói chuyện thì một vệt sáng đã nhanh như chớp kéo tới.

Quá nhanh, Giang Thần nắm giữ nửa bước phong đại đạo cũng không kịp phản ứng lại thì lồng ngực đã bị đánh trúng.

Một thanh kiếm!

Một thanh kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, nặng nề đánh lên trên ngực của Giang Thần.

Lực lượng rất lớn, làm cho thân thể của Giang Thần bay lên, ngã chổng vó xuống phía dưới.

Trước khi rơi xuống đất, Giang Thần cố nén đau đớn, một cái tay chống vào mặt đất, mượn lực một lần nữa đứng lên.

- Giang Thần.

Ứng Vô Song vội vã chạy đến, đưa tay đỡ lấy hắn.

Giang Thần thoát khỏi tay của nàng, sống lưng đứng thẳng, sự thống khổ ở lồng ngực cũng thuận theo đó mà lan tràn ra.

Kiểm đã trở lại trong tay của chủ nhân, vỏ kiếm giản dị tự nhiên, không hề có chút bắt mắt nào.

Nhưng vỏ kiếm lại dùng trăm phần trăm huyền thiết chế tạo mà thành, rất là dày nặng.

Kiểm không ra khỏi vỏ như là cự long ngủ say, một khi thức tỉnh sẽ không thể tưởng tượng được nổi.

Điều Giang Thần giật mình nhất chính là đối phương có thể làm cho vật nặng có được tốc độ khủng khiếp như vậy.

Còn nữa, nếu như đối phương muốn giết hắn thì lại là một chuyện rất dễ dàng.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt của Giang Thần thu lại, tràn ngập vẻ nghiêm nghị.

Mặc Kiếm Phi từng bước đi tới, dáng người kiên cường càng ngày càng rõ ràng, vẻ mặt lạnh liệt.

Người mặc một bộ y phục màu trắng, siêu phàm thoát tục, cũng có phong vận độc đáo.

Ánh mắt rất lạnh, bề ngoài vẻ lạnh lùng.

Tay trái nâng kiếm, tay phải rút kiếm.

Tiếng bảo kiếm tuyệt thế ra khỏi vỏ, là âm luật tươi đẹp nhất trong tai của kiếm giả.

Ánh kiếm chẳng khác nào ánh trăng, trong sáng sáng sủa, có mặt ở khắp mọi nơi.

Con người của Ứng Vô Song co rụt lại, quát lớn:

- Mặc Kiếm Phi, người muốn...

Còn chưa dứt lời thì Mặc Kiếm Phi đã xuất kiếm.

Một kiếm nhanh đến cực hạn, không ai có thể thấy rõ.

Thậm chí ngay khi hấn thu kiếm vào vỏ, xoay người đi thì Ứng Vô Song mới phát hiện ra tay phải của Giang Thần đã máu me đầm đìa.

A!

Một tiếng kêu thống khổ từ trong miệng của Giang Thần phát ra, đến lúc này hấn mới phát hiện ra mình đã bị thương.

Toàn bộ tay phải vô lực buông xuống, gân tay đã bị chém đứt!

Chính là cái tay này đã đánh Mộ Dung Diên một cái tát.

- Người yếu không trốn ở một góc suy nghĩ làm sao để mạnh lên, cũng không biết dựa dẫm vào cái gì mà hoành hành không cố kỵ, người không hỏi một chút xem mình xứng đáng không?

Mặc Kiếm Phi dừng bước, lấy ra vải trắng, lau máu tươi trên lưỡi kiếm, động tác hững hờ, lại như là vừa làm một chuyện nhỏ vậy.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Mí mắt của Giang Thần buông xuống, đột nhiên rút kiếm.

Vận vật bị làm chậm lại vô số lần, lá rụng phấp phới đọng lại ở trên không trung, chỉ có kiếm khí kinh người mà thôi.

Ánh kiếm lập lòe, thân thể Giang Thần bắn qua.

- Ồ?

Vẻ mặt của Mặc Kiếm Phi khẽ biến, cũng không tùy ý nữa, tâm niệm khẽ động, một đạo vô lồng khí hình bao phủ quanh người của hắn.

Mũi kiếm dày đặc ở trong một giây liên tục chém vào, nhưng đều bị lồng khí ngăn cản.

- Một kiếm này không tệ, đáng tiếc bản thân quá yếu, ngay cả lồng khí của ta cũng không phá được.

Mặc Kiếm Phi vẫn không xoay người như cũ mà vùng quyền đánh tới phía sau.

Trọng quyền đánh vào trên Xích tiêu kiếm, Giang Thần lui về tại chỗ, một tay không đủ để chịu đựng được lực lượng của một quyền này, linh kiếm tuột tay bắn ra.

- Ha ha ha ha.

Nhưng mà, Giang Thần lại phát ra tiếng cười lớn chói tai, cho dù giờ phút này nhìn qua hắn vô cùng chật vật.

- Người cười cái gì?

Mặc Kiếm Phi xoay người lại, cau mày.

- Tranh tài giữa kiếm và kiếm, người vận dụng lồng khí đã thua rồi, chờ ta cảnh giới đuổi kịp người thì sỉ nhục hôm nay ta sẽ dùng máu của người để rửa sạch.

Giang Thần nói.

- Vô tri.

Mặc Kiếm Phi nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Ứng Vô Song, nói:

- Hóa ra, ánh mắt của người lại như thế, ta đã hiểu rồi.

Lúc trước Ứng Vô Song từ chối hãn, hiện tại lại đi cùng Giang Thần.

Nếu như Giang Thần đủ ưu tú, hãn còn sẽ để ý, nhưng hiện tại, chỉ có xem thường mà thôi.

- Người cảm giác mình có thể trưởng thành để đuổi theo ta, như vậy hiện giờ ta sẽ chấm dứt nó, để người tỉnh lại.

Mặc Kiếm Phi lại muốn rút kiếm, phẩy bỏ cánh tay trái của Giang Thần, để hãn trở thành phế nhân.

Coi như gân tay phục hồi thì ảnh hưởng tạo thành vẫn rất lớn.

- Đối trá tới mức khiến cho người ta buồn nôn, diệt trừ uy hiếp còn nói dễ nghe như vậy, có bản lĩnh thì người cứ đến đi!

Giang Thần khiêu khích nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Kế Hoạch Huyền Binh

Mặc Kiếm Phi không phải là người tùy tiện đã bị dọa dẫm.

Tiếng nói của Giang Thần vừa dứt, kiếm của hắn đã theo sát tới.

Có điều, Giang Thần đã lùi tới cửa mới nói ra lời này.

Lúc này, tiểu viện của hắn như sống lại, lực lượng sôi trào mãnh liệt ở dưới lòng đất phun ra ngoài.

Mắt thấy kiếm của Mặc Kiếm Phi sắp đắc thủ, thân thể hắn bỗng dừng bay lên, nương theo một tiếng vang rất lớn, giống như là bị nổ bay vậy.

Giang Thần cười lạnh một tiếng, hắn có ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp, đương nhiên sẽ bố trí trận pháp ở nơi ở của mình.

Đáng tiếc Anh Hùng điện không thể so sánh được với ở Thiên Đạo môn, có rất nhiều hạn chế đối với trận pháp, thứ ở trong Anh Hùng Điện chỉ có thể là trận pháp phòng ngự mà thôi.

Nếu không, Giang Thần sẽ chân chính đưa Mặc Kiếm Phi này tới chỗ chết.

Mặc Kiếm Phi không hổ là Mặc Kiếm Phi, hắn ổn định lại thân thể của mình khi còn ở trên không trung, ngoại trừ mái tóc đen ngồn ngang ra cũng không có gì quá đáng lo.

Thế nhưng, từ vẻ mặt của Mặc Kiếm Phi đã thấy, chỉ riêng điểm ấy đã khiến cho hắn không thể nào tiếp nhận được.

Nếu không phải đang ở trong Anh Hùng điện, nhất định hẳn sẽ lao xuống.

- Ài, người yếu cũng chỉ có thể làm rùa rụt cổ như vậy mà thôi.

Một lúc lâu, Mặc Kiếm Phi lắc đầu một cái, thu kiếm vào vỏ, nghênh ngang rời đi.

Chuyện vừa nãy đã đạt tới mục đích ngày hôm nay của hắn.

- Giang Thần, tay của người...

Ứng Vô Song phát hiện ra máu đâu đâu cũng có, nàng vội vàng lấy ra linh đan chữa thương.

- Không có chuyện gì.

Giang Thần cầm máu, lấy ra một bộ công cụ từ trong nạp giới, bắt đầu nối gân.

Trong lúc lơ đãng, hắn chú ý tới vẻ tự trách rất hiếm có ở trên mặt của Ứng Vô Song, đây chính là chuyện trước đây chưa từng có.

- Coi như người nối lại gân tay thì cũng sẽ không bằng trước đây, đều là ta sai.

Ứng Vô Song nói.

Nghiêm trọng một chút thì sẽ tới mức cầm đũa cũng sẽ không tự nhiên, cũng khó lòng mà thi triển được võ học.

Mặc dù nói công thể của Thông thiên cảnh mạnh mẽ, thế nhưng người hại người cũng là Thông thiên cảnh, hơn nữa cảnh giới còn vượt ra xa xa.

- Yên tâm đi, ta không giống y sư bình thường.

Giang Thần cũng không để ý, hẳn có lòng tin khôi phục lại được như thường.

- Mặc Kiếm Phi này...

Vừa này thông qua tiếp xúc, so với thông qua lời kể của Ứng Vô Song hẳn lại càng hiểu rõ Mặc Kiếm Phi là người như thế nào hơn.

Kiều ngạo, ưu tú, quả thực không sai, thế nhưng ngôn ngữ và cử chỉ đều để lộ ra sự dối trá.

Một kiếm của Giang Thần khiến cho hẳn cảm giác được sự uy hiếp, cho nên rất muốn phẩy đi tay trái tay phải của hẳn, mà lại còn nói kiêu ngạo như vậy.

Giang Thần xem thường từ tận trong lòng.

- Ài.

Cho tới hôm nay Ứng Vô Song tới mới chính thức nhìn thấy rõ Mặc Kiếm Phi, lúc trước, nàng đều chỉ cho rằng là do cảm tình sai lầm dẫn đến mà thôi.

- Xem ra, ta phải nhanh chóng thực thi kế hoạch Huyền binh một chút.

Giang Thần nghĩ thầm.

Kế hoạch Huyền binh là sau khi Giang Thần thu được hạn mức ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp từ Anh Hùng điện mới nghĩ đến.

Là đòn sát thủ để hẳn tự mình cứu phụ thân, đối kháng với Hắc Long thành.

Vốn, trước khi hẳn đến Long vực đã muốn thông báo tới Thiên Phong đạo nhân, tiếp quản thế lực do chương giáo sư huynh sáng lập ra.

Thế nhưng dù là Thánh Viện cũng không thể truyền tin tức ra tới chiến trường thiên ngoại, mà thời gian quá ngắn ngủi, thực lực bây giờ của hắn còn chưa đủ để đi tiếp quản.

Như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp khác.

Sau khi xác định Giang Thần không có chuyện gì, tay phải đã khôi phục lại như lúc ban đầu, vẻ âu sầu trên mặt của Ứng Vô Song mới biến mất.

- Người còn biết y thuật sao?

Ứng Vô Song rất bất ngờ, suýt chút nữa nàng đã cho rằng không gì là Giang Thần không làm được.

Sau đó, Ứng Vô Song nghiêm túc nói:

- Bắt đầu đi.

Mộ Dung Diên hùng hổ dọa người, Mặc Kiếm Phi giả dối khiến cho Ứng Vô Song đã quyết định.

Giang Thần giúp mình như vậy, nhất định nàng phải không chịu thua kém khi trắc nghiệm mới được.

- Ừm.

Giang Thần không dài dòng mà đưa viên bi cho nàng, lại đi chuẩn bị hai loại đồ vật khác.

Anh Hùng điện rèn luyện lực bộc phát ở dưới thác nước ngàn trượng.

Người ở dưới thác nước, dùng toàn lực, nghịch chuyển thế nước của thác nước.

Phương pháp của Giang Thần thì đơn giản hơn rất nhiều, mặc một bộ khôi giáp lên người, tiến hành huấn luyện đặc biệt, bất tri bất giác, không chỉ có là lực bộc phát, khắp mọi mặt cũng có thể tăng lên.

Lại nói tới lồng khí hộ thể, sự quan trọng của nó hai người đã từng thấy ở trên người của Mặc Kiếm Phi.

Khi đối mặt với võ học không có cách nào chống đỡ được, lồng khí hộ thể chính là phương pháp cuối cùng.

Hình thành lồng khí hộ thể là thúc giục công lực của bản thân, hình thành một tầng bảo vệ không có khe hở ở bên ngoài thân thể.

Nghe thì rất dễ, thế nhưng nếu muốn làm được tới mức lồng khí hộ thể thu phát như thường, kiên cố thì lại là một kỹ xảo rất là phức tạp.

Nhưng đối với Giang Thần mà nói, không phải vấn đề nan giải gì cả.

Khi đang trợ giúp Ứng Vô Song, đồng thời hắn cũng không quên tạo thêm một phần cho mình dùng.

Bởi vì cảnh giới của hắn chỉ là tầng một cho nên hắn chỉ bỏ ra thời gian mười ngày đã luyện tới mức tận cùng của trải nghiệm giai đoạn này.

Nếu như đi tham gia trải nghiệm, nhất định sẽ có biểu hiện tốt nhất.

Chỉ là sau khi hắn biết khen thưởng là gì, hắn cũng chẳng muốn đi.

Bởi vì hiện tại hắn là người có thẻ Kim Long.

Tới đầu tháng, Giang Thần lại đi tới Thánh Phong thương hội, trắng trợn mua sắm, ngay cả nạp giới cũng không nhét đủ.

Bởi vì hắn đã mua một chiếc thuyền buồm.

Chính là chiếc thuyền phi hành mà lần trước hấn đi ra khỏi Vạn thú vực, ở giữa đường đụng phải chiếc thuyền phi hành của Hương Hương công chúa kia.

Sau khi mua, Giang Thần đặt ở bầu trời trên nơi ở trong Anh Hùng điện, bắt đầu mua bán lại.

Không ai biết hấn đang làm gì, cũng lười đi biết.

Cũng không lâu sau, thuyền buồm không có cách nào trôi nổi được nữa mà đáp xuống mặt đất, một đám con rối và các loại công cụ đang bận bịu làm việc.

Nhìn qua rất giống như Giang Thần đã làm hỏng thuyền buồm, bắt đầu tu bổ.

Ngoài ra, Giang Thần còn mua lại không ít linh đan và tài liệu quý hiếm dùng cho linh khí.

Xích tiêu kiếm, từ linh khí cấp bốn trực tiếp tấn cấp đến cấp chín, chỉ kém một bước ngoặt đã có thể trở thành Bảo khí.

- Sớm nên như vậy.

Xích tiêu kiếm rất thỏa mãn, từ khi Giang Thần trở thành truyền nhân kiếm đạo, kiếm ý cuồn cuộn không ngừng đã tu bổ chỗ thiếu thốn của linh kiếm.

Chỉ là bởi vì vật liệu phần cứng theo không kịp cho nên mới trì hoãn tới ngày hôm nay.

Còn có Bát bộ thiên long đã bị Ninh Hạo Thiên xem chút phá nát, Giang Thần cũng chưa quên.

Trước kia, linh vật của Bát bộ thiên long là thứ lúc trước Giang Thần dùng các loại trang sách ghi chép về Hoàng lăng mà chế thành.

Trang sách tràn ngập giới thiệu về Hoàng lăng, Giang Thần nói là phật ở trong lòng, viết kinh văn xuống.

Cho dù không có ảnh hưởng lớn bao nhiêu, nhưng nói là linh vật cũng không đủ tư cách.

Vì lẽ đó lần này Giang Thần đã dùng giá cao mua lại linh vật cấp bậc Bảo khí, cũng là một quyển sách.

Điểm đáng tiếc duy nhất chính là, Giang Thần không phải là cao tăng, kinh văn Phật học viết xuống không đủ cao thâm, nếu không Bát bộ thiên long sẽ là tồn tại đỉnh cấp bên trong đám Bảo khí.

Võ giả sử dụng vũ khí, căn cứ vào uy lực sẽ chia ra làm linh khí, Bảo khí, Pháp khí, Tiên khí, Thần khí.

Thần khí, Tiên khí ở năm trăm năm trước cũng đã chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết mà thôi.

Pháp khí ở Thánh vực cũng rất hiếm có, vì vậy ở trên Cửu Thiên đại lục năm trăm năm sau, từ Thông thiên cảnh trở xuống, đều nắm giữ linh khí.

Lúc trước Giang Thần nắm giữ Bảo khí, ở bên trong Thần Du cảnh hầu như vô địch, có thể thấy được uy lực của nó lớn bao nhiêu.

Đa số Thông thiên cảnh cũng chỉ có thể sử dụng linh khí cấp sáu trở lên, trừ phi là người lai lịch rất lớn thì trong tay mới có Bảo khí mà thôi.

- Đợi tới khi Thanh Ma khôi phục lại như cũ, Bát bộ thiên long sẽ là cực phẩm bên trong đám Bảo khí!

- Mà trước đó, ta còn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Những việc này, đều cần tiền để hoàn thành, Giang Thần xài tiền như nước, trong mấy ngày gần gũi đã dùng hết hạn mức một ngàn vạn.

Cũng là may mà Ứng Vô Song đang bận bịu tu hành, không bấm báo đúng lúc, nếu không chỉ bằng vào những thứ hắc mua đã đủ để dẫn Đại trưởng lão tới đây rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Xuất Vân Đại Sư

Nhưng mà, Giang Thần dùng nhiều tiền như vậy vẫn chỉ nằm trong giai đoạn trù bị của kế hoạch Huyền binh mà thôi.

Sau đó tới giai đoạn Giang Thần muốn làm mới thật sự là bạo tay.

Cũng chính vì như thế cho nên Giang Thần mới có chút lo lắng.

Vận dụng những bảo khố trong ký ức của hắn, có thể làm lộ bí mật của mình ra ngoài ánh sáng, do đó mà mang đến phiền phức.

Trùng hợp lúc này, Bát bộ thiên long đã có động tĩnh.

Giang Thần vừa lấy sách từ trong nạp giới ra thì nó đã tự mình đi lên trên không trung.

Trong tia sáng chói mắt, Giang Thần phát hiện ra có một đạo ý thức đang lưu chuyển.

- Thanh Ma?

Hắn kêu lên.

Tức thì, ánh sáng của sách không chói mắt nữa mà chậm rãi bình tĩnh lại.

- Ta đã ngủ say bao lâu?

Âm thanh của Thanh Ma từ bên trong truyền đến.

- Hơn một năm.

Giang Thần nói.

- Ồ.

Thanh Ma đáp một tiếng, đối với nhân vật như hắn, thời gian một năm chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

- Thiếu chủ, không ngờ người đã trở thành Thông thiên cảnh?

Một lát sau, Thanh Ma lập tức lại bị tu vi của Giang Thần làm cho khiếp sợ.

- Đúng thế.

Giang Thần đột phá khi còn là trung kỳ đỉnh cao, đối lại là những người khác, chút thời gian này dùng để khai phá kỳ mạch cũng không đủ.

- Thiếu chủ, người đã từng khai phá kỳ mạch chưa?

Thanh Ma hỏi thăm dò.

- Ta biết ý của người, tám mạch của ta đã toàn mở.

- Cái gì?

Nếu như nói Giang Thần trở thành Thông thiên cảnh làm hắn khiếp sợ, như vậy tám mạch cùng mở đã vượt qua phạm trù nhận thức của hắn.

- Đây, làm sao có thể làm được chuyện này chứ?

- Dường như người đã quên quan hệ giữa chúng ta.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Vâng, là ta mạo phạm, không nên truy hỏi thiếu chủ.

Thanh Ma cả kinh, vội vàng nói.

Lần này, hẳn không chỉ làm vậy là xuất phát từ sự kiêu kỳ do bị Giang Thần quản chế mà là xuất phát từ nội tâm.

Với biểu hiện của Giang Thần, không cần mấy năm đã có thể vượt qua thực lực thời điểm toàn thịnh của hắn.

Tới khi ước hẹn hai mươi năm tới, e rằng chính hắn cũng không nở lòng rời khỏi Giang Thần.

- Bát bộ chúng chỉ còn mình ta sao? Linh vật thay đổi, chẳng trách vừa mới khôi phục đã thấy là lạ.

Thanh Ma nói thầm ở trong lòng.

- Người tỉnh lại rất đúng lúc, cũng giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ cho ta.

Giang Thần bỗng nhiên nói.

- Hả?

Thanh Ma không rõ vì sao, lẽ nào vừa tỉnh lại đã phải chiến đấu rồi sao?

Với tính cách yêu gây rắc rối của thiếu chủ, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Không phải Giang Thần muốn đi chiến đấu, Thanh Ma thức tỉnh làm sức chiến đấu của hắn tăng lên nhiều, thế nhưng kẻ địch hôm nay cũng đã vượt xa quá khứ, không thể giống như khi ở trong Thiên Đạo môn trắng trợn không kiêng dè gì nữa.

Thứ hăn cần là một thân phận.

...

Thiên Phong thương hội, trong phòng của một tên quản sự.

Mấy ngày nay, khi không có ai, thường thường Lâm Vinh sẽ không nhin được cười lên.

Hăn chưa từng nghĩ tới Giang Thần sẽ có thể Kim Long, dù cho là lần thứ nhất Giang Thần và tiểu thư Cao gia cùng tới đây hăn cũng không nghĩ tới.

Lâm Vinh vui mừng vì lúc trước Giang Thần nói mình không tiền, hăn vẫn không nói lời ác độc.

Xung đột lần trước hăn đắc tội với Sử Huyền Văn, nhưng thương hội cũng không trách tội.

Mấy ngày nay, bởi vì đã để lại cho Giang Thần ấn tượng không tồi cho nên khi Giang Thần điên cuồng tìm mua đều trực tiếp tìm hăn.

Làm cho phần trăm tháng này của hăn đã vượt qua tổng số mấy năm gần đây, địa vị ở trong thương hội cũng thuận theo mà tăng lên.

- Có điều, hăn muốn mua nhiều Long Viêm tinh như vậy để làm gì chứ?

Lâm Vinh vẫn không biết rõ, đồ vật mà Giang Thần mua đều là do hăn tự tay xử lý, nhưng hăn lại nhìn mà không hiểu.

Vật liệu, đủ loại vật liệu, chỉ cần là vật liệu quý giá, Giang Thần đều mua, nếu không thương lượng thì sẽ thể hiện thực lực, đều chỉ là vẫn không thỏa mãn được nhu cầu như vậy của hăn.

- Lâm quản sự.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, một nữ tử xinh đẹp đẩy cửa đi vào, dùng âm thanh yếu điệu kia nói:

- Bên ngoài có một vị khách, muốn ủy thác chúng ta bán đấu giá một loại linh đan.

-Ồ?

Ở trong thế giới của võ giả, linh đan là đồ vật dễ bán nhất, nhưng cũng không thích hợp dùng để bán đấu giá.

Trừ phi là linh đan đột phá cực kỳ đặc biệt.

Lâm Vinh vốn không muốn đi, thế nhưng tưởng tượng đến Giang Thần, hẳn cảm thấy không thể xem thường bất kỳ một khách hàng nào cả, vì vậy hẳn mới gật gù.

- Lâm quản sự, tháng này người đã đề xuống toàn bộ những quản sự khác mà vẫn còn cố gắng như vậy, quả thực khiến cho mọi người khâm phục.

Nữ tử này không hề rời đi, trái lại còn ôn nhu nói.

Lâm Vinh mừng lớn, nữ nhân này tên là Khi Mộng, là nữ tiểu nhị xinh đẹp nhất trong thương hội, cũng là ứng cử viên đứng đầu để trở thành quản sự tiếp theo.

Ngày thường đối phương không để ý tới hẳn, nhưng hiện tại lại mơ hồ liếc mắt đưa tình.

Hắn đưa tay dùng sức vỗ một cái vào cái mông đầy đặn kia, thế nhưng Khi Mộng cũng chỉ hờn dỗi một tiếng, không hề có chút tức giận nào cả.

Điều này làm cho Lâm Vinh cảm thán mị lực của quyền thế.

Đến đại sảnh, Lâm Vinh đã nhìn thấy người muốn nhờ thương hội bán linh đan.

- Chuyện này...

Lâm Vinh đã có chút hối hận, người trước mắt rất trẻ trung, trẻ tuổi là nói so sánh với những vị Linh đan sư râu tóc trắng xóa.

Người này chỉ có hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt cương nghị, ngũ quan đoan chính, khí khái anh hùng hùng hực.

Nếu như muốn để Thánh Phong thương hội bán đấu giá linh đan, nhất định phải là linh đan xuất phát từ tay của đại sư.

Đại sư, không biết trẻ tuổi như vậy...

Bất kể ra sao, Lâm Vinh tiến lên phía trước nói:

- Các hạ, ta là quản sự Lâm Vinh của thương hội, xin hỏi ta có thể trợ giúp gì cho người?

Người này tuổi tác gần như bằng Khi Mộng, tự xưng là Xuất Vân đại sư.

- Đại sư?

Lâm Vinh không thể tin tưởng được, sau đó hai người nói tới chuyện linh đan.

- Thứ này tên là Thiên Mạch đan, có thể trợ giúp người ta khai phá kỳ mạch.

-Ồ?

Lâm Vinh càng thất vọng, linh đan có thể nhắm vào kỳ mạch đều chỉ có tác dụng an ủi mà thôi, cũng không thể trực tiếp trợ giúp được, đây là nhận thức chung của mọi người.

- Thiên Mạch đan không giống như linh đan bình thường, giống như linh đan có thể trợ giúp người ta tẩy tủy vậy, có thể thật sự trợ giúp người ta khai phá kỳ mạch, vì vậy mới có thể mang ra bán đấu giá được.

Vừa nghe lời này, Lâm Vinh thu hồi sự coi thường của mình, thay đổi thái độ.

- Cái trợ giúp này, đại sư có thể nói cụ thể một chút được không?

- Ăn vào một viên là có thể thành công khai phá một cái kỳ mạch.

Người đến nói.

- Cái gì?

Lâm Vinh giật nảy cả mình, như đang nghe thấy lời nói mớ giữa ban ngày vậy.

Có điều, hần lập tức tỉnh táo lại, cẩn thận từng li từng tí một hỏi:

- Là chỉ ở Thông thiên cảnh hay sao?

Đạt đến Thông thiên cảnh, kỳ mạch sẽ không khép kín, vẫn có thể khai phá như cũ, chỉ là sẽ không đưa đến hiệu quả gì mà thôi.

Có khả năng người này đang nói đùa.

- Không, là Thần Du cảnh.

Nhưng mà, đối phương trả lời rất khẳng định.

Lâm Vinh hít sâu một hơi, nói:

- Xuất Vân đại sư, mời sang bên này, chúng ta đi vào trong nói chuyện một chút.

Một phút sau, Lâm Vinh từ trong phòng đi ra, tâm tình thấp thỏm và kích động.

Nếu như là thật sự, Thiên Mạch đan không chỉ có thể dùng để bán đấu giá, thậm chí còn coi là trân phẩm được.

Kế tiếp Lâm Vinh đi tìm hội trưởng.

Sau khi hiểu rõ tình huống, hội trưởng chỉ nói:

- Tự người làm chủ đi.

Lâm Vinh hiểu rõ, nếu như là giả, Thánh Phong thương hội sẽ bị người ta chỉ trích, tất nhiên sẽ phải có người đi ra chịu oan ức.

Hắn phụ trách, đương nhiên là hắn đứng ra rồi.

Nhưng nếu như là thật, địa vị của Lâm Vinh ở thương hội sẽ lại tăng lên một tầng nữa.

Giấy dựa một hồi lâu, Lâm Vinh cảm thấy mình nên nắm chắc cơ hội lần này, đi tìm Linh đan sư của thương hội.

Nhưng mà, bởi vì linh đan đột phá chỉ dựa vào mắt thường sẽ không có cách nào nhìn ra được cái gì, nhất định phải tìm người ăn vào để thử.

Nhưng mà, linh đan tổng cộng chỉ có mười một viên, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm được người nào đồng ý thử nghiệm cả.

Vẫn là Xuất Vân đại sư nói một câu để hắn quyết định.

- Ta sẽ chi tiền để bảo đảm.

Xuất Vân đại sư nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Chiến Lược Tài Nguyên

Xuất Vân đại sư đương nhiên là Giang Thần rồi, có một thân phận hoàn toàn mới sẽ rất có lợi cho hắn làm việc.

- Ta biết trong lòng người có rất nhiều nghi hoặc, nhưng người chỉ cần biết, ta từ Thiên Hà giới mà đến, không phải tới đây là để trêu đùa người.

Hắn nói.

- Thiên Hà giới?

Trong lòng Lâm Vinh cả kinh, thân là một thành viên của Thánh thành, tự nhiên hắn cũng biết tới thế giới vị diện, cũng biết có cường giả có thể chịu đựng được lực lượng của thế giới vị diện xé rách mà lui tới hai cái, thậm chí là càng nhiều thế giới hơn nữa.

Nhưng đây vẫn là lần thứ nhất hắn tiếp xúc với người của dị giới.

- Chẳng trách ta lại chưa từng nghe nói qua, không chừng ở Thiên Hà giới quả thực đã nghiên cứu chế tạo ra loại linh đan nhằm vào kỳ mạch này.

Lâm Vinh thầm nghĩ.

Chợt, hắn nói:

- Khách nhân tôn kính, nếu như là lúc bình thường thì thương hội có thể tìm người đến dùng viên linh đan này để quan sát hiệu quả và di chứng về sau.

- Nhưng mà, đêm nay loại phòng đấu giá cỡ lớn sẽ bắt đầu được khai mạc, một khi bỏ qua thì sẽ phải đợi đến tháng sau, khách mời đường xa mà đến, thời gian quý giá, ta nghĩ bọn họ cũng không muốn chờ.

- Đúng vậy, ta tới đây ngoại trừ bán linh đan ra còn có những chuyện khác nữa.

Vẻ mặt của Giang Thần có chút chần chờ, bỗng nhiên, hắn nghĩ ra được một biện pháp, nói:

- Người đưa tay qua đây cho ta.

- Hả?

Lâm Vinh nửa tin nửa ngờ, đưa tay phải ra.

Giang Thần nắm chặt tay của hắn, thúc giục tám cái kỳ mạch.

Tức thì, Lâm Vinh hoàn toàn biến sắc, như là phát hiện ra một chuyện kinh thế hãi tục vậy, hắn liên tiếp lui về phía sau.

- Tám cái... Tám cái kỳ mạch?

Lâm Vinh lẩm bẩm nói.

- Ta vì muốn tiêu trừ sự lo lắng của người cho nên mới để cho người biết, hi vọng người có thể giữ kín chuyện này.

Giang Thần nói:

- Không biết làm như vậy người đã tin chưa?

Lâm Vinh gian nan gật đầu một cái, đợi đến lúc tâm tình bình phục hắn lập tức mừng như điên.

Nếu như Thiên Mạch đan thật sự có hiệu quả như vậy, như vậy người nắm giữ nó nhất định sẽ phải dùng lên trên người mình.

Vị Xuất Vân đại sư này đã chứng minh điểm ấy với hãn.

Nếu Lâm Vinh còn chần chờ không quyết định như vậy thì cũng không xứng đảm nhiệm chức vị quản sự của thương hội, hãn lập tức nói:

- Đại sư chờ đó, ta sẽ đi sắp xếp, để Thiên Mạch đan tham gia bán đấu giá tối hôm nay.

- Ừm.

Xưng hô của hãn đã từ khách mời biến thành đại sư.

Lâm Vinh đi tới cửa, lại quay đầu lại nói:

- Đại sư yên tâm, chắc chắn Lâm Vinh ta sẽ không tiết lộ ra chuyện kỳ mạch của đại sư.

Khi hãn nhắc tới việc này, ngữ khí vẫn mang theo một loại kinh ngạc khó có thể tin được như cũ.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối hãn sẽ không tin tưởng vị đại sư này còn trẻ tuổi mà đã khai phá đến cái kỳ mạch thứ tám.

Tám cái đấy!

Tám mạch cùng mở!

Đối với người của Thánh thành mà nói, chuyện này chỉ là một mộng tưởng mà thôi.

Vì lẽ đó Lâm Vinh rất tích cực đi làm chuyện này, cho dù độ khó khi sắp xếp một đồ vật mới bán đấu giá trong giới gian ngán như vậy, thế

nhưng hắn vẫn hoàn thành được.

Đáng tiếc, bởi thời gian quá gấp cho nên Thiên Mạch đàn không thể làm thứ áp trục hoặc là trân phẩm mở màn.

Cho dù Lâm Vinh cho rằng nó tuyệt đối xứng với hai vị trí này.

- Khách mời này, nhất định phải lấy lòng.

Vì lẽ đó Lâm Vinh trở về phòng trước, tự mình đi cầm một bình rượu.

- Khách mời, chuyện của người ta đã làm xong, đêm nay Thiên Mạch đàn sẽ làm cho toàn bộ Thánh thành kinh diễm.

Lâm Vinh vừa nói, một mặt lại rót rượu cho vị đại sư trước mắt.

- Đại sư, đây là Phần nguyên tửu, là loại rượu nổi danh nhất của Thánh thành, vô cùng hữu ích đối với tu hành.

Giang Thần khẽ nhấp một cái, nói:

- Quả thật không tệ, uống một ngụm nhỏ đã khiến cho cả người nóng bỏng, nhưng không khó chịu, giống như khí trời khắc nghiệt mùa đông mà lại ngâm mình ở trong nước nóng vậy, rất thoải mái.

Lâm Vinh dùng sức gật đầu, hô to đại sư thật tinh mắt.

Lập tức, Lâm Vinh không chút biến sắc hỏi một câu, đại sư ngoại trừ việc đến bán đấu giá linh đan ra còn có chuyện gì cần thương hội nữa không, có lẽ hắn sẽ giúp được một ít chuyện.

- Ta muốn mua một cân Chú thiên dị thiết.

Giang Thần cũng rất bình tĩnh nói.

Một câu nói suýt chút nữa đã khiến cho Lâm Vinh giờ chân, vẻ mặt so với vừa nãy phát hiện ra Giang Thần tám mạch cùng mở còn khiếp sợ hơn nhiều.

- Quá thất thố.

Đột nhiên, Lâm Vinh ý thức được biểu hiện của mình từ lúc bắt đầu đến bây giờ quá nghiệp dư, không chừng đã để lại ấn tượng xấu với đại sư rồi.

- Đại sư, thần vật như Chú thiên dị thiết không phải nói mua là mua được.

- Ta nghe người khác nói Cửu Thiên Giới có nó, chẳng lẽ thương hội các người không có hay sao?

Lâm Vinh lắc đầu một cái, nghiêm nghị nói:

- Đại sư có chỗ không biết rồi, có thì có Chú thiên dị thiết, nhưng mà Thánh Viện có quy định, không thể tùy tiện bán ra ngoài, đặc biệt là người có lai lịch không rõ.

Hai lượng Chú thiên dị thiết đã có thể chế tạo ra hơn mười món Bảo khí, đương nhiên, tiền đề là người có kỹ thuật như vậy.

Giang Thần muốn mua một cân, cũng khó trách lại làm cho Lâm Vinh kinh ngạc như vậy.

- Tại sao Thánh Viện không cho phép? Lẽ nào Chú thiên dị thiết là của bọn họ hay sao?

Giang Thần rất tò mò.

- Chuyện này cũng không phải, là bởi vì Chú thiên dị thiết quá là quan trọng, đặc biệt là đối với một phe thế lực. Thứ này là tài nguyên chiến lược,

bây giờ Tà Vân Điện mắt nhìn chăm chăm vào nó, cho nên Thánh Viện lo lắng bị Tà Vân Điện mua đi.

Lâm Vinh giải thích.

Tài nguyên có rất nhiều loại, bao gồm cả yêu huyết, thịt thú, linh đan, dược thảo vân vân.

Nhưng mà, nếu như động tới tài nguyên chiến lược thì sẽ không phải tùy tùy tiện tiện là có thể động vào được.

Đây cũng là nguyên nhân mà Giang Thần thay hình đổi dạng đến đây, là muốn mua tài nguyên chiến lược, hoàn thành kế hoạch Huyền binh.

- Thật sự không thể mua hay sao?

Giang Thần nghe hẳn nói không quá kiên quyết mới cười hỏi một câu.

- Cái này...

Lâm Vinh nhíu chặt mày, trầm ngâm một lúc, nói:

- Khách nhân tôn kính, nếu như Thiên Mạch đan của người đúng như lời người nói, như vậy cũng sẽ là tài nguyên chiến lược.

Lời còn chưa dứt thì ý tứ đã để lộ ra.

- Ta hiểu rồi, ngoại trừ Chú thiên dị thiết ra, ta còn có mấy món đồ muốn mua nữa.

- Mời khách nhân nói.

Lâm Vinh khách khí nói, chợt, hẳn lập tức nghe thấy vị đại sư này vừa mở miệng nói ra, tất cả đều là tài nguyên chiến lược làm cho hẳn không khỏi gượng cười.

Câu trả lời của hắn rất chắc chắn, cũng giống như vậy, chỉ cần Thiên Mạch đan có thể gây nên náo động, tất cả đều có chỗ để thương lượng.

- Như vậy cứ để chúng ta mỗi mắt mong chờ đi.

Giang Thần cũng không nói thêm nữa, mà chờ mong đêm nay đến.

Trước lúc này, Lâm Vinh phụ trách chiêu đãi, mang theo hắn đi xem xét diện mạo của Thánh thành, cũng dẫn hắn đi tới tửu lâu có tiếng.

Cuối cùng, hắn dùng ngữ khí mà nam nhân đều hiểu ám chỉ một câu, nhưng lại bị đại sư từ chối.

Sau đó Lâm Vinh lập tức ghi nhớ ở trong lòng, vị đại sư này không gần nữ sắc.

Chờ đến khi màn đêm buông xuống, hai người mới trở lại Thánh Phong thương hội.

Lần trước Giang Thần đến đây, thương hội cũng đang đấu giá, thế nhưng quy mô hoàn toàn không thể sánh bằng so với ngày hôm nay.

Điểm ấy, từ khách ngoài cửa là có thể nhìn ra được.

Thế lực khắp nơi tập hợp ở cửa của thương hội, xe ngựa xa hoa chiếc sau nối tiếp chiếc trước, còn có thuyền lái tới từ trên không trung.

Ngày hôm nay thương hội không chỉ lấy những thứ tốt mà bọn họ cất giấu mấy ngày nay ra đấu mà mà thường thường sẽ có đồ vật kinh diễm làm thứ áp trục.

Các gia tộc lớn Thánh thành sẽ không bỏ qua, dù cho tộc trưởng không thể tự mình đến thì cũng sẽ phái ra đại biểu, tránh cho thứ tốt bị những người khác cướp đi.

- Ngày hôm nay, tất cả thế gia truyền thừa của Thánh thành đều đến.

Lâm Vinh phát hiện ra điểm ấy, tâm tình dâng trào, hẳn rất muốn biết sau khi bắt đầu giới thiệu Thiên Mạch đan thì những thế lực này sẽ có phản ứng gì.

- Đại sư, chúng ta vào thôi.

Sau đó hẳn mang theo đại sư đi lên trên lầu sáu, chuẩn bị mang đại sư đi tới phòng khách tốt nhất. Chỉ là lại xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.

Phòng khách hẳn sắp xếp cho Giang Thần đã bị chiếm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Đại Sư, Đại Sư!

Lâm Vinh lúng túng không thôi, xác định không tìm lộn, hẳn ra hiệu cho Xuất Vân đại sư chờ trong chốc lát, tiếp theo đi vào trong phòng bao.

Không bao lâu sau, bên trong truyền đến âm thanh cãi vã.

Người cãi nhau với Lâm Vinh cũng là quản sự của thương hội, là một nữ nhân, nội dung cãi vã không có gì nằm ngoài phòng bao này.

Lâm Vinh nói ban ngày hẳn đã sắp xếp từ trước rồi.

Nữ quản sự này thì lại nói muốn ưu tiên khách mời có thể Tử Hổ.

- Lâm Vinh, chẳng lẽ người đã quên quy củ của thương hội? Khách mời của người có thể có thể tiền trang hay sao?

Âm thanh của nữ quản sự này rất êm tai, mồm miệng lanh lợi, chiếm đoạt phòng khách, nhưng lý lẽ rất lớn.

- Quy củ tự nhiên ta hiểu, nhưng thương hội vẫn có trường hợp đặc biệt...

Lâm Vinh dựa vào lý lẽ để biện luận, mặc kệ có được hay không, hẳn phải cho đại sư cảm nhận được thái độ của mình.

- Trường hợp đặc biệt là thứ chuẩn bị cho tôn khách không có thể, nhưng lại có bản lĩnh không thể khinh thường.

Nữ quản sự ngắt lời nói của hắn.

- Không sai.

- Thế nhưng khách mời mà người mang đến ngày hôm nay, ta không nhìn ra được điểm ấy, người mạnh mẽ nhét đồ vật vào để bán đấu giá, ngu không thể tả.

Nữ quản sự kia trào phúng.

- Người!

Lâm Vinh tức điên, không thèm đến xĩa đến nàng mà lạnh lùng nói:

- Trường hợp đặc biệt không phải được người tán thành, người cố ý như vậy ta sẽ đi tìm hội trưởng.

Nghe thấy hần vừa nói như vậy, nữ quản sự ngẩn ra.

- Người thật sự muốn làm như vậy sao? Khách mời ta sắp xếp là Hòa Diệp đại sư, Linh đan sư bát phẩm.

Một lát sau, âm thanh của nữ quản sự lại vang lên.

Linh đan sư bát phẩm!

Thân phận này ở Thánh thành không thể khinh thường, Lâm Vinh ngẩn ra, có điều rất nhanh hần lại nói:

- Đúng vậy thì sao chứ, nếu như người không nhường thì ta sẽ đi tìm hội trưởng để nói.

- Lâm Vinh à Lâm Vinh, những ngày qua người làm mấy chuyện làm ăn thành công mà đã hung hăng như vậy thật sao? Người không nên hối hận.

- Tiêu Phong, người cố ý nhắm vào ta đúng không? Hại ta cướp danh tiếng của người đúng không?

Lúc này, từ phía cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Giang Thần nhìn lại, một vị lão giả tinh thần sáng láng bước chân mạnh mẽ đi tới, phía sau có hai thiếu niên đi theo, một nam một nữ.

Bọn họ đi tới bên người Giang Thần, dừng bước lại, vẻ mặt có chút không hiểu.

Giang Thần đã đoán ra được vị này chính là Hỏa Diệp đại sư, mình đã chặn cửa phòng bao của bọn họ.

Hắn đang muốn mở miệng thì lại nghe thấy động tĩnh ở phía sau cửa thì đã biết mình không cần nói nhiều.

Cửa được mở ra từ bên trong, nữ quản sự Tiêu Phong và Lâm Vinh đều có sắc mặt bức bối. Khi nhìn thấy Giang Thần và đám người Hỏa Diệp đại sư, cả hai ngẩn ra.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hỏa Diệp đại sư hỏi.

- Đại sư, gian phòng bao này đã bị người ta sắp xếp từ trước rồi.

Tiêu Phong nói.

- Vậy vì sao trước đó người không nói?

Hỏa Diệp đại sư còn chưa mở miệng thì thiếu nữ phía sau đã rất là kiêu ngạo lên tiếng.

- Bởi vì người nhận trước là tình huống đặc biệt, ta vốn tưởng rằng có chỗ để xen vào, bảo đảm đại sư được hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất, không nghĩ tới...

Tiêu Phong nói.

Lâm Vinh biến sắc, lời này đã dẫn lửa về phía hắn.

Quả nhiên, sắc mặt của Hỏa Diệt đại sư hơi thay đổi.

Hắn thường xuyên giao thiệp với thương hội, cho nên đương nhiên cũng biết trường hợp đặc biệt là như thế nào.

- Vị tiểu hữu này tuổi còn trẻ mà đã khiến cho thương hội đối xử đặc biệt, thực sự là tuổi trẻ tài cao.

Hỏa Diệt đại sư nhìn về phía Giang Thần, khẽ cười nói.

- Đại sư quá khen, chỉ là chút năng lực bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Giang Thần nói.

- Nếu đã biết bé nhỏ không đáng kể thì mau đưa phòng bao cho chúng ta, đổi đi đổi lại, thực sự là phiền phức!

Thiếu niên quát lên.

- Phi Vân!

Hỏa Diệt đại sư răn dạy một câu, lần nữa nhìn về phía Giang Thần.

- Hắn trẻ tuổi nóng tính, người không cần để ở trong lòng.

Nói xong, khuôn mặt của hắn tươi cười, chờ đợi Giang Thần đáp lại.

Nếu như là một người thông minh thì sẽ làm theo lời nói của hãn nhường phòng bao ra.

- Không sao, ta sẽ không chấp nhận với hãn.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, Hỏa Diệt đại sư nhíu nhíu mày, Phi Vân và thiếu nữ bên người hãn cũng giận dữ.

Tiêu Phong quyết định tưới dầu lên lửa, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói:

- Hỏa Diệt đại sư, ta sẽ mang các người đi phòng bao cấp chữ thiên vậy.

Đẳng cấp phòng bao của Thánh Phong thương hội chia ra làm bốn cấp bậc nhân, địa, thiên, tiên.

Cấp chữ tiên là tốt nhất, cũng là đãi ngộ mà trước đây Hỏa Diệt đại sư thường thường được hưởng dụng.

Hiện giờ lại thấp một cấp, Hỏa Diệt đại sư còn chưa mở miệng, thế nhưng hai vị đồ đệ đã rất bất mãn.

- Trước đây chúng ta đến đều là phòng bao cấp chữ tiên, dựa vào cái gì ngày hôm nay lại là chữ thiên chứ?

Phi Vân quát lên.

- Chính vì như thế cho nên ta mới cố gắng tranh thủ, chỉ là thái độ của đồng liêu rất kiên quyết, làm cho ta không thể ra sức.

Tiêu Phong nói.

Lâm Vinh hừ lạnh một tiếng, hắn không muốn chậm trễ thời gian nữa, cho nên cũng không có bất kỳ lời giải thích nào với Hỏa Diệp đại sư.

- Đại sư, xin mời.

Hắn nhìn về phía Giang Thần, lại đứng ở cửa, tay phải đưa vào bên trong phòng bao.

Lần này đã triệt để nhen lửa giận của Phi Vân và thiếu nữ kia lên.

- Bằng vào tuổi tác của hắn mà còn dám xưng là đại sư? Người có ánh mắt hay không thế?

- Hóa ra ở Thánh Phong thương hội đại sư có giá rẻ như vậy.

Nghe một tiếng quát gở này, Giang Thần đã bước một chân vào phòng bao quay đầu lại nói:

- Có đồ đệ như vậy, mới là sỉ nhục đối với hai chữ đại sư.

- Người nói cái gì?

Phi Vân và thiếu nữ giận dữ, dáng vẻ kia giống như muốn cho Giang Thần một chút giáo huấn vậy.

- Ta nói các người không có gia giáo!

Giang Thần nói xong, uy nghiêm của Thông thiên cảnh tản ra, đẩy lui Phi Vân và thiếu nữ này.

Bọn họ chỉ là đồ đệ của đại sư, cảnh giới không cao.

Hiện tại khuôn mặt trắng bệch, lồng ngực nhanh chóng chập trùng, như là không thở nổi vậy.

- Tiểu hữu, người hơi bị quá phận rồi đó, đồ nhi ta còn nhỏ như vậy, ngay cả một chút khí lượng ấy mà người cũng không có sao?

Hỏa Diệp đại sư không nề mặt mũi, lạnh lùng nói.

- Léo nha léo nhéo nửa ngày, cũng không thấy người bảo bọn họ xin lỗi, lại còn được voi đòi tiên, vừa rồi ta không đánh bay bọn họ đã là độ lượng lắm rồi.

Một chút mặt mũi Giang Thần cũng không cho, đi vào phòng bao, lại dùng sức đóng cửa lại.

Trong hai tới ba giây, hành lang hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của mấy người mà thôi.

- Hỏa Diệp đại sư, người cũng nhìn thấy rồi đó.

Tiêu Phong thấp thỏm bất an, nàng muốn hãm hại Lâm Vinh, thế nhưng không ngờ tới đại sư trẻ tuổi này lại có tính khí nóng nảy như vậy.

Đã thực sự làm cho Hỏa Diệp đại sư tức giận đến mức nổi giận, nàng cũng khó tránh khỏi tội lỗi này.

- Sư phụ, chúng ta đi tìm hội trưởng! Hoặc là đi nói với người của Thánh thành tiền trang.

- Đúng! Tên ghê tởm này sao có thể cao quý bằng sư phụ được chứ?

- Trước tiên cứ dẫn chúng ta đi tới phòng khách.

Sắc mặt Hỏa Diệp đại sư âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiêu Phong gật gù, một mặt dẫn đường ở phía trước, lại vừa nói:

- Ta cũng cho rằng người kia không thể đánh đồng được với Hỏa Diệp đại sư, đại sư có biết vì sao hắt lại tới đây không?

- Ồ? Vì sao.

- Hắt cầm linh đan đến để tiến hành bán đấu giá.

- Ồ? Linh đan có thể dùng để bán đấu giá là linh đan đột phá mấy phẩm vậy?

- Không có cách nào nhận biết được.

Tiêu Phong cười thần bí, nói:

- Hắt nói linh đan mình mang đến có thể làm cho người tu hành khai phá kỳ mạch, hơn nữa hiệu quả rất rõ ràng, hầu như ăn vào một viên là có thể thuận lợi khai phá một cái.

- Linh đan nhắm vào Thông thiên cảnh hay sao?

Hỏa Diệp đại sư cẩn thận hỏi.

- Không, Thần Du cảnh.

Tức thì, Hỏa Diệp đại sư và hai vị ái đồ của hắt dừng bước lại.

Sau đó, Hỏa Diệp đại sư phát ra tiếng cười sang sảng, Phi Vân và thiếu nữ kia cũng không nhịn được cười.

- Đại sư cũng cảm thấy không thể nào đúng không? Ta cũng thế, thế nhưng Lâm Vinh quá ngu xuẩn, lại coi người tới đây lần đầu là tôn khách, thực sự là làm cho người ta tức giận.

Trong lòng Tiêu Phong liên tục cười lạnh.

Có xung đột với Hỏa Diệt đại sư, chỉ chờ tới lúc bán đấu giá, khi Lâm Vinh ra mặt, như vậy thành tựu Lâm Vinh đạt được ở thương hội những ngày qua sẽ tan thành mây khói.

Thậm chí, Lâm Vinh sẽ mất đi cơ hội vươn mình.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Tiểu Bạch Kiểm

- Xuất Vân đại sư, thật ngại quá, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong phòng bao cấp chữ Tiên, Lâm Vinh tràn ngập áy náy nói.

- Chuyện gì đã qua cứ để cho nó qua đi.

Giang Thần nói.

- Vâng.

Trong lòng Lâm Vinh hiểu rõ Tiêu Phong đang suy nghĩ cái gì, chỉ cần là người, một khi nghe thấy ba chữ Thiên Mạch đan thì đều cho rằng hắn đã phạm vào sai lầm rất lớn.

Nếu như không phải biết được Xuất Vân đại sư đã khai phá ra tám cái kỳ mạch thì Lâm Vinh cũng sẽ không có lòng tin như vậy.

Cho dù, vẫn có độ khả thi phạm vào sai sót như cũ, thế nhưng đặt ở trước mặt nguy hiểm và tiền lời, chuyện này đáng giá để hấn mạo hiểm.

Lúc này, toàn bộ phòng bán đấu giá đột nhiên tối thui, ở trong một mảnh tiếng xì xào bàn tán, trên đài xuất hiện một vệt sáng.

Một nữ tử xinh đẹp thướt tha đi tới, thân mặc vũ phục đơn bạc, để lộ ra một tảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Theo âm luật cảm động vang lên, nữ tử uyển chuyển nhảy múa, dáng người rất là nổi bật.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả sàn bán đấu giá rơi vào trong yên tĩnh, tất cả mọi người đều chìm đắm vào trong đó.

Sau một phút, múa dừng, âm thanh dừng.

Tiếng vỗ tay vang dội vang lên, ánh sáng trong sàn bán đấu giá khôi phục lại như cũ.

Vũ nữ hướng về phía mọi người khom lưng nói lời cảm ơn, sau đó đi xuống đài.

Sau đó, một nữ tử ôm đàn đi tới giữa đài, nở nụ cười xán lạn.

- Hoan nghênh các vị đến Thánh phong thương hội tham dự lần bán đấu giá đêm nay.

Nữ tử này vừa mở miệng đã giống như tiếng trời, khiến cho mọi người cảm thấy bị mê hoặc.

Âm luật vừa này cũng đều xuất phát từ miệng của nàng.

Người thường đến Thánh Phong thương hội hiển nhiên cũng đều biết tới nàng, không ít người bắt chuyện, gọi nàng là Âm Sương cô nương.

Giang Thần ngưng thần nhìn lại, tư sắc của vị Âm Sương cô nương này rất không tầm thường, tuổi còn trẻ mà đối mặt với quá nửa đại nhân vật của Thánh Thành mà vẫn hào phóng khéo léo được như thế.

Đây là nữ nhân được các trưởng bối yêu thích, là ứng cử viên cho vị trí hôn thê rất hoàn mỹ.

Nàng thả tay xuống cái đàn rồi nói:

- Như vậy đi, chúng ta sẽ bắt đầu lần bán đấu giá ngày hôm nay.

Lúc này Giang Thần mới biết nàng là người chủ trì bán đấu giá ngày hôm nay.

Lâm Vinh ở bên cạnh thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn, nói:

- Âm Sương cô nương là người bán đấu giá thủ tịch của chúng ta.

- Ồ? Còn trẻ như vậy sao?

Giang Thần rất bất ngờ nói.

Vẻ mặt của Lâm Vinh rất quái dị, nghĩ thầm người cũng coi như là người trẻ trung nhất bên trong các đại sư mà.

- Nàng là ái nữ của trang chủ Thánh Thành tiền trang.

Lâm Vinh nói.

Trên mặt của Giang Thần vẫn tràn ngập vẻ nghi hoặc như cũ.

Lâm Vinh lập tức nghĩ đến chuyện Xuất Vân đại sư đến từ Thiên Hà giới, chưa từng nghe nói tới Thánh Thành tiền trang cũng là chuyện rất bình thường.

- Thánh Thành tiền trang là một trong các lão bản của thương hội chúng ta, trên con đường của thương hội từng có một nửa tài sản đều là của tiền trang.

Nghe thấy hắn nói như vậy trong lòng Giang Thần cả kinh, con đường này là đường phố phồn hoa nhất trong Thánh Thành, hạn mức giao dịch mỗi ngày cũng đã chiếm cứ 80% tổng số của Thánh Thành.

Cái Thánh Thành tiền trang này, so với tưởng tượng của hắn còn kinh khủng hơn nhiều.

Trong lúc nói chuyện, vật đầu giá thứ nhất đã bị người ta mang lên đến.

Bên trên có một khối vải đỏ che kín, chỉ có thể nhìn ra được là hình chữ nhật.

Động tác của Âm Sương nhẹ nhàng, dường như cố ý khơi gợi lòng hiếu kỳ của mọi người, tay nắm một góc của tấm vải đỏ, nhưng không xốc hẳn lên, lại khẽ mỉm cười với người ở dưới đài.

Nhưng mà, trước khi mọi người hết kiên nhẫn, nàng lại rất là quả đoán xốc tấm vải đỏ lên.

Một thanh kiếm!

Mọi người xem ở chung quanh không nhìn được nhú mày.

Không phải là Bảo khí, cũng không phải linh khí cấp năm trở lên, lại làm thứ quan trọng để mở màn, chuyện này khiến cho người ta nghị luận sôi nổi.

Thanh kiếm này, rách nát tả tơi, có dấu vết bị năm tháng ăn mòn qua rất rõ ràng.

Cũng là một thanh kiếm rất đơn giản, lưỡi kiếm à chuôi kiếm cùng là một thể, chuôi kiếm chỉ dùng vải trắng quấn quanh lên mà thôi.

Đối mặt với vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ của mọi người, Âm Sương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bờ môi đỏ nhẹ nhàng khẽ động.

- Đây là một thanh kiếm luyện công.

- Là thanh kiếm luyện công của một vị Kiếm tôn, là thứ lấy được từ một bảo tàng của Kiếm tôn.

Hai câu, đã gây ra sóng lớn mênh mông.

Tôn tàng!

Là bảo tàng sau khi Tôn giả chết đi để lại, bảo vật bên trong đa dạng và phong phú, còn có truyền thừa mà người tu hành tha thiết ước mơ.

- Đây là thanh kiếm của một vị Tôn giả nắm giữ kiếm đạo đã từng dùng qua, ẩn chứa kiếm ý vô cùng vô tận, thậm chí, còn có thể bởi vậy mà trở thành truyền nhân kiếm đạo.

- Hiệu quả của nó, thương hội có thể bảo đảm mỗi người đều có thể thông qua nó mà có thể đạt đến kiếm ý hoàn chỉnh, mà người đạt đến kiếm ý hoàn chỉnh thì cũng có tỷ lệ nhất định tiến vào ngưỡng cửa của kiếm đạo.

Sau khi giới thiệu xong, mọi người cũng không ghét bỏ thanh kiếm rách nát này nữa mà trong ánh mắt để lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Hiện tại, có vị nào muốn tới kiếm nghiệm hay không?

Âm Sương nói.

Tài nguyên tu hành, khó phân phức tạp, có thể phân chia được cấp bậc như yêu huyết và linh đan thì còn tốt, thế nhưng vật thể này, nhất định phải cẩn thận hơn rất nhiều.

Nếu như ai mua thanh kiếm này về, kết quả không luyện ra được hiệu quả như vậy thì thương hội sẽ có thể nói là thiên tư của người không đủ.

Cho dù danh dự của Thánh Phong thương hội còn đó, thế nhưng danh dự của họ cũng là thông qua phương pháp kia mà có được.

- Để ta tới.

Chỉ thấy một người trung niên khí độ phi phàm đứng ra.

- Vô Tâm kiểm khách.

Nhìn thấy hần, rất nhiều người nóng lòng muốn thử bỏ đi ý nghĩ trong đầu, bởi vì không ai càng thích hợp hơn so với hần.

Nhân vật mười vị trí đầu trong bảng chữ Giáp trong Thăng long bảng, am hiểu kiếm pháp, truyền nhân kiếm đạo.

Hần đi lên trên đài, rất tùy ý cầm lấy luyện công kiếm, vung vẩy mấy lần, lại đặt ở trước ngực, khép hờ hai mắt.

Khoảng chừng mười giây sau, hần mở hai mắt ra, nói:

- Quả thật có hiệu quả mà thương hội nói tới.

Một câu nói khiến cho người vốn đã động tâm lại càng kiên định hơn.

Có hai tầng đảm bảo của Vô tâm kiểm khách và Thánh Phong thương hội, cứ yên tâm mua đi.

Sau khi Vô tâm kiểm khách xuống đài, Âm Sương trở lại giữa đài bán đấu giá, dùng âm thanh giàu từ tính kia tuyên bố bắt đầu bán đấu giá.

- Giá khởi đầu là năm ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp, giá thấp nhất sau cùng là năm mươi ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp.

- Ồ?

Giang Thần trong phòng ba thưởng thức rượu ngon, hứng thú đối với thanh kiếm này cũng không lớn, hần đã là truyền nhân kiếm đạo, không cần thiết phải có vật này.

Chỉ là hần lại có chút bất ngờ đối với giá tiền này.

Không tới một phút, giá đấu giá đã tăng lên tới mười ngàn vạn, vượt qua hạn mức mỗi tháng Thánh Viện cho hãn.

Hơn nữa, cái giá này rõ ràng chỉ là khởi đầu, nhìn tư thế tranh giá này, muốn vượt qua năm mươi ngàn vạn cũng là chuyện không thành vấn đề.

Ánh mắt của Giang Thần nhìn về phía thanh kiếm kia, nghĩ thầm chủ nhân của nó cũng sẽ không nghĩ tới sẽ có một ngày xảy ra trường hợp như bây giờ.

Hãn bắt đầu đang suy nghĩ nếu như mình cũng chuẩn bị một thanh luyện công kiếm, không biết mấy trăm năm sau có thể cũng giống như vậy hay không.

Cũng không lâu sau, giá đấu giá đã vượt qua năm mươi ngàn vạn, người gọi giá đã ít hơn rất nhiều so với trước đó, thế nhưng vẫn rất nhiều.

- Ồ?

Giang Thần đột nhiên phát hiện ra cách đó không xa, trong một gian phòng bao có hai người mà hãn quen biết đang ngồi.

Là Mộ Dung Diên và Mặc Kiếm Phi.

Khi gặp lại Mặc Kiếm Phi, con mắt của Giang Thần hơi nheo lại.

Nếu không phải là y thuật của mình cao minh thì cánh tay phải đã bị phế đi rồi.

Nếu không phải nơi ở có bày trận pháp, như vậy tay trái của hãn cũng đã bị phế đi.

Sự thù hận của hãn đối với người này đã sắp tới mức so sánh được với Ninh Hạo Thiên.

Có điều thực lực của Mạc Kiếm Phi gấp mấy lần Ninh Hạo Thiên.

Giang Thần không lo lắng, một kế hoạch huyền binh hoàn thành, trước tiên hắn sẽ đi giải quyết Ninh Hạo Thiên kia.

Sau khi trở lại, mỗi thù một kiếm của Mạc Kiếm Phi hắn cũng sẽ trả lại đối phương!

- Người nợ ta, ai cũng không trốn thoát được.

Dường như Mạc Kiếm Phi cảm thấy rất hứng thú đối với luyện công kiếm, chỉ có điều người ra giá lại là Mộ Dung Diên.

- Hóa ra là một tên tiểu bạch kiếm.

Giang Thần lại nghĩ đến biểu hiện thất bại của người này sau khi theo đuổi Ứng Vô Song, trong lòng tràn ngập vẻ xem thường.

Thế nhưng Mạc Kiếm Phi này lại còn ra vẻ ngông cuồng tự đại, cực kỳ kiêu căng, dù cho là ngồi ở phòng khách thì cũng có thể cảm giác được chuyện này.

-Ồ? Đòi lại chút lợi tức cũng không sao.

Giang Thần hơi suy nghĩ, đành hắng một cái, nói:

- Ta cũng cảm thấy rất hứng thú đối với thanh kiếm này, thay ta ra giá đi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Ném Đi Ngàn Kim, Hào Khí Vạn Trọng

- Kiếm Phi, chẳng lẽ thanh kiếm nát này còn đẹp mắt hơn so với người ta hay sao?

Mộ Dung Diên ai oán nhìn người bên cạnh.

Bên trong phòng bao xa hoa chỉ có đôi nam nữ đã có hôn ước này, ngay cả người của thương hội cũng bị đuổi ra ngoài.

Bên người Mộ Dung Diên có đặt một cái mũ đơn bạc, mặc một thân y phục màu hồng bó sát người, để lộ ra cái cổ trắng như tuyết, trong lúc khom lưng để lộ ra một đạo đường cong mê người.

Vẻ mặt khi đối mặt với người thương của nàng thực sự là kiều mị không có xương, kiều diễm ba phần.

Nhưng mà, ánh mắt của Mặc Kiếm Phi trước sau vẫn không rời khỏi thanh luyện công kiếm này.

Mãi sau khi nghe nàng nói như thế, hắn mới nhìn về phía vị hôn thê của mình, kéo rèm cửa sổ lên, lại ngồi xuống vào bên cạnh Mộ Dung Diên.

- Kiếm, không bằng một phần vạn của nàng.

Mặc Kiếm Phi rất nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến cho Mộ Dung Diên như mở cờ trong bụng, cười đến mức lộn lầy, thân thể thơm ngát mềm mại ngã vào trong lòng của Mặc Kiếm Phi.

Nàng nhìn khuôn mặt của Mặc Kiếm Phi, nói:

- Nghe nói chàng đã đánh gãy gân tay tay phải của Giang Thần kia sao?

- Chỉ là một tiểu tử vô tri ỷ vào Anh Hùng Điện mà đã coi mình là một đại nhân vật.

Ngón tay của Mặc Kiếm Phi ôn nhu khẽ lướt qua khuôn mặt của vị hôn thê, nói:

- Không giết hẳn đã là ta nhân từ rồi.

- Ta không thích chàng nhân từ, người ta thích phải tàn nhẫn! Tìm cơ hội, giết chết hẳn.

Mộ Dung Diên vẫn còn đang cười, nhưng mà sát khí đã phân tán ra chung quanh.

- Sẽ.

Mặc Kiếm Phi bình tĩnh nói.

- Như vậy, thanh kiếm này, coi như là khen thưởng của ta dành cho chàng.

Nói đoạn Mộ Dung Diên đứng dậy từ trong ngực của hắn, đi tới phía trước cửa sổ rồi nói:

- Người tẻ nhạt đã từ bỏ, bắt đầu đi.

Nàng ấn một cái nút bấm bên cửa sổ xuống, vẻ mặt rất là kiêu ngạo.

Tức thì, Âm Sương trên đài đấu giá nói:

- Phòng khách số bốn chữ Tiên ra giá tám mươi một ngàn vạn.

Đến lúc này, mỗi lần tranh giá đều sẽ dừng lại vài giây.

Bởi vì đây không phải là số lượng nhỏ, phải nghĩ cho rõ ràng mới được.

Gia giá vẫn được tiếp tục như cũ, thế nhưng ngoại trừ Mộ Dung Diên ra, những người ra giá khác đều rất phân tán.

Không khó nhìn ra được Mộ Dung Diên rất quyết tâm có được nó.

Mộ Dung Diên kéo tấm màn, để lộ gương mặt xinh đẹp của nàng ra ở trong ánh mắt của những người hiếu kỳ.

Có thể thấy rõ vẻ kiêu ngạo trên mặt của nàng.

- Mộ Dung gia.

Không ít người đã nhận ra nàng, tạo ra một trận xì xào bàn tán.

- Mộ Dung gia này giàu có thế sao?

Giang Thần hỏi.

- Đại sư, Mộ Dung gia là thế gia truyền thừa, bây giờ bên trong các thế gia truyền thừa của Long vực, bọn họ đứng hàng đầu, tài lực rất hùng hậu.

- Thế gia truyền thừa sao?

- Đúng vậy, bởi vì huyết thống của thế gia truyền thừa không ổn định, thực lực của mỗi một gia tộc truyền thừa đều sẽ lên lên xuống xuống trong vòng mấy chục năm.

- Có lúc thế gia truyền thừa im lặng hơn mười năm lại đột nhiên xuất hiện một người có huyết thống thuần khiết, khi đó có thể lập tức dẫn dắt theo gia tộc quật khởi.

- Mà thế gia truyền thừa vẫn nằm ở trong hàng đầu, không nhiều.

Giang Thần cảm thấy rất hứng thú, hỏi:

- Như vậy ngoại trừ Mộ Dung gia ra còn có thế gia nào vẫn giữ được thực lực mạnh mẽ như trước vậy?

- Huyết Long Mộ Dung, Thiên Phượng Cao gia, Thần Quy Cô Độc. Ba nhà này có thực lực mạnh nhất trong Long vực.

- Không phải thế gia truyền thừa thường liên hôn với nhau sao? Mặc Kiếm Phi này không phải thế gia truyền thừa đúng không?

Nói đến đây, Lâm Vinh chần chờ một lát, sau đó mới nói nếu như bị Mộ Dung Diên nghe thấy, nhất định sẽ có phiền toái không nhỏ.

Chỉ là nghĩ đến vị Xuất Vân đại sư này không giống như là người lắm miệng, hẳn mới nói:

- Huyết mạch trong cơ thể của Mộ Dung Diên tiểu thư quá mỏng manh, không cần liên hôn cùng các thế gia khác.

Trên thực tế, chỉ có người có huyết thống truyền thừa đủ thuần khiết thì mới tiến hành liên hôn được.

Bằng không mỗi một đệ tử của thế gia truyền thừa được gả đi, không cần mười năm tất cả sẽ trở thành người một nhà.

Năm đó Cao gia phản đối Cao Nguyệt và Giang Thanh Vũ ở cùng nhau cũng là bởi vì độ thuần khiết phượng huyết của Cao Nguyệt là trăm năm khó gặp một lần.

- Vị hôn phu của nàng là Mặc Kiếm Phi công tử, người này là nhân tài hiếm có, sự phụ của hắn chính là một vị Đại tôn giả.

- Đại tôn giả?

Trong lòng Giang Thần rung mình, không nghĩ tới Mặc Kiếm Phi lại có lai lịch lớn như vậy.

Đừng xem đều là Tôn giả, thế nhưng nếu là Đại tôn giả thì lại không giống bình thường.

Giống như vương và hoàng vậy.

Lúc này, giá cả đã đạt tới chín mươi ngàn vạn, cả sàn bán đấu giá đã hoàn toàn yên tĩnh.

- Chín mươi một ngàn vạn.

Khác hẳn với bầu không khí lúc này, Mộ Dung Diên rất quyết đoán ra giá.

Trong một mảnh tiếng xì xào bàn tán, các thế lực lớn đều lắc đầu, Âm Sương bắt đầu gõ búa gõ xuống.

- Đại sư?

Lâm Vinh ra hiệu nói.

- Ủm.

Giang Thần gật gật đầu.

- Chín mươi hai ngàn vạn.

Thanh âm của Lâm Vinh vang dội phá vỡ sự trầm mặc trong sàn bán đấu giá.

Từng đạo từng đạo ánh mắt tụ tập tới đây, muốn nhìn một chút xem người ra giá từ phòng khách chữ Tiên số một là ai.

Có điều, rèm cửa sổ không được kéo ra, thần thức không thăm dò vào được, không có cách nào biết được là ai.

Có thể xác định được một điểm, lúc ra giá trước đó, phòng khách này vẫn không có động tĩnh.

Mở miệng vào lúc này là tình thế bắt buộc, hay là có ý đùa cợt?

Mộ Dung Diên vẫn đứng đờ như không, hầu như không quan tâm tới chuyện này.

Nhưng mà, phòng khách chữ Tiên số một cũng giống như vậy, vẫn gia giá.

Trong nháy mắt, giá cả đã đạt tới chín mươi lăm ngàn vạn.

Mộ Dung Diên có chút không vui, tay bấm nút, hô:

- Một trăm ngàn vạn!

Trực tiếp tăng giá thêm năm ngàn vạn, nàng muốn đẩy lùi đối thủ.

Nhưng mà, phòng khách chữ Tiên số một vẫn không bị ảnh hưởng, vẫn tăng giá lên một ngàn vạn như cũ.

- Một trăm linh năm ngàn vạn.

Mộ Dung Diên lạnh lùng nói.

- Một trăm linh sáu ngàn vạn.

- Người muốn đối nghịch với ta sao?

Mộ Dung Diên không gia giá mà dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía phòng khách số một chữ Tiên.

Rèm cửa sổ mở ra, một thanh niên anh tuấn đứng ở phía sau, cất cao giọng nói:

- Ra giá công bằng, hà tất phải nói tới hai chữ đối nghịch cơ chứ?
- Như vậy cũng phải nhìn xem người có khả năng này hay không đã.

Mộ Dung Diên cười lạnh nói.

Rất nhanh, ngoài phòng khách của Giang Thần truyền đến tiếng gõ cửa.

Lâm Vinh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đi ra mở cửa, sau khi nói với người bên ngoài một phen, hắn trở lại bên người Giang Thần, nói:

- Bọn họ muốn đổi chiều tài lực của đại sư, sau khi được ta đảm bảo, bọn họ đã lui rồi.

Muốn xác định có phải là Giang Thần đứng ra quấy rối hay không chỉ cần xác định hắn có được cái tài lực này hay không.

Nhưng nếu không có, giá cả sẽ trở lại con số chín mươi một ngàn vạn của Mộ Dung Diên lúc đầu.

- Một trăm mười ngàn vạn.

Giang Thần gật gù, rất thoải mái ra giá, nói:

- Nếu không nỡ thì buông tha kịp lúc đi.

Cái giá này đã vượt qua giới hạn mong muốn trong lòng của rất nhiều người, Mộ Dung Diên cũng không ngoại lệ.

- Một trăm mười một ngàn vạn.

Có điều, Mộ Dung Diên sẽ không để hãn thực hiện được ý đồ một cách dễ dàng như vậy được, nàng cũng ra giá từng một ngàn vạn một.

- Một trăm mười lăm ngàn vạn.

- Một trăm mười sáu ngàn vạn.

Mộ Dung Diên đắc ý nói.

- Ài, nếu tiểu thư đã yêu thích như vậy, cũng được.

Nói đoạn, thân thể của Giang Thần biến mất ở bên cửa sổ, sau đó ngồi xuống.

Bầu không khí ở trong sàn bán đấu giá rất quái dị, từng người từng người nhìn về phía bên này.

Người này có khí thế rất hung hăng, bọn họ vốn tưởng rằng sẽ là một trận chiến kịch liệt, không nghĩ tới nhanh như vậy đối phương đã từ bỏ.

Cho dù lý do từ bỏ giống như lời nói, khiến cho người ta tin phục, thế nhưng vô duyên vô cớ làm cho Mộ Dung Diên ra thêm hơn mười ngàn vạn cũng khiến cho người ta liên tục nghĩ lại hành động của hãn.

- Diên nhi, nàng biết người kia sao?

Mặc Kiếm Phi hỏi.

- Chưa từng thấy, kệ hãn đi.

Nói thì nói thế, thế nhưng vẻ mặt của Mộ Dung Diên vẫn rất là khó chịu.

Ném đi ngàn kim, hào khí vạn trượng là một chuyện.

Thế nhưng bị người khác coi là kẻ ngu si trêu đùa tổn thất lại là một chuyện khác.

Hiện tại, Mộ Dung Diên có cảm giác như vậy.

Mặc Kiếm Phi bữu môi, Mộ Dung Diên vì hăn cho nên mới mua luyện công kiếm, trong lòng tức giận, đương nhiên hăn cũng rất là không thích.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Phá

Luyện công kiếm được đưa đến phòng khách số bốn chữ Tiên, một bút giao dịch hơn trăm ngàn vạn được tiến hành ở bên trong.

Có Mộ Dung Diên vô cùng bạo tay, Giang Thần đã ý thức được hạn mức mười ngàn vạn của Thánh Viện chỉ là bình thường mà thôi.

Đối với hắn đến từ Hỏa vực mà nói, đây là một món tiền của khổng lồ, nhưng ném lên trên mặt bàn lại chỉ là một bút tiêu dùng tầm thường của nhà giàu mà thôi.

- Năm loại linh dược cần thiết để luyện ra thuốc giải Thôi Mệnh hoa, đối với Cao gia, hoàn toàn không đáng giá được nhắc tới.

Nghĩ tới đây, Giang Thần nắm chặt hai tay, nếu không phải hắn sợ Cao gia biết luyện chế thuốc giải, như vậy không chừng sự phẫn nộ do bất công mang đến sẽ được thể hiện ra ở trên mặt của hắn.

- Anh Hùng Điện lại còn xét duyệt từng khoản ta tiêu dùng, đúng là...

Giang Thần lắc đầu một cái, chuyện này quả thật không phải là lòng tham của hắn không đủ, mà là hắn phát hiện ra, phương pháp khai phá tám cái kỳ mạch thực sự quá rẻ.

- Hiện tại ta mới chỉ nói cho bọn họ biết phương pháp khai phá hai cái kỳ mạch trước, ở trong mắt của Anh Hùng Điện, ta nghèo khó chán nản, mười ngàn vạn đã là ban ân đối với ta rồi.

- Nhưng nếu như là Mộ Dung Diên nắm giữ phương pháp như vậy, cái giá mà Anh Hùng Điện ra chỉ sợ cũng không phải chri có ngần ấy.

Điều bất đắc dĩ nhất chính là, nếu như Giang Thần nói những câu nói này nói cho Anh Hùng Điện nghe, sợ rằng sẽ bị nói là lòng tham không đáy, không biết cảm ơn.

Thậm chí, còn nói hăn có thể trở thành Thông thiên cảnh đều là do công lao của Anh Hùng Điện và Thánh Viện.

Cho dù sự thực gần như là như vậy thì Giang Thần cũng biết mình nợ Anh Hùng Điện.

Nhưng hăn tuyệt đối không phải là người ngu trung, cảm thấy Anh Hùng Điện có ân với mình thì sẽ máu chảy đầu rơi, vô tư kính dâng lên phương pháp.

Ở trong lòng hăn chỉ có một suy nghĩ.

Thứ hôm nay nhìn thấy làm cho tầm mắt của hăn trở nên rộng rãi, biết nên đối xử với Anh Hùng Điện thế nào.

Khi Giang Thần đang suy nghĩ những chuyện này, từng vật đấu giá hiện ra ở trước mắt mọi người.

Mỗi một vật, quả thực xứng đáng với đẳng cấp bán đấu giá ngày hôm nay, có điều thứ có thể khiến cho Giang Thần có hứng thú rất ít.

Ngoại trừ tài nguyên phương diện tu hành hoặc là các loại đồ vật cảm ngộ ý cảnh ra, những đồ khác, chỉ cần đưa cho hăn vật liệu thì hăn đều có thể làm ra được, mà phẩm chất sẽ còn tốt hơn thứ bán đấu giá ở đây.

- Đại sư, sắp đến phiên Thiên Mạch đan ra lò rồi.

Ngữ khí của Lâm Vinh tràn ngập vẻ kích động không nhẫn nhịn được.

- Ừm.

Giang Thần vẫn rất là bình tĩnh.

- Trước khi bán đấu giá ta có thể thông báo cho người khác biết, thông qua loại đơn được này đã có người tám mạch cùng mở hay không? Đại sư yên tâm, chắc chắn ta sẽ không nói người đó là người.

Giọng điệu của Lâm Vinh mang theo vẻ thính câu nói.

Giang Thần hơi nhướng mày, nhìn thấy cảnh này, hẳn cũng biết quy trình của bán đấu giá, cũng hiểu rõ tại sao hẳn lại phải làm như vậy.

- Có thể.

Giang Thần nói.

- Đa tạ đại sư!

Nói xong, rốt cục đã đến phiên Thiên Mạch đơn ra trận.

Bởi vì là vật đấu giá mới gia nhập phút chót, lại là linh đơn, cho nên Âm Sương khá là chần chờ.

Nàng đi lên trên đài rồi khẽ mỉm cười, cầm bình nước đi lên bên trên đài bán đấu giá.

Tiến hành đấu giá lâu như vậy cũng không ai có lời oán hận, dù sao Âm Sương cũng là một vị đại mỹ nhân.

Một tay Âm Sương cầm giới thiệu đáng sợ có liên quan tới Thiên Mạch đơn, sau khi xác định giống như trước lúc chuẩn bị đấu giá, nàng không khỏi gượng cười.

Nàng biết một khi nói ra hiệu quả của nó, nhất định sẽ gây ra náo động không nhỏ.

Tiếp đó, sẽ là nghi hoặc!

Nàng thân là thủ tịch đấu giá sư, nhất định sẽ phải tìm được từ ngữ và ngữ cảnh thích hợp, bảo đảm cho những chuyện này sẽ không xảy ra.

Chợt, nàng thả bình nước xuống, một lần nữa đi lên trên vị trí sáng nhất trên đài đấu giá, ánh sáng phủ lên người nàng.

- Các vị, đồ vật bán đấu giá tiếp theo, quả thật rất không đơn giản.

Âm Sương nói.

Người ở dưới đài nở nụ cười thiện ý, cách nói này ở trong phòng đấu giá cũng không xa lạ gì cả, vì thế bọn họ cũng không quá để ý.

- Một loại linh đan xuất phát từ đại sư của Thiên Hà giới! Mọi người đều biết, trừ phi là linh đan đột phá quý hiếm, còn bình thường sẽ không mang đến để bán đấu giá.

- Linh đan sắp bán đấu giá cũng như thế, là một loại linh đan có tác dụng trợ giúp người tu hành khai phá kỳ mạch.

Nói tới chỗ này, tiếng bàn luận vang lên, động tĩnh không nhỏ.

Lâm Vinh căng thẳng tới mức trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, hần nói một câu với đại sư, rời khỏi phòng khách.

Âm Sương cố ý ngừng một chút, đợi tới khi tiếng bàn luận hơi yếu xuống nàng mới lại nói:

- Các vị ở đây có thể nói là người có kiến thức cao nhất trên đại lục, đương nhiên biết linh đan liên quan tới kỳ mạch chỉ có thể tạo ra được hiệu

quả gián tiếp mà thôi.

- Tăng cường khí huyết của chính mình, do đó ngưng tụ thần huyết trên kỳ mạch, tăng tỷ lệ thành công lên, thế nhưng trên thực tế cũng chẳng khác gì không dùng cả.

- Nhưng mà, linh đan sắp bán đấu giá hiện tại không phải là như vậy, nó có thần hiệu dùng một hạt là có thể khai phá được một cái kỳ mạch!

Sau khi nói xong câu cuối cùng, dưới đài đám người sôi sùng sục.

- Có tác dụng đối với Thông thiên cảnh sao?

Có người có phản ứng khá là nhanh, lập tức hỏi một câu.

Cũng chỉ có như vậy mới phù hợp với cực hạn nhận thức của mọi người.

Vô số đạo ánh mắt ngưng tụ ở trên người của Âm Sương, chờ đợi đáp án trong miệng của nàng, chẳng biết vì sao, trong lòng không ít người mơ hồ có sự chờ mong không tên.

Cho dù, lý trí nói cho bọn họ biết chuyện đó là chuyện không thể nào.

- Không, Thần Du cảnh cũng có hiệu quả.

Âm Sương nở nụ cười xán lạn, nói từng chữ từng chữ.

Ầm!

Bạo loạn!

Các nhân vật có máu mặt ở trong Thánh Thành đều đứng ngơ không yên, rất nhiều người không tự kiềm chế được mà phải đứng dậy.

Nếu như hiện giờ không phải đang ở trong sàn bán đấu giá, nếu như không phải là ở trong Thánh Phong thương hội, bọn họ nghe nói như thế thì chỉ có thể nở nụ cười gằn xem thường mà thôi.

- Đây là chuyện không thể nào!

Nhưng mà, vẫn có người không tin, ở đây cũng có không ít Linh đan sư, tất cả đều biểu đạt cái nhìn của mình.

Đó là, trên cõi đời này không thể tồn tại linh đan như vậy được.

Âm Sương thầm cười khở ở trong lòng, nàng vẫn rất coi thường uy lực của Thiên Mạch đan.

- Các vị.

Âm Sương phát tay ra hiệu cho mọi người yên tĩnh lại.

Đợi đến lúc gần như im lặng, nàng chậm rãi nói:

- Lúc mới bắt đầu, thương hội cũng cảm thấy không thể, thế nhưng trải qua vị quản sự đã tiếp xúc với vị đại sư kia bảo đảm, cho nên chúng ta mới đem ra bán đấu giá, hiện giờ, xin mời vị quản sự này lên đài giảng giải.

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Vinh đã đi lên trên đài, đối mặt với từng ánh mắt nóng bỏng, lại nhìn dáng vẻ thản nhiên tự nhiên của Âm Sương, trong lòng hẳn không khỏi kính nể.

- Thiên Mạch đan, quả thật có hiệu quả như Âm Sương tiểu thư đã nói, trong lúc ở và vị đại sư kia trò chuyện, ta đã chứng kiến một nhân chứng đã làm được tới mức tám mạch cùng mở.

- Vì lẽ đó, dưới tình huống không tìm người thử nghiệm, ta mới trực tiếp tiến hành bán đấu giá, bởi vì mỗi một viên linh đan đều rất...

- Trên thực tế, là bởi vì ngày hôm nay vị đại sư này vừa mới đến thương hội, không có tinh lực và thời gian kiểm nghiệm cho nên mới như vậy...

Lời còn chưa nói hết, trong một phòng khách chữ Thiên truyền đến âm thanh đã ngắt lời hẳn.

Không chút nghi ngờ nào cả, người nói chuyện chính là Nhân Tiêu Phong.

Lâm Vinh biến sắc, nói:

- Quả thực, điểm ấy mọi người đều biết, thế nhưng lời mà vừa nãy ta từng nói, đều là thật.

- Thương hội sẽ bảo đảm lợi ích của mỗi người, vì lẽ đó cần phải báo rõ cho mọi người biết tin tức, vị đại sư này chưa tới ba mươi tuổi.

Tiêu Phong lại nói.

Lần này, người của các phe thế lực một lần nữa ngồi xuống, trên mặt tràn ngập vẻ chần chờ.

Mặc kệ tại sao Tiêu Phong lại đưa chân ra phá hoại, thế nhưng bọn họ được biết những tin tức tình báo quan trọng này, từ đó để cân nhắc Thiên Mạch đan này là thật hay là giả.

- Nếu không phải Thiên Mạch đan có lực xung kích như vậy thì ta cũng sẽ không dùng nghề nghiệp và cuộc đời của ta để đánh cược.

Lâm Vinh nói.

Lời nói của hắn cũng đã đưa đến tác dụng, mọi người tư duy ngược lại, lại cảm thấy có độ tin cậy.

- Tính đặc thù của Thiên Mạch đan ở ngay đây, như vậy, có vị nào đồng ý đến kiểm nghiệm hay không?

Âm Sương nói.

- Ta đến!

Lại là phòng khách chữ Thiên kia, người nói chuyện là Hỏa Diệt đại sư!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Đan Tháp

Ở lĩnh vực linh đan, quyền uy của Hỏa Diệp đại sư không nhỏ, khi hắn đi tới, tiếng ồn ào dần dần biến mất, chờ đợi đại sư giám định.

Hỏa Diệp đại sư đi lên trên đài, tiếp nhận Thiên Mạch đan do Lâm Vinh đưa tới.

Ở trong ống tay áo rộng rãi của hắn, một con rắn nhỏ màu xanh chui ra, đi xung quanh Thiên Mạch đan ở trong lòng bàn tay của hắn, cái lưỡi rắn đỏ như máu mang theo tần suất cực nhanh phun ra nuốt vào.

Đây là dược linh, mỗi vị linh đan đại sư đều có nó, người ở chỗ này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau một lúc lâu, Hỏa Diệp đại sư mở mắt ra, con rắn xanh lui lại.

Mọi người biết đã có kết quả, trên mặt hiện lên vẻ chờ mong.

- Viên linh đan này, hiệu quả sau khi dùng ra sao, tạm thời không biết, thế nhưng bên trong đan có mười hai loại dược liệu, bằng vào cảm nhận của ta, không có thứ gì có liên quan tới kỳ mạch.

Hỏa Diệp đại sư nói xong, cầm Thiên Mạch đan trong tay vút lên trên mặt đất.

Đồ đệ Phi Vân của hắn tay mắt lanh lẹ, lại đập một cước giẫm nát linh đan, lập tức có mùi thơm ngát từ dưới chân bay ra ngoài.

- Đại sư, người...

Lâm Vinh giật nảy cả mình, vừa nảy xảy ra xung đột cho nên hắn đã cảm thấy không ổn, thế nhưng lại không nghĩ rằng đối phương sẽ làm như vậy.

- Sư phụ ta có quy củ, một khi phân biệt ra linh đan giả, nguy, nát, tất cả đều bị tiêu hủy tại chỗ!

Phi Vân ngát lời hắn, rất là kiêu ngạo, lại dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía phòng khách số một chữ Tiên.

Nhìn linh đan đã trở thành bùn nhão, mọi người ngạc nhiên, quả thật Hỏa Diệt đại sư có quy củ này, thế nhưng dù sao hiện tại cũng là bán đấu giá mà.

Chủ nhân linh đan cũng ở hiện trường, Hỏa Diệt đại sư làm như vậy e rằng không phải chỉ đơn giản là vấn đề nguyên tắc.

- Nếu đại sư đã không có cách nào khẳng định được Thiên Mạch đan là thật hay là giả, làm như vậy cũng đã không đặt Thánh Phong thương hội chúng ta vào trong mắt!

Lâm Vinh tức giận nói.

- Làm càn!

Nhưng mà, quản sự thương hội Tiêu Phong đi lên trên đài, vô cùng phẫn nộ, quát lên:

- Lâm Vinh, ngươi điên rồi sao? Dám nói chuyện như vậy với Hỏa Diệt đại sư!

Lâm Vinh cắn răng, rất không cam tâm, nhưng chú ý tới vẻ mặt lạnh lùng của Hỏa Diệt đại sư, hắn không mở miệng được.

Thế nhưng, Tiêu Phong sẽ không quên đi như vậy, hắn nói:

- Không biết người tìm được một người đại sư như vậy từ đâu, lại không chịu trách nhiệm mang linh đan ra bán đấu giá như vậy, Hỏa Diệt đại sư đưa ra ý kiến, người lại dám nghi ngờ hay sao?

Đối mặt Tiêu Phong với hùng hổ dọa người, Lâm Vinh không thêm đến xía, nói:

- Dường nhiên ta có tiêu chuẩn và ánh mắt phán đoán của chính mình, không cần người phải nhiều lời!

- Nếu nói tới đây, ta cũng rất muốn thỉnh giáo tính chuyên nghiệp của Thánh Phong thương hội, người nói vị đại sư này đến từ Thiên Hà giới, có gì có thể làm bằng chứng hay không?

Hỏa Diệt đại sư hỏi.

Nhìn dáng vẻ của hắn, xung đột ở ngoài phòng khách vừa nãy, hắn rất là để ý.

Lâm Vinh không trả lời được, ánh mắt nhìn về phía phòng khách số một chữ Tiên.

Mọi người nhìn lại theo ánh mắt của hắn, chờ đợi vị đại sư hai mươi lăm tuổi này tỏ thái độ.

- Không biết là tên lừa đảo từ đâu tới.

Mộ Dung Diên thù dai lại tưới dầu lên lửa, không kiêng kị nói ra lời nói trong lòng của mọi người.

- Người nghi ngờ, trước tiên nên đưa ra điểm hoài nghi và đáng ngờ hoặc là chứng cứ, sau đó người bị nghi ngờ mới sẽ giải thích.

- Nếu như không, Hỏa Diệt đại sư, ta hoài nghi người là một người nam không ra nam, nữ không ra nữ, liệu người có thể cởi quần của người ra

để chứng minh thuần khiết hay không?

Ngay khi từng đạo từng đạo ánh mắt muốn xuyên thấu phòng khách chữ Tiên thì đại sư đến từ Thiên Hà giới mở miệng.

Sự hừng hờ của hắc đã dẫn tới chấn động không nhỏ.

Rất hiển nhiên, hành động vừa nãy của Hỏa Diệt đại sư cũng đã chọc giận vị đại sư này.

Hơn nữa công phu mắng người rất sâu, nói cũng rất có đạo lý, trào phúng lòng dạ của Hỏa Diệt đại sư chật hẹp.

Sắc mặt của Hỏa Diệt đại sư lúc thì xanh, lúc thì trắng, vẻ giận dữ thể hiện trên nét mặt.

- Người dám sỉ nhục sư phụ! Loại người thấp hèn như ngươi mà cũng xứng sao?

Phi Vân phẫn nộ, tất cả vinh dự của hắc đều đến từ Hỏa Diệt đại sư, lời này đương nhiên đã khiến cho hắc đứng ngồi không yên.

Ở đây cũng có không ít người muốn làm quen với Hỏa Diệt đại sư.

Trong một mảnh tiếng nghị luận, một võ giả khôi ngô hơn năm mươi tuổi đứng lên, nói:

- Ta đã từng đi qua Thiên Hà giới, cũng có chút hiểu biết đối với thế lực trong Thiên Hà giới, không biết đại sư xuất phát từ nơi nào?

- Là Bách Vũ chân nhân.

Mọi người nhận ra đạo bào trên thân thể người nói chuyện này, lại phát hiện ra thực lực của hắc, cho nên tin tưởng không chút nghi ngờ với lời này, bọn họ đều chờ đợi câu trả lời từ bên trong phòng bao.

- Đây mới gọi là hoài nghi hợp lý.

Âm thanh bên trong phòng bao vẫn ung dung không vội, đáp lại:

- Đan Tháp.

Lông mày rậm của Bách Vũ chân nhân nhíu lại, hỏi:

- Là Đan Tháp vực nào?

- Vị bằng hữu này cần gì phải đào cạm bẫy cho ta nhảy vào chứ, Thiên Hà đại lục không có vực nào cả, mà Đan Tháp là tồn tại độc nhất vô nhị.

- Đan Tháp, không phải là một phe thế lực, nó là nhà của tất cả Linh đan sư.

Nghe thấy mấy câu này, Bách Vũ chân nhân gật đầu với mọi người, cho thấy lời này không sai.

Qua lại vị diện thế giới, xưa nay cũng không phải là một chuyện dễ dàng, các đại nhân vật ở đây, người có thể hiểu rõ một thế giới khác đã ít lại càng ít.

Có Bách Vũ chân nhân thăm dò đã khiến cho bầu không khí hòa hoãn hơn không ít.

Nếu không, nếu như Giang Thần không chứng minh được mình, e rằng ngay cả bán đấu giá cũng không tiến hành được.

Bên trong phòng bao, Giang Thần nở nụ cười hiểu ý, những tin tức mà Thanh Ma nói cho của hắn, quả nhiên có tác dụng.

Mấy trăm năm qua Thanh Ma không về Thiên Hà giới, nhưng bảo đảm đến hôm nay nhất định Đan Tháp vẫn còn tồn tại.

Bởi vì tính chất của Đan Tháp, chỉ cần Linh đan sư còn tồn tại thì Đan Tháp sẽ không tiêu vong.

Ở bên trong lịch sử của Thiên Hà giới, đại bản doanh của Đan Tháp đã bị người ta phá huỷ mấy lần, nhưng rất nhanh lại được trùng kiến.

Hơn nữa Đan Tháp không phải là một phe thế lực, mà là nơi ngưng tụ toàn bộ Linh đan sư trên đại lục.

Giang Thần nói hắt đến từ Đan Tháp, dù cho có người tự mình đi tra xét, không có mấy tháng, e rằng cũng sẽ không điều tra ra được kết quả.

- Một chút phong ba nho nhỏ, hãy để cho nó qua đi, Hỏa Diệp đại sư đã đưa ra phán đoán chuyên nghiệp của bản thân, nhưng mà, bán đấu giá vẫn cần phải tiếp tục.

Âm Sương cũng không muốn lần bán đấu giá này bị hủy, nàng đứng ra nói.

Bởi vì Giang Thần đã chứng minh mình đến từ Thiên Hà giới, cho nên Hỏa Diệp đại sư cũng không làm khó dễ thêm nữa.

Hắn liếc mắt nhìn xuống dưới đài, nói:

- Nếu như loại linh đan này thật sự có hiệu quả, ta đồng ý bồi thường giá cả gấp mười lần giá cuối cùng ngày hôm nay.

Nói đoạn hắn mang theo đồ đệ mình đi xuống đài.

Lâm Vinh và Âm Sương giao lưu ánh mắt một cái, cũng nhanh chóng trở lại trong phòng bao.

- Mười một viên linh đan, hiện tại còn lại mười viên, sẽ bán đấu giá một lần, giá khởi đầu là mười ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp, giá sau cùng thấp nhất là một ức nguyên thạch thượng cấp.

Âm Sương đọc cái giá này lên, nụ cười cũng có chút cứng ngắc.

Đối với linh đan tiêu hao phẩm mà nói, giá tiền này có thể nói là cái giá trên trời.

Vì lẽ đó sau khi Âm Sương báo giá xong, không ngờ trong sàn bán đấu giá lại không có ai lên tiếng.

Nếu giá cả thấp một chút, có lẽ sẽ có người ôm hiệu kỳ trong lòng mà ra giá.

Thế nhưng là mười ngàn vạn, hơn nữa làm như vậy cũng đại diện việc bản thân cho không ủng hộ ánh mắt của Hỏa Diệp đại sư, sẽ đắc tội với người này.

Bầu không khí lúng túng trầm mặc khiến cho Âm Sương không biết làm sao, loại buổi đấu giá cỡ lớn như thế này, xưa nay chưa từng xuất hiện qua tình huống không ai ra giá vật đấu giá.

- Ha ha.

Tiêu Phong liên tục cười lạnh, mục đích của nàng đã đạt đến, qua hôm nay, Lâm Vinh sẽ bị đá ra khỏi thương hội, đến lúc đó, nàng có thể phụ trách chuyện làm ăn của vị Giang Thần kia.

- Đại sư, thực sự xin lỗi.

Bên trong phòng bao, sắc mặt của Lâm Vinh xám như tro tàn, chỉ cảm thấy thẹn với Giang Thần.

- Không sao, là vàng, chung quy sẽ phát sáng.

Giang Thần cũng không ôm kỳ vọng gì cả.

Bỗng nhiên, có người trong sàn bán đấu giá đứng lên, nói:

- Âm Sương tiểu thư, xin hỏi hiệu quả của Thiên Mạch đan nhanh bao nhiêu?

- Lập tức.

Âm Sương vẫn nhớ tới giới thiệu về nó.

- Vừa vặn, ta chính là người đã khai phá đến cái kỳ mạch thứ năm, đã không ép được lực lượng cảnh giới, sắp đột phá, để ta tự mình thử nghiệm, được chứ?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Không Xứng Với Linh Đan Của Ta

Trong khi nói chuyện, người kia đã đi tới đài bán đấu giá, dưới ánh đèn chiếu rọi, là một vị thanh niên khí vũ hiên ngang.

Dáng người kiên cường, mặt như ngọc, thân mặc một bộ linh y quý báu, cả người nhìn qua rất là siêu phàm thoát tục.

- Là Tô công tử!

- Nhân vật trên Danh nhân bảng, quả nhiên siêu nhiên.

- Lại có thể khai phá đến cái kỳ mạch thứ năm, nếu như thành công, quả thật không đơn giản.

Người đứng ra này không bình thường, nếu như đổi lại là người bình thường, đã sớm bị coi là người có ý đồ quấy rối, bị đá xuống đài rồi.

Nhưng nếu như là Tô công tử, bọn họ lại ôm hy vọng.

Một mặt Âm Sương tính toán thời gian đấu giá còn lại, một bên ngẩng đầu nhìn về phía phòng khách cấp chữ Tiên.

- Đại sư...

Lâm Vinh một lần nữa dấy lên hi vọng, kích động nói.

- Ủm.

Giang Thần gật đầu cho phép.

- Có thể!

Lâm Vinh không thể chờ đợi được nữa mà lên tiếng.

Chuyện này cũng không làm cho người ta bất ngờ, bởi vì hắn đã không có lựa chọn nào khác.

Sau đó, Tô công tử tiếp nhận một viên Thiên Mạch đan, không vội ăn vào mà ở nhìn kỹ trong tay.

- Lại nói, không biết có tai hại gì không.

Vốn Tô công tử muốn tự mình thử nghiệm, nhưng mà vẫn có chút lo lắng, có điều thẳng thắn nói ra như vậy lại khiến cho người ta sinh ra hảo cảm trong lòng, một mảnh tiếng cười thiện ý vang lên.

- Tô công tử không cần phải lo lắng, không có thành phần có hại, không phải là độc đan.

Hỏa Diệp đại sư mở miệng, dù sao vừa nãy hắn đã phân biệt qua một chút.

Đương nhiên, hắn không có ý tốt như vậy, lại bỏ thêm một câu:

- Có khả năng ăn vào cũng không có tác dụng như loại linh đan khác, chỉ có chút tác dụng ủng hộ trên tâm lý mà thôi.

- Được.

Tô công tử rất thoải mái ăn linh đan vào bụng, mắt của mọi người không nháy lấy một cái, nhìn chăm chăm vào hắn không chớp mắt.

Đột nhiên, vẻ mặt Tô công tử thống khổ, trực tiếp quỳ một chân xuống trên đất, lại ngồi dưới đất kêu thảm thiết.

Cảnh này làm cho tất cả mọi người sợ hết hồn, Âm Sương trên đài cũng bị dọa.

- Không thể nào.

Bên trong phòng bao, Lâm Vinh biến sắc, kết quả mà hắn khổ sở chờ lại là như vậy sao?

Sau đó có một loạt âm thanh ghế ma sát với mặt đất, người của Tô công tử nhanh chóng chạy về đài bán đấu giá.

Còn có người đang muốn vọt tới phòng khách bắt Xuất Vân đại sư ra ngoài.

- Dừng tay!

Tô công tử đột nhiên hét lớn một tiếng, không để ý tới vẻ nhả nhận của mình mà ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Mọi người lập tức nhìn rõ sắc mặt của Tô công tử biến hóa bất định, hàm răng cắn chặt, rõ ràng đang phải chịu đựng một loại thống khổ nào đó.

- Chẳng lẽ là độc đan?

Mọi người nghĩ thầm ở trong lòng.

Nếu không phải sư phụ đã nói không phải là độc đan thì đảm bảo Phi Vân sẽ lớn tiếng trào phúng.

- Linh đan đến từ Thiên Hà giới quả nhiên không tầm thường.

Chỉ là Mộ Dung Diên kia lại không kiêng dè chút nào, trào phúng nói một câu.

Không ít người cười lớn, thế nhưng nhìn dáng vẻ của Tô công tử, lại không tiện để bật cười.

Một trận bán đấu giá sắp trở thành trò khôi hài, mồ hôi lạnh trên người Lâm Vinh đầm đìa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có khả năng sẽ không đơn giản là hấn bị thương hội sa thải nữa.

Cũng còn may Xuất Vân đại sư vẫn nhàn nhã ngồi ở chỗ đó, nếu không hấn cũng sẽ tan vỡ.

Sau mười phút, vẻ thống khổ trên mặt của Tô công tử biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là vẻ vui mừng.

Chờ đến khi mở mắt ra, ai cũng có thể phát hiện ra được ánh sáng cực nóng trong mắt hấn.

- Ha ha ha ha, quả nhiên là linh đan diệu dược, không ngờ ở dưới tình huống không đột phá cảnh giới ta lại khai phá đến cái kỳ mạch thứ sáu.

Lời này có ý là, hấn đã khai phá thành công cái kỳ mạch thứ năm.

- Tô nhi, con xác định chứ?

Một người trung niên uy nghiêm mười phần đi tới bên cạnh hấn, đưa tay đặt lên trên bả vai của hấn.

Rất nhanh, trên vẻ mặt nghiêm túc của hấn cũng hiện ra vẻ kinh hi.

- Phụ thân, không sai chứ?

Tô công tử đặc ý nói.

- Tô công tử, đặc tội rồi.

Đại lão của các thế lực đã không ngồi yên được nữa, cả đám liên tục đứng dậy đi tới bên cạnh hần, đưa tay đặt lên trên vai.

Từng khuôn mặt khiếp sợ xuất hiện ở trước mắt của mọi người, hơn nữa đều là nhân vật có máu mặt trong Thánh Thành.

- Thật sao?

Những người khác nhìn thấy vậy, lục tục đứng dậy.

Hỏa Diệp đại sư thô lỗ đẩy người đứng ở trước người hần ra, lại vội vàng bước chân đi tới đài bán đấu giá.

- Các vị tiền bối, nếu cứ như vậy, bộ y phục này của ta sẽ bị phá hủy.

Tô công tử đứng dậy, không tùy tiện để cho người ta sờ vào người mình nữa mà nhìn về phía Âm Sương, nói:

- Âm Sương cô nương, ta thấy những người khác không muốn linh đan này, vì vậy ta sẽ cố hết sức, dùng một ức mua hết nó vậy.

- Không được!

Sau khi hần vừa nói xong, trong sàn bán đấu giá vang lên một mảnh âm thanh phản đối.

Bọn họ đã quên lời vừa nói, từng người hưng phấn, nhìn chăm chăm vào bình đan được trong tay của Âm Sương.

Phản ứng của Âm Sương nhanh nhất, khẽ mỉm cười, nói:

- Như vậy đi, các vị trở về chỗ cũ chuẩn bị đấu giá đi.

Giống như là trẻ con nghe lời, người của các thế lực đành hoàng trở về chỗ ngồi cũ.

- Trước khi đấu giá, ta muốn hỏi thăm, hiệu suất ra đan là bao nhiêu.

Mọi người nhìn phòng khách, chờ đợi câu trả lời.

- Vấn đề này, ta không muốn trả lời.

Bên trong phòng bao truyền đến âm thanh ngoài dự đoán của mọi người.

- Bởi vì, ta không định tiếp tục bán đấu giá Thiên Mạch đan nữa.

Lời này đã đưa tới chấn động không nhỏ, mỗi một người đều không cam lòng, sao nói không bán đấu giá là không đấu giá nữa chứ?

Có điều lời nói sau đó của vị đại sư này đã làm cho bọn họ không có lời gì để nói.

- Ta từ Thiên Hà giới mà tới, mang đến linh đan mới nhất, thế nhưng lại nhận được sự xem thường và vô lễ của đám người vô tri, còn làm cho quản sự phụ trách ta phải chịu nhục.

- Cừu Thiên Giới, Thánh Phong thương hội, không xứng với linh đan của ta.

Cường!

Một câu nói tùy ý cơ hồ đã đắc tội với tất cả người ở chỗ này.

Nhưng mà, không có một người nào dám tức giận.

Tôn nghiêm của Linh đan sư, trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng.

Đại sư có thể luyện chế ra Thiên Mạch đan alji càng không thể xem thường.

Nhưng mà, nhìn xem bọn họ đã làm gì chứ? Cũng khó trách Linh đan đại sư người ta tức giận!

- Xuất Vân đại sư, chúng ta cũng không biết, xin đại sư bớt giận.

- Đúng vậy, những chuyện này không có liên quan gì tới chúng ta.

- Ta đại biểu cho những người vô tri của Thánh Thành xin lỗi người.

Từng đạo âm thanh vang lên ở trong sàn bán đấu giá.

Nhưng mà, trong phòng khách vẫn không có động tĩnh gì cả.

Âm Sương ở trên đài dùng âm thanh êm tai nói:

- Vị đại sư này, lần này là thương hội thất trách, xin đại sư đừng vì vậy mà ảnh hưởng tới phán đoán của đại sư đối với Cửu Thiên đại lục, đại sư đại nhân đại lượng, tha thứ cho chúng ta lần này được chứ?

- Âm Sương cô nương, nhìn vị trí cách chân trái người ba tấc đi.

Giang Thần nói.

Mọi người đều nhìn về phía chỗ đó, sắc mặt lập tức biến đổi, sắc mặt của không ít người đều rất lúng túng.

Một viên Thiên Mạch đan bị Phi Vân giẫm nát còn chưa được dọn đi, mảnh vỡ dính trên đất, rất là chói mắt.

Từng đạo từng đạo ánh mắt mang theo oán niệm nhìn về phía sư đồ Hỏa Diệp đại sư.

Gương mặt của Hỏa Diệp đại sư đỏ lên, nhưng không có chút tức giận nào cả, chỉ có lúng túng mà thôi.

- Quỳ xuống!

Hắn đột nhiên quát lên với Phi Vân đứng ở bên cạnh.

- Sư phụ?

Phi Vân ngẩn người, sư phụ vẫn rất thương yêu đối với hắn, điều này cũng dẫn đến việc tính cách của hắn rất là hung hăng.

Phanh!

Hỏa Diệp đại sư đánh một bạt tai vào trên má của hắn, lại quát lên:

- Quỳ xuống!

Phi Vân như nằm mơ, đầu gối mềm nhũn, ngã quỵ xuống mặt đất.

- Xuất Vân đại sư, ta vì sai lầm vừa nãy mà xin lỗi người, vì sự vô tri và ngông cuồng của đồ đệ ta mà xin lỗi người.

Hỏa Diệp đại sư kiêu căng tự mãn cũng phải xin lỗi, làm cho Tiêu Phong phụ trách đạo diễn tất cả những thứ này run lẩy bẩy.

Sự hoảng sợ vừa này của Lâm Vinh đã đổ lên trên người nàng.

Lời đã nói đến mức này, tất cả mọi người đang đợi Giang Thần tỏ thái độ.

- Nếu Âm Sương cô nương đã mở miệng, vậy cũng được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Ba Mươi Sáu Ưc

Xuất Vân đại sư đồng ý tiếp tục bán đấu giá, tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Tiếp đó, lại nghe thấy vị đại sư này giới thiệu.

- Dược liệu cần thiết của Thiên Mạch đan khan hiếm, nửa năm một bình, một bình mười hai viên. Người có thiên tư tốt, lần thứ nhất dùng thì sẽ thuận lợi khai phá cái kỳ mạch thứ nhất, sau đó hiệu quả giảm dần, nhưng không có cực hạn, trên lý thuyết mà nói, từ một đến tám sẽ tốn mấy trăm viên linh đan loại này.

- Có điều, từ xưa tới nay chưa từng có ai chỉ dựa vào việc dùng linh đan mà trở thành cường giả, vẫn phải dựa vào chính mình.

Có Tô công tử thử hiệu quả trước, mọi người không để những lời khiêm tốn của Xuất Vân đại sư đối với linh đan ở trong lòng.

Thứ bọn họ để ý là ra hiệu suất ra đan quá thấp.

Nửa năm mười hai viên? Muốn bồi dưỡng ra một người tám mạch cùng mở phải dùng tới mấy trăm viên, chẳng phải sẽ đợi mấy chục năm hay sao?

Có điều nghĩ vừa nghĩ lại, chuyện này rất là bình thường, nếu đồ vật nghịch thiên bậc này mà cũng có thể tùy tiện lấy ra được, như vậy mới là chuyện không bình thường.

- Đã như vậy, bán đấu một bình hoàn toàn không hợp lý, phải chia ra mà bán chứ.

- Đúng vậy!

Suy nghĩ mọi người rất đơn giản, linh đan quan trọng như vậy phải dùng ở trong tay tinh anh của gia tộc, cũng giống như Tô công tử vậy.

Vì lẽ đó một viên và hai viên cũng đã khiến cho bọn họ hài lòng rồi.

- Các vị, các vị thực sự muốn bán đấu giá từng viên từng viên sao? Giá tiền này không dễ định giá, e rằng trong thời gian ngắn không có cách nào tiếp tục bán đấu giá được nữa.

Âm Sương có chút khổ sở nói.

- Không cần phải nói nữa, giá khởi của một bình là mười ngàn vạn, như vậy thì mười ngàn vạn một viên đi.

- Đúng, hàng có hạn, mỗi một thế lực chỉ có thể có được một viên, vừa này Tô công tử đã dùng một viên, coi như bọn họ đã hết phần.

- Dựa vào cái gì chứ, không được!

Khi tiếng tranh luận đang vang lên không ngớt, bên trong phòng bao, Lâm Vinh nói:

- Đại sư, người định bán đấu giá ra sao?

- Người nói xem?

- Nếu như bán cả một bình, nhất định sẽ dẫn tới con số rất lớn. Tách ra, giá cả một viên chính là mười ngàn vạn, nhưng giá cả càng về sau lại bắt đầu tăng lên, thế lực khắp nơi ra giá đều sẽ không vượt qua một ức.

- Như vậy, tại sao ta phải tách ra bán đấu giá cơ chứ?

Lâm Vinh gật gù, hô to với phía dưới:

- Đại sư đã nói, bán ra một bình, đồng thời bảo đảm, trong vòng nửa năm còn có một nhóm nữa, thương hội sẽ cố gắng phối hợp với đại sư, thu thập được liệu, bảo đảm số lượng ra đầy đủ.

Bây giờ hắn không hoảng sợ như trước nữa mà, sức lực mười phần, đặc biệt là khi nhìn thấy Tiêu Phong đang run lẩy bẩy ở phía dưới, hắn nở nụ cười đắc ý.

Lời nói này khiến cho tiếng cãi vã phía dưới dừng lại.

- Đúng, mua một bình, bằng vào bản lĩnh của mình mà tranh đoạt đi.

- Vậy cũng tốt.

- Đúng vậy, tranh đoạt từng viên cũng mệt mỏi.

Đại sư đã mở miệng, người của những thế lực này đều thu lại tính toán nhỏ của bản thân.

- Như vậy, chúng ta bắt đầu đi.

Âm Sương rất là tình nguyện về tình huống như thế.

Không chút nghi ngờ nào cả, không tới một phút, giá cả đã phá tan giá sau cùng thấp nhất, mà vẫn còn đang nhanh chóng kéo lên.

Đại sư đã nói, nửa năm nữa mới có dưới một nhóm linh đan khác.

Nửa năm đó!

Những Thần Du cảnh đang chịu áp lực của cảnh giới không chờ nổi, không chừng sẽ đột phá Thông thiên cảnh ở ngay trong quá trình này, như

vậy cũng sẽ phải khóc thét lên.

Mà chín viên Thiên Mạch đan còn lại lại làm cho người khai phá được bốn, năm cái kinh mạch dễ dàng như ăn cháo đạt đến sáu, bảy thậm chí là tám mạch cùng mở trong truyền thuyết.

Một bình linh đan, giá trị so với luyện công kiếm lúc mới bắt đầu còn cao hơn.

- Đáng ghét.

Những người đã trở thành Thông thiên cảnh như Mặc Kiếm Phi cảm thấy rất là phức tạp.

Bọn họ đều là đột phá từ Thần Du cảnh, chịu áp lực cảnh giới không đột phá tới Thông thiên cảnh, thế nhưng khi đó, không có Thiên Mạch đan.

Nếu như có, thành tựu của bọn họ sẽ càng cao hơn nữa.

Không khó tưởng tượng ra được, một nhóm người có Thiên Mạch đan sẽ dễ dàng vượt qua những thiên tài hàng đầu như bọn họ ở phương diện kỳ mạch.

Cũng còn may, số lượng và giá cả của Thiên Mạch đan đã quyết định chỉ có một số ít người có thể hưởng dụng được nó.

Coi như là như vậy thì Mặc Kiếm Phi vẫn rất là không thích.

Đột nhiên, Mặc Kiếm Phi phát hiện ra Mộ Dung Diên cũng đang tranh giá.

- Mộ Dung, nàng mang nhiều tiền như vậy sao?

- Không có, nhưng trước tiên cứ mua về rồi lại nói, chỉ cần gia tộc biết chỗ kỳ diệu của linh đan, nhất định sẽ thoải mái trả tiền.

Mộ Dung Diên nói.

Mặc Kiếm Phi gật gật đầu, lúc này, giá cả đã tăng lên tới đến bảy trăm ngàn vạn, nhìn khí thế, ước chừng sẽ còn tăng lên nữa.

- Xuất Vân đại sư, ta có thể hỏi một chút không, loại linh đan này độc nhất vô nhị chứ?

Một người tranh giá đột nhiên hỏi một câu.

Mọi người sửng sờ, cũng đều hiếu kỳ nhìn sang.

Nếu như bỏ ra giá cao để mua xuống, ngày mai lại có người của Thiên Hà giới mang theo một lượng lớn Thiên Mạch đan đến, như vậy chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười hay sao?

- Nếu như xảy ra tình huống người lo lắng, ta sẽ lấy ra đan puhowng, bồi thường cho người đã mua linh đan của ta.

Xuất Vân đại sư nói ra lời kinh người, một câu nói kiên định đã làm cho mọi người tự tin, giá cả một đường hát vang, trực tiếp đột phá mười ức.

Âm Sương không cần dẫn dắt, tùy ý để người phía dưới ra giá.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía phòng khách số một chữ Tiên.

Cho dù vừa nãy đã làm lỡ không ít thời gian, thế nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả đều là đáng giá.

- Đây chính là mị lực của Linh đan sư sao? Dựa vào một loại linh đan đã có thể tích lũy được của cải mà người khác tích lũy mấy chục năm.

- Người như vậy, nhất định phải kết bạn.

Âm Sương nghĩ đến lời đại sư nói vừa nãy, đối phương nói nể mặt của nàng mới đồng ý tiếp tục bán đấu giá linh đan.

Chuyện này làm cho nàng rất cao hứng, nàng vẫn rất có tự tin đối với mị lực của mình.

- Xong, xong.

- Đừng kêu, đừng kêu nữa.

Lúc này trong lòng của Hỏa Diệp đại sư là khổ nhất.

Vừa nãy hắn giảm nát một viên linh đan, đã nói nếu như Thiên Mạch đan thật sự có hiệu quả, hắn sẽ bồi thường gấp mười lần.

Một viên gấp mười lần, so với tổng giá trị của một bình hiện tại còn cao hơn.

Nói cách khác, mỗi người ra giá chính là số tiền mà hắn phải bồi thường!

Cho dù thân là Linh đan sư bát phẩm, hắn cũng có tài lực của mình, thế nhưng đó là thứ mà hắn nhọc nhằn khổ sở kiếm về!

Ngày hôm nay sẽ phải mất đi hơn một nửa, trái tim của hắn đang chảy máu.

- Ai bảo người giảm chứ?

Hỏa Diệp đại sư tức giận nói.

- Sư phụ...

Ngạo khí của Phi Vân hoàn toàn không còn nữa, trong lòng hắn oán ức không nói ra được.

Hỏa Diệt đại sư muốn đi, thế nhưng lại phát hiện ra lại có người của thương hội theo hăn.

Bồi thường gấp mười lần, nếu như hăn không đưa ra, danh tiếng sẽ xuống dốc không phanh. Tiền mất đi có thể kiếm lại, nhưng danh dự mất đi, đây mới thực sự là chuyện phiền phức.

Giá đấu giá đã lên cao hơn, đã qua hai mươi ức.

Lúc này, người đấu giá đã ít đi rất nhiều.

Bởi vì không phải mỗi một thế lực đều có người có cảnh giới như Tô công tử.

Vẫn có không ít Thần Du cảnh cũng có thể chờ đợi được khoảng thời gian nửa năm này.

Khi giá cả gần tới ba mươi ức, lúc này cảnh tranh giá kịch liệt mới giảm bớt.

Cuối cùng, không ngờ Mộ Dung Diên lại dùng con số ba mươi sáu ức để thành giao.

- Rốt cục ta đã phát hiện ra uy lực của mình thế nào!

Giang Thần thầm nghĩ.

Lấy mười ngàn vạn của Anh Hùng Điện làm quỹ khởi động, rốt cục đã làm cho hăn thể hiện ra tài năng của đệ nhất công tử Thánh vực, thứ đổi được về là núi vàng núi bạc.

Điểm đáng tiếc chính là, Thiên Mạch đan đúng như hăn nói, điều kiện luyện chế hà khắc, nửa năm mới có thể ra đan một lần.

Cũng còn may, Giang Thần cũng không có ý định chỉ dựa vào Thiên Mạch đan mà thôi.

- Đại sư, Mộ Dung Diên đã đi thông báo với người của Mộ Dung gia, một lát nữa mới có thể hoàn thành được giao dịch.

- Mặt khác, nếu như đại sư không định rời khỏi đây ngay thì có thể bỏ tiền vào trong Thánh Thành tiền trang, bảo đảm sẽ không có sơ hở nào, một khi người còn ở trên Long vực thì đều có thể sử dụng được nó bất kỳ lúc nào.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Mũ

Trong phòng bao cấp chữ Thiên, Mộ Dung Diên kiên trì chờ đợi, nàng đã dùng bí pháp của Mộ Dung gia thông báo cho gia tộc, chẳng mấy chốc sẽ có người đến.

Quả nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Kiếm Phi đi mở cửa thì đã nghe thấy hân kêu lên:

- Bá phụ.

- Phụ thân!

Mộ Dung Diên kinh hỉ quay đầu lại, nàng không nghĩ tới sẽ là phụ thân nàng tự mình tới đây.

- Diên nhi, ba mươi sáu ức nguyên thạch thượng cấp, con mua cái gì vậy?

Mộ Dung Hùng tùy ý đáp lại Mặc Kiếm Phi, đi vào trong phòng khách, trong ánh mắt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ và cứng chiều.

- Nếu không được trưởng lão trong tộc tán thành thì sẽ phải lấy tiền của ta đó.

Mộ Dung Diên nghe rằng nở nụ cười, nói ra chuyện Thiên Mạch đan, quả nhiên nàng đã nhìn thấy vẻ chấn động ở ngay trên mặt của phụ thân.

- Không ngờ lại có linh đan như thế, quá tốt! Diên nhi, con làm rất đúng!

Nghe thấy phụ thân khích lệ mình, Mộ Dung Diên lén lút nhìn về phía vị hôn phu, toát ra vẻ đắc ý.

- Vị linh đan đại sư này không đơn giản, có năng lực khuấy đảo Long vực, Diên nhi, con nhân cơ hội này, đi kết bạn với vị đại sư này đi.

Mộ Dung Hùng lại nói.

Hắn còn có tầm nhìn xa hơn nữ nhi mình.

Thiên Mạch đan là đồ vật có thể thay đổi thế lực khắp nơi, lại chỉ có thể xuất phát từ tay của vị Xuất Vân đại sư này.

Như vậy, trong một quãng thời gianv, Xuất Vân đại sư sẽ trở thành nhân vật nóng bỏng tay trong Thánh Thành.

- Có thể...

Mộ Dung Diên có chút do dự, lại nói ra chuyện luyện công kiếm vừa này.

- Ài.

Nghe thấy con gái đã đắc tội với vị đại sư này, đầu của Mộ Dung Hùng lớn như cái đầu.

Sau khi biết được luyện công kiếm lại là mua cho Mặc Kiếm Phi, hắn cũng không cho tiêu tế của mình sắc mặt tốt lành gì cả.

Mặc Kiếm Phi lúng túng đứng ở đó, sư phụ của hắn là Đại tôn giả, thân phận này rất đáng gờm, thế nhưng đồ đệ của sư phụ hắn có hơn hai trăm người.

Như vậy, Mộ Dung gia không để hắn vào trong mắt cũng là chuyện rất bình thường.

- Bất kể ra sao, con phải đi qua biểu thị sự áy náy của mình.

.....

.....

- Đại sư, đây là thẻ Kim Long của người, rất thông dụng trong Long vực. Giá sau cùng là ba mươi sáu ức, sau khi khấu trừ đi phí thủ tục và trích phần trăm, trong thẻ còn lại ba mươi ức một trăm bốn mươi ba ngàn vạn.

Tô công tử ăn vào viên linh đan kia, là chuyện của Tô công tử và Mộ Dung gia, không có quan hệ với Giang Thần.

Lại nói tới Hỏa Diệp đại sư giảm nát Thiên Mạch đan, thương hội đang nói chuyện với Hỏa Diệp đại sư.

Dù sao cũng xảy ra chuyện này ở trong lúc bán đấu giá, cho nên thương hội sẽ không chút do dự bồi thường.

Nhưng hiện tại vấn đề là Hỏa Diệp đại sư đã hứa hẹn bồi thường gấp mười lần.

Hỏa Diệp đại sư đau lòng xót tiền, lại để ý tới danh tiếng.

Cuối cùng, Hỏa Diệp đại sư đã ý thức được việc trong vòng nửa năm sau đó, sức ảnh hưởng của Xuất Vân đại sư sẽ đạt tới trình độ như là mặt trời ban trưa.

Kết quả là, Hỏa Diệp đại sư tuyên bố bồi thường cho Giang Thần ba mươi lăm ức ở trước mặt mọi người.

Nhưng không phóng khoáng lấy ra giống như Mộ Dung gia, mà cần thời gian chuẩn bị.

Thánh Phong thương hội đứng ra đảm bảo, vấn đề không lớn.

- Đại sư, Mộ Dung tiểu thư và Mặc Kiếm Phi muốn gặp người.

Lâm Vinh lại nói.

- Ồ?

Trải qua phong ba Thiên Mạch đản, bán đấu giá đã bắt đầu lại từ đầu, nhưng Mộ Dung Diên đã vội vã không nhìn nổi được tới đây, có thể thấy được nàng coi trọng hãn thế nào.

- Ừm.

Giang Thần suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Chợt, Lâm Vinh đi tới ngoài cửa, mời Mộ Dung Diên và Mặc Kiếm Phi đi vào trong.

- Xuất Vân đại sư, vừa nãy Mộ Dung Diên có chỗ nào đặc tội, kính xin đại sư tha thứ.

Mộ Dung Diên đi vào bên trong phòng bao, lại hơi khom lưng với đại sư.

Giang Thần xoay người lại, đang muốn nói cái gì đó thì ánh mắt lại nhìn về vùng trắng như tuyết trước ngực của Mộ Dung Diên.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tình, Mộ Dung Diên không mặc áo khoác vào, vẫn là bộ y phục khiêu gợi này.

Giang Thần cũng không đến nỗi bởi vậy mà thất thố, chỉ là hãn rất bất ngờ vì nàng lại lớn mật như vậy ở trước mặt vị hôn phu của mình.

Đột nhiên, trong lòng Giang Thần xuất hiện một ý nghĩ, miệng để lộ ra nụ cười tà mị, như là bị hấp dẫn vậy, ánh mắt rất không thành thật.

Mộ Dung Diên ngẩng đầu lên chỉ cảm thấy ánh mắt của đại sư rất là nóng, gò má của nàng ửng đỏ.

- Người đang nhìn chỗ nào thế?

Chỉ là Mặc Kiếm Phi lại chú ý tới chuyện này, hắc tức giận không thôi, lớn tiếng quát.

Lần này, bầu không khí bên trong phòng bao rất là lúng túng.

- Kiếm Phi!

Mộ Dung Diên khẽ cau mày, nàng đến đây là để hóa giải mâu thuẫn.

- Diên nhi, nàng có biết vừa nãy con mắt của hắc đã nhìn tới chỗ nào không?

Mặc Kiếm Phi nói.

Mộ Dung Diên liếc mắt nhìn Xuất Vân đại sư, nói:

- Người đi ra ngoài trước đi.

- Nàng... Nàng bảo ta đi ra ngoài?

Mặc Kiếm Phi sửng sờ, vừa nãy bởi vì cha vợ xem thường mà bất mãn làm cho hắc suýt chút nữa bạo phát.

Khi hắc lần nữa căm giận nhìn Xuất Vân đại sư thì lại phát hiện ra ánh mắt hạ lưu của vị đại sư này đang di chuyển ở trên cái móng và chân dài của vị hôn thê mình.

Trước khi Mộ Dung Diên nhận ra được, đối phương đã tranh thủ thời gian thu hồi lại.

- Đáng ghét!

Mặc Kiếm Phi không thể nhịn được nữa, muốn ra tay.

Đại sư thì là đại sư, nhưng thực lực lại là một chuyện khác, Mặc Kiếm Phi có thể cảm nhận được vị đại sư này yếu hơn so với mình.

- Mặc công tử, xin tự trọng.

Lâm Vinh đứng ở trước người của Giang Thần, khí tức không kém hấn phân tán ra.

Chuyện này đã nhắc nhở Mặc Kiếm Phi hẳn đang ở nơi nào, biết rút kiếm là chuyện không có kết quả tốt.

- Kiếm Phi, nghe ta, người đi ra ngoài trước đi!

Mộ Dung Diên nói.

- Được, ta đi!

Mặc Kiếm Phi nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay rời đi.

Mộ Dung Diên rất lo lắng, nhưng lại lấy gia tộc làm trọng, ôm ánh mắt áy náy nhìn về phía Xuất Vân đại sư.

- Mộ Dung cô nương, thực sự xin lỗi, tư sắc của người ở trong Thiên Hà giới cũng là hiếm thấy, là ta vô lễ.

Mặc Kiếm Phi đi rồi, Giang Thần mới dùng vẻ mặt chân thành nói.

- Chuyện này...

Mộ Dung Diên rất bất ngờ, cũng rất vui vẻ, nàng quan sát tỉ mỉ dáng vẻ của vị đại sư này, anh khí bừng bừng, nhã nhặn nho nhã.

- Kiếm Phi thật là.

Chuyện này làm cho nàng không tin lời nói của Mặc Kiếm Phi. Huống chi dùng cách ăn mặc hiện tại của nàng, lôi kéo sự chú ý của người ta cũng là chuyện rất bình thường.

Nàng gảy lọn tóc, ôn nhu nói:

- Đại sư quá khen, dùng tuổi tác của đại sư, trong Cửu Thiên giới cũng là tồn tại gần như không có.

- Ha ha ha, Mộ Dung cô nương thật biết nói chuyện.

Giang Thần ra hiệu cho nàng ngồi xuống nói chuyện, lại rót một chén rượu cho nàng, nói:

- Ngồi đi, xuất phát từ trách nhiệm nghề nghiệp, nếu như Mộ Dung cô nương có gì nghi hoặc đối với Thiên Mạch đan, ta sẽ biết gì nói nấy.

Mộ Dung Diên đang do dự có nên đuổi theo vị hôn phu của mình hay không, vừa nghe lời này nàng lập tức ngồi xuống.

- Lâm quân sự, làm phiền người đi chuẩn bị chút điểm tâm mang đến đây.

Giang Thần nói.

Đã như thế, trong phòng khách chỉ còn lại hai người hắc và Mộ Dung Diên, không khỏi khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Mộ Dung Diên cảm thấy không dễ chịu, hối hận khi không mang đầu bông tới.

- Kỳ quái.

Lâm Vinh không rõ vì sao, hắc nhớ vị đại sư này không gần nữ sắc, nhưng vì sao sau khi nhìn thấy Mộ Dung Diên lại trở nên không bình

thường như vậy chứ?

Vừa nãy hần và Mặc Kiếm Phi đều chú ý tới ánh mắt không thành thật của đại sư.

- Lẽ nào?

Lâm Vinh đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vẻ mặt bình tĩnh.

Hần biết có chút nam nhân có ham muốn tương đối đặc biệt, yêu thích mỹ nhân danh hoa đã có chủ, lại thích vùng đao đoạt ái.

Lâm Vinh nghĩ đến dáng vẻ tức đến nổi phổi vừa nãy của Mặc Kiếm Phi, trong lòng hần càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng của mình.

Nhắc tới cũng khéo, khi lấy điểm tâm Lâm Vinh nhìn thấy Mặc Kiếm Phi đang đi tới đi lui ở phòng khách dưới lầu, có lẽ là đang đợi Mộ Dung Diên đi xuống.

Chỉ là qua một đoạn thời gian, rõ ràng Mặc Kiếm Phi đã cuống lên.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Lâm Vinh đi ra ngoài, vẻ mặt của hần vô cùng đặc sắc.

Trong lúc hoảng hốt, dường như Lâm Vinh đã nhìn thấy trnee đỉnh đầu của Mặc Kiếm Phi có một cái mũ màu xanh.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Nhật Được Bảo

Bên trong phòng bao, Giang Thần và Mộ Dung Diên trò chuyện rất vui.

Xuất Vân đại sư, ăn nói khôi hài, kiến thức uyên bác, rất dễ dàng kéo bầu không khí lên.

Cho dù chỉ có hai người, nhưng cũng không xấu hổ và tẻ nhạt chút nào.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có một đạo kiếm khí lăm liệt đang áp sát.

Trong nháy mắt khi Giang Thần và Mộ Dung Diên nhận ra được, cửa đã bị man lực mở ra, Mặc Kiếm Phi mang theo sắc mặt âm trầm đứng ở ngoài cửa.

- Kiếm Phi...

Không cho Mộ Dung Diên cơ hội nói chuyện, Mặc Kiếm Phi bước lên phía trước, ôm lấy Mộ Dung Diên, đi ra ngoài cửa.

Từ đầu đến cuối, không nhìn Giang Thần một chút, cũng không nói một câu với hắn.

- Ha ha.

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mục đích đã đạt đến, hắn cảm thấy rất là thú vị.

Ở ngoài phòng đấu giá, trên nóc nhà của thương hội, Mặc Kiếm Phi thả vị hôn thê của mình xuống.

Dưới ánh trăng trong sáng chiếu xuống, Mộ Dung Diên nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của vị hôn phu mình, vẫn rất là anh tuấn.

- Ta không cho phép nàng trò chuyện vui vẻ với nam nhân khác.

Vẻ mặt của Mặc Kiếm Phi nghiêm nghị, âm thanh trầm thấp, con người để lộ ra vẻ bá đạo và nhu tình.

Mộ Dung Diên sửng sồ, chẳng biết vì sao, tâm tình của nàng trở nên rất tốt, dần dần nở một nụ cười, ngã vào trong lồng ngực của hắn, gất giọng nói:

- Được rồi được rồi, chàng cũng không phải là không biết, đây là mệnh lệnh của phụ thân, chàng cũng thật là, sao không nhịn chút chứ.

Một luồng khí thế hùng hồn phá cảnh hai người đang tình tứ ở trên nóc nhà.

- Diên nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Mộ Dung Hùng từ trên trời giáng xuống, có chút không rõ hỏi.

Lúc này Mộ Dung Diên mới nghĩ đến phụ thân vẫn còn đang đợi kết quả, nàng thất kinh, không biết nên trả lời ra sao.

Chỉ là Mặc Kiếm Phi rất trực tiếp, rất kiên cường nói chuyện vừa nãy ra.

Phanh!

Nghe xong, Mộ Dung Hùng cách không đánh ra một quyền, lập tức khiến cho Mặc Kiếm Phi nửa quỳ ở trên mặt đất.

- Kiếm Phi!

Mộ Dung Diên chạy tới, nói:

- Phụ thân, Kiếm Phi cũng vì muốn tốt cho con mà, sao người lại có thể động thủ được chứ?

- Mặc Kiếm Phi, nếu như tương lai người muốn ở rể trong Mộ Dung gia thì nên nghĩ thay cho Mộ Dung gia.

- Người giữ gìn nữ nhi của ta, vị hôn thê của người, ta không có ý kiến, thế nhưng phương pháp của người thực sự quá thấp kém.

- Người tùy tiện tìm một cái cớ, vừa bắt đầu đã nói muốn rời khỏi, cho dù đại sư không tình nguyện thì cũng không thể làm khó dễ được.

- Thế nhưng người thì sao? Đi mà quay lại, phá cửa vào trong! Người lấy uy phong từ đâu tới vậy? Một thanh kiếm nát mà cũng phải để nữ nhi của ta ra tiền mua cho người!

Mộ Dung Hùng không để ý đến nữ nhi của mình, không chút lưu tình mắng mỏ đối phương.

Thiên tài, đối với thân phận và thực lực của hắn mà nói, không đáng để được nhắc tới.

Mặc Kiếm Phi bị nói cho cúi đầu, đặc biệt là câu cuối cùng, càng đâm nhói vào sự tự ái trong lòng của hắn.

Hắn nghĩ thầm Mộ Dung gia bỏ ra ba mươi sáu ức cũng không nháy mắt lấy một cái thì một ức này lại đáng là gì cơ chứ?

- Hiện giờ người muốn ta tự mình đi chịu nhận lỗi với người ta, hay là đây là chuyện mà người rất muốn nhìn thấy?

Mộ Dung Hùng hỏi.

Mộ Dung Diên cũng từ trong tình yêu mù quáng phục hồi lại tinh thần, nàng thấp giọng nói:

- Kiếm Phi, xin lỗi phụ thân đi.

- Ta không làm sai chỗ nào cả!

Mặc Kiếm Phi đứng dậy, hét lớn một tiếng, không ngờ lại nghênh ngang rời đi.

- Hừ.

Mộ Dung Hùng rất là bất mãn hừ lạnh.

- Phụ thân!

- Hôn sự của các người, vốn ta đã không đồng ý, sư phụ hẳn là Đại tôn giả, không sai. Thế nhưng vị Đại tôn giả kia khi khai tông lập phái, môn đồ đã gần tới ba trăm, đệ tử ký danh lại nhiều vô số kể.

- Thế nhưng Kiếm Phi có tiềm lực mà!

Mộ Dung Diên nói.

- Diên nhi à! Tiềm lực, thiên tư, đều là phù vân, chỉ có của cải mới là vĩnh hằng.

- Thiên phú của con không tính là quá tốt, nhưng không phải gia tộc vẫn có thể ung dung bồi dưỡng con trở thành Thông thiên cảnh hay sao?

- Các thiên tài bẩm cùng kia, cửu tử nhất sinh, trải qua nguy hiểm sinh tử mới thu được bảo vật và kỳ ngộ, ở trước mặt tài lực của Mộ Dung gia ta, không đáng để được nhắc tới!

Mộ Dung Diên không lên tiếng, bởi vì nàng rất tán đồng lời này.

- Được rồi, ngày hôm nay con cũng đã làm được một chuyện lớn thay cho Mộ Dung gia rồi, đi về nghỉ ngơi đi.

Mộ Dung Hùng nói.

Trong sàn bán đấu giá, bán đấu giá đã tiến hành đến đồ vật cuối cùng.

Một thanh linh kiếm cấp bậc Bảo khí.

- Bảo kiếm xuất phát từ tay của Vô Nhai đại sư Chú Thần phong, cấp bậc là Bảo khí cấp năm.

Bảo khí rất dễ để nhận biết ra, không cần lên đài, các kiếm khách ở đây đều có thể cảm nhận được uy lực của thanh bảo kiếm này.

Lại nghe thấy là thứ xuất phát từ Chú Thần phong, kiếm giả hoàn toàn biến sắc.

Trải qua một phen ra giá kịch liệt, cuối cùng lại dùng cái giá tám trăm ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp để thành giao.

Cho dù là vật áp trục hay là vật mở màn đấu giá, đều không bằng một nửa của Thiên Mạch đan.

Điều này làm cho Lâm Vinh cảm thấy rất tự hào.

Đến lúc này, có người trong sàn bán đấu giá lục tục rời đi.

Đồ vật bán đấu giá cuối cùng cũng không khơi gợi hứng thú của quá nhiều người.

Một cái bình khéo léo như la liễu, có thể sử dụng tay ngăn cản, màu trắng nhũ, không có một tia tạp chất nào cả, ngoài ra, cũng không có chỗ

nào đáng để ngạc nhiên.

- Cái bình ngọc này, căn cứ vào người mang tới thương hội từng nói, là thứ đến từ bên trong một cái di tích, thương hội đã mời không ít đại sư giám thường qua. Thế những cũng chỉ biết là không phải là phàm vật phổ thông, thế nhưng công dụng cụ thể lại không biết được.

- Mãi đến tận ngày gần đây mới biết được đây là nửa linh vật.

Âm thanh của Âm Sương cũng có chút uể oải, nhưng nàng vẫn cố gắng duy trì nụ cười của mình.

- Nửa linh vật?

Có mấy người cảm thấy không hiểu.

- Đó là nhất định phải có thủ pháp tương ứng thì mới có thể khiến cho cái nửa linh vật này phát huy ra được tác dụng của nó.

- Ví dụ như trận bàn của trận pháp đại sư, phải kết hợp với tài nghệ của trận pháp đại sư thì mới có thể phát huy ra được tác dụng.

- Bình ngọc, cũng giống như vậy, thế nhưng phương pháp vận chuyển tương ứng và công hiệu cụ thể không ai biết được.

- Thế nhưng, chất liệu của bình ngọc thật không đơn giản, nước lửa bất xâm, cứng rắn như sắt, coi như ném vỡ thì nó cũng có thể tự động tu bổ, vì vậy mới đáng giá để lấy ra bán đấu giá.

- Vì vậy, các vị có hứng thú thì có thể đấu giá, không chừng một ngày nào đó sẽ phát hiện ra nó công hiệu, nhất được bảo cũng khó mà nói rõ được.

Nghe lời của Âm Sương, mọi người đã hiểu rõ ra.

Giá cả của bình ngọc, cũng rất thấp, người ra giá rất ít, ngoại trừ những người của thế lực lớn có tiền kia, người bình thường không có tình lực thu gom cái này.

- Lâm quản sự, ra giá giúp ta.

Bên trong phòng bao cấp chữ Tiên, Giang Thần hít sâu một hơi, bình phục sự chấn động trong nội tâm, không chút biến sắc nói.

- Ồ?

Cho đến bây giờ, ngoại trừ luyện công kiếm là Xuất Vân đại sư từng đấu giá ra, mãi cho đến hiện tại cũng không cảm thấy hứng thú với vật gì cả.

- Chẳng lẽ đại sư biết tác dụng của bình ngọc này sao?

Lâm Vinh vừa nói, một bên ấn nút bấm xuống.

Hỏi xong, hắn mới ý thức tới được mình quá đường đột, câu nói như thế này không nên hỏi ra thành lời.

Thương hội không biết giá trị của bình ngọc, chỉ là căn cứ vào chất liệu để định giá, nếu như Xuất Vân đại sư biết, chẳng phải là chiếm tiện nghi của thương hội hay sao?

Giang Thần không mở miệng, Lâm Vinh cũng không tiếp tục hỏi dò nữa.

Người phía dưới phát hiện ra Xuất Vân đại sư tranh giá, bất ngờ, đồng thời cũng có có ý tưởng giống như Lâm Vinh.

Sau một phen tranh giá hợp lý, giá cả đã tăng lên ngàn vạn.

Dùng tiền mua một đồ vật không biết giá trị, là chuyện rất nhiều người không muốn, lại thấy Xuất Vân đại sư ra giá, không có người nào là không thức thời.

Cuối cùng, bình ngọc bị Giang Thần dùng cái giá mười một ngàn vạn mua lại.

- Không nghĩ tới lại có thể nhặt được bảo ở trong đấu giá.

Ở trong lòng Giang Thần đã nở nụ cười, đương nhiên hắn biết cái bình ngọc này là gì.

Nếu như hắn không nhìn nhầm, giá cả của cái bình ngọc này trên mười ức cũng không thành vấn đề.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Đại Sư Toàn Năng

Âm Sương tự mình đưa bình ngọc tới trong tay của Xuất Vân đại sư, đối với người có thể luyện chế ra Thiên Mạch đan, đương nhiên nàng phải có tâm muốn kết giao rồi.

Xuất Vân đại sư nhìn qua rất thận trọng, thế nhưng cũng không có cái giá gì cả, mở miệng nói chuyện rất bất phàm.

- Đại sư, lẽ nào người biết công dụng của cái bình ngọc này sao?

Âm Sương suy nghĩ một chút, hỏi rất gọn gàng dứt khoát.

Nhưng mà chuyện này lại làm cho Lâm Vinh sợ hết hồn.

Có điều Âm Sương lại nở nụ cười nhợt nhạt, mắt ngọc mây ngài, ngữ khí ôn nhu, rất giống như muội muội hàng xóm xinh đẹp, dù là ai cũng không tức giận được nàng.

- Còn cần phải nghiên cứu sâu hơn chút nữa.

Giang Thần nói.

- Đại sư trẻ tuổi như vậy đã có thể nghiên cứu chế tạo ra Thiên Mạch đan, có thể nói là tài năng kinh thiên động địa, một cái bình ngọc nhỏ, nhất định sẽ không làm khó được đại sư.

- Ha ha ha ha, Âm Sương cô nương thật biết nói chuyện, không hổ là thủ tịch đầu giá sư.

- Đại sư khách khí rồi, không cần khách khí như vậy, cứ gọi ta là Âm Sương đi.

- Được.

Lâm Vinh ở bên cạnh cười khổ lắc đầu, nghĩ thầm thân là mỹ nhân, ưu thế thực sự là mạnh mẽ.

Giang Thần tiếp nhận bình ngọc, trực tiếp ném vào trong nạp giới.

- Đại sư đã có chỗ đặt chân chưa?

Âm Sương hỏi.

- Không có, ta mới tới, còn đang muốn tìm một nơi.

- Bất kể nói thế nào thì đại sư cũng phải ở đây nửa năm, không biết đại sư có yêu cầu gì đối với nơi ở không? Âm Sương sẽ sắp xếp thay đại sư.

Giang Thần tỉ mỉ ngẫm nghĩ, nói:

- Tốt nhất là một ngọn núi không người ở, dù sao chờ ở trong thành, luyện đan cũng có rất nhiều chỗ bất tiện.

- Quả thực, vậy đại sư cứ nghỉ ngơi trước một đêm, ta sẽ đi sắp xếp, nhanh nhất là ngày mai có thể làm được chuyện này.

- Vậy thì làm phiền Âm Sương cô nương.

- Đại sư, đã nói không cần phải khách khí như vậy rồi mà.

Con người đen nhánh của Âm Sương nhìn về phía hắn, để lộ ra một mảng lớn lòng trắng mắt.

Tâm thần của Giang Thần rung động, một ánh mắt cũng có thể gợi cảm như vậy, vị Âm Sương cô nương này thực sự không đơn giản.

Sau đó lại là một phen trò chuyện, Âm Sương không nở rời khỏi đây.

Giang Thần thì lại vào ở trong phòng khách thương hội, vừa vào cửa hắn đã bày cấm chế ngăn cách thần thức xuống, lại lấy ra bình ngọc.

- Quả nhiên!

Nhìn ở khoảng cách gần, Giang Thần vui mừng ra mặt, bình ngọc này chính là bảo vật mà lúc mới nhìn thấy hắn đã nghĩ tới.

Ngọc Tịnh bình!

Có thể dùng để đựng nước.

Đương nhiên, nếu chỉ là như vậy thì Giang Thần cũng sẽ không tốn ngàn vạn mua lại.

Trên lý thuyết mà nói, dung lượng của bình ngọc là vô cùng tận.

Có thần hiệu như vậy là bởi vì bình ngọc là pháp khí!

Pháp khí, pháp lực vô biên.

Người nắm giữ pháp khí, có thể không để ý tới võ học ở một mức độ nào đó, dù là Thần Du cảnh đánh giết Thông thiên cảnh cũng không tính là chuyện đáng ngạc nhiên gì cả.

Điểm đáng tiếc chính là, món pháp khí trên tay của Giang Thần không phải là loại hình công kích.

Chỉ dựa vào nước cũng có thể làm cho Thông thiên cảnh ngộp chết.

Ngọc Tịnh bình còn có một cái hiệu quả đó là ngưng tụ ra linh thủy, có hiệu quả như là cây khô gặp mùa xuân vậy.

Giang Thần cẩn thận từng li từng tí một cẩn thận thu lại, hẳn có thể tưởng tượng ra được trong tương lai, Ngọc Tịnh bình sẽ mang đến trợ lực lớn bao nhiêu cho hắn.

Ngày thứ hai, Âm Sương đi tới thương hội, nói cho Giang Thần biết nàng đã tìm được một ngọn núi.

Khi hắn đi tới ngọn núi, chỉ thấy núi quang nước sắc, linh khí nồng nặc.

Đồng thời hắn cũng tâm phục khẩu phục đối với hiệu suất làm việc của Âm Sương.

- Nơi này gọi là Chung Linh sơn, là tài sản của Thánh Thành tiền trang, hiện tại tặng cho đại sư, kính xin đại sư không nên ghét bỏ.

Giang Thần gật gật đầu, lấy ra một viên linh đan rồi đưa tới, nói:

- Đây là Trú Nhan đan, tuy rằng không thể nói là vĩnh trú thanh xuân, nhưng trước năm mười tuổi, dung mạo của nàng sẽ không có dấu vết già yếu rõ ràng.

Nhìn thấy đại sư lấy ra linh đan, Âm Sương muốn cự tuyệt, thế nhưng sau khi nghe thấy hiệu quả của Trú Nhan đan, nàng hít thở dồn dập, hai mắt sáng lên.

Bất kỳ nữ nhân nào cũng không chống cự được linh đan như vậy dù hoặc.

Trú Nhan đan, không phải là Thánh Thành không có.

Nhưng mà Âm Sương biết, mặc dù nói những linh đan kia có thể làm cho da thịt thay đổi, thế nhưng vẫn khó nén dấu vết của năm tháng.

Hiện tại đại sư lại nói Trú Nhan đan của hắc có thể làm cho dung mạo của nàng không biết đối trước năm mươi tuổi, điều này sao có thể làm cho nàng không kinh hãi được chứ?

Có Thiên Mạch đan làm chứng, đương nhiên nàng sẽ không hoài nghi về tính xác thực của nó.

- Đại sư, thứ này quá quý giá.

Cho dù hận không thể ăn linh đan tại chỗ, thế nhưng Âm Sương vẫn duy trì vẻ rụt rè.

- Dùng ở trên người người, cái Trú Nhan đan này mới có thể phát huy ra giá trị của nó, dù sao, thứ xinh đẹp, lẽ ra nên trường tồn mới đúng.

Giang Thần nói.

Âm Sương sững sờ, vẻ mặt thành thật của đại sư như nói ra tiếng lòng vậy. Làm cho người thường thường giao thiệp với người khác như nàng, gò má cũng không khỏi ửng hồng.

- Đại sư thật biết nói chuyện.

Sau một lát, Âm Sương đặc ý nhận lấy Trú Nhan đan.

Sau đó chính là tạo nhà, có con rối thuê từ thương hội, quá trình này rất nhanh.

Mặt khác, Giang Thần còn muốn bày trận pháp ở xung quanh ngọn núi, chế tạo Chung Linh sơn thành một cái thùng sắt.

Sau khi hoàn thành tất cả những thứ này, Giang Thần để Âm Sương hỗ trợ phân tán tin tức, nói trong một quãng thời gian sau đó hắc sẽ hành y tế thế, có bệnh trạng vướng tay chân gì thì có thể tìm tới hắc.

Thu phí, đương nhiên sẽ không thấp.

Linh đan sư hiểu y thuật, Âm Sương cũng không quá ngạc nhiên, nàng chỉ bất ngờ là dường như Xuất Vân đại sư rất thiếu tiền vậy.

- Không phải hôm qua mới thu vài vài chục ỨC sao?

Âm Sương trầm nghĩ ở trong lòng.

Rất nhanh, nàng đã biết Xuất Vân đại sư đã chọn mua rất nhiều khí tài đắt giá ở trong Thánh Phong thương hội.

Lò luyện đan thì không nói, cái khí tài khác nàng phát hiện ra đều không có quan hệ gì với linh đan cả.

Nàng tìm người dò hỏi, từ trong miệng của một đại sư con rối mới biết được, các khí tài mà Xuất Vân đại sư mua lại là thứ mà bất kỳ thế lực con rối nào cũng muốn dùng đến, đồng thời tất cả đều là siêu nhất lưu.

Lúc đại sư con rối nói lời này, ngữ khí chấn động, điều này làm cho Âm Sương có chút không rõ, vì vậy mới hiếu kỳ hỏi:

- Khí tài siêu nhất lưu có cái gì đó không đúng sao?

- Âm Sương tiểu thư, thuật điều khiển con rối, cấp độ khí tài là kỹ thuật móc nối, phần danh sách mà người cho ta xem, coi như là đại sư con rối đứng đầu Long vực dùng cũng là lãng phí.

- Sao?

Đây là chuyện mà Âm Sương ngàn vạn lần không nghĩ tới, chẳng lẽ vị linh đan đại sư này còn là đại sư về con rối hay sao?

Qua mấy ngày, Âm Sương lại đi tới Chung Linh sơn.

Cả ngọn núi đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, thảm thực vật màu xanh lục đã biến mất quá nửa, bị dòng lũ bằng sắt thép thay thế.

Các loại con rối loại hình kiến trúc bần bịu không nghĩ, tiếng vang không ngừng vang lên.

Âm Sương xuất phát từ sự hiếu kỳ, muốn lén lút lên tìm tòi hư thực, kết quả nàng lại phát hiện ra cả ngọn núi đã bị trận pháp bao phủ.

Sau đó, Âm Sương lại đi tới tiền trang nhà mình, mời đại sư trận pháp đứng đầu tới đây.

Đại sư trận pháp cầm trận bàn đi vòng quanh Chung Linh sơn một vòng, sau đó như bị sét đánh, miệng không tự chủ được mở lớn ra.

- Lưu đại sư, sao thế?

Âm Sương như đã dự liệu được cái gì đó, thế nhưng lại không dám khẳng định.

- Tiểu thư, người vừa mới nói với ta, trận pháp này được bố trí từ mấy ngày trước thật sao?

Lưu đại sư hỏi.

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

- Đáng sợ, thật đáng sợ, có thể nói người bày trận là đại sư! Không! Hẳn là tông sư!

Lưu đại sư nói năng lộn xộn, kích động không thôi.

- Lưu đại sư?

Âm Sương tăng thêm ngữ khí hỏi.

- Tiểu thư à, coi như mang tất cả trận pháp đại sư của Long vực tới đây thì cũng không có cách nào phá giải được trận này! Nếu như dựa vào man lực, phải điều động đến Đại tôn giả thì mới được.

Lưu đại sư nói.

- Chuyện này...

Âm Sương ngây người như phỗng, nàng có thể xác định được trận pháp là do Xuất Vân đại sư tự mình bố trí.

Bởi vì khi bố trí, nàng cũng ở đây, nhìn đại sư cầm trận bàn ở trong tay, đi tới đi lui ở trong núi.

Thế nhưng nàng lại không nghĩ rằng, một môn trận pháp nghịch thiên lại được hoàn thành ở ngay dưới mắt của nàng.

- Linh đan, con rồi, trận pháp, hẳn còn có cái gì không biết nữa không?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Binh Khí Chiến Tranh

Âm Sương giật mình với tài năng của Xuất Vân đại sư, lại hiếu kỳ vì rốt cuộc hắn đang làm gì.

Sau khi cố ý tìm hiểu, Âm Sương lại biết được Xuất Vân đại sư đã mua rất nhiều tài liệu quý giá từ Thánh Phong thương hội.

Trong đó có Chú thiên dị thiết, Hồn Nguyên thổ, Diệt Thế diễm hạch, Ngũ hành sa, Thiên Huyền cương, tất cả đều là tài nguyên chiến lược rất là quan trọng.

Hơn nữa lại thêm động tĩnh từ Chung Linh sơn, Âm Sương không khó để đoán ra được Xuất Vân đại sư đang làm động tác gì.

Nhưng mục đích và nguyên nhân là cái gì?

Âm Sương cảm thấy cần phải báo cho tiền trang, cho dù nàng có hảo cảm đối với Xuất Vân đại sư cũng thế.

Lập tức, Âm Sương phát hiện ra trong nhà nàng đã sớm biết những việc này, vẫn duy trì thái độ quan sát.

- Từ tình huống hiện nay xem ra, chuyện có khả năng nhất chính là hắn đã coi Chung Linh sơn là nhà, để chế tạo ra binh khí chiến tranh.

Đây là nguyên văn lời của phụ thân nàng.

Âm Sương cũng cảm thấy có đạo lý.

- Chúng ta không xử lý chuyện này sao?

Âm Sương hỏi.

- Thứ hấn mang đến, là lợi nhuận chân thật, chỉ cần không mang ngọn lửa chiến tranh tới thì sẽ không sao.

Lúc đó phụ thân của nàng nở nụ cười thần bí, nói:

- Mặc kệ chiến tranh xảy ra ở đâu, những người buôn bán như chúng ta chính là người được lợi lớn nhất.

Kết quả là Âm Sương yên lòng, lần nữa đi tới Chung Linh sơn, bên ngoài ở trận pháp hô to một tiếng.

Cũng không lâu sau, Xuất Vân đại sư đã từ trong trận pháp đi ra ngoài.

Ngày hôm nay đại sư đang mặc y phục luyện công bó sát người, bắp thịt tràn ngập lực bộc phát ở dưới y phục nhô lên rất rõ ràng.

- Đại sư, quấy rầy rồi.

Âm Sương chú ý tới mồ hôi trên người của đại sư thì đã biết vừa nãy hấn đang bận rèn đúc.

- Không sao, có thể nhìn thấy Âm Sương tiểu thư là niềm sung sướng hiếm có trong đời của ta.

Giang Thần cười nói.

- Đại sư.

Âm Sương oán trách một tiếng, lời khen thẳng thắn như vậy khiến cho người vẫn hào phóng khéo léo như nàng cũng cảm thấy ngại ngùng.

Giang Thần cười cợt, hỏi dò ý đồ nàng đến.

- Đại sư, từ khi đại sư vào ở Chung Linh sơn vẫn không có ra ngoài, ta không yên lòng, cho nên mới tới nhìn một chút.

Âm Sương nói, nhìn cảnh sắc trên núi xung quanh, lại mồm iệng kinh hô:

- Chung Linh sơn đã hoàn toàn biến dạng rồi.

- Nếu như người cảm thấy hứng thú, có thể đi vào tham quan một chút.

- Ồ? Có thể không?

Đây là chuyện mà Âm Sương không tưởng tượng ra nổi, Giang Thần đã bảo vệ Chung Linh sơn rất chặt chẽ, lại để cho nàng đi vào thăm quan sao?

- Người khác không được, nhưng người thì lại khác.

Giang Thần nói.

Âm Sương bất đắc dĩ cười khổ, trong lòng lại rất là đặc ý.

Nàng đã sớm hiểu kỳ cho nên đương nhiên cũng không từ chối, đi theo đại sư vào núi.

Tiến vào bên trong phạm vi trận pháp, Âm Sương lập tức cảm giác được có một luồng sóng nhiệt xông tới mặt.

- Ồ?

Âm Sương còn nghĩ mình đã vào trong núi lửa, mà ngọn nguồn của sóng nhiệt là ở trong mặt vách núi.

- Đại sư đang dùng Diệt Thế điểm hạch sao?

Âm Sương theo bản năng hỏi một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng đã ý thức được rất không thích hợp, cũng còn may Xuất Vân đại sư không để ý tới chuyện này.

- Đúng, ta đã bố trí hạ nhiệt độ của trận pháp, thế nhưng năng lượng của Diệt Thế diễm hạch quá lớn.

Nghe vậy, Âm Sương có chút bận tâm, Diệt Thế diễm hạch là loại khó có thể khống chế được, lại là loại năng lượng thể rất không ổn định.

Một khi sử dụng không cẩn thận, dễ bạo phát, Chung Linh sơn sẽ bị san thành bình địa.

- Đại sư! Người ở đây, như vậy Diệt Thế diễm hạch...

Đột nhiên Âm Sương ý thức được cái gì đó mà kinh hãi đến biến sắc.

- Không sao, tất cả đều đang tự động vận chuyển.

Giang Thần nói.

- Ồ?

Âm Sương nghĩ đến người giỏi nhất trong Long vực khi vận dụng Diệt Thế diễm hạch cũng sẽ cẩn thận từng li từng tí một, kết quả vị Xuất Vân đại sư này lại chạy tới nói chuyện với nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không biết nên vui hay nên buồn.

- Đại sư muốn dùng Diệt Thế diễm hạch để làm cái gì?

Âm Sương hiếu kỳ nói.

- Chạm trở.

Giang Thần cười nói.

Âm Sương chỉ cho là hắn không muốn nói cho nên mới đùa giỡn như vậy, vì thế nàng cũng không bắt buộc hắn trả lời nữa.

Khi đi tới sườn núi, Âm Sương đã nhìn thấy một đồ vật kỳ quái, một cái ống dài mấy chục thước rồng ruột.

Khi nàng đi tới phía trước cái ống thì lại phát hiện ra bên trong có từng vòng hoa văn, nàng đã ý thức được đây là nòng pháo.

Còn chưa hoàn thành, bề mặt ngoài rất thô ráp, ánh sáng lộng lẫy ảm đạm, Âm Sương đưa tay sờ vào phía trên, lập tức sợ đến mức lùi liên mấy bước.

- Đại sư, đây là thứ dùng Ngũ hành sa và Thiên Huyền cương để chế thành sao?

Khi nàng nói chuyện mang theo vẻ run rẩy, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Nàng biết rõ Ngũ hành sa và Thiên Huyền cương là tồn tại ra sao, dùng hai loại vật liệu này làm thành nòng pháo, xưa nay chưa từng nghe nói qua.

Nàng đã tưởng tượng ra oai của pháo sau khi hoàn thành, chẳng phải là sẽ bắn thủng cả mặt trời sao?

- Đại sư, Âm Sương cả gan hỏi một câu, đại sư định dùng thứ này để làm gì?

Những thứ này đều là binh khí chiến tranh rất đáng sợ, Âm Sương biết, nhưng vấn đề là đối với người nào!

Nếu như Xuất Vân đại sư có âm mưu gì, phát động công kích nhằm vào Thánh Thành, như vậy cả tiền trang trong thánh thành sẽ gặp phải

phiền phức lớn.

Bởi vì những tài liệu này đều là do bọn họ cung cấp.

- Qua hai tháng nữa, quê hương của ta sẽ bạo phát một trận chiến tranh.

Giang Thần nghiêm nghị nói.

Âm Sương gật gù, quê hương của Xuất Vân đại sư tự nhiên là Thiên Hà giới, ngọn lửa chiến tranh cách nơi này rất xa.

- Đại sư có thể nói tỉ mỉ được không?

Âm Sương hỏi một cái vấn đề sâu hơn nữa.

- Rất xin lỗi, tạm thời không thể nói cho người biết.

Đại sư khéo léo từ chối không có chút ngạc nhiên nào cả, lại bắt đầu nói sang chuyện khác, nói:

- Chỗ ta có một bộ đồ vật, muốn giao cho Âm Sương cô nương, tiến hành bán đấu giá giúp ta.

- Ồ? Loại bán đấu giá cỡ lớn vừa kết thúc, còn cần phải chờ một tháng nữa.

Âm Sương nói.

- Không sao, hiện tại tiền trên thẻ Kim Long có thể kéo dài đến lúc đó.

Âm Sương hít vào một ngụm khí lạnh, ba mươi mấy ức chỉ có thể chống đỡ được một tháng, chiến tranh quả nhiên là nơi đốt tiền.

- Cũng là linh đan sao?

Âm Sương hiểu kỳ nói.

- Không phải.

Giang Thần vừa nói, một mặt lấy ra thứ bản thân muốn bán đấu giá.

Mười hai thanh kiếm, bỗng dưng bay lượn, xếp thành hàng ngang.

Âm Sương thân là thủ tịch đấu giá sư, nàng đã lập tức nhìn ra điểm không bình thường, so với linh kiếm bình thường, mười hai thanh kiếm này càng sắc bén hơn nữa.

- Bảo khí sao?

Âm Sương cảm giác mình đã sắp mất cảm giác, hóa ra Xuất Vân đại sư lại còn là một linh khí đại sư.

- Bảo khí cấp một, mười hai thanh...

Âm Sương tính toán giúp hắn xem có thể đổi được bao nhiêu tiền.

- Đây không chỉ là Bảo khí cấp một, mười hai thanh kiếm này cùng một nhịp thở, là một bộ, có thể tạo thành kiếm trận.

Giang Thần ngắt lời nàng, cười nói.

- Ồ?

Âm Sương nghe không hiểu.

- Nói như vậy đi, mười hai thanh kiếm gộp lại, uy lực chồng chất lên nhau.

Âm Sương cả kinh, há không phải nói những thanh kiếm này có uy lực của pháp khí hay sao?

Nàng không dễ dàng đưa ra câu hỏi, thế nhưng thích hợp để biểu thị vẻ kinh ngạc.

- Hơn nữa phải xem trình độ kiếm thuật của cá nhân ra sao, người có kiếm thuật càng cao thì sẽ phát huy ra được uy lực càng lớn hơn nữa.

- Nếu như đúng là như vậy, mười hai thanh kiếm này không kém hơn so với Thiên Mạch đan.

Âm Sương chấn động nói.

- Lần này thời gian rất dồi dào, thương hội có thể kiểm tra được.

Giang Thần cười nói.

- Như vậy cũng đúng.

Âm Sương biết hẳn đang chỉ phong ba lần đấu giá trước, nàng nở nụ cười, nói:

- Đại sư yên tâm giao cho ta như vậy hay sao?

- Có cái gì cần phải không yên lòng sao?

- Không sợ ta làm mất sao? Thứ quý trọng như vậy, ta không đền nổi được.

Âm Sương nói đùa.

- Một trăm thanh kiếm cũng không sánh nổi được với Âm Sương cô nương.

Âm Sương triệt để thua trận, Xuất Vân đại sư đang ám chỉ mình làm mất thì lấy bản thân ra đền.

Nếu như nói thẳng ra, đương nhiên sẽ khiến cho người ta không thích, coi là vô lễ mạo phạm.

Thế nhưng nói thế này, Âm Sương chỉ cảm thấy phương tâm của mình không ngừng đập nhanh hơn.

Nàng lập tức thu hồi bảo kiếm, như một làn khói rời khỏi Chung Linh sơn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Hai Tấm Thẻ Kim Long

Lại qua mấy ngày, rốt cục Giang Thần đã hết bận về kế hoạch huyền binh, sau đó chỉ cần chờ đợi Chung Linh sơn tự mình cuộn cuộn không ngừng sinh ra binh khí chiến tranh mà thôi.

Tất cả đều là tự động, mỗi mấy ngày qua nhìn một lần là được.

Hắn tính toán hôm nay chính là ngày Anh Hùng Điện trắc nghiệm, cho nên hắn khôi phục hình dáng cũ, mượn trận pháp, rời khỏi Chung Linh sơn không để lại dấu vết.

Cùng lúc đó, ở Anh Hùng Điện.

Mấy vị Đại trưởng lão đi tới nơi ở của Giang Thần, nhìn vẻ mặt của bọn họ, dường như là đến hưng binh văn tội.

- Có trận pháp?

Vốn bọn họ định trực tiếp xông vào, lại bị trận pháp ngăn cản, cho nên bọn họ không khỏi chần chờ.

Lúc này, Ứng Vô Song từ bên trong đi ra, có chút không hiểu nói:

- Các vị trưởng lão, có chuyện gì vậy?

- Vô Song, sao ngươi lại ở nơi ở của Giang Thần vậy?

Các Đại trưởng lão rất là bất ngờ, mặc dù nói Ứng Vô Song có nhiệm vụ trên người, nhưng cũng không làm cho cho hai người ở cùng một chỗ

như vậy được.

Bọn họ nghĩ đến một nguyên nhân, không khỏi nghĩ đến một chuyện rất có khả năng.

Một vị Đại trưởng lão hỏi:

- Vô Song, Giang Thần không ở đây sao?

- Hừm, mấy ngày qua không biết hắn đã đi nơi nào rồi.

Ứng Vô Song đáp.

Lần này, vẻ mặt của mấy Đại trưởng lão có chút quái lạ.

Bản thân Giang Thần không ở nhà, Ứng Vô Song lại ở trong nơi ở của hắn, rõ ràng quan hệ của hai người này không đơn giản.

- Vô Song, ta hỏi ngươi, tại sao ngươi không tới báo cáo chi tiêu của Giang Thần đúng lúc chứ?

Một vị Đại trưởng lão là nữ nhân hỏi, ngữ khí hùng hổ dọa người.

Ứng Vô Song đã đại khái đoán ra được cái gì đó, nàng thành thật trả lời:

- Những ngày qua ta bận bịu tu hành, không có đi theo bên người Giang Thần.

- Có thật không? Ứng Vô Song, ngươi vì Giang Thần mà thậm chí ngay cả trưởng lão cũng dám lừa gạt!

Không nghĩ tới vị trưởng lão này đột nhiên làm khó dễ, lớn tiếng quát hỏi.

- Tuyệt Mi trưởng lão, lời này của ngươi là có ý gì?

Tuyệt Mi Đại trưởng lão hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn chú trọng tới y phục như cũ, vật trang sức được chọn cẩn thận tỉ mỉ, tinh xảo mà lại hào phóng.

Thế nhưng trên mặt vẫn khó nén nổi dấu vết của năm tháng, vết chân chim ở khóe mắt khi nói chuyện cau mày hết sức rõ ràng.

Thân là nữ tử, nàng rất là căm ghét đối với việc Ứng Vô Song vào ở trong nơi ở của Giang Thần.

Tuyệt Mi trưởng lão cười lạnh một tiếng, chỉ vào tiểu viện cách đó không xa, nói:

- Người chưa từng gặp Giang Thần, thế nhưng người ở bên cạnh Giang Thần, lẽ nào cái này cũng không nhìn thấy sao?

Ứng Vô Song nhìn sang, lập tức sợ hết hồn.

Một chiếc thuyền buồm đậu ở chỗ đó, trải qua con rối cải tạo, đã có biến hóa không giống trước đó nữa.

Giống như một người mặc vào khôi giáp võ trang đầy đủ, uy vũ bất phàm vậy.

Ở trong mắt của Đại trưởng lão và Ứng Vô Song, tất cả đều là tiền.

Ứng Vô Song thực sự không biết Giang Thần đã mua lại một chiếc thuyền từ lúc nào, trong khoảng thời gian này, nàng đang chuẩn bị vì trắc nghiệm khắp tới.

- Ứng Vô Song, người còn lời gì để nói nữa không?

Tuyệt Mi trưởng lão quát lên.

- Trưởng lão, ta không có gì để nói nhiều, Giang Thần mua cái gì là chuyện của hắn, đúng là ta không báo cáo đúng lúc, thế nhưng còn chưa hết tháng này mà.

Ứng Vô Song nói.

Nếu như chỉ là chỉ trích thất trách, như vậy Ứng Vô Song cũng không còn lời nào để nói, thế nhưng nàng đã nghe thấy vẻ châm chọc trong lời nói của Tuyết Mi Đại trưởng lão, giống như là mình cố ý che giấu, làm cho nàng rất là khó chịu.

- Lớn mật! Ứng Vô Song à Ứng Vô Song, trước đó người rơi vào kết cục như vậy chính là có quan hệ với nam nhân, bây giờ lại là như vậy với Giang Thần, người không thể rời bỏ nam nhân hay sao? Không biết giữ mình trong sạch sao?

Tuyết Mi trưởng lão nói.

- Người!

Đây là vết sẹo chưa hoàn toàn khỏi hẳn của Ứng Vô Song, bây giờ lại bị nàng vô tình xé ra.

- Vô Song, trong mấy ngày nay Giang Thần đã tiêu hết hạn mức mười ngàn vạn, đồng thời tất cả đều là mua vật liệu.

- Người còn nói mấy ngày nay hắn không ở trong Anh Hùng Điện, chúng ta hoài nghi hắn đã đi tới những nơi khác buôn bán những vật liệu này.

Các Đại trưởng lão khác lục tục mở miệng.

Ứng Vô Song không biết chuyện này, chỉ là nghĩ đến Thiên Hoàn Châu và các thiết bị tu hành khác, nàng lắc đầu nói:

- Giang Thần sẽ không làm như vậy.

- Hừ.

Tuyệt Mi Đại trưởng lão bữu môi, cười nhạo nói:

- Ứng Vô Song, xem ra quan hệ của ngươi và Giang Thần cũng rất là không bình thường, lại tin nhiệm đối với hắn như vậy.

- Trưởng lão, mong rằng ngươi không nên ngậm máu phun người.

Ứng Vô Song cả giận nói.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Giang Thần không có ở nhà, ngươi lại ở trong tiểu viện của hắn, điều này nói rõ cái gì?

Ứng Vô Song nói:

- Ta ở đây chỉ là bởi vì tu hành, làm chuẩn bị vì trắc nghiệm.

-Ồ!

Tuyệt Mi Đại trưởng lão cười quái dị một tiếng, nói:

- Ta nhớ ra rồi, lần trước ngươi đã nói Giang Thần mua một lượng lớn vật liệu là vì chế tạo thiết bị tu hành. Bây giờ nhìn lại, đây là chuyện mà ngươi đã nghĩ kỹ, phối hợp tới Giang Thần tư thông tiền tài của Anh Hùng Điện.

Ứng Vô Song tức giận, đồng thời cũng nghĩ thầm đồ vật mà Giang Thần làm ra, dù là cộng hạn mức một năm lại cũng không đủ.

Nghĩ vậy, Đại trưởng lão thường ngày cao không thể với tới ở trong mắt nàng lại không bằng được Giang Thần.

- Ta chỉ có thể nói, trưởng lão ngươi đã cả nghĩ quá rồi.

Ứng Vô Song nói.

- Còn chống chế! Nói thật đi, hiện tại Giang Thần ở đâu?

- Ta không biết, trưởng lão, sắp tới trắc nghiệm rồi, xin hãy cho ta đi qua đó.

Ứng Vô Song nói.

- Một năm qua người cũng không đi tham dự trắc nghiệm một lần nào, lần này nhất định phải đi sao? Ta thấy người có tật giật mình!

Tuyệt Mi trưởng lão lạnh lùng nói.

Ứng Vô Song cảm nhận được cảm giác lửa cháy đến nơi là cái gì, nàng khổ cực lâu như vậy là vì đã từng hứa hẹn qua với Giang Thần.

- Không nói ra hiện tại Giang Thần đang ở đâu, không cho phép người đi!

Tuyệt Mi Đại trưởng lão quát lên.

Các Đại trưởng lão khác không lên tiếng.

- Không cho phép đi? Thực sự là uy phong rất lớn.

Đột nhiên, âm thanh của Giang Thần truyền đến, chỉ thấy hắc chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy hắc, chính Ứng Vô Song cũng không nhận ra được trên mặt mình lại lộ ra nụ cười nhạt, giống như một đạo ánh mặt trời sáng rực xuyên thủng mây đen vậy.

- Giang Thần!

Các Đại trưởng lão nhìn nhau, không nghĩ tới hần lại chủ động xuất hiện.

- Những ngày qua người đi đâu vậy? Những tài liệu mua được kia đâu?

Một vị Đại trưởng lão hỏi.

- Trưởng lão có chuyện cứ việc nói thẳng đi.

Giang Thần nhún vai một cái, nói:

- Không phải các người muốn biết có phải ta dùng hạn mức đi buôn vật liệu hay sao?

Thấy hần thẳng thắn như vậy, chư vị Đại trưởng lão khá là bất ngờ.

- Giang Thần, mười ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp này là phần thưởng Anh Hùng Điện cho người...

- Nghiêm ngặt mà nói, quả thực ta đã biến những tài liệu này thành tiền.

Giang Thần ngắt lời của Đại trưởng lão, trả lời gọn gàng mà dứt khoát.

- Ha ha, những người nghèo như các người, một có cơ hội sẽ bại lộ thói hư tật xấu của các người. Ta vẫn không đồng ý đưa cho người hạn mức lớn như vậy, không thể tùy tiện cho người, bây giờ nhìn lại quả thực không sai.

Tuyệt Mi Đại trưởng lão châm chọc nói.

- Trưởng lão, hạn mức này ta dùng cũng rất bất mãn, không bằng thủ tiêu đi thì hơn.

Giang Thần nói:

- Có thể làm cho Thông thiên cảnh không khai phá qua kinh mạch khai phá ra được hai cái kỳ mạch, hai mươi ngàn vạn là hạn mức rất lớn sao?

- Như vậy trước kia người không có tiền tại sao lại không nói chứ? Hiện tại đã kiếm lời được ít tiền, lưng đã cứng rồi sao?

Tuyết Mi Đại trưởng lão nói.

- Đã như vậy, ta trả lại là được.

- Ha ha ha, hạn mức hai mươi ngàn vạn đã bị người dùng hết sạch rồi...

- Ta không chỉ trả lại, mặt khác còn cảm ơn Anh Hùng Điện hào phóng hùng hồn, ta trả lại gấp mười lần, không, ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

Nói xong, Giang Thần lấy ra hai tấm thẻ Kim Long.

- Làm sao lại vậy chứ?

Mọi người giật nảy cả mình, nửa ngày cũng không phản ứng lại được.

Hạn mức của thẻ Kim Long này không phải là mười ngàn vạn, mà là hơn trăm ngàn vạn mới có thể nắm giữ được.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Trắc Nghiệm Bắt Đầu

- Giang Thần, bất kể như thế nào, người đã dùng hai mươi ngàn vạn kiếm lấy bao nhiêu, nhưng không có hạn mức của Anh Hùng Điện, tất cả những thứ này cũng không thể có được, không phải sao?

Một tên Đại trưởng lão cố gắng nói lý.

- Đúng, điểm ấy ta thừa nhận, vì lẽ đó ta đồng ý trả lại gấp trăm lần, trước đó ta đã cho Anh Hùng Điện phương pháp khai phá kỳ mạch, ta đã cống hiến cho Anh Hùng Điện.

- Hai điểm này, ta nghĩ có thể trả được hết nợ rồi chứ?

Nhưng mà, Tuyết Mi Đại trưởng lão cười lạnh nói:

- Người nói trả hết nợ là trả hết nợ sao? Người cho rằng khai phá kỳ mạch thì rất đáng gờm sao? Không giải quyết được chuyện Thông thiên cảnh đã khai phá qua kỳ mạch, hai mươi ngàn vạn nguyên thạch thượng cấp là con số mà loại người nghèo hèn như người năm mơ cũng không nghĩ tới được!

- Ồ? Như vậy phải không?

Đến lúc này, những Đại trưởng lão này vẫn còn nghĩ hãn là tiểu tử nghèo vô tri, tùy ý bắt bớ.

Giang Thần quyết định để cho bọn họ một chút màu sắc.

- Được, ta đã khai phá đến cái kỳ mạch thứ năm, sau đó ta sẽ mang phương pháp khai phá cái thứ ba, thứ tư đi bán đấu giá, đến lúc đó, để ta xem xem hai cái này sẽ đáng giá bao nhiêu tiền.

- Cái gì? Giang Thần người lại thành công khai phá sao?

- Bán đấu giá? Người không được làm loạn!

Những Đại trưởng lão này rất thực tế, theo thời gian trôi qua, Giang Thần không lấy ra được thành quả, đương nhiên địa vị của hắn ở trong lòng bọn họ cũng giảm xuống.

Cộng thêm bản thân đã biết được phương pháp khai phá hai cái kỳ mạch trước đó, cho nên hôm nay mới tới cửa.

Cũng không ngờ đến Giang Thần đã khai phá đến cái thứ năm, mà hắn lại không nói thành quả như vậy!

Cũng không biết sau khi bọn họ biết Giang Thần đã tám mạch cùng mở thì sẽ ra sao.

- Giang Thần, người không được làm loạn...

Tuyệt Mi Đại trưởng lão lập tức chịu thua, không có hung hăng nữa.

- Sao nào? Không phải Tuyệt Mi trưởng lão cho rằng hai cái kỳ mạch không đáng giá hai mươi ngàn vạn sao, ta có thể kiếm được một tấm thẻ Kim Long đều là do công lao của Anh Hùng Điện sao?

- Không, không.

Tuyệt Mi Đại trưởng lão nói.

- Ồ? Vậy ý của trưởng lão là Anh Hùng Điện chiếm tiện nghi của ta sao?

Giang Thần hỏi nàng tới mức á khẩu không trả lời được, các Đại trưởng lão khác cũng không nói ra lời.

Giang Thần hừ lạnh một tiếng, lúc này mới nói:

- Hợp tác lẫn nhau thì phải nói tới hai chữ thành tín, ta rất là cảm kích đối với Anh Hùng Điện và Thánh Viện, nhưng nếu như nghĩ đơn ban ơn cho ta, thậm chí còn sỉ nhục bằng hữu của ta, không được!

- Ta sẽ đi tìm Nam Công để thương lượng, trước lúc này, ta muốn đi trải nghiệm, xin nhường đường một chút.

Nói xong, Giang Thần mang theo Ứng Vô Song rời đi.

Sau khi hai người đi được một khoảng cách rất xa, các Đại trưởng lão nhìn nhau, yên lặng đi theo sau lưng.

Ứng Vô Song nói:

- Nếu như nói cho trưởng lão biết về Thiên Hoàn châu...

- Nói như vậy, trưởng lão sẽ lại mừng rỡ như điên, tiếp theo trải qua một quãng thời gian nữa sẽ cho rằng là thứ ta nên cống hiến, sau đó lại bắt nạt tới cửa.

Giang Thần ngắt lời nàng.

Tiếp đó, hắn nhìn Ứng Vô Song một chút rồi nói:

- Vô Song, người không cần để cho mình bị oan như vậy, tất cả đã có ta ở đây.

- Hả?

Ứng Vô Song nghe thấy hần nói như thế rất bất ngờ, cũng rất không quen.

Giang Thần cười một tiếng, đột nhiên ngộ ra mình đã không phải là Xuất Vân đại sư, thân phận khác nhau, nếu nói ra lời nói tương tự thì sẽ không có tác dụng.

- Mấy ngày nay người đi đâu vậy?

Ứng Vô Song cũng lúng túng, nói lảng sang chuyện khác.

- Kiếm tiền.

- Tấm thẻ Kim Long kia là thật sao?

- Đương nhiên.

- Người dùng mấy ngày đã kiếm được một tấm thẻ Kim Long hay sao?

- Đúng vậy.

- Có quý mới tin người.

Ứng Vô Song chép miệng, bước xa về phía trước.

Lần này đến phiên Giang Thần bất ngờ, xem ra mỗi một nữ nhân đều có mặt rất đáng yêu, chỉ là phải nhìn xem nàng có biểu hiện ra ở trước mặt mình hay không mà thôi.

.....

Nơi trắc nghiệm của Anh Hùng Điện ở quảng trường bên cạnh vách núi, lúc này nơi này đã có không ít đệ tử tụ tập.

Bởi vì trắc nghiệm không phải là cường chế vì vậy các đệ tử đến đây không tới một nửa, hơn nữa đều là dưới Thông thiên cảnh tầng năm.

-Ồ, ta còn tưởng rằng người sẽ không tới chứ.

Nhìn thấy Ứng Vô Song, Mộ Dung Diên lập tức tới đây trào phúng.

Biểu hiện của nàng khi đối mặt với Giang Thần và đối mặt với Xuất Vân đại sư hoàn toàn khác nhau, ăn mặc cũng không giống nhau, cái cảm giác này rất kỳ diệu.

- Nghe nói hai người các người đã ở cùng một chỗ, đúng là không biết xấu hổ.

Mộ Dung Diên đón nhận ánh mắt của Giang Thần, nói một cách cay nghiệt.

- Mộ Dung Diên, nếu như người không quản lý tốt nam nhân của mình thì cũng đừng trút giận lên trên người khác.

Ứng Vô Song không khách khí nói.

- Người!

Hóa ra, ngày đó sau khi Mặc Kiếm Phi bị Mộ Dung Hùng giáo huấn một phen mới nổi giận rời đi, nhưng lại tìm đến Ứng Vô Song, nói một tràng lời nói thật lòng ngoài cửa, bị các đệ tử qua lại phát hiện ra.

Cũng bởi vì như vậy, Mộ Dung Diên và Mặc Kiếm Phi mới bị gièm pha.

Đương nhiên, Ứng Vô Song không mở cửa, không gặp mặt, nếu không, sẽ không phải đơn giản là hai người cãi nhau như vậy.

- Đang làm gì vậy?

Trưởng lão Đô Nguyệt mang theo vẻ mặt âm trầm đi tới, không nói lời gì mà có chút căm giận nhìn Giang Thần, nói:

- Người vừa đến đã muốn gây chuyện sao?
- Rõ ràng là nàng chủ động tới đây khiêu khích.

Ứng Vô Song nói.

Giang Thần đưa tay ngăn cản nàng, nói:

- Vô Song, dù sao ở trong đôi mắt già nua kia, thân phận của Mộ Dung Diên như vậy, nói láo cũng rất là thơm đó.

- Người!

Câu nói đầu tiên đã làm cho Đô Nguyệt và Mộ Dung Diên tức giận.

- Người còn muốn gây tay nữa sao?
- Người thật sự cho rằng, ta không dám làm gì người sao?

Giang Thần không đáp lại Mộ Dung Diên, mà nhìn Đô Nguyệt, nói:

- Người thật dám động thủ sao? Nhìn phía sau đi.

Đô Nguyệt nhìn lại theo phương hướng hắn chỉ, lập tức đã nhìn thấy các Đại trưởng lão đi theo tới.

Điều đáng sợ nhất chính là, sắc mặt của những Đại trưởng lão này rất khó coi, dọa cho hắn chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Đặc biệt là Tuyết Mi Đại trưởng lão, như là người khác nợ nàng tiền vậy.

Đô Nguyệt không biết tất cả những chuyện này là bởi vì Giang Thần, không có quan hệ gì tới hắn.

Có điều, hắn cũng không dám làm càn thật.

- Trưởng lão, người không cần tức giận, sẽ lập tức có người quỳ xuống mặt đất rồi xin lỗi.

Mộ Dung Diên nói.

Nàng đi đôi giày xinh đẹp, có thể nhìn thấy năm ngón chân chính tề như dây nhỏ, đường vòng cung trên mu bàn chân trắng nõn rất hoàn mỹ.

Nếu như Ứng Vô Song thua thì sẽ phải quỳ xuống để hôn giày nàng xin lỗi.

Hôm nay nàng cố ý đi giày như thế, không biết có phải là cố ý hay không.

- Ứng Vô Song, ta đã kết thúc trắc nghiệm, hiện tại tới phiên người, còn thành tích của ta, tự người xem đi.

Mộ Dung Diên chỉ về một khối giá gỗ ở bên cạnh quảng trường, trên mặt là thành tích trắc nghiệm ngày hôm nay.

Ba hạng mục trắc nghiệm, thành tích của Mộ Dung Diên đã phá đánh ghi chép trước đây, lại là người đứng thứ nhất của lần này, ngay cả người đạt tới Thông thiên cảnh tầng ba cũng bị nàng làm hạ thấp đi.

Ứng Vô Song sắp một năm không trắc nghiệm, phải làm như thế nào mới có thể thắng được chứ?

Mộ Dung Diên có thể xác định mấy ngày nay Ứng Vô Song chưa từng dùng qua thiết bị tu hành.

Vừa nãy, nàng nhìn thấy Ứng Vô Song chưa từng xuất hiện, vẫn còn cho rằng đối phương lâm trận bỏ chạy, cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

- Đi thôi.

Dưới sự cổ vũ của Giang Thần, Ứng Vô Song đi tới trung tâm quảng trường, bày ra ba loại công cụ trắc nghiệm này.

Gần như lúc ở Thánh Viện, cấp bậc chia ra làm tốt, ưu, đạt, hợp lệ.

Thành tích vừa nãy của Mộ Dung Diên là tốt, tốt, ưu.

Còn thiếu một hạng cuối cùng thì tất cả đều là đứng đầu.

Mộ Dung Diên có chút không cam lòng, nhưng đại đa số ngay cả nhận định tốt cũng không đạt tới, điều này làm cho nàng cảm giác được sự ưu việt rất sâu.

Hạng mục trắc nghiệm thứ nhất là thử thách hiệu suất vận chuyển Thiên chi hoàn của đệ tử.

Trong một cái lu lớn đựng nước, mặt nước bất động, dù cho là gió thổi qua cũng giống như vậy, giống như đã rơi vào trong bất động.

Ứng Vô Song hít sâu một hơi, chậm rãi đưa tay phải ra.

Nước bên trong không phải là nước bình thường, tương tự như thủy ngân, nhưng so với thủy ngân lại còn kỳ lạ hơn nữa.

Chỉ riêng trọng lượng của nó đã gần ngàn cân.

Người trắc nghiệm đưa bàn tay sát lên trên mặt nước, vận chuyển Thiên chi hoàn, căn cứ vào cường độ khuấy lên để tiến hành phán xét.

Mặc kệ cảnh giới cao thấp ra sao, số lượng Thiên chi hoàn trong cơ thể, như vậy độ khó của vai nước và tiêu chuẩn phán xét cũng sẽ tự động tăng lên.

Cộng thêm cảnh giới của Ứng Vô Song và Mộ Dung Diên tương tự với nhau, cho nên cũng rất dễ phân ra được cao thấp.

Mộ Dung Diên nhớ khi lần đầu tiên tới, nàng hợp lệ, thành tích mà Ứng Vô Song đạt được cũng là như vậy.

Một năm trôi qua, Ứng Vô Song không nhận được bất kỳ trợ lực nào của Anh Hùng Điện, hôm nay, không chừng cũng sẽ là hợp lệ, thậm chí còn là thất bại.

Ứng Vô Song rất kích động, tay khẽ run, điều này làm cho các đệ tử phát hiện ra chuyện này cảm thấy rất là buồn cười.

- Nhanh lên một chút đi, đừng có kéo dài thời gian, mặc kệ như thế nào, kết quả cũng sẽ như nhau mà thôi.

Mộ Dung Diên thúc giục.

Lời này rơi vào trong tai của Ứng Vô Song, trái lại còn làm cho nàng bình tĩnh lại, trong mắt để lộ ra vẻ kiên định, Thiên chi hoàn lặng lẽ vận chuyển.

Mặt nước bất động chậm rãi xuất hiện gợn sóng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Thành Tích Trắc Nghiệm

Thân thể của Ứng Vô Song chìm xuống, hai gò má tinh xảo không hiện lên biểu hiện gì, hết sức chăm chú.

Một khi Thiên chi hoàn trong khí hải vận chuyển, mái tóc bay phấp phới, gió lớn phun trào, vờn quanh thân, từ dưới lên trên, cuốn lên trên đỉnh.

Vại nước như rơi vào trong bất động đã có động tĩnh, sóng gợn khuếch tán ra từng vòng, mãi khi tới biên giới mới thôi.

- Hả?

Vẻ mặt của người ở chỗ này khẽ biến, thu hồi sự coi thường.

Sóng gợn khuếch tán rất có quy luật và tiết tấu, đã nói rõ sức khống chế của Ứng Vô Song đối với Thiên chi hoàn không phải là bình thường.

-Ồ.

Mộ Dung Diên cũng khá là bất ngờ, nhưng mà biểu hiện của nàng vẫn duy trì vẻ khinh bỉ như cũ, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Lập tức, nước bên trong vại bắt đầu xoay tròn thuận theo kim đồng hồ, từng vòng gợn sóng hóa thành rồng trắng, bắt đầu liên tục cuộn cuộn.

Ứng Vô Song thở ra một hơi, bàn tay ép xuống một chút.

Nước như là tuấn mã chịu roi vọt, sức lực chạy băng băng, càng lúc càng nhanh, rất nhanh dưới bàn tay đã hình thành một cái vòng xoáy.

Lúc này, nếu như nhìn vào dòng nước vận chuyển thì sẽ cảm thấy hoa cả mắt.

Ở trong vô số ánh mắt chấn động, Ứng Vô Song đột nhiên thu tay lại, dòng nước vẫn còn đang vận chuyển dựa theo quán tính.

Một vòng.

Hai vòng.

Ba vòng.

.....

Ba mươi bốn vòng!

Sau khi mỗi người thầm đếm xong lại liên tục nhìn về phía người chung quanh, khi nhìn thấy từng ánh mắt chấn động, bọn họ biết mình không có đếm sai.

Nước trong vại nước không phải là nước bình thường, so với sắt thép còn nặng nề hơn, chỉ là lại dẻo dai mười phần.

Nếu như người trắc nghiệm thu lực, mặc kệ dòng nước trước đó mãnh liệt tới cỡ nào thì sẽ dùng tốc độ cực nhanh dừng lại, bất động.

Vì vậy trước khi Anh Hùng Điện phán đoán ra thành tích, mỗi người đều thầm đếm ở trong lòng trước.

Mười vòng, thành tích bình thường.

Hai mươi vòng, ưu tú.

Giống như Mộ Dung Diên vừa nãy, cũng chỉ có hai mươi một vòng mà thôi.

Kết quả Ứng Vô Song thì tốt rồi, hoàn thành thành tích như là nước chảy vậy.

Mọi người nhìn về phía bảng thông báo bên cạnh, ở trên khối bảng hiệu này lại có thêm cái tên Ứng Vô Song.

Thành tích trắc nghiệm của nàng đứng thứ nhất, là: Loại ưu.

Cũng giống như Thánh Viện, bên trong đẳng cấp tiêu chuẩn có thành tích ẩn giấu.

Trên tốt là loại ưu.

Có thành tích ba mươi bốn vòng, gọn sóng trong lòng mọi người không phải là quá lớn, bọn họ chỉ đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Diên mà thôi.

Vẻ khinh bỉ đã biến mất từ trên mặt của nàng, thay vào đó là vẻ khó có thể tin được.

Phản ứng này hiện lên ở trước mặt của mọi người, giống như sinh vật âm u trong bóng tối đột nhiên bại lộ ra ở dưới ánh nắng chói chang, không có chỗ che thân vậy.

Cho dù Mộ Dung Diên cố gắng che giấu phản ứng, thế nhưng vẫn chật vật như cũ.

- Nhất định là khoảng thời gian này nàng ta chăm chú vào một hạng mục! Trắc nghiệm sẽ nhìn vào biểu hiện tổng hợp của đệ tử, mà không phải là một hạng mục.

Nữ đệ tử bên người Mộ Dung Diên mở miệng, cố gắng cứu danh dự cho nàng.

Lời này rất được Mộ Dung Diên tán thành, để cho nàng tiếp tục ở lại chỗ này.

Đối với chuyện, Ứng Vô Song không đáp lại, trực tiếp bắt đầu hạng mục thứ hai, nàng muốn dùng sự thực để làm cho những người này câm miệng.

- Trưởng lão, đã nghĩ ra lời xin lỗi chưa?

Giang Thần đi tới bên người Đô Nguyệt cũng đang trợn mắt há hốc mồm, khẽ cười nói.

- Hừ.

Đô Nguyệt hiểu rõ hẳn có ý gì căn răng, còn chưa hết mơ mộng, hẳn vẫn đang chờ đợi hạng mục thứ hai.

Mạng mục trắc nghiệm thứ hai là lực bộc phát.

Thuyên chuyển lực lượng ở trong công thể Thông thiên cảnh trong một khoảnh khắc!

Công cụ trắc nghiệm vô cùng đơn giản, là một cái trụ ở trên quảng trường, cao mười trượng, một người có thể ôm hết được.

Bề ngoài trụ đồng rất bóng loáng, có thể chiếu ra hình ảnh trong gương mơ hồ.

Người trắc nghiệm toàn lực đánh vào trên trụ đồng, có thể từ đó mà tra ra được kết quả.

Ở chung quanh trụ đồng có vẽ ra một vòng tròn, đường kính một thước, đệ tử trắc nghiệm nhất định phải đứng ở bên trong, để bảo đảm công bằng.

Nếu không, một ít đệ tử từ bên ngoài ngàn dặm chạy tới đây, động năng sinh ra không thuộc về lực bộc phát.

Trải qua hạng mục thứ nhất, Ứng Vô Song đã tìm được tự tin, cũng không sốt sắng, chỉ cần toàn lực phát huy là được rồi.

- Hửn, rốt cuộc là ai?

Trước khi bắt đầu, Ứng Vô Song nhìn về phía Giang Thần, khoe miệng của người sau mang theo nụ cười theo thói quen, đây là lần thứ nhất nàng cảm thấy hửn rất có mị lực.

Nghĩ tới đây, Ứng Vô Song mím mím miệng, đè xuống tình cảm quái lạ trong lòng.

Khi lần nữa giương mắt, khuôn mặt của nàng chỉ có chăm chú mà thôi.

Lực bộc phát, có rất nhiều điểm cần chú ý, có quan hệ với tâm tình.

Vì lẽ đó, trụ đồng ở trong mắt của nàng đã biến thành Mặc Kiếm Phi, sau khi bị mình cự tuyệt, sau đó là tình cảnh ngày xưa chơi đùa cùng Mộ Dung Diên.

Sau đó sóng gió nổi lên, Mặc Kiếm Phi nói với Mộ Dung Diên mình vô liêm sỉ cỡ nào, chủ động câu dẫn hửn.

Bằng hữu tốt ngày xưa không mình giải thích, thậm chí, cho dù biết là mình vô tội thì cũng không thể nào tiếp nhận được vị hôn phu coi trọng

bằng hữu của mình, từ đó bộc phát ra vẻ mặt độc ác nhất của mình, dồn mình vào chỗ chết.

Bỗng nhiên, Ứng Vô Song ra tay, như một con ngựa phần nộ va về phía trụ đồng.

Rầm một tiếng, hai tay của nàng vỗ vào bên trên trụ đồng, kinh khí bạo động, lập tức chấn động.

Người không thấy rõ còn tưởng rằng trụ đồng đột nhiên bị sét đánh, tro bụi cuồn cuộn làm cho không ít người ho khan.

- Ha ha.

Trong sự yên tĩnh, tiếng cười như chuông bạc vang lên, làm cho tất cả mọi người không tìm được manh mối.

Tiếp đó, bọn họ đã nhìn thấy vẻ mặt của Ứng Vô Song hoàn toàn khác với trước đây, trên khuôn mặt cười đang có nụ cười xán lạn, để lộ ra một loạt hàm răng chỉnh tề.

Mọi người sửng sốt, hai ý nghĩ trước sau hiện lên ở trong đầu của mọi người.

- Hóa ra, Ứng Vô Song biết cười.

- Trời ạ, nàng cười lên thật là đẹp mắt.

Trong ấn tượng của bọn họ, Ứng Vô Song vĩnh viễn luôn nghiêm mặt, như là có cừu oán với nàng vậy, đối với ai cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

Thế nhưng hiện tại, dưới ánh mặt trời long lanh như vậy, tất cả mọi người đều có một loại cảm xúc như phát hiện ra phong cảnh tuyệt mỹ.

Ứng Vô Song bị nhìn vào ngại ngùng, nụ cười thu lại, không biết làm sao, lại theo bản năng nhìn về phía Giang Thần.

Giang Thần rất cao hứng, chuyện vừa nãy đã triệt để làm cho Ứng Vô Song phát tiết ra, khôi phục lại diện mạo như cũ.

- Oa! Lại là loại ưu!

Mọi người kinh ngạc, đã quên nhìn thành tích.

Ở trên bảng thành tích, hạng mục trắc nghiệm thứ hai của Ứng Vô Song cũng là loại ưu.

Lần này, đã không cần hạng mục thứ ba thì cũng đã hạ thấp Mộ Dung Diên đi, dù cho hạng mục thứ ba của nàng chỉ là hợp lệ cũng thế.

Giờ phút này, tâm tình của Mộ Dung Diên rất là phức tạp, đặc biệt là biến hóa vừa nãy của Ứng Vô Song.

Nàng phất ống tay áo, xoay người rời đi, không muốn tiếp tục nhìn nữa.

Lại nói tới khen thưởng trắc nghiệm, nàng chưa từng để nó vào trong lòng.

- Đi sao? Không chờ ta xin lỗi người, quỳ xuống hôn mu bàn chân của người sao?

Nhưng mà, âm thanh chán ghét kia của Giang Thần theo sát tới, không chịu buông tha cho nàng.

- Người muốn hôn thì cứ tới đi.

Mộ Dung Diên tức giận đến mức không thể làm gì được, không để ý tới hình tượng mà xoay người giơ chân phải lên.

Đây là chuyện mà Giang Thần không nghĩ tới, hắn nhún vai một cái, nói:

- Đáng tiếc, đặt cược không có quan hệ gì tới người.

Đặt cược của hắn là do Đô Nguyệt tự mình thừa nhận sai lầm của mình.

Mộ Dung Diên không cần làm cái gì cả.

Vì vậy, nữ đệ tử ở bên người của Mộ Dung Diên khuyên, ngênh ngang rời đi.

Đô Nguyệt làm tiền đặt cược của nàng, đương nhiên nàng sẽ không để ý.

Ý thức được điểm ấy, trong lòng Đô Nguyệt tràn ngập cảm xúc.

Hắn rất là hối hận khi mình làm tiền đặt cược.

Nhưng mà, hắn không có cơ hội hối hận, Giang Thần đã mở thẻ ngọc ra, truyền phát ra tin tức ngày đó hắn đã nói ở chòi nghỉ mát, những lời nói cao quý và thấp hèn kia.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Chịu Thua Mà Không Nhận Sai

Nếu như Đô Nguyệt nói vậy, người ở chỗ này cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ghét nghèo yêu giàu, đại đa số người đều có tâm tư này, ở trong suy nghĩ của một người tu hành, trong thế giới chú trọng tài nguyên, điểm ấy càng quan trọng hơn.

Thế nhưng, bốn chữ này lại theo nghĩa xấu, mặc kệ có bao nhiêu người tán đồng, thế nhưng sẽ không được phép nói ra ở trước mặt mọi người.

Đặc biệt là lời nói cực đoan như của Đô Nguyệt, đã dẫn tới tiếng ồ lên không nhỏ.

Rất nhiều đệ tử cũng không phải là đến từ thế gia truyền thừa, cũng không thuộc về thế lực nhất lưu tức giận không thôi.

Tuyệt Mi và các Đại trưởng lão theo tới không khỏi lắc đầu, cho dù Đô Nguyệt là viện trưởng Thánh Viện, hay là gia chủ thế gia truyền thừa thì cũng không dám nói rõ, làm như vậy sẽ mất đi dân tâm.

Hình ảnh trôi tới cuối cùng, chính là đánh cược giữa Đô Nguyệt và Giang Thần.

Mọi người phát hiện ra sau khi Mộ Dung Diên rời khỏi đây, Giang Thần đã thắng.

Trong quá trình này, Ứng Vô Song đã hoàn thành hạng mục trắc nghiệm thứ ba, cũng là thành tích loại ưu.

Ba hạng loại ưu!

Giống như ba cái bạt tai đánh vào trên mặt của Đô Nguyệt.

- Đô Nguyệt trưởng lão, hiện giờ ngươi có muốn nói gì không?

Nhìn Đô Nguyệt không nói một lời, Giang Thần cũng không có nhẹ dạ mà ép thêm một bước, hỏi.

- Ta thua.

Đô Nguyệt như đang lâm bà lâu bầu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẫn là sắc mặt làm cho người ta chán ghét, hằn nói:

- Nhưng dù như thế cũng không có cách nào chứng minh được cái gì, tài nguyên của thế gia truyền thừa...

- Hóa ra Đô Nguyệt trưởng lão là người nói không giữ lời như vậy, như vậy thì ta cũng không muốn phí lời với ngươi nữa.

Giang Thần ngắt lời của hắn.

Đô Nguyệt chịu thua mà không nhận sai, không sao, dù sao Giang Thần cũng đã để lời nói của hắn lộ ra trước mặt công chúng, hơn nữa từ biểu hiện của Ứng Vô Song, từ ánh mắt của các đệ tử chung quanh không khó phát hiện ra, sự uy nghiêm của vị trưởng lão này đã còn lại bao nhiêu.

Sau đó, Giang Thần và Ứng Vô Song nhìn nhau, lập tức xoay người rời đi.

- Ngươi có bản lĩnh thì cũng tiến hành trắc nghiệm đi, nếu như ngươi cũng có thể đạt tới thành tích ba hạng loại ưu, ta sẽ thừa nhận mình có lỗi!

Đô Nguyệt vẫn còn đang mạnh miệng, cố gắng cứu vãn một ít bộ mặt của mình.

Nhưng mà, Giang Thần và Ứng Vô Song đồng thời dừng lại.

Ứng Vô Song rất hứng thú cười cười, lời này của Đô Nguyệt là tự đào hố chôn mình.

Thiết bị tu hành trong sân của Giang Thần, mỗi lần sử dụng đều sẽ ghi chép thành tích.

Bây giờ chỉ có tên của nàng và Giang Thần ở phía trên.

Trước khi nàng bắt đầu tu hành, đương nhiên tên của Giang Thần ở trên vị trí cao nhất, sau đó Giang Thần ra ngoài một quãng thời gian rất dài, nàng không ngừng cố gắng đạt tới độ cao đó và vượt qua.

Kết quả tới hôm nay, tên của Giang Thần vẫn ở bên trên nàng.

Ngày hôm nay Giang Thần không định tiến hành trắc nghiệm, chuyện này làm cho Đô Nguyệt cho rằng hẳn không dám trắc nghiệm.

Dù sao, thời gian hẳn gia nhập Anh Hùng Điện còn không được bao lâu, mà dựa vào biểu hiện hôm nay của Ứng Vô Song, rất có thể là trong năm qua đã giấu tài, lén lút sử dụng thiết bị tu hành của Anh Hùng Điện.

- Người chắc chắn chứ?

Dường như Giang Thần không nghĩ tới sẽ có người tích cực muốn chết như vậy, vẻ mặt hẳn hiện lên ý cười không tên.

- Dùng tính cách yêu làm náo động của hẳn, hôm nay không tiến hành trắc nghiệm, nhất định là lòng tin không đủ.

Đô Nguyệt thầm tính toán ở trong lòng, gật đầu nói:

- Không sai, nếu như người cũng có thể đạt tới ba hạng loại ưu.

Hắn còn đưa ra điều kiện ba hạng đều loại ưu, vô cùng nham hiểm.

Bởi vì trước khi Ứng Vô Song trải nghiệm, từ xưa tới nay chưa từng có ai làm được chuyện này.

- Vậy nếu như ta làm được, Đô Nguyệt trưởng lão có thể thu lại lời giải thích vừa rồi hay không? Dùng sự vô liêm sỉ của người, có lẽ thu lại cũng không sao cả.

Giang Thần nói.

- Hừ, nếu như ba hạng mục của người đều là loại ưu, ta sẽ vả miệng mười lần! Ta nói được là làm được!

Đô Nguyệt quát lên.

Ồ!

Đám người còn không tản đi vừa nghe thấy lời này kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới Đô Nguyệt trưởng lão lại chơi lớn như vậy.

- Hay, các vị làm chứng giúp ta!

Nói đoạn Giang Thần sải bước đi tới vại nước, không có chút sốt sắng nào cả, đáng vẻ so với Ứng Vô Song đánh vỡ ghi chép vừa này còn ung dung hơn nhiều.

- Hắn còn chưa gia nhập Anh Hùng Điện được hai tháng, nếu như nói trong năm qua Ứng Vô Song có thể lén lút tiến hành tu hành, nhưng hắn tuyệt đối không có cái điều kiện này.

- Thiết bị tu hành của Anh Hùng Điện kêu ngạo cả Long vực, yêu cầu trải nghiệm cũng coi đây là cơ sở, hắn không tiến hành tu hành theo trình

độ của Anh Hùng Điện, nhất định không thể đạt được loại ưu.

Trong lòng Đô Nguyệt thầm nghĩ vậy, hẳn suy đoán như vậy cũng không sai một chút nào.

Nếu như người trước mắt không phải là Giang Thần.

Đám người Tuyết Mi Đại trưởng lão giật mình với biểu hiện của Ứng Vô Song, trong lòng lại đang phỏng đoán có phải là có quan hệ tới thiết bị tu hành mà Giang Thần làm ra hay không.

Nếu như đúng là như vậy, xung kích mang đến sẽ không nhỏ hơn so với phương pháp kỳ mạch khai phá.

Cũng chính là bởi vì quá kinh người cho nên bọn họ không muốn tin tưởng Ứng Vô Song mới tu hành được nửa tháng lại đạt được loại ưu ở ba hạng mục.

Hiện tại Giang Thần trải nghiệm, rất có thể sẽ đưa ra đáp án cho bọn họ.

- Kỳ thực Giang Thần không cần trải nghiệm, vừa này Đô Nguyệt trưởng lão rất mất mặt, mục đích của hắn đã đạt đến.

- Đúng vậy, loại ưu ở ba hạng mục không phải là chuyện dễ dàng.

- Một khi không làm được, Đô Nguyệt trưởng lão sẽ lấy chuyện này để làm cho Giang Thần khó xử, cứu vãn tôn nghiêm của mình.

Các đệ tử Kiếm Minh ở đây rất ít, vì vậy ác ý đối với Giang Thần cũng không nhiều, hơn nữa những câu nói kia của Đô Nguyệt đã làm cho bọn họ khó chịu, vì lẽ đó tất cả đều tiếc hận thay cho Giang Thần.

Giang Thần đứng ở bên cạnh vại nước, lòng bàn tay đặt sát lên trên mặt nước, động tác giống như Ứng Vô Song vừa này.

Chỉ là vẻ mặt của hắc rã tía trấn định, tay cũng rất là vững vàng.

Nghĩ đến việc đây là lần thứ nhất hắc trắc nghiệm, trong lòng Ứng Vô Song rất hắc mạnh mẽ.

- Lên.

Thiên chi hoàn vận chuyển, sóng gợn lập tức xuất hiện, tốc độ cực nhanh, khuếch tán từng vòng từng vòng, tiếp theo từ từ xoay tròn.

Ồ ô!

Không tới một giây, nước đã sôi trào mãnh liệt, động tĩnh không nhỏ.

Đương nhiên, mọi người đã bắt đầu lo lắng liệu nước có thể bắn ra hay không, một khi như vậy sẽ là thất bại.

Nước dâng lên cao, chỉ thiếu một chút đã làm cho tất cả mọi người đều căng thẳng không thôi.

Có điều rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra mình bị Giang Thần chơi đùa, bất kể mạo hiểm như thế nào thì nước cũng không tung ra, tất cả tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắc.

Chờ đến khi Giang Thần thu tay lại, dòng nước đã xoay chuyển được bốn mươi chín vòng, lần nữa phá vỡ ghi chép.

Không chút nghi ngờ nào cả, thành tích đã được liệt vào loại ưu.

Không cho người khác thời gian phản ứng, Giang Thần đi tới trụ đồng, tiến vào trong phạm vi năm thước.

Ứng Vô Song lại nhìn thấy tâm tình của Giang Thần không chút biến đổi, trái lại sắc mặt còn rất bình tĩnh, trực tiếp vung tay lên.

Một chưởng nhìn như thường thường không có gì lạ, thế nhưng động tĩnh lại không nhỏ hơn so với nàng.

- Thiên nhân hợp nhất.

Ứng Vô Song nhớ tới điểm này, người nắm giữ trạng thái như thế này quả thực không cần bức bản thân phần nộ thì mới có thể bạo phát.

- Lại là loại ưu!

Đám người mới phục hồi tinh thần lại từ trong kết quả hạng mục trắc nghiệm thứ nhất cùng nhau há hốc mồm.

Không chút nghi ngờ nào cả, biểu hiện của Giang Thần so với Ứng Vô Song còn chói mắt hơn nữa.

Kết quả hạng mục trắc nghiệm cũng đã không có gì bất ngờ nữa.

Lập tức, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đô Nguyệt.

Hắn, đã giải thích hoàn mỹ cái gì gọi là nâng tảng đá lên tự đập vào chân của mình.

Rõ ràng đã đủ mất mặt rồi mà còn ngại không đủ, gọi Giang Thần lại, còn muốn vả miệng ở trước mặt mọi người.

Sau khi kết quả hạng mục cuối cùng xuất hiện, mặt của Đô Nguyệt đã tái mét, bờ vai khẽ run.

- Đô Nguyệt trưởng lão, mời.

Giang Thần đi về phía hắn, cười nói.

- Ta, giết ngươi!

Đô Nguyệt đã triệt để mất đi lý trí, rốt cục đã không nhịn được nữa mà muốn dùng thực lực để bộc phá ra sự uy phong trường lão của mình.

Nhưng hắn đã quên, ở cách đó không xa lại có một đám Đại trưởng lão đang đứng đó. Sau khi bọn họ chứng thực suy đoán trong lòng, ánh mắt nhìn Giang Thần đã giống như là đang quan sát một khối vàng vậy.

- Dừng tay!

Mấy vị Đại trưởng lão cùng kêu lên, tiếng hét lớn chẳng khác nào sấm sét.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Tét Tét Tét Tét Tét

Mấy vị Đại trưởng lão rơi xuống trước người của Giang Thần, hình thành một bức tường cứng rắn như sắt, Đô Nguyệt đang xông lên trực tiếp bị đẩy lùi ra ngoài.

Lúc rơi xuống đất, toàn thân hắc đầu nhức, tới mức bò cũng không nổi.

- Đô Nguyệt, người thân là trưởng lão, thực sự quá thất thố.

- Nói không giữ lời, then quá thành giận ra tay với đệ tử, người, còn có mặt mũi của một người trưởng lão nữa không?

- Ta thấy, nên thu hồi chức trưởng lão của hắc đi thì hơn.

Những câu nói này của các Đại trưởng lão khiến cho Đô Nguyệt tỉnh táo lại, vẻ mặt kinh hoàng, cố nén đau đớn đứng dậy, đang muốn giải thích cho mình vài câu thì đột nhiên nghĩ đến việc những trưởng lão này đều đứng ở bên phía Giang Thần, cho dù hắc có nhiều lời thì cũng vô dụng.

- Lẽ nào? Thực sự phải vả miệng mình sao?

Tôn nghiêm của người thân là Thông thiên cảnh khiến cho hắc do dự không quyết định được.

Có điều hắc nghĩ tới mình đang ở trong Anh Hùng Điện, không phải nơi lạc hậu gì cả, Thông thiên cảnh chẳng có gì lạ cả.

Giữa lúc này lại có vài vị Đại trưởng lão hiện ra, đều là Đại trưởng lão có địa vị không thấp ở trong Anh Hùng Điện.

Thủy Nguyên cũng ở trong đó.

Hắn nhìn lướt qua, khi nhìn thấy Giang Thần, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại.

Từ lần trước nhĩ tử thua ở trên tay của Giang Thần, hắn cảm kích Điện Chủ, đồng thời cũng định quên đi cái tên Giang Thần này.

Không nghĩ tới hiện tại lại gặp được đối phương ở đây.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Các người tới đây làm gì?

Người của hai bên Thủy Nguyên và Tuyết Mi đồng thời hỏi, đầu óc đều có chút mơ hồ.

Nhạc đệm đột nhiên xuất hiện khiến cho Đô Nguyệt vui vẻ, không chừng có thể lừa dối qua ải.

- Thủy Nguyên Đại trưởng lão, là như vậy.

Sau đó Đô Nguyệt tránh nặng tìm nhẹ, giảng giải chuyện vừa nãy, không thể không nói, tài ăn nói của hắn vẫn rất tốt.

Ở trong miệng của hắn, giữa hắn và Giang Thần chỉ là xung đột ngôn ngữ mà thôi.

Dù cho là người biết chuyện muốn phản bác thì cũng sẽ phát hiện ra hắn không nói sai, chỉ là đã lệch khỏi trọng điểm mà thôi.

Quả nhiên, Thủy Nguyên không đặt chuyện nhỏ này ở trong lòng, nói:

- Trong trắc nghiệm liên tục xuất hiện hai người đạt tới loại ưu ba hạng mục, chúng ta cố ý tới xem một chút, xem có phải là trắc nghiệm sai, hay là... Thực sự có đệ tử làm được chuyện này.

Từng Đại trưởng lão đều có chức trách của riêng mình, đám người Tuyết Mi Đại trưởng lão ý thức được mình ở đây mới là không hợp lý.

- Xem ra, trình độ vô liêm sỉ của Đô Nguyệt trưởng lão đã vượt qua tưởng tượng của ta.

Giang Thần thở dài nói.

Đô Nguyệt bĩu môi, không lên tiếng.

- Yên tĩnh, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn để cho một vị trưởng lão và miệng ở trước mặt mọi người sao?

Thủy Nguyên nói.

- Ha ha, nếu như Đô Nguyệt trưởng lão không chịu tự nguyện, ta cũng không ép buộc được, cáo từ.

Giang Thần nói.

- Không tiễn.

Thủy Nguyên nói.

- Chờ một chút.

Tuyết Mi Đại trưởng lão bị kẹt ở giữa vội nói:

- Thủy Nguyên trưởng lão, người sáng tạo ra ba hạng mục loại ưu chính là hai người bọn họ.

Đây là chuyện mà Thủy Nguyên không nghĩ tới, sau đó hắn nhìn về phía Đô Nguyệt, người sau gật gật đầu.

- Xem ra, công cụ trắc nghiệm hỏng rồi.

Thủy Nguyên liếc mắt nhìn Giang Thần và Ứng Vô Song một cái, không tiếp tục để ý mà đi về phía công cụ trắc nghiệm.

Đám người mắt thấy toàn bộ quá trình âm thầm lo lắng, thế nhưng thấy Thủy Nguyên chắc chắn như vậy, bọn họ cũng không tiện mở miệng.

Chờ đến lúc Thủy Nguyên kiểm tra xong công cụ trắc nghiệm, Giang Thần và Ứng Vô Song đã đi xa.

- Chờ một chút!

Sắc mặt của Thủy Nguyên biến đổi, sau khi hắn kiểm tra, tất cả công cụ trắc nghiệm đều rất bình thường, chẳng phải là...

Nghe thấy tiếng kêu của hắn, Giang Thần cũng không quay đầu lại, mà nâng tay cánh tay lên vẫy vẫy.

Bất đắc dĩ, Thủy Nguyên thả người nhảy một cái, xuất hiện ở trước người của Giang Thần và Ứng Vô Song.

- Hai người các người?

Hắn đang muốn nói ra nổi nghi hoặc trong lòng, rồi lại dừng lại.

- Sao vậy? Có phải trưởng lão muốn nói ta và Vô Song bị người ta nhắm vào, không có cách nào sử dụng được thiết bị tu hành, tại sao còn có thể đạt được loại ưu đúng không?

Giang Thần nói hết lời giúp hắn.

Trong mắt của Thủy Nguyên hiện lên vẻ lúng túng, thân là Đại trưởng lão, hẳn biết rõ có việc này xảy ra, thế nhưng không ngăn cản, là không xứng với chức!

Hắn biết muốn ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Giang Thần là chuyện không thể nào, hắn thò bàn tay vào trong ống tay áo, thúc giục một đạo phù.

Cũng không lâu sau, quảng trường bị một luồng khí thể bao phủ, ép ở trên đỉnh đầu của mọi người.

- Chuyện gì vậy?

Âm thanh của Điện Chủ vang lên ở trong thiên địa.

Hai mắt của Thủy Nguyên khép hờ, dùng thần thức nói đầu đuôi mọi chuyện.

- Lần trước, không phải ta đã nói không được tiếp tục gây cản trở cho Giang Thần và Ứng Vô Song sao?

Âm thanh của Điện Chủ mang theo vẻ bất mãn.

Tất cả Đại trưởng lão ở đây đều không nói lời nào, giữ yên lặng.

- Ài.

Điện Chủ thở dài một tiếng, nói:

- Giang Thần, Vô Song, chúc mừng các người đã đạt được thành tích loại ưu, có thể nói cho ta biết sao các người lại làm được hay không?

Giang Thần và Ứng Vô Song vừa nhìn nhau, sau khi người sau được ánh mắt của Giang Thần cho phép, nàng nói:

- Điện Chủ, là như vậy...

Dưới sự giảng giải của Ứng Vô Song, nghi ngờ trong lòng của chúng nhân được mở ra.

Rốt cuộc Đô Nguyệt đã biết tại sao Ứng Vô Song và Giang Thần có thể đạt được loại ưu, bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng thời lại sững sờ đứng ở tại chỗ.

Những người khác cũng có cùng ý nghĩ giống như hần.

- Vô Song, ý của ngươi là, trong hơn nửa tháng, ngươi dựa vào ba cái dụng cụ tu hành mà Giang Thần làm ra, đã đạt được loại ưu hay sao?

Điện Chủ đã nói ra ý nghĩ của mọi người ở đây.

Trước đó Ứng Vô Song ra sao, mỗi người đều rất rõ ràng.

Hiện tại chỉ mới tu hành được hơn nửa tháng, không chỉ bù đắp được chỗ thiếu hụt, thậm chí còn vượt qua được tất cả mọi người.

Nếu như là thật, như vậy khí tài tu hành của Anh Hùng Điện ở trước mặt đồ của hần, quả thực chính là rác rưởi.

Tuyệt Mi Đại trưởng lão đã đoán được là như vậy, lập tức thông qua thần thức nói chuyện Giang Thần tiêu dùng mua vật liệu báo cho Điện Chủ mà không để lại dấu vết.

- Giang Thần, ngươi thực sự là mỗi lần đều làm cho người ta kinh hãi! Thần vật như vậy, có thể để cho chúng ta xem xét được không?

Điện Chủ nói.

Giang Thần cũng không do dự mà lấy ra Thiên Hoàn Châu.

-Ồ? Quả cầu sắt đơn giản này mà có được hiệu quả so với với Tĩnh Tâm hồ hay sao? Thực sự là ghê gớm.

Điện Chủ tán dương.

- Đúng, ta còn có thể ra chế tạo càng nhiều hơn nữa.

Giang Thần nói.

Ý tứ của hần là, Thiên hoàn châu này có thể chế tạo ra nhiều, để cho mỗi một đệ tử đều có thể dùng.

Haim ắt của các đệ tử đều phát sáng, thành tích của Ứng Vô Song và Giang Thần còn ở đó, đương nhiên bọn họ rất là khát vọng.

Nhưng mà, Giang Thần lại nói:

- Vốn, ta định chia sẻ cho Anh Hùng Điện, thế nhưng một ít hành vi của Anh Hùng Điện làm cho ta cảm thấy nhất định phải thận trọng cân nhắc.

Nghe vậy, chúng đệ tử nhìn nhau, rất là lo lắng, sao lại cần thận trọng cân nhắc cơ chứ?

Tuyệt Mi Đại trưởng lão rất hoang mang, nói:

- Là ta kiến thức nông cạn, mới dẫn đến xung đột như vậy.

Không nói tới khí tài tu hành, còn có phương pháp kỳ mạch khai phá.

Địa vị của Giang Thần ở trong lòng bọn họ đã tăng lên đến cực điểm.

- Người không cần nói với ta những thứ này.

Giang Thần lạnh lùng nói.

Tuyết Mi Đại trưởng lão ngẩn ra, đi tới trước mặt Ứng Vô Song, nói:

- Vô Song, vừa rồi lời nói của ta rất quá đáng, xin người tha thứ cho ta.

- Ta không chấp nhận lời xin lỗi của người, cũng sẽ không tha thứ, nhưng cũng sẽ không tính toán với người chuyện này.

Ứng Vô Song đưa ra đáp án của bản thân.

- Giang Thần, ta không có chuyện gì.

Ứng Vô Song lại nói.

Tuyết Mi Đại trưởng lão vốn lo lắng yên lòng lại, vừa nghĩ đã cảm thấy sợ hãi, lại hồi hận.

Giang Thần không đáp lại, chỉ nhìn sang phía Đô Nguyệt mà thôi.

Tất cả mọi người nhìn sang theo hắn.

Tét té té té!

Dưới ánh mắt của mọi người, hai mắt của Đô Nguyệt nhắm chặt, tay phải dùng lực mạnh mẽ đánh vào ngoài miệng của chính mình.

Hắn là người thông minh, vừa nghe đến đó đã biết đây là biện pháp duy nhất.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Độc Nhất Vô Nhị

Đi tới chỗ không người, Mộ Dung Diên cũng không nhìn được nữa mà nổi trận lôi đình, phát tiết lửa giận trong lòng.

Các nữ đệ tử bên người cách nàng khá xa, không dám tới gần, không dám nói ra lời nào.

- Lẽ nào, lẽ nào là Kiếm Phi vẫn đang lén lút trợ giúp tiện nhân kia tu hành hay sao?

Chuyện này không phải là chuyện không thể nào, người phá hoại Ứng Vô Song tu hành là đệ tử của Kiếm Minh, mà Mặc Kiếm Phi lại là Minh chủ Kiếm Minh.

Chỉ có như vậy thì mới có thể giải thích được chuyện đã xảy ra hôm nay.

- Đáng ghét, Ứng Vô Song à Ứng Vô Song, người tự mình tìm chết thì đừng trách ta lòng dạ độc ác!

Mộ Dung Diên đã quyết định, muốn cho Ứng Vô Song đẹp mặt.

Các nữ đệ tử xung quanh nhìn nhau, biết Mộ Dung Diên đã muốn dùng thủ đoạn cực đoan, dùng năng lực của nàng, quả thật nàng có thể làm được chuyện này.

Các nàng rất đồng tình đối với Ứng Vô Song.

Đột nhiên, một luồng ánh kiếm đột nhiên đi tới, là Mặc Kiếm Phi.

Hắn đến làm cho Mộ Dung Diên ngẩn ra, lập tức lại dùng mặt lạnh đối diện với hắn.

- Các người lui xuống trước đi.

Mặc Kiếm Phi nói.

Bốn nữ đệ tử kia cũng không do dự, xoay người rời đi.

- Đừng đi, các người không cần phải nghe lời của hắn.

Nhưng mà, Mộ Dung Diên lại gọi các nàng lại.

- Diên nhi...

Mặc Kiếm Phi nhú nhú mày, có chút không vui.

- Người tới đây để làm gì? Không đi tìm Ứng Vô Song tâm sự sao? Đúng rồi, hôm nay nàng thu được loại ưu ba hạng mục, người không đi chúc mừng sao? Hay là, người đã biết được chuyện này rồi?

Mộ Dung Diên liên tục cười lạnh, trong lời nói mang theo sự châm chọc.

- Chính là vì thế cho nên ta mới tới.

Mặc Kiếm Phi nói.

- Thật sao?

Mộ Dung Diên cũng muốn nghe một chút xem hắn sẽ nói cái gì.

- Ta đã từng khuyên nàng, không nên làm tuyệt như vậy, một lần cơ hội tu hành cũng không cho người ta...

Mặc Kiếm Phi nói ra lời khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ không phải là hăn đến xin lỗi, trái lại là chỉ trích.

- Mặc Kiếm Phi, rốt cuộc người có ý gì!

Mộ Dung Diên quát lạnh.

- Mộ Dung sư tỷ, chúng ta đi trước.

Tứ nữ khác nhận ra được chuyện không đúng, muốn rời khỏi để tránh hiềm nghi.

- Không cần, các người cứ chờ ở chỗ này cho ta!

Mộ Dung Diên ra lệnh một tiếng, làm cho các nàng không dám lộn xộn.

Điều này cũng làm cho Mặc Kiếm Phi mất đi chút kiên trì cuối cùng, hăn nói:

- Người cho rằng ta tới đây là để làm gì chứ? Nhận sai với người sao? Nói cho người biết, những người bị người phái đi quấy rối người khác, toàn bộ đã bị trục xuất ra khỏi Anh Hùng Điện rồi.

Mộ Dung Diên rất bất ngờ, nhưng cũng không quan tâm mà chỉ cười khẩy nói:

- Tiện nhân kia đạt được loại ưu ba hạng mà đã nhân cơ hội cáo trạng sao?

Mặc Kiếm Phi thấy nàng như vậy không nhịn được lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Mộ Dung Diên, người cũng bị trục xuất ra khỏi Anh Hùng Điện.

- Cái gì? Không thể nào?

Mộ Dung Diên hoàn toàn không tin, tâm tình kích động, nói:

- Một tiện nhân mà thôi, không ngờ cũng muốn đá ta ra ngoài Anh Hùng Điện sao?

Nhưng mà, sự trầm mặc của Mặc Kiếm Phi dần dần làm cho nàng dao động, không khỏi hoảng hồn, nhìn về phía bốn nữ tử khác.

Bốn nữ cũng lắc đầu, cùng nàng cũng rất chấn động.

- Là do thông báo vừa nãy, Giang Thần đã làm ra dụng cụ tu hành hàng đầu, đã được Điện Chủ coi trọng.

Mặc Kiếm Phi nói.

- Dụng cụ tu hành hàng đầu?

Mộ Dung Diên có chút không hiểu nói.

- Không sai, Tinh Tâm hồ của Anh Hùng Điện, Thiên Trượng phi bực so sánh với nó lại giống như món đồ chơi của trẻ con vậy.

- Như vậy cũng không thể trục xuất ta, mua lại dụng cụ là được, dựa vào cái gì mà bị Giang Thần áp chế cơ chứ?

Mộ Dung Diên hiểu rõ nguyên nhân biểu hiện ngày hôm nay của Ứng Vô Song, thế nhưng nàng vẫn rất không cam lòng.

- Giang Thần không bán, cũng không cống hiến cho Anh Hùng Điện, nhưng lại cho đệ tử Anh Hùng Điện mượn, thế nhưng, người Kiếm Minh không được mượn.

Mặc Kiếm Phi nghiêm nghị nói.

- Dụng cụ của hắc có thật sự lợi hại như vậy sao?

- Không sai, hơn nữa hắc có quyền khống chế tuyệt đối đối với dụng cụ, người khác sử dụng còn cần phải xem hắc có tình nguyện hay không, lúc này đã có không ít người rút lui Kiếm Minh.

Mặc Kiếm Phi nói.

Nghe đến đó, Mộ Dung Diên mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

- Có cái gì quá mức cơ chứ? Anh Hùng Điện muốn trục xuất ta? Không thể, ta chủ động rút lui!

Mộ Dung Diên nói.

- Người gặp phải phiền phức như vậy mà đã muốn rời khỏi như vậy sao?

Mặc Kiếm Phi tức giận không nhẹ, cho dù hắc biết vị hôn thê của mình rất không có trách nhiệm, mọi việc đều lấy mình là trung tâm cũng thế.

- Ha ha, Giang Thần là thứ gì cơ chứ? Là người đến từ địa vực lạc hậu, đồ vật làm ra có lẽ sẽ có ít tác dụng, nhưng hắc có thể nắm giữ mãi được sao? Coi như Anh Hùng Điện đồng ý thì ta cũng sẽ mời đại sư của gia tộc tới phá giar.

Mặc Kiếm Phi nghĩ thầm, đến lúc đó Kiếm Minh của hắc cũng đã giải tán rồi.

Nhưng mà, hiện nay cũng không biện pháp nào khác.

.....

Giang Thần cũng không lo lắng đồ vật của mình bị người khác phá giải, bởi vì, hắn tin tưởng không ai có thể làm được ra nó.

Sau khi Đô Nguyệt đánh sưng miệng mình lên, Giang Thần và Đại trưởng lão cùng với Điện Chủ đã tiến hành trao đổi rất nghiêm túc.

Đầu tiên, Giang Thần trả lại thẻ Kim Long mà Anh Hùng Điện cấp cho mình.

Điện Chủ hỏi hắn còn có những điều kiện gì khác nữa không, khi Giang Thần đưa ra yêu cầu hắn trở về Hỏa vực, khi đó hắn hi vọng có thể có một vị cường giả cấp bậc Tôn giả hỗ trợ cứu phụ thân ra ngoài.

Nhưng lại bị Điện Chủ khéo léo từ chối, nói mặc dù Anh Hùng Điện được tôn sùng, thế nhưng đó là bởi vì không can dự vào trong ân oán cá nhân.

Khi nói tới đây tình tình đã rơi vào bế tắc.

Sau đó, Điện Chủ nói:

- Giang Thần, người nghĩ Anh Hùng Điện để ý tới phương pháp khai phá kỳ mạch là vì nguyên nhân gì?

- Ồ?

Giang Thần ra vẻ không hiểu.

- Có thể thay đổi nhược điểm của Thông thiên cảnh, chuyện này rất quan trọng, sẽ làm cho người của cả đại lục điên cuồng. Thế nhưng, xưa nay Anh Hùng Điện không nghĩ tới chuyện này quá nhiều.

- Mà chuyện Anh Hùng Điện muốn làm chính là, tụ tập một nguồn lực lượng, chống đỡ Tà Vân Điện.

Nghe đến đó, Giang Thần đã rõ đối phương muốn dùng đại nghĩa để thuyết phục mình.

Hắn suy nghĩ một chút, lớn mật nói:

- Điện Chủ, của cải, chỉ là vật phụ thuộc của quyền lợi mà thôi.

Lời này vừa nói ra, các Đại trưởng lão xung quanh hoàn toàn biến sắc, bởi vì lời này của Giang Thần như sấm sét vậy.

- Làm càn!

Thủy Nguyên hét lớn một tiếng, trong mắt toát ra lửa giận.

- Chậm đã.

Điện Chủ gọi hắn lại, bởi vì rõ ràng Giang Thần còn có lời khác muốn nói nữa.

- Giang Thần ta không phải là người đặt lợi ích lên hàng đầu, cũng không phải là không biết cảm ơn người khác.

Giang Thần hít sâu một hơi, nói:

- Ta chỉ không hài lòng về thái độ trước đó của Tuyết Mi Đại trưởng lão, giống như nên làm như vậy, thậm chí còn chiếm tiện nghi của Anh Hùng Điện vậy.

- Đại nghĩa, ân tình, trong lòng ta tự nắm chắc, không thích người khác thông qua hai thứ này để chèn ép ta.

- Có lúc, vốn là chuyện mà ta muốn làm, thế nhưng bởi vì một ít nguyên nhân mà có khả năng sẽ không đi làm.

- Ví dụ như, ta định chia sẽ miễn phí phương pháp khai phá kỳ mạch cho Anh Hùng Điện, vừa này đưa ra yêu cầu chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

- Nhận ân một giọt nước, báo đáp cả một dòng suối, thế nhưng ta không hy vọng có người nào đó cho rằng xuất thân của ta thấp hèn thì cho rằng cái gì ta cũng không hiểu.

Nói tới chỗ này, Tuyết Mi và mấy vị Đại trưởng lão phụ trách chi tiêu thẻ Kim Long của Giang Thần rất là lúng túng.

- Trong non nửa năm này, tiến triển của ta thần tốc là nhờ có Thánh Viện và Anh Hùng Điện, phương pháp khai phá tám cái kỳ mạch, ta sẽ chia sẽ từng cái cho Anh Hùng Điện, thế nhưng kỹ thuật khí tài ba hạng mục tu hành lại là một chuyện khác, có điều khí tài của ba hạng mục ta có thể cho Anh Hùng Điện sử dụng miễn phí.

- Sở dĩ nhắm vào Kiếm Minh là bởi vì ta là một nam nhân, nên có thủ đoạn phản kích ccm ình.

Tiếng nói vừa dứt, Đại trưởng lão và Điện Chủ không biết nên đáp lại ra sao.

Giác ngộ của Giang Thần vượt ra xa ngoài dự đoán của bọn họ.

- Phương pháp khai phá kỳ mạch, chia sẽ cho Anh Hùng Điện, khí tài tu hành, chỉ cần ta vẫn còn là một thành viên của Anh Hùng Điện, như vậy Anh Hùng Điện sẽ được sử dụng miễn phí.

- Đây là báo đáp của ta.

Sau khi Giang Thần đi rồi, Điện Chủ và các Đại trưởng lão nhìn nhau không nói gì.

Sau một lúc lâu, Thủy Nguyên thở dài nói:

- Cách làm người của Giang Thần này, độc nhất vô nhị.

Ngay cả hãn cũng nói lời này, các Đại trưởng lão khác đều bị dọa cho phát sợ.

- Là chúng ta tính toán quá mức ở trên hạng mục mười ngàn vạn, đã tạo thành hiểu lầm, lại sỉ nhục hãn, ta có lỗi.

Tuyết Mi cảm thán một tiếng, xấu hổ cúi đầu.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Đồng Quy Vu Tận

Cáo biệt viện trưởng và Đại trưởng lão, Giang Thần trở lại nơi ở của mình.

Sau khi quyết định các loại chuyện phiền phức, chuyện sau đó hẳn phải làm chính là chuẩn bị thật đầy đủ, nghênh đón khiêu chiến do Ninh Hạo Thiên mang đến.

Kế hoạch huyền binh đã đi vào quỹ đạo, hẳn muốn trước khi trở về Hỏa vực, cố gắng làm tăng thực lực mình lên.

Có điều cũng không lâu sau, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa.

Giang Thần đi ra ngoài, vừa nhìn đã phát hiện ra là Nam Công.

Ngày thường, Nam Công đều tọa trấn ở trong Thánh Viện, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy cũng không có mặt.

Lúc này đối phương tìm đến hẳn, Giang Thần đã mơ hồ đoán ra được cái gì đó.

Sau khi đi vào tiểu viện của hẳn, Nam Công nói:

- Giang Thần, người thực sự là nhiều lần vượt ra ngoài dự liệu của ta đó.

- Nam Công phải tin, đây không phải là do Giang Thần ta muốn như vậy, người người đều ra vẻ muốn tốt cho ta mà bắt nạt ta, ta không thể không phản kích được.

Giang Thần cười khố nói.

- Ta tới đây là vì hai việc, thứ nhất, truyền đạt ý tứ của Điện Chủ.

Điện Chủ có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào vào bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu, lại để cho Nam Công đến đây, đó là bởi vì Nam Công và Giang Thần có giao tình không cạn.

Ở bên trong ánh mắt tò mò của Giang Thần, Nam Công lấy ra hai cái hộp gỗ hình vuông.

Trước tiên mở một cái hộp gỗ ra, một chiếc lá hiện ra trước mắt, màu xanh biếc dạt dào, giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy, nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra hoa văn bên trong phiến lá có ánh sao lấp lánh, ẩn chứa sức sống mãnh liệt.

Tuy rằng chỉ là một chiếc lá, thế nhưng Giang Thần có cảm giác như đang nhìn vào một gốc đại thụ sinh cơ bừng bừng vậy.

- Đây là một chiếc lá trên Thần linh thụ ở thời đại anh hùng.

Khi giới thiệu, vẻ mặt của Nam Công nghiêm nghị, ngay cả hít thở cũng trở nên ồ ồ.

Chợt, hẩn liếc mắt nhìn Giang Thần, nói:

- Người ngậm lấy cái lá cây này, đến khi nó tận tiêu hao hết tất cả năng lượng thì Thần mạch bên trong cơ thể người sẽ khôi phục.

Vừa nghe lời này, Giang Thần vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thế nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới Anh Hùng Điện sẽ hào phóng như thế.

- Vậy cái này là?

Giang Thần vừa nhìn về phía một cái hộp gỗ khác, trong lòng đang suy đoán xem bên trong sẽ là cái gì.

Nam Công khẽ mỉm cười, ở trong ánh mắt chờ mong của Giang Thần, hần mở hộp gỗ ra.

Khi mới mở ra được một cái khe thì mũi của Giang Thần đã giật giật, con người đen nhánh lập tức mở rộng.

Thông qua mùi hương mà phán đoán ra, bên trong là một viên linh đan, linh đan đột phá thập phẩm!

- Cửu chuyển đan, thoát thai hoán cốt chân chính về mặt ý nghĩa, không phải chỉ có hư danh. Thứ này sẽ đánh vào trái tim của người, dưới tình huống máu tươi không ngừng lưu chuyển, tác dụng của dược lực sẽ đi khắp toàn thân.

- Còn có một cái hiệu quả khác nữa, chính là người phải chịu gánh nặng chiến đấu cũng không có chuyện gì cả, không ngừng tiếp cận cực hạn, dù cho là vận chuyển lực lượng bản nguyên thì cũng có Cửu chuyển đan chống đỡ. Như vậy còn làm cho linh đan phát huy nhanh hơn nữa.

Không cần Nam Công giới thiệu, Giang Thần đã hiểu rất rõ công hiệu của Cửu chuyển đan, chính là thứ mà trước mắt hần cần.

- Ý của Điện Chủ là, hai thứ đồ này không phải là mua phương pháp khai phá kỳ mạch hoặc là khí tài tu hành của người, mà là khen thưởng cho một tên đệ tử ưu tú.

Nam Công lại nói.

Nghe xong, Giang Thần đã biết là bởi vì những lời vừa nói của mình.

- Xin Nam Công cảm ơn Điện Chủ giúp ta.

Giang Thần nói.

- Ừm.

Nam Công gật gù, nhìn thấy ở trước mặt bảo vật như vậy mà Giang Thần vẫn còn có thể trấn định được như thế, hắc kinh ngạc, đồng thời ở trong lòng lại còn tán thưởng không thôi.

- Nam Công, chuyện thứ hai là gì vậy?

Giang Thần hỏi.

Lời này đã nhắc nhở Nam Công, chuyện phải nói sau đó khá là phức tạp, hắc trầm ngâm một lúc, mới bắt đầu giảng giải.

- Trải qua một đoạn thời gian nữa, tất cả đệ tử tiến tu đều được trở về một chuyến, ta nghĩ người cũng như thế đúng không? Cho dù người đã gia nhập Anh Hùng Điện cũng vậy.

- Đương nhiên.

Giang Thần gật gù, hắc đang cố gắng vì chuyện này.

- Tiến tu chung quy vẫn phải có cội nguồn, mỗi người chung quy đều phải trở lại quê hương của mình, người gia nhập Anh Hùng Điện cũng có quyền lợi lựa chọn này.

- Có điều, chúng ta hi vọng người có thể ở lại.

Nghe đến đó, Giang Thần có chút không hiểu nói:

- Nam Công lo lắng sau khi ta trở về sẽ không đến nữa sao?

- Dù sao, thiết bị tu hành hiện tại của Anh Hùng Điện đều xuất phát từ tay của người, phương diện tài nguyên, người có thể Kim Long, ta nghĩ

cũng không thiếu, huống chi còn cần người đi giết chết một người trên Trừ Ma bảng, nếu như không xong, sẽ bị trục xuất ra khỏi Anh Hùng Điện.

Nam Công khẽ cười nói.

Giang Thần hiểu rõ, bị Anh Hùng Điện khai trừ, cái trừng phạt này đối với hắn đã trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Đến lúc đó ở Hỏa vực, gia tộc của đám người Triệu Á Quân cũng hết cách, dù sao cường long không ép được địa đầu xà.

- Sau khi người trở về, có lẽ sẽ vì địa vực của mình mà trở thành nhân vật một phương, thế nhưng, Long vực mới là sân khấu mà loại thiên tài như người nên đứng, mới có thể làm cho người đại triển được thân thủ.

- Anh Hùng Điện còn có ý định để người trở thành đệ tử truyền thừa.

- Đệ tử truyền thừa?

Giang Thần cả kinh, phương diện này hắn cũng chưa từng suy nghĩ qua.

Anh Hùng Điện nắm giữ vinh quang vô thượng, lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu.

Thế nhưng trong khoảng thời gian này Giang Thần cũng không có cảm nhận quá lớn, đó là bởi vì hắn không có dính đến cấp bậc kia.

Chỉ có trở thành đệ tử truyền thừa thì mới có thể cảm nhận được Anh Hùng Điện mạnh mẽ ra sao.

Số lượng đệ tử truyền thừa cũng cực nhỏ.

Cũng như Mặc Kiếm Phi vậy, hiện tại cũng chỉ là người dự bị của đệ tử truyền thừa mà thôi.

- Tuấn kiệt và cường địch trong Long vực, ngay cả một phần mười người cũng chưa tiếp xúc được.

Nam Công nói.

- Nam Công, người yên tâm đi, ta sẽ trở về.

Người thường đi chỗ cao, đạo lý này rất là đơn giản.

- Ủm.

Nam Công thấy hãn nói như vậy cũng yên lòng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, hãn muốn nói lại thôi.

- Nam Công, còn có chuyện gì nữa sao?

- Trước đó không phải người nhờ Thạch Cảm Đường để ý tin tức của một vị tên là Thiên Phong đạo nhân ở Thiên vực chiến trường hay sao?

Nam Công hỏi trước.

- Đúng, có tin tức rồi sao?

- Trong vòng mười năm này, Thiên vực chiến trường rất là không bình tĩnh, đường nổi cũng rất bất ổn, vì vậy rất nhiều tin tức đều bị gián đoạn.

Nam Công chậm rãi nói ra câu làm nền, đến lúc gần như chín muồi, hãn nói ra chân tướng, nói:

- Thiên Phong đạo nhân, ba tháng trước đã chết trận.

- Cái gì?

Kết quả như thế không phải là, Giang Thần không nghĩ tới, bởi vì đã hơn ba năm rồi không có tin tức gì của Thiên Phong đạo nhân cả.

Tự tai nghe thấy tin tức này, Giang Thần vẫn cực kỳ chấn động.

Sư phụ của phụ thân, hẳn không có ấn tượng gì cả, không thể nói là cảm tình, thứ hẳn để ý chính là lực ảnh hưởng do tin tức này mang đến.

- Nam Công, tin tức này là thật sao? Còn có người nào nữa biết không?

Giang Thần lo lắng nói.

- Là thật, hiện nay Anh Hùng Điện nắm giữ tin tức tình báo trực tiếp, còn những thế lực khác, căn cứ vào các con đường khác nhau, sẽ lục tục nhận được tin tức trong vòng mấy tháng sau đó.

- Nam Công, có thể phong tỏa được tin tức này không? Dựa vào năng lực của Anh Hùng Điện thì thế nào?

Giang Thần lo lắng nói.

- Hả?

Nam Công ngẩn ra, không trực tiếp đưa ra đáp án, nói rõ là có thể.

- Ba tháng, đây là cực hạn mà Anh Hùng Điện có thể làm được, bảo đảm tin tức không lộ ra ngoài.

Nam Công nói.

Lại nói tới phương pháp và thủ đoạn, đương nhiên không phải là thứ mà Giang Thần cần phải biết.

- Ba tháng sao?

Chuyện này cũng có ý nghĩa là, hẳn chỉ còn lại thời gian ba tháng, nếu không, lần này Hắc Long thành sẽ thật sự xử tử cho Giang Thanh Vũ!

- Liều mạng.

Không ai có thể giúp được hẳn, Giang Thần chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

- Coi như không thể cứu ra phụ thân thì cũng phải đồng quy vu tận với Hắc Long thành!

Lúc trước Hắc Long thành bồi thường cho hẳn ba mươi ngàn vạn nguyên thạch hạ cấp cũng đã đủ để cho hẳn tiêu mấy tháng.

Hiện tại, Giang Thần dùng vài ức nguyên thạch thượng cấp, hoàn thành kế hoạch huyền binh, dù cho cứu không được người, thế nhưng cũng phải làm cho Hắc Long thành trả giá thật lớn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Xuất Thánh Nhập Thần

Giang Thần lòng như lửa đốt, nhưng biết không thể rối loạn được.

Càng là lúc như thế này thì càng phải tỉnh táo.

Sau khi tiễn Nam Công đi, Giang Thần lập ra kế hoạch, kết quả hắn phát hiện ra trước đó hắn đã sớm nghĩ kỹ, đó là kế hoạch huyền binh.

Chỉ có điều, Thiên Phong đạo nhân chết, không chỉ làm cho kế hoạch của hắn nhất định phải thực thi, hơn nữa chỉ có thể thành công mà không thể thất bại.

Quyết tâm chịu chết, Giang Thần có, sau đó hắn phát hiện ra mình không cần phải gấp gáp gì cả.

Giang Thần nhìn về phía hai cái hộp gỗ ở trên bàn, lại lấy ra cái lá cây kia, không nói hai lời ngậm vào trong miệng.

Bỗng dưng, miệng của hắn như biến thành suối phun, lực lượng sinh mệnh cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong thân thể.

Toàn bộ quá trình không chỉ không thống khổ mà lại còn rất là thoải mái, lỗ chân lông trên cả người đều giãn ra.

Không được bao lâu, các vị trí trên cơ thể có cảm giác yếu ớt tê dại, tần suất rất cao, thế nhưng lại không đau đớn gì cả.

Giang Thần đã ý thức được đây là dấu hiệu được lực đang tu bổ vết thương trên thân thể.

Bất kể là thứ gì thì cũng sẽ có tình huống tiêu hao, thân thể người cũng giống như vậy, dù cho là Thông thiên cảnh cũng thế.

Mỗi lần ra tay, mỗi lần cứng đối cứng va chạm với người khác, thân thể đều bị thương, cho dù năng lực tự lành hay là thủ đoạn chữa trị thương thể do cảnh giới mang đến thì tất cả đều để lại vết thương rất nhỏ.

Giống như vết rách trên vách tường vậy, tuy rằng sẽ không ảnh hưởng đến vách tường, thế nhưng dù sao vẫn tồn tại.

Cái lá cây trong miệng của Giang Thần làm cho những vết rách này biến mất toàn bộ, làm cho thân thể khôi phục lại trạng thái như ban đầu.

Từ từ, lực lượng sinh mệnh chảy vào nơi sâu xa trong thân thể, hai cái Thần mạch còn chưa khôi phục giống như hai hạt giống được chôn dưới đất, đang dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng mọc rễ nảy mầm.

Khi thần mạch khôi phục, loại cảm giác thân thể như bị được ra lần nữa kéo tới, hơn nữa lần này còn mãnh liệt hơn nữa.

- A!

Chín cái Thần mạch, rốt cục đã hoàn toàn khôi phục, trở thành Cửu Tiêu Thần mạch chân chính.

Thần mạch hoàn chỉnh mang đến cảm giác cả người đang thăng hoa, một loại cảm giác mạnh mẽ khó có thể dùng lời để diễn tả được lan tràn ở trong lòng của hắn.

Trời cao đến đâu cũng không cao bằng trái tim của hắn.

Thiên hạ, đều dưới ánh mắt của hắn.

Cửu tiêu, cửu tiêu, cửu trùng.

Người mang Cửu Tiêu Thần mạch cũng giống như Thiên Đế vậy.

- Mặc kệ trước đây ta tưởng tượng thế nào thì cũng không thể nghĩ đến cảm giác của việc Thần mạch hoàn toàn khôi phục, bởi vì quá mạnh mẽ, thực sự quá mạnh mẽ!

Giang Thần nhắc tay giơ lên trước mắt, năm ngón tay nắm chặt tạo thành quyền, sinh ra hào khí chấp chưởng thiên địa.

Sự nguy hiểm của Hắc Long thành không đáng được nhắc tới nữa.

- Tám mạch cùng mở, Thần mạch cửu toàn!

- Bất kỳ thiên tài nào, trong nháy mắt đều biến thành tro bụi.

Loại cảm giác làm cho lòng người mê say, sau một phút sau mới chậm rãi biến mất.

Nhưng sự vui sướng trong nội tâm lại không có giảm bớt một chút nào cả.

Cửu Tiêu Thần mạch hoàn chỉnh, tốc độ tăng trưởng khi tu hành thì tạm không nói tới nữa. Thần mạch, không chỉ dùng để tu hành không thôi.

Người tu hành đạt đến Thông thiên cảnh, công thể đại thành, mười hai chính kinh trong cơ thể như thùng rỗng kêu to, lực lượng đến từ chính bản thân, trải qua Thiên chi hoàn mà đẩy mạnh.

Thần mạch hoàn chỉnh tự thành một bộ hệ thống, đồng thời còn vượt xa hoàn toàn không phải là thứ mà mười hai chính kinh, kỳ kinh bát mạch có thể so sánh được.

Đơn giản mà nói, hiện tại Giang Thần không chỉ có thể thông qua Thiên chi hoàn mà phát lực, mà còn có chín cái Thần mạch nữa.

Thiên chi hoàn và Thần mạch, hai thứ này là độc lập với nhau.

So với các Thông thiên cảnh khác, tương đương với việc Giang Thần có thần lực giúp đỡ.

Lực lượng thiên địa bị hấp thu vào trong Thần mạch, hóa thành thần lực, có uy lực xuất thần nhập thánh.

Đương nhiên, tu hành là một chuyện, không có chuyện tu hành một lần đã xong, muốn mượn thần lực của Thần mạch thì cũng phải có quá trình học tập, nhập môn, thông thạo lại tới tinh thông.

Bởi vì kẻ nắm giữ Thần mạch rất ít, kiến thức về phương diện này rất là ít ỏi, đặc biệt là các Thần mạch cũng có sự khác biệt, phần lớn đều cần tự mình tìm hiểu.

Giang Thần chỉ có thời gian không tới ba tháng, hẳn không muốn bỏ thời gian vào trong chuyện tìm hiểu không có giới hạn này.

Hắn mở cái hộp thứ hai ra, định sử dụng Cửu chuyển đan, thông qua Thần mạch để tu luyện.

Phương pháp dùng Cửu chuyển đan, Giang Thần hiểu rất rõ, hắn dùng lưỡi dao sắc bén vẽ ra một vết thương ở vị trí ngực, lại nhét linh đan vào.

Linh đan chạm vào máu tươi, hóa thành chất lỏng lưu chuyển, rót vào bên trong trái tim.

Trong lúc xử lý vết thương, máu dọc theo toàn thân mà vận chuyển, lượn một vòng, được hiệu bá đạo bắt đầu phát huy ra tác dụng của mình.

- Thật là mạnh!

Giang Thần bỗng cảm thấy phấn chấn, linh đan đột phá thập phẩm quả nhiên bất phàm, mỗi giây mỗi giây hẳn đều cảm giác được mình đang biến

hóa.

Lúc tu luyện, cảm giác này lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Hơn nữa loại trạng thái lĩnh ngộ này duy trì trong một quãng thời gian rất dài, mãi đến khi được hiệu của Cửu chuyển đan hoàn toàn bị hấp thu mới dừng lại.

Tới đây, Giang Thần đã chuẩn bị cho tất cả, chỉ cần tu luyện theo thời gian là được rồi.

Mà hắn cũng làm như vậy thật, trong vòng một tháng sau đó hắn đều điên cuồng tu luyện, chỉ là cách mấy ngày hắn sẽ trở lại Chung Linh sơn kiểm tra tiến độ của kế hoạch huyền binh.

Những tháng ngày nhàn nhã nhanh chóng trôi qua, hai tháng sau, cảnh giới của Giang Thần đã đạt đến Thông thiên cảnh tầng hai.

Tốc độ đột phá không thể chậm hơn so với lúc hắn còn là Thần Du cảnh, mà tốc độ này ở trong Thông thiên cảnh thì lại rất là khủng bố.

Cũng may trong khoảng thời gian này Giang Thần đóng cửa không ra, ngay cả Ứng Vô Song cũng rất ít khi đến đây, cho nên người biết cũng không nhiều.

Một ngày nọ, trong tiểu viện của Giang Thần có một vị khách tới.

Là một trong những người quen biết không nhiều của hắn ở Long vực, là Phi Nguyệt công chúa.

Nàng từ Thánh Viện đi tới Anh Hùng Điện, trên người mang theo lệnh bài mới có, đây cũng là lần thứ nhất hai người gặp mặt ở Anh Hùng Điện.

- Sắp được nghỉ rồi, chúng ta muốn về Long vực, ngươi có muốn cùng về hay không?

Phi Nguyệt không khách sáo, cũng không cho Giang Thần cơ hội khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề.

Thánh Viện có cơ quan chim đưa đón đệ tử tiến tu, Anh Hùng Điện thì lại không có, Phi Nguyệt cố ý chạy tới hỏi, chuyện này đã vượt ra ngoài dự liệu của Giang Thần.

Giang Thần liếc mắt nhìn thuyền phi hành được cải trang ở cách đó không xa, nói:

- Đa tạ ý tốt của công chúa, ta muốn tự mình trở về.

- Ồ?

Phi Nguyệt không biết mình có nên bất ngờ hay không, nhận được đáp án nàng không rời khỏi đây, hiển nhiên mục đích hôm nay tới đây của nàng không chỉ như vậy.

- Ta đã là Thông thiên cảnh rồi.

Phi Nguyệt đột nhiên nói.

- Vậy thì chúc mừng...

Giang Thần theo bản năng nói, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, trên mặt hần tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Ta tín nhiệm người, người cũng có thể tín nhiệm ta.

Phi Nguyệt nói.

Giang Thần nghĩ đến lần đối thoại trước đó, vốn hần tưởng rằng Phi Nguyệt sẽ hết hy vọng. Thế nhưng hần lại không nghĩ rằng nàng lại thật sự dám đột phá Thông thiên cảnh dưới tình huống không khai phá kỳ mạch.

Đối với nàng mà nói, nói cho cùng có phải là Giang Thần nói thật hay không thì tạm thời không nói, nếu như là thật, thì hẳn có tình nguyện truyền thụ hay không mới là trọng điểm.

- Người hẳn phải biết ta và vị hôn phu của người là kẻ thù sống còn chứ?

Giang Thần hỏi.

- Biết.

- Người cũng biết mâu thuẫn của ta và hẳn đã sắp bạo phát, lần này trở về là ngày ta thanh toán chứ?

Giang Thần lại nói.

Phi Nguyệt nở nụ cười bất đắc dĩ, nói:

- Lần trước khi chúng ta nói chuyện, ta đã điểm đầy bốn mươi chín cái thần huyết, hiện nay đã sắp trôi qua ba tháng, ta cần nhắc ròng rã hai tháng, ở dưới ánh mắt khác thường, cuối cùng không đi mở mang kỳ mạch.

Nói xong, Phi Nguyệt nhìn vào hai mắt của Giang Thần, nói từng chữ từng chữ:

- Hiện giờ, có phải là lúc tới phiên người thể hiện thành ý của mình không?

Giang Thần kịp phản ứng lại, giao dịch giữa hai người không liên quan đến Ninh Hạo Thiên.

Giang Thần dạy nàng phương pháp khai phá kỳ mạch, nàng sẽ nói với mình bí mật của Tôn tàng.

- Nói một chút với ta về Tôn tàng này đi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Thần Long Vương Triều

Hai người đi vào trong tiểu viện.

Giang Thần một mặt pha trà, một mặt nghe Phi Nguyệt giảng giải.

Trước khi nói tới Tôn tàng, Phi Nguyệt hỏi cái nhìn của Giang Thần đối với hoàng quyền trước.

- Hoàng quyền, được xưng là chí cao vô thượng, thống lĩnh thiên hạ, từ trước thời đại anh hùng, hoàng quyền cũng đã tồn tại rồi.

- Sau khi thời đại anh hùng kết thúc, hoàng quyền đã đạt đến trình độ như là mặt trời ban trưa.

- Nhưng mà, hoàng quyền không ngừng được cường hóa, vẫn không chạy thoát khỏi kết quả cực thịnh tất suy. Võ quyền quật khởi, chống lại hoàng quyền.

Ví dụ tốt nhất chính là Thiên Đạo môn và Đại Hạ vương triều.

- Không sai, Đại Hạ vương triều đã từng thống lĩnh toàn bộ Hỏa vực, thập đại tông môn của Hỏa vực hàng năm cũng phải tiến cống, cúi đầu xưng thần.

Phi Nguyệt nói.

Giang Thần hiểu kỳ nói:

- Vì sao công chúa lại nói những chuyện này với ta? Có quan hệ với Tôn tàng sao?

- Đúng, ở thời kì hoàng quyền mạnh mẽ nhất, vương triều các vực đều bị một Vực Vô Phách vương triều thống lĩnh, Đại Hạ vương triều khi đó chỉ có thể coi là Đại Hạ quận quốc mà thôi.

- Cự Vô Phách vương triều chính là Thần Long Vương triều, bởi vì cuối cùng đế vương ngu ngốc, dẫn đến dân chúng lầm than, bị Thánh Viện lật đổ.

- Đến nay ở trong Long vực vẫn còn sót lại lực lượng của Thần Long Vương triều, nghe nói chủ nhân sau lưng của Tà Vân Điện chính là hoàng tử của Thần Long Vương triều.

Sau khi Giang Thần rót nước nóng vào trong ấm trà, một luồng khí nóng bốc lên, mang theo mùi trà nhàn nhạt.

Phi Nguyệt thấy hần như vậy đã biết mình lệch khỏi chủ đề, nàng lập tức nói:

- Khi Thần Long Vương triều bị diệt, bảy vị thân vệ Vương tộc mang theo vô số bảo vật chôn dấu ở các nơi trong đại lục.

- Các thân vệ Vương tộc đều là cường giả cấp bậc Tôn giả, vì lẽ đó mới được xưng là Tôn tàng, mục đích là che dấu tai mắt người đời.

- Tạo ra một bảo tàng không phải là một chuyện dễ dàng, vì lẽ đó bảy vị thân vệ Vương tộc tìm mấy cái quận quốc trung tâm thời đó trợ giúp.

Vòng tới vòng lui, rốt cục Giang Thần đã hiểu rõ, các loại nghi vấn cũng xuất hiện.

- Đại Hạ vương triều chính là một trong các quận quốc trợ giúp hay sao?

- Đúng.

Giang Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, nói:

- Chuyện lớn như vậy, hẳn là chuyện quan trọng hạng nhất của Đại Hạ vương triều mới đúng chứ, nếu như thực sự có bản đồ kho báu, vì sao Đại Hạ vương triều không đi tìm, trái lại còn để công chúa diện hạ tùy ý chủ trì chuyện này cơ chứ?

- Người hiểu nhầm rồi.

Phi Nguyệt cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi hắn đặt câu hỏi, vẻ mặt trở nên thần thánh trang nghiêm, nói:

- Bảo tàng là để cho hoàng thất của Thần Long Vương triều dùng, thứ Đại Hạ vương triều có được chỉ là khen thưởng của trợ giúp và bảo vệ mà thôi.

- Đương nhiên, tuy rằng cũng chỉ là một bộ phận, nhưng đối với hôm nay, vẫn là một số lượng của cải phú khả địch quốc.

Giang Thần đã sớm biết nàng tôn trọng đối với hoàng quyền, cho nên cũng không ngoài ý muốn khi nàng nói như vậy.

- Như vậy, vấn đề của ta vẫn là như vậy, tại sao Đại Hạ vương triều không lấy đi bộ phận khen thưởng này chứ?

- Ta còn chưa nói hết.

Phi Nguyệt có chút chán ghét, dù sao cũng là tính khí công chúa của nàng phát tác.

- Xin mời.

Giang Thần không phản đối, mà lại đưa trà ngon đã pha tới trước mặt của nàng.

- Tôn tàng không phải muốn lấy là có thể lấy được, nhất định phải là chính thống hoàng thất, không chỉ là chính thống của Đại Hạ vương triều, mà còn là chính thống của Thần Long Vương triều.

- Quận quốc các vực sẽ liên hôn cùng với hoàng thất của Thần Long Vương triều.

Nghe thấy câu sau cùng, Giang Thần bỗng nhiên tỉnh ra.

- Cũng giống như thế gia truyền thừa huyết mạch vậy, trình độ thuần khiết không bị khống chế, vì vậy những năm qua, địa đồ mà Đại Hạ vương triều nhận được cũng không hoàn chỉnh.

Phi Nguyệt nói tới chỗ này, nhìn thấy Giang Thần lại muốn mở miệng, nàng giành nói trước:

- Người lại muốn hỏi sự thuần khiết của hoàng huyết và địa đồ hoàn chỉnh có liên quan gì tới nhau đúng không?

Giang Thần nhún vai một cái, biểu thị ý của mình là như vậy, chỉ có biết rõ điểm ấy thì hẳn mới đi tìm lời giải thích về Tôn tàng của nàng.

- Để ta cho người xem thì người sẽ rõ.

Trong mắt của Phi Nguyệt toát ra một chút do dự, nhưng khi đến nàng đã sớm quyết tâm, vì lẽ đó mới thẳng thắn đứng dậy.

- Ở chỗ của người, có thể xác định sẽ không bị người ngoài nhòm ngó hay không?

Trước khi bắt đầu, Phi Nguyệt hỏi.

Giang Thần cho rằng nàng sợ bị người ta thám thính bí mật, cho nên tự tin nói:

- Người yên tâm đi, tiểu viện của ta có bày trận pháp, người không được ta cho phép sẽ không vào được, thần thức càng không cần phải nghĩ.

- Được.

Phi Nguyệt xoay người, quay lưng về phía hắc, làm một hành động kinh người.

Nàng đưa tay cởi dây buộc trên y phục sau lưng ra, ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của Giang Thần, để lộ ra cái lưng trắng nõn, không có một vết sẹo, trắng nõn như ngọc.

Lúc này Giang Thần mới phát hiện ra y phục nàng mặc đã sớm được chuẩn bị, dây buộc mở ra, hai tay ôm ở trước ngực thì sẽ không để lộ ra quá nhiều.

- Ta tin không được sao? Không cần phải cởi y phục mà.

Giang Thần khẽ cười nói.

- Nói mò cái gì đó, chú ý nhìn đi.

Phi Nguyệt tức giận nói, tiếng nói vừa dứt thì da thịt đã xảy ra biến hóa, giống như mực nước khuếch tán ở trên giấy vậy, một bức địa đồ chiếm cứ toàn bộ lưng ngọc của nàng xuất hiện.

- Chỉ có người có hoàng huyết thuần khiết thì địa đồ mới sẽ hiện hình toàn bộ, chiếm cứ toàn bộ sau lưng, trước đó, người trong hoàng thất ngay cả một phần ba cũng không tới.

Cho dù đưa lưng về phía hắn, thế nhưng Giang Thần vẫn có thể đoán ra được trên mặt của nàng tràn ngập vẻ tự hào.

Khi hắn muốn nhìn kỹ địa đồ thì địa đồ lại nhanh chóng biến mất, cái gì cũng không còn nữa.

- Hiện giờ, người đã tin chưa?

Phi Nguyệt xoay người lại, hai tay mang theo y phục, đồng thời lại đưa tay đi buộc dây.

Có điều, cũng không biết có phải là quá sốt sắng hay không mà không với được dây để buộc.

- Để ta giúp người đi.

Giang Thần không nhìn nổi mà đi tới phía sau của nàng, lúc này y phục của nàng đã khép lại, chỉ còn lại dây lưng còn chưa buộc, vì lẽ đó cũng không thấy được gì cả.

Vì vậy, Phi Nguyệt không từ chối, chỉ là động tác thân mật này khiến cho khuôn mặt vốn đã ửng đỏ của nàng lại trở nên đỏ bừng bừng hơn nữa.

- Giang Thần...

Trong lúc đang trầm mặc, âm thanh của Ứng Vô Song đột nhiên xuất hiện ở cửa, ánh mắt sáng ngời khi nhìn thấy hai người ở trong tiểu viện nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Y phục của Phi Nguyệt xốc xếch, khuôn mặt đỏ bừng, Giang Thần đứng ở sau lưng nàng, đang cột dây buộc.

Là hành động mà mọi người sẽ liên tục suy đoán, mà Ứng Vô Song cũng không ngoại lệ.

Đặc biệt là sau khi Ứng Vô Song chú ý tới lệnh bài của Phi Nguyệt, biết nàng là đệ tử Thánh Viện.

- Vô liêm sỉ! Hạ lưu!

Ứng Vô Song mắng to một tiếng, không cho Giang Thần cơ hội giải thích mà xoay người rời đi.

Ở Anh Hùng Điện, sẽ có một ít đệ tử lợi dụng thân phận và quan hệ để quyến rũ nữ đệ tử Thánh Viện.

Ứng Vô Song đã từng đảm nhiệm chức vị đội trưởng Phong Kỳ đội, cho nên thường thường sẽ gặp phải các nữ đệ tử Thánh Viện khóc sướt mướt chạy đến tìm nàng, nói mình bị người ta lừa dối cảm tình.

Điều mà nàng không nghĩ tới chính là, Giang Thần cũng cũng là người như vậy.

Công cụ trắc nghiệm ba hạng mục làm cho địa vị của Giang Thần ở trong Anh Hùng Điện xảy ra biến hóa xoay vần trời đất.

Lúc đi trên đường đều có đệ tử nhiệt tình chào hỏi hân.

Trong lòng Ứng Vô Song nghĩ sợ rằng cũng là bởi vì như vậy cho nên Giang Thần mới bắt đầu bành trướng.

Trong lòng nàng rất thất vọng, cho dù khi nàng ý thức được quan hệ của hai người không đủ để đi chỉ trích hành vi như vậy của hân thì nàng cũng không chịu tha thứ cho Giang Thần.

- Người không phải nói không có sự cho phép của người, người khác sẽ không tiến vào được tiểu viện của người sao?

Phi Nguyệt cũng bị kích thích, nàng tự mình nhanh chóng cột dây buộc, lại còn không quên chất vấn Giang Thần.

- Nàng là trường hợp đặc biệt, có thể tự do tiến vào.

-Ồ, không nghĩ tới mị lực của người lại lớn như vậy, vừa mới đến Anh Hùng Điện được bao lâu chứ?

Phi Nguyệt cười khẩy nói, nhìn dáng vẻ thương tâm của Ứng Vô Song, lại có thể tự do ra vào nơi ở của Giang Thần, nàng không khó để đoán ra được thân phận của hai người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Ninh Hạo Thiên Xuất Quan

- Công chúa.

Vẻ mặt của Giang Vẻ hơi đổi một chút, quát một tiếng, biểu đạt vẻ bất mãn của mình.

Phi Nguyệt kịp phản ứng lại, Giang Thần làm sao không tới phiên nàng nói.

Đương nhiên, nàng sẽ không nói ra lời xin lỗi, vì vậy mới nói:

- Lời ta đã nói xong, người có đồng ý hay không thì mau nói.

- Lời của người không có lỗ thủng, Tôn tào thật giả ra sao, ta nghĩ cũng không thể đi tìm người khác để hỏi dò đúng không?

- Đương nhiên, đây là bí mật.

- Đã như vậy, trước tiên ta sẽ dạy người phương pháp khai phá cái kỳ mạch thứ nhất, thứ hai, đợi tới khi chúng ta đi thăm dò bảo, sau khi xác định bảo tàng tồn tại, ta sẽ dạy người cái thứ ba, cái thứ tư.

Giang Thần nói.

Nhìn thấy hẳn thật sự thừa nhận có biện pháp, trái tim của Phi Nguyệt nhẹ nhàng rơi xuống, cả người vô cùng kích động.

- Như vậy, phương pháp khai phá từ cái thứ năm đến cái thứ tám thì sao?

- Vậy thì phải nhìn xem ở bên trong Tôn tàng kia có bao nhiêu bảo vật, chiếu theo lời người nói, bảo tàng chỉ là một bộ phận của khen thưởng, sau đó còn phải phân phối cho hai người, người cho rằng đáng giá với phương pháp khai phá tám cái kỳ mạch sao?

Giang Thần không chờ nàng mở miệng, lại nói:

- Ta lại hỏi chút, đến lúc đó đi thăm dò bảo tàng sẽ có bao nhiêu người.

- Chỉ có hai chúng ta.

- Thật?

Giang Thần sẽ không dễ dàng tin tưởng như thế.

- Có địa đồ và hoàng huyết là có thể dễ dàng thu được bảo tàng khen thưởng, không phải là việc gì khó. Mà phần khen thưởng này sẽ là trợ lực giúp ta cạnh tranh ngôi vị hoàng đế.

Giang Thần cũng không hoài nghi, tranh đấu vì ngôi vị hoàng đế, xưa nay luôn là như vậy.

- Ta nghĩ, hoàng thất Đại Hạ còn chưa biết độ thuần khiết hoàng huyết của người đúng không?

- Đúng, sau khi đi tới Thánh Viện, địa đồ mới thức tỉnh.

Giang Thần nở nụ cười không tên, nói:

- Như vậy người không sợ đến lúc đó tìm được bảo vật, ta sẽ giết người đoạt bảo sao? Hiện giờ còn lâu người mới là đối thủ của ta.

- Hừ, ta tự có thủ đoạn, cũng khuyên người không nên có ý này, nếu không người hối hận tuyệt đối sẽ là người.

- Vậy lúc nào chúng ta đi?

- Chờ sau khi ta xác định phương pháp khai phá hai cái kỳ mạch là thật đã!

- Chuyện này cũng rất hợp lý.

Sau đó, Giang Thần nói phương pháp khai phá cho Phi Nguyệt, người sau tập trung tinh thần lắng nghe.

Sau khi nói xong, Giang Thần nghĩ đến cái gì đó mà nói:

- Dựa theo tốc độ khai phá, trước khi trở lại chúng ta không thể hành động được, mà sau khi ta trở về, rất có thể ta và Ninh Hạo Thiên sẽ xảy ra quyết chiến, thậm chí là quyết chiến sinh tử, như vậy, người sẽ ủng hộ ai đây?

Ninh Hạo Thiên là vị hôn phu của nàng, nhưng nếu như Giang Thần chết, như vậy cả đời này nàng cũng chỉ có thể khai phá hai cái kỳ mạch mà thôi.

Nhìn dáng vẻ rất hứng thú của Giang Thần, Phi Nguyệt trở nên trầm mặc, không hề tức giận như bình thường.

- Người đừng trở về nữa.

Phi Nguyệt nghiêm túc nói.

- Tại sao?

- Như vậy người sẽ không phải chết.

Nghe vậy, mí mắt của Giang Thần buông xuống, nói:

- Ninh Hạo Thiên muốn xuất quan sao?

Nàng thân là vị hôn thê của Ninh Hạo Thiên, đương nhiên cũng có thể nắm giữ tình báo mới nhất.

Ở một trình độ nào đó, trả lời là phản bội vị hôn phu của mình, vì vậy Phi Nguyệt rất vất vả gật gù.

- Ha ha, thông qua Thần mạch của ta mà tu luyện tới hôm nay, thu được thành tựu như vậy, nhưng vừa mới xuất quan đã bị ta đánh chết, ngẫm lại thực sự là khiến cho người ta hưng phấn.

Giang Thần cười lạnh nói.

Phi Nguyệt biến sắc, cho dù Giang Thần nói vậy cũng chẳng có gì lạ, thế nhưng nàng cảm thấy mình nên nói cho rõ ràng.

- Truyền thừa mà Hạo Thiên nhận được là do một vị Đại tôn giả để lại, một bộ bảo điển, tên là Huyền vũ chân công, nghe nói một khi luyện thành, uy lực vô cùng, hơn nữa rất giỏi khắc chế đối thủ có võ học hơn người.

Cái tình báo này, rất là quan trọng.

Giang Thần đọc thầm tên của bảo điển, sắc mặt nghiêm nghị, hiển nhiên cũng có hiểu biết đối với Huyền vũ chân công.

- Có phải vị Đại tôn giả kia tên là Vũ Chí Cực hay không?

Giang Thần hỏi.

- Hả?

Phi Nguyệt không nghĩ tới hần lại hỏi cái này, nghĩ một hồi, nàng lại gật đầu một cái.

- Không nghĩ tới hần đã chết, còn chết ở trong Cửu Thiên đại lục.

Giang Thần thầm cảm thán ở trong lòng, vị Võ Chí Cực này 500 năm trước chính là nhân vật nổi danh hiển hách của Thánh vực.

Huyền vũ chân công mà hắn sáng tạo ra là bảo điển kết hợp hoàn mỹ nhất giữa công pháp huyền bí và võ học.

Ấn chứa mười loại võ đạo, một khi đại thành, người tu luyện sẽ nắm giữ được toàn bộ.

Mọi người đều biết, võ học cần phải bước từng bước, dùng thiên phú của Giang Thần cũng không thể nào làm được chuyện cùng tu mười loại võ học.

Vì lẽ đó Huyền vũ chân công là phương pháp thủ xảo, chỉ cần luyện được Huyền Vũ chân công là có thể phát huy mười loại võ đạo đến mức tận cùng.

Có thể nói đây là một loại bảo điển có thể làm cho người tu hành thoát khỏi hạn chế võ học.

Ngắm lại mà xem, không cần tôi luyện từng đao từng kiếm, làm lỡ thời gian luyện công, mà là khi luyện công thu được lực lượng vô thượng, đồng thời lại còn tinh thông võ học.

Khi Huyền Vũ Chân công hiện thế đã gây ra sóng lớn mênh mông, đại đa số danh gia võ học đều cho rằng cái này không phải là chính đạo.

Thế nhưng, lúc đó Giang Thần lại cảm thấy môn bảo điển này có thể thay đổi được võ đạo.

Đáng tiếc không chờ hắn đi tìm Võ Chí Cực để nói chuyện, để hiểu rõ điểm ảo diệu của bảo điển thì Võ chí Cực đã bị người ta đuổi giết, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Không nghĩ tới, năm trăm năm sau hãn lại lần nữa nghe nói, có lẽ lúc trước Võ Chí Cực bị đuổi giết đã trốn đến Cửu Thiên đại lục này.

- Người chờ ở Anh Hùng Điện, sau khi ta trở về, lại bảo Hạo Thiên không được ra tay với gia tộc người, được chứ?

Giang Thần cười cợt, nói:

- Công chúa điện hạ, không nên tự lừa mình dối người, giữa ta và Ninh Hạo Thiên không có phương pháp nào vẹn toàn, người muốn ta giao tính mạng tộc nhân cho vị hôn thê của kẻ thù sao?

Lần này Phi Nguyệt không phản bác, bởi vì đây là sự thực.

- Người muốn đi về thật sao?

- Đúng.

- Vậy người có thể dạy ta phương pháp khai phá cái kỳ mạch thứ ba, thứ tư cho ta hay không?

Nếu như Giang Thần chết, Thông thiên cảnh khai phá đến cái kỳ mạch thứ tư cũng coi như là thành tích không tệ.

- Không được.

Đây là lần thứ nhất Giang Thần cảm thấy vị công chúa này rất ngây thơ.

Phi Nguyệt còn muốn nói nữa, thế nhưng Giang Thần không cho nàng cơ hội, bắt đầu tiễn khách, nói:

- Vì lẽ đó, công chúa điện hạ, nên cầu khẩn cho ta đi, hi vọng ta đừng chết ở trên tay vị hôn phu của người.

Nhưng mà, nếu hắn không chết, người chết sẽ là Ninh Hạo Thiên.

Trong lòng Phi Nguyệt rất đặc dĩ, không thể làm gì khác hơn là rời khỏi đây.

- Đúng rồi, còn có một vấn đề cuối cùng nữa, cảnh giới của Ninh Hạo Thiên còn chưa vượt qua tầng năm đúng không?

Giang Thần bỗng nhiên nói.

Lúc Ninh Hạo Thiên đột phá Thông thiên cảnh, Giang Thần cũng biết, chừng một năm.

Từ giai đoạn sơ cấp của Thông thiên cảnh đạt đến tầng năm, hiển nhiên là chuyện không thể.

Nhưng cân nhắc đến việc hắn có được truyền thừa, Giang Thần không thể không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

- Không.

Phi Nguyệt trả lời vấn đề của hắn, nhưng không có báo cho hắn biết cảnh giới cụ thể, lời nói của nàng ngày hôm nay đã đủ để làm cho nàng bị phạt khi trở về rồi.

Thậm chí, sau khi Ninh Hạo Thiên biết những chuyện này, không biết có thể tha thứ cho nàng hay không.

- Có thể, đa tạ.

Giang Thần nhìn Phi Nguyệt rời đi, lại đang âm thầm tính toán ở trong lòng, nói:

- Không tới tầng năm, phần thắng vẫn rất lớn.

Nếu vượt qua tầng năm, hơn nữa lại thêm Huyền vũ chân công, Giang Thần rất khó để thủ thắng.

- Thừa dịp thời gian còn nửa tháng, nên tăng cường thực lực lần cuối.

Giang Thần định lần nữa tăng tám cái kỳ mạch lên, tăng cường thực lực, mà ở trong Anh Hùng Điện, vừa vặn có một mảnh vô tận lôi hải, là thứ dùng để cho các đệ tử tu hành.

Hiệu quả do lôi hải mang đến, Giang Thần không có cách nào dùng các công cụ khác để thay thế được, bởi vì sự hình thành của lôi hải là một loại năng lượng, kỹ thuật không có cách nào bù đắp được nó.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Lôi Hạch

Vô tận lôi hải không giống với những chỗ tu hành khác, đầu tiên là bên trong vô cùng nguy hiểm, hơi chút bất cẩn sẽ lập tức biến thành tro bụi.

Mặt khác, vô tận lôi hải phải phối hợp với một môn công pháp huyền bí thì mới có thể tạo ra được hiệu quả, nếu không, ngoại trừ bị lôi điện dẫn vật ra cũng sẽ không thu được bất kỳ chút tăng trưởng nào cả.

Mà môn công pháp huyền bí này tên là Thiên lôi quyết, là một trong những công pháp lôi hệ không nhiều lắm.

Tu luyện công pháp này, mượn sấm sét để rèn luyện công thể, đồng thời còn làm tăng lồng khí hộ thể của mình lên.

Có điều, cũng không thể làm cho người ta trực tiếp khống chế được sấm sét.

Sấm sét là lực lượng cuồng bạo nhất trên thế gian, lực phá hoại cực mạnh.

Giang Thần khai phá tám cái kỳ mạch, nhờ vào đó đã luyện thành được thần công, gọi sấm gió.

Lực lượng của gió quyết định bởi trình độ của Phong Tâm ý cảnh.

Lực lượng của sấm sét thì phải nghĩ biện pháp thu thập vào trong khí hải.

Vì lẽ đó, vô tận lôi hải rất thích hợp với Giang Thần.

Giang Thần đưa ra yêu cầu muốn đi vào vô tận lôi hải để tu hành, chứ vị Đại trưởng lão Anh Hùng Điện không phản đối, chỉ lo lắng việc hắn có thể chịu đựng được hay không mà thôi.

Căn cứ vào hiểu biết của bọn họ, Giang Thần chưa từng tu luyện qua Thiên lôi quyết.

Truyền thụ cho hắn, không phải là chuyện không thể, thế nhưng Giang Thần đã nói rõ mình không cần, hắn có phương pháp của hắn, giúp hắn tu hành ở trong vô tận lôi hải.

Cuối cùng, Giang Thần có thể tiến vào vô tận lôi hải, đồng thời còn có một tên Đại trưởng lão chăm sóc toàn bộ hành trình của hắn, tránh cho hắn chôn thân ở trong biển sấm sét.

Vô tận lôi hải là một mảnh mây đen liên miên không dứt, biển mây cuộn cuộn thỉnh thoảng, những tia điện màu tím lộ ra ở trước mặt hai người.

Giang Thần xuyên qua trận pháp, tiến vào bên trong mây đen.

Tức thì, cảnh vật trước mắt hoàn toàn biến đổi, bị một mảnh màu tím thay thế, sấm chớp lập lòe, tia chớp nhảy lên ở khắp mọi nơi.

Giang Thần thất thần một cái thì đã cảm thấy thân thể bắt đầu run rẩy, y phục trên người phá nát.

Một màn này đã dọa cho hắn phát sợ, mau chóng vận chuyển Thiên chi hoàn, mở ra lồng khí hộ thể ra.

Chỉ là dần dần, lồng khí hộ thể đã sắp không chịu đựng được nữa.

- Tám mạch cùng mở, phong lôi thụ mệnh!

Giang Thần không chần chừ nữa, hơi suy nghĩ, tám cái kỳ mạch trong cơ thể lần nữa toả sáng.

Tia chớp màu tím và sấm sét không thể nhận ra lấy hắc làm trung tâm mà xoay tròn, lôi điện chi lực không ngừng cuộn cuộn tiến vào trong khí hải.

Khí hải chỉ to bằng lòng bàn tay lại như là một cái động không đáy, điên cuồng hấp thu lôi điện chi lực.

- Hả?

Đại trưởng lão phụ trách chăm nom Giang Thần cũng là người phụ trách vô tận lôi hải, được người ta gọi là Lôi trưởng lão.

Hắc có trình độ hiểu biết cùng với phương pháp tu hành vượt xa tất cả mọi người.

Hắc cũng là một trong những người không nhiều có thể sử dụng sấm sét làm thủ đoạn công kích.

Lôi trưởng lão biết Giang Thần chưa từng tu luyện qua Thiên lôi quyết, hắc rất muốn nhìn một chút xem đối phương sẽ dùng phương pháp gì để ở tu hành lôi hải.

Lúc vừa mới bắt đầu, Lôi trưởng lão đã nhìn thấy thân thể của Giang Thần run rẩy, khi đó hắc đã không nhịn được muốn ra tay cứu viện, cũng không ôm bất kỳ sự chờ mong nào đối với phương pháp của đối phương nữa.

Không nghĩ tới chỉ có mấy giây, trên người Giang Thần đã sinh ra biến hóa làm hắc sửng sốt.

- Chuyện này cũng quá khuếch đại rồi đó?

Chờ sau khi thấy rõ, Lôi trưởng lão không kìm lòng được cảm thán một tiếng.

Những đệ tử khác tu hành ở lôi hải cũng sẽ thu lấy lôi điện chi lực, không ngừng rèn luyện công thể.

Thế nhưng người muốn tiêu hao lôi điện chi lực đã ít lại càng ít, đây cũng là bởi vì lực phá hoại của lôi điện chi lực rất lớn.

Người điên cuồng hấp thu giống như Giang Thần, đổi lại là những đệ tử khác thì thân thể đã sớm bắt đầu từ từ bị thiêu đốt từ bên trong đến bên ngoài, cuối cùng sẽ biến mất, không còn sót lại một chút căn bản nào nữa.

Một phút sau, Giang Thần vẫn không dừng lại, đồng thời còn đi gần vào trung tâm của lôi hải.

- Quái vật, tên này quả thật là quái vật.

Lôi trưởng lão thở dài nói, vừa nãy, số lượng lôi điện chi lực Giang Thần hấp thu đã đủ để lấp kín toàn thân đối phương, thế nhưng hắn lại vẫn không thỏa mãn.

Lôi trưởng lão lại không biết, Giang Thần đang ngưng tụ lôi hạch.

Chỉ cần có một viên lôi hạch ở khí hải thì sẽ không cần mỗi lần mở ra tám mạch lại phải một lần nữa ngưng tụ ra lôi điện chi lực.

Thứ mạnh mẽ như vậy, không phải nói có thể ngưng tụ là có thể ngưng tụ ra được.

Ít nhất trước khi Giang Thần đến, lôi điện chỉ là thứ dùng để cường hóa công thể mà thôi.

Thế nhưng sau khi thấy được vô tận lôi hải thì hắn mới sinh ra lòng tham, muốn một lần khổ cực cả đời nhàn nhã.

Đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, bởi vì một khi thất bại, hắn sẽ ở trong trung tâm của lôi hải, sẽ bị giết hết trong khoảnh khắc.

Thế nhưng nếu không tới gần trung tâm của lôi hải, lại khó mà ngưng tụ được lôi hạch thành công.

Lôi trưởng lão đã nhìn ra, hắn không biết lôi hạch, thế nhưng lại biết tình cảnh của Giang Thần rất nguy hiểm.

- Không ngờ lại làm hành động mạo hiểm như vậy, vậy mà cũng không lên tiếng nói sớm, thực sự là khiến cho người ta đau đầu.

Lôi trưởng lão vô cùng căng thẳng, theo Giang Thần thâm nhập vào sâu hơn, độ khó khi cứu viện của hắn cũng rất lớn.

Đặc biệt là sau khi hắn phát hiện ra màu tím xung quanh dần dần ảm đạm, bắt đầu xuất hiện màu trắng thì vẻ mặt đã biến đổi đến mức nghiêm túc.

Phạm vi màu trắng đối với hắn cũng rất là nguy hiểm, muốn cứu một người thì phải liều mạng.

Lôi trưởng lão định hiện thân, ngăn cản Giang Thần tự chịu diệt vong.

Nhưng mà, hắn lại do dự.

Giang Thần đang chủ động liều mạng, thành bại ra sao sẽ là do vận mệnh của chính hắn.

Tự mình ra tay có lẽ sẽ bảo vệ được tính mạng của hắn, cũng có thể làm cho hắn thất bại.

Thân là người từng trải, Lôi trưởng lão biết làm như vậy sẽ phá hủy đi một thiên tài, cho nên hắn cứ trơ mắt nhìn Giang Thần tiến vào phạm vi của sấm sét màu trắng.

- Cùng lắm thì liều chết cứu hần.

Lôi trưởng lão nghĩ thầm.

Lôi điện chi lực ở khu vực màu trắng rất là hùng hậu, sau khi Giang Thần tiến vào, thân thể trực tiếp bị nhấn chìm.

Lôi trưởng lão chỉ có thể cảm ứng được đại khái vị trí của hần.

Cũng không lâu sau, khu vực của Giang Thần đã xảy ra động tĩnh không nhỏ, dường như sóng cuộn cuộn, làn sóng sau cao hơn làn sóng trước.

- Đây rốt cuộc là phương pháp tu hành gì vậy? Sao lại nghịch thiên như vậy chứ?

Lôi trưởng lão kinh ngạc thầm nghĩ.

.....

Trước khi Giang Thần tạo ra không nhỏ động tĩnh, đồng thời ở Thiên Đạo môn trong Hỏa vực cách xa nơi này cũng rất không bình tĩnh.

Mấy ngày qua, trong Thiên Đạo môn, không ai cảm giác được tẻ nhạt.

Ánh mắt của bọn họ, thỉnh thoảng nhìn về phía Thiên Vương phong.

Không cần tới gần cỡ nào, dù cho là ở bên ngoài Thiên Đạo môn thì cũng có thể nhìn thấy được một màn kỳ dị.

Một cột sáng màu vàng óng phát ra từ Thiên Vương phong, bắn thẳng tới mây mù.

Cột sáng này cũng không phải là bất động, năng lượng mạnh mẽ liên tục lưu chuyển.

Cột sáng này xuất hiện từ năm ngày trước, lúc vừa mới bắt đầu không có khuếch đại giống như bây giờ, chỉ là theo thời gian trôi qua, cột sáng đã đạt đến độ cao trăm trượng, hơn nữa càng ngày càng thô to hơn nữa.

Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người cảm thấy lẫn lộn, mãi đến khi có tin tức truyền ra, là Ninh Hạo Thiên sắp xuất quan mới tạo thành hiện tượng này.

Lực lượng cuộn trào không kìm nén được, tản ra, làm cho trên dưới Thiên Đạo môn khiếp sợ.

Không khó tưởng tượng ra được, sau khi Ninh Hạo Thiên xuất quan sẽ mạnh tới bao nhiêu.

Đối với người của Xích tiêu phong, mỗi khi cột sáng vàng cao hơn một thước thì áp lực của bọn họ lại càng lớn.

Bọn họ sinh sống ở Hỏa vực họ, không rõ Giang Thần đã làm gì ở Long vực.

Nhưng biết, một khi Ninh Hạo Thiên xuất quan là hẳn sẽ có thể hành động trắng trợn không kiêng dè gì trả thù Giang Thần, thậm chí là tấn công Thập vạn đại sơn.

Bởi vì Ninh Hạo Thiên đã trở nên mạnh mẽ, cho nên đã đủ để lay động lực uy hiếp do Thiên Phong đạo nhân để lại!

Đám người Giang phủ chỉ có thể chờ mong thiếu chủ của bọn họ lần nữa hoàn thành kỳ tích mà thôi.

Ngay cả hai người người ngoài như Văn Tâm và Mạnh Hạo, cũng cảm thấy áp lực lớn lao.

Đặc biệt là Văn Tâm Quận chúa, nàng khá rõ thế cuộc, biết rõ Giang phủ phải đối mặt với nguy cơ lớn bao nhiêu.

Giang Thần chém giết Tam hoàng tử, đắc tội với hoàng thất, hoàng thất không thể công khai trả thù, thế nhưng sẽ mượn tay của Hắc Long thành, để làm cho Giang gia bị diệt tộc!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Mười Ước

Anh Hùng Điện, vô tận lôi hải.

Cách lúc Giang Thần tiến vào khu vực màu trắng chừng một phút, động tĩnh bên trong đã đạt đến trình độ rất là lớn.

Nói là đời sông lấp biển cũng không quá đáng, Lôi trưởng lão nhìn vào hoàn toàn sững sờ.

Oành!

Tiếng nổ vang đột nhiên truyền đến, vượt ra ngoài dự liệu của Lôi trưởng lão, rốt cuộc lôi hải màu trắng đã chậm rãi khôi phục lại tĩnh lặng.

- Không được!

Lôi trưởng lão hoảng sợ phát hiện ra, mình không cảm ứng được khí tức của Giang Thần đâu nữa!

Kết quả như thế cũng có ý nghĩa Giang Thần đã không tồn tại ở trong thiên địa, bị sấm sét đánh nát thành tro.

Giữa lúc Lôi trưởng lão đang hối hận mình nên xuất thủ thì một bóng người từ bên trong chậm rãi đi ra ngoài.

- Làm sao lại vậy được chứ?

Sau khi Lôi trưởng lão nhận ra đó là Giang Thần, hắn vừa mừng vừa sợ.

Nếu như Giang Thần không chết, thì tại sao hắn lại không cảm ứng được khí tức của đối phương chứ?

- Trời ạ!

Lôi trưởng lão nghĩ đến một khả năng duy nhất, đó là Giang Thần và lôi hải đã hòa vào làm một thể, giấu diếm được cảm ứng của hắn.

Thế nhưng cảnh giới như vậy, ngay cả hắn cũng không đạt đến được, không ngờ Giang Thần mới tiến vào một lần đã có thể làm được như thế này.

- Vị trưởng lão này?

Trong lúc hắn kinh ngạc, Lôi trưởng lão mới phát hiện ra Giang Thần đang đi tới chỗ của mình.

Lần này hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, Giang Thần hòa vào làm một thể với lôi hải, hắn không phát hiện ra được cũng là chuyện rất bình thường.

- Trưởng lão đến để bảo hộ ta đúng không? Thực sự đa tạ.

Giang Thần nói.

Lôi trưởng lão đã gặp qua không ít đệ tử thiên tư trác việt ở Anh Hùng Điện, thế nhưng vị Giang Thần trước mắt này lại có thể được coi là một trong những đệ tử hàng đầu.

- Không cần cảm ơn, ta cũng không giúp được cái gì, chúc mừng người thành công.

Lôi trưởng lão nói.

Giang Thần gật gù, quả thực hắn đã thành công, bên trong khí hải đã có một viên lôi hạch nho nhỏ, là niềm vui bất ngờ ngày hôm nay.

- Vừa nãy Giang Thần nóng lòng cầu thành, không có chú ý đúng mực, không biết có tạo thành tổn thất gì đối với lôi hải không?

Bên trong khí hải có một viên lôi hạch lớn bằng nắm tay của một đứa bé, là thứ mà Giang Thần hấp thu lực lượng của ngàn vạn lôi hải ngưng tụ mà thành.

- Không sao, vô tận lôi hải tự thành một vòng tuần hoàn, trải qua vô số năm tích lũy, vừa nãy người tiêu hao chỉ là như muối bỏ bể mà thôi.

Lôi trường rất hào phóng nói:

- Sau đó người có thể đến vô tận lôi hải để tu hành bất cứ lúc nào.

- Có thật không?

Giang Thần vui vẻ nói, mặc dù nói có lôi hạch, lôi điện chi lực có thể tự sinh ra, thế nhưng lôi hạch không thể vĩnh viễn phóng thích năng lượng không có điểm dừng, cần phải được bổ sung.

Điểm quan trọng nhất chính là, lôi hạch muốn thăng cấp thì không thể rời khỏi vô tận lôi hải được.

- Một khi Anh Hùng Điện hào phóng, thực sự là khiến cho người ta không kịp ứng phó, đáng tiếc thời gian không đủ, nếu như cho ta thời gian nửa năm nữa thì mười Ninh Hạo Thiên cũng không đáng để chú ý.

Nghĩ tới đây, Giang Thần suy nghĩ xem có nên xin Anh Hùng Điện lại để cho mình tiến vào Thời Gian chi điện tu hành một quãng thời gian nữa hay không.

Có điều, lá cây, Cửu chuyển đan, vô tận lôi hải, đã là đải ngộ rất xa xỉ rồi, nếu như lại đi đòi hỏi, chính hắc cũng cảm thấy rất ngại ngùng.

Điểm mà hắc không biết chính là, coi như Anh Hùng Điện đồng ý thì hắc cũng không thể liên tục đi vào Thời Gian chi điện hai lần trong vòng một năm, nếu không chỉ có hại mà không có lợi.

Cáo biệt Lôi trưởng lão, Giang Thần trở lại tiểu viện của mình.

Hắc không muốn nghỉ ngơi mà trực tiếp đi về phía chiếc thuyền buồm đã được cải tạo kia.

Chiếc thuyền này không chỉ được bề ngoài bọc lại mà bên trong đã hoàn toàn biến dạng, trung tâm vận hành bị hắc triệt để sửa lại.

Ở các nơi trên thân thuyền có đặt trận kỳ, làm cho cả chiếc thuyền có trận pháp phòng ngự.

Đây là do hắc căn cứ vào chiến thuyền của Lăng Vân Điện để cải tạo.

Đối với hắc, đây cũng không phải là việc khó gì cả, lúc trước thiết kế chiến thuyền của Lăng Vân Điện chính là do hắc phụ trách.

Cuối cùng chiếc chiến thuyền độc nhất vô nhị trở thành tượng trưng của Lăng Vân Điện, chinh chiến tứ phương, thuận buồm xuôi gió.

Vì lẽ đó mặc dù là cải tạo chiến thuyền, thế nhưng lực lượng tổng hợp đã vượt xa chiến thuyền của Lăng Vân Điện.

Bởi vì năm trăm năm qua đi, rất nhiều phương diện đã được phát triển, rất nhiều tài nguyên hi hữu lúc trước đã trở nên phổ biến.

Điều này làm cho lúc trước Giang Thần phải chịu hoàn cảnh hạn chế, thế nhưng sau năm trăm năm, hắc lại có thể đại triển quyền cước một phen.

Điểm thú vị chính là, ở trong mắt người của Anh Hùng Điện, chiếc chiến thuyền này đã bị Giang Thần phá hoại đến mức báo hỏng.

Đã từng có người đi tìm trưởng lão nói, một chiếc thuyền buồm đã làm ảnh hưởng tới mỹ quan, yêu cầu Giang Thần xử lý nó.

Nếu như bọn họ biết năng lực của chiếc thuyền này, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Giang Thần nhảy lên trên boong thuyền, kích hoạt chiến thuyền.

Theo một tiếng vang trầm thấp vang lên, dường như cự thú trong lúc ngủ mê thức tỉnh, đang dùng sức vặn eo, cả chiến thuyền phát ra động tĩnh càng lúc càng lớn.

Trên thân thuyền xuất hiện ánh sáng giống như lửa, ở dưới đáy thuyền thì lại phát ra ánh sáng màu xanh lam chói mắt.

Một chiếc thuyền khổng lồ dùng tốc độ cực nhanh bay lên, thoát khỏi mặt đất, đi lên trên không trung.

Sau khi đạt đến độ cao nhất định, người của Anh Hùng Điện mới chú ý tới chiếc thuyền này.

- Địch tấn công! Địch tấn công!

Sau khi không ít người nhìn thấy chiến thuyền, da đầu nổi tung, suýt chút nữa đã bị hù chết.

Hết cách rồi, chiến thuyền nằm ở trên đất bất động cũng đã làm cho người ta cảm thấy uy phong lẫm lẫm, lúc này đi lên trên không trung, được ánh sáng gia trì, khí thế ngập trời.

Lại thêm bởi vì đột nhiên xuất hiện, cho nên bọn họ còn tưởng rằng là người của Tà Vân Điện đến đây tấn công.

Mãi đến khi phát hiện ta chiến thuyền đi ra bên ngoài Anh Hùng Điện thì bọn họ mới ý thức được chiếc thuyền này bay lên từ trong Anh Hùng Điện.

- Chiến thuyền này là người nào mua vậy? Thực sự là thô bạo!
- Giống như lửa cháy vậy, làm thế nào mà được như thế vậy?
- Dường như ta đã từng thấy ở đâu đâu đó rồi vậy?

Nếu không phải là kẻ địch tập kích, tiêu điểm của người Anh Hùng Điện rơi vào trên bản thân của chiến thuyền.

Ở trong mắt rất nhiều nam đệ tử, chiến thuyền của Giang Thần tràn ngập lực lượng.

Muốn hình dung cụ thể, đó là nhìn thấy một vị Đại tướng quân toàn thân mặc giáp ở trong vạn quân vậy, vật cưỡi dưới khố có ảnh lửa cuộn cuộn, chỗ hấn đi qua, không ai có thể ngăn cản được.

Không ít đệ tử biết bay đi theo, muốn nhìn một chút xem chủ nhân của chiến thuyền là ai.

Điều mà bọn họ không nghĩ tới chính là, sau khi chiến thuyền rời khỏi phạm vi của Anh Hùng Điện lại đột nhiên tăng tốc, hóa thành một chùm sáng, trong khoảnh khắc đã đi đến cuối tầm mắt, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

- Không phải chứ! Tốc độ gì thế này?

Các đệ tử đi theo ngây người như phỗng, bọn họ còn có thể nhìn thấy cái đuôi lửa do chiến thuyền để lại, giống như muốn xé bầu trời ra.

Nhưng mà, thứ chân chính giật mình, bọn họ còn chưa có tư cách thấy.

Sau khi chiến thuyền đến chỗ không có người, không ngờ lại biến mất từng chút một.

Một đám chim nhỏ không rõ vì sao, sau khi bay tới bên này, đến nơi chiến thuyền biến mất lại liên tục bị đẩy lùi.

Hóa ra, chiến thuyền chỉ ẩn hình, không phải là thực sự biến mất.

Giang Thần lái chiến thuyền đi tới Chung Linh sơn, lặng lẽ lái vào trong núi, lại khống chế trận pháp, làm cho tất cả mọi thứ xảy ra trong núi, người ở bên ngoài đều không nhìn thấy được.

Thứ Giang Thần muốn làm chính bỏ toàn bộ những vũ khí làm ra trong mấy ngày nay ở Chung Linh sơn đặt lên trên chiến thuyền.

Nòng pháo lần trước khiến cho Âm Sương đã hoàn thành, bề mặt biến thành một tầng ánh kim loại.

Vẫn không có giá pháo, thế nhưng khi Giang Thần chuyển nòng pháo tới chiến thuyền, nòng pháo và rãnh trên boong thuyền hoàn toàn ăn khớp với nhau.

Hóa ra, giá pháo là ở trên thuyền, đồng thời có thể xoay tròn, tự động bổ sung đầy đạn pháo.

Loại pháo này chính là Diệt thế đại pháo của Lăng Vân Điện năm đó!

Uy lực của một pháo đủ để phá vỡ một ngọn núi.

Mà đây, chỉ là một phần của kế hoạch huyền binh mà thôi.

Thứ chân chính lợi hại không phải là nó!

Ánh mắt của Giang Thần nhìn về phía vách núi Chung Linh sơn, bên trong núi mới là thứ quan trọng giúp hắn chống lại Hắc Long thành.

Vào giờ phút này, toàn bộ kế hoạch huyền binh đã hoàn thành, tổng cộng tiêu tốn mười ức.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Sát Cục

Sau khi vũ khí và chiến thuyền chinh hợp xong xuôi, Giang Thần chuẩn bị trở về Hỏa vực.

Trước đó, hắn dùng thân phận thật sự đi tới Thánh Phong thương hội, thuận lợi thu mua bốn loại linh dược Tinh thần thảo, Vô căn thủy, Quỷ đầu cô, Cửu tinh băng tinh.

Có thể thu thập ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy là bởi vì Giang Thần nắm giữ thẻ Kim Long.

Mặc dù nói tấm thẻ kia đã trả lại Anh Hùng Điện, thế nhưng thương hội còn không biết, bởi vì trước đó hắn đã một lần trả hết, vì lẽ đó toàn bộ quá trình rất là thuận lợi.

Đương nhiên, coi như là xuất hiện bất ngờ gì đó thì Giang Thần còn có thẻ Kim Long của Xuất Vân đại sư.

- Mẫu thân, hứa hẹn với người, con đã làm được!

Đặt linh dược vào trong nạp giới, tâm tình của Giang Thần rất kích động, thật lâu không thể lắng lại được.

Mấy ngày sau, thuốc giải đã được thuận lợi luyện chế thành công.

Đến lúc này, đệ tử tiến tu của Thánh Viện đã nghỉ, từng người đều trở về quê nhà, tất cả đều không thể chờ đợi được nữa mà muốn nói cho thân bằng cố hữu, nói thành tích mà mình đạt được ở trong nửa năm này.

Phi Nguyệt và bốn người khác của Hỏa vực đã cười cơ quan chim rời đi.

Giang Thần bắt chuyện một tiếng với Anh Hùng Điện, cũng điều động chiến thuyền rời khỏi đây.

Điều không tưởng tượng nổi chính là, chiến thuyền vừa mới ra khỏi Anh Hùng Điện thì Ứng Vô Song đã đi lên trên thuyền, là cáo biệt với hắn.

Từ lần trước thấy Giang Thần và nữ nhân tên là Phi Nguyệt công chúa kia ở với nhau, hai người vẫn không chạm mặt nhau lần nào.

Có điều, sau khi Ứng Vô Song hiểu rõ Giang Thần và Phi Nguyệt đều đến từ Hỏa vực, nàng đã phủ định suy đoán trước đó.

Có khả năng Giang Thần không phải là người đùa bỡn cảm tình, là người thương bình thường của Phi Nguyệt mà thôi.

Như vậy, Ứng Vô Song cũng ý thức được mình không có lý do gì, thậm chí là tư cách để tức giận hắn.

Hôm nay lại biết được Giang Thần muốn đi, nàng cố ý đến nói một tiếng, dù sao nói thế nào thì hai người cũng là bằng hữu.

- Lần trước ta đã nói một chút lời quá đáng, ta xin lỗi người.

Về mặt của Ứng Vô Song rất hào phóng, nói rất rõ ràng, nàng nói:

- Ở Thánh Viện có rất nhiều công tử ca có thân phận bất phàm, cũng có rất nhiều người thiên tư trác việt, nhưng không có nữ đệ tử có bối cảnh.

- Đặc biệt là nữ đệ tử đến tiến tu năm nay, các nàng muốn nhận được trợ lực, muốn ở lại Long vực. Cho nên mới bị những công tử ca kia lừa dối, không nói tới mưu đồ và tính toán thất bại, thân thể còn bị lừa đi.

Nỗi nghi ngờ trong lòng của Giang Thần được mở ra, hần cười nói:

- Vì lẽ đó người cho rằng ta cũng là công tử ca như vậy hay sao?

- Đúng, sau đó ta biết các người vốn đến từ một nơi, vì lẽ đó...

- Ta và nàng không có quan hệ gì cả.

Giang Thần đánh gãy nàng, nói:

- Người khác nhìn ta như thế nào, không quan trọng, nhưng nếu như liên lụy đến người thứ ba, vẫn cần phải có lời giải thích.

- Vậy sao?

Vẻ mặt của Ứng Vô Song có chút không rõ, như vậy cảnh tượng mà nàng nhìn thấy là cái gì chứ?

Những lời nói trước đó làm cho Giang Thần cũng không thể giải thích, hần chỉ lẳng lặng nhìn nàng mà thôi.

- Được rồi.

Ứng Vô Song thấy hần không muốn nói, nghi ngờ càng nặng hơn hơn, nhưng cũng không có biện pháp gì cả, nàng nói:

- Chúc người thuận buồm xuôi gió, trên đường bình an.

- Đa tạ.

Chợt, Ứng Vô Song rời khỏi chiến thuyền, nhìn theo chiến thuyền đang dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi đi xa.

- Nếu đã không chịu nói, tại sao lại nói không liên quan? Muốn trêu đùa ta sao?

Ứng Vô Song chậm rãi nói, bờ môi đỏ chu lại, vẻ mặt hờn dỗi, nếu như người ngoài nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ không tin tưởng con mắt của mình nữa.

Mà lúc Giang Thần nói chuyện với Ứng Vô Song, đám người Phi Nguyệt đã cười cơ quan chim đi tới chỗ giao giới của Long vực và Hỏa vực.

Nửa năm trôi qua, năm người Phi Nguyệt, Dịch Thủy Hàn, Trầm Hoan, Lữ Phi, Lý Hanh Kính đều có tiến triển thần tốc, ngoại trừ Phi Nguyệt ra, tất cả đều đến giai đoạn khai phá kỳ mạch.

Ở Hỏa vực, chuyện liên quan tới khai phá kỳ mạch không quen thuộc giống như ở trong Anh Hùng Điện, chỉ có một số thiên tài rất ít mới có thể làm được chuyện áp chế cảnh giới, là được môn phái của mình hoặc là gia tộc bí mật bồi dưỡng.

Không thể tưởng tượng ra được, sau khi đám người Hỏa vực biết thành tựu hiện tại của bọn họ thì sẽ có bao nhiêu người chấn động.

Cũng bởi vì như vậy cho nên bọn họ không hiểu tại sao Phi Nguyệt công chúa lại trực tiếp đột phá Thông thiên cảnh.

Bọn họ nhớ khi nàng đột phá Thông thiên cảnh cũng đã tạo ra phong ba không nhỏ ở trong Thánh Viện, mặc dù nói không sánh được với lần Giang Thần kia cũng vậy.

Nhắc tới cũng rất kỳ quái, Thánh Viện cũng không có bất kỳ thay đổi gì đối với nàng, nên bồi dưỡng thế nào thì vẫn bồi dưỡng như thế.

Trong lòng hiếu kỳ, nhưng mà thân phận lại có khác biệt, bọn họ cũng không dám hỏi.

Đột nhiên, chẳng biết vì sao cơ quan chim đang nhanh chóng phi hành lại lắc lư kịch liệt, năm người đột nhiên không kịp chuẩn bị suýt chút nữa đã ngã chống vó.

Sau khi thật vất vả mới đứng vững được, bọn họ phát hiện ra cơ quan điều đã xông vào trong một tấm lưới lớn vô hình, tốc độ càng ngày càng chậm, mãi đến khi hoàn toàn dừng lại mới thôi.

Thế nhưng cơ quan chim vẫn còn đang vận chuyển như cũ, khói đen từ trong khung máy móc tràn ra.

Phi Nguyệt tay mắt nhanh nhẹn, dùng cơ quan chim lại, mới không làm cho nó nổ tung.

Lập tức, năm người cảm giác được một luồng thần thức mạnh mẽ khóa chặt lên trên người bọn họ.

- Giang Thần, không ở đây sao?

Một đạo thanh âm trầm thấp vang lên, có thể dễ dàng nghe ra được lửa giận ở bên trong.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra có một bóng người cao to từ trên trời giáng xuống.

Năm người cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, tiếp theo đã nghĩ ra, là Thái Thượng trưởng lão của Thiên Đạo môn, không, nghiêm chỉnh mà nói đã từng là Thái Thượng trưởng lão, Viên Hồng.

Khi Thánh Viện tỷ thí, bởi vì Giang Thần cho nên hắn đã bị trục xuất ra khỏi Thiên Đạo môn.

Hiện giờ hắn mang theo khí thế hùng hổ mà đến, thủ đoạn thô bạo, trong mắt để lộ ra sát ý, rõ ràng là đến để trả thù.

Lại nhìn dáng vẻ của hắn, năm người Phi Nguyệt càng vững tin vào điểm ấy hơn nữa.

So với lúc còn là Thái Thượng trưởng lão, có thể nói là Viên Hồng rất sa sút, cho dù bề ngoài ngoại trừ đã đổi y phục ra thì không nhìn ra cái gì nữa, thế nhưng khí chất đã thay đổi.

- Ta hỏi lần nữa, Giang Thần không đồng thời trở về cùng các người sao?

Viên Hồng lần nữa mở miệng, trên người tỏa ra lệ khí không nhẹ.

- Tiền bối, Giang Thần đã gia nhập Anh Hùng Điện, không có đồng thời trở về cùng chúng ta.

Dịch Thủy Hàn nói.

- Anh Hùng Điện? Hừ!

Viên Hồng rất bất ngờ, tiếp theo lại càng tức giận hơn nữa, hắn bị Thiên Đạo môn trực xuất, Giang Thần lại còn nâng cao một bước, gia nhập Anh Hùng Điện, bảo sao hắn không giận cơ chứ.

- Đi qua đi.

Viên Hồng không tiếp tục làm khó dễ bọn họ mà vung tay lên, lực cản phía trước của cơ quan chim biến mất không còn tăm hơi.

Viên Hồng không quan tâm tới bọn họ mà bay đi về phía Long vực, rất nhanh đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

- Phải làm sao bây giờ? Hắn làm vậy rõ ràng là muốn giết Giang Thần.

- Ở chỗ giao giới này, bất kể là Thiên Đạo môn hay là Anh Hùng Điện đều rất khó cứu viện được hắn.

- Nhất định Giang Thần sẽ phải đi tới bên này, dùng năng lực của Viên Hồng, dù cho là một con chim cũng không chạy thoát khỏi con mắt của hắn được.

Năm người nhìn nhau, không biết nên làm gì cho tốt.

Quan hệ giữa bọn họ và Giang Thần không được tốt lắm, bởi vì khi đi tới Thánh Viện, Giang Thần đã gây ra phong ba không nhỏ, bọn họ chỉ có thể kính sợ tránh xa mà thôi.

Chờ đến lúc Giang Thần đứng vững bước chân sau, bọn họ mới ý thức được tạo mối quan hệ với Giang Thần vào lúc ấy là cơ hội tốt nhất để đổi đời.

Có điều quan hệ không được tốt lắm, thế nhưng bọn họ vẫn rất là kính nể đối với Giang Thần, Giang Thần cũng là sự kiêu ngạo của Hỏa vực bọn họ.

- Chúng ta cười cơ quan chim, dù là báo tin về hai bên cũng sẽ rất nhanh.

- Hừm, Viên Hồng chặn ở phía trước, không thể quay về Thánh Viện được nữa, chúng ta đi tới Thiên Đạo môn trước đi.

Bốn nam nhân rất nhanh đã đưa ra quyết định, thế nhưng khi bọn họ nhìn về phía Phi Nguyệt, lại sửng sốt.

Quyền khống chế cơ quan chim ở trên tay của Phi Nguyệt, bởi vì nàng là công chúa.

Phi Nguyệt là hôn thê của Ninh Hạo Thiên, Viên Hồng lại là sư phụ của Ninh Hạo Thiên.

Có tầng quan hệ này, Phi Nguyệt sẽ lựa chọn như thế nào?

- Chúng ta không đi tới Thiên Đạo môn.

Phi Nguyệt lạnh lùng nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Bộ Mặt Thật Của Ninh Hạo Thiên

- Hiện giờ đi tới Thiên Đạo môn, dùng thời gian từ khi bọn họ nhận được tin tức tới khi tới cứu viện. Chúng ta trực tiếp trở về, thông báo cho Giang Thần thì hơn.

Bốn người kinh ngạc, Phi Nguyệt lại nói.

Lần này, đến phiên bốn người Dịch Thủy Hàn nói không ra lời.

Trở về sao?

Một khi bị Viên Hồng phát hiện ra, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Giang Thần là đệ tử đặc ý nhất của Thiên Đạo môn, lại là người của Anh Hùng Điện, Viên Hồng còn muốn giết, huống chi bọn họ.

Đi Thiên Đạo môn mật báo, không có nguy hiểm, bọn họ sẽ không chút do dự làm như vậy.

Thế nhưng nếu liều lĩnh chịu nguy hiểm đến tính mạng đi cứu Giang Thần, như vậy lại là một chuyện khác.

Đặc biệt là lời này xuất từ trong miệng hôn thê của Ninh Hạo Thiên, thực sự là nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

- Công chúa, chuyện này quá nguy hiểm, ta thấy tên Viên Hồng kia đã mất đi lý trí, nếu như bị kích thích, hẳn sẽ làm ra hành động không thể tưởng tượng được nổi đó.

- Mặc dù nói thấy chết mà không cứu cũng không vẻ vang gì cả, tuy nhiên vẫn phải làm theo khả năng của chúng ta.

- Từ nửa năm trước leo lên thuyền phi hành, Trầm Hoan và Giang Thần đã nói qua mấy câu, nửa năm qua, hẳn không hề có quen biết gì với chúng ta.

Ngoại trừ Lý Hanh Kính ra, ba người kia đều biểu thị mình từ chối.

- Ta sẽ không miễn cưỡng các người, ta sẽ thả các người xuống.

Mày liễu dài nhỏ của Phi Nguyệt nhú lại, cũng không miễn cưỡng bọn họ, nàng phải cứu Giang Thần, là xuất phát từ tư tâm của nàng.

Không đợi bốn người nói chuyện, cơ quan chim đã rơi vào trong núi.

Ba người Dịch Thủy Hàn, Lữ Phi, Trầm Hoan quyết đoán nhảy xuống, Lý Hanh Kính vẫn do dự không quyết định lại đưa ra lựa chọn, nói:

- Công chúa, ta cùng đi với người.

Lời này khiến cho ba người kia bất ngờ, cũng rất lúng túng.

- Được.

Phi Nguyệt không có chần chờ, điều khiển thuyền phi hành quay đầu, cố gắng tránh đi phương hướng Viên Hồng đi vừa này.

- Các người nói xem, tại sao Phi Nguyệt công chúa lại để ý tới Giang Thần như vậy chứ?

- Lúc trước tỷ thí Thánh Viện, nàng đã thua ở trong tay của Giang Thần.

- Nàng lại còn là hôn thê của Ninh Hạo Thiên đó.

Ba người ở lại tại chỗ nhìn theo cơ quan chim rời đi, bắt đầu thảo luận với nhau, tuy rằng đều là người có nhiệt huyết nam nhi, cũng bị điểm kỳ quái ở trong chuyện này hấp dẫn.

Trong ấn tượng của bọn họ, sau khi đến Thánh Viện, Giang Thần và Phi Nguyệt công chúa cũng không ngừng xảy ra xung đột.

Có thể bởi vì như vậy cho nên đã ma sát ra lửa hay không?

- Xong.

Bỗng nhiên, Dịch Thủy Hàn phát hiện ra cái gì đó, chỉ vào cơ quan chim còn chưa biến mất ở cuối tầm mắt.

Lại một lần nữa bị chặn lại, đậu ở chỗ đó bất động, cho dù cách rất xa, thế nhưng bọn họ vẫn nhìn thấy trên bầu trời của cơ quan chim có một điểm đen, ngưng mắt nhìn lại thì có thể thấy rõ là một người đang đứng.

Không chút nghi ngờ nào cả, đó là Viên Hồng.

Phi Nguyệt vừa mới hành động thì đã bị Viên Hồng phát hiện ra.

- Dù sao cũng là Thông thiên cảnh.

- Là tồn tại trên Thông thiên cảnh tăng năm, không giống như người vẫn dừng lại ở trong giai đoạn sơ cấp như Phi Nguyệt công chúa.

- Cũng may mà chúng ta không đi.

Ba người vui mừng vì quyết định của mình, cũng không cảm thấy xấu hổ, dù sao chuyện như vậy giúp là ân tình, không giúp là đạo lý.

Chính là đáng tiếc Lý Hanh Kính, Phi Nguyệt sẽ không chết, thế nhưng vị đứng đầu công tử bảng này thì lại không nhất định.

- Công chúa, không phải ta bảo các người đi rồi sao?

Cả khuôn mặt của Viên Hồng cực kỳ âm trầm, chất chứa lửa giận đáng sợ, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát tác ra.

- Tiền bối, chúng ta nhớ ra có đồ vật quên ở Thánh Viện, muốn đi về lấy.

Lý Hanh Kính nhắm mắt nói.

- Sao?

Trên khuôn mặt chữ điền của Viên Hồng để lộ ra một tia lạnh lẽo, cũng không thấy hấn có động tác gì mà thân thể Lý Hanh Kính chấn động, mặt như tờ giấy vàng, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra.

- Lý gia, người thật sự cho rằng Viên mỗ ta đến đây còn phải kiêng kỵ Lý gia các người, hoặc là thế lực gì đó sao?

- Đều là do tên Giang Thần chết tiệt kia bức ta đến tuyệt cảnh, khiến cho ta trở thành chuột chạy qua đường.

- Trước đây những gia hỏa nực cười kia nhìn thấy ta đều phải cung kính, hiện tại mỗi một người đều dám nói mát ở trước mặt của ta.

- Dù là người từng ra vẻ đáng thương ở trước mặt ta cũng dám tuyên bố báo thù!

Viên Hồng nói từng câu, bầu trời vốn trong xanh lại trở nên mây đen dày đặc, tiếng sấm cuồn cuộn vang vọng.

Viên Hồng là Thông thiên cảnh, coi như không phải là Thái Thượng trưởng lão thì cũng là cường giả Thông thiên cảnh.

Nhưng mà, Thông thiên cảnh cũng có giang hồ của chính mình.

Kẻ thù của hắn cũng là Thông thiên cảnh, mất đi Thiên Đạo môn che chở, có thù báo thù, có oán báo oán.

- Phụt!

Khi Viên Hồng nổi giận, Lý Hanh Kính càng thống khổ hơn nữa, máu phun ra như là không cần tiền vậy.

Phi Nguyệt đã trở thành Thông thiên cảnh biết hắn phải chịu đựng uy thế của Viên Hồng, thân thể giống như bị một ngọn núi lớn đè lên vậy.

- Tiền bối, xin thu tay lại!

Phi Nguyệt lớn tiếng nói.

Lời của nàng đã đưa đến tác dụng, rốt cục Lý Hanh Kính đã có thể thở dốc, nhưng cũng chỉ còn lại một hơi mà thôi.

- Công chúa.

Haim ắt Viên Hồng híp thành một cái khe hẹp, lông mày rậm nhướng lên, nói:

- Người là hôn thê của đồ nhi ta, tại sao phải trợ giúp Giang Thần chứ?

- Ta không muốn giúp hắn.

Phi Nguyệt giải thích.

- Người không nên gạt ta, những lời vừa rồi của người, ta cũng nghe thấy.

Một câu nói của Viên Hồng làm cho Phi Nguyệt hoàn toàn biến sắc, không thể giải thích được.

- Đường như người rất để ý tới sự chết sống của Giang Thần? Thậm chí không tiếc đặt mình vào trong nguy hiểm?

Viên Hồng từng bước ép sát, chậm rãi hạ xuống.

- Mặc dù người là hôn thê của Hạo Thiên, ta sẽ không giết người. Thế nhưng nếu như người phản bội Hạo Thiên, ta sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để dẫn vật người đến chết!

Sắc mặt của Phi Nguyệt dần dần trắng bệch, ngực nhanh chóng phập phồng, nhưng vẫn cảm thấy khó thở như cũ.

- Tiền bối!

Phi Nguyệt cắn đầu lưỡi, mùi máu tanh tràn ngập miệng mũi, hóa giải một bộ phận áp lực, nàng nhân cơ hội nói:

- Sao người biết được ngày hôm nay chúng ta sẽ trở về, hơn nữa sẽ đi qua nơi này chứ?

Trời đất bao la, ai cũng biết bay, cho nên không cần cân nhắc tới địa hình.

Thế nhưng nếu như không có người chỉ điểm, bay loạn khắp nơi thì có trời mới biết sẽ lệch khỏi chỗ cần đến bao nhiêu xa.

Vì vậy, con đường ngày hôm nay chính là con đường nửa năm trước bọn họ đến.

Con đường và ngày tháng đều là bí mật, là chuyện mà nàng và bốn người khác quyết định, chỉ thông báo với người trong nhà mà thôi.

Vì lẽ đó rất có thể Viên Hồng là người do Đại Hạ vương triều phái tới.

Càng có thể là sát chiêu do Ninh Hạo Thiên sắp xếp.

Điểm ấy, từ lúc vừa mới bắt đầu nàng đã nghĩ đến, cũng là nguyên nhân nàng muốn liều chết cứu giúp.

- Hoàng thất đã biết Giang Thần là người của Anh Hùng Điện, sẽ không làm như vậy.

- Chỉ là dù sao cũng đã sớm có cừu hận và ân oán, coi như Giang Thần chết thì Anh Hùng Điện cũng không thể nói cái gì cả.

- Huống chi, Hắc Long thành không biết điểm ấy.

Tuy rằng Phi Nguyệt kiêu ngạo, có tính khí của một công chúa, thế nhưng cũng không ngốc, trải qua cân nhắc phỏng đoán, nàng đã khẳng định là do Hắc Long thành phái Viên Hồng đến.

Rất có khả năng, là Ninh Hạo Thiên tự mình sắp xếp.

- Không biết.

Phi Nguyệt không muốn tiếp nhận khả năng như vậy.

Trong lòng nàng, Ninh Hạo Thiên là một thiên tài đỉnh thiên lập địa, tuy rằng xảy ra chuyện Thần mạch, nhưng nàng cũng cho rằng là quyết định của Hắc Long thành, Ninh Hạo Thiên bị ép tiếp nhận mà thôi.

Chặn giết giữa đường như vậy không hợp với ấn tượng trong lòng của nàng.

Dù cho là quyết chiến sinh tử, Giang Thần chết ở trong tay của Ninh Hạo Thiên thì nàng cũng sẽ không bởi vì mất đi phương pháp khai phá kỳ mạch mà đi trách tội vị hôn phu của mình.

Nhưng mà, như vậy...

- Hạo Thiên, lẽ nào người trong miện Giang Thần mới thật sự là người sao?

Đột nhiên, một câu nói của Viên Hồng làm con người của nàng mở rộng.

- Công chúa, xem ra người đã phát hiện ra cái gì đó, như vậy đi, ta không thể giữ lại người được nữa rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Chém Giết Viên Hồng

- Người dám giết ta sao?

Vẻ mặt của Phi Nguyệt rất kinh hãi, nàng không nghĩ tới Viên Hồng đã điên cuồng đến trình độ như thế này.

Hơn nữa nghe hắn nói, Phi Nguyệt càng khẳng định suy đoán ở trong lòng của mình.

Cho dù Viên Hồng đã rời khỏi Thiên Đạo môn, thế nhưng vẫn là sư đồ với Ninh Hạo Thiên, hắn sẽ cân nhắc vì đồ đệ của mình.

Nếu như để cho người ta biết Ninh Hạo Thiên có quan hệ với chuyện ám sát đệ tử Anh Hùng Điện, mặc dù nói đã sớm có ân oán, thế nhưng cũng sẽ có phiền phức không nhỏ.

Đương nhiên, Ninh Hạo Thiên còn không biết Giang Thần là người của Anh Hùng Điện, cũng không biết Phi Nguyệt muốn đánh bạc tính mạng để bảo vệ Giang Thần.

Vì lẽ đó sát tâm hiện tại của Viên Hồng là do tự mình phán đoán ra.

Không phải là phán đoán sáng suốt!

- Viên Hồng, nếu như người giết chết ta, hôn ước giữa Ninh Hạo Thiên và hoàng thất sẽ bị giải trừ, Hắc Long thành sẽ mất đi lực lượng bảo vệ mạnh mẽ nhất!

Nghe vậy, Viên Hồng do dự một lúc, cũng không phản đối mà chỉ cười một tiếng.

- Dù sao cũng tốt hơn là trợ lực của hoàng thất chạy đến bên Giang Thần thân thiết!

Phi Nguyệt muốn giải thích, thế nhưng nàng lại biết hiện tại Viên Hồng không nghe lọt vào bất kỳ lời nào.

Nàng lo lắng muốn điều khiển cơ quan chim, thế nhưng dù có điều khiển như thế nào thì cơ quan chim cũng không thể động đậy, khói đen phả ra mang theo nhiệt độ nóng rực.

Đối với việc Phi Nguyệt giãy dụa trước khi sắp chết, Viên Hồng rất xem thường, hắn muốn giết chết một Thông thiên cảnh giai đoạn sơ cấp, dễ như ăn cháo vậy.

Nhưng trước khi động thủ, ánh mắt của không khỏi bị thân thể lồi lõm của Phi Nguyệt hấp dẫn.

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn dần dần trở nên hạ lưu.

- Đẳng nào cũng giết, không bằng...

Nghĩ đến là làm, hiện tại Viên Hồng không có nhiều do dự như trước nữa.

Hắn chỉ tay một cái, thân thể của Phi Nguyệt như rơi vào bên trong từ trường vô hình, y phục trên người roét một tiếng tan nát.

Phi Nguyệt hét lên một tiếng, lúc này nàng chỉ còn lại nội y, để lộ ra một tảng lớn da thịt trắng như tuyết, như là một khối ngọc hoàn mỹ vậy.

- Công chúa!

Lý Hanh Kính bị thương không nhẹ chống thân thể, chụp áo khoác lên trên người của Phi Nguyệt, bảo vệ ở trước người của nàng, cả giận nói:

- Người dám vô lễ đối với công chúa sao?

Hóa ra, hần và Phi Nguyệt đồng thời mạo hiểm, cũng không phải là vì Giang Thần, mà là công chúa xinh đẹp.

- Vương bạn!

Viên Hồng đang nhìn cảnh đẹp thấy vậy quát lạnh một tiếng, ngón tay búng một chút, chỉ mang như một dải lụa, như muốn xuyên thấu thân thể, lấy đi tính mạng của Lý Hanh Kính.

Lý Hanh Kính không thể tránh khỏi, không có sức chống cự, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc hoảng hốt, hần cảm giác được một trận trời đất quay cuồng, hần lại còn tưởng rằng đây chính là cảm giác của cái chết, đợi sau khi dừng lại, hần lại phát hiện ra hóa ra là không phải.

Hần mở mắt ra, phát hiện mình bị kéo đi, vẫn còn có thể nhìn thấy Viên Hồng, và chỉ mang thất bại ở phía xa.

Không chỉ có hần, hần và Phi Nguyệt cùng cơ quan chim đều như vậy.

- Công chúa...

Lý Hanh Kính quay đầu lại, đang muốn nói một lời thì lại sững sốt.

Chỉ thấy thân thể của Phi Nguyệt cứng đờ, mắt trừng lớn, giống như đã nhìn thấy cái gì không thể tưởng tượng được vậy.

Hần nhìn sang, tiếp theo cũng có cùng một dáng vẻ như là Phi Nguyệt.

Một chiếc thuyền phi hành, một chiếc thuyền phi hành uy phong nhất mà hần nhìn thấy từ trước đến nay, cũng thô bạo nhất chậm rãi hiện ra.

Thuyền không hề lớn, nhưng cả chĩnh thể lại làm cho người ta có cảm giác coi như là lâu thuyền cũng sẽ bị nó dễ dàng đụng vào mà vỡ thành hai nửa.

Viên Hồng cũng bị dọa, tiếp theo lại nâng cao vị trí của mình, quan sát boong tàu, rất nhanh hần đã nhìn thấy một bóng người.

- Là người!

Đột nhiên, Viên Hồng rống lên một tiếng, khí tức khủng bố từ trên người hần bộc phát ra.

- Nghe nói người tìm ta đúng không?

Giang Thần khẽ mỉm cười, không có chút sợ sệt nào cả.

- Không, là giết người!

Âm thanh của Viên Hồng uy nghiêm tới đáng sợ, cả người chẳng khác nào ác quỷ, có thể thấy được sự thù hận của hần đối với Giang Thần ra sao.

- Trưởng lão à, tâm tình của người xuất hiện vấn đề rất lớn, nếu như không kịp điều chỉnh, nhập ma là nhỏ, chết là chuyện lớn.

Thế nhưng Giang Thần còn cố ý kích thích hần, gọi hần là trưởng lão.

- Giết người, tâm của ta sẽ bình tĩnh.

Nói xong, Viên Hồng lần nữa thi triển chỉ pháp, chỉ mang giống như mũi tên nhọn màu xanh bay ra.

- Đáng tiếc, người không làm được.

Giang Thần không né không tránh, chủ động tiến lên nghênh đón, dùng một kiếm chém nát đạo chỉ mang này.

- Hả?

Viên Hồng cả kinh, không ngờ tới Giang Thần lại có được thực lực như thế, hấn lên cơn giận dữ, sắc mặt càng ngày càng âm trầm hơn nữa.

- Học thành tài trở về, bản lĩnh đã tăng lên một chút, có điều người cho rằng như vậy đã có thể chống lại được ta sao?

Viên Hồng nói.

Lúc này hấn ra tay cũng chỉ là tiện tay, không có chăm chú, vốn hấn tưởng rằng như vậy là có thể lấy đi tính mạng của Giang Thần.

- Người đã là người chết rồi.

Giang Thần nói.

- Ha ha ha, thực sự là buồn cười!

Đương nhiên Viên Hồng không tin, khí thế lan tràn ra toàn thân, lực lượng hùng hồn khuấy động mây gió, trong phạm vi trăm thước quanh thân hấn trở thành lĩnh vực của hấn.

- Giang Thần.

Lúc này, Phi Nguyệt và Lý Hanh Kính kéo theo cơ quan chim, la lớn:

- Viên Hồng là Thông thiên cảnh tầng bảy, không nên cậy mạnh, đi mau!

Hai người đều thấy Giang Thần tạo ra không ít kỳ tích, thế nhưng đó đều là ở trên tỷ thí.

Tình huống bây giờ, hoàn toàn khác trước.

Viên Hồng là cường giả rung chuyển thiên địa đó.

- Diệt ma chỉ!

Giang Thần không đáp lại hai người, nhưng Viên Hồng đã có động tĩnh, ngón trỏ và ngón giữa bắn ra chỉ mang xán lạn chói mắt, làm cho ánh mặt trời cũng bị hạ thấp đi.

- Công chúa!

Lý Hanh Kính vội nói, đạo chỉ mang này không chỉ riêng đánh vào trên người Giang Thần mà cả chiếc thuyền cũng sẽ bị hủy, cơ quan chim có thể bị liên lụy.

Phi Nguyệt biết điểm ấy cho nên lập tức điều khiển cơ quan chim sắp hồng lui về phía sau.

Chỉ mang hạ xuống, như ngôi sao rơi xuống, như muốn xuyên qua mặt đất.

Rất nhanh, chỉ mang đã đánh vào trên thân thuyền, chỉ mang như lửa, muốn nuốt hết thuyền vào bên trong.

Không cần nghĩ, chắc chắn Giang Thần trên thuyền sẽ phải chết.

Nhưng mà, đợi tới khi chỉ mang tàn đi, Phi Nguyệt và Lý Hanh Kính sợ hãi phát hiện ra, chiếc chiến thuyền đặc biệt kia không bị sao cả.

Chỉ mang đánh tới vị trí cách thân thuyền mấy chục thước đã bị ngăn cản, không chỉ không có tổn thất mà thậm chí ngay cả lùi về phía sau cũng không.

- Làm sao có khả năng được chứ?

Lúc Viên Hồng ra tay cũng đã nghĩ tới các loại tình huống, ví dụ như Giang Thần sẽ tiếp tục sống, nhưng mặc kệ là dự đoán nào thì chiến thuyền tất sẽ bị hủy.

- Ta đã nói rồi, ngày hôm nay ngươi sẽ chết.

Giang Thần nhảy lên giữa không trung, đứng lơ lửng ở trên không.

Cũng không phải hấn muốn công kích, thậm chí ngay cả kiếm hấn cũng thu lại, ở trong ánh mắt không rõ của mọi người, chiếc chiến thuyền kia lại có động tĩnh.

Trên thân thuyền có một cái cửa mở ra, từ bên trong có từng khối từng khối thép hình dạng khác nhau xuất hiện.

Những khối thép này giống như linh kiện, ở biên giới đều là chỗ lõm không đồng đều, khi rơi vào trên người Giang Thần đã hợp lại, trở thành một kiện linh giáp.

Đồng thời, đây là một kiện linh giáp thần kỳ nhất mà người ở chỗ này từng thấy trong kiếp này.

Rất là dày nặng, sau khi Giang Thần mặc vào đã biến thành tráng hán cao năm thước, đây cũng là nguyên nhân cần phải tổ hợp, không thể trực tiếp mặc vào.

Bề ngoài của linh giáp không quá là đẹp đẽ, cũng không có bất kỳ hoa văn gì cả. Thế nhưng nếu nhìn kỹ thì cũng có thể cảm nhận được vẻ đẹp của kim loại, đường nét trôi chảy kia khiến cho lòng người dâng trào.

Sau đó, Giang Thần giơ tay trái lên, không ngờ lại có một thanh kiếm lớn mọc ra từng đoạn từng đoạn.

- Chết đi.

Giang Thần không có bất kỳ lời dông dài nào cả, thân thể hơi động, bắn thẳng đến chỗ Viên Hồng, tốc độ cực kỳ nhanh.

A!

Phi Nguyệt và Lý Hanh Kính không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì thì đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Viên Hồng vang lên.

Trong chớp mắt, bọn họ đã mơ hồ nhìn thấy Viên Hồng giơ tay lên phản kích, một giây sau, một cái tay gãy đã xoay tròn ở trên không trung.

- Bắt người làm mục tiêu đầu tiên của kế hoạch huyền binh, quả thực là hoàn mỹ.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Mưa Gió Nổi Lên

Giang Thần người mặc trọng giáp, cầm trọng kiếm trong tay, dùng tốc độ không thể tưởng tượng được nổi mạnh mẽ đả thương Viên Hồng.

Đây chính là uy lực của kế hoạch huyền binh.

Là thứ mà Giang Thần dùng để đối phó với toàn bộ Hắc Long thành.

Viên Hồng vô tri chạy tới, quả thực là tự mình muốn chết.

Một cánh tay bị chém đứt, thần uy của Thông thiên cảnh tầng bảy biến mất không còn sót lại chút gì.

- Đáng ghét!

Viên Hồng cũng là nhân vật hung ác thân kinh bách chiến, người đã trúng một chiêu kiếm, thế nhưng cái tay còn lại vẫn còn dùng sức điểm ra, bắn trúng ngực của Giang Thần.

Đạo chỉ mang này, lực xuyên thấu cực mạnh, có thể đâm thủng bất kỳ một ngọn núi nào.

Đầu ngón tay rơi vào vị trí trái tim của Giang Thần, chỉ lực sắc bén hùng hậu tập trung một chút rồi phun trào.

Phanh.

Tiếng vang không giống như trong dự liệu truyền đến, Viên Hồng phát hiện ra một chỉ này của hắc tay trắng trở về.

Hai ngón tay cực kỳ đau đớn, suýt nữa đã đứt rời, nhưng cũng chỉ để lại một dấu vết nhợt nhạt trên bề mặt mà thôi.

- Chỉ có như vậy thôi sao?

Nhìn dáng vẻ vừa sợ lại vừa kinh hãi của Viên Hồng, Giang Thần cười lạnh nói.

- Trốn!

Viên Hồng không nói hai lời, xoay người chạy, tốc độ cực nhanh, thân thể hóa thành một đạo ánh sáng.

Có điều, rất nhanh Phi Nguyệt đã nhìn thấy tình cảnh như bốn người phải chịu trước đây, bị một cái bình phong vô hình ngăn cản, cho dù tư thế vẫn là cật lực phi hành như cũ, thế nhưng vẫn đứng lại ở tại chỗ.

- Như vậy mà đã muốn đi rồi sao?

Giang Thần rất khinh thường nói.

- Trận pháp? Sao trên không trung lại có trận pháp chứ?

Đầu của Viên Hồng đổ đầy mồ hôi, triệt để hoảng hốt, hẳn vì giết Giang Thần mà đến, kết quả lại nhìn thấy chỉ có thể để Giang Thần giết mình mà thôi.

Đột nhiên, Viên Hồng xoay người lại, nhìn chăm chăm vào chiến thuyền.

Trận pháp ngăn cản hẳn, chính là do chiến thuyền này phát ra.

- Chiếc thuyền này... Chiếc thuyền này người lấy được từ đâu?

Viên Hồng không cam lòng rút gào.

Binh khí có thể dễ dàng giết chết Thông thiên cảnh, không phải là phàm vật mà con mèo con chó nào cũng có thể có được.

- Ta tạo ra.

Giang Thần đi tới trước người của hắc, thanh kiếm lớn đã giờ lên.

Nghe thấy hắc nói như thế, phản ứng của Viên Hồng rất lớn, vẻ mặt phức tạp, đáng tiếc không chờ hắc nói ra cảm nhận trong lòng thì thanh kiếm lớn đã hạ xuống.

Một tên Thông thiên cảnh tăng bảy, chết thảm!

Thi thể rơi rụng xuống dưới, máu tươi vãi ra đầy trời.

Hai người Phi Nguyệt và Lý Hanh Kính trợn mắt há hốc mồm, không thể tin tưởng được chuyện mình đang nhìn thấy.

Lúc này, trọng giáp trên người của Giang Thần lần nữa chia lìa, trở thành từng khối linh kiện trở về bên trong chiến thuyền.

Trọng giáp là một phần của kế hoạch huyền binh, cũng là nguyên do của cái tên.

Tên là huyền vũ khí, binh lính trên người mặc trọng giáp được gọi là Huyền Binh vệ.

Ở Lăng Vân Điện, thế lực có thể thành lập Huyền Binh vệ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Không nói tới kỹ thuật rèn đúc không muốn để cho người ta biết, chỉ riêng vật liệu phải dùng cũng cực kỳ quý giá.

Một bộ còn nói được, nhưng mà trăm bộ, ngàn bộ thì sao?

Ở Thánh vực, một nhánh Huyền Binh vệ có quy mô lớn nhất cũng chỉ có 362 người mà thôi.

Chiến thuyền của Giang Thần huyền vũ khí, là mười hai bộ.

Thứ vừa này hẳn mặc là huyền vũ khí cấp bậc tướng lĩnh duy nhất.

Sau đó, Giang Thần tiếp lấy thi thể của Viên Hồng trước khi nó rơi xuống đất, lại ném lên trên chiến thuyền.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, hắn mới nhìn về phía hai người trên cơ quan chim.

- Cơ quan điều đã sắp hỏng rồi, lên thuyền đi.

Giang Thần nói.

Phi Nguyệt và Lý Hanh Kính không do dự, đi lên trên chiến thuyền.

- Giang Thần...

Phi Nguyệt đang muốn nói chuyện thì lại phát hiện ra trên người có mấy tờ giấy bay ra, rơi vào trong tay Giang Thần.

- Người làm vậy là có ý gì?

Phi Nguyệt không vui nói.

Giấy là công cụ liên lạc của Đại Hạ vương triều, trên giấy viết nội dung xong, lại đốt đi thì một bên khác sẽ thu được.

- Công chúa, người đã thấy được sự lợi hại của chiến thuyền, trước khi ta hoàn thành chuyện ta cần làm trước, đành phải làm phiền người nghỉ ngơi một đoạn thời gian ở bên trong chiến thuyền.

Giang Thần nói.

- Giang Thần, công chúa vừa giúp người đó!

Lý Hanh Kính nói.

Giang Thần nhún vai một cái, nói:

- Nguyên nhân nàng giúp ta, ta biết, ta cũng biết lý do của người, lại nói, các người cũng không giúp được ta, lại còn được ta cứu.

- Thế nhưng...

Lý Hanh Kính vẫn còn muốn tranh luận.

- Ta nói chuyện không phải là đang thương lượng với các người, các người không có lựa chọn.

Giang Thần ngắt lời của hắn.

Con người của Phi Nguyệt xoay một cái, dường như đã nghĩ tới điều gì đó, nàng nói:

- Người muốn tấn công Hắc Long thành, cứu phụ thân người sao?

Nếu chưa thấy sự lợi hại của chiếc chiến thuyền này, Phi Nguyệt sẽ không tin tưởng lời mà nàng tự mình nói ra.

- Đúng, nếu như Hắc Long thành nhận được tin tức, có đề phòng, như vậy sẽ gây bất lợi cho ta.

Giang Thần nói.

Giờ Lý Hanh Kính mới hiểu được nguyên nhân làm cho Giang Thần muốn giam lỏng hắn và Phi Nguyệt công chúa.

- Hắc Long thành không giống như Viên Hồng, công thành cũng không giống như là giết người, người làm được không?

Phi Nguyệt hỏi.

- Chuyện này không làm phiền công chúa lo lắng.

Phi Nguyệt thấy hãn không chịu nói, còn hoài nghi mình đang tìm hiểu tình báo, nàng rất là tức tối.

- Nếu như người tấn công Hắc Long thành, Hạo Thiên cũng sẽ ra tay đối với tộc nhân của người.

Phi Nguyệt nói.

- Vì lẽ đó ta muốn trở về Thiên Đạo môn trước, giải quyết hãn trước rồi làm tiếp.

Ngữ khí đương nhiên của Giang Thần làm cho Phi Nguyệt bất ngờ, nàng nói:

- Thiên Đạo môn sẽ không để cho người dùng chiến thuyền động thủ.

- Ta đã từng nói ta dùng chiến thuyền chưa? Người cứ ở trên thuyền cẩn thận ngắm nghía đi, nhìn xem hôn phu của người chết ở trong tay ta như thế nào.

Giang Thần nói xong, chiến thuyền bắt đầu tăng tốc, trong vài giây ngắn ngủi đã dùng tốc độ gấp mấy lần cơ quan chim bay đi.

Vào giờ phút này, ở trong Thiên Đạo môn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện ra cột sáng màu vàng trên Thiên Vương phong đã đột nhiên biến mất, thu hồi vào đỉnh núi.

Trong lúc vắng lặng, Thiên Vương phong lại phát ra tiếng nổ vang như sấm, một luồng sóng khí mạnh mẽ khuếch tán về phía bốn phương tám hướng.

Xuất quan!

Người phản ứng của Thiên Đạo môn kịp lại, không ít đệ tử phấn chấn và kích động.

Cùng lúc đó, Xích tiêu phong cũng rất không bình tĩnh, từng chiếc từng chiếc thuyền phi hành phóng đến.

- Bọn chuột nhắt Giang phủ, lăn ra đây!

- Giang Phong, người bắt nạt sư đệ của ta, đi ra đánh một trận với ta!

- Người Giang phủ đều là người man rợ đến từ Thập vạn đại sơn, từ sau khi các người đến, Thiên Đạo môn đã nhiều lần xảy ra việc trộm cướp, hôm nay ta chuyên tới để tra xét.

Những đệ tử này đến vượt quá dự đoán của mọi người, hưng binh vãn tội, chửi cho cả Xích tiêu phong và người Giang phủ máu chó đầy đầu.

Ở trong miệng của bọn hăn, người của Giang phủ đều là hạng người tội ác tày trời, không thể tha thứ.

Lại một lát sau, bọn họ đã thống nhất với nhau, đưa ra yêu cầu.

Đó là Xích tiêu phong triệt đi trận pháp, để bọn họ tiến vào, nói rõ ân oán.

Người của Xích tiêu phong cũng không phải người ngu, một khi mất đi trận pháp bảo vệ, như vậy bọn họ sẽ như cừu non để mặc cho người ta xâu xé.

Tuy rằng ở trong môn phái sẽ không xảy ra chuyện tàn sát, thế nhưng nhìn thanh thế này, rõ ràng là muốn đả thương bọn họ, lại đuổi ra khỏi Thiên Đạo môn.

Sau đó, chính là tai ương ngập đầu.

Điều làm cho người ta tuyệt vọng chính là, động tĩnh như vậy lại không thấy các trưởng lão trong môn phái xuất hiện.

- Cũng may trước đó đã đuổi một số người về Nam Phong lĩnh rồi.

Trên Xích tiêu phong, Phạm Đồ vui mừng nghĩ vậy, sau khi cột sáng xuất hiện, hắn đã nhận ra được chuyện không ổn, cho nên đã đuổi đệ tử Giang phủ về, đồng thời còn điều đến đây không ít Phong hành vệ.

- Một khi bị đuổi ra khỏi Thiên Đạo môn, quan hệ giữa Nam Phong lĩnh và Thiên Đạo môn sẽ gián đoạn, đến lúc đó, Nam Phong lĩnh cũng đối mặt với tai ương ngập đầu.

Nghĩ tới đây, Phạm Đồ rất là bi ai.

Hắn chỉ có thể chờ mong thiếu chủ không nên trở về vào lúc này mà thôi.

Bởi vì trở về cũng không thể thay đổi tất cả những thứ này, chỉ có thiếu chủ còn sống thì Nam Phong lĩnh mới sẽ không bị diệt vong, sẽ có ngày đông sơn tái khởi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Dùng Mọi Cách Để Làm Nhục

- Xích tiêu phong, các người cho rằng không triệt hồi trận pháp thì sẽ không có chuyện gì sao? Quá ngây thơ!

- Ta cho các người thời gian một nén nhang, nếu không chúng ta sẽ đi mời Ninh Hạo Thiên sư huynh vừa mới xuất quan ra tay.

- Không sai, Xích tiêu phong các người đã phạm vào nhiều sai lầm như vậy, hôm nay chúng ta sẽ cùng tính một lượt!

Mắt thấy không ai trong Xích tiêu phong đáp lại, người bên ngoài càng ảo não hơn nữa, lại truyền tối hậu thư vào trong.

Khi ở Thiên Vương Phong xuất hiện dị động thì Ninh Hạo Thiên cũng đã bắt đầu sắp xếp.

Tiêu diệt Giang Thần, tiêu diệt Nam Phong lĩnh là mục tiêu của hắn, như vậy mới có thể rửa sạch sỉ nhục mà Giang Thần mang tới cho hắn.

Thế nhưng, dù sao Xích tiêu phong cũng là một phong ở bên trong Thiên Đạo môn, không thể vô duyên vô cớ ra tay được.

Mặc dù nói bây giờ có lý do thì cũng vô cùng buồn cười, thế nhưng ít nhất cũng không phải là không có lửa có khói.

Bên trong Xích tiêu phong, đám người Mạnh Hạo, Phạm Đồ, Giang Phong tụ tập lại cùng một chỗ, thương lượng xem nên làm thế nào cho phải.

- Chống đỡ đi, có thể chống đỡ được bao lâu thì hay bấy lâu.

Phạm Đồ bất đắc dĩ nói.

- Hừ, cố gắng chống đỡ đợi Giang Thần trở về!

Mạnh Hạo vẫn còn ôm hi vọng, sáng mắt lên, nói:

- Lúc trước ngay cả trưởng lão Thông thiên cảnh cũng không phá được đại trận, Ninh Hạo Thiên cũng không nhất định đã có thể phá được trận pháp.

- Ta cũng đồng ý chống đỡ, nhưng không phải chống đỡ tới lúc thiếu chủ trở về, là chống đỡ tới khi Nam Phong lĩnh có đầy đủ thời gian để rút đi.

Phạm Đồ liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói.

Mạnh Hạo và Văn Tâm vô cùng bất ngờ, nhìn về mặt của đám người Giang gia, đã không ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

- Giang Phong, vậy tại sao ngươi không đi?

Mạnh Hạo hiếu kỳ nói, bởi đều sinh sống ở trong Xích tiêu phong, cho nên giữa hai người cũng bồi dưỡng được tình bằng hữu.

- Nếu ta đi sẽ làm cho Hắc Long thành nhận ra được ý đồ, sẽ vây quanh Nam Phong lĩnh từ sớm.

Giang Phong nghiêm túc nói.

Mạnh Hạo hít vào một hơi, khâm phục hắn không thôi.

- Tại sao các ngươi không ôm ấp kỳ vọng đối với Giang Thần cơ chứ?

Văn Tâm không nhịn được nói.

- Quận chúa, không phải chúng ta không có lòng tự tin đối với thiếu chủ, là thời gian nửa năm thực sự quá ngắn.

- Ta tin rằng, thiếu chủ sẽ có khả năng trở thành Thông thiên cảnh, nhưng Thông thiên cảnh còn có giai đoạn sơ cấp, lại là tăng một đó.

- Ninh Hạo Thiên đã sớm đột phá giai đoạn sơ cấp, cảnh giới tăng lên, lại đạt được truyền thừa.

- Cho nên coi như chúng ta ôm ấp kỳ vọng cao nhất đối với thiếu chủ, lại có kỳ vọng thấp nhất đối với Ninh Hạo Thiên thì hiện tại hai người cũng không cùng một đẳng cấp.

Văn Tâm không có gì để nói, cẩn thận nghĩ lại lời này, nàng cũng phát hiện ra không có chỗ nào là không đúng cả.

- Có điều, nhất định Giang Thần sẽ trở về.

Văn Tâm nói.

Mặc kệ có bao nhiêu chênh lệch, Giang Thần cũng sẽ bỏ mặc không để ý tới tột nhân của mình, đây là hiểu biết của Văn Tâm đối với hắn.

Phạm Đồ đang muốn nói cái gì đó thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, những người khác cũng như vậy.

Mặt đất dưới chân đang run lên bần bật, mọi người chạy ra bên ngoài thì lại phát hiện ra cả tòa Xích tiêu phong cũng như vậy, đất rung núi chuyển, núi đá lăn xuống.

Nhìn người của Xích tiêu phong vô cùng chật vật, các đệ tử Thiên Đạo môn trên không trung phát ra tiếng cười lớn chói tai.

Những kiến trúc đã từng được Giang Thần bố trí bị hủy, không ít người của Giang phủ bị thương.

Trên đỉnh núi, đang có một bóng người vĩ đại, hai tay vung lên, động tĩnh của Xích tiêu phong càng lúc càng lớn.

Nhìn khuôn mặt, chính là Ninh Hạo Thiên vừa mới xuất quan!

Khí chất không có biến hóa quá lớn, vẫn là vẻ kiêu căng khinh người như cũ, theo Thiên chi hoàn trong khí hải vận chuyển, lực lượng mạnh mẽ làm cho không gian quanh thân hấn vắn vẹo.

- Hấn đang dùng man lực phá trận!

Phạm Đồ ý thức được điểm ấy, lập tức phát động trận pháp.

Nhưng mà, Ma thần ở trong trận pháp vừa mới được ngưng tụ thành hình, còn chưa kịp bày ra uy lực thì đã bị đập nát.

Đến cuối cùng, trận pháp bị đè ép đến cực hạn, lại bị xé ra một cái miệng nhỏ, trong nháy mắt đã tan vỡ toàn diện.

Theo một tiếng hoan hô của các đệ tử Thiên Đạo môn, bọn họ trắng trợn không kiêng dè xông vào Xích tiêu phong.

- Thân là đệ tử trong môn, không ngờ lại bày ra sát trận như vậy, lòng muông dạ thú, liếc mắt một cái đã rõ mồn một.

- Lại lấy cái này bảo hộ tộc nhân mình, làm cho Xích tiêu phong trở thành khối u ác tính của Thiên Đạo môn, làm cho chúng nhân phẫn nộ.

- Hôm nay, Xích tiêu phong sẽ bị xoá tên ở Thiên Đạo môn, người được Giang Thần mang tới Thiên Đạo môn, trục xuất tất cả.

- Ở trước đó, tất cả tội danh, phải tính toán rõ từng cái một.

Sau khi phá trận, Ninh Hạo Thiên tuyên bố vận mệnh của Xích tiêu phong, hấn không tự mình động thủ mà là trở về Thiên Vương Phong.

Những đệ tử xông vào Xích tiêu phong, liên tục cười lạnh, vây người của Giang gia lại.

- Các người muốn làm gì?

Mạnh Hạo phần nộ quát.

- Mạnh Hạo, mấy ngày trước đó người dùng thủ đoạn hèn hạ đoạt đi mấy viên linh đan từ tay ta, ta nghĩ người còn nhớ chứ?

Trong đám người lập tức có người nhảy ra, ngữ khí rất bất thiện, ánh mắt âm độc.

- Rõ ràng là người tài nghệ không bằng người...

Mạnh Hạo không chút suy nghĩ phản bác, thế nhưng đột nhiên một người đi tới trước người của hắn, tiếng xé gió vang lên.

Mạnh Hạo chỉ có thể miễn cưỡng giơ cánh tay lên để chống lại, tiếp theo đã bị đánh ngã xuống đất, cánh tay đã mất đi tri giác.

- Sư đệ ta hỏi người có hay không, người chỉ cần trả lời có hay không là được.

Người xuất thủ lạnh lùng nói.

Một màn tương tự cũng xảy ra ở trên người của Giang Phong, các loại lý do và cớ đều được dùng tới.

- Dừng tay!

Phạm Đồ tiến lên phía trước, giậm dừ hét:

- Không phải các người muốn đuổi chúng ta ra sao, chúng ta đi là được! Dù là chuyện mà các người chỉ trích, chỉ cần đi tới Hình Pháp đường nói là

được.

- Làm càn! Đã đến lúc này rồi mà người còn dám thô bạo như vậy, quả nhiên đúng như Ninh Hạo Thiên sư huynh từng nói, là người man rợ từ đại sơn đến.

- Để ta giáo huấn hăn!

Hai tên đệ tử không nói hai lời ra tay, không nói bất kì đạo lí gì cả.

May mà quyền pháp của Phạm Đồ không yếu, lấy một địch hai, không rơi xuống thế hạ phong.

- Đồ vô dụng, để cho ta tới!

Lại có một tên đệ tử mở miệng, mà tiếng tăm của hăn hoàn toàn khác với đám người chung quanh.

Cảnh giới là hậu kỳ đỉnh cao, trực tiếp vỡ một chương về phía Phạm Đồ.

Cảnh giới của Phạm Đồ chỉ là trung kỳ viên mãn, lập tức bị đập bay ra ngoài.

- Phạm thúc!

- Phạm quân sự!

Giang Phong và Phong hành vệ chạy tới, kiểm tra thương thế của Phạm Đồ.

Bên này, người đến gây phiền phức bắt đầu hoan hô, khen hay người mới xuất thủ.

- Lưu Vĩnh Lượng sư huynh không hồ là người đứng thứ tư trên Thiên tử bảng!

- Một chương đã khiến cho dã nhân của Giang phủ ngã xuống.

Hóa ra vị đệ tử hậu kỳ đỉnh cao này là người đứng trong mười vị trí đầu của Công tử bảng, trước đó vẫn luôn bế quan, mãi đến gần đây mới xuất hiện ở trong tầm mắt của đệ tử Thiên Đạo môn.

Hơn nữa còn đã trở thành nanh vuốt của Ninh Hạo Thiên.

- Được rồi, người của Giang phủ rời khỏi Thiên Đạo môn là được, còn tổn thất và ân oán mà các người nói, cũng có thể tìm ta để tính tonas!

Văn Tâm cũng không nghĩ tới những người này lại quá đáng như vậy, làm nhục người Giang phủ như thế, nàng lập tức đứng ra.

Trải qua mấy ngày này, tốc độ tu hành của nàng tăng nhanh như gió, đã là Thần Du cảnh hậu kỳ.

Mặt khác, nàng lại là Quận chúa, đã dọa cho không ít người phát sợ.

Đương nhiên, cũng chỉ là Quận chúa mà thôi, một số ít người không phản đối cười cười, ví dụ như Lưu Vĩnh Lượng là một trong số đó.

- Quận chúa mở miệng, đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần bảo những dã nhân này quỳ xuống mặt đất xin tha nhận sai thì chúng ta sẽ để bọn họ đi.

Lưu Vĩnh Lượng nói.

- Ha ha ha, không sai, quỳ trên mặt đất sám hối, chúng ta sẽ thả bọn họ đi.

- Đây là sự khoan dung lớn nhất của chúng ta đối với dã nhân rồi!

Lời của Lưu Vĩnh Lượng được không ít đệ tử tán thành, cả đám liên tục kêu gào.

- Không thể!

Phạm Đồ đứng dậy, nổi giận gầm lên một tiếng, các Phong hành vệ khác lục tục xuất ra vũ khí của mình.

- Quận chúa người nhìn xem, những dã nhân này muốn tìm chết!

Lưu Vĩnh Lượng cười lạnh nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Mạnh Bao Nhiêu Thì Lý Bấy Nhiêu

Văn Tâm nhìn về phía Phạm Đồ, vẻ mặt của người sau đã nói cho nàng biết, quỳ xuống là chuyện tuyệt đối không thể.

Trải qua mấy ngày nay, nàng đã có hiểu rõ nhất định đối với đám người đến từ đại sơn này.

Không có khát máu và điên cuồng như trong lời đồn, trong tính cách cũng có một phần cứng cỏi khó có thể dao động.

- Lưu Vĩnh Lượng, người thật muốn như vậy quá đáng sao?

Văn Tâm che ở trước mặt Phạm Đồ và những người khác của Giang phủ, cảm tức Lưu Vĩnh Lượng.

- Như vậy đi, Quận chúa, nếu như người có thể đỡ được một chưởng của ta, ta sẽ thả cho những người này đi, được chứ?

Lưu Vĩnh Lượng nói.

- Ồ?

Văn Tâm sửng sốt, đối phương nói lời này rất tùy ý, thế nhưng nàng có thể cảm giác được ở trong cặp mắt nhỏ kia của đối phương giấu diếm hàn ý.

Mọi người vừa nhìn nhau, cũng rất là chờ mong.

Lưu Vĩnh Lượng là hậu kỳ đỉnh cao, Văn Tâm là hậu kỳ nhập môn, thực lực chênh lệch rất lớn, thế nhưng nếu chỉ là ngăn cản một chương, rất có thể sẽ làm được.

- Được.

Văn Tâm nghĩ thầm cùng lắm là bị thương, nhịn một chút là qua được ải.

- Quận chúa!

Đám người Giang Phong cảm động kêu to, lại cảm thấy xấu hổ vì để một nữ tử ra mặt thay cho mình.

Văn Tâm khẽ cắn răng, đứng ở trước người của Lưu Vĩnh Lượng, nói:

- Đến đây đi!

- Được.

Lưu Vĩnh Lượng cũng không dài dòng, lúc hắt ra tay, ý cười càng đậm hơn, mà khi bước chân ra, trong lòng Văn Tâm trầm xuống, nàng biết hắt muốn ra tay thật.

Văn Tâm không nhớ rõ giữa hai người có quan hệ gì, đáng để Lưu Vĩnh Lượng phải toàn lực ứng phó như vậy.

Lưu Vĩnh Lượng đã điểm đầy bốn mươi chín cái thần huyết, hầu như đã tái hiện sự điên cuồng của Tam hoàng tử ở trong tỷ thí Thánh Viện ngày đó.

Một chương, giống như dời núi lấp biển, muốn đánh vỡ Văn Tâm.

- Trong mấy tháng sau đó, e rằng sẽ không xuống giường được.

Văn Tâm vừa nghĩ, một mặt điều động lực lượng toàn thân.

- Quận chúa, nếu trách thì nên trách từ lúc bắt đầu ngươi lại ở bên người Giang Thần rồi giúp hắn, đây là chuyện mà Ninh sư huynh cố ý dặn dò!

Đột nhiên, âm thanh của Lưu Vĩnh Lượng truyền đến.

- Hừ!

Văn Tâm nghe thấy vậy cũng không hối hận, chỉ là nàng không nghĩ tới Ninh Hạo Thiên thù dai như vậy mà thôi.

- Đến rồi!

Đợi khi đến trước người của Văn Tâm, hai tay Lưu Vĩnh Lượng biến hóa, lực lượng lần nữa tăng vọt.

Kình khí trên tay trái biến ảo thành một con voi lớn, tay phải thì lại là một con mãnh hổ.

Long tượng cùng đánh, mục tiêu chính là Văn Tâm.

- Thật mạnh!

- Không hổ là người đứng thứ tư trên Thiên tử bảng!

Lưu Vĩnh Lượng cảm thấy rất là đặc ý, đặc ý nói:

- Quận chúa, ngươi đã cảm nhận được cái gì gọi là mạnh mẽ chưa?

Văn Tâm cắn chặt hàm răng, giơ hai tay lên nghênh đón.

Chỉ là chênh lệch khí thế cũng đã cách nhau gấp mấy lần.

Ở trong mắt của người ngoài, đây thực sự là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Phanh!

Hai tay va chạm, mặt đất giữa hai người nứt ra một đạo vết nứt, dư uy hóa thành kinh phong bao phủ bốn phương.

- Hả?

Đột nhiên, chung quanh rơi vào trong yên lặng, chỉ thấy Văn Tâm chịu một chưởng này lại chẳng có chuyện gì, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Điều thú vị nhất chính là, bản thân nàng cũng vô cùng bất ngờ.

- Mạnh? Mạnh bao nhiêu thì lý bấy nhiêu sao?

Âm thanh làm cho Văn Tâm bất ngờ từ phía sau lưng truyền đến, lúc này mọi người mới chú ý tới có người đứng ở sau lưng nàng, cũng dùng hai tay chống vào sau lưng nàng.

- Giang Thần!

Khuôn mặt kia không thể quen thuộc hơn được nữa, người Thiên Đạo môn sẽ không biết nhận sai được.

Văn Tâm nhận ra được cái gì đó, rất muốn quay đầu lại, không ngờ hai tay trên lưng lại đẩy về phía trước, lập tức cảm thấy có một luồng lực lượng hùng hồn tiến vào trong cơ thể của nàng, dọc theo cánh tay xông ra ngoài.

Lưu Vĩnh Lượng kêu thảm một tiếng, người bị chấn động bay lên trên không trung, phun ra máu tươi, tiếp theo khi té xuống lại chịu lực xung kích, trực tiếp hôn mê.

- Trời ạ!

Vô số người hít vào một ngụm khí lạnh, mạnh như vậy mới gọi là mạnh!

- Giang Thần!

- Thiếu chủ!

- Thiếu gia!

Người của Xích tiêu phong kinh hỉ vây quanh, từng đôi mắt đều toả sáng, Giang Thần đến thực sự quá đúng lúc.

Ngay cả Phạm Đồ không hy vọng Giang Thần đến cũng cực kỳ kích động.

- Không được, đi mau.

Đám người đến gây phiền phức rất là kiêng kỵ đối với Giang Thần, người này, không phải là người hiền lành gì cả.

- Ta đã nói, các người có thể đi chưa?

Giang Thần vừa trở về quát lạnh một tiếng.

Một nhóm người do dự không quyết định, một nhóm người khác thì lại mặc kệ nhiều như vậy, thậm chí nhiều người tới như thế, Giang Thần cũng không thể ngăn cản hết được.

- Hừ.

Tay trái của Giang Thần nắm lấy chuôi đao màu đen, Nghịch nhận đao tái hiện.

- Nhất kiếm vô cực!

Trong chớp mắt, đầu gối của tất cả đệ tử ở đây hoặc là ở lại tại chỗ bất động, hay là các đệ tử nhảy về phía thuyền phi hành đều bị trọng thương, cùng lúc quỳ xuống mặt đất.

- Nên sám hối sự sai lầm của các người đi.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Giang Thần lại trở về chỗ cũ, hắc đao một lần nữa vào vỏ.

Không ít người muốn đứng dậy, kết quả lại phát hiện ra đầu gối tê dại, hai chân không dùng được nữa, không hề được một chút khí lực nào nữa.

- Thiếu gia uy vũ!

Phong hành vệ nhìn thấy tình cảnh này, vung tay hô to, cảm thấy như xả được cơn giận.

- Người thực sự là không thay đổi một chút nào, bằng vào tính cách này của người làm sao lại có thể sống từ Thánh Viện trở về được chứ?

Văn Tâm hài lòng trêu ghẹo nói.

- Mị lực nhân cách quá lớn, hết cách, có thể nói ta rất được hoan nghênh ở trong Thánh Viện.

Giang Thần nói.

Nếu như Văn Tâm có cơ hội đi tới Thánh Viện tận mắt nhìn tình huống ở đó, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

- Chậm đã, làm sao Xích tiêu phong của ta lại biến thành như vậy chứ?

Đến lúc này, Giang Thần mới phát hiện ra Xích tiêu phong của mình đã hoàn toàn thay đổi.

Lời này khiến cho mọi người phản ứng lại, biết không phải là lúc nên cao hứng, Phạm Đồ nghiêm nghị nói:

- Thiếu chủ, là do ta không mở ra trận pháp nghênh địch đúng lúc, bởi vì bên ngoài có quá nhiều người kêu gào, ta sợ ngộ thương mọi người, sau đó lại bị Ninh Hạo Thiên nhân cơ hội phá tan.

- Ninh Hạo Thiên? Thì ra là như vậy, các người có sao không, có bị thương không?

Giang Thần lo lắng nói.

- Thiếu gia, có chân của hai huynh đệ đã bị đá đập gãy.

Một tên Phong hành vệ nói.

Chợt, Giang Thần tự mình đi xử lý vết thương giúp tộc nhân.

- Chẳng trách những người này lại trung tâm như vậy.

Văn Tâm lại thấy được một mặt khác của Giang Thần, trong lòng thầm nghĩ.

Sau đó, ánh mắt Giang Thần nhìn về phía Thiên Vương Phong, nói:

- Nếu như dám hủy Xích tiêu phong của ta, như vậy Thiên Vương Phong của hãn cũng đừng mong được yên ổn!

- Thiếu chủ, không nên vọng động, ngày hôm nay Ninh Hạo Thiên đã xuất quan, trước lúc đó...

Phạm Đồ nói ra động tĩnh trước đó của Thiên Vương Phong.

- Khí trụ màu vàng óng sao? Ha ha ha, đây là biểu hiện sau khi tu thành lực lượng Huyền Vũ, hãn bỏ ra mấy ngày mấy đêm mới có thể hấp

thu được, xem ra không có Thần mạch của ta, hẳn ta thực sự là một tên rác rưởi.

Giang Thần không phản đối mà nhìn về phía mấy người đang căng thẳng ở phía xung quanh, nói:

- Các người không cần lo lắng, hiện tại ta cũng đã là Thông thiên cảnh, hơn nữa còn đã đạt đến tầng hai.

- Cái gì?

- Sao tốc độ tu luyện của người lại nhanh vậy chứ?

Đám người Mạnh Hạo và Văn Tâm khiếp sợ không thôi.

Đặc biệt là Phạm Đồ, trước đó hẳn đã nói, dù cho hẳn ôm kỳ vọng rất cao đối với Giang Thần, cũng là Thông thiên cảnh giai đoạn sơ cấp.

Kết quả thì tốt rồi, trực tiếp đạt đến tầng hai.

Giang Thần còn chưa nói cho bọn họ biết, kỳ mạch của mình đã khai phá đến cái thứ tám, Thần mạch đã hoàn toàn khôi phục, lôi hạch đã ngưng tụ ở trong khí hải.

Nói ra, có khả năng đầu của bọn họ cũng không kịp vận chuyển.

- Vì lẽ đó, lần này ta trở về là giải quyết ân oán với Ninh Hạo Thiên, nếu hẳn chủ động xuất kích, như vậy, ta cũng không thể khách khí.

Giang Thần nhìn lướt qua những người quỳ trên mặt đất ở đây, nói:

- Không có mệnh lệnh của ta, nếu như ai trong các người ai dám đứng lên thì tự gánh lấy hậu quả.

Nói xong, hẳn bay lên, đi về phía Thiên Vương Phong.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Lăn Ra Đây Nhận Lấy Cái Chết!

Phá tan trận pháp của Xích tiêu phong, Ninh Hạo Thiên đi tới một ngọn núi đá nhìn như tầm thường nhất trong Thiên Đạo môn.

Lúc này, Giang Thần, Nam Phong lĩnh cái gì đó thì cũng sẽ không để ở trong lòng.

- Cho dù Thần mạch đã hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể ta, thế nhưng thực lực của ta cũng đã đạt đến tư cách leo lên Thanh vân bảng.

- Vị trí chương giáo Thiên Đạo môn chỉ có thể là của ta mà thôi!

Dã tâm của Ninh Hạo Thiên vẫn là ở Hỏa vực, trở thành chương giáo, cưới công chúa của Đại Hạ vương triều, tiếp theo nhất thống Hỏa vực, trở thành cường giả tối cường.

Hắn tiến vào trong phạm vi trăm thước của núi đá, một con đường lập tức được mở ra.

Mang theo tâm tình kích động, Ninh Hạo Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào.

Thế nhưng hắn lại không biết là, ở Thiên Vương Phong của hắn lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Đệ tử của Thiên Vương Phong vẫn còn chìm đắm ở trong vui sướng khi Ninh Hạo Thiên xuất quan, không khó để nghĩ ra được. Sau khi Ninh

Hạo Thiên nắm quyền, những người ủng hộ trung thực như bọn họ sẽ nhận được vô số chỗ tốt.

- Ninh Hạo Thiên! Lăn ra đây nhận lấy cái chết!

Đột nhiên, tiếng rống giận dữ nổ vang ở trên không trung, làm cho tất cả mọi người giật nảy mình.

Sau đó, từng đạo từng đạo ánh mắt không thể tin tưởng nhìn về phía không trung.

Ngày Ninh Hạo Thiên xuất quan nà vẫn còn có người dám lớn mật như vậy sao?

Nhưng mà, khi từng ánh mắt phần nộ chạm vào đạo thân ảnh quen thuộc kia, vẻ mặt của bọn họ đều cứng lại, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Giang Thần!

Đệ tử đặc thù nhất của Thiên Đạo môn, ở trên tỷ thí Thánh Viện, dương danh Hỏa vực, trở thành đệ nhất cường giả trên Tân hỏa bảng.

- Hôm nay hắn trở về, lẽ nào hắn là thiên địch trong vận mệnh của Ninh sư huynh hay sao?

- Ta nghĩ, hắn còn không biết hiện tại Ninh sư huynh đã mạnh tới bao nhiêu.

- Nổi giận bùng bùng, là vì Xích tiêu phong mà đến sao?

Sau khi kinh ngạc, các đệ tử Thiên Vương Phong cũng không quá hoang mang, dù Giang Thần có xuất sắc như thế nào đi nữa, nhưng có Ninh Hạo Thiên ở đây, bọn họ sẽ không cần phải lo lắng.

Đương nhiên, cũng không ai dám đi ra đáp lời.

Dù sao, người này cũng là Giang Thần.

Ở trước mặt của Đại Hạ vương triều, là mãnh nhân đã chém đầu Tam hoàng tử.

- Không ra thật sao? Được lắm!

Giang Thần vọt thẳng về phía Thiên Vương Phong, trận pháp phòng ngự lập tức được dựng lên.

Trước khi Xích tiêu phong xuất hiện, trận pháp của Thiên Vương Phong là trận pháp tốt nhất trong Thiên Đạo môn.

Ninh Hạo Thiên đã tốn không ít tinh lực để mời người bày đại trận, có điều không phải là để phòng bị người khác tấn công, mà là vì để thể hiện ra sự cao quý.

Nhưng như vậy cũng không ngăn cản được Giang Thần.

Đây là chuyện mà không ít đệ tử Thiên Vương Phong nghĩ đến theo bản năng, ở trong mắt của bọn họ, Giang Thần như có một luồng ma lực, không gì là không làm được, vượt ra ngoài dự đoán của mọi người.

Đúng như dự đoán, tay phải của Giang Thần cầm trận bàn, tay trái nâng kiếm, chém xuống Thiên Vương Phong.

Lực lượng cuộn cuộn đang theo thời gian tản ra, theo trường kiếm trong tay vung vẩy, kiếm khí ngập trời bắn ra.

- Thật mạnh!

Nửa năm không gặp, dường như thực lực của Giang Thần lại có tăng lên không ít.

Cũng không lâu sau, Thiên Vương Phong bắt đầu chấn động, cả ngọn núi lao đà lao đảo, vô số chim muông bị chấn động.

Bụi mù bốc lên không ngừng kéo lên cao, khiến cho các đệ tử Thiên Đạo môn chú ý.

Sau khi ý thức được đó là Thiên Vương Phong, tiếng kinh hô vang lên ở mỗi một góc trong môn phái.

Vô số đệ tử liên tục chạy đi, muốn nhìn kỹ.

Thiên Vương Phong như phải chịu đựng tai nạn diệt thế, không phải là phòng ốc đơn giản bị hao tổn, núi đá vỡ nát, mà là chính bên trong ngọn núi đang tan rã.

- Dừng tay!

- Thật là to gan!

Thiên Đạo môn không ngồi xem tất cả những chuyện này xảy ra, mấy đạo khí tức hung hăng xuất hiện, ngăn cản Giang Thần phá trận.

Giang Thần tạm thời dừng tay, mới làm cho các đệ tử của Thiên Vương Phong có cơ hội thở dốc, sau đó giống như phát điên chạy ra ngoài Thiên Vương Phong.

- Giang Thần?

Người đến có trưởng lão và Thái Thượng trưởng lão, bọn họ nhìn thấy người xuất thủ là Giang Thần, vẻ mặt rất là bất ngờ.

Các Thái Thượng trưởng lão ở đây đều rất xa lạ, ngay cả một người Giang Thần cũng chưa từng thấy.

Hắn biết, Thái Thượng trưởng lão phụ trách quản giáo Thiên Đạo môn, mỗi một quãng thời gian sẽ đổi một nhóm khác, Thái Thượng trưởng lão trước đó sẽ tiến vào một nơi bí ẩn nhất của Thiên Đạo môn để tu hành.

Có điều, trong các trưởng lão khác, có một vị hắn nhận ra.

Sư phụ của Lý Thâm, An trưởng lão.

Vốn nàng đang xin trở thành Thái Thượng trưởng lão, bởi vì Giang Thần cho nên đã trở thành nửa trưởng lão, địa vị xuống dốc không phanh.

Bây giờ nhìn thấy Giang Thần quả thật là kẻ thù gặp mặt, rất là đỏ mắt.

- Ha ha, Xích tiêu phong ta gặp địch, Thiên Đạo môn mặc kệ không hỏi tới, Thiên Vương Phong gặp nạn, trưởng lão dốc toàn bộ lực lượng, thực sự là khiến cho người ta hoài niệm hành vi của Thiên Đạo môn đó.

Giang Thần cười gằn mở miệng.

- Câm miệng!

- Lớn mật, ngươi biết mình đang nói cái gì không?

- Đúng như mọi người nói, là một kẻ cứng đầu.

Ba tên Thái Thượng trưởng lão trước sau mở miệng, thái độ đối với Giang Thần nói rõ đã bọn họ đứng ở bên phía Ninh Hạo Thiên.

- Giang Thần, ngươi vừa về đã tấn công Thiên Vương Phong, suýt nữa đã làm hại đệ tử của Thiên Vương Phong chết thảm, tội lỗi như vậy, ngươi phải chịu hình phạt gì đây?

An trưởng lão quát lên.

- Tránh nặng tìm nhẹ, dời tầm mắt của mọi người đi, An trưởng lão, bản lĩnh vu tội người khác của người thực sự không tiến bộ được một chút nào.

Giang Thần chầm chọc nói.

- Người muốn chết!

An trưởng lão đã sớm không nhẫn nại được, vừa nghe lời này nàng đã trực tiếp ra tay.

Lần này, không ai cản nàng!

Nụ cười lạnh như băng, hiện lên ở trên mặt của An trưởng lão.

- Lý Thấm, sư phụ muốn báo thù cho con!

Nghĩ tới đây, nàng nổi lên sát tâm, kiếm trong tay xảo quyết độc ác, muốn lấy đi tính mạng của Giang Thần.

Các Thái Thượng trưởng lão ở đây vừa nhìn nhau, cũng không có ngăn cản nàng.

- An trưởng lão à An trưởng lão, người không biết tình huống rồi.

Đối mặt với một kiếm của Thông thiên cảnh, Giang Thần không sợ một chút nào, thản nhiên đối mặt.

- Hả?

Khi Giang Thần nhìn chăm chú vào mình, An trưởng lão cảm nhận được một luồng áp lực, làm cho lòng nàng sinh ra cảm giác không ổn.

Có điều, kiếm đã ra khỏi tay, An trưởng lão không ngẫm nghĩ nhiều nữa.

- Lên!

Vì an toàn, An trưởng lão đã dùng toàn lực, kiếm trong tay cực kỳ lạnh lẽo, mũi kiếm mang theo gió xoăn ốc, làm cho toàn bộ bầu trời tràn ngập cuồng phong gào thét.

- Trời ạ, An trưởng lão muốn trực tiếp tru diệt Giang Thần!

- Như vậy cũng quá điên cuồng, nàng không sợ chưởng giáo trách phạt sao?

- Chưởng giáo sắp là Ninh Hạo Thiên rồi, nàng sợ cái gì chứ?

Các đệ tử Thiên Đạo môn đến đây xem trò vui phát hiện nàng vừa ra tay đã đằng đằng sát khí, cả đám rất là bất ngờ.

Vốn bọn họ tưởng rằng cũng sẽ giống như trước đây, mặc kệ náo loạn thế nào đều sẽ không chết người.

- E rằng Giang Thần cũng cho là như vậy, cho nên mới dám đến Thiên Vương Phong gây sự.

Trong đám người, Mộc Trấn Xuyên có ân oán với Giang Thần đặc ý cười nói:

- Thế nhưng hắn không biết Ninh Hạo Thiên đã vượt xa quá khứ, không phải là người mà hắn có thể đắc tội được.

- Ồ? Nửa bước phong đại đạo, muốn báo thù cho đệ đệ sao? Như vậy, ta sẽ đưa người đi gặp Lý Thấm.

Kiểm ý của An trưởng lão trong nháy mắt tăng vọt, Giang Thần rút kiếm ra khỏi vỏ.

- Trường hồng kiếm pháp: Trường hồng quán nhật!

Nếu nói vừa nãy khi Giang Thần phá trận, thực lực biểu hiện ra làm cho người ta kinh ngạc, như vậy một kiếm hiện tại này lại gây ra sóng lớn mênh mông.

Một đạo kiếm ngân to rõ dài lâu vang lên trên không trung, ánh kiếm ác liệt xông thẳng lên trên trời, lực lượng từ trong cơ thể làm cho cả thiên địa rung động.

- Trời ạ, hẳn cũng là Thông thiên cảnh!

Vẻ mặt của đám người Thiên Đạo môn tự cho là mình quen thuộc với Giang Thần vô cùng đặc sắc.

So với An trưởng lão, trong đầu bọn họ lại có một ý nghĩ.

- Còn không phải là Thông thiên cảnh bình thường!

Mũi kiếm của Giang Thần và An trưởng lão đụng vào nhau, hươu chết vào tay ai vẫn còn chưa chắc chắn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Nã Pháo!

Ánh kiếm hóa thành cầu vồng thể không thể đỡ, quét ngang tám phương, phong kiếm của An trưởng lão không có chút lo lắng bị phá vỡ, ngay cả chỗ trống để né tránh cũng không có.

- Trong thời gian nửa năm, hãn đã mạnh như vậy rồi sao?

An trưởng lão sợ hãi không thôi, kiếm của nàng đang không ngừng chấn động, cánh tay lại bị một luồng lực lượng hùng hậu bẻ gãy.

Sau đó, nguồn lực lượng này không dừng lại mà kéo tới ngực của nàng.

- Giang Thần, người muốn giết hại trưởng lão trong môn phái sao?

An trưởng lão kêu to, dường như nàng đã quên nàng mới là người ra sát chiêu trước.

- Một Thông thiên cảnh giai đoạn sơ cấp, không xứng là trưởng lão của Giang Thần ta.

Kiếm của Giang Thần không dừng lại mà xuyên qua ngực của nàng, cắt đứt sinh cơ của nàng.

Thân thể của An trưởng lão cứng đờ, sau khi Xích tiêu bạt kiếm rời khỏi thân thể của nàng, cả người nàng mềm nhũn, không có một tia khí lực nào cả, thân thể không khống chế được mà rơi xuống phía dưới.

- Mạng ta cứ như vậy chấm dứt hay sao?

Cảnh vật trước mắt rơi vào trong bóng đêm, nhưng An trưởng lão vẫn không kịp phản ứng lại, không nghĩ tới tử vong sẽ đến đột nhiên như vậy.

Nói đúng ra, xưa nay nàng chưa từng nghĩ mình sẽ mất mạng ở trong Thiên Đạo môn.

- Giang Thần, người thật là to gan!

Ba vị Thái Thượng trưởng lão giận tím mặt, An trưởng lão chết ở trước mặt của bọn họ, đây là bọn họ bất lực.

Khi bọn hắn quản giáo Thiên Đạo môn xảy ra chuyện như vậy, lại là bọn họ thất trách.

Đương nhiên, chuyện này đều phải trách tội lên trên người của Giang Thần!

Ba vị Thái Thượng trưởng lão đồng thời làm khó dễ, kinh khí lan tràn, đám người đứng xem không còn dám đứng ở trên không trung nữa mà vội vã trở về mặt đất.

Khi lần nữa ngẩng đầu lên, phát hiện ra lúc này vốn đang là giữa ban ngày lại trở nên mây đen dày đặc, như là đêm đen.

- Giết!

- Giết!

- Tru diệt người này!

Ba vị Thái Thượng trưởng lão vừa ra tay, trong phạm vi trăm dặm đều chịu ảnh hưởng, giữa bầu trời có gợn sóng vô hình dập dờn, ẩn chứa lực lượng rất đáng sợ.

Khó có thể tưởng tượng được Giang Thần bị vây quanh sẽ phải chịu áp lực lớn bao nhiêu ở trên người.

Có điều, mọi người lập tức tỉnh ngộ lại, Giang Thần đã không phải cùng một cấp bậc với bọn họ, cũng là cường giả Thông thiên cảnh.

- Ba người Ngũ Thịnh, Liễu Kiếm Thanh, Vạn Dạ là nhóm người vừa trở thành Thái Thượng trưởng lão, thực lực không sánh được với Thiên đạo Tam Thanh, thế nhưng cũng đều là Thông thiên cảnh tầng bốn, tầng năm.

- Đồng thời ra tay, Giang Thần không có cách nào chống lại được.

- Làm sao lại lập tức biến thành như vậy, tất cả đều không nể mặt mũi, không để ý tới sinh tử.

Các đệ tử xem trò vui ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, tất cả đều không nghĩ ra, trước đây mặc kệ xảy ra xung đột ra sao thì đều có một thái độ, không chết.

Vậy mà hôm nay, sát khí ngút trời, không thể hóa giải được.

Ở Thiên Đạo môn có không ít đệ tử có hảo cảm đối với Giang Thần âm thầm lo lắng, đương nhiên cũng có người cười trên sự đau khổ của người khác.

- Ba vị trưởng lão, trước tiên không nói các ngươi không phải là đối thủ của ta, các ngươi nhất định phải ra tay với ta sao?

Giang Thần hỏi.

- Ồ?

Ba người Ngũ Thịnh, Liễu Kiếm Thanh, Vạn Dạ giao lưu ánh mắt, sát ý không giảm, có điều cũng không vội vã động thủ.

- Người giết chết trưởng lão đồng môn ở trước mặt mọi người, chúng ta có đủ lý do để giết người!

Ngũ Thịnh quát lên.

- Điểm ấy, ta chẳng muốn tranh luận, chỉ là ta sẽ không đứng lại để người ta giết đâu.

- Rõ ràng thực lực của người mạnh như vậy, có thể dễ dàng hóa giải sát chiêu của đối phương, tại sao nhất định phải lạnh lùng hạ sát thủ cơ chứ? Rõ ràng là người dùng việc công trả thù riêng!

Liễu Kiếm Thanh quát lên.

Lời này làm cho không ít người nghe thấy nhú chặt mày lại, chỉ cảm thấy buồn nôn.

- Thiên Đạo môn có thể có Thái Thượng trưởng lão như vậy, thực sự là làm cho người ta thất vọng.

Giang Thần nói ra ý nghĩ trong lòng của mọi người, cũng lấy ra lệnh bài Thiên Đạo môn của bản thân, nói:

- Ta sát hại trưởng lão trong môn phái, chính ta sử dụng mình trục xuất mình ra khỏi Thiên Đạo môn.

Nói đoạn, lệnh bài ở trong tay hắn hóa thành bột phấn.

- Người cho rằng làm như vậy thì sẽ không bị bất kỳ trừng phạt nào hay sao?

Vạn Dạ lạnh lùng nói.

Giang Thần cũng không lo lắng mà lấy ra một tấm lệnh bài khác, nói:

- Chuyện ở trên người các người, tùy các người nói thế nào cũng được, có công chính hay không, Anh Hùng Điện sẽ kiểm chứng thay cho đệ tử của bọn họ.

Hắn vừa nói, toàn trường yên lặng.

Chờ đến khi kịp phản ứng lại lời này của Giang Thần, trên dưới Thiên Đạo môn như sôi sùng sục.

Có người nghi hoặc, có người khiếp sợ, cũng có người kinh hãi.

Nghi hoặc là những đệ tử không biết tới Anh Hùng Điện kia.

Khiếp sợ, là người biết Anh Hùng Điện là tồn tại ra sao, loại người này đại đa số là trưởng lão.

- Cái gì?

Ba vị Thái Thượng trưởng lão cũng há hốc mồm, sát ý như là khí cầu xì hơi, văn chương rất là trôi chảy.

Giang Thần đi tới Thánh Viện tiến tu, cũng là đại diện cho thân phận đệ tử Thiên Đạo môn đi vào.

Thiên Đạo môn xử phạt Giang Thần, Thánh Viện không thể nói gì cả.

Thế nhưng nếu như là Anh Hùng Điện, như vậy sẽ là chuyện khác.

Ở nơi như là Anh Hùng Điện, tùy tiện mang một đệ tử đi ra thì cũng có khả năng có được thực lực của ba vị Thái Thượng trưởng lão Thiên Đạo môn như Ngũ Thịnh, Liễu Kiếm Thanh, Vạn Dạ.

- Coi như là như vậy thì người cũng không thể tùy tiện giết người.

Ngũ Thịnh nói một câu, âm thanh rất nhỏ, lực lượng không đủ, giống như oán phụ vậy.

- Ài, ai muốn giết ta, ta sẽ giết kẻ ấy, các người nên vui mừng vì mình không ra tay đi.

Giang Thần nói.

Nghe vậy, ba người Ngũ Thịnh không phục, bọn họ rất là kiêu kỳ. Anh Hùng Điện, thế nhưng sao đối phương lại nói giống như mình còn có thực lực có thể thắng được bọn họ vậy?

Điều mà bọn họ không biết chính là, Giang Thần muốn giữ lại khí lực để đối phó với Ninh Hạo Thiên, nếu không, hẳn có thể đánh tan ba người này rồi.

- Tránh ra đi.

Giang Thần lại nói.

Thiên Vương Phong vẫn chưa hoàn toàn bị hủy, hẳn còn phải tiếp tục ra tay nữa.

- Cái này thì không được!

Thái Thượng trưởng lão không lùi, Ngũ Thịnh lại nói:

- Coi như ngươi là người của Anh Hùng Điện thì cũng không có quyền phá hoại Thiên Đạo môn ta!

- Như vậy Ninh Hạo Thiên phá hoại Xích tiêu phong của ta thì sao? Ta nghĩ trước đó các người đều đang âm thầm quan sát chứ?

Giang Thần hỏi.

Ba người không nói được thành lời, chỉ hừ lạnh một tiếng, cứng rắn nói:

- Có chúng ta ở đây, người không được tùy ý làm bậy.

- Không sai, chắc chắn Thiên Vương Phong sẽ không bị người hủy diệt được!

- Nếu người không phải là đệ tử Thiên Đạo môn thì mau chóng rời khỏi đây cho ta!

Thứ bọn họ kiêng kỵ chính là Anh Hùng Điện, không phải là bản thân Giang Thần.

Nếu như Giang Thần có bối cảnh khác, bọn họ sẽ không giết, nhưng cũng phải bắt lại, lại phế rồi ném về, lấy chuyện này để thể hiện ra sự uy phong của Thiên Đạo môn.

Địa vị của Anh Hùng Điện quá cao, đặc biệt là những người chưa tiếp xúc qua như là Hỏa vực, chỉ hiểu được từ bên trong tin đồn mà thôi.

Chính là bởi vì như vậy cho nên bọn họ mới không dám làm xằng bậy.

Nhưng mà, Giang Thần muốn hủy diệt Thiên Vương Phong ở ngay trước mặt bọn họ, bọn họ tuyệt không thể ngồi yên không để ý đến, đặc biệt là còn có nhiều đệ tử nhìn như vậy.

- Các người, thật sự muốn ngăn cản ta sao?

Giang Thần lạnh lùng nói.

Người quen biết hẳn đều biết xưa nay hẳn không phô trương thanh thế, sau khi nghe thấy hẳn nói như thế cũng ngừng thở, chờ đợi biểu hiện của hẳn.

- Có bản lĩnh gì thì cứ xuất ra đi!

Liễu Kiếm Thanh nói.

- Tốt.

Giang Thần đáp một tiếng, nhưng ở trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, hần xoay người rời đi, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

- Chuyện này...

Rất nhiều người đều không kịp phản ứng lại, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Xem ra, đệ tử của Anh Hùng Điện, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Các Thái Thượng trưởng lão thầm thở phào một hơi ở trong lòng, Giang Thần yếu thế, làm cho bọn họ do dự có nên bắt hần lại rồi nói sau hay không.

Dù sao, cũng đã chết một trưởng lão.

Nhưng nghĩ tới các loại tin tức về Anh Hùng Điện, bọn họ lại không dám hạ quyết tâm.

- Giang Thần.

Văn Tâm cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ, đi theo Giang Thần ra ngoài Thiên Đạo môn, thấy vẻ mặt hần, nàng nói:

- Giang Thần, không cần miễn cưỡng mình, dù sao cũng là ba vị...

Vốn nàng tưởng rằng Giang Thần là bất đắc dĩ nổi giận rời đi, nhưng mà, nàng lại đột nhiên sững sờ.

Một chiếc thuyền mà từ trước tới nay nàng chưa từng gặp qua xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

Nàng theo Giang Thần đi lên trên thuyền thì đã nhìn thấy trên boong thuyền có một cái ống rất dài đang di chuyển.

Nàng quan sát một hồi lâu mới phát hiện ra đây là một cái đại pháo!

Ở xung quanh Thiên Vương Phong, sau khi Giang Thần rời đi, mọi người cũng cảm thấy vô vị, bắt đầu tản đi.

- Còn tưởng rằng Giang Thần này có thể làm ra được chuyện gì lớn, hóa ra vẫn phải cong đuôi làm người.

- Đối mặt với ba vị Thái Thượng trưởng lão, ngoại trừ phóng đại lời nói ra cũng không có bản lĩnh gì cả.

- chà chà, Giang Thần hẳn còn tưởng rằng Thiên Đạo môn còn như nửa năm trước sao? Ninh sư huynh... Há? Xảy ra chuyện gì?

Các đệ tử đang sôi nổi nghị luận đột nhiên phát hiện một cái bóng tối to lớn đang bao phủ mặt đất.

Sau khi bọn hắn ngẩng đầu, phản ứng cũng giống như khi những người khác nhìn thấy chiến thuyền vậy, không kìm lòng được há hốc miệng, rồi lại không nói ra lời.

Ong ong ong!

Đáng sợ nhất đó ở trên cái boong thuyền kia lại có một đạo ánh sáng màu lam óng ánh bay lên, nương theo đó là tiếng vang như tiếng sấm vang lên.

Sau khi ánh sáng màu lam đạt đến trình độ chói mắt, ầm một tiếng, một đám pháo năng lượng bắn ra, hướng về phía Thiên Vương Phong.

- Không được, chạy mau!

Cảm nhận được uy lực của một pháo này, ba vị Đại trưởng lão sợ đến mức tè ra quần, chạy trốn chết.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Ngày Hôm Nay, Không Chết Không Thôi

Quả cầu năng lượng màu xanh đánh xuống, trực tiếp phá tan trận pháp của Thiên Vương Phong tạo thành một cái lỗ thủng to, đánh lên trên đỉnh núi.

Vụ nổ lớn như dự liệu không xảy ra được, bởi vì đạn năng lượng pháo vẫn còn đang không ngừng bắn xuống, xé rách Thiên Vương Phong từ giữa, cả ngọn núi bắt đầu chia năm xẻ bảy.

Người ở chỗ này chỉ cảm thấy như tận thế tới, tất cả mọi thanh âm ở bên tai đều là tiếng nổ vang sục đổ của Thiên Vương Phong.

Các đệ tử chạy ra ngoài Thiên Vương Phong vui mừng không thôi, nếu như còn chờ ở trên núi, như vậy kết cục chỉ có chết mà thôi.

Lúc này, đạn năng lượng pháo đã bắn đến chân Thiên Vương Phong, phóng ra ánh sáng vạn trượng.

Sau khi đạt đến điểm giới hạn, một tiếng nổ vang ầm ầm vang lên, làm cho Thiên Vương Phong sắp trở thành phế tích, tất cả mọi thứ đều bị nghiền nát.

Đến cuối cùng, khi ánh sáng tản đi, Thiên Vương Phong đã không còn tồn tại nữa.

Cả một ngọn núi biến mất không còn tăm hơi, mặt đất đột nhiên xuất hiện một mảnh đất trống.

Dường như cả Thiên Vương Phong đã bị người ta mang đi, không để lại bất kỳ dấu hiệu gì cả.

- Đây là công kích thủ đoạn vậy chứ?

Sau một quãng thời gian trầm mặc rất dài, mọi người gian nan nuốt một ngụm nước miếng xuống, phát ra tiếng kinh hô rung động nhất.

Ba người Ngũ Thịnh, Liễu Kiếm Thanh, Vạn Dạ đều nổi lên da gà.

Tuy rằng thường nói Thông thiên cảnh có bản lĩnh đời non lập biển, thế nhưng trước tiên không nói tới phân chia cảnh giới, coi như là Thông thiên cảnh tầng chín, nếu như muốn phá hủy một ngọn núi lớn thì cũng phải dùng hết toàn lực, mới có thể làm cho một ngọn núi sụp đổ.

Thế nhưng, tuyệt đối không làm được chuyện kinh khủng giống như vậy, ngay cả một chút cạn bã cũng không còn lại.

Hơn nữa mặt đất rất là bằng phẳng, không xuất hiện một cái hố nào cả, chuyện này đã nói rõ lực lượng của nó nằm ở trong phạm vi khống chế, cũng có ý nghĩa còn có uy lực càng kinh khủng hơn nữa.

- Không biết, một lúc nữa Ninh Hạo Thiên đến sẽ có cảm tưởng gì.

Sau khi mọi người phục hồi tinh thần lại, tất cả đều không tự chủ được nghĩ đến điểm này.

Không ít người đều đang tưởng tượng ở trong đầu, thế nhưng đều cảm giác không đủ đặc sắc, bọn họ muốn tận mắt nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Hạo Thiên.

Nguyện vọng của bọn họ được đền đáp, một đòn của diệt thế đại pháo đã chấn động toàn bộ trên dưới Thiên Đạo môn.

Đường nối ở núi đá kia mở ra, từng đạo từng đạo bóng người không ngừng xuất hiện, chạy tới bên này, trong đó có cả Ninh Hạo Thiên.

Ngoài ra, chương giáo Tô Tú Y, Phó chương giáo Khương Duy, còn có Thiên đạo Tam Thanh.

Đội hình như vậy có thể nói là mười năm qua cũng chưa từng có.

Khi bọn họ chạy tới Thiên Vương Phong thì vẻ mặt của từng người đều rất là mờ mịt.

Đặc biệt là Ninh Hạo Thiên, hẩn nhìn chung quanh, tìm kiếm Thiên Vương Phong của mình.

Mọi người nhìn vẻ nghi hoặc của hẩn, cố nén cười.

Mà đệ tử của Thiên Vương Phong nhìn nhau, không dám đi lên nói rõ chân tướng.

Cuối cùng vẫn là ba vị trưởng lão quản giáo Thiên Đạo môn nói ra chuyện này.

- Thiên Vương Phong của ta, không còn nữa sao?

Ninh Hạo Thiên ngẩn ra, tiếp theo nhìn nơi đã biến thành bình địa kia, hoàn toàn không hợp với cảnh sắc ở xung quanh.

Cảnh tượng quen thuộc xung quanh đã nói cho Ninh Hạo Thiên biết, Thiên Vương Phong của hẩn đã hóa thành hư không, không để lại một chút dấu vết nào ở trong nhân thế nữa.

- Giang Thần!

Khuôn mặt tuần lẳng góc cạnh rõ ràng của hẩn vặn vẹo lại, hẩn nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ cái tên của Giang Thần.

- Tức giận sao? Lúc đụng đến Xích tiêu phong của ta, người đã từng nghĩ tới chuyện này chưa?

Giang Thần từ trên chiến thuyền nhảy xuống, đáp xuống trước mặt một đám Thái Thượng trưởng lão và chưong giáo.

- Giang Thần, người có biết hành vi của mình là tập kích Thiên Đạo môn hay không?

Phó chưong giáo Khương Duy nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

-Ồ? Ninh Hạo Thiên phá Xích tiêu phong của ta, dẫn đến tộc nhân ta bị thương, chuyện này tính toán như thế nào đây?

Giang Thần nói.

- Vừa nãy người đã thoát khỏi Thiên Đạo môn, lời người nói đã không có cách nào làm cho chúng ta đối xử bình đẳng được với người nữa.

Phó Hồng Tuyết một trong Thiên đạo Tam Thanh dùng giọng khó chịu nói.

Những người này, đã từng cảm thấy cao hứng và tự hào đối với việc Giang Thần đi tới Thánh Viện từ tận đáy lòng.

Thế nhưng, hành vi của Giang Thần, thực sự rất quá phận.

- Thiên Đạo môn năm lần bảy lượt nhằm vào tộc nhân của ta, coi ta là đá, coi Ninh Hạo Thiên là vàng, tại sao ta lại phải làm đệ tử của Thiên Đạo môn các người chứ?

Giang Thần nói.

- Vong ân phụ nghĩa, cánh cứng cho nên mới nói vậy, thực sự là một con sói mặt trắng.

Liễu Kiếm Thanh mỉm.

Vẻ mặt của Giang Thần không chút biến sắc, lớn tiếng nói:

- Thật sao? Vậy ta hỏi các người một chút, Giang Thần ta ở trong Thiên Đạo môn đã được hưởng thụ qua tài nguyên tu hành gì chưa? Các người đã dùng thủ đoạn gì để bồi dưỡng ta chưa? Có truyền cho ta bất kỳ công pháp gì chưa?

Vấn đề này đã làm khó các vị Thái Thượng trưởng lão ở đây.

- Người ở trong Thiên Đạo môn của chúng ta tu hành, lại còn cho người Xích tiêu phong...

- Ta có thể vào ở trong Xích tiêu phong là bởi vì ta đã sửa được đại trận hộ sơn của Thiên Đạo môn, ta có thể nói rõ cho các người biết, trước đó đại trận xuất hiện vấn đề, nếu như không phải là ta ra tay, sợ rằng trong mấy chục năm sau này sẽ để lại mầm họa trong Thiên Đạo môn.

Giang Thần ngắt lời một tên Đại trưởng lão, nói:

- Sau khi trở thành đệ tử nội môn, tất cả điểm cống hiến của ta đều đến chính ba loại linh đan của ta.

- Đúng rồi, đến hôm nay, Thiên Đạo môn có được ba loại linh đan đã có được hơn một năm, không biết môn phái đã nhận được bao nhiêu tiền lời vậy?

Sau khi nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt của tất cả Thái Thượng trưởng lão lúng túng, không thể trả lời được thành lời.

Đặc biệt là Dược trưởng lão, hẳn cũng phải cảm thấy xin lỗi Giang Thần.

- Điều thú vị nhất chính là, ăn chia linh đan mà các người cho ta lại là điểm cống hiến, không phải nguyên thạch. Đối với chuyện này, ta cũng chưa từng nói, coi như là báo đáp các người.

- Thế nhưng, ta vẫn trung thành tuyệt đối với Thiên Đạo môn, có cống hiến vô cùng lớn, nhưng mà các người lại dùng thái độ bàng quan đứng nhìn mọi chuyện.

Giang Thần nói từng câu lại từng câu, khiến cho cao tăng của Thiên Đạo môn á khẩu không trả lời được.

Thiên Đạo môn có ân đối với Giang Thần, làm cho hắn có thể trưởng thành.

Chuyện này không sai, thế nhưng cống hiến của Giang Thần đối với Thiên Đạo môn đã vượt xa những thứ này.

Đối lại là những môn phái khác, đã sớm xem Giang Thần là bảo bối rồi.

Trên thực tế, nếu như không phải quan hệ địa thế thì Giang Thần đã sớm thoát ly khỏi Thiên Đạo môn rồi.

Nhưng hết cách rồi, Thập vạn đại sơn cách Thiên Đạo môn quá gần, cho nên hắn mới cố gắng giãy dụa đến hôm nay.

- Người nói nhảm quá nhiều, nếu người có nhiều bất mãn như vậy thì trước kia tới đây làm gì? Bây giờ nói những chuyện này chỉ khiến cho người ta cười lớn mà htooi.

Ninh Hạo Thiên vẫn trầm mặc, đè nén lửa giận dùng âm thanh lạnh lẽo nói.

-Ồ, Ninh Hạo Thiên à Ninh Hạo Thiên, lúc vừa mới bắt đầu người chiếm cứ ưu thế lớn như vậy, không ngờ lại để cho ta lớn lên, người thực sự là vô dụng.

Giang Thần không cam lòng yếu thế, trào phúng lại một câu.

-Ồ, cũng chỉ là vai hề không được người ta để ý mà người đã nghĩ mình lợi hại bao nhiêu, quá là buồn cười.

Ninh Hạo Thiên rất khinh thường nói.

-Đúng không? Vậy người không để ý tới là như vậy hay sao?

Nói đoạn Giang Thần vung tay lên, một bộ thi thể từ trên chiến thuyền rơi xuống, khi dừng ở trước mặt của mọi người thì lại bị một đạo lực lượng ngăn cản.

-Ninh Hạo Thiên, còn nhận ra sư phụ người hay không?

Giang Thần cười lạnh nói.

Con người của Ninh Hạo Thiên phóng to, ngực như bị nặng nề đánh một cái, lùi lại phía sau mấy bước, nhìn chăm chăm vào thi thể của Viên Hồng.

-Giang Thần! Nói thế nào thì Viên Hồng cũng đã từng là trưởng lão của Thiên Đạo môn, người quá phận rồi đó!

Liễu Kiếm Thanh quát lên.

-Hết cách rồi, ai bảo hãn chủ động tới giết ta, có điều dùng tư duy của ba vị trưởng lão các người, đương nhiên các người sẽ cho rằng ta nên đứng bất động để hãn tới giết, rất đáng tiếc, ta đã để cho các người thất vọng rồi.

Giang Thần nói.

- Hừ, đừng có nói lắm nhảm ở đây nữa đi.

Liều Kiếm Thanh rất là bất mãn, nhưng rõ ràng khí thế đã yếu đi không ít.

- Giang Thần, ngày hôm nay, không chết không thôi.

Bỗng nhiên, âm thanh của Ninh Hạo Thiên vang vọng ở trong thiên địa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Lực Lượng Huyền Vũ

Ninh Hạo Thiên đã thật sự tức giận.

Hắn được gọi là người số một bên trong các thanh niên của Hỏa vực, đến chỗ nào cũng được muôn người chú ý, uy phong lẫm liệt.

Thế nhưng dường như Giang Thần lại là khắc tinh của hắn, mỗi lần hắn đều không chiếm được chỗ tốt nào cả.

Hắn phá Xích tiêu phong, kết quả Giang Thần trực tiếp làm cho Thiên Vương Phong không còn nữa.

Hắn để sư phụ ra tay, diệt trừ khả năng này uy hiếp đến việc mình đảm nhiệm chức vị chương giáo, kết quả đối phương lại trả lại thi thể của Viên Hồng.

Tất cả tất cả, chỉ có sinh tử mới có thể giải quyết được chuyện này.

- Hạo Thiên, người đã là chương giáo đời tiếp theo, không thể mạnh động.

Một tên Đại trưởng lão nói.

Đây là quyết định sau khi vừa nãy Ninh Hạo Thiên đi vào trong núi đá, người biết cũng không nhiều, vì vậy sau khi người ở chỗ này nghe thấy hắn nói như thế lập tức xuất hiện bạo động không nhỏ.

Trước đây, những đệ tử này đều cho rằng Giang Thần và Ninh Hạo Thiên sẽ cạnh tranh chức vị chương giáo, tư thế này sẽ duy trì trong một

quãng thời gian rất dài.

Thế nhưng lại không nghĩ rằng, môn phái đã sớm nhận định Ninh Hạo Thiên, cũng không biết Giang Thần có cơ hội dự bị hay không.

Đã có bổ nhiệm trước đó, lại có thêm Giang Thần tự nguyện rút lui ra khỏi Thiên Đạo môn, hủy diệt Thiên Vương Phong, vì lẽ đó trong chuyện này cũng không có quan hệ nhân quả gì cả.

Dù cho là lần này Giang Thần phong quang trở về thì chức vị chương giáo cũng không có phần của hắn.

- Giang Thần đã cống hiến lớn như vậy vì Thiên Đạo môn, lại còn có tư cách đi tới Thánh Viện, làm môn phái vẻ vang, kết quả Thiên Đạo môn chưa bao giờ suy nghĩ tới Giang Thần, chuyện này công bằng sao? Thiên Đạo môn như vậy, ta cũng không ở lại nữa!

Đột nhiên, Mạnh Hạo đứng dậy, lên án môn phái bất công, tuyên bố rút lui.

- Ta cũng vậy.

Văn Tâm phụ họa một tiếng, không có nhiều lời, biểu hiện lại vô cùng kiên định.

Chuyện này làm cho không ít người nghị luận, nhưng cũng không quá bất ngờ, dù sao sau khi Ninh Hạo Thiên thượng vị, nhất định sẽ phải thanh toán hai người kia.

- Còn có ai nữa không?

So với giết chết Giang Thần, Ninh Hạo Thiên càng quan tâm tới chức vị chương giáo hơn nữa, nhìn thấy Mạnh Hạo và Văn Tâm làm dao động

uy nghiêm của mình ở trước mặt mọi người, khuôn mặt vốn đã đáng sợ trở nên cực kỳ âm trầm.

- Chúng ta ủng hộ Ninh sư huynh!

- Giang Thần không được chọn đó là tài nghệ của hắn không bằng người khác, có thể trách được ai chứ?

- Đúng vậy, cống hiến lớn là có thể làm chương giáo sao? Như vậy tùy tiện để người nào đó cống hiến vài ước, có phải là ngay cả Thần Du cảnh cũng có thể làm chương giáo hay không?

Người ủng hộ Ninh Hạo Thiên vẫn chiếm đa số, cả đám liên tục mở miệng, lúc này mới làm cho sắc mặt của Ninh Hạo Thiên tốt hơn không ít.

- Trò hề này chấm dứt ở đây đi, muốn rút thì mau chóng rời khỏi đây cho ta.

Phó chương giáo Khương Duy cảm thấy nếu như chuyện này tiếp tục nữa sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào, hắn muốn nhanh chóng làm cho nó lắng lại một chút.

Thế nhưng, Ninh Hạo Thiên không đồng ý.

- Ta thân là chương giáo đời tiếp theo, chuyện thanh lý môn hộ, là trách nhiệm của ta, huống chi hành động hôm nay của Giang Thần cũng không có cách nào tha thứ được.

Nói đoạn Ninh Hạo Thiên cởi áo khoác, bên trong là một bộ y phục, mặc giáp nhẹ, lực lượng trong cơ thể tỏa ra, tóc đen trên đầu bay phấp phới, còn có một luồng khí thể kinh người tỏa ra.

- Chương giáo, chư vị trưởng lão, xin lùi qua một bên, đây là ân oán của ta và Giang Thần, ta giết hắn, Anh Hùng Điện cũng không thể nói được

cái gì.

Ninh Hạo Thiên lại nói.

Chư vị Thái Thượng trưởng lão không có ý kiến, chương giáo Tô Tú Y từ đầu tới cuối đều không lên tiếng, trên mặt luôn mang theo nụ cười khiến cho người ta không đoán ra được.

Sau đó, trên bầu trời chỉ còn lại hai người Ninh Hạo Thiên và Giang Thần.

Chẳng biết vì sao, người ở chỗ này đều duy trì vẻ trầm mặc, cũng không nói một câu mà chỉ lẳng lặng nhìn.

- Vốn ta còn đang suy nghĩ nếu như người làm rùa rụt cổ ở lại trong Thánh Viện, ta sẽ phải làm gì để bắt người. Thế nhưng mà, người lại đi về nhận lấy cái chết.

Ninh Hạo Thiên giận dữ, nhưng hắn lại không lo lắng một chút nào cả, giống như hưởng dụng thức ăn tinh xảo vậy, phải từ từ hưởng dụng, từ đó có thể thấy niềm tin của hắn mạnh bao nhiêu.

Ngắm lại cũng đúng, hắn vừa xuất quan đã khiến cho chư vị Thái Thượng trưởng lão nhận lệnh hắn trở thành chương giáo, đã nói rõ thực lực của hắn đã được tán thành.

Giang Thần lắc đầu một cái, nói:

- Ta thật sự không biết, nếu như không có Thần mạch trộm từ người ta thì người lấy đâu ra lực lượng, một tên trộm, một tên giặc cướp mà cũng giả bộ được như vậy, tự cho mình là cường giả, buồn cười, đáng tiếc, đáng thương.

Ninh Hạo Thiên bĩu môi, đang muốn mở miệng thì lại bị cắt đứt.

- Đừng nói với ta đây là Hắc Long thành quyết định giúp ngươi, trong nghi thức đoạt mạch, định song phương nhất phải duy trì sự tỉnh táo, phải có khát vọng mãnh liệt mới được.

Giang Thần ra vẻ nghiền ngẫm, nói:

- Để ta nghĩ lại chút nhé, khi đoạt mạch, ta nhớ có một âm thanh đang nói là =mẫu thân, nhanh, mau đưa Thần mạch cho con, con cần nó= lời này là người nói đúng không?

Nghe vậy, con ngươi của Ninh Hạo Thiên lại càng sắc bén như kiếm, hận không thể chém giết Giang Thần tại chỗ.

- Còn nữa, người nào đó còn nói một câu =con không thể chịu đựng đáng về thất bại của phụ thân sau khi nhìn con khai mạch, con là chủ nhân tương lai của Hắc Long thành, con muốn Thần mạch, con muốn bắt phàm=!

Giang Thần vẫn còn đang tiếp tục nói.

- Câm miệng!!!

Ninh Hạo Thiên giận dữ hét lớn.

- Tức giận rồi sao?

Nụ cười đắc ý của Giang Thần chậm rãi thu lại, quát:

- Lão tử đang nhớ tới sắc mặt vô liêm sỉ của ngươi, còn có hời ức tan nát cõi lòng lúc đó! Ngươi có tư cách gì tức giận chứ? Ngươi có tư cách gì?

- Đi chết đi.

- Đến đây đi.

Hai người dường như đã mất đi lý trí, điên cuồng xông ra ngoài, như là thiên thạch va chạm, một quyền lại một chưởng, ai cũng không nhường ai.

Trong nháy mắt, khí lưu sinh ra từ quanh thân hai người nhắc lên sóng to gió lớn, nếu như đứng ở trên mặt đất nhìn lên trên rất giống như vùng trời kia đang bị vặn vẹo.

- Làm sao lại vậy được chứ?

Cao tăng của Thiên Đạo môn cả kinh, bọn họ rất là yên tâm đối với Ninh Hạo Thiên, cho rằng hắn sẽ tất thắng.

Thậm chí khi nhìn thấy hai người phần nộ va chạm bọn họ còn cười nhạo Giang Thần ngớ ngẩn, không đi phát huy ưu thế võ học, lại còn cứng đối cứng.

Nhưng mà, hai người ai cũng không có được ưu thế hơn so với đối phương, mà đang giằng co trên không trung, hai tay có bắp thịt nhô lên, đang dùng man lực giằng co.

- Sao rồi? Rất bất ngờ đúng không?

Nhìn khuôn mặt tràn ngập vẻ chấn động của Ninh Hạo Thiên, Giang Thần cười nhạo nói:

- Hôn thê của người nói không sai, quả thực cảnh giới của người không vượt qua tầng năm, chỉ là Thông thiên cảnh tầng bốn.

- Công chúa?

Nghe thấy hắn nhắc tới Phi Nguyệt, Ninh Hạo Thiên ngẩn ra, lại nghe thấy vẻ chế nhạo trong lời nói của hắn, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu.

- Lực lượng Huyền Vũ!

Ninh Hạo Thiên hận không thể đánh Giang Thần thành bụi phận, Thiên chi hoàn diên cuồng vận chuyển, mang theo oai của bảo điển, hai tay phát lực, Giang Thần bắt đầu lui về phía sau.

-Ồ? Thông qua Thần mạch của ta tu luyện ra lực lượng, từ đó thu hoạch được truyền thừa lợi hại đó, thế nhưng ngày hôm nay, người vẫn sẽ phải chết!

- Tám mạch cùng mở, phong lôi thụ mệnh!

Tức thì, thân thể của Giang Thần trở nên ổn định, Ninh Hạo Thiên phát hiện ra mình bị một luồng lực lượng dồi dào lấp biển bao phủ, tụ tập vào giữa hai tay, đánh bay hẳn ra ngoài.

- Sao?

Cao tầng của Thiên Đạo môn hoàn toàn biến sắc, vừa mới là giao chiến vòng thứ nhất, không ngờ lại là Ninh Hạo Thiên bị thua!

- Ha ha ha ha, thú vị, thực sự rất thú vị, người bị Thiên Đạo môn cho rằng là con rơi sắp đánh bại người được bao bọc, cho rằng là thiên tài, dốc sức bồi dưỡng.

Nhìn thấy cảnh này, Phạm Đồ đại hỉ, đồng thời còn dùng thanh âm rõ ràng kia làm cho tất cả mọi người đều có thể nghe thấy được.

Sau khi nghe thấy hẳn nói như thế, cảm giác của các đệ tử Thiên Đạo môn cũng rất kỳ quái.

Nếu như thật xảy ra chuyện mà Phạm Đồ vừa nói tới, như vậy quả thực là trào phúng lớn lao đối với Thiên Đạo môn.

- Hừ, chuyện kia sẽ không xảy ra.

- Chỉ là bất cẩn gặp khó mà thôi, cách thắng bại còn xa lắm.

- Ninh sư huynh chăm chú thì có thể đánh Giang Thần thành một con chó chỉ biết chạy trốn!

Các đệ tử của Thiên Vương Phong bắt đầu trợ uy, nhưng ai cũng có thể nghe thấy, khí thế của bọn họ không đầy đủ như lúc mới bắt đầu nữa.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Thiên Vũ Thần Y

Thiên Vương Phong đã bị hủy diệt một cách triệt để, đó là bởi vì chiến thuyền, dù sao cũng là ngoại lực, sau khi mọi người khiếp sợ, cũng không quá kính nể đối với Giang Thần.

Nhưng mà, Giang Thần dựa vào lực lượng của chính mình cứng đối cứng với Ninh Hạo Thiên, không rơi xuống hạ phong, chuyện này đã nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Giang Thần còn nhỏ hơn vài tuổi so với Ninh Hạo Thiên, gia thế bối cảnh lại ở thế yếu, chẳng ai nghĩ tới, nhanh như vậy hắn đã đuổi kịp được người sau.

- Lễ nào Thánh Viện thực sự thần kỳ như vậy sao?

Cao tăng Thiên Đạo môn quy kết chuyện này lên trên người của Thánh Viện, bởi vì nửa năm trước, giữa Ninh Hạo Thiên và Giang Thần, bọn họ sẽ lựa chọn người trước.

Bây giờ, cảm giác cay đắng nhàn nhạt lan tràn ra ở trong lòng của bọn họ, bọn họ tha thiết nhìn về phía Ninh Hạo Thiên.

- Hừ, cho rằng bằng vào lực lượng như vậy là đã có thể báo thù được sao? Còn thiếu rất nhiều.

Sau khi Ninh Hạo Thiên giật mình, hắn cũng quyết định, ngày hôm nay nhất định phải làm cho Giang Thần chết, nếu không vậy nửa năm nữa, người chết sẽ là hắn.

- Một kích vừa nãy cũng chỉ là tiện tay thăm dò mà thôi, mà người, chỉ sợ người đã toàn lực ứng phó.

Ninh Hạo Thiên cười lạnh một tiếng, sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy, hẳn vẫn tràn ngập tự tin như cũ.

- Chỉ có thể thông qua ngôn ngữ vô tri để tìm về sự tự tin thôi sao? Thực sự là bi ai thay cho người.

Giang Thần lắc đầu một cái, trên mặt tràn ngập vẻ chán ghét.

Ninh Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, hai tay chậm rãi giơ lên, giống như đang nâng lên một vật nặng vậy.

Khi nâng qua đỉnh đầu, quanh thân hiện ra từ trường vô hình, một tầng màn ánh sáng kề sát thân thể của hắn.

- Thiên Vũ Thần Y!

Rất nhiều trường lão và đệ tử chân truyền hết sức kinh ngạc, thứ Ninh Hạo Thiên thi triển ra chính là bí mật bất truyền của Thiên Đạo môn.

Cái gọi là Thiên Vũ Thần Y là lồng khí hộ thể, điểm không giống chính là, hạn chế đối với bản thân rất ít, không chỉ có hoạt động như thường mà còn có thể tăng cường mọi mặt công thể của Thông thiên cảnh.

Mặt khác, sức phòng ngự cũng rất cường hãn, không nói tới việc khó có thể xuyên thủng ra mà lại còn có thể phản ngược lực lượng của kẻ địch lại.

Vì lẽ đó ở trong Hỏa vực, Thiên Vũ Thần Y là thứ mà kẻ địch nhứt đầu nhứt về Thiên Đạo môn.

Thiên Vũ Thần Y cũng được gọi là bảo vật trấn phái của Thiên Đạo môn, chỉ có người được môn phái coi trọng mới sẽ được truyền thụ.

- Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Khỏe miệng của Ninh Hạo Thiên nở nụ cười độ cong, hai tay vung vẩy, lực lượng Huyền Vũ màu vàng óng được dẫn ra ngoài thân thể.

Trong vòng một phút ngắn ngủi, khí thế của Ninh Hạo Thiên đã kéo lên gấp mấy chục lần, đám người ngưỡng mộ chỉ cảm thấy hẫng như là một ngọn núi lớn đứng trước mặt bọn họ mà thôi.

- Huyền Vũ thần quyền: Huyền Môn đảo hư!

Chợt, ngọn núi lớn này dùng tốc độ như sấm chớp bắn về phía Giang Thần.

- Quá mạnh!

Chỗ nó đi qua, không gian đều bị Ninh Hạo Thiên đánh nát, dù cho là người có khoảng cách xa nhất thì cũng bị nguồn lực lượng này trấn áp.

- Trời ạ, Giang Thần sẽ phải chống lại như thế nào đây?

- Không ngờ trên người Ninh Hạo Thiên còn có Thiên Vũ Thần Y!

Mọi người biết rõ trạng thái của Ninh Hạo Thiên lúc này, tất cả đều hít sâu một hơi, ánh mắt khi nhìn về phía Giang Thần mang theo vẻ thương hại.

Trừ chuyện này ra, cảnh giới của Ninh Hạo Thiên cao hơn hai tầng, khí hải có bốn cái Thiên chi hoàn.

Thế yếu, Giang Thần hoàn toàn nằm ở trong thế yếu.

- Vô cực đao, đao vô cực, vô cực nhất đao!

Trước sau Giang Thần vẫn như một, không chịu thua, nhanh chóng rút đao ra.

Ngay khi đao ra khỏi vỏ, gió mạnh gào thét, một cơn rồng gió quấy nhiễu tới mức long trời lở đất.

Ninh Hạo Thiên thân ở trong đó phải chịu sức gió cuộn trào làm ảnh hưởng, thế công đã bị trì hoãn.

- Phong đại đạo sao? Thì có ích lợi gì chứ, ý cảnh võ học chung quy vẫn cần lực lượng của bản thân để duy trì, hướng chi, ta còn có Thiên Vũ Thần Y!

Ninh Hạo Thiên cười cợt, cũng không phát lực mà tùy ý để cơn gió mạnh mang theo lực lượng giết chóc bao phủ bản thân.

Gió mạnh chạm vào cái màn ánh sáng trong suốt này lại càng động lại, sau đó phóng thẳng về phía Ninh Hạo Thiên.

Cuối cùng, gió lớn dung nhập vào bên trong quyền thức của Ninh Hạo Thiên, trở thành lực lượng của hắn.

Mặc dù như thế, thế nhưng Giang Thần đã rút đao ra, không có chỗ trống để thu hồi, vẫn phải tiếp tục hướng về phía trước.

Ánh đao lóe lên, nhưng không có lập lòe đến phía sau lưng của Ninh Hạo Thiên giống thường ngày, trái lại, theo một tiếng vang giòn giã vang vọng, lại bị đánh chệch về một hướng khác.

- Thật là vô vị, thông qua phương pháp như vậy để làm tiêu hao quyền lực của ta, chỉ là khôn vặt mà thôi.

Vốn Ninh Hạo Thiên muốn dùng một quyền lấy tính mạng của Giang Thần, cuối cùng lại chỉ có thể đánh bay, hắn rất là không hài lòng.

Nhưng mà, phần lớn quyền lực bị tiêu hao, thế nhưng hắc đao trong tay của Giang Thần vẫn không ngừng run rẩy như cũ.

- Không thể làm được đến mức thu phát như thường, hoàn toàn đánh lực lượng vào trên người kẻ địch, đây là vô năng, nếu như ta là người, ta sẽ không có mặt mũi lớn như vậy để nói ra chuyện này.

Giang Thần châm chọc một tiếng, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ.

Cái cảm giác này, hẳn không có chút xa lạ nào cả, vượt cấp khiêu chiến, lực lượng ở thế yếu, nhất định phải dựa vào võ học để thủ thắng.

Quan trọng nhất chính là, Huyền vũ chân công này hẳn cũng hiểu, là tồn tại lật đổ võ học, một quyền vừa nảy của Ninh Hạo Thiên đã đạt đến cấp độ đại sư.

- Có điều, theo ta dự đoán, hẳn còn vương tay chân hơn so với hiện tại.

Nghĩ tới đây, Giang Thần nở nụ cười hiểu ý, vẫn rất tiêu sái như thường, không có gì lo sợ.

- Mạnh mẽ, ta rất muốn xem xem, khi người chết người còn có lời gì muốn nói nữa không.

Ninh Hạo Thiên lắc bả vai, hẳn đang có ưu thế cho nên cũng không quá lo lắng, ở trong mắt người ngoài, tấn công như lôi đình vạn quân của hắn chỉ là phát huy rất bình thường mà thôi.

- Huyền Vũ thần quyền: Trục Đảo Hoàng Long!

Ninh Hạo Thiên lần nữa ra chiêu, tiến sát gần người Giang Thần.

- Thần cường chân tuyệt: Nộ Toái Sơn Hà!

Điểm đáng sợ chính là, khi Giang Thần xuất đao để đối phó với quyền thức, Ninh Hạo Thiên đổi quyền thành chân, chân tạo thành công kích hình bán nguyệt.

Quyền chân thay đổi trôi chảy tự nhiên, trình độ Thối pháp vẫn là đại sư.

Chân của hắn đá vào trên lưỡi của hắc đao, hắn có Thiên Vũ Thần Y cho nên không sợ lưỡi đao, hai người va vào nhau, phát sinh ra tiếng kim loại va chạm.

Một cước mang theo lực lượng ngàn quân đá bay hắc đao, thân thể của Giang Thần cũng mất đi khống chế bay ngược về phía sau.

Ninh Hạo Thiên ôm hai tay ở trước ngực, ngạo nghễ nói:

- Một kích àn, ngươi đã thoả mãn chưa?

Giang Thần bay ra gần ngàn thước mới miễn cưỡng ổn định lại được thân thể, lại lặn lội mấy trăm thước mới dừng lại.

- Phốc!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng của Giang Thần phun ra, chỉ có điều ánh mắt vẫn rất bất khuất như cũ.

- Miễn cưỡng, quá miễn cưỡng.

- Không phá được Thiên Vũ Thần Y, không thể thắng được.

- Phá thế nào đây, đây chính là bí mật bất truyền của Thiên Đạo môn, chỉ có người có cảnh giới cao hơn rất nhiều mới có thể không để ý tới nó.

- Người nắm giữ Thiên Vũ Thần Y, ở bên trong đám người cùng cảnh giới hầu như là tồn tại bất tử, càng không cần phải nói tới Giang Thần đang

nằm ở thế yếu hơn.

Người của Thiên Đạo môn đã biết vừa nảy đệ tử Thiên Vương Phong không khoác lác, một khi Ninh Hạo Thiên chăm chú lên, quả thực rất là mạnh.

- Phù.

Các cao tăng Thiên Đạo môn thở phào một hơi, chuyện này đã chứng minh ánh mắt của bọn họ không sai.

Có điều, trong bọn họ cũng có người nghĩ, nếu như truyền thụ Thiên Vũ Thần Y cho Giang Thần, liệu có thể sẽ là một kết quả khác hay không.

- Đây là lúc nên kết thúc trận chiến đấu vô vị này.

Ninh Hạo Thiên cười rất xán lạn, Giang Thần vừa chết, hắn sẽ là nhân vật không ai có thể ngăn cản ở trong Hỏa vực.

- Đúng vậy, là lúc nên kết thúc rồi.

Eo của Giang Thần bỗng nhiên thẳng tắp, hắn lau máu tươi ở khóe miệng, cười lạnh nói:

- Nghiên cứu về Huyền vũ chân công, chấm dứt ở đây.

Hắn cũng không cầm hắc đao về mà là cầm Xích tiêu kiếm trong tay.

- Người cho rằng, như vậy là có tác dụng hay sao...

Ninh Hạo Thiên rất xem thường mở miệng, nhưng lời còn chưa nói hết thì đã bị cắt đứt.

- Người cho rằng thứ như lồng khí hộ thể này chỉ có người mới có sao? Thiên Vũ Thần Y? Chỉ là trò trẻ con, ta sẽ để cho người xem một chút,

cái gì gọi là lòng khí hợ thể chân chính.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Thiên Đạo Chiến Hạp

Giang Thần nói Thiên Vũ Thần Y thấp kém như vậy làm cho các cao tầng Thiên Đạo môn ở đây đều rất là bất mãn.

Ánh mắt sắc bén rơi xuống người hắn, muốn nhìn một chút xem hắn có bản lĩnh gì mà dám nói mạnh miệng như thế.

Giang Thần không làm cho bọn họ thất vọng, cánh tay phải của hắn giơ lên, bàn tay hướng lên trên, theo năm ngón tay uốn lượn dùng sức, ánh sáng nhảy lên ở trong lòng bàn tay, rất nhanh một quả cầu đã hiện ra.

Sau khi quả cầu lớn bằng quả trứng gà, ánh sáng màu trắng óng ánh và hồ quang đã bao phủ toàn bộ cánh tay lại.

- Lực lượng sấm sét?

Tình cảnh này khiến cho người ta giật mình, lực phá hoại mạnh nhất trong phiên thiên địa này chính là sấm sét, không ngờ lại bị Giang Thần nắm giữ ở trong tay, làm cho mọi người nhìn qua đều cảm thấy hắn rất siêu phàm và thần thánh.

Chỉ có điều, tạm thời còn không nhìn ra có liên quan gì tới lồng khí hộ thể cả.

Giang Thần đột nhiên nắm tay, bóp nát quả cầu, trong khoảnh khắc, tia lửa điện như rắn, bao trùm lấy thân thể của hắn.

- Ta sẽ làm cho người biết, cái gì mới gọi là lồng khí hộ thể phòng ngự tuyệt đối.

Sấm sét và lồng khí hộ thể kết hợp lại với nhau, hóa thành một kiện thần giáp bằng sấm sét.

Thân thể của Giang Thần bắn về phía trc, mang theo sấm sét, gió rít gào, hấn đã làm được bốn chữ nhanh như chớp giạt chân chính.

- Trường hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Giang Thần có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lập tức đánh ra kiếm thức mạnh mẽ, ở ngoài kiếm cương lưỡi kiếm, còn có một tầng sấm sét.

Roẹt! Roẹt! Roẹt!

Ba kiếm nhanh như chớp giạt ở trong thời gian không tới một giây dùng tốc độ và góc độ không tầm thường đánh ra, dễ dàng như ăn cháo xé rách Thiên Vũ Thần Y, lại còn chém lên trên giáp nhẹ trên người của Ninh Hạo Thiên, rất là nguy hiểm.

- Vô nhị thương quyết: Nộ Vĩn thương thiên!

Ninh Hạo Thiên cũng bị dọa đến mức sắc mặt tái mét, vì đề phòng Giang Thần có hậu chiêu cho nên hấn cố nén thống khổ ra tay, một thanh ngân thương đột nhiên xuất hiện, đầu thương như rắn phóng về phía trước.

- Tám mạch cùng mở, phong lôi thụ mệnh!

- Bất hủ kiếm đạo, mở!

Giang Thần không lùi về phía sau như ước nguyện của hấn, kiếm như Thần Long, thể không thể đỡ, thân thể thon dài và trường kiếm trong tay phối hợp rất là hoàn mỹ.

Một kiếm đánh ra, không phải cánh tay vung lên mà là người và kiếm hợp lực chém ra.

Ánh kiếm, ánh kiếm, kiếm cương luân phiên biến hóa, khi ba thứ hòa vào làm một thể, Xích tiêu kiếm chẳng khác nào một thanh thần kiếm xuất thế.

Đạo thương mang như dải lụa bị chém nát, Ninh Hạo Thiên không ngừng bị bức lui, từng đạo từng đạo vết thương từ kiếm xuất hiện trên người hắn.

Thiên Vũ Thần Y, thùng rỗng kêu to.

- Vô nhị thương tuyệt: Độc nhất vô nhị!

Ninh Hạo Thiên không để ý tới thương thế của mình mà, trường thương trong tay bay lượn, vạn ngàn thương mang tầng tầng lớp lớp, chẳng khác nào sóng biển liên miên không dứt đánh về phía Giang Thần.

Thế nhưng sau khi chạm được được vào bộ giáp bằng sắt sấm sét của Giang Thần, trong nháy mắt thương mang đã biến mất không còn bóng dáng đâu nữa.

- Tại sao lại như vậy chứ?

Sự tự tin của Ninh Hạo Thiên sụp đổ, Giang Thần được sắt sấm sét hộ thể, ngay cả một giọt nước cũng không tiến vào được, không phải là thứ mà bất kỳ thủ đoạn gì cũng có thể đả thương được đối phương.

- Lòng khí hộ thể của hắn phải trả giá bằng tiêu hao để đánh đổi, không thể kéo dài quá lâu, vừa chiến vừa lui!

Cũng còn may, âm thanh của một tên Thái Thượng trưởng lão vang lên ở trong lỗ tai của hắn, làm cho hắn cũng có thể yên tâm hơn một chút.

- Vô nhị thương quyết: Hồi mã vấn thiên!

Ninh Hạo Thiên dùng thương để phòng ngự, ngân thương đi khắp toàn thân từ trên xuống dưới, ngăn cản mũi kiếm điên cuồng của Giang Thần.

Quả nhiên không bao lâu sau, bộ giáp sấm sét trên người của Giang Thần đã từ từ biến mất.

Khi hấn muốn phản công, Giang Thần kéo dài khoảng cách, hấn cũng vui vẻ với tình huống này, hấn cũng nhân cơ hội điều tức.

- Khi thực chiến còn cần người khác nhắc nhở, một ngày nào đó người động phòng hoa chúc, có phải cũng cần phụ mẫu ở bên cạnh chỉ cho người nên dùng sức thế nào hay sao?

Giang Thần nói.

Ninh Hạo Thiên đang muốn khôi phục vừa nghe lời này, suýt chút nữa đã phun máu ba lần.

- Chết đi cho ta!

Ninh Hạo Thiên cũng không nghỉ ngơi nữa mà lực lượng Huyền Vũ được truyền vào bên trong ngân thương, bắn về phía Giang Thần.

Mà người của hấn cũng như mũi tên nhọn theo sát phía sau.

- Huyền Vũ thần quyền: Thiên chi thương thương!

- Sơn hải chương kinh: Long đằng thiên hạ!

Một tay quyền, một tay chương, quyền chương cùng công kích, đủ để làm cho huyền cương cứng rắn bị đánh thành một lỗ thủng to.

Giang Thần tránh thoát khỏi ngân thương, thân thể đang bị ngân thương làm ảnh hưởng, khiến cho hắn suýt chút nữa không ổn định lại được thân thể đúng lúc.

- Nhất kiếm vô cực!

- Vô thường nhất đao!

Tay trái của Giang Thần xuất kiếm, tay phải tự động nắm chặt vào vỏ hắc đao.

Đao chiêu và kiếm chiêu đồng thời được phát động, võ học hoàn toàn khác nhau, thế nhưng ở trong tay của hắn lại được thi triển vô cùng trôi chảy tự nhiên.

Một đao một kiếm, thế nhưng lại không tách rời, đao có sự ác liệt của kiếm, kiếm có sự bá đạo của đao.

Rất nhanh, ở trong ánh mắt của vô số người, quyền chưởng và đao kiếm bắt đầu va chạm, phân cao thấp với nhau.

Tuyệt đại đa số người ở đây chưa từng thấy chiến đấu giống như vậy bao giờ.

Chưởng ấn, ánh quyền và lưỡi đao sắc bén chẳng khác nào thiên quân vạn mã giao chiến ở trên trời, cả không vực rộng lớn đã không đủ để cho hai người chiến đấu nữa.

Hai người Ninh Hạo Thiên và Giang Thần có qua có lại, mỗi người đều bị thương, nhưng mà càng chiến càng mạnh, mỗi lần giao chiến cũng càng nguy hiểm hơn nữa.

Mãi đến khi lồng khí hộ thể của hai người đều gần như sắp khôi phục thì lúc này mới tạm thời kết thúc giao chiến, đều lùi về phía sau.

Trên khuôn mặt của hai người tràn ngập mồ hôi, thở hồng hộc, máu trên người đang không ngừng chảy, không biết là máu của bản thân hay là của đối phương.

- Không ngờ lại có thể bức Ninh Hạo Thiên thành như vậy.

- Đáng sợ, cảnh giới của hắn mới là tầng hai, cuộc chiến này, thắng thua đã phân rồi.

- Nhưng sinh tử, còn chưa phân mà.

Cao tăng Thiên Đạo môn sôi nổi nghị luận, đều bị biểu hiện của Giang Thần làm cho chấn động.

Điểm quan trọng nhất chính là, không ngờ lôi điện chi lực trải qua thời gian khôi phục gần gũi lại lần nữa xuất hiện, điều này đã nói rõ không phải là ngoại lực, mà là lực lượng của bản thân Giang Thần.

Nếu như bọn họ có thể nhìn thấy khí hải của Giang Thần thì sẽ phát hiện ra có một viên hạch đang phát sáng.

- Ha ha ha, Giang Thần à Giang Thần, nhìn dáng vẻ của ngươi, dường như đã tới bước đường cùng rồi đúng không? Có điều ta biết, ngươi còn có một thức tuyệt kiếm, nhanh dùng đi, nếu không ngươi sẽ không có cơ hội nào nữa đâu.

Ninh Hạo Thiên đột nhiên cười to, vô cùng thoải mái, cũng có ý nghĩa hắn còn chưa tới tuyệt cảnh.

Tần suất thở dốc của hắn cũng không kịch liệt bằng Giang Thần.

Con mắt của Giang Thần hơi nheo lại, hiện tại vẫn chưa tới lúc sử dụng Sát na kiếm pháp.

- Lực lượng Huyền Vũ thực sự rất lợi hại, cùng lắm hẳn chỉ khai phá được ba cái kỳ mạch, thế nhưng dựa vào lực lượng Huyền Vũ lại có thể chống lại tám mạch cùng mở như ta.

- Huyền Vũ Chân Công cũng giống như vậy, mười loại võ học cân sức ngang tài với kiếm pháp của ta, nếu không tăng bốn phổ thông đã sớm chết ở dưới kiếm của ta rồi.

- Càng quan trọng hơn chính là, rõ ràng hẳn còn có lá bài tẩy, hơn nữa còn không chỉ có một cái.

Giang Thần thầm tính toán ở trong lòng, bề ngoài, hẳn khá là tự đại khiêu khích nói:

- Người là Thông thiên cảnh tăng bốn mà cũng chỉ đến như thế mà thôi.

- Ta chỉ không muốn bại lộ thực lực chân thật của mình mà thôi, dù sao, ta còn muốn xung kích Thanh vân bảng, nhưng nếu như người đã cố ý muốn chết, như vậy, ta sẽ để cho người biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Ninh Hạo Thiên nói xong, một cái hộp dài gần như bằng hắc thủ được lấy ra, lơ lửng giữa không trung.

- Thiên Đạo Chiến Hạp!

Người của Thiên Đạo môn cùng hít vào một hơi.

Đây là bảo vật trấn phái của Thiên Đạo môn, hơn nữa địa vị so với Thiên Vũ Thần Y còn cao hơn.

Nếu như Thiên Vũ Thần Y kia chỉ cần là người được trưởng lão đoàn tán thành thì sẽ có thể được truyền thụ thì Thiên Đạo Chiến Hạp, nhất định phải lên làm chủ đạo thì mới có thể thu được nó.

Đúng như Tô Tú Y đã tính toán, sau khi Ninh Hạo Thiên chính thức trở thành chủ giáo của Thiên Đạo môn, Thiên Đạo Chiến Hạp cũng sẽ là vật tượng trưng của hắn.

Bên trong chiến hạp có vô số linh kiện vũ khí, có thể tổ hợp thành bất kỳ vũ khí nào trong nháy mắt, phù hợp hoàn mỹ với thập cường võ đạo trong Huyền Vũ Chân Công của Ninh Hạo Thiên.

Trên thực tế, Thiên Đạo Chiến Hạp chính là vì Huyền Vũ Chân Công mà sinh ra.

Nhưng trước đó Thiên Đạo môn nhận được Thiên Đạo Chiến Hạp, sau đó Ninh Hạo Thiên mới có được truyền thừa.

Cũng có ý nghĩa, Ninh Hạo Thiên có thể tìm được vị trí truyền thừa, kỳ thực chính là do Thiên Đạo môn sắp xếp.

- Thực sự là con ruột.

Giang Thần không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Lá Bài Tẩy Ra Hết

Thiên Đạo Chiến Hạp là bảo vật Thiên Đạo môn thu được từ rất lâu trước đây, có thể tùy ý tổ hợp ra bất kỳ một loại vũ khí nào, cho nên mới được tôn sùng là chí bảo.

Đến nay, cũng không có bất kỳ người nào sử dụng tới chiến hạp, cho nên cũng không biết được uy lực cụ thể ra sao.

Nhưng nhìn thấy Ninh Hạo Thiên, người của Thiên Đạo môn đột nhiên hiểu ra.

Thiên Đạo Chiến Hạp phải phối hợp với người tu luyện qua Huyền Vũ Chân Công, hai thứ kết hợp lại, như vậy sẽ như hổ thêm cánh, công lực của người sử dụng sẽ tăng lên nhiều.

Trước đó Thiên Đạo môn đã sớm phát hiện ra vị trí truyền thừa, thế nhưng, không người nào có thể được truyền thừa tán thành, cho nên bọn họ không thể làm gì khác hơn là trước tiên lấy đồ vật truyền thừa trong đó ra trước.

Mãi cho đến khi Ninh Hạo Thiên xuất hiện, trưởng lão đoàn của Thiên Đạo môn quyết định bồi dưỡng hắn, lại để hắn đi tới đó thu thập truyền thừa.

Cuối cùng, sau khi Thiên Đạo Chiến Hạp theo vị trí chương giáo được truyền cho Ninh Hạo Thiên, tất cả cũng được tiến hành giống như trong kế hoạch, nếu như không phải Giang Thần xuất hiện thì tất cả sẽ êm thấm.

Đương nhiên, Giang Thần chỉ là người làm cho để tất cả những chuyện này trở nên không được hoàn mỹ như vậy mà thôi, cũng không thể làm ảnh hưởng được đến cái gì cả.

Thiên Đạo Chiến Hạp vừa xuất hiện, chắc chắn Giang Thần phải chết.

Trong lòng tiếc hận đám người Thiên Đạo môn, thậm chí bên trong các cao tăng đã có người hối hận, dùng tình huống bây giờ mà nói, Giang Thần còn thích hợp hơn so với Ninh Hạo Thiên.

Nhưng mà, việc đã đến nước này, Giang Thần đã có oán niệm không nhỏ đối với Thiên Đạo môn, không có cách nào hối hận được nữa.

- Mỗi một loại võ đạo kết hợp với vũ khí thì uy lực sẽ được tăng lên chừng gấp đôi.

Ninh Hạo Thiên nói, hắn lại dùng sức võ Thiên Đạo Chiến Hạp một cái, từ bên trong có mấy cái linh kiện nho nhỏ bay ra, nhanh chóng tổ hợp thành một chiếc nhẫn, được hắn đeo lên trên ngón trỏ trên tay phải.

- Chỉ thiên diệt thần: Toái thương khung!

Một chỉ được điểm ra, chỉ mang sôi trào mãnh liệt ngưng tụ thành một điểm, bắn về phía trước.

Hắn còn nhớ sự uy hiếp do thần giáp sấm sét của Giang Thần mang đến, vì vậy hắn sẽ không chiến đấu cận thân nữa.

Chỉ mang đánh tới, mặc kệ kết quả ra sao, đều không dính dáng đến bản thân hắn, huống chi hắn có lòng tin Giang Thần không tránh thoát được một chỉ này.

Bởi vì chỉ mang xẹt qua trời cao, chỉ trong chớp mắt đã đánh vào trên lưỡi kiếm của Giang Thần.

Giang Thần nín thở ngưng thần, kiểm cương, lực lượng phong lôi truyền vào bên trong Xích tiêu kiếm, trên lưỡi kiếm phát ra tia sáng chói mắt, mà người của hắn thì bị bức ép đến mức phải mạnh mẽ lui về phía sau.

- Đoạn sơn long trảo: Thiên toàn vạn trảo!

Chân của Ninh Hạo Thiên ở trên hư không đập xuống, bùng nổ ra lực lượng kinh người, người đi lên trên bầu trời, chiếc nhẫn trên tay biến thành cương trảo màu đen cực kỳ sắc bén.

Theo lực lượng Huyền Vũ, trên không trung xuất hiện hàng ngàn, hàng vạn đạo lợi trảo đánh xuống đỉnh đầu của Giang Thần.

Kình khí do lợi trảo sản sinh, bao phủ cả bầu trời, khóa chặt lấy người của Giang Thần.

Sau khi Giang Thần hóa giải chỉ mang, một kiếm một đao điên cuồng chém ra, hóa giải lợi trảo trí mạng, thế nhưng lại vẫn có lợi trảo cuộn cuộn không ngừng đánh vào trên đao kiếm, khiến cho thân thể của hắn không ngừng hạ xuống.

Ninh Hạo Thiên còn muốn xuất kích nữa, thế nhưng hắn lại cảm thấy không cần thiết, cho nên lại dùng ánh mắt trầm tư nhìn Giang Thần đang vô cùng chật vật.

Có mấy người không đành lòng cúi đầu, theo Thiên Đạo Chiến Hạp xuất hiện, Giang Thần thua đã là chuyện nhất định khó tránh khỏi.

Thiên Đạo Chiến Hạp vốn là một phần của Huyền Vũ Chân Công, vì lẽ đó cũng không tính là Ninh Hạo Thiên đã mượn dùng ngoại lực.

Chỉ có thể nói, Giang Thần có tư cách chiến một trận với Ninh Hạo Thiên, thế nhưng muốn thắng, rất là miễn cưỡng.

- Hả?

Đột nhiên, mọi người phát hiện ra Giang Thần bị lợi trảo làm cho tràn ngập nguy cơ đã có biến hóa, không nói tới việc thân thể ngừng lại, sự uy hiếp của lợi trảo đối với hắn cũng đã biến mất.

Nhìn kỹ, mọi người mới phát hiện ra là do kiếm trong tay của hắn, so với vừa nãy còn sắc bén hơn, lợi trảo tiến vào bên trong phạm vi ba thước tất cả đều vỡ nát.

- Lại là lâm trận đột phá.

- Năm giữ Phong chi tiểu đạo hoàn chỉnh, kiếm đạo từ tiểu thành đạt đến đại thành.

- Thực sự là thiên tài chiến đấu khiến cho người ta đau đầu.

Ánh mắt của cao tăng Thiên Đạo môn là sắc bén nhất, lập tức nhìn ra được biến hóa của Giang Thần.

- Bất hủ kiếm đạo, kiếm đạo bất hủ!

Xu hướng suy tàn vừa nãy không còn tồn tại nữa, thay vào đó chính là một luồng khí thể mới, là lực lượng mạnh mẽ hùng hậu hơn nhiều.

- Kiếm lên!

Lôi hạch vận chuyển, Xích tiêu kiếm vốn đã trí mạng lại làm cho người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, như là liếc mắt nhìn một cái cũng sẽ bị thương vậy.

Hắn từ dưới đi lên trên, tiêu diệt tất cả lợi trảo, vọt tới trước người của Ninh Hạo Thiên, người mặc thần giáp sấm sét, chiêu nào chiêu nấy đều rất trí mạng, không chút lưu tình.

- Không được!

Ninh Hạo Thiên đột nhiên không kịp chuẩn bị, lại càng không có cách nào phá giải được kiếm pháp tinh diệu cho nên đành phải gọi Thiên Đạo Chiến Hạp ra, xem là tấm khiên để chống lại thế tấn công của Giang Thần.

- Nếu như Võ Vô Cực biết người dùng chiến hạp của hắn như vậy, nhất định sẽ bị tức chết.

Giang Thần giễu cợt nói.

- Ít nói nhảm đi!

Ninh Hạo Thiên giận dữ, vỗ một chưởng lên bên trên Thiên Đạo Chiến Hạp, một cái phương thiên họa kích bay ra, bắn về phía Giang Thần, bắt hắn lùi về phía sau.

- Lâm trận ngộ chiêu cũng không cứu được người.

Ninh Hạo Thiên thuận thế cầm lấy phương thiên họa kích, nghĩ thầm:

- Nếu cứ tiếp tục nữa sẽ gây bất lợi cho ta, phải tốc chiến tốc thắng!

- Giang Thần, nếm thử một kích này của ta xem!

Ninh Hạo Thiên lại gọi phương thiên họa kích về, lực lượng Huyền Vũ hội tụ vào trong tay, dùng sức vỗ vào bên trên Thiên Đạo Chiến Hạp.

Chiến hạp bắn ra phong mang, điên cuồng xoay tròn.

Giang Thần còn đang vui vẻ vì mình đột phá nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Dùng sự hiểu biết của hắn đối với Huyền Vũ Chân Công, Ninh Hạo Thiên đang muốn vận dụng tuyệt thức.

Chỉ là không biết, là chiêu tuyệt thức nào mà thôi.

Huyền Vũ Chân Công có ba chiêu tuyệt thức, một thức sát chiêu.

Chiêu thứ nhất của tuyệt thức không cần Thiên Đạo Chiến Hạp thì cũng có thể thi triển ra được, thế nhưng hai chiêu khác thì lại nhất định phải có chiến hạp mới được.

Nếu như là hai chiêu phía sau, Giang Thần không bảo đảm được mình có thể chịu đựng được hay không.

Lại nói tới sát chiêu, Giang Thần không tin trong nửa năm Ninh Hạo Thiên đã có thể lĩnh ngộ được.

- Tuyệt thức: Thập phương vô địch!

Ninh Hạo Thiên sức lực xong xuôi, người đẩy Thiên Đạo Chiến Hạp về phía trước, dưới lực lượng Huyền Vũ điên cuồng truyền vào trong, chiến hạp bị ánh vàng bao phủ.

- Phù.

Giang Thần thở phào một hơi, là chiêu tuyệt thức thứ nhất.

Đương nhiên, hắn cũng không thể xem thường được, nhất định phải toàn lực ứng phó.

Sau khi ánh vàng chung quanh Thiên Đạo Chiến Hạp đạt đến đỉnh phong, chiến hạp đột nhiên mở ra, mười loại binh khí mang theo lực lượng Huyền Vũ vô cùng vô tận giết về phía trước, phân biệt là đao, thương, kiếm, kích, bồng, quyền, chưởng, cước, trảo, chỉ.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Giang Thần mở ra toàn bộ thực lực, theo Bất hủ kiếm đạo tăng lên, thức thứ nhất của hắn đã có mười phần hỏa hầu.

Kiểm thức xuất hiện, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị chậm lại, thế tấn công của thập thức vô địch cũng dùng động tác rất chậm bao phủ tới chỗ hắn.

Ở trong quá trình này, người và kiếm của Giang Thần hóa thành một đạo cực quang, lập lòe.

Nói thì chậm, toàn bộ quá trình xảy ra trong thời gian rất ngắn ngủi.

Phanh Phanh Phanh Phanh Phanh!

Sau đó đã nghe thấy tiếng vang liên tiếp vang lên, mười cái binh khí có kiện thất bại, có kiện chạm được vào lưỡi kiếm.

Bản thân Ninh Hạo Thiên, Thiên Vũ Thần Y lần nữa bị phá, máu tươi chảy ròng.

Có điều Giang Thần cũng không dễ chịu, hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không bị ngoại thương, là bị chấn thương mà thôi.

- Ta đã coi thường ngươi, thế nhưng, vẫn là ta thắng.

Ninh Hạo Thiên che vết thương của mình, ánh mắt lạnh lẽo, nói:

- Công lực của ngươi, lá bài tẩy của ngươi, đã dùng hết. Hiện giờ, ngươi nên chịu chết đi thì hơn.

- Tuyệt thức thứ hai: Cường cực thập đạo!

Ninh Hạo Thiên bị thương không nhẹ lại phát động tuyệt thức thứ hai, không chỉ có những người khác bị khiếp sợ, mà ngay cả trên mặt của Giang Thần cũng nở một nụ cười bất đắc dĩ.

- Để ta nhìn xem người còn có biện pháp gì nữa không!

Tiếng nói vừa dứt, Ninh Hạo Thiên lần nữa đẩy Thiên Đạo Chiến Hạp đánh tới, mười kiện binh khí lần nữa xuất hiện, thế tới rất hung hăng, khóa chặt tất cả phương vị trên dưới phải trái của Giang Thần.

Lần này, mặc kệ là Bất hủ kiếm đạo, hay là lôi đình thần giáp, tất cả cũng đã trở nên vô dụng.

- Trong mong muốn của ta, người phải hoàn toàn nắm giữ được ba chiêu tuyệt thức, bây giờ nhìn lại, đây chính là cực hạn của người, như vậy, người sẽ phải chết.

Giang Thần vừa rồi nhìn như đã từ bỏ chống cự lại đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo một nụ cười tàn nhẫn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Không Bằng Người Suy Nghĩ Một Chút?

- Giả thần giả quỷ!

Nhìn thấy Giang Thần như vậy, trong lòng Ninh Hạo Thiên tràn ngập sự xem thường, ở trong quá trình giao thủ vừa này, hắn đã thăm dò ra hư thực, biết trình độ của Giang Thần tới mức nào.

Chiến đấu là một môn đánh cờ trong lòng, thông qua lần lượt ra tay mà thăm dò ra rõ ràng nội tình của kẻ địch, tránh được chiêu thức mạnh mẽ.

Vì lẽ đó hắn đã biết được, coi như Giang Thần có kiếm chiêu càng tinh diệu hơn so với vừa này thì dùng trạng thái hiện tại của đối phương cũng không phát huy ra được bao nhiêu uy lực.

Trái lại, công kích của hắn lại là mạnh nhất từ đầu tới giờ.

- Ở phương diện chiến đấu, là ta thắng.

Ninh Hạo Thiên tự hào nghĩ vậy, cho dù nguyên nhân chủ yếu là hắn đã chiếm cứ ưu thế, có bảo hạp, thế nhưng chuyện này vẫn không ảnh hưởng tới tâm tình hưng phấn của hắn.

Giang Thần thở ra một hơi, tay trái giơ Xích tiêu kiếm lên, sấm gió hội tụ, kiếm cương chói mắt.

- Chống cự thì có ích lợi gì chứ?

Ninh Hạo Thiên khẽ mỉm cười, ở trong mắt hắn, hành động này chỉ là giấy dựa khi sắp chết mà thôi.

- Nhất kiếm, phá vạn pháp!

Nhưng mà, điều mà chẳng ai nghĩ tới chính là, lực lượng bên trên Xích tiêu kiếm lại như núi lửa phun trào, đã bộc phát ra là không thể ngăn cản được nữa.

Trời đất rung chuyển, ánh sáng ảm đạm thất sắc, gió xuất hiện không ngờ lại ngăn cản được cường cực thập đạo.

- Không thể! Hắn lấy lực lượng từ đâu ra cơ chứ?

Ninh Hạo Thiên lấy làm kinh hãi, hắn ngàn tính vạn tính, thế nhưng kết quả lại sai mười phần, không ngờ Giang Thần vẫn còn có lực lượng đáng sợ như vậy.

Vốn hắn tưởng rằng đây là ngoại lực, thế nhưng đột nhiên hắn mới nhớ tới cái gì đó, thân thể của như là bị điện giật, cứng đờ.

- Thần lực, đây là thần lực! Thần mạch của người đã hoàn toàn khôi phục rồi hay sao?

Ninh Hạo Thiên triệt để thất thố, không để ý tới phong độ mà kinh hoảng kêu to.

- Tám mạch, phong lôi! Chín mạch, thần uy!

- Trảm!

Xích tiêu kiếm hạ xuống, chẳng khác nào tuyệt thế thần binh, mười kiện binh khí nổ tung, Thiên Đạo Chiến Hạp bị đánh về trạng thái vốn có của nó.

- A!!

Ninh Hạo Thiên bị trọng thương, ngực chấn động, phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

- Người đã thất bại, hiện giờ, người sẽ phải chết.

Giang Thần đã dùng thần lực, khắp toàn thân có một luồng khí thể không nói ra được, không phải là người không phải là thần.

Một ánh mắt, nhìn xuống muôn dân.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ hai!

Lòng dạ mềm yếu, xưa nay hãn sẽ không dùng ở trên người kẻ địch, hãn đã nắm giữ mười phần hỏa hầu của thức thứ nhất, đương nhiên cũng đã có thể sử dụng được thức thứ hai.

Cho dù hỏa hầu của thức thứ hai không đủ, thế nhưng dù sao cũng là thức thứ hai.

Trong nháy mắt khi hãn xuất kiếm, Thiên Đạo môn bị kiếm khí bao phủ.

- Không được! Cứu người!

- Ninh Hạo Thiên không thể chết được!

- Giang Thần, người dám?

Cao tăng của Thiên Đạo môn cũng sẽ không trơ mắt nhìn Ninh Hạo Thiên chết đi như vậy, cả đám liên tục ra tay.

Nhưng mà, lúc trước Giang Thần chém giết Triệu Á Quân ở trước mặt các Đại trưởng lão của Anh Hùng Điện, khi đó cũng không có người nào có

thể ngăn cản được, những người này, đương nhiên cũng không thể được.

Thân thể bọn họ vừa động, ở trong mắt của Giang Thần, động tác của bọn họ đã bị chậm lại hơn trăm lần, dường như trong trời đất này chỉ có hắn mới có thể duy trì được tốc độ bình thường vậy, những người khác đã rơi vào bên trong cạm bẫy thời gian.

Sưu sưu sưu sưu!

Ở trong mắt của các đệ tử Thiên Đạo môn, kiếm của Giang Thần giờ lên hạ xuống chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Trong nháy mắt này, Giang Thần xuất hiện ở trái phải trước sau người Ninh Hạo Thiên, Xích tiêu kiếm đã chém ra mấy chục lần.

Ninh Hạo Thiên bị đánh trúng, nương theo đó là từng tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Giang Thần nhắc theo Ninh Hạo Thiên lùi về phía sau.

Cao tầng của Thiên Đạo môn ép sát đến, nhưng bọn họ phát hiện ra mình vẫn chậm một bước.

Ninh Hạo Thiên bị Giang Thần nhắc trong tay, cả người đầm máu, đã không còn hít thở, gần như là người chết vậy.

- Giang Thần! Không quản người có phải là người của Anh Hùng Điện không, người sát hại chương giáo đời tiếp theo của Thiên Đạo môn, ngày hôm nay chúng ta sẽ lấy mạng của người!

Thiên đạo Tam Thanh, cùng với ba vị Thái Thượng trưởng lão quản giáo Thiên Đạo môn hiện tại giận dữ, nhìn dáng vẻ của bọn họ, dường như không kể giá nào cũng phải chém giết Giang Thần vậy.

Nhưng vấn đề hiện tại là, bọn họ có thể làm được hay không.

Khi bọn họ xuất thủ, chiếc chiến thuyền dừng ở trên không trung kia đã phát ra tiếng vang không nhỏ, một luồng sóng năng lượng vô hình cuồn cuộn tản mát ra, bảo hộ Giang Thần vào bên trong, ngăn cản các Thái Thượng trưởng lão.

- Người cho rằng như vậy là có thể giữ được mạng sống sao?

Sáu tên Thái Thượng trưởng lão vẫn cố ý ra tay, bọn họ ở trong địa bàn Thiên Đạo môn, đương nhiên sẽ không có gì phải sợ.

Ong ong ong!

Nhưng mà, Giang Thần còn chưa nói gì thì trên chiến thuyền đã truyền ra âm thanh khiến hco người ta tê cả da đầu kia.

Đặc biệt là ba người Liễu Kiếm Thanh, bọn họ nhớ tới uy lực của một pháo vừa nãy, cả người sợ đến mức run run.

Hóa ra, loại pháo có thể phá hủy tất cả kia không chỉ có một phát!

- Ai dám đả thương Thiếu chủ nhà ta!

Cùng lúc đó, Phạm Đồ nổi giận gầm lên một tiếng, mang theo mười một tên Phong hành vệ bắn tới.

Những người này, Phạm Đồ có cảnh giới cao nhất cũng mới chỉ là Thần Du cảnh, không biết bay, nói ra lời này sẽ khiến cho người ta chê cười.

Thế nhưng, đám người Phạm Đồ bị một nguồn lực lượng kéo lên trên không trung, thân thuyền của chiến thuyền mở ra, có từng cái cửa mở ra, từng bộ từng bộ linh kiện huyền vũ khí bay tới, bao bọc bọc nhò lại.

- Hít!

Mấy giây sau, khắp nơi trong Thiên Đạo môn vang lên tiếng kêu kinh ngạc, mười hai người của Nam Phong lĩnh, sau khi mặc huyền vũ khí, tất cả đều đang tỏa ra uy năng đáng sợ, đặc biệt là Phạm Đồ mặc huyền vũ khí cấp bậc tướng lĩnh trên người, thực lực lúc này của hắn đã không thua gì Thông thiên cảnh nữa.

- Thiên Đạo môn, các người muốn chiến nữa không?

- Đại trận phòng ngự của các người đối với ta mà nói chỉ là thùng rỗng kêu to, ta chỉ hỏi các người một lần, các người muốn chiến thật sao?

Đối mặt với cao tầng Thiên Đạo môn đang nổi cơn thịnh nộ, Giang Thần không sợ hãi một chút nào, vẻ mặt rất lạnh lẽo, nói:

- Có lẽ ta sẽ chết, nhưng ta bảo đảm, có thể làm cho các người xóa tên khỏi thập đại tông môn Hỏa vực từ ngày hôm nay.

- Ngông cuồng!

Cao tầng Thiên Đạo môn không tin một mình Giang Thần lại có được lực lượng như vậy, chỉ là bọn hắn nổi giận thì nổi giận, nhưng không người nào dám làm xằng bậy.

Diệt thế đại pháo vẫn còn đang súc thế, thời gian so với vừa nãy còn lâu hơn, một pháo này hạ xuống, sẽ không chỉ đơn giản như là Thiên Vương Phong bị hủy vậy.

- Sống, Ninh Hạo Thiên còn sống.

Trong lúc do dự, mọi người nhìn thấy Ninh Hạo Thiên vẫn còn đang thở hổn hển.

- Giang Thần, thù của người cũng đã được báo, oán khí cũng trút được rồi, buông tha cho Ninh Hạo Thiên đi.

Phó chương giáo Khương Duy nói.

- Hắn còn sống là do ta muốn hắn sống, hắn còn có tác dụng, giao cho các người sao? Không cần phải suy nghĩ viễn vông như thế làm gì.

Giang Thần nói.

- Ngông cuồng, làm càn!

- Ninh Hạo Thiên còn sống, cho dù phải trả một cái giá như thế nào thì cũng phải cứu về!

Ninh Hạo Thiên chết, bọn họ động thủ với Giang Thần cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì cả, chỉ có thể lường bại câu thương mà thôi.

Còn sống, như vậy sẽ phải không tiếc bất cứ giá nào cứu người.

- Có thật không? Các người sẽ khai chiến vì một kẻ tàn phế sao?

Giang Thần cười nhạo nói.

- Phế nhân?

Mọi người ngẩn ra, tiếp theo trợn mắt lên nhìn về phía Ninh Hạo Thiên.

- Hắn thông qua Thần mạch của ta mà tu hành đến hôm nay, trở thành Thông thiên cảnh, bây giờ, ta đã đánh hắn về Tụ Nguyên cảnh, cả đời này, hắn cũng chỉ là Tụ Nguyên cảnh mà thôi.

Giang Thần nói.

Tàn nhẫn!

Thật ác độc!

Các đệ tử Thiên Đạo môn phía dưới còn chưa từ trong chấn động của việc Giang Thần đánh bại Ninh Hạo Thiên phục hồi tinh thần lại, sau khi nghe thấy lời như vậy, trong lòng cả đám nổi lên sóng to gió lớn.

Ninh Hạo Thiên nhọc nhằn khổ sở tu luyện tới ngày hôm nay, đang muốn đại triển thân thủ, leo lên Thanh vân bảng, kết quả tất cả lại quay về điểm mới bắt đầu.

Ninh Hạo Thiên như vậy chẳng khác gì đã chết cả, các cao tăng Thiên Đạo môn ồn ào muốn cứu người lại trầm mặc.

- Như vậy đi Giang Thần, nói thế nào thfi người cũng là đệ tử Thiên Đạo môn, người đánh bại Ninh Hạo Thiên đã chứng minh được chính mình, vị trí chương giáo rất thích hợp với người, không bằng người suy nghĩ một chút đi?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Khai Chiến Sắp Tới

Dưới đôi mày kiếm thẳng tắp kia của Giang Thần, tròn mắt đen nhánh nhìn về phía Thái Thượng trưởng lão đang nói chuyện.

Rất hiển nhiên, lời nói của hắn không trải qua suy nghĩ kỹ càng, sau khi nói ra, vẻ mặt của chính hắn cũng kỳ quái giống như Giang Thần đang nhìn về phía hắn.

Mới vừa rồi còn hô đánh hô giết, trong nháy mắt đã muốn Giang Thần đảm nhiệm chức vị chương giáo, tình cảnh trái ngược lớn như vậy, chỉ cần là người thì cũng cần thời gian phản ứng.

Chờ sau khi phản ứng lại, tất cả đều cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Ninh Hạo Thiên bị phế đi, nếu như lại mất đi Giang Thần, như vậy cả Thiên Đạo môn ngoại trừ Lý Tuyệt Nhi ra sẽ không có đệ tử xuất sắc gì nữa.

Thiên đạo Tam Thanh giao lưu ánh mắt, khá là động tâm.

- Đảm nhiệm chức vị chương giáo sao? Có thể được, như vậy chư vị trưởng lão theo ta đi tới Hắc Long thành đi.

Giang Thần đột nhiên nói.

- Hắc Long thành? Đi Hắc Long thành làm gì vậy?

Đầu tiên là mọi người cảm thấy đầu óc mơ hồ, chờ tới lúc nhớ tới ân oán của Giang Thần và Hắc Long thành, hắn lại cố ý không giết Ninh Hạo

Thiên, bọn họ đã lập tức hiểu được.

Hắn muốn đi tấn công Hắc Long thành!

Nếu như thực sự làm như vậy, tất nhiên sẽ làm thay đổi cục diện bình tĩnh của Thiên Đạo môn hiện tại.

Võ quyền và hoàng quyền, sẽ khai chiến với nhau.

Trước đó Thiên Đạo môn chấp nhận Ninh Hạo Thiên là chương giáo, chính là muốn lấy được sự cân bằng, môn phái và hoàng triều hài hòa ở chung với nhau.

Nếu như để Giang Thần đảm nhiệm chức vị chương giáo, như vậy cũng là vì phục hưng Thiên Đạo môn.

Vì lẽ đó nghe thấy hắn nói như thế, mỗi người đều trầm mặc, bỏ đi ý nghĩ vừa nảy.

- Ha ha.

Giang Thần không nói cái gì cả mà chỉ xoay người đi về phía chiến thuyền.

- Giang Thần, người có thể đánh bại Ninh Hạo Thiên thì không có nghĩa là có thể diệt được Hắc Long thành.

Vị Thái Thượng trưởng lão đề nghị vừa nảy có ý tốt nhắc nhở một câu.

- Ta biết.

Giang Thần nói.

- Vậy người còn đi? Không sợ chết sao?

Đám người của Thiên Đạo môn khó mà hiểu được suy nghĩ của hắn.

Giang Thần không trả lời trực diện mà nhìn về phía Phạm Đồ ở bên cạnh, nói:

- Phạm thúc, người nói xem thế nào?

- Dù có chết thì ta cũng muốn cắn một miếng thịt trên người Hắc Long thành!

Phạm Đồ trầm giọng nói.

- Hồng!

Các Phong hành vệ khác vùng tay hô to, chiến ý cuộn cuộn, không thấy bọn họ có chút sợ hãi nào cả.

- Nam nhi của đại sơn ta, không sợ chết.

Lúc này Giang Thần mới trả lời vấn đề của Thiên Đạo môn, sau đó lại mang người đi tới chiến thuyền.

Mạnh Hạo và Văn Tâm theo sát tới, cũng muốn cùng đi với hắn.

- Chuyện này, các người không tiện tham dự, đặc biệt là Văn Tâm, nói thế nào thì người cũng là Vương tộc.

- Ta sẽ thả các người xuống ở Cửu Long thành.

Giang Thần khéo léo từ chối ý tốt của hai người, hắn khởi động chiến thuyền lên, ánh mắt của hắn nhìn về phía một ngọn núi trong Thiên Đạo môn, ánh mắt phức tạp khó có thể dùng lời để diễn tả ra được.

Ngọc Nữ phong, một bóng người đứng ở bên cạnh vách núi, y phục màu trắng tung bay, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành bình tĩnh như

nước, nàng đang nhìn chiếc chiến thuyền kia rời khỏi vị trí của nó.

Chiến thuyền kia dùng tốc độ nhanh như tia chớp rời khỏi Thiên Đạo môn, Cửu Long thành cách đó không xa trong nháy mắt đã chạy tới.

- Giang Thần, người phải cẩn thận, Hắc Long thành không sánh bằng được với Thiên Đạo môn, nhưng bọn họ sẽ không chút kiêng dè chém chết người.

Văn Tâm nhắc nhở một câu.

- Ta biết.

Giang Thần gật gật đầu.

- Người phải sống sót, ta sẽ chờ người ở Cửu Long thành.

Văn Tâm quyết định nói ra lời này, tiếp theo nàng xoay người đi tới bên cạnh boong tàu.

Mạnh Hạo bên cạnh gấp đến độ không chịu được nữa, Văn Tâm đã thể hiện tâm ý của nàng, thế nhưng dường như Giang Thần vẫn không nhận ra được.

- Mạnh Hạo, ta đã làm liên lụy người thoát ly khỏi Thiên Đạo môn rồi.

Giang Thần nói.

- Ài.

Thấy đầu óc của hắn chậm chạp như vậy, Mạnh Hạo không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cười khổ một tiếng, nói:

- Ta có thể gia nhập Thiên Đạo môn cũng là bởi vì có người, không có cái gì cả.

- Ừm.

Chợt, Giang Thần đưa hai người xuống dưới.

Hắn nhìn về phía Phạm Đồ và mười một tên Phong hành vệ khác, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Ta đã nhận được tin tức tuyệt đối tin cậy, Thiên Phong đạo nhân đã chết ở chiến trường thiên ngoại.

- A?

Tin tức này, còn không có ai trong Hỏa vực biết được.

Mười hai người vừa nghe xong đã chau đầu ghé tai thảo luận, bọn họ không có tình cảm gì đối với Thiên Phong đạo nhân, chỉ biết đối phương là sư phụ của Giang Thanh Vũ mà thôi.

- Tin tức này, không bao lâu nữa sẽ bị Hắc Long thành biết được, khi đó, phụ thân của ta sẽ bị xử tử, Nam Phong lĩnh sẽ gặp phải xâm lấn.

- Hôm nay, chúng ta phải tiên phát chế nhân, tấn công Hắc Long thành, cứu phụ thân ta ra.

- Chuyển đi này, sẽ có người chết, có người tàn, các người có thể lựa chọn lùi lại.

Sau khi hắn nói xong, các Phong hành vệ vốn đang sôi nổi nghị luận nghiêm mặt lại, thân thể thẳng tắp như thương, ánh mắt kiên định.

- Các người đều là tinh nhuệ của Nam Phong lĩnh, như vậy cứ để cho đám rác rưởi Hắc Long thành cảm nhận được sự lợi hại của chúng ta đi.

Chiến thuyền lái về phía Hắc Long thành.

Dùng tốc độ của chiến thuyền, không cần bao lâu là có thể đến được.

Nhưng ở trong quá trình này, đã có người tìm đến hắc, là chương giáo của Thiên Đạo môn, Tô Tú Y.

- Sư huynh.

Giang Thần đi lên trên không trung gặp hắc, không xưng hô là chương giáo nữa, bởi vì hắc đã không phải là đệ tử của Thiên Đạo môn nữa.

Tô Tú Y gật gù, hỏi:

- Người đã rời khỏi Thiên Đạo môn, cũng không cần làm khó Thiên Đạo môn nữa.

Giang Thần cười cợt, không hề nói gì cả.

- Những lão gia hỏa kia chỉ muốn ổn định, không biết tiến thủ, nếu như đồng thời tấn công Hắc Long thành với người thì cũng coi như khai chiến cùng hoàng triều, bọn họ không làm được như vậy.

Tô Tú Y bất đắc dĩ lắc đầu nói.

- Sư huynh...

- Xem ra thời gian nửa năm vẫn còn quá ngắn, người không thể tiếp quản được thế lực ta sáng lập ra sao?

Tô Tú Y ngắt lời của hắc.

Giang Thần gật gù, hắc đến Thánh Thành cũng chưa từng đi ra ngoài một lần, hắc nói:

- Long vực ngọa hổ tàng long, cái ao quá lớn, thời gian nửa năm quá ngắn ngủi.

Nếu là ở trong Hỏa vực, Giang Thần có thành tựu trong nửa năm này, thế nhưng cũng đã làm cho Hỏa vực huyên náo tới mức long trời lở đất rồi.

Thế nhưng ở Long vực, chỉ là một đệ tử gần đây mới nổi danh của Anh Hùng Điện mà thôi, còn có tiếng tăm lớn bằng Xuất Vân đại sư.

- Có điều, người lại kiếm về vật này, quá lợi hại.

Tô Tú Y chỉ vào chiến thuyền, khen không dứt miệng, lấy ra một phần thư rồi nói.

- Đây là tất cả tình báo về Hắc Long thành, bao gồm cả lực lượng ẩn dấu, đồn sát thủ và lá bài tẩy, sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với người.

- Đa tạ sư huynh!

Giang Thần đại hỉ, có thứ này không thể nghi ngờ có thể tăng lên được rất nhiều tỷ lệ thành công cho hắn, rất hữu dụng.

- Chuyện Vương triều viện trợ, ta sẽ giải quyết giúp người.

Tô Tú Y lại nói.

- Sư huynh, huynh đã giúp ta đủ nhiều rồi.

Giang Thần biết một câu giải quyết đơn giản sẽ phải trả giá cái gì, hắn vội vàng lắc đầu, việc này đối với Tô Tú Y hi sinh quá lớn.

- Nếu như ta không ra tay, coi như người cứu người ra thì cũng không có cách nào sống sót rời khỏi Hắc Long thành được, người đừng xem thường Đại Hạ vương triều.

Tô Tú Y nói.

- Sư huynh đã coi thường chiến thuyền của ta rồi, mặt khác, chuyện vương triều, cũng không nhất định cần phải giải quyết, Ninh Hạo Thiên đã giải quyết, vương triều có thể đứng ra hay không còn chưa chắc chắn, huống chi...

Giang Thần lặng lẽ nói cho Tô Tú Y biết Phi Nguyệt đang ở trên thuyền, có thể lấy nàng để áp chế vương triều.

- Xem ra, chuẩn bị của người so với trong tưởng tượng của ta còn đủ hơn, vậy cũng tốt, ta đang âm thầm quan sát, nếu như có cái gì không đúng, ta sẽ xuất thủ.

Tô Tú Y nói.

- Sư huynh, thu hoạch lớn nhất khi ta gia nhập Thiên Đạo môn, chính là quen biết người.

Giang Thần hết sức cảm động, lúc hoạn nạn mới thấy chân tình, huống chi là lúc như thế này.

Tô Tú Y khẽ cười nói:

- Trước khi chiến cũng không nên nói những lời suýt mướt này, đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì cả.

Giang Thần nở một nụ cười, trở lại chiến thuyền, tiếp tục tiến lên về phía Hắc Long thành.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Hắc Long Thành Bị Tập Kích!

Hắc Long thành, đại phu nhân Tô Thuyên đang tự mình thưởng thức danh trà tên là nhất khắc thiên kim, nha hoàn xinh đẹp và người hầu đứng ở bên cạnh nàng.

Tiểu viện rất lớn, bàn trà được chế tạo từ tử đàn, vô cùng xa hoa, đủ để cho hơn mười người ngồi xuống.

Có điều, cái bàn trà này rất ít khi có những người khác ngồi xuống, các phu nhân khác trong Hắc Long thành đều rất thức thời, không tới quấy rầy nàng.

Vị đại tiểu thư đến từ gia tộc Long vực, từ tận trong lòng xem thường người của Hắc Long thành, cho dù che giấu rất tốt, thế nhưng chỉ cần là người tiếp xúc với nàng thì sẽ có thể cảm nhận ra được ngạo khí và sự xem thường phát ra từ tận trong xương tủy của nàng.

Tô Thuyên cũng rất hưởng thụ sự yên tĩnh khi có một mình, mấy ngày nay, thỉnh thoảng nàng sẽ nở một nụ cười vui vẻ.

Thiên Đạo môn có tin tức truyền đến, nhi tử của nàng sẽ lập tức xuất quan, đến lúc đó, mẫu băng tử quý, chuyện trở về Long vực cũng không phải là giấc mơ nữa.

- Không bao lâu nữa chính là ngày mừng thọ của tam gia gia, đến lúc đó mang theo Hạo Thiên đi tới đó chúc mừng... Ha ha, ta rất muốn nhìn sắc mặt của đám người luôn xem thường ta.

Tô Thuyên nghĩ tới đây, đặt chén trà xuống, đột nhiên đi ra ngoài tiểu viện.

Hạ nhân đi theo sát phía sau, lấy thân phận chia ra thành hai hàng nam nữ xếp ở phía sau lưng nàng, khí thế mười phần.

Tô Thuyên đi tới một cái lầu cao, có thể thu hết cả Hắc Long thành vào trong đáy mắt.

Dù là độ cao của tường thành hay là trình độ cũ mới của lầu trong thành thì Hắc Long thành đều được cho là thành trì phồn hoa nhất trong Đại Hạ vương triều.

Lúc này đã là hoàng hôn người đi đường, trên đường vẫn qua lại không dứt như cũ.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Tô Thuyên nhìn về phía quảng trường giữa thành, nơi đó có kiến trúc mang tính tiêu chí biểu trưng của Hắc Long thành.

Một con Hắc Long dài trăm thước, hoàn toàn là được đúc thành từ huyền thiết màu đen, lại mời tới mười mấy vị điêu khắc đại sư, bỏ ra thời gian ròng rã hơn một năm mới có thể hoàn thành được bức tượng này.

Mọi người đều biết, huyền thiết rất là cứng rắn, muốn điêu khắc thành hình cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi là một con cự long dài trăm thước.

Nhưng sau khi Hắc Long thành tồn của cái khổng lồ, con Hắc Long này trông rất sống động, vẫy rồng trên người trông rất sống động.

Có điều, Hắc Long không phải là nhân vật chính, mà một nam nhân vĩ đại đang giơ cánh tay lên cao, dùng một cước giảm sống lưng của Hắc Long, một tay nắm lấy móng vuốt của Hắc Long.

Hắc Long xoay quanh thân thể của hắc, rít gào với hắc.

Cuộc chiến giữa người và long mới là toàn bộ pho tượng.

Nam nhân kia là tổ tông của Hắc Long thành, chính vì hắc cho nên mới có Hắc Long thành, mấy trăm năm trước, hắc chính là võ giả hàng phục Hắc Long, thành lập ra Hắc Long thành.

Cho dù sau đó Hắc Long thành cũng không xuất hiện nhân vật như vậy, suy nhược từng đời, thế nhưng vào hôm nay vẫn là chúa tể một phương như cũ.

- Nhi tử của ta, sẽ vượt qua hắc.

Tô Thuyên nhìn pho tượng của nam nhân kia, trong lòng thầm nói.

- Lại có một người điếc không sợ súng muốn đi sờ vào pho tượng.

Một nha hoàn đột nhiên nói.

Trong phạm vi trăm thước chung quanh pho tượng, người ngoài không được đến gần, ở biên giới của quảng trường, có binh lính của Hắc Long thành canh gác.

Lúc này, đang có một người vọt vào bên trong, điên cuồng chạy về phía pho tượng, nhưng rất nhanh đã bị các binh sĩ mang về.

- Để ta chạm thử cũng không có chuyện gì mà!

Đó là một vị du khách bên ngoài, muốn quan sát pho tượng ở khoảng cách gần.

Chuyện như vậy, hầu như mỗi ngày đều xảy ra.

- Cút sang một bên!

Binh lính Hắc Long thành thiếu kiên nhẫn mắng.

- Có cái gì mà đặc ý cơ chứ, không phải là đồng nát sắt vụn hay sao? Có tin ta phá huỷ nó hay không?

Người kia lại kêu lên.

Tô Thuyên nhìn thấy binh lính Hắc Long thành cười nhạo, không nói gì, loại vai hề này, thực sự là có quá nhiều.

Đột nhiên, ánh sáng màu lam óng ánh che lại ánh sáng của ánh nắng chiều, phá không mà đến, kéo theo cái đuôi thật dài.

Không ít người trong thành cũng chú ý tới nó, bọn họ còn tưởng rằng là lưu tinh bay qua.

- Đang về phía bên này!

Có người kinh hoàng kêu to.

Mặc kệ là cái gì, nhìn khí thế kia, dường như là đánh vào trong Hắc Long thành, hậu quả khó mà lường được.

Nhưng cũng có người duy trì vẻ trấn định, bởi vì Hắc Long thành có đại trận bảo vệ.

Nhưng mà, bọn họ vừa mới nghĩ vậy thì đã nghe thấy một tiếng xì xì vang lên, đại trận của Hắc Long thành đã bị phá tan.

Ở trong ánh mắt vô số kinh hoàng và khiếp sợ, quả cầu năng lượng màu xanh lam phóng về phía pho tượng huyền thiết kia.

Quá trình này rất ngắn ngủi, chỉ có hai, ba giây mà thôi, không ai trong Hắc Long thành có thể phản ứng kịp được.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn đạn pháo màu xanh lam bắn trúng pho tượng, sau đó, pho tượng đứng sừng sững hơn trăm năm, trở thành tượng trưng của Hắc Long thành âm một tiếng rồi nổ tung, không còn tồn tại nữa, khắp nơi đều là mảnh vỡ, huyền thiết chẳng khác nào từng khối từng khối đá lăn xuống dưới mặt đất.

Nhưng phạm vi bị lan đến rất nhỏ, binh lính vây quanh ở quảng trường chỉ bị dọa cho liên tiếp lui về phía sau mà thôi.

- Ta, ta chỉ đùa một chút mà thôi.

Tên vô lại kêu gào lúc trước bị các binh sĩ dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chăm vào, cả người như nhũn ra, dùng vẻ mặt đưa đám nói.

Binh sĩ đang muốn bắt hắn lại thì không ngờ ở giữa bầu trời lại vang lên tiếng trống.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng sau nối tiếp tiếng trước, chấn động đến mức làm cho mỗi người đều tê cả da đầu, thân thể lạnh lẽo.

- Trời ạ, đó là cái gì?

Trên bầu trời vốn không hề có thứ gì lại xuất hiện dị tượng, lửa bùng bùng xuất hiện, thiêu đốt bầu trời.

Chợt, một chiếc chiến thuyền được trang bị đến tận răng xuất hiện theo ánh lửa.

Tiếng trống, chính là từ trên chiếc chiến thuyền này truyền đến.

Tất cả thủ đoạn báo động trước của Hắc Long thành đều là thùng rỗng kêu to, không tạo ra được một chút tác dụng nào cả.

Sửu sửu sửu!

Sau đó, từ trên lầu tháp các nơi trong Hắc Long thành truyền đến thanh âm trầm thấp do bắn tên tạo ra.

Từng mũi từng mũi tên giống như cây lao phóng đi, vô cùng sắc bén, ở bên ngoài hình thành sức gió giống như mũi khoan vậy.

- Là thập dặm tiền của Hắc Long thành!

Trong thành có không ít người bên ngoài, sau khi nhận ra được cung tên kia, cả đám đều hoảng sợ nhảy dựng lên, đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Phanh!

Khi thập dặm tiền bắn đến vị trí cách chiến thuyền năm mươi thước thì lại bị một bức tường vô hình ngăn cản, bị đánh văng ra, vô lực rơi xuống dưới đất.

- Làm sao có khả năng?

Tô Thuyên kinh ngạc thốt lên một tiếng, nàng xem thường Hắc Long thành.

Thế nhưng lầu tháp trong thành và thập dặm tiền đều là đồ cưới của nàng, được tộc nhân nàng tự mình kiến thiết, được xưng là thủ đoạn phòng ngự mạnh mẽ nhất của Hắc Long thành.

Lúc này, trên chiến thuyền lại có động tĩnh truyền đến, vô số chùm sáng giống như mũi tên được bắn ra, hướng về bốn phương tám hướng, rơi vào các nơi trong Hắc Long thành.

Mỗi khi chùm sáng bắn trúng một mục tiêu thì sẽ truyền đến tiếng vang kinh thiên động địa.

Rất nhanh, các binh sĩ đã hoàn toàn biến sắc, các cứ điểm chứa đựng năng lượng của Hắc Long thành đều bị phá hủy, chuyện này cũng có ý nghĩa là tất cả các trận pháp, tất cả mọi thứ đều không phát huy ra được hiệu quả, toàn bộ thủ đoạn phòng ngự ngoại địch đều bị hỏng.

Hắc Long thành từng được cho rằng là tòa thành có độ an toàn đứng đầu, bây giờ đã biến thành một tòa thành không, ai cũng có thể xông vào, có thể xâm phạm.

Ong ong ong!

Lúc này, trên chiến thuyền truyền đến âm thanh khiến cho người ta bất an, mặc dù không biết là cái gì, thế nhưng ánh xanh óng ánh vừa phá hủy pho tượng lại đang ngưng tụ, đồng thời còn chói mắt hơn so với vừa nãy.

Một ít người đứng ở chỗ cao, lại cách khá xa chú ý tới nơi phát ra lam quang, là một cái đại pháo ở trên boong thuyền.

Giờ phút này, nòng pháo của đại pháo nhắm ngay về phía Ninh phủ, chủ nhân của Hắc Long thành, trung tâm của thành trì.

Theo tiếng pháo vang lên, đạo lam quang bắn về phía Ninh phủ, có điều dường như nòng pháo quá cao, cho nên xẹt qua sát bầu trời Ninh phủ, đánh vào một ngọn núi nhỏ chỉ có người của Ninh phủ mới có thể ra vào được mà thôi.

Cũng giống như pho tượng kia, ngọn núi nhỏ bắt đầu sụp đổ, đất đá lăn xuống phía dưới.

Toàn bộ Hắc Long thành, chẳng khác nào tận thế đã đến.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Địch Tấn Công Cấp Bậc Cao Nhất

- Hắc Long thành lại gây chuyện lớn rồi!

Người ngoài trong thành không khỏi nghĩ vậy, chiếc chiến thuyền ở trên không trung không nói hai lời, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trong Hắc Long thành.

Công sự phòng ngự, ngọn núi nhỏ phía sau của Ninh phủ là bảo bối của Hắc Long thành.

Công pháp võ học, kỳ trân dị bảo, cùng với phòng tu luyện dùng để bồi dưỡng đệ tử của chính mình.

Có thể nói, vũ khí phòng ngự không còn có thể xây lại, thế nhưng ngọn núi nhỏ kia lại là tích lũy tinh hoa tâm huyết của từng đời từng đời người Hắc Long thành.

Là bảo khố của một phe thế lực.

Dưới một pháo này, tất cả hóa thành hư không, không còn tồn tại nữa.

- Người không liên quan, ra khỏi Hắc Long thành, bằng không, tự gánh lấy hậu quả.

Chiến thuyền không tiếp tục làm khó dễ, mà truyền ra một đạo âm thanh.

Tô Thuyên bên trong lầu cao nghe thấy vậy, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin tưởng được.

Lúc này, rốt cục Ninh phủ đã có động tĩnh, Hắc Long thành xuất động hết tinh nhuệ, dưới sự dẫn dắt của thành chủ Ninh Hải đi tới không trung.

- Người tới là người phương nào! Hắc Long thành ta có chỗ nào đặc tội với người sao? Nếu như vậy xin báo cho chúng ta biết!

Ninh Hải nổi giận đùng đùng, không có vẻ trấn định như khi ở trước mặt mọi người của Hắc Long thành trước đây nữa, nhưng mặc dù như thế, hắn vẫn phải đè nén lửa giận.

Năm đấm cứng, thực lực đủ mạnh, coi như là đánh tới gia tộc thì bọn họ cũng phải muốn ngoan ngoãn nhịn nhục.

- Có chỗ nào đặc tội sao?

Trên chiến thuyền vang lên một đạo thanh âm, tiếp theo một bóng người từ trên boong tàu bay lên, mặt hướng về phía đội ngũ Hắc Long thành, quát lên:

- Nhìn mặt của ta, nói cho ta biết xem giữa chúng ta có ân oán gì?

- Giang Thần!

Lúc trước trên tỷ thí Thánh Viện, khuôn mặt tuần dật này đã được người của Hỏa vực nhớ rõ, vì vậy rất nhanh đã có người nhận ra hắn.

Mặc dù biết Giang Thần và Hắc Long thành có cừu oán sâu đậm, thế nhưng nhìn thấy hắn đến tấn công Hắc Long thành, tất cả mọi người vẫn cảm thấy khó mà tin nổi được.

Mặc kệ Giang Thần ghê gớm ra sao, thế nhưng giữa hắn và Hắc Long thành, cách nhau rất xa.

Đó là nội tình, Hắc Long thành là thế lực tồn tại gần ngàn năm, không phải ai cũng có thể một người một ngựa tới giải quyết được, trừ phi thực

lực đủ mạnh thì mới được.

Có người từng nói, nếu như Giang Thần muốn chống lại Hắc Long thành thật thì nhất định phải cần thời gian mười năm, trưởng thành trong mười năm này.

Kết quả ngày hôm nay thì tốt rồi, hẳn trực tiếp giết đến tận cửa.

Đám người Hắc Long thành đầu óc mơ hồ nhìn thấy Giang Thần, bỗng nhiên tỉnh ra, khuôn mặt chịu đủ tang thương, cực kỳ cương nghị của Ninh Hải tràn ngập mây đen.

Từng người phía sau lưng hẳn nổi giận đùng đùng.

Sau khi biết rõ kẻ địch là ai, bọn họ cũng không kiêng kỵ như thế nữa.

Vốn là, bọn họ còn lo lắng người có thể nắm giữ được chiến thuyền tất nhiên sẽ là một vị đại năng, cho nên lúc này mới giận mà không dám nói gì cả.

- Giang Thần, lúc trước ta nên giết ngươi!

Phụ thân của Ninh Hạo Thiên, Ninh Khiếu Phong quát lạnh.

- Còn mạng của nhi tử ta nữa!

Ninh Tinh Sư đằng đằng sát khí, trong đôi mắt hổ tràn ngập tơ máu.

- Nhi tử của ngươi? Là ai vậy?

Vẻ mặt của Giang Thần nghi hoặc, dáng vẻ như cố gắng suy nghĩ thế nhưng cũng không nhớ ra được.

- Đáng hận!

Ninh Tĩnh Sư hét dài một tiếng, không nói hai lời, vận dụng toàn lực, phát ra sát chiêu trí mạng.

Người hấn như một cơn lốc xoáy lao đi, uy năng trên hai tay kinh người, như muốn đánh nát gân, xương của Giang Thần vậy.

-Ồ? Chính là gia hỏa chết ở trên tay ta khi trải nghiệm nhập môn Thiên Đạo môn, đúng không? Tên hấn là gì nhỉ?

Giang Thần cũng không để ý tới, ánh mắt hấn sáng lên, giống như đang nhớ tới một người quen đã từng quen biết vậy.

-A a a!

Ninh Tĩnh Sư càng không chịu được, lực lượng của chưởng ấn càng ngày càng hùng hậu hơn nữa.

- Một Thông thiên cảnh giai đoạn sơ cấp mà cũng dám đi tìm cái chết!

Giang Thần cười một tiếng, tùy tiện vỗ ra một chưởng.

Còn chưa tới gần người thì Ninh Tĩnh Sư đã bị đánh bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, nếu không phải được người khác đỡ lấy, e rằng hấn đã ngã xuống rồi.

- Thông thiên cảnh?

Người của Hắc Long thành đồng thời cả kinh, nửa năm trước, biểu hiện của Giang Thần vẫn còn hiện lên rõ ràng ở trước mắt của bọn họ. Thế nhưng so với hiện tại, đó là khác nhau một trời một vực.

Trong vòng nửa năm trưởng thành đến một bước này, gọi nhân khó có thể tin.

Sức chiến đấu của Hắc Long thành còn lâu mới mạnh được bằng Thiên Đạo môn.

Ninh Tĩnh Sư bị một chương võ bay đã là người có sức chiến đấu rất lợi hại trên bề nổi của Hắc Long thành rồi.

- Dường như, phiền phức của Hắc Long thành đã lớn hơn rồi.

Cộng thêm chiến thuyền, Giang Thần đến, uy hiếp của hắn không nhỏ một chút nào.

- Giang Thần, người cho rằng như vậy thì đã có thể một mình chống lại toàn bộ Hắc Long thành chúng ta hay sao?

Giọng của Ninh Hải trầm thấp mang theo lửa giận, khí thế bức người, uy nghiêm của người đứng đầu một thành bạo phát ra hết mức.

- Nếu không thì sao?

Giang Thần vẫn nói nhẹ như mây gió như cũ, ánh mắt nhìn chung quanh bốn phía, cười nhạo nói:

- Thứ mà Hắc Long thành các người vẫn tự hào đã không còn tồn tại nữa, chỉ dựa vào một đám gà yếu như các người mà cũng muốn ngăn cản ta?

- Cản người? Là giết người!

Ninh Hải không đông dài mà dẫn người đồng loạt ra tay.

Thân là thành chủ, thực lực của hắn là Thông thiên cảnh tầng sáu, con lớn nhất là Ninh Khiếu Phong, Thông thiên cảnh tầng bốn.

Ngoài ra, bốn tên trưởng lão hạng nhất cũng là Thông thiên cảnh tầng năm, chín tên trưởng lão hạng hai là Thông thiên cảnh tầng ba, tầng bốn.

Có thể nói là lực lượng mạnh nhất của Hắc Long thành.

Chuyện này cũng là nhờ có hai pháo của diệt thế đại pháo, đã làm kinh động tới tất cả mọi người của Hắc Long thành, bị liệt vào địch tấn công cấp bậc cao nhất.

Giang Thần cười lạnh, thân thể đột nhiên nhảy lên cao.

Đám người Ninh Hải vội tới đã phát hiện ra miệng của diệt thế đại pháo đang nhắm ngay vào bọn họ, sau khi Giang Thần rời đi, nó bắt đầu nã pháo.

- Mau tránh ra!

Ninh Hải sợ đến mức hồn vía lên mây, nghĩ thầm Giang Thần thật là tàn nhẫn, muốn diệt sạch toàn bộ sức chiến đấu của Hắc Long thành.

Cũng còn may, uy lực của diệt thế đại pháo không tầm thường, nhưng cũng không phải vũ khí đả kích kẻ địch quá chuẩn xác, đạn pháo ánh xanh không phải là thứ có thể muốn bắn ra là bắn được.

Vì vậy sau khi được Ninh Hải nhắc nhở, người Hắc Long thành chạy trốn né tránh tứ tán, chỉ có một vị trưởng lão hạng hai phản ứng chậm một nhịp, bị đạn pháo bắn trúng, người lập tức biến mất ở trên đời.

- Hủy diệt hòng pháo kia!

Ninh Hải không dám bất cẩn nữa, hắn đã thay đổi mục tiêu, phải hủy diệt chiến thuyền kể cả cỗ diệt thế đại pháo kia nữa.

Nhưng mà, thế công của bọn họ, trước khi chạm được vào chiến thuyền đã bị ngăn cản, dư kinh khuếch tán ra ở trên không trung.

- Tiếp tục! Dùng tới thế tấn công mạnh nhất cho ta.

Ninh Hải không từ bỏ, bất kể là phòng ngự ra sao, tất sẽ có cực hạn chịu đựng.

Hơn nữa hắn còn phát hiện ra, khi chiến thuyền chống đỡ công kích, ánh xanh lóng lánh trong nòng pháo của diệt thể đại pháo sẽ biến mất, sau đó mới hiện ra.

- Chiến thuyền là một thể, chỗ dựa dẫm lớn nhất của Giang Thần là chiếc thuyền này, dù là giết hắn, hay là hủy thuyền thì đều có thể hóa giải được nguy cơ.

Kinh nghiệm của Ninh Hải rất phong phú, hắn hít sâu một hơi, giơ cánh tay lên, hò hét nói:

- Tất cả mọi người, chiến!

Lập tức, ngoại trừ đám chủ nhân Hắc Long thành ở trên không trung ra, có một lượng lớn binh sĩ Hắc Long thành thân mặc khôi giáp kết bệ kết lũ, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng, điều động từng chiếc từng chiếc thuyền phi hành bay lên trên không trung.

Trên thuyền có bắn tên, binh sĩ cầm cung nỏ bắn ra một lượt.

Nhiều người, nhưng không hỗn loạn.

Chiến thuật, kiến căn chết con voi lớn.

Binh lính Tụ Nguyên cảnh dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Thần Du cảnh, ngưng tụ lực lượng thành một đạo, công kích Giang Thần.

Cùng lúc đó, công sự phòng ngự còn lại không nhiều đều của Hắc Long thành cũng được mang ra.

Máy bắn đá, đại pháo, xe bắn tên không ngừng bắt chuyện với chiến thuyền ở trên không trung.

- Duy trì không gián đoạn, công kích về phía chiến thuyền.

Ninh Hải truyền ra một đạo mệnh lệnh, như vậy có thể ngăn cản được diệt thế đại pháo.

- Giang Thần, ta sẽ làm cho người cảm nhận được cái gì gọi là hối hận. Đồng thời, cũng làm cho người hiểu rõ, nội tình của Hắc Long thành đáng sợ bao nhiêu.

Giang Thần bĩu môi, hỏi:

- Có thật không? Chẳng lẽ người cho rằng, đại pháo là thủ đoạn duy nhất của ta hay sao?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Hắc Long Thành Hoảng Sợ

Diệt thể đại pháo dùng lực lượng phá hủy khủng bố làm tên, dùng làm đại sát khí ở chiến trường, càng là hảo thủ dùng man lực phá trận.

Cũng bởi vì như vậy, cho nên nếu muốn bắn trúng một người chuẩn xác là chuyện vô cùng khó khăn.

Nếu như muốn phát huy uy lực của diệt thể đại pháo đến mức lớn nhất, như vậy phải điên cuồng công kích Hắc Long thành, tạo thành vô số tử thương, tạo ra hỗn loạn không có cách nào bình ổn lại mới được.

Cuối cùng, chuyện đồ thành cũng không phải là không làm được.

Nhưng Giang Thần không làm được chuyện đả thương tới người vô tội như thế.

Đây là lựa chọn của hắn, kết quả là hắn phải chịu đựng công kích liên miên không dứt của Hắc Long thành.

- Mở!

Có điều, Giang Thần cũng không phải là người mềm yếu, các binh sĩ ra tay cho Hắc Long thành đều sẽ phải trả giá vì sự lựa chọn của bọn họ.

Ở dưới sự khống chế của hắn, chiến thuyền phản kích, cũng là tiếng vang khi năng lượng ngưng tụ, nhưng không phải đến từ diệt thể đại pháo, mà là thân thuyền của chiến thuyền.

- Tất cả mọi người cẩn thận!

Ninh Hải không dám khinh thị, không để ý tới việc công kích Giang Thần, đầu tiên là dẫn người lùi lại phía sau.

Lúc này, bọn họ đã chú ý tới ánh lửa xung quanh chiến thuyền đang không ngừng cuộn cuộn, uy năng thao thao bất tuyệt đang tụ tập lại.

Sau khi đạt đến điểm giới hạn, ánh lửa tạo thành một cái vòng tròn rồi khuếch tán, tốc độ không phải nhanh một cách bình thường nữa.

Ninh Hải muốn tránh cũng không kịp, hắn và những người khác lập tức mở ra lồng khí hộ thể.

Nhưng mà, ánh lửa xuyên qua cơ thể, bọn họ phát hiện ra vẫn là ánh lửa như thực chất, không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với bọn họ cả.

- Cố làm ra vẻ bí ẩn hay sao?

Ninh Hải có chút không rõ nghĩ vậy.

- A!

Thế nhưng ngay trong giây tiếp theo, hắn đã không nghĩ như vậy nữa, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai hắn.

Không trung, tất cả mọi người từ Thông thiên cảnh đều rơi xuống dưới đất, tất cả linh khí phi hành mà bọn họ cưỡi đã mất đi hiệu lực.

Lúc này bọn họ cách mặt đất chừng hơn một nghìn thước, một khi ngã xuống chắc chắn sẽ phải chết.

Ninh Hải có tâm cứu người, thế nhưng không nói tới việc thời gian đã không kịp, mà Thông thiên cảnh chân chính bay lên cũng là một con số ít, số người có thể cứu được cực ít.

Ninh Hải đành phải trở mắt nhìn binh lính tinh nhuệ của Hắc Long thành ngã xuống các nơi trong thành, đôi mắt hổ của hắn đỏ ửng.

Mặt khác, tất cả vũ khí trong thành cần nguyên thạch làm năng lượng để khởi động cũng đã mất đi hiệu lực.

Áp lực của chiến thuyền giảm bớt, diệt thế đại pháo lần nữa bắt đầu súc lực.

- Giải quyết hắn!

Ninh Hải thay đổi mục tiêu, mang theo cao thủ Ninh gia đang phần nộ, muốn giết chết Giang Thần.

- Phần nộ sao? Cảm thấy vô lực đúng không?

Giang Thần bật cười, tay trái cầm kiếm, tay phải rút đao, nói:

- Năm đó, phụ thân Giang Thanh Vũ của ta mang theo đội ngũ Đông viện đi tới Hắc Long thành, đi tới tộc địa trong lòng tiến hành nghi thức khai mạch.

- Kết quả thì sao? Trừ phụ thân ta ra, những người khác đều bị giết chết, những thúc thúc bá bá nhìn ta lớn lên kia lại bị các người treo cổ ở trên thành tường, lấy hành động này để tỏ rõ sự uy phong của Hắc Long thành các người.

- Hôm nay, ta diệt uy phong của Hắc Long thành các người, các người nổi giận sao?

- Ha ha ha ha, vậy thì đến đây đi!

Giang Thần không né không tránh, chủ động nhảy vào trong đám cao thủ của Hắc Long thành, đối mặt với hơn mười tên cường giả Thông thiên cảnh vây công.

Ánh đao bóng kiếm, hắc chẳng khác nào một vị chiến thần, thế không thể đỡ, sừng sững bất bại.

- Thật là mạnh mẽ!

- Chỉ bằng vào sức một người, mạnh mẽ chống đỡ sức chiến đấu đỉnh cấp thể hiện mặt ngoài của Hắc Long thành.

- Có điều... sức chiến đấu ẩn giấu, còn kinh khủng hơn.

- Chúng ta cứ xem kịch vui đi.

Người địa phương thấp thỏm lo âu, người ngoại lai cười trên sự đau khổ của người khác.

Bởi vì đối với chuyện này, vốn là Hắc Long thành đã làm sai, Giang Thần đến đây báo thù là chuyện danh chính ngôn thuận.

Ầm!

Khi Giang Thần phấn khởi chiến đấu, diệt thể đại pháo lần nữa nổ súng, lần này không giống trước đó, không phải là năng lượng đạn pháo hình cầu, mà là một đạo cột sáng, thô to chừng vài thước, tham gia vào trong cuộc chiến.

- Không được!

- Tất cả mọi người thi triển Long lân giáp đi!

Ninh Hải không nghĩ tới diệt thể đại pháo còn có thể công kích như vậy, hắc lập tức bảo tất cả mọi người sử dụng tới lồng khí hộ thể.

Hơn mười người giống như vũ sư, múa ra một con Hắc Long trông rất sống động, nghênh đón công kích tới từ đại pháo.

Long lân giáp không cao minh bằng Thiên Vũ Thần Y, có điều mười người hợp lực, cộng thêm diệt thể đại pháo đã thay đổi phương thức phóng ra, cho nên uy lực cũng không giống như trước đây nữa.

Sau đó người phía dưới đã nhìn thấy Hắc Long thành chủ không ngừng lui lại ở dưới ánh sáng màu xanh lam kia.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Nhưng mà, cánh tay mà Giang Thần để trống cũng không nhàn rồi, mà ngừng tụ ra lõi đình thần giáp, vận chuyển kiếm thể.

Ánh kiếm xuất hiện, trong nháy mắt có một luồng hàn ý lạnh lẽo lan tràn ra ở trong lòng đám người Ninh Hải.

Điểm bất đắc dĩ chính là, bọn họ lại không làm được cái gì cả.

Long lân giáp bị phá, tiếng kêu thảm thiết vang lên, đại pháo phát uy, đám người Ninh Hải bị đánh bay, tử thương quá nửa.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc, thực lực của Hắc Long thành đã bị tổn thất quá nửa.

Đồng thời, lập tức còn sắp đạt tới tình huống toàn quân bị diệt.

Đám người Ninh Hải sống sót thì khoe miệng vẫn còn có máu tươi chảy ra, sắc mặt tái nhợt.

- Hắc Long thành chỉ có như vậy thôi sao? Thực sự là làm cho người ta thất vọng đó.

Giang Thần rất hài lòng, khẽ cười nói.

Nụ cười của hắn, ở trong mắt mọi người của Hắc Long thành, chẳng khác nào ác ma cả.

Người Hắc Long thành, xưa nay không nghĩ tới các cường giả mà bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo lại không chịu nổi một kích như thế.

- Giang Thần, người không nên đắc ý, đợi tới khi nhi tử Hạo Thiên của ta trở về, ta sẽ làm cho người chết không có chỗ chôn!

Ninh Khiếu Phong cả giận nói.

- Quả thực, thực lực của ai trong các người và Ninh Hạo Thiên có chênh lệch, cũng khó trách các người lại coi hăn là hi vọng.

Không ngờ Giang Thần lại tán đồng lời này, cũng không giống như là đang trào phúng.

Người Hắc Long thành cảm thấy có chút kỳ quái, sao Giang Thần lại nói thực lực của Ninh Hạo Thiên và đám người Ninh Hải chênh lệch cơ chứ?

- Giang Thần, người vì cứu phụ thân người mà đến, nhưng hành động của người đã làm cho phụ thân người chết rồi!

Ninh Hải lau vết máu ở khóe miệng, thanh âm trầm thấp đã biến đổi đến mức khàn khàn.

- Không sai, mệnh lệnh đã được truyền đi, ngay sau đó, đầu của Giang Thanh Vũ sẽ được mang về.

Ninh Tĩnh Sư bị thương nặng nhất cũng nói.

- Thật vậy sao? Như vậy, đầu của hăn, các người có muốn hay không?

Giang Thần không bị uy hiếp mà nhẹ nhàng vỗ tay một cái, trên boong thuyền truyền đến tiếng bước chân.

Chuyện này làm cho người ta rất là kinh ngạc, bọn họ đều không nghĩ tới trên thuyền vẫn còn có người.

Tiếp đó, một người mặc trọng giáp, một nam nhân giống như một ngọn núi lớn xuất hiện ở trong tầm mắt của người Hắc Long thành.

Bàn tay rắn chắc như thép đang nắm đầu của một người.

- Hắc Long thành, các người nhìn xem đây là ai?

Phạm Đồ giơ tay lên, Ninh Hạo Thiên vốn đã thoi thóp bị nhấc lên trên không, dáng vẻ kia dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ chết vậy.

Nếu như nói đám người Hắc Long thành không xa lạ gì Giang Thần, như vậy bọn họ đối với Ninh Hạo Thiên là quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy gương mặt của Ninh Hạo Thiên, trên dưới toàn thành trở nên rối loạn.

- Hạo Thiên!

Ninh Khiếu Phong và Tô Thuyên ở phía dưới kêu to một tiếng thất thanh.

Ninh Khiếu Phong không chút nghĩ ngợi muốn xông lên, thế nhưng lại bị Ninh Hải ngăn cản, một mình tiến lên, không thể nghi ngờ là muốn chết.

- Người mà các người hi vọng đã triệt để thua ở trên tay của ta.

Giang Thần lớn tiếng nói.

Cụ thể là thu thế nào, sẽ có người của Thiên Đạo môn truyền đi, Giang Thần cũng không nói nhiều.

- Giang Thần, trao đổi đi, người giao Hạo Thiên cho chúng ta, chúng ta sẽ thả phụ thân của người ra.

Ninh Hải nói.

- Có thể, trước tiên phải mang phụ thân ta ra khỏi Hắc Long uyên đã.

Giang Thần nói, sau đó hắn đã nhìn thấy đám người Ninh Hải do dự, hắn lập tức vui vẻ, giễu cợt nói:

- Sao nào, lẽ nào các người cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn thả Ninh Hạo Thiên ra, sau đó lại tay trong tay cùng các người đi tới Hắc Long uyên cứu phụ thân ta ra ngoài đó chứ?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Vương Bài Của Hắc Long Thành

Hai hàng lông mày rậm của Ninh Hải nhú chặt, thành một chữ Xuyên, hăn mím chặt môi thật lâu không nói.

- Còn chờ cái gì nữa? Nhanh cứu Hạo Thiên!

Tô Thuyên phía dưới tan nát cõi lòng kêu to, đó là nhi tử của nàng, là hi vọng của nàng.

Thần Võ Chiến Vương Trailer

- Phụ thân!

Ninh Khiếu Phong cũng rất lo lắng, chỉ lo cổ của Ninh Hạo Thiên đột nhiên bị bẻ gãy.

Ninh Hải phát tay ra hiệu hăn không nên vọng động, nói:

- Hăn có vũ khí mạnh mẽ như vậy, tại sao không trực tiếp đi Hắc Long uyên, trái lại còn chạy tới tấn công Hắc Long thành chứ?

Hắc Long thành và Hắc Long uyên, hai nơi không ở cùng một chỗ.

- Địa hình của Hắc Long uyên làm chiến thuyền của hăn không có cách nào phát huy được, cộng thêm phụ thân hăn ở phía dưới, đại pháo cũng không thể dùng được.

Ninh Khiếu Phong phản ứng rất nhanh, lập tức nghĩ tới đầu mối quan trọng.

- Không sai, chỉ cần Giang Thanh Vũ không bị mang ra khỏi Hắc Long uyên, Hạo Thiên sẽ không sao.

- Nhưng phụ thân, rốt cuộc chúng ta phải làm sao?

Ninh Khiếu Phong không quá yên tâm trăm phần trăm.

- Cứ liều toàn lực, chém giết Giang Thần.

Ninh Hải lạnh lùng nói.

- Thế nhưng Hạo Thiên?

- Trên tay chúng ta cũng nắm chắc, hắn không dám xằng bậy đâu.

Đúng là gừng càng già càng cay, ở dưới cục diện khó giải quyết như vậy, Ninh Hải vẫn có thể trấn định được.

Thân là người đứng đầu một thành, đây là đặc tính mà hắn nhất định phải có.

- Giang Thần, người thả Hạo Thiên trước, như vậy chúng ta cũng sẽ thả phụ thân người, nếu người dám làm cái gì đối với Hạo Thiên, phụ thân của người cũng sẽ chết.

Ninh Hải lần nữa nhìn về phía Giang Thần, ánh mắt lạnh lùng khiến cho người ta sợ sệt, nói:

- Mặt khác, ta đã phái một nhánh đội ngũ tiến công Thập vạn đại sơn rồi.

- Cho dù chỉ là Thần du cảnh dẫn đầu, nhưng cũng đã đủ để diệt toàn tộc của người!

Khóe miệng của Giang Thần cong lên, con người đen nhánh tràn ngập hàn ý, chỉ nghe hắn nói:

- Như vậy sao, Hắc Long thành biến mất đi.

Tiếng nói vừa dứt, từ trên chiến thuyền có mấy dải lụa thật dài bay ra, phân biệt cố định ở trên bầu trời Hắc Long thành.

Khi ánh sáng không quá chói mắt, mọi người mới phát hiện ra đó là từng cái cột, mặt ngoài bóng loáng, không có bất kỳ hoa văn, bộ phận ở giữa có hồng mang màu đỏ sậm.

Chợt, những cây cột này bắt đầu dùng tốc độ đều đều hạ xuống.

- Trời ạ, cái kia không phải là Huyền Biển Ma Trụ đó chứ?

- Rất giống với ghi chép.

- Điên rồi điên rồi, Giang Thần này muốn hủy thành. Chúng ta mau chạy đi!

Hắc Long thành rơi vào trong rối loạn, vô số người kinh hoàng thoát thân, trên đường phố đi về cửa thành có vô số đầu người, giống như dòng lũ vậy.

- Rốt cuộc hắn lấy từ đâu được những thứ này chứ? Trời ạ, Huyền Biển Ma Trụ, thật hay giả vậy?

Nội tâm thật vất vả mới bình tĩnh lại được của Ninh Hải lại nổi lên gợn sóng.

Cái gọi là Huyền Biển Ma Trụ là một loại vũ khí tính chất hủy diệt có lực phá hoại đặc biệt khủng bố.

Nguyên lý là cái gì, người biết rất là ít ỏi.

Bọn họ chỉ biết là, khi Huyền Biến Ma Trụ bên trong bầu trời hoàn toàn rơi xuống trên mặt đất, Hắc Long thành sẽ bị biến mất khỏi trên đời, cái gì cũng không còn sót lại.

- Bốn mươi ba cái, không nói tới việc hắc làm ra thế nào, chỉ riêng nguyên liệu, Hỏa vực không thể bán ra được.

Ninh Hải đột nhiên ý thức được, địch tấn công cấp bậc cao nhất cũng đã quá thấp, hiện tại như mà Hắc Long thành đối mặt, là tai ương ngập đầu.

Sau đó hắc cũng không tiếp tục ẩn giấu, thể hiện ra lá bài tẩy của chính mình.

- Huy diệt chiến thuyền, giết chết Giang Thần là sẽ có thể ngăn cản được tất cả những thứ này.

- Giết đi, giết đi! Hắc Long vệ, xuất chiến!

Rốt cuộc sức chiến đấu ẩn giấu của Hắc Long thành đã hiện thế, đây là đải ngộ mà năm đó Giang Thanh Vũ cũng không có.

Quảng trường, từng khối từng khối gạch đá trên mặt đất biến mất không còn tăm hơi, ở giữa có mở ra một cái khe. Hắc mang vô cùng vô tận lập lòe, Giang Thần trên không trung cũng có thể cảm nhận được sức mạnh kia kinh người bao nhiêu.

Cũng không lâu sau, từng bóng người lần lượt lướt ra, xông thẳng tới chân trời.

Giang Thần định thần lại nhìn, lông mày giật giật, trong tình báo Tô Tú Y cho hắc, trong đó có Hắc Long vệ.

Là vương bài của Hắc Long thành, không tới thời kì quan trọng sẽ không xuất động, vì vậy ở trong Hỏa vực cũng có tin đồn về Hắc Long vệ,

nhưng rất nhiều người đều không biết thật giả.

Hôm nay lại được điều động ở dưới sự chú ý của muôn người, là đã bị bức ép đến mức không có cách nào nữa.

Hắc Long vệ có thể phi hành, nói rõ đều là cường giả Thông thiên cảnh, nhưng đây không phải mấu chốt, trọng điểm là áo giáp ở trên người bọn họ.

Cũng được trang bị đến tận răng, các bộ vị quan trọng của thân thể đều bị bao phủ, mặt khác bộ giáp này còn làm cho người ta có cảm giác rất là sắc bén.

Cứ nói năm ngón tay của bọn họ, đầu ngón tay đều là móng vuốt sắc bén, đường nét khắp toàn thân trôi chảy so với đao còn sắc bén hơn.

Mỗi một Hắc Long vệ đều làm cho người ta có cảm giác lộ hết ra sự sắc bén.

Vũ khí của bọn họ đều rất dài, có người cầm chiến đao, phủ cán dài, trường thương...

Đôi mắt dưới mũ giáp chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt như máy móc.

- Hắc viêm!

Ninh Hải không cho Giang Thần thời gian phản ứng, lần thứ hai hạ lệnh, khe hắc mang trên quảng trường ngưng tụ ra khí trụ, xông lên tầng mây, đánh vào bên trong một mảnh mây mù.

Mây trắng rất nhanh đã trở nên đen thui, bên trong như có một lò lửa cái to lớn đang thiêu đốt.

Khi nó di chuyển, nhiệt độ phía dưới cũng biến thành cực nóng.

- Người đã làm cho Hắc Long thành điều động hai vương bài, chết cũng không oan.

Ninh Hải nói.

Lần này, tiếng nói của hắn vừa dứt, các Hắc Long vệ đồng loạt nhắm về phía Giang Thần.

Đám mây quỷ dị kia cũng thả xuống lửa màu đen, tựa như tia chớp, nhanh chóng bắn trúng chiến thuyền.

Trận pháp phòng ngự bên ngoài chiến thuyền bị xuyên thủng, may mà uy lực của Hắc viêm cũng bị tiêu hao hầu như không còn, chiến thuyền chỉ mất đi không chế chếch đi mấy chục thước mà thôi.

Nhưng sau đó, trong đám mây đen kỳ quái kia lần nữa truyền đến động tĩnh, giống như Diệt thế đại pháo súc lực vậy.

- Còn nữa, ta phải nói cho người biết, Hắc Long vệ đủ để đối kháng Tôn giả, mặc cho người lợi hại như thế nào đi nữa thì cũng không thể ra sức được.

Ninh Hải đặc ý nói.

Giang Thần đã bị Hắc Long vệ hoàn toàn vây quanh, kiếm khí sắc bén ở dưới khí thế kinh người của Hắc Long vệ biến mất.

- Hắc Long giáp, lấy vật liệu trên thân Hắc Long làm thành, lại dùng phương pháp rèn đúc không tầm thường, có uy lực vô cùng, thế nhưng người mặc sẽ bị tiêu hao mất tuổi thọ, một Thông thiên cảnh, không sống được hơn ba mươi tuổi.

Giang Thần nói.

Hắc Long vệ thờ ơ không động lòng, không có lấy một người nói chuyện.

- Vô dụng, Hắc Long vệ là tử sĩ, thậm chí bọn họ còn không nghe hiểu người nói gì cả.

Ninh Hải cười nhạo nói.

- Người cho rằng ta đang khích bác ly gián sao? Thực sự là ngu xuẩn, chẳng qua ta cảm thấy, Hắc Long vệ là đối tượng luyện tập rất tốt.

Giang Thần cười thần bí, nhìn về phía phương hướng chiến thuyền, nói:

- Người nói xem có đúng không? Phạm thúc!

- Hắc Long thành, trả lại mạng cho các huynh đệ ta.

Nương theo tiếng gầm lên giận dữ, Phạm Đồ suất lĩnh mười một tên Huyền Binh vệ đánh tới.

Khôi giáp, cũng được võ trang đầy đủ.

- Ha ha ha ha, chỉ là một đám Thần du cảnh, thậm chí đại đa số còn là sơ cấp, người cho rằng mặc vào đồng sắt vụn thì có thể thay đổi được gì sao?

Ninh Hải không nhịn được bật cười.

Nam Phong Lĩnh chung quy không cách nào so sánh được với Hắc Long thành, Phong hành vệ đã là sức chiến đấu mạnh nhất của Nam Phong Lĩnh rồi.

- Mặc dù như thế, diệt các người vẫn rất dễ dàng.

Giang Thần thì lại hoàn toàn tự tin, giao Hắc Long vệ cho Huyền Binh vệ, hắn thì lại nhìn đám mây kỳ quái ở trên không trung.

Cùng lúc đó, diệt thế đại pháo lần thứ hai súc lực.

- Lên, nhanh hơn nữa!

Ninh Hải hạ lệnh.

Tức thì, các Hắc Long vệ điều động, Hắc viêm lần nữa kéo tới.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Thời Khắc Sinh Tử Sống Còn

- Phu nhân, chúng ta cũng đi đi!

Trên lầu cao, nha hoàn bên người Tô Thuyên gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, Huyền Biến Ma Trụ ở trên không trung mang đến áp lực cực lớn, giống như trời sập xuống vậy.

Thế nhưng Tô Thuyên không chịu đi, bướng bỉnh cho rằng Hắc Long thành có thể bắt được Giang Thần.

Lúc này khắp nơi trong Hắc Long thành là cảnh tượng tàn tạ, gần như tất cả mọi người đều chạy sạch, cảnh tượng phồn hoa ban ngày như là một giấc mơ vậy.

- Sao lại thế... Tại sao lại mạnh như vậy cơ chứ?

Tô Thuyên không nghe lọt tai lời khuyên của người bên ngoài, trên khuôn mặt kiêu ngạo kia tràn ngập vẻ khó mà tin nổi.

Trước đây, nàng đứng ở trên lầu cao này nhìn Giang Thần và nhi tử Ninh Hạo Thiên của nàng đồng thời tiến hành khai mạch.

Lúc vừa mới bắt đầu, biểu hiện sau khi khai mạch của Ninh Hạo Thiên đều rất tốt, thế nhưng sau khi phát hiện ra Giang Thần có Thần mạch thì lại trở nên không đáng nhắc tới nữa.

Lúc đó nội tâm của nàng chỉ còn lại đổ kỵ, nhìn Giang Thần trở thành tiêu điểm, mà nhi tử của nàng lại phải âm u đứng ở bên cạnh, khi đó nàng

đã quyết định cướp đi Thần mạch của đối phương.

Nàng đến từ Tô gia Long vực, cho nên cũng biết mình nên làm như thế nào.

Lại nói tới việc gánh chịu hậu quả, cân nhắc đến việc Giang Thần chỉ là kẻ đáng thương đến từ đại sơn, nàng chưa hề nghĩ tới chuyện này.

Sau đó, Giang Thanh Vũ đại náo Hắc Long thành, nàng cũng không có một tia hối hận nào cả.

Đối mặt với câu hỏi của cao tăng của Hắc Long thành, nàng càng lý lẽ hào hùng nói ra đây là suy nghĩ vì Hắc Long thành, Ninh Hạo Thiên mạnh mẽ chính là tương lai của Hắc Long thành.

Nàng chưa từng nghĩ tới, có một ngày Giang Thần sẽ mang đến hậu quả đáng sợ như vậy.

Đặc biệt là kiệt tác mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, Ninh Hạo Thiên, lại bị thảm bại ở trong tay của Giang Thần.

- Không thể thua, không thể thua!

Một khi Hắc Long thành bị phá, kẻ cầm đầu như nàng, tuyệt đối sẽ không chạy thoát được.

Cũng còn may đã điều động vương bài của Hắc Long thành, dường như có thể hòa nhau được.

Trên không trung lần nữa có Hắc viêm bắn xuống, muốn triệt để phá hủy chiến thuyền.

Mất đi chiến thuyền, Giang Thần sẽ không có cách nào làm loạn được nữa.

Vào lúc này, Giang Thần cũng hiểu rõ lựa chọn của Thiên Đạo môn.

Đơn đả độc đấu so với việc công thành đoạt đất là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Ninh Hạo Thiên được cho là sức chiến đấu của mạnh nhất Hắc Long thành, Giang Thần có thể đánh bại được hắn, tuy rằng lúc này thực lực tăng nhanh như gió, thế nhưng cũng không thể tùy tiện tiêu diệt Hắc Long thành được.

Ninh Hải mang theo lực lượng tàn dư đánh mạnh vào chiến thuyền, muốn phá hủy Diệt Thế đại pháo, nhưng lại bị Giang Thần ngăn cản.

- Mỗi người trong các người đều đáng chết, lúc này ta giết các người thì lại càng dễ dàng hơn nữa. Mà thông qua công kích vừa này, các người đã chết hơn nửa rồi.

- Hiện giờ, tất cả chết hết đi cho ta.

Giang Thần phóng đi về phía trước, đao kiếm sáp nhập, thế không thể đỡ, lấy tuổi tác không tới hai mươi tuổi bức lui những nhân vật thành danh đã lâu của Hắc Long thành.

Người chạy đến bên ngoài Hắc Long thành, lần nữa thán phục sự mạnh mẽ của Giang Thần.

- Không được càn rỡ! Lực lượng Hắc Long!

Ninh Hải hét lớn một tiếng, cũng không biết hắn nhận được trợ lực từ đâu được mà kinh khí màu đen lưu chuyển giữa hắn và hai nhi tử của hắn, rất nhanh đã hóa thành một cái đầu rồng, các trưởng lão còn lại thì lại trở thành thân rồng.

Khác với Long lân giáp vừa nãy ở chỗ, Long lân giáp là giáp, thế nhưng lực lượng của Hắc Long đã làm cho bọn họ biến thành một đầu Hắc Long chân chính.

Trong nháy mắt, Giang Thần đã rơi xuống thế hạ phong, đao kiếm không ngừng chống đối với tập kích của vuốt rồng.

- Hắc Long mới là đòn sát thủ chân chính của Hắc Long thành.

Ở trong mắt mọi người phía xa xa, thực lực của đầu Hắc Long kia không thua gì Tôn giả.

Giang Thần không chỉ bị quản chế mà rất nhanh sẽ bị đánh cho phun máu.

Huyền Binh vệ thì đang giao chiến với Hắc Long vệ, Diệt Thế đại pháo lần nữa phát ra năng lượng giống như khí trụ, tranh tài với Hắc viêm bắn xuống.

- Thật là đồ sộ.

- Hắc Long thành không hổ là thế gia ngàn năm, nếu như không phải đại trận bị phá vỡ thì coi như là Tôn giả dẫn người đột kích thì cũng không nhất định có thể đánh hạ được.

- Hết cách rồi, chỉ sợ chiếc thuyền kia cũng là thứ mà Tôn giả cũng không có cách nào nắm giữ được.

- Tại sao không sớm dùng lực lượng Hắc Long cơ chứ?

- Đây là lá bài tẩy to lớn nhất, ai lại lấy ra từ lúc đầu cơ chứ?

Đám người ngoài thành hết sức kích động, không ít người nắm tay thật chặt, móng tay cắm vào bên trong thịt mà cũng không để ý tới.

Từ góc độ của bọn họ để nhìn sang, cảnh tượng trên bầu trời của Hắc Long thành không thể diễn tả bằng ngôn từ nào được. Hơn bốn mươi chiếc Huyền Biến Ma Trụ chậm rãi bắn xuống, mây đen che kín, Hắc viêm cuộn cuộn.

Khí trụ màu ánh xanh và Hắc viêm va chạm, màu sắc không đồng đều nổi lên với cột chống trời, chỗ giao giới lúc ép về bên này, lúc ép về bên kia, không phân ra được thắng bại.

Mười hai tên Huyền Binh vệ và Hắc Long vệ chiến đấu cũng rất kịch liệt, rõ ràng chỉ có trăm người, thế nhưng động tĩnh lại như thiên quân vạn mã đang giao chiến vậy.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là chiến đấu giữa Giang Thần và Hắc Long do đám người Ninh Hải hóa thành.

Sau khi Hắc Long xuất hiện, Giang Thần bị đuổi cho chạy đông chạy tây, không hề có chút sức chống đỡ nào cả.

- Tốt, quá tốt rồi.

Tô Thuyên đại hỉ, Hắc Long thành đã đưa ra lá bài tẩy, bản thân nàng biết tới Hắc Long vệ, thế nhưng Hắc viêm và lực lượng Hắc Long lại là niềm vui bất ngờ.

- Xem ra mục đích của gia tộc năm đó gả ta tới đây là thứ này.

Tô Thuyên nhớ tới chuyện cũ, thân là tiểu thư Tô gia trong Long vực, dù bình thường như thế nào thì cũng không thể xa gả tới thế lực tam lưu như Hỏa vực được.

- Long châu, xem ra nó thật sự tồn tại.

Tô Thuyên thầm nghĩ, có điều rất nhanh nàng đã dứt bỏ những suy nghĩ này, mà chăm chú nhìn về phía trước mắt.

Hắc Long, có thực lực của Tôn giả.

Điểm này, đã đủ rồi.

Giang Thần tránh né vờn quanh chiến thuyền, mượn năng lượng của chiến thuyền để liều chết.

- Giang Thần, sau khi giết người, tộc nhân của người, chúng ta sẽ dùng phương pháp tàn khốc nhất để giết chết.

Bên Hắc Long truyền đến thanh âm phần nộ của Ninh Hải.

- Ha ha ha, lực lượng Hắc Long không thể sống lại, Hắc Long thành các người tính toán tỉ mỉ gần ngàn năm, đến lúc vạn bất đắc dĩ này các người mới dùng, ta nghĩ đã không còn sót lại bao nhiêu rồi đúng không?

Giang Thần lớn tiếng giễu cợt nói:

- Coi như các người có thể giết ta, thế nhưng kẻ thù của Hắc Long thành các người cũng sẽ chen chúc kéo tới.

- Nhưng trước đó, người sẽ bị chết rất thảm!

Ninh Hải lạnh lùng nói.

- Thật sao?

- Đợi năng lượng của chiến thuyền tiêu hao hết, người sẽ biến về dáng vẻ đáng thương nhỏ yếu của người mà thôi.

- Ha ha.

Giang Thần nở nụ cười không phủ nhận, đột nhiên rời khỏi phạm vi của chiến thuyền, bay đi về phía trên bầu trời.

- Muốn chạy trốn sao?

Thân thể của Hắc Long quấy một cái, lập tức dùng tốc độ giống như lưu tinh đuổi theo.

Rất nhanh, thân thể của Giang Thần đi vào trong tầng mây, Hắc Long theo sát tới.

Đám người ở phía xa xa mất đi hình bóng của một người một rồng, tức thì phát ra tiếng xôn xao.

Giang Thần chạy trốn, khiến cho người ta ngoài ý muốn, thế nhưng sau khi Hắc Long xuất hiện, lựa chọn như thế lại ở bên trong lẽ thường tình.

Chỉ là ở trong lòng của mọi người vẫn hy vọng có thể nhìn thấy Giang Thần còn có thủ đoạn càng lợi hại hơn nữa, làm con mắt của bọn họ kinh diễm hơn nữa.

Bởi vì cho tới nay, Giang Thần đều có ma lực như vậy.

- Giang Thần làm như vậy cũng đã tới cực hạn, Hắc Long thành sẽ xuống dốc không phanh.

- Thế nhưng, Giang Thần và gia tộc của hắn cũng sẽ bị diệt.

- Thực sự là một bi kịch.

Trên tầng mây, gió mạnh gào thét, trên đỉnh đầu chính là các ngôi sao, nếu như lại tiến lên một bước sẽ vạn kiếp bất phục.

Giang Thần đột nhiên dừng lại, Hắc Long thì bay lượn ở quanh người hắn, chẳng khác nào mèo vờn chuột.

- Giang Thần, chịu chết đi.

Âm thanh của Ninh Hải lại vang lên, Hắc Long giương nanh múa vuốt bay tới.

- Kẻ chết, sẽ là các ngươi.

Giang Thần cười lạnh một tiếng, cẩn thận từng li từng tí một lấy ra một món đồ từ trong nạp giới.

Khi thứ này xuất hiện, toàn bộ bầu trời tràn ngập khí tức nguy hiểm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Thời Khắc Sinh Tử Sống Còn thời Khắc Sinh Tử Sống Còn

- Phu nhân, chúng ta cũng đi đi!

Trên lầu cao, nha hoàn bên người Tô Thuyên gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, Huyền Biến Ma Trụ ở trên không trung mang đến áp lực cực lớn, giống như trời sập xuống vậy.

Thế nhưng Tô Thuyên không chịu đi, bướng bỉnh cho rằng Hắc Long thành có thể bắt được Giang Thần.

Lúc này khắp nơi trong Hắc Long thành là cảnh tượng tàn tạ, gần như tất cả mọi người đều chạy sạch, cảnh tượng phồn hoa ban ngày như là một giấc mơ vậy.

- Sao lại thế... Tại sao lại mạnh như vậy cơ chứ?

Tô Thuyên không nghe lọt tai lời khuyên của người bên ngoài, trên khuôn mặt kiêu ngạo kia tràn ngập vẻ khó mà tin nổi.

Trước đây, nàng đứng ở trên lầu cao này nhìn Giang Thần và nhi tử Ninh Hạo Thiên của nàng đồng thời tiến hành khai mạch.

Lúc vừa mới bắt đầu, biểu hiện sau khi khai mạch của Ninh Hạo Thiên đều rất tốt, thế nhưng sau khi phát hiện ra Giang Thần có Thần mạch thì lại trở nên không đáng nhắc tới nữa.

Lúc đó nội tâm của nàng chỉ còn lại đổ kỵ, nhìn Giang Thần trở thành tiêu điểm, mà nhi tử của nàng lại phải âm u đứng ở bên cạnh, khi đó nàng đã quyết định cướp đi Thần mạch của đối phương.

Nàng đến từ Tô gia Long vực, cho nên cũng biết mình nên làm như thế nào.

Lại nói tới việc gánh chịu hậu quả, cân nhắc đến việc Giang Thần chỉ là kẻ đáng thương đến từ đại sơn, nàng chưa hề nghĩ tới chuyện này.

Sau đó, Giang Thanh Vũ đại náo Hắc Long thành, nàng cũng không có một tia hổ thẹn nào cả.

Đối mặt với câu hỏi của cao tầng của Hắc Long thành, nàng càng lý lẽ hào hùng nói ra đây là suy nghĩ vì Hắc Long thành, Ninh Hạo Thiên mạnh mẽ chính là tương lai của Hắc Long thành.

Nàng chưa từng nghĩ tới, có một ngày Giang Thần sẽ mang đến hậu quả đáng sợ như vậy.

Đặc biệt là kiệt tác mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, Ninh Hạo Thiên, lại bị thảm bại ở trong tay của Giang Thần.

- Không thể thua, không thể thua!

Một khi Hắc Long thành bị phá, kẻ cầm đầu như nàng, tuyệt đối sẽ không chạy thoát được.

Cũng còn may đã điều động vương bài của Hắc Long thành, dường như có thể hòa nhau được.

Trên không trung lần nữa có Hắc viêm bắn xuống, muốn triệt để phá hủy chiến thuyền.

Mất đi chiến thuyền, Giang Thần sẽ không có cách nào làm loạn được nữa.

Vào lúc này, Giang Thần cũng hiểu rõ lựa chọn của Thiên Đạo môn.

Đơn đả độc đấu so với việc công thành đoạt đất là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Ninh Hạo Thiên được cho là sức chiến đấu của mạnh nhất Hắc Long thành, Giang Thần có thể đánh bại được hắn, tuy rằng lúc này thực lực tăng nhanh như gió, thế nhưng cũng không thể tùy tiện tiêu diệt Hắc Long thành được.

Ninh Hải mang theo lực lượng tàn dư đánh mạnh vào chiến thuyền, muốn phá hủy Diệt Thế đại pháo, nhưng lại bị Giang Thần ngăn cản.

- Mỗi người trong các người đều đáng chết, lúc này ta giết các người thì lại càng dễ dàng hơn nữa. Mà thông qua công kích vừa nãy, các người đã chết hơn nửa rồi.

- Hiện giờ, tất cả chết hết đi cho ta.

Giang Thần phóng đi về phía trước, đao kiếm sáp nhập, thế không thể đỡ, lấy tuổi tác không tới hai mươi tuổi bức lui những nhân vật thành danh đã lâu của Hắc Long thành.

Người chạy đến bên ngoài Hắc Long thành, lần nữa thán phục sự mạnh mẽ của Giang Thần.

- Không được càn rỡ! Lực lượng Hắc Long!

Ninh Hải hét lớn một tiếng, cũng không biết hắn nhận được trợ lực từ đâu được mà kinh khí màu đen lưu chuyển giữa hắn và hai nhi tử của hắn,

rất nhanh đã hóa thành một cái đầu rỗng, các trưởng lão còn lại thì lại trở thành thân rỗng.

Khác với Long lân giáp vừa nãy ở chỗ, Long lân giáp là giáp, thế nhưng lực lượng của Hắc Long đã làm cho bọn họ biến thành một đầu Hắc Long chân chính.

Trong nháy mắt, Giang Thần đã rơi xuống thế hạ phong, đao kiếm không ngừng chống đối với tập kích của vuốt rồng.

- Hắc Long mới là đòn sát thủ chân chính của Hắc Long thành.

Ở trong mắt mọi người phía xa xa, thực lực của đầu Hắc Long kia không thua gì Tôn giả.

Giang Thần không chỉ bị quản chế mà rất nhanh sẽ bị đánh cho phun máu.

Huyền Binh vệ thì đang giao chiến với Hắc Long vệ, Diệt Thế đại pháo lần nữa phát ra năng lượng giống như khí trụ, tranh tài với Hắc viêm bắn xuống.

- Thật là đồ sộ.

- Hắc Long thành không hổ là thế gia ngàn năm, nếu như không phải đại trận bị phá vỡ thì coi như là Tôn giả dẫn người đột kích thì cũng không nhất định có thể đánh hạ được.

- Hết cách rồi, chỉ sợ chiếc thuyền kia cũng là thứ mà Tôn giả cũng không có cách nào nắm giữ được.

- Tại sao không sớm dùng lực lượng Hắc Long cơ chứ?

- Đây là lá bài tẩy to lớn nhất, ai lại lấy ra từ lúc đầu cơ chứ?

Đám người ngoài thành hết sức kích động, không ít người nắm tay thật chặt, móng tay cắm vào bên trong thịt mà cũng không để ý tới.

Từ góc độ của bọn họ để nhìn sang, cảnh tượng trên bầu trời của Hắc Long thành không thể diễn tả bằng ngôn từ nào được. Hơn bốn mươi chiếc Huyền Biến Ma Trụ chậm rãi bắn xuống, mây đen che kín, Hắc viêm cuộn cuộn.

Khí trụ màu ánh xanh và Hắc viêm va chạm, màu sắc không đồng đều nổi liền với cột chống trời, chỗ giao giới lúc ép về bên này, lúc ép về bên kia, không phân ra được thắng bại.

Mười hai tên Huyền Binh vệ và Hắc Long vệ chiến đấu cũng rất kịch liệt, rõ ràng chỉ có trăm người, thế nhưng động tĩnh lại như thiên quân vạn mã đang giao chiến vậy.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là chiến đấu giữa Giang Thần và Hắc Long do đám người Ninh Hải hóa thành.

Sau khi Hắc Long xuất hiện, Giang Thần bị đuổi cho chạy đông chạy tây, không hề có chút sức chống đỡ nào cả.

- Tốt, quá tốt rồi.

Tô Thuyên đại hỉ, Hắc Long thành đã đưa ra lá bài tẩy, bản thân nàng biết tới Hắc Long vệ, thế nhưng Hắc viêm và lực lượng Hắc Long lại là niềm vui bất ngờ.

- Xem ra mục đích của gia tộc năm đó gả ta tới đây là thứ này.

Tô Thuyên nhớ tới chuyện cũ, thân là tiểu thư Tô gia trong Long vực, dù bình thường như thế nào thì cũng không thể xa gả tới thế lực tam lưu như Hỏa vực được.

- Long châu, xem ra nó thật sự tồn tại.

Tô Thuyên thầm nghĩ, có điều rất nhanh nàng đã dứt bỏ những suy nghĩ này, mà chăm chú nhìn về phía trước mắt.

Hắc Long, có thực lực của Tôn giả.

Điểm này, đã đủ rồi.

Giang Thần tránh né vờn quanh chiến thuyền, mượn năng lượng của chiến thuyền để liều chết.

- Giang Thần, sau khi giết người, tộc nhân của người, chúng ta sẽ dùng phương pháp tàn khốc nhất để giết chết.

Bên Hắc Long truyền đến thanh âm phần nộ của Ninh Hải.

- Ha ha ha, lực lượng Hắc Long không thể sống lại, Hắc Long thành các người tính toán tỉ mỉ gần ngàn năm, đến lúc vạn bất đắc dĩ này các người mới dùng, ta nghĩ đã không còn sót lại bao nhiêu rồi đúng không?

Giang Thần lớn tiếng giễu cợt nói:

- Coi như các người có thể giết ta, thế nhưng kẻ thù của Hắc Long thành các người cũng sẽ chen chúc kéo tới.

- Nhưng trước đó, người sẽ bị chết rất thảm!

Ninh Hải lạnh lùng nói.

- Thật sao?

- Đợi năng lượng của chiến thuyền tiêu hao hết, người sẽ biến về dáng vẻ đáng thương nhỏ yếu của người mà thôi.

- Ha ha.

Giang Thần nở nụ cười không phủ nhận, đột nhiên rời khỏi phạm vi của chiến thuyền, bay đi về phía trên bầu trời.

- Muốn chạy trốn sao?

Thân thể của Hắc Long quẫy một cái, lập tức dùng tốc độ giống như lưu tinh đuổi theo.

Rất nhanh, thân thể của Giang Thần đi vào trong tầng mây, Hắc Long theo sát tới.

Đám người ở phía xa xa mất đi hình bóng của một người một rồng, tức thì phát ra tiếng xôn xao.

Giang Thần chạy trốn, khiến cho người ta ngoài ý muốn, thế nhưng sau khi Hắc Long xuất hiện, lựa chọn như thế lại ở bên trong lẽ thường tình.

Chỉ là ở trong lòng của mọi người vẫn hy vọng có thể nhìn thấy Giang Thần còn có thủ đoạn càng lợi hại hơn nữa, làm con mắt của bọn họ kinh diễm hơn nữa.

Bởi vì cho tới nay, Giang Thần đều có ma lực như vậy.

- Giang Thần làm như vậy cũng đã tới cực hạn, Hắc Long thành sẽ xuống dốc không phanh.

- Thế nhưng, Giang Thần và gia tộc của hắn cũng sẽ bị diệt.

- Thực sự là một bi kịch.

Trên tầng mây, gió mạnh gào thét, trên đỉnh đầu chính là các ngôi sao, nếu như lại tiến lên một bước sẽ vạn kiếp bất phục.

Giang Thần đột nhiên dừng lại, Hắc Long thì bay lượn ở quanh người hắn, chẳng khác nào mèo vờn chuột.

- Giang Thần, chịu chết đi.

Âm thanh của Ninh Hải lại vang lên, Hắc Long giương nanh múa vuốt bay tới.

- Kẻ chết, sẽ là các ngươi.

Giang Thần cười lạnh một tiếng, cẩn thận từng li từng tí một lấy ra một món đồ từ trong nạp giới.

Khi thứ này xuất hiện, toàn bộ bầu trời tràn ngập khí tức nguy hiểm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Nổ Thành!

Bỗng nhiên, khóe mắt của Giang Thần nắm bắt được một đạo bóng người màu trắng xuất hiện.

Nhưng chờ tới lúc hắn nhìn sang, lại không hề phát hiện ra được thứ gì.

Hắc Long đã dùng hết tất cả lực lượng xông tới.

- Thật nhanh!

Giang Thần kinh ngạc thốt lên một tiếng, thực lực của Hắc Long đã vượt qua dự liệu của hắn, e rằng hắn sẽ không có cách nào thuận lợi hoàn thành được kế hoạch, cần phải trả một cái giá không nhỏ để đánh đổi.

Đồng thời còn bởi vì một chút thất thần mà suýt chút nữa đã dẫn đến xảy ra sai lầm lớn, Giang Thần vội vã né tránh sang bên cạnh, tóm chặt đồ vật trong tay.

Tuy rằng đã né tránh được đầu rồng, thế nhưng kinh khí từ thân rồng không quá dài đã hất bay hắn, thân thể của hắn ở trên không trung đã mất đi cân bằng.

Đuôi rồng vung một cái, kéo theo lực vạn quân tới.

Giang Thần lập tức mở Lôi Đình thần giáp ra, thế nhưng hắn cũng biết mình không chạy thoát khỏi kết quả bị trọng thương.

Tầm mắt trước mắt bị đuôi rồng che lấp, sau khi rơi vào bóng đêm, tiếng vang kịch liệt vang lên.

Đau đớn như trong dự liệu không truyền đến, trái lại nhiệt độ xung quanh người hần lại kịch liệt giảm xuống, có băng xẹt qua sát thân thể.

Giang Thần đưa mắt nhìn lại, bóng người màu trắng lúc trước đã tới trước người hần.

- Sư tỷ?

Vẻ mặt của Giang Thần như bị băng đọng lại, hần hóa giải từng chút một, sau đó là kinh hỉ vô cùng vô tận.

- Người có thủ đoạn gì thì cứ thỏa thích mà lấy ra đi.

Lý Tuyết Nhi quay lưng về phía hần, thân thể theo Hắc Long di chuyển mà biến hóa, ngẫu nhiên để lộ ra gò má xinh đẹp nhất mà kiếp này Giang Thần từng gặp.

- Được.

Giang Thần bỗng cảm thấy phấn chấn, nâng vật cầm trong tay lên, là một đoá hoa sen khép kín trong trắng để lộ ra màu hồng.

Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra không phải là thật, là do một loại tinh thể năng lượng điêu khắc mà thành, có tay nghề xảo đoạt thiên công, không hề có một chút tỳ vết nào cả.

- Ngày hôm nay ai tới giúp Giang Thần thì đều phải chết!

Một đòn của Hắc Long không trúng, ảo não không thôi, thế nhưng cũng không bởi vì Lý Tuyết Nhi đến mà kiêng kỵ, nếu có chỉ là lửa giận mà thôi.

Bỗng nhiên, nửa người trên của Hắc Long vung lên, ở yết hầu có ánh sáng màu đỏ sậm tương tự với Hắc viêm phun trào.

Nường theo một tiếng rùng gầm, Hắc viêm phun ra khí trụ bắn tới.

Hai tay của Lý Tuyết Nhi hợp nhất, hai bờ môi no đủ phun ra một chữ.

Trước mặt nàng có một bức tường băng tầng tầng lớp lớp, đứng vững ở trước người của nàng.

Có điều, rất nhanh tường băng đã bị hòa tan tạo ra một cái lỗ thùng to.

- Xong chưa?

Lý Tuyết Nhi hỏi.

- Có thể rồi.

Vốn Giang Thần chỉ cần thời gian rất ngắn mà thôi. Lúc này hắn kéo tay của Lý Tuyết Nhi lao xuống phía dưới.

- Dùng tốc độ nhanh nhất, tuy rằng uy lực hơi kém, thế nhưng vẫn khủng bố như cũ!

Giang Thần nói.

Đóa hoa sen kia lơ lửng ở giữa không trung, nường theo xoay tròn, cánh hoa bắt đầu mở ra, khi nó hoàn toàn tỏa ra, ở dưới đáy hoa sen có hồng quang hiện lên.

- Đây là thứ quái quỷ gì vậy!

Ninh Hải thông qua con mắt của Hắc Long để nhìn đóa hoa sen này, khi hắn nhìn thấy dáng vẻ chạy trốn chết của Giang Thần thì hắn đã biết thứ này cũng không đơn giản.

Thế nhưng không chờ Hắc Long né tránh, ánh sáng trên hoa sen đột nhiên chập chờn một hồi, không gian chung quanh xuất hiện một tia gợn sóng, giống như mặt hồ bình tĩnh có gợn sóng vậy.

Một giây sau, thế giới trước mắt của Hắc Long bị ánh sáng thay thế, thân thể cũng bị nhấn chìm ở bên trong.

Phanh!

Đám người bên ngoài Hắc Long thành nghe thấy trên không truyền đến một tiếng vang giòn, trầm thấp, cũng không quá to rõ, thế nhưng mỗi người đều cảm thấy rất không ổn.

Thanh âm kia vang lên rất giòn giã, giống như bầu trời bị phá tan thành một cái động vậy.

Sau đó, tất cả mọi thứ trong khu vực này đều chấn động, mây trắng bị tách ra.

Ô ô ô!

Rất nhanh mọi người đã cảm nhận được dư kinh từ trên đỉnh đầu, tiếp theo là gió lớn cuồng bạo thổi đến, thổi ngã vô số người.

Bọn họ cách xa như vậy, lại có thêm độ cao như vậy mà cũng phải chịu ảnh hưởng lớn như vậy, từ đó có thể thấy được uy lực lớn bao nhiêu.

- Trời ạ!

Chờ đến khi bọn họ nhìn về phía nơi đó, mỗi người đều hét lên một tiếng kinh ngạc.

Không phải là bởi vì nơi đó có cái gì, mà là không có thứ gì cả. Hoàn toàn không hợp với cảnh vật xung quanh, vô cùng đột ngột, như là xuất hiện chỗ trống vậy.

Khi mọi người cúi đầu nhìn xuống thì lại là hít vào một ngụm khí lạnh, nơi đó vốn có một ngọn núi cao, hiện tại đã trở thành bình địa rồi. - Không còn nữa sao?

- Cái gì cũng không còn lại sao?

- Giang Thần và Hắc Long thành đồng quy vu tận?

Mọi người một mặt nghị luận, một mặt tìm kiếm.

Ở toà này biến mất núi cao địa phương, có vô số huyền băng, bên trong có thể mơ hồ thấy có người.

Giang Thần nằm trên mặt đất, cả người gân cốt như là đứt đoạn mất, tả oán nói:

- Uy lực của Hủy Thiên nộ liên so với tưởng tượng của ta còn lớn hơn.

Đóa hoa sen kia là do Giang Thần dùng tài nguyên chiến lược, Diệt Thế diễm hạch để chế tạo ra.

Lúc trước hắn nói cho Âm Sương biết mình đang chạm trổ cũng không phải là nói láo.

Cũng giống như Diệt Thế đại pháo, Hủy Thiên nộ liên cũng là đòn sát thủ của Giang Thần.

Là dùng để đề phòng Hắc Long thành có cường giả cấp bậc Tôn giả.

Uy lực khủng bố đến mức nào, vừa nãy đã thể hiện ra, đám người Ninh Hải còn không từ trong trạng thái Hắc Long lui ra ngoài thì đã biến thành tro bụi rồi.

Cùng lúc đó, Diệt Thế đại pháo của chiến thuyền càng hơn một bậc, đã đánh bay Hắc viêm, cũng làm cho đám mây kỳ quái kia tiêu tán.

- A ô!

Huyền Binh vệ bùng nổ ra tiếng hô như dã thú, bởi vì tất cả Hắc Long vệ đều đã bị chém giết!

Trận chiến này, đã kết thúc.

Hắc Long thành, toàn quân bị diệt.

Huyền Biển Ma Trụ, tiếp xúc với mặt đất, dần dần chìm sâu vào mặt đất.

- Chạy! Chạy mau!

Rốt cục Tô Thuyên đã tỉnh lại, bước chân ra, muốn chạy đi ra ngoài.

Nhưng nàng đột nhiên phát hiện ra, phía sau mình đã sớm không có một bóng người nào nữa.

Ở bên trong huyền băng, Giang Thần miễn cưỡng đứng dậy thì đã nhìn thấy Lý Tuyết Nhi đang hôn mê ở bên cạnh.

- Sư tỷ!

Sư tỷ không mạnh bằng mình, đối mặt với Hắc Long và chịu đựng một bộ phận uy lực của Hủy Thiên nộ, thương thế so với hắn còn nặng hơn rất nhiều.

- Không cần. Khi Giang Thần muốn dìu Lý Tuyết Nhi dậy thì nàng lại giơ cánh tay lên, ngăn cản Giang Thần trợ giúp, đồng thời còn tự mình chậm rãi đứng dậy.

Giang Thần nghi hoặc về sức khôi phục của sư tỷ, nhưng rất nhanh đã bị cảm giác vui sướng làm cho não choáng váng.

Mặc dù không biết tại sao, thế nhưng sư tử chạy tới cứu mình lại khác với việc hăn giải Băng tâm quyết.

- Không cần cảm kích ta, là môn phái phái ta đến, ta phải đi về chữa thương.

Âm thanh của Lý Tuyết Nhi vẫn lạnh lẽo vô tình như cũ, dứt lời, huyền băng bảo vệ hai người bắt đầu tan rã.

- Sư tử, để ta chữa thương giúp tử đi.

- Ta dùng tiêu hao để chịu đựng công kích, ta không bị thương, chỉ là cần khôi phục mà thôi.

Từ đầu đến cuối Lý Tuyết Nhi cũng không liếc hăn lấy một cái, thân thể chậm rãi bay lên.

- Sư tử, người thật sự tu luyện Băng tâm quyết sao?

Giang Thần không cam lòng kêu to.

Lý Tuyết Nhi không hề trả lời, cũng giống như không nghe thấy vậy mà nhanh chóng bay đi.

Giang Thần chỉ cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh xuống đầu.

Cân nhắc đến việc trước mắt còn chuyện quan trọng cần phải làm, Giang Thần không để ý tới việc thương cảm mà bay về trên không trung của Hắc Long thành.

- Xuất hiện, xuất hiện!

Giang Thần lại xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mọi người, điều này cũng có ý nghĩa hăn đã có được thắng lợi.

Bởi vì chậm chạp không thấy Hắc Long đâu, cho nên đã nói rõ nó đã bị một đòn vừa nảy đánh giết.

Đến đây, sức chiến đấu trên mặt bàn của Hắc Long thành cùng với các loại đòn sát thủ và vương bài, đều bị thua. Không ít người của Hắc Long thành quỳ xuống mặt đất, không thể tin được tất cả những thứ vừa xảy ra, miệng rít gào.

- Quá lợi hại!

Người ngoài thì lại kính nể từ tận đáy lòng, Giang Thần thật sự đã dựa vào lực lượng của chính mình để diệt Hắc Long thành.

Chờ tới lúc Huyền Biến Ma Trụ nổ tung, Hắc Long thành sẽ bị xoá tên khỏi Hỏa vực.

Chúa tể một phương của Đại Hạ vương triều, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy, đây là chuyện tất cả mọi người cũng không nghĩ đến.

- Người ở trong thành, cho các người thêm một phút, sau đó ta sẽ cho nổ thành!

Giang Thần phản nộ kêu to.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Tự Làm Bậy, Không Thể Sống

Sau khi người của Hắc Long thành chạy sạch, Giang Thần không chút lo lắng làm nổ Huyền biến ma trụ. Hắc và mười hai người Phạm Đồ rơi vào trong thành, nhìn phố lớn ngõ nhỏ trống rỗng, máu trong cơ thể của mỗi người đều đang sôi trào. Từ sau khi nghi thức khai mạch kết thúc, Hắc Long thành như một cái bóng tối bao phủ lấy Nam Phong lĩnh, bất cứ lúc nào cũng có thể có nguy hiểm diệt tộc ép tới làm cho mỗi người đều không thở nổi. Phạm Đồ đột nhiên nhắm về phía cửa thành, một tiếng vang thật lớn vang lên, tường thành sụp đổ, bụi mù bắn lên, cao chừng trăm thước. Bức tường ở phía đối diện kia, năm đó đã từng treo cổ thuộc hạ trung tâm của Giang Thanh Vũ, cũng là huynh đệ của Phạm Đồ. Bây giờ, đại thù đã được báo, người Giang phủ năm đó chết ở đây, trên trời có linh thiêng cũng đã được an ủi. - Thiếu gia, bên Nam Phong lĩnh, không cần phái người đi trợ giúp sao? Một tên Huyền Binh vệ hỏi, hắc còn nhớ rõ vừa nãy Ninh Hải đã nói phái người đi diệt Giang phủ. - Hắc nói vậy là phô trương thanh thế mà thôi. Giang Thần nói, Ninh Hải không truyền ra bất cứ tin tức gì, không phải là không muốn, mà là không thể truyền được tin tức ra ngoài, trước khi linh khí truyền ra thì đã bị Diệt Thế đại pháo phá hủy. Đây cũng là do hắc kiểm tra ghi chép của chiến thuyền mà biết được. - Có điều... quả thực cần phải về Nam Phong lĩnh để báo động trước. Giang Thần nhìn về phía người đang đứng trên sườn núi ngoài thành, trong đó cũng không có ít chiến sĩ của Hắc Long thành, và người có lửa giận báo thù. Hắc không định đuổi tận giết tuyệt, bởi vì ngoại trừ hắc và chiến thuyền ra, Nam Phong lĩnh cũng không có lực lượng kia. Nhưng không sao cả, thành viên chủ chốt của Hắc Long thành đã bị diệt sạch, huyết mạch Ninh gia, ngoại trừ Ninh Hạo Thiên ra, hầu như đã đứt sạch. Hơn nữa bảo khố của Hắc Long thành đã bị phá hủy,

những người còn lại của Hắc Long thành, trong một quãng thời gian rất dài sau đó cũng phải suy nghĩ xem phải làm sao mới giữ được mạng sống từ trong tay kẻ thù ngày xưa, nói tới chuyện báo thù, không thể nào.- Thiếu chủ.Lúc này, Phạm Đồ đã trở về, trong tay còn bắt một nữ tử.Giang Thần vừa nhìn đã phát hiện ra là Tô Thuyên, hân lập tức vui vẻ.Vị phụ nhân này, lúc này rất là chật vật, tóc tai bù xù, ngay cả giày cũng mất một cái, trên mặt trát bùn đất đi, che đi khuôn mặt vốn có.- Hừ, ả muốn trà trộn ra ngoài, thế nhưng dù có hóa thành tro thì ta cũng nhận ra được ả!

Phạm Đồ trầm giọng nói.Năm đó, chính là Tô Thuyên mang Giang Thần ở bên cạnh hân đi, cướp đoạt Thần mạch.- Tô phu nhân, người đã từng nghĩ tới mình sẽ có ngày này hay chưa?

Giang Thần hỏi.Điểm trào phúng chính là, nơi hai người đứng, chính là quảng trường năm đó tiến hành nghi thức khai mạch.Mặt của Tô Thuyên không hề có chút cảm xúc nào cả, chỉ có đôi mắt để lộ ra vẻ oán độc, nhìn chằm chằm vào Giang Thần, vai đang run rẩy.- Rất phần nộ đúng không, người không nghĩ tới, âm mưu người đã từng nhằm vào chúng ta, lại làm cho các người tử thương gấp chục lần, gấp trăm lần đúng không?

Giang Thần cười lạnh nói.- Ta nhốt vào! Mạng của tiện dân là thứ gì chứ?

Tô Thuyên mắng.

Phanh!Phạm Đồ không thể nhịn được nữa, đánh một cái tát lên trên mặt nàng, cả giận nói:

- Trận chiến này, là người tạo ra!Tô Thuyên che mặt, mặt bị tóc đen che khuất, không nhìn thấy là vẻ mặt gì.- Tô phu nhân, để ta đến nói cho người biết một chuyện.Lúc Giang Thần nói chuyện, chiến thuyền rơi xuống, Ninh Hạo Thiên được Phong hành vệ mang đến.- Hạo Thiên, Hạo Thiên!Nhìn thấy thi tử của mình, Tô Thuyên cũng không khống chế được

nữa mà kích động chạy tới.Ninh Hạo Thiên hôn mê bất tỉnh đã mất đi ý chí, thể nhưng thân thể lại rất nóng bỏng.- A!Bàn tay của Tô Thuyên tiếp xúc với da dẻ đã bị nóng đến không nhẹ, nàng rít lên, nói:

- Giang Thần, người đã làm gì với nó?- Người thân là người của Tô gia, không biết điều này có ý vị gì hay sao?

Giang Thần hỏi ngược lại.- Cái gì?Tô Thuyên rất mờ mịt, đột nhiên trong đầu có một đạo linh quang lóe lên, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin tưởng được nổi.- Không sai, trong cơ thể hắc có truyền thừa huyết thống của Tô gia, ở trạng thái trọng thương, long huyết đã thức tỉnh!

Giang Thần nói, đây cũng là chuyện mà vừa nãy hắc mới phát hiện ra.- Nhưng mà... Nhưng mà...Chuyện mà Tô Thuyên muốn nói quá nhiều, kết quả cái gì cũng không nói ra được.- Người muốn nói Long huyết ở bên trong cơ thể người rất mỏng manh, nam nhân của mình lại chỉ là người bình thường, trong cơ thể Ninh Hạo Thiên sẽ không thể tồn tại Long huyết đúng không?Giang Thần lắc đầu, nói:

- Đây chính là chỗ nông cạn của thế gia truyền thừa các người, năm đó vì nguyên nhân này mà đã hại mẫu thân ta thống khổ nhiều năm như vậy.Sau khi Tô Thuyên tiếp nhận hiện thực này, tay chân luống cuống, cố gắng nghĩ lại khi Long huyết thức tỉnh thì phải làm gì.Cũng đúng lúc này, Tô Thuyên đã cảm nhận được nhiệt độ trên người của Ninh Hạo Thiên càng ngày càng cao, da dẻ ửng hồng.Ở chỗ cánh tay, không ngờ lại xuất hiện rất một lượng lớn vảy rồng, rất nhanh đã bao trùm cả hai tay.- Làm sao lại vậy chứ?Tô Thuyên kinh hãi đến mức biến sắc, không để ý tới nhiệt độ cao mà xé y phục của Ninh Hạo Thiên ra, nàng lập tức nhìn thấy trước ngực cũng giống như vậy, vảy rồng trông rất sống động có thể so với khôi giáp xinh đẹp nhất trên thế gian này.- Chúc mừng người, nhi tử của người là một đại thiên tài.

Giang Thần nói.- Thiếu chủ, chuyện gì thế này?

Đầu óc của Phạm Đồ mơ hồ, không biết rõ.- Trình độ thuần khiết của Long huyết, có thể thông qua rất nhiều dấu hiệu để phán đoán, vậy rỗng, chính là tiêu chuẩn phán đoán của Long huyết, vậy rỗng trên người Ninh Hạo Thiên bao trùm nửa người, chuyện này cũng có ý nghĩa là...Giang Thần đang nói, Tô Thuyên ngắt lời hắn, hét lớn:

- Là người có long huyết thuần chính nhất trong mấy trăm năm của Tô gia! Nhưng vì sao... Tới lúc này mới xuất hiện cơ chứ? Nàng nhìn về phía Giang Thần, muốn có được đáp án từ trên người thiếu niên biết tất cả mọi chuyện này.- Muốn biết sao? Chuyện này đối với ngươi là chuyện rất tàn nhẫn, vì lẽ đó ta rất tình nguyện nói cho ngươi biết.Giang Thần ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, chỉ vào Ninh Hạo Thiên, nhìn chăm chăm vào Tô Thuyên, lại khẽ cười nói:

- Trong nghi thức khai mạch, hắn cũng đã kích phát Long huyết ở trong cơ thể, sau đó, nhanh thì một ngày, chậm nhất cũng không quá được ba ngày, Long huyết của hắn sẽ thức tỉnh.- Nhưng mà...Giang Thần dừng lại một lúc, thừa thế xông lên nói:

- Ngươi cướp đoạt Thần mạch của ta, cấy ghép lên trên người hắn, Thần mạch không thuộc về hắn, cho nên mới đè nén Long huyết thức tỉnh, mãi cho đến khi Thần mạch trong cơ thể biến mất, Long huyết lần nữa thức tỉnh, nhưng mà, tất cả đã chậm rồi.Lời nói này, đối với Tô Thuyên quả thực rất là tàn nhẫn.Nếu như nàng không vội cấy ghép Thần mạch, Ninh Hạo Thiên có Long huyết thuần khiết như thế, thành tựu sẽ không kém hơn Giang Thần nắm giữ Thần mạch.Lúc đó nàng cũng có thể mặt mày rạng rỡ dựa vào Ninh Hạo Thiên để trở về Long vực.Tô Thuyên muốn cười to, có thể tưởng tượng được trạng thái của nhi tử ra sao, nàng cố gắng bình tĩnh lại, nhưng ngay lúc đó, nàng lại kinh hoàng không ngớt.Tô gia có ghi chép, lúc Long huyết thức tỉnh, nhất định phải duy trì tỉnh táo, nếu không sẽ bị phản phệ, bị đốt thành than đen.- Hạo Thiên, Hạo Thiên! Mau tỉnh lại!Tô

Thuyên bất lực lay lay Ninh Hạo Thiên, tay bị phỏng cũng không để ý tới, tiếp theo nàng quỳ gối xuống trước mặt Giang Thần, khẩn cầu nói:

- Ta van cầu người, cứu Hạo Thiên, xin người.- Người đang nói đùa sao? Cứu nhi tử của người?

Phạm Đồ rất khinh thường nói.- Phạm thúc, cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ đó.Giang Thần cười thần bí, lấy ra hai viên thuốc, một đỏ một trắng, nói:

- Mẫu tử các người nhất định phải vì chuyện mình đã làm mà trả giá thật lớn. Hai viên đan dược này, trắng chính là thánh dược cứu mạng, đỏ chính là độc dược trí mạng, các người tự ăn vào, ai uống thuốc độc, ai phục dụng thuốc giải thì phải xem bản thân người lựa chọn thế nào.- Thiếu chủ!Phạm Đồ và Phong hành vệ không đồng ý, muốn ngăn cản.Nhưng Giang Thần không hề bị lay động mà đưa đan dược đến trước mặt Tô Thuyên.Tô Thuyên tiếp nhận hai viên đan dược, rõ ràng nàng đang do dự.Chết, nàng không sợ, chỉ cần Ninh Hạo Thiên sống sót thì sẽ có thể báo được mối thù ngày hôm nay.Dùng sự khôn khéo của Giang Thần, không thể không nghĩ đến điểm này.- Hừ, tiện dân đề tiện như người sẽ tốt bụng như vậy sao? Nhất định độc dược mới là đan dược cứu mạng, muốn xem ta hối hận mà chết sao?Trong lòng Tô Thuyên liên tục cười lạnh, các loại ý nghĩ ác độc ngập tràn, nàng hi vọng nhi tử của mình đi hoàn thành nó.Sau đó, nàng nhét viên đan dược màu đỏ vào trong miệng của Ninh Hạo Thiên.Nhưng mà, viên đan dược màu đỏ này lại chính là độc dược, trên mặt của Ninh Hạo Thiên càng thống khổ hơn nữa, trên cổ còn có thể nhìn thấy được có độc khí.- Không nghĩ tới người lại độc như vậy.

Giang Thần rất bất ngờ nói.- Người! Giang Thần! Nhất định đều là độc dược!!Tô Thuyên không tin, ném viên thuốc màu trắng về phía hắn.Giang Thần tiếp lấy, cũng không nói nhiều mà ném cho một tên Huyền Binh vệ bị thương lớn nhất, hắn nói:

- Nuốt.Huyền Binh vệ không nói hai lời, nuốt viên thuốc vào bụng, rất nhanh, sắc mặt tái nhợt của hắn bắt đầu khôi phục, khí tức cũng trở nên đều đều, cả người trở nên sinh long hoạt hổ.- Chuyện này... Chuyện này...

Tô Thuyên há hốc mồm, không nghĩ tới Giang Thần lại nói thật.

- Thần mạch, phá huỷ Long huyết của nhi tử người thức tỉnh, hiện tại người còn mang độc dược cho hắn ăn, thật là tàn nhẫn.

Giang Thần nói.

- Không phải! Ta làm vậy là vì muốn tốt cho Hạo Thiên, ta thấy Hắc Long thành hay là các người đều đáng chết! Các người, dám tiện dân đại sơn này, các người là người phụ thuộc vào Hắc Long thành, vốn nên vô tư kính dâng tất cả cho bốn tộc!

Tô Thuyên tức giận tới mức đỏ mặt, gân xanh hiện lên.

Phốc!

Đột nhiên, trên thân thể của Ninh Hạo Thiên có lửa cuộn cuộn bốc lên, nhiệt độ kinh người, bức lùi đám người Giang Thần.- Hạo Thiên! Mau tỉnh lại, người là người có Long huyết thuần chính nhất trong mấy trăm năm nay của Tô gia! Chỉ cần người tỉnh lại, Tô gia chính là của người, Long vực chính là của người!

Tô Thuyên cũng không lui lại, trái lại còn đẩy Ninh Hạo Thiên ra, cả người cháy cũng không kêu đau, cuối cùng bị thôn phệ.

- Ài, tự làm vậy, không thể sống.

Giang Thần lắc đầu một cái, hắn đưa ra hai viên đan dược, nếu như Ninh Hạo Thiên thật sự ăn vào linh dược cứu mạng, hắn sẽ thật sự bỏ qua cho đối phương.

Nguyên nhân là do tình mẫu thân của Tô Thuyên đã xúc động tới hãn, thế nhưng hãn không quên Tô Thuyên đã mang đến cái gì cho Nam Phong lĩnh, vì lẽ đó nhất định phải có một người đền mạng.

Ai biết, Tô Thuyên thông qua tình mẫu thân thu được cơ hội cho Ninh Hạo Thiên, thế nhưng cơ hội này cũng bị bản thân nàng hủy diệt, thực sự là trào phúng lớn lao.

- Thiếu chủ!

Đột nhiên, Phạm Đồ quát to một tiếng, khiếp sợ chỉ vào bầu trời.

Tầng mây cuộn cuộn, có một cái vuốt rồng màu vàng óng hạ xuống, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa.

- Hắc Long thành còn có lực lượng mạnh như vậy sao?

Phạm Đồ có chút không hiểu nói.

- Không phải Hắc Long thành.

- Đó là viện quân của vương triều sao?

Phạm Đồ lại nói, năm đó chính là vì tướng quân của vương triều đến cho nên mới hàng phục được gia chủ của bọn họ.

- Cũng không phải.

Giang Thần nghĩ tới điều gì đó mà nhìn về phía Ninh Hạo Thiên đang tự cháy, nói:

- Là Tô gia đến cướp người!

Người có Long huyết mấy trăm năm khó gặp một lần, Tô gia Long vực sẽ không cam lòng để hãn chết đi như thế, mà muốn xuất thủ cứu giúp.

Nhưng mà, Giang Thần không đồng ý.

Mang nỏ mà Phạm Đồ đưa tới, hắn nhắm vào thân thể của Ninh Hạo Thiên.

Nhưng mà cung tên tiếp xúc với long viêm, còn không đụng tới được thân thể của Ninh Hạo Thiên thì đã bị đốt thành tro.

Người khác càng không thể tới gần được.

- Thúc giục chiến thuyền nhanh hơn nữa!

Giang Thần ra lệnh, hơi suy nghĩ, huyền biến ma trụ cắm vào mặt đất bắn ra ánh sáng.

Hắn muốn hủy Hắc Long thành, thông qua đó để tiêu diệt Ninh Hạo Thiên.

- Dừng tay!

Nhận ra hắn muốn làm gì, vượt rồng trên không trung không hạ xuống nữa, ngược lại còn có một đạo âm thanh tràn ngập uy nghiêm vang lên.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Giăng Co Không Thôi

Giang Thần ngẩng đầu nhìn lên, vuốt rồng màu vàng thu về, mảnh mây mù kia vẫn còn đang cuộn cuộn.

Sau đó, mây trắng hình thành một cái vòng xoáy mãnh liệt, từ trên đi xuống bên dưới, ngưng tụ thành một điểm, dần dần có một bóng người hiện ra.

Một người trung niên khôi ngô, trên người mặc trường bào, ống tay áo, vạt áo, vạt áo có hoa văn kim tuyến.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng không có điểm thừa, thế nhưng lại không giận mà uy, một ánh mắt đã có thể mang đến áp lực cực lớn cho người ta.

Tôn giả!

Không phải là người mượn lực lượng của Hắc Long như Ninh Hải để thành Tôn giả, mà là Tôn giả hàng thật giá thật.

Chợt, lại có mấy người xuất hiện ở trên không trung, từng người từng người đều có khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

- Xảy ra chuyện gì?

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho những người vốn tưởng rằng mọi chuyện đã lắng lại nghi hoặc không ngớt, người của Hắc Long thành thì lại cho rằng là viện quân, trong lòng một lần nữa dấy lên hi vọng.

- Các người là ai?

Giang Thần hỏi.

Không trung trở thành lĩnh vực của những người này, nhưng Hắc Long thành thì lại là vĩnh lực của hắc, có Huyền Biến Ma Trụ ở đây, bọn họ không dám hạ xuống.

Chỉ cần không xuống, Ninh Hạo Thiên sẽ tự thiêu mà chết.

- Mộ Dung gia, Mộ Dung Hùng.

- Mộ Dung gia, Mộ Dung Phi.

- Tô gia, Tô Viêm.

- Tô gia, Tô Kỳ.

-...

Người trên không trung tự báo họ tên, không ngờ lại là người của hai đại thế gia truyền thừa.

Giang Thần đột nhiên hiểu ra, huyết thống truyền thừa của Mộ Dung gia mới là Long huyết, Tô gia hắc không nhớ rõ, nhưng mơ hồ đã nghe người ta nói tới, tuyệt đối không phải là Long huyết.

- Giang Thần, thả người ra.

Đội ngũ này, lấy Mộ Dung Hùng kia dẫn đầu, dùng ngữ khí không thể nghi ngờ ra lệnh.

- Không thả.

Giang Thần trả lời rất gọn gàng dứt khoát.

- Thứ ta nói với người không phải là lựa chọn, mà là mệnh lệnh.

Mộ Dung Hùng khẽ cau mày, lại mở miệng, phong vân biến sắc, biến mây cuồn cuộn.

- Người cho rằng, người có tư cách này?

Giang Thần rất ghét người khác nói chuyện như vậy với mình.

- Xem ra, người cho rằng Huyền Biến Ma Trụ đã có thể ngăn được ta sao?

Mộ Dung Hùng lắc đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Ninh Hạo Thiên, định cứu người.

Bỗng nhiên, vẻ mặt của hắn cực kỳ nghiêm nghị, híp mắt lại, những người khác cũng giống như vậy.

Chỉ thấy từng đoá từng đoá Hủy Thiên lộ liên từ trong tay của Giang Thần bay ra, rơi vào các nơi trong nội thành, vẫn là trạng thái khép kín, chậm rãi đảo quanh.

- Đến đây! Đừng để ta xem thường người, Mộ Dung gia, cứ tới cứu người đi!

Giang Thần quát lên.

Mộ Dung Hùng mím chặt môi, những người khác nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Người điên, tên này là người điên.

- Hắn đứng ở đó cũng sẽ chết, ta không tin hắn dám thúc giục.

- Người không tin, vậy người đi xuống cứu người đi.

-... Quên đi, Giang Thần này có chút điên rồi, không nên chơi thì hơn.

Đối với Giang Thần, những đại lão Long vực này đã từng nghe nói qua, vì một con chiến sủng mà dám giết người ở trước mặt trưởng lão Anh Hùng Điện.

Khó đảm bảo hắn sẽ không đồng quy vu tận.

- Giang Thần, vừa nãy người nói với Tô Thuyên, chỉ cần chọn thuốc thì sẽ tha cho Ninh Hạo Thiên một mạng, hiện tại người làm như vậy, lẽ nào ngay lúc mới bắt đầu đã không định thả người hay sao?

Vị trưởng lão Tô gia gọi là Tô Kỳ nói.

- Ta tha cho hắn một mạng, chứ không phải là tùy ý để hắn rời đi, đợi hắn trưởng thành lại gây họa cho gia tộc của ta, ta sẽ hủy diệt căn cơ của hắn, cho hắn không còn Long huyết, để hắn sống hết một đời bình thường.

- Nhưng mà, các người đến đã làm ta ý thức được nguy cơ, các người vì một mầm mống tốt như vậy, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để vun đắp.

- Thậm chí, vì lấy lòng Ninh Hạo Thiên, còn báo thù thay cho hắn. Giang Thần chậm rãi nói:

- Vì lẽ đó chỉ cần hắn chết, các người sẽ phần nộ, nhưng cũng sẽ không bởi vì cừu hận mà liều mạng cùng ta.

Nói xong, Giang Thần liếc mắt nhìn Ninh Hạo Thiên, long viêm càng ngày càng cao, càng không có cách nào tới gần được nữa. Đột nhiên hắn có chút hối hận khi đã đáp xuống trong thành, nếu không hắn sẽ không phải nhiều lời với những người này, cứ trực tiếp nổ chết là được.

- Giang Thần, người rất thông minh, như vậy hiện giờ người đang chờ Ninh Hạo Thiên bị thiêu chết đúng không?

Mộ Dung Hùng hỏi.

Giang Thần cười cợt không phủ nhận, Ninh Hạo Thiên như bây giờ, không có ngoại lực thì tuyệt đối sẽ không sống nổi.

Lúc này, Diệt Thế đại pháo trên chiến thuyền lần nữa súc lực.

Hơn nữa lại thêm Huyền Biến Ma Trụ và Hủy Thiên nội liên, Giang Thần mỉm cười nói:

- Các người dám xuống sao?

Trên không trung không có lấy một người nói chuyện, uy lực của Hủy Thiên nội liên, vừa nảy bọn họ đều nhìn thấy ở trong mắt.

Một đóa có thể giết chết được Tôn giả, mà ở vị trí nội thành Giang Thần đang đứng, có mười sáu đóa.

Nếu như lập tức bộc phát, Đại tôn giả cũng sẽ bị dọa cho té đài.

- Đúng rồi, Mộ Dung gia, vì sao các người phải cứu Ninh Hạo Thiên vậy?

Giang Thần nhân cơ hội nói.

- Biết rõ mà còn hỏi, kéo dài thời gian.

Mộ Dung Hùng hừ lạnh nói.

Giang Thần cũng không tức giận mà cười cợt, nói:

- Vậy để ta đoán xem nào, huyết thống trên người của Ninh Hạo Thiên, hay nói chính xác hơn là nhất mạch của hắn đã từng có một vị có huyết thống thuần khiết, Tô gia và Mộ Dung gia muốn liên hôn hay sao?

Thế gia truyền thừa nhiều lần tiến hành liên hôn, mục đích cũng chính là vì vậy.

Ninh Hạo Thiên là người bên Tô gia, cho nên bọn họ cảm nhận được Long huyết thức tỉnh.

- Xem ra Tô gia các người đã chịu thiệt rồi.

Giang Thần cười nói.

Người của Tô gia hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả.

- Giang Thần, người cho rằng nếu cứ giằng co như vậy thì sẽ không có chuyện gì sao? Chúng ta cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Ninh Hạo Thiên chết sao?

Trong trầm mặc Mộ Dung Hùng lại nói.

- Không phải vậy sao?

- Gia tộc của người, ở Thập Vạn đại sơn, Nam Phong lĩnh đúng không? Nơi đó không có Huyền Biến Ma Trụ và Hủy Thiên nộ liên chứ?

Khóe miệng của Mộ Dung Hùng hiện ra một tia cười lạnh lẽo.

Nụ cười của Giang Thần thu lại, ánh mắt như kiếm, nói:

- Chuyện ta ghét nhất chính là người khác dùng tộc nhân để uy hiếp ta, Mộ Dung gia, các người nên suy nghĩ cho thật kỹ đi. Giữa chúng ta, vẫn không có ân oán không thể hóa giải, nhưng nếu như người dám làm xằng bậy, tộc địa của Mộ Dung gia các người sẽ sẽ giống như Hắc Long thành hôm nay.

- Ha ha ha ha ha!

Một tên trưởng lão Mộ Dung gia ôm bụng cười to, lời này của Giang Thần đối với hắn chính là chuyện cười lớn.

Mộ Dung Hùng cũng lắc đầu một cái, không đặt Giang Thần ngu muội này ở trong lòng.

Có điều, câu nói đầu tiên của Giang Thần đã làm cho tiếng cười dừng lại.

- Năm đó, Hắc Long thành cũng cười ta không biết tự lượng sức mình như vậy.

Tức thì, cả đất trời rơi vào trong trầm mặc.

Giang Thần lại nói:

- Còn có chư vị nữa, các người đều thông qua thủ đoạn truyền tống đặc thù cho nên mới tới đây ở trong khoảnh khắc, chuyện này cũng có nghĩa là các người không thể rời khỏi khu vực Hắc Long thành này, vì lẽ đó, không cần phải phô trương thanh thế nữa.- Ta nên nói người biết quá nhiều, hay là quá ít? Diệt gia tộc của người, cần chúng ta tự mình động thủ sao?

Mộ Dung Hùng lạnh lùng nói.

Tiếng nói vừa dứt thì lại có một bóng người xuất hiện, có điều hắn không phải thông qua truyền tống, mà là từ một bên trên không trung bay tới.

- Thiếu chủ.

Nhìn thấy người này, Phạm Đồ đã biết mọi chuyện không ổn.

Vẻ mặt của Giang Thần cũng cực kỳ âm trầm.

Người đến, là Đại Hạ hoàng đế.

- Mộ Dung tộc trưởng, quân trú ở bên ngoài Thập Vạn đại sơn đã được chuẩn bị xong, chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể giết người trong đại sơn không còn manh giáp.

Đại Hạ hoàng đế nói.

Đường đường là đế vương mà lại lấy lòng như vậy, quả thực khiến cho người ta thốn thức, cũng nói Mộ Dung gia mạnh mẽ ra sao.

- Giang Thần, thời gian để người cân nhắc cũng không còn nhiều nữa, Ninh Hạo Thiên bị thiêu chết, tộc nhân của người cũng bị diệt sạch.

Mộ Dung Hùng nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Nhượng Bộ

Thiếu chủ, chúng ta phải làm sao đây?

Phạm Đồ lo lắng nói.

Nam Phong lĩnh không thể chống lại đại quân của vương triều.

Giang Thần đang suy tư, phụ thân còn chờ hãn đi cứu, Nam Phong lĩnh không thể xảy ra chuyện gì được.

Nhưng mà, giao ra Ninh Hạo Thiên, tất thành họa lớn.

- Hoàng Thượng, ta là con dân của người, người lại không bảo hộ ta, trái lại còn trợ giúp những người ở nơi khác sao?

Giang Thần la lớn.

Âm thanh rất lớn, đủ khiến những người ngoài thành kia nghe thấy.

Lông mày của Đại Hạ Hoàng Đế có sát ý tuôn ra, cất cao giọng nói:

- Hắc Long thành cũng là thành trì của vương triều, người muốn đồ thành, liệu người có đặt luật pháp của vương triều ở trong mắt hay không?

- Như vậy, là ai tạo ra tất cả những thứ này trước chứ? Năm đó Hắc Long thành có lỗi trước, Hoàng Thượng người lại đi trợ giúp Hắc Long thành, xem ra ở trong mắt của Hoàng Thượng, trọng lượng có thể che đậy đúng sai.

Giang Thần trào phúng nói.

- Làm càn! Là ai cho người sức lực nói chuyện như vậy với bốn hoàng chứ?

Đại Hạ Hoàng Đế đã sớm bởi vì cái chết của Tam hoàng tử cho nên có oán hận đối với hần, chỉ là trước đó có thánh viện áp chế, hần đành phải để ở trong lòng. Chỉ là lửa giận càng lúc càng lớn, kéo dài cho tới hôm nay.

- Ta chính là người của Anh Hùng Điện, người trợ giúp thế gia truyền thừa, không nghĩ tới lửa giận của Anh Hùng Điện hay sao?

Giang Thần hỏi. Nghe thấy ba chữ Anh Hùng Điện, Đại Hạ Hoàng Đế rất là kiên ky, hần nhìn về phía Mộ Dung gia cùng Tô gia.

- Vô dụng, không cần phải giãy dụa, Anh Hùng Điện không giúp được người đâu.

Mộ Dung Hùng mở miệng, âm thanh thông qua công lực để truyền ra, người ngoài không nghe thấy được.

- Thực lực của Anh Hùng Điện, không phải là thứ mà người cho rằng có thể khống chế được Long Vực, nói đúng ra, thực lực của Anh Hùng Điện cũng không tính là thế lực nhất lưu. Chỉ có điều ở trong lòng của mọi người Long Vực nó có địa vị thần thánh không có cách nào thay thế được, vào lúc mấu chốt có thể hiệu triệu được thế lực khắp nơi.

- Đây là tín ngưỡng của mọi người, đây mới là chỗ dựa lớn nhất của Anh Hùng Điện, vì vậy, bọn họ sẽ không tùy tiện tiêu hao, nhúng chân vào vũng nước đục này.

- Bởi vì người và Hắc Long thành vốn có ân oán, Đại Hạ vương triều diệt tộc nhân của người, đây cũng là do người phạm pháp trước, Ninh Hạo Thiên lại là người của thế gia truyền thừa chúng ta.

- Chứ đừng nói là, Anh Hùng Điện còn không biết đã xảy ra chuyện gì, mà chúng ta, ngay khi cảm ứng được trình độ thuần khiết của Long huyết đã trực tiếp tới đây.

Lần này Mộ Dung Hùng nói rất nhiều, cũng nói rất nhanh, là muốn để cho Giang Thần hiểu rõ thế cuộc, đừng tưởng rằng ngu xuẩn cho rằng mình có thể tạo thành cục diện song phương đều không muốn.

- Nếu như Ninh Hạo Thiên chết, đại quân sẽ tấn công Thập Vạn đại sơn.

Đại Hạ Hoàng Đế nghe thấy mấy câu này đã yên tâm, hắc hắc ý nói.

- Hoàng Thượng, người xác định chứ?

Giang Thần cười lạnh một tiếng, nhảy đến bên trên chiến thuyền, mang Phi Nguyệt từ trong khoang thuyền ra ngoài.

Vị công chúa này còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng mờ mịt nhìn chung quanh, rù rì nói:

- Nơi này là Hắc Long thành sao?

Hắc Long thành nàng đã tới, nhưng Hắc Long thành hoang vu như vậy nàng còn chưa từng thấy qua. Đặc biệt là khắp nơi đều cắm đầy Huyền Biến ma trụ, vật kia nàng không biết, thế nhưng có thể cảm giác được nó rất nguy hiểm.

- Người thực sự làm được hay sao?

Hắc Long thành có dáng vẻ như vậy, lại không có người nào đến ngăn lại, Phi Nguyệt rất thông minh nghĩ đến điểm ấy.

Giang Thần không hề trả lời nàng mà chỉ ra hiệu cho nàng nhìn về phía không trung.

- Phụ hoàng? Phi Nguyệt lập tức nhìn thấy Đại Hạ Hoàng Đế, vẻ mặt trở nên cực kỳ quái dị.- Phi Nguyệt, sao ngươi lại ở với hắn?

Đại Hạ Hoàng Đế bất ngờ nói.

Nhìn thấy lại xảy ra biến cố, Mộ Dung Hùng rất bất mãn, liếc mắt nhìn Ninh Hạo Thiên, nói:

- Hạ lệnh tấn công, mãi đến khi hắn thả người thì mới dừng.

- Nhưng mà...

Đại Hạ Hoàng Đế do dự một chút, lập tức quyết định, một đạo ánh sáng màu đỏ từ trong tay hắn bay ra, bay đi về phương hướng Thập Vạn đại sơn.

- Hừ! Hoàng Thượng, ngươi không muốn mạng của nữ nhi ngươi sao?

Giang Thần quát lên.

- Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn thả người, như vậy tất cả còn có thể nói chuyện được. Đại Hạ Hoàng Đế nói.

- Được! Đây là người buộc ta!

Giang Thần đâm một kiếm vào lồng ngực của Phi Nguyệt, ở trong ánh mắt không thể tin tưởng được của công chúa, hắn rút thanh kiếm ra, đá nàng vào trong khoang thuyền.

- Hoàng Thượng, như lời ngươi nói, nàng còn có thể sống được mấy phút, chỉ cần ngươi thu hồi mệnh lệnh, ta sẽ cứu nàng.

Giang Thần quát lên.

- Ngươi muốn chết!

Đại Hạ Hoàng Đế giận dữ, hấn thân là đế vương, còn chưa từng bị uy hiếp qua như vậy.

- Công chúa!

Bên trong khoang thuyền, Lý Hanh Kính lòng như lửa đốt nâng Phi Nguyệt dậy, đang muốn kiểm tra thương thế thì lại phát hiện ra công chúa cũng không có chuyện gì.

Phi Nguyệt cũng rất bất ngờ, vuốt lồng ngực của mình, vết thương là thật, máu cũng chảy ra, thế nhưng nàng không cảm thấy có chút khó chịu nào cả.

- Một chiêu kiếm của hấn tránh ra tất cả chỗ yếu, là trùng hợp sao?

Phi Nguyệt không khỏi nghĩ vậy.

Bên ngoài khoang thuyền đang đối đầu với nhau, Giang Thần, Đại Hạ Hoàng Đế, Mộ Dung Hùng đều đang đợi đối phương nhượng bộ.

Lúc này, mọi người đang đợi Đại Hạ Hoàng Đế tỏ thái độ.

Chỉ thấy hấn giãy dụa một lúc, sau đó mới nói:

- Cũng được, là Phi Nguyệt không hăng hái, còn chưa khai phá kỳ mạch đã tấn cấp Thông Thiên cảnh, nó chết, coi như là cống hiến cho hoàng thất!

Lời nói này, cũng là thông qua lực lượng bao phủ, truyền đạt lên trên chiến thuyền, ngoại trừ người trên thuyền ra, người bên ngoài không nghe thấy được.

Thân thể của Phi Nguyệt như bị sét đánh, vẻ mặt như tờ giấy vàng, nàng nghe thấy mình bị từ bỏ, chỉ cảm thấy não mình ong ong, không có cách nào suy nghĩ được.

Sau khi Đại Hạ Hoàng Đế biểu đạt thái độ của mình, lại đến phiên Giang Thần đưa ra quyết định.

Phạm Đồ lo lắng không thôi, mỗi khi trôi qua một phút, Nam Phong lĩnh sẽ càng nguy hiểm.

Giang Thần cắn chặt hàm răng, nếu sớm biết như vậy, hẳn đã chém giết Ninh Hạo Thiên ở Thiên Đạo môn rồi.Đương nhiên, mọi chuyện không thể nào vẹn toàn được, khi đó hẳn muốn Ninh Hạo Thiên còn sống sót, tránh cho trong quá trình Hắc Long thành chống cự sẽ giết chết phụ thân của hắn.

Nguy hiểm như lửa xém lông mày cùng với nguy hiểm mà tương lai Ninh Hạo Thiên mang đến, nhất định thứ trước phải giải quyết sớm hơn.

- Ta có Thần mạch, coi như để cho Ninh Hạo Thiên chạy thoát thì lại làm sao chứ? Coi như hắn là Long huyết giả thì cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta, lại đánh bại một lần nữa là được.

Giang Thần cắn răng một cái, dù cho hắn rất không muốn, nhưng vì tộc nhân, nhất định phải thỏa hiệp.

- Được, ta thả người, nhưng Ninh Hạo Thiên bây giờ, ta cũng không muốn chạm vào, nếu muốn cứu người thì tự mình xuống đây đi.

Giang Thần nói.

Hắn vừa nói, người của Mộ Dung gia và người của Tô gia lại do dự.

Vẫn là Mộ Dung Hùng quả đoán, bay thẳng xuống dưới.

- Mộ Dung tộc trưởng...

Người của Tô gia lo lắng kêu lên.

Nhưng Mộ Dung Hùng không để ý tới bọn họ mà đáp xuống mặt đất, hấn đưa thân vào bên trong phạm vi uy lực lớn nhất của Diệt Thế đại pháo cùng với huyền biến ma trụ.

Về mặt của hấn không hề có chút cảm xúc nào cả, không nhìn Giang Thần một chút nào mà đi về phía Ninh Hạo Thiên.

Cùng là người truyền thừa Long huyết, hấn không sợ Long viêm, hấn đi vào bên trong lửa, tay đè ở trên lồng ngực của Ninh Hạo Thiên. Chẳng được bao lâu, Ninh Hạo Thiên hầu như là người chết phát ra một tiếng ngâm khê, Long viêm cũng không tiếp tục bốc lên nữa.

Mộ Dung Hùng ôm lấy hấn, bay về phía bầu trời.

- Giang Thần, hiện giờ ngươi đã biết tại sao Cao gia lại phản nộ chuyện mẫu thân ngươi chọn phụ thân ngươi chưa? Ninh Hạo Thiên chính là ví dụ tốt nhất của chuyện liên hôn.

Đột nhiên, Mộ Dung Hùng nói. Giang Thần ngẩn ra, không nghĩ tới hấn biết chuyện Cao gia, hấn là trước đó ở trên bảo tháp, sau khi Tô Thuyên bị Cao Nguyệt la rầy đã mật báo với Tô gia.

- Không được!

Giang Thần đột nhiên ý thức được mọi chuyện không ổn, một đóa Hủy Thiên nộ liên đang trôi nổi lập tức đuổi tới.

Nhưng đã chậm, Mộ Dung Hùng đã đi tới bầu trời, chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, hấn nói với Đại Hạ Hoàng Đế:

- Giang Thần, không thể giữ lại, nếu không kết cục của Hắc Long thành chính là của Đại Hạ vương triều không lâu sau đó.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Long Ngữ Giả

Chợt, Mộ Dung Hùng dẫn người trở về Long Vực.

Đại Hạ Hoàng Đế cũng không quản Phi Nguyệt ra sao, chỉ lạnh lùng nhìn Giang Thần một chút, lập tức rời khỏi bầu trời Hắc Long thành.

Không chút nghi ngờ nào cả, hắn không thu lại mệnh lệnh tấn công.

- Phạm thúc, trước tiên các người chạy về Nam Phong lĩnh đi, để tộc nhân lên thuyền rời khỏi đó. Giang Thần thu hồi Hủy Thiên nộ liên và Huyền Biến Ma Trụ, dặn dò Phạm Đồ cưỡi chiến thuyền trở về, cố gắng chạy tới Nam Phong lĩnh trước khi đại quân tới.

Giang Thần lại nói:

- Ta sẽ đi cứu phụ thân trước.

Thời gian khẩn cấp, Giang Thần không có lãng phí thời gian mà bay về phía Hắc Long uyên.

Lúc này lực lượng của Hắc Long thành đã bị diệt sạch, Hắc Long uyên chỉ còn lại hồn thể của Hắc Long kia mà thôi. Sau khi chạy tới, Giang Thần vọt thẳng vào Hắc Long uyên, không ngừng đi xuống bên dưới.

Hắc Long mới vừa bị hút ra lực lượng Hắc Long, lúc này đang rất suy yếu, vì vậy cũng không còn đao phong khủng bố như lần trước hắn tới nữa.

- Phụ thân! Cách lần trước gần một năm, dáng vẻ của Giang Thanh Vũ đã hoàn toàn biến dạng, giống như lần đầu tiên hắn tới vậy, hắn còn lăm

tưởng phụ thân là người điên điên khùng khùng, chẳng khác nào ăn mày cả.

Điểm may mắn chính là, thần trí của Giang Thanh Vũ vẫn được tính là tỉnh táo, nhìn thấy Giang Thần đến hăn vừa mừng vừa sợ.

Giang Thanh Vũ nói:

- Ta thấy hôm nay đầu Hắc Long kia không đúng, xem ra con đã động thủ thật.

Tiếng nói của hăn có chút khàn khàn, nói ra từng chữ cũng đã bắt đầu không rõ, đây là do trong thời gian dài không có người nói chuyện tạo thành.

- Hắc Long thành đã bị diệt, nhưng Nam Phong lĩnh lại gặp phải quân đội của vương triều tấn công, phụ thân, người để con cứu người ra trước.

Giang Thần lấy ra một cây chủy thủ, chém về phía xích sắt trên vách tường, xích sắt trước đó cứng rắn không thể phá vỡ theo tiếng lập tức đứt đoạn.

Cây chủy thủ này cũng là một phần của kế hoạch Huyền Binh.

Nhưng mà khi sắp phá được xích sắt, dưới đáy Hắc Long yên truyền đến động tĩnh, lực lượng đáng sợ mãnh liệt kéo tới.- Nhanh lui ra!

Giang Thanh Vũ vội nói.

- Được.

Giang Thần kéo cao thân thể, cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt đỏ đậm như đèn lồng của Hắc long tràn ngập hung quang bức người, kéo theo đao phong đủ để xé rách người ta.

Mãi đến khi Giang Thần thoát khỏi Hắc Long uyên thì Hắc Long mới dừng lại.

- Hắc Long, Hắc Long thành đã bị diệt, ngươi đã được tự do, không cần bị người ta nô dịch nữa!

Giang Thần lớn tiếng nói.

Không cần biết gì thì hẳn cũng có thể hiểu Hắc Long bị vây ở chỗ này, không phải là do nó tự nguyện.

Long là sinh vật cao ngạo bao nhiêu cơ chứ, khi thân rồng bị giết chết, vảy rồng, long cốt, long huyết trên người bị dùng để làm tài liệu mà nó còn có thể cam tâm tình nguyện lấy trạng thái hồn thể ở bên trong vực sâu không thấy đáy nữa hay sao?

Nhất định đã bị phương pháp đặc thù giam cầm. Khi nghe đến hai chữ tự do, rõ ràng hung quang trong mắt của nó đã ngưng lại.

- Ta biết ngươi bị thần chú cầm cố, ta có thể giải trừ giúp ngươi.

Giang Thần lại nói.

Lần này, thân thể của Hắc Long từ vực sâu bay ra, thân rồng lộ ra ở dưới ánh trăng, tuy rằng chỉ là hồn thể, thế nhưng so với đầu do đám người Ninh Hải biến hóa ra còn uy phong hơn nhiều.

- Ngươi còn biết cái gì nữa?

Hắc Long lần nữa mở miệng, thanh âm tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Giang Thần nghe ra ý ở bên trong lời của nó, lập tức nói:

- Thần chú đã được giải trừ, ngươi và Hắc Long uyên cũng đã mất đi liên hệ, không bao lâu nữa hồn thể sẽ tiêu tan.

- Vì lẽ đó?

Hắc Long lại nói.

- Lẽ nào người muốn vĩnh viễn bị giam cầm ở đây, bị người ta xem là năng lượng lấy ra hay sao?

Giang Thần hỏi.

- Nhân loại, người muốn ta chết sao?

Thân rồng của Hắc Long vẫy một cái, miệng rồng mở ra, nhiệt độ trong trời đất tăng lên kịch liệt.

- Chậm đã, ta còn có một biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Giang Thần nghĩ đến cái gì đó mà lấy ra Bát Bộ Thiên Long, nói:

- Hồn thể của người có thể tiến vào trong quyển sách này, trở thành Long bộ hạ của ta.

- Bát Bộ Thiên Long sao?

Hắc Long cũng hiểu rõ không ít, bót cho Giang Thần một phen giới thiệu.

- Đúng vậy.

- Như vậy vừa, không phải ta vẫn trở thành đối tượng để người tùy ý ra lệnh sao? So với việc làm nô lệ cho người khác thì khác nhau ở chỗ nào chứ?

Hắc Long giễu cợt nói.

- Điểm khác nhau chính là ta và người của Hắc Long thành khác nhau, nếu như người vẫn quan sát chuyện này thì người sẽ biết ta làm người ra

sao.

- Quả thực, người có thể diệt được Hắc Long thành, là một nhân loại rất đáng gờm, nhưng không đủ để ta trở thành Long bộ hạ của người.

Hắc Long nói.

- Thanh Ma.Giang Thần để Thanh Ma hiện thân, nói:

- Đây là Thiên bộ hạ của ta, ta hứa hẹn với hắc ước hẹn hai mươi năm, sau khi hết ước hẹn, vì sẽ tái tạo thân thể cho hắc, ta cũng có thể đồng ý với người...

- Ta không tin nhân loại.

Hắc Long thô bạo ngắt lời hắc, dường như lời nói mới rồi đã khiến cho hắc nhớ tới nên hồi ức không tốt.

- Người trở lại Hắc Long uyên cũng sẽ vĩnh viễn bị người ta dùng làm nô lệ không có điểm dừng, bằng không cũng sẽ phải chấp nhận cái chết, người trở thành Long bộ hạ của ta thì có thể chinh chiến tứ phương, thể hiện long uy của người!

Giang Thần đổi một phương thức nói.

Lời này đã dẫn đến tác dụng, Hắc Long vẫn rất cố chấp rũ mí mắt xuống, thân thể đứng đưa.

- Ta cần thời gian để cân nhắc.Bỗng nhiên, Hắc Long trở về bên trong vực sâu.

- Ta không có thời gian!

Giang Thần lo lắng nói.

- Đó không phải là chuyện của ta, nhân loại.

Hắc Long cũng không để ý tới hắc mà nói một tiếng rất thiếu kiên nhẫn.

Giang Thần còn muốn nói nữa thì Thanh Ma khuyên:

- Thiếu chủ, Long bộ tộc đều là như vậy, kỳ thực trong lòng con rồng này hiểu rõ, hắc nói muốn cân nhắc một quãng thời gian, kỳ thực là để người đối một thái độ nói chuyện với hắc.

- Hả?

Giang Thần không hiểu rõ ý của lời này. Thanh Ma nói trắng ra:

- Rồng, sẽ không cam tâm tình nguyện nằm ở địa vị ngang hàng cùng nhân loại, vì lẽ đó người nên quỳ xuống, khẩn cầu Thần Long, nói cho hắc biết người và phụ thân người đang khổ thế nào, tộc nhân còn cần người, tiếp theo đó Hắc Long mới có bậc thang xuống đài, đồng ý đi theo người.

- Nhưng hắc không sợ hắc làm như vậy, sau khi trở thành Long bộ hạ của ta sẽ không dễ chịu sao?

Giang Thần rất bất ngờ nói.

Thanh Ma nhún vai một cái, nói:

- Rồng, chính là như vậy.

- Đáng ghét.

Con người của Giang Thần đảo một vòng, trong đầu lóe lên một đạo linh quang, sau đó hắc vội vàng đuổi theo, nói:

- Chờ một chút!

Thanh Ma nghe ngữ khí của hắn vẫn không thay đổi, nó không khỏi hiểu kỳ.

- Có chuyện gì, nhân loại?

Hắc Long rất thiếu kiên nhẫn phục hồi tinh thần lại, trong mắt rồng lại nổi lên hung quang.

Giang Thần hít sâu một hơi, lần nữa mở miệng, phát ra âm tiết rất là quái lạ, giống như bị người ta bóp cổ nói ra, để lộ ra khí tức cổ xưa.

Thanh Ma nghe thấy vậy mà đầu óc mơ hồ, chỉ là Hắc Long lại có phản ứng rất lớn, thân rồng lung lay, đôi mắt to tròn ngập vẻ không thể tin tưởng được nổi.

Chợt, Thanh Ma nhìn thấy Hắc Long rất thoải mái tiến vào bên trong Bát Bộ Thiên Long.

Thanh Ma khiếp sợ không thôi lập tức cảm giác được có một luồng năng lượng mạnh mẽ truyền đến, hắn ý thức được đây là Hắc Long đã trở thành Long bộ hạ, mang đến tăng trưởng cho Bát Bộ Thiên Long. Quan trọng nhất là Thiên, Long bộ hạ đã đầy đủ hết, uy lực Bát Bộ Thiên Long cũng sẽ tăng lên rất lớn.

- Long ngữ, thứ người mới vừa nói chính là long ngữ? Người là long ngữ giả sao?

Thanh Ma kịp phản ứng lại.

Người hiểu long ngữ sẽ làm Long Tộc cảm thấy thân cận, hơn nữa long ngữ không phải là thứ mà ai cũng có thể học được, nhất định phải là phải trải qua Thần Long đại nhân tự mình truyền thụ.

Giang Thần có tăng bối cảnh này, tự nhiên Hắc Long sẽ rất tín nhiệm hẳn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Thực Lực Của Giang Thanh Vũ

Sau khi cắt đứt sợi xích sắt cuối cùng, Giang Thần mang theo Giang Thanh Vũ trở lại trên đất.- Phụ thân, ăn cái này vào đi.Giang Thần lấy ra linh đan khôi phục tốt nhất, thông qua y thuật để trị liệu thương thế trên người phụ thân.Chẳng bao lâu sau trạng thái của Giang Thanh Vũ đã được khôi phục.Giống như người kiệt sức, đói bụng trong một quãng thời gian rất dài được ăn thức ăn tinh mỹ vậy. Sau khi ngủ một giấc sẽ có cảm giác, tinh lực trở nên dồi dào, thần thái sáng láng.- Thần nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Giang Thanh Vũ hỏi.Giang Thần nói qua loa chuyện vừa rồi, cùng với nguy cơ đang phải đối mặt trước mắt.- Chúng ta mau trở về đi thôi.Biết được Nam Phong lĩnh gặp nguy hiểm, Giang Thanh Vũ cũng biết chuyện cấp bách, có điều, hắn cũng không loạn mà vẻ mặt nghiêm nghị rất là thông dong, khiến cho người ta cảm thấy an lòng.- Thần nhi, chuyện sau đó giao cho phụ thân đi.Giang Thanh Vũ vỗ vỗ vai của Giang Thần, sau đó bay về phía phương hướng đại sơn.- Tôn giả?Giang Thần rất là bất ngờ, không nghĩ tới thực lực của phụ thân sẽ mạnh như vậy.Có điều lại nghĩ lại, e rằng cũng chỉ có cường giả như vậy mới có thể làm cho Hắc Long thành và Đại Hạ vương triều cũng không thể ung dung bắt được.Hắn bay theo sát phía sau, thế nhưng khoảng cách của phụ tử hai người lại càng lúc càng lớn.Giang Thần không có chiến thuyền, tự nhiên không bay bằng Tôn giả được.- Nhân loại, Hắc Long thành còn có Long Châu của ta, ta có thể giúp người tìm được.Mắt thấy sắp rời khỏi phạm vi của Hắc Long thành, âm thanh của Hắc Long đột nhiên truyền đến.- Long Châu? Một lát nữa nói sau đi.Hiện tại không phải là lúc để Giang Thần đi tìm bảo, hắn dùng tốc độ

nhanh nhất cuộc đời này, sau một phút đã chạy về tới Thập Vạn đại sơn. Vừa cúi đầu nhìn xuống thì quân đội đang tiến vào đại sơn, quân tiên phong là dòng lũ kim loại, có vô số khối lõi cơ quan thú. Từng chiếc từng chiếc chiến xa được đẩy mạnh, chỗ chúng đi qua, giữa núi rừng bị san bằng, tạo thành một con đường bằng phẳng. Có một lượng lớn binh lính đạp lên trên đường, bước chình tề tiến lên theo ở phía sau, khối giáp trên người ma sát tạo ra thanh âm giòn giã không ngừng vang lên. Giang Thần đi lên cao hơn, phát hiện ra quân đội chia ra làm các phương hướng khác nhau đi tới, thế nhưng mục tiêu của bọn họ đều giống nhau, đó là Nam Phong lĩnh. Từ khắp nơi đều có thể nhìn thấy được ánh lửa và khói, mấy ngày này đã có không ít những thế lực khác trong Nam Phong lĩnh bị quân đội tiêu diệt. Máu của đại sơn đã bắt đầu chảy! Giang Thần cắn răng một cái, nắm chặt nắm đấm, thầm nói:

- Như vậy thì dùng máu của hoàng thất để kết thúc đi. Hẳn trở lại Nam Phong lĩnh, phát hiện ra tuy rằng quân đội còn chưa tới, thế nhưng chiến đấu đã bắt đầu. Mấy tên tiên phong trên người mặc giáp trụ vương triều đang liên thủ công kích một người. Mỗi một người tiên phong đều là Thông Thiên cảnh, nhưng trước khi Giang Thần và Giang Thanh Vũ trở về, sức chiến đấu mạnh nhất của Nam Phong lĩnh chỉ là Thần Du cảnh mà thôi. Nhưng người đang giao thủ với tiên phong là Phạm Đồ, trên người mặc Huyền Binh giáp cấp tướng lĩnh. Xem ra tốc độ của chiến thuyền đã chạy về kịp. - Vì sao không gặp các Huyền Binh vệ khác chứ?

Giang Thần nhìn chung quanh, rất nhanh đã nhìn thấy mười một tên Huyền Binh vệ khác đang giao chiến với tiên phong doanh được bố trí giá trị chình tề. Giang Thần hơi nhướng mày, Nam Phong lĩnh, so với Hắc Long thành còn yếu đuối hơn gấp trăm lần. Nhưng nhân thủ đến đây tấn công, so với một mình hắn tấn công Hắc Long thành còn nhiều hơn. Nam Phong lĩnh thậm chí còn không có đại trận, bởi vì trước đó đều là dựa vào Thiên Đạo môn che chở. - Hôm nay mỗi một tộc nhân chết đi, các người đều phải trả giá gấp mười lần, gấp trăm lần! Giang Thần rơi vào trong

thành, ở khắp nơi đều có thể nhìn thấy được người của đại sơn đang kinh hãi, tất cả Phong Hành vệ đều cản ở cửa thành, sẵn sàng đón quân địch. Giang Thần nhìn thấy chiến thuyền của mình đang dừng ở trên bầu trời Giang phủ, hắn đi thẳng tới đó. Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy đám người gia gia Giang Vãn Thiên và Nhị thúc Giang Thiên Hùng.- Giang Thần, người đã trở về!- Giang Thần, chiếc thuyền này không chứa được bao nhiêu người, người của sơn thành trốn không được bao nhiêu cả! Nghe vậy, Giang Thần cau mày, chiến thuyền chỉ có thể cho phép dưới mấy trăm người trú ngụ, vấn đề này hắn biết.- Phụ thân đâu rồi? Sao chưa thấy phụ thân vậy?- Thanh Vũ? Không thấy mà?

Giang Vãn Thiên và Giang Thiên Hùng đầu óc mơ hồ, rất là không rõ.- Cái gì? Chẳng lẽ phụ thân đi ở phía trước hắn còn chưa tới nơi? Giang Thần rất là lo lắng, cũng còn nay có một đạo khí tức mạnh mẽ đột nhiên rơi vào bên cạnh hắn.- Thanh Vũ!- Đại ca! Giang Vãn Thiên và Giang Thiên Hùng kinh hãi hét lớn.- Phụ thân! Thiên Hùng!

Giang Thanh Vũ cũng kích động vạn phần, cách xa nhau mấy năm, hắn có quá nhiều lời muốn nói. Đáng tiếc hiện tại không phải lúc.- Thần nhi, người đã làm được, người đã thật sự làm được!

Nước mắt của Giang Vãn Thiên rơi xuống, cao hứng tới mức thân thể run rẩy. Lúc trước Giang Thần luôn miệng nói muốn cứu phụ thân, hắn tin tưởng tôn tử mình có quyết tâm này, nhưng hắn cũng biết có bao nhiêu khó khăn. Hắn lại không nghĩ rằng, sẽ có một ngày nhi tử của mình lại đột nhiên xuất hiện như vậy.- Gia gia, hiện tại không phải lúc để nói chuyện này.

Giang Thần lo lắng nói. Giang Thanh Vũ nói:

- Thần nhi, không cần phải lo lắng, chúng ta không chạy trốn, chúng ta sẽ nghênh chiến!

- Sao?

Giang Thần chần chờ do dự, chiến thuyền của hắn thiết kế dùng để tấn công, không am hiểu phòng ngự, nếu như đánh, Thập Vạn đại sơn sẽ bị hủy hoại trong một ngày.

- Vừa rồi ta mới hàn huyên một lúc với một người, yên tâm đi, sẽ không sao cả.

Giang Thanh Vũ lại nói.

- Sao?

Giang Thần muốn biết là ai, nhưng Giang Thanh Vũ không nhiều lời, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phạm Đồ đang ác chiến, rất bất ngờ nói:

- Từ lúc nào Phạm Đồ lại trở nên lợi hại như vậy chứ? Một đấu bốn, còn đều là Thông Thiên cảnh?

Nói xong, tự hắn đi qua hỗ trợ.

- Chủ nhân!

Phạm Đồ nhìn thấy Giang Thanh Vũ đến, kích động đến mức con mắt đỏ lên.

- Người làm rất khá, lui đi, những người này cứ giao cho ta. Giang Thanh Vũ nói.

- Được.

Phạm Đồ hầu như không do dự, bứt lùi lại.

Mấy tên tiên phong kia cũng không đuổi hắn, trái lại còn dùng tốc độ nhanh nhất vây quanh Giang Thanh Vũ.

- Nếu như các người trở về, lui binh thì còn có thể cứu vãn được!

Giang Thanh Vũ nói.

- Giang Thanh Vũ, người đừng có mạnh miệng, người chém một cánh tay của Tiết đại ca, món nợ này, ta còn chưa tính sổ với người đó.

- Chết đi cho ta!

- Tiến lên! Bắt hãn là có thể ngăn được Giang Thần, khổng chế chiến thuyền!

Bốn tiên phong Thông Thiên cảnh không để hãn vào trong mắt, đồng loạt ra tay.

- Năm đó, ở bên trong đại sơn im ắng hơn mười năm. Lúc ra tay, là ở Hắc Long thành. Xem ta bị Hắc Long thành trấn áp, các người đã cho rằng có thể động thủ với ta, coi như đánh không thắng thì cũng có thể toàn thân trở ra đúng không?

- Vậy nếu như ta nói cho các người biết, trận chiến ở Hắc Long thành, ta bị hạ độc, từ đầu đến cuối không phát huy ra được một nửa thực lực, các người sẽ nghĩ thế nào đây?

Đối mặt với quần công, Giang Thanh Vũ hai tay trống trơn không sợ hãi chút nào mà chỉ đứng lặng trên không trung, tuy rằng cũng là tóc tai bù xù, y phục rách nát, thế nhưng kiếm khí sắc bén lại bao phủ mỗi một góc trong trời đất.

- Kiếm nhất: Phá!

Kiếm cũng không cần dùng, Giang Thanh Vũ giơ tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, điểm một điểm ở trong hư không.

Tức thì có ngàn vạn lợi kiếm đột nhiên xuất hiện, vờn quanh thành một vòng tròn, bắn nhanh ra.

Bốn người tiên phong còn chưa tới gần người thì đã bị lợi kiếm xuyên qua thân thể, tuyệt khí bỏ mình.

- Thật sự không biết, các người lấy được tự tin từ đâu để ra tay với ta.

Giang Thanh Vũ nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Một Nhà Đoàn Viên

- Thật là lợi hại!

Giang Thần sáng mắt lên, trước tiên không nói cảnh giới của phụ thân là Tôn giả, chỉ riêng trình độ kiếm đạo đã chính là người mạnh nhất hắn gặp.

Một mặt khác, Huyền Binh vệ cũng đã xử lý hết toàn bộ quân tiên phong doanh, sơn thành tạm thời an toàn.

- Để ta đi cứu hỏa.

Giang Thanh Vũ đứng ở trên không trung nói một tiếng, sau đó phi ra ngoài thành.

Giang Thần nghĩ thầm còn chưa hiểu rõ thực lực của vương triều mà đã tùy tiện điều động chiến thuyền là rất không sáng suốt, cứ để phụ thân đi thăm dò cũng không tệ.

Chợt, hắn đi tới Đông viện.

Từ khi Giang Thần đi tới thánh viện, Cao Nguyệt cũng từ Xích tiêu phong trở lại Nam Phong lĩnh.

Không có Giang Thần, nàng cũng không có bất kỳ lý do gì ở lại Xích tiêu phong, Đông viện mới là nhà của nàng.

Cao Nguyệt căng thẳng đứng ở trong sân, chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng ầm ầm, nói là đại quân vương triều muốn tới vây quét Nam Phong

lĩnh.

- Mẫu thân.

Đột nhiên, một âm thanh bất ngờ truyền đến, Cao Nguyệt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên đã nhìn thấy Giang Thần bước nhanh tới đây.

- Thần nhi!

Cao Nguyệt kích động ôm lấy nhi tử của mình.

Giang Thần cười khổ không thôi, cảm giác mình sắp hít thở không thông.

- Thần nhi, sao con lại trở về lúc này chứ? Bên ngoài có quân đội, chuyện này có quan hệ với con sao? Cao Nguyệt hỏi.

- Đúng thế.

Lần này Giang Thần nói khá tỉ mỉ về ngọn nguồn chuyện đã xảy ra, nói thí dụ như Hắc Long thành bị diệt, cuối cùng Mộ Dung gia và Tô gia chạy tới, liên hợp với Đại Hạ Hoàng Đế, muốn diệt Giang phủ.

Sau khi nghe xong, Cao Nguyệt nắm lấy trọng điểm, nói:- Phụ thân con? Phụ thân con cũng quay về rồi sao?

Khi nàng nói chuyện đều mang theo sự run rẩy, trong ánh mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ chờ đợi.

- Đúng vậy, hiện tại phụ thân đã không có chuyện gì nữa, người đang ở bên ngoài kháng cự quân đội, để người của đại sơn trốn vào trong sơn thành. Giang Thần nói.

- Quá tốt rồi, quá tốt rồi!

Cao Nguyệt lại càng giống như thiếu nữ, cao hứng mức kêu tới kêu lui, nắm lấy cánh tay của hắn, lại nói:- Phụ thân con đã hoàn toàn khôi phục rồi sao?

- Vâng.

Giang Thần vẫn có tự tin đối với y thuật của mình.

- Nói như vậy, chúng ta sẽ có hy vọng.

- Mẫu thân, thực lực của phụ thân rất mạnh sao?

Cao Nguyệt gật gù, cười nói:- Trước khi sinh ra con, chàng đã ở bên trên Thanh Vân bảng, sau đó an tâm ở Nam Phong lĩnh tu hành, khi con bốn tuổi, thực lực của phụ thân con đã đủ để vấn đỉnh đầu bảng Thanh Vân bảng, năm con mười tuổi, ở Hỏa vực đã không có người nào có thể địch nổi nữa.

- Mạnh như thế sao?Giang Thần hít vào một ngụm khí lạnh, vốn hắn tưởng rằng phụ thân chỉ là một Thông Thiên cảnh phổ thông mà thôi.

- Vậy sư phụ của phụ thân, chẳng phải là Đại tôn giả sao?

Giang Thần thầm nói, sao Đại tôn giả sẽ dễ dàng chết như vậy chứ?

- Không phải, thực lực của phụ thân con kỳ thực đã vượt qua Thiên Phong đạo nhân, nhưng người biết không nhiều, lại bị bắt vào trong Hắc Long thành, vì vậy bị cho rằng rất yếu, chỉ có thể dựa vào Thiên Phong đạo nhân tới cứu mà thôi.

- Ồ.

Trong lòng của Giang Thần có cảm giác tự hào, nói như vậy, hắn cũng coi như là đời sau của cường giả.

- Không mạnh như vậy thì làm sao xứng với mẫu thân con cơ chứ?

Âm thanh sang sảng của Giang Thanh Vũ hạ xuống từ trên không.

Chờ đến khi Giang Thần ngẩng đầu nhìn lên thì cái gì cũng không thấy nữa.

- Nguyệt Nhi!

- Thanh Vũ!

Giang Thần lần nữa cúi đầu, Cao Nguyệt và Giang Thanh Vũ đã kích động ôm nhau, ánh mắt ẩn chứa tình cảm đưa tình nhìn lẫn nhau.

-...

Giang Thần còn chưa thành gia lập thất cảm thấy bị thương tổn, hân dùng sức ho khan mấy lần.

Lúc này Cao Nguyệt mới nghĩ đến con vẫn còn ở đây, nàng then thùng đẩy Giang Thanh Vũ ra.

Giang Thanh Vũ tức giận nhìn Giang Thần một chút, nói:- Không phải ta đã sắp xếp chuyện hôn sự cho con rồi sao?

- Chàng còn không thấy ngại mà nói, nữ tử kia ngại nghèo yêu giàu, sau khi chàng bị Hắc Long thành bắt được đã muốn hồi hôn rồi.Cao Nguyệt oán trách nói.

- Cái này, ai lại biết được chứ?

Giang Thanh Vũ cười một tiếng.

Bầu không khí vui vẻ như vậy Giang Thần rất vui khi nhìn thấy, thế nhưng cân nhắc đến thế cục bây giờ, hân không khỏi nói:- Phụ thân, hiện

tại quân đội thế nào rồi?

- Đã lui rồi.Giang Thanh Vũ nói.

- Lui?

- Đúng vậy, ta đã chém đầu tất cả tướng quân của bọn họ, đương nhiên bọn họ phải lui rồi.

Giang Thần cả kinh, nói:- Như vậy phụ thân mới vừa nói cứu hoả là chỉ cái này sao?

- Không phải vậy thì là cái gì chứ?

- Ta còn tưởng rằng là yểm hộ những người khác bên trong đại sơn tới đây.

Giang Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng thời lại có chút không rõ, hỏi:- Như vậy phụ thân mới vừa nói chiến, sau khi có chuyện này đã hoàn toàn không cần thiết nữa mà.

- Ta nói chiến là đi kinh thành, chém đầu của cầu hoàng đế xuống, còn cho rằng là cái gì chứ?Giang Thanh Vũ cười nói.

- Hít!

Giang Thần không thể tin tưởng được nhìn sang, đây chính là chuyện mà hắn chưa hề nghĩ tới.

- Vương triều phái Tiết Kính Thiên tới trấn áp ta, bây giờ lại phái đại quân muốn tiêu diệt tộc nhân của ta, nhi tử của ta, người nói xem ta có thể quên đi như vậy sao?Giang Thanh Vũ nghiêm nghị nói.

- Đương nhiên không thể rồi.

Giang Thần đột nhiên phản ứng lại, hưng phấn nói:- Vừa nãy người tìm phụ thân tán gẫu, là chương giáo Thiên Đạo môn sao?

- Đúng, chỉ cần người chịu đảm nhiệm chương giáo đời tiếp theo Thiên Đạo môn thì Thiên Đạo môn sẽ cùng chiến với chúng ta.

Nói tới chỗ này, tâm tư của Giang Thanh Vũ lại đặt ở trên người của Cao Nguyệt, đi tới ôm nàng, đau lòng nói:- Nguyệt Nhi, nàng lại gầy rồi.

- Trên người chàng thật là hôi.Cao Nguyệt nhăn nhó che mũi, lại ra vẻ chán ghét nhú mày.

- Khục khục, hết cách rồi, Hắc Long thành cũng không để ta rửa ráy mà.

Lúc này Giang Thanh Vũ mới nhớ tới hình tượng của bản thân, hắc sớ mái tóc rồi bời, hận không thể lập tức tắm rửa.

Nhưng mà, hắc hoàn toàn biến sắc, dùng sức nắm lấy tay của Cao Nguyệt, nói:- Nguyệt Nhi, sao cảnh giới của nàng lại lui đến Tụ Nguyên cảnh rồi? Không phải nói không ra tay sao?

Nói đến đây, vẻ mặt Giang Thần xấu hổ, tiến lên nói:- Phụ thân, đây là do lỗi của ta.

Hắc nói chuyện Lý Thấm ra.

- Đây là tai bay vạ gió, không có cách nào cả.Cao Nguyệt nhìn rất thoáng, là người không thêm để ý nhất trong ba người.

- Ta cố gắng tu luyện là muốn dẫn nàng trở về, nói cho người của Cao gia biết sự lựa chọn của nàng không sai, ta sẽ lấy được thuốc giải cho nàng, không nghĩ tới...Giang Thanh Vũ hoàn toàn biến sắc, nếu không phải Lý Thấm đã chết, hắc đã hận không thể chém nàng thành muôn mảnh.

- Không có chuyện gì cả, tuổi thọ của thiếp đã khôi phục, thực lực của Tụ Nguyên cảnh cũng không dùng được, cứ như vậy đã rất tốt rồi.Cao Nguyệt nói.

- Nguyệt Nhi, nàng là tiểu thư Cao gia, người có huyết thống Thiên Phượng thuần chính nhất, ta không hy vọng ta hủy diệt nàng, năm đó nàng không nên gạt ta ăn độc dược.

- Nếu như nàng theo ta mà lại trở thành một phụ nhân bình thường ở bên trong đại sơn, ta không thể tha thứ cho chính mình được.Giang Thanh Vũ nói.

- Không sao cả.Cao Nguyệt lần nữa nói.

- Khục khục.

Giang Thần lần nữa phát ra tiếng ho khan, trước khi ánh mắt của Giang Thanh Vũ nhìn sang, hắn vội vã lấy ra một bình thuốc, nói:- Mẫu thân, phụ thân, thuốc giải đã được luyện chế ra, ăn vào là có thể giải được.

Ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của Cao Nguyệt và Giang Thanh Vũ, Giang Thần lại nói:- Hơn nữa thực lực của mẫu thân giảm mạnh là bởi vì độc dược dẫn đến, vì lẽ đó bên trong thuốc giải con đã ném vào một vài thứ, thành công, sẽ làm mẫu thân khôi phục lại thực lực như lúc ban đầu, không thành công cũng không có tác dụng phụ gì cả.

- Giang Thần, chuyện này có thật không?

Cao Nguyệt, Giang Thanh Vũ nhìn viên đan dược kia, không thể tin tưởng thứ hai người luôn nghĩ tới lại xuất hiện như vậy.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Phượng Hoàng Niết Bàn

Có điều bất kể ra sao, nhi tử của mình sẽ không hại mình.

Cao Nguyệt tiếp nhận thuốc giải, ở trong ánh mắt nóng bỏng của Giang Thần, nàng để vào trong miệng.

Giang Thanh Vũ ở bên cạnh nhíu chặt mày, vẻ mặt quan tâm quan sát tình huống của ái thiếp, con mắt không nháy mắt lấy một cái.

Rất nhanh, vẻ mặt của Cao Nguyệt đã để lộ ra vẻ thống khổ, tay ôm bụng, cắn chặt răng, mồ hôi hột tràn ngập trán của nàng.

- Phản ứng bình thường.

Giang Thần động viên một câu, thế nhưng hắn cũng rất là đau lòng.

Sau đó, hai phụ tử đỡ Cao Nguyệt lên trên ghế, đến lúc này, thống khổ đã tăng lên, Cao Nguyệt không nhịn được kêu ra thành tiếng.

- Thần nhi, thật sự không có chuyện gì sao? Giang Thanh Vũ lo lắng nói.

- Hừm, sở dĩ Thôi Mệnh hoa có được hiệu quả độc ác như vậy chính là do độc tố rót vào nơi sâu xa trong thân thể, vào bên trong ngũ tạng lục phủ và xương cốt thì mới sẽ làm cho sau khi người ta ra tay, thực lực và tuổi thọ giảm mạnh.

Giang Thần nói:- Chuyện giải độc muốn làm chính là cần phải bức độc tố từ bên trong nơi sâu xa của thân thể ra, thống khổ là chuyện không

thể tránh khỏi.

Vừa dứt lời, cả người Cao Nguyệt đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, bám vào trên da, tiếp theo hóa thành hơi nước bốc lên.

Hơi nước mang theo một mùi gay mũi, khiến cho người khác phải nhúu chặt mày.

Có điều, theo quá trình này kết thúc, sự thống khổ của Cao Nguyệt cũng đang giảm bớt.

- Thành công rồi!Giang Thần kích động nói.

Mặc dù nói hăn có lòng tin đối với kỹ thuật luyện đan của mình, thế nhưng dù sao đối tượng cũng là mẫu thân của mình, không thể nào làm được chuyện yên tâm trăm phần trăm được.

- Hừm, loại cảm giác khó chịu kia cũng đã biến mất rồi.Cao Nguyệt cười nói.

Từ khi ăn vào độc dược, nàng cảm thấy giống như có một bàn tay bóp lấy cổ họng của mình, chỉ cần nàng hơi dùng sức thì cái tay này sẽ càng ngày càng chặt, mãi đến khi nàng mất mạng mới thôi.

Hiện tại, loại cảm giác này đã biến mất không còn tăm hơi, như xả được gánh nặng, cả người trở nên rất là ung dung.

Có điều, giữa lúc Cao Nguyệt muốn đứng dậy thì thân thể cứng đờ, tiếp theo vẻ mặt toát ra vẻ khó có thể dùng lời để diễn tả được.

- Làm sao vậy?

Giang Thanh Vũ đang muốn tiến lên phía trước thì lại bị Cao Nguyệt đưa tay ngăn lại.

Sau đó, Giang Thanh Vũ và Giang Thần cũng cảm giác được có một luồng sóng nhiệt bức người nhào tới trước mặt.

Một giây sau, hỏa diễm vô cùng vô tận từ trong cơ thể của Cao Nguyệt phun ra, chẳng khác nào một dòng lũ lớn bắn lên trên không trung, khi lên tới đỉnh, rất nhanh đã biến ảo thành một đầu thần thú.

Một đầu hỏa phượng!

Mặc dù là do hỏa diễm ngưng tụ mà thành, thế nhưng lại có mười phần linh tính, thậm chí có thể nhìn thấy được cấp độ và hoa văn của lông chim, giống như bên trong thật có một đầu thần phượng vậy.

Trên mặt đất, Cao Nguyệt lại thể hiện ra khí chất siêu phàm ngày đó đối mặt với Tô Thuyên ở trên bảo tháp, ở giữa lông mày hiện lên đồ văn của Thiên Phượng gia tộc.

Hơn nữa lần này lại thêm hỏa diễm tôn lên, khí thế của Cao Nguyệt càng mạnh hơn, dường như đã không còn là phàm nhân nữa.

Vành mắt của nàng cũng chỉ còn lại ánh sáng màu cam.

- Thiên Phượng huyết thuần chính nhất trong mấy trăm năm quả nhiên lợi hại.

Một lúc lâu sau, hỏa phượng khiến cho toàn bộ Thập Vạn đại sơn chú ý biến mất, mà hỏa diễm dường như cũng bị thu lại vào trong cơ thể của Cao Nguyệt.

- Thực lực của thiếp, không chỉ khôi phục mà còn trở nên mạnh mẽ hơn nữa!

Cao Nguyệt giơ bàn tay đến trước mặt, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hi.

- Xem ra tuy rằng trúng Thôi Mệnh hoa, thế nhưng những năm này huyết thống Thiên Phượng vẫn không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Giang Thần nói.

Nói cách khác, hai mươi năm không tu luyện, thế nhưng trái lại thực lực của Cao Nguyệt lại vẫn tăng lên.

Đây chính là chỗ kinh khủng của thế gia truyền thừa.

- Tôn giả, thiếp cũng trở thành Tôn giả? Sau khi Cao Nguyệt phát hiện ra mình mạnh như thế nào, nàng càng vui vẻ hơn nữa.

- Nếu như hai mươi năm qua nàng có thể tu luyện, e rằng cũng đã là Đại tôn giả, mà không phải là Tôn giả mới nhập môn nữa. Giang Thanh Vũ có chút tiếc nuối nói.

- Coi như là nhập môn thì cũng là Tôn giả. Cao Nguyệt không có nhiều tiếc nuối như vậy, phần hào khí này là thứ mà rất nhiều người đều không có.

- Điểm quan trọng nhất chính là, là một nhà ba người chúng ta lại được đoàn tụ. Cao Nguyệt lại nói.

Giang Thanh Vũ gật gù, rốt cục nở nụ cười, hấn vỗ tay vào vai của Giang Thần, nói:- Chuyện này nhờ có đứa con tốt của chúng ta, không hổ là nhi tử của Giang Thanh Vũ ta.

- Nói giống như có riêng chàng sinh ra nó vậy. Cao Nguyệt bất mãn nói.

Giang Thanh Vũ cười ha hả, đột nhiên dùng ánh mắt lợi hại đánh giá Giang Thần.

Giang Thần có chút không dễ chịu, mà nhiều hơn đó là vẻ bất an.

- Thần nhi, bên trong cơ thể con không hề có một chút huyết mạch Thiên Phượng nào sao sao?Giang Thanh Vũ nghiêm túc nói.

- Thanh Vũ!

- Ta chỉ hỏi một chút, Thần nhi, không có cũng không sao cả.Giang Thanh Vũ lập tức nói.

Giang Thần hiểu rõ ý của phụ thân, nếu như trong cơ thể hắn có huyết mạch Thiên Phượng, đồng thời rất thuần khiết, như vậy sẽ có thể chứng minh quyết định của Cao gia là sai lầm.

Điểm ấy, đối với phụ thân mà nói, rất quan trọng.

Mặc dù Giang Thần biết thế gia truyền thừa liên hôn dẫn đến tác dụng nhỏ bé không đáng kể, thế nhưng cũng không có nghĩa là không liên hôn thì sẽ có thể trăm phần trăm giữ được huyết thống thuần khiết.

Ninh Hạo Thiên như vậy được coi là ví dụ rất hiếm thấy.

Thần mạch của Giang Thần là thứ của chính hắn, không có khả năng áp chế Phượng huyết.

Mà căn cứ vào quy luật của thế gia truyền thừa, quá hai mươi tuổi, trạng thái huyết thống trong cơ thể cả đời sẽ không thay đổi.

Giang Thần cũng sắp tới rồi, thế nhưng trong cơ thể vẫn không có chút Phượng huyết nào cả.

Có điều, chính là bởi vì không có cho nên mới khiến cho Cao Nguyệt chú ý.

Theo lý mà nói, thân là người có huyết thống Thiên Phượng thuần chính nhất trong mấy trăm năm qua, coi như là nàng kết hôn sinh con với

người bình thường thì đời sau cũng sẽ không tới mức ngay cả chút huyết thống cũng không có, chỉ có thể rất mỏng manh, tràn ngập tạp chất mà thôi.

Mà trạng thái của Giang Thần, rất khác thường.

Sau đó, Cao Nguyệt nhớ tới ghi chép mà nàng đã từng thấy ở trong gia tộc.

Khi huyết thống truyền thừa thuần khiết đến một trình độ vô cùng cao thì được gọi là chân huyết.

Người nắm giữ chân huyết, ở trong tất cả thế gia truyền thừa đều là người đã ít lại càng ít.

Thế nhưng, một khi xuất hiện người có chân huyết, như vậy thế gia truyền thừa này sẽ nhanh chóng lớn mạnh, vắn đĩnh lên vị trí đỉnh cao.

Có điều, chân huyết thì phải cần thức tỉnh.

Căn cứ vào huyết thống truyền thừa không giống nhau thì phương thức thức tỉnh cũng không giống nhau.

Có điều đều là việc rất nguy hiểm, cần phải dùng tính mạng để đánh đổi thì mới có thể ra được kết quả.

Ví dụ như Long huyết của Mộ Dung gia, nhất định phải là người không có bất kỳ phòng ngự nào đi vào bên trong Long hỏa cực nóng.

Nếu như có thể chịu đựng được Long hỏa, cũng thuận lợi thức tỉnh, như vậy sẽ chính là người có chân huyết.

Không đi ra được, vậy sẽ bị đốt thành than đen.

Rất nhiều người tự tin mù quáng cho là mình là người có chân huyết, kết quả đều lấy mạng ra để đổi.

Vì vậy, Mộ Dung gia cấm chỉ đệ tử trong tộc tự mình tiến hành nghi thức thức tỉnh chân huyết.

Nói tới Thiên Phượng Cao gia, thức tỉnh chân huyết càng đơn giản và thô bạo hơn nữa.

Đó là... Tự sát.

Mặc kệ thông qua phương thức gì, chỉ cần chết đi là được, nếu như là chân huyết thì sẽ có thể Phượng Hoàng niết bàn, dự hóa trùng sinh.

Nếu như không phải chân huyết, tự nhiên sẽ là vĩnh viễn chết đi, cũng sẽ không bò lên được nữa.

Trước đó không nhìn ra được bất kỳ dấu hiệu chân huyết nào cả, nhất định phải đi thử thì mới có kết quả, thường thường đều là kết cục bi kịch mà thôi.

Cao Nguyệt suy đoán nhi tử của mình rất có thể là chân huyết, vèn vèn là bởi vì trong cơ thể của hắn không có bất kỳ chút phượng huyết nào cả.

Thế nhưng, nàng không thể bởi vì chuyện khác thường như vậy mà để nhi tử đi chết được.

Nàng lại sẽ không nói cho Giang Thần biết, bởi vì người chết ở trong nghi thức đều tự tin cho rằng mình là người có chân huyết, không để ý tới lời cảnh cáo mà phải trả cái giá bằng cả mạng sống của mình.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Lật Đồ Hoàng Quyền

Sau đó, một nhà ba người đi tới chủ phủ.

Đại quân của Vương triều đã thối lui, tình huống thương vong của Nam Phong lĩnh cũng đã được thống kê ra.

- Chết 103 người, không có người bị thương. Âm thanh của Giang Thiên Hùng ẩn chứa lửa giận, không có người bị thương, chuyện này ý nghĩa là quân đội Vương triều gặp ai là giết người đó.

May mà đại quân chỉ tiến vào ngoại vi của Nam Phong lĩnh, nếu không, tử thương sẽ càng nghiêm trọng thêm nữa.

- Đại Hạ vương triều đã hoàn toàn coi người đại sơn chúng ta là chó lợn! Giang Vấn Thiên tức giận nói.

Giang Thanh Vũ nói:- Phụ thân, Thiên Hùng, mọi người cứ tiếp tục mang người của Nam Phong lĩnh vào trong sơn thành, đề phòng bất trắc.

- Tại sao vậy? Không phải nói đại quân của vương triều đã lui rồi sao?

Giang Vấn Thiên và Giang Thiên Hùng cùng cả kinh, cho rằng chuyện này còn chưa kết thúc.

- Không, chúng ta cần phải muốn báo thù. Giang Thanh Vũ nói.

Trước đó Giang Thần nghe hắn nói như thế cũng đã sợ hết hồn, huống chi là Giang Vấn Thiên và Giang Thiên Hùng.

Đối với bọn họ, phản kích không thể nghi ngờ là chuyện nói mơ giữa ban ngày.

Đối thủ của bọn họ là toàn bộ vương triều đó.

- Đương nhiên, Nam Phong lĩnh không cần có bất kỳ động tác gì cả, chỉ cần chiếc chiến thuyền này của Giang Thần và đám người Phạm Đồ mà thôi. Giang Thanh Vũ nói.

- Có thể được không? Giang Văn Thiên thấp thỏm bất an, nhận thức đối với sức mạnh của bọn họ rõ ràng đã không theo kịp được phụ tử Giang Thanh Vũ và Giang Thần nữa rồi.

- Cứ chờ tin tức tốt của chúng con đi, chúng con còn có Thiên Đạo môn giúp đỡ nữa.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện xong, Giang Thanh Vũ dẫn dắt đội ngũ chạy ra bên ngoài đại sơn.

Cao Nguyệt khôi phục thực lực, là một vị Tôn giả, có sức chiến đấu rất mạnh.

Chờ tới khi đi ra bên ngoài đại sơn, người của Thiên Đạo môn cũng đã chuẩn bị sắp xếp xong.

Tô Tú Y, Thiên Đạo Tam Thanh, còn có một nhóm trưởng lão, mang theo vũ khí chiến tranh có uy lực không tầm thường.

Sức chiến đấu của song phương hợp lại, tuyệt đối có thể làm cho Đại Hạ vương triều phát sợ.

Đương nhiên, nếu muốn hoàn toàn hợp tác tín nhiệm nhau thì nhất định phải để Giang Thần đảm nhiệm chức vị chương giáo Thiên Đạo môn.

Nếu như vậy, hẳn sẽ phân biệt là người nổi nghiệp đời tiếp theo của Nam Phong lĩnh và Thiên Đạo môn.

- Giang Thần, những trưởng lão này còn không biết chuyện Ninh Hạo Thiên đã bị cứu đi, cho nên mới ký gửi toàn bộ hi vọng ở trên thân thể của người, cũng không nên nói ra, bởi nói ra sẽ lộ hết. Âm thanh của Tô Tú Y lặng lẽ vang lên ở bên tai Giang Thần.

Giang Thần gật gật đầu, thái độ của Thiên Đạo môn vẫn luôn lấy bảo thủ làm chủ, cầu ổn thỏa cầu hoà.

Nếu như Ninh Hạo Thiên bị phế mà lại mất đi Giang Thần, trong tương lai không lâu sau đó, thực lực Thiên Đạo môn sẽ xuống dốc không phanh.

Vì vậy Thiên Đạo môn mới đưa ra lựa chọn, đứng về phía Giang Thần.

Đương nhiên, sở dĩ Thái Thượng trưởng lão của Thiên Đạo môn bị thuyết phục, nguyên nhân chủ yếu không phải là Giang Thần, mà là Giang Thanh Vũ.

Thực lực sâu không lường được của hắn có thể ảnh hưởng đến thế cuộc của bất kỳ bên nào trong Hỏa vực.

- Lên đường đi, hoàng quyền ngưng cuồng tự đại, đây là lúc nó sẽ bị lật đổ. Giang Thanh Vũ nói.

Giang Thần nghĩ tới điều gì đó mà đi vào trong khoang thuyền của chiến thuyền, hắn đã nhìn thấy Lý Hanh Kính đang rất tức giận và Phi Nguyệt hồn bay phách lạc.

Lý Hanh Kính không để ý tới thực lực chênh lệch, nắm lấy vạt áo của Giang Thần, cả giận nói:- Giang Thần, Phi Nguyệt công chúa rơi vào trên

tay người là vì là cứu người, người lại dám bắt nàng làm con tin sao?

- Nếu không thì sao? Ta sẽ trơ mắt nhìn phụ thân nàng giết toàn tộc ta hay sao?

Giang Thần mạnh mẽ gỡ tay hăn ra, nói:- Còn nữa, nguyên nhân nàng cứu ta, người cũng không biết lợi ích tương quan trong đó, lần sau nếu còn như vậy thì tự gánh lấy hậu quả.

Đấy Lý Hanh Kính ra, Giang Thần đi tới trước người của Phi Nguyệt, nói:- Mọi chuyện phát triển đến một bước này, không phải là thứ ta muốn, nhưng ta nhất định phải giải quyết mọi chuyện.

- Ủm.Cũng không biết Phi Nguyệt có nghe được hăn nói hay không mà đáp một tiếng rất mờ mịt.

Kỳ thực Giang Thần muốn hỏi tình báo có liên quan tới kinh thành hoàng cung, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng, thực sự là không đành lòng.

Hăn vừa liếc nhìn Lý Hanh Kính, lập tức triệt đi kết giới trong khoang thuyền, nói:- Các người có thể rời đi.- Công chúa, chúng ta đi thôi.

Lý Hanh Kính đã sớm không muốn ở chỗ này nữa rồi.

Phi Nguyệt lắc lắc đầu, không nói gì.

Giang Thần tâm tình phức tạp rời khỏi khoang thuyền, mọi chuyện diễn biến thành như vậy, đã không còn là loại đấu khí của oan gia cừu hận trước đây nữa.

...

Cùng lúc đó, kinh thành hoàng cung, Kim Loan điện.

Sau khi Đại Hạ Hoàng Đế từ Hắc Long thành trở về đã ở đây chờ đợi tin tức.

Hắn không quá để chuyện này ở trong lòng, chỉ là hắn đang âm thầm tính toán làm sao thông qua chuyện ngày hôm nay, lợi dụng tốt nhất quan hệ với Mộ Dung gia và người của Tô gia, dùng hai gia tộc này để giúp đỡ hắn củng cố vững chắc hoàng quyền, đối phó với Thiên Đạo môn.

Thân là vua của một nước, ánh mắt của hắn đặt ở chỗ lâu dài, đối phó với Giang Thần và Nam Phong lĩnh là vì báo thù thay cho Tam hoàng tử.

Nhưng nhiều hơn đó là muốn đối phó với Thiên Đạo môn.

- Nếu như Phi Nguyệt không chết, kế hoạch trước đó sẽ không thay đổi, đợi Ninh Hạo Thiên từ Long Vực trở về thì sẽ có thể làm cho Thiên Đạo môn triệt để thần phục.

- Bây giờ, chỉ có thể mạnh mẽ chèn ép Giang Thần, bởi vì như vậy, ở Hỏa vực, chỉ có Thiên Đạo môn có thể cứu được hắn mà thôi.

- Cả nhà Ninh Hạo Thiên bị Giang Thần hại chết, Thiên Đạo môn không rõ thế cuộc, một khi trợ giúp Nam Phong lĩnh, như vậy sẽ có mầm tai họa trí mạng.

- Nếu như không có, cũng không tổn thất gì cả. Đưa một nhân tình cho Ninh Hạo Thiên và Mộ Dung gia, sao lại không làm chứ?

Nghĩ tới những chuyện này, Đại Hạ Hoàng Đế không nhịn được bật cười, đặc ý về kế hoạch của mình.

Thiên Đạo môn ở bên trong cảnh nội Đại Hạ vương triều là cái đinh trong mắt của hắn, trở thành cản trở to lớn nhất để hắn nhất thống Hỏa vực, nhất định hắn phải giải quyết, hoặc là biến thành thế lực của mình.

Nhưng mà, Đại Hạ Hoàng Đế ngàn tính vạn toán lại tính toán sai thực lực của Giang Thanh Vũ.

Bị Hắc Long thành bắt, coi như quá trình khúc chiết như thế nào đi nữa thì nhiều lắm cũng chính là Tôn giả tầng thấp nhất mà thôi.

Thế nhưng, bởi chuyện hạ độc cũng không vẻ vang cho nên Hắc Long thành không nói tới tình báo này, bây giờ cũng đã không có cơ hội nữa, nó đã trở thành sai lầm trí mạng nhất của Đại Hạ Hoàng Đế.

- Chiến công Nam Phong lĩnh bị diệt, có lẽ cũng sắp tới rồi. Đại Hạ Hoàng Đế nhìn về phía cửa điện, không khỏi nghĩ vậy.

Mà ở kinh thành, tin tức quân đội vây quét Nam Phong lĩnh cũng nhanh chóng truyền ra.

Bởi Nam Phong lĩnh là gia tộc của Giang Thần, mà nửa năm trước, Giang Thần ở đã kinh thành chém giết Tam hoàng tử.

Cho dù lúc đó Đại Hạ vương triều nói sẽ không truy cứu, thế nhưng hiện tại xem ra, vẫn không nhẫn nại được.

Nhưng tại sao lại ra tay vào lúc này cơ chứ?

Nương theo nghi hoặc này, tin tức Hắc Long thành bị diệt cũng như như gió truyền ra.

Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người không muốn tin.

Hắc Long thành tồn tại gần ngàn năm, bởi tổ tiên đã từng chém giết qua một con rồng cho nên uy danh lan xa, coi như hiện tại sa sút thì cũng là thế lực nhất lưu ở bên trong vương triều.

Không thể nói diệt là diệt được.

Ít nhất ở trong quá trình bị diệt này, sẽ duy trì mấy ngày, đánh không lại thì nhất định Hắc Long thành sẽ tử thủ, lại phái người đi cầu viện.

Nhưng giống như bây giờ không hề có chút điềm báo trước nào đã bị diệt tộc, chỉ có một khả năng, đó là bị cường giả tuyệt thế diệt, ở trong thời gian ngắn nhất hoàn thành chuyện này.

Nhưng, khi bọn họ biết người hủy diệt Hắc Long thành chỉ có một người Giang Thần, tất cả mọi người đều cảm thấy đây là chuyện cười của một người ngu, là một lời đồn.

- Đó là cái gì vậy?

Đột nhiên, có người phát hiện ra ở trên bầu trời có hơn bốn mươi cái cột lớn chậm rãi hạ xuống, trải rộng toàn bộ hoàng cung.

Điều làm cho người ta sợ hãi chính là, cây cột tiếp xúc với đại trận phòng ngự của hoàng cung lại không bị một chút ảnh hưởng gì cả, xuyên qua đại trận, tạo thành lực phá hoại rất lớn làm cho đại trận mất đi hiệu lực.

Ong ong ong!

Âm thanh Diệt Thế đại pháo chuyển động, cũng vang lên ở trên bầu trời kinh thành.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Thực Lực Của Giang Thanh Vũ

Rất nhanh người ở kinh thành sẽ cảm nhận được loại chấn động thân ở trong đó của người Hắc Long thành lúc đó.

Hoàng cung, là trung tâm của Đại Hạ vương triều, là trái tim của bá chủ Hòa vực.

Vương triều đã trải qua bình tĩnh không biết bao năm, không ngờ sự bình tĩnh này lại bị phá vỡ vào một ngày bình thường không có gì lạ như vậy.

Hình cầu màu xanh lam chẳng khác nào một đạo lưu tinh, xẹt qua đỉnh đầu của mọi người ở kinh thành, đánh vào bên trên tường thành Hoàng thành cao vút kia.

Sau đó, ở trong vô số đạo ánh mắt chấn động, tường thành hùng vĩ ầm ầm sụp đổ.

Hoàng cung ẩn giấu ở sau tường thành cũng bị vạch trần tấm màn thần bí ở trước mặt mọi người.

Tùng tùng tùng tùng!

Hầu như trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, tiếng trống trận từ trong hoàng cung truyền đến, có một lượng lớn binh lính tuôn ra, từng chiếc đại pháo cũng được đẩy tới nơi rộng rãi hơn.

- Là Thần Long đại pháo!

Người mắt sắc lập tức nhận ra đại pháo, cả đám cả kinh, đây là đại sát khí uy chấn tứ phương của Thần Long hoàng triều năm đó.

Không nghĩ tới Đại Hạ vương triều còn giữ lại, đồng thời vừa mới bắt đầu đã lấy ra.

Từng cái đại pháo nhắm ngay lên trên không trung, nơi đó có một chiếc chiến thuyền như bị hỏa diễm nâng đỡ, công kích vừa nảy là đến từ trên thuyền.

Rất nhanh tiếng pháo bắn đã vang lên, Thần Long đại pháo bắn ra từng đạo từng đạo dải lụa, uy lực kinh người, không gì không xuyên thủng.

- Phốc!

Nhưng mà, khi đạn pháo còn chưa bắn trúng chiến thuyền, chiến thuyền đã phát ra một tiếng vang kỳ quái, tiếp theo có một tia sáng chói mắt bắn về phía dưới rồi khuếch tán ra.

Đạn pháo tiếp xúc với ánh sáng, lập tức trở nên cực kỳ yếu đuối, đạn pháo cũng đã lộ ra, sau đó rơi xuống bên dưới.

- Xảy ra chuyện gì?

- Đây là món đồ quý quái gì vậy?

- Dường như tất cả vũ khí dùng nguyên thạch làm năng lượng đều không có tác dụng.

- Thật là đáng sợ.

Đám người trong kinh thành có thể nhìn thấy rõ ràng, cho nên các binh sĩ đều rất hoảng loạn, trơ mắt nhìn chiến thuyền bay đi về phía hoàng cung.

- Giang Thần!

Nường theo một tiếng gầm lên giận dữ, mọi người đã nhìn thấy Đại Hạ Hoàng Đế phần nộ từ trong Kim Loan điện bay ra, đi lên trên bầu trời.

Nghe thấy cái tên hăn quát, tất cả mọi người trên dưới kinh thành đều xôn xao.

- Người cho rằng nơi này là Hắc Long thành sao? Dựa vào một chiếc thuyền rách đã muốn làm loạn sao? Đại Hạ Hoàng Đế lại nói.

Lời nói này đã chứng thực tin tức về Hắc Long thành, hơn nữa người hoàn thành tất cả những thứ này, chính là Giang Thần.

- Cầu Hoàng Đế, hi vọng ân tình người có được từ Mộ Dung gia và Tô gia sẽ không làm cho người hối hận. Âm thanh của Giang Thần cũng từ trên boong thuyền truyền tới, vẫn là vẻ phong lưu bất kham như cũ, dám chính diện mắng vào mặt của Hoàng thượng.

- Ha ha ha.

Đại Hạ Hoàng Đế không những không giận mà còn cười, trong mắt tràn ngập vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng nói:- Ta nghĩ, tộc nhân của người đã bị diệt sạch rồi đúng không?

Vốn, hăn cho rằng Giang Thần bởi vì như vậy cho nên mới mất đi lý trí chạy đi tìm cái chết.

Hăn không chờ Giang Thần trả lời, nộ cười lập tức thu lại, quát lạnh:- Bần cung!

Tiếng nói vừa dứt, từ các nơi trong hoàng cung, truyền đến tiếng dây cung nhảy lên, nghe động tĩnh này, là xe bắn tên, cung tên phóng tới cũng như là trường mâu vậy.

Thế nhưng, những tiễn xa này hoàn toàn không chỉ có như thế, sau khi đi tới giữa không trung thì theo chuyển động đã biến ảo thành những đầu Ngân Long bằng năng lượng, xoay tròn rồi xông tới phía trước.

Đầu tiên là đánh vào trên trận pháp phòng ngự của chiến thuyền, thân thể bằng năng lượng của Ngân Long bị mài một chút, từ đầu rồng đến đuôi rồng.

Ở trong quá trình này, trận pháp phòng ngự của chiến thuyền giống như một cái mặt pha lê, xuất hiện từng vết nứt, đến cuối cùng phanh một tiếng bị phá nát, mà đám Ngân Long bằng năng lượng còn lại thì lại xông tới chiến thuyền.

Diệt Thế đại pháo thay đổi phương thức nã pháo, khí trụ màu xanh lam quét ngang ra.

- Giang Thần, mỗi một mũi tên ở đây đều có oai của Hắc viêm Hắc Long thành, mỗi người ở nơi này, đều hơn lực lượng Hắc Long mà Ninh Hải mượn được.

Nói xong, bên người Đại Hạ Hoàng Đế xuất hiện bốn bóng người, trên người mặc trường bào màu vàng sậm, đeo mặt nạ.

- Thủ hộ Vương tộc!

Đám người kinh thành lại cả kinh, ngày thường, sau khi ăn xong chuyện phiếm của bọn họ chính là nói tới chuyện sức mạnh của hoàng thất mạnh bao nhiêu, ở trong vô số cuộc bàn luận, thủ hộ của Vương tộc là đối tượng được nghị luận nhiều nhất.

Nhưng người tận mắt nhìn thấy, rất ít.

Bây giờ lại có bốn người xuất hiện, khiến cho bọn họ mở mang tầm mắt.

Thực lực của thủ hộ Vương tộc, cũng không làm cho bọn họ thất vọng, thực lực đều là Tôn giả.

Hoàng cung có thực lực mạnh mẽ, không cần dùng binh sĩ nhỏ như Hắc Long thành để tiêu hao sức chiến đấu của kẻ địch.

Đại trận của chiến thuyền bị phá, Diệt Thế đại pháo vẫn còn đang đấu với Ngân Long bằng năng lượng.

Thủ hộ Vương tộc ép sát từng bước, không cho Giang Thần cơ hội lấy ra Hủy Thiên nộ liên.

Kết cục sắp tới kết quả như Đại Hạ Hoàng Đế suy nghĩ, Giang Thần bị mất mạng, chiến thuyền sẽ do hắn tiếp quản.

Giữa lúc này, một con hỏa phượng từ trên trời giáng xuống, đáp xuống, bay qua ở trước người của Giang Thần, bốn tên thủ hộ Vương tộc khí thế hùng hổ tức thì bị bức lui.

Mà Ngân Long bằng năng lượng thì bị hỏa diễm đốt cháy, nhanh chóng tiêu hao hết, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Toàn bộ quá trình xảy ra rất nhanh, mọi người còn không phản ứng lại thì đã nhìn thấy đầu hỏa phượng kia đã hóa thành một người nữ tử.

Một phụ nhân xinh đẹp, nhưng ngoại trừ y phục và khí chất, da thịt trắng nõn giống như thiếu nữ ra, khuôn mặt xinh đẹp kia lại mang theo mùi vị nửa thành thực, mà điều làm cho người ta để ý nhất chính là khí chất kia.

Trước mặt nàng có một vị đế hoàng đang đứng, thế nhưng so với nàng lại như bình dân phổ thông vậy.

- Các hạ, người là ai? Tại sao lại tham gia chuyện của Đại Hạ vương triều?

Đại Hạ Hoàng Đế cũng sờ, biến cố bất thành linh là chuyện mà trong tình báo của hắn không có.

Từ lúc nào bên người Giang Thần có Tôn giả là nữ nhân chứ?

Đây là chuyện mà Đại Hạ Hoàng Đế không nghĩ ra, cũng là nghi hoặc của đám người kinh thành.

-Ồ, các người muốn giết nhi tử bảo bối của ta, chẳng lẽ bảo chúng ta phải đứng nhìn hay sao?

Đã mười mấy năm rồi Cao Nguyệt chưa từng chiến đấu, nhưng mà phượng huyết trong xương, ngạo khí của thân là tiểu thư Cao gia không giảm mà lại còn tăng.

- Mẫu thân của Giang Thần?

Tất cả mọi người đều không tin lời mà mình nghe được.

Người của Đại Hạ vương triều, ấn tượng đối với Giang Thần vẫn là một người không ngừng vươn lên, từ bên trong nghịch cảnh trưởng thành.

Phải biết rằng, phụ mẫu, thậm chí là gia gia của Ninh Hạo Thiên, thậm chí toàn bộ Hắc Long thành, đều không có lấy một Tôn giả!

Từ lúc nào, Giang Thần có chỗ dựa như vậy chứ?

- Đã như vậy, một Tôn giả, Đại Hạ vương triều vẫn chịu được!

Đại Hạ Hoàng Đế biết được thân phận này của nàng cũng biết đã không có chỗ thương lượng được nữa, hắn chỉ có thể không chết không thôi mà thôi.

Hắn liếc mắt nhìn chiến thuyền, trải qua động tĩnh vừa nãy, lúc này nó đang khôi phục, là thời cơ tuyệt hảo để công kích.

- Tiến lên cùng ta!

Đại Hạ Hoàng Đế muốn đích thân động thủ, khí tức để lộ ra so với thủ hộ Vương tộc còn mạnh hơn nhiều.

Năm đấu với một, cùng là Tôn giả, phần thắng của Cao Nguyệt không phải là quá lớn.

- Thật sao? Vậy nếu như cộng thêm ta, vương triều có thể ăn được hay không đây?

Nhưng mà khi bọn họ đang muốn ra tay, kiếm khí hùng hồn từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ bức lui năm người.

Sau đó, một bóng người rơi xuống, đứng ở bên người Giang Thần.

- Lại có thêm một Tôn giả nữa sao?

Trong lòng không ít người nổi lên sóng to gió lớn, từ lúc nào Giang Thần đã có như chỗ dựa như vậy chứ?

- Người là ai? Đại Hạ Hoàng Đế cũng ý thức được, lần này Giang Thần đến đây không phải là không có chuẩn bị.

- Giang Thanh Vũ, phụ thân Giang Thần, cũng là ác mộng của hoàng triều.

- Một nhà ba người, cố ý chạy tới tìm cái chết sao?

Có Cao Nguyệt xuất hiện trước đó, Đại Hạ hoàng đế cũng không quá bất ngờ đối với việc Giang Thanh Vũ đến, nhìn biểu hiện của hắn, hai Tôn giả, ở trong hoàng cung của Đại Hạ vương triều, hắn có thể ứng phó được.

- Dường như người đã quên, Tôn giả, cũng có phân chia cao thấp mạnh yếu.

Giang Thanh Vũ nói xong chân bước ra về phía trước một bước, hai tay vẫn trống trơn, ngón tay chỉ một chút, gió lớn rít gào bao phủ mỗi một góc trong trời đất.

Một thanh kiếm do kiếm ý biến ảo mà thành đột nhiên xuất hiện.

Cũng không phải là loại thủ đoạn phổ thông ngưng tụ công lực thành thực thể, bởi vì làm như vậy, linh kiếm biến ảo ra được đều có một, so với việc gọi nó là kiếm, không bằng gọi nó là ba thước phong mang.

Nhưng Giang Thanh Vũ thì lại khác, nửa bộ phân trước của lưỡi kiếm chẳng khác nào được đúc thành từ tinh thạch, óng ánh long lanh, giấu diếm phong mang, lưỡi kiếm thì lại chia ra làm hai, ở dưới là bộ phận tam giác dài, đang tỏa ra ánh kiếm màu lam đậm.

Chuôi kiếm là màu trắng tinh, nhiều chi tiết nhỏ như vậy, tuyệt không phải là thanh kiếm được biến ảo ra bình thường.

- Kiếm tứ: Diệt!

Kiếm quyết đồng thời chia linh kiếm ra làm hai, hai phân thành bốn, trong chớp mắt đã phục chế ra mấy trăm thanh, tầng tầng lớp lớp, rất nhiều.

- Không được! Hoàng thượng mau tránh ra!

Kiếm thể đã thành, thủ hộ Vương tộc sợ hãi tới mức kêu thành tiếng, vội vàng bảo hộ ở trước người của Đại Hạ hoàng đế, sử dụng bản lĩnh áp hòm của mình ra.

- Trấn Thiên Thần quyền!

- Vạn Lý kiếm mang!

- Kiền Khôn chân khí!

- Vạn Hoa vĩnh trụ!

Bốn thủ hộ Vương tộc có công có thủ, còn có một người toàn lực ngưng tụ ra một cái lồng khí hộ thể, coi mình trở thành tấm khiên để bảo vệ Đại Hạ hoàng đế.

Nhưng mà, mũi kiếm đến, vạn vật không thể đỡ, chiêu thức của bốn người bị hoàn toàn nghiền ép, thậm chí ngay cả sinh ra dư uy cũng không làm được.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Thủ hộ Vương tộc bảo vệ Hoàng đế đồng thời bị lợi kiếm xuyên qua thân thể, thân thể bị đóng đinh ở trên không trung.

- Vô tri.

Giang Thanh Vũ lắc đầu một cái, tất cả kiếm biến mất không còn tăm hơi đâu nữa, trên người của thủ hộ Vương tộc chỉ còn lại vết thương đầm máu mà thôi.

Thi thể của bọn họ cũng không thoát khỏi vận mệnh thâm thảm, từ không trung ngã xuống bên dưới.

Thời khắc này, toàn thành yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Không ít người đến hai ba giây sau vẫn còn dùng sức xoa xoa mắt của chính mình, sau khi xác định không nhìn lầm, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Nhận thức đối với sức mạnh của bọn họ đã bị chiêu kiếm này của Giang Thanh Vũ lật đổ.

Thủ hộ Vương tộc là sức mạnh hàng đầu của Đại Hạ vương triều, không ngờ lại bị một kiếm chém giết, hơn nữa còn là bốn người đồng thời.

Đại Hạ hoàng đế bị dọa cho đến mức suýt chút nữa đặt móng ngồi ở trên không trung, hần lập tức lui về bên trong phạm vi không trung của hoàng cung.

- Thực lực của người... Thực lực của người, sao lại...?Đại Hạ hoàng đế hoảng sợ nói.

- Sao vậy? Hắc Long thành không nói với người, ngày đó chiến đấu, là ta trúng kịch độc cho nên mới bắt được ta sao?Giang Thanh Vũ có chút không hiểu nói.

Nghe vậy, Đại Hạ hoàng đế thầm mắng tất cả cao tăng của Hắc Long thành ở trong lòng một lần, tin tức tình báo quan trọng như vậy, không ngờ đối phương lại chưa nói cho hần biết.

- Người sắp đạt đến Đại tôn giả rồi sao?Đại Hạ hoàng đế lại nói.

- Nếu như ta không bị vây ở Hắc Long uyên, hiện tại đã là Đại Tôn giả rồi.Giang Thanh Vũ nói.

Cho dù lúc nói lời này, ngữ khí của Giang Thanh Vũ rất bình thản, thế nhưng phần vỏ kiếm sắc bén không giấu được vẫn đậm bị thương mắt của tất cả mọi người.

- Chẳng trách có thể thu được trái tim của mẫu thân.

Trước đó Giang Thần còn rất tò mò, một người là tiểu thư Cao gia, một người là nhân vật ở Hỏa vực nhỏ nhỏ, sao lại có thể đến với nhau cơ chứ?

- Ta có bí pháp bảo điển kiếp trước cho nên mới có thể đi tới được hôm nay, thế nhưng phụ thân lại là dựa vào chính mình.

Giang Thần nghĩ tới đây, phần tự hào để lộ rõ trên nét mặt.

- Coi như là như vậy, coi thường hoàng quyền thì cũng phải trả giá thật lớn.

Sau khi Đại Hạ hoàng đế bình ổn lại sự kinh ngạc trong lòng, hần trầm giọng nói:- Hành vi vừa nãy của ngươi sẽ làm cửu tộc của ngươi bị liên lụy.

- Hôm nay ta tới chính là vì máu của tộc nhân đã rơi. Giang Thanh Vũ lạnh lùng nói.

- Ngươi còn chưa xứng.

Đại Hạ hoàng đế lắc lắc đầu, vẻ giận dữ dần dần hiện lên trên khuôn mặt của hần, âm thanh càng lúc càng lớn, cả giận nói:- Hoàng quyền, không phải là thứ mà giun dế như các ngươi có thể tùy ý đạp lên được!

- Hoàng huyết! Hiện!

- Hoàng chi giáp! Mở!

Trên người của Đại Hạ hoàng đế, bề ngoài cũng không có biến hóa gì cả, thế nhưng bên trong lại không ngừng truyền đến động tĩnh, dường như sóng dữ mãnh liệt vậy.

Theo hoàng huyết lưu chuyển qua trái tim và toàn thân một vòng, bên ngoài thân thể của Đại Hạ hoàng đế toả ra một tầng ánh sáng màu vàng.

- Hả?

Chuyện làm cho Giang Thần chú ý là cái lồng khí hộ thể trên người hần, không phải là dựa vào công lực đơn thuần để ngưng tụ ra.

Hần nheo mắt nhìn lại, phát hiện đây là thứ tới từ Vương cốt.

Vương cốt, là di hài của bá chủ Thịnh Thế quân vương sáng lập ra Vương triều.

Đại Hạ hoàng đế lấy một cái vương cốt, cấy ghép vào bên trong cơ thể của mình, kết hợp với cái lồng khí hộ thể, hình thành Hoàng chi giáp rất là bất phàm.

- Phụ thân...Giang Thần đang muốn mở miệng nhắc nhở.

- Thần nhi, tin tưởng phụ thân của con đi.Cao Nguyệt ngăn cản hẳn, ôn nhu nói.

Giang Thần ngăn ra, lập tức hiểu ra, hẳn gật gật đầu.

Cường giả chiến đấu, không phải là chuyện hẳn mở miệng nhắc nhở là có thể thay đổi được.

- Đến đây đi!

Đại Hạ hoàng đế chủ động xuất kích, hẳn thi triển ra quyền pháp, quyền lực cuộn cuộn, rung chuyển trời đất.

- Kiểm tam: Huyền!

Giang Thanh Vũ không chút sợ hãi, dáng vẻ lại như là hết sức chăm chú làm một chuyện, không có liên quan tới sinh tử vậy.

Quyền lực mệnh mông và kiếm ý thâm ảo giao chiến cùng nhau ở trên không trung.

Giang Thần đột nhiên ý thức được võ học của mình có thể xem xét rõ chi tiết nhỏ trong trận chiến này.

Hẳn không khó nhìn ra được là Giang Thanh Vũ chiếm thế thượng phong, quyền lực bị phá nát, linh kiếm đánh trúng Đại Hạ hoàng đế.

Thế nhưng, Đại Hạ hoàng đế không chỉ không có chuyện gì mà trái lại còn phá vỡ được linh kiếm, rõ ràng là hẳn đang ở hạ phong, thế nhưng lại

bắt đầu chủ động xuất kích vượt quá lẽ thường.

- Sức phòng ngự thật mạnh!

Giang Thần có chút bận tâm, nhưng rất nhanh hẳn đã phát hiện ra mình đã nghĩ thừa.

Trong hoàng cung, Thần long đại pháo thủ thế chờ đợi, các loại vũ khí phòng ngự cũng đã bắt đầu khôi phục.

Quấy rối do chiến thuyền của Giang Thần tạo thành đều là tạm thời, hiện tại đã qua.

Đồng thời, một đội binh lính võ trang đầy đủ đi tới không trung, đẳng đẳng sát khí, không nói một lời, trực tiếp động thủ.

Thực lực đều không yếu, đều là tồn tại hàng đầu trong Thông thiên cảnh, so với Hắc Long vệ của Hắc Long thành còn lợi hại hơn nhiều, số lượng cũng gấp mấy lần.

Cao Nguyệt và Phạm Đồ suất lĩnh Huyền Binh vệ tiến lên nghênh tiếp, giao chiến.

Giang Thần nghĩ đến nhiệm vụ của mình, lại bắt đầu quan sát hoàng cung.

Phe tấn công luôn chịu thiệt hơn so với bên phòng thủ, gần như công thành vậ, chiếm cứ ưu thế địa lý, lấy khỏe đấu mạnh, còn có thể bày ra các loại thủ đoạn phòng ngự.

Lại dùng Thiên Đạo môn và Đại Hạ vương triều mà nói, nếu như song phương gặp phải nhau ở bên ngoài, thắng bại khó nói.

Nhưng nếu như tấn công lẫn nhau, ai là bên phòng thủ thì sẽ chiếm được ưu thế.

Sức chiến đấu hiện tại của Giang Thần đã không ảnh hưởng được tới cấp bậc Tôn giả, chuyện mà hắn cần làm chính là làm tan rã ưu thế địa lý của Đại Hạ vương triều.

Hắn phá giải tất cả trận pháp, đòn sát thủ, đoạn phòng ngự thủ của đối phương.

Lần này không có tình báo mà Tô Tú Y cho hắn, hắn phải tự mình thôi diễn.

- Giang Thần, chịu chết đi!

Nhưng mà lại có một nhánh đội ngũ từ hoàng cung đi ra, muốn tru diệt Giang Thần.

Bắt Giang Thần, muốn để cho Giang Thanh Vũ đi vào khuôn phép.

Người đến có ba tên Tôn giả!

- Một nhà ba người mà cũng dám đến hoàng cung làm loạn, thực sự là buồn cười. Một người trong đó còn đang giễu cợt nói.

- Vậy không biết thêm đám người chúng ta có đủ hay không?

Đúng lúc này, thanh âm của Tô Tú Y vang lên, một toà bảo tháp từ trên đám mây hạ xuống!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Long Trụ Trấn Quốc

Bảo tháp phát ra ánh sáng vạn trượng, xoay tròn hạ xuống, thanh thế hùng vĩ, sức mạnh hùng hồn không thể ngăn cản.

Tô Tú Y gia nhập vào bên trong trận chiến đấu giữa Giang Thanh Vũ và Đại Hạ hoàng đế.

Thiên Đạo Tam Thanh rơi xuống xung quanh chiến thuyền, giúp Giang Thần chống lại ba vị xuất hiện từ bên trong hoàng cung ra.

Hầu như là đồng thời, bên trong hoàng cung vang lên tiếng chuông gấp gáp và to rõ, ở bên trong kiến trúc vàng son lộng lẫy, sức mạnh kinh khủng tăng vọt, như một con hung thú đáng sợ vừa bị thức tỉnh.

- Thiên Đạo môn!

Đại Hạ hoàng đế từ bên trong trận chiến đấu rút ra thân được, rơi vào bên trong khu vực an toàn, hai mắt tràn ngập uy nghiêm đánh giá người của Thiên Đạo môn và toà bảo tháp kia.

- Thiên Đạo môn, rốt cục đã không nhịn được nữa sao?

Điểm kỳ quái chính là, Đại Hạ hoàng đế không kinh hoàng, trái lại còn rất hưng phấn, nói:- Như vậy đi, hôm nay Thiên Đạo môn sẽ chính thức xoá tên ở bên trong Hỏa vực!

Hắn đã xem Thiên Đạo môn là cái đinh trong mắt, nhưng Thiên Đạo môn thì lại một lòng cầu ổn, như rùa rụt cổ ở trong tỉnh Thương Uyên

không chịu đi ra.

Chủ động tấn công Thiên Đạo môn, tất nhiên sẽ phải một cái giá không nhỏ.

Nhưng hiện tại, toàn bộ sức mạnh trung tâm của Thiên Đạo môn đã đi tới hoàng cung, nếu như có thể một lưới bắt hết thì sẽ có thể hoàn thành nguyện vọng mà mấy chục năm qua hãn muốn đạt thành.

Vì lẽ đó, dù cho biết nói ra chuyện Ninh Hạo Thiên còn sống sót, thái độ của Thiên Đạo môn sẽ không kiên định giống như bây giờ thì hãn cũng sẽ không nói ra.

Điều hãn muốn chính là Thiên Đạo môn kiên định.

Sau khi tiếng nói của hãn vừa dứt, rốt cuộc nguồn sức mạnh ở trong hoàng cung đã trào ra, để lộ ra bộ mặt thật.

Trên quảng trường rộng rãi ở ngoài Kim Loan điện có một cây cột lớn phá đá mà ra.

Cây cột lớn tỏa ra ánh sáng chói lọi, cao trăm trượng, cần hai người mới có thể ôm hết được, trên mặt trụ có một con Kim long, trông rất sống động, vẫy rồng lấp lóe, tràn ngập ánh sáng lộng lẫy, khiến người ta cho rằng con rồng này còn sống.

- Long trụ trấn quốc!

Vật ấy vừa ra, toàn thành đã rơi vào trong hỗn loạn.

Đám người vẫn còn đang giật mình vì Thiên Đạo môn xuất hiện từ từ ý thức được chuyện ngày hôm nay sẽ không kết thúc một cách đơn giản.

Rất nhiều người thông minh bắt đầu ra khỏi thành, sợ bị tai bay vạ gió, như cá chậu chim lồng.

- Võ quyền, chung quy chỉ là vật phụ thuộc của hoàng quyền mà thôi!

Đại Hạ hoàng đế không cho người của Thiên Đạo môn có cơ hội nói chuyện, hăn trực tiếp tuyên chiến, nói:- Con dân Đại Hạ, ta lệnh cho các người diệt phản đồ!

Hăn vừa nói, trên bầu trời các nơi trong kinh thành xuất hiện bóng người, chừng hơn trăm người, đều là Thông thiên cảnh, có điều Tôn giả có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong hoàng cung, cửa lớn của rất nhiều cung điện đột nhiên mở ra, một nhánh đội ngũ tinh nhuệ xuất hiện.

Thậm chí còn có một đám chiến xa được điều động, sau khi tăng tốc ở trên mặt đất đã lập tức bay lên.

Không lâu sau, một mảnh không trung này đã bị vây quanh đến mức nước chảy không lọt, trên dưới phải trái, bên trong bên ngoài đều là người.

Nương theo một tiếng rống gầm, long trụ trấn quốc kia bùng nổ ra sức mạnh vô cùng, Giang Thần và hơn bốn mươi cái Huyền Biến Ma Trụ còn cách mặt đất trăm thước, thế nhưng lúc này đã bị cố định lại.

- Làm sao lại vậy được chứ?

Giang Thần cả kinh, khuyết điểm của Huyền Biến Ma Trụ là tốc độ hạ xuống dưới rất chậm, ưu điểm là ở dưới tốc độ rất chậm này không nhìn ra được bất kỳ thủ đoạn gì cả.

Nhưng mà, chống lại Huyền Biến Ma Trụ chỉ là một phần hiệu quả của long trụ trấn quốc mà thôi.

Ở trong phạm vi nhất định của long trụ trấn quốc, bất kỳ là người hay là vật đều được tăng lên, mỗi đơn vị của hoàng thất đều được tăng phúc.

Những binh lính Thông thiên cảnh kia, dường như đều có sức mạnh có thể chống lại được Tôn giả.

Giang Thần không chế Diệt Thế đại pháo quay về phía long trụ trấn quốc mà nã pháo, kết quả đạn pháo màu xanh lam đánh vào trên cây cột, không chỉ không đưa đến tác dụng phá hoại mà trái lại năng lượng còn bị long trụ hấp thu hết.

Long trụ trấn quốc mang đến hiệu quả tăng cường. Đồng thời lại tăng lên mấy phần.

- Không phải chứ?

Giang Thần cho rằng, long trụ trấn quốc này là một loại pháp khí!

- Vô dụng thôi, tất cả công kích của người đánh vào mặt trên của long trụ đều bị hấp thu, chờ tới trình độ nhất định, Kim long sẽ bay lên, không để ý tới số lượng Tôn giả nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, Phi Nguyệt đã đi tới boong thuyền, nhìn trận chiến kịch liệt ở trên bầu trời, nói:- Chủ động chạy tới hoàng cung để tấn công, chuyện này rất là không sáng suốt, trấn quốc long trụ xuất hiện sẽ hình thành phòng ngự tuyệt đối.

- Những binh lính trên người mặc Long thần giáp kia, một khi ở Kim long của long trụ trấn quốc bay lên, thực lực của bọn họ sẽ biến thành Tôn giả, uy lực của những khẩu thần long đại pháo kia cũng vậy. Đến cuối cùng mỗi một khẩu đều lợi hại hơn đại pháo của người.

Phi Nguyệt không để ý tới ánh mắt khác thường của Giang Thần mà tay chỉ chỉ về phía Diệt Thế đại pháo.

- Người?Giang Thần không biết nên nói cái gì cho phải.

Ánh mắt của Phi Nguyệt nhìn về phía không trung, lại nói:- Phụ hoàng... Phụ hoàng có Hoàng chi giáp, đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm.

Ở trong ánh mắt chờ đợi của Giang Thần, nàng lại nói:- Ta biết những chuyện này, nhưng phương pháp phá giải nó, chỉ có khi nào ta trở thành nữ hoàng thì mới biết được, bây giờ nhìn lại, dường như không thể nữa rồi.

Lúc này, Tô Tú Y và Giang Thanh Vũ đã liên thủ, cùng chiến đấu với Đại Hạ hoàng đế.

Thiên Đạo Tam Thanh thì lại đối chiến với ba vị Tôn giả của hoàng cung.

Khu vực này rất nhanh đã rơi vào trong hỗn loạn, thế cuộc của mọi người Thiên Đạo môn đang ở trong thế yếu cũng không quá sáng sủa.

Thế nhưng, người của Thiên Đạo môn cũng được lợi do bảo tháp ở trên không trung mang đến, từng người từng người đều ra tay thành thạo điêu luyện.

- Bảo tháp có hiệu quả người giám hộ, cũng có thủ đoạn công kích đáng sợ, nhưng một khi vận dụng công kích thì sẽ không thể phòng ngự được. Quyết tâm tử chiến của những trưởng lão này còn chưa đủ, trừ phi người có thể phá giải được phòng ngự của hoàng cung.

Âm thanh của Tô Tú Y lần nữa truyền tới bên tai của hắn.

- Phải nhanh! Sức phòng ngự của bảo tháp cũng có cực hạn chịu đựng, một khi vượt quá, không chừng bọn họ sẽ rời khỏi vòng chiến, dùng tình huống hiện nay xem ra, độ khả thi của lựa chọn trước sẽ khá lớn.

Lập tức, gánh nặng thắng thua rơi vào trên người Giang Thần.

Hắn lấy ra Hủy Thiên nộ diễm.

Có điều, nghĩ đến đặc hiệu của long trụ trấn quốc, nếu như cũng bị nó hấp thu, sức chiến đấu của bên hoàng cung sẽ kéo lên rất nhanh.

Giang Thần không thể mạo hiểm như vậy.

- Quả thực là bị khắc chế gắt gao.

Lực phá hoại vũ khí của Giang Thần cực mạnh, thế nhưng ở trước mặt của long trụ trấn quốc, lại không có biện pháp nào cả.

Đây cũng là bởi vì kế hoạch huyền binh là dùng để đối phó với Hắc Long thành.

Nếu như là Đại Hạ vương triều thì số lượng tài chính cần phải tập trung vào sẽ không chỉ là một trăm ức, dù là ngàn ức cũng không nhất định đã đủ.

- Vạn vật đều có quy luật, ta không tin.

Giang Thần quyết định, hắn nhảy xuống chiến thuyền, rơi xuống hoàng cung phía dưới.

- Muốn chết sao?

Phi Nguyệt vẫn nằm ở trong trạng thái hoảng hốt đã bị hành động này của hắn làm cho sợ đến mức tỉnh táo lại.

- Thần nhi! Cao Nguyệt lòng như lửa đốt, rất muốn đi cứu viện.

- Mẫu thân, không cần loạn, con tự có chừng mực. Giang Thần vội vã ngăn cản nàng.

- Thế nhưng con mới là Thông thiên cảnh mà.

Cao Nguyệt rất không yên lòng, thực lực như vậy ở trong trận chiến đấu này chỉ có thể được coi là bia đỡ đạn để tiêu hao sức chiến đấu của phe địch.

- Mẫu thân, đã khi nào con để người thất vọng chưa?Giang Thần lại nói.

Nghe vậy, Cao Nguyệt bất đắc dĩ thở dài một hơi, không thể làm gì khác hơn là tùy ý để Giang Thần hạ xuống dưới.

- Giang Thần, nhận lấy cái chết!

Chân của Giang Thần còn chưa xuống đất thì Đại tướng quân Tiết Kính Thiên đã dẫn người tới đây vây giết.

- Hừ.

Nhìn Tiết Kính Thiên cắt một tay, Giang Thần không tự chủ được nở một nụ cười.

Cái nụ cười này đâm vào trái tim của Tiết Kính Thiên, hấn giận dữ hét lớn:- Phản đồ, thi thể của ngươi sẽ bị đưa tới các tỉnh, để cho người ta quan sát, để người ta phỉ nhổ!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Hai Cung Điện

Thực lực của Tiết Kính Thiên tương đương với Viên Hồng chết ở trong tay Giang Thần trước đó.

Thông thiên cảnh tầng bảy, suất lĩnh một nhánh đội ngũ tinh nhuệ Thần Du cảnh, cùng với một phó tướng Thông thiên cảnh tầng hai.

Lần này, Giang Thần không có vũ khí, không có chiến thuyền giúp đỡ, chỉ muốn dùng sức mạnh cảnh giới của bản thân, chuyện này vô cùng nguy hiểm.

Thời gian cấp bách, Giang Thần không có đông dài mà lập tức ngưng tụ ra Lôi Đình thần giáp, chủ động xông lên.

Toàn bộ binh lính Thần Du cảnh đều bị đánh bay, khôì giáp phát ra tiếng giòn giã liên tiếp.

- Muốn chết!

Tiết Kính Thiên và phó tướng đồng thời ra tay, không giữ lại thực lực, công lực mạnh mẽ thông qua võ học không giống tầm thường phóng thích ra, muốn chém giết Giang Thần ở đường trường.

Không nói tới trình độ võ học, chỉ riêng công lực mạnh mẽ, Giang Thần cũng không có cách nào chống lại được.

- Thiên Long, hiện ra!

Có điều Giang Thần đã có chuẩn bị mà đến, hắn sử dụng Bát bộ thiên long, bát bộ có được long bộ hạ, uy lực cũng sắp đạt đến cấp bậc pháp khí.

Thanh Ma và Hắc Long dùng hình tượng hoàn toàn mới từ phía sau Giang Thần bay ra, ở hai bên trái phải, hóa giải hai thế tấn công đang kéo tới.

- Đây là cái gì?

Tiết Kính Thiên và phó tướng của hắn không nghĩ tới Giang Thần còn có đòn này. Không nói tới việc công kích của mình tay trắng trở về mà một người một rồng trước mắt lại dùng xu thế như lôi đình vạn quân tấn công tới chỗ bọn hắn.

Bọn họ sử dụng tới cái lồng khí hộ thể, nhưng vẫn không có tác dụng.

Mục tiêu của Hắc Long là phó tướng kia, đầu rồng xuyên thủng qua lồng khí hộ thể, thân thể của phó tướng bị đánh bay, tuyệt khí tại chỗ.

Lồng khí hộ thể của Tiết Kính Thiên mạnh hơn, nhưng vẫn bị một chưởng của Thanh Ma đánh tan, bị thương không nhẹ.

Chờ đến lúc Tiết Kính Thiên thấy thời cơ không ổn muốn chạy thì đao kiếm vô tình của Giang Thần đã đánh tới, bắn trúng chỗ yếu trên người hắn.

Giang Thần không dừng lại, cũng không nhìn vị Đại tướng quân này ngã xuống mà trực tiếp đi về phía long trụ trấn quốc.

Bởi long trụ trấn quốc có thể hấp thu được công kích, vì vậy không có kết giới và trận pháp phòng ngự, thậm chí Giang Thần có thể chạm bàn tay lên trên cây cột.

Hả?

Thế nhưng, Giang Thần còn chưa kịp tra xét ra huyền bí của long trụ trấn quốc thì đã phát hiện ra mình bị hoàn toàn vây quanh, binh lính như thủy triều vây quanh hần và long trụ đến mức nước chảy không lọt.

Cho dù đại đa số đều là Thần Du cảnh, thế nhưng đủ để dựa vào ưu thế số lượng để giết Thông thiên cảnh tầng hai như hần.

Ở các phương hướng khác nhau còn có thần long đại pháo nhắm về phía mình.

Đây còn không phải là chuyện vương vếu nhất, ba tên cường giả hoàng thất đột nhiên xuất hiện, đôi mắt dưới mặt nạ có sát khí lạnh lẽo âm u.

- Lại là Tôn giả?

Giang Thần rất là bất ngờ, số lượng Tôn giả là thứ quyết định thắng bại của trận này.

Thiên Đạo môn cộng thêm phụ mẫu hần, số lượng Tôn giả cũng không vượt qua được mười người.

Nhưng Tôn giả của vương triều tầng tầng lớp lớp, tính cả bốn người vừa nãy chết ở trong tay của Giang Thanh Vũ, số lượng đã sớm đạt tới hai con số.

- Cũng khó trách trưởng lão Thiên Đạo môn không chịu toàn lực chiến một trận! Nhất định phải làm chút gì đó.

- Thanh Ma, Hắc Long, giúp ta ngăn cản bọn họ.

Giang Thần đặt hông ngồi xuống dưới đất, không để ý tới quấy rầy bên ngoài mà toàn tâm toàn ý nghiên cứu long trụ trấn quốc.

Thanh Ma và Hắc Long nhìn đại quân và ba Tôn giả hoàng thất trước mắt, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Nhân loại, ta chỉ có thể chống đỡ một phút thay cho người mà thôi. Hắc Long mở miệng nói.

Nói xong, không chờ Giang Thần đáp lại, thân rồng khôi phục trở lại to nhỏ như lúc bình thường.

Tức thì, toàn bộ quảng trường cũng không chứa được nó.

Hắc Long vờn quanh long trụ trấn quốc đã hất bay một lượng lớn binh lính.

Nương theo một tiếng rồng gầm thật dài, làm cho mọi người sợ tới mức không ai dám tới gần.

Lần này, dù là trên trời hay là dưới mặt đất, tất cả sự chú ý đều bị Hắc Long thu hút.

Một con rồng sống sờ sờ, lại được nhìn thấy ở giữa ban ngày, ở trong thời đại này là một chuyện rất chấn động.

- Hắc vẫn còn có thủ đoạn như vậy sao? Phi Nguyệt trên chiến thuyền cũng lấy làm kinh hãi, nhìn Giang Thần đang ngồi ở chỗ đó, lại một lần bị biểu hiện của hắc làm cho kinh hãi.

Có điều, rất nhanh nòng và người khác đã phát hiện ra đây không phải là một con rồng thực sự.

- Chỉ là hồn thể mà cũng dám hung hăng!

Hai tên Tôn giả hoàng thất đồng loạt ra tay, muốn hàng long, còn có một tên Tôn giả thì xông thẳng tới chỗ Giang Thần.

- Tôn giả yếu đuối giống như các người, nếu như bản tôn ở trạng thái toàn thịnh, chỉ cần một cái tát đã đập được một tên, còn dám coi khinh ta, hừ!

Thanh Ma dùng một chưởng bức lui bọn hắc, ngạo nghễ nói.

Tên Tôn giả kia sững sốt một chút, đột nhiên cười nhạt nói:- Chỉ là tàn hồn kéo dài hơi tàn mà cũng dám nói mạnh mẽ.

- Người muốn chết!

Vừa nghe lời này, hình tượng Thiên Thần của Thanh Ma giận dữ, khí thế cuộn cuộn trào ra.

- Người đã phạm phải sai lầm rất lớn.

Tiếng nói của hắc trở nên từ tính mười phần, không nhận rõ ra là nam hay nữ.

Một giây sau, Thanh Ma thi triển thể tấn công điên cuồng, bức cho tên Tôn giả nói khoác không biết ngượng này đến tuyệt cảnh.

Tôn giả hoàng thất đều là Tôn giả mới nhập môn, gần như bằng Cao Nguyệt, nhưng bọn họ không có huyết thống truyền thừa, sức mạnh đã yếu hơn một đoạn dài.

Đáng tiếc, Thanh Ma chậm chạp không có cách nào giết chết được vị Tôn giả này, bởi vì muốn làm như vậy thì phải chuyển sức mạnh vượt qua năng lực của Thiên bộ hạ, còn có một phần nguyên nhân là một phần lớn sức mạnh đều bị Hắc Long sử dụng.

Hắc Long không chỉ có đối phó với hai tên Tôn giả kia mà những khẩu thần long đại pháo kia cũng bắt chuyện với thân rồng của nó.

Trong một phút ngắn ngủi, thế nhưng chuyện trải qua so với một phút còn chậm hơn.

- Xong rồi!

Cũng còn may Giang Thần đã kết thúc sớm, hắn một lần nữa đứng dậy, triệu hồi Thiên bộ hạ và Long bộ hạ.

Phá giải long trụ trấn quốc không nằm ở bản thân nó mà ở bên trong hai tòa cung điện ở trong hoàng cung.

Một toà cung điện trong đó là khởi nguồn năng lượng của long trụ trấn quốc.

Một cung điện khác là trung tâm của long trụ trấn quốc.

Chỉ cần phá hoại một trong số đó thì long trụ trấn quốc sẽ mất đi hiệu lực.

Có điều, giữa lúc hắn đang chạy tới thì ba Tôn giả kia đã ngăn cản hắn lại.

- Nhân loại, ta sẽ truyền lực lượng Hắc Long cho người!

- Lực lượng Hắc Long là tất cả của hồn thể người, vốn đã còn lại không có mấy, nếu dùng nữa người sẽ biến mất. Giang Thần nói.

Lần này đến phiên Hắc Long trầm mặc, hắn không nghĩ tới ở lúc mấu chốt này mà Giang Thần còn đang suy nghĩ thay cho hắn.

- Ta có thể khôi phục ở bên trong bát bộ, chỉ cần người có thể tăng kinh thư lên thì lực lượng Hắc Long mà ta đã bị hút ra những năm gần đây có thể hoàn toàn khôi phục lại được.

Đừng thấy hiện tại Hắc Long đánh với hai Tôn giả hoàng tộc cũng khó khăn, đó là bởi vì sức mạnh hồn thể của nó đã bị Hắc Long thành lấy ra gần ngàn năm.

- Được. Giang Thần nói.

- Giang Thần, chịu chết đi, các người không thắng được đâu.

Tôn giả hoàng tộc trong lúc hấn và Hắc Long giao lưu đã chuẩn bị sẵn sàng, tiếng nói vừa dứt, cùng động thủ.

- Đám Tôn giả hoàng thất các người chỉ thông qua ngoại lực mà mạnh mẽ tấn cấp Tôn giả, cả đời chỉ là Tôn giả cấp bậc này, thực sự là bi ai.

Giang Thần giễu cợt nói.

- Hừ.

Bị nói toạc ra bí mật, Tôn giả hoàng thất kinh ngạc, sau đó không do dự liên tục sử dụng sát chiêu.

Ba tên Tôn giả công kích, Giang Thần cũng rất khó chặn.

Có điều có lực lượng Hắc Long giúp đỡ, bên ngoài thân của Giang Thần, Lôi Đình thần giáp đột nhiên tăng vọt, tràn ngập tia điện óng ánh, giống như thực chất.

- Ta nhắc nhở các người, trình độ võ học của ta, phần lớn Tôn giả cũng không sánh nổi, hiện tại sức mạnh của chúng ta bằng nhau, vì lẽ đó, các người chết đi.

Nói xong, Giang Thần lại cùng đánh ra đao kiếm, ở dưới lực lượng Hắc Long cường hóa, hấn lướt nhanh ra.

Tôn giả hoàng thất nhận ra được chuyện không ổn, nhưng lúc này cũng đã muộn.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Thiên Tru Kiếm Trận

Giữa bầu trời, Giang Thanh Vũ, Tô Tú Y dùng hết bản lĩnh của bản thân mà cũng không thể phá tan được Hoàng chi giáp.

Cũng còn may Đại Hạ hoàng đế lấy một địch hai, cũng không làm gì được bọn họ.

- Kéo dài càng lâu, các người sẽ càng tuyệt vọng.

Đại Hạ hoàng đế nhìn về phía Tô Tú Y, nói:- Tô chương giáo, hóa ra tay phải của người dùng đao, giấu đủ sâu đó.

- Người biết tại sao ta phải giấu không? Tô Tú Y nói.

- Ồ? Đại Hạ hoàng đế cũng muốn nghe một chút xem hắn sẽ nói cái gì.

- Năm đó, người chỉ vì muốn nhìn một cây đao mà làm cho sư đệ ta bị vạn tiễn xuyên tâm, sau đó chỉ nhìn qua đã rút đao đi, chuyện này người còn nhớ không?

Cừu hận đè nén không biết bao nhiêu năm rốt cục đã được bộc phát ra, hình tượng công tử văn nhã của Tô Tú Y cũng biến thành một vị đao khách đoạt mệnh.

- Sư đệ của người, chẳng lẽ là tên tới sư phụ mình cũng giết kia? Đại Hạ hoàng đế hiếu kỳ nói.

- Sư phụ dùng tính mạng của mình để dạy sư đệ một đao cuối cùng, loại tình cảm này, không phải là loại đế vương máu lạnh như người có thể

hiếu được.Tô Tú Y nói.

- Ha ha ha, quả thực ta không có cách nào hiểu rõ được chuyện ngu xuẩn như vậy, cũng giống như ngày hôm nay bởi vì lửa giận mà người dẫn dắt Thiên Đạo môn tới tận cùng diệt vong vậy!

Đại Hạ hoàng đế phát sinh ra tiếng cười chói tai, ánh mắt nhìn về phía bảo tháp, nói:- Lực phòng ngự mà Kim Quang Tháp tạo ra cho mọi người Thiên Đạo môn sắp bị tiêu hao hết, đến lúc đó, người của các người sẽ lựa chọn chạy trốn, hay là tử chiến chứ?

- Đương nhiên là tử chiến đến cùng rồi!

- Thật sao? Dù cho là biết Ninh Hạo Thiên còn chưa chết, thậm chí cảnh giới còn khôi phục, đồng thời khi trở thành cường giả hãn sẽ trở về thì các người cũng sẽ tử chiến sao?

Âm thanh của Đại Hạ hoàng đế đột nhiên trở nên rất lớn, toàn trường đều có thể nghe thấy hãn nói:- Ninh Hạo Thiên đã được phát hiện ra là người có Long huyết hiếm thấy trong mấy trăm năm qua, đã được Mộ Dung gia Long vực dùng lực lượng lớn để bồi dưỡng.

Nói lời này không phải là Đại Hạ hoàng đế muốn bức lui người của Thiên Đạo môn, mà là muốn phân liệt bọn họ, sau đó lại tiến hành tru diệt.

- Cái gì?

Quả nhiên, mọi người của Thiên Đạo môn vừa nghe thấy vậy, tất cả đều há hốc mồm.

Ninh Hạo Thiên bị đánh bại, bị phế đi tu vi, nhưng vẫn là người của Thiên Đạo môn như cũ.

Quan trọng nhất chính là, ở trong trường lão đoàn của Thiên Đạo môn, bọn họ đã giao chức vụ chương giáo đời tiếp theo cho Ninh Hạo Thiên.

Chờ đến khi Ninh Hạo Thiên trở lại thì sẽ là chương giáo danh chính ngôn thuận.

Trước lúc đó, khi Giang Thần và Ninh Hạo Thiên quyết chiến, các trường lão Thiên Đạo môn nhìn thấy biểu hiện của Giang Thần xuất sắc đã nghĩ, nếu như được chọn, bọn họ sẽ chọn Giang Thần hay là Ninh Hạo Thiên đây?

Không nghĩ tới hiện giờ lại được chọn một lần.

- Bất kể như thế nào, Ninh Hạo Thiên cũng đã thua ở trong tay của Giang Thần, trở về thì cũng sẽ là bại tướng dưới tay mà thôi.

Tô Tú Y nhìn lướt qua mọi người của Thiên Đạo môn, nói:- Đã khai chiến, đã chảy máu, muốn thu tay lại cũng không dễ đâu.

- Nhi tử của ta ưu tú thế nào chứ? Dù cho được Mộ Dung gia giúp đỡ thì Ninh Hạo Thiên cũng không thể đuổi kịp được. Giang Thanh Vũ nói.

Hắn không muốn nói động tới người của Thiên Đạo môn, hắn chỉ muốn nói như vậy mà thôi.

Lời của hai người lại để cho lòng của đám người Thiên Đạo môn kiên định hơn.

- Thiên Đạo môn, còn mấy phút nữa thôi, các người muốn chọn tử chiến, hay là trở về, ta bảo đảm với các người, chỉ cần các người trở lại, ta sẽ cho các người đi.

Mưu kế của Đại Hạ hoàng đế không thực hiện được, nhưng hắn vẫn không quên nói thêm vài câu.

Đúng lúc này, long trụ trấn quốc đột nhiên nhúc nhích một chút, nhìn kỹ mới phát hiện ra là thân thể của đầu Kim long kia đang động đậy.

- Ha ha ha ha, thần long sắp xuất kích, Thiên Đạo môn, thời gian còn lại cho các người không nhiều nữa đâu!

Thần long động, đồng thời mỗi một người của hoàng cung, kim quang trên người đã đạt đến trình độ chói mắt.

- Việc đã đến nước này, không còn đường quay đầu, khai chiến đi!

Thiên Đạo Tam Thanh không do dự bao lâu, bọn họ cũng không ngốc, không tin lời mà Đại Hạ hoàng đế nói.

Nguyên nhân đó là, nếu như Đại Hạ hoàng đế thật sự muốn tha cho bọn họ thì tại sao lúc vừa mới bắt đầu không nói cơ chứ?

- Bày trận!

Người của Thiên Đạo môn quyết định, không chờ Giang Thần đạt được thành quả thì đã bắt đầu toàn lực ứng phó, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu sau này Giang Thần đồng ý đảm nhiệm chức vị chương giáo.

Bảo tháp đi cùng người Thiên Đạo môn đến cũng vậy, ở dưới đáy xuất hiện dị tượng, một vầng sáng lớn chậm rãi hạ xuống, bao phủ của người môn phái vào bên trong.

Chợt, chư vị trưởng lão chia ra về các phương hướng khác nhau mà đứng, tạo thành trận đồ hình vòng tròn xuất hiện ở bên trong vòng sáng.

Trận đồ liên kết, đồ văn ở giữa là bốn thanh kiếm không giống nhau.

- Thiên Tru Kiếm Trận!

Đồ văn kiếm ở trận pháp, ngay khi bày trận đã thật sự xuất hiện, mỗi một chiếc chừng mười trượng, phân biệt được ánh kiếm màu sắc khác nhau bao phủ.

Ở bên trong phạm vi trận pháp, tất cả lực lượng của hoàng triều đều bị chém giết.

Giữa bầu trời, càng bị quét sạch ở trong mấy giây ngắn ngủi, lực lượng của hoàng cung lùi về mặt đất.

- Vô cùng tốt, vô cùng tốt!

Đại Hạ hoàng đế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nụ cười cũng đã có chút dữ tợn, đó là bởi vì xuất phát từ sự hưng phấn trong nội tâm.

Tất cả lực lượng ngưng tụ thành trận, một khi phá trận, như vậy Thiên Đạo môn sẽ bị một lưới bắt hết.

- Nắm thử vũ khí đặc biệt của ta đi, ta đã chuẩn bị nó cho Thiên Tru Kiếm Trận của các người đó.Đại Hạ hoàng đế nói.

Từ các nơi trong hoàng cung lại vang lên âm thanh dây cung nhảy lên, hơn nữa lần này rất dày đặc, liên miên không dứt, nghe vào có tới hơn trăm cái.

Cung tên giống như trường mâu biến ảo thành thân thể ngân long bằng năng lượng ở giữa không trung, cuộn cuộn, nhắm về phía Thiên Tru Kiếm Trận.

Rống!

Đồng thời, đầu Kim long của long trụ trấn quốc đã triệt để sống lại, xoay tròn theo cây cột, phát ra từng tiếng rít gào, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa.

Sau đó trong một khoảng thời gian ngắn, đám người kinh thành đã nhìn thấy một màn đặc sắc nhất trong kiếp này.

Bốn thanh thần kiếm đối mặt với trăm đầu cự long, chém giết kịch liệt.

Hình ảnh như vậy nhìn vào trong mắt cũng cảm thấy không chân thực, như là một giấc mộng.

Nhưng dư kinh không ngừng toả ra đã nhắc nhở mọi người, không chỉ có chân thực mà còn rất khủng bố.

Cả kinh thành giống như đối mặt với bão táp, cát bay đá chạy, gió lớn gào thét.

- Làm sao lại vậy chứ?

Tô Tú Y đột nhiên phát hiện ra một chuyện, đó là phương vị cung tên bắn ra đều là điểm phá trận và kẽ hở của Thiên Tru Kiếm Trận, sau khi hóa thành thân thể năng lượng, những đầu ngân long kia cũng đang điên cuồng cắn xé kiếm trận.

Tru thiên kiếm trận tràn ngập nguy cơ, nếu như tiếp tục nữa, hậu quả khó mà lường được.

- Thiên Đạo môn có kẻ phản bội sao? Tô Tú Y không nghĩ tới người này là ai, bên trong Thiên Đạo môn, chuyện thân thể đều được tra xét rất kỹ càng.

- Không cần nghĩ, đây là chuyện mà Viên Hồng nói cho bốn hoàng, chuyện này còn phải cảm ơn Giang Thần. Không chỉ làm cho các người đi tìm cái chết, còn để Viên Hồng nói cho ta biết tình báo quan trọng như vậy. Đại Hạ hoàng đế nói.

Tô Tú Y cắn răng một cái, biến số này là thứ mà hắn không nghĩ tới.

- Vì lẽ đó, chiến lực của hai người các người không bắt được ta, thì không phải sử dụng đến, đợi tới khi Thiên Tru Kiếm Trận bị ép, lần chiến tranh này cũng sẽ kết thúc.Đại Hạ hoàng đế nói.

- Ta chỉ có thể nói mai rùa của người quá đầy.Giang Thanh Vũ nói.

- Tùy người nói thế nào cũng được, Giang Thanh Vũ, kiếm thuật của người cao siêu, nhưng ta sẽ liên tục nhìn chăm chăm vào người, ở trong quá trình này, toàn bộ sức mạnh của hoàng cung sẽ giết Nam Phong lĩnh các người không còn manh giáp!Đại Hạ hoàng đế lạnh lùng nói.

Đột nhiên, âm thanh của Giang Thần từ mặt đất truyền đến.

- Người, không có cơ hội này đâu.

Tiếng nói còn chưa dứt thì Diệt Thế đại pháo đã lần nữa nổ pháo, đánh về long trụ trấn quốc.

- Ngớ ngẩn...

Đại Hạ hoàng đế không quan tâm, thế nhưng một giây sau, vẻ mặt của hắn đã thay đổi.

Long trụ trấn quốc trúng một pháo, không công kích được hấp thu, trái lại còn bị một pháo này đánh cho chia năm xẻ bảy!

Kim long giữa bầu trời, bắt đầu tiêu tan.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Phá Giáp!

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Đại Hạ hoàng đế như đã tính trước kỹ càng, tự tin gấp trăm lần.

Bởi vì, nơi này là sân nhà của hắn, hắn không sợ Thiên Đạo môn tấn công, trái lại còn sợ bọn họ không đủ mạnh.

Nhưng mà những tâm tư này sau khi Trấn Quốc Long Trụ vỡ tan đã thay đổi kịch liệt.

Hắn đột nhiên cảm thấy sợ sệt và kinh hoàng.

Mất đi Trấn Quốc Long Trụ trợ lực, sức chiến đấu của hoàng cung sẽ biến mất toàn bộ, hơn nữa lại khó ngăn cản được phong mang của Thiên Tru Kiếm Trận.

- Tại sao lại như vậy?

Đại Hạ hoàng đế đưa ánh mắt nhìn về phía dưới.

Nhưng mà, đợi tới khi ánh mắt của hắn chạm tới hai cung điện kia thì trong lòng kinh hãi.

Cung điện không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại hai khối đất trống mà thôi!

- Hủy Thiên nộ liên sao?

Trước đó Đại Hạ hoàng đế đã từng ở Hắc Long thành, nhưng hắn cũng không quá lo lắng.

Bởi vì uy lực quá lớn cho nên trong hoàng cung, còn có rất nhiều người vô tội.

Dùng sự hiểu biết của hắn đối với Giang Thần, chắc chắn người trẻ tuổi Giang Thần này sẽ không làm như vậy.

- Uy lực của mỗi một đóa Hủy Thiên nộ liên đều không giống nhau, thế nhưng thứ có thể giết chết Tôn giả, chỉ có hai đóa.

Giang Thần muốn phá vỡ phòng tuyến nội tâm của Đại Hạ hoàng đế, hắn nói:- Tôn giả hoàng tộc các người, còn phải tăng chất lượng chút nữa.

Nghe vậy, Đại Hạ hoàng đế phát hiện ra ba tên Tôn giả kia đang nằm trên đất, không biết sinh tử.

Trái tim của Đại Hạ hoàng đế chảy máu, cộng thêm bốn người chết ở trong tay của Giang Thanh Vũ, hắn đã tổn thất bảy Tôn giả.

Huyền Biển Ma Trụ tiếp tục đi xuống, đã xuyên thủng không ít cung điện.

- Đại Hạ vương triều! Các người đã thất bại! Từ bỏ chống cự đi, nếu không, vương triều sẽ bị diệt! Giang Thần lại hô với đám người phía dưới.

Người trong hoàng cung biết Trấn Quốc Long Trụ bị hủy có ý vị như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn lên, Kim long đã mất đi, các ngân long bằng năng lượng khác đã bị Thiên Tru Kiếm Trận chém giết.

- Ha ha ha ha! Bốn hoàng không chết, các người đừng hòng thực hiện được chuyện này!

Đại Hạ hoàng đế điên cuồng cười to, nhìn đáng vẻ của hắn, dường như là không chết không thôi, coi như vương triều bị diệt thì cũng phải kéo Thiên Đạo môn vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

- Chúng tướng sĩ, giết địch!

Đại Hạ hoàng đế hạ lệnh, đồng thời hắn còn giơ một vật lên cao, ánh vàng lóng lánh, là một khối ngọc tỷ, bên trên có một con thần long đang nằm cuộn tròn.

- Thần Long Hoàng Tỳ!

Nhìn thấy thứ này, mọi người chiến ý uể oải ở trong hoàng cung bỗng cảm thấy phấn chấn, trong mắt để lộ ra vẻ kiên định thấy chết không sờn.

Thần long đại pháo lần nữa nổ súng, các chiến sĩ cũng không e ngại mũi kiếm mà bắn tới không trung.

Nhưng mà không có long trụ trấn quốc, thực lực của bọn họ đã yếu đi không ít, bị Thiên Tru Kiếm Trận vô tình chém giết.

Thế nhưng, Đại Hạ hoàng đế vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, hai mắt màu đỏ tươi nhìn về phía Tô Tú Y và Giang Thanh Vũ.

- Chém!

Đại Hạ hoàng đế giơ Thần Long Hoàng Tỳ lên cao, đặt ở trên bầu trời, không ngờ lại có một chữ trăm xuất hiện, tiếp theo biến ảo thành các loại vũ khí, uy lực không tầm thường, sát ý ngập trời.

- Cẩn thận!

Giang Thanh Vũ và Tô Tú Y nhắc nhở lẫn nhau, không dám khinh thường.

Thần Long Hoàng Tỳ cũng là một kiện pháp khí, tuy rằng hai người sẽ không chịu thiệt, thế nhưng cũng bị bức lui.

- Không nên xem thường hoàng quyền!

Đại Hạ hoàng đế cười một tiếng, thân thể hơi động, phóng về phía Giang Thần.

- Con chuột nhắt nhà người, chết đi!

- Người dám!

Giang Thanh Vũ giận dữ, không lưu thủ nữa mà vận chuyển kiếm quyết.

- Kiếm cử: Luân hồi!

Vô số thanh kiếm xếp thành một hàng, bắn về phía Đại Hạ hoàng đế, theo số lượng mũi kiếm tăng nhanh, ánh kiếm lại càng sắc bén hơn nữa.

- Không có tác dụng đâu!

Đại Hạ hoàng đế xoay người lại, trực diện đối mặt với mũi kiếm, thậm chí còn tiến lên đón, mũi kiếm chạm vào thân thể hấn lập tức đứt đoạn thành từng tấc.

- Chết!

Thần Long Hoàng Tỳ lại phủ xuống, sau khi chữ trăm hung hăng xuất hiện là thế tấn công vô cùng vô tận, hùng hổ dọa người, cuối cùng nếu không phải có Tô Tú Y ra tay, Giang Thanh Vũ tất sẽ bị trọng thương.

Hoàng chi giáp, Thần Long Hoàng Tỳ, hai kiện pháp khí đã làm cho Đại Hạ hoàng đế có thực lực hàng đầu Hỏa vực.

Giang Thần mau chóng tránh đi, tránh cho lại liên lụy tới người khác, đồng thời thầm nghĩ:- Nhất định phải phá giáp, nếu không cuối cùng coi như là thắng thì ai cũng không có kết quả tốt cả.

Mục đích của bọn họ là lật đổ hoàng quyền, không phải thật sự muốn hủy diệt vương triều, mà là phân ra thắng thua.

Từ nay về sau, Thiên Đạo môn và Đại Hạ vương triều không còn là tồn tại đứng ngang hàng, mà là Đại Hạ trở thành quốc gia dưới võ quyền, phải tiến cống Thiên Đạo môn.

Đây vẫn luôn là chuyện mà Đại Hạ vương triều và Thiên Đạo môn muốn làm, làm cho đối phương thần phục, mà không phải là hoàn toàn tiêu diệt.

Bởi vì làm như vậy là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, thế lực Hỏa vực sẽ thừa cơ mà vào.

Mà ở bên trong chiến đấu mới vừa rồi, Đại Hạ vương triều đã thua.

Nhưng mà, Đại Hạ hoàng đế không thua nổi.

Trên đời này có một loại người, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, Đại Hạ hoàng đế là người như thế.

Giang Thần không thể để cho hắn tiếp tục như vậy được nữa.

Một khi để hắn thực hiện được, ranh giới của Đại Hạ vương triều sẽ bị những thế lực khác trong Hỏa vực xâm lược, các con dân vô tội của Đại Hạ sẽ phải thống khổ kêu rên ở bên trong ngọn lửa chiến tranh.

- Phạm thúc, đưa Huyền binh giáp cho ta!

- Được.

Phạm Đồ rất thẳng thắn nhường Huyền binh giáp ra.

- Thần nhi, cẩn thận.Cao Nguyệt nói.

- Vâng.

Giang Thần mặc Huyền binh giáp, giết về phía Đại Hạ hoàng đế.

- Ồ?

Đại Hạ hoàng đế đang giao chiến nhận ra được Giang Thần đến, hăn rất là xem thường, nói:- Thông thiên cảnh tầng hai, muốn tới để diệt sát cường giả Tôn giả sao?

- Cường giả sao? Ta nhìn không giống chút nào!

- Trường Hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức.

Giang Thần cũng không đông dài với hăn mà thi triển ra toàn bộ thực lực, thần lực, lực lượng phong lôi, kiếm đạo tất cả đều được dùng tới.

Tuy rằng mặc Huyền binh giáp, thế nhưng hăn lại rất nhanh nhẹn, ánh kiếm lập lòe, không ngờ lại đặc thủ.

Đại Hạ hoàng đế liên tiếp lui về phía sau, vẻ mặt rất khiếp sợ.

- Hoàng thượng đường đường là Tôn giả, không ngờ trình độ võ học ngay cả Thông thiên cảnh cũng không bằng sao?Giang Thần châm chọc nói.

Đại Hạ hoàng đế không nói ra được thành lời, thứ hăn chân chính giết mình chính là, trên Hoàng chi giáp lại xuất hiện ba vết rạn nứt!

Là kiếm cương và lôi điện chi lực dung hợp với nhau tạo thành.

Lôi điện chi lực chính là lực lượng khó chống đối nhất trong trời đất này.

- Giang Thần, người có thể phá tan được Hoàng chi giáp sao? Tô Tú Y vui vẻ nói.

- Lẽ ra có thể, chỉ cần một đòn toàn lực của ta đánh vào trên người hắc là được.

Giang Thần hít sâu một hơi, nói:- Ta định thi triển tuyệt thức, phá giáp!

- Không được, quá mạo hiểm, lần này nhất định hắc đã có đề phòng, chúng ta sẽ đảm bảo tỷ lệ thành công của con cao hơn.

Giang Thanh Vũ ngăn cản hắc, muốn xuất thủ trước, hắc nói:- Nhìn cho rõ tinh túy của Bất hủ kiếm đạo.

- Kiếm thập: Thiên Tuyệt!

Chiêu thức này, rõ ràng cũng là tuyệt thức bên trong kiếm pháp của Giang Thanh Vũ, kiếm thế còn chưa lên thì kiếm khí đã muốn trào ra.

Tô Tú Y cũng nói:- Sư đệ, mỗi một đao của Vô Cực đao pháp đều coi trình độ cá nhân mà quyết định uy lực, hiện tại ta sẽ để cho người xem một chút xem cực hạn ở đâu!

- Vô lượng nhất đao!

Eo của Tô Tú Y cong lại, đao vào vỏ, nín thở ngưng thần, khi xuất đao, ánh đao hùng hồn như biển gầm đột nhiên bắn ra.

Trong lòng Giang Thần rung mình, phụ thân và chương giáo sư huynh đều là cao thủ tuyệt thế, lại tự mình làm mẫu dạy hắc, cơ hội như vậy là thứ ở trong Anh Hùng Điện sẽ không có.

Hắn trừng mắt, không muốn bỏ qua mỗi một chi tiết nhỏ nào cả.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Chiến Thắng!

Mỗi một cửa kiếm đạo đều chia làm tiểu thành, đại thành, viên mãn, đại sư, siêu phàm.

Trình độ kiếm đạo của Giang Thanh Vũ đã đạt đến cảnh giới đại sư.

Tinh túy của Bất hủ kiếm đạo, trước đây Giang Thần dựa vào tự mình tìm hiểu, chỉ được coi là kiến thức nửa vơi mà thôi.

Bất Hủ, làm sao để bất hủ, bản chất của bất hủ là cái gì, nên diễn dịch ra sao.

Những thứ này luôn quấy nhiễu Giang Thần, đặc biệt là hắn vẫn không nhận rõ được sự khác nhau giữa Bất hủ kiếm đạo và Vĩnh hằng kiếm đạo.

Mãi cho đến hiện tại khi Giang Thanh Vũ xuất kiếm, chẳng khác nào một chiếc đèn ở trong bóng tối, chỉ rõ con đường phía trước cho hắn.

- Bất ma diệt, vĩnh tồn dã.

Sáu chữ là thứ mà Giang Thần cảm ngộ được từ bên trong kiếm thể của Giang Thanh Vũ.

Hắn có cảm giác như sáng mắt sáng lòng, một lần nữa nghĩ lại các loại nghi hoặc trước đó của Bất hủ kiếm đạo, tất cả đều trở nên rộng rãi sáng sủa.

Ở trong quá trình này, trong cơ thể toả ra kiếm khí sắc bén, cả người nhìn qua giống như một thanh lợi kiếm cực kỳ sắc bén vậy.

Chợt, ánh mắt của hắn vừa nhìn về phía Tô Tú Y, không giống như sự sắc bén của lưỡi kiếm, đao kính có uy năng như bề cảnh khô, giống như là muốn hủy diệt tất cả.

Ở dưới Vô Cực đao pháp, uy năng không phải là sức mạnh thuần túy, mà ẩn giấu huyền bí và biến hóa không kém hơn so với kiếm.

- Kim tâm ý cảnh làm chủ, phong tâm ý cảnh là phụ, thế nhưng nương theo biến hóa, hai thứ có thể điên đảo với nhau.

Cuối cùng Giang Thần đã rõ, tại sao tất cả đao chiêu của Vô Cực đao pháp mới nhập môn đã có thể tu luyện, nhưng uy lực lại căn cứ vào người khác nhau mà có phân chia cao thấp.

Nguyên nhân chính là ở chuyện hai loại kim, phong ý cảnh kết hợp và biến hóa với nhau.

Giang Thần đột nhiên cả kinh, hắn phát hiện ra nếu là như vậy, Vô Cực đao pháp sẽ không có hạn mức cuối cùng!

Nói cách khác, coi như là không có truyền thừa đao đạo, chỉ cần thể hiện ý cảnh võ học xuất sắc thì uy lực đao pháp sẽ có thể càng ngày càng mạnh.

- Môn đao pháp này đủ để ném vào lầu các cấp chữ thiên của Lăng Vân Điện.

Ở Lăng Vân Điện, căn cứ vào cấp bậc của võ học bảo điển mà phân biệt đặt ở trong năm lầu các là nhân, linh, địa, thiên và chữ tiên vẫn luôn bỏ trống.

Biết được chỗ lợi hại của Vô Cực đao pháp, Giang Thần khen không dứt miệng.

- Ba năm khổ luyện, không bằng minh sư dạy một chút, lời này quả nhiên không sai.

Giang Thần được Giang Thanh Vũ và Tô Tú Y dẫn dắt, hân phấn chấn không ngớt, muốn dung nhập lĩnh ngộ vừa nãy vào trong võ học.

- Hai người các người lại ngu xuẩn đặt hi vọng lên trên người của một Thông thiên cảnh, ngu không thể nói.

Đại Hạ hoàng đế ý vào Hoàng chi giáp mà không sợ hai người công kích, lần nữa vận dụng Thần Long Hoàng Tỳ.

- Phá!

Dưới Hoàng tỳ ẩn, lấy mạnh đấu với mạnh, hoành hành không cố kỵ.

Giang Thanh Vũ và Tô Tú Y không có Hoàng chi giáp bảo vệ, cho dù ở trên phương diện võ học có thể thủ thắng, nhưng vẫn bị dư kinh làm cho chấn thương, phân biệt lui lại vị trí trước khi ra tay.

Trái lại Đại Hạ hoàng đế thì lại như chẳng có chuyện gì, bắt đầu từng bước ép sát.

Giang Thần vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được lĩnh ngộ vừa nãy, thế nhưng hân lại không thể không đứng ra.

Trước khi động thủ, Diệt Thế đại pháo không hề có điềm báo trước nổ súng, đạn pháo hình cầu đánh về phía Đại Hạ hoàng đế.

Uy lực của đại pháo, Tôn giả cũng không chịu được, thế nhưng Thông thiên cảnh cũng có thể tránh thoát đi được.

Đại Hạ hoàng đế không cần dùng mắt để xem, thân thể tránh về phía sau, né tránh dễ như ăn cháo.

- Nhất kiếm vô thường!

Giang Thần cũng không nghĩ tới sẽ dựa vào Diệt Thế đại pháo để giết được hắn, mà là dẫn đến tác dụng áp chế, đề phòng hắn ra chiêu.

Dù sao cảnh giới cách biệt quá lớn, nếu như Đại Hạ hoàng đế có đề phòng, lực sát thương sẽ giảm đi rất nhiều.

Giang Thần vẫn dùng đao kiếm, hắn đã làm được chuyện đao kiếm không tách rời.

Thậm chí ở trên lưỡi đao màu đen cũng đã ngưng tụ ra kiếm cương và sấm sét.

Thức mở đầu rất ngắn ngủi, chỉ trong nháy mắt người đã đến trước người của Đại Hạ hoàng đế.

- Đây là?

Giữa hai hàng lông mày của Giang Thanh Vũ và Tô Tú Y tràn ngập vẻ nghi hoặc, bọn họ đều không thể nhìn thấu chiêu này của Giang Thần, không nhận rõ là thuộc về kiếm hay là thuộc về đao.

Bởi vì, Giang Thần kết hợp hai thứ lại, đồng thời hòa võ học vào kim, phong ý cảnh cùng với ảo diệu của Bất hủ kiếm đạo và Sát na kiếm pháp.

Cho dù rất phức tạp, không có cách nào thấy rõ, nhưng không thể khinh thường được.

Đại Hạ hoàng đế lại càng không có cách nào dựa vào trình độ võ học để nhìn thấu được một chiêu này, thứ chỉ có thể làm là đánh ra man lực mà thôi.

- Lên!

Thần Long Hoàng Tỳ lại nổi lên, so với lúc đối mặt Giang Thanh Vũ và Tô Tú Y còn công kích kịch liệt hơn nữa.

Có thể thấy được Đại Hạ hoàng cung hết sức kiêng kỵ bản lĩnh phá giáp của Giang Thần.

Ở giữa chỗ hấn và Giang Thần, không gian vận vẹo, như có một bàn tay lớn muốn bóp nát tất cả.

Thân thể của Giang Thần cũng chậm lại, bên ngoài Huyền binh giáp xuất hiện vết rách.

Nhưng đây chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi, Huyền binh giáp đột nhiên bạo phát, tránh thoát phạm vi cầm cố, Giang Thần vọt tới trước người Đại Hạ hoàng đế, đao kiếm trong tay giống như chém hoa quả hạ xuống.

Đại Hạ hoàng đế giống như Ninh Hạo Thiên bị thua lúc trước vậy, chỉ có thể chịu đòn, Hoàng chi giáp trên người bị chém đứt từ mỗi một phương vị.

- Không, không! Người chết đi cho ta!

Đại Hạ hoàng đế không cảm thấy thống khổ, thế nhưng Hoàng chi giáp tan vỡ làm cho hấn hoàn toàn biến sắc, hấn vung quyền đánh vào bên trên Huyền binh giáp.

Tức thì, Huyền binh giáp bị đánh lõm vào một phân, Giang Thần ở bên trong chịu ảnh hưởng, nhưng hấn không để ý mà vẫn cắn chặt răng thi triển xong chiêu thức.

Cuối cùng, tổng cộng hấn chém hơn trăm lần, mà Đại Hạ hoàng đế chỉ kịp ra ba quyền, đánh vào các nơi trên Huyền binh giáp.

- Hoàng chi giáp đã bị phá!Giang Thần hét lớn.

Giang Thanh Vũ và Tô Tú Y đã sớm không đợi được lập tức ra tay.

- Đáng ghét!

Đại Hạ hoàng đế như đã mất đi lý trí, hoàn toàn không để ý tới bọn họ, trái lại còn cản chặt Giang Thần không tha.

Huyền binh giáp biến thành đồng cát của hắc, năm đấm của Tôn giả như giọt mưa hạ xuống.

Sắc mặt của Giang Thần cũng càng ngày càng trắng xám.

Cũng còn may Giang Thanh Vũ đã tới kịp, hắc đánh ra một kiếm cứu Giang Thần.

- Cầu hoàng đế, chết đi!

Tô Tú Y đi đến, một đao đợi mấy chục năm rốt cục cũng đã được chém ra.

Đại Hạ hoàng đế vốn đã không phải là đối thủ của bất kỳ một ai trong hai người, hiện tại lại mất đi Hoàng chi giáp, lại bị một kiếm của Giang Thanh Vũ làm trọng thương.

Một đao này của Tô Tú Y, hắc đã vô lực chạy trốn.

- Người dám giết bốn hoàng...

Đến lúc chết, Đại Hạ hoàng đế vẫn không tỉnh táo, hắc không cho là mình sẽ thất bại.

Nhưng mà, đao của Tô Tú Y đã chém ở trên ngực của hắc, khiến cho toàn thân hắc vô lực, sau đó lại là một đao đâm vào lồng ngực của hắc.

Đại Hạ hoàng đế, chết!

Vẻ mặt Tô Tú Y sung sướng, tiếp nhận Thần Long Hoàng Tỳ, cả giận nói:- Hoàng thượng của các người đã chết, đầu hàng đi!

Lời này hạ xuống như sấm sét, làm cho giết chóc phía dưới dừng lại.

Người của hoàng cung ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy thi thể của Đại Hạ hoàng đế như điều đứt dây rơi xuống.

Sau mấy giây yên tĩnh, quân đội của vương triều bỏ vũ khí xuống, ba tên Tôn giả thực lực không kém còn lại cũng lùi trở về mặt đất.

Trận chiến này, Giang phủ và Thiên Đạo môn thắng lợi, chiến thắng hoàng quyền!

Nhưng mà, Giang Thần cũng phải trả một cái giá không nhỏ, Huyền binh giáp trên người hắn bị đánh cho hoàn toàn thay đổi, suýt chút nữa đã không cởi ra được.

Thật vất vả mới cởi ra được, sau đó Giang Thần mới phát hiện ra thương thế của mình nghiêm trọng đến mức nào.

- Dù sao cũng là Tôn giả...

Giang Thần nghĩ như vậy, mắt tối sầm lại, ngã vào trong ngực của Giang Thanh Vũ.

Đồng thời, một viên cừu chuyển đan ở trái tim hắn cũng đang nhanh chóng hòa tan, chạy tới các nơi trên toàn thân.

Giang Thanh Vũ đang lo lắng cho nhi tử lại phát hiện ra cảnh giới của Giang Thần lại đột phá đến tầng ba vào lúc này!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Anh Hùng Và Chân Tướng

Mấy ngày sau, Giang Thần tỉnh lại ở trong phòng của mình ở Đông viện Giang phủ.

Đẩy cửa ra thì đã nhìn thấy Giang Thanh Vũ và Cao Nguyệt đang chơi cờ ở bên trong vườn, mấy nha hoàn đang chơi đùa, đuổi bướm ở cạnh hồ.

Hình ảnh ấm áp đã lâu không gặp làm nổi lên ký ức ở nơi sâu xa trong đầu hần.

Trước khi không đi tới Hắc Long thành khai mạch, bầu không khí của Đông viện sung sướng như vậy, an lành, một nhà ba người vui vẻ ung dung.

Thời gian trải qua mấy năm, ở dưới sự cố gắng không ngừng của Giang Thần, rốt cục đã tái hiện được tất cả.

Trong lòng của Giang Thần có tình cảm khó có thể dùng lời để diễn tả ra được, khuôn mặt nở nụ cười xán lạn.

- Thiếu gia tỉnh rồi!

Một nha hoàn nhìn thấy Giang Thần đi tới, kinh hỉ kêu to, Giang Thanh Vũ và Cao Nguyệt thả quân cờ xuống, đi tới bên người nhi tử.

- Thần nhi, con không sao chứ?

- Không có chuyện gì.

Giang Thần bị thương không nhẹ, nhưng ở dưới sự giúp đỡ của Cửu chuyển đan đã khôi phục lại như lúc ban đầu, cảnh giới được đề cao thêm một bước.

- Hiện tại thế cuộc thế nào rồi?Giang Thần vội hỏi.

- Đại Hạ vương triều đã trở thành quốc gia võ quyền, hiện tại Thiên Đạo môn có thể nói là như mặt trời ban trưa, mà con thì là chương giáo đời tiếp theo của Thiên Đạo môn.Giang Thanh Vũ nói.

- Thần nhi, hiện tại có thể nói con đã trở thành truyền thuyết, được người ta nhất trí tôn xưng là tuần kiệt đứng đầu.Cao Nguyệt mở miệng nói, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ tự hào, mong con hóa rồng là tâm nguyện của mỗi một phụ mẫu, Giang Thần không chỉ thành công mà còn là người xuất sắc nhất.

- Vẫn là do sức chiến đấu của Thiên Đạo môn đã đưa đến tác dụng lớn.Giang Thần nói.

Giang Thanh Vũ lắc lắc đầu, không đồng ý khi hắn nói như vậy, nói:- Không có con phá hoại long trụ trấn quốc và phá tan Hoàng chi giáp thì có trời mới biết chuyện này sẽ phát triển đến mức nào.

- Đúng vậy, đối với Thiên Đạo môn và phần lớn người, con là anh hùng.Cao Nguyệt cười nói.

- Anh hùng?

- Đúng, Tam Hoàng tử hoành hành bá đạo, đã sớm bị kêu ca rồi. Mà Đại Hạ hoàng đế lúc còn trẻ, không tốt hơn bao nhiêu so với Tam Hoàng tử, sau khi hắn nắm quyền, càng dùng thủ đoạn bá đạo để tiêu diệt người không phục, hiện tại hắn đã chết đi, không biết đã giải phóng cho bao nhiêu người.

Sau đó, Giang Thần lại biết được Đại Hạ hoàng đế hiện tại là do Vương gia của tỉnh Thương Uyên làm, cũng chính là phụ thân của Văn Tâm.

Đối với chuyện này, Giang Thần cũng không quá bất ngờ, Thiên Đạo môn cũng ở tỉnh Thương Uyên, cách Cửu Long thành không xa, nhất định đã sớm có liên hệ với nhau.

Ngoài ra, Thiên Đạo môn còn lấy đi Thần Long Hoàng Tỳ, còn đích thân hỗ trợ trùng kiến hoàng cung.

- Thiên Đạo môn hi vọng con có thể đi tới đó hỗ trợ. Giang Thanh Vũ nói.

Cái gọi là trùng kiến hoàng cung, đương nhiên là chỉ trận pháp của hoàng cung, thần long đại pháo thậm chí còn có các vũ khí khác nữa, tất cả đều phải bày thủ đoạn vào trong đó.

Thiên Đạo môn muốn triệt để khống chế lại mạch máu của Đại Hạ vương triều.

- Không thành vấn đề.

Đây là chuyện rất bình thường, cũng là thủ đoạn cần thiết, thậm chí Giang Thần còn đang suy nghĩ chữa trị long trụ trấn quốc, bảo đảm sức chiến đấu của Đại Hạ vương triều.

Đương nhiên, long trụ trấn quốc cũng phải do hắn khống chế.

- Giang Thần, có một số việc đã làm thì không thể lui về phía sau nữa, nếu không hậu quả sau này sẽ rất thảm. Giang Thanh Vũ nghiêm nghị nói.

Giang Thần gật gù, người khác coi hắn là anh hùng, đương nhiên, cũng sẽ có người coi hắn là tội nhân, nếu như tương lai Đại Hạ vương triều

một lần nữa đắc thế, như vậy người thứ nhất bị thanh toán sẽ là hãn.

Nếu như hãn không đếm xỉa đến, tương lai sẽ có tai ương ngập đầu.

Hơn mười năm qua Giang Thanh Vũ chỉ là bảo đảm cho Nam Phong lĩnh yên ổn, không chủ động đi cướp địa bàn, cũng là xuất phát từ cân nhắc này.

- Phụ thân, con hiểu, Thiên Đạo môn ở cùng một chiến tuyến với con, mà Thập Vạn đại sơn cũng sẽ trở thành tồn tại như Long vực, thậm chí là thế lực mạnh nhất trong Cửu Thiên đại lục. Giang Thần nói.

- Ủm!

Giang Thanh Vũ vỗ bả vai của hãn, nói:- Ta có lòng tin với con.

Lúc này, Giang Thần đã nhìn thấy chiến thuyền của mình đang dừng ở cách đó không xa, hãn nhớ tới một người, lập tức nói:- Phụ thân, Phi Nguyệt công chúa trên thuyền con vẫn còn chứ?

- Bị Thiên Đạo môn mang đi rồi.

Giang Thanh Vũ nhíu nhíu mày, vẻ mặt có mấy phần quái lạ, nói:- Thần nhi, con hãn phải biết Đại Hạ hoàng đế đã chết, nữ nhi và thân thích của hãn đều bị thanh lý chứ?

Thanh lý, đương nhiên là chỉ giết chết.

- Con biết... Nhưng mà, ài, con muốn đi tới Thiên Đạo môn một chuyến.

Sự thật tàn khốc này Giang Thần biết, thế nhưng Phi Nguyệt bị xử tử như vậy, hãn rất băn khoăn.

Giang Thanh Vũ và Cao Nguyệt vừa nhìn nhau, cũng không ngăn cản hẳn.

- Thần nhi vẫn quá ngây thơ.

Nhìn Giang Thần rời đi, Giang Thanh Vũ lắc đầu nói.

- Đây gọi là thiện lương, lần này lật đổ hoàng quyền, tử thương hầu như ít nhất trong các lần từ trước tới nay, người vô tội bị liên lụy hầu như không có, chàng cảm thấy là trùng hợp sao?Cao Nguyệt nói.

- Nhưng mà, những người và thế lực bởi vì Hắc Long thành và hoàng quyền bị diệt mà lợi nhuận bị giảm sút, nhất định sẽ thù hận nó.Giang Thanh Vũ thở dài nói.

- Thiếp nghĩ, không phải là Thần nhi không rõ điểm ấy, nó biết, cũng đồng ý gánh chịu, người hận nó là chuyện không có cách nào tránh khỏi được. Thế nhưng có thể chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng bọn họ báo thù, cũng không thể bởi vì ý nghĩ của người khác mà xử tử nàng ta mà?Cao Nguyệt nói xong nở nụ cười, không lo lắng giống như Giang Thanh Vũ.

- Thật hay giả vậy, Thần nhi còn chưa tới hai mươi tuổi, còn chưa có tầm nhìn mạnh mẽ như vậy.

- Chàng đó, vì cứu chàng ra mà Thần nhi đã trả giá rất lớn, đây là chuyện mà chàng không nghĩ tới được đâu.

- Chuyện này đương nhiên ta biết, có điều giọng điệu này của nàng là sao vậy?Giang Thanh Vũ kỳ quái nhìn ái thiếp của mình.

- Chàng thân là phụ thân, không truyền kiếm pháp của chàng cho Thần nhi sao?

- Không vội, bây giờ võ học trên người Thần nhi không ít, nhiều hơn nữa thì sẽ làm hỏng nó.

...

Giang Thần cười chiến thuyền, rất nhanh đã đi tới Thiên Đạo môn.

Bởi lệnh bài đệ tử bị hắc bóp nát, lần này hắc đã bị ngăn ở bên ngoài trận pháp, nhưng sau khi hắc đến đã có đệ tử tuần tra thả hắc vào.

Ánh mắt của những đệ tử này nhìn Giang Thần đều trở nên không giống nhau, có kính nể, sùng bái thậm chí là ước ao.

Sau khi chuyện của Hắc Long thành và kinh thành truyền tới, toàn bộ Hỏa vực đều vì hắc mà chấn động.

Dựa vào sức mạnh của một người phá hủy Hắc Long thành, lại giúp trợ Thiên Đạo môn ở sân nhà hoàng cung đánh bại vương triều. Hoàn thành việc mà rất nhiều nhân vật cấp bậc Tôn giả đều không làm được.

Giang Thần không để ý tới những thứ này, hắc vội vội vàng vàng đi tới Thiên Đạo điện, tìm tới Tô Tú Y.

- Phi Nguyệt? Nàng bị người của Anh Hùng Điện mang đi rồi.

Tô Tú Y nhìn thấy hắc đến, rất cao hứng, nói:- Giang Thần, quả nhiên ta không nhìn lầm người, cảm ơn người đã giúp ta hoàn thành tâm nguyện.

Giang Thần đang suy nghĩ tới chuyện Phi Nguyệt, hắc chỉ nở nụ cười coi như đáp lại.

Phi Nguyệt chỉ là một thành viên của Thánh Viện, chính là người đại diện cho vương triều đi tiến tu, Thánh Viện không thể can thiệp vào chuyện như vậy được.

Trừ phi, Phi Nguyệt gia nhập Anh Hùng Điện.

- Tại sao Anh Hùng Điện muốn bảo vệ nàng như vậy chứ?Giang Thần có chút không rõ.

Hắn hỏi Tô Tú Y, thế nhưng lại nhận được câu trả lời cũng không rõ ràng cho lắm.

- Người Anh Hùng Điện chỉ nói là Phi Nguyệt rất quan trọng, cũng không cho chúng ta có cơ hội đưa ra câu hỏi, hơn nữa chuyện nhố cở tận gốc cũng là chuyện bình thường.

Tô Tú Y cũng không để ý tới Phi Nguyệt, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, lại nói:- Đúng rồi, Lý Tuyết Nhi vì cứu người nên đã bị thương không nhẹ, người đi xem xem đi.

- Hừm, môn phái không nên phái nàng đến, suýt chút nữa nàng đã chết rồi.

Nói đến đây, Giang Thần có chút bất mãn.

- Không có mà, nếu như muốn cứu người thật thì cũng là ta và các Thái Thượng trưởng lão khác ra tay, Lý Tuyết Nhi làm vậy là tự nguyện.

- Cái gì?

Giang Thần khiếp sợ ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin tưởng nổi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Bểng Linh Tộc

Ngọc Nữ phong, một vị khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện, đã gây ra rối loạn không nhỏ.

Cho dù là ai cũng không thể xông vào Ngọc Nữ phong như vậy, trước hết phải thông báo, sau đó lại chờ được cho phép mới được.

Có điều sau khi các nữ đệ tử nổi giận ùng ùng nhìn thấy rõ người đến, nàng không tự chủ được dừng bước, nhìn nhau, không dám đi về phía trước.

Trước đây không lâu, ở Thiên Đạo môn đã xảy ra trận đại chiến kia, các nàng đều biết rõ.

Biểu hiện của song phương, các nàng hít khói cũng không đuổi được, mà người đến lúc này lại là người thắng trận trong đó.

- Giang Thần sư huynh, có chuyện gì không?

Một nữ đệ tử đi lên phía trước, uyển chuyển hỏi.

- Ta muốn gặp sư tỷ của các người. Mà kiếm của Giang Thần hơi nhú, nụ cười thường thường ở quái trên mặt cũng không thấy đâu cả.

Nghe hắn nói như vậy, các nữ đệ tử cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ánh mắt lần nữa nhìn về phía cung điện lần trước Giang Thần đến.

Sau đó, Giang Thần bước chân đi tới.

- Giang Thần sư huynh.

Các nữ đệ tử rất là lo lắng, đi tới trước người của hắn, nhưng lại không dám cản hắn mà theo hắn đi về phía trước, chân các nàng lui về phía sau.

- Không nên cản ta.

Giang Thần nghiêm nghị nói, trong lòng hắn có một suy đoán, cần phải đi chứng thực.

Người tu luyện Băng Tâm Quyết tuyệt đối không thể liều lĩnh chịu nguy hiểm đến tính mạng mà đi cứu một người, càng sẽ không nói khoác để che giấu.

Thế nhưng, Giang Thần có thể xác định quả thực Lý Tuyết Nhi đã tu luyện Băng Tâm Quyết, lần trước khi đến, hắn đã lén lút quan sát qua.

Như vậy chỉ có một giải thích...

Giang Thần đẩy cửa ra, không để ý tới ánh mắt lo lắng của các nữ đệ tử, nhanh chân đi vào, cũng đóng cửa lại.

Cung điện yên tĩnh so với nửa năm trước đến không có gì thay đổi, Lý Tuyết Nhi ngồi ở giữa điện, người mặc y phục màu trắng, da thịt vô cùng mịn màng, khuôn mặt hoàn mỹ.

Coi như ngồi ở chỗ đó không có bất kỳ biểu lộ gì thì cũng làm cho người ta cảm thán xuýt xoa.

Lý Tuyết Nhi nghe được tiếng bước chân, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Giang Thần đi tới, nàng có chút bất ngờ.

- Người đến...

Lý Tuyết Nhi dùng âm thanh vô tình của chính mình mở miệng, nhưng lời còn chưa nói hết thì đã bị Giang Thần xông lại đè xuống đất.

- Giang Thần!

Lý Tuyết Nhi kinh hãi đến mức biến sắc, theo bản năng muốn giãy dụa, thế nhưng lại phát hiện ra hai tay bị đè lại.

- Sư tỷ.

Giang Thần không có phí lời mà cảm tình trong lòng hẳn cũng không kìm nén được nữa mà hôn lên đôi môi màu hồng kia.

- A a a.

Đôi mắt của Lý Tuyết Nhi trợn thật lớn, chỉ có thể mím thật chặt môi, muốn đẩy hẳn ra.

Thế nhưng, nàng chỉ cảm thấy khí lực trên người đều theo cái hôn này trôi đi.

Thời gian cũng giống như đọng lại.

Cung điện bị đẩy ra thành một cái kho nhỏ, từng cái từng cái đầu ngó vào, sau đó, trên khuôn mặt cười của bọn họ hiện lên vẻ giật mình.

Các nàng trừng mắt nhìn, cho rằng là mình đã nhìn lầm.

Bỗng nhiên, Lý Tuyết Nhi dùng sức đẩy Giang Thần ra, cũng làm cho những nữ đệ tử này sợ tới mức rụt đầu lại.

Tay của Giang Thần chống đất muốn đứng dậy, sau đó đã nhìn thấy một đôi chân ngọc tinh tế xuất hiện ở trong tầm mắt, tiếp theo cảm đã bị một đồ vật lạnh lẽo sắc bén nâng lên.

Là một thanh băng kiếm, Giang Thần ngẩng đầu lên, chỉ thấy mái tóc của Lý Tuyết Nhi ngồn ngang, khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ tràn ngập vẻ tức giận.

Giang Thần cười khở một tiếng, không nhìn lợi kiếm, chậm rãi đứng dậy.

- Sư tỷ, người là Băng Linh tộc đúng không?

Câu nói đầu tiên của hắn đã làm cho thân thể mềm mại của Lý Tuyết Nhi run lên, băng kiếm trong tay chậm rãi thả xuống.

Chỉ có người của Băng Linh tộc tu luyện Băng Tâm Quyết, mới sẽ không bị tác dụng phụ của công pháp làm hại.

Nói cách khác, từ lúc vừa mới bắt đầu ở Vạn thú vực, sau khi gặp nhau, tình cảm của Lý Tuyết Nhi đối với hắn cũng không bị một chút ảnh hưởng gì cả.

Thế nhưng, khả năng Lý Tuyết Nhi là Băng Linh tộc so với khả năng người bình thường tu luyện Băng Tâm Quyết không bị ảnh hưởng lại nhỏ bé không đáng kể, vì lẽ đó Giang Thần không nghĩ tới về phương diện này.

- Sư tỷ, mặc kệ thứ người gánh vác là cái gì thì sẽ không cản được tình cảm của ta đối với tỷ. Giang Thần nói.

- Hành vi vừa nãy của người, nếu bị biết được thì sẽ tội chết.

Đột nhiên, Lý Tuyết Nhi khẽ mỉm cười, cho dù chỉ là nụ cười khô khốc, thế nhưng lại là nụ cười đẹp nhất mà Giang Thần thấy.

- Vậy hãy để cho ta chết ngàn vạn lần đi. Giang Thần đi tới, nắm lấy kiếm trong tay của sư tỷ, lại là muốn hôn lên bờ môi kia.

Gò má của Lý Tuyết Nhi ửng đỏ, hô hấp trở nên ồ ồ, hai mắt nhắm lại.

Thế nhưng nàng lại không nghĩ rằng Giang Thần phát ra một tiếng cười khê, ấn trán nàng một cái.

- Ồ, tỷ làm gì thế?

Lý Tuyết Nhi oán giận kêu một tiếng, đôi mắt đẹp hẹp dài nheo lại, tỏa ra phong mang, nhìn chăm chăm vào hắn.

- Tại sao trước đây không nói cho ta biết?Giang Thần ôn nhu nói.

Nghe vậy, Lý Tuyết Nhi âu sầu, thở dài một hơi, nói:- Ta không muốn để cho người liên lụy đến chuyện linh tộc tranh đấu, chuyện này vô cùng nguy hiểm.

- Sư tỷ, ta không sợ, nói cho ta biết tất cả đi.Giang Thần nói.

- Người đã như vậy rồi, ta không nói cho người biết cũng không được.

Lý Tuyết Nhi nghĩ đến hành động khi Giang Thần vào cửa vừa nãy, lại lườm hắn một cái.

Hành động nho nhỏ này làm cho Giang Thần cảm thấy vạn vật đều mất đi sắc thái, chỉ còn lại một mình sư tỷ hắn là còn rõ.

- Phụ thân của ta là Linh vương của Băng Linh tộc, ở trong linh tộc là nơi giết chóc rất tàn khốc, không có bất kỳ quy luật và ràng buộc nào cả.

- Trong đó chuyện máu tanh nhất chính là hành động chém giết thiên tài, mỗi một linh tộc sẽ không từ bất kể bất cứ giá nào để săn giết đời sau ưu tú của kẻ địch.

- Coi như là trẻ con, cũng không buông tha.

- Vì lẽ đó, vì ứng chiến với hành động này, linh tộc sẽ phong ấn lực lượng linh tộc của trẻ con đời sau vào trong cơ thể, đưa tới các nơi ở trong

cửu giới, để bọn họ không bại lộ ra thân phận của mình, thuận lợi trưởng thành, khi gần như trưởng thành thì sẽ phải đi về mở phong ấn ra.

- Một khi ta bị kẻ địch phát hiện ra, Thiên Đạo môn cũng không ngăn được, chứ đừng nói chỉ là người.

Lúc nàng nói xong lời cuối cùng, sự thẳng thắn mang đến vừa nãy đã bị ngọt ngào hòa tan.

Giang Thần nhìn thấy sư tỷ lại trở nên lãnh khốc vô tình.

- Sư tỷ, lẽ nào biểu hiện của ta tỷ còn chưa thấy sao? Ít nhất, thực lực của ta, hiện giờ đã có thể bảo vệ người, tương lai không xa, đối kháng với linh tộc thì có sao chứ?Giang Thần cho nàng lòng tin.

- Thế nhưng, thời gian của chúng ta không còn nhiều, mặc dù nói không bị phát hiện thì có thể trưởng thành, thế nhưng cũng đến lúc ta trở về rồi.Lý Tuyết Nhi nói.

- Hiện giờ đã phải về rồi sao? Thế nhưng thực lực của sư tỷ...Giang Thần rất bất ngờ, vốn hẵn tưởng rằng thời gian của hai người còn rất nhiều.

- Ta vì tránh né chuyện kia cho nên mới đi tới nơi này, cũng không phải muốn tu luyện tới trình độ cường giả tuyệt thế mới trở về, hiện giờ ta cũng đoán được khi mở phong ấn trong cơ thể ra, khi đó không chừng ta có thể vọt thẳng tới Tôn giả.

- Sư tỷ, Bằng Linh tộc ở giới nào? Sau khi ta thành tôn giả sẽ đi tìm tỷ thế nào?Giang Thần vội la lên.

- Nếu như người tới, rất có thể sẽ trở thành bất hạnh trong đời người.Lý Tuyết Nhi xoắn xuýt, đang nghĩ xem có nên nói cho hẵn biết hay không.

- Không đến thì cả đời ta sẽ hối hận.

- Không chừng ta rồi, chẳng bao lâu nữa người sẽ quên mất ta, bên cạnh người, dường như xưa nay không thiếu mỹ nhân vậy. Lúc nói lời này, đôi mắt của Lý Tuyết Nhi trở nên sáng sủa không ít, cười khanh khách nhìn Giang Thần.

Phản ứng đầu tiên của Giang Thần chính là hóa ra sư tử còn có vẻ mặt như vậy, không luôn lạnh lẽo như hắc thủy.

Phản ứng thứ hai là không biết trả lời lời này như thế nào.

Cũng còn may Lý Tuyết Nhi không tích cực nói chuyện này mà ghé vào lỗ tai hắc thủy nói ra tin tức hắc thủy muốn.

- Sư tử, nhất định ta sẽ đến. Giang Thần nói.

- Ta, chờ người.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Linh Vực Giới

Sau khi xác định quan hệ người thương với sư tỷ đã làm cho nội tâm vừa trải qua hai trận đại chiến của Giang Thần bình tĩnh lại.

Những chuyện khác cứ để ở một bên, hắn chỉ muốn sớm chiều ở chung cùng sư tỷ mà thôi.

Không được bao lâu nữa Lý Tuyết Nhi sẽ trở về Băng Linh tộc, đây là tiếc nuối lớn nhất của hắn.

Vốn Giang Thần hi vọng sư tỷ có thể ở lại một quãng thời gian nữa.

- Khi trở thành Thông thiên cảnh cũng đã phải đi về rồi, thế nhưng ta không yên lòng quyết đấu giữa người và Ninh Hạo Thiên, cùng với ân oán với Hắc Long thành, vì vậy mới kéo dài tới hôm nay, đây đã là cực hạn của ta rồi.

Lý Tuyết Nhi nói.

Biết được điểm ấy, Giang Thần ảo não mình không nhìn ra từ nửa năm trước, làm hại hai người bỏ qua quãng thời gian tốt đẹp dài như vậy.

Nhận ra được ý nghĩ trong lòng hắn, Lý Tuyết Nhi khẽ cười một tiếng, chẳng biết vì sao, nhìn dáng vẻ lưu luyến không rời của Giang Thần, trong lòng nàng giống như ăn mật vậy.

Bỗng nhiên, nụ cười của nàng cứng đờ, ở trên gương mặt hiện lên áng mây mờ, có chút u oán nhìn Giang Thần một chút.

- Sư đệ!

Một tiếng hờn dỗi, uyển chuyển dễ nghe vang lên, không chỉ không làm cho Giang Thần thu tay về, trái lại hắn còn ôm lấy đáng người thướt tha yêu kiều của nàng càng chặt hơn.

Lý Tuyết Nhi thấy hắn được voi đòi tiên, mày liễu dựng đứng, hàn khí lăm liết từ trong cơ thể tràn ra.

Tức thì, Giang Thần chỉ cảm giác mình đang ôm tượng băng, trong thời gian cực ngắn tay của mình đã mất đi tri giác.

- Tội khinh bạc, đáng chết.

Lý Tuyết Nhi lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngữ khí tràn ngập vẻ đắc ý lạnh lùng, khóe miệng mang theo một tia cười.

- Không kìm lòng được, vô tội.

Đuôi lông mày của Giang Thần nhướng lên, đạp bước về phía trước.

- Miệng lưỡi trơn tru, nên đánh.

Lý Tuyết Nhi để lộ ra một loạt hàm răng chỉnh tề, cong ngón tay búng một cái, một cái băng kiếm gào thét bắn ra.

- Ồ?

Giang Thần sáng mắt lên, cũng muốn nhìn một chút xem sự lợi hại của Băng Linh tộc ra sao.

Có điều, hắn lo lắng tới việc làm thương tổn làn da của sư tỷ cho nên dùng nghịch nhận đao.

- Coi thường ta sao?

Lý Tuyết Nhi hừ lạnh một tiếng, băng kiếm sinh ra dị biến, hàn khí vô cùng vô tận trào ra, chỗ nó đi qua, sương băng ngưng tụ, giống như muốn đóng băng không gian lại.

Hai người đang ở trong một danh địa nổi tiếng của Hỏa vực, trên không trung của thác nước ngàn trượng, có đủ không gian để giao thủ.

Băng kiếm dùng tốc độ cực nhanh qua lại ở xung quanh Giang Thần, nhưng lại chậm chạp không hạ xuống.

Bất tri bất giác, Giang Thần phát hiện ra nhiệt độ chung quanh thân hắn giảm xuống kịch liệt, có băng đóng xuất hiện ở đáy giày, đang từ từ lan tràn lên trên.

Giang Thần hơi suy nghĩ, không tiếp tục để ý tới băng kiếm mà phóng đi về phía sư tỷ.

Thế nhưng, băng kiếm đột nhiên phân hoá ra thành mấy chục thanh, qua lại chạy như bay ở quanh người hắn, như là đang xuyên kim vậy, mặc kệ hắn mà cứ trực tiếp xuyên qua trên người hắn.

Mắt nhìn mình sắp trở thành tượng băng, Giang Thần không thể không mở ra Lôi Đình thần giáp, lúc này mới đập vỡ tan được huyền băng làm cho người ta ghét bỏ.

- Sư đệ, có chút bản lĩnh.

Lý Tuyết Nhi hứng thú, hai tay nhanh chóng kết ấn, tường băng xuất hiện ở bốn phía trên dưới phải trái của Giang Thần, cũng nhanh chóng hợp lại với nhau, hình thành một nhà lao nhốt hắn vào bên trong.

Nghịch nhận đao của Giang Thần phối hợp với lôi hạch, nhưng cũng không thể đột phá được tường băng, cuối cùng hắn phải dùng thần lực mới có thể phá tan ra một cửa động.

- Bổng Linh tộc, đều cường hãn như vậy sao?

Giang Thần không tiếp tục ra tay, cảm thấy ử rữ, vốn hãn cảm thấy thực lực của mình có thể mạnh hơn so với sư tỷ.

Bởi vì cảnh giới của Lý Tuyết Nhi mới chỉ là Thông thiên cảnh tầng một.

Nhưng coi như là Thông thiên cảnh tầng năm, chỉ cần không phải võ giả đặc biệt xuất sắc thì Giang Thần đều có thể đánh bại dễ dàng.

Đó là trước đó, chứ đừng nói chỉ là cảnh giới bây giờ của hãn đã là tầng ba.

Vốn tưởng rằng có thể ung dung hàng phục được sư tỷ, lại không nghĩ rằng thực lực của hai người đã đến trình độ phải toàn lực ứng phó mới có thể phân ra được thắng bại.

Hai người không có cừu oán, đương nhiên sẽ không đánh tới trình độ đó.

- Thủ đoạn vừa nãy của ta là dùng kiếm chế làm chủ, không có hại người.

Với tính cách của Lý Tuyết Nhi, nàng cũng sẽ không an ủi cố vũ hãn, mà cười đắc ý, nói:

- Lần sau nếu như lại động tay động chân, đừng trách ta không khách khí.

- Sư tỷ, ta cũng có rất nhiều tuyệt thức còn chưa dùng.

Giang Thần không thừa nhận mình đã thua.

- Người không được quên, hiện tại ta đang ở trạng thái bị phong ấn, giải trừ phong ấn, thực lực ta sẽ ở giữa mẫu thân và phụ thân người.

Lý Tuyết Nhi lại nói.

- Hơn nữa, nếu như thuộc tính Băng trong cơ thể ta đủ tốt, khi phong ấn giải trừ, thực lực sẽ càng mạnh hơn.

- Băng Linh tộc đều biến thái như vậy sao?

Giang Thần cười khổ nói.

Tuổi tác của Lý Tuyết Nhi không đến hai mươi tuổi, chỉ cần giải trừ phong ấn là sẽ có thể trở thành Tôn giả, sau đó còn dựa vào ưu thế của Băng Linh tộc, nhanh chóng tiến bộ.

- Nếu không người cho rằng tại sao linh tộc viễn cổ lại được người ta tôn kính chứ?

Lý Tuyết Nhi nói:

- Nói không chừng lần sau khi người đến, ta cũng đã là Đại tôn giả rồi.

- Yên tâm đi, ta sẽ không thua tỷ đâu, lần sau gặp lại, thực lực của ta sẽ có thể chế phục được tỷ, đến lúc đó...

Giang Thần nói tới chỗ này dừng lại, để lộ ra nụ cười xấu xa.

Lý Tuyết Nhi cắn môi, nói:

- Đến lúc đó thì thế nào?

- Chấp hành gia pháp của Giang gia.

Giang Thần nói.

- Hừ, người không có cơ hội đó đâu.

Lý Tuyết Nhi ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất kiêu ngạo.

Mỗi lần nhìn thấy Lý Tuyết Nhi mỉm cười, Giang Thần đều cảm thấy tâm tình khoái trá.

Người ngoài chỉ biết người đầu bảng Mỹ nhân bảng là một vị mỹ nhân lạnh như băng, không dính khói bụi trần gian, nhưng lại không biết nàng phải chịu cái gì, nội tâm nàng cũng rất cô độc.

Sư tỷ đã mở lòng với hần, chắc chắn hần sẽ không phụ lòng của nàng.

- Linh Vực giới, nhất định ta sẽ đến!

Linh Vực giới chính là thế giới Băng Linh tộc đang ở.

Cửu giới, độc lập với nhau, mà đường nối với nhau cũng có quy luật.

Cửu Thiên giới không thể trực tiếp đi tới Linh Vực giới, cần phải đi qua Thiên Hà giới trước, lại từ Thiên Hà giới đến Chân vũ giới, khi đó mới có thể đi vào Linh Vực giới.

Đổi lại một cauan ói, cửu giới chính là một cái thang trời.

Cửu Thiên giới ở tầng dưới nhất, Linh Vực giới ở trung tâm, Thánh vực thì là tầng cao nhất.

Những ngày gần đây, từ trong miệng của sư tỷ, Giang Thần đã hiểu được một chuyện, Cửu Thiên giới vẫn là thế giới vị diện lạc hậu nhất ở ngoài rìa.

Vốn là, hần còn tưởng rằng là trong thời gian năm trăm năm này Cửu Thiên giới đã phát triển tăng nhanh như gió, đạt đến trình độ của các thế giới vị diện khác.

Hiện tại, hần mới phát hiện ra tốc độ phát triển ở vị diện thế giới hần đang ở lại càng nhanh hơn.

500 năm trước, ở Thánh vực, thuốc giải cần thiết để giải Thôi Mệnh hoa cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng ở trong Cửu Thiên giới này, hôm nay chỉ cần một thể lực, trong mấy tháng ngắn ngủi đã có thể thu thập được.

Có thể vị diện thế giới ở trên hơn nữa thì thời gian này sẽ càng ngắn hơn, thậm chí có vị diện thế giới cầm tiền đi cũng có thể lập tức mua được.

Hiểu rõ được điểm ấy, Giang Thần chỉ cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng mặt khác, hần lại rất là kích động.

Bởi vì chuyện này cũng có ý nghĩa còn có rất nhiều đối thủ càng mạnh hơn đang chờ đợi mình đi chiến thắng bọn họ.

- Giang Thần, đã đến giờ rồi.

Bỗng nhiên, vẻ mặt của Lý Tuyết Nhi ảm đạm, thời gian vui vẻ mấy ngày nay quá ngắn ngủi, nhưng là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ khi nàng đi tới Cửu Thiên giới.

- Ta có thể tiền tỷ đi không? Tiền tỷ rời khỏi Cửu Thiên giới?

Giang Thần nói.

Lúc mới bắt đầu Lý Tuyết Nhi động tâm, thế nhưng lại lập tức lắc lắc đầu, nói:

- Nếu như bị tộc nhân ta phát hiện ra đoạn quan hệ này, với thực lực của người bây giờ, nhất định bọn họ sẽ giết người, người ngàn vạn không thể tới đó.

- Giết ta? Có phải là quá khước đại rồi hay không?

Giang Thần có chút không tin.

- Thật! Ở Linh vực, rất tàn khốc.

- Vậy cũng tốt.

Giang Thần kéo tay Lý Tuyết Nhi qua, nghiêm nghị nói:

- Sư tỷ, nàng chờ ta, nhiều nhất chỉ ba năm ta sẽ đến tìm nàng.

- Ừm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Máu Dơ Bẩn

Lý Tuyết Nhi cáo biệt Giang Thần, không trở về Thiên Đạo môn mà chạy tới một chỗ không có người ở Hỏa vực.

Bên Thiên Đạo môn kia, nhất là trưởng lão đoàn đã biết được chuyện này, ở Ngọc Nữ phong cũng đã có những thứ của Băng Linh tộc cho bọn họ, coi như là báo đáp cho công che chở và bồi dưỡng những năm này của môn phái.

Cũng không lâu sau, Lý Tuyết Nhi đã đi tới một ngọn núi đá trọc lốc.

Nàng lấy ra một khối ngọc thạch từ trong lồng ngực, lại ném vào trong một thạch động.

Trong hang đá có tia sáng lóng lánh tràn ra, sau đó, cả núi đá truyền ra tiếng vang.

Sau khi âm thanh đạt đến trình độ điếc tai, vách núi trước người Lý Tuyết Nhi tách ra hai bên, xuất hiện một cái đường nổi rộng mười trượng.

Mấy bóng người từ bên trong đi ra, là người của Băng Linh tộc, bất luận là nam hay nữ đều có dáng vẻ lạnh như băng.

Có lẽ là bởi vì là Băng Linh tộc cho nên không phân rõ được tuổi tác, da thịt của mỗi người cũng như băng ngọc tạo ra vậy.

- Tuyết Nhi, với tư chất của ngươi, lâu như thế mới kết thúc, người làm cho ta rất thất vọng.

Cầm đầu là một vị nữ tử trung niên, dung mạo bình thường, thế nhưng lại hơn ở chỗ da dẻ trắng nõn, khí chất siêu phàm.

- Cô cô.

Khuôn mặt của Lý Tuyết Nhi vô tình, không tranh luận cho mình mà nói thẳng:

- Chúng ta trở về thôi.

Nói đoạn nàng bước chân, đi vào bên trong.

- Chờ một chút.

Nữ tử trung niên đánh giá nàng từ trên xuống dưới một chút, đưa tay cản lại, nói:

- Người còn nhớ Băng Trúc chứ? Đồng thời được đưa đi với người.

- Hả?

Lý Tuyết Nhi không hiểu tại sao đối phương lại nói tới chuyện này.

- Nàng bị đưa tới một thế gia trong Chân Vũ Giới, kết quả bị phát hiện ra nàng và thiếu gia của gia tộc kia có cảm tình, khi trở lại tộc địa vẫn tâm thần không yên.

Trong lòng Lý Tuyết Nhi cả kinh, nhưng bề ngoài lại ra vẻ thờ ơ không động lòng, nói:

- Có liên quan gì tới ta chứ?

- Những đứa trẻ như các người, lẻ loi hiu quạnh ở bên ngoài, không ai dựa vào, rất dễ bị người có tâm thừa dịp hành động.

- Những người phạm kia đều muốn leo lên Băng Linh tộc mạnh mẽ để bò lên trên, các người không biết căn nguyên, sẽ rất dễ bị lừa gạt.

- Đây cũng là tai hại của việc ứng phó với hành động của Linh tộc, Linh tộc tuyệt không cho phép bị người phạm làm dơ bẩn!

- Vì lẽ đó Tuyết Nhi, ta hỏi người, ở Cửu Thiên giới này người có người thường, có lén lút tư định chung thân với người khác không?

Câu nói sau cùng đã chứng thực lo lắng của Lý Tuyết Nhi, nàng không hề nghĩ ngợi, nói thẳng:

- Không.

- Người có biết kết cục của Băng Trúc và phạm phu tử kia là gì không?

- Cô cô, chuyện này không liên quan gì tới ta.

Nữ tử trung niên không để ý, tiếp tục nói:

- Băng Linh tộc đã gọi nam nhân kia tới, để Băng Trúc trốn trong bóng tối, Linh vương cùng thi triển ân uy, sau khi cảnh cáo hăn, lại dụ dỗ, để hăn rời khỏi Băng Trúc.

- Kết quả, người phạm nông cạn không chút suy nghĩ đồng ý, Băng Trúc ở trong bóng tối đau đến mức không muốn sống, hiện đang bị giam ở bên trong Băng Tâm Quật.

Lý Tuyết Nhi lắc lắc đầu, nói:

- Cô cô, ta không thích ngữ khí dò xét của người.

- Đây là trách nhiệm của ta, mệnh lệnh của Linh vương, ở cùng người phạm sẽ không có kết quả tử tế, cũng như người và Giang Thần kia vậy.

Nữ tử trung niên nói, khi nói tới hai chữ Giang Thần này, ánh mắt cực kỳ sắc bén.

Rốt cục sắc mặt của Lý Tuyết Nhi thay đổi, chăm chú nhìn nữ tử trung niên.

- Chỉ cần các người tìm hiểu thì sẽ để lại dấu vết, đây là điều tối kỵ.

Lý Tuyết Nhi nói.

- So sánh với việc đó, việc bị người phạm làm ô nhiễm linh tâm, mới là tối kỵ của Băng Linh tộc.

Nữ tử trung niên nói.

- Các người muốn làm gì? Cũng gọi Giang Thần vào tộc địa thử thăm dò sao?

Lý Tuyết Nhi châm chọc nói.

- Cửu Thiên giới cách quá xa, chúng ta không muốn lãng phí quá nhiều tinh lực ở trên thân thể phạm nhân, hơn nữa, mục đích thăm dò là để cho những đứa trẻ như các người hết hy vọng, còn người thiếu gia của Băng Trúc, sau khi rời đi tộc địa đã bị xử tử.

Nữ tử trung niên nói.

Nghe vậy, con người của Lý Tuyết Nhi trợn to, không nói hai lời bay về phía không trung.

Nhưng chỉ nghe phanh một tiếng, thân thể của Lý Tuyết Nhi đã bị đóng băng lại, không thể động đậy, chỉ có thể nhìn thấy vẻ lo lắng mà nàng để lộ ra trong mắt mà thôi.

- Tuyết Nhi, người phạm không xứng ở cùng Linh tộc chúng ta.

Nữ tử trung niên tiếp tượng băng của Lý Tuyết Nhi, đưa vào trong núi, lại nói với những người khác:

- Các người ở đây nhìn nàng, ta đi xử lý phiền phức.

Nói xong, thân thể của nữ tử trung niên biến mất ở tại chỗ.

Vẻ mặt Lý Tuyết Nhi ở bên trong băng cực kỳ lo lắng, khiến cho gương mặt xinh đẹp của nàng trở nên vắn vẹo.

Thế nhưng, thực lực của nữ tử trung niên không phải là thứ mà nàng có thể tránh thoát được.

Đồng thời cũng không phải là người mà Giang Thần có thể chống lại.

Giang Thần đang trên đường trở về Nam Phong lĩnh, độc thân, chiến thuyền cũng không mang theo.

- Lạnh quá, xảy ra chuyện gì vậy?

Giang Thần còn đang nhớ nhung sư tỷ, đột nhiên phát hiện ra nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, thậm chí còn có tuyết rơi.

Giang Thần biến sắc, lập tức lấy ra Xích tiêu kiếm.

- Đúng là rất cảnh giác.

Một đạo thanh âm lạnh như băng từ trên không trung vang lên.

Giang Thần ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra là một nữ tử trung niên, chính là cô cô của Lý Tuyết Nhi.

- Băng Linh tộc?

Từ khí chất của đối phương, Giang Thần muốn đoán ra cũng không khó.

- Không sai, ta là cô cô của Lý Tuyết Nhi, Vân Thủ.

Nữ tử trung niên nói.

- Cô cô? Trong Linh tộc sẽ có một một trưởng bối chỉ dẫn hậu bối trong tộc, nữ tử phụ trách được gọi là cô cô, nam thì là trọng phụ.

Giang Thần thầm nghĩ ở trong lòng, lại nhìn vẻ mặt của đối phương, nói:

- Người đến là để giết ta?

- Đúng.

Vân Thủ gật đầu nói.

- Dựa vào cái gì?

Giang Thần hỏi.

- Người cảm thấy thế nào?

Vân Thủ hỏi ngược lại.

- Bởi vì ta và Tuyết Nhi ở cùng nhau sao? Coi như là như vậy thì trước tiên nên khuyên ta tự mình biết mình, chủ động rời khỏi nàng chứ? Trực tiếp muốn giết ta, thực sự là uy phong thật lớn.

Giang Thần cười lạnh nói.

- Đám người phạm các người, nội tâm xấu xí ta đã gặp qua quá nhiều, tha cho người, người vẫn sẽ nghĩ tất cả biện pháp đi tìm Tuyết Nhi.

- Quả thực, trước đây khi xảy ra chuyện như vậy, bộ tộc ta sẽ dành ra một số tiền lớn, để người phạm biết khó mà lui.

- Nhưng điểm buồn cười chính là, sau khi việc này truyền đi, người phàm càng lấy chuyện này để dọa dẫm, dùng hết sức tiếp cận linh nữ của bộ tộc ta.

- Lần này, bộ tộc ta đã thay đổi quy định, một khi xảy ra chuyện như vậy sẽ trực tiếp tru diệt.

Một câu người phàm, hai câu người phàm, đó là sự kiêu ngạo và xem thường của thân là Linh tộc cùng đối với người phàm, càng không có bất kỳ chút che dấu nào cả.

- Thế nhưng coi như người nói những thứ này thì cũng không che giấu được việc Băng Linh tộc các người tùy ý đập lên tôn nghiêm của người khác, không có cách nào giải thích được cho hành vi của người là việc không nói đạo lý cỡ nào.

Giang Thần không e ngại nàng, nói:

- Không nói tới việc ta có đi tìm Tuyết Nhi hay không, coi như ta đi, người cũng không quản được.

Nghe hắn nói như thế, Vân Thủ híp mắt lại, một lúc lâu sau, nói:

- Lẽ nào người không nghe thấy, ta mới vừa nói sẽ giết người sao?

- Nghe thấy, vì lẽ đó ta đang nói cho người, hành vi như vậy của người là hành vi hoang đường và buồn cười tới cỡ nào. Tự cho là ngự trị ở bên trên nhân loại, muốn giết ta giống như giẫm chết một con kiến. Giang Thần nhún vai một cái, nhìn thẳng vào hai mắt của Vân Thủ, nói:

- Như vậy người nghe kỹ cho ta, chờ tới lúc ta đến Băng Linh tộc cưới sư tỷ, ta sẽ làm cho các người thấy được sức mạnh của người phàm.

- Đầu óc của người phàm thật là, thật biết giả bộ.

Vân Thủ sửng sốt một chút, trên mặt để lộ ra một nụ cười hiếm thấy, nói:

- Đến lúc này rồi mà còn không nghĩ tới xin tha, vẫn còn nói mạnh miệng, như vậy đi, người chết đi cho ta.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Cấp Chí Tôn

- Như vậy thì đến đi.

Nói xong, Giang Thần dùng tốc độ cực nhanh lấy ra từng đoá từng đoá Hủy Thiên nộ liên từ trong nạp giới, sau đó trải rộng ở xung quanh.

- Hủy Thiên nộ liên?

Vân Thủ đang muốn ra tay bật thốt lên, rất là bất ngờ.

Cho dù hắn không mang chiến thuyền đến, nhưng những thứ này Giang Thần vẫn luôn đặt ở trong nạp giới, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra.

- Người của Băng Linh tộc vẫn còn có chút ánh mắt.

Giang Thần nói.

- Người muốn dựa vào những thứ này để bảo đảm tính mạng của người? Người ở trong đó, cũng rất là nguy hiểm.

- Dù sao cũng chết một lần, có thể kéo người xuống nước đã là ta kiếm lời rồi.

- Hừ, người thật sự có quyết tâm như vậy sao? Phàm nhân chỉ am hiểu mạnh miệng mà thôi.

Vân Thủ nói.

Không phải nàng muốn cay nghiệt như vậy, mà là xuất phát từ trong lòng, làm cho nàng càng đáng ghét hơn nữa.

- Người không tin thì có thể đến thử xem, nhìn xem ta có dám hay không.

Giang Thần nói.

Lần này đến phiên Vân Thủ không nói lời nào, thế nhưng cũng không lâu sau, nụ cười trên mặt của nàng càng đậm hơn nữa.

- Suýt chút nữa ta đã quên, người chỉ là phàm nhân Thông thiên cảnh, ta giết người, cần phải tới gần người sao?

Vân Thủ vừa dứt lời, mấy cây băng trùy thật dài xuất hiện từ trong vòng xoáy hàn khí, sừ một tiếng, dùng tốc độ viễn siêu bình thường bay ra.

Con người của Giang Thần phóng to, tức thì vận chuyển Lôi Đình thần giáp.

Nhưng lúc này, băng trùy đã đánh vào trên người hắn, bộ phận mũi nhọn đâm thủng giáp, nửa đoạn còn lại làm cho hắn trọng thương.

- Đại tôn giả...

Tiện tay đã làm cho Giang Thần trọng thương, phần thực lực này rất là đáng sợ.

- Hiện tại người đã biết người nhỏ bé thế nào chưa? Một khi phong ấn của Tuyết Nhi được giải trừ, người và nàng sẽ khác nhau một trời một vực, còn muốn lấy nàng, đây chính là chỗ vô tri của phàm nhân.

Vân Thủ thấy hắn có thể vận dụng sâm sét, có chút bất ngờ, nhưng cũng không để ở trong lòng, nàng nói:

- Hiện tại, để cho ta tới kết thúc sự ảo tưởng của người đi.

Tiếng nói vừa dứt, vô số cây băng trùy lần nữa xuất hiện.

Băng trùy có thể đả thương được Giang Thần chỉ là thủ đoạn công kích tầm thường của nàng.

Đây chính là thực lực Đại tôn giả, hơn nữa còn là Đại tôn giả của Linh tộc.

- Đáng ghét.

Cảm giác vô lực kia lần nữa kéo tới, Giang Thần cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào Vân Thủ không tha.

Đột nhiên, thân thể của hắn hơi động, mang theo tất cả Hủy Thiên nộ liên phóng đi về phía nàng.

Nếu thật sự muốn chết, đương nhiên Giang Thần phải đồng quy vu tận cùng nữ nhân này.

- Ngu xuẩn, coi như ta va chạm với nộ liên thì ta cũng chỉ bị trọng thương, mà khi đó, lửa giận của ta sẽ rơi vào trên thân thể tộc nhân của người.

Vân Thủ cả giận nói, điểm nàng tức giận là một phạm nhân nho nhỏ cũng dám đến phân cao thấp với nàng.

Nghe được câu nói sau cùng, Giang Thần sửng sốt.

Thực lực của Vân Thủ là Đại tôn giả, đừng nói diệt Nam Phong lĩnh, coi như là diệt Thiên Đạo môn cũng là điều chắc chắn.

Thân thể hắn ngừng lại.

- Nhìn, loại biểu hiện vô lực này chính là bi ai của phàm nhân các người.

Thấy Giang Thần như vậy, lúc này lửa giận của Vân Thủ mới phát tiết ra, băng trùy lần nữa nhắm về phía hắn.

- Nếu như ta không chết, người sẽ vượt qua quãng đời còn lại ở trong sự hối hận.

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Trước khi chết, còn muốn nói trò cười sao?

Tức thì, tất cả băng trùy lần nữa bay ra.

Mắt thấy Giang Thần sắp chết thảm, trên bầu trời sinh ra biến cố, từ trường mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, đánh nát tất cả băng trùy.

- Vân Thủ, không cần giết hắn.

Một đạo âm thanh cứng cáp mạnh mẽ truyền đến.

- Linh vương!

Vân Thủ rất kinh ngạc, một là Linh vương đến, hai là nguyên nhân đến là yêu cầu buông tha cho Giang Thần.

- Ta có thể hỏi tại sao không?

Vân Thủ hỏi.

- Vừa nãy Tuyết Nhi đã thông báo ta, đồng thời cũng giải trừ phong ấn, linh tâm của nàng là cấp chí tôn.

Linh vương của Băng Linh tộc nói.

- Cấp chí tôn, cấp chí tôn!

Vân Thủ rất kích động, loại tâm tình này xuất hiện ở trên thân của tộc nhân Băng Linh tộc, có thể tưởng tượng được nàng hưng phấn bao nhiêu.

- Linh vương, như vậy lại càng phải giết hắc!

Sau đó, Vân Thủ không muốn buông tha cho Giang Thần.

- Tuyết Nhi đã đồng ý gả vào hoàng tộc, điều kiện là hắc sống sót.

Linh vương đưa ra đáp án.

- Chuyện này...

Vân Thủ bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng vẫn đang do dự, đôi mắt nhìn Giang Thần tràn ngập sát niệm, người không biết còn tưởng rằng nàng có thâm cừu đại hận gì với hắc.

Cũng còn may, nàng cũng không nghĩ ra được biện pháp vẹn toàn đôi bên, không dám mạo hiểm giết chết Giang Thần, phá hoại chuyện lớn của Băng Linh tộc.

- Phàm nhân, người cảm thấy xấu hổ không?

Vân Thủ đùa cợt nói.

Giang Thần không để ý đến nàng mà hét lớn về phía bầu trời:

- Linh vương, Tuyết Nhi gả lúc nào?

Hắc biết hiện tại mình vô lực ngăn cản tất cả những chuyện này, nhưng hắc tuyệt đối phải làm như vậy.

- Hôn sự đã định, Tuyết Nhi nói ba năm sau sẽ thành hôn, nhân loại, thông minh chút đi, không nên xuất hiện ở trước mặt của Tuyết Nhi nữa,

đối với song phương đều là một chuyện tốt.

Sau khi Linh vương trả lời xong vấn đề của hãn mới dần dần biến mất.

Vân Thủ nói:

- Thực sự là một nhân loại may mắn.
- Các người nói hoàng tộc, là Thiên Linh hoàng triều sao?

Linh tộc có rất nhiều chủng tộc không giống nhau, cừu thị và đối địch với nhau, thế nhưng ở Linh tộc cũng tồn tại một cái hoàng triều.

Hoàng thất, cũng là Linh tộc, đồng thời cũng là tồn tại đặc thù nhất bên trong Linh tộc.

Chẳng hạn như, bên trong thần thú, thần long là vương giả trời sinh so với các thần thú khác, cũng nắm giữ linh ngộ càng sâu hơn.

Hoàng tộc, chính là thần long ở bên trong Linh tộc.

- Xem ra Tuyết Nhi đã nói cho người rất nhiều thứ mà người không nên biết.

Vân Thủ không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

- Nếu như linh tâm của Tuyết Nhi là cấp chí tôn, tại sao các người còn muốn đưa đi hoàng tộc cơ chứ? Sự kiêu ngạo của Linh tộc các người đâu rồi? Ở trên chuyện như vậy sao lại nhu nhược như phàm nhân vậy?

Mặc cho ai cũng thế, khi biết người âu yếm sẽ gả cho người khác, đều sẽ giống như Giang Thần, cũng sẽ mất đi lý trí.

- Linh vương bảo ta không giết người, nhưng tốt nhất người không nên ép ta.

Vân Thủ dùng thanh âm lạnh như băng nói.

- Ba năm... Đúng rồi, ba năm!

Giang Thần nghĩ đến cái gì đó, kỳ hạn hãn hứa với sư tỷ chính là ba năm, đây là một chuyện rất trùng hợp.

- Như vậy đối với ta mà nói, chỉ cần hoàn thành hứa hẹn của chính mình! Ba năm sau, đi tới Linh Vực giới là được!

- Nếu như người lại xuất hiện ở trước mắt của ta, ta sẽ không chút lưu tình giết người.

Vân Thủ nói với hãn.

- Ta cũng vậy.

Giang Thần nói.

- Hừ.

Vân Thủ lĩnh đã giáo qua miệng của hãn cứng bao nhiêu, nàng không lãng phí thời gian mà biến mất từ trên không trung.

Giang Thần không có vui sướng khi sống sót sau tai nạn, bởi vì hãn cảm nhận được sự nhỏ yếu và không cam lòng của mình, cùng với ý chí chiến đấu đang cháy hừng hực.

- Sư tỷ, chờ ta...

Nhưng mà, ngay khi Giang Thần cho rằng mọi chuyện đã kết thúc thì có một thanh kiếm từ phía sau lưng đâm vào, xuyên qua thân thể hãn. Mũi kiếm chui ra từ lồng ngực, trên mặt có máu tươi chảy xuôi.

Giang Thần rất mất sức quay đầu lại thì đã nhìn thấy phía sau có một cái bóng đen đang đứng.

Một bóng đen chỉ có dáng vẻ của con người, ở dưới ánh mắt của hắc nhìn kỹ, nó từ từ biến thành một con người thực sự.

- Bất ngờ sao? Mỗi một người chết ở dưới kiếm của ta, cũng như người vậy.

Hắc nói.

- Sau lưng... Đánh lên sau lưng là sỉ nhục đối với kiếm khách.

Trái tim của Giang Thần bị xuyên qua, nói chuyện cực kỳ vất vả.

- Hả?

Người đến không nghĩ tới câu nói đầu tiên của hắc sẽ là như vậy, dựa theo lẽ thường, nên hỏi hắc là ai mới đúng.

- Người không hiểu kỳ ta là ai sao?

- Ta quản người là ai chứ? Bạo!

Giang Thần không chút do dự, duỗi tay ra nắm lấy bả vai của đối phương, thôi thúc Hủy Thiên nộ liên, muốn đồng quy vu tận với hắc.

- Người điên!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Dục Hỏa Trùng Sinh

Giang Thần đã từng chết qua một lần, vì lẽ đó cảm giác của cái chết cũng không xa lạ gì đối với hắn.

Khi tất cả Hủy Thiên nộ liên nổ tung ở trong vùng trời này, hắn và người đánh lén thân ở trong đó phải chịu xung kích to lớn nhất.

Gân cốt của hắn bị gãy, nội tạng bị phá nát, thế nhưng cảm giác đau chỉ trong nháy mắt mà thôi, tiếp theo hắn đã rơi vào trong bóng đêm vô biên vô hạn.

Chẳng khác nào cây nến bị đốt hầu như không còn, sau khi lửa tắt cái gì cũng không còn sót lại nữa.

Thân thể hắn lại từ bên trong trời cao rớt xuống, rơi vào bên trong một cánh rừng, đụng gãy tất cả cành cây của một gốc đại thụ.

Có điều có bước đệm này cho nên thân thể hắn mới không chia năm xẻ bảy, coi như giữ được toàn thân.

Hắn nghĩ tới khoảng thời gian vui sướng ở Lăng Vân Điện kiếp trước, sau đó là các cảnh tượng từ khi sống lại tới nay.

Cuối cùng, giống như hắn đang nằm ở trên giường không biết ngủ từ lúc nào, ý thức kết thúc ở chỗ này.

Giang Thần vừa trở thành nhân vật huyền thoại của Hỏa vực thì đã ngã xuống như vậy, hơn nữa cũng không ai biết.

Một con sói đói lạng lẽ kéo tới, nó bị động tĩnh rớt xuống vờn này của Giang Thần hấp dẫn.

Ở bên trong hố đất kia, con sói đói này nhìn thấy Giang Thần.

Bản năng dã tính của con sói đói này làm nó biết nhân loại này đã chết.

Sau đó, tự nhiên sói đói xem Giang Thần là bữa tối, nó đi tới bên cạnh hố đất.

Giữa lúc này, nhiệt độ bên trong hố đất đột nhiên tăng vọt, sói đói vội vàng lùi về sau, nhưng cũng không tránh thoát được nữa.

Lửa màu da cam trào ra, không chỉ xông về phía chân trời mà càng nhanh chóng khuếch tán ra, tất cả mọi thứ bị lan đến gần đều bị đốt cháy.

Sói đói chỉ kịp hét thảm một tiếng thì đã trở thành than đen.

Cũng không lâu sau, ánh lửa đã sáng toàn bộ rừng rậm, chu vi trăm dặm chung quanh cũng có thể nhìn thấy được.

Ở bên trong cột lửa thô to kia có một con thần phượng, đang tắm ở bên trong ánh lửa cuộn cuộn.

Đột nhiên, tất cả lửa đều bị thần phượng hấp thu, thể tích của nó lớn mạnh hơn trước đó gấp mấy chục lần, không chỉ có như vậy, đường nét phượng thân được phác họa ra, càng tỏa ra ánh bạc chói mắt hơn trước.

Giống như đó là khung xương của thần phượng, lửa là máu thịt, đây là một con Hỏa Phượng chân chính.

Một tiếng phượng hét to rõ vang lên, thần phượng giương cánh vung lên, sau đó đã bay đến phần cuối rừng rậm, mà một đường này, lá cây bị thiêu đốt, rất nhanh đã lan tràn ra toàn bộ rừng rậm.

Chợt, thần phượng lại bắt đầu bay lên cao, không ngừng cố gắng bay lên trên không trung, như muốn bay lên trên mặt trăng.

Sau khi đạt đến độ cao vạn trượng, thần phượng lại lao thẳng xuống, mà điểm rơi xuống đất chính là Giang Thần.

Tốc độ của thần phượng rất nhanh, nhìn qua rất giống như là một vết cầu vồng, bắn trúng Giang Thần.

Nhưng mà thi thể của Giang Thần cũng không bị xuyên thủng, trái lại con thần phượng này còn tiến vào trong thân thể của hắn.

Trong nháy mắt này, thương thế trên người hắn khôi phục, vết thương ở trái tim cũng khỏi hẳn.

Đôi mắt vốn đã nhắm lại kia lần nữa mở ra, để lộ ra con ngươi màu đen kịt.

- Xảy ra chuyện gì?

Giang Thần ngồi dậy, phát hiện ra mình không chỉ không chết mà hơn nữa tất cả thương thế đều khỏi hẳn.

Đặc biệt là khi hắn ý thức được thân thể của mình ở bên trong rừng rậm bị thiêu đốt, đầu tiên là biến sắc, muốn rời khỏi, nhưng rất nhanh hắn đã chần chờ.

Sóng nhiệt hùng hực do ngọn lửa kia mang đến là thứ mà ai cũng không chịu được, nhưng hắn không chỉ không bị ảnh hưởng, trái lại còn có cảm giác rất thoải mái.

Hắn đánh bạo đưa bàn tay vào bên trong lửa, thế nhưng lại không bị thiêu đốt, lúc hắn lấy tay ra, bàn tay hoàn hảo không có chút tổn hại nào cả.

- Chuyện này?

Giang Thần không biết tại sao, hăn liếc mắt nhìn vùng rừng rậm đang bị đốt cháy, trong đầu có một suy nghĩ như là một loại bản năng, hăn giơ tay lên, hét lớn một tiếng.

- Thu!

Trong phút chốc, tất cả lửa bị bàn tay hăn hấp thu, thế lửa ở trong rừng rậm không còn tồn tại nữa, chỉ có mùi cháy khét là chứng minh tất cả mọi chuyện vừa nãy đã từng xảy ra, rất chân thực.

- Ha ha ha.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Giang Thần vẫn không nhìn được bật cười.

- Đại nạn không chết, tất có hậu phúc.

Giang Thần đang cao hứng lại nhận ra được cách đó không xa có một đạo khí tức yếu ớt, hăn lập tức đi tới.

Bóng đen vừa nãy đánh lén mình đang sống dở chết dở nằm trên mặt đất, cách lúc tắt thở đã không còn bao lâu nữa.

Tên này cũng là Tôn giả, cho nên mới có thể cùng Giang Thần mạnh mẽ chống đỡ tất cả uy lực của Hủy Thiên nộ liên.

Giang Thần đi tới, nhanh chóng đâm mấy châm ở trên người hăn, bảo đảm hăn không tắt thở.

- Hiện tại ta rất hiếu kỳ, ngươi là ai?

Giang Thần hỏi.

- Người...

Bóng đen ngẩng đầu lên, trên mặt tràn ngập vẻ ngoài ý muốn.

Nghĩ đến cũng lạ, một Tôn giả như hắn cũng bị nổ thành bộ dáng này, chứ đừng nói chi là một Thông thiên cảnh như Giang Thần.

Kết quả thì tốt rồi, Giang Thần lại chẳng có chuyện gì cả.

- Người là người của Thiên Linh hoàng triều sao? Nghe nói năng lực của hoàng tộc có quan hệ với bóng, quả nhiên không sai.

Giang Thần lại nói.

Đối phương không mở miệng không sao, thế nhưng có lúc không trả lời cũng là một loại trả lời.

- Các người chân trước định ra hôn ước, chân sau đã muốn đến giết ta, chẳng lẽ khí độ của chủ nhân người nhỏ vậy sao?

Giang Thần lại nói.

- Phi tử của hoàng tử không cho phép người khác động vào, dù là nhớ cũng không được, người, đáng tội chết.

Rốt cục bóng đen đã mở miệng nói chuyện.

- Thật sao?

Giang Thần nở nụ cười, cũng không phản bác.

- Bởi vì người mà nữ nhân Băng Linh tộc chỉ có thể trở thành Trắc phi, nữ nhân của hoàng tử điện hạ, một đầu ngón tay cũng không thể để người ta chạm vào được.

- Vì lẽ đó, sau khi hoàng tử điện hạ dùng qua thì nữ nhân Băng Linh tộc kia sẽ bị đày vào lãnh cung, mà người, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả

những chuyện này xảy ra mà thôi.

Lần này bóng đen nói rất nhiều.

- Ồ? Ý của ngươi là sẽ lại có thêm người đến để giết ta sao?

Giang Thần từ trong lời của đối phương đã nghe ra được tình báo quan trọng, hẳn không khỏi mỉm cười.

Bóng đen sừng sốt, không nghĩ tới Giang Thần lại thông minh như vậy.

Hắn thông qua đại trận truyền tống mà Băng Linh tộc sắp đặt ở Cửu Thiên giới mà tới đây.

Cũng chính là ngọn núi đá kia, là khi Băng Linh tộc đưa Lý Tuyết Nhi tới đã bố trí ra, sau khi Lý Tuyết Nhi trở về sẽ biến mất.

Một khi không có đại trận truyền tống, từ Linh Vực giới đến Cửu Thiên giới, lộ phí cũng là một con số kinh người.

Vì lẽ đó bóng đen biết Giang Thần sẽ an toàn, trừ phi chính hắn điếc không sợ súng chạy đi tìm chết mà thôi.

- Ngươi còn lời gì muốn nói nữa không?

Giang Thần đã có được tình báo hẳn muốn, hẳn đứng dậy, rút hắc đao ra.

Tuy rằng bóng đen không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng rõ ràng bắp thịt trên người vẫn có chút căng thẳng, một lát sau, hắn nói:

- Xuất kiếm sau lưng, là kiếm đạo của ta, không phải là đánh lén.

- Không, chính là đánh lén.

- Người...

Bóng đen đang muốn tranh luận với hắn thì lại bị Xích tiêu kiếm đâm thủng trái tim, không nói ra lời được nữa.

- Hoàng tử điện hạ sao? Linh tộc, ta sẽ làm cho các người biết, tại sao Linh tộc nông cuồng tự đại chỉ có thể ở Linh Vực giới, mà không phải trở thành chủ nhân của Thánh vực.

- Phàm nhân mới là chủng tộc có tiềm lực vô cùng!

Cửu giới chia làm hạ tam giới, trung tam giới và thượng tam giới.

Phân chia này là căn cứ vào tài nguyên cùng với thực lực của vị diện thế giới mà phân ra.

Đương nhiên, vị diện thế giới có tài nguyên phong phú, thực lực cũng sẽ không kém.

Thượng tam giới, lấy Thánh vực làm chủ, vẫn dùng phàm nhân làm chủ, Linh tộc chỉ là tồn tại ở chính giữa mà thôi.

Điểm thú vị chính là, hắn đã từng làm đệ nhất công tử của Thánh vực, cũng đã tiếp xúc qua với người Linh tộc.

Thái độ mà bọn họ biểu hiện ra, không phải cao cao tại thượng như vậy.

Lúc đó đối mặt với hắn, linh hoàng của hoàng tộc cũng không dám cao cao tại thượng với hắn.

Cho nên ấn tượng của hắn đối với Linh tộc vẫn rất tốt.

Bây giờ hắn mới biết, đối mặt với đám người hạ tam giới, Linh tộc lại có một gương mặt khác.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Không Ngừng Chiến Đấu

Sau khi giải quyết được bóng đen, Giang Thần lại đợi một buổi tối ở bên trong rừng rậm, bảo đảm sẽ không có thêm sát thủ của Thiên Linh hoàng tộc nữa.

Trải qua một đêm này, hắc phát hiện mình phải cố gắng thật nhiều, ra sức chống lại, làm cho tất cả những người xem thường hắc đều bị hắc đạp ở dưới chân.

Mộ Dung gia, Băng Linh tộc, Thiên Linh hoàng triều.

Mộ Dung gia đã mang Ninh Hạo Thiên đi, nhất định sẽ dùng toàn lực để bồi dưỡng, hơn nữa vì để lại ấn tượng tốt cho Ninh Hạo Thiên nên sẽ lật lọng, muốn tiêu diệt toàn tộc của Giang Thần.

Không khó nghĩ ra được, chờ tới lúc hắc lần nữa đi tới Long vực, Mộ Dung gia sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của hắc, hơn nữa so với Đại Hạ vương triều còn vương tay chân hơn.

Chứ đừng nói chi là Vân Thủ của Băng Linh tộc và hoàng tử điện hạ của Thiên Linh hoàng triều có thể nói đã giết chết mình một lần.

- Nhất định phải không ngừng chiến đấu.

Có điều, Giang Thần không lo lắng hoặc là khủng hoảng chút nào cả, lực cản ở bên trong nghịch cảnh cũng sẽ là động lực to lớn nhất cho hắc.

Cẩn thận ngẫm lại, hắn có thể trở thành Thông thiên cảnh ở trong thời gian ngắn như vậy chính là nguy cơ mà Hắc Long thành mang đến.

- Sư tỷ.

Trong đó người mà hắn để ý nhất vẫn là sư tỷ.

Ước hẹn ba năm, nhất định hắn phải đến Linh Tộc giới!

Giang Thần liếc mắt nhìn rừng rậm đã gần như bị đốt cháy hết, lại đưa tay sờ về phía ngực, cảm nhận máu cực nóng đang chảy ở trong người của mình.

Đây không phải là miêu tả quá lời, mà là tình huống chân thật.

Nhiệt độ của người hắn đã cao hơn trước không ít, thế nhưng chính hắn lại không có bất kỳ chút khó chịu nào cả.

Hơn nữa hắn đã chết đi mà sống lại, mọi chuyện làm cho hắn nhớ tới ở bên trong những cuốn sách mà hắn đã xem qua trước đây. Có ghi chép liên quan tới thế gia truyền thừa.

Linh tộc viễn cổ và thế gia truyền thừa kỳ thực có rất nhiều chỗ tương tự, nhưng căn nguyên của hai bên lại hoàn toàn khác nhau.

Linh tộc viễn cổ đều cùng một nhịp thở với năng lượng nguyên tố trong trời đất này.

Thế gia truyền thừa là truyền thừa sức mạnh của linh thú viễn cổ.

Ở trong một quyển sách cổ xưa nhất mà Giang Thần đã từng xem qua, bên trong sách tác giả đã tự thuật lại cảnh tượng rất lâu trước đây.

Khi đại thế giới còn chưa phân liệt thành cửu giới.

Khi đó, nhân loại rất nhỏ yếu, tu hành và võ học còn chưa sinh ra, đối mặt với hung thú tùy ý vung tay vung chân đã có thể long trời lở đất, chỉ có thể được coi là con mồi.

Nhưng vào lúc này, còn có rất nhiều hung thú tuyệt nhiên ngược lại so với linh thú.

Một ít nhân loại cầu viện linh thú, người may mắn thì nhận được tinh huyết của hung thú, trở thành chiến sĩ mạnh mẽ.

Sau đó, nhân loại phát hiện ra tinh huyết kia ở trong cơ thể của bọn họ sẽ truyền xuống từng đời một.

Kết quả là, thế gia truyền thừa cứ như vậy được sinh ra.

Hắn còn biết, nhân loại đời thứ nhất thu được tinh huyết được gọi là chân huyết giả, không chỉ trở nên mạnh mẽ mà ngay cả năng lực thần kỳ của rất nhiều linh thú cũng sẽ thu được.

Thiên Phượng, là một loại hỏa điểu, đồng thời cũng là tồn tại bất tử.

Chân huyết giả không chỉ sẽ thu được năng lực khống hỏa mà còn có thể không chết, nói thí dụ như Giang Thần vừa nãy vậy.

Nhưng năng lực bất tử cũng có hạn chế, ngoại trừ lúc thức tỉnh ra, sau đó, nếu muốn đạt đến điều kiện bất tử sẽ rất nghiêm ngặt.

- Nói cách khác, ta là chân huyết giả, cho nên lúc trước ngay cả một chút phượng huyết cũng không có.

Đây là kết quả mà Giang Thần nghĩ ra được, mẫu thân hắn là người có huyết thống thuần chính nhất trong mấy trăm năm qua của Cao gia, có thể sinh ra chân huyết giả cũng không có gì là kỳ quái cả.

Bất ngờ, đồng thời Giang Thần cũng rất là kích động.

Cũng không phải bởi vì thực lực do Phượng huyết mang đến, bởi vì điều này có thể hóa giải khúc mắc của phụ thân hắn, cũng có thể làm cho người của Cao gia biết, quyết định ban đầu của bọn họ ngu xuẩn tới cỡ nào!

...

Long vực, tộc địa Mộ Dung gia.

Làm thế lực giàu có nhất trong Long vực, tộc địa của Huyết long Mộ Dung gia không phải là một nơi bình thường, kim thành ngàn dặm.

Kim Long thành là trung tâm của tộc địa, là một toà thành lớn không thua kém hơn so với Thánh thành, người từ nam chí bắc tiến vào nối liền không dứt.

Mộ Dung phủ ở trong thành chẳng khác nào hoàng cung, tường viện bốn phía xây ở chỗ cao trong thành, kiến trúc bên trong tường viện xa hoa, rường cột chạm trổ.

Ở trong phủ, có thể quan sát được cả tòa Kim Long thành.

Một ngày nọ, Ninh Hạo Thiên tỉnh lại ở bên trong một căn phòng lớn trong Mộ Dung phủ, khi nha hoàn xinh đẹp chạy đi thông báo, đại não đang hỗn loạn của hắn dần dần mới tỉnh táo lại được.

Cuối cùng trí nhớ dừng lại ở trên một kiếm khủng bố của Giang Thần, sau đó hắn đã rơi vào trong trạng thái hôn mê.

Lúc mơ mơ màng màng, dường như hắn đã nhìn thấy Giang Thần đang tấn công Hắc Long thành, mẫu thân đang kích động hô to ở bên tai hắn.

Những hình ảnh này quá hỗn loạn, Ninh Hạo Thiên mạnh mẽ muốn làm rõ, kết quả lại dẫn đến đau như đầu sắp nứt ra.

- Người có thể nhặt về được một cái mạng đã không dễ dàng rồi, tốt nhất không được quá kích động.

Chẳng biết từ lúc nào, trong phòng có một nam tử đứng đó, là nhân vật có khí phách nhất mà Ninh Hạo Thiên đã từng gặp.

- Ta đang ở đâu vậy?

- Long vực, Mộ Dung gia.

Hiểu hai hàng lông mày của Ninh Hạo Thiên toát ra vẻ nghi hoặc, tình huống của Long vực mà hắn biết vẫn chỉ giới hạn ở Thánh Viện, Tô gia, Cao gia.

Cũng còn may, đột nhiên hắn nghĩ đến mẫu thân đã từng nói, Mộ Dung gia là một trong các gia tộc cường thịnh nhất trong các thế gia truyền thừa.

Nhưng hắn không hiểu gia tộc này có quan hệ gì với mình.

- Nhất mạch của người, trong cơ thể có Long huyết, cho dù mẫu thân người và ngoại công người đều rất mỏng manh, thế nhưng ở trên thân thể người, lại có Long huyết rất thuần khiết.

- Mặt khác, người lại còn là người có song huyết thống hiếm thấy, Côn Bằng của Tô gia, người cũng nắm giữ, nghiêm ngặt mà nói, máu truyền thừa ở bên trong cơ thể người, nói chính xác ra là Long Côn.

Nghe vậy, Ninh Hạo Thiên cảm giác như là đang nằm mơ, cho dù hắn còn không rõ điều này có ý vị gì, thế nhưng hắn biết mình đã trúng số rồi.

- Vì lẽ đó, thành tựu tương lai của người không thể đo đếm được.

Mộ Dung Hùng nói.

- Tiền bối, gia tộc Hắc Long thành của ta biết tin tức này không?

Ninh Hạo Thiên hỏi.

Hai hàng lông mày rậm của Mộ Dung Hùng khẽ nhú một cái, mím chặt miệng.

- Tiền bối?

Ninh Hạo Thiên nhớ tới những hình ảnh kia, trong lòng sinh ra cảm giác không ổn.

- Hắc Long thành, đã không còn tồn tại nữa.

- Cái gì?

- Giang Thần vì cứu phụ thân hãn mà đã khai chiến với Hắc Long thành, kết quả cuối cùng, Hắc Long thành thảm bại.

Mộ Dung Hùng nói.

- Vậy tộc nhân ta đâu? Phụ thân, mẫu thân ta đâu? Lễ nào tên khốn Giang Thần kia đã đồ thành sao?

Ninh Hạo Thiên hoang mang lo sợ, lúc hỏi cũng nói năng lộn xộn.

- Không đồ thành, nhưng cao tầng Hắc Long thành đã tử thương chín phần mười, phụ thân và gia gia của người, tất cả đều chết trong tay của Giang Thần, mẫu thân của người... Cũng giống như thế.

Mộ Dung Hùng biết Tô Thuyên chết như thế nào, nhưng chuyện như vậy, không cần thiết phải nói cho Ninh Hạo Thiên biết.

- Chết tiết! Ta muốn giết hãn, nhất định ta phải giết hãn! Tiền bối, báo thù giúp ta, xin người báo thù giúp ta!

Hai mắt của Ninh Hạo Thiên đỏ chót, lý trí dần dần hỗn loạn.

Trong mắt Mộ Dung Hùng xẹt qua một tia không thích, đánh giá hắn trên dưới một chút rồi nói:

- Thâm cừ đại hận như vậy, người không muốn tự tay hoàn thành sao?

- Nhưng ta... Ta đã thua ở trong tay của hắn.

Ninh Hạo Thiên ở trong điều kiện có được ưu thế rất lớn mà vẫn bại trong tay của Giang Thần, hơn nữa bản thân hắn cũng không có một chút lười biếng nào cả.

Hiện tại đang ở thế hạ phong, càng không có hi vọng gì cả.

- Người đã quên, Long Côn huyết bên trong cơ thể người hay sao?

Mộ Dung Hùng nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng hắn đột nhiên hiểu rõ vì sao Ninh Hạo Thiên lại bại ở trong tay của Giang Thần.

- Đúng vậy.

Ninh Hạo Thiên hồn nhiên không ý thức được sự thất vọng của Mộ Dung Hùng đối với của hắn, vừa nghe lời này, tay hắn đặt ở trên lồng ngực, trong mắt một lần nữa có ý chí chiến đấu cháy lên.

- Không sai! Ta muốn tự tay giết hắn, đạp hắn ở dưới chân!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Chân Huyết Giả

Hừng đông, Giang Thần xác định không có ai đến nữa, lúc này hắn mới trở về Nam Phong lĩnh.

Gia tộc không có khác biệt gì so với lúc hắn rời đi, điều này làm cho trong lòng hắn thở phào một hơi.

Ở Đông viện, hắn lại nhìn thấy phụ mẫu đang thưởng thức trà.

Chuyện Thiên Đạo môn và Đại Hạ vương triều, Giang Thanh Vũ mặc kệ, hắn lật đổ hoàng quyền, chỉ vì hoàng quyền sát hại tộc nhân của mình mà thôi.

Giang Thần nhìn nụ cười rộng rãi ở trên mặt của phụ thân, làm hắn nhớ tới một chuyện, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng lý trí nói cho hắn biết, nhất định phải nói.

Sau đó, hắn nói chuyện Thiên Phong đạo nhân ra.

- Sư phụ đã xảy ra chuyện? Chắc chắn không?

Giang Thanh Vũ cau mày, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Có thể là tin tức xảy ra sai sót hay không, lần trước Hắc Long thành đã từng cố ý phân tán ra lời đồn như thế.

Giang Thần bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Tin tức này là Thánh Viện đi tìm hiểu, lúc mới bắt đầu con cũng nghĩ đây không phải là cùng một người, nhưng Thánh Viện lại rất khẳng định Thiên Phong đạo nhân mà con nói chính là người mà bọn họ dò la được tin tức.

Nghe thấy hần nói như thế, Giang Thanh Vũ trầm ngâm trong chốc lát, tiếp theo có chút áy náy nhìn thê tử của mình.

- Đi đi, không cần lo lắng cho thiếp, hiện tại đại cục đã định, sẽ không sao đâu.

Cao Nguyệt nói.

- Sư phụ có ơn tri ngộ đối với ta, không có sư phụ thì cũng sẽ không có ta như hiện tại.

Giang Thanh Vũ gật gật đầu, nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Thần nhi, ta muốn đi tới chiến trường thiên ngoại một chuyến, điều tra chuyện của sư phụ.

- Phụ thân, để con cùng đi với người.

Giang Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đưa ra yêu cầu muốn đồng hành với hần.

- Không được!

Cao Nguyệt rất quả đoán từ chối.

Giang Thanh Vũ nói:

- Biểu hiện của con không tệ, thế nhưng chiến trường thiên ngoại còn không phải là nơi mà Thông thiên cảnh có thể làm xằng làm bậy được.

Giang Thần bất đắc dĩ, khát vọng cấp thiết muốn trở nên mạnh hơn làm cho hãn hân không thể lập tức bắt đầu tu luyện.

- Long vực, trước tiên con phải trở thành thanh niên kiệt xuất nhất Long vực, khi đó mới có tư cách đi chiến trường thiên ngoại.

Giang Thanh Vũ đã nhìn thấu tâm tư của hãn, nghiêm túc nói.

- Vâng.

Giang Thần biết cần phải bước từng bước mới là ổn thỏa nhất, mặc dù nói ở bên trong hiểm cảnh sẽ tăng trưởng càng to hơn, nói thí dụ như hãn đi ra khỏi Vạn thú vực vậy.

Nhưng mà, nếu xem việc rèn luyện ở trong hiểm cảnh với một thái độ bình thường thì sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trong đó.

Huống chi lúc đi ra khỏi Vạn thú vực, là hãn dựa vào Bạch Linh.

- Bạch Linh...

Nghĩ đến nó, tâm tình Giang Thần phức tạp, bỏ ý nghĩ đi tới chiến trường thiên ngoại.

- Phụ thân, người phải cẩn thận, mặt khác con còn có một tin tức tốt khác nữa!

Nhìn thấy vẻ mờ mịt trên khuôn mặt của phụ thân, Giang Thần nói ra chuyện Chân Huyết giả.

Không chút nghi ngờ nào cả, phản ứng của phụ mẫu hãn đều rất là kích động.

Đặc biệt là Giang Thanh Vũ, mặt cười giãn ra, hưng phấn nói:

- Đám người Cao gia kia tự cho mình là siêu phàm, ta rất muốn xem sắc mặt của bọn họ sau khi biết mình đã phạm vào sai lầm lớn!

Cao Nguyệt cũng rất cao hứng, lúc trước nàng đã từng nghĩ qua khả năng này.

Đột nhiên, nụ cười của Cao Nguyệt cứng ở trên mặt, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Giang Thần, nói:

- Thần nhi, sao con lại phát hiện ra mình nắm giữ chân huyết vậy?

- Sao vậy?

Giang Thanh Vũ có chút không hiểu nói.

- Chân Huyết giả, trước hết cần phải chết qua một lần, tiếp theo mới dục hỏa trùng sinh, nhưng ở trước đó, không ai biết được bản thân mình rốt cuộc có phải là Chân Huyết giả hay không.

Cao Nguyệt nói.

- Nói cách khác, Thần nhi, con đã từng chết qua một lần sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Giang Thanh Vũ lập tức biết rõ, biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Giang Thần muốn lấp liếm cho qua, nhưng nhìn thấy sắc mặt của phụ mẫu thì hẳn đã biết là chuyện không thể.

Hắn không thể làm gì khác hơn là nói ra chuyện Linh tộc và Thiên Linh hoàng tộc.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt của Cao Nguyệt và Giang Thanh Vũ trở nên rất quái lạ, không có tức giận và kinh ngạc giống như trong tưởng tượng của hắn.

Cao Nguyệt bỗng nhiên dùng ánh mắt oán giận nhìn về phía Giang Thanh Vũ, người sau cười một tiếng, lấy tay khoát lên trên bả vai của Giang Thần.

- Không hổ là nhi tử của ta, không ngờ lại có thể bắt được phương tâm của nữ nhi Linh vương Băng Linh tộc.

- Chàng còn rất đặc ý đúng không?

Hai tay Cao Nguyệt chống nạnh, mày liễu dựng thẳng lên, dùng sức trừng mắt nhìn hăn.

Giang Thần kịp phản ứng lại, mình và sư tỷ dường như giống phụ thân và mẫu thân năm đó.

- Thân phận làm cho ái tình chênh lệch, cần vượt qua mọi chông gai, trèo non lội suối thì mới có thể tu thành chính quả, gian khổ ở trong đó, con phải chuẩn bị tâm lý chịu đựng.

Giang Thanh Vũ nghiêm trang nói.

Nhưng mà Cao Nguyệt không buông tha cho hăn, ngược lại còn tới gần, cười lạnh nói:

- Ý của chàng là, chàng ở với ta rất khổ? Vậy thì thật xin lỗi, đã làm cho chàng liên lụy rồi.

- Tuyệt đối không có, chính là bởi vì có nàng cho nên ta mới có thể khắc phục được những khó khăn này, đồng thời ta cũng cam tâm tình nguyện.

Giang Thanh Vũ vội nói.

Cao Nguyệt hừ lạnh một tiếng, mặc kệ hăn, nhìn nhi tử mình, nói:

- Giang Thần, con không thể để cho đứa trẻ kia có kết quả giống như mẫu thân.

- Con hiểu rồi.

Giang Thần biết lời này là chỉ cái gì.

- Còn có Thiên Linh hoàng tộc kia nữa, dám ra tay với nhi tử của ta, ta sẽ làm cho bọn họ hối hận.

Giang Thanh Vũ lạnh lùng nói.

Giang Thần nở nụ cười hiểu ý, phản ứng của phụ mẫu không giống dự liệu của hắn, hắn còn tưởng rằng bọn họ sẽ khuyên bảo, không nghĩ tới lại ủng hộ và cổ vũ.

Ngày thứ hai, Giang Thanh Vũ đi tới chiến trường thiên ngoại, điều tra nguyên nhân cái chết của Thiên Phong đạo nhân.

Sau khi được Giang Thần sắp xếp, tin tức này không bị người ngoài biết được.

Cho dù hiện tại thế cuộc của Đại Hạ vương triều đã không có chuyện gì gấp gáp nữa, thế nhưng có lực uy hiếp của Giang Thanh Vũ ở Nam Phong lĩnh, như vậy không thể tốt hơn được nữa.

Vì lẽ đó hắn ngay cả Thiên Đạo môn cũng không nói, đồng thời còn bắt đầu bố trí đại trận ở Thập Vạn đại sơn, muốn chế tạo đại sơn thành một cái thùng sắt.

Mỏ quặng nguyên thạch ở dưới chân Nam Phong lĩnh, cũng có thể yên tâm khai thác được rồi.

Giang Thần mang ra rất nhiều võ học công pháp cho tộc nhân, tin rằng qua mấy chục năm, Thập Vạn đại sơn sẽ khinh thường toàn bộ Hỏa vực.

Sau khi hoàn thành tất cả những chuyện này, Giang Thần đi tới kinh thành, hỗ trợ xây dựng hoàng cung, thay đổi thiết kế phòng ngự của hoàng cung.

Đến đây, hoàng quyền đã triệt để thần phục với võ quyền.

Mặt khác, Giang Thần còn nhìn thấy Văn Tâm ở trong hoàng cung, nàng từ địa vị Quận chúa lắc mình biến hóa, trở thành công chúa điện hạ của Đại Hạ.

Quan hệ của Thiên Đạo môn và Đại Hạ vương triều lại càng thân mật không có kẽ hở, muốn tác hợp cho hai người.

Sau khi Giang Thần khéo léo từ chối, vương triều đổi giọng, Văn Tâm có thể không làm chính thê, thế nhưng làm thiếp cũng được.

- Thê tử còn chưa có, sao có thể có thiếp được chứ.

Giang Thần lấy cách nói này lần nữa từ chối.

Mấy ngày sau đó, Văn Tâm rất ít khi xuất hiện ở trước mặt hần, thậm chí là gặp mặt cũng không nói lời nào.

Sau năm ngày, hết bận chuyện ở hoàng cung, Giang Thần lần nữa trở về Đông viện Nam Phong lĩnh, chuẩn bị đi tới Long vực.

Thế nhưng, sau khi trở lại hần mới phát hiện ra bầu không khí không đúng.

Vốn tất cả mọi người Đông viện vui vẻ cùng cao hứng lại có vẻ rất ngột ngạt.

Phạm Đồ nhìn thấy hần trở về thì chạy tới chỗ hần, vội vàng nói:

- Thiếu chủ, không tốt rồi.

Chợt, Giang Thần hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lúc mới bắt đầu hắn còn tưởng rằng lại có sát thủ của hoàng tộc, kết quả phát hiện ra căn bản không có quan hệ gì tới Linh tộc.

Là người của Cao gia Long vực đến!

- Lẽ nào là do ta thức tỉnh phượng huyết sao?

Giang Thần không khỏi nghĩ vậy.

Long huyết của Ninh Hạo Thiên thức tỉnh, Mộ Dung gia và Tô gia từ bên ngoài ngàn dặm trong nháy mắt chạy tới.

Buổi tối ngày hôm ấy hắn dực hỏa trùng sinh, Cao gia tới đây lúc này đã coi như là chậm rồi.

Thế nhưng, Giang Thần lại cảm thấy có chút không đúng, nếu là như vậy, bầu không khí của Đông viện sẽ không ngột ngạt như vậy.

Hỏi lại Phạm Đồ, hắn cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là vì chuyện Cao Nguyệt giải độc mà tới.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Một Lần Cuối

Chẳng lẽ Cao gia còn không cho phép giải độc sao?

Đối với Cao gia, Giang Thần không có bao nhiêu hảo cảm.

Ròng rã mười tám năm, Cao Nguyệt bị kịch độc dần vật, lấy độ thuần khiết Thiên Phượng huyết của mẫu thân, lẽ ra nên trở thành Đại tôn giả, kết quả lại bị làm lỡ.

Giang Thần giải độc, không được Cao gia cho phép, hẳn cũng chưa từng suy nghĩ được Cao gia cho phép.

Nhưng không loại trừ được một việc, ở trong mắt của người Cao gia, độc trên người Cao Nguyệt, chỉ khi nào được bọn họ cho phép thì mới có thể giải.

Kết quả là, Giang Thần vội vội vàng vàng đi tới chính điện Đông viện, cũng không để ý tới cửa lớn đóng chặt mà trực tiếp xông vào.

- Thần nhi.

Cao Nguyệt đang ngồi ở trong, nhìn thấy Giang Thần trở về nàng rất bất ngờ, cũng không trách cứ hẳn xông vào.

Giang Thần gật gù, ánh mắt nhìn về phía người Cao gia đang ngồi hai bên.

Có ba người ngồi, hơn mười người đứng ở phía sau ba người, đứng hàng thứ nhất chính là nam nữ trẻ tuổi, phía sau là tùy tùng.

Bọn họ nhìn Giang Thần đi tới, sắc mặt quái dị, hiển nhiên đều biết vị này ở trên tỷ thí Thánh Viện đã đánh bại thiên kiêu của Cao gia bọn họ.

- Người đại sơn đều không biết gõ cửa sao?

Một nữ tử có diện mạo xinh đẹp liếc mắt nhìn hắn, xem thường trợn tròn mắt lên nói.

Giang Thần nhìn ba trưởng bối đang ngồi kia không có ý lên tiếng, hắn nói:

- Ai biết các người là kẻ địch hay là khách mời chứ? Huống hồ đạo đài khách của Cao gia, cũng không phải là ta chưa từng trải nghiệm qua.

Lời này không chút nghi ngờ nào đã làm cho người Cao gia tức giận, ba tên trưởng bối cau mày.

- Thần nhi.

Cao Nguyệt kêu lên một tiếng.

- Mẫu thân, những người này tới đây làm gì?

Giang Thần hỏi rất gọn gàng dứt khoát.

- Ài, Cao Nguyệt à, nhìn nơi ở hiện tại của người, nhìn con người mà xem, còn có sự kiêu ngạo của Đại tiểu thư Cao gia nữa chứ?

Một lão giả tóc trắng của Cao gia lên tiếng, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ tiếc hận.

- Tam thúc, người ở nơi này rất tốt, nhi tử của ta cũng rất ưu tú.

Cao Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Ưu tú sao?

Vị nữ tử lúc trước như nghe được chuyện cười lớn, ra vẻ trào phúng nói:

- Ta không thấy được hãn có điểm gì ưu tú cả, trái lại còn là sỉ nhục của đệ tử Cao gia.

Lần này, lông mày của Cao Nguyệt nhướng lên để lộ ra vẻ không thích.

Một tên trưởng giả của Cao gia cũng nói:

- Cao Ly, không được xen mồm vào.

Nhưng cũng không ngăn cản nàng, trái lại còn nghe thấy nàng nói tiếp:

- Lời ta nói chính là sự thực, nói thế nào thì hãn cũng là người Cao gia, thế nhưng ngay cả phượng huyết mỏng manh cũng không đạt đến, có thể thấy được kết hợp với phạm nhân chính là sai lầm.

- Tiểu nữ, người nói nhăng nói cuội gì đó? Chuyện mà thiếu chủ nhà ta làm được là chuyện mà người không có cách nào tưởng tượng được nổi đâu!

Phạm Đồ cùng tiến vào cả giận nói.

-Ồ, không phải là phá hủy một Hắc Long thành ngay cả Tôn giả cũng không có, lại dựa vào môn phái để lật đổ vương triều sao? Chuyện này thì có gì chứ, nếu như Cao gia ta tình nguyện, tất cả thế lực trong Hỏa vực đều phải thần phục!

Cao Ly rất khinh thường nói.

Lần này Phạm Đồ đã tức giận đến mức gương mặt đỏ lên, hai tay nắm chặt.

- Phạm thúc, không nên tính toán với người như thế, tố chất của người Cao gia, chính là như vậy.

Giang Thần rất không khách khí nói.

- Tiểu tử, chúng ta nể mặt của mẫu thân ngươi cho nên mới dung túng cho sự vô lễ của ngươi, ngươi không nên được voi đòi tiên.

Vốn Tam thúc trong miệng Cao Nguyệt đã bất mãn phụ tử Giang Thần, cho nên cũng cả giận nói.

- Ta cũng nể mặt của mẫu thân cho nên mới không ra tay với người nào đó vô lễ.

Giang Thần nói.

- Ngươi!

Cao Ly giận dữ, từ phía sau cái ghế vòng tới trước mặt Giang Thần, duỗi tay chỉ vào Giang Thần muốn nói chuyện.

- Vừa nãy ngươi đã sỉ nhục phụ thân của ta.

Có điều, Giang Thần giành trước mở miệng, đôi mắt như trở nên đỏ tươi, sát khí lạnh lẽo từ trong cơ thể của hắn tuôn ra.

- Ta bảo Phạm thúc im không có nghĩa là ta sẽ không để ý tới ngươi.

Khi chữ cuối cùng vừa dứt, sát ý ngập trời đầy rẫy cả phòng khách, Cao Ly sửng sốt.

Đùng ùng ùng!

Giang Thần lật tay đánh vào trên khuôn mặt trắng nõn của Cao Ly, sức mạnh không nhỏ, làm cho một khuôn mặt như hoa như ngọc biến thành đầu

heo.

- Đáng ghét!

- Cao Ly!

Ba trưởng giả Cao gia giận dữ, liên tiếp đứng dậy, muốn cho Giang Thần một chút giáo huấn.

- Các vị thúc bá, nơi này là Nam Phong lĩnh, không phải tộc địa.

Thanh âm lạnh như băng của Cao Nguyệt vang lên, ngọn lửa hừng hực gào thét kéo tới, ngăn cản bọn họ khi vừa tới trước người Giang Thần.

- Hít.

Điều này làm cho ba vị trưởng giả tỉnh táo lại, nhìn sang Cao Nguyệt.

- A a!

Sau khi Cao Ly kịp phản ứng lại đã mất đi lý trí, gương nanh múa vuốt phóng đi về phía Giang Thần.

Thực lực của nàng không yếu, Thông thiên cảnh tầng năm, bằng không cũng sẽ không làm càn giống như vừa nãy.

- Hừ.

Bên trong đôi mắt đẹp của Cao Nguyệt để lộ ra vẻ ác liệt, ngọn lửa hừng hực vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan lại nổi lên, bao phủ về phía nữ tử không biết cân nhắc này.

- Không thể!

Người Cao gia không dám khinh thường, đồng thời ra tay, cứu Cao Ly lại.

Sau khi kết thúc, khắp nơi bên trong đại sảnh bữa bọn, mặt đất bị hòa tan ra tạo thành những rãnh sâu chẳng nhit khắp nơi, tất cả bàn đều tự cháy.

- Cao Nguyệt, nhi tử của người, quá không quy củ!

Tam thúc Cao gia cả giận nói.

Giang Thần cười nhạo nói:

- Cao Ly của các người từ khi ta đi vào vẫn nói năng lỗ mãng, mỗi câu mỗi lời đều rất khó nghe, cũng không thấy các người kích động như vậy, rốt cuộc các người có biết xấu hổ hay không?

- Người...

- Được rồi.

Cao Nguyệt ngăn cản trận nháo sự này, nàng nói:

- Tam thúc, là người người mang đến không quy củ trước thì đừng có trách ta đây ra tay giáo huấn.

Cao Ly kia không phục lắm, căm tức nhìn về phía Cao Nguyệt, nhìn dáng vẻ của nàng, dường như là muốn mắng Cao Nguyệt, nhưng lại bị trưởng giả bên người ngăn cản.

Sau đó, nàng lại oán hận mà nhìn Giang Thần, như đang nói cho hẳn biết chuyện này nàng sẽ không để yên.

Giang Thần ra vẻ xem thường, nói:

- Các người cứ việc nói thẳng nguyên nhân các người tới đi.

Ba vị trưởng giả nhìn nhau, Tam thúc đứng ra nói:

- Cao Nguyệt, phụ thân của người sắp không xong rồi, thời gian còn lại đã không nhiều, hi vọng người có thể đi gặp mặt phụ thân người một lần.

Nghe vậy, Giang Thần rất bất ngờ, không ngờ lại không phải vì chuyện giải độc.

Đồng thời hắn lại nghĩ tới lời Cao Thiên Ái đã nói, quả thực tộc trưởng Cao gia đang tìm y sư cứu mạng, bây giờ nhìn lại dường như còn chưa tìm được.

- Chuyện xảy ra khi nào? Với cảnh giới và địa vị của phụ thân, đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà, Giang Thần có thể không quan tâm tới ngoại công, thế nhưng Cao Nguyệt thì lại không làm được.

Bởi vì từ nhỏ hắn chưa từng gặp đối phương, mà Cao Nguyệt vẫn cảm thấy mình nên xin lỗi Cao gia, xin lỗi phụ thân, nghe được tin tức này nàng rất thất thố.

- Tình huống cụ thể, người cứ đi thì biết, nếu không phải vậy, chúng ta cũng sẽ không đi tới đây một chuyến, theo chúng ta trở về đi thôi. Thời kỳ không bình thường, hạn chế Long vực đối với người cũng giải trừ.

Tam thúc lại nói.

- Được.

Cao Nguyệt không có lý do gì không đồng ý, Giang Thần cũng không thể ngăn cản mẫu thân tận hiếu.

Nhưng hắn cảm thấy rất không thích hợp, con người hắn đảo một vòng, đột nhiên nói:

- Xem phản ứng vừa nãy của các người là đã biết độc trong người mẫu thân ta đã được giải đúng không?

Vấn đề này rất đột nhiên, Cao Nguyệt đang hỗn loạn cũng không hiểu mà ngẩng đầu lên.

Ba vị trưởng giả Cao gia kịp phản ứng với vấn đề của Giang Thần, mặc dù sau đó bọn họ lại xem thường mở miệng.

- Như vậy ta hỏi một câu nữa, nếu như mẫu thân ta không được giải độc, coi như ngoại công của ta sắp tạ thế, khi đó các người có cố ý chạy tới không? Hơn nữa chỉ là báo tin, nhưng đội hình lại lớn như vậy, có phải là đề phòng nếu như mẫu thân ta không đồng ý sẽ mạnh mẽ dẫn người đi đúng không?

Nếu như nói vấn đề vừa nãy làm cho người của Cao gia rất bất ngờ, vậy câu nói này đã làm cho sắc mặt bọn họ trắng bệch.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Một Lần Cuối

- Chẳng lẽ Cao gia còn không cho phép giải độc sao?

Đối với Cao gia, Giang Thần không có bao nhiêu hảo cảm.

Ròng rã mười tám năm, Cao Nguyệt bị kịch độc dần vật, lấy độ thuần khiết Thiên Phượng huyết của mẫu thân, lẽ ra nên trở thành Đại tôn giả, kết quả lại bị làm lỡ.

Giang Thần giải độc, không được Cao gia cho phép, hẳn cũng chưa từng suy nghĩ được Cao gia cho phép.

Nhưng không loại trừ được một việc, ở trong mắt của người Cao gia, độc trên người Cao Nguyệt, chỉ khi nào được bọn họ cho phép thì mới có thể giải.

Kết quả là, Giang Thần vội vội vàng vàng đi tới chính điện Đông viện, cũng không để ý tới cửa lớn đóng chặt mà trực tiếp xông vào.

- Thần nhi.

Cao Nguyệt đang ngồi ở trong, nhìn thấy Giang Thần trở về nàng rất bất ngờ, cũng không trách cứ hẳn xông vào.

Giang Thần gật gù, ánh mắt nhìn về phía người Cao gia đang ngồi hai bên.

Có ba người ngồi, hơn mười người đứng ở phía sau ba người, đứng hàng thứ nhất chính là nam nữ trẻ tuổi, phía sau là tùy tùng.

Bọn họ nhìn Giang Thần đi tới, sắc mặt quái dị, hiển nhiên đều biết vị này ở trên tỷ thí Thánh Viện đã đánh bại thiên kiêu của Cao gia bọn họ.

- Người đại sơn đều không biết gõ cửa sao?

Một nữ tử có diện mạo xinh đẹp liếc mắt nhìn hắn, xem thường trợn tròn mắt lên nói.

Giang Thần nhìn ba trưởng bối đang ngồi kia không có ý lên tiếng, hắn nói:

- Ai biết các người là kẻ địch hay là khách mời chứ? Huống hồ đạo đài khách của Cao gia, cũng không phải là ta chưa từng trải nghiệm qua.

Lời này không chút nghi ngờ nào đã làm cho người Cao gia tức giận, ba tên trưởng bối cau mày.

- Thần nhi.

Cao Nguyệt kêu lên một tiếng.

- Mẫu thân, những người này tới đây làm gì?

Giang Thần hỏi rất gọn gàng dứt khoát.

- Ài, Cao Nguyệt à, nhìn nơi ở hiện tại của người, nhìn con người mà xem, còn có sự kiêu ngạo của Đại tiểu thư Cao gia nữa chứ?

Một lão giả tóc trắng của Cao gia lên tiếng, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ tiếc hận.

- Tam thúc, người ở nơi này rất tốt, nhi tử của ta cũng rất ưu tú.

Cao Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Ưu tú sao?

Vị nữ tử lúc trước như nghe được chuyện cười lớn, ra vẻ trào phúng nói:

- Ta không thấy được hãn có điểm gì ưu tú cả, trái lại còn là sỉ nhục của đệ tử Cao gia.

Lần này, lông mày của Cao Nguyệt nhướng lên để lộ ra vẻ không thích.

Một tên trưởng giả của Cao gia cũng nói:

- Cao Ly, không được xen mồm vào.

Nhưng cũng không ngăn cản nàng, trái lại còn nghe thấy nàng nói tiếp:

- Lời ta nói chính là sự thực, nói thế nào thì hãn cũng là người Cao gia, thế nhưng ngay cả phượng huyết mỏng manh cũng không đạt đến, có thể thấy được kết hợp với phạm nhân chính là sai lầm.

- Tiểu nữ, người nói nhăng nói cuội gì đó? Chuyện mà thiếu chủ nhà ta làm được là chuyện mà người không có cách nào tưởng tượng được nổi đâu!

Phạm Đồ cùng tiến vào cả giận nói.

-Ồ, không phải là phá hủy một Hắc Long thành ngay cả Tôn giả cũng không có, lại dựa vào môn phái để lật đổ vương triều sao? Chuyện này thì có gì chứ, nếu như Cao gia ta tình nguyện, tất cả thế lực trong Hỏa vực đều phải thần phục!

Cao Ly rất khinh thường nói.

Lần này Phạm Đồ đã tức giận đến mức gương mặt đỏ lên, hai tay nắm chặt.

- Phạm thúc, không nên tính toán với người như thế, tố chất của người Cao gia, chính là như vậy.

Giang Thần rất không khách khí nói.

- Tiểu tử, chúng ta nể mặt của mẫu thân ngươi cho nên mới dung túng cho sự vô lễ của ngươi, ngươi không nên được voi đòi tiên.

Vốn Tam thúc trong miệng Cao Nguyệt đã bất mãn phụ tử Giang Thần, cho nên cũng cả giận nói.

- Ta cũng nể mặt của mẫu thân cho nên mới không ra tay với người nào đó vô lễ.

Giang Thần nói.

- Ngươi!

Cao Ly giận dữ, từ phía sau cái ghế vòng tới trước mặt Giang Thần, duỗi tay chỉ vào Giang Thần muốn nói chuyện.

- Vừa nãy ngươi đã sỉ nhục phụ thân của ta.

Có điều, Giang Thần giành trước mở miệng, đôi mắt như trở nên đỏ tươi, sát khí lạnh lẽo từ trong cơ thể của hắn tuôn ra.

- Ta bảo Phạm thúc im không có nghĩa là ta sẽ không để ý tới ngươi. Khi chữ cuối cùng vừa dứt, sát ý ngập trời đầy rẫy cả phòng khách, Cao Ly sửng sốt.

Đùng ùng ùng!

Giang Thần lật tay đánh vào trên khuôn mặt trắng nõn của Cao Ly, sức mạnh không nhỏ, làm cho một khuôn mặt như hoa như ngọc biến thành đầu heo.

- Đáng ghét!

- Cao Ly!

Ba trưởng giả Cao gia giận dữ, liên tiếp đứng dậy, muốn cho Giang Thần một chút giáo huấn.

- Các vị thúc bá, nơi này là Nam Phong lĩnh, không phải tộc địa.

Thanh âm lạnh như băng của Cao Nguyệt vang lên, ngọn lửa hừng hực gào thét kéo tới, ngăn cản bọn họ khi vừa tới trước người Giang Thần.

- Hít.

Điều này làm cho ba vị trưởng giả tỉnh táo lại, nhìn sang Cao Nguyệt.

- A a!

Sau khi Cao Ly kịp phản ứng lại đã mất đi lý trí, gương nanh múa vuốt phóng đi về phía Giang Thần.

Thực lực của nàng không yếu, Thông thiên cảnh tầng năm, bằng không cũng sẽ không làm càn giống như vừa nãy.

- Hừ.

Bên trong đôi mắt đẹp của Cao Nguyệt để lộ ra vẻ ác liệt, ngọn lửa hừng hực vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan lại nổi lên, bao phủ về phía nữ tử không biết cân nhắc này.

- Không thể!

Người Cao gia không dám khinh thường, đồng thời ra tay, cứu Cao Ly lại.

Sau khi kết thúc, khắp nơi bên trong đại sảnh bữa bọn, mặt đất bị hòa tan ra tạo thành những rãnh sâu chẳng nhit khắp nơi, tất cả bàn đều tự cháy.

- Cao Nguyệt, nhi tử của người, quá không quy củ!

Tam thúc Cao gia cả giận nói.

Giang Thần cười nhạo nói:

- Cao Ly của các người từ khi ta đi vào vẫn nói năng lỗ mãng, mỗi câu mỗi lời đều rất khó nghe, cũng không thấy các người kích động như vậy, rốt cuộc các người có biết xấu hổ hay không?

- Người...

- Được rồi.

Cao Nguyệt ngăn cản trận nháo sự này, nàng nói:

- Tam thúc, là người người mang đến không quy củ trước thì đừng có trách ta đây ra tay giáo huấn.

Cao Ly kia không phục lắm, căm tức nhìn về phía Cao Nguyệt, nhìn dáng vẻ của nàng, dường như là muốn mắng Cao Nguyệt, nhưng lại bị trưởng giả bên người ngăn cản.

Sau đó, nàng lại oán hận mà nhìn Giang Thần, như đang nói cho hẳn biết chuyện này nàng sẽ không để yên.

Giang Thần ra vẻ xem thường, nói:

- Các người cứ việc nói thẳng nguyên nhân các người tới đi.

Ba vị trưởng giả nhìn nhau, Tam thúc đứng ra nói:

- Cao Nguyệt, phụ thân của người sắp không xong rồi, thời gian còn lại đã không nhiều, hi vọng người có thể đi gặp mặt phụ thân người một lần.

Nghe vậy, Giang Thần rất bất ngờ, không ngờ lại không phải vì chuyện giải độc.

Đồng thời hắn lại nghĩ tới lời Cao Thiên Ái đã nói, quả thực tộc trưởng Cao gia đang tìm y sư cứu mạng, bây giờ nhìn lại dường như còn chưa tìm được.

- Chuyện xảy ra khi nào? Với cảnh giới và địa vị của phụ thân, đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà, Giang Thần có thể không quan tâm tới ngoại công, thế nhưng Cao Nguyệt thì lại không làm được.

Bởi vì từ nhỏ hắn chưa từng gặp đối phương, mà Cao Nguyệt vẫn cảm thấy mình nên xin lỗi Cao gia, xin lỗi phụ thân, nghe được tin tức này nàng rất thất thố.

- Tình huống cụ thể, người cứ đi thì biết, nếu không phải vậy, chúng ta cũng sẽ không đi tới đây một chuyến, theo chúng ta trở về đi thôi. Thời kỳ không bình thường, hạn chế Long vực đối với người cũng giải trừ.

Tam thúc lại nói.

- Được.

Cao Nguyệt không có lý do gì không đồng ý, Giang Thần cũng không thể ngăn cản mẫu thân tận hiếu.

Nhưng hắn cảm thấy rất không thích hợp, con người hắn đảo một vòng, đột nhiên nói:

- Xem phản ứng vừa nãy của các người là đã biết độc trong người mẫu thân ta đã được giải đúng không?

Vấn đề này rất đột nhiên, Cao Nguyệt đang hỗn loạn cũng không hiểu mà ngẩng đầu lên.

Ba vị trưởng giả Cao gia kịp phản ứng với vấn đề của Giang Thần, mặc dù sau đó bọn họ lại xem thường mở miệng.

- Như vậy ta hỏi một câu nữa, nếu như mẫu thân ta không được giải độc, coi như ngoại công của ta sắp tạ thế, khi đó các người có cố ý chạy tới không? Hơn nữa chỉ là báo tin, nhưng đội hình lại lớn như vậy, có phải là đề phòng nếu như mẫu thân ta không đồng ý sẽ mạnh mẽ dẫn người đi đúng không?

Nếu như nói vấn đề vừa nãy làm cho người của Cao gia rất bất ngờ, vậy câu nói này đã làm cho sắc mặt bọn họ trắng bệch.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Hỏa Phượng Thành

Nếu như chỉ là đến để thông báo tin tức thì không cần ba Tôn giả và một đám Thông thiên cảnh, tùy tiện để một người đi là được.

- Người đang chất vấn cái gì đó?

Tam thúc Cao gia rất không vui nói.

- Mẫu thân người có thể trở về Long vực, là Cao gia khai ân, đó là bởi vì người và phụ thân đã làm hại Cao Nguyệt bị vây ở bên trong đại sơn này.

- Cao Nguyệt không trở về cũng được, chỉ cần nàng không hối hận là được. Thế nhưng tin tức chúng ta mang đến lần sau chính là tham gia tang lễ.

Chuyện mà Giang Thần nói tới chỉ là suy đoán, Cao gia đã khẳng định điểm này, vì lẽ đó rất hùng hồn phản bác.

- Thần nhi.

Cao Nguyệt cũng lắc lắc đầu với Giang Thần, câu tham gia tang lễ vừa này đã làm cho lòng của nàng đại loạn.

- Ta cũng cùng đi.

Giang Thần cũng hết cách rồi, ngoại công hãn bị bệnh liệt giường tin tức này là do Cao Thiên Ái tự mình nói với hãn. Nếu như từ lúc đó đã nói dối, như vậy chuyện này quá khủng bố.

- Hừ, người muốn nhân cơ hội dính lên vinh quang của Cao gia sao? Ta khuyên người không nên mơ mộng, không có phượng huyết thì người chẳng là cái thá gì cả.

Cao Ly nói.

- Có thể.

Tam thúc Cao gia thoải mái đồng ý.

- Hiện giờ lập tức lên đường đi.

Một trưởng giả Cao gia khác lập tức nói.

- Hiện giờ sao?

Vội vàng như thế, Nam Phong lĩnh còn có rất nhiều chuyện cần phải bàn giao.

- Bởi vì, ngoại công đang chờ bên kia của người có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Tam thúc Cao gia tức giận nói.

- Hừ, ngoại công sao?

Giang Thần liếc mắt nhìn Cao Nguyệt một cái, nhìn thấy dáng vẻ cấp thiết của mẫu thân, hần thềm thở dài một hơi ở trong lòng.

Cũng còn may Phạm Đồ vẫn luôn ở đây, sau khi biết đã xảy ra chuyện gì, đối phương có thể đi giải thích cho gia gia và Nhị thúc biết rõ.

Chợt, đám người Cao gia đi ra khỏi đại điện.

Cao Nguyệt nói:

- Thần nhi, con sợ bọn họ gây bất lợi cho ta sao?

Giang Thần sửng sốt một chút, gật gật đầu.

- Quả thật có khả năng này, thế nhưng dù sao cũng là tộc nhân ta, vẫn còn tính toán khác đối với ta, nhưng nhất định sẽ có chỗ trống có thể xen vào, nhưng mà ngoại công của con...

Cao Nguyệt nói tới chỗ này, lệ rơi đầy mặt, lúc này nàng rất yếu đuối.

Giang Thần nghĩ đến lúc rời đi phụ thân đã nói một câu.

- Giang Thần, ta vừa đi, con chính là nam nhân duy nhất trong nhà chúng ta, phải cố gắng bảo vệ mẫu thân con.

Sau đó, Giang Thần nói:

- Không có chuyện gì, trong cơ thể của con có chân huyết, con nghĩ chỉ cần nói điểm ấy, không quản bọn họ có âm mưu gì, tất cả đều sẽ đi vào khuôn phép.

- Ủm.

Cao Nguyệt cũng cảm thấy rất có lý, nàng lau sạch nước mắt.

- Phạm thúc, chiến thuyền ta sẽ giao cho người điều khiển, Xích tiêu phong cũng không cần thiết phải đi tới nữa, cứ ở lại chỗ này bảo vệ tộc nhân đi.

- Thiếu chủ, chiến thuyền là đại sát khí, người xác định không mang theo sao?

Phạm Đồ có chút không hiểu nói.

- Không, chiến thuyền là thứ ta dùng để công thành, nếu như mang theo đi sẽ trở thành gánh nặng của ta, dù sao tiêu sao không phải là một con số nhỏ, ở lại Nam Phong lĩnh có thể uy hiếp được bọn đạo chích.

- Được rồi.

Phạm Đồ gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

- Nhanh lên một chút, còn muốn kéo dài tới khi nào nữa?

Bên ngoài đại diện truyền đến âm thanh thiếu kiên nhẫn của Cao Ly.

- Nữ nhân này muốn bị giáo huấn một phen sao?

Sắc mặt của Giang Thần âm trầm lại, thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của mẫu thân, hắn cũng không muốn tính toán cùng Cao Ly kia nữa.

Đạo cụ phi hành của Cao gia là một chiếc thuyền phi hành đúng quy đúng củ, tốc độ không chậm hơn so với cơ quan điều của Thánh Viện.

Sau nửa canh giờ, đoàn người đã rời Hỏa vực, tiến vào bên trong Long vực.- Vẫn là linh khí của Long vực làm cho người ta thoải mái, ở chỗ nông thôn kia, thực sự là buồn nôn.

Cao Ly đứng ở trên boong thuyền, rất khuếch đại hét lớn.

- Hỏa vực cũng rất vui vẻ khi người rời đi, bởi vì sự ô nhiễm do người mang đến thực sự rất buồn nôn.

Giang Thần phản kích một câu, tức thì khiến cho mặt của Cao Ly vắn vẹo.

Cũng không biết nàng đáp thuốc gì, gương mặt đã tiêu sưng, chỉ có chút đỏ lên, khi tức giận rất khó coi.

Một tên thanh niên Cao gia nói cái gì đó ở bên tai nàng, Cao Ly lập tức không tức giận nữa, trái lại còn để lộ ra một nụ cười không tên.

- Đợi đến tộc địa, người sẽ biết mình sai ở chỗ nào.

Cao Ly nói.

Ngữ khí của nàng, khi nói tới hai chữ tộc địa đều làm cho Giang Thần nhớ lại hồi ức không tốt.

Năm đó, Hắc Long thành cũng là tộc địa của Giang phủ, kết quả ở tộc địa, hắn bị tước đoạt Thần mạch, phụ thân bị trấn áp.

Giang Thần nhìn về phía Cao Nguyệt, người sau rất mất tập trung, trên mặt là vẻ hồ thẹn và hối hận.

Ở dưới tốc độ của thuyền phi hành, tộc địa Cao gia, cũng sắp đến.

Phủ đệ Cao gia ở Thánh thành chỉ là dùng để tiến hành giao thương mà thôi.

Dù sao một thế gia truyền thừa, nội tình nắm giữ không phải là thứ mà một tòa phủ đệ có thể chứa hết được.

Khi Giang Thần còn đang suy nghĩ tộc địa ở đâu thì được báo cho biết bọn họ đã bay được vòng rãi mười phút ở trong tộc địa rồi.

Dùng tốc độ của thuyền phi hành, tộc địa của Cao gia bao la, vượt ra xa tưởng tượng của hắn.

Trung tâm tộc địa ở bên trong một ngọn núi lớn.

Trong núi có vô số đỉnh cao, một tòa thành trì đứng sừng sững ở bên trong, có vô số xích sắt thô to liên kết giữa tường thành và vách núi.

Dưới thành trì là vực sâu vô tận, nếu như nhìn chăm chút thì có thể thấy được ánh sáng cuộn cuộn.

Thuyền phi hành dừng lại ở trên một ngọn núi, mọi người bay đi về phía thành trì.

Giang Thần chú ý tới một việc, sau khi mẫu thân đến tòa thành này, trong mắt hiện lên vẻ nhớ nhung và hồi ức rất sâu.

- Cao Nguyệt, Hỏa Phượng thành, vốn là của người.

Tam thúc Cao gia cảm thán nói, sau khi nói xong, ánh mắt của hắn nhìn về phía Giang Thần, lại toát ra vẻ căm hận và xem thường quen thuộc kia.

Giang Thần nhú mày, ra vẻ người có thể làm gì được ta, làm cho đối phương tức giận không nhẹ.

Tiến vào Hỏa Phượng thành, đám người bọn họ đi tới một toà đại viện trong thành, bước chân đi về hướng.

- Kia... không phải tiểu thư hay sao?

- Không sai! Là Cao Nguyệt tiểu thư, ta không nhìn nhầm chứ?

- Nguyệt tiểu thư đã trở về? Nguyệt tiểu thư trở về!

Người trong phủ quăng ánh mắt tò mò tới, khi bọn hắn nhìn thấy Cao Nguyệt, mỗi một người đều rất chấn động.

Giang Thần rất bất ngờ, mười mấy năm qua đi, những người này còn có phản ứng như thế.

Cao Nguyệt cúi đầu, không dám đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của những người này.

Thân là Đại tiểu thư Cao gia, lại là người có phượng huyết thuần chính nhất trong mấy trăm năm qua, từ nhỏ đã được vinh quang gia trì, được mọi người ký thác.

Cùng với đó là phải gánh chịu trách nhiệm, phải dẫn Cao gia đi vào một giai đoạn mới.

Thế nhưng Cao Nguyệt đã phụ lòng tất cả những thứ này, bởi vì người âu yếm mà rời đi.

Tuy rằng Giang Thần nói là Cao gia không đúng trước, nhưng vẫn không thể trung hòa sự hổ thẹn trong lòng mẫu thân hần.

Cuối cùng, mọi người đi tới một gian phòng, ở bên ngoài đã có không ít người, đều là cao tăng Cao gia.

Nói thật, đây vẫn là lần thứ nhất Giang Thần nhìn thấy có nhiều Tôn giả như thế đứng chung một chỗ.

Khi bọn hần đến, tất cả những người này đều nhìn sang, ánh mắt tụ tập ở trên người Cao Nguyệt, nhưng không có người nào nói chuyện.

Cao Nguyệt nhìn những người đang đứng ở trước mắt, cũng không mở miệng ra được.

- Cao Nguyệt, vào đi, phụ thân người đang chờ người.

Trong trầm mặc, một đạo thanh âm lạnh như băng vang lên.

Cao Nguyệt gật gật đầu, đẩy cửa đi vào, Giang Thần theo sát ở phía sau, nhưng lại bị người ở ngoài cửa ngăn cản.

- Người là ai?

Người nhận ra Giang Thần có không ít, nhưng cũng có người không biết.

- Hẳn chính là nhi tử của Cao Nguyệt.

Tam thúc Cao gia tức giận nói.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Liên Minh Truyền Thừa

Biết được thân phận của Giang Thần, người Cao gia ở đây đều rất bất ngờ, ánh mắt nhìn Giang Thần cũng biến thành quái dị.

Giang Thần ngoảnh mặt làm ngơ, tiến vào bên trong, lập tức cảm nhận được mùi thuốc gay mũi.

Hắn nhíu nhíu mày, đã nhìn thấy một cái giường lớn được đặt ở ngay chính giữa, ngoại trừ mẫu thân hắn ra còn có thúc thúc của hắn, Cao Kha.

Cao Kha đối với việc Cao Nguyệt và Giang Thần đến rất bất ngờ, trong con ngươi hiện ra vẻ bất an.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ thương cảm của Cao Nguyệt, hắn cũng không nói lời nào.

Trên giường lớn có một lão nhân suy yếu đang nằm, bị bệnh tật dần vặt, gầy trơ xương, ngũ quan trên mặt khắc khổ.

- Nguyệt nhi?

Lão nhân khó khăn nghiêng đầu qua, ánh mắt kinh nghi rơi vào trên người Cao Nguyệt.

- Phụ thân!

Cao Nguyệt cũng không khống chế mình được nữa mà nằm nhoài lên trên giường, nắm chặt lấy cái tay kia.

- Nguyệt nhi, phụ thân có lỗi với con.

Vành mắt của lão nhân này dần dần ướm át, tay vuốt tóc của nữ nhi mình, môi run rẩy mấy lần, nói:

- Con có hận ta không?

- Không, không hận, phụ thân cũng không tự mình làm chủ được chuyện này.

Cao Nguyệt vội vàng lắc đầu, bắt đầu từ ngày ăn vào độc dược, nàng cũng không có chút thù hận nào.

Lời này đã cho lão nhân kia sự an ủi rất lớn, vẻ thống khổ trên mặt cũng giảm bớt không ít.

- Ca, vì sao phụ thân lại biến thành dáng vẻ như vậy chứ?

Cao Nguyệt hỏi Cao Kha đang ở bên cạnh.

Cao Kha mím mím miệng, đối mặt với muội muội sắp hai mươi năm không gặp, sắc mặt phức tạp đã nói rõ sự dày vò trong lòng hắn.

- Y sư nói là do tâm bệnh gây nên, do đó ảnh hưởng tới tu hành, đợi đến lúc phát hiện ra thì đã chậm.

Cao Kha nói.

Không thể nghi ngờ, lời này càng làm cho Cao Nguyệt tự trách hơn.

- Muội không nên trở về.

Cao Kha thở dài một hơi, lắc đầu nói.

- Không phải người phái người gọi chúng ta đến sao?

Giang Thần mở miệng nói.

Dường như Cao Kha lúc này mới chú ý tới Giang Thần vậy, tự nhiên sẽ không cho hấn sắc mặt gì tốt, đặc biệt là ở dưới thế cục như bây giờ.

- Nguyệt nhi, đây là nhi tử của con sao?

Lão nhân kia đột nhiên mở miệng, đánh gãy lời mà Cao Kha muốn nói.

- Thần nhi, mau tới đây, gặp ngoại công của con đi.

Cao Nguyệt vội nói.

Giang Thần đi tới bên giường, nhìn về phía lão nhân này.

Đột nhiên, Giang Thần biến sắc, từ từ quan sát kỹ lên thân thể của lão gia này.

- Tới đây.

Lão nhân nói.

Giang Thần chần chờ một chút, vẫn là đưa đầu tới bên miệng đối phương.

- Chạy! Mang theo mẫu thân con rời khỏi nơi này!

Lão nhân kia nói xong, bắt đầu ho khan kịch liệt, vẻ mặt rất khó chịu.

- Tránh ra!

Cao Kha thô bạo tách Giang Thần ra, đứng ở bên giường, cho lão nhân phục dụng một viên thuốc.

Rất nhanh, lão nhân đã không ho khan nữa mà hôn mê ngủ thiếp đi.

- Ca, tại sao không tiếp tục mời y sư đến chứ?

Cao Nguyệt hỏi.

Cao Kha không hề trả lời vấn đề này, nói:

- Người không nên trở về, cũng không nên giải độc.

- Chẳng lẽ người muốn mẫu thân ta cả đời sống trong mềm yếu vô lực qua ngày sao?

Giang Thần hỏi.

- Nhưng dù sao cũng còn tốt hơn chuyện mất mạng.

Khi Cao Kha nói chuyện với hắc vân hùng hổ dọa người như cũ.

- Người có biết, một thế gia xuất hiện người có huyết thống thuần khiết, cống hiến to lớn nhất đối với gia tộc là cái gì không?

- Cái gì?

Giang Thần rất không hiểu nói.

- Chính là sinh ra đời sau, tiếp tục kéo dài huyết mạch thuần khiết này! Sau đó, lại nhìn người bây giờ một chút đi!

Cao Kha nói.

- Đây là vì sự mạnh mẽ của gia tộc!

Cao Kha cả giận nói tiếp.- Đó là sai lầm...

- Người lại muốn nói cho ta biết Thánh vực đã phát hiện chuyện thế gia truyền thừa liên hôn không có ý nghĩa sao? Như vậy người nói cho ta

biết, mẫu thân người có phượng huyết thuần khiết như thế, vì sao người ngay cả phượng huyết mỏng manh cũng không đạt đến cơ chứ?

Cao Kha ngắt lời hần, mắt sáng như đuốc.

- Ca.

Cao Nguyệt muốn nói ra chuyện Giang Thần là Chân Huyết giả.

- Ninh Hạo Thiên Hắc Long thành, Long huyết trong cơ thể mẫu thân hần mỏng manh đến mức phải gả tới Hỏa vực, kết quả Long huyết của nữ tử nàng lại là thuần chính nhất trong Mộ Dung gia những năm gần đây.

Giang Thần nhớ tới lời của lão nhân vừa nãy, hần không định nói ra chuyện kia mà ngắt lời mẫu thân hần định nói.

- Chuyện này, ta biết, thực lực của Mộ Dung gia sẽ nâng cao một bước, căn cứ vào hiểu biết của ta, người có cơ hội giết chết Ninh Hạo Thiên kia!

Cao Kha nói.

- Ta muốn lấy mạng của hần để giữ cho người nhà an toàn!

- Đúng vậy, bởi vì phụ thân người đã làm hại Cao gia trở thành chuyện cười bên trong các thế gia truyền thừa, lại bởi vì phụ thân người, Mộ Dung gia đã trở thành uy hiếp lớn nhất đối với Cao gia trong mấy trăm năm qua.

Cao Kha quát lên.

Giang Thần hừ lạnh một tiếng, không muốn trả lời.

- Ca, Thần nhi, hai người không cần phải âm ỉ làm gì cả.

Cao Nguyệt cá giận nói.

Đương nhiên Giang Thần sẽ không vi phạm lời của mẫu thân, nhưng Cao Kha cũng rất nghe lời.

- Ca, muội muốn ở lại chăm sóc phụ thân, ca có thể sắp xếp không?

Cao Nguyệt lại nói.

- Hiện tại dù muội muốn đi, cũng không xong rồi.

Cao Kha nói.

- Có ý gì?

Giang Thần hỏi.

- Là Tam thúc mang muội đến sao?

Cao Kha hỏi.

- Đúng thế.

- Tam thúc đã không còn là người bên chúng ta nữa, hắn đã nương nhờ vào Cao Diễm rồi.

Cao Kha nói.

- Cao Diễm? Lẽ nào?

Cao Nguyệt lập tức nghe ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, cảm giác bi thương đã giảm bớt không ít.

- Nếu như có muội ở đây, Cao Diễm tuyệt không có bất kỳ chút nhớ nhung gì cả. Thế nhưng muội rời đi, hắn đã bắt đầu kết bè kết cánh, muốn giành vị trí gia chủ.

Cao Kha nói:

- Năm đó chính là do hắc đồn ép không tha, phụ thân mới không thể không lựa chọn ép muội uống thuốc độc.

Giang Thần rất bất ngờ, không nghĩ tới chuyện kia còn có tầng nguyên nhân này.

Oán niệm của hắc đối với ngoại công là ở chỗ, thân là chủ nhân một gia tộc, coi như mẫu thân vi phạm tộc quy trước thì cũng không đến nỗi dùng đại nghĩa diệt thân như vậy.

- Vậy hiện tại hắc muốn làm gì?

Cao Nguyệt hỏi.

- Sau khi muội giải độc, gia tộc đã cảm ứng được phượng huyết của muội khôi phục, đã từng thương nghị qua.

- Có người nói đã nhiều năm như vậy cũng không có thời gian để ý, cũng có người cho rằng phượng huyết cao quý không nên hình thành một mạch ở nơi như Hỏa vực.

- Người ủng hộ muội khá nhiều, nhưng đều bị ta dùng tình hình thân thể của phụ thân để dè xuống.

- Có điều ngày đó Cao Diễm đã nói, Mộ Dung gia đang mắt nhìn chăm chăm vào cho nên mới gọi muội trở về, gả tới liên minh.

Nghe được câu cuối cùng, Cao Nguyệt lập tức nói:

- Không thể nào!

- Thế nhưng hiện tại muội đã tới, bọn họ sẽ có cơ hội thực thi, nếu muội không chịu, bọn họ sẽ ép muội lần nữa uống thuốc độc, hoặc là rút đi phượng huyết của muội.

Cao Kha nói.

- Vậy thì cứ đến đây đi, ta tuyệt đối không thể gả đi được nữa.

- Cái gì là liên minh vậy?

Giang Thần hỏi.

- Tất cả thế gia truyền thừa xây dựng thành liên minh, thực lực, quyền lực đều là tồn tại chí cao vô thượng.

- Từ lúc nào Long vực đã có liên minh này vậy?

Giang Thần đã từng ở Long vực một quãng thời gian, thế nhưng hẳn chưa từng nghe nói có liên minh gì cả.

- Long vực không có, toàn bộ thế giới cũng không có, liên minh ở Thiên Hà giới.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dày đặc, tiếp theo là tiếng ồn ào.

Người bảo vệ cửa và người tới xảy ra xung đột.

- Để Cao Nguyệt đi ra đi, chúng ta có lời muốn nói.

- Tiểu thư không phải là người ngươi hô muốn gặp là phải ra gặp, người cứ ở đây chờ ta vào bẩm báo!

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Phượng Linh Thạch

- Tiểu thư? Tiểu thư Cao gia? Đùa gì vậy, Cao Nguyệt hiện tại còn có tư cách trở thành tiểu thư của chúng ta sao?

Người có giọng lớn nhất vẫn còn đang kêu gào, cách một cánh cửa, Giang Thần cũng có thể tưởng tượng được biểu hiện làm cho người ta căm ghét lúc nói chuyện của đối phương.

Cao Kha sải bước đi đến, mở cửa ra rồi nói:

- Trong phòng gia chủ Cao gia đang nằm, các người làm trắng trợn như vậy, chẳng lẽ muốn làm phản sao?

Hắn vừa nói, ngoài cửa tức thì trở nên yên tĩnh.

- Cao Kha, người không nên chụp mũ lung tung, chúng ta chỉ làm việc theo lẽ công, muốn tìm Cao Nguyệt mà thôi!

Vài giây loại, giọng nói lớn kia lại nói.

- Cao Diễm, ta là gia chủ tạm quyền của Cao gia, người có chuyện gì thì cứ nói với ta, chẳng lẽ người muốn vượt quyền?

Cao Kha lại nói.

- Hừ, nói đến nói đi, người muốn giữ gìn muội muội người mà thôi, giữ gìn kẻ phản bội của Cao gia mà thôi.

Rõ ràng lực uy hiếp của gia chủ tạm quyền còn chưa đủ, Cao Ly kia vẫn lớn mật trách cứ.

Cao Nguyệt đi ra ngoài cửa, nói:

- Ly thúc, người nói ta phản bội Cao gia, xin hỏi ta đã làm gì?

Nàng vừa ra trận, tất cả mọi người ngoài cửa ngừng thở, trừng mắt nhìn sang.

- Cao Nguyệt... Người thân là Đại tiểu thư Cao gia, lẽ ra nên dẫn dắt gia tộc đi về phía huy hoàng mới đúng.

Cao Diễm nhớ tới lời giải thích mà hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi nói cũng không hung hăng giống như hắn dự liệu từ trước.

- Ta cũng muốn cống hiến cho Cao gia, nhưng Cao gia không cần ta, năm đó trục xuất ta ra khỏi Long vực, không phải là Ly thúc tích cực nhất hay sao?

Cao Nguyệt nói.

- Tại sao lại phải trục xuất ngươi, trong lòng ngươi rõ ràng!

- Bất kể là ta ở cùng ai, ta vẫn có thể hiệu lực cho gia tộc, nhi tử của ta cũng là người rất ưu tú. Đệ tử dòng chính của Cao gia, không phải cũng đã thua ở trong tay nhi tử của ta sao?

Cao Nguyệt nói.

Lúc này, Giang Thần cũng đứng ở bên cạnh nàng, nhìn người ngoài cửa, ánh mắt rơi vào trên người Cao Ly.

Đây là một nam nhân hơn năm mươi tuổi, khôi ngô cường tráng, lông mày rất đậm, lông mày đang nhướng lên.

Một đôi mắt âm trầm đánh giá Giang Thần vài lần, nói:

- Hừ, nhi tử của người đánh bại đệ tử dòng chính, thế nhưng còn xa không đạt đến trình độ cần có.

- Tiêu chuẩn này, không phải là do người định đoạt, Ly thúc.

Cao Nguyệt nói.

Cao Ly biết muốn mang người đi không phải là chuyện dễ dàng, nhất định phải tỏa ra nhuệ khí.

Hắn nói:

- Ý của người nói, trừng phạt năm đó của Cao gia đối với người, đều là sai lầm sao?

- Lúc đó ta cũng không mang thai, cũng không biết sẽ ra sao, thế nhưng hiện tại ta khẳng định, nhi tử của ta vượt xa tưởng tượng của các người.

Nói tới chỗ này, Cao Nguyệt khó nén nổi vẻ tự hào.

- Như vậy, phượng huyết trong cơ thể hắn có thể đạt tới trình độ mỏng manh không?

Cao Ly chậm chạp nói.

Tiêu chuẩn thuần khiết của phượng huyết có phân chia rõ ràng, từ thấp đến cao: Mỏng manh, khá thấp, bình thường, dày đặc, tinh khiết, cực phẩm.

Phượng huyết trong cơ thể của Cao Nguyệt chính là cực phẩm, nếu như sinh ra con ngay cả mỏng manh cũng không đạt đến thì đã chứng minh nàng sai mười phần.

Sở dĩ năm đó Cao Nguyệt việc nghĩa chẳng từ nan đi theo Giang Thanh Vũ, ngoại trừ ái tình ra, nàng cũng không tin liên hôn chính là đường ra duy nhất.

- Không chỉ là mỏng manh, ta đã nói rồi, nhi tử của ta không kém bất kỳ một đích truyền nào cả.

Cao Nguyệt nói.

- Nói khoác không biết ngượng, ta thấy hấn ngay cả phượng huyết cũng không có.

Cao Ly nói.

- Đúng thế, mặt hàng như vậy cũng không cảm thấy ngại nói là ưu tú hơn so với đệ tử dòng chính Cao gia sao?

Cao Ly lẩn trong đám người lại thể hiện ra vẻ cay nghiệt của mình.

- Tiểu muội.

Cao Kha cau mày, không hiểu muội muội mình muốn làm gì.

Cao Ly muốn coi Cao Nguyệt làm thẻ đánh bạc, xa gả tới liên minh đi.

Thế nhưng, vền vẹn bởi vì Mộ Dung gia xuất hiện một Ninh Hạo Thiên mà làm như vậy đúng là có chút gượng ép.

Cao Kha không khó để đoán ra được, Cao Nguyệt chính là quân cờ lật đổ quyền quan trọng lần này của hấn.

- Ngày ấy không nên nổi giận ở trong phủ.

Cao Kha nhìn về phía Giang Thần, chính là bởi vì ngày đó thất thố cho nên đã làm cho Cao Diễm nắm được nhược điểm, biết hấn quan tâm tới

tiểu muội.

Dùng sự hiểu biết của hãn đối với tiểu muội, biết Cao Nguyệt cũng đã hiểu rõ chuyện này.

Cho nên nàng mới nói ra những câu này.

Cao Ly dùng sự hổ thẹn của Cao Nguyệt với Cao gia để làm khó dễ.

Cao Nguyệt lại nói mình không có, trái lại còn là người của Cao gia có mắt không trông, nhi tử của nàng không kém bao nhiêu so với bất kỳ đệ tử dòng chính nào cả.

Không thể không thừa nhận, Cao Nguyệt đã nắm lấy trọng điểm, nếu như thật sự đúng như nàng từng nói, Cao gia không chỉ không thể bức bách nàng đi vào khuôn phép mà còn phải vì thế mà bù đắp sai lầm trước đó.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Giang Thần thật sự có ưu tú như nàng nói không?

Ở Cao gia, thứ được quan tâm nhất là phượng huyết.

Khi Giang Thần đi tới Long vực, Cao gia cũng đã lén lút tiếp xúc với hãn, thậm chí còn thu thập được máu của hãn, tiến hành trắc nghiệm.

Kết quả thu được là, trong cơ thể của Giang Thần cũng không có phượng huyết, ngay cả móng vuốt cũng không đạt đến.

Một khi lời nói vừa nãy của Cao Nguyệt bị vạch trần, như vậy nàng sẽ hoàn toàn bị động.

Đến lúc đó, chỉ có thể để Cao Kha đứng ra mà thôi.

Nếu như bảo vệ Cao Nguyệt thì sẽ bị cho rằng không công chính, Cao Ly sẽ nhân cơ hội làm khó dễ, triệt đi chức vị gia chủ tạm quyền của hãn.

- Đáng ghét.

Điểm bất đắc dĩ chính là, nhất định Cao Kha sẽ làm như vậy, sẽ không để cho tiểu muội gả tới nơi như liên minh.

Cao Ly kịp phản ứng lại, vẻ mặt cười nhạo, nói:

- Được lắm, chúng ta sẽ kiểm tra một chút.

Nói đoạn hắn lấy ra một khối tinh thạch, ném về phía Giang Thần.

- Nhìn xem phượng huyết của nhi tử người có bao nhiêu thuần khiết đi.

Cao Nguyệt liếc mắt nhìn tinh thạch, nói:

- Thần nhi, đây là Phượng Linh Thạch, con dùng sức nắm chặt, sẽ căn cứ vào phượng huyết bên trong cơ thể con sâu cạn ra sao mà tỏa ra ánh sáng, do đó phán đoán được phượng huyết của con.

Giang Thần chú ý tới tinh thạch có rất nhiều sừng nhọn, dùng sức nắm nhất định sẽ chảy máu.

Đương nhiên, đây không phải là điểm mà Giang Thần lưu ý, hắn đang suy nghĩ có nên bại lộ chính mình hay không.

Thế cuộc hiện giờ đối với hắn rất không sáng láng, không nhận rõ Cao Kha là tốt hay là xấu, bởi vì hắn phát hiện ra gia chủ Cao gia bị người ta hạ độc cho nên mới như vậy!

Có điều, hắn không có lựa chọn nào khác, nếu như không trải nghiệm, chắc chắn đối phương sẽ không bỏ qua.

- Như vậy thì cứ đến đi.

Ngay khi Giang Thần định dùng lực, Cao Nguyệt lại nói:

- Ly thúc, không biết cần phải đạt đến bao nhiêu mới coi như là còn nghe được?

- Hiện tại ở trong gia tộc, huyết thống của đệ tử dòng chính bình quân là trình độ dày đặc, con trai của người, đương nhiên phải đạt đến tinh khiết thì mới được.

Cao Ly nói.

Hắn vừa nói, sắc mặt của không ít người thay đổi, bởi vì tiêu chuẩn tinh khiết này, cho dù chính là Cao Nguyệt liên hôn với người khác cũng không thể bảo đảm được đời sau trăm phần trăm đạt đến được.

Thế nhưng lời của Cao Ly lại giống như chịu thiệt vậy, khiến cho người ta buồn nôn.

- Nếu ta đạt đến tinh khiết thì sao?

Giang Thần nói.

- Hừ, vậy chỉ có thể chứng minh lời của mẫu thân người không sai, người còn muốn thế nào nữa?

Cao Ly bất mãn nói.

- Năm đó các người đã làm cho mẫu thân ta uống thuốc độc, nếu như chứng minh được đây là sai lầm, người còn hỏi ta muốn thế nào sao?

Giang Thần lạnh lùng nói.

- Người đang sợ đúng không? Nói nhảm nhiều như vậy làm gì.

Cao Ly mắng.

Lời này đã nhắc nhở Cao Ly, rất có thể Giang Thần muốn lấy chuyện này để từ chối.

- Nếu như người có thể đạt đến tinh khiết, người nói thế nào cũng được!

Sau đó, Cao Ly lập tức đưa ra một điều kiện, làm cho Giang Thần không còn lời nào để nói.

- Được.

Nói xong, Giang Thần dùng sức nắm tinh thạch.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Tốt Nghiệp Thánh Viện

Hơi dùng sức, sừng nhọn của tinh thạch đâm thủng da hăn, máu tươi tràn ra ngoài, bị tinh thạch hấp thu.

Chợt, tinh thạch phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm, nhưng rất tối, nếu dời tầm mắt đi thì sẽ không thấy được.

Trên mặt Cao Ly hiện lên nụ cười châm biếm.

Bên Cao Kha, đương nhiên là mặt buồn rười rượi,

Cao Nguyệt cũng không hiểu, nhưng nàng tin tưởng nhi tử của mình sẽ không lừa gạt mình.

Đột nhiên, tinh thạch bắt đầu biến hóa, dường như ngọn lửa trở nên hùng hực, ánh sáng càng ngày càng rực rỡ hơn nữa.

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, tinh thạch không chỉ không dừng lại, trái lại còn rất nhanh đã đạt đến trình độ chói mắt.

Cao Nguyệt vừa nhìn nụ cười trên mặt nhi tử đã hiểu rõ, thân là Chân Huyết giả, có thể khống chế được cường độ của tinh thạch.

- Thần nhi, đợi đến trình độ tinh khiết ta sẽ nói ngừng.

Cao Nguyệt thông qua thần thức giao lưu cùng Giang Thần.

Chân huyết là cuối cùng đòn sát thủ, không thể tùy tiện để lộ ra.

Giang Thần khẽ gật đầu, hơi suy nghĩ một chút, ánh sáng thu liễm lại.

Nụ cười khinh thường của Cao Diễm cũng đọng lại ở trên mặt, rất là buồn cười.

- Được rồi.

Chờ đến khi Cao Nguyệt mở miệng, Giang Thần ngừng lại, nhưng ánh sáng của tinh thạch cũng không vì vậy mà tản đi.

Khi Giang Thần nâng tinh thạch lên, tất cả mọi người theo bản năng đưa tay chặn tia sáng chói mắt kia.

- Ly thúc, người cảm thấy ra sao? Ta muốn biết, là ta nên xin lỗi Cao gia, hay là Cao gia có lỗi với ta?

Cao Nguyệt nói.

Trên trán của Cao Ly tràn ngập mồ hôi hột, không biết làm sao.

Cao Kha nắm giữ tình báo của Giang Thần, là toàn bộ tình báo chung mà Cao gia biết được.

- Lẽ nào, từ lúc vừa mới bắt đầu chính là cạm bẫy do Cao Kha đào ra hay sao?

Trong lòng Cao Ly xuất hiện suy nghĩ lớn mật.

Cao Nguyệt không thể tới Long vực được, bởi vì có lệnh hạn chế, nếu như là Cao Kha đưa ra lệnh huỷ bỏ hạn chế, nhất định sẽ bị bác bỏ.

Nhưng mà, lệnh hạn chế lại bị Cao Diễm giải trừ.

Muốn hoàn thành được mục tiêu thì phải ra tay từ phương huyết của Giang Thần, nhưng hiện giờ đã thất bại.

- Chuyện này... Nếu như phượng huyết của hần là tinh khiết, cảnh giới không thể mới là Thông thiên cảnh tầng ba được!

Cao Ly còn muốn mạnh miệng, không chịu từ bỏ.

- Phượng Linh Thạch là do Ly thúc cho, bằng không, chúng ta lại đi tìm một viên khác để thử vậy?

Cao Nguyệt nói.

- Ý của ta là phượng huyết tinh khiết như thế, thế nhưng cảnh giới còn thấp như vậy đã nói rõ ra cái gì? Nói rõ là bị phụ thân hần làm ảnh hưởng!

Cao Ly nói.

- Xem ra người sẽ không thực hiện hứa hẹn, có điều, ta cũng không cảm thấy kỳ quái.

Giang Thần đùa cợt nói.

- Hừ, có phượng huyết tinh khiết như thế mà cảnh giới của người lại nhỏ yếu như vậy...

- Nhỏ yếu sao? Đường đường là trưởng giả Cao gia, không ngờ lại nói ra lời vô tri như vậy, cảnh giới đại diện cho thực lực sao?

Giang Thần ngắt lời hần muốn nói, nhẹ nhàng lắc đầu, đối với người như thế trong lòng hần rất xem thường.

Người bên ngoài gật gật đầu, nếu cảnh giới đã quyết định tất cả, như vậy võ học, công pháp huyền bí. Tại sao tất cả những thứ này còn có nhiều người tu luyện như vậy chứ?

- Được, vậy thì thế này đi, cứ lấy đao thật thương thật ra so, Cao Ly, người thấy thế nào?

Cao Ly mắt nhìn mình sắp biến thành tên hề, nàng ảo não không thôi.

- Được!

Cao Ly từ bên trong chấn động do tinh thạch mang đến phục hồi tinh thần lại, nghe hần nói như thế, nàng rất là kích động, lập tức đứng ra.

Rất hiển nhiên, nàng không cho là Giang Thần có thể thắng được mình.

Lúc trước bị đánh mấy bạt tai chỉ là mình bị sát khí không hiểu ra sao kia làm cho kinh sợ mà thôi.

- Giang Thần, mẫu thân ngươi luôn miệng nói ngươi không kém gì đích truyền, như vậy, ngươi dám đấu với ta không?

Cao Ly khiêu khích nói.

Giang Thần nhún vai một cái, không quá quan tâm, nói:

- Vừa nãy ngươi cũng chắc chắn như vậy, kết quả lại nuốt lời, sao ta phải so với ngươi chứ?

Nghe vậy, trong mắt của Cao Ly có lửa giận đang thiêu đốt, nàng cố nén không phát tác, nói:

- Lần này không giống lần trước, nếu như thua...

- Không không không, ngươi, ở trong mắt của ta không đáng giá một đồng, không có bất kỳ độ tin cậy nào cả. Người vì những thứ khác, người quan tâm mặt mũi, thế nhưng vẫn tình nguyện chịu thua cuộc, nhưng ngươi không như thế.

Giang Thần ngắt lời nàng, nói.

Vừa nói, không ít người âm thầm cười trộm, Giang Thần đang mắng người khác không biết xấu hổ, có thể nói là rất đặc sắc.

- Người!

Cao Ly cũng không biết nên nói cái gì cho đúng, trực tiếp động thủ rõ ràng là không sáng suốt, bên người Giang Thần chính là mẫu thân và cữu cữu hẳn đang đứng.

- Không dám chính là không dám, còn nói nhiều lời như vậy, kẻ nhu nhược!

Cao Ly mắng.

- Chó tới cắn người một cái, người không thể không nói cái gì mà cắn lại một cái sao?

Giang Thần cười lạnh nói.

Tức thì, Cao Ly và Cao Diễm như thế, tức giận đến mức nói không ra lời.

- Nếu người cho rằng Cao Ly không đáng một văn, như vậy ta đứng ra thì sao?

Giữa lúc này, lại có người đến.

Người đến đi rất chậm, chống một cái gậy, nhưng mỗi một bước, sắc mặt người ở chỗ này càng thêm nghiêm nghị.

Ngay cả Cao Kha và Cao Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Giang Thần ngưng mắt nhìn lại thì đã nhìn thấy có một nam tử, có thể gọi là lão giả chân chính.

Bởi tu hành cho nên coi như là già bảy tám mươi tuổi thì cũng có thể bước đi như bay.

Thế nhưng người trước mắt này, thân thể lại xuất hiện vẻ già nua.

Có điều, ở trong mắt y sư như Giang Thần, tuy rằng đối phương già nua nhưng lại nắm giữ sức mạnh kinh khủng.

Hắn, chính là Cao Diễm trong miệng của Cao Kha.

Người muốn mưu đoạt vị trí gia chủ Cao gia.

- Người so với Cao Ly, mặc kệ Cao Ly đồng ý đặt cược cái gì, ta sẽ làm được thay hắn.

Cao Diễm không để ý đến bất kỳ người nào mà nhìn thẳng vào Giang Thần.

- Như vậy thì người nên đưa ra tiền đặt cược làm cho ta cảm thấy hứng thú đi.

Giang Thần nói.

Cao Ly cắn răng, nói:

- Một giọt chân huyết Hỏa Phượng.

Hắn vừa nói, có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ kinh ngạc ở trên mặt của mọi người, có thể thấy được tiền đặt cược này không nhỏ.

- Giang Thần, chân huyết tương đương với tinh lực tiêu hao của tu sĩ Thần Du cảnh khi ngưng tụ thần huyết, cấp bậc Hỏa Phượng, một giọt cần mấy năm tiêu hao của hắn.

Cao Nguyệt nói.

Giang Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Cao Diễm và Cao Ly, nói:

- Thứ ta cần chỉ là đấu thôi đúng không? Một khi ta thua, mặc kệ thắng thua đều có thể làm khó dễ mẫu thân ta đúng không?

Hắn thẳng thắn như vậy, Cao Diễm khẽ cau mày, không hề trả lời hắn.

- Rốt cuộc ngươi muốn dài dòng tới khi nào? Không dám thì chạy về đại sơn đi!

Cao Lệ chờ đến mức thiếu kiên nhẫn, lần nữa mở miệng.

- Như vậy, hi vọng ngươi sẽ không phải hối hận.

Giang Thần nói.

- Hừ.

Cao Lệ chẳng muốn đáp lại lời vô tri này của hắn.

Lập tức, mọi người đi tới trên núi đá gần đây.

- Cao Lệ, giết hắn.

Trước khi bắt đầu, Cao Lệ nghe được một đạo thanh âm, nàng không cần quay đầu lại cũng đã biết là ai đang nói chuyện.

Cho dù nàng còn trẻ, thế nhưng được đi tới Nam Phong lĩnh đã nói rõ nàng đã tham dự vào bên trong tranh đấu quyền lợi.

Giết chết Giang Thần, lại nói hắn tài nghệ không bằng người, Cao Nguyệt cũng không có bất kỳ biện pháp nào cả.

- Ta đã xem qua biểu hiện của ngươi ở tỷ thí Thánh Viện, mặt khác phải nói cho ngươi biết, ta đã tốt nghiệp từ Thánh Viện, là học sinh xuất sắc

được Anh Hùng điện mời.

Cao Lệ nói:

- Nhưng mà Anh Hùng điện chỉ là nơi của những thiên tài yếu đuối không quyền không thế, ta khinh thường ở lại.

- May là người không ở lại, trình độ của Anh Hùng điện vốn đã rất đáng lo, nếu như người gia nhập, vậy sẽ biến thành không đủ tư cách rồi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Chênh Lệch Quá To Lớn

Cảnh giới của Cao Lệ là Thông thiên cảnh tầng năm cấp bậc, phương huyết thuần khiết là dày đặc, ngoài ra, trình độ võ học cũng không thấp.

Bằng không, Cao Ly và Cao Diễm cũng sẽ không giao trọng trách cho nàng.

Có điều, trên mặt của Giang Thần không nhìn thấy vẻ sốt sắng nào cả, trong mắt còn mang theo ý cười cân nhắc.

Hắn đột nhiên nghĩ đến từ sau khi đánh bại Thủy Thuần, ở Long vực hắn cũng không giao thủ với những người khác, cho nên mới bị người ta coi thường.

Trên thực tế, thực lực của hắn so với khi đó, đã tăng lên không chỉ gấp mười lần.

- Thần hỏa phần thiên: Tà Nguyệt Trảm!

Vũ khí của Cao Lệ là đao, khi ra chiêu kéo theo lửa cháy hùng hực, đao kinh đáng sợ phun trào ở trong biển lửa.

Giang Thần chú ý tới ngọn lửa hùng hực ở trên lưỡi đao của nàng, dày đặc như sữa bò, nhìn qua có vẻ rất nguy hiểm.

- Hỏa tâm ý cảnh đại thành sao?

Khóe miệng của Giang Thần nở nụ cười cân nhắc, xem ra trận chiến cũng không được coi là tệ nhạt.

Đặc biệt là, hắn đã nhận ra được sát ý trên người tiểu nữ này.

Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về phía hai người Cao Diễm và Cao Ly ở trên không trung.

Nói thật, mưu kế của Cao Diễm rất đơn giản, nhưng lại rất hữu hiệu, phỏng đoán lòng người, bắn trúng chỗ yếu của Cao Kha.

Nhưng mà hắn ngàn tính vạn tính, đều không ngờ tới được việc Giang Thần sẽ là Chân Huyết giả.

- Động thủ với ta mà ngươi lại dám phân thân?

Cao Lệ múa đao đánh đến, không quên quan sát Giang Thần, muốn tìm kẽ hở, kết quả phát hiện ra khắp toàn thân của Giang Thần đều là kẽ hở.

Lửa giận khi bị xem thường cùng với khuất nhục bị vả miệng trước đó trộn lẫn, sát ý tràn ngập tâm trí của nàng.

Một đao đủ để làm cho sông lớn khô cạn hạ xuống, muốn chia Giang Thần ra làm hai.

Nhưng mà khi đao đến gần Giang Thần còn nửa thước thì lại bị đỡ được rất triệt để.

- Tại sao lại không chứ?

Giang Thần hỏi ngược lại một câu, hắc đao trong tay vững vàng tiếp được một kích này.

Không chỉ có như vậy, ngay cả nhiệt độ hừng hực có thể hòa tan sắt thép cũng bị gió mạnh vô hình thổi tung.

- Làm sao lại vậy được?

Cao Lệ cả kinh, hoàn toàn không nghĩ tới kết cục sẽ là như vậy.

- Luôn miệng nói mình tuyệt vời cỡ nào, vậy mà người chỉ có chút trình độ ấy thôi sao? Người nói ta là rác rưởi, vậy người là cái gì chứ?

Giang Thần hỏi.

Mặt cười của Cao Lệ trắng bệch, vẻ kiêu ngạo biểu hiện ra ở Nam Phong lĩnh sáng nay từ từ biến mất.

- Đừng có đắc ý với ta!

Cao Lệ không hề từ bỏ mà điều động toàn lực, lần này không chỉ có đao trong tay, hai tay và vai đều phun trào ra một lượng lớn lửa hùng hực.

Ở trên mây liễu của Cao Lệ, xuất hiện đồ văn Thiên Phượng của Cao gia.

- Chết đi cho ta!

Tiếng nói vừa dứt, Cao Lệ như là phát điên múa đao chém lung tung, trong mấy giây ngắn ngủi đã chém ra hơn trăm đao, tất cả đều hướng về chỗ yếu của Giang Thần để bắt chuyện.

- Đáng ghét!

Nhưng mà, tất cả những hành động này đều là phí công, mỗi một đao đều Giang Thần bị đỡ được.

Hơn nữa từ đầu đến cuối Giang Thần đều rất là tùy ý, con mắt sắc bén nhìn thấu tất cả, liệu địch từ trước.

Hắc đao biến hóa mấy lần đã làm cho công kích của đối phương tan rã.

- Hiện tại người đã biết chênh lệch chưa, người cảm giác mình vừa này mình ngu xuẩn thế nào chưa?

Giang Thần nói.

Sau đó, Giang Thần đối thủ thành công, từng bước tiến lên phía trước, mỗi một đao nhìn như phổ thông đều làm cho Cao Lệ vô cùng chật vật.

- Thật là lợi hại!

Người chung quanh rất là bất ngờ, không phải bọn họ không nghĩ tới Giang Thần mạnh, nhưng cường như vậy lại là chuyện ngoài ý muốn của bọn họ.

Đây căn bản không phải là tỷ thí, hoàn toàn là một bên nghiền ép.

Có người nhìn về phía Cao Ly, vẻ mặt rất đồng tình.

Lấy ra một giọt chân huyết Hỏa Phượng để đánh cược, kết quả lại không nằm trong dự đoán, không biết đối phương sẽ suy nghĩ thế nào nữa.

Từ vẻ mặt đặc sắc trên mặt hắn, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có thể cảm nhận được một ít.

- Phượng Tuyệt Thiên Hạ!

Cao Lệ còn đang giãy dụa, đồng thời cũng dùng đòn sát thủ của bản thân.

Người lùi ra xa xa trước, tiếp theo toàn thân thúc giục lửa, ở dưới trạng thái hai tay cầm kiếm bay ra, thân thể xoay tròn.

Trong quá trình không ngừng xoay tròn, lửa cũng xoay quanh theo nàng, lạng lẽ hình thành một con Hỏa Phượng.

Chờ đến khi Hỏa Phượng thành hình, Cao Lệ đã làm cho người ta cảm giác có thể va đổ một ngọn núi lớn.

- Thông minh.

- Võ học của Cao Lệ không đủ, hiện tại cứng đối cứng, phát huy ra ưu thế cảnh giới, không chừng có thể xoay chuyển được càn khôn.

- Không biết Giang Thần có thể chịu đựng được một kích này hay không.

Trong tiếng nghị luận, Cao Kha nói:

- Tiểu muội, Cao Lệ hoàn toàn không có ý giữ lại thực lực, có lẽ là muốn giết Giang Thần.

- Không sao.

Cao Nguyệt lắc lắc đầu, nàng hiểu rõ thực lực của Giang Thần, biết Cao Lệ còn lâu mới có thể uy hiếp được nhi tử xuất sắc của nàng.

Sự thực cũng đúng như vậy, nhìn thấy đầu Hỏa Phượng này vọt tới, Giang Thần uốn éo cái cổ, sắc mặt không thay đổi.

- Người cho rằng ta chỉ dùng võ học thủ thắng người sao?

Nói đoạn, gió lớn được hình thành ở quanh người hắn, tia chớp nhỏ bé nhảy lên mấy lần, Lôi Đình thần giáp lóng lánh đã bám vào bên ngoài thân thể của hắn.

- Vô Thường Nhất Dao!

Giang Thần thu đao vào vỏ, thân thể nghiêng về phía trước, lướt nhanh ra, hắc đao lần nữa ra khỏi vỏ.

Người vây xem chung quanh chỉ nhìn thấy có một vết bóng đen lấy Hỏa Phượng làm trung tâm xẹt qua, toàn bộ quá trình đều được hoàn thành ở trong chớp mắt.

Tiếp đó, mọi người đã nhìn thấy Hỏa Phượng do Cao Lệ biến ảo mà thành đã chia ra làm hai, bị cắt ra từ vị trí chính giữa.

Mấy giây sau, tất cả ngọn lửa hùng hực bị dập tắt, thân thể Cao Lệ ngã xuống đất, lồng ngực tràn ngập máu, rất nhanh đã ngã vào trong vũng máu của chính mình.

Giang Thần ra chiêu, chỉ cần một đao đã chém giết đệ tử dòng chính xuất sắc của Cao gia.

Lời trước đó Cao Nguyệt đã nói, đột nhiên trở nên có trọng lượng lên.

- Quá ác, quá ác, chỉ là tỷ thí mà người lại đi giết người!

Trong lúc mọi người yên tĩnh, Cao Ly kia lần nữa dùng giọng nói lớn chói tai kia nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ của hần, hần lại muốn kiếm cớ để không phải giao ra một giọt chân huyết Hỏa Phượng.

Có điều, Cao Lệ cứ như vậy mà chết đi, quả thực đã gây ra phong ba không nhỏ.

- Cao Lệ từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, từng đao đều mang theo sát ý mãnh liệt, mỗi đao đều không có ý lưu tình, ta nghĩ không phải là các vị không có mắt.

Cao Nguyệt nói.

- Đó là Cao Lệ không đủ thực lực, chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Cao Ly nói.

- Buồn cười, khi xuất thủ, ai đều cho rằng nhi tử của ta yếu hơn chứ? Cao Lệ cũng không ngoại lệ, Ly thúc à Ly thúc, người thực sự là càng ngày càng không biết xấu hổ rồi.

- Người!

Cao Ly phản nộ chỉ qua đó, đang muốn nổi giận.

- Thế nhưng, Giang Thần có tâm giết người, điểm ấy là sự thực.

Cao Diễm mở miệng.

Giang Thần vẩy máu tươi trên lưỡi kiếm, chế giễu nói:

- Nói cách khác, nàng muốn giết ta, ta phải nhẫn nhịn khắc chế sao? Nàng yếu thì nàng có lý sao?

- Ta muốn xin tộc lão phán quyết.

Cao Diễm không để ý đến hăn, trái lại còn đưa ánh mắt nhìn về phía Cao Kha.

Cao Kha không có tỏ thái độ, người ở chỗ này lại biết chuyện này rất không đơn giản.

Tộc lão phán quyết, đây cũng là nghi thức thần thánh nhất của Cao gia.

Cao Diễm xin phán quyết vào lúc này, cân nhắc đến việc gia chủ bị bệnh liệt giường, cùng với tình hình của Cao Nguyệt, tuyệt không chỉ là vì nhằm vào Giang Thần không thôi.

- Lão hồ ly này, cùng chuẩn bị, mặc kệ thắng thua thế nào thì cũng sẽ cầu phán quyết!

Cao Kha nhỏ giọng nói.

- Không sai, phán quyết, xin tộc lão phán quyết!

Cao Ly hi vọng làm lớn chuyện này ra, như vậy sẽ không ai nhớ tới một giọt chân huyết Hỏa Phượng kia của hắn.

- Ca, đồng ý với hắn.

Cao Nguyệt nói.

- Tiểu muội?

Cao Kha rất khó hiểu, một khi bắt đầu phán quyết, vậy sẽ quyết định gia chủ đời tiếp theo là ai, là lúc song phương ngả bài.

Nhưng hiện tại, kế hoạch của bọn họ rõ ràng còn chưa đủ.

- Không có chuyện gì cả.

Cao Nguyệt nói xong, liếc mắt nhìn Giang Thần.

Mặc kệ đánh cược ra sao, một khi nói ra Chân Huyết giả thì sẽ có thể hoàn toàn thắng lợi.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Chân Huyết Có Đủ Hay Không?

Cao Kha không biết tình huống, không yên lòng, bởi vì một khi đồng ý phán quyết, hậu quả khó mà lường được.

Tranh luận chuyện của Giang Thần là nhỏ, làm khó Cao Nguyệt lấy này để ép hắn đi vào khuôn phép mới là chuyện lớn.

Nhưng mà ánh mắt của Cao Diễm như kiếm, không cho hắn không đồng ý.

- Được.

Bất đắc dĩ, Cao Kha không thể làm gì khác hơn là đồng ý phán quyết.

- Đáng thương.

Giang Thần liếc nhìn Cao Lệ trên đất, thầm nói:

- Còn nhỏ tuổi mà không cố gắng tu hành, tham dự vào chuyện như vậy, trở thành quân cờ của người khác.

Có người muốn nhờ tay Cao Lệ giết chính mình, đương nhiên, cũng nghĩ tới việc Cao Lệ sẽ bị hắn giết chết, nhưng người sau lưng kia căn bản không để ý tới nàng.

Có điều, Giang Thần cảm giác mình là mèo khóc chuột, lắc đầu một cái, hắn dứt bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Bởi vì đối tượng phán quyết là Giang Thần, cho nên sự tự do của hắn lập tức bị hạn chế, hắn và Cao Nguyệt đồng thời bị mang tới một ngọn núi ngoài Hỏa Phượng thành.

Trong ngọn núi bị đào rỗng, có một mảnh không gian rất rộng rãi.

Giang Thần đi vào theo những người khác, nhìn thấy bên trong không thấy ánh mặt trời giống như trong tường tượng của hắn, ở phía dưới cùng, có dung nham đang cuộn cuộn, ánh sáng nung theo nhiệt độ cao mà xua tan bóng đêm.

- Bắt đầu đi.

Người tiến vào đây đều là đại nhân vật của Cao gia, người xem nào nhiệt chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Phía sau Cao Diễm là tam thúc Cao gia, đám người Cao Ly.

Nhân số đội ngũ của Cao Kha nhiều hơn, thế nhưng sắc mặt của mỗi người đều rất khó coi.

Trong tay Cao Kha chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một khối lệnh bài bằng gỗ, không chờ người khác thấy rõ hắn đã ném ra ngoài.

Lệnh bài bằng gỗ rơi lên trên dung nham, lập tức nổi lửa, cháy hừng hực.

Trong vẻ mặt nghi hoặc của Giang Thần, cả ngọn núi truyền đến chấn động, bàn chân có thể cảm nhận được mặt đất đang rung động, cũng không lâu sau, từ dưới đáy dung nham có từng đầu Hỏa Phượng bay ra. Khi vọt tới trước mặt chúng nhân thì lại biến thành từng lão giả khí thế bức người.

Những người này, chính là tộc lão của Cao gia.

Bọn họ ngồi ở giữa không trung, thân thể bắn ra ánh sáng nhàn nhạt, đối mặt với đám người đứng ở lối vào, mặt không hề có chút cảm xúc, mi mắt hạ thấp xuống.

- Có chuyện gì?

Tổng cộng có năm người, người ngồi ở chính giữa chậm rãi mở miệng.

- Khởi bẩm tộc lão, một đệ tử dòng chính, trong lúc tỷ thí luận bàn đã có người lạnh lùng hạ sát thủ, tàn hại đồng môn.

Cao Ly là người thứ nhất nhảy ra nói.

Người bên Cao Kha rất bất mãn, nhưng ở trước mặt tộc lão, bọn họ không dám tranh luận.

- Rồi sao?

Phản ứng của tộc lão rất bình thản, Giang Thần thông qua sức quan sát sắc bén phát hiện ra, ở bên dưới sự bình thản này ẩn giấu đi vẻ không kiên nhẫn.

- Bởi vì người giết người là nhi tử của Cao Nguyệt.

Cao Diễm làm sao không biết được chứ, hắn lập tức nói ra trọng điểm.

Vừa nghe lời này, phản ứng của năm vị tộc lão rất lớn, mỗi người mở mắt ra, tinh mang bắn ra bốn phía.

Chợt, ánh mắt của bọn họ tụ tập lên trên người Cao Nguyệt, vẻ mặt rất phức tạp, khó có thể dùng lời để diễn tả ra được.

- Cao Nguyệt, người trở về từ khi nào vậy?

- Tam gia gia, vừa ngày hôm nay.

Cao Nguyệt nhìn vị tộc lão ở giữa, nói.

- Chất độc trên người của người đã được giải rồi sao?

Tộc lão ngồi đầu tiên nghiêm nghị nói.

- Đúng vậy, Phí lão.

- Là ai bảo người giải? Người cho rằng trải qua nhiều năm như vậy là có thể tự chủ trương giải độc sao? Là ai bảo người làm như vậy?

Vị Phí lão kia rất tức giận nói.

Bốn vị tộc lão khác nghiêm mặt, chờ đợi Cao Nguyệt trả lời.

- Là ta giải độc, các người hỏi dựa vào cái gì để giải độc, ta cũng muốn hỏi một chút, các người dựa vào cái gì để hạ độc?

Giang Thần đứng dậy, đối mặt năm tên với Tôn giả, hăn vẫn rất đúng mức.

Thân là một văn bối, lời nói của hăn làm cho người của Cao Kha và Cao Diễm rất bất ngờ.

- Người chính là nhi tử của Cao Nguyệt?

- Mẫu thân người không quan tâm tới lợi ích của gia tộc, chà đạp lên tâm huyết nhiều năm của gia tộc. Không để ý tới vinh dự của Thiên Phượng Cao gia, trốn tránh trách nhiệm thuộc về nàng, những chuyện này, chỉ hạ độc đã là một loại nhân từ rồi!

Phí lão kích động nói.

- Chỉ bởi vì lựa chọn người mình yêu thôi sao?

Giang Thần hỏi.

- Lợi ích của gia tộc lớn hơn tất cả!

Phí lão quát lên.

Mắt thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết sẽ biến thành ra sao, Cao Kha vội nói:

- Các vị tộc lão, phượng huyết trong cơ thể Giang Thần đạt đến trình độ tinh khiết.

-Ồ?

Lời này ngay cả Phí lão cũng rất bất ngờ, từng đôi mắt trên dưới đánh giá Giang Thần, muốn nhìn thấu hần.

Cao Diễm nói:

- Đây không phải là nguyên nhân giúp hần có thể tùy ý giết người, hơn nữa, ở với phạm nhân mà đã sinh ra tinh khiết, nếu là liên hôn, rất có thể sẽ ra cực phẩm, thậm chí là càng cao hơn.

Lời này vô cùng độc ác, sắc mặt của năm vị tộc lão lần nữa căng thẳng.

- Cứ tùy việc mà xét đi.

Tam gia gia trong miệng Cao Nguyệt nói.

- Các vị tộc lão.

Cao Ly lập tức nói:

- Ở dưới tình huống Giang Thần có thể không giết mà lại giết chết Cao Lệ, lòng dạ độc ác thế nào, từ việc này có thể thấy được.

- Tộc lão, là Cao Lệ có sát tâm trước!

Cao Nguyệt lập tức nói.

- Đó cũng là do nhi tử nhà ngươi không có tâm khoan dung, lòng dạ chật hẹp, Cao Lệ chỉ là hồ đồ nhất thời mà thôi!

Cao Ly rất vô liêm sỉ phản bác.

Cao Diễm tận dụng mọi thời cơ, nói:

- Tộc lão, trọng điểm của chuyện này là, Giang Thần cũng không phải là người Cao gia, bởi vì mẫu thân hắc cho nên tên của hắc không ở bên trên gia phả, hôm nay có thể đến đây là nể mặt tình huống của gia chủ mà có ngoại lệ, ta mới để hai người đến để vấn an gia chủ...

- Tình hình của Kinh Hồng thế nào rồi?

Một tên tộc lão ngắt lời hắc, hỏi.

- Sắp không xong rồi.

Cao Diễm tiếc hận một câu, nói tiếp:

- Chuyện này là Giang Thần dùng thân phận người bên ngoài giết chết đệ tử dòng chính Cao gia, phượng huyết trong cơ thể hắc lẽ ra không nên tồn tại! Còn Cao Nguyệt nữa, nàng đã mang đến tổn thất cho Cao gia, nhìn qua chỉ là một mình nàng, thế nhưng trên thực tế, ảnh hưởng rất là lớn, nếu không nghiêm trị, hậu nhân sẽ không tuân thủ liên hôn, Cao gia sẽ xong đời!

- Vậy người nói xem nên làm gì?

Phản ứng của các tộc lão rất thống nhất, chờ Cao Diễm tiếp tục nói.

- Nếu như để cho người nhà lại uống thuốc độc, chuyện này nói ra thực sự khó nghe, dù sao Cao Nguyệt cũng là người có phượng huyết cực phẩm, nên kính dâng cho gia tộc, theo ta biết, Phó minh chủ Tuyết Phi Long của liên minh truyền thừa, thế tử hãn mới mất không lâu...

Cao Diễm nói ra kế hoạch độc ác của bản thân.

- Cao Diễm! Tuyết Phi Long kia so với người còn già hơn, người muốn tiêu muội ta gả cho hãn sao?

Cao Kha phản nộ ngắt lời hãn.

Cao Diễm thầm cười gằn ở trong lòng, thế nhưng mặt ngoài rất kích động, chỉ trích nói:

- Tất cả đều dùng lợi ích của gia tộc để làm chủ, người thân là gia chủ tạm quyền, càng nên như vậy!

- Như vậy tôn nghiêm của thế gia truyền thừa ở đâu?

Cao Kha phản bác.

- Tuyết Phi Long là Phó minh chủ liên minh, có thể gả cho hãn là vinh hạnh.

Cao Diễm nói.

- Người nói láo!

Cao Kha mắng.

- Cao Kha!

Hãn vừa dứt lời đã bị năm tộc lão la rầy.

Tức thì, sắc mặt của Cao Kha trắng bệch, ý thức được mình đã trúng kế.

- Chuyện của Kinh Hồng, người ngoài còn không biết, nhất định phải mau chóng chọn lựa gia chủ, tránh cho bị người khác thừa lúc vắng mà vào, còn Cao Nguyệt và nhi tử của người, Cao Diễm nói cũng không sai, ảnh hưởng mang đến vô cùng lớn.

Phí lão nói.

- Ta sẽ không tái giá, huống chi phu quân ta vẫn còn đó.

Cao Nguyệt nói.

- Cao Nguyệt! Người không có lựa chọn khác!

Phí lão cả giận nói.

- Phụ thân của ta đã sắp là Đại tôn giả, thực lực như vậy, ở Cao gia cũng không có.

Giang Thần nói.

- Đại tôn giả sao?

Tộc lão rất bất ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không xúc động được đến bọn họ.

- Giang Thần, người vẫn không nắm được trọng điểm, trọng điểm không phải là phụ thân người, là người!

Cao Ly quát lên.

- Phượng huyết tinh khiết, cũng không đủ sao?

Giang Thần hỏi.

- Vẫn còn thiếu rất nhiều, bởi vì đời kế tiếp của người, rất có khả năng ngay cả dày đặc cũng không đạt tới, đời kế tiếp kế tiếp của người, e rằng ngay cả bình thường cũng không có, đây chính là cực hạn của một nửa phạm huyết!

- Như vậy, chân huyết có đủ hay không?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Hạ Độc

Một câu nói đã làm cho tất cả mọi người trầm mặc.

- Không...

Cao Ly theo bản năng muốn nói không đủ, thế nhưng đợi đến lúc nghe rõ Giang Thần nói cái gì, hăn lập tức sửng sốt.

Lúc này Giang Thần đã gần như hiểu rõ tình huống của mình, Cao Kha đứng ở phía bên mình, kẻ địch là Cao Diễm, mà người có quyền quyết định chính là tộc lão.

Sau đó, hăn lựa chọn nói ra chân tướng.

- Giang Thần, người biết mình đang nói cái gì không?

Vị tam gia gia trong các tộc lão hỏi.

- Chân Huyết giả, dục hỏa trùng sinh, phượng huyết cực phẩm cũng phải hít khói.

Giang Thần nói.

Nghe thấy hăn nói như thế, tất cả mọi người đều biết Giang Thần hiểu rõ mình đang nói cái gì.

- Phụ thân của ta không tới bốn mươi tuổi đã là Tôn giả đỉnh cao, mà ta là Chân Huyết giả, ta rất muốn hỏi các vị tộc lão một chút, dựa vào cái gì mà hạ độc mẫu thân ta? Lại dựa vào cái gì mà ép người tái giá chứ?

Giang Thần lại nói.

Ba chữ dựa vào cái gì, vừa nãy hắc đã nói qua, nhưng lần này, lại làm cho sắc mặt của tộc lão và những người khác thay đổi.

- Đây là chuyện không thể nào!

Thân thể hơi khom của Cao Diễm bất tri giác đứng thẳng lên, âm thanh run rẩy, đây là lần thứ nhất hắc kích động như thế.

Xem ra hắc cũng hiểu rõ, nếu như Giang Thần là Chân Huyết giả, như vậy tất cả tâm huyết của hắc đều sẽ uổng phí.

- Không sai, người không thể là Chân Huyết giả được!

Cao Ly cũng như vậy, hắc đối đầu với mẫu tử hai người khắp nơi, cho nên cũng rất sợ đây là sự thực.

- Có phải là thật hay không, không tới phiên các người tới phán đoán.

Cao Nguyệt chầm chọc một câu.

Tức thì, ánh mắt của mọi người tụ tập ở trên thân năm vị tộc lão.

- Thật sao?

Bọn họ nhìn Cao Nguyệt một chút, lại nhìn Giang Thần một chút.

Cao Nguyệt nói ra chuyện Giang Thần từ nhỏ đến lớn, trong cơ thể không có chút phượng huyết nào cả, chuyện này rất phù hợp với đặc điểm của Chân Huyết giả.

Sau đó, tộc lão để Giang Thần nói ra chuyện thức tỉnh.

Giang Thần nói không biết, sau khi hắc chết đi rồi phục sinh thì mới phát hiện ra mình nắm giữ năng lực khống hỏa.

Các tộc lão gật gật đầu, căn cứ vào ghi chép, tất cả Chân Huyết giả đều không nhớ quá trình thức tỉnh, trong quá trình này, bọn họ là người chết.

Đương nhiên, chỉ vền vện dựa vào lời nói sẽ không đủ.

Năm tộc lão nhìn qua hắc, đột nhiên đồng thời ra tay, ngọn lửa hùng hực giống như rồng cuộn cuộn, sóng nhiệt kinh người, ngay cả đám người Cao Kha, Cao Diễm cũng bị bức ép lùi về phía sau.

Rất nhanh, rồng lửa đã biến thành một cái cửa thật dài.

- Nếu như người là Chân Huyết giả thì vượt qua Hỏa Môn, nếu bình an vô sự, như vậy đã chứng minh lời người nói chính là sự thật.

Phí lão nói.

- Nếu như là thật, như vậy nên làm gì?

Giang Thần không vội tiến vào, còn hỏi ngược lại một câu.

Tộc lão nhìn nhau, tam gia gia nói:

- Chúng ta sẽ vì sai lầm năm đó mà bồi thường cho mẫu tử các người.

- Được.

Giang Thần đang chờ câu này, hắc không nói hai lời đi vào Hỏa Môn.

Người khác thì có chút lo lắng, nhưng hắc so với ai khác còn hiểu rõ hơn, hắc không lừa người khác.

Tới gần Hỏa Môn, còn chưa cất bước đi vào, y phục trên người Giang Thần đã cháy hùng hực.

Nhưng da dẻ dưới y phục lại nhưng không bị một chút ảnh hưởng gì cả, cũng không cảm thấy bất kỳ thống khổ gì cả.

Ở trong ánh mắt căng thẳng của những người khác, Giang Thần đi vào Hỏa Môn, tiếng kêu thảm thiết trong dự liệu không truyền ra, trái lại còn có thể nhìn thấy bóng người của hắn đang không ngừng đi về phía trước.

- Xong.

Cao Ly ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, ngẫm lại lời mà hắn mới vừa nói qua, trong lòng phát khổ, thế nhưng lại không thể biểu hiện ra ở trước mặt của Cao Diễm.

Bởi vì vẻ mặt của Cao Diễm, so với bất kỳ người nào còn khó coi hơn cả.

Ngược lại, năm vị tộc lão đã triệt để thay đổi sắc mặt, nụ cười vui mừng tỏa ra ở trên mặt, chuyện này đối với vị vị cùng cảnh giới của bọn họ mà nói, là chuyện rất không dễ dàng.

Rất nhanh, Giang Thần đã từ một phía khác của Hỏa Môn đi ra, bình yên vô sự, chỉ là thân thể đã trở thành trần truồng mà thôi.

Sau đó hắn thi triển Lôi Đình thần giáp, dùng điện quang óng ánh che các vị trí then chốt, lại dùng tốc độ nhanh chóng mặc y phục vào.

- Quá tốt rồi!

- Bao nhiêu năm! Bao nhiêu năm rồi! Rốt cục Cao gia đã xuất hiện Chân Huyết giả!

- Cao gia, sẽ leo lên giai đoạn mới!

Bất kể là lật xem lịch sử của thế gia truyền thừa nào thì đều phát hiện ra phạm là thế gia xuất hiện Chân Huyết giả, ở mấy trăm năm sau đó đều là

phong quang vô hạn.

- Không biết Cao Diễm có còn muốn mẫu thân ta tái giá nữa không?

Khi Giang Thần nói lời này, hắn liếc nhìn Cao Diễm ở bên cạnh.

Vừa nãy hắn chính mồm nghe được chuyện gả cho Tuyết Phi Long, trong lòng hắn đã kìm nén một cơn lửa giận.

- Ta làm vậy là suy nghĩ vì gia tộc!

Cao Diễm nói.

Vô vọng lật đổ Cao Kha, chức gia chủ cũng đừng hy vọng, nhưng Cao Diễm vẫn hiểu được hai chữ tự vệ.

- Giang Thần, đó chỉ là kiến nghị của Cao Diễm, chúng ta còn chưa tiếp thu mà.

Thái độ của năm tộc lão đối với Giang Thần đã xảy ra chuyển biến rất lớn.

- Không sai, Cao Diễm làm vậy cũng là vì lợi ích của gia tộc, không có công cũng không có tội.

Cao Ly tỉnh ngộ lại, vội vàng nói.

Giang Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Thật sao? Ta không nhìn thấy được.

- Giang Thần, ngươi có ý gì? Người giết Cao Lệ, ta xin phán quyết, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Cao Diễm nói.

- Ta đã từng nói chuyện này sao? Gia chủ Cao gia, cũng chính là vị ngoại công của ta, cũng không phải là bởi vì bị bệnh cho nên mới dẫn đến như vậy, mà là bị hạ độc!

Giang Thần nói.

- Hạ độc? Là ai làm như vậy?

Cao Kha và Cao Nguyệt thân là con, cho nên cũng là người để ý nhất.

- Một khi ngoại công chết rồi, người được lợi sẽ là ai?

Nghe thấy hần nói như thế, Cao Kha và Cao Nguyệt lập tức nhìn sang chỗ Cao Diễm.

- Giang Thần, người ngấm máu phun người, Cao gia đã mời nhiều y sư như vậy, tất cả đều nói là bởi vì tâm bệnh dẫn đến, người lại nói hạ độc, sao vậy? Muốn nhân cơ hội chèn ép ta sao?

Cao Diễm cãi.

- So với thủ đoạn hèn hạ của người, ta cũng không bịa đặt, còn có phải là hạ độc hay không, các vị có thể đi theo ta, ta có thể giải độc, một mặt lại làm cho các người biết độc được là cái gì, thậm chí, còn có thể làm cho các người biết là ai hạ độc!

Giang Thần nói.

- Giang Thần, việc này liên quan trọng đại, người không nên nói lung tung.

Phí lão nghiêm túc nói.

- Ta có thể giải được độc của Thôi Mệnh hoa, đương nhiên có thể nhìn ra được các độc khác.

Giang Thần nói.

- Cũng đúng, vậy thì đi thôi.

Chuyện phán quyết đã sống chết mặc bay, hiện tại chuyện mà mọi người quan tâm nhất chính là, tình hình của gia chủ đương nhiệm Cao gia như thế nào.

Giang Thần ám chỉ Cao Diễm hạ độc, nếu như là thật, chuyện này sẽ gây ra chấn động.

Bề ngoài Cao Diễm ra vẻ phần nộ khi bị người ta vu oan, thế nhưng trong lòng thì lại lo lắng không ngớt, vốn hắn không tin Giang Thần có bản lĩnh như vậy, thế nhưng nghe được hắn ta giải độc của Thôi Mệnh hoa, trong lòng mới hoảng hốt như thế.

Một khi chuyện bại lộ, kết cục của hắn sẽ không phải đơn giản là chết như thế.

Kết quả là, khi đội ngũ mới vừa ra khỏi núi, hắn đột nhiên ra tay không hề có điềm báo trước, một chưởng của Tôn giả đập về phía Giang Thần.

- Cao Diễm!

Từ hành động này, năm tên tộc lão cũng không phải người ngu, không khó để nhìn ra được đã xảy ra chuyện gì, bọn họ giận dữ, không nghĩ tới lời Giang Thần nói là thật.

Giang Thần là hi vọng của Cao gia!

Bọn họ tuyệt đối không thể để cho Giang Thần xảy ra chuyện gì.

Cũng còn may, Cao Diễm chỉ ra vẻ đánh một chiêu, khi tâm tư của mọi người đặt ở trên người Giang Thần, hắn xoay người chạy, gậy cũng

không cần, thân thể đè ép không khí, phát ra tiếng rít gào chói tai.

- Lẽ nào người đã quên, mình đang ở Hỏa Phượng thành sao? Chạy, người có thể chạy được tới đâu?

Thanh âm phần nộ của năm vị tộc lão vang vọng ở trong trời đất, sau đó, thân thể còn không đi xa của Cao Diễm bị cố định lại.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Trùng Độc

Nhìn thấy Cao Diễm bị bắt, tâm tư của Cao Kha khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Người này, là kình địch của hắn, ở trong quá khứ và những năm gần đây, hắn bị quản chế khắp nơi, không địch lại nổi sự cáo già của đối phương.

Nhưng mà, Giang Thần vừa mới đến Hỏa Phượng thành đã làm cho Cao Diễm rơi đài, mặc dù nói là bởi vì chân huyết, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, nếu như từ lúc mới bắt đầu đã để lộ ra chuyện chân huyết thì sao chứ?

Đầu tiên, lệnh hạn chế của Cao Nguyệt sẽ không bị giải trừ, Giang Thần còn bị sát thủ tinh nhuệ nhất Long vực ám sát.

Cao Diễm luôn miệng nói vì lợi ích của gia tộc, tuyệt đối sẽ bởi vì đã tâm của mình mà diệt trừ Giang Thần nắm giữ chân huyết.

Thế nhưng Giang Thần rất thông minh, mãi đến tận lúc bắt đầu phán quyết, nhìn thấy tộc lão mới nói ra, làm cho Cao Diễm đột nhiên không kịp chuẩn bị, lại vạch trần âm mưu hạ độc, làm cho Cao Diễm triệt để bị diệt vong.

- Thực sự là thiếu niên đáng sợ.

Cao Kha không nghĩ tới chuyện này, nhận định phiến diện trong lòng đối với hắn nương theo chân huyết cũng tan thành mây khói, hiện giờ chuyện hắn muốn làm đó chính là xin lỗi.

- Tộc lão, các người tin tưởng Giang Thần như vậy sao?

Cao Diễm không cam lòng hét lớn.

- Mọi việc đều cần phải mắt thấy là thật, nếu như người không chột dạ thì tại sao lại muốn ra tay với Giang Thần, tại sao lại muốn chạy?

Cao Diễm cắn răng, trong mắt hiện lên vẻ quyết tâm, lạnh lùng nói:

- Không sai, là ta hạ độc hắc, hắc không xứng làm gia chủ, ngay cả nữ nhi mình cũng không quản lý tốt, làm hại Cao gia bị các thế gia truyền thừa khác chế nhạo.

- Người hiểu rõ mình muốn gì, không cần nói đường hoàng như vậy!

Cao Kha cả giận nói.

-Ồ, bất kể như thế nào, hiện giờ mạng của Cao Kinh Hồng đang ở trên tay ta, một mạng đổi một mạng, ta sẽ giao ra thuốc giải, các người để ta đi!

Cao Diễm nói thẳng ra, hiện giờ hắc đang nghĩ tới việc làm sao có thể sống tiếp được.

Hắc không quên nhìn về phía Giang Thần, đặc ý nói:

- Đừng tưởng rằng hắc thật sự có thể giải được độc, các danh y Long vực cũng không nhìn ra được, coi như hắc thật sự có bản lĩnh, thời gian cho phép sao? Thân thể của Cao Kinh Hồng có thể để cho hắc tiêu hao nữa sao?

Lời nói của hắc làm cho các tộc lão muốn ra tay sửng sốt.

Thế nhưng mạng của Cao Kinh Hồng nhất định phải bảo vệ.

Sau đó, ánh mắt của không ít người nhìn về phía Giang Thần.

- Thần nhi, có thể được không?

Cao Nguyệt có chút không yên lòng, lúc trước giải độc của nàng cũng cần dùng mấy năm.

- Không thành vấn đề.

Giang Thần gật gật đầu, nói:

- Các vị tộc lão, các người cứ nhốt hắc ở đây là được, ta sẽ lập tức giải độc, không bao lâu nữa là được rồi, thậm chí, hiện tại các người có thể giết hắc, đương nhiên, các người sẽ không yên tâm, ta cũng rất thích khi nhìn thấy dáng vẻ tuyệt vọng của hắc.

Nói xong, hắc và Cao Nguyệt bay trở về Hỏa Phượng thành.

- Một lát nữa đừng khóc lóc van cầu ta.

Cao Diễm bĩu môi, nếp nhăn trên mặt dường như càng sâu hơn nữa.

Một lần nữa đi tới gian phòng của Cao Kinh Hồng, ở dưới ánh mắt của Cao Kha và Cao Nguyệt, Giang Thần bắt đầu giải độc.

Trong tay hắc chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy cây châm bạc dài, theo động tác trên tay của hắc mà đâm vào các nơi ở nửa người trên của Cao Kinh Hồng.

- Nói là độc, không bằng nói là trùng độc, vì lẽ đó các y sư khác không thấy được.

Giang Thần nói xong mới xé y phục trên người Cao Kinh Hồng ra.

Cao Nguyệt đi tới bên giường thì đã nhìn thấy ở cạnh chân bậc, dưới da có vật gì chuyển động, nhìn dáng vẻ dường như là trùng thật.

- Trời.

Cao Kha kinh ngạc thốt lên một tiếng, số lượng những con trùng này không ít, hầu như muốn làm cho da dẻ nổ tung.

Nếu như quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra trùng độc tán loạn khắp nơi đã bị chân bậc nhốt vào bên trong, chỉ để lại dấu vết đi về phía yết hầu.

Giang Thần lại hạ chân bậc xuống, dẫm vào phía trên rốn.

Tức thì, tất cả trùng như chịu cái gì đó kích thích, như tre già măng mọc chui lên phía trên.

- Chú ý tiêu diệt tất cả trùng độc.

Giang Thần nhắc nhở một câu.

Tiếng nói vừa dứt, Cao Kinh Hồng đã vắn eo, người rời khỏi giường, miệng há thật to, từng con quái trùng không ngừng bắn ra, hơn nữa còn có quỹ tích tuần hoàn, hình thành một cái vòng xoáy.

- Đáng ghét.

Cao Kha có năm mơ cũng không ngờ tới bụng phụ thân có nhiều trùng độc như vậy, hấn phần nộ cong ngón tay búng một cái, một đám lửa đánh vào trong đám trùng độc, dùng tốc độ nhanh nhất để đốt rụi.

Sau khi hoàn thành tất cả những thứ này, thân thể Cao Kinh Hồng dán sát vào giường, không giống như bị bệnh liệt giường trước đó nữa, có thể nhìn rõ đã có chuyển biến rất tốt.

Sức khôi phục của Tôn giả được thể hiện ra vào lúc này, Giang Thần nói:

- Người sẽ không có chuyện gì đâu.

- Được.

Cao Kha vừa mừng vừa sợ, tiếp theo cũng không quay đầu lại mà xông ra ngoài, hẳn muốn nói cho tộc lão biết tin tức này, tru diệt Cao Diễm.

- Giang Thần.

Cao Nguyệt bỗng nhiên kêu lên.

- Vâng?

- Không có gì.

Cao Nguyệt lắc lắc đầu, quả thực nàng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Mẫu thân, người cứ yên tâm, Cao gia sẽ lấy mẫu tử chúng ta làm vinh quang, sứ mệnh người chưa hoàn thành, cứ giao cho con.

Tự mình đi tới Cao gia, Giang Thần mới hiểu rõ điểm khó xử và nỗi khúc mắc của mẫu thân.

- Ủm.

Cao Nguyệt nở nụ cười xán lạn, áy náy và bi thương khi đến đã giảm bớt không ít, đồng thời còn cao hứng vì nhi tử có bản lĩnh như thế.

Một mặt khác, Cao Kha trở lại trên núi, nhìn Cao Diễm căng thẳng, hẳn nói ra tin tức làm đổi phương tuyệt vọng.

- Cao Diễm, người lại dám hạ trùng độc với phụ thân ta! Quả thực là tội không thể tha! Hơn nữa ta nói cho người biết, trùng độc của phụ thân ta đã bị quét sạch, không cần người nữa, người sẽ vì tội ác của mình mà trả giá thật lớn đi!

- Không thể! Hắn không thể giải trùng độc này!

Cao Diễm hoàn toàn không tin.

Thế nhưng, hắn có tin hay không đã không quan trọng, năm vị tộc lão đồng thời ra tay, ở dưới ngọn lửa hùng hực cực nóng, hắn đã trở thành than đen, khi rơi xuống thân thể đã chia năm xẻ bảy.

- Hít.

Cao Ly hít vào một ngụm khí lạnh, cũng còn may tộc lão không định trừng phạt những người đi theo như bọn họ.

Hắn suy nghĩ một chút, vội vã chạy về chỗ ở của mình, chuẩn bị một giọt tinh huyết, không, một giọt không đủ, hắn nghĩ tới lời đã nói của mình, hắn quyết tâm, chuẩn bị ba giọt đưa tới cho Giang Thần.

Không tới một ngày, tin tức Cao Diễm hạ độc gia chủ, bị tộc lão đánh giết truyền khắp tộc địa Cao gia.

Chuyện này đương nhiên đã gây ra sóng to gió lớn, tin tức này do người có địa vị nói ra, đương nhiên có độ tin cậy rất lớn. Mà tộc nhân Cao gia đối với cách làm của Cao Diễm, rất khinh thường và căm hận, cũng còn may gia chủ không có việc gì lớn cả.

Mặt khác, Cao Nguyệt tiểu thư một lần nữa được Cao gia tiếp nhận, nhi tử của nàng được ghi tên vào trong gia phả.

Nghe nói là bởi vì phượng huyết của Giang Thần đã đạt đến tinh khiết.

Chuyện có liên quan tới chân huyết, tộc lão Cao gia tạm thời giữ kín bí mật, làm vương bài và đòn sát thủ của gia tộc.

...

- Cao Nguyệt, chúng ta có lỗi với người.

Ở Hỏa Phượng thành, toàn bộ các cao tăng ép sát Cao Nguyệt lúc trước đi tới trước mặt nàng, xin lỗi nàng.

Tam gia gia trong miệng nàng nói:

- Vốn chúng ta tưởng rằng liên hôn mới là đường ra duy nhất, nhưng mà bởi vì sự ngu xuẩn của chúng ta đã phạm vào sai lầm lớn, ta hi vọng người có thể tha thứ. Chỉ cần người ở lại, vị trí tộc trưởng Cao gia vẫn còn, người vẫn là người đầu tiên thuận vị gia chủ Cao gia.

- Không, ca ca so với ta còn thích hợp hơn.

Cao Nguyệt nói.

- Thế nhưng Giang Thần chính là chân huyết, nhất định phải kế thừa Cao gia, nếu để cho ca ca người lên, sau đó lại để con người lên, như vậy sẽ hoàn toàn rối loạn, còn không bằng cứ sắp xếp theo năm đó đi.

Nghe được chuyện này có quan hệ với Giang Thần, Cao Nguyệt chăm chú suy nghĩ một chút, cuối cùng đã đồng ý.

Nếu như Cao gia toàn lực bồi dưỡng Giang Thần thì sẽ làm cho thực lực của hắn tăng nhanh như gió.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Tranh Giành Gia Chủ

- Gia chủ sao?

Biết được sắp xếp của Cao gia, Giang Thần rất bất ngờ, bởi vì quan hệ dòng họ cho nên hắn chưa từng nghĩ tới việc này.

Lại vừa nghĩ lại, vốn Cao gia đã sắp xếp mẫu thân Cao Nguyệt hắn trở thành gia chủ, đương nhiên nhi tử của nàng sẽ là người kế thừa kế tiếp.

Điểm đáng để chú ý duy nhất là Cao Kha có để ý hay không, bởi vậy mà trong lòng ghi hận, để lại mầm tai họa hay không.

Dù sao, hắn là gia chủ tạm quyền hiện tại, dưới lợi ích, bất kỳ người nào cũng sẽ thể hiện ra vẻ mặt âm u của mình.

Chỉ là nghĩ đến Cao Kha không tiếc mất đi vị trí gia chủ cũng phải bảo vệ Cao Nguyệt, đã làm cho Giang Thần cảm giác mình đã nghĩ quá nhiều.

Sau đó, Giang Thần cứ như vậy tiếp thu sắp xếp của Cao gia, cũng nhìn thấy Cao Kinh Hồng vào ngày thứ hai.

- Đưa tay xua mây nhìn thấy ánh tranh, khổ tận cam lai.

Cao Kinh Hồng không quan tâm tới việc Cao Diễm hạ độc mình chút nào, hắn cầm lấy tay của Cao Nguyệt, nước mắt nóng hổi rơi xuống.

Hắn biết tin tức Cao Nguyệt trở về gia tộc, tộc lão không ngăn cản từ bên trong, hắn rất vui mừng, đối với tôn tử của mình, hắn lại càng hài lòng hơn nữa.

Chỉ có điều, hẳn có thể cảm nhận được Giang Thần không hài lòng đối với vị ngoại công như hẳn...

Có điều Cao Kinh Hồng không trách hẳn chút nào, độc năm đó, chính là mình đã để cho Cao Nguyệt ăn vào.

Cao Kha đứng ở bên cạnh, không nói một lời, lẳng lặng nhìn tất cả những thứ này.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một người xông vào, là một nữ nhân xinh đẹp, nàng nói:

- Gia gia, dù sao Giang Thần cũng là ngoại tôn, thậm chí không phải họ Cao, dựa vào cái gì mà tặng chức vị gia chủ cho hẳn chứ?

- Hỏa Linh!

Cao Kha lập tức phản nộ, quát lên:

- Con về từ lúc nào vậy?

- Phụ thân, người đảm nhiệm chức vị gia chủ tạm quyền gian khổ hơn mười năm, kết quả thì lại tốt rồi, hai người kia vừa tới đã cướp đi tất cả!

Nữ tử tên là Hỏa Linh bất bình thay hẳn, khi nói tới Giang Thần và Cao Nguyệt, trong giọng nói tràn ngập vẻ xem thường.

Phanh!

Chỉ là nghe thấy nàng nói như thế, Cao Kha trực tiếp cho nữ nhi của mình một cái tát, khí lực vô cùng lớn, lập tức làm cho nửa gò má của nàng sưng lên.

- Cao Kha!

- Ca ca!

Cao Kinh Hồng và Cao Nguyệt đều cảm thấy quá mức rồi, trong mắt của hai người, dù sao Hỏa Linh cũng còn nhỏ.

Cao Hỏa Linh, nữ thiên tài đứng hạng nhất Thăng long bảng, tuổi còn trẻ đã là Thông thiên cảnh tầng bảy.

Ở Long vực, Thông thiên cảnh tầng bảy không thể chỉ có một trăm, bảng chữ giáp chỉ có một trăm người đã nói rõ nàng rất ưu tú ở trên võ học và các phương diện khác.

Một cái tát này làm cho nàng bất ngờ, cũng làm cho nước mắt của nàng chảy xuống.

- Cao Kha, chàng làm cái gì mà đánh con vậy?

Rất nhanh, ngoài cửa lại có một phụ nhân xinh đẹp đi vào, kéo Hỏa Linh về bên người mình.

- Là nàng gọi nó về sao?

Cao Kha hỏi.

- Không sai! Bất kể ra sao, chàng nên là gia chủ đời tiếp theo mới đúng!

Phụ nhân kia kích động nói.

Giang Thần thở dài một hơi, đây chính là tương quan lợi ích.

Cao Kha đồng ý từ bỏ vị trí gia chủ, thế nhưng người đứng bên cạnh hắn không đồng ý, hắn không có chút bất ngờ nào cả.

- Gia gia, con không phục! Hẳn ngoại trừ may mắn thu được chân huyết ra, sao có thể so sánh được với con chứ?

Cao Hỏa Linh không tiếp tục để ý phụ thân mà oán hận nói với Cao Kinh Hồng đang trên giường.

- Hỏa Linh...

Trong khoảng thời gian ngắn Cao Kinh Hồng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Thực lực của mẫu thân người không bằng phụ thân ta, thực lực của người không bằng ta, người cho là mình có tài cán gì để đảm nhiệm chức vị gia chủ chứ?

Nhưng Cao Hỏa Linh lại bắt đầu làm khó dễ Giang Thần.

- Người cho rằng, ta không sánh được với người?

Giang Thần hỏi ngược lại.

-Ồ, ta đứng đầu Thăng long bảng, nếu như người có bản lĩnh thì cũng leo lên trên đó cho ta.

Cao Hỏa Linh khiêu khích nói.

Bởi vì nhân tố ảnh hưởng tới sức chiến đấu quá nhiều, vì vậy giá trị cảnh giới sẽ càng ngày càng nhỏ, có lúc cảnh giới giống nhau thế nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Cao Hỏa Linh, chính là tồn tại cao cấp ở bên trong Thông thiên cảnh tầng bảy.

Vào lúc này, Cao Kinh Hồng đã có quyết định, hẳn nói:

- Hỏa Linh, như vậy đi, khi ta thoái vị, nếu như con vẫn dẫn trước Giang Thần như cũ, vậy thì vị trí gia chủ này sẽ rơi vào trên người phụ thân con. Nếu như con bị vượt qua, vậy thì sẽ là của cô cô con, được chứ?

- Phụ thân!

Cao Kha nhú nhú mày, nói:

- Chuyện này không hợp quy củ!

- Ha ha, chuyện này có cái gì không hợp quy củ chứ? Yếu lùi mạnh tiến mà, có điều Hỏa Linh, nếu như con dùng thủ đoạn hèn hạ, như vậy thì lại là chuyện khác, còn Giang Thần nữa, con cũng như thế.

Nhưng Cao Kinh Hồng không thèm để ý, hắn quyết định thay cho hai người.

- Gia gia, đối phó với hắn, con không cần bất kỳ thủ đoạn hèn hạ gì cả.

Cao Hỏa Linh rất thích khi nghe thấy gia gia nói như thế, khi lần nữa nhìn về phía Giang Thần, khoe miệng nàng mang theo vẻ cười nhạo, nói:

- Nếu như ngươi muốn so với ta, trước hết cứ leo lên hạng nhất Thăng long bảng đi, nếu như ta nhớ không lầm, hiện tại dường như ngươi cũng đang ở hạng hai Thăng long bảng cuối cùng đúng không?

- Thật sao?

- Thủy Thuần, người đánh bại Thủy Thuần, không phải là hạng hai hay sao?

- Ồ.

Giang Thần đã hiểu ra.

Cũng giống như Tân hỏa bảng, đánh bại đối phương thì có thể thay thế được vị trí của người kia.

Thủy Thuần là Thông thiên cảnh tầng ba, Thủy tâm ý cảnh không thấp.

Thăng long bảng, chia làm giáp, ất, bính, đinh bốn cái bảng.

Mỗi một bảng đều có 100 người, Thủy Thuần xếp hạng hạng hai ở bảng cuối cùng, chuyện này cũng có ý nghĩa là cách bảng của Cao Hỏa Linh ít nhất 100 người.

Giang Thần đã từng trải nghiệm qua Tân hỏa bảng cho nên hẳn biết, càng đi lên trên, chênh lệch thực lực của mỗi người sẽ lại càng lớn.

Cao Hỏa Linh trước mắt này quả thực là kình địch của hắn sau Ninh Hạo Thiên.

- Hơn nữa nếu như ta nhớ không nhầm, qua mười ngày nữa người sẽ bị Anh Hùng điện khai trừ!

Cao Hỏa Linh lại nói.

- Khai trừ?

Giang Thần ngẩn ra, lập tức nhớ tới xử phạt của bản thân, cần phải chém giết một vị tùy ý ở bên trong Trừ Ma bảng.

- Người có thực lực thấp nhất trong Trừ Ma bảng, cũng có thực lực ở bảng hạng nhất của Thanh Long bảng.

- Người đã nói xong chưa?

Giang Thần hỏi.

- Hừ, người sẽ luôn sống ở bên dưới bóng tối của ta mà thôi!

Cao Hỏa Linh liếc mắt nhìn hắn một cái, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

- Giang Thần, không nên xem thường Hỏa Linh, nó là một trong những người mạnh nhất của đệ tử dòng chính Cao gia, hiện giờ còn còn không phải đối thủ của nó đâu.

Cao Kinh Hồng nói.

- Trên đời còn có rất nhiều người mà ta không phải là đối thủ, thế nhưng, thời điểm mà bọn họ không phải là đối thủ của ta cũng không còn xa nữa.

Giang Thần nói.

- Ha ha ha ha.

Đối với lời nói hùng hồn như vậy của hắn, Cao Kinh Hồng nở nụ cười to sang sảng.

- Giang Thần, ở đây có ba giọt tinh huyết Hỏa Phượng, ta sẽ bảo quản giúp con, chờ thân thể con tiếp nhận được sự thần kỳ phượng huyết sẽ lại cho con dùng.

Cao Nguyệt bổng nhiên nói.

- Hừm, quả thực nên như vậy.

Cao Kinh Hồng gật đầu tán thành.

Nhìn tư thế của Cao gia, đã chuẩn bị kỹ càng kế hoạch tu hành cho hắn, có điều Giang Thần nghĩ đến nhiệm vụ mà mình phải làm, hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời để qua một bên.

Đương nhiên Cao gia không đồng ý rồi, coi như bị Anh Hùng điện khai trừ thì cũng không quan trọng.

Nhưng bọn họ không thuyết phục được Giang Thần, trái lại còn bị Giang Thần muốn một phần tình báo liên quan tới mười người của Trừ Ma bảng.

Có điều, trước tiên hắn muốn trở về Hắc Long thành, tìm kiếm long châu mà Hắc Long đã nói tới.

Bởi vì Hắc Long có cảm ứng với long châu, cho nên rất nhanh Giang Thần đã đào móc được ra nó ở trong tòa thành đã bị hắn đánh sụp này.

Điểm thú vị chính là, người đến đào bảo không chỉ có hắn, cũng có không ít người muốn có được bảo bối của Hắc Long thành.

Bọn họ nhìn thấy Giang Thần có thu hoạch, tức thì vây quanh, nói:

- Đứng lại, để cho ta nhìn một chút xem là món đồ gì!

- Người nói cái này sao?

Giang Thần lấy ra long châu, nhìn người để lộ ra vẻ tham lam ở xung quanh, cười nói:

- Muốn không?

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Liễu Sát Dương

Long châu nay là màu đen, không lớn không nhỏ, chẳng khác nào ngọc khí tinh xảo, tỏa ra ánh sáng sáng rực.

Tất cả võ giả ở đây đều có thể cảm nhận được trong hạt châu tản mát ra lực lượng mạnh mẽ, cũng đã hấp dẫn bọn họ rất sâu sắc.

Giữa lúc những người này đang muốn vì long châu mà thi triển một trận chiến đấu gió tanh mưa máu, có người trong đó dời ánh mắt lên trên khuôn mặt của Giang Thần một lúc, lập tức sợ hãi đến mức liên tiếp lui về phía sau.

- Giang Thần!

Nương theo một tiếng thét kinh hãi, trên mặt mọi người tràn ngập vẻ sợ hãi, tham niệm trong mắt bị vẽ kiêng kỵ và sợ hãi thay thế.

Nếu như muốn nói người trẻ tuổi đứng đầu Hỏa vực là ai, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ tới Giang Thần.

- Xem ra không ai muốn rồi.

Giang Thần cẩn thận thu long châu, sau đó bay lên, đầu tiên là trở về Nam Phong lĩnh, nói rõ tình huống với gia gia, lại chạy đi Long vực.

Trên đường, hắn cân nhắc xem long châu có ích lợi gì.

Không chút nghi ngờ nào cả, năng lượng ẩn chứa trong long châu rất là kinh người, nhưng nếu như không có phương pháp sử dụng thích hợp,

chỉ có thể dùng để xem xét mà thôi.

- Có lẽ không thể bị người tu hành luyện hóa.

Giang Thần thầm nói, bởi vì như vậy, Hắc Long thành sẽ không để cơ hội như vậy cho hắc dùng.

- Thông qua long châu, người có thể tu luyện công pháp Long tộc chúng ta, có trợ giúp rất lớn đối với người.

Hắc Long nói.

-Ồ? Làm như vậy sẽ không tiêu hao năng lượng của long châu, khiến cho nó bị phá nát sao?

- Long châu là ngọn nguồn năng lượng của đại trận Hắc Long thành, nếu như không phải vừa mới bắt đầu người đã phá trận, đợi đến khi trận pháp mở ra, người sẽ không thuận lợi đánh bại Hắc Long thành như vậy đâu.

Hắc Long nói.

- Chỉ có thể nói trận pháp của bọn họ quá rác rưởi.

Giang Thần cười nói.

- Long châu bị sử dụng làm năng lượng đã được gần ngàn năm mà cũng không bị tiêu hao hết, đương nhiên sẽ không bởi vì người tu luyện một môn công pháp mà bị phá nát.

Hắc Long nói.

- Là công pháp ra sao vậy?

Giang Thần hiếu kỳ nói.

- Vậy phải nhìn xem lựa chọn của người ra sao, muốn công kích, hay là phòng ngự, hay là phương diện huyền bí.

Giang Thần không quá do dự, công kích có đao kiếm, phòng ngự có Lôi Đình thần giáp, đương nhiên là hạng mục cuối cùng rồi.

- Vậy người nên chọn Long Tượng công đi.

Hắc Long vừa mới nói xong thì trong đầu Giang Thần đã xuất hiện một quyển bảo điển, là phương pháp tu hành của Long tộc.

Nếu như không có long châu, nhân loại tuyệt đối không thể tu luyện được.

Giang Thần lật xem vài lần đã hiểu rõ thông qua long châu làm môi giới, khiến cho hắn có thể có được lực lượng long tượng.

Đáng tiếc chuyện như vậy không thể thập toàn thập mỹ, Long Tượng công tổng cộng có mười ba tầng.

Cực hạn của nhân loại chỉ có thể luyện đến tầng thứ mười mà thôi.

Mặc dù như thế, mị lực từ công pháp Long tộc vẫn hấp dẫn được Giang Thần.

- Bát bộ thiên long hao tổn quá độ, trong thời gian ngắn tốt nhất không nên dùng lại, nếu không sẽ làm thương tổn tới long bộ hạ và hồn thể của ta.

Thanh Ma nói.

- Ta hiểu.

Trận chiến ở hoàng cung, ngàn cân treo sợi tóc, cũng may nhờ có Thiên Long liễu toàn lực, nếu không kết quả cuối rất có khả năng sẽ hoàn toàn khác lúc này.

Long vực, Phong Nguyệt thành.

Đây là một toà thành trì cách Thánh thành rất xa, trật tự hỗn loạn, người người trong thành mang theo vũ khí bên người.

Bởi vì quan hệ địa thế của nó, là nơi nam bắc tụ họp ở Long vực, lại tăng thêm ra vào rất tự do, cho nên đã trở thành nơi vui đùa khoái hoạt của rất nhiều người.

Vì lẽ đó, nơi phong hoa tuyết nguyệt ở Phong Nguyệt thành đâu đâu cũng có.

Cũng bởi vì như vậy, mỗi ngày trong Phong Nguyệt thành đều có chuyện máu me, chết người chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

Diệu Âm phường là nơi nổi danh nhất trong Phong Nguyệt thành, nữ tử bên trong mỗi người đều có tướng mạo rất đẹp, tinh thông âm luật, tuy rằng không tính là bán nghệ không bán thân, nhưng cũng không phải là nơi mà những nơi khác có thể so sánh được.

Khách hàng của Diệu Âm phường, đều là nhân vật có máu mặt.

Tất cả đều thể hiện ra ở đây, muốn được các cô nương của Diệu Âm phường ưu ái.

Ngoại trừ thiên tính của nam nhân ra, có thể lọt vào mắt xanh của nữ tử Diệu Âm phường là một chuyện rất có mặt mũi, có thể làm cho tiếng tăm của mình truyền ra khắp Long vực.

- Liễu Sát Dương! Lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!

Ngay khi Diệu Âm phường đang yên tĩnh trải qua một ngày thì bên ngoài truyền đến một tiếng gầm, chấn động đến mức cả con đường đều có thể nghe thấy được.

Người của Phong Nguyệt thành không có chút kinh hoảng nào cả, trái lại còn liên tục chạy đến.

- Liễu Sát Dương? Là vị kia của Tà Vân điện sao?

- Còn có thể là ai được chứ, Liễu Sát Dương đứng thứ mười Trừ Ma bảng, không ngờ hắn lại ở Diệu Âm phường!

- Người kia đến để tru diệt hắn hay sao?

- Là ai đây?

Trong một mảnh tiếng bàn luận, mọi người đã nhìn thấy người ở trên không trung, toàn thân mặc áo trắng, tóc dài tùy ý tung bay, trước ngực ôm một thanh kiếm, ngũ quan vô cùng tuấn lãng.

Ánh mắt của mọi người rơi trên thanh kiếm trong lồng ngực của hắn, ở ngoài vỏ kiếm là màu tím, chuôi kiếm đỏ đậm, chẳng khác nào ngọn lửa hùng hực đang thiêu đốt.

- Liệt Hỏa Kiếm! Đoàn Vô Hối!

- Trước đây không lâu đánh bại Đường Hiểu, tấn cấp lên người thứ 100 trong bảng chữ Giáp của Thăng long bảng, là Đoàn Vô Hối kia?

- Hiện tại lại tới tru diệt Liễu Sát Dương, hắn muốn tiếp tục làm náo động lớn nữa rồi.

- Có trò hay để nhìn rồi.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Diệu Âm phường, tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng đều có sân thượng, giờ khắc này có thể nhìn thấy được có không ít bóng người, trong đó bao gồm cả từng nữ tử thiên kiều bá mị nữa.

- Không thể đợi tới tối nay sao? Tiếng đàn của Cung Linh cô nương đã bị người phá nát rồi.

Ở trong sự chờ mong của mọi người, một đạo thanh âm lười biếng vang lên.

Trên ban công tầng ba, một bóng người đang đi về phía không trung.

- Liễu Sát Dương! Không ngờ lại là hắn!

- Mặc dù là người của Tà Vân điện, thế nhưng không nhìn có được cảm giác gian trá gì cả.

Liễu Sát Dương là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, bất kể là dùng tiêu chuẩn gì phán đoán thì cũng là mỹ nam tử, trong mắt để lộ ra vẻ tà mị, người mặc một bộ áo bào đen, làm cho con mắt của không ít nữ nhân trở nên sáng ngời.

- Ta nghĩ lời nói dư thừa không cần phải nói nhiều.

Đoàn Vô Hối ở trên không trung cầm kiếm giơ ra trước người, tay phải nắm chuôi kiếm, kiếm khí sắc bén cùng khí chất lâm liệt của bản thân dung hợp lại với nhau, cũng có mị lực vô cùng vô tận.

- Người của Anh Hùng điện sao?

Liễu Sát Dương cười tủm tỉm hỏi.

- Không phải, muốn giết người của Tà Vân điện các người, không chỉ là vì Anh Hùng điện.

Đoàn Vô Hối nói.

Liễu Sát Dương nhún vai một cái, vẫn là dáng vẻ dửng dưng như không như cũ, trong tay hắn xuất hiện một thanh linh kiếm, nói:

- Nhìn qua, cảnh giới của chúng ta tương đồng, ta công người phòng, người công ta phòng, không biết phải đánh tới khi nào, như vậy đi, một kiếm phân thắng bại, quyết sinh tử, có dám hay không?

Lời nói khiêu khích rơi vào bên tai của Đoàn Vô Hối, khiến cho hấn nhú mày, nói:

- Có gì không dám chứ?

Nam nhân là sinh vật rất không chịu được lời khiêu khích, đặc biệt là dưới ánh mắt nhìn chăm chú của nhiều người như vậy.

- Như vậy thì đến đi.

- Huyết nhuộm ngàn dặm!

Kiểm trong tay của Liễu Sát Dương xuất hiện hồng mang yêu dị, lúc này rốt cục hấn đã giống như người của Tà Vân điện, khát máu, tà ác!

- Lạc Yến Hồi Ảnh!

Đoàn Vô Hối cũng rất quả đoán, hít sâu một hơi, Liệt Hỏa Kiếm ra khỏi vỏ, hỏa diễm xông lên tận trời, lan tràn ra ngàn dặm.

Hai người, một người một kiếm, rất nhanh đã giao chiến với nhau.

Đúng lúc này, Liễu Sát Dương nở một nụ cười giảo hoạt, hồng đột nhiên tăng vọt, hóa thành dải lụa sắc bén, xuyên qua kiếm thế và lồng ngực của Đoàn Vô Hối.

- Người!

Một kiếm đâm tới, Đoàn Vô Hối che ngực, một lượng lớn máu tươi từ bàn tay hấn chảy ra, hấn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Liễu Sát Dương, dùng hết khí lực cuối cùng nói:

-... Đê tiện.

- Ta là người của Tà Vân điện, tà ác là bản tính của ta.

Đoàn Vô Hối không cam lòng nhắm mắt lại, con đường cường giả của hắn cứ như vậy đã kết thúc, hắn muốn giết người nổi danh, trái lại lại trở thành đá đập chân của người khác.

- Không biết còn sẽ còn có kẻ ngớ ngẩn nào đến đây nữa hay không?

Liễu Sát Dương nhìn máu tươi trên lưỡi kiếm, tự lẩm bẩm.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Ở Ngoài Thánh Thành

- Chênh lệch cũng quá lớn!
- Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.
- Không đúng, Đoàn Vô Hối không phải thua ở trên võ học, là cảnh giới! Liễu Sát Dương vẫn che dấu cảnh giới của chính mình!

Người ở trên đường phố nhìn thi thể của Đoàn Vô Hối rơi xuống, vẻ mặt của từng người rất quái dị, vốn bọn họ đang chờ mong sẽ có trò hay lại nhận được kết quả như thế, tất cả đều cảm thấy bất ngờ.

Trong đám người có không ít cao thủ, mọi người đều nhìn ra được mấu chốt trong đó, trải qua bọn họ giải thích, tất cả mới rõ đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Sát Dương xếp hạng thứ mười trong Trừ Ma bảng, đứng hạng thứ chín mươi tám trong Thăng long bảng thứ nhất.

Rất hiển nhiên, Liễu Sát Dương đã ẩn giấu đi tu vi, cố ý không làm cho xếp hạng của mình tăng lên, để người miệng còn hôi sữa giống Đoàn Vô Hối chạy đi tìm cái chết.

Thế nhưng Liễu Sát Dương còn muốn cầu người khác một chiêu phân thắng bại, có thể được coi là vô liêm sỉ.

Nhưng chính hắn cũng đã nói rồi, hắn là người của Tà Vân điện.

- Nhặt xác đi.

Liễu Sát Dương nói một câu với binh lính trong thành, lại một lần nữa trở về bên trong Diệu Âm phường.

- Cung Linh cô nương, chúng ta tiếp tục đi.

Người trên đường còn có thể nghe thấy âm thanh của hân.

- Không hổ là người của Tà Vân điện.

Mọi người âm thầm lắc đầu, cảm thấy tiếc hận thay cho Đoàn Vô Hối.

Cũng không lâu sau, chuyện đã xảy ra giữa Liễu Sát Dương và Đoàn Vô Hối ở Phong Nguyệt thành truyền ra ngoài.

Mọi người càng ấn tượng sâu hơn vì sự nham hiểm, độc ác của hân, cũng càng kiêng kỵ người trên Trừ ma bảng của Anh Hùng điện.

Ngày hôm sau, trong Phong Nguyệt thành truyền đến chuyện có liên qua tới Liễu Sát Dương.

Ngay buổi tối hân giết Đoàn Vô Hối, Liễu Sát Dương và Cung Linh cô nương trong miệng hân trải qua một đêm tốt đẹp, kết quả sáng sớm, thi thể của Cung Linh đã bị phát hiện ra ở trong phòng của Liễu Sát Dương.

Nguyên nhân cái chết là hư thoát mà chết!

Điều tăng thêm sự kinh khủng chính là, Liễu Sát Dương còn giống như người không liên quan đi tới Diệu Âm phường tiếp tục nghe tiểu khúc, trêu ghẹo các cô nương đã bị dọa cho run rẩy.

- Không cần sợ hãi, ta cũng không phải là con cọp ăn thịt người.

Liễu Sát Dương cười nói.

Nếu như nói hôm qua nụ cười tà khí lẫm liệt này còn có thể hấp dẫn được ánh mắt của các nữ tử, như vậy ngày hôm nay lại giống như một đạo hàn khí lạnh lẽo, làm cho các nàng nổi lên da gà.

Nữ tử của Diệu Âm phường hận không thể làm cho hãn rời đi, nhưng lại không dám mở miệng.

Bên trong Phong Nguyệt thành, không ai có thể chế phục được hãn, cho tới hôm nay Diệu Âm phường, chỉ có một khách hàng là hãn mà thôi.

- Tất cả gảy một khúc, để ta nghe một chút xem tài đánh của ai cao hơn đi.

Liễu Sát Dương gọi tất cả cô nương vào một chỗ, để các nàng đồng thời tấu nhạc.

Tuy rằng đều là âm nhạc tươi đẹp, thế nhưng ghép lại với nhau một cách hỗn loạn cũng rất ồn ào.

Thế nhưng Liễu Sát Dương lại hết sức cao hứng, nụ cười không ngừng xuất hiện, ánh mắt lợi hại lưu chuyển ở trên người những cô nương như hoa như ngọc trước mắt này.

Nữ tử bị ánh mắt của hãn chạm tới chỉ cảm thấy bắp thịt cứng ngắc.

- Liễu Sát Dương, đi ra đây nhận lấy cái chết!

Đột nhiên, tất cả nhạc khí dừng lại, các cô nương của Diệu Âm phường cùng nhau nhìn về phía ngoài cửa, để lộ ra vẻ vui sướng khi được cứu. Thế nhưng tưởng tượng đến sự mạnh mẽ của Liễu Sát Dương, tất cả tức thì thu liễm lại.

- Thật là, lại có kẻ ngu xuẩn tới rồi.

Liễu Sát Dương sửng sốt một chút, giống như hôm qua, hắn từ lâu ba phi ra, nhìn thấy một bóng người ở trên không trung.

- Ồ?

Người đến nhìn qua có chút gầy gò, tuổi tác không lớn, có điều khuôn mặt lại để lộ ra vẻ bình tĩnh, con người thâm thúy như có một luồng ma lực.

Đây là một thiếu niên lang rất có mùi vị.

Có điều Liễu Sát Dương lập tức nhận ra cảnh giới của chính đối thủ.

- Thông thiên cảnh tầng ba?

Cho dù cảnh giới thấp không phải tất cả, nhưng như vậy cũng quá thấp.

- Người là ai?

- Anh Hùng điện, Giang Thần.

Người đến đương nhiên là Giang Thần, hắn thông qua tình báo của Cao gia mà tìm tới nơi này.

Mười người của Trừ Ma bảng, trước tiên phải giải quyết từ người xếp hạng thứ mười, người khác có dự định như thế, Giang Thần cũng không ngoại lệ.

Có điều, người trên đường và các cô nương đứng ở trên ban công Diệu Âm phường thì lại âm thầm lắc đầu.

Hôm qua cảnh giới của Đoàn Vô Hối là tầng sáu mà vẫn bị một kiếm chém giết.

Giang Thần chỉ là tầng ba, nhìn qua còn trẻ tuổi như vậy.

Làm cho người ta có cảm giác như là vội vã muốn làm náo động, chạy đi tìm cái chết vậy.

- Cảnh giới của ta cao hơn người, ta cũng không muốn bắt nạt người, như vậy đi, chúng ta lấy võ học để phân thắng thua, một kiếm quyết sinh tử, dám không?

Liễu Sát Dương nói.

Nghe hắn nói như vậy, người trên đường đều cảm thấy quen thuộc, lập tức nhớ tới bóng người mặc áo trắng ở trên không trung hôm qua.

- Tùy tiện.

Tay trái của Giang Thần vừa nhấc, nhưng lại buông xuống, đổi thành tay phải nắm chuôi đao hắc đao.

- Hóa ra là dùng đao, không sao cả, dù sao cũng đều giống nhau thôi.

Liễu Sát Dương cười nói.

Tới đây đã có người không đành lòng nhìn tiếp, Giang Thần kia đã hoàn toàn bị đùa bỡn, còn không biết đại họa đang sắp rơi xuống đầu.

- Anh Hùng điện sao lại phái ra một người như vậy chứ?

- Đúng vậy, quá trẻ.

- Trừ Ma bảng của Anh Hùng điện là công khai, ai cũng có thể đến giết, ta nghĩ hắn muốn dùng chuyện này để chứng minh thực lực của mình.

- Đáng thương.

Giang Thần có danh thanh ở trong Thánh thành, nhưng cũng là do thêm ba chữ Anh Hùng điện ở phía sau thêm vào, cho nên ở bên trong

Thánh thành hẳn cũng không quá nổi danh.

Chứ đừng nói chi là ngoài ở Thánh thành, tuyệt đa số người đều không biết gì cả về Giang Thần.

- Vậy thì cứ đến đi.

- Huyết nhuộm ngàn dặm!

Liễu Sát Dương cơ hồ giống như ngày hôm qua, chiêu thức xuất kiếm cũng không có gì thay đổi.

Các cô nương của Diệu Âm phường có chút lo lắng, ở trong mắt của các nàng, Giang Thần là tiểu đệ đệ tuần tú, cho nên các nàng không đành lòng hẳn chết đi như vậy.

Nhưng, nếu như mở miệng nhắc nhở, kết cục sau đó của các nàng sẽ giống như Cung Linh.

- Vô Lượng nhất đao!

Tuy rằng Giang Thần dùng đao không sử dụng kiếm, nhưng cũng không bất cần khinh địch, tám mạch cùng mở, trên lưỡi đao có chứa ánh sáng, chỉ là ở dưới ban ngày không nhìn rõ được mà thôi.

Trong nháy mắt khi hai người giao chiến, Liễu Sát Dương cũng giống như ngày hôm qua như vậy, kiếm khí màu đỏ đột nhiên tăng vọt, máu đỏ nhuộm cả không trung.

Thậm chí có người còn có thể ngửi thấy được một mùi máu tanh gay mũi.

- Ai.

Một giây sau, Giang Thần sẽ có thể chết đi giống như Đoàn Vô Hồi ngày hôm qua.

Nhưng mà, thiếu niên của Anh Hùng điện này cũng không đơn giản, trên đao nhận màu đen đột nhiên có lói quang phun trào, óng ánh mà loá mắt.

Kiểm khí màu đỏ chạm phải đao kính mang theo sấm sét, lập tức bị xé rách.

Như có một tấm vải vóc màu đỏ to lớn bị một cái kéo sắc bén xé rách từ bên trong vậy.

A!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, máu tươi chân chính rơi vãi ra, chỉ thấy tay phải cầm kiếm của Liễu Sát Dương bị chém đứt, cùng rơi xuống với linh kiếm.

Thiếu niên tên là Giang Thần đứng ở phía sau lưng của Liễu Sát Dương, đao trong tay lần nữa vào vỏ.

- Kẻ đứng thứ mười Trừ Ma bảng chỉ có chút bản lĩnh này sao? Quả thực làm cho ta rất thất vọng.

Giang Thần nói.

Nghe thấy lời nói như vậy, có thể tưởng tượng ra được đám người trong Phong Nguyệt thành chấn động bao nhiêu, cảnh tượng tương phản như vậy hầu như là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy trong đời.

- Người của Anh Hùng điện, quả nhiên lợi hại!

Mọi người không tự chủ được nghĩ vậy, các cô nương Diệu Âm phường hoan hô một tiếng, ánh mắt nhìn Giang Thần hoàn toàn thay đổi.

- Ha ha ha ha.

Nhưng mà, chẳng ai nghĩ tới, Liễu Sát Dương mất đi một cánh tay, sẽ phải thua không thể nghi ngờ lại phát ra một tiếng cười lớn chói tai.

- Người rất lợi hại, ta nghĩ nếu như người lợi hại như người chết đi, Anh Hùng điện sẽ rất đau lòng.

Chẳng biết vì sao, rõ ràng là Liễu Sát Dương đã là nỏ mạnh hết đà mà vẫn làm cho người ta có cảm giác rất bất an.

- Người không nên chém tay phải của ta, bởi vì ta thuận tay trái, hơn nữa cũng dùng đao!

Liễu Sát Dương nổi giận gầm lên một tiếng.

THẦN VÕ CHIẾN VƯƠNG

Trương Mục Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Kiểm Chém Yêu Ma

Tiếng nói vừa dứt, cánh tay đứt rời của Liễu Sát Dương không chảy máu nữa, trái lại còn xuất hiện một luồng sức hút khủng bố.

- Huyết Ma công!

Những máu tươi còn chưa rơi xuống đất đã dừng lại, một giây qua đi, toàn bộ đều bị sức hút bao phủ, bắt đầu tụ lại ở chỗ vết thương tụ lại, nhanh chóng ngưng tụ thành tay giả, sau đó nổi lên lại.

Điểm khủng bố chính là, đó là một bàn tay bằng máu, năm ngón tay là móng vuốt sắc bén.

- Thật là đáng sợ!

Liễu Sát Dương nhìn qua không giống như nhân loại, mang tới cho người ta chấn động không nhỏ.

Cũng không lâu sau, chẳng biết từ lúc nào tay trái của hắn đã cầm lấy một thanh đao.

Chuôi đao và đầu chuôi là màu lam đậm, thân đao hồng như máu tươi, ở dưới công lực rót vào, hồng mang chẳng khác nào lửa vờn quanh ở quanh người hắn.

- Chịu chết đi!

Liễu Sát Dương lần nữa ra chiêu, không tiếp tục ẩn giấu nữa. Khi tức Thông thiên cảnh tăng bảy phát ra, đao pháp không được tính là hàng đầu,

vì vậy hần kết hợp cùng công pháp huyền bí, đao vừa ra đã giống như cơn lũ, giống như mãnh thú.

Đồng thời, móng vuốt trên cánh tay phải cũng ra tay, rất đáng sợ, móng vuốt sắc bén xẹt qua không khí, phát ra tiếng rít sắc bén.

Một đao chém xuống, một vầng trăng máu ngang trời xuất hiện.

Thân thể của Giang Thần hơi động, chật vật né tránh.

- Toái Tâm Trảo!

Liễu Sát Dương cười lạnh một tiếng, huyết trảo chộp một trảo vào vị trí ngực của Giang Thần.

Hắc đao xoay ngang, lưỡi đao đối đầu với huyết trảo, vang lên tiếng kim loại va chạm, huyết trảo kia không sợ đao kính sắc bén mà dán vào sát thân đao trượt xuống dưới.

Nường theo ánh lửa ma sát ra, cổ tay phải của Giang Thần xuất hiện ba đạo vết máu.

- Chết!

Liễu Sát Dương đắc thủ càng điên cuồng hơn nữa, đao trảo phối hợp rất tốt, ác liệt mà lại trí mạng.

Giang Thần không ngừng lùi lại, múa đao phòng ngự, đột nhiên hần biến sắc, tay phải truyền đến cảm giác tê dại, không sử dụng được khí lực nữa.

Cúi đầu vừa nhìn, vết thương ở tay phải đã có khói đen bốc lên.

- Huyết Ma thí tiên!

Liễu Sát Dương lập tức lấy ra sát chiêu, tốc độ của huyết đao và huyết trảo nhìn qua rất giống đã chậm lại đi mấy chục lần.

- Xảy ra chuyện gì?

- Không phải là chậm, mà là quá nhanh! Vượt qua tốc độ chúng ta nhìn thấy cho nên mới thành chậm!

- Hít! Không biết là nhanh bao nhiêu!

Giang Thần thân là người trong cuộc lại biết nó nhanh thế nào, ngay cả người nắm giữ phong đại đạo như hắc cũng sắp hoa cả mắt.

Từng đao, từng tầng lớp lớp, liên miên không dứt.

- Tám mạch cùng mở, phong lôi tụ!

- Lôi Đình thần giáp!

Giang Thần không thể không vận dụng lồng khí hộ thể thì mới có thể ngăn cản được thể tấn công trí mạng, đồng thời còn kéo giãn khoảng cách, nếu không phải vậy một khi quá gần, hắc sẽ không có cách nào nhìn thấy rõ được công kích.

- Lúc này mới có chút giống như người đứng thứ mười Trừ Ma bảng.

Giang Thần nói.

- Buồn cười, người cho rằng thực lực của ta như vậy chỉ là người đứng thứ mười Trừ Ma bảng nữa sao? Mặt khác, người đã không có đường sống mà vẫn mạnh mẽ được, buồn cười.

Liễu Sát Dương lạnh lùng nói.

Trong Thông thiên cảnh, ai dùng lồng khí hộ thể trước thì kẻ đó sẽ thua, điều này đồng nghĩa với việc không có cách nào ứng phó được thể tấn công của đối thủ. Thế nhưng, đối thủ cũng có lồng khí hộ thể còn chưa dùng.

Huống chi, tay phải của Giang Thần đã bị huyết trảo đả thương, tạm thời bị tê dại, tuy rằng nhìn qua không có ảnh hưởng gì cả, thế nhưng không có cách nào dùng sức để sử dụng võ học được nữa.

- Vẫn quá miễn cưỡng.

- Thực lực mà Liễu Sát Dương ẩn giấu, không chỉ là một chút thôi đâu.

- Trải qua lần này, Anh Hùng điện sẽ tăng thứ tự của hãn ở Trừ Ma bảng lên.

Biểu hiện Giang Thần mang đến không bằng thực lực chân thực của Liễu Sát Dương.

Lượt công kích kế tiếp, chỉ sợ hãn sẽ bị mất mạng.

- Trước khi chết, ta sẽ để người biết cái gì gọi là tuyệt vọng!

Liễu Sát Dương nhanh chóng điều tức, lại chủ động ra chiêu, người còn chưa tới gần đối thủ thì huyết đao và huyết trảo đã kéo theo cái đuôi thật dài đánh tới.

- Xem ra, đây chính là cực hạn của người, như vậy thì đến phiên ta!

Ánh mắt của Giang Thần lạnh đi, khí chất trên người xảy ra biến hóa.

Dưới một tiếng kiếm reo thánh thót, Giang Thần từ đao giả chuyển thành kiếm khách.

Ở dưới thế tấn công giống như mưa to gió lớn của Liễu Sát Dương, Xích tiêu kiếm ở trong tay trái nhanh chóng biến hóa, chống đỡ được công kích trí mạng của đối phương.

- Cái gì?

Liễu Sát Dương thân là người thuận tay trái cảm nhận được vẻ chấn động của người khác khi nhìn thấy hắc dùng đao, lại nhìn sắc mặt của Giang Thần, ung dung không vội, ở nơi sâu trong đôi mắt đen nhánh còn có một tia sáng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm hắc bị thương.

- Coi như ngươi là kiếm khách thì thế nào chứ? Ở dưới tốc độ, tất cả đều là vô dụng!

Liễu Sát Dương đánh ra một đao một trảo, đã không còn chiêu thức võ học, mà là sự sắc bén và tốc độ kết hợp lại. Hai thứ này có thể xé rách bất kỳ vật cứng rắn nào.

Nhưng, Giang Thần không bị ảnh hưởng, dường như hắc đã sớm biết quỹ tích công kích của đối phương rồi vậy.

- Thiên nhân hợp nhất? Ngươi lại nắm giữ thiên nhân hợp nhất?

Liễu Sát Dương cũng không ngốc, lập tức nhìn ra được mấu chốt, hắc lập tức thầm nói không hay rồi.

Thế công của hắc, vừa nhanh lại mạnh, rất nhiều kỳ tài võ học đều chết một cách không rõ ràng ở dưới công kích điên cuồng của hắc.

Hắc đã phát huy tinh túy của tốc độ phá vạn pháp.

Nhưng mà, sau khi đạt đến thiên nhân hợp nhất, đồng thời cũng làm được chuyện dung hợp với võ học thì ở trước mặt Thiên võ ý cảnh, tốc độ của hắc sẽ không có bất kỳ biện pháp nào nữa.

- Chỉ vẹn vẹn là thiên nhân hợp nhất thôi sao?

Giang Thần cười một tiếng trào phúng, Xích tiêu kiếm đâm một cái về phía trước, không chỉ ngăn cản được công kích mà còn muốn hóa thủ thành công.

- Kiếm thuật thật là đáng sợ!

Từ trong kiếm ý của hãn Liễu Sát Dương đã cảm nhận được sức mạnh sinh sôi liên tục, phối hợp với biến hóa tinh diệu, khó lòng đề phòng.

- Kiếm đạo! Người còn nắm giữ cả kiếm đạo?

Liễu Sát Dương biết, chỉ có người nắm giữ kiếm đạo mới có thể phát huy kiếm thuật đến loại trình độ này.

- Trường Hồng kiếm pháp: Nhất kiếm tam thức!

Giang Thần không hề trả lời mà sấm gió được ngưng tụ lên bên trên kiếm cương của Xích tiêu kiếm.

- Huyết thần giáp!

Liễu Sát Dương bị dọa cho phát sợ, lập tức mở ra cái lồng khí hộ thể, một cái giáp nhẹ đỏ như máu bảo hộ ở quanh thân của hãn.

Nhưng mà, ở trước mặt của Xích tiêu kiếm, cái lồng khí hộ thể này lập tức bị phá, còn có một kiếm để lại một vết kiếm hằn sâu ở trên ngực của Liễu Sát Dương nữa.

- Đáng ghét!

Vốn Liễu Sát Dương cảm thấy thế công của mình đã là nhất lưu, không nghĩ tới kiếm của Giang Thần lại kinh khủng như thế.

- Trước khi chết, có di ngôn gì không?

Kiểm thể của Giang Thần chậm lại, thanh âm lạnh như băng từ trong miệng của hắn phát ra.

- Hừ, đây cũng không phải là tỷ thí trên võ đài, không giết được người, ta không thể chạy sao?

Khi còn chưa nói hết thì Liễu Sát Dương đã rất thẳng thắn bay đi ra ngoài thành.

- Hắn thẳng ta ở phương diện võ học, thế nhưng khi truy sát và chạy trốn, thứ được cân nhắc chính là chênh lệch cảnh giới!

Liễu Sát Dương rất tin tưởng, trong nháy mắt hắn đã đến không trung tường thành của Phong Nguyệt thành.

Thế nhưng thân thể hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt không dám tin tưởng nhìn về phía trước.

Thân thể của Giang Thần đang đứng ở đó, trong con ngươi tràn ngập hàn mang tuôn ra, giống như lợi kiếm vậy, xuyên qua tim của hắn.

- Người thực sự là Thông thiên cảnh tầng ba sao?

Liễu Sát Dương giận dữ hét lớn.

- Thật trăm phần trăm.

- Vậy tại sao công lực của người lại mạnh hơn ta chứ?

Đánh không lại thì thôi đi, thế nhưng chạy cũng chạy không thoát, cảnh giới so với mình còn yếu hơn bốn tầng, Liễu Sát Dương thực sự không nghĩ ra được.

- Bởi vì, ta là thiên tài.

Giang Thần nở nụ cười trào phúng, Xích tiêu kiếm lần nữa vung lên.

- Sát na kiếm pháp: Thức thứ nhất!

Hắn không nói nhảm nữa, sát chiêu đánh ra, đồng thời người như lưu tinh lao đi.

- Chuyện này!

Liễu Sát Dương vốn nghĩ đến dù chết thì cũng còn có thể tự hào về tốc độ của mình hơn Giang Thần, thế nhưng thấy chiêu kiếm này, hắn mới biết mình nông cạn ra sao.

Trong khoảng thời gian ngắn, xung quanh hắn xuất hiện mấy Giang Thần, đang đồng thời xuất kiếm với hắn, sau một giây đã cắt đứt sinh cơ của hắn.

Tồn tại đứng thứ mười Trừ Ma bảng, chết!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thập Vạn Đại Sơn

Chương 2: Đông Viện Không Có Người

Chương 3: Phạm Đồ

Chương 4: Thôi Mệnh Hoa

Chương 5: Phong Hành Vê

Chương 6: Một Dao Giải Quyết

Chương 7: Săn Mùa Đông

Chương 8: Thiên Y Điểm

Chương 9: Kim Cương Phục Ma Quyền

Chương 10: Linh Đan Sư

Chương 11: Luyện Kiếm

Chương 12: Tay Trái Cầm Kiếm

Chương 13: Bạch Thủy Thành

Chương 14: Tụ Khí Đan Thần Phẩm

Chương 15: Phi Mã Thương Hội

Chương 16: Tô Thiển

Chương 17: Phân Phát Thưởng Cuối Năm

Chương 18: Kinh Hi

Chương 19: Vấn Kiếm Môn

Chương 20: Ly Hồn Cung

Chương 21: Vấn Thiên Kiếm

Chương 22: Tỳ Thí Phân Đoạn

Chương 23: Kiếm Điểm

Chương 24: Mạnh Phi Khuất Nhục

Chương 25: Xoay Chuyển Tình Thế

Chương 26: Cứu Phụ Thân

Chương 27: Trường Hồng Kiếm Pháp

Chương 28: Hoàng Kim Chi Huyết

[Chương 29: Nhất Kiếm Tam Thức](#)
[Chương 30: Kiếm Ý](#)
[Chương 31: Huyết Thủ Đồ Tể](#)
[Chương 32: Linh Kiếm](#)
[Chương 33: Chủ Nhân Của Xích Tiêu Kiếm](#)
[Chương 34: Vùng Mỏ](#)
[Chương 35: Dược Sơn](#)
[Chương 36: Hạ Hưng](#)
[Chương 37: Tuyệt Chiêu](#)
[Chương 38: Tiếp Viên](#)
[Chương 39: Thuần Dương Đan](#)
[Chương 40: Lực Ngăn Sóng Dữ](#)
[Chương 41: Đi Ra Ngoài Núi](#)
[Chương 42: Ta Muốn Gia Nhập Thiên Đạo Môn](#)
[Chương 43: Cửu Long Thành](#)
[Chương 44: Vũ Thần Sơn](#)
[Chương 45: Tân Hỏa Bảng](#)
[Chương 46: Dương Kiến Uy](#)
[Chương 47: Binh Khí Dài](#)
[Chương 48: Kiếm Ý](#)
[Chương 49: Một Trăm Khai Sơn](#)
[Chương 50: Kẻ Yếu](#)
[Chương 51: Quy Củ Của Đại Sơn](#)
[Chương 52: Dối Trá](#)
[Chương 53: Thiên Tài Giống Như Yêu Nghiệt](#)
[Chương 54: Linh Giáp](#)
[Chương 55: Tình Chàng Ý Thiếp](#)
[Chương 56: Bầu Không Khí Không Lành Mạnh](#)
[Chương 57: Nguy Cơ Tái Hiện](#)
[Chương 58: Kiếm Vũ Toàn Phong](#)
[Chương 59: Thông Qua](#)
[Chương 60: Gặp Lại Cố Nhân](#)

[Chương 61: Tâm Tư Của Nữ Nhân](#)
[Chương 62: Điểm Cống Hiển](#)
[Chương 63: Cô Lập](#)
[Chương 64: Xử Phạt, Công Chính, Lòng Người](#)
[Chương 65: Quỷ Kiến Sầu](#)
[Chương 66: Thái Thượng Trưởng Lão](#)
[Chương 67: Thẩm Phán](#)
[Chương 68: Trục Xuất Ra Khỏi Môn Phái](#)
[Chương 69: Tiên Hình](#)
[Chương 70: Tiến Vào Nội Môn](#)
[Chương 71: Đứng Đầu Hai Bảng](#)
[Chương 72: Lần Thứ Hai Luyện Đan](#)
[Chương 73: Lâm Lang Phong](#)
[Chương 74: Tiêu Tiêu](#)
[Chương 75: Bốn Mươi Lăm Phần Trăm](#)
[Chương 76: Ba Phần Mười](#)
[Chương 77: Trả Lại Người Gặp Mười Lần](#)
[Chương 78: Lý Tuyệt Nhi](#)
[Chương 79: Tộc Nhân Đến](#)
[Chương 80: Thiên Vương Phong](#)
[Chương 81: Thiên Chiến](#)
[Chương 82: Chương Pháp Độ Nhất Nhân](#)
[Chương 83: Diệt Thiên Tuyệt Địa Đại Trận](#)
[Chương 84: Bồi Thường!](#)
[Chương 85: Chu Tước Thành](#)
[Chương 86: Cao Nguyệt](#)
[Chương 87: Săn Cung](#)
[Chương 88: Đại Tề Quốc](#)
[Chương 89: Đứng Thứ Tám Công Tử Bảng](#)
[Chương 90: Xung Đột Ở Quáng Động](#)
[Chương 91: Huyết Bức](#)
[Chương 92: Thủ Lĩnh Huyết Bức](#)

[Chương 93: Bảo Tàng](#)
[Chương 94: Ma Thần](#)
[Chương 95: Cửa Sắt](#)
[Chương 96: Địa Chấn](#)
[Chương 97: Hoàng Lăng](#)
[Chương 98: Hạc Lão Tam](#)
[Chương 99: Ta Chỉ Đùa Một Chút](#)
[Chương 100: Thụ Trưởng Lão](#)
[Chương 101: Ta Đồng Ý Với Người](#)
[Chương 102: Nơi Này Nguy Hiểm! Nơi Này Nguy Hiểm!](#)
[Chương 103: Tính Toán](#)
[Chương 104: Cảm Ơn Sự Phản Bội Của Người](#)
[Chương 105: Phải Gọi Ta Là Gì?](#)
[Chương 106: Phê Tâm Chú](#)
[Chương 107: Nhảy Sông Cầu Sinh](#)
[Chương 108: Hiến Ngọc Công](#)
[Chương 109: Hắc Bạch Môn](#)
[Chương 110: Cự Thú Hồng Hoang](#)
[Chương 111: Bát Hoang Lục Hợp](#)
[Chương 112: Cho Ta Truyền Thừa](#)
[Chương 113: Bát Bộ Thiên Long](#)
[Chương 114: Diệt Thần Du Cảnh](#)
[Chương 115: Cự Lang Báo Ân](#)
[Chương 116: Nổi Giận Đùng Đùng](#)
[Chương 117: Giết!](#)
[Chương 118: Ai Dám Cản Ta, Ta Giết Kẻ Đó!](#)
[Chương 119: Phó Chương Giáo](#)
[Chương 120: Ninh Hạo Thiên](#)
[Chương 121: Trấn Ma Thần Bì](#)
[Chương 122: Như Ý Toán Bàn](#)
[Chương 123: Bảo Khí](#)
[Chương 124: Kim Giáp Long Vê](#)

[Chương 125: Trái Tim Của Cường Giả](#)
[Chương 126: Phong Tâm Ý Cảnh](#)
[Chương 127: Truyền Nhân Kiếm Đạo](#)
[Chương 128: Thập Đại Hiểm Địa](#)
[Chương 129: Một Lần Cuối](#)
[Chương 130: Bất Hủ Kiếm Đạo](#)
[Chương 131: Vạn Kiếm Triều Bái](#)
[Chương 132: Một Rồng Một Rắn](#)
[Chương 133: Một Kiếm Phá Vạn Pháp!](#)
[Chương 134: Tam Hoàng Tử](#)
[Chương 135: Cân Bằng Chi Đạo](#)
[Chương 136: Ba Ngàn Vạn Nguyên Thạch Hạ Cấp](#)
[Chương 137: Thánh Viện](#)
[Chương 138: Tiểu Vương Gia](#)
[Chương 139: Một Con Chó Cái](#)
[Chương 140: Có Di Ngôn Gì Không?](#)
[Chương 141: Không Cần Cám Ơn](#)
[Chương 142: Hưởng Sự Huynh](#)
[Chương 143: Chỉ Có Như Vậy?](#)
[Chương 144: Nhật Nguyệt Kiếm](#)
[Chương 145: Biết Bay](#)
[Chương 146: Bo Bo Giữ Mình](#)
[Chương 147: Bóng Đen Yêu Thú](#)
[Chương 148: Tự Móc Hai Mắt](#)
[Chương 149: Hạt Giống](#)
[Chương 150: Chơi Rất Cao Hứng](#)
[Chương 151: Gặp Lại Hạ Nhân Long](#)
[Chương 152: Trường Hồng Lạc Nhật](#)
[Chương 153: Ma Đăng Khát Máu](#)
[Chương 154: Huyết Long Mộc](#)
[Chương 155: Ân Đền Oán Trả](#)
[Chương 156: Âm Phong Cổ](#)

[Chương 157: Bất Đắc Dĩ Làm Vây](#)
[Chương 158: Ra Vẻ Đạo Mạo](#)
[Chương 159: Tàn Sát Đồng Môn](#)
[Chương 160: Diệt Trừ Tâm Ma](#)
[Chương 161: Lang Thành](#)
[Chương 162: Ô Kim Hung Thiết](#)
[Chương 163: Nhất Niệm Vĩnh Hằng](#)
[Chương 164: Báo Thù Cho Người](#)
[Chương 165: Người Là Người Cuối Cùng](#)
[Chương 166: Người Có Thể Đi Chết Được Rồi](#)
[Chương 167: Cung Tên Đâm Thủng Ngực](#)
[Chương 168: Bạch Hổ](#)
[Chương 169: Bách Lý Gia](#)
[Chương 170: Ta Không Trả](#)
[Chương 171: Không Ai Có Thể Ngăn Cản](#)
[Chương 172: Sát Thủ Tồn Tại](#)
[Chương 173: Bị Nhốt](#)
[Chương 174: Không Có Thảm Nhất, Chỉ Có Càng Thảm Hại Hơn Mà Thôi](#)
[Chương 175: Âm Sát Tiểu Đội](#)
[Chương 176: Vạn Thú Công Thành](#)
[Chương 177: Vạn Dặm Độc Hành](#)
[Chương 178: Vạn Dặm Độc Hành \(2\)](#)
[Chương 179: Vạn Dặm Độc Hành \(3\)](#)
[Chương 180: Vạn Dặm Độc Hành \(4\)](#)
[Chương 181: Vạn Dặm Độc Hành \(5\)](#)
[Chương 182: Vạn Dặm Độc Hành \(6\)](#)
[Chương 183: Vạn Dặm Độc Hành \(6\)](#)
[Chương 184: Thương Mộc Bộ Lạc](#)
[Chương 185: Hộ Pháp](#)
[Chương 186: Ta Sẽ Thỏa Mãn Các Người](#)
[Chương 187: Phương Hàn](#)
[Chương 188: Tự Đâm Mình Một Dao](#)

[Chương 189: Phong Phàm Đã](#)
[Chương 190: Truy Phong Kiếm Của Ta](#)
[Chương 191: Trở Về!](#)
[Chương 192: Đại Thiểu Hoàng Đô](#)
[Chương 193: Là Ta](#)
[Chương 194: Ngày Mai Gặp](#)
[Chương 195: Chính Thức Bắt Đầu](#)
[Chương 196: Rốt Cuộc Đã Tới Lúc So Chiêu](#)
[Chương 197: Gặp Lại Tam Hoàng Tử](#)
[Chương 198: Sát Sinh Quỷ Trảm](#)
[Chương 199: Thập Ngôn Hợp Nhất](#)
[Chương 200: Phong Chi Ngân](#)
[Chương 201: Thăng Mà Không Vẽ Vang Gì](#)
[Chương 202: Đối Thủ Mới Đã Xuất Hiện](#)
[Chương 203: Phi Nguyệt Công Chúa](#)
[Chương 204: Sư Huynh Của Ta, Sử Dụng Kiếm](#)
[Chương 205: Kiếm Đến!](#)
[Chương 206: Thần Nguyệt Tuyệt Thức!](#)
[Chương 207: Lần Nữa Thăng Cấp](#)
[Chương 208: Đệ Tử Như Vậy](#)
[Chương 209: Dài Thêm Một Tắc Thì Mạnh Thêm Một Tắc](#)
[Chương 210: Kiếm Khách Cấp Thứ Tư](#)
[Chương 211: Sẽ Không Để Cho Người Thất Vọng](#)
[Chương 212: Một Phút](#)
[Chương 213: Âm Mưu Của Hắc Long Thành](#)
[Chương 214: Thời Khắc Quyết Chiến](#)
[Chương 215: Thời Khắc Quyết Chiến \(2\)](#)
[Chương 216: Thời Khắc Quyết Chiến \(3\)](#)
[Chương 217: Thời Khắc Quyết Chiến \(4\)](#)
[Chương 218: Thời Khắc Quyết Chiến \(5\)](#)
[Chương 219: Thời Khắc Quyết Chiến \(6\)](#)
[Chương 220: Thời Khắc Quyết Chiến \(7\)](#)

[Chương 221: Thời Khắc Quyết Chiến \(8\)](#)
[Chương 222: Thời Khắc Quyết Chiến \(9\)](#)
[Chương 223: Thời Khắc Quyết Chiến](#)
[Chương 224: Tam Hoàng Tử, Chết!](#)
[Chương 225: Nguyên Quán Và Quốc Tịch](#)
[Chương 226: Tức Giận Ngất Đi](#)
[Chương 227: Kết Thúc](#)
[Chương 228: Thế Gia Truyền Thừa](#)
[Chương 229: Huyết Thống Thiên Phượng](#)
[Chương 230: Ba Ba!](#)
[Chương 231: Băng Tâm Quyết](#)
[Chương 232: Băng Linh Tộc](#)
[Chương 233: Đệ Nhất Nhân Đạo Pháp](#)
[Chương 234: Huyền Vũ Chân Công](#)
[Chương 235: Đi Tới Thánh Viện](#)
[Chương 236: Thánh Viện, Đã Đến!](#)
[Chương 237: Tổng Giáo Tập Đại Nhân](#)
[Chương 238: Đặt Chân Tới Thánh Viện](#)
[Chương 239: Rửa Sạch Sĩ Nhục](#)
[Chương 240: Đệ Tử Tiến Tu](#)
[Chương 241: Anh Hùng Đài](#)
[Chương 242: Làm Nhục Người Khác Sẽ Có Lúc Bị Người Làm Nhục Lại](#)
[Chương 243: Đi Học](#)
[Chương 244: Thiên Khải Chi Trận](#)
[Chương 245: Thời Gian Chi Điện](#)
[Chương 246: Ban Đặc Cấp](#)
[Chương 247: Thử Thách Của Lớp Đặc Cấp](#)
[Chương 248: Thần Du Hoàn Mỹ](#)
[Chương 249: Bốn Mươi Chín Cái Thần Huyết](#)
[Chương 250: Một Đạo Kết Thúc](#)
[Chương 251: Tô Lệ](#)
[Chương 252: Phong Kỳ Đội](#)

[Chương 253: Đánh Cho Tô Lệ Tôi Bồi](#)
[Chương 254: Tầm Nhìn Hẹp Hẹp](#)
[Chương 256: Thông Thiên Cảnh Không Đáng Một Văn](#)
[Chương 256: Bạch Linh Được Hoan Nghênh](#)
[Chương 257: Cao Thiên Ái](#)
[Chương 258: Thu Thập Linh Dược](#)
[Chương 259: Huyết Thống Thiên Phượng!](#)
[Chương 260: Măng Người Là Để Mắt Tới Người](#)
[Chương 262: Cả Quãng Đời Còn Lại Phải Hồi Hận](#)
[Chương 263: Tỷ Thí Bắt Đầu!](#)
[Chương 264: Tốt Nghiệp Sớm](#)
[Chương 265: Đến Hơi Thở Cuối Cùng, Không Ngừng Chiến Đấu](#)
[Chương 266: Thay Phiên Thua](#)
[Chương 267: Mở Ra Kỳ Mạch](#)
[Chương 268: Người Khiêu Chiến Cuối Cùng](#)
[Chương 269: Oai Huyết Thống](#)
[Chương 270: Cao Thiên Ca, Bì Thua!](#)
[Chương 271: Vô Tri](#)
[Chương 272: Biệt Hiệu Êm Tai Một Chút](#)
[Chương 273: Tà Vân Điện](#)
[Chương 274: Thằng Thẩn Đối Đầu](#)
[Chương 275: Dao Long Minh](#)
[Chương 276: Ngông Cuồng Nói Như Vậy](#)
[Chương 277: Đô Nguyệt](#)
[Chương 278: Xin Lỗi Bạch Linh](#)
[Chương 279: Nguy Cơ Của Bạch Linh](#)
[Chương 280: Võ Đạo Đại Thống](#)
[Chương 281: Đưa Huỳnh Đệ Các Người Đi Đoàn Tụ](#)
[Chương 282: Một Kiếm Đứt Cỗ](#)
[Chương 283: Vi Phạm Thiên Pháp](#)
[Chương 284: Bạch Linh Lạc Đường](#)
[Chương 285: Thủy Thuần](#)

[Chương 286: Thăng Mà Không Về Vang Gì](#)
[Chương 287: Phòng Đấu Giá](#)
[Chương 288: Thẻ Kim Long](#)
[Chương 289: Có Lời Muốn Nói](#)
[Chương 290: Kỹ Thuật Mới Là Thứ Đáng Tiền Nhất](#)
[Chương 291: Phong Lôi Thụ Mệnh](#)
[Chương 292: Chỉ Đánh Bại Chứ Không Giết](#)
[Chương 293: Nghịch Nhận Dao](#)
[Chương 294: Một Kiếm Vô Cực!](#)
[Chương 295: Thiên Hoàn Châu](#)
[Chương 296: Mộ Dung Diên](#)
[Chương 297: Huyết Thống Cao Quý](#)
[Chương 298: Tỷ Thí Giữa Cao Quý Và Thấp Hèn](#)
[Chương 299: Mặc Kiếm Phi](#)
[Chương 300: Kế Hoạch Huyền Binh](#)
[Chương 301: Xuất Vân Đại Sư](#)
[Chương 302: Chiến Lược Tài Nguyên](#)
[Chương 303: Đại Sư, Đại Sư!](#)
[Chương 304: Tiểu Bạch Kiếm](#)
[Chương 305: Ném Đi Ngàn Kim, Hào Khí Vạn Trượng](#)
[Chương 306: Phá](#)
[Chương 307: Đan Tháp](#)
[Chương 308: Không Xứng Với Linh Đan Của Ta](#)
[Chương 309: Ba Mươi Sáu Ưc](#)
[Chương 310: Mũ](#)
[Chương 311: Nhật Được Bảo](#)
[Chương 312: Đại Sư Toàn Năng](#)
[Chương 313: Binh Khí Chiến Tranh](#)
[Chương 314: Hai Tấm Thẻ Kim Long](#)
[Chương 315: Trắc Nghiệm Bắt Đầu](#)
[Chương 316: Thành Tích Trắc Nghiệm](#)
[Chương 317: Chịu Thua Mà Không Nhận Sai](#)

[Chương 318: Tét Tét Tét Tét Tét](#)
[Chương 319: Độc Nhất Vô Nhị](#)
[Chương 320: Đồng Quy Vu Tận](#)
[Chương 321: Xuất Thánh Nhập Thần](#)
[Chương 322: Thần Long Vương Triều](#)
[Chương 323: Ninh Hạo Thiên Xuất Quan](#)
[Chương 324: Lôi Hạch](#)
[Chương 325: Mười Ưc](#)
[Chương 326: Sát Cự](#)
[Chương 327: Bộ Mặt Thật Của Ninh Hạo Thiên](#)
[Chương 328: Chém Giết Viên Hồng](#)
[Chương 329: Mưa Gió Nổi Lên](#)
[Chương 330: Dùng Mọi Cách Để Làm Nhục](#)
[Chương 331: Mạnh Bao Nhiêu Thì Lý Bấy Nhiêu](#)
[Chương 332: Lăn Ra Đây Nhận Lấy Cái Chết!](#)
[Chương 333: Nã Pháo!](#)
[Chương 334: Ngày Hôm Nay, Không Chết Không Thôi](#)
[Chương 335: Lực Lượng Huyền Vũ](#)
[Chương 336: Thiên Vũ Thần Y](#)
[Chương 337: Thiên Đạo Chiến Hạp](#)
[Chương 338: Lá Bài Tây Ra Hết](#)
[Chương 339: Không Bằng Người Suy Nghĩ Một Chút?](#)
[Chương 340: Khai Chiến Sắp Tới](#)
[Chương 341: Hắc Long Thành Bị Tập Kích!](#)
[Chương 342: Địch Tấn Công Cấp Bậc Cao Nhất](#)
[Chương 343: Hắc Long Thành Hoảng Sợ](#)
[Chương 343: Vương Bài Của Hắc Long Thành](#)
[Chương 344: Thời Khắc Sinh Tử Sống Còn](#)
[Chương 345: Thời Khắc Sinh Tử Sống Còn](#)
[Chương 346: Nổ Thành!](#)
[Chương 347: Tự Làm Bậy, Không Thể Sống](#)
[Chương 348: Giăng Co Không Thôi](#)

[Chương 349: Nhượng Bộ](#)
[Chương 350: Long Ngự Giả](#)
[Chương 351: Thực Lực Của Giang Thanh Vũ](#)
[Chương 352: Một Nhà Đoàn Viên](#)
[Chương 353: Phượng Hoàng Niết Bàn](#)
[Chương 354: Lật Đổ Hoàng Quyền](#)
[Chương 356: Thực Lực Của Giang Thanh Vũ](#)
[Chương 357: Long Trư Trấn Quốc](#)
[Chương 358: Hai Cung Điện](#)
[Chương 359: Thiên Tru Kiếm Trận](#)
[Chương 360: Phá Giáp!](#)
[Chương 361: Chiến Thắng!](#)
[Chương 362: Anh Hùng Và Chân Tướng](#)
[Chương 363: Băng Linh Tộc](#)
[Chương 364: Linh Vực Giới](#)
[Chương 365: Máu Dơ Bẩn](#)
[Chương 366: Cấp Chí Tôn](#)
[Chương 367: Dục Hòa Trùng Sinh](#)
[Chương 367: Không Ngừng Chiến Đấu](#)
[Chương 368: Chân Huyết Giả](#)
[Chương 369: Một Lần Cuối](#)
[Chương 370: Một Lần Cuối](#)
[Chương 371: Hỏa Phượng Thành](#)
[Chương 372: Liên Minh Truyền Thừa](#)
[Chương 373: Phượng Linh Thạch](#)
[Chương 374: Tốt Nghiệp Thánh Viện](#)
[Chương 375: Chênh Lệch Quá To Lớn](#)
[Chương 376: Chân Huyết Có Đủ Hay Không?](#)
[Chương 377: Hạ Độc](#)
[Chương 378: Trùng Độc](#)
[Chương 379: Tranh Giành Gia Chủ](#)
[Chương 380: Liễu Sát Dương](#)

[Chương 381: Ở Ngoài Thánh Thành](#)

[Chương 382: Kiếm Chém Yêu Ma](#)